Đạo mộ chi
TẾ PHẨM
ĐỖ ĐẠI ĐỊCH YÊN

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

https://thuviensach.vn

Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61

https://thuviensach.vn

Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91
Chương 92
Chương 93

https://thuviensach.vn

Chương 94
Chương 95
Chương 96
Chương 97
Chương 98
Chương 99
Chương 100
Chương 101
Chương 102
Chương 103
Chương 104
Chương 105
Chương 106
Chương 107
Chương 108
Chương 109
Chương 110
Chương 111
Chương 112
Chương 113
Chương 114
Chương 115
Chương 116
Chương 117
Chương 118
Chương 119
Chương 120
Chương 121
Chương 122
Chương 123
Chương 124
Chương 125

https://thuviensach.vn

Chương 126
Chương 127
Chương 128
Chương 129
Chương 130
Chương 131
Chương 132
Chương 133
Chương 134
Chương 135
Chương 136
Chương 137
Chương 138
Chương 139
Chương 140
Chương 141
Chương 142
Chương 143
Chương 144
Chương 145
Chương 146
Chương 147
Chương 148
Chương 149
Chương 150
Chương 151
Chương 152
Chương 153
Chương 154
Chương 155
Chương 156
Chương 157: Pn1

https://thuviensach.vn

Chương 158: Pn2

Chương 159: Pn3

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Trường minh đăng* thắp cháyhàng ngàn năm, chiếu lên bức bích họa bảy màu hoa lệ trên tường, làm những vịtiên nhân cầm ca nhạc vũ mỹ lệ thướt tha trong biển mây thêm thánh linh phiêu dật, mang tới vẻ thần bí cùng kỳ ảo không thể nắm bắt, chào đón người hữu duyên lạc bước đến đây.

(*: đèn thắp để thờ cúng, không thể thổi tắt mà qua một thời gian dài sẽ tự tắt.)

Thế mà, trong không khí nhàn nhạt mùi mục nát, vô số bộ xương khô nằm vương vãi khiến cho sự thần thánh ấy phủ lên một tầng quỷ dị cùng tĩnh mịch.

Giữa phòng, một thân ảnh mặc hắc y lẳng lặng nhìn người trong quan tài: “Nhiều lần như vậy, vẫn không thể tỉnh lại?”

“Trái tim thành kính cùng máu tươi của tế phẩm, rốt cuộc là sai ở chỗ nào? Lần sau, đổi sang người sống đi.”

*****

Muốn tìm Trần Ngọc của khoa khảo cổ, người biết nhất định sẽ nói, đến ký túc xá xem thử xem, phỏng chừng lại đang ngủ đây. Cái gì? Không có? Vậy khẳng định là đi chơi rồi. Đích xác là một sinh viên cực kỳ lười biếng như vậy đấy, nhưng cậu ta lại là học trò cưng của các thầy cô, hết cách, mặc dù hoàn toàn không biết cậu ta mở sách ra học khi nào nhưng tiểu tử kia thành tích không đứng thứ nhất thì cũng đứng thứ hai.

https://thuviensach.vn

Còn bộ dáng của Trần Ngọc?

Những người được hỏi đều cười hì hì, nói: “Cậu ta a, dễ tìm, ha ha.” Vừa cười vừa bỏ đi.

Lưu lại người đặt câu hỏi không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, bảo dễ tìm là có ý gì?

Hôm nay, ở dưới ký túc xá của nghiên cứu sinh khoa khảo cổ, xuất hiện vài người đàn ông mặc âu phục đeo giày da, trẻ có già có, ở giữa là một ông già tóc hoa râm, chống thủ trượng, đang đĩnh đạc lên tiếng, người chung quanh một mực cung kính lắng nghe. Lúc nói chuyện, mấy người thỉnh thoảng liếc nhìn chung quanh, rõ ràng là đang đợi ai đó.

Lúc mặt trời treo trên đỉnh đầu, ở con đường ven hồ có một ngườiđang lảo đảo đi tới, chờ cho người nọ đến gần, những người bên này đột nhiên lặng thinh. Mặt hồ gió thổi hiu hiu, giữa hàng liễu rủ lả lướt, gương mặt người nọ khiến kẻ khác cảm thấy có chút không thật, phảng phất yêu mị không giống người.

Trên khuôn mặt thon thả mịn màng, hơi nghiêng nghiêng, đôi mắt thu thủy mang theo vẻ phong lưu quyến rũ không thể tả, mũi cao môi mỏng, cằm hơi nhọn. Khuôn mặt xinh đẹp đến dọa người như vậy cư nhiên lại thuộc về một nam sinh! Cho dù lúc giơ tay nhấc chân không có nửa điểm nữ tính, bộ dáng kia cũng quá yêu nghiệt đi.

Hiện tại khi thấy một nam nhân so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn gấp mấy lần, trong lòng mọi người chỉ cảm thấy cực kỳ không được tự nhiên.

“Khụ khụ, đây là Trần Ngọc mà gia gia cùng mấy vị bá phụ muốn tìm.” Một người trẻ tuổi trong đám lên tiếng, phá vỡ bầu không khí yên lặng lúng túng.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc đang lững thững đi đến ký túc xá liền sửng sốt, ngẩng đầu nhìn mấy vị đại thúc cùng đại gia cao cấp, nhăn nhăn đôi lông mày, trên mặt lộ ra thần sắc nghi hoặc. Ngay cả thanh niên biết tên mình kia, Trần Ngọc cũng hoàn toàn không có ấn tượng.

Ông già tóc hoa râm đứng ở giữa hai mắt lóe sáng đi về phía trước một bước, không ngần ngại cẩn thận quan sát đánh giá cậu vài lần, sau đó mới trầm giọng hỏi: “Ngươi là tiểu tử của Hàng Châu Trần gia?”

Trần Ngọc chớp mắt, chợt cười mỉm. Tất cả mọi người tóc gáy dựng đứng, cảm thấy hình tượng mỹ nhân ban đầu kia bị phá hủy hoàn toàn, nụ cười như hồ ly, xảo trá mà hoa lệ. Đôi mắt đen nhánh trong giây lát đã quét qua một lượt mấy người bọn họ, không nhanh không chậm đáp: “Ta đúng là người Hàng Châu, nghe khẩu âm của lão nhân gia đây, tựa hồ cũng là đồng hương a. Ta cùng mấy vị không hề quen biết, có chuyện gì sao?”

Thấy Trần Ngọc cũng không phủ nhận, lão nhân cùng một người trung niên bên cạnh liếc nhìn nhau, gật đầu một cái, lão nhân nhìn về phía Trần Ngọc nói: “Trần gia tiểu tử, chúng ta đến nơi khác nói chuyện, nơi này không thích hợp.”

Ngữ khí ra lệnh không để cho người khác kịp phản bác khiến cho Trần Ngọc nhíu nhíu mày, lại cười cười như cũ, nhưng khí thế đã giảm phân nửa, cậu tiện tay chỉ vào rừng cây bên cạnh, nói: “Vào đây nói đi, đỡ tốn thời gian, chỗ này cũng không mấy người lui tới. Hơn nữa, lão nhân gia cùng sinh viên như ta nói chuyện, sẽ không có cái gì là bất tiện.”

Bởi vì Trần Ngọc không phối hợp, ánh mắt lão nhân lập tức trừng lớn, gần như phát hỏa. Thanh niên vừa mới lên tiếng kéo kéo tay áo ông lão. Lão nhân nhớ ra dù sao cũng không phải là người trong nhà, bèn đè nén ham muốn giáo huấn lại, đi về phía rừng cây, xác định xung quanh không có ai, mới nói: “Nghe đây, Trần gia tiểu tử, chúng ta là người của Hàng Châu Khương gia. Đều là đào sa* nhất phái, có lẽ ngươi cũng biết chúng ta.

https://thuviensach.vn

Ta nói thẳng, lần này đặc biệt đến đây, là muốn mời ngươi giúp đỡ 《Điểm huyệt》".

(*Đào sa: đào cát)

Đào sa nhất phái, thật ra chính là một hệ phái của nghề trộm mộ.

Thời Tam quốc, Tào Tháo đã từng đặt ra chức Mô kim hiệu úy, ngang hàng với Phát khâu trung lang tướng quân, nói trắng ra, chính là thừa nhận trình độ trộm mộ cùng tay nghề của họ. Những người này khai quật phần lớn các ngôi mộ chứa nhiều vàng bạc tài vật, dùng để mở rộng quân lương. Hoàng đế của Ngụy Tề là Lưu Dự lại cấu kết với nước Kim, lập ra 《Đào sa quan》, cũng giống với Mô kim hiệu úy, nhưng khi quật mộ thường sử dụng một vài thủ đoạn mánh khóe.

Mấy ngàn năm trôi qua, đế vương một thời đều không còn nữa, nhưng những thủ nghệ này vẫn âm thầm lưu truyền lại cho tới tận ngày nay. Chẳng qua vì tâm kế đế vương, bí thuật này bị cấm truyền ra ngoài, ngay cả cha mẹ anh em cũng không được biết. Những gì còn sót lại đều do Mô kim hiệu úy hoặc Đào sa quan phải trải qua muôn vàn gian truân mới có thể truyền lại cho hậu nhân, bất quá, số người có kỹ thuật tốt càng ngày càng ít.

Hàng Châu Khương gia cùng Trần gia đều là Đào sa nhất phái, cho nên lão nhân vừa nói mình là người của Hàng Châu Khương gia, Trần Ngọc liền ngoan ngoãn tìm một chỗ yên tĩnh để nói chuyện.

Khương lão đầu nhắc đến 《Điểm huyệt》 chính là dùng phong thủy bí thuật tổ truyền – tầm long điểm huyệt, xác định vị trí của mộ thất. Mà thủ pháp 《Điểm huyệt》 của Hàng Châu Trần gia trong Đào sa nhất phái có thể coi là đứng đầu, vài chục năm nay, chưa từng "điểm" sai.

"Dĩ nhiên, cũng không phải là hỗ trợ suông." Nói tới đây, lão nhân tự thân cầm lấy một vật, đưa tới tay Trần Ngọc.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc cúi đầu nhìn, là một khối ngọc quyết, bên ngoài chạm khắc hoa văn quỳ long. Trần Ngọc mặt không đổi sắc ngẩng đầu, vẫn như cũ cười híp mắt nhìn lão nhân.

(gần giống như cái này)

Lão nhân thầm mắng một tiếng trong lòng, lại nói: “Ngọc quyết này là tiền đặt cọc, sau khi xong việc còn có tạ lễ.” Quay đầu hướng sang người trung niên, người trung niên kia hiểu ý liền thuận tay mở ra một cái hộp nhỏ, bên trong là một khối đá màu vàng to bằng ngón tay cái, mặt ngoài chạm khắc những hoa văn kì quái. Từ thái độ trân trọng có thể nhìn thấy, khối ngọc này mới đúng là trân phẩm.

“Tầm long điểm huyệt, đối với người Trần gia các ngươi mà nói không phải là việc khó. Đợi khi tìm được nơi đó, chuyện còn lại do chúng ta phụ trách.” Lời này là nửa dò xét nửa cảnh cáo, đối với dân trộm mộ, thấy mộ mà không đi xuống xem một chút, khó tránh khỏi ngứa ngáy trong lòng. Lão nhân không thể không đề phòng trước.

Trần Ngọc vươn đầu nhìn một chút, cậu tất nhiên biết rõ quy tắc, trước lúc hoàn thành xong nhiệm vụ được giao thì tuyệt đối không thể cầm lấy khối ngọc kia. Chốc lát sau, Trần Ngọc vô cùng kinh ngạc thốt lên: “Điền hoàng thạch*?!”

(*:)

Có câu nói “Nhất lượng điền hoàng tam lượng kim” (một lượng điền hoàng bằng ba lượng vàng), Điền hoàng thạch hiện tại có giá trên trời, một khối Điền hoàng thạch không nhỏ như vậy ít nhất cũng phải trên trăm vạn. Mấy người này tùy tiện ra giá cao thế kia, ngôi mộ mà bọn họ muốn tìm không biết phải cất chứa bao nhiêu bảo tàng a?

Lão nhân nhìn khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy kinh ngạc của Trần Ngọc, trong lòng hết sức thỏa mãn, sắc mặt nhất thời dịu xuống không ít, ôn hòa

https://thuviensach.vn

nói: “Ánh mắt tinh tường, không hổ là người Trần gia. Chỉ cần ngươi giúp chúng ta tìm được vị trí của ngôi mộ kia, Điền hoàng thạch này liền thuộc về ngươi. Khương lão tam ta cùng ông nội ngươi vẫn có vài phần giao tình, Trần gia tiểu tử cứ yên tâm, chắn chắn chúng ta sẽ không lừa ngươi. Vốn cũng có thể tìm người khác, nhưng bởi vì lần này thời gian cấp bách, chỗ kia lại tương đối gần nơi này, cho nên mới tìm ngươi hỗ trợ.”

Trần Ngọc thầm mắng, lão hồ ly, mới vừa gặp mặt đã thử dò xét, nếu mình vừa nhìn thấy ngọc quyết kia liền kích động, khối điền hoàng thạch này sợ là sẽ không nhanh như vậyđã được đem ra. Thuận miệng hỏi: “Ồh? Cách nơi này gần? Chẳng lẽ lân cận kinh thành* còn có mộ?” (ý chỉ Bắc Kinh)

Khương lão gia tử liếc mắt nhìn Trần Ngọc một cái thật sâu, đáp: “Đến lúc đó ngươi chỉ cần đi cùng chúng ta là được, cũng không quá xa.”

Con ngươi đen láy của Trần Ngọc mang theo một chút tham lam nhìn khối Điền hoàng thạch kia không chớp mắt, chợt nhanh như chớp định giật lấy. Cậu nhanh, có người còn nhanh hơn. Người thanh niên bên cạnh Khương lão gia tử tựa hồ chỉ tùy ý khoát tay, khi Trần Ngọc khó khăn lắm mới gần chạm đến viên đá, liền dễ dàng bắt được cổ tay Trần Ngọc. Người trung niên vừa chứng kiến cảnh tượng này, vội vàng đóng lại nắp hộp đựng Điền hoàng thạch, cất đi. Sắc mặt có chút khó coi, nhưng vẫn khách khí nói: “Cái này chưa thể đưa cho ngươi, Khương gia chúng ta cũng coi như xem trọng danh dự, lão gia tử đã nói, sau khi sự thành, vật này nhất định thuộc về ngươi.”

Bị bắt quả tang, Trần Ngọc không hề xấu hổ, cười hắc hắc hai tiếng, thanh niên kia cũng không làm khó cậu, mỉm cười thả tay cậu ra. Trần Ngọc thu hồi móng vuốt, hai mắt nhìn theo người trung niên đặt điền hoàng thạch vào trong túi xách, quay đầu cười bồi với Khương lão gia tử: “Lão gia tử, ngài là trưởng bối, lại là người cùng nghề, vốn nên thân cận. Thế nhưng, không phải tiểu tử không chịu giúp, Trần gia chúng ta bất cứ người

https://thuviensach.vn

nào cũng có thể giúp ngài, chỉ có ta là không. Phụ thân ta sớm đã nói không cho ta hạ địa*, cũng chưa để ta đến gần bất cứ ngôi mộ nào, phân nửa thủ nghệ cũng không dạy cho ta. Lần này, phải để ngài một chuyến tay không rồi."

(*Hạ địa: xuống đất, có lẽ là tiếng lóng, ý bảo vào trong mộ)

Mấy người Khương gia liền trầm mặc, trên mặt đều mang theo vẻ thất vọng cùng hoài nghi. Khương lão gia tử lại bắt đầu vận khí, âm trầm trợn mắt với Trần Ngọc thật lâu. Trần Ngọc trưng ra khuôn mặt bất đắc dĩ, cười híp mắt, thái độ hết sức cung kính, "thân thủ bất đả tiếu kiếm nhân" (không ra tay đánh người có vẻ mặt tươi cười), lão gia tử cuối cùng thở dài: "Thôi, chúng ta đi tìm người khác. Tiểu tử, ngươi nếu không đi, vậy trả lại tiền đặt cọc a."

Trần Ngọc tay cầm khối ngọc quyết lui từng bước về phía sau, nụ cười đặc biệt trong sáng: "Khương gia gia, ngài dù sao cũng là lần đầu tiên gặp vãn bối, kiểu gì cũng phải để lại quà ra mắt chứ." Lão gia tử rốt cục không thể nhịn được nữa, cầm thủ trượng giơ lên muốn đánh người, bị những người khác kéo lại. Râu mép nhếch lên nhếch xuống, cuối cùng phát hỏa, "Được rồi, trở về tìm cha ngươi giáo huấn lại, đồ chơi kia coi như cho ngươi làm quà gặp mặt đi."

Trần Ngọc hoan hỷ, Quỳ long văn ngọc quyết này không tính là vật quý, giá trên thị trường cũng chỉ có hai, ba vạn, nhưng hiếm ở chỗ khéo léo tinh xảo. Trần Ngọc cẩn thận cất miếng ngọc đi, thuận tiện không ngừng tán dương Khương lão gia tử quả nhiên anh minh sáng suốt.

Khương lão gia tử cười mắng mang theo mọi người rời đi, thanh niên kia có xoay người lại nhìn Trần Ngọc mấy lần.

Đợi cho đám người đi xa dần, nét cười trên mặt Trần Ngọc mới phai nhạt, cậu cúi đầu nhìn cánh tay khẽ run rẩy của mình. Áo sơ mi trắng kiểu

https://thuviensach.vn

cách đơn giản ở trong gió nhẹ nhàng phiêu động, cuốn quanh tấm lưng mảnh khảnh.

…

Bỗng một bàn tay vỗ vào trên người Trần Ngọc, Trần Ngọc vừa quay đầu lại, đứng phía sau là một thanh niên dáng người cao to, đang cau mày nhìn cậu: “Ngươi lại trêu ghẹo cái quỷ gì, đám người đó có lai lịch thế nào?” Chính là người cùng học khoa khảo cổ với cậu kiêm bạn thân Mã Văn Thanh.

Trần Ngọc bĩu môi, thần tình khinh bỉ nhìn hắn: “Làm sao, bài tập Vương lão đầu phạt ngươi nhanh như vậy đã viết xong rồi?”

Mã Văn Thanh lẩm bẩm mắng vài câu, ngay sau đó nhớ tới mục đích của mình, níu lại Trần Ngọc đang muốn rời đi, nói: “Ây, lão đầu bảo ta qua đây nhắn với ngươi, bên Vân Nam có tin tức truyền đến, nói phát hiện ra mộ cổ thời nhà Thanh, mấy giáo sư của khoa khảo cổ học quyết định nhân cơ hội này, tổ chức một buổi dã ngoại khảo sát, chọn chừng hai mươi người tới Vân Nam trước. Người lão đầu chọn đầu tiên chính là hai người chúng ta.”

“Ta không đi.” Trần Ngọc dứt khoát trả lời, “Ngươi cũng không phải không biết, ta không thể vào trong mộ a.”

Mã Văn Thanh cười gằn, “Lão đầu nói không đi là không cho tốt nghiệp.”

“Xíii, ta sợ hắn. Ngươi không cần phải nói nhiều, ta vô luận thế nào cũng sẽ không đi. Ta từ trước tới giờ lập trường đều rất kiên định.” Trần Ngọc ngáp một cái, sau đó cất bước hướng về phía ký túc xá.

Mã Văn Thanh trầm mặc một hồi, lại nói tiếp: “Lão đầu còn nói, những người tham gia đến cuối kỳ này đều có tiền thưởng.”

https://thuviensach.vn

“Nói mau, ngày nào xe lửa khởi hành.”

Mã Văn Thanh nhìn Trần Ngọc quay ngoắt trở lại, khinh bỉ đáp: “Lập trường của ngươi đâu rồi?”

END 1

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Trần Ngọc dụi dụi mắt, mê man trừng trừng nhìn về phía trước, đối với mấy người đang ngồi trong toa xe đánh bài hò hét như bò rống cũng làm như không thấy, rõ ràng là vì vừa mới tỉnh ngủ nên chưa kịp phản ứng. Thật lâu sau đó, cậu mới xốc chăn, ngồi dậy. Lấy tay xoa xoa mái tóc rối bù bất quy tắc, cái kiểu đầu xù này của cậu trông rất giống một loại động vật nào đó. Theo như đánh giá của một vị đàn chị cùng khoa, trạng thái vừa mới rời giường của Trần Ngọc, đó đích xác là cực kìđáng yêu a.

Mã Văn Thanh ngồi giữa đống người đang mải mê sát phạt nhau vừa ngẩng đầu lên liềnthấy được bộ dáng đó của cậu, lập tức nháy mắt ra vẻ nhiệt tình thăm hỏi: “Yo, Trần công tử đã tỉnh? Mau, Hoàng Mao, đi hầu hạ công tử rửa mặt thôi.”

Trên mặt thanh niên nhuộm một đầu vàng hoe cùng mấy người còn lại lộ ra nụ cười bỉ ổi, cùng lúc ném lá bài cầm trong tay, sau đó nhào lên hướng về phía Trần Ngọc. Trần Ngọc khóe mắt nhảy dựng, muốn trốn vào trong chăn nhưng đã không còn kịp nữa, bị mọi người đè lại, thật giống cá tươi trên thớt. Không mất nhiều công phu, đã bị “cạo vảy” sạch sẽ, tựa như một con bạch ngư, toàn thân cao thấp chỉ lưu lại chiếc quần nhỏ.

“…Kháo, các ngươi cái lũ cầm thú này#@%”. Tiếng nguyền rủa của Trần Ngọc loáng thoáng truyền ra từ trong chăn.

Mấy người hi hi ha ha đem quần áo của Trần Ngọc vứt lên cái giường đối diện, thanh niên được gọi là Hoàng Mao trước khi đi còn hếch cằm về

https://thuviensach.vn

phía Trần Ngọc cười gian nói: “Em gái, muốn y phục sao, thật muốn phải không? Van cầu đại gia a ha ha!”

Trần Ngọc một cước đá văng tên kia, mắng to: “Con bà Phương Kim nhà ngươi, lưu manh như vậy sao không thèm lộ ra trước mặt bạn gái ngươi. Ngươi nếu có đủ bản lĩnh, bây giờ đã không còn là xử nam!”

Hoàng Mao Phương Kim động tác cứng đờ, Trần Ngọc đang định đứng dậy bị lại hắn ngồi lên lưng, hào khí ngập trời đập vào đầu cậu, cuốn cậu vào trong chăn, lớn tiếng nói: “Lão tử sớm đã không còn là xử nam! Kháo, ngươi tưởng ai cũng giống ngươi a!” Nói xong liền trở lại tiếp tục tráo bài.

Trần Ngọc ở bên trong chăn vừa xoa hông vừa căm phẫn, trả thù, đây tuyệt đối là sự trả thù trắng trợn sau khi bị nói trúng tim đen!

Cái tên khởi xướng Mã Văn Thanh thì lại ở một bên cười to, “Tiểu Trần Ngọc, nhìn ngươi tế da nộn thịt, một ngày trừ ăn ra chính là ngủ, thế nhưng vẫn khiến Tiền lão sư mở miệng khen ngợi. Báo hại ca ca ngươi đây không ít lần phải chịu giáo huấn, không đập chết cái vẻ kiêu ngạo của ngươi, thì trong lòng không thể thỏa mãn a!”

“Mã Văn Thanh, ngươi cút!”

Đang ầm ĩ, vang lên hai tiếng gõ cửa, tiếp theo cửa bị người từ bên ngoài đẩy ra, một nam một nữ đứng ở đó. Nữ sinh vóc dáng cao gầy, tóc dài qua vai, ăn mặc thời thượng, khuôn mặt như họa, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, đang híp mắt cười nhìn vào trong; nam tử mặc y phục đơn giản, quần dài màu xám tro, không nhìn rõ nhãn hiệu, kín đáo mà tinh xảo, nhàn nhã tựa vào cạnh cửa, nhìn mấy người đang đánh bài một cái, sau đó chuyển hướng về phía Trần Ngọc.

Cánh tay của mấy người trong phòng ngay lập tức vơ như vơ ruồi lộn xộn tìm kiếm, đảo mắt đã áo mũ chỉnh tề, trang trọng nghiêm túc.

https://thuviensach.vn

Lúc này, Mã Văn Thanh sớm thay đổi sắc mặt, nở nụ cười tươi như hoa, trực tiếp chạy đến trước mặt nữ sinh kia ân cần hỏi: “Văn Văn, cùng Phó hội trưởng tới đây có chuyện gì không?”

Diêu Văn Văn cười gật đầu một cái, đôi mắt long lanh to tròn mỉm cười nhìn người bên cạnh, đáp: “Nhanh lên, thầy Vương gọi mọi người đến họp, bảo ta cùng Kiều Dật đến đây thông báo.”

Thấy bảo là thầy giáo cho gọi, Hoàng Mao Phương Kim dẫn đầu xông ra, con ngươi Mã Văn Thanh đã dính chặt trên người mỹ nữ phía trước, trong tích tắc bước ra ngoài, lại quay đầu, lương tâm trỗi dậy, đem quần áo của Trần Ngọc ném trả về trên giường cậu.

Trần Ngọc hùng hùng hổ hổ nhanh chóng mặc lại quần áo, vừa nắm áo sơ mi trong tay vừa quay đầu thì phát hiện những người khác đều đã rời đi, chỉ riêng Phó hội trưởng hội sinh viên Kiều Dật vẫn tựa vào cạnh cửa, giống như lúc nãy, tựa tiếu phi tiếu nhìn cậu. Nữ sinh Diêu Văn Văn đi cùng hắn đến thông báo cũng không còn ở đây nữa.

So với khi nãy Mã Văn Thanh gọi cậu là công tử, cái tên Kiều Dật này mới là thiếu gia hàng thật giá thật, con ông cháu cha, nghe nói phụ thân hắn là một vị thủ trưởng rất có địa vị cùng thực quyền ở kinh thành. Gia thế như vậy, khiến cho hiệu trưởng và các thầy cô giáo trong trường phải kính nể. Dựa theo cá tính ngại phiền toái của Trần Ngọc thì tuyệt đối không nên dây vào những người này, nhưng phụ thân cậu lại quen biết với vị thủ trưởng kia, vừa mới lên đại học, hai nhà còn cố ý dùng chung một mâm cơm.

Phụ thân đại nhân nhéo lỗ tai thông báo cho thằng con bất hiếu, phải xây dựng mối quan hệ thật tốt với Kiều Dật, khiến cho Trần Ngọc không thể không khách khí mỗi lần đối mặt với vị Phó hội trưởng hội sinh viên này.

“Phó hội trưởng còn chuyện gì khác sao?”

https://thuviensach.vn

Kiều Dật cười nhìn Trần Ngọc mặc áo sơ mi vào, che khuất hai điểm đạm sắc trên khuôn ngực trắng nõn cùng vòng eo mảnh khảnh, mới lười biếng đáp: “Ân”.

Xoay người đóng cửa, Kiều Dật từ trong túi quần lấy ra hai vật đưa tới trước mặt Trần Ngọc, là một khẩu súng lục 92 cùng hai băng đạn.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc cùng nghi ngờ của Trần Ngọc, khóe miệngKiều Dật khẽ cong lên, nói: “Lần dã ngoại khảo sát này, những sinh viên chúng ta chẳng qua là đi trước thăm dò đường, người của sở nghiên cứu cùng viện bảo tàng sẽ đến sau, hẳn là không có gì nguy hiểm. Nhưng phụ thân bảo ta chiếu cố ngươi, đề phòng vạn nhất, cái này ngươi cứ cầm lấy, nếu xảy ra chuyện gì, cũng có thể tự vệ.”

Kiều Dật thấy Trần Ngọc bất động nhìn khẩu súng, nhướn mi hỏi: “Sao vậy, không biết dùng.”

“Kháo, biết.” Nói xong, Trần Ngọc nhanh tay cầm lấy khẩu súng cùng băng đạn, xét cho cùng, Trần Ngọc cũng không phải sinh viên gương mẫu gì, tất nhiên đây không phải là lần đầu thấy vật này, làm sao lại không biết dùng. Chẳng qua, trên mặt cậu luôn luôn lộ vẻ khách khí với Kiều Dật, vẫn luôn cảm thấy hai người không thật sự thân thiết. Cậu phân vân nếu mình mà chiếm tiện nghi của Kiều Dật, phụ thân có thể đánh người hay không. Nghĩ đến cái tên này thường ngày cũng gây không ít phiền toái cho mình, hơn nữa, vật kia đều đã đưa đến trước mắt, không cầm cũng không được.

Kiều Dật nhìn Trần Ngọc cẩn thận cất khẩu súng cùng băng đạn vào trong cái bọc lớn ở đầu giường, mới hài lòng nói: “Ngươi qua chỗ thầy Vương trước đi, ta còn phải đi tìm Diêu Văn Văn.”

Khi Trần Ngọc đến, trong phòng đã hết chỗ ngồi, cậu nhìn quanh một chút, cảm thấy chen vào đám người này tìm Mã Văn Thanh cũng chỉ tốn sức. Mã Văn Thanh sớm đã dính sát vào hai nữ sinh cùng khoa, sợ là mình

https://thuviensach.vn

mà đi qua bên ấy sẽ trở thành kỳ đà cản mũi. Trần Ngọc đánh giá, chuẩn bị tìm trên hành lang chỗ có thể ngồi tạm.

Thầy Vương vừa nhìn thấy Trần Ngọc liền cất tiếng gọi: “Tới đây, Tiểu Trần, ngồi sang bên này. Lần trước làm phiền trò sửa sang lại tư liệu, luận văn kia mới hoàn thành kịp. Chả trách giáo sưTiền luôn khen ngợi trò.”

Đợi cho Trần Ngọc ngồi xuống yên ổn, giáo sư Vương tiếp tục giảng giải: “Các trò lần này cũng coi là một lần đi dã ngoại khảo sát và thực tập, bên trong mộ thất có thể còn phải dọn dẹp qua, phân tích văn vật, xếp hạng, vẽ lại bản đồ, làm việc cần phải tỉ mỉ. Các thầy muốn thông qua ngôi mộ này nghiên cứu vài thông tin phản lịch sử, một khi bỏ lỡ những thông tin đó, có lẽ vĩnh viễn không có cơ hội gặp lại lần nữa. Bởi vì không có kinh nghiệm và hay khinh thường sơ ý, giới khảo cổ đã nhiều lần phải tiếc nuối, các trò nhất định đừng gây thêm rắc rối cho ta!”

Nói tới đây, trên mặt thầy Vương lộ ra thần sắc đau lòng cùng thống hận: “Khoa học kỹ thuật mặc dù đang phát triển nhanh chóng, nhưng có những nơi chúng ta vẫn chưa thể thăm dò được, vì bảo vệ vốn lịch sử trân quý, cho dù biết được địa điểm của cổ mộ, chúng ta cũng không thể đi khai quật được. Khảo cổ bây giờ, chủ động khai quật thật ra rất ít. Đại đa số người làm công việc khảo cổ đều phải khai quật và khôi phục lại những ngôi mộ đã bị trộm.”

“Thưa thầy, ý của thầy là ngôi mộ chúng ta đang chuẩn bị nghiên cứu kia đã từng bị trộm?” Hoàng Mao Phương Kim hỏi.

Thầy Vương lập tức đen mặt, gật đầu một cái, những sinh viên khác thấy thế, bèn lái đề tài sang hạng mục các công việc cần lưu ý.

Mã Văn Thanh giả ngu ngồi lẫn trong đám nữ sinh, không mất lớn thời gian đã bị đá tới đây, quay đầu nhìn Trần Ngọc một cái, lấy cùi chỏ

https://thuviensach.vn

chọt chọt hông của cậu. Thấy Trần Ngọc quay sang, trong mắt liền hiện lên ý cười nhìn Trần Ngọc, hướng thầy Vương bên kia nháy nháy vài cái. Trần Ngọc biết hắn là đang cười nhạo thân phận "vô gian đạo"(1) của hai người, bèn khinh bỉ nhìn hắn, quay đầu tiếp tục nghe giáo sưVương thuyết giáo.

Chờ cho giáo sưVương nói đến miệng đắng lưỡi khô, mới có sinh viên bưng nước và cơm trưa đến, giáo sưVương rốt cuộc phất phất tay, để cho mọi người giải tán, sinh viên kia coi như cứu mọi người một mạng.

Hơn hai mươi sinh viên phần đông đều đi tới toa ăn trên tàu, Mã Văn Thanh lôi kéo Trần Ngọc quay lại toa xe của bọn họ.

"Đi, ta mua xong cơm, chúng ta trở về trong buồng xe ăn."

Hai người ngồi xuống, thấy chung quanh không có ai, Mã Văn Thanh tiến tới bên tai Trần Ngọc, hạ thấp giọng hỏi: "Tiểu Trần Ngọc, nghe nói Vân Nam bốn phía không ít cổ mộ, nhất là mộ cổ thời Hán. Dù sao chúng ta đến được đây, cũng không thể uổng công đi một chuyến, có muốn thuận tiện đi dạo, làm một mẻ?"

Trần Ngọc trở mình xem thường, liếc xéo hắn: "Lời của giáo sư Vương khi nãy, ngài có để vào tai hay không a, còn chưa tốt nghiệp đâu, định kế thừa gia nghiệp luôn chắc?"

Mã Văn Thanh cười hắc hắc, "Hai ta kẻ tám lạng người nửa cân, ai nói gì thì nói, lão gia tử còn phải trông cậy vào ta. Nhà ngươi cũng là một dòng độc đinh, bá phụ không thể nào vẫn ung dung tự tại như vậy đi. Đến lúc đó hai ta kết hợp hai nhà với nhau, dõi mắt cả Hàng Châu không còn kẻ nào có địa vị ngang với chúng ta, cùng lắm thì để ta lên làm Lão Đại."

Trần Ngọc thuận tay cướp lấy đùi gà ở trước mắt Mã Văn Thanh, vừa gặm vừa nói: "Con mẹ nó ngươi cũng không phải không biết ông già nhà ta sớm đã buộc ta lập lời thề, không thể theo hắn hạ địa, ngươi đây không phải là vứt ta vào hang cọp sao!"

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh đau lòng nhìn hai cái đùi gà trong tay Trần Ngọc, chẳng thèm nói chuyện nữa, đem thức ăn trên bàn một trận gom sạch, không mất lớn thời gian, đã tiêu diệt hết. Cuối cùng còn thẳng tay đoạt lại một miệng sườn lợn từ trong miệng Trần Ngọc, rốt cục mới thấy thỏa mãn.

Nuốt nước miếng, Mã Văn Thanh tiếp tục hai mắt sáng lên kích động nhìn Trần Ngọc, dụ dỗ, "Ngươi đi theo ta chứ có phải đi theo ông già ngươi đâu, bácấy không biết thì làm sao đánh người được. Ngẫm mà xem, kỳ trân dị bảo trong mộ, chúng ta không lấy cũng sẽ bị người khác trộm mất, chỉ cần không đem văn vật bán ra nước ngoài. Lợi ích cá nhân và lợi ích quốc gia có thể đạt được một cách hợp lý. Lại nói, ta vẫn không tin, lão gia tử có thểđánh chết ngươi, ai là người sẽ tiếp quản công việc của bácấy chứ?"

Trần Ngọc húp hết canh, giương mắt khinh bỉ nhìn Mã Văn Thanh: "Ngươi xem, bá phụ đặt cho ngươi cái tên hay như thế, đã phải tốn biết bao công sức, dụng tâm chăm chút, thế mà ngươi vẫn không thể trở thành một gã thanh niên trí thức."

Mã Văn Thanh hận nhất người khác lấy tên hắn ra đùa cợt, lập tức ra tay bóp cổ Trần Ngọc, cho đến khi cậu cảm thấy khó thở mới buông tay.

Trần Ngọc hít lấy hít để, đạp chân Mã Văn Thanh, không có kết quả, bất đắc dĩ tiếp tục lầm bầm: "Ông già thật sự không có ý định để ta tiếp nhận công việc của mình, ổng sớm đã chọn được người khác. Nếu muốn hai nhà hợp tác, ngươi tìm đệ tử của ông già đi, chuyện này, ta không làm chủ được."

Mã Văn Thanh vẻ mặt kỳ quái nhìn Trần Ngọc, con mắt đảo qua đảo lại, nói: "Không được, không phải là ngươi ta không yên lòng, chuyện này đến lúc đó hãy nói. Dù sao bây giờ ngươi vẫn là đi cùng ta, ngươi yên tâm, chuyện này trời biết ngươi biết ta biết, tuyệt đối sẽ không để mông ngươi bị bá phụ đánh. Hơn nữa, thủ nghệ của nhà ngươi ngươi cũng biết một chút chứ?"

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc hừ một tiếng, diện vô biểu tình, để Mã Văn Thanh thu dọn hai hộp cơm, còn mình thì quay đầu nhìn dãy núi trùng điệp bên ngoài cửa sổ.

Từ nhỏ đến lớn, phụ thân chỉ đem các đệ tử vào mộ, lại tự tay dạy dỗ đồ đệ, khiến cho Trần Ngọc tức đỏ mắt thật ra thì ai mới là con ruột hắn. Mặc dù không biết nguyên nhân, phụ thân, là thật sự không hy vọng cậu hạ địa a.

Chính như thắc mắc của Mã Văn Thanh, Trần Ngọc không thể cái gì cũng mù mờ, cậu đã từng lén xem trộm phụ thân dạy đại đệ tử phong thủy bí thuật cùng thủ nghệ mở khóa. Hơn nữa có lẽ do trời sinh, từ sau lúc năm tuổi, trong nhà tựa hồ đã không còn cái khóa nào mà Trần Ngọc không thể mở được.

Vì vậy, việc Trần Ngọc xem trộm sách phong thủy cùng bút kí của ông nội đã tạo nên nền tảng tuyệt vời cho cậu sau này, nếu nói đến tầm long điểm huyệt, cậu tuyệt đối không thua kém so với bất cứ kẻ nào trong Trần gia. Nhưng người nhà không cho đi, cậu cũng không dám đi theo người khác vào trong mộ, đạo mộ không phải là chuyện dễ dàng, từ nhỏ đã nghe đến mòn cả tai nên cậu không dễ dàng gì đáp ứng người khác.

END2

_____

Chú thích:

(1)Vô gian đạo: là một bộ phim hình sự, trinh thám củađiện ảnh Hồng Kôngsản xuất năm2002. Bộ phim là cuộc đấu trí căng thẳng giữa viên cảnh sátTrần Vĩnh Nhân(Lương Triều Vĩ) hoạt động bí mật trong một băngxã hội đenvà tên tội phạmLưu Kiến Minh(Lưu Đức Hoa) do chính băng xã hội đen này gài vào lực lượng cảnh sát. Để hoàn thành nhiệm vụgián điệpcủa

https://thuviensach.vn

mình, hai người càng ngày càng phải tham gia sâu hơn vào tổ chức đối nghịch và phải đương đầu với nhiều khó khăn hơn.

(Theo vi.wikipedia.org)

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Hai vị thầy giáo mang theo đám sinh viên xuống xe lửa ở Lệ Giang(2), quyết định nghỉ ngơi một đêm trong khách sạn, ngày mai ngồi ô tô lên Cống Sơn.

Buổi tối, Trần Ngọc bị Mã Văn Thanh cùng mấy người Phương Kim kéo đi ăn lẩu Nạp Tây(3), tuổi trẻ khí thịnh, đầy một bụng phấn chấn lại thêm thích náo nhiệt, cả đám vui đùa ầm ĩ đòi uống rượu trắng. Vì vừa ra đến cửa, bạn gái của Phương Kim đã tới dặn dò hắn vài câu. Xuất phát từ loại tâm lý đố kỵ nhỏ bé nào đó, đám người Mã Văn Thanh quyết định để Phương Kim làm chủ chi.

Chủ tiệm là người dân tộc Nạp Tây, nhìn bọn họ vui vẻ, liền cầm ra mấy bình rượu, mở thêm không ít bia, coi như làm tiệc chào mừng. Trần Ngọc nhìn Phương Kim cùng Mã Văn Thanh đều uống đến hoa mày chóng mặt, len lén đem hai chai rượu trắng bên cạnh giấu vào trong túi xách, chuẩn bị mang về cất trữ.

Chờ cho Mã Văn Thanh phát hiện chai rượu trong tay đã uống cạn, hướng bên này sờ đông sờ tây, Trần Ngọc mặt không đổi sắc gọi: “Ông chủ, cho thêm hai chai rượu trắng!”

Rượu được đưa lên, con ngươi Mã Văn Thanh lại bắt đầu nhìn đăm đăm về phía trước. Trần Ngọc từ ánh mắt bỉ ổi quen thuộc của hắn trông sang, quả nhiên thấy ngồi ở bàn đối diện là một thiếu nữ dân tộc thiểu số xinh đẹp, tầm mười sáu mười bảy tuổi, mặc áo màu đỏ, váy màu trắng hai bên viền hồng, ngang hông thắt lại bằng dây lưng thêu hoa, càng thêm vẻ

https://thuviensach.vn

yểu điệu. Lông mày nhỏ nhắn mắt to tròn, bím tóc đen nhánh được cột khéo léo bằng sợi tơ hồng ánh sò, điểm mỹ tiếu lệ.

Bên chân để không ít đồ, có chừng mấy bọc lớn.

“Tiểu muội tử, có cần giúp đỡ không? Các ca ca bên này có rất nhiều người, nếu là khuân đồ thì muội muội cứ việc nói.” Mã Văn Thanh đứng lên, nhiệt tâm hỏi, hình như uống hơi nhiều rượu, lắc lư mấy cái lại ngã ngồi xuống.

Nghe thấy vậy, thiếu nữ lập tức ngẩng đầu nhìn Mã Văn Thanh một cái, xì ra tiếng, mỉa mai: “Ngươi là ca ca nào ơ, ca ca ta ở bên ngoài, không cần ngươi giúp, ngươi không được ơ, ngươi say thành như vậy, tự mình đi về còn khó khăn.”

Con người Mã Văn Thanh có một đặc điểm, ở trước mặt phái nữ luôn luôn sĩ diện, vừa nghe nói không giúp được, lập tức muốn đứng lên chứng minh mình tuyệt đối có thể sánh ngang với thuỷ thủ Popeye.

Đúng lúc này, cửa tiểu *** mở ra, có hai người đi vào. Một già một trẻ, đều mặc trường sam dệt bằng sợi gai. Trên đầu lão nhân đội một cái mũ màu xanh đậm, trong tay cầm tẩu hút thuốc, khuôn mặt đen sẫm toàn là nếp nhăn. Người thanh niên còn lại phục sức không khác mấy so với lão nhân, khăn trùm đầu cũng bằng vải xanh, lỗ tai bên trái có đeo một chuỗi san hô màu đỏ.

Khi Trần Ngọc thấy thanh niên ánh mắt liền sáng lên, cậu rất thích cái nỏ trên lưng hắn, nỏ kia hình dáng bất thường, cổ hương cổ sắc. Bên eo phải thanh niên là bao tên, bên trái đeo khảm đao.

Hai người đi thẳng đến bàn của thiếu nữ kia, Trần Ngọc đạp Mã Văn Thanh một cước, thấp giọng nói: “Ngươi biết điều một chút, người nhà tiểu cô nương đều ở đây, ngươi nếu muốn phạm vào kiêng kị của nhân dân nơi

https://thuviensach.vn

biên cương, vì một dân tộc đoàn kết, ta nhất định trước tiên đem ngươi giao ra.”

Mã Văn Thanh nháy mắt mấy cái, lại quay sang khẽ liếc cô gái kia cùng thanh niên lão nhân ngồi ở bên cạnh, đảo mắt nhỏ giọng bảo Trần Ngọc: “Chẳng qua là cha và anh trai, sợ cái gì, cùng lắm thì ta để ngươi lại, ngươi có tin ca ca của tiểu cô nương kia sẵn sàng đồng ý hay không?”

Mã Văn Thanh còn chưa nghe thấy câu trả lời của Trần Ngọc, đã bị Trần Ngọc trực tiếp đá cho một cước bên dưới mặt bàn.

Tiểu cô nương cười khanh khách chỉ sang bên này nói mấy câu, nhưng toàn là tiếng dân tộc thiểu số, nghe không hiểu.

Lão nhân quay đầu liếc nhìn phía bên này, gật đầu một cái với Trần Ngọc, sau đó cùng hai người kia vác đồ lên rời khỏi quán.

Lần diễm ngộ này làm cho Mã Văn Thanh nửa đêm nằm mơ cười đến quái dị, ầm ĩ tới mức khiến Trần Ngọc vẫn phải dùng chân đạp vào mặt hắn.

Rạng sáng ngày thứ hai, giáo sưVương cùng giáo sưTiền dẫn theo đám sinh viên lên đường. Trước là ngồi bốn tiếng trên ô tô đường dài, sau đó thuê ngựa thồ hàng và người dẫn đường vượt núi băng đèo. Bởi vì đại đa số phải đi dọc xuôi theo Nộ Giang, cho nên dù ở trên lưng ngựa cũng rất vất vả. Bất quá hai bên đường cây cối xanh tốt um tùm, điểu ngữ hoa hương, phía bên kia sườn núi hiểm trở là một dòng thác đổ khiến cho hai chục con người ở đây tâm tình kích động không thôi.

Sau cùng, thậm chí ngay cả ngựa cũng không thể đi tiếp được nữa. Bất đắc dĩ, giáo sư Vương cùng giáo sư Tiền chỉ đành phải trả tiền, để ngựa thồ và người dẫn đường quay trở về. Cũng may trước khi đi người dẫn đường nọ còn chỉ vào hẻm núi ở phía đối diện mà nói: “Không xa mấy, các ngươi

https://thuviensach.vn

muốn tìm nơi đó, đến ngọn núi đối diện, ở đấy có một thôn nhỏ, cách thôn đó không xa chính là sườn núi Dã Long.”

Mặt trời đã lên đỉnh đầu, nóng bức kinh người, cũng đến buổi trưa rồi, giáo sư Tiền vừa nhìn, thấy trên mặt mọi người đều vương chút mệt mỏi. Nhất là giáo sư Vương tuổi tác đã cao, không chịu nổi phải thở hồng hộc, sắc mặt cũng không được tốt. Giáo sư Tiền bèn lên tiếng: “Trước ở chỗ này nghỉ chân chốc lát, ăn cơm trưa cho lại sức, khuya hôm nay đại khái có thể đến nơi.”

Đám sinh viên lập tức reo hò, đem hành lý quẳng sang một bên. Bốn năm người ngồi xúm lại một chỗ, đặt nồi, nước là mang theo nên có sẵn, nấu mì. Trần Ngọc cảm thấy không hợp khẩu vị, dỡ cái balô lớn trên lưng mình xuống, lấy ra chút bánh nướng chân giò hun khói(4) mua từ tối hôm trước. Hôm qua dậy sớm Trần Ngọc có bắt chuyện cùng lão bản nương, còn cố ý khen lão bản nương đây sao lại xinh đẹp như hoa, khiến lão bản nương thật cao hứng, nhiệt tình giới thiệu cho cậu món quà vặt bình dân ở Lệ Giang: bánh nướng chân giò hun khói.Dù sao cũng là Phương Kim mời khách, Trần Ngọc hết sức hào phóng ôm liền mấy cân.

Mã Văn Thanh giờ phút này một bên mắt tím bầm, giống y như chó nhà đi hoang, đáng thương nhìn miếng bánh trong tay Trần Ngọc, lại cúi đầu tiếp tục ăn mì. Trần Ngọc vốn thù dai, Mã Văn Thanh cực lực hoài nghi tối hôm qua trên đường trở về Trần Ngọc là cố ý ngáng ngã hắn vài lần, hiện tại ngay cả muốn nói chuyện cũng không dám mở miệng.

Kiều Dật là Phó hội trưởng hội sinh viên, Diêu Văn Văn lại là lớp phó, hai người giữ chức vụ cao nhất trong đám sinh viên, chuyện đương nhiên là trở thành tiểu đội dẫn đầu. Từ đầu tới cuối đi xung quanh một vòng, kiểm lại nhân số, thuận tiện nhìn xem có xảy ra tình huống khác thường gì không. Lúc đi qua Trần Ngọc, Diêu Văn Văn thấy Kiều Dật chớp chớp mắt nhìn Trần Ngọc vài lần, cũng tò mò xoay người lại.

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh hết sức bất mãn phát hiện Trần Ngọc không đợi Kiều Dật mở miệng, liền dâng mấy khối bánh lên, càng nhìn càng thấy cái tên con ông cháu cha đi đâu cũng hấp dẫn nữ sinh này không vừa mắt.

Đúng lúc ấy, Trần Ngọc chợt ngửi thấy một mùi thơm nồng ở phía sau, cậu vội đứng lên.

Diêu Văn Văn sợ hết hồn, đang chuẩn bị oán trách, Kiều Dật lại hỏi: "Sao thế?"

Trần Ngọc cau mày, đáp: "Mùi thơm này là từ nơi nào phát ra?"

Diêu Văn Văn ngửi thử một chút, bừng tỉnh, chả trách Trần Ngọc lại ngạc nhiên: "Là chúng ta ở bên kia, ta có đem theo chút thịt bò đóng hộp, mới vừa lôi ra để nấu cùng với mì, bằng không quả thực ăn chẳng nổi." Nói xong chỉ sang nhóm người ngồi vây quanh bên cạnh rừng cây.

Kiều Dật không để ý tới lời nói của Diêu Văn Văn, nhìn trên mặt Trần Ngọc lộ vẻ ngưng trọng hiếm thấy, hỏi: "Trần Ngọc, có gì không đúngà?"

Trần Ngọc nhìn mấy người ở bên kia, đang muốn nói chuyện, một nữ sinh bên ấy chợt hét ầm lên. Ngay sau đó, những người ở bên kia liền chạy như điên sang bên này, mà nữ sinh vừa rồi thét chói tai thế nhưng ngồi nguyên tại chỗ phát run, tựa hồ bị dọa sợ đến không thể nhúc nhích được.

Biến cố bất thình lình xảy đến khiến cho đám sinh viên đang cười đùa cùng hai vị giáo sư đều đứng bật dậy, Trần Ngọc lập tức lục lọi trong cái balô của cậu. Lúc này, rừng cây bên cạnh không ngừng lay động, một con vật khổng lồ từ chỗ đó chui ra.

"Không tốt, là gấu chó!" Mã Văn Thanh cũng đã đứng bên cạnh Trần Ngọc, lo lắng nói.

https://thuviensach.vn

Gấu chó, biệt xưng cẩu hùng, thị lực phi thường không tốt, cách trăm mét là không nhìn rõ, nhưng có thể ngửi thấy mùi thơm cách đó nửa cây số. Có lẽ là ngửi thấy mùi thơm của thức ăn nên nó mới mò tới đây, điều Trần Ngọc lo sợ đã thành sự thực.

Kiều Dật sắc mặt cũng không tốt, nhanh chóng rút súng từ trong túi ra, mở chốt bảo hiểm, chạy lên trước mấy bước, nhắm thẳng đỉnh đầu cẩu hùng.

Gấu chó đã trông thấy nữ sinh đang sợ hãi kêu la trước mặt, chạy tới, động tác cư nhiên vô cùng linh hoạt, một móng vuốt đem nữ sinh kia đè xuống đất, tiếng kêu sợ hãi của nữ sinh đã biến thành tiếng hét thảm thiết. Sau đó gấu chó từ từ tiến sát đến gần mặt của nữ sinh, nữ sinh rốt cuộc có chút phản ứng, đưa hai tay chắn trước mặt, gấu chó bèn vươn đầu lưỡi liếm liếm.

Kiều Dật hiện tại có phần sợ ném chuột vỡ đồ, lo rằng thương tổn đến nữ sinh kia, nhưng cũng không thể khoanh tay đứng nhìn cẩu hùng đem người xé thành ba mảnh.

Ngón tay của Kiều Dật chậm rãi kéo cò.

“Dừng lại!” Phía sau chợt truyền đến một tiếng rống to, giữa những tiếng kêu la sợ hãi của mọi người xung quanh vẫn nghe thấy được rất rõ ràng.

Mọi người thất kinh quay đầu lại nhìn, trên sơn đạo xuất hiện một già hai trẻ. Trần Ngọc thấp giọng nói với Mã Văn Thanh: “Lại là bọn họ”. Chính là lão nhân tối hôm qua hôm cùng thanh niên huynh muội kia.

Lão nhân bước nhanh tới, đè xuống cánh tay cầm súng của Kiều Dật, lắc đầu nói: “Tiểu tử, nếu ngươi thật sự nổ súng, người kia có thể không cứu được nữa. Một phát đạn của ngươi bắn không chết lão hùng, nó bị đau, tiểu nữ oa oa kia sẽ mất mạng.”

https://thuviensach.vn

Giáo sư Tiền đang lúc cấp bách đổ mồ hôi đầy đầu, nhìn thấy lão nhân, ánh mắt sáng lên, vội vàng chạy tới: “Lão nhân gia, vậy bây giờ có biện pháp gì có thể cứu học trò của ta không?”

Lúc này, cô gái cùng thanh niên kia cũng chạy tới, thiếu nữ để cái bao trên vai xuống, từ bên trong cầm ra hai bắp ngô, mùi thơm non ngan ngát lập tức tỏa ra. Thiếu nữ vung tay đem bắp ngô vứt đến bên người gấu chó, thanh niên lấy nỏ đeo trên lưng, lắp sẵn vào một mũi tên đầu bịt sắt.

Con gấu chó đang hướng trên mặt nữ sinh kia ngửi ngửi chợt ngẩng đầu lên, hếch hếch cái mũi, từ từ buông móng vuốt, đi qua chỗ mấy cái bắp. Tâm trạng căng thẳng của mọi người dần thả lỏng, tiếp đó nghe được trong không khí vang lên một tiếng lanh lảnh, một mũi tên đã lao tới găm trên người con gấu chó đang mải gặm bắp.

Mặc dù không thấy máu chảy, nhưng từ tiếng rít khi tiễn rời nỏ liền biết được lực xuyên thấu của mũi thiết tiễn rất lớn, đau đớn như vậy, khiến gấu chó rống lên ***g lộn, mang theo tiễn xoay người, gào thét chạy tới đám người bên này. Trừ nữ sinh nằm trên đất kia, những người khác đều cách con gấu trăm mét trở lên, bị dọa cho hoảng sợ ngay lập tức chạy về phía sau. Chỉ có ba người lão nhân cùng hai vị giáo sư, Kiều Dật, Trần Ngọc, Mã Văn Thanh là không hề động đậy, lão nhân tán thưởng nhìn bọn họ một chút.

Gấu chó có lẽ muốn tìm người bắn nó báo thù, bổ nhào tới chỗ này. Rất nhanh khi nó đến trước mặt lão nhân, lão nhân liền phun ra một ngụm khói thuốc, thân thể khổng lồ của gấu chó đang di chuyển mau lẹ chợt lắc lư rồi ngã trên mặt đất.

Thấy gấu chó một lúc lâu cũng không động đậy gì, những người bên này đều thở phào nhẹ nhõm.

https://thuviensach.vn

Hai vị giáo sư vội vàng đi xem nữ sinh bị thương, mọi người không thấy gấu chó có động tác cắn xé, cho là vết thương cũng sẽ không quá nặng. Kết quả bả vai hiện ra vết trảo thật sâu, đôi tay che chắn khuôn mặt đã huyết nhục mơ hồ.

“Bị cắn?!” Diêu Văn Văn sợ hãi kêu lên.

Nữ sinh kia bây giờ còn đang run run, không nói ra lời. Trần Ngọc đi tới liếc mắt một cái, bảo người bôi thuốc băng bó cho nữ sinh này, uống thuốc kháng sinh, “Đầu lưỡi của gấu chó đều là móc câu, liếm hai phát là có thể thành như vậy, nếu thật sự bị cắn, cánh tay này liền bị phế. Trước băng bó, sau đó còn phải tìm bệnh viện để người ta khám qua chút.”

Mấy nữ sinh bên cạnh sắc mặt trắng bệch, cũng may mặt không bị liếm, nếu không khuôn mặt chắc chắn sẽ bị hủy.

Thấy nữ sinh kia bôi thuốc xong, tinh thần cũng hơi trấn tĩnh lại, hai vị giáo sư mới đi qua nói lời cám ơn với lão nhân ba người, Giáo sư Tiền hỏi: “Lão bá, chẳng hay là người dân tộc Lật Túc(6)? Mũi tên của con trai ngài sao lợi hại được như vậy?”

Lão nhân lại lấy thuốc ra hút, gật gật đầu, hồi lâu mới đáp: “Cái đó là độc tiễn, lão hùng này cũng phải ngủ mất cả nửa ngày, sau đó sẽ tỉnh, các người vẫn là nhanh nhanh đi trướcđi.”

Lão hùng chưa chết, ai cũng không còn tâm tình nghỉ ngơi chi nữa, tất cả mọi người vác hành lý, tiếp tục lên đường, một bên đặc biệt để người trông chừng nữ sinh bị thương kia.

Giáo sư Tiền hơn 40 tuổi, tâm nhãn linh lợi, đã hỏi ba người kia, họ nói đi đến thôn đối diện, vội rủ họ cùng đồng hành, cũng là có thể chiếu cố lẫn nhau, lão nhân gật đầu tỏ ý sao cũng được.

https://thuviensach.vn

Trên đường đi lão nhân nói chuyện với hai vị giáo sư: “Lão hùng thường ngày thật ra thích nhất là ăn bắp, có lúc cũng ăn côn trùng, cũng chẳng mấy khi ra khỏi rừng. Sợ là các ngươi lấy gì đó dẫn dụ nó ra ngoài.”

Giáo sư Tiền nhìn nữ sinh cùng Diêu Văn Văn bên kia một cái, thở dài nói: “Lão bá, những sinh viên này của ta không có kinh nghiệm dã ngoại sinh tồn, mới vừa rồi nấu cơm trưa chắc là đã cho thêm thứ gìđó, khiến thức ăn có mùi thơm, có thể chính cái này dẫn dụ nó tới.”

Lão nhân gật đầu một cái, nhìn nhìn trang phục của hai vị giáo sư cùng sinh viên, hỏi: “Không biết mấy vị vào núi để làm gì?”

Giáo sư Vương cười nói: “Lão nhân gia, chúng ta là mang đám sinh viên tới đây khảo cổ.”

Trong mắt lão nhân lộ vẻ sáng tỏ, chậm rãi lên tiếng: “Các ngươi a, một năm chúng quy phải đến đây vài lần, nhưng không hiểu được, trong núi này có Mễ Tư thần phù hộ, tiền nhân dù sao cũng là tiền nhân, nếu chạm vào đồ vật của họ, chắc chắn sẽ bị trừng phạt.”

Giáo sư Vương cùng Giáo sư Tiền thấy tức cười, lão nhân này hiểu lầm bọn họ là lũ trộm mộ, vì vậy đi lên phía trước giải thích, lão nhân chẳng qua chỉ lắc đầu.

Mã Văn Thanh thấy lão nhân chịu đồng hành, hí hửng đi đến trước mặt thiếu nữ Lật Túc kia lấy lòng. Thiếu nữ lần này cũng rất dễ dãi để cho Mã Văn Thanh có cơ hội thể hiện, sau khi đem hai cái bao lớn vứt qua cho hắn, liền tiến tới bên cạnh Trần Ngọc nói chuyện.

Tiểu cô nương đối với Trần Ngọc có ấn tượng rất tốt, Trần Ngọc nói chuyện hài hước, thỉnh thoảng lại chọc cho tiểu cô nương cười đến híp cả hai mắt.

https://thuviensach.vn

Nhìn thì gần, nhưng thực ra lại rất xa, mặt trời cũng đã ngả về Tây, lão nhân tìm một nơi bằng phẳng, nói: “A Thuận, Lê Mã, dừng lại thôi, hôm nay nghỉ ngơi ở đây.” Lại quay đầu sang phía Giáo sư Tiền, “Không đi tiếp nữa, có thể gặp nguy hiểm.”

Thanh niên cùng thiếu nữ đặt hành lý xuống, bắt đầu nhặt củi ở chung quanh, chuẩn bị nổi lửa nấu bữa tối. Hai vị giáo sư biết lão nhân này tính tình mặc dù bướng bỉnh, nhưng kinh nghiệm thì không ai có thể sánh bằng, cũng đành nghe theo bảo đám sinh viên dừng chân.

Qua đêm trên núi, lần này, không người nào dám nấu thức ăn mang theo có mùi thơm, sợ dẫn dã thú tới. Lão nhân ngồi bên cạnh đống lửa, tiếp tục hút thuốc.

Thiếu nữ Lê Mã cầm thịt khô mời mọi người ăn, lại nói cho mọi người phong tục của người Lật Túc, khi Trần Ngọc xới cơm, thiếu nữ ồ lên một tiếng, kéo tay Trần Ngọc qua, nhìn Quỳ long văn ngọc quyết trên cổ tay Trần Ngọc thật lâu , hỏi: “Ngọc này nhìnrất quen, giống như đã từng nhìn thấy ở đâu đó.”

Trần Ngọc ngờ vực, đang định hỏi lại, Lê Mã đã nói là nhớ lầm, dưới sự khuyến khích của mọi người hăng hái bừng bừng xướng một bài hát.

Buổi trưa trong núi còn đổ mồ hôi như suối, buổi tối lại lạnh như trời đông giá rét, Trần Ngọc kéo túi ngủ lại gần đống lửa mới cảm thấy ấm áp hơn một chút.

Sang ngày thứ hai, lão nhân quả nhiên mang theo mọi người xuyên qua khe núi, vào trong thôn. Lão nhân này ở trong thôn rất có uy tín, không ít người cung kính chào hỏi.

Giáo sư Tiền tính toán ở trong thôn tìm một người dẫn đường đến sườn núi Dã Long. Trong thôn nghèo khó, thấy có khách nhân muốn tìm người dẫn đường đều rất vui lòng, nhưng khi nghe nói muốn đến sườn núi

https://thuviensach.vn

Dã Long đều xua tay không chịu đi, ánh mắt nhìn thầy trò Giáo sư Tiền cũng có một tia xa lánh.

END3

Chú thích:

(1)Gấu chó: (nguyên văn黑瞎子:hắc hạt tử) được tìm thấy chủ yếu trong cácrừng mưa nhiệt đớiở khu vựcĐông Nam Á.

Gấu chó có chiều dài khoảng 1,2m (4ft), chiều cao khoảng 0,7 m -do đó chúng là loài nhỏ nhất củahọ Gấu. Nó có đuôi ngắn, khoảng 3–7cm (2 inch) và trung bình nặng không quá 65kg (145 pao). Gấu chó đực nặng hơn một chút so với gấu cái.

(2) Lệ Giang: là thành phố cổ nằm ở phía Tây Bắc tỉnh Vân Nam, Trung Quốc sát với Tây Tạng, ở độ cao 2.400 mét so với mực nước biển. Lệ Giang được xây vào cuối đời Tống, đầu đời Nguyên (cuối thế kỷ thứ 3). Lệ Giang được xưng tụng là Venice của Phương Đông.(Các địa danh trong chương này đều thuộc Lệ Giang.)

(3) Lẩu Nạp Tây: loại lẩu của dân tộc Nạp Tây tỉnh Lệ Giang-TQ.

(5) Bánh nướng chân giò hun khói: nguyên văn 火腿粑粑

(6)Người Lật Túc: là một dân tộc thuộcNhóm ngôn ngữ Tạng-Miến, dân tộc này cư trú tại các khu vực đồi núi củaMyanma, Tây namTrung Quốc,Thái Lanvà bangArunachal PradeshcủaẤn Độ.

Khoảng 730.000 người thuộc dân tộc này sống tại các địa khuLệ Giang,Bảo Sơn,Châu tự trị dân tộc Lật Túc Nộ Giang,Châu tự trị dân tộc

https://thuviensach.vn

Tạng DiqingvàChâu tự trị dân tộc Thái và dân tộcthuộc tỉnhVân Nam, Trung Quốc.

(Theo Wikipedia)

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Giáo sư Tiền buồn bực, sau khi nghe ngóng, rốt cuộc cũng có một tiểu tử đi ngang chịu nói ra sự thật, “Trong hai năm trở lại đây có không ít người bên ngoài tới nơi này, phần lớn đều vì bảo tàng bên trong sườn núi Dã Long. Nhưng chúng tôi thân là dân bản xứ cũng không dám đến gần nơi đó. Chỗ ấy không được thần Mễ Tư phù hộ, là vùng đất của hung thần, đi là không có lối về.”

Giáo sư Tiền bất đắc dĩ, chỉ đành phải lấy giấy chứng nhận có liên quan ra, nhưng vẫn không có người nào chịu làm dẫn đường cho họ. Kiều Dật vừa trông, lấy ra ba trăm đồng, nói nếu ai đồng ý đi thì đây chính là thù lao. Nơi đây nghèo khổ vô cùng, ánh mắt không ít thôn dân lập tức có phần buông lỏng.

Lão nhân đi theo thầy trò bọn họ trở về thôn chợt cầm tẩu hút thuốc gõ nhẹ lên mặt bàn, nói: “Bỏ đi, tiễn Phật tiễn tới tận Tây thiên, các ngươi nếu không chê, ta liền phụng bồi các ngươi một chuyến.”

Trên đường tới đây, kinh nghiệm của lão nhân là điều không còn gì phải bàn cãi, nếu không có lão, mọi người không biết còn gặp phải bao nhiêu nguy hiểm, hai vị giáo sư tất nhiên cầu còn không được. Giáo sư Tiền hào hứng vỗ bàn, trước ở chỗ này nghỉ ngơi lại sức một đêm, ngày mai đến sườn núi Dã Long. Trần Ngọc nhân cơ hội này mua thêm chút thức ăn cùng vật dụng cần thiết, Mã Văn Thanh đi theo phía sau cậu tiện thể lân la làm quen với các thiếu nữ dân tộc Lật Túc.

https://thuviensach.vn

Sáng sớm ngày thứ hai, nữ sinh Vương Miêu bị gấu chó làm bị thương, vốn nguyện ý lưu lại trong thôn, hôm nay bỗng dưng cố sống cố chết đòi đi theo. Trên mặt cùng tay phải của cô quấn đầy băng gạc, bởi vì vết thương có hơi nhiễm trùng, tối hôm qua cô nàng còn bị sốt nhẹ, đến bây giờ giọng nói vẫn có chút khàn khàn. Đám người giáo sư Vương khuyên bảo cả nửa ngày, rốt cuộc bị sự chấp nhất của Vương Miêu làm cho cảm động, đành phải để cô nàng đi cùng.

Từng người đeo balô lớn balô nhỏ, cả đoàn theo lão nhân cùng A Thuận – con trai lão và chú chó săn A Hoàng vào núi.

Dọc đường đi, cây cối càng ngày càng tươi tốt, cuối cùng, đã có thể nhìn thấy những thân cây đại thụ phải nhiều người mới ôm xuể. Không có ai động đến chúng, những loại cây này chẳng hề kiêng kỵ cứ thế sinh trưởng phát triển, rất nhiều cây mọc đan xen, chạc cây ***g cả vào nhau. Dõi mắt nhìn lại đều là một màu xanh biếc, mang theo sức sống bừng bừng mãnh liệt, làm cho lòng người phải thán phục ý chí sinh tồn của tự nhiên.

Cây cối thì nhiều mà đường đi thì ít, nơi này lại hay mưa, đường mòn vốn nhỏ lại phải rẽ đám bụi cỏ bụi gai rậm rạp cao đến nửa thân người, các nam sinh cũng bắt đầu cảm thấy cực khổ, nữ sinh lại càng là thấp giọng oán trách.

A Thuận ở một bên dìu đỡ lão nhân, A Hoàng thỉnh thoảng chạy lên phía trước, sau đó quay trở lại vây quanh hai người, đôi lúc còn hướng Vương Miêu bên kia ngoáy ngoáy cái đuôi ra điều làm nũng. Vương Miêu bởi vì bị thương, trên lưng cũng vác ít đồ đi, so với những người khác vẫn là thoải mái hơn rất nhiều. Có thể vì đêm qua cô ở chung cùng với lão nhân, nên con chó này quen thuộc với cô nàng hơn những người khác.

Diêu Văn Văn vác cái balô màu hồng của mình ở trên lưng, mặc dù mệt đến thở hổn hà hổn hển, nhưng vẫn cố gắng đi theo bên cạnh Kiều Dật.

https://thuviensach.vn

Lúc mới lên đường còn vừa nói vừa cười, khi ánh sáng mặt trời chiếu thẳng vào đỉnh đầu cũng phải lấy tay quệt đi một tầng mồ hôi.

Trần Ngọc thì ngược lại, một thân nhẹ nhàng khoan khoái, trong miệng ngậm nhành cỏ, ba lô lớn trên người đôi khi vứt lên lưng Mã Văn Thanh.

Sau khi đi qua một sườn núi, cả đám người đã mệt mỏi đến mức chỉ muốn nằm úp sấp xuống đột nhiên thấy trước mắt sáng ngời rộng mở. Nói là trống trải cũng không đúng, phía trước là một sơn cốc, cây cối không còn là loại vừa cao vừa lớn, đa số đều là các bụi cây mọc ngang hông, mà các bụi cây này đều đang nở hoa, màu sắc hoặc đỏ rực hoặc vàng nhạt . Khi nãy còn là thảm thực vật xanh biêng biếc trong nháy mắt liền bị đủ mọi màu sắc thay thể, mùi thơm lạ lùng lan tràn xung quanh xông thẳng vào mũi, trên những bông hoa nở to như miệng bát hàng đàn bươm bướm kết đôi bay nhảy nô đùa.

Cảnh sắc khác thường này khiến đám người an tĩnh lại, ai có thể ngờ được, giữa chốn thâm sơn cùng cốc cư nhiên lại ẩn tàng một nơi mĩ lệ như thế.

Các nữ sinh đều quên mất sự mệt mỏi, than thở sợ hãi trước đó, đivề phía bên đó.

Lão nhân thế nhưng ngừng cước bộ, nói với giáo sư Tiền: “Không dối gạt mấy vị, đi xa hơn về phía trước chính là sườn núi Dã Long. Dân bản sứ chúng tôi không thể đi vào, chỉ có thể đưa các ngươi tới đây.”

Giáo sư Tiền có chút khó xử, bây giờ để cho lão nhân rời đi ông có phần luyến tiếc, nhưng lão nhân tính tình bướng bỉnh, có tăng thêm tiền công cũng nhất quyết không chịu đi tiếp.

Giáo sư Tiền chỉ phải nói: “Bỏ đi, lão nhân gia, nếu không ngài ở nơi này chờ chúng ta hai ngày, đến lúc đó ngài lại dẫn chúng ta quay trở về.”

https://thuviensach.vn

Lão nhân ngẩng đầu nhìn lướt qua đám người, có ngừng mấy giây trước Trần Ngọc, cầm tẩu thuốc rít một hơi, chậm rãi nói: “Cũng được, nhưng cũng đừng lâu quá a.” Nhìn về phía đám nữ sinh cùng Diêu Văn Văn, lẩm bẩm: “Chớ có tùy tiện hái hoa.”

Đối với sự hưng phấn của đám nữ sinh kia, Trần Ngọc bĩu môi lờ đi, mặc dù cậu không hề dị ứng với phấn hoa, nhưng cậu vẫn không thích những thứ có mùi hương quá nồng.

Mã Văn Thanh ở một bên thu lại thần sắc không đứng đắn, tiến đến bên cạnh Trần Ngọc, nhỏ giọng nói: “Tiểu Trần Ngọc, cẩn thận một chút, ta thấy lão đầu kia không chịu đi vào, nơi này nhất định có gì đó không ổn.”

Trần Ngọc vừa nhai lương khô, vừa gật đầu, âm thầm nắm chắc khẩu súng trong túi quần. Trong tay Mã Văn Thanh lại là một cây đao dài mảnh được hắn dấu vào sau tay áo.

Hai ba nam sinh đi trước dẫn đường, nữ sinh líu ríu theo sát phía sau, Trần Ngọc đi bên cạnh giáo sư Tiền còn Kiều Dật thì dìu giáo sư Vương.

Giáo sư Vương đã gần 60 tuổi, say mê nghiên cứu học thuật, biết rằng sắp được nhìn thấy mộ từ thời nhà Thanh, liền nhượng người dìu lên phía trước.

Giữa những bụi cây nở hoa có một con đường mòn, phủ đầy rêu xanh, bước đi có phần trơn trượt.

“Ý, giáo sư, nơi này có dấu chân.” Phương Kim đang ở phía trước dẫn đường lên tiếng.

Giáo sư Tiền tiến lên quan sát xem xét, dấu chân hỗn loạn, tựa hồ có rất nhiều người đã đi qua đây.

https://thuviensach.vn

Giáo sư Vương lúc này đau lòng nói: “Nếu như dân bản địa không tiến vào nơi này, có thể đây chính là dấu vết bọn trộm mộ lưu lại.”

Mọi người đều thổn thức trong lòng, Mã Văn Thanh cười cười nhìn Trần Ngọc, lại thấy Trần Ngọc cau mày nhìn chằm chằm dấu chân trên mặt đất, vội hỏi: “Sao vậy?”

Trần Ngọc xoay người dõi theo lão giả cùng thanh niên ở cửa vào sơn cốc, từ nơi này chỉ có thể nhìn thấy cái bóng của hai người.

Trần Ngọc thấp giọng đáp: “Ngươi xem, dấu chân đều đi theo một hướng.”

“Mọi người đều là người cùng nghề, dĩ nhiên đều đi theo một hướng.” Mã Văn Thanh cười quái dị.

Trần Ngọc lắc đầu, dùng ánh mắt như thấy gỗ mục nhìn hắn, “Ngươi không nhận ra? Có thể bọn họ cũng không quay trở về.” Đúng vậy, chỉ có dấu chân lúc đi, còn dấu chân lúc quay lại đâu?

Nụ cười trên mặt Mã Văn Thanh dần cứng đờ, ngay sau đó lên tiếng: “Tiểu Trần Ngọc, ngươi nghĩ bi quan quá rồi, có lẽ bọn họ tìm được một con đường khác.”

Trần Ngọc thở dài, “Chỉ có thể nghĩ như vậy, ta bây giờ thật có chút hối hận theo tới đây. Có lẽ cha ta nói rất đúng, ta không thích hợp hạ địa.” Mã Văn Thanh thấy Trần Ngọc lo lắng, liền lấy tay đập lên vai Trần Ngọc, hào khí nói: “Không sao cả, đến lúc đó có đại ca ta bao che cho ngươi.”

Trần Ngọc im lặng nhìn hắn chốc lát, rồi đuổi theo giáo sư Tiền.

Kết quả lần này, đi cả nửa ngày, vẫn chưa ra khỏi con đường đầy bụi cây nở hoa. Cảnh sắc đẹp thì có đẹp, nhưng mọi người ai cũng thấy mệt mỏi chịu không nổi.

https://thuviensach.vn

“Trần Ngọc, ngươi xem, ngôi mộ kia ở đâu a?” Mã Văn Thanh nhỏ giọng hỏi.

Trần Ngọc nhìn ra đằng xa, đáp: “Không thấy rõ địa hình, khó mà nói được, có hai vị giáo sư ở đây, chẳng cần lo không tìm được mộ .”

Lúc này, đội ngũ phía trước chợt dừng lại.

Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh chen lấn lên đằng trước xem thử, thì ra con đường mòn bọn họ đang đi đến đây thì chia làm ba ngả, mà hai bên đều có dấu chân.

Giáo sư Tiền tiến lên trước hai bước, cào một nắm đất ngửi thử, chân mày nhíu lại thật sâu, chỉ sang bên phải nói: “Bên này.”

Ngửi mùi hoa trong thời gian dài có chút nhức đầu, Trần Ngọc trực giác che lỗ mũi. Tới cuối đường, bụi cây nở hoa bị một hàng rào bằng tre chặn lại. Bên trong hàng rào, lại là cây xanh.

“Bên kia có gian nhà, giáo sư, trước vào đó nghỉ đi, mộ Thanh triều kia rốt cuộc ở chỗ nào, khó tìm như vậy.” Mỗi người đều mang trên lưng balô thật lớn, đi mất cả nửa ngày, phần lớn sinh viên đã mệt thở không ra hơi.

Giáo sư Tiền nhìn một chút địa thế, nói: “Chỉ ở chung quanh đây thôi, trước cứ vào chỗ này nghỉ ngơi cái đã.”

Đám sinh viên người thì ngồi trên đất, người thì đi vào trong nhà. Phòng ốc ở đây giống như đã lâu không được tu sửa, những tấm ván gỗ mộc mạc đều tích một tầng bụi rất dày. Trong nhà cũng không bày biện gì nhiều, chỉ có bếp nấu cùng một chiếc giường đơn, góc phòng chất một đống củi.

https://thuviensach.vn

Vừa mới đi vào mọi người đều lập tức chạy ra, còn không bằng ngồi ở bên ngoài vừa sạch sẽ lại thông thoáng. Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh liếc nhìn nhau một cái liền đi vào bên trong. Kiều Dật từ xa nhìn Trần Ngọc, cũng đi tới chỗ bọn họ.

"Con bà nó, nơi này sao lại bẩn như vậy, chẳng lẽ không có ai đi từ đây?" Mã Văn Thanh vừa nói thầm vừa tìm kiếm.

Phía dưới đống củi không có, trên giường không có, mặt dưới bếp nấu cũng không có nốt, đều không thấy có gì dị thường.

Cửa mở, Kiều Dật bước vào, nhìn về phía hai người hỏi: "Tìm gì vậy? Ra ngoài ăn chút gì đi đã."

Ở trường, nhận được sự hoan nghênh của nữ sinh nhất không ai khác chính là Kiều Dật, Mã Văn Thanh chướng mắt với hắn, thấy Kiều Dật tới hỏi, cũng không trả lời, nhấc chân liền đi ra ngoài.

"Phập," Một tiếng, cây đao trong tay Mã Văn Thanh rơi thẳng xuống mặt đất, Trần Ngọc bị dọa giật mình quay đầu lại, vừa định cười nhạo hắn, nhưng bỗng ồ lên.

Cây đao kia cắm thẳng trên sàn nhà, không hề có chuôi. Mã Văn Thanh ngồi chồm hổm xuống, dễ dàng đem đao rút lên, gõ gõ mặt sàn.

"Phía dưới này trống không, quả nhiên đã đoán đúng, bảo với giáo sư đi." Mã Văn Thanh ngẩng đầu nhìn Trần Ngọc, trong mắt rõ ràng hiện lên nét vui mừng.

Trần Ngọc cười cười, "Ừ, có lẽ chúng ta tìm thấy mộ Thanh triều rồi."

Kiều Dật nghiêng đầu đánh giá Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh, mơ hồ cảm thấy giữa hai người có sự ăn ý không cần nói cùng hiểu, hắn nhíu mày: "Như thế nào, các ngươi là nói ngôi mộ nằm ở phía dưới này?"

https://thuviensach.vn

“Không phải ở phía dưới này, chính xác là phía dưới thông với địa cung của mộ thất.”Trần Ngọc giải thích, còn Mã Văn Thanh đã sớm chạy tới bên cạnh nồi cơm ở bên ngoài.

Trần Ngọc đem tin tức này nói cho giáo sư Tiền biết, giáo sư Tiền cười sờ sờ đầu Trần Ngọc: “Ta đã sớm nhận ra, cho nên mới không vội. Sơn cốc này không thích hợp cho người sinh sống, cư nhiên lại dựng một gian nhà ở đây, rất khả nghi a. Thứ ngươi và Tiểu Mã tìm được, có lẽ chính là trộm động. Tục ngữ có câu vỏ quýt dày có móng tay nhọn, những kẻ trộm mộ này tâm tư tinh vi hơn người, gian nhà này có thể được dựng lên để ngụy trang.”

Trần Ngọc quay đầu cười cười, tiến đến bên cạnh nồi cơm, có người đưa cho cậu một chén nước. Trần Ngọc ăn chút lương khô, nghỉ ngơi chốc lát, giáo sư Tiền sau đó thông báo tìm được một cái động trong lòng đất.

Đám sinh viên lập tức hưng phấn, mọi người vây quanh gian phòng. Mã Văn Thanh dùng đao của mình chọc thủng ván gỗ. Phía dưới lộ ra một huyệt động vừa sâu vừa rộng lại dốc,phía trước có lỗ thông gió, ném thử một thanh ánh sáng lạnh vào trong, chỉ thấy điểm sáng vẫn rơi thẳng xuống, một lúc sau không nhìn thấy nữa.

“Ân, không khí còn lưu thông, hẳn là có thể tiến vào.”

Mã Văn Thanh sợ phía dưới có cơ quan bẫy rập linh tinh gì đó, xung phong đảm nhận: “Lão sư,để ta cùng Tiểu Trần Ngọc đi xuống thăm dò trước.” Trần Ngọc đang lùi về phía sau cơ hồ muốn hộc máu, giáo sư Tiền gật đầu đồng ý nói: “Ừ, Trần Ngọc đi xuống đó ta yên tâm, Văn Thanh, ngươi theo trợ giúp mấy việc tay chân cho Trần Ngọc, hắn nói gì ngươi làm cái đó.”

Trên mặt Mã Văn Thanh hiện lên cái biểu tình 囧, mặc dù thành tích của hắn không bằng Trần Ngọc, nhưng hắn tốt xấu gì cũng từng đi theo

https://thuviensach.vn

người nhà xuống mộ. Bất quá lời này dĩ nhiên không thể lấy ra giải thích, hắn mặt mày nhăn nhó trước cột chặt dây thừng an toàn trên người mình, sau đó đem sợi dây buộc ngang hông Trần Ngọc.

Trong động tối om om, Mã Văn Thanh một tay cầm đèn pin mắt sói, chiếu ra xung quanh, phát hiện huyệt động này được đào vô cùng bằng phẳng rộng rãi, chẳng qua là đến phía dưới độ dốc hẹp đi, cũng không thể nhìn ra quá xa. Trần Ngọc vác balô của mình trên lưng, Kiều Dật vốn lười biếng đứng ở phía sau, thấy Trần Ngọc sắp đi xuống, kéo lại, ân cần hỏi: "Có thể gặp nguy hiểm gì không?"

Trần Ngọc nhìn Mã Văn Thanh đã vào bên trong, lắc đầu, "Sẽ không, có Văn Thanh ở đây, hắn là không có việc gì."

Thấy Trần Ngọc tin tưởng Mã Văn Thanh như vậy, Kiều Dật ngây cả người, sau đó nói: "Cẩn thận một chút, có gì không ổn lập tức kéo dây." Trần Ngọc gật đầu một cái, trong lòng thầm nghĩ, nếu thật sự gặp nguy hiểm, chỉ mong đầu kia sợi dây vẫn còn là ta.

Còn có nhóm người đang đứng chung quanh, mặc dù đôi lúc trêu trọc cậu, nhưng cũng đều thật lòng quan tâm đến cậu, lúc này người nào người nấy đều nhao nhao bảo cậu phải cẩn thận, chú ý.

Trần Ngọc đội lên đầu mũ mang đèn mỏ, đi theo sau lưng Mã Văn Thanh xuống động đất. Ban đầu còn phải bám vào dây thừng leo xuống từng chút một, về sau, độ dốc càng ngày càng giảm, dần dần có thể đứng thẳng để đi lại.

Trần Ngọc lần đầu tiên hạ mộ, trong lòng thoáng khẩn trương, tay vẫn nắm chắc khẩu súng, dần dần lòng bàn tay toát đầy mồ hôi. Đường này dễ đi hơn rồi, lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Đang định xoa xoa lòng bàn tay, đột nhiên đầu đụng vào lưng Mã Văn Thanh.

https://thuviensach.vn

“Sao vậy?” Trần Ngọc trực giác gặp phải nguy hiểm, lặp tức thần kinh lại căng thẳng.

Mã Văn Thanh sợ hãi than lên một tiếng, chậm rãi nhích người ra tạo thành khe hở, trong miệng lẩm bẩm nói: “Tiểu Trần Ngọc, e rằng chúng ta đoán sai rồi, đây có thể không phải trộm động, mà là cửa vào mộ đạo.”

Trần Ngọc ngẩng đầu, cũng sợ đến mức nói không ra lời, phía trước bỗng dưng xuất hiện một đoạn mộ đạo rộng rãi không biết kéo dài đến đâu. Nương theo ánh sáng trên đèn pin mắt sói của Mã Văn Thanh mà trông, trên vách tường bốn phía đều là các bức họa sắc thái hoa mỹ. Nếu nhìn kĩ lại lần nữa sẽ thấy, hoặc ngồi hoặc nằm, hoặc hỉ hoặc bi, đều là một nữ tử hết sức xinh đẹp.

END 4

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 5

(*thủ trát:sách, thư viết tay)

“Có thể thấy đây là ngôi mộ của một vị mỹ nhân, nói không chừng là một bánh tông mỹ nhân diêm dúa lòe loẹt, thấy Tiểu Mã gia ta lớn lên anh tuấn tiêu sái thế này, không chừng muốn lưu ta lại làm vị hôn phu, làm thế nào bây giờ, gì thì gì ta cứ chuẩn bị trước cái đã.” Nói xong, Mã Văn Thanh từ trong balô móc ra một đống Kim Ngọc Quan Âm linh tinh các loại đeo lên người, sau đó lấy tay vuốt vuốt mái tóc, bày ra bộ dáng tự cho là rất được, gọi Trần Ngọc: “Được rồi, như vậy tạm ổn, đi, chúng ta lên trước một đoạn xem thử, nếu không có cơ quan gì sẽ quay lại gọi mọi người.”

Trần Ngọc đứng ở bên cạnh, dùng ánh mắt khinh khỉnh nhìn hắn, sau đó nhàn nhạt nói, “Ngươi nghĩ có ta ở đây, mỹ nhân còn để ý tới ngươi? Dĩ nhiên, nếu như là bánh tông, ta sẽ vô điều kiện nhường cho ngươi, yên tâm đi.”

Bánh tông, là thuật ngữ chuyên dùng trong giới trộm mộ, ý chỉ cương thi; phát sinh thi biến, so với cương thi thì bánh tông khó đối phó hơn nhiều.

“Kháo, ngươi cút, gương mặt đó của ngươi tính ra chỉ có thể lừa gạt được đông đảo quần chúng nhân dân. Chờ lúc ra ngoài, sẽ gọi cả đám đến dùng đại hình hầu hạ ngươi.” Mã Văn Thanh vừa hùng hùng hổ hổ, vừa cẩn cẩn dực dực đi về phía trước.

https://thuviensach.vn

Trong mộ đạo âm khí ngất trời, mang theo mùi hương mục nát quỷ dị, vách tường vẽ bích họa rất dài, Trần Ngọc muốn dừng lại xem kỹ nội dung hai bên bức tranh, Mã Văn Thanh thì lại vội vã muốn tìm được chủ mộ thất. Đèn mỏ trên đầu Trần Ngọc lực chiếu sáng không mạnh, trước sau chỉ có thể nhìn ra xa vài mét, đèn pin mắt sói trong tay Mã Văn Thanh lại có thể soi sáng ngoài cả trăm mét.

Trần Ngọc lần đầu xuống mộ, nếu quả thật bây giờ bị ném vào trong mộ đạo tối om không chút ánh sáng, chắc chắn không phải là chuyện tốt, cậu chỉ đành theo sát Mã Văn Thanh. Trong lúc gấp gáp chỉ kịp thấy bức tranh trên vách tường càng ngày càng tinh xảo, hiển nhiên đoạn vừa rồi là do vội vàng mà hoàn thành.

Đang đi, Trần Ngọc đột nhiên cảm giác được bên người có không khí lưu động, vội hô: “Đợi đã, Văn Thanh, ngươi chiếu sang trái một chút.”

Mã Văn Thanh cũng cẩm nhận được, lúc đèn pin chiếu tới, lộ ra một cửa động đen thẫm.

Hai người đi vài bước tới cửa động, ánh sáng đèn pin chiếu xuống, bốn phía vách động là vết xẻng đều đặn, “Đây mới là trộm động, qua thủ pháp đào trộm động có thể thấy vị này là tay lão luyện, phỏng chừng không xa phía trước chính là mộ thất.” Đỉnh mộ của mộ triều Thanh rất dày, đôi khi sẽ có hơn hai thước gạch xanh hoặc khối đá, trộm động thường tránh đào ở đây.

Mã Văn Thanh nhăn nhăn lông mày, “Thanh mộ phần lớn đều giản tiện việc mai táng, bất quá bên trong một đống đồ đạc, vàng bạc cùng tranh chữ vẫn còn khả năng hấp dẫn không ít người tới, ra tay cũng rất dễ, xem ra đúng như lời giáo sư Tiền đã nói, nơi này sớm đã bị kẻ khác ghé thăm.”

“Ân, Vân Nam đa số là mộ thời Hán, mooj triềuThanh cũng hay gặp, nhưng có kích thước lớn như thế này thì lại rất hiếm thấy, có chút thú vị.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà, ngươi có nhận thấy không, ngôi mộ này được coi trọng như vậy, nếu tính đến kích thước của mộ, người táng trong đây không vương thì cũng là hầu. Chỉ là tại sao lại xây mộ ở chỗ thâm sơn cùng cốc này, thật đúng là kỳ quái." Trần Ngọc cười một tiếng, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Đai khái đi được chừng năm phút, từ mộ đạo chuyển qua một chỗ ngoặt, xuất hiện một tòa ngọc môn*(cửa bằng ngọc), trong ngọc thạch màu trắng mơ hồ có hồng ti, trên cửa khắc long phượng.

Mã Văn Thanh cùng Trần Ngọc liếc mắt nhìn nhau, Trần Ngọc kéo Mã Văn Thanh đang chuẩn bị lao lên lại, nói: "Trong mộ đạo không gặp trở ngại gì, quay ra thông báo với thầy một tiếng đi, đến lúc đó mọi người cùng nhau xuống."

Mã Văn Thanh do dự chốc lát, gật đầu một cái, theo Trần Ngọc từ đường cũ quay lại căn nhà gỗ.

Giáo sư Tiền cùng giáo sư Vương và cả đám sinh viên chờ ở phía trên cửa động, thấy hai người ra ngoài đều thở phào nhẹ nhõm, hỏi thăm tình hình bên trong.

Trần Ngọc đại khái đem những gì bọn họ trông thấy thuật lại sơ qua một lần, lại nói: "Có trộm động, từ nơi này đi xuống, không xa chính là mộ đạo, ngôi mộ này kích thước rất lớn, người được chôn cất bên trong khẳng định phải có thân phận vô cùng hiển quý."

Ánh mắt giáo sư Tiền sáng lên, "Trước cứ đi xuống xem thử, tuy muốn khai quật thì phải đợi mấy ngày nữa nhân viên khảo cổ đến đông đủ đã, nhưng chúng ta vẫn có thể làm một số công tác sơ bộ."

Vì để cho mọi người đi xuống được thuận tiện, miệng huyệt động lại bị đám sinh viên khoét rộng ra, càng lớn thì độ dốc cũng giảm bớt. Tầng đất trên núi sẽ không quá dày, mộ thất cũng không tính là sâu.

https://thuviensach.vn

Rất nhiều sinh viên lần đầu tiên vào mộ, đều nổi lên sự tò mò cùng hưng phấn, vây quanh bức bích họa trong mộ đạo chụp hình. Trần Ngọc cuối cùng cũng quan sát được tỉ mỉ nội dung của bức bích họa, đoạn đầu đều là vẽ một cô gái, nhìn kĩ, cậu chợt hỏi: “Bức tranh này tựa hồ chỉ vẽ về một người, chẳng lẽ là chủ mộ?”

Giáo sư Tiền gật gật đầu, tán dương: “Quả thật cùng là một người, nhưng không nhất định là chủ mộ, cũng có thể là mộ phu thê, các trò tới đây mà xem.”

Xa hơn nữa, còn lại là cảnh chiến trận, tướng quân cưỡi chiến mã, mang theo binh lính chinh chiến sa trường, đánh cho đối thủ thua tan tác. Sau đó, nhất phương chiến bại đưa tới vô số vàng bạc châu báu, muốn chiêu hàng vị tướng quân này.

Thế nhưng, cảnh trong tranh lại thay đổi, tướng quân đến quan ngoại, hợp lực cùng một đội nhân mã khác.

Tiếp đến vị tướng quân này cắt cứ một phương, vinh hoa hiển quý. Bức tranh cuối cùng chính là tướng quân đứng trên điện Kim Loan màu vàng rực rỡ, đăng cơ làm đế, phía dưới chúng thần thành kính lễ bái, bên cạnh hoàng đế là một vị nữ tử xinh đẹp.

“Lão Tiền, ngươi thấy thế nào?” Giáo sư Vương tựa hồ nghĩ tới điều gì, trên mặt hơi kích động.

Giáo sư Tiền càng xem ánh mắt càng sáng, bèn nắm chặt lấy tay giáo sư Vương, “Giống những gì mà Vương lão ca đang nghĩ đến, đây rất có thể chính là ngôi mộ của người đó. Nếu như là thật, ngôi mộ này sẽ là một phát hiện trọng đại của giới khảo cổ.”

“Thầy nhận ra cái gì? Hoàng đế nhà Thanh không thể nào chôn cất ở chỗ này được.” Diêu Văn Văn vừa rồi còn mải mê chụp hình, thấy Kiều

https://thuviensach.vn

Dật, Trần Ngọc, Mã Văn Thanh bọn họ vây quanh hai vị giáo sư liền cũng chạy tới hỏi.

"Thật sự là…Ngô Tam Quế(1)?" Trần Ngọc đột nhiên thắc mắc.

Giáo sư Tiền cao hứng vỗ vỗ bả vai Trần Ngọc, "Trẻ nhỏ dễ dạy."

Mộ của Ngô Tam Quế từ thời Khang Hi nhà Thanh vẫn là một câu đố, có người cho rằng nó nằm phía dưới một tòa Phật tháp ở Quý Châu, nhưng chưa từng được chứng thực. Nếu bây giờ ngôi mộ mà bọn họ tìm thấy chính là mộ của Ngô Tam Quế, điều bí ẩn nhất trong lịch sử giới khảo cổ đã có lời giải, có thể coi đây là một phát hiện trọng đại hạng nhất, đám sinh viên theo đó cũng bị kích động.

Lúc đi qua trộm động, giáo sư Vương lại cảm thấy vô cùng đau lòng, giáo sư Tiền thăm dò xem xét một lát, cảm thán: "Nói đến kinh nghiệm, những lý luận của chúng ta còn xa mới theo kịp phần thực hành của bọn họ." Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh cố gắng khống chế vẻ mặt, ai cũng không dám lộ ra sự đắc ý.

Đến khi mọi người đi tới đằng trước ngọc môn, hai vị giáo sư bảo mọi người lui về phía sau, tiến lên quan sát, đẩy thử hai cánh cửa, thấy cửa bất động liền ồ lên một tiếng.

"Cửa này được khóa kín từ bên trong, tình huống như vậy rất ít khi xảy ra, e rằng hôm nay muốn vào trong có chút khó khăn." Giáo sư Tiền nhăn nhăn mi.

Hai phiến ngọc môn đang đóng chặt ở phía trước, không có lấy một tia tỳ vết, phía dưới có hai lỗ nhỏ, ước chừng to bằng hai ngón tay, tối thui thui, ngọn lửa trên nến dựng thẳng đứng hướng lên trên, không nghiêng không lệch, rõ ràng hai lỗ nhỏ này cũng đã bị phong kín.

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh đẩy Trần Ngọc, cười hì hì lên tiếng: “Để cho Trần hầu tử thử một chút, nói không chừng có kỳ tích a.”

Trần Ngọc liếc Mã Văn Thanh một cái, thấp giọng mắng: “Sao ngươi không lôi thủ pháp của nhà ngươi ra thử trước?”

Mã Văn Thanh nhíu mày, giống Trần Ngọc nhỏ giọng đáp lại: “Ngươi nghĩ giáo sư đồng ý cho ta dùng mìn phá cửa?”

“Biến.”

Trần Ngọc bước đến trước hai cánh cửa, nhìn giáo sư Tiền ánh mắt không thể chờ thêm được nữa, nói: “Thầy, để trò thử xem thế nào, Mã Văn Thanh sẽ giúp trò một tay.”

Giáo sư Tiền nghe thấy vậy liền vui vẻ, “Được a, tiểu tử ngươi còn có bản lĩnh này, thật sự nhìn không ra a.”

Mã Văn Thanh chẳng qua không phải hỗ trợ gì, hắn chỉ cần đứng bên cạnh Trần Ngọc, ngăn lại tầm mắt của mọi người. Sau đó đã thấy Trần Ngọc xoay lưng về phía bọn họ, nhanh chóng lôi ra một đôi găng tay màu đen luôn mang theo bên mình, sờ sờ ngọc môn, rồi từ chính giữa bên phải đi xuống một thước vỗ nhẹ, một cái cành dài nhỏ bằng ngọc thạch di chuyển vào phía trong cửa, tay Trần Ngọc luồn vào bên trong cái hốc màu đen đảo qua đảo lại một hồi, sau khi rút tay ra, ngọc thạch liền khôi phục trạng thái như cũ.

“Được rồi.”

Lúc mọi người còn đang nghi hoặc nhìn về phía ngọc môn vẫn hoàn hảo, cánh cửa bỗng nhiên phát ra một tiếng vang nặng nề, Trần Ngọc kéo Mã Văn Thanh, hai người lui về sau cách xa khỏi cánh cửa.

https://thuviensach.vn

Ngọc môn mở sang hai bên, cũng may phía sau cửa không có cơ quan gì, chỉ thấy một mùi ẩm mốc xộc thẳng vào mũi. Đợi đến khi đoàn hắc khí này tan hết, tiếng kêu sợ hãi lập tức vang lên đập vào tai mọi người.

Trong cửa dựa một người, không hề nhúc nhích mặt đối mặt với đám thầy trò khoa khảo cổ.

Mã Văn Thanh từ trên cổ túm lấy một cái ngọc Phật, tay run lên, chuẩn bị ném qua. Tay cầm súng của Trần Ngọc cũng khẽ run rẩy, lá gan của cậu thực sự cũng không lớn.

Đúng lúc này, sau lưng có người chợt vỗ một cái trên vai cậu, Trần Ngọc giật mình, quay lại nhìn, thấy Kiều Dật đang cười híp mắt nhìn cậu, nói: “Không sao đâu, người này đã chết rồi.”

Mọi người nhìn kỹ lại, quả nhiên, đây chỉ là một khối thi thể dựa bên cạnh cửa. Có thể thấy người này chết cách đây không lâu, mới bắt đầu phân hủy, cặp mắt trống rỗng vô hồn, tuy nhiên mọi người cảm giác được trong mắt người kia có mang theo một tia oán độc. Khủng khiếp hơn chính là, những phần da lộ ra bên ngoài quần áo của thi thể đều nổi đầy các vết ban rất nhỏ màu tím đen, thoạt nhìn làm cho người ta sợ hãi không thôi.

Sau đó, thi thể mất chỗ dựa nơi cánh cửa , lắc lư lắc lư, đổ rạp về phía sau. Người này mặc y phục hiện đại: áo Jacket cùng quần dài, bên chân còn có chiếc balô bị mở rộng, ở trong lộ ra xẻng Lạc Dương(2).

Giáo sư Tiền đi về phía trước hai bước, mùi thi thối gay cả mũi, ông cẩn thận quan sát thi thể, cuối cùng cau mày nói: “Đây là tới đạo mộ rồi, nguyên nhân cái chết là trúng độc, tất cả mọi người không nên đụng vào thi thể này.” Do dự mấy giây, quay đầu nhìn về phía giáo sư Vương, hai người trao đổi ánh mắt với nhau.

Giáo sư Tiền tiếp tục nói: “Đi vào trong, lúc qua cửa đều cẩn thận một chút, đồ vật ở bên trong không nên tùy tiện đụng chạm xê dịch.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc thấy thi thể này sau chết ngay cạnh cạnh cửa, lại nghĩ tới bên ngoài không có dâu chân quay trở về, trong lòng không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ những người đi qua ngọc môn này đều không thoát ra được? Nghĩ tới đây, Trần Ngọc che giấu sự lo lắng, một mình quay trở lại lấy chiếc xẻng kia chặn ở giữa cửa.

Vừa quay đầu sang bên cạnh, thấy Mã Văn Thanh đang nhét vào miệng thi thể một vật màu đen gì đó, Trần Ngọc sợ hết hồn: “Mặc dù là oan gia cùng ngành, ngươi cũng không nên ngược đãi thi thể ngươi ta như vậy chứ.”

Mã Văn Thanh không thèm đùa lại với cậu, cười khổ đáp: “Đây là móng lừa đen, phòng ngừa thi biến, ta cảm thấy bộ dáng khi chết của người này rất tà môn.”

Trong lòngTrần Ngọc lo sợ không yên, cậu lại nhớ tới lời răn dạy nghiêm nghị của phụ thân: Trần Ngọc, ngươi tuyệt đối không thể vào trong mộ.

Mã Văn Thanh nhét xong móng lừa đen, cởi găng tay ra. Xoay người mới phát hiện Trần Ngọc vừa rồi vẫn còn đứng ngốc tại chỗ đã tiến tới lục lọi balô của người nọ, lấy ra một cái đèn pin, vài cục pin cùng mấy cây nến được gói lại trong bao lớn.

Kháo a, cái này cũng quá chiếm tiện nghi rồi! Vừa oán hận, vừa kéo Trần Ngọc đi sâu vào trong.

Đại điện phía sau ngọc môn đã được đèn pin cầm tay của đám sinh viên chiếu sáng, không ít người tranh thủ chụp hình. Trừ thi thể ở cửa, những nơi khác trong đại điện cũng không có hiện tượng gì khác thường.

Ở giữa là cầu thang bậc tam cấp, hai bên dựng hai con hạc bằng đồng, giương cánh muốn bay, lại tựa như tư thế xua đuổi những người vào mộ. Đại điện này có nét gần giống với Kim Loan Điện, nếu đây thật sự là mộ

https://thuviensach.vn

của Ngô Tam Quế, hắn đúng là muốn làm hoàng đế đến si mê rồi, ngay cả sau khi chết cũng muốn ở trong hoàng cung.

Phía bên phải có cửa, chờ chụp hình xong, mọi người đẩy cửa đi vào, đằng sau là chủ mộ thất, từ đông sang tây đặt song song hai cỗ quan tài. Quan tài thuộc loại quyền quý thường có hai tầng, tầng ngoài xưng quách, tầng bên trong mới xưng quan. Tầng quách bên ngoài được làm bằng vật liệu rất quý – gỗ lim viền vàng, một cái khắc hình phượng hoàng, cái còn lại khắc đằng long, hiển nhiên đây là mộ phu thê.

Chỉ có điều bên ngoài chiếc quan tài long văn lại dán mấy lá bùa trấn tà, ký hiệu trên lá bùa màu đỏ tươi giống như đang giương nanh múa vuốt cười nhạo mọi người. Một nam sinh chợt ngây ngốc đến gần quan tài long văn, đưa tay phải xé lá bùa kia xuống.

“Ngươi làm gì vậy!” Trần Ngọc nhanh tay nhanh mắt, kéo nam sinh hét lớn một tiếng. Nam sinh sững sờ nhìn Trần Ngọc, chợt lấy lại tinh thần, thấy Trần Ngọc nắm tay hắn , trên mặt đầu tiên là đỏ lên, tiếp đó liền trắng bệch, đôi môi run rẩy: “Ta cũng không rõ nữa, tự nhiên lại đi tới đây, căn bản không khống chế được bản thân.”

Sắc mặt giáo sư Tiền ngưng trọng tiến đến xem xét, nói: “Mọi người đừng nên tới gần long văn quan tài, những lá bùa này có lẽ có tác dụng thôi miên.”

Mọi người sau khi được nhắc nhở tâm tình lại thả lỏng, tập trung chú ý vây quanh chiếc quan tài khắc phượng.

“Di, trong phượng quan này không có ai cả!” Hoàng mao Phương Kim chợt lên tiếng.

Nắp quan tài khắc phượng hoàng nghiêng nghiêng mở lộ ra, Phương Kim cùng mấy sinh viên khác đứng ở đó, lấy đèn pin soi nhìn dò vào bên trong.

https://thuviensach.vn

“Chỉ có vài bộ y phục đã cũ nát…” Phương Kim bỗng nhiên đưa tay vào trong, lúc giáo sư Tiền định lên tiếng ngăn cản, Phương Kim đã cầm một quyển thủ trát khá mỏng ra ngoài.

Mấy người khác thì đi qua xem xét nhĩ thất*(phòng ở hai bên) để vật bồi táng, đều lộ ra vẻ mặt tiếc hận, nói: “Giáo sư, vật bồi táng bên trong chắc hẳn phải có rất nhiều, nhưng nền nhà bừa bộn thế này, phần lớn đã bị trộm hết rồi, chỉ còn lại một ít bình sứ vỡ nát cùng vài bình gốm cỡ đại.”

Đã có trộm động thì đây cũng là chuyện hiển nhiên, giáo sư Tiền liền bảo đám sinh viên đem các thứ trong nhĩ thất phân loại, đánh số, làm chút việc đơn giản. Còn ông và giáo sư Vương bắt đầu nghiên cứu quyển thủ trát mà Phương Kim vừa mới phát hiện ra, Trần Ngọc cũng đến gần nhìn thử, Mã Văn Thanh thì lại tìm kiếm vật bồi táng ở xung quanh, nói thật hắn so với Trần Ngọc càng giống người thừa kế của đạo mộ thế gia hơn.

Thủ trát này rất mềm, trang giấy cũng cực mỏng, hơi hơi ố vàng. Bìa trống không, mở ra trang thứ nhất thấy đề một bài thơ bằng chữ khải nhỏ nhắn tú lệ: “Tĩnh đối thu đăng nhất điểm hồng, mộng hồn do tự nhiễu ly cung. Thôi song thí hướng Thường Nga vấn, nhĩ ngã như hà bạc mệnh đồng.”(3) Cả trang giấy đều thổn thức vẻ cô đơn ai oán .

“Có thể thấy nơi đây quả nhiên là mộ của Ngô Tam Quế, bài thơ này là của Trần Viên Viên(4) truyền lại cho hậu thế.” Giáo sư Vương ở một bên giải thích.

Mọi người cùng gật đầu, nữ nhân có thể khiến cho Ngô Tam Quế trước khi chết cũng mang theo bên cạnh sợ là chỉ có vị Trần Viên Viên khiến xung quan nhất nộ vi hồng nhan(5) kia thôi, chả trách cả một đoạn mộ đạo dài như vậy bên ngoài đều miêu tả về một vị mĩ nhân.

Giở tiếp, đa số các trang sau đều để trống. Cho đến khi lật đến giữa quyển, nét chữ tú lệ kia lại hiện ra.

https://thuviensach.vn

“Ngày 20 tháng 5 Vương quay về cùng thiếp thề nguyện bạch đầu giai lão.

Mồng 3 tháng 6 vì việc gấp Vương đành giao thiếp cho phó tướng tạm thời rời đi trong năm ngày

Mồng 6 tháng 7 Vương đến nay vẫn chưa trở về khiến lòng ai cũng hoang mang lo sợ

Ngày 30 tháng 7 phó tướng sai gia đinh lưu lại một thị nữ nhưng lời nói hành vi dần dần không còn sự kính cẩn khiến thiếp ngày ngày lo sợ

Ngày 10 tháng 8 thợ thủ công đều đã rời đi

Ngày 17 tháng 8 phó tướng đem trạch viện đốt sạch thị nữ ngủ trong mộ đoạn tuyệt tin tức.”

“Kháo a, cái tên phó tướng này quả thực không bằng cầm thú, cưu chiêm thước sào chưa tính lại còn mang theo tiểu lão bà nhà người ta!” Mã Văn Thanh tức giận.

“Ân, rõ ràng người kiến tạo nên địa cung này là Bình Tây Vương Ngô Tam Quế, nhưng hắn có việc gấp phải rời đi, sau đó cũng không trở lại nữa. Trước khi đi đem nơi này cùng ái thiếp phó thác cho phó tướng, nhưng nhờ cậy nhầm người. Nói cách khác, trong long văn quan tài này, kỳ thực cũng không phải là Ngô Tam Quế.” Giáo sư Tiền vừa phân tích vừa lắc đầu thở dài.

Mọi người thấy thứ này tương tự như nhật kí gì đó, lại quay đầu nhìn về phía long văn quan tài, cổ nhân rất coi trọng phong thủy bảo huyệt, nơi chôn cất có quan hệ tới phúc lợi của con cháu sau này, thậm chí có thể thi giải thành tiên. Việc làm của vị phó tướng kia thật đúng là bất trung bất nghĩa.

https://thuviensach.vn

Chỉ là Trần Viên Viên đi đâu mất rồi?

Giáo sư Tiền lần này lật hẳn đến trang cuối cùng, mới liếc qua đã thấy chi chít chữ viết, nội dung đại khái như sau:

Phó tướng lòng muông dạ thú, ân tương cừu báo, chiếm lăng tẩm của Vương gia. Bất hạnh thay ta ngày đêm mong chờ, Vương gia cuối cùng cũng chưa trở về. Cho tới tận hôm nay ta trong lúc vô tình ra ngoài mới biết được, người tiến vào đây ra không được mà ly khai cũng chẳng xong, bên ngoài dưới những cây hoa muôn hồng nghìn tía kia đều là đám xà đáng sợ đó. Trên người chúng có hoa văn diễm lệ, hai chân dài, hành động cực nhanh lại kèm theo kịch độc. Xà này kỳ quái vô cùng, người vào cốc cũng không gặp nguy hiểm gì, nhưng nếu có ai đi ra ngoài chúng sẽ lũ lượt ùa tới, dưới đám hoa thụ đều là thi thể của những người thợ thủ công. Có lẽ chúng căn bản không phải là xà mà chính là sứ giả của tà ma.

Bọn chúng buổi tối sẽ ra ngoài, chỉ có thể đợi.

Ở trong địa cung này chúng ta mới có thể an toàn. Phó tướng đốt hết mọi thứ ở phía trên là bởi vì chúng ta chỉ có thể ở dưới mặt đất.

Trước khi trời tối, nhất định phải đóng cửa địa cung.

Đường vào cốc, chỉ có thể đi vào, không thể đi ra.

Chẳng qua là không biết, những con xà độc này là do phó tướng an bài, hay còn vì nguyên nhân nào khác, Vương gia rốt cuộc có bình an mà xuất cốc hay không?

Còn có ta ở chỗ này không thể nhẫn nại thêm được nữa, mặc dù sợ, vẫn phải thử ra ngoài một lần. Ta một mình ở đây khác nào tham sống sợ chết, sống trong địa cung này, so với người chết có khác gì nhau.

https://thuviensach.vn

Xem tới đây, trong mộ thất an tĩnh trở lại, mọi người chợt đều hiểu tại sao trên người thi thể ở ngọc môn lại có loại tử trạng đó.

“Mụ nội nó, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, chả trách lại không thấy có dấu chân quay trở về!” Trần Ngọc nổi xung, cậu vốn ghét xà, chớ nói đến mấy con xà này còn mang theo kịch độc, có thể đưa người ta vào chỗ chết.

Mã Văn Thanh sắc mặt chợt tái xanh, nhìn thẳng vào Trần Ngọc hỏi: “Ngươi mới vừa có đóng kín cửa hay không?”

END 5

_____

Chú thích:

(1)Ngô Tam Quế: tự:Trường Bạch長白 hayTrường Bá長伯;1612–2 tháng 10năm1678), là Tổng binh cuối triềuMinh, sau đầu hàng và trở thành tướng củanhà Thanh.

(2)Xẻng Lạc Dương: loại xẻng đặc dụng, một loại công cụ khảo cổ học, được tạo thành từ nửa cung tròn hình trụ.

(3) Dịch thơ :(theo ý hiểu của ta thôi nhé)

Tĩnh đối thu đăng nhất điểm hồng

Mộng hồn vẫn còn vấn vương nơi cung cấm

Đẩy cửa sổ hướng Hằng Nga hỏi thử

Sao mệnh ta lại bạc như vậy

https://thuviensach.vn

(4) Trần Viên Viên: (chữ Hán: 陳圓圓,1624-1681), tựUyển Phân(Trung:畹芬), là mộtmỹ nhânthờiMinhmạt-Thanhsơ tronglịch sửTrung Quốc. Bà từng được xưng tụng là một trongGiang Nam bát diễm(Tám người đẹp ở Giang Nam) và cũng bị quy cho là một trong những nguyên nhân dẫn đến việcNgô Tam Quếdẫn quân Thanh chiếmTrung Nguyên.

(Theo Wikipedia)

(5) Xung quan nhất nộ vi hồng nhan: câu này xuất từ "Viên Viên khúc" của nhà thơ Ngô Vĩ Nghiệp vào cuối thời nhà Minh đầu nhà Thanh.

Lúc Ngô Tam Quế lĩnh binh vào kinh triệu kiến tân chủ (Lí Tự Thành), khi đi tới sa hà dịch ở Vĩnh Bình, gặp được gia nhân từ kinh thành chạy ra, Ngô Tam Quế hỏi: "Người trong nhà của ta thế nào?" Gia nhân nói: "Bị Sấm Vương tịch thu rồi." Ngô Tam Quế nói: "Không sao, sau này ta sẽ đến đòi." Lại hỏi: "Cha ta khoẻ không?" Đáp: "Bị bắt rồi." Ngô Tam Quế nói: "Sau này ta sẽ đến thả ra." Lại hỏi: "Trần phu nhân (chỉ Trần Viên Viên) có khoẻ không?" đáp: "Bị Sấm Vương (Lưu Tông Mẫn) mang đi rồi." Lúc này, Ngô Tam Quế huyết khí phừng phừng giận tím mặt, lớn tiếng quát: "Đại trượng phu không thể bảo vệ một người nữ tử, sao còn mặt mũi gặp người ta?" Sau đó, quay đầu lại trở về núi hải quan, lấy thân phận đại thần Minh triều, truyền thỉnh binh thư đến Thanh quân, mong muốn Đa Nhĩ Cổn "hợp binh để đánh cổng, diệt giặc cỏ cho cung đình bày tỏ đại nghĩa với Trung Quốc." Đây là cố sự của "xung quan nhất nộ vi hồng nhan", nói cách khác Ngô Tam Quế vì một kĩ nữ Tô Châu -Trần Viên Viên đem giang sơn Đại Hán bán đứng cho Mãn Thanh. (trích Baidu.)

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Một câu nói của Mã Văn Thanh khiến Trần Ngọc đột nhiên nhớ ra, vì để thông gió cùng phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, cậu cố ý lấy xẻng Lạc Dương chặn tại khe cửa. Mặt cậu liền biến sắc, xoay người chạy ra bên ngoài điện, Kiều Dật và Mã Văn Thanh đuổi sát phía sau.

Ngoài điện an tĩnh không có lấy một tiếng động, ngọc môn vẫn mở rộng như trước, chỉ có điều bên dưới lại có những tấm gấm hoa văn đen vàng di động dị thường khiến người ta chú ý, lúc đến gần mới phát hiện hóa ra những thứ kia đều là hoa xà thân to gần bằng miệng chén, nhiều vô số kể.

Tim Trần Ngọc bất giác trùng xuống, nhìn kỹ, quả nhiên phía dưới những đầu rắn đang ngẩng lên là hai cái chân, hai cái chân dị hợm kia có phần giống với chân của loài thằn lằn. Con mắt hình cầu mang theo hung quang cùng chiếc lưỡi đỏ tươi, thật sự là xà độc được nhắc tới trong thủ trát của Trần Viên Viên.

Bước chân Trần Ngọc khựng lại, cậu cố gắng khắc chế ham muốn xoay người bỏ chạy, giọng nói có chút run rẩy "Mau! Trước hết đóng cửa lại, trời có thể đã tối rồi, xà này không biết có bao nhiêu nữa!"

Trong ba người, chỉ có Trần Ngọc biết cách thức đóng cửa, cậu nhanh chóng lấy ra đôi găng tay, quay đầu nói với Mã Văn Thanh cùng Kiều Dật: "Yểm trợ cho ta, ta đi đóng cửa." Nói xong đã lách người qua đám xà, chạy tới cạnh cửa.

https://thuviensach.vn

Kiều Dật chăm chú nhìn theo phương hướng của Trần Ngọc, không ngừng nổ súng, chớp mắt, hai con xà gần Trần Ngọc đã bê bết máu, nằm trên đất lăn lộn. Mã Văn Thanh cũng nghiêm túc, cầm lấy trường đao chặt đứt đầu một con xà khác. Song xà này né tránh cũng cực nhanh, quả nhiên hai cái chân kia cũng không phải là đồ trang trí. Lúc chạy trốn còn không quên phun nọc độc về phía Mã Văn Thanh.

Mã Văn Thanh vội vàng dùng áo khoác che chắn, chật vật đánh tới phía trước, nhìn lại cái áo sau khi phát ra tiếng xèo xèo thì thấy hiện ra mấy lỗ thủng.

“Kháo, thật độc!” Vừa mắng vừa tháo thắt lưng xuống, hướng về phía đầu rắn vung mạnh. Con rắn kia đầu thì né kịp, nhưng thân thể bị đánh trúng, tê tê mấy tiếng giãy dụa trên mặt đất, Mã Văn Thanh đi tới dẫm lên chém đứt. Thế nhưng trong lúc Mã Văn Thanh xoay người, nửa đoạn thân thể còn lại của con xà kia dùng hai chân làm điểm tựa, hé miệng, cong lưng.

Mã Văn Thanh thấy Kiều Dật giơ súng về phía hắn, tiếp theo là cảm giác đường đạn bay sát rạt qua mặt, hắn quay đầu lại, phát hiện nửa đoạn đầu của hoa xà bị bắn không ngừng ngọ nguậy.

“Phải đánh vào đầu của chúng mới có tác dụng.” Kiều Dật bình tĩnh lên tiếng.

Mã Văn Thanh vì bản thân được vị Phó hội trưởng hội sinh viên không vừa mắt ra tay cứu giúp mà méo cả mặt, xoay ngườiđi tới chỗ đám xà khác.

Trần Ngọc đã nhanh chóng đến gần cạnh cửa, cậu thậm chí có thể thấy rõ ràng cả một đám xà đang lũ lượt kéo đến ở mộ đạo phía sau, ánh mắt lạnh như băng chằm chằm nhìn vào bọn họ.

https://thuviensach.vn

Mấy con xà đang bò vào cửa, nhanh như chớp phi tới trên mặt Trần Ngọc.

Kháo, cái giống hung hãn gì đây a! Trần Ngọc vừa mắng vừa dùng tay mang hắc thủ bộ* (găng tay đen) tóm gọn con xà đang lao đến, thân xà thô to, không ngừng giãy dụa, lại còn hung hăng cắn nửa cánh tay của Trần Ngọc. Trần Ngọc nghiến răng, nhanh chóng đi tới cạnh cửa, đưa tay vỗ mấy cái, cửa đã ầm ầm khép lại, những con xà chưa kịp tiến vào đều bị kẹp chết trong khe cửa.

Trần Ngọc đầu óc choáng váng đứng dậy, chật vật đem con xà trên tay ném về phía con dao củaMã Văn Thanh đang chạy tới, một đoạn thân rắn ứng tiếng rơi xuống.

Trần Ngọc tóm lấy cái đầu rắn còn lại lúc này vẫn còn chăm chăm cắn mu bàn tay cậu, gạt phăng đi, rồi dựa vào cửa thở dốc.

Không mất nhiều thời gian, Mã Văn Thanh cùng Kiều Dật đã giải quyết sạch sẽ toàn bộ đám xà trong điện.

“Ngươi—”Kiều Dật vẻ mặt phức tạp đến gần, khom lưng nhìn về phía Trần Ngọc, hỏi: “Có sao không? Mau để ta xem thử.”

Trần Ngọc vô lực lắc đầu, gắng nặn ra một nụ cười, “Không cần, cái găng tay này được làm từ chất liệu đặc biệt, bền chắc vô cùng, nanh xà không cắn qua được.”

Kiều Dật thở phào nhẹ nhõm, “Vậy thì tốt.”

“Hội trưởngKiều, chúng ta về trước đem tình hình nói với thầy giáo, thương lượng một chút tìm cách ra ngoài đi?”Một giọng nữ yếu ớt vang lên, ba người ngẩng đầu, Diêu Văn Văn đang đứng ở cửa, sắc mặt trắng bệch nhìn bọn họ, chắc một màn vừa rồi đã khiến cô nàng cực kìkinh sợ.

https://thuviensach.vn

“Ân, chỗ này không biết còn thứcổ quái gì nữa, chưa tính đến lũ quái xà mang theo kịch độc có chân này, chúng ta ở đây quá lâu cũng không được, trước về bên chỗ các thầy đã.” Kiều Dật nói, kéo Trần Ngọc đi về phía chủ mộ thất.

Trần Ngọc đá đá Mã Văn Thanh, ý bảo hắn đuổi theo. Khi trở về mộ thất, hai vị giáo sư thấy Kiều Dật đầu tóc tán loạn, hai người còn lại mặt xám mày tro, vội hỏi chuyện gì đã xảy ra.

Kiều Dật kể lại toàn bộ, giáo sư Tiền liền oán giận bọn họ quá bất cẩn. Cuối cùng, giáo sư Tiền rầu rĩ vuốt vuốt chòm râu nói: “Hiện tại nếu đã có xà chân dài, vậy thì những gì Trần Viên Viên đề cập đến trong thủ trát đều là thật. Xem ra, bây giờ chúng ta không thể theo đường cũ trở về được nữa.”

Giáo sư Vương đang ngồi ở bên cạnh, vừa nghe vừa lo lắng lên tiếng: “Cha con Lật Lật tộc kia vẫn ở cửacốc chờ chúng ta, chỉ hy vọng bọn họ ngàn vạn lần đừng xông vào đây tìm người.”

Mã Văn Thanh thấy động tác bĩu môi của Trần Ngọc, lớn tiếng bảo: “Giáo sư Vương, hai cha con họ không nhất định là người tốt lành gì đâu. Bọn họ ở nơi đây đã nhiều năm, chẳng lẽ lại không biết hoàn cảnh chỗ này? Thấy chúng ta đi vào cũng không nhắc nhở, trò cảm giác bọn họ không có ý tốt——”

Giáo sư Vương tuổi gần sáu mươi, là người ngay thẳng, nghe thấy lời của Mã Văn Thanh, sắc mặt trầm xuống, trừng mắt khiển trách: “Không có bằng chứng, đừng có nói mò! Các trò tuổi còn trẻ, không thể lúc nào cùng đặt điều vu oan cho người khác, theo những gì thầy thấy, người dân ở đây còn rất chất phác. Hơn nữa, bọn họ còn từng cứu sinh viên của chúng ta.” Nói xong, khẽ liếc về phía nữ sinh mặt quấn đầy băng gạc.

https://thuviensach.vn

Nữ sinh kia thấy mọi người quay qua nhìn mình, liền nâng cánh tay không bị thương lên ra hiệu, bởi vì cổ họng không được tốt, cũng không tiện mở miệng nói chuyện.

Giáo sư Tiền ở bên cạnh vội vàng khuyên lơn Giáo sư Vương, nói: "Vương lão ca, điều quan trọng nhất bây giờ là tìm đường ra khỏi đây, còn phải nghĩ cách liên lạc với người bên ngoài không thể phái thêm người tới chỗ này nữa."

Sau khi vào địa cung, mọi người liền phát hiện, điện thoại di động không hề có sóng. Cho nên, nói thì nói như vậy, cũng chỉ đành phải trước ra khỏi địa cung này, sau đó mới có thể liên lạc với đội khảo cổ của sở nghiên cứu.

Đám sinh viên chưa từng trải qua những việc tương tự, không ít người lộ ra vẻ mặt sợ hãi, lần đầu tiên dã ngoại khảo cổ, lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, trong lòng mọi người đều không mấy dễ chịu.

Mã Văn Thanh tựa hồ nghĩ tới điều gì, lấy lại tinh thần, nói: "Giáo sư, trên nhật ký của Trần đại mỹ nữ không phải còn viết nàng ta muốn tới một nơi, ở đấy luôn luôn có đường sao. Chúng ta nếu tìm được con đường mà Trần Viên Viên đã đi qua, nói không chừng cũng có thể ra ngoài."

Trần Ngọc biết hắn muốn nhân lúc tìm kiếm nhìn thử xem có còn vật bồi táng hay không, nhưng những gì hắn nói lại là sự thật không thể chối cãi, bọn họ nhất định sẽ tìm được đường ra ngoài.

"Giáo sư, trừ long văn quan tài này không thể động tới, chúng ta khẩn trương tìm kiếm thử xem sao." Trần Ngọc cũng nói.

Giáo sư Tiền gật đầu một cái, lại không yên lòng mà dặn dò: "Đừng đơn độc hành động, mấy người làm thành một nhóm."

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh kéo kéo Trần Ngọc, ý bảo cậu cùng mình một tổ, tiến vào trong nhĩ thất ở hai bên, Trần Ngọc thấp giọng mắng: “Bên kia đã đi qua sáu người rồi, nhiều chỗ như vậy, ngươi còn sợ bọn họ tìm không ra.”

Mấy người trong mộ thất trước sau đều đã đi hết, Mã Văn Thanh oán giận nói, “Saongươi cứ mè nheo mãi thế, vậy ngươi bảo chúng ta đi sang bên kia?”

Trần Ngọc gõ ngón tay, chỉ xuống dưới đất, khẳng định: “Ở đây thôi, cũng bớt đi có người không tận tâm tìm kiếm, ngươi lúc nào cũng chỉ chăm chăm lo kiếm minh khí.” Minh khí, hay đồ vàng mã, chính là chỉ những thứ được bồi táng cùng chủ mộ.

Mã Văn Thanh đỏ mặt, có phần thẹn quá thành giận, thừa dịp không ai chú ý nắm lấy cổ áo của Trần Ngọc, nhỏ giọng nói: “Tiểu Trần Ngọc, Mã Văn Thanh ta là người như thế sao? Chưa kể đến, trong mộ thất nhiều người như vậy, dưới ánh mắt của nhị vị giáo sư, có thể làm được cái khỉ gì hả! Còn nữa, ngươi kì kèo lải nhải cả nửa ngày, không phải ngươi cố ý đấy chứ!”

Trần Ngọc sớm đã đến bên cạnh phượng văn quan tài, đang cúi người xuống tra xét quan sàng, nghe thấy những lời của Mã Văn Thanh, trên mặt cậu cười cười lộ ra cái lúm đồng tiền, răng nanh trong miệng đều lộ ra: “Yo, ngài rốt cuộc cũng nhận ra?”

Mặt Mã Văn Thanh lúc trắng lúc xanh, thấp giọng mắng mấy câu, nhìn sang phía thủ trát vừa tìm được thấy trong phượng quan .

“Ta xem xem còn có đầu mối gì không.” Vừa nói vừa đi đến thò người vào trong.

Vốn nắp quan tài đã nghiêng ngả bị Mã Văn Thanh đụng vào gần như muốn rơi xuống luôn, Trần Ngọc nhanh tay lẹ mắt vội đỡ lấy.

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh thấy thế, biết Trần Ngọc lại muốn mắng chửi người, vội vàng cười trừ định biện bạch vài câu, Trần Ngọc chợt ồ lên một tiếng, dùng ngón tay gõ nắp quan tài.

Mã Văn Thanh cũng là tay lành nghề, vừa nghe cũng biết trong nắp quan tài có hai lớp, khẽ liếc nhìn xung quanh. Từ trong ***g ngực lấy ra một con dao sắc bén, trên nắp quan tài cắt một nhát, rồi lôi một tờ giấy cực mỏng ra ngoài.

Mã Văn Thanh cùng Trần Ngọc rất hiếu kỳ, trước mở ra xem, chỉ thấy mặt trên vẽ đầy các ký hiệu ngốn ngang lộn xộn. Phải mất một lúc lâu, Trần Ngọc không chắc chắn mở miệng: “Cái này hình như là bản đồ.”

Mã Văn Thanh nghe xong, hưng phấn hỏi: “Lẽ nào là đường ra bên ngoài?”

Trần Ngọc xem kỹ lần nữa, trước gật đầu một cái, ngay sau đó sắc mặt ngưng trọng, lại lắc đầu. Mặt trên vẫn là nét chữ tú lệ kia, ngoài ra còn có thêm bút tích của người khác.

“Thay vì nói là đường ra ngoài, chẳng bằng nói đây là một tờ tàng bảo đồ.” Trần Ngọc cúi đầu, bình tĩnh lên tiếng.

“Cái gì?!” Mã Văn Thanh kích động, Trần Ngọc nhìn hắn, tay khẽ chuyển đã đem tờ giấy kia giao ra cho giáo sư Tiền đang tiến đến đây.

Giáo sư Tiền xem xét một hồi, vui mừng kêu lên: “Chẳng ngờ lại có chuyện như vậy! Nếu đúng là thật, chuyến đi này coi như không tệ. May mà thứ này được đặt trong tầng kép của nắp quan tài, nếu không đã sớm bị bọn trộm mộ cướp mất. Mọi người không cần tìm nữa, mau tới đây!”

Đợi cho cả đám tụ tập đông đủ, giương mắt nhìn ông, giáo sư Tiền mới giơ tờ giấy mỏng manh đã ố vàng lên cao, kích động nói: “Tờ giấy trên tay thầy, ghi chép lại bảo tàng mà Ngô Tam Quế đã cất giấu. Lúc ông ta tu

https://thuviensach.vn

sửa lăng mộ, ở cách đây không xa đã chọn một nơi làm tàng bảo khố, đem tài bảo vơ vét cướp đoạt cả đời để vào trong đó, định sau này khi phục quốc sẽ dùng tới. Hơn nữa còn cùng địa cung này tương liên, nếu thật sự tìm thấy kho báu này, rất có thể đây sẽ là một cống hiến khổng lồ cho giới khảo cổ học. Dĩ nhiên, coi như không có bảo tàng thì chúng ta nói không chừng có thể tìm được đường ra ngoài."

Biết được có đường ra ngoài, đám sinh viên đều thở phào nhẹ nhõm, nghe thấy kho báu, máu thám hiểm cũng nối lên, có sinh viên còn cười đùa hỏi: "Giáo sư, bảo tàng có những gì a? Lẽ nào là vàng bạc châu báu?"

"Ân, để ta xem, Ngô Tam Quế còn liệt kê ra đây, 'Bạc trắng chín trăm vạn, hoàng kim một trăm vạn lượng, ngoài ra còn có châu ngọc, kinh Phật, tranh chữ các loại chất đầy rương' Ngô Tam Quế lao tâm khổ tứ, cái gì cũng đều liệu đến, chỉ tiếc, ông ta ra ngoài rồi chưa có cơ hội trở về."

Chỉ vừa nghe qua, mọi người cũng cảm thấy đây coi như bảo tàng khó gặp, giáo sư Vương thấy bảo có kinh Phật, tranh chữ tinh thần liền tỉnh táo, thúc giục giáo sư Tiền nhanh chóng tìm đường.

Giáo sư Tiền nhìn lộ tuyến đồ cả nửa ngày mới hướng phía dưới phượng quan xem xét, kinh ngạc nói: "Cửa ra ở đâu đó chỗ quan sàng này."

Phương Kim và mấy người khác đến kiểm tra, quả nhiên sau khi ấn vào một cái gờ ám sắc, cùng với thanh âm nặng nề vang lên, phiến đá ở giữa quan sàng chuyển động, lộ ra một cửa ngầm.

Bên trong tối như bưng, những cơn gió âm lãnh không ngừng thổi ra, thẳng tắp đi xuống. Mọi người đột nhiên cảm thấy toàn thân rét run, trong mộ thất bày hai cỗ quan tài này, động đạo đen kịt kia giống như thông thẳng xuống địa ngục vậy.

"Chính là chỗ này, xem trên bản đồ, trước tiên phải đi xuống, sau đó qua một khúc ngoặt, tiếp tục đi lên phía trên". Giáo sư Tiền gật đầu một

https://thuviensach.vn

cái, ném một thanh ánh sáng lạnh xuống, nhìn theo đốm sáng nho nhỏ đó cho đến khi không còn trông thấy được nữa.

Trong lòng mọi người lại thấp thỏm, sâu như vậy, con đường này là gì a?

“Đi nhanh đi, nếu đây là lối ra duy nhất, khẳng định Trần Viên Viên cũng từ nơi này mà ra ngoài. So với một cô gái yếu đuối, chúng ta không thể nào không vượt qua được.” Giáo sư Tiền thúc giục.

Xoay người thấy giáo sư Vương tuổi tác đã cao, giáo sư Tiền dặn dò: “Phương Kim, Kiều Dật, hai trò chiếu cố giáo sư Vương. Lần này thầy đi vào trước, tất cả mọi người theo phía sau.” Trước lúc đi xuống còn quay đầu lại nhìn Trần Ngọc nói: “Trần tiểu hầu tử, còn cả Mã Văn Thanh nữa, Tiểu Mã trông chừng trò ấy, hai trò đi sau cùng, bảo đảm tất cả mọi người an toàn rời đi.”

Trần Ngọc mang theo vẻ mặt đau khổ bị Mã Văn Thanh cười xấu xa canh chừng, không ngừng lẩm bẩm: “Thật ra thì ta cũng rất sợ nha, sợ lắm nha…”

Mọi người đều lục tục vào cửa ngầm, Trần Ngọc mò tới mò lui trong cái balô bự chảng của mình, lôi ra cái cuốc leo núi, “Đi thôi, chỉ còn dư lại hai người chúng ta.”

Mã Văn Thanh nhìn ra xung quanh, ừ một tiếng, “Đi —- Đợi đã, vẫn còn một người, bên kia là ai?”

END 6

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Trần Ngọc xoay người nhìn bên kia, trong mộ thất âm u, nơi góc tối đột ngột hiện ra một cái bóng mờ ảo khác thường, quỷ dị. Trần Ngọc cảm giác tóc gáy mình dựng đứng hết cả lên, tay theo thói quen nắm lấy khẩu súng.

“A, là ta, thật ngại quá, ta hoạt động có chút bất tiện, sợ gây phiền phức cho mọi người nên định bụng đi sau cùng.” Bên kia truyền ra giọng nói khàn khàn của nữ sinh, một người từ từ đi ra, chính là Vương Miêu bị thương.

Mã Văn Thanh nhìn cô nàng băng vải đầy mặt, khoa trương mà thở phào nhẹ nhõm: “Ta nói, đại tỷ, ngài thế này không khiến người khác sợ mới là lạ, bộ dáng của ngài so với bánh tông còn giống bánh tông hơn, ta đây trái tim bé nhỏ yếu đuối—”

Vương Miêu thường ngày đã hay thẹn thùng, lúc này càng lắp bắp nói không ra lời.

Trong mộ thất chỉ còn lại ba người, có vẻ trống trải mà âm trầm, Trần Ngọc vội đá cho Mã Văn Thanh một cước: “Ngậm cái mỏ quạ đen của ngươi lại, thật có bánh tông, mấy người chúng ta đều không phải bỏ mạng tại đây.” Lại quay đầu tựa tiếu phi tiếu cẩn thận đánh giá Vương Miêu, khách khí nói: “Đi thôi, có cần chúng ta đỡ ngươi không?”

“Không, không cần, tự ta có thể làm được.” Vương Miêu nói xong khẽ liếc mắt về phía long văn quan tài, sau đó chui vào trong cửa ngầm.

https://thuviensach.vn

Hai người nhìn quanh lần nữa xác thực không còn ai khác mới lần lượt đi xuống. Trần Ngọc vẫn còn đội mũ gắn đèn mỏ, Mã Văn Thanh cảm thấy không biết bao giờ mới có thể thoát khỏi đây, vì để tiết kiệm nhiên liệu liền cất đèn pin mắt sói đi. Đèn pin mắt sói là một loại đèn pin chiến thuật cao cấp, độ sáng cực mạnh, đêm tối nếu chiếu thẳng vào mục tiêu có thể khiến mục tiêu tạm thời bị mù trong ba phút, nhưng cũng rất tốn điện. Mã Văn Thanh cầm thanh ánh sáng lạnh thay thế, trong động vốn đen thùi lùi nay càng thêm không thấy rõ.

Dưới lòng đất này không biết gió từ đâu thổi qua đến cổ Trần Ngọc, cậu chỉ cảm thấy sởn gai ốc, cộng thêm mới vừa khẩn trương, quần áo ướt đẫm mồ hôi, dính vào người, thật lạnh. Lúc đi xuống độ dốc rất lớn, hơn nữa nơi này cũng không có đường, chỉ có thể coi đây là một khe đá hẹp, sau này mới được người ta gia cố thêm vài chỗ đặt chân cùng bám tay.

Lòng đất rất ẩm ướt, bốn phía khe đá đều trơn trượt, Trần Ngọc thầm suy nghĩ làm cách nào mà Phương Kim và Kiều Dật có thể đỡ giáo sư Vương đi xuống.

Mã Văn Thanh giờ phút này cũng chẳng nhàn tản gì cho cam, mặc dù Vương Miêu nói không cần giúp đỡ, nhưng dù sao cô cũng là một nữ sinh, khi cô đuối sức, Mã Văn Thanh thỉnh thoảng kéo cô nàng một cái.

Trần Ngọc dựa vào công cụ trong tay, cũng coi như miễn cưỡng ứng phó. Bọn họ ban đầu còn có thể thấy rõ bóng mấy người phía trước, sau đó tụt lại càng ngày càng xa, Trần Ngọc có phần sốt ruột. Nhưng khi nhìn đến Mã Văn Thanh lao lực đỡ Vương Miêu, cậu chỉ thúc giục một lần, về sau không nói thêm câu nào nữa.

Lại ngẩng đầu liếc mắt về phía trước, trong bóng đêm vô tận, Trần Ngọc cảm giác có cái gì đó bám theo bọn cậu cùng nhau xuống đây. Có lẽ là những con xà kia, có lẽ là những thứ khác, cũng có thể chỉ là ảo giác của

https://thuviensach.vn

cậu. Ổn định tâm thần, Trần Ngọc quay lại, thế nhưng phát hiện Mã Văn Thanh cùng Vương Miêu cách cậu không xa đã biệt tăm biệt tích!

Trần Ngọc hoảng hốt, lẽ nào bị ai đó kéo vào trong khe núi rồi? Trần Ngọc vội vàng đi lùi lại vài bước, lại phát hiện bàn chân chạm phải vật cản, nơi này có một khúc cua, chả trách một người cũng không nhìn thấy. Cẩn thận đi vòng qua tường đá, đường lại ghập ghềnh hướng lên trên. Phía dưới có mấy khối đất phẳng, đằng trước có hai người đang đứng, chính là Mã Văn Thanh cùng Vương Miêu. Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm, xoa bàn tay ướt đầm mồ hôi lạnh, thấy hai người đang đợi cậu, trong lòng ấm áp hơn, bước nhanh về phía họ.

“Đi thôi.”

Mã Văn Thanh quay đầu lại nhìn Trần Ngọc một cái, kéo cậu qua, nhẹ nhàng nói: “Ngươi nhìn xuống phía dưới xem.”

Trần Ngọc vừa cúi đầu xuống, nhất thời hít vào một hơi thật sâu. Đường mặc dù hướng lên trên, nhưng phía dưới vẫn còn khe núi. Nơi bọn họ đang đứng giống như một nham thạch đột ngột nhô ra khỏi vách núi, dưới lòng đất vừa sâu vừa tối tăm lại có điểm sáng. Hơn nữa không chỉ có một, mà là hàng ngàn, từ xa nhìn lại, lấp lánh chói mắt, giống như dải ngân hà trên bầu trời đã chìm vào trong lòng đất.

Lòng đất xa xôi mà thần bí, điểm cuối của ánh sáng kia ở nơi nào.

Hai người họ có thể vì thế mà ngừng lại, âm thầm tán thán, Trần Ngọc hoàn toàn là lo lắng suông. Trần Ngọc ngơ ngác nhìn một hồi, cảm thấy quáng mắt, điểm sáng đu đưa lay động, cậu vội quay đầu nhìn lên trên. Vẫn không thấy bóng dáng những người đi phía trước đâu cả, Trần Ngọc đẩy hai người: “Đi nhanh lên, dù sao cũng không xuống dưới được.”

Mã Văn Thanh hồi thần, hỏi: “Ngươi nói nếu ta ném thử một viên đã xuống đó thì sao?”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc gật gật đầu, lạnh lùng lên tiếng: “Được thôi, vậy đợi ta đi xa rồi ngươi hãy ném, vạn nhất dẫn thứ gì lên đây, xin ngài cứ giải quyết trước rồi hẵng đuổi theo tổ chức.”

“Thiết, có Tiểu Mã gia ta ở đây, các ngươi sợ cái gì!” Mã Văn Thanh mặc dù lời nói vô cùng khí thế, nhưng cũng không dám làm liều, đỡ lấy nữ sinh kia đi lên, theo thật sát phía sau Trần Ngọc.

Bởi vì có cuốc leo núi hỗ trợ, đoạn đường này, Trần Ngọc đi tương đối nhẹ nhàng. Chẳng qua không biết con đường còn kéo dài tới tận đâu, đi một lúc lâu cũng chẳng thấy điểm cuối, chớ nói chi đến thầy giáo cùng bạn học. Trần Ngọc ngẩng đầu vuốt vuốt phía sau cổ, balo bự chảng của cậu lúc này có phần bất tiện, hai bả vai bị áp lực đè nặng, bây giờ cái tên khỏe mạnh dồi dào khí lực duy nhất là Mã Văn Thanh cũng không thể trông cậy vào được nữa.

“Nhanh lên một chút, chúng ta tranh thủ đuổi theo giáo sư bọn họ.” Trần Ngọc dùng cuốc leo núi cố định chính mình, chờ hai người bên kia, vừa thúc giục vừa quay lại nhìn.

Kết quả là thấy, Mã Văn Thanh dưới chân trượt một nhát, ở trước mắt cậu ngã xuống, trong giây lát đã không thấy bóng dáng.

Phía dưới không biết cao bao nhiêu, nói gì đến vực sâu dưới lòng đất này.

“A, a, làm sao bây giờ, hắn chết mất!” Vương Miêu thất thanh kêu lên, quay đầu sang kinh hoảng nhìn Trần Ngọc.

Trần Ngọc không còn kịp cùng cô nàng nhiều lời thêm nữa, vèo một cái qua trước mặt cô. Chốc lát sau, bên dưới truyền đến thanh âm Trần Ngọc vội vàng lưu lại: “Ngươi đi trước đi, ta đi tìm Mã Văn Thanh.”

https://thuviensach.vn

Vương Miêu nhìn theo thân ảnh Trần Ngọc nhanh nhẹn leo xuống thật lâu, mới từ xa xa hô: “Dọc đường ta sẽ để lại ký hiệu cho các ngươi, nhất định phải nhanh chóng đuổi theo.”

Trần Ngọc đáp ứng một tiếng, lòng như lửa đốt đi xuống. Đi xuống so với đi lên còn khó hơn, Trần Ngọc trong lúc vội vàng không thấy rõ, thỉnh thoảng lại trượt chân, bám vào cuốc leo núi treo mình giữa không trung, chỉ chốc lát sau, cánh tay của cậu đã mỏi nhừ đau đớn.

Rốt cuộc Trần Ngọc cũng trông thấy Mã Văn Thanh, Mã Văn Thanh vừa vặn rơi xuống huyền nhai, một tay đang bấu víu vào chỗ khe hở trên thạch bích, tay còn lại túm lấy sợi dây thừng. Hai chân không có chỗ bám, muốn tự mình đi lên khó càng thêm khó, nếu không phải hắn có vài phần khí lực, kiên trì hết nổi, sớm đã rơi xuống bên dưới.

Trần Ngọc vội vàng nhìn đầu bên kia của sợi dây thừng, thấy quấn trên một tảng đá lớn phía sau cách đó không xa. Đầu khác được gắn với thiết ưng trảo, vững vàm bám vào khe đá, trông qua coi như chắc chắn, cậu buộc thêm một nút cố định. Sau đó bước nhanh tới bên cạnh huyền nhai, dùng sức kéo Mã Văn Thanh lên.

Cho đến khi Trần Ngọc bắt được một cánh tay của Mã Văn Thanh, Mã Văn Thanh mới dám dùng cả tay cả chân gắng sức leo lên. Hai người vừa sợ vừa mệt, đều nằm vật ra ở trên đất bằng thở hồng hộc.

“Kháo a, gần đây có phải người lại mập ra không, ai yêu, thắt lưng của ta!”. Trần Ngọc ngồi dậy vừa xoa eo vừa oán trách.

Một lát sau lại đến gần lay Mã Văn Thanh, kiểm tra tay chân của hắn: “Ngươi như thế nào càng ngày càng có tiến bộ? Vậy mà cũng rơi xuống được! Có bị thương không?”

Mã Văn Thanh lắc đầu, cười khổ: “Lúc nãy thật bị dọa sợ đến chân của tiểu gia ta đều mềm nhũn, lần đầu a, đường này con mẹ nó quá trơn. Ta

https://thuviensach.vn

vừa mới không để ý, cả người đã rơi xuống. Nếu không có sợi dây Phi trảo bách luyện này, thì có lẽ cái mạng của ta đành phó thác ở đây rồi." Vừa nói vừa giật giật tay chân. "Ân, coi như vận khí không tệ, không bị thương, trên tay chỉ bị trầy xước."

Trần Ngọc từ trong balo lôi ra ít thuốc, băng bó đơn giản cho hắn, nói: "Không bị thương nặng thì nhanh đi thôi, lần này e rằng bị bỏ lại khá xa."

"Ốồ, Tiểu Trần Ngọc sợ? Yên tâm, ha ha, có Mã gia ở đây, cho dù bánh tông nhảy ra, cũng là một chọi hai, ngươi sợ cái gì!" Mã Văn Thanh nằm xuống trên đất, lại bắt đầu tự thổi phồng.

Trần Ngọc lấy chân đá hắn, chính đại quang minh cười nhạo nói: "Ngươi nếu không phải mỗi lần đều nổ như vậy, có lẽ ta sẽ thử tin tưởng ngươi một lần."

Mã Văn Thanh bất mãn bò dậy, theo Trần Ngọc tiếp tục đi lên. Lần này không cần phải đỡ Vương Miêu, Mã Văn Thanh cũng dễ dàng hơn trước, hắn quay đầu hỏi Trần Ngọc: "Vương Miêu đâu?"

"Ta bảo cô ấy đi trước, lúc đi, cô ấy nói sẽ lưu lại ký hiệu cho chúng ta, chốc nữa để ý một chút."

"Ân, vậy cũng tốt." Mã Văn Thanh liếc nhìn về phía trước, thấy nơi hắn rớt xuống còn cách chỗ này rất xa, nhanh nhẹn bắt kịp Trần Ngọc, kéo cậu lại, sáp đến gần thần thần bí bí thấp giọng nói: "Tiểu Trần Ngọc, bây giờ vừa đúng lúc không có ai, ta muốn thương lượng với ngươi chuyện này. Vốn định nhân cơ hội ở trong mộ thất hai chúng ta đi sau cùng mà thảo luận, không ngờ còn sót lại Vương Miêu."

Trần Ngọc ngừng bước, đôi mắt lóe sáng mang theo nghi ngờ: "A, ngươi thế màsẽ oán trách có nữ sinh ở lại? Nói mau, ngươi là ai, Mã Văn Thanh thật ở đâu rồi?"

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh cười lớn, đập bả vai Trần Ngọc, “Ngươi nói xem gia là người nào? Từ nhỏ đến lớn, ngươi còn không biết ta—-”

Trần Ngọc gật đầu, trắng trợn thành khẩn giải thích: “Chính vì hiểu rất rõ, cho nên càng không thể tin được.”

“Tiểu tử ngươi nghiêm chỉnh một chút được không? Ít đả kích ta, ngươi toàn thân không thoải mái, dù sao có chuyện gì tốt ta đều nói với ngươi.”Mã Văn Thanh mặt đầy tức giận chỉ trích Trần Ngọc, trong ánh mắt hoài nghi mà xem thường của Trần Ngọc, tiến đến gần kiên nhẫn nói: “Tiểu Trần Ngọc, ngươi còn nhớ tờ thủ trát của Trần Viên Viên lấy ra từ tầng kép trên nắp quan tài không?”

Trần Ngọc vẻ mặt trầm tư nhìn hắn, đúng, từ lúc ấy Mã Văn Thanh đã không được bình thường, căn cứ vào tính tình của Mã Văn Thanh, khi mình đưa cho giáo sư bản đồ ghi chép kho báu kia hắn nên cùng mình trở mặt mới phải. Trần Ngọc tham tiền chẳng qua là tiểu đả tiểu nháo, mà Mã Văn Thanh là do đạo mộ thế gia lâu năm hun đúc thành, đối với bảo đồ, minh khí các loại, lại càng xem trọng.

“Ân, ngươi muốn tính toán chuyện cũ? Vậy ngươi đuổi theo Vương lão đầu hoặc là Tiền đại thúc đi.” Trần Ngọc vô tội nhìn Mã Văn Thanh.

“Ngươi cút, ngươi có thể đừng cứ mỗi lần làm chuyện xấu đều trưng ra cái vẻ mặt không liên quan tới mình như thếhay không! – Kháo, ta muốn nói không phải là cái này, tới đây!” Mã Văn Thanh kéo kéo Trần Ngọc, tiến tới bên cạnh lỗ tai cậu nhỏ giọng bảo: “Những gì ta sắp nói với ngươi, đều là cơ mật, không thể nói với bất cứ ai khác, nếu không hai chúng ta nhiều năm qua coi như là không quen biết.”

Dưới ánh mắt trong trẻo thiện lương nhu thuận có thể tin tưởng tuyệt đối vào ta của Trần Ngọc, Mã Văn Thanh ho khan một tiếng, nói: “Thật ra thì, trong tầng kép kia còn có một trang giấy khác.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc cả kinh kêu lên: “A!”

Mã Văn Thanh coi như không nhìn thấy ánh mắt quái dị của Trần Ngọc, tiếp tục: “Khụ khụ, sau khi ta vụng trộm xem qua, thấy phía trên có nhắc tới khi nhóm người Ngô Tam Quế cất giấu bảo tàng, tình cờ phát hiện ra một tòa cổ mộ, bên trong chất vô số đồng thau ngọc khí, còn có cả một chiếc quan tài bằng thủy tinh. Có điều …bởi vì là di vật của tổ tiên, bọn họ cũng không dám động đến liền lại đi ra ngoài.”

Thấy ánh mắt Trần Ngọc càng ngày càng phát sáng, Mã Văn Thanh không khỏi khẩn trương: “Như thế nào, Tiểu Trần Ngọc, có muốn cùng ta đi xem qua một chút hay không, ca ca ở đây có bản đồ chi tiết nhá. Đồ vật trong này so với cái bảo tàng kia tuyệt đối giá trị hơn nhiều.”

Trần Ngọc gật đầu một cái, rốt cuộc đáp: “Ân, ta cuối cùng cũng biết tại sao ngươi không ngăn cản ta đem tàng bảo đồ kia giao cho giáo sư. Còn tưởng rằng tiểu tử ngươi đổi tính rồi, không nghĩ tới sớm đã có tính toán cho riêng mình.”

“Dù sao chúng ta đều là người trong nghề, biết đại mộ cách đó không xa, bên trong minh khí như núi chờ ta, nếu không đi thì chẳng phải là muốn ta nghẹn chết hay sao? Tiểu Trần Ngọc —” Mã Văn Thanh cười cười lấy lòng Trần Ngọc.

Không thèm đếm xỉa đến Mã Văn Thanh đang quái thanh quái khí kêu tên của mình, Trần Ngọc diện vô biểu tình đẩy khuôn mặt sát rạt của hắn ra, phun ra mấy chữ: “Vậy ngươi nghẹn chết luôn đi.” Nói xong chả thèm quay đầu lại tiếp tục bò lên.

Mã Văn Thanh cười hắc hắc mấy tiếng, dù sao còn chưa tìm được đường ra ngoài, mà nơi đám người giáo sư tới cách cổ mộ không quá xa, đến lúc đó nghĩ biện pháp lừa Trần Ngọc đi cùng là được.

https://thuviensach.vn

Hai người tiếp tục bò lên, chẳng mấy chốc, Mã Văn Thanh phát hiện Trần Ngọc đột nhiên ngừng lại. Vội vàng bắt kịp cậu, thấy phía trước là ngã ba, Trần Ngọc đang cầm đèn pin tìm gì đó.

“Tìm thấy rồi, phía bên phải ở đây có ký hiệu.” Trần Ngọc rốt cuộc tìm được trên thạch bích một dấu mũi tên mờ mờ.

“Đi thôi.” Hai người tiến vào khe đá bên phải, nhiệt độ trong này tựa hồ lại giảm xuống một chút, Trần Ngọc run lên, thấp giọng mắng. Ước chừng đi được mười lăm phút, phía trước có ánh sáng, hình như là cửa ra.

Trần Ngọc đi nhanh lên trước vài bước, sau khi ra ngoài không khỏi lệ rơi đầy mặt, lại được thấy ánh sáng! Trải qua thời gian dài sinh hoạt dưới mặt đất tối tăm ngột ngạt, Trần Ngọc cảm thấy ánh sáng này quả thật dễ chịu khác thường.

Bên ngoài là hành lang rộng rãi, trên vách tường ở hai bên, cứ cách một đoạn lại có đèn, trông sáng sủa vô cùng. Đây chính là trường minh đăng trong mộ thất, cách mấy ngàn năm vẫn còn bất diệt, cùng với nó là bí pháp* (phương pháp bí mật) không thể nói của cổ nhân.

Sau ánh đèn, nhìn kỹ có thể nhận ra hành lang này tựa hồ là một đoạn mộ đạo khác, đỉnh hình vòm, phía trên khắc đầy tượng Phật. Trên tường lại có bích họa, bức tranh miêu tả cổ sắt[1]vũ đạo phi thiên, đường nét nhu mĩ, tranh vẽ tinh xảo đến mức ngay cả mộ Thanh triều trước đó cũng không cách nào có thể so sánh được. Hai bên mộ đạo còn có tượng Phật thạch thú đứng canh, niên đại hết sức cổ xưa, có không ít tượng Phật đã ngã xuống đất. Đếm không hết số thạch thú cùng nhìn không thấy điểm cuối của mộ đạo, mơ hồ có thể thấy được nơi đây đã từng huy hoàng tráng lệ đến nhường nào.

“Không đúng, con đường này không đúng, chỗ này căn bản không phải là nơi chôn giấu bảo tàng của Ngô Tam Quế.” Mã Văn Thanh lẩm bẩm

https://thuviensach.vn

nói.

END 7

Chú thích:

(1)Cổ sắt: một trong số tám loại nhạc cụ dây cổ.

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Phải mất một lúc lâu sau, Trần Ngọc mới từ sự sợ hãi đối với mộ đạo huy hoàng tráng lệ này lấy lại tinh thần, nghi ngờ nhìn về phía Mã Văn Thanh nói: “Ngươi chưa từng đi qua đây, làm sao biết nơi này không phải?”

Mã Văn Thanh nhìn xung quanh một hồi, cuối cùng cười lớn, hoa tay múa chân dùng sức đập lên bả vai Trần Ngọc: “Thật không uổng phí công sức, nơi đây chắc chắn không phải là bảo tàng của Ngô Tam Quế, bởi vì chỗ này chính là ngôi cổ mộ kia. Tiểu Trần Ngọc, ngươi là tự mình tới, không thể oán trách ta.”

Trên lưng Trần Ngọc đeo balo nặng hơn mười kilôgam, lại leo trèo lâu ở đường núi, sớm đã không còn khí lực gì. Mã Văn Thanh vì tới được cổ mộ, dưới sự hưng phấn lực tay không khống chế nổi, Trần Ngọc bị đập đến bang một tiếng ngã ngồi va vào tảng đá trên đất. Mã Văn Thanh sợ hết hồn, vội vàng chạy đến đỡ cậu, vừa liếc mắt nhìn thử, thấy mặt Trần Ngọc đỏ phừng phừng, đang cắn răng nghiến lợi trừng hắn.

“Khụ, không việc gì, ta thấy ngươi không sao cả! Tiểu Trần Ngọc ngươi tuyệt đối chưa bị hủy dung! Ngươi vẫn còn…mạo tựa thiên tiên như xưa, hơn xa Phan An, tuyệt đại giai nhân! Ân, phải rồi, Tiểu Trần Ngọc, ngươi thật ra chắc là thân thích với mỹ nhân Trần Viên Viên kia, các người đều mang họ Trần a ha ha, còn có, bộ dáng của ngươi, chậc chậc, sẽ không kém gì so với nàng ta cả!” Mã Văn Thanh sợ Trần Ngọc phát hỏa, vội vàng lấy lòng nhận sai, thái độ cung kính, còn chịu khó ra sức phủi sạch bụi đất

https://thuviensach.vn

bám trên người Trần Ngọc. Thế nhưng càng nói càng cường điệu, sắc mặt Trần Ngọc cũng càng ngày càng đen.

"Ân, xét thấy ngươi có lòng tốt giúp ta nhận người thân, ta quyết định hiện tại cử ngươi đi thăm hỏi Trần Viên Viên." Trần Ngọc đỏ mắt giơ chân lên, lại để xuống, xọc thẳng tay vào túi sờ soạng, trong chớp mắt đã lôi khẩu súng ra ngoài, đồng thời giật chốt bảo hiểm.

"Ây! Tiểu Trần Ngọc, hai chúng ta dù sao cũng có giao tình từ lúc để mông trần cho đến nay, người ngàn vạn lần chớ nên xúc động a!" Mã Văn Thanh khóc lóc kể lể, hai tay ôm ngực nhảy sang bên cạnh.

Cùng lúc đó, trong ống tay áo của Mã Văn Thanh cũng trượt ra thanh đao dài mảnh, hai người ngay lập tức cùng xoay chuyển cơ thể. Động tác lưu loát rõ ràng, cơ hồ không cần phải suy nghĩ, đã thấy một người cầm súng một người cầm đao chỉ vào khe núi đá phía sau. Cho dù hai người là bạn xấu, cũng là bạn xấu cùng nhau lớn lên, Mã Văn Thanh biết Trần Ngọc nhất định sẽ không cầm súng chỉ vào hắn, tựa như hắn tuyệt đối sẽ không rút đao khiêu chiến với Trần Ngọc.

Trần Ngọc cảm thấy da đầu tê dại, nhích mấy bước tới gần Mã Văn Thanh, nghiêng đầu nhẹ giọng hỏi: "Cái gì vậy?" Mã Văn Thanh lắc đầu.

Hai người đều chú mục chăm chăm nhìn khe đá, đèn pin mắt sói của Mã Văn Thanh cũng rọi vào trong đó, nhưng bên trong vừa tối vừa sâu, lại là từ dưới hướng lên trên, càng nhìn càng không biết vật gì đang tiến tới đây.

Bất quá, đích thực là có cái gì đó, mơ hồ phát ra thanh âm cực nhỏ, từ từ đến gần. Qua một lúc, dần dần có thể nghe ra là tiếng bước chân, rất có quy luật, lại hết sức nặng nề.

Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh liếc nhìn nhau một cái, đều từ trong ánh mắt đối phương thấy được tia nghi ngờ, hai người bọn họ là hai người

https://thuviensach.vn

đi cuối cùng, sau lưng không hề có ai khác. Cho dù ban đầu có thêm Vương Miêu bị thương, nhưng cô nàng cũng đã đi trước rồi.

Vậy người bây giờ đang tới là ai? Trần Ngọc cảm thấy có thứ gì xẹt qua trong đầu, có gì đó không đúng, nhưng cậu không còn thời gian để cẩn thận suy nghĩ thêm nữa.

Bởi vì Trần Ngọc thấy trong khe đá tối như bưng có một bóng đen chợt lóe, lông mao cậu dựng đứng, lập tức lôi Mã Văn Thanh chạy một đoạn vào bên trong mộ đạo.

Khi cách bên ngoài tầm 50m, hai người dừng lại, tiếp tục nhìn chằm chằm khe đá kia.

Ngay sau đó, trong khe đá lộ ra một thân ảnh, kèm theo mùi hôi thối dữ dội, khuôn mặt là lớp da tím đen khô quắt, mắt cùng lỗ mũi là ba cái động đen thùi lùi, hàm răng và tay thế nhưng sắc nhọn vô cùng, y phục trên người rõ ràng là áo bào thêu ngũ trảo kim long, trên móng vuốt còn vương lại mấy đoạn thân thể của hoa xà.

“Ta kháo, là bánh tông! Đây hắn là cái tên phó tướng chó má trong mộ Ngô Tam Quế đi, đã thối rữa như vậy hắn rốt cuộc làm cách nào để ra ngoài?” Mã Văn Thanh mắng, nhìn qua mấy móng tay dài ngoẵng máu chảy đầm đìa của bánh tông nọ, móng lừa đen hắn vừa lôi ra lại cất vào. E rằng không đợi hắn nhét nó vào trong miệng cái bánh tông này, hắn đã đi bán trứng muối rồi.

Nó sẽ giết mình cùng Mã Văn Thanh, Trần Ngọc nghĩ như vậy.

Đây là lần đầu tiên Trần Ngọc thấy bánh tông, cảm giác sợ hãi cùng với vẻ mặt khao khát và động tác như thấy con mồi của bánh tông kia khiến cậu phải bóp cò.

https://thuviensach.vn

Trong mộ đạo trống trải, sau khi ba tiếng súng vang lên, tay Trần Ngọc bị lực phản chấn của khẩu súng lục 92 làm cho tê rần, nhưng cái bánh tông nọ nửa điểm cũng không bị ảnh hưởng, trực tiếp lao tới chỗ bọn họ.

“Chạy mau, để chốc nữa nghĩ biện pháp, chúng ta bây giờ không đối phó được nóđâu!” Mã Văn Thanh hô to một tiếng, xoay người bỏ chạy.

Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh đồng thời quay mình, vừa chạy vừa hỏi: “Ngươi không phải đã từng xuống mộ với người nhà sao? Phương pháp đối phó với bánh tông cũng không biết, làm thế nào đây?”

Mã Văn Thanh vừa xoay lại nhìn vừa chột dạ đáp: “Có biết một chút, quan trọng hơn, đây là lần đầu tiên ta gặp phải bánh tông, cái thứ này ngay cả súng cũng không sợ, chúng ta trước cứ rút lui cái đã. Hiện tại không còn biện pháp nào khác, chỉ còn một cách duy nhất.”

“Cách gì?” Trần Ngọc vội vàng hỏi.

“Trở lại liều mạng, hai đấu một, chúng ta thật ra thì có chút phần thắng.” Mã Văn Thanh buồn bực trả lời.

Trần Ngọc trở mặt khinh bỉ, cái tên này xem ra không thể trông cậy được vào.

Hai người vừa chạy vừa phải cẩn thận né tránh những tượng đá ngã xuống chắn trên mộ đạo, còn có đống trang bị trên người, chật vật vất vả vô cùng. Cũng may trong mộ đạo còn có đèn, nếu không chạy trối chết ở nơi tối tăm sẽ chẳng mấy dễ dàng gì. Loại ánh sáng này cũng không gây ảnh hưởng tới bánh tông, mắt của nó thực chất sớm đã mất tác dụng, ngược lại thanh âm cùng hơi thở của người sống mới dễ dàng để bánh tông phát hiện lần theo.

Đang khi hai người thở không ra hơi, phía trước xuất hiện một ngã ba. Trần Ngọc nhíu nhíu mày, cậu nhìn qua địa hình, lên tiếng: “Bên phải!”

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh cũng đồng thời hô lên: “Hướng Đông!”

Kết quả chính là, Trần Ngọc đâm đầu vào mộ đạo phía bên phải, còn Mã Văn Thanh thì guồng chân chạy theo phương hướng ngược lại.

“Thật con mẹ nó không có ăn ý!” Trong lòng hai người đều khẽ nguyền rủa, Trần Ngọc tức mắng: “Ngươi nha Mã Văn Thanh, trong mộ đạo ngươi thật sự phân ra phương hướng?!”

Cái bánh tông kia đã đứng ở đầu đường, hai người cũng ngừng lại, cùng bánh tông trố mắt nhìn nhau. Hai tân thủ hạ mộ, tốt nhất là không nên tách ra.

Đúng lúc ấy, bánh tông giơ chân hướng về phía Trần Ngọc, tiếp theo chân của nó giẫm xuống tảng đá trên đất, dễ dàng đem tảng đá giẫm cho nát bấy. Sau đó chỉ nghe một tiếng ầm vang, một bức tường chợt từ phía trên rơi xuống, ngăn cách Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh. Không may hơn nữa, bánh tông và Trần Ngọc cùng bị nhốt một chỗ với nhau.

“Tiểu Trần Ngọc ngươi nhất định phải còn sống, chờ ta đi cứu ngươi!” Mã Văn Thanh ở bên kia hô lên.

Trần Ngọc chửi thầm một tiếng, nhìn bánh tông cứng ngắc nhưng không hề chần chừ bổ nhào tới chỗ cậu, xoay người bỏ chạy.

Chạy trên nền đất ghập ghềnh đại khái được hơn 10 phút, Trần Ngọc đã mệt mỏi kiệt sức. Cậu cắn răng, không phải vạn bất đắc dĩ, balô trên lưng tuyệt đối không thể ném đi. Cậu cố gắng khống chế nỗi sợ hãi của mình, mùi hôi sộc tới sau lưng buộc cậu phải nhấc chân.

Cho dù như vậy, cước bộ của Trần Ngọc cũng dần dần chậm lại, lúc cậu nghĩ rằng mình cùng bánh tông nhất định sẽ có một cuộc tiếp xúc thân mật, phía trước đột nhiên xuất hiện một cửa đá có khắc ký hiệu kỳ quái, ký hiệu đó vừa giống chữ viết thời cổ đại vừa na ná bức tranh vẽ động vật.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc đối với chữ viết cổ đại đã từng nghiên cứu qua, miễn cưỡng có thể nhận ra đây tựa hồ là lời nguyền rủa.

Nhưng bây giờ không quản được nhiều thêm nữa, liếc nhìn cái bánh tông cánh đó chừng mấy thước, Trần Ngọc hít một hơi thật sâu, nhanh chóng đeo găng tay màu đen vào, ở trên khuyên cửa sờ loạn một trận. Khi trán cậu thấm ướt mồ hôi lạnh, cửa cuối cùng cũng mở ra, Trần Ngọc không dám quay đầu lại, trực tiếp lách mình qua khe cửa, cửa đá ứng tiếng khép kín. Trong giây phút khi cửa đóng lại, Trần Ngọc nhìn thấy móng vuốt sắc nhọn đang nhỏ từng giọt máu cũng vừa vươn tới chạm vào cánh cửa.

Trần Ngọc dựa vào cửa đá ngã ngồi trên đất, cậu cảm thấy mình thật may mắn, nếu người ở bên này là Mã Văn Thanh mà không phải cậu, hoặc cậu chưa từng cùng ông nội học thủ nghệ mở khóa, e rằng bây giờ cậu đã bị cái bánh tông kia rỉa sạch.

Bên ngoài, bánh tông cũng không chịu buông tha, quấy nhiễu liên tục, móng tay sắc nhọn cào cào ở phía trên cửa đá, thanh âm khó chịu đó khiến cho Trần Ngọc phải cau mày.

Trần Ngọc giơ tay lên vừa định lau mồ hôi, bỗng nhiên dừng lại. Mới vừa sợ hãi đến cực hạn, không kịp nghĩ đến những thứ khác, hiện tại chân tay mềm nhũn cả ra, toàn thân mệt mỏi, ổn định lại cảm xúc, năng lực tư duy cũng theo đó mà khôi phục.

Lúc này, chỉ có một mình cậu đơn độc đợi trong mộ thất, mà vừa khéo mộ thất lại tối om. Khi nãy để tiết kiệm pin, mộ đạo lại có trường minh đăng nên Trần Ngọc đã tắt đèn mỏ trên đầu đi.

Trần Ngọc không dám lau mồ hôi, cậu một tay nắm chặt khẩu súng, tay còn lại lần sờ đến chốt bật đèn mỏ trên đầu. Trong cả tòa cổ mộ này sợ là chỉ có cậu và Mã Văn Thanh, mà bọn họ bây giờ lại lạc nhau, chẳng biết

https://thuviensach.vn

khi nào mới có thể hội họp. Số lượng bánh tông có trong mộ còn không biết chính xác là bao nhiêu, cái con ở bên ngoài kia vào được đây cũng là chuyện sớm hay muộn.

Trong chỗ này có thể có bánh tông hay không?

Cậu cảm thấy tế bào toàn thân lại bắt đầu khẩn trương sợ hãi, hiểu được nếu như không có ánh sáng, cứ chỉ nghĩ ngợi lung tung, cũng có thể hù chết mình.

Tay khẽ run rẩy, bật đèn mỏ lên, toàn thân Trần Ngọc lại càng run rẩy đến lợi hại.

Trong thạch thất trống trải rộng rãi, trên chiếc giường ở giữa bày một cỗ quan tài trong suốt bằng thủy tinh, bốn phía quan tài để mấy đại đỉnh bằng đồng xanh. Bởi vì có ánh đèn của Trần Ngọc chiếu sáng, trong thủy tinh quan kia có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng đen.

Trần Ngọc lại vươn tay vào balô trên lưng, mượn ánh sáng của đèn mỏ, lôi đèn pin ra ngoài, bật lên, trong mộ thất nhất thời sáng lên không ít. Trước hết nhìn chung quanh một chút, trừ sau lưng cậu ra, ở bên kia còn có một cửa đá khác, đều đóng kín như nhau.

Dường như không có động tĩnh nào khác, Trần Ngọc chỉ có thể nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch, đèn pin trong tay cậu hướng lên trên nóc mộ, thiếu chút nữa không thể cầm chắc. Ngôi mộ này rất có thể được xây dựng trong núi, nếu trên nóc mộ là đá tảng cũng không lấy làm kỳ lạ, kỳ quái chính là trên nóc mộ lại có thứ gì đó rủ xuống nhè nhẹ như là tóc trắng.

Đây rốt cuộc là nơi quái quỷ nào, tóc dài trên đá, lại còn vây quanh trên đỉnh mộ người ta?

https://thuviensach.vn

Đặc biệt hơn nữa, thứ tóc trắng này mặc dù trải rộng chẳng chịt rậm rạp ở đỉnh mộ, nhưng lại tránh xa khỏi thủy tinh quan đơn độc ở chính giữa.

Phía trên thủy tinh quan từ nóc mộ rủ xuống rất nhiều băng nhũ lạnh lẽo cứng nhắc, băng nhũ khổng lồ dưới ánh đèn pin phản xạ ánh sáng lấp lánh, có băng nhũ gần như đã đụng tới được quan tài bằng thủy tinh kia. Chẳng lẽ thủy tinh quan còn có công năng như tủ lạnh? Chả trách cậu run rẩy lợi hại đến như vậy!

Trần Ngọc liếc nhìn thủy tinh quan, cậu tò mò chết đi được, muốn đi xem bên trong có cái gì, muốn đi xem có vật bồi táng hay không. Nhưng nghĩ đến cái bánh tông đang kiên nhẫn cào cửa ở bên ngoài, cậu nhấc chân hướng tới cánh cửa đá đằng kia.

Thế nhưng khi chuẩn bị mở cửa đá ra, cậu lại ngừng tay, nhẹ nhàng áp sát lỗ tai vào cửa.

Bên kia cánh cửa, cũng có tiếng động, Trần Ngọc thật muốn khóc. Thế này là không muốn người khác sống đây mà, xung quanh chẳng còn lối thoát nào nữa.

Trần Ngọc tức giận bất đắc dĩ, đứng lên, đi về phía thủy tinh quan ở giữa. Dù sao mệnh cũng chẳng còn dài lâu, hơn nữa khắp nơi đều là bánh tông, không bằng thỏa mãn lòng hiếu kỳ, thành công trộm mộ một lần.

Trần Ngọc cẩn cẩn dực dực giơ đèn pin đi tới thủy tinh quan trước mặt, cậu cảm thấy càng đến gần nhiệt độ càng thấp, cái loại rét lạnh này tựa hồ trực tiếp chui vào xương tủy, Trần Ngọc lạnh run cả người, ít còn hơn không cậu quấn quấn lại quần áo, sau đó nương theo ánh sáng của đèn pin, nhìn vào trong thủy tinh quan, Trần Ngọc ngây dại, bên trong là người.

Là một người trông rất sống động, thân thể trần truồng, mái tóc đen nhánh phủ lên bả vai, người kia vóc dáng thon dài gầy gò, tỷ lệ thân thể vô

https://thuviensach.vn

cùng hoàn mỹ, đây căn bản không giống một xác chết. Mặt Trần Ngọc ửng đỏ, trong lòng mắng, nếu đã ***, sao không giống trong mấy bộ phim hay tiểu thuyết, để cho lão tử nhìn một mỹ nữ cơ chứ.

Ánh mắt Trần Ngọc tập trung vào khuôn mặt người nọ, có thể nói, Trần Ngọc chưa từng nhìn thấy người nào tuấn mỹ như vậy, mặt như được điêu khắc mà thành, đôi mắt đen láy phản chiếu tia sáng, như châu như ngọc, cặp mắt ấy thẳng tắp nhìn về phía Trần Ngọc, Trần Ngọc cảm thấy trái tim như bị bóp nghẹt. Trong cặp mắt xinh đẹp kia, là sát khí nồng đậm.

END 8

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Trần Ngọc tin chắc rằng đêm hôm khuya khoắt là khoảng thời gian quỷ dị nhất trong ngày, hơn nữa bây giờ cậu vẫn còn ở trong mộ, cùng với một…một khối thi thể trông sống động như thật. Đúng vậy, thi thể, sau khi Trần Ngọc bị dọa sợ đến mức cả nửa ngày đứng bất động, cuối cùng cũng xác định được, ông anh này không phải là người sống, mặc dù đôi mắt của hắn mở trừng trừng và trông rất có hồn!

Nhưng không có người nào có thể làm thế lâu như vậy, ngay cả lông mi cũng chẳng buồn nhúc nhích.

Hơn nữa mới vừa rồi, cậu tò mò không nhịn được, khi chưa thể chắc chắn thì trong lòng cậu sẽ bất an nên đã lấy đèn pin chọc chọc vào ***g ngực của người này. Đồng thời không ngừng nhủ thầm trong bụng, mặc dù thi thể này diện mục tuấn mĩ vóc người không tệ, nhưng cậu thật sự không có ý định tiết thi. (tiết: khinh nhờn, *** ô, thi: thi thể)

Không có nhịp tim.

Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm, đánh bạo quan sát kỹ lại lần nữa, thi thể này có thể nói được lưu giữ rất hoàn mỹ, so với một người còn sống sờ sờ hai ngày nay chưa tắm rửa là cậu trông còn tươi tắn hơn, ngay cả ánh mắt đầy hận ý cùng sát khí cũng được Trần Ngọc cẩn thận quan sát đánh giá. Nhìn vào mắt của hắn, Trần Ngọc liền phán đoán, người này khi còn sống, nhất định là một người vô cùng lạnh lùng.

Bởi vì chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi mà Trần Ngọc phải nếm trải sợ hãi quá nhiều, cho nên đã có phần tê liệt. Trong lúc xung quanh

https://thuviensach.vn

đều là mối nguy hiểm không thể giải thích được, cậu vẫn còn tâm tình quan sát kĩ lưỡng, hai tay của cỗ thi thể này đều đeo nhẫn ám kim sắc. Kỳ dị hơn nữa chính là, tay phải của hắn có cầm một cây quyền trượng màu vàng.

Quyền trượng kia vừa ngắn vừa nhỏ lại tinh sảo, tỏa ra sắc vàng óng ánh, dưới ánh sáng đèn pin, ngay cả đồ án cổ phác kỳ lạ trên quyền trượng cũng có thể thấy rõ, có ưng có cá, còn có mặt người đang cười.

Trong lòng Trần Ngọc bỗng nhiên thấy ngứa ngáy, cảm thấy hoàng kim quyền trượng khác thường kia thực khả ái mê người, muốn cầm ở trong tay. Chỉ nhìn cách tạo hình cùng chất liệu đã biết đây là bảo vật vô giá, cộng với niên đại của cổ mộ này, không biết giá trị của nó có thể lên tới bao nhiêu. Trần Ngọc không khỏi cười khổ, thì ra dù có tham gia vào chuyến đi này hay không thì thói quen của nghề trộm mộ cũng đã ăn sâu trong xương tủy cậu rồi. Cóđiều, cậu thật sự không phải vì tiền, Trần Ngọc chỉ đơn thuần cảm thấy quyền trượng kia vô cùng khéo léo tinh xảo, muốn lấy làm của riêng.

Do dự trong chốc lát, Trần Ngọc suy xét không biết có thể còn sống mà ra ngoài được hay không, trước cứ cầm lên xem kỹ cái đã. Sau đó cậu gắng chịu đựng sự lạnh giá, nhoài người về phía thủy tinh quan, vươn tay đến chỗ chiếc kim trượng.

Trong miệng lẩm bẩm không thôi: “Vị đại ca này, vật để ngoài thân, sống không mang đến chết không thể mang đi, ngươi giữ lại cũng vô dụng, chi bằng đưa cho ta làm vật kỷ niệm đi.”

Tay Trần Ngọc rất trắng, lúc cậu với vào trong thủy tinh quan tự nhiên có một loại cảm giác trong suốt quỷ dị không nói rõ được. Cậu đột nhiên nhận thấy làm như vậy tựa hồ có gì đó không đúng, tại sao cậu lại muốn cây quyền trượng kia? Chưa đề cập đến những thứ khác, đồ cổ có giá trị liên thành cậu từng thấy nhiều rồi! Nhưng cậu không thể khống chế được

https://thuviensach.vn

mình, tay cậu giống như tự có ý thức riêng của nó, không để ý đến ánh mắt của thi thể vẫn luôn luôn tức giận chăm chú theo dõi cậu.

Ngay lúc này, sau lưng Trần Ngọc chợt truyền đến một tiếng kêu thê lương, ở đây chỉ có ánh sáng phát ra từ đèn pin, trong mộ thất càng thêm rợn tóc gáy. Trần Ngọc giật mình một cái, hoàn hồn lại, hiện tại, tay của cậu đã chạm đến quyền trượng.

Sau đó, Trần Ngọc cảm giác được một cơn gió lạnh tạt vào mặt, một con chim thật lớn màu đen rơi xuống trên thủy tinh quan, qua hình dáng của nó, có thể nhận ra đây là một con quạ. Trần Ngọc trợn mắt há mồm nhìn loài quạ đen chỉ xuất hiện trong cổ mộ này, quạ đen cũng nghiêng đầu, đôi mắt vừa to tròn vừa đen láy nhìn chằm chằm lại cậu, mang theo hưng phấn, đói khát cùng cười nhạo.

Trần Ngọc nghi ngờ vì ở trong mộ quá lâu nên mới xuất hiện ảo giác, ai đó làm ơn khiến vẻ mặt phong phú của cái con của nợ này biến mất đi a a a! Trần Ngọc run rẩy lấy súng nhắm thẳng vào con quạ, giật giật vài lần, rốt cuộc lại để xuống, bất thường chính là yêu quái, thỉnh thoảng cậu có nghe mấy lão nhân trong nhà nhắc tới, động vật gặp được ở trong mộ đều mang theo vài phần tà khí, nhất là mấy loài như mèo đen, quạ đen, hồ ly.

Con quạ lại kêu lên một tiếng chói tai, chợt như một mũi tên bổ nhào về phía cánh tay phải đang đưa vào trong thủy tinh quan của Trần Ngọc, khi Trần Ngọc chưa kịp tránh né, hung hăng mổ cho một phát, sau đó lại bay lên, lao thẳng vào trong bóng tối.

Trần Ngọc hận con chim đến nghiến răng, nhưng bây giờ không rảnh để bận tâm tới súc sinh mình toàn lông kia, bởi vì máu trên mu bàn tay cậu đã rơi xuống trên thủy tinh quan, trong số đó có một giọt còn rơi lên cánh tay thi thể. Máu của người sống là thứ rất dễ nảy sinh thi biến.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc nhận thấy trên bốn vách thủy tinh quan chợt xuất hiện rất nhiều tự phù màu đen, chỉ có thể nhìn ra đây là một loại chữ viết cổ xưa. Mà lúc mấy giọt máu rơi xuống tự phù, tự phù tựa hồ di chuyển, chảy tới trên thân người nằm ngửa trong quan tài. Nếu để ý kỹ, mới thấy được chút tự phù khắc trên thủy tinh quan này đều gắn liền với nhau, giống như huyết mạch, điểm cuối chính là người nằm trong quan tài.

Sau đó cậu phát hiện, đôi mắt của vị mộ chủ này lay động, ngay cả ngón tay cũng khẽ động đậy!

Xong rồi! Trần Ngọc buông hoàng kim quyền trượng ra, thu tay lại, xoay người định bỏ chạy. Trái ngược với lúc bình thường, động tác của cậu hết sức dứt khoát nhanh nhẹn.

Thế nhưng Trần Ngọc còn chưa kịp nhấc chân, một bàn tay lạnh như băng đã đặt trên cổ cậu.

Trần Ngọc cứng đờ từ từ quay đầu lại, khoảng cách gần đến mức cơ hồ có thể chạm vào được cái bánh tông đệ nhất này, khuôn mặt mới vừa rồi còn cảm thấy tuấn mỹ bây giờ chỉ cách Trần Ngọc vài xăngtimét đang lạnh lùng nhìn cậu, hoàn toàn vô cảm.

Trái tim Trần Ngọc đập cuồng loạn, đến việc hít thở cũng khó khăn, cậu tuyệt vọng nhìn cái bánh tông chuẩn bị sẽ làm thịt mình. Đến bây giờ mới nhớ ra, cậu ngay cả cái bánh tông này thuộc loại gì cũng không rõ. Thi thể nếu chôn ở nơi có tác dụng dưỡng thi, qua một khoảng thời gian, toàn thân sẽ mọc lông dài màu trắng, gọi là “Bạch cương”; bạch cương sau khi hấp huyết, lông trắng sẽ biến thành lông màu đen, đó là “Hắc cương”; hai loại này đều dễ đối phó, thấp hơn thì có khiêu thi, hạn bạt*(quỷ gây hạn), hay huyết thi đều rất hung tàn dữ tợn; bất quá, nghe kể loại đáng sợ lợi hại nhất, là đã gần như thành ma.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng thanh niên chẳng buồn động đậy, chỉ quan sát Trần Ngọc, trong ánh mắt mang theo vẻ chán ghét cùng mất kiên nhẫn, hoàn toàn không có ý định xơi tái cậu.

Trần Ngọc tựa hồ lại thấy được tia hy vọng sống sót, lắp bắp ủy khuất cầu toàn nói: "Ây, vị đại ca bánh tông này, tiểu đệ thân đơn lực mỏng, không có bao nhiêu thịt, ăn cũng không ngon…Ơ, thật ra thì bên ngoài vừa vặn có thứ hợp khẩu vị của ngươi!" Nói xong từ trên mặt cố nặn ra một nụ cười vặn vẹo đặc biệt khó coi.

Đôi mắt đen nhánh của thanh niên nhàn nhạt nhìn sang, bên trong chất chứa vẻ lạnh lùng cùng tàn nhẫn không thuộc về loài người, hắn một tay đem Trần Ngọc xách lên như xách một con gà con, ngón tay từ từ nắm chặt. Xem ra có ăn Trần Ngọc hay không với việc có đẩy cậu vào chỗ chết hay không, lại là hai chuyện khác nhau.

Hay tay giấu ở phía sau của Trần Ngọc vội lục móng lừa đen để trong balô, khi con mắt bắt đầu trợn trắng, đột nhiên đem móng lừa đen nhét vào trong miệng thanh niên.

Lông mày thanh niên tựa hồ giật giật, dễ dàng dùng sức bắt được tay của cậu, Trần Ngọc cho rằng tay mình sắp bị chặt đứt. Thế nhưng, thanh niên chợt nới lỏng lực đạo, kéo lấy bàn tay còn đang rỉ máu của cậu, liếm liếm.

Trần Ngọc cảm thấy hình như có răng nanh xẹt qua trên da tay cậu, hắn sẽ xé rách thịt mình đến tận xương, sau đó bắt đầu gặm nhấm. Phải… phải nổ súng sao? Cậu vô cùng thống khổ lựa chọn.

Nhưng lúc này, thanh niên lại một tay ném Trần Ngọc xuống đất, phun ra hai chữ: "Y phục".

"A?" Trần Ngọc mất nửa ngày mới phản ứng lại, thanh niên mặc dù đối với thân thể trần truồng của mình vẫn thoải mái, nhưng cũng không

https://thuviensach.vn

phải tới từ xã hội nguyên thủy, hắn muốn y phục của Trần Ngọc, cứ như thứ kia vốn là của hắn.

Trần Ngọc không dám phản bác, cời hết sơmi quần dài ném cho thanh niên. Hiện tại Trần Ngọc toàn thân cao thấp giống như loại sứ trắng thượng hạng trong đêm tối. Vốn đã lạnh đến mức run lẩy bẩy, bây giờ thân thể nhanh chóng mất đi tri giác. Quả nhiên vừa nãy cậu không nên nhìn chăm chú thanh niên trần như nhộng kia!

Thấy đôi mắt đen láy của thanh niên đang nhìn chằm chằm quần sịp của mình, cậu lệ rơi đầy mặt lên tiếng: “Trong balô của ta có thứ thay thế! Ngươi chờ một chút!”

Trần Ngọc đem một cái quần sịp chưa từng mặc qua lôi ra ngoài, lại mừng rỡ phát hiện trong balô còn có một bộ quần áo ngủ, liền lấy ra mặc vào người. Khi Trần Ngọc sắp xếp xong lại balô, giương mắt liền thấy một cánh tay đã vươn tới trước ngực mình. Tuy rằng không có khả năng, cậu vẫn cảm thấy nếu như cánh tay kia đến gần hơn chút nữa, mình nhất định sẽ bị thủng tim mà chết.

Tim cậu bỗng dưng khẩn trương hẳn lên, không hề nghĩ ngợi đã kêu to: “Ngươi không thể như vậy! Dù sao cũng là ta khiến ngươi tỉnh dậy, ta thề ta tuyệt đối sẽ không nói với người khác ngươi là vô gian đạo bánh tông!” Thanh niên này vừa nãy có mở miệng nói chuyện, điều đó thể hiện hắn có năng lực tư duy. Chẳng bằng cứ nên thử một chút, tỏ ý thân thiện, xem xem có cơ hội sống sót hay không?

Cánh tay kia chợt khựng lại, nhưng cũng không có ý định rút về, thanh niên tóc đen mang theo ánh mắt mê hoặc, hiển nhiên đang do dự.

Lúc này, cánh cửa đối diện Trần Ngọc dịch chuyển, chính là cánh cửa mà Trần Ngọc nghe ngóng thấy bên trong có tiếng động nên không dám mở.

https://thuviensach.vn

Nhãn thần của thanh niên phát lạnh, một tay dễ dàng xách Trần Ngọc lên trốn đến phía sau đỉnh đồng, Trần Ngọc phối hợp tắt đèn pin. Ngay sau đó, trong miệng bị nhét thứ gì đó, khổ sở quái dị, khiến cậu buồn nôn.

Mẹ nó! Cái thứ này hình như là móng lừa đen #￥%,trong miệng khó chịu, thanh niên sát rạt ở sau lưng thì y như một khối băng, tên này rốt cuộc có phải là người hay không a! Trần Ngọc vừa thầm nguyền rủa, vừa nhịn xuống cảm giác muốn nôn, dời đi lực chú ý, nhìn ra phía ngoài.

Sau khi cửa mở ra, có tiếng bước chân, nhưng không phải chỉ của riêng một người. Tiếp đó, có người lên tiếng: “Triệu ca, chính là chỗ này? Sao lại nhỏ như vậy, còn không to bằng ngôi mộ vừa rồi?”

“Là nơi này!” Một người khác cất tiếng khẳng định, còn nhanh chân bước tới thủy tinh quan.

Trần Ngọc sửng sốt, giọng nói này quen tai đến mức quái dị, đợi khi người nọ đến gần thủy tinh quan, nương theo ánh sáng phát ra từ đèn pin trong tay hắn, Trần Ngọc thấy được diện mạo của người nọ, hóa ra lại là người quen.

Nói tới đám người đi theo cha cậu, Trần Ngọc đều không mấy nhận thức, nhưng chỉ có người này là cậu tuyệt đối biết rõ. Trần gia lão gia đổ đấu cả đời, chỉ dẫn theo ba đệ tử đắc ý, đại đồ đệ Thẩm Tuyên, nhị đồ đệ Triệu Ly, tam đồ đệ Quý Tiểu Xuân.

Người đang đứng ở đây chính là nhị đồ đệ Triệu Ly, mặc dù sau này người kế tục công việc của Trần lão gia không ai ngoài đại đồ đệ Thẩm Tuyên, bọn họ ở Trần gia cũng vẫn được coi trọng.

Trần Ngọc khấp khởi mừng thầm, chẳng lẽ cha cũng đi đổ cái đấu này? Thật sự là trùng hợp, nói không chừng mình được cứu rồi. Sau đó cậu thử giật giật, bàn tay nắm lấy cổ tay cậu tựa hồ được làm bằng sắt, chẳng thể nhúc nhích gì được.

https://thuviensach.vn

Cậu chỉ còn cách sốt ruột nhìn Triệu Ly, cậu liền thấy sắc mặt Triệu Ly càng ngày càng khó coi.

Người bên cạnh Triệu Ly hiển nhiên cũng nhận ra, vội hỏi: “Triệu ca, thế nào? Cái quan tài này, ngay cả minh khí cũng không có! Khi rời khỏi đây biết ăn nói làm sao với Lão Đại a!”

Triệu Ly lẩm bẩm nói: “Sao lại như vậy, rõ ràng không nên có người đến trước, rõ ràng là của ta.” Nói xong, khuôn mặt bởi vì tức giận cực độ mà vặn vẹo.

Tên tay chân bên cạnh hắn cũng sợ hết hồn, lúc này không dám oán trách, chỉ nói: “Nhị thiếu gia đừng lo lắng quá, lão đại chúng tôi luôn luôn coi trọng ngài, chắc chắn sẽ không trách ngài, huống chi ngài không phải nói trước gạt Lão Đại, đến lúc đó cho hắn một sự kinh hỷ sao.”

Triệu Ly nhắm mắt lại, gương mặt mặc dù trắng bệch, nhưng tâm tình đã không thể khống chế được nữa, hắn giương mắt nhìn về phía tên tay chân bên cạnh, mỉm cười đáp: “Chuyện này ngươi không cần phải buồn phiền, đến lúc đó ta tự nhiên sẽ có cách ứng phó. Trường Hải a, đoạn đường này, thật là cực khổ cho ngươi.”

Tên tay chân kia bị Triệu Ly nói như thế, có phần thụ sủng nhược kinh, vội vàng khoát tay: “Đâu có, đều là nhị thiếu thủ đoạn cao minh, nếu là ta, đời nào có thể tới đây… ngươi—”Cái người tên là Trường Hải vừa mới nói được một nửa đã thay đổi sắc mặt, cúi đầu nhìn thanh chủy thủ cắm trên ngực mình. Lại ngẩng đầu kinh sợ nhìn Triệu Ly.

Hắn không còn cơ hội để lên tiếng nữa, Triệu Ly một cước đá văng thi thể của hắn, xoay người đi ra ngoài. Sau khi hắn rời khỏi, cửa lại ầm ầm đóng kín lại.

Người cảm thấy kinh sợ còn có Trần Ngọc, đây là tình huống gì? Triệu Ly chẳng lẽ đối với cha có dị tâm? Cha có thể gặp nguy hiểmhay không,

https://thuviensach.vn

mặt Trần Ngọc lộ vẻ lo lắng.

Thanh niên phía sau cậu thấy người đã bỏ đi, bèn đẩy Trần Ngọc. Trần Ngọc khẽ lảo đảo, vội tựa vào cái đỉnh bằng thanh đồng mới đứng vững, quay đầu lại định mắng chửi người. Thấy cặp mắt đen nhánh kia trong đêm tối cư nhiên lóe lên chút kim quang, cậu thức thời ngậm chặt miệng.

Bây giờ cái mạng nhỏ của cậu vẫn còn nằm trong tay cái bánh tông này, Trần Ngọc ho khan hai tiếng, liếc nhìn móng lừa đen người ta cầm trong tay so với cậu còn dễ dàng hơn, trong lòng lại bắt đầu mắng Mã Văn Thanh từ chỗ nào tìm được cái của nợ này. Tuyệt vọng nghĩ thầm, chẳng lẽ phải liều mạng thật? Ở nơi này lấy đâu ra phần thắng…

“Ngươi đi đi, đừng nói đã gặp ta.” Thanh niên nhàn nhạt nói.

Trần Ngọc mừng đến rớt nước mắt nhìn về phía hắn, a, lão thiên vẫn còn đứng về phe cậu! Liên tục nói không ngừng: “Ngươi yên tâm, ta chưa từng gặp ngươi!”

Thanh niên nhíu nhíu mày, không thèm để ý đến cậu. Xoay người xem xét đỉnh đồng xanh. Trần Ngọc cẩn thận liếc hắn một cái, cuối cùng xác định mình thật sự tạm thời được an toàn. Liền lôi đèn pin ra chuẩn bị đi qua ngó thử vị tay chân vừa rồi có còn sống hay không, nói không chừng có thể hỏi thăm được chút ít.

Kết quả đèn pin vừa lia đến chỗ người nọ lúc nãy ngã xuống, trên mặt đất trống trơn chỉ có một bộ xương trắng.

Trần Ngọc trong tâm cả kinh, khi mới đặt chân vào nơi này cậu đều ngó qua bốn phía mộ thất, tuyệt đối không có mảnh xương nào, chẳng lẽ, bộ xương kia chính là người lúc nãy? Trong mộ thất này thực có quỷ ăn thịt người?

https://thuviensach.vn

Thanh niên đang từ bên trong đỉnh đồng xanh xách con quạ đenlên, con quạ thân thiết dùng đầu cọ cọ cánh tay thanh niên.

Nghe thấy tiếng thở dốc của Trần Ngọc, nhìn lướt qua nói: “Ngươi tốt nhất đừng đi qua đó, trên bộ xương kia bay giờ tất cả đều là Ngân Bàn Cổ, vật này rất mẫn cảmvới máu.”

Trần Ngọc vội vàng dừng chân, lúc này mới thấy rõ, trên bạch cốt đều bị từng tia từng tia ngân tuyến quấn lấy, ngân tuyến còn không ngừng chuyển động. Trần Ngọc lại một lần nữa cảm thấy buồn nôn, đây là cái quái gì? Chỉ chớp mắt đã ăn sạch sẽ cả máu lẫn thịt?

Sau đó Trần Ngọc phát hiện tơ bạc kia tựa hồ còn kéo dài lên phía trên, cho đến tận….đỉnh mộ? Trần Ngọc rùng mình, lúc mới vào đây thấy đám tóc trắng trên đỉnh mộ thì ra đều là cái loại Ngân Bàn Cổ này.

Đèn pin quét qua, chỉ có nơi thanh niên đang đứng, trên đỉnh mộ chung quanh hoàn toàn không có tơ bạc. Mà khi thanh niên đi lại, vật này giống như là có cảm ứng, vội vàng tránh xa khỏi hắn, y như một đứa trẻ bị người ta khi dễ.

Vậy khi nãy cậu bị con quạ mổ cho bị thương thế nhưng Ngân Bàn Cổ không hề đụng tới cậu , chỉ vì cậu đứng rất gần thanh niên kia thôi sao?

Trần Ngọc cẩn thận dịch một bước về phía thanh niên, thanh niên căn bản không rảnh để ý tới cậu, trước ánh mắt soi mói của Trần Ngọc, trực tiếp đi tới cửa đá. Bên ngoài cửa đá chính là cái bánh tông đuổi theo Trần Ngọc vẫn đang kiên trì cào cửa không thôi.

END 9

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Tiếng động ngoài cửa càng ngày càng chói tai. Nếu không phải đứng ngay bên cạnh là ông anh bánh tông, chỉ bằng loại Ngân Bàn Cổ khủng bố kia, Trần Ngọc sớm đã theo cánh cửa khác mà bỏ trốn.

Thanh niên đi tới trước cửa, xoay người nhìn Trần Ngọc, dưới ánh mắt thâm trầm lạnh như băng, Trần Ngọc sợ hãi liếc hắn, tim đập thình thịch y như có con thỏ đang không ngừng nhảy loạn bên trong.

“Mở cửa.” Thanh niên từ tốn phun ra hai chữ, âm trầm mà cương quyết.

Sao ngươi không tự mình mở! Ai chẳng biết nếu cửa mở sẽ bị cái bánh tông nọ tập kích?! Trần Ngọc tức giận muốn chất vấn, cậu hít sâu vài lần, sau đó giơ hai tay lên, không chút khí phách nói: “Được rồi, ta mở.” Đồng thời vừa nghĩ vừa lệ rơi đầy mặt, ghét nhất là bị cường quyền áp bức!

Khi tay cậu chạm vào cánh cửa, Trần Ngọc thấy rung rung, cậu do dự trong chốc lát. Cảm nhận được thanh niên bên cạnh cả người toát ra hơi thở băng giá không mấy dễ chịu, cậu bèn tăng nhanh động tác trên tay, vội vàng mở cửa ra. Kế hoạch của Trần Ngọc là, cửa vừa mở sẽ ngay lập tức trốn phía sau thanh niên, thế nhưng, cái bánh tông bị giam ở bên ngoài hồi lâu tựa hồ đã mất hết kiên nhẫn, móng tay sắc nhọn vọt thẳng tới, trực tiếp hướng về phía cần cổ Trần Ngọc.

Tốc độ lùi về sau của Trần Ngọc không thể so sánh được với tốc độ của bánh tông, trong nháy mắt sắc mặt cậu trắng bệch. Ngay lúc đó, trước mặt cậu đột nhiên xuất hiện một cánh tay ưu nhã hữu lực, khớp xương rõ

https://thuviensach.vn

ràng, dễ dàng túm lấy cánh tay đang duỗi vào của bánh tông, hoàn toàn không hề thấy hắn phải gắng sức, móng vuốt của bánh tông lại chẳng thể tiến thêm một phân nào.

Thanh niên chưa từng để ý tới Trần Ngọc, chỉ là sợ vướng víu cản trở nên đẩy cậu hơi lui về phía sau, tiếp đó liền nhàn nhạt nhìn chằm chằm cái thứ đang gào lên như thú vật trước mặt mình, đang chuẩn bị xông lên cắn xé.

Y phục của thanh niên bị móng vuốt huyết nhục lẫn lộn của bánh tông cào rách, hắn nhíu nhíu mày, sau đó Trần Ngọc nghe thấy tiếng xương cốt cùng da thịt bị xé đứt, một vật bay vèo qua trước mắt, trong mộ thất lại có thêm những tiếng động kỳ dị khác.

Theo trực giác cậu lia đèn pin tới chỗ vật nặng kia rơi xuống, quả nhiên, từng sợi bạch tuyến đã quấn chặt lấy thứ trên mặt đất. Từ mảnh vụn của vải vóc có thể nhận ra, đó chính là cánh tay của bánh tông.

Xem ra cái "thứ" bên trong này cùng cái "thứ" bên ngoài kia không cùng đẳng cấp, Trần Ngọc không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hai phút sau, cùng với tiếng kêu gào thảm thiết, đầu của bánh tông cũng bay vào trong mộ thất, Trần Ngọc bỏ qua ý định liếc nhìn cái đầu đã biến thành xương khô của vị phó tướng kia. Nhưng trên mặt cố nặn ra một nụ cười, chúc mừng ông anh bánh tông: "A, bánh….Đại ca, ngài quả thực dũng mãnh phi thường, tiểu đệ bội phục. Cái kia, nếu không còn chuyện gì khác, đại ca ngài xin cứ tự nhiên, tiểu đệ cùng ngài không thuận đường, ta xin phép đi trước—"

Sau đó, cậu phát hiện, phó tướng mặc dù bị xé thành ba mảnh chẳng ra hình thù gì, nhưng chết không nhắm mắt, một móng vuốt khác của hắn hung hiểm cắm nơi trái tim thanh niên, y phục bị xé rách, lộ ra vùng da xung quanh móng vuốt, đã biến thành màu đen, ***g ngực vừa nãy còn

https://thuviensach.vn

phập phồng nay lại không thấy động tĩnh chi sất. Ánh mắt thanh niên nửa mở nửa khép, nhìn không ra dấu hiệu sống.

Một tên quái vật cường hãn đến biến thái dễ dàng như vậy đã OVER rồi? Cho dù thi độc quả thật rất lợi hại, Trần Ngọc vẫn là không thể tin được, tay run rẩy dò xét hơi thở của thanh niên.

Không thấy hô hấp, Trần Ngọc nhăn nhăn mày, bánh tông nếu không bị mất đầu thì chắc sẽ không mất đi năng lực hoạt động. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ đây là đặc tính biến dị của hoạt cương thi* (xác sống)?

Trần Ngọc đứng rất gần đó, thấy được vô số sợi tơ bạc từ cửa động tới đây, lần này cậu nhìn rõ, cổ trùng đã chui vào được da thịt, huyết nhục như thế nào. Bên dưới lớp da rữa nát của bánh tông đám trùng trắng nhúc nhích không ngừng, Trần Ngọc sắc mặt khó coi lui về phía sau.

Phó tướng bên này huyết nhục càng ngày càng ít, cuối cùng lắc lư mấy cái, ầm một tiếng, thanh niên cùng cái bánh tông thối rữa đồng thời đổ nhào ra đất.

Trong giây lát, nơi này còn dư lại kẻ sống sót duy nhất – Trần Ngọc.

Trần Ngọc cúi đầu xem qua mu bàn tay còn đang chảy máu của mình, lại liếc nhìn thanh niên nằm trên mặt đất, vì thanh niên chẳng hề có ý định giết cậu diệt khẩu, cho nên bây giờ thanh niên chết đi, Trần Ngọc không biết nên cảm thấy may mắn hay là tiếc hận.

Cuối cùng, Trần Ngọc vẻ mặt phức tạp nhìn thanh niên một cái, đứng dậy hướng về phía mộ đạo bên ngoài. Trong mộ thất sau lưng là Ngân bàn cổ ăn thịt người mà sống, cạnh cửa là hai cái bánh tông. Mặc dù một con là còn tươi, một con thì đã quá hạn, nhưng dưới tình cảnh bây giờ vẫn khiến người ta rợn cả tóc gáy. Cậu thật ra thì rất muốn hoàng kim quyền trượng của thanh niên, nhưng cái Ngân Bàn Cổ kia ác độc vô cùng, cậu không dám đến gần lục lọi.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc cũng không quay đầu lại, trực tiếp bước nhanh về phía trước, không mất nhiều thời gian, đã đến chỗ cửa đá bị tách ra với Mã Văn Thanh. Trần Ngọc há mồm định gọi, có điều thấy mộ đạo trông trải, lại ngậm miệng, dán lỗ tai lên cửa đá.

Bên kia vẫn là sự yên ắng chết người như thế, Trần Ngọc rùng mình, cậu sợ Mã Văn Thanh gặp nguy hiểm, vội vàng đeo găng tay tìm cách mở cửa đá.

Qua mười phút, mồ hôi lạnhtrên trán Trần Ngọc chảy xuống từng giọt, vẫn không thể mở ra, kể từ lúc mười tuổi, cửa nẻo trong nhà có thể gây khó dễ cho Trần Ngọc đã cực ít.

Phía sau cánh cửa an tĩnh đến đáng sợ, Trần Ngọc chợt nhụt chí lấy tay đập đập cửa, thanh âm run rẩy rống lên một câu: “Mã Văn Thanh! Ngươi nha có còn sống hay không a!”

Vẫn không có bất kỳ tiếng động nào, Trần Ngọc sợ hãi tay chân rối loạn, cậu cố gắng tự nói với chính mình, chỉ có qua đó mới biết được Mã Văn Thanh an toàn hay không. Trần Ngọc ngồi xuống, cưỡng chế mình phải tỉnh táo, cố gắng hồi tưởng lại cửa đá tại sao đột nhiên xuất hiện.

Tảng đá, tảng đá kia.

Trần Ngọc bỗng bật người đứng dậy, bánh tông dẫm lên một tảng đá, cho nên tường đá mới xuất hiện, nói cách khác, chốt mở tường đá là ở trên mặt đất hoặc chỉ xung quanh đây mà thôi.

Trần Ngọc lau mồ hôi, gục trên mặt đất tìm kiếm một hồi, không có; lại tiếp tục sờ lần hai bên tường, khi tay phải cậu cuối cùng cũng tìm được chốt mở, cậu bèn thở hắt ra.

Thuần thục nâng chốt mở lên, chốc lát, thanh âm ầm ầm vang lên.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc đứng dậy giương súng, tường đá lại rút lên trên, mộ đạo bên ngoài sáng ngời mà rộng rãi, nhưng không hề có một bóng người.

Trần Ngọc theo hướng Mã Văn Thanh lựa chọn chạy tới, phát hiện không có dấu vết đánh nhau, trong lòng cậu thở phào nhẹ nhõm, có đôi khi, không có tin tức lại chính là tin tốt nhất. Nếu lúc cậu qua đây thấy Mã Văn Thanh nửa sống nửa chết hoặc đồ đạc trên người của hắn rơi vãi, đó mới chính là bi kịch.

Việc cấp bách trước mắt là phải tìm được Mã Văn Thanh, vốn hai người đã lạc đường, bây giờ còn tẩu tán, tình huống quả thực bất lợi. Đợi đã, lạc đường, tại sao lại lạc đường? Vấn đề này cậu sớm đã nghĩ tới, nhưng kể từ khi đến đây, hết chuyện nọ lại xọ sang chuyện kia, cậu căn bản không có thời gian để suy nghĩ kỹ.

Ký hiệu được tạo ra bởi Vương Miêu, vậy tại sao cô ấy phải tạo ký hiệu sai? Bây giờ ngẫm lại, Vương Miêu cố tình đi cuối cùng, tựa hồ có điểm khả nghi?

Trần Ngọc lôi từ trong balô ra đèn pin mắt sói cùng khẩu súng lục, vừa nghi hoặc vừa đi về phía trước. Đúng lúc ấy thì sau lưng dồn dập vang lên tiếng bước chân gấp gáp.

Trần Ngọc vui mừng, vội ngẩng đầu, người tới chính là nữ sinh Vương Miêu đang vừa chạy vừa thở hổn hển. Trần Ngọc đang hoài nghi cô nàng, tự nhiên bắt gặp ở đây, giật mình, xa xa ngừng lại, quan sát Vương Miêu.

Vương Miêu chạy nhưng cước bộ không yên, dải băng trên mặt bám đầy bụi đất, mới thấy Trần Ngọc đã rất kích động, vui mừng hô lên: “Thật tốt quá, Trần Ngọc! Ta thật bị hù chết! Không gặp được ngươi, ta cũng không biết nên tìm ai đến giúp. Mau đi theo ta, đi cứu Mã Văn Thanh, hắn đạp trúng bẫy liên hoàn, rớt xuống dưới không ra được.”

https://thuviensach.vn

Vương Miêu vừa nói vừa chạt tới kéo kéo cánh tay Trần Ngọc, kéo về hướng mộ đạo cô vừa tới.

Trần Ngọc cau mày rút cánh tay về, trước hỏi Mã Văn Thanh có gặp nguy hiểm gì không. Hố bẫy là một trong những loại bẫy liên hoàn thường gặp nhất trong cổ mộ. Nói đơn giản thì chính là ba tấm ván gỗ hợp thành một hố bẫy cân đối có độ chịu đựng rất cao. Tấm ván gỗ có trục cố định, đặt liền nhau, mặt trên được phủ bụi đất, phía dưới là hố sâu ít nhất ba thước, mà trong hố thường có các mũi đao sắc bén.

Vương Miêu lắc đầu, vui vẻ nói: “Không sao, trong cái hố kia không có gì cả, chẳng qua là quá sâu, nếu không có người hỗ trợ hắn tuyệt đối không ra được.”

Trần Ngọc gật đầu một cái, “Vậy thì tốt, kẻ ngốc luôn phúc lớn mạng lớn, tiểu tử kia nhất thời sẽ không việc gì.”

Vương Miêu cười khúc khích, khuôn mặt lộ ra bên ngoài dải băng ửng đỏ.

Trần Ngọc liếc về phía trước, làm bộ như không để ý hỏi: “Vương Miêu, ngươi tại sao đến được đây?”

Vương Miêu a một tiếng, quay đầu lại nói: “Ta còn muốn hỏi tại sao các ngươi lại ở chỗ này! Sau khi tách ra với các ngươi, ta một mình bò lên, ở ngã ba phía bên trái lưu lại ký hiệu, kết quả đi được một đoạn, ta thấy vừa sợ vừa mệt nên đứng tại chỗ chờ các ngươi. Ai ngờ qua một lúc lâu cũng không thấy bóng dáng người nào, ta lo lắng không dám chờ nữa bèn đi xuống tìm. Kết quả phát hiện ra, ký hiệu của ta không biết bị ai đó xóa đi mất, ký hiệu lại xuất hiện ở bên phải.”

Nói tới chỗ này sắc mặt Vương Miêu tái nhợt, cô ngẩng đầu nhìn Trần Ngọc, co rúm lên tiếng: “Trần Ngọc, nơi đây có cổ quái, chúng ta mau mau cứu Mã Văn Thanh rồi đuổi theo đám người giáo sư đi. Lúc ấy ta rất sợ, sợ

https://thuviensach.vn

các ngươi gặp nguy hiểm, liền vội vàng quay trở lại tìm các ngươi, kết quả gặp được Mã Văn Thanh, sau đó đi tìm ngươi nhưng không thấy.” Nói xong, Vương Miêu vừa phát run vừa hạ thấp thanh âm, hỏi: “Trần Ngọc, chẳng lẽ trong mộ này còn có những người khác?”

Trần Ngọc sờ sờ mũi, tựa hồ không có sơ hở? Cậu mỉm cười: “Rất khó nói, thực sự có ai khác, đến lúc đó sẽ biết.”

Đi theo sau lưng Vương Miêu, hai người vội vàng lên đường, mộ đạo rắc rối phức tạp, không biết có thêm cỗ mộ nào khác không. Lúc này, dưới ánh sáng của trường minh đăng, Trần Ngọc liếc thấy một gian mộ thất, bên trong là một cỗ quan tài cực lớn. Cậu từ bé đến giờ chưa từng bắt gặp quan tài nào lớn như vậy, cơ hồ gấp bốn lần phượng quan của Trần Viên Viên. Chẳng lẽ chỗ này là chủ mộ thất?

Trần Ngọc kinh ngạc quan sát bên trong mộ thất, thoáng chốc, cậu bỗng thấy trong mộ thất đèn đuốc sáng trưng, một người ngồi ở thượng vị, sáu bảy người ngồi bên dưới phụng bồi, tất cả đều đặc biệt cung kính. Tiếp đến người kia phân phó rất nhiều chuyện, mấy người còn lại đều bày tỏ nhất định sẽ tận tâm tận lực. Sau đó —

Trần Ngọc rùng mình một cái, tỉnh lại. Cậu phát hiện Vương Miêu đang ở phía trước chờ cậu, vẻ mặt lo lắng. Tại sao, cậu lại nhìn thấy những việc này? Chúng đã thực sự xảy ra hay là ảo giác của cậu? Kể cả hoàng kim quyền trượng trong tay thanh niên kia, Trần Ngọc chợt cảm thấy hết thảy đều quen thuộc đến quỷ dị.

Không đợi Vương Miêu thúc giục, Trần Ngọc lắc lắc đầu bước tới. Cứ như vậy đi qua hai ba gian mộ thất lớn có nhỏ có, cuối cùng họ cũng đứng trước một tòa cửa đá, cửa đá này chưa biết chừng còn thông sang những mộ đạo khác. Chỉ có điều, trong mộ đạo không hề có trường minh đăng, tối như bưng.

https://thuviensach.vn

Vương Miêu ồ lên một tiếng, nói: “A, chính là trong chỗ này, quái, mới vừa nãy cửa này còn mở mà.”

“Trần Ngọc, ngươi mau mở cửa ra đi, Mã Văn Thanh đang ở bên trong.”

Trần Ngọc để balô xuống đất, nhưng chẳng hề có ý tìm cách mở cửa, chỉ khẽ nhíu mày, đem khẩu súng trong tay chuyển mấy vòng, đảo mắt đã nhắm thẳng vào Vương Miêu, cười hì hì đáp: “Vị đại tỷ này, ngươi rốt cuộc là ai?”

Vương Miêu kinh ngạc nhìn Trần Ngọc, giật mình nói: “Ta là Vương Miêu a, Trần Ngọc, ngươi đây là muốn làm gì?”

Trần Ngọc cười cười, lấy tay gõ vào mộ đạo, ung dung lên tiếng: “Ta làm gì trong lòng ngươi rõ ràng nhất, chẳng qua ta vẫn không hiểu, ngươi hao tốn tâm tư, dẫn chúng ta tới đấy với mục đích gì?”

Vương Miêu ngẩng đầu hướng về phía Trần Ngọc, lộ ra đôi mắt vô tội cùng kinh ngạc: “Trần Ngọc, ngươi từ trước đã quái lạ, rốt cuộc đã hiểu lầm ta điều gì?”

Đúng lúc ấy thì, trong bóng tối bên cạnh hai người chợt chạy đến một người, hóa ra là Mã Văn Thanh!

Mã Văn Thanh vừa trông thấy Trần Ngọc, kích động ôm cổ cậu: “Ta kháo a, tiểu tử ngươi để cho lão tử lo lắng gần chết, ta loanh quanh một vòng lớn, chính là hy vọng có thể từ nơi này vòng qua bên kia cứu ngươi. Không thể ngờ tiểu Trần Ngọc năng lực tự lực cánh sinh lại mạnh đến vậy.”

Mã Văn Thanh vừa nói vừa quan sát Trần Ngọc, đầu tóc rối bù, trên khuôn mặt trắng nõn dính đầy bụi đất, lại bị mồ hôi thấm ướt, đôi mắt xếch khẽ phiếm hồng, giống như một chú mèo nhỏ bị bỏ rơi. Cậu bé đáng thương, dù gì đây cũng là lần đầu tiên cậu hạ địa.

https://thuviensach.vn

"…"Trần Ngọc chưa kịp nói chuyện đã thấy Vương Miêu đang cười nhìn hai người bọn họ, trong tay cầm một khẩu súng săn, chỉ về phía sau lưng Mã Văn Thanh.

Trần Ngọc cứng đờ, Vương Miêu cười duyên, khàn khàn cất tiếng: "Trần Ngọc, ngươi rất thông minh, quả nhiên người Hán đều rất xảo trá! Ta thực sự không phải Vương Miêu; có điều, ta rất hiếu kỳ, ngươi làm sao phát hiện ra được? Còn nữa, bảo hắn đừng manh động, ta không ngại khiến tay chân hắn bị thương."

Trần Ngọc kéo Mã Văn Thanh đang chuẩn bị quay đầu lại, nhìn Vương Miêu đáp: "Bởi vì Vương Miêu sẽ không thể để lại kí hiệu chỉ sai đường cho chúng ta, quan trọng nhất là, ta biết mộ thất ngươi muốn đi tuyệt đối không có Mã Văn Thanh. Hơn nữa, ngẫm lại, con chó kia có vẻ rất thân thiết với ngươi, ngươi là cô gái dẫn đường Lê Mã?" Trần Ngọc sớm đã nhận ra, gian phòng Vương Miêu muốn đi vào chính là gian phòng đặt thủy tinh quan, cánh cửa này chính là cánh cửa hai đồ đệ Trần gia dùng để vào đó.

"Hừ, nếu ta thật sự bắt gặp Mã Văn Thanh ta sớm đã không để hắn sống sót gây cản trở! Có điều, hắn cũng biết chọn đúng thời điểm, thành ra lại giúp ta." Cô gái tháo băng vải trên mặt, hiện ra khuôn mặt xinh đẹp của Lê Mã, nàng khanh khách cười nói: "Thật ra thì ngươi còn bỏ sót a, ta khi ấy cố ý ở lại sau cùng là bởi vì muốn xé rách lá bùa trấn ma trên long văn quan tài, sau đó vật kia sẽ đuổi theo các ngươi đi."

Thấy Trần Ngọc sắc mặt âm trầm, con ngườiLê Mã đảo quanh, tiếp tục nói: "Chưa hết, ở chỗ khe đá nơi Mã Văn Thanh té xuống, cũng là ta cố ý đẩy hắn, đương nhiên sẽ không để cho hắn phát hiện ra, sự hiện hữu của hắn đối với chúng ta mà nói, căn bản vô dụng, a cha muốn chính là ngươi."

"Ta kháo a, độc nhất phụ nhân tâm! Trần Ngọc, còn cùng ả lải nhải làm gì, mau!" Mã Văn Thanh không nhịn được nữa, nhảy dựng lên, định

https://thuviensach.vn

bụng liều mạng với Lê Mã.

Trần Ngọc mím chặt môi, nhìn Lê Mã, trong lòng đang hoài nghi, tại sao cô ả lại nói ra những lời này.

Coi như đó là thật, nhưng đối với ả mà nói, cũng không có lợi ích gì. Trừ việc lãng phí thời gian — Ân? Chẳng lẽ cô ả ở nơi này để kéo dài thời gian?

Nghĩ tới đây, Trần Ngọc cảm thấy trước mắt từng trận choáng váng, trực tiếp kéo Mã Văn Thanh cùng ngã xuống đất.

END 10

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Trần Ngọc mở trừng mắt ra nhìn, trên bầu trời rộng lớn vầng trăng tròn sáng ngời mà quỷ dị, cậu phát hiện mình cư nhiên cách mặt trăng gần đến như vậy, gần đến mức có thể miêu tả rõ nét từng đường đi, từng ngọn núi trên đó. Mặt trăng, ưm, lẽ nào tên hỗn trướng Mã Văn Thanh kia ngủ không nề nếp, làm bật rách cả đỉnh lều? Hay là đã đá mình ra ngoài? Trần Ngọc do dự, mơ hồ.

Sau đó, một tiếng nức nở nghẹn ngào lanh lảnh đột ngột vang lên, rất giống đứa trẻ khóc thút thít, lại giống như thanh âm của một loài động vật nào đấy, Trần Ngọc trong nháy mắt thức tỉnh. Cậu vội vàng lục kiếm khẩu súng, nhưng cảm thấy cánh tay tựa hồ mất hết sức lực, không thể nâng nổi lên, cũng không cảm giác được nó ở nơi nào. Mồ hôi lạnh tuôn ra, chẳng lẽ mình vẫn còn ở trong cơn ác mộng chưa hề tỉnh dậy?

Cậu khó khăn xoay xoay cần cổ đã cương cứng đến phát đau, chợt nhận ra điều gì đó, quay sang bên phải ngẩng lên nhìn, một gương mặt đang áp sát vào ngay bên cạnh cách cậu chưa đầy một thước. Ban đêm không một tiếng động, có người theo dõi mình vốn đã khiến người ta không rét mà run, chớ nói chi đến bộ mặt này lại có răng nanh nhọn hoắt, da màu tím đen, ánh mắt màu đồng xanh lạnh lẽo như băng, xấu xí hung ác.

Tóc gáy Trần Ngọc dựng ngược, hét lên một tiếng quái dị, điên cuồng lăn về phía sau. Lúc này cậu mới phát hiện, tay chân của mình đã bị tróichặt.

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt kỳ dị kia tiếp tục dán lại gần, mang theo nụ cười gian xảo nhưng lại có vài phần thống khổ, sau đó, thứ kia vươn tay, Trần Ngọc vùng vẫy bị nắm lấy cổ áo lôi trở về.

“Hắn đã tỉnh, còn sống. Thời gian cũng không còn nhiều nữa, chuẩn bị bắt đầu đi. Nếu để lỡ lần này, nó sẽ lại xuất hiện, có thể gây phiền phức lớn.” Một thanh âm lạnh như băng cất lên.

“Còn có thứ gì nữa, ta vất vả mang tên kia ra ngoài, chính là để tống cổ nó.”

Nghe thấy giọng nói này, Trần Ngọc mới phát hiện, thứ ở bên cạnh mình nãy giờ là người, mang mặt nạ hình thù quái dị, hơn nữa không chỉ có một mình hắn.

Cậu rốt cuộc nhớ ra, cậu và Mã Văn Thanh bị Vương Miêu giả đánh ngất, đoán chừng cô ả dùng một loại mê hồn hương nào đó. Nghĩ tới đây, Trần Ngọc dáo dác tìm kiếm xung quanh, quả nhiên phát hiện Mã Văn Thanh cũng bị trói buộc toàn thân như cậu, treo trên cây tử đằng cách đó không xa.

Trần Ngọc mới vừa tỉnh dậy đã bị dọa cho sợ đến nỗi gần như mất đi năng lực suy tư, bây giờ quan sát kỹ, cậu nhận ra mình đang nằm trên một khối cự thạch treo giữa sườn núi, sở dĩ nói như vậy, là bởi vì tảng đá này không hề nối liền với sơn thể, lúc này còn đang không ngừng lắc lư. Nương theo ánh trăng có thể thấy, nơi đây rất rộng rãi bằng phẳng và khắc đầy những hoa văn phức tạp, Trần Ngọc dùng mặt cọ cọ, cảm giác lạnh lẽo như mặt kim loại. Trần Ngọc cả kinh, cậu nghi ngờ chỗ này hình như được tạo thành từ một khối đồng xanh khổng lồ. Đây rốt cuộc là ở đâu, phải biết rằng, khí cụ bằng đồng xanh lớn như thế này vô cùng hiếm thấy, nếu là đồ cổ, sẽ là loại thần khí ra sao.

https://thuviensach.vn

Ngay bên cạnh cự vật đồng xanh chính là vách đá dựng đứng, phía trên buông xuống năm sợi xích sắt vô cùng thô to, do xích sắt bị cây tử đằng quấn chặt lấy, nên ban đầu Trần Ngọc không nhận ra. Mã Văn Thanh chính là bị treo trên xích sắt, hiện giờ đầu cúi thật thấp, tựa hồ vẫn chưa tỉnh lại.

Chung quanh Trần Ngọc là hàng chục người mang mặt nạ cười, dưới ánh trăng chỉ có thể nhìn ra họ mặc áo choàng sẫm màu, trên cổ đeo vòng bằng xương. Những người này nghe theo chỉ thị của người đứng giữa, đi lùi về sau, cho đến khi tới sát mép đồng xanh cự vật.

Áo choàng trên người họ thoáng chốc phồng lên, có lẽ gió ở đây quá lớn, hoặc là nói, phía dưới cách mặt đất rất xa.

Tiếp theo, cái người đứng bên cạnh Trần Ngọc bắt đầu đi chuyển xung quanh cậu, vừa đi vừa nhảy, trong miệng còn lẩm nhẩm ca từ kỳ quặc. Cùng với điệu nhảy của hắn, một người khác cầm lấy một vật giống như hồ lô đưa lên miệng, vì vậy, thanh âm giống như tiếng khóc the thé của trẻ con lại vang lên.

Trong không gian yên tĩnh dưới ánh trăng, nhìn một đám người tựa như quỷ biểu diễn,Trần Ngọc đau đầu, cậu hiểu rõ đồng xanh cự vật này chắc hẳn là một đài tế từ thời xa xưa. Chẳng qua là tại sao phải treo ngược nó ở giữa không trung, những người này đang tế bài thứ gì, tất cả đều không sao hiểu được.

“Đợi đã, các ngươi muốn làm gì?” Trần Ngọc gào lên, thấy không ai để ý tới mình, Trần Ngọc tiếp tục thét lớn: “Các ngươi đây là bắt cóc! Còn có ý thức luật pháp hay không a, mẹ kiếp tế tự sao các ngươi không tìm mỹ nữ, đừng thấy tiểu gia đây đẹp trai ngời ngời, làm như vậy là chuyện rất thất đức a —”

https://thuviensach.vn

Bên cạnh hình như có người bật cười, người đang nhảy đại thần ở giữa tựa hồ bị phá rối, xoay người cáu kỉnh gắt: “Lê Mã, trong nghi thức tế lễ không được lộn xộn!”

“A cha, hắn sẽ chết, nói cho hắn biết cũng đâu mất gì.”

GiọngLê Mã vẫn ngọt ngào như trước, nhưng những lời này lọt vào trong tai Trần Ngọc lại mang ý tứ khác, cái gì gọi là sẽ chết?!

Người ở giữa cúi đầu nhìn Trần Ngọc bị trói y như bánh tông, hóa ra đây chính là lão đầu dẫn đường cha của Lê Mã. Lão đầu không thèm để ý tới lời nói của Lê Mã, từ bên cạnh ôm tới một vật hình tròn màu đen, để phía trên Trần Ngọc, dùng dao găm nhúng xuống, sau đó có thứ gì đó ướt nhẹp nhớp nháp rớt xuống trên người Trần Ngọc. Như sợ rằng không đủ, hắn còn giơ vật này lên rưới một lần từ đầu tới chân Trần Ngọc.

Ban đêm giữa sườn núi, vốn đã lạnh, Trần Ngọc bị đông cứng cả người run rẩy. Trừ khó chịu cùng rét mướt, còn có thể ngửi thấy một mùi tanh hôi, thứ này, hình như là máu.

Sau đó lão đầu quay sang gật đầu một cái với những người xung quanh, những người đó thấy vậy đều lôi ra một cái hũ.

Khi chiếc hũ được mang ra, đài tế bằng đồng xanh chợt đung đưa, mơ hồ còn có tiếng gào thét âm trầm, hơn nữa thanh âm này… tựa hồ phát ra từ bên trong đài tế dưới thân cậu?

“Thả ra đi.” Lão đầu phân phó xong, xoay người nhìn Trần Ngọc, lạnh lùng nói: “Ta đã sớm cảnh cáo các ngươi, không nên động đến những thứ không thuộc về mình, sẽ không có kết quả tốt.”

“Có điều, ngươi gặp đúng dịp nghi thức tế tự mỗi năm một lần của chúng ta, chúng ta sẽ đem ngươi hiến tế cho tiên nhân. Nếu ngài chịu thu

https://thuviensach.vn

ngươi, coi như ngươi nhận được vinh dự lớn, những thứ tội nghiệt trước đây cũng tự nhiên sẽ mất hết.”

Trần Ngọc nghe thấy vậy như rơi vào trong sương mù, nhưng đại khái vẫn hiểu bọn họ muốn lấy cậu làm vật hiến tế, vươn cổ hô: “Không, không cần, ta giác ngộ không cao, cho dù có tội, cũng là để đời sau chuộc lại, tiểu gia có tội hay không cùng các ngươi không liên quan gì sất! Mau thả ta ra, đem ta dâng lên, nói không chừng tiên nhân của các ngươi sẽ chê ta phiền phức, giận chó đánh mèo các ngươi, kháo, vinh dự này ta miễn phí nhường cho các ngươi!”

Trần Ngọc lăn lộn gào lên, lão giả bình tĩnh làm như không thấy, vỗ tay một cái, tất cả mọi người mở nắp hũ, tiếng động loạt soạt vang lên khiến Trần Ngọc rợn cả tóc gáy. Hơn nữa, tiếng động kia tựa hồ đều đang hướng về phía cậu.

“Hy vọng, lần này là chính xác.” Lão giả lẩm bẩm nói.

Trần Ngọc vùng vẫy, mặc dù không thấy rõ, cậu cũng có thể đoán được thứ kia tuyệt đối không tốt lành gì. Tiếp đến, Trần Ngọc cảm giác có thứ gì đó bò đến trên người cậu, trong phút chốc sắc mặt cậu trắng bệch, trước mặt tối sầm, toàn thân đều đau đớn kịch liệt, giống như thứ kia từ da chui sâu vào da thịt. Trần Ngọc tuy từ nhỏ ở trong nhà được nuông chiều che chở, nhưng cậu vốn xảo quyệt lại nghịch ngợm, cũng đã mấy lần phải ăn khổ, nhưng hiện tại cậu chỉ muốn cầm ngay lấy khẩu súng, trực tiếp tự quyết trong vinh quang.

Lúc này, lão giả chợt ngồi xổm xuống cạnh Trần Ngọc, đem một thứ lành lạnh cứa vào cổ Trần Ngọc.

Trần Ngọc cảm giác thứ quái dị trong thân thể mình kia nhanh chóng bò lên cổ rồi từ đó tuôn ra ngoài. Có lẽ chỉ trong nháy mắt, cũng có thể đã qua một lúc lâu, Trần Ngọc từ sự đau nhức mãnh liệt đến nỗi tưởng chừng

https://thuviensach.vn

như hôn mê tỉnh táo lại. Đau đớn biến mất, thứ bò bò trên người mình cũng không thấy động tĩnh chi nữa.

Cậu không dám nghĩ tới những thứ đó đã di chuyển đến đâu.

Lão giả mang mặt nạ quỷ dị nhằm ngay giữa mặt Trần Ngọc, trầm giọng nói: “Nếu tiên nhân rộng lượng, hẳn ngài sẽ nhận lấy tế phẩm; nếu như ngài không muốn, vậy ngươi cũng chỉ có thể xuống bên dưới đài tế bằng đỉnh đồng xanh này thôi, đến lúc đó ngươi sẽ biết, cái thứ vạn cổ toàn tâm khi nãy chưa là gì.”

Con bà nó, ta nguyền rủa ngươi lão bất tử kia vạn cổ toàn tâm, cả nhà ngươi vạn cổ toàn tâm! Trần Ngọc phẫn hận ở trong lòng tức giận mắng. Khi lão giả đang nói, phía dưới Trần Ngọc lại lắc lư dữ dội, trong đỉnh đồng xanh khổng lồ này không ngừng phát ta tiếng kêu gào thảm thiết khủng bố, không biết có quái vật gì.

Lão giả ngẩng đầu nhìn theo ánh trăng, Trần Ngọc cũng ngẩng đầu trông. Chẳng qua cậu bị trói trên mặt đất, cố gắng lắm cũng chỉ có thể nhìn đến trên vách núi, mờ mờ ảo ảo đều là những tảng đá nhấp nhô.

Trần Ngọc chợt trừng lớn mắt, trên phiến đá đằng xa thấp thoáng hiện ra một gương mặt đang chăm chú theo dõi cậu. Dưới ánh trăng sáng tỏ, khuôn mặt nọ trắng đến kinh ngạc, tiếp đến một cánh tay trắng hơn tuyết tinh tế mảnh mai vươn ra, trái ngược hẳn với nữ nhân. Sau đó nhoáng một cái, khuôn mặt kia đã ẩn khuất phía sau tảng đá, nhìn kỹ đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Người nào mà lại có thể trên vách núi dựng đứng chạy loạn, chẳng lẽ thật sự gặp phải quỷ.

Trần Ngọc cảm thấy toàn thân rét run, cậu quay đầu khẽ liếc Mã Văn Thanh sống chết chưa rõ, than thầm trong lòng, có lẽ, lần này vận may của cậu đã tuyệt.

https://thuviensach.vn

Lão giả quan sát một lúc lâu, cuối cùng thất vọng cúi đầu, nói: “Xem ra vẫn không đúng, bỏ đi, thả hắn vào trong đỉnh, chúng ta rời khỏi đây.”

“A cha, cần gì thả hắn xuống đấy, dù sao với lời nguyền của Thanh Long Hoàn, hắn cũng không còn sống được bao lâu nữa—”Một thanh niên lên tiếng, Trần Ngọc nhận ra người đó chính là A Thuận.

“Ngươi thì biết cái gì! Ném hắn vào trong đỉnh, sức mạnh lời nguyền của Thanh Long Hoàn mới có thể càng lúc càng lớn. Chuẩn bị mở tế đàn.” Lão giả không vui đáp, những người đó tựa hồ rất kính sợ lão giả này, tất cả đều không dám dị nghị thêm nữa.

A Thuận khẽ liếc Trần Ngọc, muốn nói lại thôi.

Lão giả một mình đi vào vị trí chính giữa tế đàn, xoay một vật hình tròn gì đó trên đài vài lần.

Cùng với tiếng vang ầm ầm khổng lồ, bộ phận ở chính giữa đài tế đồng xanh từ từ mở ra một cái động hình tròn đường kính hơn một thước. Trần Ngọc đang sát ngay bên cạnh, trực giác cảm nhận lãnh khí bên trong thoát ra đập thẳng vào mặt.

Cậu kinh hoàng ngó vào bên trong xem xét, thấy được một mảnh tối đen, lắc lư đến lợi hại, tựa hồ còn có cả tiếng nước? Dưới ánh trăng, có thứ gì đó từ từ trồi lên, hình tròn, có nắp đậy lớn, trông na ná một cái đỉnh đồng xanh.

Đúng lúc này trên bầu trời những áng mây che lấp ánh trăng sáng, bốn phía lập tức tối sầm. Trần Ngọc thế nhưng nhìn thấy rõ ràng, trong cái đỉnh rất lớn kia chợt lóe lên một con mắt đỏ au như máu.

Trần Ngọc liều mạng trốn sang bên cạnh, những người mang mặt nạ chung quanh bỗng nhiên rối loạn cả lên.

https://thuviensach.vn

“A —”

“Tộc trưởng, mau xem, đây là cái gì?”

…

Thêm nhiều giọng nói già nua đồng loạt lớn tiếng hô lên, Trần Ngọc nghe màchẳng hiểu gì. Thế nhưng, đám người kia lập tức quỳ xuống, cung kính vái ba vái, sau đó ném Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh xuống, nhanh chóng trèo lên những sợi xích sắt xung quanh đỉnh đồng bỏ chạy mất dạng.

Ban đêm yên tĩnh, trên đài tế đồng xanh lặng ngắt như tờ. Trần Ngọc từ từ quay cái cổ cứng đờ, trên đầu vách đá, đứng một người, tóc màu đen, áo choàng màu trắng phiêu động, như tiên nhân dưới ánh trăng.

Vầng trăng sáng khuất sau lưng người nọ, hắn nhẹ nhàng nhảy xuống, động tác ưu nhã duy mĩ. Trần Ngọc mê muội ngắm nhìn, ngay sau đó giật mình há hốc mồm, chỗ này cao bao nhiêu? Ít nhất cũng phải hơn 20m, người nọ cứ thế mà nhảy xuống đây như không.

Hắn nhẹ nhàng đáp xuống trên đỉnh đồng xanh, đúng ngay sát cạnh Trần Ngọc, bèn cúi thấp người nhìn cậu.

Trần Ngọc cũng đang ngẩng đầu quan sát, nhưng vừa liếc mắt qua nội tâm đã đóng băng, khẩn trương đến nỗi một câu cũng thốt không nên lời. Người trước mắt này, cách đây không lâu, Trần Ngọc mới cáo biệt thi thể của hắn.

Người nọ chính là thanh niên trong thủy tinh quan. Thanh niên vẫn làm mặt lạnh như cũ, nhàn nhạt nhìn Trần Ngọc, dưới áo choàng màu trắng, là bộ quần áo lột ra từ trên người Trần Ngọc. Mặc dù hai người đều rất gầy, nhưng y phục này sau khi thanh niên mặc vào có vẻ hơi cộc. Trần Ngọc còn để ý thấy, áo sơ mi của mình ở chỗ ngực lộ ra một miệng vết thương rách toạc. Thanh niên khi ấy, quả thật đã chết.

https://thuviensach.vn

Thanh niên vươn tay, túm lấy Trần Ngọc đang run lập cập kéo ra đằng sau, từ trong balô của Trần Ngọc lôi ra cái xẻng gấp, thuần thục cắt đứt sợi dây trói cậu.

Trần Ngọc lắp bắp hỏi: “Đại ca, ngươi là người hay quỷ?”

Thanh niên lẳng lặng ngẩng đầu, đáp: “Việc đó mắc mớ gì tới ngươi?”

Câu trả lời của hắn khiến Trần Ngọc không còn gì để nói, thanh niên vẫn đang quan sát đánh giá cậu, có phần chán ghét nói: “Tế phẩm? Cho ta, vậy miễn cưỡng nhận thôi.”

Trần Ngọc không khỏi lệ rơi đầy mặt: “Không, ngài nếu nghìn vạn khó xử, thì không cần tiếp nhận.”

“Nói nhiều.” Thanh niên nhíu nhíu đôi lông mày, tay vừa động, Trần Ngọc đã bị ôm trở lại.

“Ta đói bụng.” Thanh niên lên tiếng, cúi đầu, khuôn mặt lạnh như băng kề sát và cổ Trần Ngọc.

Trên cổ tê rần, mãi cho đến khi âm thanh hút mút mập mờ phát ra, Trần Ngọc mới biết được, thanh niên thế mà đang thực sự hút máu của cậu.

Trần Ngọc đầu đầy hắc tuyến, cương thi cùng quỷ hút máu hình như không cùng một loại?

“Nhớ kỹ, ta là Phong Hàn.”

END 11

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Trần Ngọc cũng không cảm thấy đau đớn gì nhiều, chẳng qua để tiện cho việc hút máu Phong Hàn phải dựa sát vào cậu khiến cho Trần Ngọc thấy mình giống như đang ôm một núi băng, nhiệt độ tựa hồ càng ngày càng thấp. Hơn nữa quần áo ngủ đơn bạc vừa ẩm ướt vừa nhớp nháp, giữa không trung gió đêm thổi qua, Trần Ngọc tay chân lạnh cóng, run bần bật. Cậu lẩy bẩy nói: “Bánh tông đại ca, ngươi chẳng phải đã nói tha cho ta. Còn nữa, nếu như ngươi đúng là cần máu tươi, bên kia nhiều người như vậy, ai nấy đều tươi ngon…hợp khẩu vị.” Trần Ngọc chỉ vào đám người đang chạy trốn, tay còn lại sờ soạng trong túi.

Phong Hàn ngay cả đầu cũng không buồn nhấc, hắn chỉ hơi nghiêng người sang bên cạnh, bắt được cánh tay len lén lấy ra khẩu súng của Trần Ngọc, dễ dàng bẻ ngược ra sau lưng. Tiếp tục hút máu một lúc, rốt cuộc hắn cũng ngẩng đầu lên, nhìn nhìn hồng ấn trên cần cổ trắng nõn của Trần Ngọc, hòa cùng Thanh Long hoàn đến chướng mắt. Tay hắn khẽ sờ qua đó một lát, mới cau mày nhìn thẳng vào Trần Ngọc, nhàn nhạt nói: “Ngươi không chết được.”

Chăm chú quan sát răng nanh dính đầy máu tươi của mình từ từ thu hồi lại, Trần Ngọc cảm thấy choáng váng, cộng thêm một câu nói kia của thanh niên khiến Trần Ngọc tức muốn thổ huyết, không chết được, ý là giữ lại để ăn dần? Lão ngài thực sự coi ta là tế phẩm a.

Trần Ngọc nghĩ thầm trong bụng, nhưng cái miệng vẫn chưa từ bỏ tuôn ra lời khách sáo: “Ngươi là cương thi hay là quỷ hút máu? Bọn họ tại

https://thuviensach.vn

sao muốn tế bái ngươi?" Trước hỏi rõ để sau này còn có biện pháp mà đối phó.

Phong Hàn liếc mắt nhìn Trần Ngọc, không đáp trả.

Trần Ngọc do dự một chút, chọn vấn đề ít nhạy cảm nhất, nhìn làn da thấp thoáng lộ ra ở ngực Phong Hàn hỏi: "Ở trong mộ thất ngươi rõ ráng đã bị giết chết, bây giờ lại hảo hảo đứng ở đây, ngươi bất tử sao?"

Phong Hàn dùng đầu lưỡi liếm liếm răng nanh của mình, giống như đang hồi tưởng lại hương vị vừa rồi, vẫn như cũ không hề trả lời.

Trần Ngọc thấy động tác của hắn, không tự chủ được vội vàng lui về phía sau, sờ sờ cần cổ của mình, chạm vào Thanh Long Hoàn lạnh như băng. Trần Ngọc lập tức nhớ tới những lời của lão đầu dẫn đường nọ, tiến lên mấy bước, níu lấy cánh tay Phong Hàn, lo lắng hỏi: "Hey, còn một vấn đề sau chót nhất định phải trả lời ta, việc này so với hai cái kia quan trọng hơn nhiều! Trên Thanh Long Hoàn có nguyền rủa, đến cùng là sao a? Ta có thể bị nguy hiểm gì hay không?"

Phong Hàn lúc này híp híp mắt, rốt cuộc đáp: "Trên Thanh Long hoàn đúng là có lời nguyền, nếu như không thể phá vỡ, ngươi chỉ sống được nhiều nhất ba năm. Vạn cổ xuyên tâm, thần tiên cũng không cứu được,"

Trần Ngọc nghĩ đến cảm giác thứ gì đó chui vào thân thể khi nãy, rùng mình một cái. Dùng tay khẽ vuốt đường vân lạnh lẽo của Thanh Long hoàn, trên mặt tràn đầy vẻ bi thống: "Ba năm… ta không muốn a, ta còn chưa lấy thanh mai trúc mã A Mai của ta a! Cha, lần sau con nhất định nghe lời cha, quyết không hạ mộ nữa, cũng không coi lời nói của người như gió thổi bên tai ! Ô ngao!"

Trần Ngọc gào khan mấy tiếng, lau lau vài giọt lệ chua xót, nhưng trong lòng thật ra rất hối hận. Thanh Long Hoàn này cậu chưa từng nghe

https://thuviensach.vn

nói đến, nhưng cổ trùng kết hợp với lời nguyền ở chung một chỗ, nhất định là vật vô cùng tà ác.

“Tiểu Trần Ngọc, ngươi yên tâm đi, từ lúc ngươi không hề do dự lựa chọn giữa đùi gà và nó, em gái ta liền không bao giờ còn ồn ào muốn đòi gả cho ngươi nữa. Kháo a, nhanh lại đây giúp ta, cái đám tôn tử kia, dám treo Mã gia ta ở nơi này, dọa chết người ta.” Bên phải, có người đột nhiên chen miệng vào,

Trần Ngọc sợ hết hồn, ngẩng đầu lên nhìn thấy Mã Văn Thanh bị treo trên xích sắt đã tỉnh dậy, đang cố gắng giãy dụa, ý bảo Trần Ngọc nhanh nhanh một chút đi qua hỗ trợ. Trần Ngọc bĩu môi, làm bộ như không thấy, quay đầu tiếp tục hỏi Phong Hàn: “Lời nguyền này có thể phá giải sao? Làm cách nào?”

Phong Hàn ý vị thâm trường nhìn Trần Ngọc một cái, lắc đầu, nói: “Có thể, nhưng rất khó, là thứ người kia để lại, cho dù có cách giải, cũng tuyệt đối không dễ dàng.” Trầm mặc một hồi, Phong Hàn tiếp tục: “Chờ ta tìm được hắn, đại khái tất cả sẽ rõ ràng.”

Thấy bảo có thể cứu được, Trần Ngọc nhẹ cả lòng, hành sự tại nhân, chỉ cần là có cách giải, nhất định sẽ tìm được biện pháp; nghe được mấy lời của Phong Hàn, tròng mắt Trần Ngọc xoay chuyển, hỏi: “Hắn? Ngươi biết chủ nhân của Thanh Long hoàn này, hắn là ai vậy? Hiện giờ đang ở đâu?”

Khuôn mặt lạnh lẽo ngàn năm không đổi của Phong Hàn cuối cùng cũng lộ ra một tia biểu cảm, trong con ngươi đen nhánh chất chứa vẻ mịt mờ, đáp: “Không biết.”

“…” Trần Ngọc trợn trắng mắt nhìn Phong Hàn, nếu là Mã Văn Thanh cậu sớm đã mắng cho té tát, nhưng người này lại là Phong Hàn, mức độ nguy hiểm so với Thanh Long Hoàn chỉ hơn chứ không kém.

https://thuviensach.vn

Thở dài, Trần Ngọc ủ rũ cúi đầu nhấc chân đi đến bàn tế bên cạnh, bây giờ chưa được, đợi khi trở về thử hỏi cha xem có còn biện pháp nào hay không.

Đúng lúc này, đài tế khổng lồ bằng đồng bất chợt nghiêng ngả, sau đó đung đưa kịch liệt.

Trần Ngọc đứng không vững, trượt thẳng xuống, chưa được bao xa cơ hồ đã trượt đến động tròn màu đen ở chính giữa, cũng chính là nơi đặt cái đỉnh bằng đồng xanh nọ.

Trần Ngọc lại nhớ tới vừa nãy mới thấy một cặp mắt đỏ như máu cùng lời nói của lão đầu nếu rớt xuống đây sẽ sống không bằng chết, liều mạng muốn bám vào thứ gì đó. Kết quả trên đài tế mặc dù đều là hoa văn, nhưng bởi vì trượt đi quá nhanh nên căn bản không còn kịp bấu víu vào đâu nữa.

“Cẩn thận!” Mã Văn Thanh ở bên trên thấy được, nhanh chóng la lớn.

Nửa người dưới của Trần Ngọc đã rơi vào trong hắc động, một làn khí ẩm ướt từ dưới lòng bàn chân bốc lên, còn ẩn ẩn nghe thấy tiếng nước chảy. Tiếp đó trên đùi chợt nặng, có một vật đang ôm lấy chân của cậu bò lên.

Trần Ngọc không tự chủ được toàn thân rùng mình ớn lạnh, vội quay đầu lại nhìn, vật bám trên chân cậu không lớn, hình dáng bên ngoài trông giống như trẻ sơ sinh, đôi mắt đỏ sọc đang chăm chú theo dõi cậu, móng vuốt đen sẫm ôm thật chặt chân của Trần Ngọc. Trần Ngọc còn để ý thấy trên thân thể vật này quấn một lớp quần áo của người chết. Trần Ngọc quan sát kỹ nó, khóe miệng đứa trẻ kia lộ ra đường cong, tựa hồ như đang mỉm cười đắc ý, bên trong miệng là vô số những chiếc răng vừa dài vừa nhọn.

Trần Ngọc sợ hãi muốn kêu lên, nhưng phát hiện khi bị dọa tới cực điểm, cậu căn bản không phát ra được thanh âm nào. Tay Trần Ngọc run run cầm khẩu súng nhắm vào cái thứ như đứa trẻ kia, bỗng một cánh tay vươn ra kéo Trần Ngọc lại.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc kinh hoảng ngẩng đầu, thấy Phong Hàn đang thăm dò nhìn vào trong, đài tế bị nghiêng, hình như chẳng ảnh hưởng gì tới hắn.

“Không thể bắn.” Phong Hàn nói, dùng một tay ôm Trần Ngọc ra ngoài, tay còn lại vỗ nhẹ lên đầu con quái vật, nó thê lương rú lên một tiếng quái dị, quay người nhảy vào trong nước.

Trần Ngọc ngồi ở bên cạnh hắc động thở hổn hển, cậu có thể nhìn được loáng thoáng ở sâu phía trong nơi để cái đỉnh đồng xanh nọ, rất nhiều vật màu trắng hình người khi trông thấy con quái kia nhảy xuống, đều vội vã né tránh. Không khỏi thất thanh kêu lên: “Đây rốt cuộc là cái quỷ gì vậy?”

Phong Hàn cau mày đáp: “Vừa mới bắt được ngươi chính là quỷ cổ, trong thân thể của nó đều là cổ trùng mang kịch độc, súng đạn không thể giết chết nó, sẽ chỉ khiến cho vô số trùng từ thân thể nó thoát ra ngoài. Những người ở bên trong kia đều là thức ăn của nó, người có tội hoặc là nô lệ, sẽ bị quăng vào đây cho quỷ cổ. Người bị nó cắn, trong thân thể sẽ có đủ loại trùng, bị giày vò gặm nhấm cả ngày lẫn đêm. Chỉ cần quỷ cổ không để cho hắn chết, hắn vĩnh viễn cũng không thể chết được. Người ngươi vừa thấy, đoán chừng còn sống.”

Tại sao lại có loại hình phạt ác độc như vậy, ở đâu ra cái con quái vật này.

Trần Ngọc lặng lẽ nhúc nhích di chuyển tới bên Phong Hàn, khó khăn nói: “Bất luận như thế nào, vật này nếu thoát ra ngoài, sẽ tạo thành tai họa rất lớn, trước cứ đem đài tế bằng đồng này dựng thẳng lại đã.”

Phong Hàn đứng dậy, đi đến cạnh bàn tế, động vài cái, cửa động đen thùi lùi lập tức đóng kín. Ai cũng không thể ngờ, trong đài tế khổng lồ bằng đồng này lại cất chứa một cái đỉnh đồng xanh.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc nhịn xuống cảm giác buồn nôn, đi sang bên cạnh, Phong Hàn cũng đứng lên, đuổi theo Trần Ngọc.

Trần Ngọc bò lên xích sắt, giúp Mã Văn Thanh cởi dây trói. Mã Văn Thanh hoạt động tay chân một lát, vừa nhìn Trần Ngọc đã lộ ra bộ dáng vui vẻ, cười ha ha, “Ta nói Tiểu Trần Ngọc, ngươi phá hỏng hình tượng phong lưu khoái hoạt rồi, y phục cũng không kịp thay.”

Thấy sắc mặtTrần Ngọc xanh mét, Mã Văn Thanh chợt quét qua phía sau lưng cậu, bên dưới cái áo choàng màu trắng rộng thùng thình chính là quần áo của Trần Ngọc.

Vội vàng kéo Trần Ngọc sang một bên, nhỏ giọng hỏi: “Đây là ai a, không mất nhiều thời gian, ngươi thế mà đã quyến rũ được người ta!”

“Cút! Hắn tên là Phong Hàn, ta thà rằng không quen biết hắn, phi phi, thật ra thì ta căn bản không quen biết hắn!” Trần Ngọc ngữ khí tồi tệ nhỏ giọng trả lời.

Phong Hàn liếc nhìn hai người bọn họ thì thầm to nhỏ, tiếp tục đứng ở sau lưng Trần Ngọc.

Trần Ngọc rốt cuộc không nhịn được, nhìn Phong Hàn lấy lòng nói: “Bánh….Phong Hàn, ngươi xem, chúng ta đã không việc gì, ngươi có thể để ta đi được chưa —” Nói cho cùng, thân phận của Phong Hàn còn chưa rõ ràng, hơn nữa lúc đầu Phong Hàn định giết Trần Ngọc, mang theo mối nguy hiểm như vậy bên người, Trần Ngọc sẽ ăn ngủ không yên.

Phong Hàn rũ mắt nhìn Trần Ngọc, thanh âm của Trần Ngọc càng ngày càng nhỏ, cho đến khi không còn nghe thấy tiếng cậu nữa, Phong Hàn mới lạnh lùng đáp: “Ngươi là của ta.”

Tế phẩm chết tiệt! Dẫn đường chết tiệt!

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc mắng thầm, còn Mã Văn Thanh dài giọng ồ lên một tiếng, quay đầu dùng ánh mắt phức tạp nhìn thẳng Trần Ngọc. Trên mặt Trần Ngọc hiện lên vẻ lúng túng cùng bất đắc dĩ, Mã Văn Thanh biết cái này hơn phân nửa là hiểu lầm, Trần Ngọc phỏng chừng là bị tình cảnh bức bách. Vì tình bạn trúc mã bao nhiêu năm qua, Mã Văn Thanh liền cầm lấy trường đao, đi về phía Phong Hàn, "Ngươi nói cho rõ ràng, Trần Ngọc nhà chúng ta khi nào thì biến thành của ngươi!"

Sinh ra trong đạo mộ thế gia, Mã Văn Thanh thật ra thì rất có tài, chỉ cần có vũ khí lạnh trong tay là có thể phóng trúng một đám người. Nhưng Trần Ngọc hiểu con người Phong Hàn, không nên trêu chọc hắn, cậu không muốn Mã Văn Thanh cũng bị vạ lây. Vội vàng níu Mã Văn Thanh lại, thấp giọng nói: "Bỏ đi, trước an toàn rời khỏi đây rồi tính tiếp."

Mã Văn Thanh hoài nghi nhìn Trần Ngọc, chẳng lẽ Trần Ngọc thật ra là nguyện ý?!

Phía trên đài tế bằng đồng là vách đá, bên dưới là hồ, dưới ánh trăng sóng gợn lăn tăn, phản chiếu lại vầng trăng tròn, đám người khi nãy không biết đã đi đâu rồi.

"Trước đi xuống." Trần Ngọc nói.

Thế là ba người bám vào một sợi xích sắt leo xuống, khi đến gần bên dưới, Trần Ngọc ném xuống một khẩu pháo phát sáng.

Hồ phía dưới cũng giống như đáy vực, đen thui, nhìn không ra sâu bao nhiêu, mà xích sắt cách mặt hồ hai thước thì hết, cũng may là bờ ở rất gần.

"Bơi qua?" Trần Ngọc hỏi Mã Văn Thanh cùng Phong Hàn, trong lòng âm thầm mong đợi Phong bánh tông không biết bơi.

"Ân." Phong Hàn nói.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc tiếc nuối cắn răng nhìn Mã Văn Thanh, Mã Văn Thanh thì đang vui mừng nhìn chằm chằm nơi xa xa.

“Tiểu Trần Ngọc, chúng ta hình như gặp lại đám người giáo sư.”

END 12

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Mã Văn Thanh xa xa trông thấy Giáo sư Tiền cùng đám sinh viên tới đây, dưới sự kích động, hô hoán mấy tiếng liền, trực tiếp nhảy xuống hồ. Chân vừa chạm nước hắn liền kêu lên đầy quái dị, dáng vẻ cực kỳ khó coi vừa bơi vừa bò lên bờ.

Đám người Giáo sư Tiền bên này cũng nhìn thấy Mã Văn Thanh cả người ướt sũng cùng Trần Ngọc và Phong Hàn bị treo trên xích sắt. Giáo sư Tiền kinh ngạc mừng rỡ, chạy lại đỡ Mã Văn Thanh, mắng: “Hai đứa bọn bây luôn không để chúng ta phải bận tâm, nhưng lần này lại khiến Giáo sư Vương và ta lo lắng, cả nửa ngày cũng không thấy quay về đội, đã chạy đi đâu! Bây giờ lại xuất hiện ở đây, không có việc gì chứ?”

Mã Văn Thanh thở lấy thở để, dần hồi phục lại, hắt xì một cái, kéo Giáo sư Tiền qua tố khổ: “Giáo sư, thật sự là một lời khó nói hết a, chúng em được sự tín nhiệm to lớn từ thầy mà phải gánh vác sứ mạng ở lại sau cùng, chờ tất cả mọi người đều an toàn rút lui, mới đuổi theo từ dọc đường tới đây, kết quả là ngay cả cái bóng cũng không trông thấy. Sau đó…có người giở trò quỷ, đệ tử đắc ý nhất của thầy tiểu Trần Ngọc đi lạc đường, vì thế mà chúng em phải vòng qua vòng lại mấy lượt qua quỷ môn quan, cũng may em anh minh thần võ, rốt cuộc cũng tìm ra được một con đường tắt, liều mạng trở ra, bây giờ mới có thể cùng mọi người hội hợp”. Mã Văn Thanh nói liền một mạch, vừa nhận lấy chai nước người bên cạnh đưa tới, vừa hướng Trần Ngọc bên kia nháy mắt vài cái.

Trần Ngọc chắc chắn sẽ không nói ra việc Mã Văn Thanh tìm được địa đồ trong cổ mộ mà đi lầm đường, cậu chỉ lo hắn nhất thời cao hứng mà

https://thuviensach.vn

để lộ mọi chuyện. Nhưng mà, thấy cái tên gia hỏa không biết xấu hổ kia hạ thấp bản thân cậu, Trần Ngọc không khỏi trợn tròn mắt. Anh minh thần võ? Mặc dù có xuất hiện định cứu người thật, nhưng là mới vừa ló đầu ra đã hôn mê bất tỉnh, lời vừa rồi hắn thực không đủ tư cách để nói ra.

"Êh, tiểu Trần Ngọc, lúc nhảy xuống cẩn thận một chút, mẹ kiếp, nước này còn lạnh hơn cả băng, đông chết người ta!" Mã Văn Thanh rốt cuộc cũng nhận ra được Trần Ngọc vẫn còn treo trên xích sắt, lớn tiếng nhắc nhở.

Trần Ngọc mới vừa nãy trông thấy Mã Văn Thanh kêu la oai oái, tư thế quái dị, cho là dưới nước có thứ gì đó, vẫn không dám nhảy xuống, nghe thấy bảo chỉ là do nước lạnh, liền buông tay rơi xuống.

Vừa chạm vào mặt nước, Trần Ngọc mới hiểu được không chỉ lạnh, đây vốn dĩ là băng, toàn thân xương cốt đều đông cứng đến đau nhức. Trần Ngọc ráng giữ lấy bọc lớn trên lưng đang hút nước, càng ngày càng nặng hơn. Hàm răng cậu va vào nhau lập cập, cố gắng bơi về phía trước, còn ở chỗ này lâu, nhất định sẽ bị chuột rút.

Đột nhiên một cánh tay vươn ra, kéo cậu đi về phía trước. Trần Ngọc xoay mặt, Phong Hàn giống như không có việc gì, thoải mái mà bơi lại còn có thể mang theo cậu. Trần Ngọc hơi chột dạ, vì ý tưởng muốn đem Phong Hàn treo trên xích sắt của mình khi nãy mà cảm thấy áy náy, người này, nói không chừng là người tốt.

Trần Ngọc sau khi lên bờ, lập tức bị một người kéo sang bên cạnh, Kiều Dật kinh ngạc nhìn bộ quần áo ngủ ướt sũng đang mặc trên người Trần Ngọc, lại khẽ đánh giá qua Phong Hàn xa lạ kia, hỏi: "Chuyện gì đã xảy ra? Gặp phải phiền phức? Chúng ta đợi các ngươi mấy lần, rốt cuộc là vì sao ——" Kiều Dật lui về sau liếc mắt nhìn, dừng lại không nói nữa.

https://thuviensach.vn

Kiều Dật cởi áo khoác trên người mình ném qua cho Trần Ngọc, để cậu trước quấn tạm, sau đó quay đầu nhìn thử Phong Hàn đang ở sau lưng Trần Ngọc, mỉm cười nói: “Thế ra, trong lúc các ngươi mạo hiểm, còn gặp được những người khác?”

Diêu Văn Văn cũng đi tới, oán giận nói: “Ba người các người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì chờ các ngươi, mọi người phải đợi rất lâu trong khe núi, hại Giáo sư Vương bị rắn cắn.” Ngoài miệng thì nói vậy nhưng cô nàng cũng mở túi đeo lưng ra, từ trong đống đồ lộn xộn lấy ra một chiếc khăn lông lớn.

Lúc chuẩn bị đưa chiếc khăn qua, Diêu Văn Văn nhìn thấy Phong Hàn sau lưng Trần Ngọc, mặc dù phần lớn thân thể người này ẩn trong bóng đêm, Diêu Văn Văn vẫn là người đầu tiên quan sát kỹ hắn. Người này bộ dáng rất khó miêu tả, không đơn giản chỉ là nổi bật. Khuôn mặt không chút biểu cảm khiến cho người ta cảm nhận được hàn khí như băng, dưới hàng lông mi thật dài in bóng hình nan quạt hoàn mỹ, sống mũi thẳng tắp, ngũ quan hợp lại giống như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ. Khi người nọ khẽ giương mắt, trong con ngươi đen nhánh là vô tận lạnh lùng cùng xa cách, thật giống như không có gì có thể đặt vào trong mắt hắn, người thanh niên đứng dưới ánh trăng, có loại khí chất sắc bén mà diễm lệ. So với vẻ tinh tế xinh đẹp của Trần Ngọc, ở trước mặt thanh niên này trông có phần mong manh yếu đuối hơn hẳn.

Diêu Văn Văn nhìn đến mức ngây dại, chiếc khăn lông tính đưa cho Trần Ngọc trong tay cô trực tiếp chuyển hướng sang bên Phong Hàn. Phong Hàn liếc khăn lông một cái, không chút cảm động, nhìn về phía Diêu Văn Văn, trong ánh mắt mang theo vài phần nghi hoặc.

Diêu Văn Văn đỏ mặt, trong lòng tức giận, cô là hoa khôi của khoa lịch sử, nhà có điều kiện tốt, thường ngày lại thích cười thích náo, hoạt bát sáng sủa, nam sinh xếp hàng theo đuổi cô đếm không xuể. Một Kiều Dật đã coi như là ngoại lệ, khiến cô tự ái biết bao, thế mà bây giờ lại xuất hiện

https://thuviensach.vn

thêm một người nữa, không thèm để cô vào mắt, nhất là người này còn hết sức xuất sắc.

Diêu Văn Văn cắn cắn môi, nói: “Nếu là người bình thường, dù thế nào cũng không thể không nhận ra ý tốt của người khác, hơn nữa, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy lạnh sao?”

Phong Hàn như thoáng tỉnh ngộ, giơ tay lên nhận lấy khăn lông, hướng về phía Trần Ngọc. Đi được vài bước, hình như nhớ ra cái gì, xoay người lại nói: “Cám ơn.”

Diêu Văn Văn cười ngất, trong lòng giận dữ, đây là cái loại người gì a! Vẻ bề ngoài xuất chúng như vậy, tình tình lại vô cùng lãnh đạm, còn không hiểu nhân tình thế thái.

Trần Ngọc còn đang loay hoay mặc áo khoác Kiều Dật đưa cho, mấy năm nay kiên trì ra ngoài rèn luyện vận động, thân thể cậu cũng coi như không tệ, nhưng nước trong hồ này quả thực biến thái, so với ngâm mình trong băng không khác gì nhau. Trần Ngọc trong miệng không ngừng oán trách, trước mắt chợt tối sầm. Bởi vì đã từng bị Lê Mã làm cho hôn mê một lần, sau đó phải trải qua tình cảnh hết sức thê thảm, cho nên Trần Ngọc sợ hết hồn, còn chưa kịp lên tiếng, liền phát hiện có ngón tay đang dùng lực lau tóc của mình.

Trần Ngọc từ khe hở của khăn lông nhận ra chính là Phong Hàn vẫn luôn theo sát bên cạnh cậu, Phong Hàn hiển nhiên chưa từng làm những chuyện như thế này bao giờ, một tay dùng khăn lông đem đầu Trần Ngọc lắc qua lắc lại, tóc cũng bị giật giật đến khó chịu. Trần Ngọc không thể nhịn được nữa, túm lấy khăn lông, muốn rống đôi ba câu, lại thấy trong ánh mắt lạnh lùng của Phong Hàn lộ vẻ ân cần nhàn nhạt hiếm gặp, người hắn vẫn còn đang ướt sũng, như không chút để tâm, chăm chú giúp cậu lau khô tóc.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc hơi hơi cảm động, xoa xoa đầu tóc vài lượt, rồi đưa trả khăn lông lại cho hắn, dùng thanh âm chỉ có hai người mới có thể nghe thấy nói: “Êh, ngươi cũng nên chỉnh lý qua một chút, đừng để mọi người chung quanh phải chú ý.”

Phong Hàn diện vô biểu tình rũ mắt nhìn khăn lông trong tay mình, sau đó níu Trần Ngọc đang muốn đi về phía Kiều Dật lại, nói: “Ngươi lau cho ta.”

Thấy Trần Ngọc kinh ngạc dừng bước quay đầu, Phong Hàn nói như là lẽ đương nhiên: “Ngươi phải làm, hơn nữa, ngươi là tế phẩm.”

Trần Ngọc cảm thấy niềm cảm động vì sự chăm sóc khi nãy của Phong Hàn đã bị hắn ném tuốt lên chín tầng mây, cậu lấy hết dũng khí nói: “Êh, ngươi đừng nói chuyện không có đạo lý như vậy, bây giờ cũng không còn chế độ nô lệ nữa a!” Đôi mắt màu vàng nhạt của Phong Hàn theo sát cậu, khiến thanh âm của Trần Ngọc càng ngày càng nhỏ dần.

Phong Hàn lạnh lùng đáp: “Trần Ngọc, rút lại những lời ngươi vừa nói, hay là, ngươi cứ thử phản kháng xem sao?” Phong Hàn nghiêm túc tự vấn, tế phẩm không biết nghe lời phải trừng phạt như thế nào để cho hắn biết lời của chủ nhân cũng chính là luật pháp?

Trần Ngọc tức giận nhìn bàn tay có thể đánh quỷ cổ trở lại, nhận ra Phong Hàn thật sự đem mình trở thành vật sở hữu của hắn. Chỉ là đối với người này, trong lòng luôn dâng lên một nỗi sợ hãi không tên. Trần Ngọc khóc không ra nước mắt xoay người, “Được…Được rồi.” Cầm lấy khăn lông trên tay Phong Hàn, nhanh chóng lau tóc cho hắn, thậm chí còn vuốt sạch chỗ nước còn sót lại trên áo khoác.

Một lát sau, Kiều Dật đỡ hai vị giáo sư đi tới, nhìn Trần Ngọc bận rộn, Kiều Dật cau mày.

https://thuviensach.vn

Ở trong mắt người khác, Trần Ngọc cùng người thanh niên mới quen này quan hệ cực tốt. Ngay cả Mã Văn Thanh cũng mang theo vẻ nghi hoặc nhìn Trần Ngọc, trong ấn tượng của hắn, Trần Ngọc hận không có người hầu hạ cậu cả ngày, từ lúc nào lại hạ mình làm những việc như vậy.

Sau khi Giáo sư Tiền tới đây, Trần Ngọc thấy trên người Phong Hàn đã không còn nước đọng lại, mới cẩn thận liếc hắn một cái, quay sang chào hỏi giáo sư.

“Hai ngươi các ngươi an toàn trở lại là tốt rồi, thầy mới vừa nghe Tiểu Mã kể sơ qua. Một nhà người dẫn đường kia quả nhiên có vấn đề, lần này cũng là do chúng ta sơ suất. Vị bằng hữu này là?” Giáo sư Tiền đỡ Giáo sư Vương ngồi trên tảng đá, vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn về phía Phong Hàn.

Trần Ngọc liếc nhìn Mã Văn Thanh đang nháy mắt với cậu, lúng túng đáp: “Thưa thầy,…đây là….đây là Phong Hàn trên đường tình cờ gặp được, dọc đường đi hắn còn giúp đỡ tụi em vài lần.”

Giáo sư Tiền khôn khéo có thừa, quan sát thật kỹ Phong Hàn, cả người khoác trường bào màu trắng kỳ dị, bên trong lại là quần áo hiện đại, có điều thoạt nhìn tựa hồ hết sức quen mắt. Trên đường gặp được, ở cái nơi như thế này thì làm gì có đường. Ông suy đoán Phong Hàn rất có thể là một tay trộm mộ lão luyện, nhưng bởi do nhiều nguyên nhân khác nhau nên mới bị vây hãm trong cổ mộ. Giáo sư Tiền mỉm cười nói: “Xin chào, cám ơn cậu đã chiếu cố học trò của tôi.”

Trần Ngọc vội vàng quay đầu lại nhìn Phong Hàn, cậu rất sợ cái tên gia hỏa lúc nào cũng lạnh như băng này ngó lơ với giáo sư, kết quả thì ngược lại, Phong Hàn mặc dù lãnh đạm, nhưng mấy thứ lễ nghi hàng ngày học vô cùng mau, hắn khẽ khom người, nói: “Không có gì”. Cái bánh tông này, một chút cũng không lộ ra sơ hở.

https://thuviensach.vn

Giáo sư Tiền tiếp tục quan sát người thanh niên trông chững chạc kia thêm vài lần, gật đầu tán thưởng, âm thầm ghen tỵ với đệ tử đắc ý nhất của mình Trần Ngọc.

Bây giờ đã là nửa đêm, Giáo sư Tiền chỉ huy mọi người trước dựng lều, nhóm lửa. Đại đa số đám sinh viên đã tròn hai ngày không được chợp mắt, mặc dù ở trong khe núi cũng có lúc dừng lại nghỉ ngơi, nhưng nơi đó nhỏ hẹp, lại thời thời khắc khắc lo lắng độc xà, có muốn ngủ cũng không được.

Đám sinh viên ngay tại chỗ chôn nồi, đốt lửa, thu xếp dựng trại. Sau khi trải qua sự khẩn trường cùng kinh sợ, đến được một nơi rộng rãi, trong lòng mọi người cũng thư thái hơn trước.

Trần Ngọc nghe nói giáo sư Vương bị rắn cắn, chạy sang xem xét.

“Không phải cái loại rắn có chân kia, độc tính không lớn, đã trừ độc bôi thuốc cho giáo sư Vương, có điều chân giáo sư bị sưng đi lại bất tiện, dọc đường đều do Phương Kim cõng thầy.”Kiều Dật giải thích.

Mã Văn Thanh xen ngang hỏi: “Giáo sư Tiền, thầy mang theo mọi người đi theo tuyến đường nào vậy, cư nhiên có thể ở chỗ này gặp lại chúng em.”

Giáo sư Tiền than thở, nói: “Đường này chính là con đường được ghi chép trên tàng bảo đồ, theo như bản đồ, thì đây chính là điểm cuối. Nói cách khác, bảo tàng năm đó của Ngô Tam Quế, chỉ ở quanh nơi này. Chúng ta phải mau chóng tìm được bảo tàng, sau đó nghĩ biện pháp thoát khỏi đây. Tình trạng hiện tại của giáo sư Vương e là chống đỡ không được bao lâu nữa, nhất định phải đưa đến bệnh viện.”

Giáo sư Vương lớn tuổi, lại bị rắn cắn, cả người đã có chút mơ mơ màng màng.

https://thuviensach.vn

Kiều Dật quan sát đám sinh viên đang nổi lửa nấu cơm, quay đầu lại nói: “Ban đêm khẳng định khó tìm, thưa thầy, không bằng sáng sớm mai, kiếm bảo tàng cùng đường ra ngoài luôn, cố gắng ngày mai sẽ thoát khỏi đây.”

Giáo sư Tiền vẻ mặt nghiêm trọng gật đầu, “Trước mắt cũng chỉ có thể như vậy, có điều khi chúng ta thoát ra ngoài, không có người dẫn đường, sẽ mất nhiều thời gian hơn.” Nói tới đây, giáo sư Tiền tựa hồ nghĩ đến điều gì, sắc mặt khẽ biến: “Hỏng rồi, Vương Miêu vẫn còn ở trong tay bọn họ.”

Mấy người xung quanh đều trầm mặc, đúng vậy, Lê Mã lén tráo đổi thân phận với Vương Miêu, Vương Miêu thực hiện giờ đang ở đâu?

Giáo sư Tiền khí sắc không tốt, trầm giọng nói: “Sau khi rời khỏi đây Kiều Dật mang theo vài người đưa giáo sư Vương đến bệnh viện, những người còn lại cùng ta trở lại cái thôn kia tìm người.”

Thương lượng xong xuôi, ăn vài thứ đơn giản, cả nhóm người ai nấy đều vừa buồn ngủ vừa mệt mỏi. Ban đêm trong sơn cốc vẫn còn khá lạnh, các nữ sinh đều chui vào lều, nam sinh hai người một tổ thay nhau gác đêm. Trần Ngọc bình thường đều cùng Mã Văn Thanh một tổ, làn này, bởi vì Phong Hàn chỉ quen thuộc có mỗi mình cậu, cậu cũng không yên tâm để Phong Hàn chung tổ với người khác, nên chỉ có thể đổi thành cậu cùng Phong Hàn một tổ.

Đến tầm bốn giờ sáng, Trần Ngọc bị Mã Văn Thanh đánh thức, quấn chặt quầnáo, cầm theo khẩu súng ngồi bên cạnh đống lửa. Mặt trăng vẫn còn vừa tròn vừa lớn, Trần Ngọc ngẩng đầu nhìn nhìn vách đá trên hồ, đã không thấy đài tế bằng đồng xanh kia đâu nữa.

Trần Ngọc quay mặt sang bên cạnh, Phong Hàn cũng đang ngắm trăng sáng, một cơn gió thổi qua, Phong Hàn không hề nhúc nhích, Trần Ngọc lại lạnh đến phát run. Trong lòng thầm mắng một tiếng, Trần Ngọc lấy chai

https://thuviensach.vn

rượu trắng từ ba lô của mình ra uống vài hớp, nhất thời một dòng nhiệt lưu trào lên, cảm thấy cả người ấm áp hơn chút ít.

Một cánh tay sau lưng đoạt lấy chai rượu trên tay Trần Ngọc, Trần Ngọc quay đầu lại, là người tưởng rằng đã ngủ – Mã Văn Thanh .

“Ngươi đây là loại mũi chó gì a?”

“Kháo a, tiểu Trần Ngọc, ngươi lại dám giấu diếm! Gia mấy hôm nay trong miệng đều nhạt nhẽo phun ra ruồi, có đồ tốt như vậy, ngươi sao không sớm lấy ra chứ.” Mã Văn Thanh vẻ mặt hạnh phúc ôm chai rượu, lại ra hiệu cho Trần Ngọc lấy chút lương khô trong ba lô có thể nhắm rượu mang ra ngoài.

Trần Ngọc nhỏ giọng lẩm bẩm cầm ra một bọc bánh, ngẩng đầu lại thấy Phong Hàn hướng cậu chìa tay, Trần Ngọc lăng lăng nhìn hắn, không biết hắn muốn làm gì.

“Rượu.” Trần Ngọc không có phản ứng dâng lên một chai rượu nguyên vẹn cuối cùng, Phong Hàn tiến tới bên cạnh đống lửa, lục lọi trong ba lô của Trần Ngọc lấy ra vài củ lạc, sau đó cau mày nói: “Ngươi sau này phải chuẩn bị nhiều thứ hơn.”

Trần Ngọc trợn mắt há hốc mồm, cậu thật sự không quen, có người tự nhiên như không đem tất cả đồ đạc của cậu thành của hắn.

Mã Văn Thanh nhìn Trần Ngọc mặt đần thối ra, nhịn cười, nháy mắt mấy cài với Trần Ngọc, ám chỉ để cho Phong Hàn uống say, sau đó muốn làm gì hắn thì làm.

Những chuyện xảy ra sau đó, Trần Ngọc cũng quên mất, cậu chỉ nhớ rõ mình mơ mơ màng màng thiếp đi, mí mắt càng ngày càng nặng, trong mộng có tiếng chuông bạc lanh lảnh, một cô gái dáng vẻ thướt tha yếu điệu đang đi ở phía trước.

https://thuviensach.vn

Sau đó cô gái kia quay đầu lại cười một cái với cậu, Trần Ngọc kinh ngạc phát hiện, cô gái này thế nhưng lại không có mặt!

Trần Ngọc tỉnh dậy, liền ai yo một tiếng, đụng vào cánh tay người bên cạnh. Trần Ngọc xấu hổ nhận ra, trời đã sáng, cậu gối đầu lên Phong Hàn ngủ không biết trời trăng đất hỡi là gì.

Phong Hàn cúi đầu nhìn Trần Ngọc một cái, đẩy cậu ra.

Ở bên kia, đám người Giáo sư Tiền đang nhìn phía đối diện đến ngẩn người. Mã Văn Thanh thấy Trần Ngọc đã tỉnh, bèn lôi kéo cậu đi qua, nói: "Thầy giáo, tiểu tử này từ nhỏ đã lắm mưu ma chước quỷ, cứ để hắn xem thử ."

"Xảy ra chuyện gì?" Trần Ngọc hỏi.

Giáo sư Tiền chỉ vào phía đối diện, bối rối lên tiếng: "Điểm cuối được ghi trên bản đồ, hình như là ở trên vách đá trước mặt."

"Hay là nhìn nhầm rồi." Trần Ngọc nghĩ đến đài tế đồng xanh, cả người liền run rẩy.

Giáo sư Tiền kiên định lắc đầu: "Không nhầm đâu, trên bản đồ ngay cả cái hồ này cũng được vẽ rất rõ ràng."

"Nước này ngày hôm qua tất cả mọi người đều thử qua, căn bản không thể đi xuống, đông lạnh chết người." Mã Văn Thanh nghi ngờ nói, "Đám người Ngô Tam Quế kia thế nào cũng phải đi qua đây nhỉ?"

Đúng lúc này một thanh âm trong trẻo lạnh lùng cất lên: "Nước trong hồ này là hắc thủy."

END 13

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Trần Ngọc cũng quay đầu nhìn về phía Phong Hàn, lần đầu tiên cậu nhận thấy Phong Hàn ngoại trừ năng lực kinh khủng ra, hắn còn có rất nhiều bí mật khác mà cậu không biết.

Phong Hàn đã thay một bộ y phục vừa người, hiện tại sắc trời đã sáng tỏ, ngày hôm qua đám sinh viên chưa kịp nhìn rõ bộ dáng của Phong Hàn, lúc này nhất thời không nỡ dời mắt. Vốn Trần Ngọc đã khiến người ta phải chú ý rồi, mà Phong Hàn, hắn đi đến đâu cũng sẽ âm thầm hấp dẫn mọi ánh mắt xung quanh. Thấy cả đám người trơ mắt nhìn mình, Phong Hàn giơ tay lên chỉ vào trong hồ: “Xem thử là biết ngay.”

Theo hướng ngón tay của Phong Hàn, mọi người đều ngu ngơ quay đầu lại, bấy giờ mới để ý tới, màu sắc của nước hồ không phải do hình ảnh phản chiếu của vách núi thạch bích nên đen thẫm, mà là bản thân nước hồ vốn đã như vậy. Ngay cả vùng nước gần bờ, cũng hoàn toàn không trông thấy đáy. Lẳng lặng bày ra trước mặt bọn họ là hồ nước tuyền một màu đen.

Mấy nữ sinh nhát gan đã bắt đầu lui về phía sau, Giáo sư Tiền khó hiểu đi tới, nhìn qua ba người Trần Ngọc, Mã Văn Thanh cùng Phong Hàn, rồi cho tay xuống nước.

Sinh viên đều khẩn trương quan sát chăm chú Giáo sư Tiền, Giáo sư Tiền thì ồ lên vẻ kinh ngạc.

Phong Hàn gật đầu, hờ hững nói: “Như những gì ngươi nghĩ, hắc thủy vào ban đêm có thể xuống dưới không độ, nhưng vào ban ngày nhiệt độ lại

https://thuviensach.vn

có thể nhanh chóng tăng lên, cùng nhiệt độ ngoài trời không khác nhau là mấy."

Đám sinh viên trong lòng hứng khởi, bởi vì bọn họ đã cẩn thận tìm kiếm qua, sơn cốc mà bọn họ đang ở chính là một vòng tròn, không có bất kỳ con đường nào để trở ra. Mà khe núi bọn họ vừa thoát khỏi cũng tuyệt đối không thể quay lại.

Giáo sư Tiền thở phào nhẹ nhõm, cười lớn: "Vị trí của bảo tàng biểu hiện chính là treo ở trên vách đá dựng đứng kia, ta còn đang lo lắng chúng ta làm cách nào qua đó. Bây giờ nhiệt độ nước hồ đã tăng lên, vấn đề khó khăn nhất cũng đã được giải quyết."

"Đúng vậy, chúng ta từ những sợi xích sắt này trèo lên phía trên, có thể tìm thấy cửa vào ẩn trên vách núi cao kia." Giáo sư Vương nói, mặc dù trên đùi có vết thương nhẹ, nhưng nếu có thể tìm thấy những báu vật văn hóa, trong lòng ông vẫn là kích động không thôi.

Trần Ngọc nhớ tới quái vật bên trong đài tế đồng xanh phía trên xích sắt bèn có chút nhức đầu. Nhưng hai vị giáo sư nói đều có lý, để di chuyển được trên vách núi dựng đứng chỉ có thể dựa vào những sợi xích này, nếu như may mắn, còn chưa tới đài tế đồng xanh, có lẽ đã tìm thấy huyệt động đi vào bảo tàng rồi.

Nói thì dễ, khi đám sinh viên bước xuống hồ, rất nhiều người vẫn còn sợ hãi do dự, nước hồ đen thẫm giống như ở thể rắn, nhìn không thấy đáy, trong bóng tối cất giấu sự tà ác vô cùng vô tận.

Giáo sư Tiền cau mày quan sát hồ nước, quay đầu cười một tiếng. Nói: "Có phần nguy hiểm nhưng thật sự không đáng sợ đến vậy. Thầy rất muốn cho mọi người một cơ hội để lựa chọn, đi hoặc không đi, đáng tiếc thầy không làm được. Nhưng thầy khẳng định, đi cùng nhau là hy vọng duy nhất thoát khỏi đây. Các trò đều là sinh viên của thầy, là một người thầy, thầy sẽ

https://thuviensach.vn

dốc hết toàn lực bảo vệ các trò. Xin hãy tin tưởng thầy, là thầy mang các trò tới đây thì thầy cũng nhất định mang các trò ra ngoài."

Nói xong bèn trừng mắt nhìn: "Dĩ nhiên, các dũng sĩ chúng ta, vì các thiếu nữ nên chứng tỏ lòng can đảm của mình. Các ngươi không phải thường thường trước mặt mấy lão già khọm chúng ta tự xưng là dũng giả vô địch gì đó sao, không phải thường tự xưng có thể vì chính nghĩa diệt thân hay sao, hiện tại, trời cao cho các ngươi một cơ hội để biểu hiện. Chúng mỹ nhân sẽ ở phía sau khích lệ các ngươi, chăm chú yên lặng nhìn các ngươi. Sau khi đón nhật sự thật, các thiếu nữ sẽ tặng cho các ngươi cái ôm, vì đừng để tuổi thanh xuân của các ngươi phải lưu lại sự tiếc nuối, cũng vì để con đường sau này có các mỹ nữ bầu bạn, đi thôi, đừng quay đầu lại!"

Nam sinh cùng nữ sinh vẻ mặt 囧囧 nhìn Giáo sư Tiền, Mã Văn Thanh che mặt rên rỉ: "Giáo sư Tiền, thầy rốt cuộc lại lên cơn…"

Giáo sư Tiền tiếp tục mỉm cười, sắp xếp những ai bơi lội giỏi kèm cặp những người không biết bơi, đám sinh viên bắt đầu lục tục xuống nước. Vốn tính toán an bài một sinh viên ở lại cùng Giáo sư Vương ở chỗ này chờ.

Nhưng Giáo sư Vương lắc đầu nói: "Không cần, thương thế của ta còn chưa đến mức không thể động đậy, hôm nay đã khá hơn được một chút. Hơn nữa, phía dưới này hiển nhiên là không có đường ra ngoài, nói không chừng đi lên trên có thể tìm thấy bảo tàng cùng đường thoát khỏi đây. Ta cũng đi cùng các ngươi, đến lúc đó các ngươi kéo ta lên là được."

Trần Ngọc vẫn là người đi sau cùng, lần này không phải vì định vơ vét thứ gì mà là cậu có chút sợ hãi. Mã Văn Thanh thấy Trần Ngọc hoảng hốt, không nhịn được đi tới cười nhạo cậu, tiến lại gần dùng sức vỗ vỗ bả vai Trần Ngọc, "Yên tâm đi, tiểu Trần Ngọc, tài bơi lội của ca ca ta không chê vào đâu được, ta năm đó chính là xếp thứ nhất trong cuộc thi bơi toàn

https://thuviensach.vn

trường đó! Mau đến đây, đi bên cạnh tiểu Mã gia ta, ngươi tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì!”

Trần Ngọc nhớ lại tư thế dị thường mất mặt hôm qua của Mã Văn Thanh, lập tức hỏi: “Lần đó tranh tài có bao nhiêu người tham gia?”

Thấy rõ ánh mắt hồ nghi của Trần Ngọc, Mã Văn Thanh nổi giận bèn kéo luôn Trần Ngọc xuống nước.

Phong Hàn nhìn liếc qua balô của Trần Ngọc, tiện tay xách lên, đi theo phía sau bọn họ nhảy vào trong hồ.

Hắc thủy, danh xứng với thực, nước hồ đen thẫm không một tia sáng lọt qua, phần thân thể nào khi chìm trong nước sẽ hoàn toàn chẳng trông thấy gì hết. Nhìn từ xa, tựa như vô số đầu người cùng tay chân lơ lửng ở trên mặt nước đen nhánh.

Có điều, nhiệt độ của nước so với ngày hôm qua đã khiến cho người ta có thể tiếp nhận được, khá giống nước hồ vào mùa hè. Khả năng bơi lội của Trần Ngọc thật ra không tồi, vừa vào trong nước liền lập tức buông tay Mã Văn Thanh ra. Mã Văn Thanh nhanh chân chạy đến lấy lòng mấy nữ sinh bên cạnh Diêu Văn Văn, thỉnh thoảng lại giúp đỡ họ. Phong Hàn đeo balô của Trần Ngọc, tựa hồ cực nhàn nhã đi thao sau lưng cậu.

Không mất nhiều thời gian, mọi người dần dần bơi đến phía dưới mấy sợi xích sắt, Trần Ngọc nhìn làn nước đen thui, cùng sợi xích sắt to bản rủ xuống trên mặt nước, chợt nhớ tới quỷ cổ. Trong lòng cậu nổi lên cảm giác chán ghét, ngay cả tim cũng có cảm giác bị đè nặng đến khó chịu. Cũng may, rất nhanh có thể rời khỏi hồ nước, Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm.

Chợt người phía trước kêu lên thất thanh, có không ít kẻ xoay người bơi trở lại, từ vẻ mặt của bọn họ mà suy đoán, ở phía trước nhất định xuất hiện thứ gì đó cực kì kinh khủng.

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh vừa lôi kéo một nữ sinh bị hù dọa sợ đến mức bất động tay chân bơi về phía bên này vừa la lớn: “Mau quay lại bờ!”

Không chờ cho bọn họ kịp phản ứng, Trần Ngọc đã thấy, bên dưới đám xích sắt giữa hồ bỗng nhiên xuất hiện một vùng nước xoáy màu đen cực lớn, hơn nữa tốc độ xoay tròn của xoáy nước càng ngày càng cao không ngừng mở rộng ra sau, có sinh viên đã bị cuốn vào trong! Trần Ngọc chỉ kịp xoay người, vừa định bơi đi thì đã bị một lực kéo khổng lồ cuốn vào trong xoáy nước.

Trần Ngọc đầu óc choáng váng nặng trĩu, trong nước không thấy rõ phương hướng, Mã Văn Thanh mới vừa rồi hẵng còn ở trước mặt giờ cũng không trông thấy đâu. Bật đèn pin không thấm nước lên ,còn nước còn tát, nhưng chỉ chiếu sáng được một khoảng cách rất gần, trong làn nước đen nhánh này, bốn phía tất cả đều là màn đêm dài dằng dặc, khiến người ta có loại cảm giác cô độc trơ trọi mãnh liệt.

Bây giờ ngẫm lại, vừa nãy cảm thấy áp lực rất lớn trong tim, không chỉ là ảo giác, khi đó, tốc độ chảy của nước hẳn là đã thay đổi.

Trần Ngọc không thể nghĩ tiếp được nữa, xoáy nước xoay trần đẩy cậu đến gần trung tâm , Trần Ngọc muốn lấy thứ gì đó có thể cố định thân thể như cuốc leo núi chẳng hạn, nhưng lại phát hiện balô của mình hình như vẫn để trên bờ.

Lúc Trần Ngọc mất đi ý thức, mơ hồ cảm thấy có một cánh tay dùng sức kéo cậu lại.

….

“Bố khỉ, xảy ra chuyện gì vậy a? Trong hồ cũng có thể có xoáy nước lớn đến thế sao?” Thanh âm hùng hùng hổ hổ của Mã Văn Thanh chợt xa chợt gần truyền đến lỗ tai Trần Ngọc.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc mở trừng mắt nhìn, bầu trời bao la xanh biếc như ngọc, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu cậu là: được cứu rồi. Sau đó, bầu trời biến mất, thay vào đó là khuôn mặt của Phong Hàn, tóc đen mắt đen, đôi mắt đen láy sâu không thấy đáy so với nước hồ ban nãy còn muốn sâu thẳm hơn.

Trần Ngọc trong giây lát có chút khẩn trương, đúng vậy, cậu cho tới bây giờ vẫn cảm thấy sự tồn tại của Phong Hàn là một điều gì đó hết sức nguy hiểm. Cho dù Phong Hàn thể hiện ra ý tứ nếu như không cần thiết, tuyệt đối sẽ không thương tổn đến vật sở hữu của mình.

“Không sao chứ?” Phong Hàn ân cần hỏi han. Đến bây giờ, Trần Ngọc đã hiểu, cái sự ân cần đó chẳng qua là một loại lễ tiết đặc biệt của Phong Hàn mà thôi.

“Ân, không sao, chúng ta được cứu?” Trần Ngọc hỏi.

“Xem như là vậy đi, bị nước cuốn tới đây.” Phong Hàn nhìn về phía đầm nước chảy róc rách cách đó không xa.

Giống như có thêm một hồ hắc thủy nữa, nhưng cái này hẹp hơn, mực nước cũng thấp hơn. Sinh viên cùng hai vị giáo sư đều ở bên bờ, có vài người còn chưa tỉnh lại. Không còn hồ nước khổng lồ màu đen, không còn xích sắt cùng đài tế đồng xanh. Ở hồ nước khi nãy xung quanh đều là đá cuội, cơ hồ không có lấy một nhành cây ngọn cỏ nào, nơi này thì ngược lại, cây cỏ tươi tốt, không thiếu hoa thơm cỏ dại.

Giáo sư Tiền kiểm lại nhân số, cũng may không thiếu một ai. Chẳng qua Giáo sư Vương vẫn hôn mê, ông tới được đây cũng là cố gắng rất nhiều rồi.

Lúc này, có nam sinh bỗng dưng cười lớn: “Thưa thầy, chúng trò thân thỉnh cái ôm của mỹ nữ!”

https://thuviensach.vn

Các nữ sinh ánh mắt bất thiện nhìn về phía giáo sư, Giáo sư Tiền nghiêm chỉnh ho khan một tiếng, nói: “Ta chỉ là giáo sư, là người dẫn đường, không phải bảo mẫu của các ngươi, ta sẽ không kiểm soát cuộc sống riêng tư của từng người.”

Tất cả mọi người trong nháy mắt im thin thít nhìn vị giáo sư thắt cái trở nên đức cao vọng trọng.

“Giáo sư, nơi này hình như không giống với sơn cốc khi nãy?” Phương Kim trước ánh mắt cầu cứu của Giáo sư Tiền, vuốt mái tóc vàng hoe, lại gần nói chuyện, bạn gái của hắn Tiểu Tề đang dựa vào bên cạnh hắn, nhắm hai mắt nghỉ ngơi. Người này vừa muốn xin được ôm, tuyệt đối là kẻ có tà tâm nhưng không có tặc đảm*.

(*câu gốc Hữu tặc tâm một tặc đảm: có nghĩa là muốn làm nhưng không dám hành động (baidu))

Giáo sư Tiền ngồi trên tảng đá, hút điếu thuốc, phun ra ngụm khói, “Ân, Phương Kim quan sát rất đúng, nơi này chắc chắn là một sơn cốc khác, đầm nước trước mặt chúng ta hẳn là thông với hồ lớn kia. Khi nãy có thể là vì sự khác biệt về mực nước hoặc do nguyên nhân thủy triều, gây ra hiện tượng chảy ngược, thế là chúng ta bị cuốn tới đây.”

Tất cả mọi người trầm mặc, cho dù nơi chôn dấu bảo tàng có thể ở trên vách đá bên ngoài, nhưng không một ai nói phải rời khỏi đây. Chưa nói tới trong hắc thủy ẩn giấu nguy hiểm, theo đầm nước này có thể thuận lợi trở về hay không còn là hai việc khác nhau.

Đúng lúc này, Diêu Văn Văn thở hổn hển chạy tới, nói: “Giáo sư, bên kia có một thạch động, ngay cạnh đầm nước, không biết thông tới chỗ nào.”

Giáo sư Tiền lập tức đứng lên, mang theo Kiều Dật, Phương Kim, Mã Văn Thanh cùng vài người qua đó xem xét.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc híp mắt tiếp tục nằm nghỉ ngơi, cậu sờ sờ thanh đồng hoàn trên cổ, lo lắng trong lòng càng ngày càng nhiều. Lời nguyền bên trên rốt cuộc là cái gì, mình có thể chẳng may khởi động nó hay không, rồi sau đó không thể mở mắt ra được nữa?

Phong Hàn thì vẫn giống như bình thường, ở bên cạnh xử lý phần thức ăn trong balô Trần Ngọc.

Trần Ngọc chợt híp mắt nhìn về phía người bên cạnh, kinh ngạc hỏi: "Ngươi có thể ăn những thứ này?"

Phong Hàn cũng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cậu, đáp: "Có gì mà kỳ quái? Khi ngươi đói bụng không phải cũng ăn sao?"

Trần Ngọc bị hỏi đến ngơ ngẩn, mang theo vui sướng dè dặt lên tiếng: "Nói cách khác, ngươi căn bản không cần hút máu của ta, cũng có thể sống, đúng không?"

"Đúng". Phong Hàn không do dự chút nào gật đầu khẳng định.

Trần Ngọc cắn răng nghiến lợi: "Vậy tại sao ngươi vẫn muốn hút máu!"

Phong Hàn diện vô biểu tình suy nghĩ một chút, sau đó không hề áy náy nói: "Máu của ngươi so với những thứ này hữu dụng hơn, lâu lâu phải ăn ngon một bữa chứ, ngươi yên tâm, ta sẽ chú ý lượng máu khi hút. Có những lúc, con người thật đúng là yếu ớt."

Trần Ngọc tức điên, người này sao lại có thể làm như đó là chuyện đương nhiên vậy.

Đúng lúc này, Mã Văn Thanh ở đằng xa gọi với tới: "Tiểu Trần Ngọc, mau lại đây, tổ chức cần ngươi!"

https://thuviensach.vn

Bởi vì có Giáo sư Tiền ở đó, Mã Văn Thanh sẽ không nói giỡn, Trần Ngọc chỉ đành phải đứng dậy hướng đầm nước đi đến. Phong Hàn ngay sau đó đuổi theo, Trần Ngọc thấy balô của mình, vác lên lưng nói: "Ngươi không cần phải đi theo ta."

Phong Hàn gật đầu một cái, "Ân, ngươi không cần lo lắng, ta tạm thời không ngại."

"…"

Bên đầm nước đã tụ tập mười mấy sinh viên, thạch động núp đằng sau đám cỏ cao cao rậm rạp, là do mấy nữ sinh tinh tế phát hiện ra.

Mã Văn Thanh gọi Trần Ngọc, "Mau, vào xem một chút, chuyện bên trong chỉ có ngươi mới có thể xử lý."

Trần Ngọc nghi ngờ đi xuống, thạch động rất bằng phẳng, nhận ra dấu vết nhân công đào bới, mặt trên còn có hình hoa điểu khắc đá thô ráp, đi sâu vào trong, cư nhiên lại có đầm nước. Ở nơi có đầm nước này, thạch động cũng đến cuối, hiện ra một cái cửa đá, phía trên có khóa.

Thì ra gọi cậu tới đây để mở khóa.

Đầm nước cạnh cửa ước chừng sâu nửa thước, Trần Ngọc nếu đi qua mở khóa còn là không thành vấn đề.

Đúng lúc này Phong Hàn kéo cậu lại, tất cả mọi người nhìn về phía Phong Hàn. Phong Hàn nhìn chằm chằm Trần Ngọc, nhàn nhạt nói: "Không cần thiết phải mở cánh cửa này ra, trừ phi các ngươi còn muốn quay trở lại hồ hắc thủy, đây có lẽ chính là đường tới chỗ bảo tàng của Ngô Tam Quế năm đó."

Giáo sư Tiền kinh ngạc đi tới phía trước, quan sát cánh cửa, lại nhìn bức tranh trên thạch bích, cuối cùng vỗ đùi nói: "Vị tiểu huynh đệ này nói

https://thuviensach.vn

rất đúng, đây mới là đường vào của bọn họ, nói cách khác, bảo tàng kia, thực ra là ở trong sơn cốc khi nãy chúng ta vừa tỉnh lại."

"Ngô Tam Quế cách nghĩ cũng thật độc đáo, giấu cửa vào bảo tàng trong hắc thủy hồ, người khác chắc chắn sẽ không tìm được, chẳng lẽ mỗi lần bọn họ đều phải bôi đen thạch đạo?" Phương Kim nghi ngờ.

Trần Ngọc lắc đầu nói: "Năm đó khi bọn họ sửa chữa thạch đạo này, không nhất định là ở trong hồ, sau đó, có thể mực nước tăng lên, vì vậy thạch đạo bị nhấn chìm, cho nên chúng ta mới không tìm ra."

Giáo sư Tiền cười gật đầu một cái: "Đúng vậy, hơn nữa địa thế của đầm nước này rất thấp, điều đó cho thấy, sơn cốc ở đây cao hơn so với sơn cốc lúc trước. Ta thấy tàng bảo đồ ghi rằng bảo tàng ở trên vách đá, nhưng có thể là ta đã hiểu sai, hẳn là phải ở trong sơn cốc cao hơn kia."

"Được! Vậy chúng ta mau tìm kiếm thôi." Mã Văn Thanh hưng phấn nói.

Thế là một đám người lại quay về trong sơn cốc, tìm kiếm nơi có thể giấu bảo tàng.

So với những gian khổ trước đó, lần tìm kiếm này không ngờ lại dễ dàng đến vậy, sơn cốc nép mình bên một ngọn núi thoai thoải, có hai tảng đá khắc ký hiệu kỳ quái, tảng đá ở giữa bằng phẳng dị thường, trên mình núi có một cái cửa đá. Hơn nữa cửa đá đã bị nổ tung lộ ra đại động, đủ cho một người đi lọt.

Đám sinh viên đều vui mừng, sau đó bắt đầu hoài nghi, chẳng lẽ nơi này đã bị trộm?

Mã Văn Thanh nhìn cửa đá bị phá cả nửa ngày, cuối cùng lên tiếng: "Tại sao ta có lại có một linh cảm kỳ quái rằng, cửa này tựa hồ là phong mộ thạch."

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc yên lặng gật gật đầu, trực giác của đệ tử đạo mộ thế gia Mã Văn Thanh, cậu hoàn toàn tin tưởng.

“Trước cứ vào xem qua một chút.” Giáo sư Tiền nói, bởi vì cửa đã bị phá tung, không khí bên trong có lẽ sẽ không có vấn đề gì.

Thạch bích hai bên vẫn còn giữ được tranh vẽ trang trí, có một số chỗ đã phai màu, có thể là do không khí tràn vào làm hư hại. Thường cứ cách một đoạn, sẽ có trường minh đăng thắp sáng, tương tự như mộ đạo, khiến cho Trần Ngọc bắt đầu có linh cảm xấu. Càng đi sâu vào trong, tranh họa ở hai bên càng thêm hoa lệ cùng rực rỡ. Chủ yếu đều miêu tả các cung nhân đang bưng khay hoặc xách theo đèn ***g, áo của cung nhân cực ngắn, chỉ tới bên hông, mà váy thì lại rất dài, đường cong ưu mỹ uyển chuyển.

“Đây là phục sức thời nhà Hán a, sao lại khắc trên động vào bảo tàng của Ngô Tam Quế?”

Phương Kim lẩm bẩm nói, chỉ mải nhìn bức bích họa đi tuốt lên đằng trước, bất chợt hắn trượt chân một cái, kéo luôn Mã Văn Thanh đứng bên cạnh, cuối cùng khi ngã xuống đất cư nhiên lại đè lên một người.

Sau đó Phương Kim cả kinh kêu lên, nhảy vội ra.

“Ta kháo, hoàng mao ngươi không phải nữ nhân, kêu cái gì mà kêu?” Mã Văn Thanh đang tập trung tinh thần nghiên cứu mỹ nữ trong bích họa, bị Phương Kim làm cho thất kinh, không nhịn được mắng.

“Ngươi mới là nữ nhân…Thưa thầy, nơi này có người chết!” Phương Kim phản bác lại lời của Mã Văn Thanh, nhớ đến chính sự, vội vàng quay đầu lại thông báo với Giáo sư Tiền.

Giáo sư Tiền đi tới xem xét, so với thi thể bên trong mộ Ngô Tam Quế lúc trước, xác chết này có niên đại lâu hơn, chỉ còn lại lớp da đã khô cứng.

https://thuviensach.vn

Quần áo vẫn còn rất chỉnh tề, toàn thân đen thui, trông chả khác gì xác ướp, kỳ lạ là không bị thối rữa.

“Có thể là do nơi này không khí quá khô, Phương Kim, ngươi thử lục lọi trong túi xách của hắn xem sao.”

Phương Kim mới nãy còn cùng thây khô tiếp xúc thân mật, bây giờ khóc không ra nước mắt tiếp tục tới gần tìm kiếm một lúc lâu. Túi xách kia là loại may từ vải buồm từ mười mấy năm trước, bên trong có đèn pin cầm tay kiểu dáng đơn giản, nến, bình nước, còn có cả một quyển sổ tay đã ố vàng.

Phương Kim đem cuốn sổ tay đưa cho Giáo sư Tiền, sau đó đi sang bên kia tìm kiếm sự an ủi từ người bạn gái Tiểu Tề, vì lý do toàn thân tanh hôi, Tiểu Tề hạ lệnh trong vòng một tháng không được đến gần cô nàng, Phương Kim lặng thinh ngồi xổm ở góc tường.

“Người này hình như có thói quen ghi nhật ký, phía trước một chồng dầy chồng chất đều là chuyện trước đó của hắn.” Giáo sư Tiền nói, trực tiếp lật đến phần viết lúc bọn họ vào cốc.

Hai mắt quét qua, thở dài nói: “Bọn họ cũng là từ mộ Ngô Tam Quế mà tới được đây, gặp phải rắn độc ở lối vào, có phần giống với chúng ta.”

Tất cả mọi người tập trung sang bên này cùng xem, thấy trên đó viết:

Ngày 26 tháng 5, trong mộ đạo, không biết thời tiết bên ngoài.

Chúng tôi thuận đường đi tới bên cạnh hồ nước quái dị, không kịp đợi trời sáng, đêm khuya A Chính nhập hồ không thấy đi ra.

Ngày 27 tháng 5, trời quang.

https://thuviensach.vn

Chúng tôi thuận lợi tiến vào sơn cốc, cấp trên muốn lập tức phải tìm ra thứ kia, mặc dù không ai nói ra miệng, nhưng có thể nhìn thấy tất cả mọi người đều muốn rời khỏi cái địa phương quỷ quái này.

Ngày 29 tháng 5, nhiều mây.

Kho báu như núi, tôi là lần đầu tiên nhìn thấy, tất cả mọi người đều rất kích động. Thứ cấp trên muốn hình như không chỉ là kho báu, cho nên những đồ quý giá này tự chúng tối cũng có thể mang đi một phần. Nhiều đồ như vậy, chúng tôi mang sao hết được? A Lệ thấy những thứ này, nhất định sẽ vui mừng đến phát điên, tôi phải mang về nhiều hơn nữa.

Ngày 31 tháng 5, âm u.

Đội trưởng vẫn không chịu rời đi, người trong đội mặc dù bất mãn, lại không dám dị nghị, chẳng qua mỗi ngày lại lựa ra những đồ quý giá hơn thay thế cho nhau. Sau đó tôi không thể nhịn thêm được nữa, bảo vật dù nhiều, nhưng không thể bằng người thân ở nhà, vì vậy tôi quyết định nửa đêm hôm nay sẽ âm thầm đi theo đội trưởng, để xem hắn mỗi ngày lén lén lút lút đi đâu.

Ngày 1 tháng 6, có thể là âm u.

Tôi không nên đi, tôi sẽ chết, nữ nhân không có mặt ở cùng đội trưởng rốt cuộc là ai?

A Lệ….

Nhật ký tới đây thì hết, mọi người hai mặt nhìn nhau, Trần Ngọc nhớ tới giấc mơ của mình, nhất thời tóc gáy dựng đứng, tại sao người này cũng trông thấy nữ nhân không mặt?

Đám sinh viên lại bắt đầu nhỏ giọng bàn tán, người này rõ ràng cũng là vì bảo tàng của Ngô Tam Quế mà tới, hoặc còn có những mục đích khác.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng, quả thật đã có người khác đến đây.

Giáo sư Tiền trầm tư một lúc, nói: “Bọn họ khẳng định không chỉ có một người, nếu như không nhìn thấy những thi thể khác, nói không chừng những người còn lại đã thoát ra ngoài. Trước chớ nên tự hù dọa mình, chúng ta tìm tiếp.” Là một giáo sư kiên trì đi theo chủ nghĩa duy vật, Giáo sư Tiền cảm thấy các hiện tượng kinh khủng chẳng qua là do người ta trong lúc sợ hãi cực độ, đại não sản sinh ra ảo giác.

Đi lên phía trước, bên trái có một thạch thất, cửa không khép kín.

Thạch thất không tính là lớn, trước cửa có bình phong, khung gỗ bên cạnh và bình phong thiển bạch không biết làm từ chất liệu gì vẫn còn vẹn toàn không chút tổn hao, phía trên thêu mẫu đơn. Trong phòng không thắp đèn, nhưng mà có một chiếc bàn phía sau bình phong.

Cách một lớp bình phong, mọi người mơ hồ trông thấy, bên cạnh bàn có người đang ngồi, nhìn thân hình thì là một người con gái.

-END 14-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Tất cả mọi người sau khi thấy cô gái ẩn sau bức bình phong đều lặng đi, thậm chí còn bất giác không dám hít thở mạnh. Tư thế ngồi của cô gái khoan thai ôn nhu, trong tay cầm gương, giống như thiếu nữ mới lớn đang soi gương để điểm trang. Song, vào giờ phút này, mọi người đều không hẹn mà cùng nhớ tới nữ nhân không có mặt được nhắc tới trong cuốn sổ tay của xác khô, vốn là một cảnh tượng đẹp hiện tại xem ra lại có chút kinh khủng. Ngay cả cái tên Mã Văn Thanh luôn lấy việc được chiều lòng các người đẹp làm đại mục tiêu trong cuộc sống cũng phải lui về phía sau mà đứng.

Giáo sư Tiền hướng ánh mắt đến các nam sinh còn lại, cả đám con trai đôi mắt trừng lớn hoảng sợ, quyết định cho dù giáo sư có khích lệ như thế nào, dùng cái gì để hấp dẫn cũng tuyệt đối không nhượng bộ!

Giáo sư Tiền vui vẻ, xoay người vào phòng. Kiều Dật, Trần Ngọc giơ súng , Mã Văn Thanh một tay cầm đao, tay kia đem móng lừa đen giấu dưới ống tay áo, ba người vô cùng cẩn thận đi theo phía sau Giáo sư Tiền. Tiếp đó, dưới ánh mắt như sao sáng tràn ngập quan ái của nữ sinh cùng cái nhìn vạn phần ghen tỵ của đám nam sinh, Phong Hàn cũng ung dung tiến tới mặt sau của tấm bình phong.

Trần Ngọc sau khi vào trong phòng, lập tức chĩa súng vào người ngồi cạnh bàn. Một cô gái mặc y phục cổ trang màu ngân bạch cúi thấp đầu ngồi đó, mái tóc đen dài đổ xuống như thác, thấy không rõ dung mạo. Nhưng cổ tay cùng cái cổ lộ ra ngoài y phục, trắng nõn nuột nà, căn bản không giống với người từ mấy trăm năm trước. Chẳng lẽ đã thi biến rồi?

https://thuviensach.vn

Kỳ quái hơn nữa, tư thế nàng ta cầm gương không chút thay đổi, giống như không nhìn thấy có người xông vào. Mã Văn Thanh giương mắt nhìn về phía Trần Ngọc, hai người đối diện nhau, rất ăn ý cùng gật nhẹ một cái, đồng thời lặng lẽ tiến vào trong phòng. Đi vòng qua sau lưng cô gái, từ từ lại gần, khi hai người đã đến bên cạnh bàn, Mã Văn Thanh chợt kêu lên quái dị, nhảy lui về sau mấy bước, thậm chí đứng còn không vững.

Sắc mặt hắn trắng bệch, thanh âm có phần lắp bắp: “Thật sự, thật sự không có mặt – “Hóa ra, từ góc độ tiếp cận của Mã Văn Thanh, hắn dễ dàng nhìn thấy được gương mặt của cô gái trong gương.

Biến cố này, khiến cho mấy người đi vào đây đều khẩn trương. Trần Ngọc ngẩng đầu nhìn Phong Hàn vẫn không có biểu tình gì, đi về phía trước hai bước, lại gần quan sát một phen, sau đó giương mắt khẳng định: “Quả thật không có mặt, có thể là do chưa kịp chạm khắc.”

Tiếp theo, Trần Ngọc lấy găng tay phủi nhẹ lên đầu cô gái, mái tóc đen dài trực tiếp rơi xuống đất. Mọi người rốt cuộc cũng thấy rõ ràng, ngồi ở nơi này, thì ra là một khối ngọc thạch được điêu khắc thành hình người.

Trần Ngọc giảo hoạt mà cười, nhướng mày: “Mới nãy ta đã hoài nghi, đây căn bản không phải là người sống.”

Giáo sư Tiền cười ha ha, Phong Hàn khoanh tay tựa vào trên tường đá, nghiêng đầu quan sát Trần Ngọc, trong mắt hiện lên tiếu ý nhàn nhạt.

Mã Văn Thanh lau lau mồ hôi, từ trên đất bò dậy, lẩm bẩm giải thích: “Pho tượng này chạm khắc đến là tinh xảo, chả khác gì so với người sống, nếu không ta làm sao lại không phát hiện ra! Cái kia, tiểu Trần Ngọc, ngươi xác định gần đây mắt ngươi không có vấn đề?”

Trần Ngọc diện vô biểu tình đảo mắt nhìn Mã Văn Thanh, khinh bỉ nói: “Bởi vì ta không giống ngươi, chỉ chú ý tới mặt của mỹ nữ!”

https://thuviensach.vn

Hai người ở bên trong cãi vã, mọi người bên ngoài thấy chẳng qua là sợ bóng sợ gió, bắt đầu lục tục kéo nhau vào trong.

Thật ra Mã Văn Thanh nói cũng có đạo lý, thứ này căn bản không giống một pho tượng, vô luận là tư thái hay y phục trên người nàng ta, thậm chí cả ngọc thạch cũng ánh lên vẻ bóng loáng ôn nhuận hồng nhạt của da thịt, rất khó để nói rằng đây chỉ là người giả. Trong tay pho tượng ngọc thạch cầm một cái gương nạm vàng khảm ngọc, lẳng lặng ngắm nhìn khuôn mặt vốn đã chẳng có của mình, tựa hồ đang suy nghĩ nên tạo hình như thế nào.

Trên bàn đặt một ngân tráp to lớn, dùng mâm bạc làm đệm, xung quanh ngân tráp được trạm chổ hình hoa mẫu đơn bằng vàng tinh xảo khéo léo, bên trong phân sáu tầng. Trước kia có thể là dùng để cất chứa dụng cụ trang điểm, bây giờ chỉ còn sót lại chút ngọc và bạc vụn, còn có một tầng để hồng phấn, phần lớn đồ vật bên trong đều bị đám người kia mang đi. Trên bàn đá còn bày hai hộp gấm, một hộp nắp đã bị mở ra, bên trong trống trơn, ngay cả lớp vải lót bằng tơ lụa màu vàng cũng phai màu rữa nát. Có sinh viên cầm cái hộp lên, bên dưới bỗng nhiên “ba” một tiếng tự bật ra.

Trần Ngọc sợ hết hồn, nhìn vào trong hộp gấm, lại thấy hiện ra đống trái cây được bày ngay ngắn chỉnh tề, có đào, có mận,.. hơn nữa còn tươi mới như vừa hái từ trên cây xuống. Tất cả mọi người sợ hãi than, cái hộp này chẳng lẽ có tác dụng chống phân hủy? Giáo sư Tiền chợt hô lên: “Không tốt!”

Sau đó mọi người trơ mắt nhìn đám hoa quả tươi ngon bỗng chốc biến thành tro bụi màu xám, vải lót ở bên trong cũng nhanh chóng bị mục nát.

Giáo sư Tiền đau lòng nhìn cái hộp nói: “Phần lớn những thứ trong cổ mộ khi gặp không khí sẽ bị ăn mòn, cổ mộ nhiều như thế, nhưng ngay cả quốc gia cũng không điều tra ra được nguyên nhân, sợ rằng khoa học kỹ

https://thuviensach.vn

thuật hiện đại không cách nào đạt tới tài nghệ này, để lại cho lịch sử sự tiếc nuối khi mất đi những tài liệu quý báu không cách nào vãn hồi.”

Sinh viên kia khi cầm lấy phần trên cái hộp, cũng không ngờ phía dưới cái hộp đó sẽ tự mở ra. Có thể do thời gian quá lâu, dẫn tới việc không khí bên trong bị nén chặt. Giáo sư Tiền càm ràm mấy câu, để cho mọi người về sau ngàn vạn lần phải chú ý.

Mọi người ở trong thạch thất này không còn tìm ra điều gì khác lạ, sau khi chụp hình xong liền rời đi, tiếp tục tiến về phía trước. Không tốn nhiều thời gian, mọi người liền phát hiện ra thạch thất thứ hai, cách bài trí cùng gian phòng vừa rồi không sai biệt lắm, chẳng qua nơi đây không có pho tượng ngọc thạch gì đó.

Trong phòng treo đầy y phục màu trắng bạch, ước chừng mười mấy bộ, không biết làm từ chất liệu gì, trải qua nhiều năm như vậy mà vẫn hoàn hảo không chút tổn hao. Trên y phục thêu hoa, mặt trên còn đề vài câu thơ, bút pháp uyển chuyển tú lệ.

Giáo sư Tiền như nhớ tới điều gì, lấy ra thủ trát của Trần Viên Viên tìm được trong quan tài, cẩn thận thẩm tra đối chiếu rồi nói: “ Tuyệt đối không thể lầm được, trên y phục này chính là chữ viết của Trần Viên Viên, xem ra sau khi nàng rời khỏi mộ thất, liền đến nơi này.”

Trần Ngọc cau mày hỏi: “Cổ nhân cho rằng người ở cõi âm cũng có cuộc sống như người ở dương gian, cho nên sự sinh như sự tử, trong mộ y phục hài mạo, đồ dùng sinh hoạt hàng ngày thường thường đầy đủ mọi thứ. Chẳng lẽ Trần Viên Viên cuối cùng được chôn cất ở đây?”

Kiều Dật lấy tay xoa nhẹ đầu Trần Ngọc, cười nói: “Có lẽ Trần Viên Viên không muốn cùng phó tướng kia ở chung một chỗ.”

Đúng lúc này, Mã Văn Thanh chợt vui mừng hô lên: “Ta kháo, bây giờ rốt cuộc cũng biết cái gì được gọi là tuyệt đại giai nhân!”

https://thuviensach.vn

Đoàn người đều quay sang nhìn Mã Văn Thanh, thấy hắn cầm trên tay một cuộn tranh cuốn, hai mắt sáng như sao, vẻ mặt chăm chú. Phương Kim nôn nóng tiếp cận, trong mắt lộ ra sự tiếc hận, nghiêm chỉnh nói: “Sách sách, Mã bạn học, là một nghiên cứu sinh hệ lịch sử, là đối tượng giáo dục cao cấp nhất của quốc gia, là người gánh vác trách nhiệm nặng nề xây dựng quốc gia hiện đại cùng phục hưng lịch sử của dân tộc Trung Hoa vĩ đại, biểu hiện của ngươi thật là khiến cho người ta phải thất vọng, thảo nào chẳng có ai theo đuổi.”

Nói xong đem cuộn tranh cướp về trên tay mình, liếc mắt nhìn, nhất thời ngây ngẩn, không thốt nên lời.

Tiểu Tề bạn gái của Phương Kim lạnh lùng hừ một tiếng, Phương Kim lập tức thần hồn trở về vị trí cũ, ho khan một tiếng: “Thật ra thì cũng….tàm tạm, ta thấy, tiểu Trần Ngọc của chúng ta không kém nàng ta mấy.”

Mã Văn Thanh ngẩng đầu dùng ánh mắt như trông thấy tên ngớ ngẩn nhìn Phương Kim, mắng: “Vậy mà cũng so! Nếu không phải khi còn nhỏ tiểu tử kia cùng ta tắm, cái gì cũng cởi hết cũng xem qua, ta sẽ không phiền phức như bây giờ, phá hỏng cả ảo tưởng của lão tử!”

“Khụ, Mã ca, ngươi nói hết ra rồi.” Phương Kim ở một bên cẩn thận nhắc nhở.

Mã Văn Thanh rốt cuộc ý thức được mình đang nói cái gì, ngẩng đầu chột dạ liếc Trần Ngọc một cái, Trần Ngọc mặt đen lại, vén tay áo chuẩn bị sang đánh hắn. Mã Văn Thanh nhanh chóng chạy đến trước mặt Giáo sư Tiền, đưa cuộn tranh trong tay cho giáo sư.

Tất cả mọi người dồn lại muốn ngắm tuyệt đại giai nhân mà Mã Văn Thanh vừa nhắc tới, trên đó là một bức họa chân dung, nét bút tinh tế vẽ một cung trang nữ tử. Bất luận là ánh mắt như thu thủy, hay là nụ cười ngọt ngào đọng nơi khóe miệng, ngay cả y phục cũng hiện lên tư thái phong lưu,

https://thuviensach.vn

đều khiến cho người ta cảm thấy cô gái trong bức họa sống động như thật, vẻ nhu mỹ cổ điển lập tức chinh phục cả đám nam sinh còn độc thân.

Phía dưới bức tranh có hàng chữ nhỏ: Tặng ái thiếp Viên Viên.

Giáo sư Tiền xem xét kỹ càng, lên tiếng: “Quả nhiên Trần Viên Viên đã ở chỗ này, đây giống như là bức họa Ngô Tam Quế tặng cho nàng.”

Diêu Văn Văn tới gần, sau khi xem xong phốc một phát cười ra tiếng: “ Mỹ nữ “trùng quan nhất nộ vi hồng nhan” trong truyền thuyết cũng chỉ như thế này thôi sao.” Các nam sinh lần này không hề phụ họa theo lời nói của lớp phó, Diêu Văn Văn hừ một tiếng, xoay người cùng mấy nữ sinh đến một bên thầm thì to nhỏ.

Lúc này, chỉ có Phong Hàn đang chăm chú xem xét những y phục kia, Trần Ngọc còn thấy hắn dùng cả hai tay để lục lọi, trong chớp mắt phía trên y phục đã xuất hiện vài vết rách.

Trần Ngọc chảy mồ hôi lạnh, định bụng làm bộ như không thấy, nhưng vẫn đành phải đi tới ngăn cản cái tên cuồng phá hoại này, thấp giọng kêu lên: “Ngươi đang phá hỏng văn vật ở đây! Hạ thủ nhẹ một chút, giá trị của những bộ y phục này có thể còn cao hơn so với – bánh tông. Tin ta đi, coi như ngươi lợi hại, nhưng chúng ta nhiều người như vậy…”

Trên mặt Phong Hàn lộ vẻ nghi ngờ, gật đầu nói: “Đúng vậy, các ngươi đánh không lại ta, đương nhiên, tất cả. Mặc dù ta vừa mới tỉnh lại, còn chưa khôi phục hẳn trạng thái trước kia, các ngươi tốt nhất đừng hành động thiếu suy nghĩ.” Phong Hàn nhìn chằm chằm mái tóc hỗn loạn của Trần Ngọc, mắc dù thanh âm lãnh đạm, nhưng ý tứ dù gì cùng coi như là khuyên bảo.

Trần Ngọc cứng họng, quyết định làm như mình cái gì cũng chưa nói, lại hỏi: “Y phục này có cái gì cổ quái?”

https://thuviensach.vn

“Ân, chất liệu khi sờ vào rất quen thuộc, không nhớ ra, nhưng không có nguy hiểm.” Phong Hàn nói.

“Ân, thật sự rất đặc biệt, không phải tơ lụa cũng không phải sợi bông, độ bền tương đối tốt.”Trần Ngọc híp mắt nói.

“Nếu như giáo sư các người không phản đối, ngươi có thể đem những y phục này theo.” Phong Hàn nói. Trần Ngọc nhìn hắn, gật đầu một cái, trong lòng thầm nghĩ: ở trong quan tài trừ mộ chủ ra, còn có thể là bọn trộm mộ. Chẳng lẽ Phong Hàn cũng là đạo mộ? Nhưng hắn tại sao cả người không mặc gì ngủ trong quan tài?

“Hoàng kim trượng của ngươi để ở đâu?” Trần Ngọc nghi ngờ.

Phong Hàn híp mắt, không trả lời, tựa hồ nhớ tới điều gì, sau đó há mồm ngáp một cái.

Trần Ngọc thề cậu nhìn thấy rõ ràng răng nanh của Phong Hàn đột nhiên lớn dần, vì vậy cậu nhanh chóng chuyển chủ đề, nhìn đám nam sinh vây xem bức họa mỹ nữ: “Những người này thật là nhàm chán.” Nói xong, chợt liếc Phong Hàn một cái, nuốt một ngụm nước bọt hỏi: “Ngươi…. Thân là đàn ông, đối với mỹ nữ chẳng lẽ không tò mò?”

Phong Hàn nhìn Trần Ngọc mấy giây, đáp: “Bọn họ nói đều là sự thật, ngươi so với nữ nhân kia thuận mắt hơn.” Thấy Trần Ngọc giật mình trợn to mắt, Phong Hàn tiếp tục nói: “Ngươi hy vọng ta nói như vậy? Thật ra thì, ngươi hoàn toàn không cần phải để ý những thứ này, ta nếu đã chọn ngươi, cũng sẽ không ghét bỏ diện mạo của ngươi.”

Trần Ngọc trợn mắt há hốc mồm nhìn Phong Hàn cả nửa ngày, kêu lên: “Ta thề ta căn bản không hề có cái ý nghĩ chết tiệt đó! Khoan đã, tế phẩm cùng đẹp xấu có quan hệ gì đến nhau?!”

https://thuviensach.vn

Phong Hàn diện vô biểu tình đáp: “Không có quan hệ gì, còn nữa, ngươi rốt cuộc cũng thừa nhận mình là tế phẩm, hy vọng ngươi có thể tùy thời mà ý thức được điều này.”

Trần Ngọc cứng họng, cơ hồ muốn hộc máu, nếu thể lực cho phép, cậu chỉ muốn bóp chết cái tên quái vật bên cạnh ngay lập tức.

Trần Ngọc sau khi hỏi ý kiến của Giáo sư Tiền, cầm toàn bộ y phục theo, gọi Mã Văn Thanh đến hỗ trợ đem y phục trong phòng cẩn thận thu lại, Trần Ngọc hớn hở đem tất cả y phục gói thành bọc lớn, đeo trên lưng. Lấy balô của mình ném cho Phong Hàn, trong lòng thầm đắc ý, cuối cùng cũng khiến cái bánh tông đáng chết này phát huy giá trị tồn tại, để hắn phải lao lực một lần.

Ra khỏi thạch thất, đi dọc theo con đường tiến lên phía trước, bởi vì đã xác định nơi này chính là chỗ cuối cùng mà Trần Viên Viên tới, trong lòng mọi người đều nghĩ đến, khi nào thì gặp được thạch thất thứ ba. Bên trong gian phòng thứ ba đó là đồ dùng tùy thân hàng ngày của Trần Viên Viên hay là bảo tàng phú khả địch quốc đây?

Trường minh đăng trong thạch đạo dần dần ít đi, phần lớn giống như bị người khác phá hư, qua một đoạn hàng lang gấp khúc, gian thạch thất thứ ba rốt cuộc cũng xuất hiện trước mắt. Nhưng cùng hai gian phòng trước đó bất đồng, cửa đá ở đây bị khóa.

Trần Ngọc lại bị đẩy tới trước nhất, Phong Hàn cũng đi theo. Vốn Mã Văn Thanh là người phụ trách công việc che chắn thấy Phong Hàn lại gần, không biết có nên ngăn cản hay không, đang lúc do dự, Phong Hàn đã đi xa rồi.

Trần Ngọc mang găng tay màu đen sờ soạng bên dưới cửa đá, phía trên bất chợt có âm thanh vang lên, Trần Ngọc có phần nghi ngờ ngẩng đầu, tên trên nỏ đã hướng mi tâm của cậu bắn tới. Trần Ngọc cả kinh ngửa

https://thuviensach.vn

ra sau, bình thường trên cửa nhà rất ít khi đặt cơ quan, trong cổ mộ mặc dù rất có thể có, nhưng Trần Ngọc chưa xuống mộ lần nào, kinh nghiệm quá ít.

Một cái tay từ phía sau vịn lấy eo Trần Ngọc, cánh tay còn lại đã nhanh chóng nắm lấy mũi tên nọ. Trần Ngọc trơ mắt nhìn Phong Hàn trên tay dùng lực, mũi tên bằng sắt đã bị uốn cong thành hình dáng kỳ quái, sau đó bị ném sang một bên. Trần Ngọc lăng lăng nhìn mũi tên trên mặt đất, đầu mũi tên lóe lên ánh sáng xanh nhạt, khẳng định có độc. Phong Hàn khí sắc không đổi, đây coi như là lấy độc trị độc?

Mã Văn Thanh vội vàng túm lấy Trần Ngọc, thúc giục, "Ai u uy, tiểu Trần Ngọc ngươi cũng nên cẩn thận một chút, cửa thế này làm sao mở, hiện tại không ổn, dùng cách của ta thì hơn."

"Không cần, giờ không sao nữa rồi." Trần Ngọc vừa nãy cũng cảm thấy cửa này có chút không đúng, bất quá bây giờ có thể chắc chắn sẽ không có ám khí nữa.

Không mất lớn thời gian, Trần Ngọc đã mở cửa ra, đây cùng gian thạch thất thứ nhất không khác nhau là mấy, cũng có ột bức bình phong. Mã Văn Thanh bởi vì lần đầu tiên bị dọa đến sợ hết hồn, có chút mất mặt, nên lần này đi đầu xông vào.

"Kháo, chuẩn bị thật chu đáo, hiện tại ngay cả giường cũng có!" Mã Văn Thanh lẩm bẩm nói.

Trần Ngọc cũng theo vào trong phòng, chỉ cảm thấy ánh sáng ở đây ảm đạm hơn rất nhiều. Trường minh đăng cạnh giường bị phủ một lớp sa mỏng, dưới mặt áo ngủ bằng gấm màu xám trắng trên giường gợi lên hình thể một người, mái tóc đen mượt như mây đặt trên gối sứ. Lần này là nữ tử bọc trong chăn gấm, gò má lộ ra ngoài mơ hồ ẩn ẩn ánh lên vẻ ôn nhuận, phảng phất như được mài dũa từ ngọc thạch.

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh đặt mông ngồi vào bên giường, chép miệng lên tiếng: “Gia lần này sẽ không rút lui nữa, quản người có mặt hay không, đều là người giả. Ân? Thứ này có mặt? Con bà nó, cái này hình như là người thật!”

Trần Ngọc nhìn thấy rõ ràng, mặc dù cô gái này có còn thở hay không chưa biết, nhưng khi Mã Văn Thanh đặt mông ngồi xuống bên cạnh, cô gái đã mở mắt ra.

Cô gái tựa hồ ngây ngẩn cả người, trong nháy mắt liền há miệng ra, hai cái răng nhanh thật dài xuất hiện, bánh tông?! Trần Ngọc lo lắng Mã Văn Thanh gặp chuyện không may, bắn một phát vào nàng ta.

Mã Văn Thanh ba lần bảy lượt bị dọa sợ, vừa hoảng vừa giận, nhấc chân ra sức đạp cô gái ra xa. Viên đạn của Trần Ngọc sượt qua lỗ tai cô gái bắn lên tường, sau tiếng vang chát chúa, đạn lại rơi xuống đất.

Cô gái đột nhiên xoay người lại nhìn về phía Trần Ngọc, làm bộ muốn nhào tới.

Lúc này người bên ngoài nghe thấy tiếng động, vội vàng vọt vào trong phòng. Cô gái do dự một chút, xoay người chạy đến giữa giường, đảo mắt đã không còn bóng dáng.

Phương Kim vội vàng tiến lên đỡ Mã Văn Thanh, hỏi: “Mã gia, xảy ra chuyện gì, sao lại chật vật hơn lúc trước thế này a, ngài không phải lại bị pho tượng hù dọa thêm lần nữa chứ?”

“Con bà nó, lần này là thật, không tin ngươi hỏi tiểu Trần Ngọc.” Mã Văn Thanh nóng nảy.

Trần Ngọc vẫn còn đứng ở cạnh cửa, trên mặt đều là mồ hôi lạnh, trong nháy mắt vừa nãy khi cô gái xoay người lại nhìn cậu, cậu thấy trên mặt cô ta là một đôi mắt màu vàng với đồng tử dựng thẳng.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa, lúc cô gái trốn đi, Trần Ngọc tựa hồ nghe thấy tiếng chuông chát chúa trong mộng ngày hôm qua.

-END 15-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 16

“Đã xảy ra chuyện gì? Hai người các ngươi không sao chứ?” Nghe được tiếng súng, Giáo sư Tiền trong lòng thấp thỏm không yên, vội vàng chạy vào, nhìn thấy Trần Ngọc ngơ ngác đứng ở cửa, còn Mã Văn Thanh thì sắc mặt xanh mét đang tranh cãi với Phương Kim.

Cũng may hai người đều không sao cả, Giáo sư Tiền thở phào nhẹ nhõm, vừa nãy Giáo sư Vương rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, tiêm một mũi thuốc, mọi người ở bên ngoài tranh thủ nán lại trong chốc lát.

Mã Văn Thanh lo lắng Phương Kim ở trước mặt mọi người, nhất là trước mặt các nữ sinh, hạ thấp hình tượng cao lớn anh tuấn uy vũ của hắn. Vì vậy hắn liền nhanh chân chạy tới bên cạnh Giáo sư Tiền, miêu tả lại cảnh hắn anh dũng tiến lên cùng nữ bánh tông tranh đấu kịch liệt thế nào, hoạch định ra kế hoạch tác chiến hoàn mỹ ra sao, cuối cùng bánh tông bị vây hãm không thể địch lại, trong lúc bị thương liền bỏ trốn, lời kể sống động như thật. Ngoại trừ một số chi tiết hắn khoác lác ra, căn bản cũng coi như là sự thật.

Giáo sư Tiền cau mày, ông làm nghề khảo cổ này đã lâu, cũng biết trong mộ lắm chuyện ly kỳ cổ quái, thế nhưng nơi này cất giấu bảo tàng bí mật mấy trăm năm của Ngô Tam Quế, tại sao lại có người mặc cổ trang sinh sống, còn là nữ nhân nữa…

“Thấy được dung mạo của nàng ta chưa? Nếu gặp lại có thể nhận ra không?”

https://thuviensach.vn

Nghe thấy câu này, Mã Văn Thanh thu hồi thần sắc không đứng đắn trên mặt, cau mày nói: “Thầy a, thầy đừng nói nữa, thầy nhắc, trò mới chợt nhớ ra, nàng kia cùng Trần Viên Viên trong bức họa khi nãy giống nhau như đúc. Chỉ là khuôn mặt của nàng ta hình như có cái gì đó không đúng, nhưng rốt cuộc không đúng ở chỗ nào thì trò chịu không nhận ra được.”

Trần Ngọc nhớ tới cặp mắt đáng sợ kia, cậu thậm chí còn phân vân không biết đó có phải là ảo giác của chính mình hay không, liếc nhìn bên giường, xoay người đi tới chỗ đông người.

Phong Hàn kéo Trần Ngọc lại, khi Trần Ngọc còn đang kinh ngạc nhìn hắn, thản nhiên nói: “Đi, chúng ta qua bên kia giường xem một chút.” Trần Ngọc biết Phong Hàn muốn làm rõ điều gì, nàng kia bổ nhào vào trong giường chạy trốn, nhưng nàng ta đào tẩu bằng cách nào?

Lòng hiếu kỳ của Trần Ngọc thật ra thì chẳng kém hơn so với bất luận kẻ nào, cậu cũng rất muốn biết, nhưng lúc này Trần Ngọc kiên định lắc đầu, trảm đinh tiệt thiết cự tuyệt: “Muốn đi thì một mình ngươi đi, ta không muốn. Ngươi mới nãy cũng đã trông thấy, nữ nhân kia hơn phân nửa là bánh tông.”

Phong Hàn lấy tay giữ chặt bả vai của Trần Ngọc, nghiêm túc mà lại kinh ngạc hỏi: “Vậy thì thế nào?”

Trần Ngọc trừng lớn mắt, dùng ánh mắt ngớ ngẩn nhìn Phong Hàn, ưỡn ngực kêu lên: “Vậy thì thế nào?! Chính là thế này, ta là loài người, ta không giống với nàng ta và… ngươi đều là quái vật, ta rất yếu ớt.”

Phong Hàn gật đầu một cái, có phần khó hiểu cau mày nhìn về phía Trần Ngọc nói: “Mặc dù ngươi thoạt nhìn rất căm phẫn, nhưng ta còn muốn nói cho ngươi biết, chuyện ngươi là loài người yếu ớt, một chút cũng không đáng để kiêu ngạo.” Ánh mắt lộ ra vẻ đồng tình.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc hai tay ôm lấy cột giường, lệ rơi đầy mặt, “Ta không kiêu ngạo, ta thật không có a, ta chỉ muốn nói, ta sợ, mụ nội nó, ngươi muốn đi thì một mình ngươi đi đi, lão tử không đi!”

Phong Hàn mặt không đổi sắc nhìn Trần Ngọc một lúc, nói như đúng rồi: “Thế nhưng, ta đã quyết định phải tìm hiểu rõ ràng, hình như ta đã từng gặp qua thứ kia, hơn nữa còn cảm thấy nếu chúng ta muốn thoát ra ngoài, nhất định phải tìm được nó. Cho nên, chúng ta đi thôi.”

Trần Ngọc đáng thương nhìn hắn, “Cái kia, ngươi đi đi, ta yểm trợ. Ngao a, được rồi được rồi, ta tự đi là được chứ gì!” Khốn kiếp, bạo quân! Trần Ngọc trong lòng tức giận vừa mắng vừa nguyền rủa.

Trần Ngọc bị kéo đến trước giường, vốn ánh sáng đã ảm đạm bởi vì bóng người nặng nề mà càng tăng thêm vẻ quỷ dị.

Màn trướng trên giường hơn phân nửa đã rủ xuống, không biết là do Mã Văn Thanh kéo hay là nàng kia trước khi lẩn đi tạo ra. Phong Hàn trực tiếp đưa tay vén màn gấm lên, ngón tay thon dài ưu nhã đeo nhẫn hất tấm rèm. Trần Ngọc chợt phát hiện, tay của Phong Hàn rất đẹp, giống y như người hắn.

Ân? Tại sao mình lại để ý tới những thứ này? Trần Ngọc lặng đi một hồi, ngay sau đó cảm thán gần mực thì đen, sớm ngày ở chung với Mã Văn Thanh và đám người kia nên suy nghĩ cũng ngày càng giống nhau. Trần Ngọc thu hồi lại tâm tư, trên giường trừ áo ngủ bằng gấm, gối sứ tán loạn ra, không có gì cả. Phong Hàn dùng tay gõ lên tường đá phía bên trong giường, vừa nghe cũng biết không có cửa ngầm.

Trần Ngọc như ngộ ra điều gì, đưa tay chậm rãi đem chăn lật lên. Sau đó, hai người đồng thời thấy một cửa động tối đen như mực lộ ra ở giữa giường.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc nói: “Nhất định là theo cái động này trốn thoát, nàng ta sao lại đào hầm ở giữa giường, chẳng lẽ khi ngủ không thấy bất tiện sao?”

Phong Hàn không tiếp lời, hắn chẳng qua đang tập trung nhìn vào trong động.

Hai người ở chỗ này thì thầm to nhỏ, rất nhanh đã thu hút sự chú ý của mọi người, Giáo sư Tiền mang theo đám sinh viên cũng tới đây tra xét.

Trần Ngọc bật đèn pin mắt sói lên, chỉ có thể chiếu sáng ở khoảng cách rất gần, cậu nhìn thấy dấu vết quen thuộc, giật mình. Nhảy lên giường, thò người xuống lấy tay sờ sờ bên trong động, ồ lên một tiếng, lẩm bẩm nói: “Đây giống như là trộm động ——”

Trần Ngọc còn chưa dứt lời, trong động đột nhiên vươn ra một cái tay tái nhợt, nhanh chóng lôi Trần Ngọc xuống dưới. Biến cố quá mức bất ngờ, lúc Phong Hàn kịp phản ứng lại đưa tay ra thì chỉ bắt được một cái giầy của Trần Ngọc.

Trong phòng nhất thời yên ắng hẳn, Phong Hàn luôn luôn diện vô biểu tình bây giờ tựa hồ càng ngày càng lạnh hơn. Hắn cúi đầu nhìn tay của mình chốc lát, mới nãy Trần Ngọc còn vì sợ hắn lôi kéo tay cậu mà núp ở phía sau hắn.

Phong Hàn siết chặt thành giường, quay đầu lại nói: “Ta đi tìm hắn.” Sau đó dứt khoát linh hoạt nhảy vào trong động. Mã Văn Thanh thường ngày hi hi ha ha, luôn dẫn đầu khi dễ trêu chọc Trần Ngọc, lúc này thấy Trần Ngọc bị kéo xuống, cả kinh thất sắc, không nói hai lời, cũng nhảy vào theo.

Kiều Dật đỡ Giáo sư Vương giao cho Phương Kim chiếu cố, cũng bước vội đến trước giường, Diêu Văn Văn đã chạy tới kéo hắn lại, nói: “Quá mạo hiểm! Ta biết các ngươi sốt ruột muốn cứu người, nhưng cứ tiếp

https://thuviensach.vn

tục như vậy, các ngươi có thể cũng sẽ gặp nguy hiểm hay không? Không bằng cùng nhau bàn bạc kế hoạch cứu người trước đã?”

Kiều Dật tránh khỏi tay của Diêu Văn Văn, nhìn về phía Giáo sư Tiền, bình tĩnh nói: “Thưa thầy, trò cũng xuống xem thế nào, trò sợ thương lượng xong xuôi, người đã không thể cứu ra được nữa.”

Nhìn thêm một người biến mất ở cửa động, Giáo sư Tiền than thở: “Mấy thanh niên thời nay thật là…” Tuy rằng ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng Giáo sư Tiền cũng rất lo lắng, Trần Ngọc là sinh viên của ông, lại là học trò mà ông tâm đắc nhất, trong lòng không nóng nảy sao được.

Khi Trần Ngọc bị kéo xuống, cơ hồ cảm giác mình hôn mê bất tỉnh, nhưng bị người ta dùng lực túm lấy nhanh chóng lôi về phía trước, thỉnh thoảng còn va chạm khiến cậu đau đớn, cũng để cậu nhận ra mình vẫn đang tỉnh táo. Cậu có thể nhận thấy chưa bao giờ nhịp tim của mình đập nhanh đến vậy, Trần Ngọc hung hăng hít sâu một hơi, cậu biết nhất định phải tìm cách dừng lại, nếu không sẽ bị thứ quỷ quái kia coi như đồ chơi mà mang đến một nơi nào đó.

Trần Ngọc thử lấy tay bấu víu vào nham thạch ở hai bên, nhưng căn bản không thể dùng sức, thứ phía trước bò nhanh như vậy, đầu óc Trần Ngọc càng thêm choáng váng. Trong lòng tuyệt vọng nghĩ, chẳng lẽ thể lực của bánh tông đều kinh người đến thế sao!

Đại khái qua vài phút, Trần Ngọc cảm thấy trước mắt chợt tỏa sáng, cảm giác quay cuồng cũng ngưng, cậu bị hung hăng ném tới trên đất.

Rên rỉ, Trần Ngọc mở mắt ra, nghe thấy tiếng động vang lên bên cạnh, cậu vội vàng xoay người lại xem thứ gì đã kéo mình xuống đây. Trần Ngọc thật ra thì vẫn một mực cho rằng là do nữ bánh tông kia, cho nên cậu cảm thấy sợ hãi dị thường, lo lắng khi quay người sẽ thấy trên thân thể cô gái mọc đầy lông trắng hoặc lông đen, hàm răng sắc nhọn nhe ra chờ cậu.

https://thuviensach.vn

Sau đó, Trần Ngọc phát hiện cậu đã lầm, suy nghĩ của cậu quá đơn giản, cho nên khi Trần Ngọc còn chưa kịp thích ứng, tiếng hét của cậu đã vang vọng bốn bề trong động.

…….

Đập vào mắt là một khuôn mặt nữ nhân còn trẻ cực kỳ xinh đẹp, nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện dung mạo nàng ta giống y như đúc với Trần Viên Viên trong bức tranh được tìm thấy ở gian thạch thất thứ hai. Cả người nàng đều ướt đẫm, mái tóc dài đen nhánh dính bết lên thân thể. Điểm mấu chốt chính là, mỹ nhân hoàn toàn không mặc quần áo.

Hình ảnh nóng bỏng như vậy, nhưng Trần Ngọc chỉ cảm thấy đời này chưa bao giờ nỗi sợ hãi lại tràn ngập trong tim cậu như hiện tại, nửa người dưới của nữ nhân này rõ ràng là một chiếc đuôi rắn khổng lồ màu trắng. Chẳng lẽ đây chính là Trần Viên Viên? Nàng cuối cùng cũng vẫn biến thành bánh tông? Hơn nữa, đây rốt cuộc là bánh tông hiệu Trần Viên Viên hay là xà mỹ nữ hiệu Trần Viên Viên?

Nữ nhân trẻ tuổi quay mặt sang nhìn chằm chằm Trần Ngọc, trong con ngươi màu vàng dựng thẳng phút chốc hình như hiện lên vẻ kinh hỷ khi nhìn thấy thức ăn…. nhưng thật ra là cảm giác đói khát lâu ngày.

Trần Ngọc run rẩy lui về sau, xoay người bỏ chạy, sau đó cậu giật mình há to miệng. Trần Ngọc đến bây giờ mới phát hiện ra mình đang ở đại sảnh của một gian phòng có ba tầng lâu, trong phòng nguy nga lỗng lẫy, nói đúng hơn là kim ngọc mãn đường, màu vàng rực rỡ lóa mắt. Trần Ngọc thầm nghĩ, trong bút ký của người nọ có nhắc đến kho báu như núi, cậu vốn cho rằng câu nói kia chỉ khoa trương mà thôi, nhưng bây giờ cậu nhận ra, trên thế gian này thực sự có kho báu cao như núi.

Bốn phía đại sảnh đều đặt tượng tỳ hưu đá rất lớn, giữa phòng chất đầy dụng cụ bằng vàng, trang sức đá quý, thật sự giống như một ngọn đồi

https://thuviensach.vn

nhỏ, phải ngước mặt lên mới nhìn thấy đỉnh. Thư họa ở góc phòng, gần đến trăm quyển các loại, nơi này so với những gì ghi chép về bảo tàng bí ẩn của Ngô Tam Quế có khi còn nhiều hơn.

Đương nhiên, kho báu có nhiều đến thế nào đi chăng nữa, Trần Ngọc vẫn phải chạy trối chết. Song,Trần Ngọc lại ngừng bước. Trừ kho báu ra, cậu bi kịch phát hiện trong đại sảnh này còn có những thứ khác.

Rắn, tất cả đều là rắn.

To có, nhỏ có, thô có, mảnh có, ngay cả góc tường cũng toàn trứng rắn, cậu thậm chí còn chứng kiến một con ấu xà màu đen vừa phá trứng chui ra! Thay vì nói là tàng bảo khố, không bằng bảo đây là ổ rắn. Đám xà quấn thành từng đoàn từng đoàn lăn lộn trên nền nhà, bất kể có độc hay không, Trần Ngọc cảm thấy những con rắn này đều không phải loài ăn kiêng.

Trần Ngọc hít vào một ngụm khí lạnh, lại cố giả bộ trấn định xoay người. Hiện tại xem ra, an toàn nhất, là chạy vòng qua bên cạnh xà mỹ nữ, từ hang động vừa rồi leo lên, tìm được những người khác, như vậy cậu mới có hy vọng sống sót.

Điều may mắn duy nhất bây giờ chính là đám rắn ở bốn phía không thấy có dị động, tựa hồ còn chưa phát hiện ra Trần Ngọc xâm phạm lãnh thổ. Súng trong tay Trần Ngọc từ từ giương lên, đánh rắn phải đánh giập đầu, nhắm thẳng vào trái tim. Sau đó cậu thấy xà mỹ nữ ở phía đối diện cúi thấp người, dùng hai tay khổ sở tự mình xé một lớp da từ trên đuôi xuống.

Cuối cùng ném tới dưới chân Trần Ngọc, Trần Ngọc phát hiện, cái thứ dinh dính ướt nhẹp này là da rắn.

Trần Ngọc buồn nôn, cậu cố nén khó chịu, ngẩng đầu tiếp tục ngắm bắn. Xà mỹ nữ giương mắt nhìn về phía Trần Ngọc, đồng tử màu vàng khẽ thu nhỏ lại. Trần Ngọc nhận ra khuôn mặt yêu dị mà xinh đẹp kia đang biến

https://thuviensach.vn

đổi, làn da trắng nõn gần như trong suốt hóa thành từng đám vảy tái nhợt cực nhỏ, vảy dần dần bao trùm hết cả gương mặt, một lát sau, Trần Ngọc đã phân không rõ ngũ quan trên khuôn mặt kia nữa, chỉ trông thấy một đôi mắt màu vàng.

Hóa ra, nữ nhân không có mặt nọ, thật sự tồn tại.

Mặt rắn, đuôi rắn, chỉ có nửa người trên vẫn giữ nguyên hình người, đây mới chính là Trần Viên Viên? Nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà biến thành bộ dáng như thế này? Xà mỹ nữ há miệng, nàng phát ra thanh âm khàn khàn, hai tay giang rộng, bổ nhào về phía Trần Ngọc.

Trần Ngọc cầm súng, nheo lại hai mắt, từ từ bóp cò.

Xà mỹ nữ chợt phát ra tiếng rít nhỏ, sau đó trườn sang bên cạnh, Trần Ngọc thấy được Phong Hàn chui ra từ trong động, con ngươi của Phong Hàn ngoại trừ màu đen còn nhoáng lên màu vàng kim cùng ánh đỏ, răng nanh trong miệng cũng hiện ra. Khi nhìn thấy Trần Ngọc, màu đỏ trong mắt hắn mới dần dần phai nhạt.

Phong Hàn giơ tay lên hướng Trần Ngọc chào hỏi, bình thản hữu hảo tựa như ánh mặt trời sau giờ ngọ cùng hàng xóm khách khí, “Ngươi thoạt nhìn rất tốt.”

Trần Ngọc trắng bệch nghiêm mặt, cắn răng nói: “Ngươi hoa mắt, trên thực tế, ta không xong đến nơi rồi.”

Phong Hàn khẽ mỉm cười, đi về phía Trần Ngọc, Mã Văn Thanh cùng Kiều Dật lúc này cũng trước sau ra khỏi cửa động.

“A! Bảo bối! Chúng ta phát —— hiện rồi!” Mã Văn Thanh thật ra là định nói chúng ta phát tài rồi…

“Mau quay lại, ở đây đều là rắn!” Trần Ngọc kêu lên.

https://thuviensach.vn

Lúc này, xà mỹ nữ lập tức đem mục tiêu tập kích đổi thành Mã Văn Thanh .

“Kháo, đây là đồ chơi gì vậy? Xà yêu!” Mã Văn Thanh còn chưa kịp xông đến bảo tàng đã bị dọa cho hết hồn, vừa chạy trốn sang phía Kiều Dật vừa mắng, bởi vì có vảy che kín nên không thể nhìn thấy hoá ra đây chính là khuôn mặt mà Mã Văn Thanh sợ hú hồn ban nãy.

Trần Ngọc hữu khí vô lực nói: “Ngươi cũng có thể gọi nàng là xà mỹ nữ, ta nghĩ người đẹp khi nãy tập kích ngươi không thành chính là nó, Mã Văn Thanh, kỳ thực ta không biết từ khi nào ngươi lại đi yêu thích nhân thú đó.”

“Tiểu Trần Ngọc ngươi lại muốn ta chỉnh ngươi ! Ngao a, không thể nào, mới vừa rồi rõ ràng là nữ nhân, hơn nữa trên mặt cũng rất bình thường.” Mã Văn Thanh vừa chạy vừa kêu la, chợt nhớ tới điều gì, “Trong nhật ký của người nọ có viết về nữ nhân không mặt, không phải chính là nàng ta đó chứ?”

“Rất có thể là vậy, xem ra người mà vị đội trưởng đáng thương kia mê luyến chẳng qua chỉ là một con rắn.” Trần Ngọc vô cùng đồng tình nói, “Bất quá, là mỹ nữ xà, khi chưa lột da, khuôn mặt còn nhìn được, chính là gương mặt của Trần Viên Viên đó.”

“Đây là loại Sinh xà cổ đặc biệt, mặc dù không biết do ai làm, Trần Viên Viên xem ra khi còn sống đã biến thành hình dạng này.”Phong Hàn nói.

Trần Ngọc kinh ngạc nhìn về phía Phong Hàn, có lúc, cho dù là một bánh tông, Phong Hàn có phải hay không quá hiểu biết.

“Tại sao nó chỉ đuổi theo ta?!” Mã Văn Thanh vừa chạy vừa bi phẫn hét lên.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc không khỏi nghĩ tới những lời Mã Văn Thanh nói khi mới vừa vào mộ đạo, vội vàng nhắc hắn: “Ngươi đã nói là bởi vì ngươi tương đối đẹp trai!”

“….”

Kiều Dật nổ súng, bắn trúng ngang hông xà mỹ nữ, xà mỹ nữ đau đớn lăn lộn, máu tươi tràn ra. Sau đó xà mỹ nữ xoay chuyển liên tục, rồi nhào tới bên tường. Tiếp đến cúi xuống cắn xé, mọi người sợ hãi phát hiện ra, nằm ở đó, là một người!

Xà mỹ nữ chốc chốc lại ngẩng đầu lên, trong miệng nuốt xuống một khối thịt, chờ thịt được nuốt vào, Trần Ngọc nhận thấy viên đạn găm ở thắt lưng của mỹ nữ xà từ từ bị đẩy ra ngoài, ngang hông một lần nữa bị vảy bao trùm, hoàn mỹ bóng loáng như băng. Xà mỹ nữ nheo mắt lại thấy rõ Kiều Dật là cầm súng bắn nó, hai chiếc răng nanh vừa trắng vừa dài lộ ra ngoài, biểu thị tức giận.

Khi những người khác còn đang bận rộn đối phó với xà mỹ nữ, Trần Ngọc lại ngơ ngác nhìn cái người nằm trên đất, người nọ đã bị ăn hơn phân nửa, từ phần eo trở xuống đã không còn lại gì.

Nơi nơi trên cơ thể huyết nhục mơ hồ còn bất chợt chui ra những con rắn dài nhỏ, khi Trần Ngọc cắn răng không muốn nhìn thêm nữa, người nọ đột nhiên rên rỉ một tiếng.

Còn sống!

Trần Ngọc kinh hãi ngẩng đầu, phát hiện cặp mắt mang theo tia máu của người kia đang chằm chằm nhìn thẳng về phía mình.

“Giết ta, giết ta!” Thanh âm khàn khàn cực nhỏ.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc siết chặt lòng bàn tay,giơ súng lên, cuối cùng hỏi: “Có còn ai khác ở đây không?” Cậu bất giác nghĩ tới Trần gia nhị đệ tử Triệu Ly mới gặp qua cách đây không lâu.

“A a a a a, giết ta!”

Trần Ngọc biết, người này thật ra đã phát điên rồi, cậu nhắm mắt nổ súng.

Trần Ngọc xoay người lại, nhìn về phía mỹ nữ xà đang đuổi theo Kiều Dật, vội vàng thay băng đạn mới, tốt nhất là bắn vài phát, thu hút sự chú ý của mỹ nữ xà, bằng không qua mấy giây nữa, Kiều Dật khẳng định sẽ bị đuổi kịp.

Mỹ nữ xà xoay người, nhìn về phía bên này, Trần Ngọc bật đèn pin mắt sói nên chiếu thẳng vào mắt nó. Thừa dịp nó bị mù tạm thời, Trần Ngọc vội vàng đổi vị trí, Phong Hàn vẫn như cũ không hề động đậy. Sau đó Trần Ngọc phát hiện khi xà khôi phục lại thị lực, liền nhào về phía cậu, về khoảng cách Phong Hàn gần với xà mỹ nữ hơn, nhưng xà mỹ nữ chưa từng liếc mắt tới, ngay cả khi đã đến gần, cũng cố ý bỏ qua nơi Phong Hàn đang đứng.

Kháo a, cái con rắn này cũng biết bắt nạt kẻ yếu.

“Phong Hàn, tới đây, chúng ta trở về!” Trần Ngọc nói, vọt đến bên cạnh cửa động.

Liền thấy Giáo sư Tiền mang theo tất cả mọi người cùng xuống.

Không đợi Trần Ngọc mở miệng, Giáo sư Tiền đã lên tiếng: “Mau, xem thử có đường khác hay không, không biết xảy ra chuyện gì, những con rắn độc hai chân kia bò đến nơi này, chúng ta chỉ có thể tạm thời đem cửa đá chặn lại, nhưng e là bọn chúng lọt vào đây cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.”

https://thuviensach.vn

Đây là đang trình diễn màn thảm họa rắn sao? Kháo a, Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh bất đắc dĩ liếc mắt nhìn nhau, nhường đường để cho mọi người đi vào.

Sau đó tất cả mọi người đầu tiên thì vui mừng nhận ra bảo tàng như núi, nhưng lúc sau lại bi kịch nhận ra nơi này cũng có rất nhiều rắn, có nữ sinh nhát gan đã khóc nấc lên.

Phong Hàn chợt nói: “Trần Ngọc, đem đống y phục ngươi lấy ở gian phòng kia ra chia cho mọi người.”

“Tại sao?”

Phong Hàn chỉ trên mặt đất, đáp: “Y phục trong tay ngươi, có thể đều là do thứ kia tạo ra.” Trần Ngọc nhìn theo tay Phong hàn, da rắn mà xà mỹ nữ lột xuống khi nãy, đã biến thành lớp y phục màu ngân bạch.

“Hơn nữa, từ bấy đến giờ, những con rắn nhỏ kia chưa từng tiếp cận ngươi, chỉ có xung quanh ngươi là không có. Trừ con lớn nhất ra, lũ ấu xà không thể động vào ngươi.” Phong Hàn mặt không đổi sắc bóp chết một con rắn bò lên người hắn, đồng thời thản nhiên nói.

Xem ra rắn là động vật cấp thấp, còn lâu mới có thể so sánh với cổ, trừ xà mỹ nữ, lũ ấu xà vẫn không hề kiêng dè Phong Hàn.

Trần Ngọc vội vàng đem y phục phân phát, vì không đủ nên có người phải dùng chung, quả nhiên bây giờ chỉ cần lo ứng phó với mỹ nữ xà kia.

“Giáo sư, làm thế nào bây giờ?” Diêu Văn Văn sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, nữ sinh sợ rắn tựa hồ là bẩm sinh.

Giáo sư Tiền thấy tình hình trong phòng cũng phải nhíu mày, lên trời không đường, xuống đất không cửa. Bây giờ, kho báu như núi hiện ra trước mặt cũng không có nổi một tia mừng rỡ.

https://thuviensach.vn

“Phương Kim, ngươi làm gì vậy! Mau quay lại!” Bạn gái Tiểu Tề của Phương Kim kinh hoàng hét lên.

Mọi người quay lại nhìn, phát hiện Phương Kim mang trên mặt nụ cười quỷ dị, trong tư thế kỳ quặc chầm chậm đi về phía xà mỹ nữ, đồng thời lẩm bẩm trong miệng: “Mỹ nhân, ta tới đây ——”

Phong Hàn lại gần, đập vào gáy Phương Kim, Phương Kim hét lên, tỉnh lại.

Xà này hình như còn có thể thôi miên? Trần Ngọc tựa hồ hiểu được nguyên nhân tại sao vị đội trưởng kia muốn lưu lại, khi đó đại khái ở trong mắt đội trưởng, xà mỹ nữ nhưng thật ra là một tuyệt thế mỹ nhân.

Xà mỹ nữ một lần nữa đứng lên, giang rộng hai tay, xoay ngươi muốn chui vào trong động.

“Không tốt, nó đi nhất định là để thả những con độc xà kia!” Giáo sư Tiền cả kinh nói.

Phong Hàn lôi kéo Trần Ngọc, hai người bọn họ dùng một bộ y phục miễn cưỡng đắp lên người, lúc này đi tới, chỉ lên trên bảo tàng: “Bảo tất cả mọi người chạy lên phía trên.”

Giáo sư Tiền lập tức nhìn theo hướng chỉ của Phong Hàn, bên trên đống kho báu, có vài thân ảnh màu xám tro.

“Là thây khô, hơn nữa quần áo trên người cũng cái xác ở cửa không khác nhau là mấy.” Giáo sư Tiền lẩm bẩm nói, sau đó ông hiểu được dụng ý của Phong Hàn, những thi thể này đều là đầu hướng lên trên, ngả vào trên đống kho báu, với lại đã gần như bò lên đến nóc. Bọn họ liều chết cũng muốn đi lên trên, rốt cuộc là tại sao.

https://thuviensach.vn

Nếu như đám người bọn họ bây giờ cũng đi lên, có thể tìm được đường ra ngoài hay không?

-END 16-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Bởi vì xà mỹ nữ kia trước khi đi đã kêu lên mấy tiếng quái dị, bầy rắn cũng khác với lúc nãy coi như không thấy bọn họ, đều bắt đầu tranh nhau hăng hái trườn tới đây. Mặc dù có y phục của con rắn kia bảo hộ không sợ chúng công kích, nhưng cả một tập đoàn rắn đổ xô đến cũng đủ khiến người ta phải hoảng hồn.

"Mau! Chạy nhanh lên phía trên!". Kiều Dật cùng Phương Kim vội vàng đỡ lấy Giáo sư Vương, dẫn đầu bò lên. Phía trên có thứ gì hiện tại còn chưa biết, nhưng chỉ có trên này là không có rắn.

Có thể do nguy hiểm từ đằng sau quá mức kinh khủng, Trần Ngọc nhận ra tất cả mọi người đều phát huy hết mực thể lực cùng tốc độ, ngay cả nữ sinh cũng không ai rơi rớt ở phía sau. Song trong lúc cậu vô tình quay đầu lại, phát hiện Mã Văn Thanh thế nhưng tụt lại đằng sau, còn có một nam sinh khác, so với Mã Văn Thanh còn chậm hơn.

Ngẩng đầu lên Trần Ngọc thấy được từ cửa động bên kia đã tuôn ra hàng đàn rắn hắc hoàng hoa văn có chân, những con rắn mang theo kịch độc này có e ngại lớp y phục ngân bạch hay không còn chưa rõ.

"Mau, hai người các ngươi, nếu không sẽ không kịp mất!" Trần Ngọc hướng Mã Văn Thanh cùng nam sinh kia hét lớn.

Mà gay go hơn nữa chính là, cậu phát hiện bầy rắn đã vọt tới nam sinh bên cạnh Mã Văn Thanh, nửa người hắn bị xà quấn đầy. Cuối cùng nam sinh kia toàn thân cơ hồ đều bị bao trùm bởi rắn, sau khi thét lên một tiếng

https://thuviensach.vn

thảm thiết, chỉ có thể trông thấy một hình người được bao bọc bởi đoàn rắn khổng lồ.

Trần Ngọc cắn răng, giật khỏi Phong Hàn vẫn luôn kéo tay của cậu, quay lại chuẩn bị đi xuống cứu người.

Phong Hàn cau mày nhìn về phía Trần Ngọc, đảo mắt đã gắt gao túm được cậu, hỏi: “Sao vậy?”

Trần Ngọc nhìn thẳng vào cặp mắt đen nhánh kia, không hề nghĩ ngợi đã tự giác mở miệng giải thích: “Ta đi giúp Mã Văn Thanh.”

Phong Hàn khẽ liếc phía dưới, sau đó khiêu mi nhìn Trần Ngọc, vẫn không buông ra. Tiện tay lục lọi trong túi xách của Trần Ngọc, tự động lấy chủy thủ làm của riêng, mang theo Trần Ngọc đi xuống.

Đến gần Mã Văn Thanh, bên cạnh hắn đã có không ít lũ rắn bị cắt thành hai khúc, trên thanh đao vừa dài vừa mảnh dính đầy máu rắn nhớp nhúa.

Đem y phục bọc quanh người Trần Ngọc, Phong Hàn chỉ vào tập đoàn xà khổng lồ phía dưới nói: “Hai người các ngươi lên trước đi, ta đi xem thử người kia có còn cứu được nữa hay không.” Thấy ánh mắt Trần Ngọc kinh hoảng hòa lẫn lo lắng, Phong Hàn nói: “Mình ta đi xuống là đủ rồi, lát nữa ta quay lại tìm ngươi, đi mau.”

Mã Văn Thanh hươ đao, súng của Trần Ngọc đối với những con rắn nhỏ này mà nói có cũng như không, cậu cũng chẳng muốn lãng phí đạn, từ trong balo lôi rmột thanh đao ra ngoài.

Hai người vừa đối phó với lũ xà vừa liều mạng bò lên trên, đỉnh bảo tàng càng ngày càng gần, cuối cùng hai người đến được trên nóc thở hổn hển. Phát hiện đa số những người ở đây đều đang ngửa đầu nhìn nóc đại sảnh.

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh ngẩng đầu lên nhìn, vòm đại sảnh khảm đầy những viên dạ minh châu phát sáng như đèn, hơn nữa đối diện phía trên bảo tàng, rõ ràng có một trộm động. Có điều đỉnh bảo tàng còn cách vòm đại sảnh ít nhất phải hơn 3m, làm sao mới lên được đó đây?

Trần Ngọc lên đến trên cùng liền vội vàng quay đầu nhìn xuống, bảo tàng lấp lánh ánh vàng hơn phân nửa đã bị đám xà che lấp. Mà Phong Hàn đang dùng tay ôm người đi lên, đến gần trước mặt, Trần Ngọc mới phát hiện trên người Phong Hàn có không ít vết máu.

“Ngươi bị thương?!” Trần Ngọc cả kinh hỏi, bánh tông một khi chảy máu có nghĩa đã chịu thương tổn…

Phong Hàn lắc đầu, “Chỉ bị thương nhẹ, đa phần đều không phải là máu của ta.” Nói xong đem nam sinh đang hôn mê kia ném trên mặt đất, nói: “Có xà chui vào trong miệng hắn, cho dù cứu được, đoán chừng sau này người cũng trở nên trì độn.”

Trần Ngọc nhận ra sinh viên nọ toàn thân đều là vết tím bầm, miệng há to, ánh mắt trợn trắng.

Người này cơ thể không đến nỗi nào, thành tích thể dục hình như so với mình còn tốt hơn rất nhiều, Trần Ngọc không hiểu, khi trốn chạy để khỏi chết tại sao hắn lại chậm như vậy.

“Kháo a, cháu trai này so với ta còn tham hơn, ta mới vừa trông thấy, nhưng vì cách quá xa, cũng không dám lại gần.” Mã Văn Thanh kéo giật lại bàn tay phải đang gắt gao nắm chặt lại của nam sinh kia, một khối phỉ thúy cực lớn hiện ra trước mắt mọi người, thật giống như một quả dưa hấu phỉ thúy, vỏ bên ngoài màu ngọc bích xanh biếc, bên trong màu đỏ, còn cả mấy cái hạt màu đen.

Vừa nhìn đã biết chính là cực phẩm, rất mê người.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc thở dài, bỗng nhiên lại cảm thấy có gì đó không ổn, hồ nghi nhìn chằm chằm Mã Văn Thanh: “Tiểu tử ngươi tại sao cũng chậm như vậy ——”

Mã Văn Thanh vội vàng dùng tay bịt mồm Trần Ngọc, lớn tiếng nói: “Tiểu Trần Ngọc, tình huống bây giờ rất khẩn cấp, đám gia hoả kia một lát nữa sợ rằng sẽ lên tới đây, hiện tại việc cấp bách nhất là chạy trốn.”

Lúc này đã có sinh viên nghĩ đến biện pháp bắc thang người, cứ hai ba người nâng một người lên cửa động.

Trần Ngọc vô thức tìm kiếm Phong Hàn, người kia cho dù rất bá đạo ngang ngược, nhưng ở bên cạnh hắn vẫn cảm thấy thực an tâm. Mà trong suốt cuộc hành trình, ở thời khắc mấu chốt cơ hồ đều là Phong Hàn ra chủ ý. Phong Hàn cũng không ngẩng đầu nhìn trộm động bên trên mái vòm, mà chỉ chuyên chú nhìn một cái bàn gỗ tinh xảo trong đống kho báu, phía trên để một hộp gấm nho nhỏ. Trong núi bào tàng này quả thực chẳng tính là gì. Thế nhưng, Phong Hàn luôn luôn đối với tài bảo không chút để tâm cư nhiên lại nhanh chóng lấy cái hộp kia đi. Trần Ngọc nghĩ nếu Giáo sư Tiền thấy, nhất định sẽ không còn dùng ánh mắt tán thưởng để nhìn hắn nữa.

Phong Hàn xoay người, trong cặp mắt đen láy luôn lạnh như băng thậm chí còn hiện lên nét cười đắc ý, sau đó, giống như cái gì cùng chưa từng làm, nghiêm giọng nói: “Sinh xà cổ đã đuổi tới đây, chúng ta cũng mau đi thôi.”

Cách bắc thang người này không tồi, không mất nhiều thời gian, đám sinh viên đều thuận lợi tiến vào trộm động, cả hai vị giáo sư cùng nam sinh bị hôn mê kia cũng được Mã Văn Thanh và Trần Ngọc đưa lên trên. Đợi đến khi chỉ còn lại Mã Văn Thanh, Trần Ngọc và Phong Hàn, Phong Hàn nói với Mã Văn Thanh: “Ngươi lên trước đi.”

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh đáp: “Ta lên rồi ném xuống sợi dây, kéo các ngươi lên?”

Phong Hàn lắc đầu, “Không cần, chúng ta tự lên được.”

Mã Văn Thanh kinh ngạc nhìn hai người một lúc, sau đó cũng đi lên.

“Còn lại hai người, chúng ta lên đó bằng cách nào?” Trần Ngọc hỏi, dù gì cậu cũng không thể tự mình lên trên kia được.

Phong Hàn nghiêng đầu quan sát Trần Ngọc, giống như là đang nghiêm túc suy xét, rốt cuộc cũng lên tiếng: “Đầu ta đau, không có khí lực.”

Trần Ngọc tức muốn thổ huyết, cậu bối rối thất thố cả kinh kêu lên: “Chẳng lẽ ngươi muốn ta đưa ngươi lên, sau đó tự mình xoay sở?!” Nhìn hình thể của Phong Hàn như vậy, mình sao làm được chứ? A, mặc dù hắn cao thật, nhưng lại rất gầy, dáng người cũng rất tốt — ô, lão thiên gia, tại sao cậu còn tâm tư nghĩ đến những thứ này a!

Phong Hàn lộ ra nụ cười bí hiểm, Trần Ngọc nhìn đến hoa cả mắt, cậu cảm thấy mình mới là ngươi đầu óc choáng váng mất hết khí lực. Phong Hàn đưa tay túm Trần Ngọc tới trước mặt, sau đó giống như không còn sức lực yếu ớt cúi đầu.

Trần Ngọc cả kinh, Phong Hàn chưa bao giờ lộ ra dáng vẻ yếu ớt như hiện tại, cậu nuốt nước bọt, muốn an ủi khích lệ đôi câu, sau đó cảm giác được trên cổ lành lạnh. Vì để che dấu Thanh Long hoàn, cổ áo của Trần Ngọc vẫn dựng thẳng.

Đôi môi lạnh như băng, đầu lưỡi nóng rực, dịu dàng liếm láp, sau đó răng nanh sắc nhọn đâm vào da thịt, cảm giác tê dại truyền từ cột sống lên đến đỉnh đầu, tay chân Trần Ngọc lập tức như nhũn ra đến nỗi sắp không chống đỡ nổi mình nữa.

https://thuviensach.vn

Lần thứ hai, Phong Hàn lại hút máu! Trần Ngọc mơ hồ ý thức được, nhưng cậu đã không còn khí lực để mà la mắng.

Bầy rắn rất nhanh sẽ xông tới, Phong Hàn cũng không có quá đáng, chỉ qua mấy giây liền rời khỏi cổ Trần Ngọc, lại giúp cậu kéo cao cổ áo, sau đó vỗ vỗ mặt Trần Ngọc, nói: “Ta đưa ngươi lên.” Ôm lấy Trần Ngọc hướng về phía cửa động.

Mất máu không nhiều lắm, Trần Ngọc lấy lại tinh thần, phát hiện bầy rắn đã đến sát bên chân Phong Hàn, lập tức dùng sức bám lấy cửa động, chui vào. Mộ đạo hơi nghiêng về phía trước, mặc dù tối om, thế nhưng không tốn không ít sức lực. Sau khi Trần Ngọc trèo lên, bò về trước hai bước, liền xoay người lại, chuẩn bị lấy sợi dây từ trong balô ném cho Phong Hàn.

Phong Hàn đã đi tới bên dưới trộm động, nhìn Trần Ngọc, sau đó tung người nhảy lên.

Nhìn cái người đột nhiên xuất hiện trước mặt mình này, khóe miệng Trần Ngọc co giật, cú nhảy thần kinh này là sao a! Chẳng lẽ hắn từng luyện qua khinh công? Trần Ngọc trợn mắt há hốc mồm xen lẫn ghen tỵ quan sát Phong Hàn.

Phong Hàn đẩy Trần Ngọc một cái, Trần Ngọc lại đeo đèn mỏ lên, Phong Hàn đến phía trước lôi cậu cùng bò theo.

Bò được một đoạn, Trần Ngọc đột nhiên cảm giác bên cạnh có thứ gì đó, nương theo ánh đèn ảm đạm trên đầu, nghiêng người vừa nhìn, thiếu chút nữa đã té xuống, khuôn mặt trắng bệch của xà nữ đang gắt gao áp chặt vào eo cậu, trên mặt vẫn là một bộ dạng không đổi, cặp mắt màu vàng chăm chăm nhìn thẳng vào Trần Ngọc.

Chân Trần Ngọc khẽ run rẩy, nhấc lên đạp nó, quái vật này sao lại lên đây nhanh vậy!

https://thuviensach.vn

Xà mỹ nữ tựa hồ do dự trong chốc lát, bò vội sang bên cạnh hai bước, né tránh chân của Trần Ngọc, nhưng rất nhanh lại như hình với bóng đuổi theo, móng vuốt nhanh chóng vươn ra chụp tới —— tiểu đệ đệ của Trần Ngọc.

Trần Ngọc muốn khóc, các vị thần tiên ở trên cao, nhà con chín đời đều là con một a a! Còn chưa kịp chảy nước mắt, sau cổ áo đã bị người túm lấy, xách lên trên. Sau đó trên chân Trần Ngọc chợt lạnh, cậu vội vàng nhìn xuống, phát hiện cái quần của mình tụt đến đầu gối, còn xà mỹ nữ thì không thấy đâu nữa.

Mấu chốt hơn chính là, Phong Hàn sợ Trần Ngọc gặp nguy hiểm, đẩy Trần Ngọc tới phía trên, khuôn mặt Phong Hàn đối diện với vị trí phía dưới thắt lưng Trần Ngọc.

Trần Ngọc run rẩy, dưới vẻ mặt mang theo ý cười kỳ lạ của Phong Hàn, tay chân luống cuống vội kéo quần lên.

Kháo a, rắn này cũng biết quấy rối ***! Trần Ngọc trên mặt bốc lửa, Phong Hàn đột nhiên mở miệng nói: “Khối ngọc ngươi đeo bị lấy đi rồi.”

Trần Ngọc cứng nhắc bò một lúc lâu, xấu hổ và giận dữ cũng tiêu tán phần nào, mới nhớ ra, đeo bên hông chính là quỳ long văn ngọc quyết của Khương gia đưa cho. Hừ một tiếng nói: “Chẳng sao cả, còn hơn bị mất những thứ khác….” Tiểu đệ đệ của mình so với khối ngọc kia trân quý hơn nhiều.

Phong Hàn không nói gì thêm, qua một lúc, rốt cuộc cũng thấy được ánh sáng, bọn họ lần lượt leo ra khỏi trộm động.

Khi những làn gió trên núi thổi lất phất qua gương mặt, Trần Ngọc hít một hơi thật sâu, cảm thấy còn sống thực sự là quá tốt. Mùa hè chói chang, trên núi hoa cỏ rực rỡ, có cả dòng suối chảy róc rách, phong cảnh kỳ lệ giờ phút này càng thêm tươi đẹp.

https://thuviensach.vn

Thấy hai người ra ngoài, mọi người vội đẩy một tảng đá qua, lấp kín trộm động.

Mã Văn Thanh ha ha cười lớn nói: “Không biết là vị nào có tài như vậy a, từ nơi này đào xuống trộm động, vào đúng tàng bảo khố, cũng may mắn cứu thoát chúng ta.”

Giáo sư Tiền mừng rỡ nói: “Hình như đây là phía sau núi, thật tốt quá, không cần đi qua cái sơn cốc không thể đi về kia, chúng ta vẫn có thể ra ngoài.”

Trần Ngọc dõi mắt vừa nhìn, chợt kinh hãi, từ đỉnh núi trông xuống, mới thấy núi non chập chùng, những ngọn núi chung quanh núi này mơ hồ tạo nên hình thái “triều án”, tựa như quan lại vây quanh quân chủ. Phía trước lại có sông lớn bao quanh, vô phong khả tán, hữu thủy khả giới. Trong phong thủy học, đây chính là huyệt vị tụ khí tàng khí thượng hạng.

Nhưng một nơi bảo địa phong thủy như thế này, tại sao phó tướng lại biến thành bánh tông? Trừ phi có người động tay động chân, cố ý dưỡng thi. Trần Ngọc nhíu chặt lông mày, Phong Hàn vẫn luôn theo sát cạnh Trần Ngọc.

Bởi vì có người bị thương hôn mê, mọi người mặc dù mệt mỏi, cũng không dám trì hoãn thêm nữa, Giáo sư Tiền quyết định nhân lúc trời còn sáng xuống núi.

May mắn chính là lúc xuống núi gặp được người địa phương, cư nhiên ở cái nơi kỉ ho cò gáy này qua đêm trở về lại thấy hộ nhà dân, cũng không cách xa cái thôn khi tới là mấy.

Giáo sư Tiền cả đêm nhờ người dẫn đường đi đến cái thôn nọ, nhưng phát hiện một nhà dẫn đường kia đã không thấy đâu. Chẳng những nhà dẫn đường cho họ, ngay cả các ngôi nhà khác trong thôn cũng không có lấy một bóng người.

https://thuviensach.vn

Trong một đêm, thôn này giống như bị bỏ hoang. Thôn dân mang bọn họ tới đây nói: “Thì ra là các ngươi muốn tìm nơi này, ở đây làm gì có ai sống, đều là các căn nhà đã vài chục năm tuổi, thỉnh thoảng mới có người vào núi nghỉ chân ở chỗ này.”

Tất cả mọi người chết lặng, trước đó vài ngày đèn dầu còn sáng rực, thức ăn nóng hổi, những khuôn mặt lớn nhỏ tựa như đều đã thành ảo giác. Nhưng Vương Miêu – bạn học của bọn hắn đang ở đâu, lật cả thôn này lên, trừ tro bụi cùng phòng ốc cũ nát, cũng không thấy một ai.

Bất đắc dĩ, Giáo sư Tiền không thể làm gì khác hơn là quay về trấn, Giáo sư Vương cùng sinh viên bị thương nhất định phải nhanh chóng đưa vào bệnh viện. Lúc gần đi còn không quên nhờ người trong thôn nếu thấy cô nữ sinh nào thì hãy báo ngay cho giáo sư. Chuyện của Vương Miêu, giáo sư không thể làm gì khác hơn là báo cáo với trường học, sau đó đến trình diện đồn công an, vụ án mất tích ly kỳ này nhất thời không thể giải quyết ngay được.

Trên xe lửa trở về, Trần Ngọc miễn cưỡng nằm ở trên giường ngủ đến thiên hôn địa ám, cho tới tận lúc Phong Hàn đạp cậu đứng dậy đi mua cơm, Trần Ngọc mới giật mình nhận ra, Phong Hàn vẫn còn đi theo cậu.

Nhìn cái người xuất chúng khiến cho nhân viên phục vụ trên tàu không ngừng đưa nước nóng tới, Trần Ngọc lắp bắp khó khăn nói, “A, Phong đại ca, ngài đây là định đi đâu?”

Phong Hàn chọn mi, nói như thật: “Ta đương nhiên là đến chỗ ngươi ở.”

-END 17-

Lời tác giả: a, bạn học Trần Ngọc chưa dự đoán được cuộc sống ở chung bi thảm của mình giờ mới bắt đầu…

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 18

"Thế nhưng…!" Trần Ngọc cau mày suy nghĩ lý do cự tuyệt, "Ngươi sẽ không quen ở chung một chỗ với người nhà của ta, ân, nói không chừng ngươi ngay cả một giây cũng không thể chịu được bọn họ."

Phong Hàn liếc mắt nhìn Trần Ngọc, mang theo sự nghi hoặc ta tại sao phải nhẫn nhịn, dùng tư thế thoải mái nằm vật xuống chiếc giường đối diện Trần Ngọc. Giáo sư Tiền vẫn nghĩ Phong Hàn là bằng hữu của Trần Ngọc, hơn nữa trải qua lần chạy trốn kinh hiểm này, Phong Hàn bất tri bất giác đã nhận được sự đánh giá cao độ cùng đối đãi hơn người của Giáo sư Tiền, lúc đặt vé tàu cũng gộp Phong Hàn vào chung luôn.

Cho nên khi Trần Ngọc ở trong toa tàu thấy Phong Hàn, kinh ngạc luống cuống đến hoảng hốt, nhưng vẫn ngoan ngoãn không dám nói thêm nửa câu.

Trần Ngọc mí mắt giật giật, khuyên giải tận tình: "Ta nói, người anh em, Phong đại ca, ngài không thể vì một lần tế tự liền tước đoạt mất tự do của ta a, không công bằng, ít nhất không phải là ta tự nguyện! Ngươi hoàn toàn có thể đi tìm những tế phẩm khác cam tâm tình nguyện dũng cảm hy sinh lại vô cùng nghe lời, đối với hai ta mà nói đều trăm lợi mà không có hại!" Trần Ngọc nói đến câu cuối, nhớ ra ở đây dù gì cũng là xã hội pháp chế văn minh, hơn nữa, rời khỏi núi thì chính là địa bàn của Trần Ngọc.

Nghĩ tới đây, mắt phượng của Trần Ngọc nheo lại, lẽ thẳng khí hùng đứng phắt dậy: "Nếu như ngươi tiếp tục… quấy rối cuộc sống bình thường của ta, ta hoàn toàn có thể tố cáo ngươi – tế phẩm cái gì a, ngươi cho rằng

https://thuviensach.vn

ngươi nói ra, sẽ có người tin ngươi? Được, bọn họ sẽ chết vì cười, luật pháp cũng sẽ không thừa nhận."

Trần Ngọc nói xong, quay đầu lại tự rót cho mình một chén nước, hếch cằm, rộng lượng nói: "Sau khi rời khỏi đây ngươi đi đường của ngươi, ta đi đường của ta. Nể tình ngươi đã vài lần cứu sống ta, nếu như ngươi có gặp khó khăn gì, có thể tới tìm ta hỗ trợ."

Phong Hàn trở mình, khẽ đảo cặp mắt đen láy nhìn sang, lãnh đạm lên tiếng: "Ta không thể đồng ý với cách nhìn của ngươi, nếu như ngươi cứ khăng khăng như vậy, có lẽ ta phải dùng một phương thức khác để ngươi hiểu, lời của ta chính là luật pháp." Con ngươi sâu thẳm bắt đầu mơ hồ hiện lên màu đỏ, răng nanh sắc nhọn từ từ nhô ra, trong mắt lạnh lẽo như băng, thấy không rõ là vẻ mặt gì.

Trần Ngọc lại nhớ tới tình cảnh bị hút máu lúc rời khỏi, không tự chủ được rụt rụt lui về phía sau, nói thầm trong tuyệt vọng: "…Nhưng mà ta không muốn –"

Phong Hàn ưu nhã ngồi dậy, cau mày quan sát Trần Ngọc, tựa hồ đang suy nghĩ nên cắn vào chỗ nào.

Trần Ngọc chỉ cảm thấy một cảm giác áp bách khổng lồ đập vào mặt, chưa kịp chống đỡ đã bại trận, sợ hãi rụt rè nói: "Nếu như, ngươi bây giờ vẫn muốn đi, được…. được rồi."

Đây chính là nguyên nhân hai tháng sau, khi Trần Ngọc tốt nghiệp đại học trở về Hàng Châu ở bên cạnh lại có thêm một anh chàng đẹp trai lạnh lùng hấp dẫn tầm mắt của mỹ nữ ở khắp nơi. Mã Văn Thanh đi cùng cực kỳ bất mãn, vốn vinh hạnh đặc biệt này luôn luôn thuộc về hắn, hắn túm lấy cổ áo Trần Ngọc đòi công đạo: "Tiểu Trần Ngọc, thế này không giống ngươi a, ngụy quân tử Kiều Dật kia quan hệ với ngươi không tồi, còn chưa thấy

https://thuviensach.vn

ngươi muốn mời hắn tới Hàng Châu. Tại sao cái tên Phong Hàn này, mới gặp một lần, người liền mang về?"

Trần Ngọc cổ họng nghẹn ứ, trong lòng gào thét ta thật không muốn, thật sự là không muốn a… Cậu ho khan một tiếng, len lén liếc nhìn Phong Hàn ngồi bên cạnh tài xế xe taxi, nhỏ giọng nói: "Còn không phải do hắn tứ cố vô thân sao, tiểu gia ta có lòng nhân từ, để xây dựng thành công chế độ xã hội chủ nghĩa, chúng ta phải đoàn kết, phải yêu…"

Mã Văn Thanh vạn phần khinh bỉ nhìn Trần Ngọc, bỗng nhiên lại cười rộ lên một cách gian tà, kéo Trần Ngọc sang bên cạnh, tiến sát vào tai cậu lén lén lút lút nói: "Nói, chẳng lẽ lúc ngươi đi lên không cầm theo vật gì làm kỷ niệm?"

Trần Ngọc sửng sốt, ngay sau đó nhớ đến lúc ấy chạy trốn ra ngoài, Mã Văn Thanh rớt lại đằng sau, tiểu tử này khẳng định đã thâu không ít đồ, vội vàng dùng sự nhiệt tình hiếm thấy khó gặp mời mọc Mã Văn Thanh đến nhà mình.

Mã Văn Thanh lập tức khôi phục tư thế ngồi tử tế, nghiêm trang nói: "Ta chợt muốn về qua nhà gặp người thân. A, sư phó, phía trước quẹo trái, đến nơi, sau khi ta xuống xe, phiền ngài tiếp tục đưa hai vị này đi tiếp."

Trần Ngọc một phen níu hắn lại, chết sống không cho hắn xuống xe, cười híp mắt nói: "Văn Thanh ca, trả tiền xe trước đã."

Mã Văn Thanh run rẩy, móc một trăm đồng ném cho Trần Ngọc, suy nghĩ trong giây lát, lại đưa cho cậu một viên ngọc to bằng ngón tay cái. Cùng Trần Ngọc kề tai nói thầm: "Ta còn mấy thứ nữa, khi về nhà ngươi tìm cách xử lý hộ ta."

Trần Ngọc nhìn ngọc châu trong tay, nhớ tới khối ngọc lưu lạc trong động bảo tàng kia, nhất thời không có tâm tư náo loạn, chẳng qua chỉ gật đầu một cái. Mã gia cũng coi như là đạo mộ thế gia, nghiệp vụ chủ yếu là

https://thuviensach.vn

đạo mộ. Mà Trần gia, hai năm gần đây dần dần tẩy trắng, một nửa chuyên đạo mộ, nửa còn lại bắt đầu buôn bán cổ vật. Bởi vì quan hệ tương đối tốt, một ít văn vật không minh bạch cũng có thể thuận lợi bán ra, cho nên mấy món đồ mà Mã Văn Thanh kiếm được thường đưa cho Trần Ngọc xử lý hộ.

Chờ Mã Văn Thanh xuống xe trước, Trần Ngọc mới lên tinh thần báo tên địa chỉ muốn tới. Cha cậu tính tình nóng nảy, cậu còn chưa liều mạng đến mức đem Phong Hàn mang về nhà chính. Trần Ngọc để cho tài xế sư phó chạy thẳng đến nơi ở của mình, kể từ khi Trần Ngọc tròn 16 tuổi, lão cha cậu liền đá Trần Ngọc ra khỏi cửa, thỉnh thoảng, Trần mụ mụ quá mức nhàm chán, nhớ con trai, Trần Ngọc mới về ở mấy ngày.

Về đến nhà, Trần Ngọc xách đống hành lý, chạy thẳng vào trong phòng, ngả người lên giường. Cuộc sống cứ nên thoải mái như vậy mà trôi qua, thế mới thực hạnh phúc.

Trần Ngọc đang thỏa mãn với hạnh phúc mình tự định nghĩa thì bị cắt ngang giữa chừng, Phong Hàn đứng ở trước giường, túm lấy cổ áo Trần Ngọc đem người kéo lên, vô cùng tự nhiên nói: “Ta đói bụng, ta vừa xem qua phòng bếp, trong tủ lạnh của ngươi có không ít đồ, đi làm thứ gì đó để ăn.”

Trần Ngọc từ từ mở mắt ra, cố gắng duy trì tâm bình khí hòa: “Đúng vậy, trong tủ lạnh có không ít đồ, ngươi muốn ăn cái gì thì làm cái đó, không cần làm cho ta, ta không muốn ăn.”

Phong Hàn gật đầu một cái, vẻ mặt đồng ý: “Vậy ngươi có thể làm cho ta ăn, ta cũng không kén chọn, nhưng thịt tốt nhất phải hơi mềm, canh phải nguyên nước nguyên mùi, gia vị không cần nêm nhiều.”

Trần Ngọc nghe thấy vậy tức đến cắn răng nghiến lợi, ngươi là bánh tông thể lực tốt, ta bận bịu đã hơn nửa ngày, ta mệt muốn chết a a, cậu gian nan mở miệng, chỉ vào bếp: “Ngươi cứ dùng phòng bếp đi, ta không ngại.”

https://thuviensach.vn

Phong hàn tiếp tục: “Chẳng lẽ ta chưa nói rõ với ngươi?” Vừa nói vừa dùng đôi tay lạnh như băng không ngừng vuốt ve cổ Trần Ngọc.

Trần Ngọc nghĩ đến điều gì đó, giật mình một cái, thầm mắng mấy câu, cố gắng ngồi dậy, đè nén xung động muốn ngủ tiếp, đứng dậy đi về phía nhà bếp.

Thức ăn trong tủ lạnh, là tiểu cô nương dọn phòng do mẹ Trần Ngọc thuê để vào, thịt tươi rau cỏ mua về chất thành đống, chật cứng cả tủ lạnh. Trần Ngọc suy nghĩ một chút, Phong Hàn ăn no rồi sẽ không hút máu nữa, liền lấy sườn lợn ra ngoài, bật bếp làm sườn hấp, một ít nấm hương cùng rau cải nấu canh, sau đó bưng thức ăn lên.

Trong nhà nhất thời đều là mùi thơm của thức ăn, Phong Hàn nhìn xoi mói đồ ăn đủ hương vị trước mặt, rốt cuộc không nói gì, cúi đầu ăn cơm.

Trần Ngọc mệt mỏi liếc mắt, cái khác không dám nói, chứ tài nấu nướng của cậu tuyệt đối có thể mang ra để khoe. Bởi vì khi còn bé người lớn trong nhà quá bận rộn, tiểu Trần Ngọc từ nhỏ liền bắt đầu tự mình nấu cơm. Bây giờ thủ nghệ của cậu còn tốt hơn rất nhiều so với Trần mụ mụ, trước kia lúc còn trong trường, ký túc xá quý tộc dành cho con em cán bộ cấp cao rất quen thuộc với Trần Ngọc, tỷ như Kiều Dật, thường thường vẫn gọi Trần Ngọc ở lầu dưới đi lên nấu cơm.

Trần Ngọc không muốn đối chọi với Kiều Dật, sau đó cậu thành một tiểu tham tiền, Trần Ngọc nấu xong cơm sẽ ăn chực luôn, bớt được không ít tiền cơm.

Nấu cơm xong, Trần Ngọc ở trên ghế sa lông nghỉ ngơi, cảm thấy bụng đói réo liên tục, cũng ăn một chút, trên ngươi mồ hôi dinh dính, chuẩn bị đi tắm.

Lúc Trần Ngọc định cởi quần lót, chợt nhớ ra, bây giờ không giống trước kia, trong nhà còn có ngoại nhân. Trần Ngọc cầm theo khăn tắm, định

https://thuviensach.vn

đi vào phòng tắm, mới vừa đứng dậy, bỗng cảm giác một cánh tay lạnh như băng đang từ từ ve vuốt tấm lưng trần truồng của cậu.

-END 18-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Trần Ngọc giật nảy mình, đứng ngốc lăng tại chỗ, mặc dù đám người Mã Văn Thanh, Phương Kim cũng có lúc đùa giỡn với cậu, cởi quần áo của cậu, thậm chí còn dùng hai tay sờ soạng bỉ ổi, nhưng nếu là người sáng suốt vừa nhìn cũng biết đó chỉ là trò đùa dai. Hiện tại tình cảnh này khiến Trần Ngọc cảm thấy có gì đó không thích hợp, cánh tay lạnh như băng sau lưng cũng không vì cơ thể đang cứng đờ của cậu mà buông tha, tỉ mỉ vuốt ve, còn bất chợt chà xát qua lại.

Trần Ngọc da đầu tê dại, xoay người, Phong Hàn đang vô tội nhìn cậu, cánh tay thậm chí vẫn còn đang duy trì tư thế vuốt ve ám muội.

“Phong Hàn… Ngươi còn có sở thích này?” Trần Ngọc lắp bắp hỏi, ánh mắt tràn đầy quỷ dị cùng thông cảm, cẩn thận lui về sau một bước, nói tiếp: “Cái kia, ta muốn nói hai câu, đầu tiên ta tính hướng rất bình thường, tiếp theo, nếu như ngươi thật sự có nhu cầu này, ta kiên quyết xin nguyện không hiến thân.”

Phong Hàn mang theo nghi hoặc, quét mắt một lượt qua tiểu thân thể của Trần Ngọc, “Ta thấy sau lưng ngươi có bớt, cảm giác có chút quen thuộc, mới sang đây xem, liên quan gì đến tính hướng? Về phần hiến thân, ngươi từ trên xuống dưới đều là của ta, hiến thân hay không có gì khác nhau?”

Trần Ngọc đỏ mặt, hóa ra là mình suy nghĩ quá nhiều, cậu tự động bỏ qua câu nói sau cùng của Phong Hàn, bởi vì cậu không thể động vào vị

https://thuviensach.vn

bánh tông đại gia này, cũng không cách nào thay đổi được cách nghĩ của Phong Hàn.

Thế nên bèn nhìn trước nhìn sau nói lảng sang chuyện khác, “Bớt thì có cái gì kỳ quái, bỏ đi, ta tắm trước, ngươi ăn cơm xong hãy tắm.”

Phong Hàn nhìn Trần Ngọc giống như chạy trốn lủi vào trong nhà tắm, nhướng nhướng mày, Trần Ngọc đang sợ điều gì? Mặc dù kể từ khi mới gặp cậu ta vẫn luôn là bộ dáng nhu nhược khiến người khác muốn khi dễ, nhưng phản ứng lần này rõ ràng rất thú vị, cậu ta lại còn đỏ mặt? Phải thử thêm vài lần mới được.

Lúc Trần Ngọc từ phòng tắm bước ra, mặt phớt phớt hồng, sau đó phát hiện Phong Hàn diện vô biểu tình ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi, về phần bát đũa trên bàn, còn đang không nhúc nhích chờ cậu.

Ăn chùa uống chực còn không làm việc nhà, thật sự quá vô sỉ! Kháo, Trần Ngọc cậu rốt cuộc đứt dây thần kinh hay sao mà muốn dẫn một đại gia như vậy về nhà?

Đương nhiên không thể phản kháng.

Trần Ngọc thở dài, cậu nhận ra kể từ khi gặp Phong Hàn, không phải than thở thì cũng là oán trách, nếu cứ tiếp tục như vậy, cậu nhất định sẽ đoản mệnh. Trần Ngọc đi qua đem tất cả bát đũa mang vào nhà bếp rửa sạch, sau đó dùng cước bộ nhanh nhất có thể đi về phía phòng ngủ.

Trước khi vào cửa Trần Ngọc nghĩ, phòng khách đã bị đổi thành thư phòng, nơi đó xác thực có một chiếc giường lò xo, nhưng hơi nhỏ, người có vóc dáng hơi cao nằm bên trên sẽ cảm thấy rất khó chịu. Nếu như Phong Hàn không hài lòng, hắn cứ ngủ ở ghế sa lon là tốt nhất.

Nhẹ nhàng mở cửa, Trần Ngọc cảm thấy đến tư thế bước đi cũng nhẹ nhàng hơn. Những ngày qua quá mức mệt mỏi, cái giường có vẻ càng thêm

https://thuviensach.vn

mê người.

Trần Ngọc ngáp một cái, vừa uể oải nằm vật xuống giường, thì có người lên tiếng: “Khối ngọc ngươi bị mất có lai lịch như thế nào?”

Trần Ngọc mặt đầy hắc tuyến nhìn Phong Hàn không biết từ khi nào đã ngồi ở bên giường, cố gắng khuyên mình phải bình tĩnh, “Ngọc kia là người khác đưa cho, không đáng giá bao nhiêu tiền, sao vậy?”

Phong Hàn trầm mặc một lúc, đáp: “Hoa văn trên khối ngọc đó có phần tương tự với thanh long hoàn, cũng khá giống với hoa văn trên hộp gấm này.” Nói tới đây, Phong Hàn đem hộp gấm mang bên mình lấy ra ngoài.

Trần Ngọc cả kinh, vội vàng nhìn cái hộp trong tay Phong Hàn, hộp được làm bằng gỗ, mặt trên chiếc hộp đen nhánh còn có hoa văn màu sắc rực rỡ, không giống với những đồ vật trong đống bảo tàng chất như núi, nhất thời có vẻ khiến người ta phải chú ý đến, hoa văn trên hộp có dạng cây tử đằng xum xuê quấn quýt, bốn góc được bọc vàng.

Trần Ngọc cau mày ngắm nghía thật lâu, rốt cuộc nói: “Đại ca, mắt ngài không có vấn đề gì đấy chứ? Ta hiện tại nhìn không ra quỳ long văn cùng cây tử đằng này có chỗ nào tương tự.” Đối với đồ cổ, Trần Ngọc trời sinh trí nhớ kinh người, coi như ngọc quyết kia không có ở trong tay, Trần Ngọc vẫn nhớ được rõ ràng.

Phong Hàn đang chú tâm đến hộp gấm đành rời đi một chút lườm Trần Ngọc, lấy tay chỉ chỉ, “Nhìn chỗ này, ngọc quyết của ngươi cũng có một con vô quan điểu.”(*)(chắc là chim không mào gì đó, ta đã tìm trên mạng nhưng không có thông tin gì về cái con chim này cả)

Trần Ngọc thần tình 囧囧 phát hiện, trong đám dây leo rắc rối phức tạp, thật sự có một con chim, không có mào, mắt tròn to vô cùng, cái đuôi

https://thuviensach.vn

giống như cây kéo, đôi cánh dài mảnh quái dị giơ lên thật cao, tựa hồ giương cánh muốn bay.

Ánh mắt và tư thế của con chim này lộ ra chút hung ác bá đạo, nhưng cũng có vài phần cổ phác khả ái, núp trong đám dây leo, nếu không chú ý, sẽ thật sự không nhận ra.

“Cái này có liên quan gì đến thanh long hoàn trên cổ ta? Chẳng lẽ đã tìm thấy giải dược?” Trần Ngọc mừng rỡ, duỗi móng vuốt liền muốn mở hộp gấm.

Phong Hàn đập tay cậu ra, gõ gõ, đem hộp gấm mở ra.

“Là chìa khóa.” Phong Hàn nhặt lấy chiếc chìa khóa cực nhỏ từ trong hộp gấm, kỳ quái quan sát.

Trần Ngọc thấy không phải là giải dược, cầm cái hộp lên, cẩn thận tìm kiếm một hồi, quả nhiên không còn gì khác, nhất thời nản chí lại nằm vật ra giường.

Khi muốn lật thân tiếp tục ngủ, trên người trầm xuống, bị Phong Hàn đè lên. Trần Ngọc chớp chớp mắt, tóc gáy dựng đứng nhìn Phong Hàn, trong lòng bắt đầu niệm: hắn không phải có hứng thú kia, không phải có hứng thú kia…

Một bàn tay lành lạnh nâng cằm Trần Ngọc lên, sau đó sờ sờ cổ cậu.

“Chẳng lẽ ngươi chưa ăn no?!” Trần Ngọc rốt cuộc không nhịn được tức giận, toàn bộ sườn lợn trong tủ lạnh đều làm cho Phong Hàn ăn, dựa theo sức ăn của hắn, cậu đoán mình rất nhanh sẽ nuôi không nổi cái tên này, mấu chốt là, hắn thi thoảng còn muốn hút máu. Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, hoặc là cậu phá sản, hoặc là mất máu quá nhiều mà chết.

https://thuviensach.vn

Phong Hàn trong mắt mang theo ý cười kỳ quái, lấy tay sờ soạng hai bên cổ Trần Ngọc, sau đó cúi đầu lại gần.

Trần Ngọc cứng đờ, tiếp đó nghe thấy rắc một tiếng, thanh long hoàn trên cổ tựa hồ giật giật.

“Chiếc chìa khóa này thật đúng là dùng ở đây, thanh long hoàn giống như được nới lỏng.” Phong Hàn nói.

Trần Ngọc đột nhiên mở mắt ra, thì ra Phong Hàn mới vừa đem chiếc chìa khóa cắm vào trong thanh long hoàn, cậu vội vàng hỏi: “Có mở ra không? Thử lại lần nữa, đem thứ đồ chơi này lấy xuống, để ở trên cổ ta, có cảm giác như bom nổ chậm.”

Phong Hàn lắc đầu, có chút thương hại nhìn về phía cậu: “Không thể mở, bây giờ ổ khóa đã đổi vị trí, cái chìa khóa này đã vô dụng, ngươi nhất định phải tìm kiếm chìa khóa tiếp theo, đến lúc đó thanh long hoàn mới hoàn toàn được gỡ bỏ. Hơn nữa ngươi chỉ còn có ba năm.”

Trần Ngọc hiện tại ý thức được việc mở ra thanh long hoàn này xa vời đến mức nào, cậu tuyệt vọng hỏi: “Những chiếc khóa khác ở đâu ta căn bản không biết, ngay cả có bao nhiêu chiếc ta cũng không thể xác định được.”

Phong Hàn lại sờ soạng cổ Trần Ngọc, nhưng không hề hút máu, tựa như an ủi nói: “Luôn sẽ tìm được, có lẽ là ba, hoặc cũng có thể là năm chiếc.” Nhìn vẻ mặt rầu rĩ của Trần Ngọc, khiến Phong Hàn không nỡ nói ra, chủ nhân của thanh long hoàn này khoái nhất mấy trò biến thái, hành hạ dằn vặt người ta không cho giãy dụa, chạy trốn, đến cuối cùng mới phát hiện ra chỉ có một con đường duy nhất, đường chết.

Không có hy vọng, Trần Ngọc lập tức nằm ngã xuống giường, trước khi sắp chết cảm thấy dường như mình đã quên mất cái gì.

Ngày thứ hai, cửa phòng ngủ bị gõ hai tiếng, ngay sau đó mở ra.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc mơ mơ hồ hồ ngồi dậy, đầu tóc tán loạn rũ rượi, che kín gần hết khuôn mặt thanh tú, mắt xếch híp lại thành một đường thẳng, ngồi ở trên giường ngơ ngác nhìn cửa. Thật ra nếu nhìn kĩ sẽ nhận thấy Trần Ngọc căn bản vẫn còn đang ở trong trạng thái hoảng hốt, ánh mắt hoàn toàn không tập trung, giống như một tiểu động vật chỉ biết u mê nhu thuận.

Người ở cửa nhìn vào thật lâu, thấy Trần Ngọc chưa có xu hướng thanh tỉnh, mới bổ nhào tới vỗ vào đầu cậu, cười nói: “Mấy giờ rồi mà còn chưa dậy, mau, cha ngươi tìm ngươi.”

Nghe thấy cha, Trần Ngọc đột nhiên mở trừng mắt, rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, thấy rõ người trước mặt, kêu lên: “Tại sao tìm ta?! Ta lần này căn bản không hề gây họa!”

Người này khẽ cười: “Còn sợ sư phó như vậy? Khong phải là thật sự gây chuyện bên ngoài đấy chứ?”

Trần Ngọc cười khan, “Làm sao có thể!” Sau đó chuẩn bị rời giường, vén chăn lên, nhưng phát hiện cả người mình không mặc quần áo, lại thêm một cánh tay đang gác lên ngang hông cậu.

-END 19-

=Quyển 2: Sa mạc quỷ thành=

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Trần Ngọc mặt đầy hắc tuyến nhìn cái người vì động tác của cậu mà mở mắt, hoàn toàn không giống với trạng thái mơ màng của Trần Ngọc ban nãy, trong con ngươi đen nhánh chỉ có sự tỉnh táo cùng bình tĩnh, ngoài ra còn có phần khó chịu vì bị quấy rầy, không biết có phải vì dạy sớm hay không.

Trần Ngọc nhìn tình cảnh trong chăn, khóe miệng giật giật, bàn tay run rẩy nhanh chóng kéo chăn đắp lại, ngẩng đầu quay sang cố nặn ra một nụ cười với người đang đứng ở cửa: “Trầm ca, ta lập tức sẽ tới Trần gia. Cái kia, nghe Tiểu Hạ nói gần đây ngươi bề bộn nhiều việc, không nhọc công ngươi đợi ta, ngươi cứ đi về trước, lát nữa ta đến.”

Người đứng ở cửa chính là đại đệ tử đắc ý của phụ thân Trần Ngọc – Thẩm Tuyên, cũng là người nối nghiệp chân chính của Trần gia. Trần phụ thủ nghệ cùng việc làm ăn không hề để lại cho con trai, mà truyền cho đệ tử, điều này khiến nhiều người rất ngạc nhiên, không hiểu Trần phụ suy tính cái gì.

Nhưng phụ thân của Trần Ngọc, cũng chính là đương gia hiện tại của Trần gia coi trọng Thẩm Tuyên vượt xa hơn cả với cậu con trai Trần Ngọc, chuyện này ai cũng biết. Cho nên, người trên kẻ dưới ở Trần gia đều muốn lấy lòng vị đương gia kế nhiệm này. Còn với vị thiếu gia chân chính Trần Ngọc thì lại lười săn đón.

Sự coi trọng của Trần gia cộng thêm năng lực cùng địa vị của Thẩm Tuyên, ngay cả Trần Ngọc, cũng phải gọi hắn một tiếng Trầm ca.

https://thuviensach.vn

Thẩm Tuyên đương nhiên nhìn thấy trên giường Trần Ngọc có người khác, tư thế dựa vào cửa không hề thay đổi, từ từ thu lại nụ cười, trầm mặt nhìn về phía Trần Ngọc, “Tiểu thiếu gia, sư phó nói để tranh thủ thời gian, nhân tiện bảo ta báo cáo lại hiện trạng của ngươi với người, ta nghĩ người cũng không hy vọng biết được cuộc sống riêng của ngươi vô cùng *** loạn.” Chỉ khi nào Thẩm Tuyên tức giận hoặc châm chọc Trần Ngọc mới gọi cậu là thiếu gia.

Trần Ngọc nghe câu này, thiếu chút nữa ngừng thở, ngẩng phắt mặt lên, đỏ mặt lớn tiếng kêu la: “Ta kháo, ta không có, ngươi không thể nói lung tung với cha ta. Ngươi, ngươi nhìn thế nào mà bảo ta sống *** loạn! Hơn nữa, chuyện của ta, ngươi quản ——“

Một bàn tay nắm lấy cằm Trần Ngọc, nâng lên, Thẩm Tuyên cố ý tiến lại gần, cặp mắt đen nhánh lạnh lùng nhìn thẳng vào Trần Ngọc: “Ta quả thật không quản, cũng không dám quản, về sau thiếu gia có chuyện gạt sư phó, kính xin đừng đến tìm ta nữa. Còn vấn đề ngươi vừa nói ban nãy, thiếu gia cảm thấy, cho dù ta nói thật, sư phó chẳng lẽ sẽ không tin lời giải thích của ngươi?”

Trần Ngọc trừng mắt, cắn răng, bình thường dưới tình huống này, cậu sớm đã quay ngoắt 1800 ăn nói khép nép lấy lòng. Nhưng bởi mấy hôm nay ở nhà luôn bị Phong Hàn bạo lực đàn áp, cơn tức trong lòng vẫn luôn bị Trần Ngọc nhịn xuống nay bộc phát, cậu quyết định xả hết tất cả ra!

“Ngươi ——”

Trần Ngọc còn chưa nói xong, chăn bị vén lên, Phong Hàn cau mày ngồi dậy, đẩy tay Thẩm Tuyên ra, bình thản nhìn Trần Ngọc nói: “Đi chuẩn bị cơm sáng.”

Trần Ngọc xem xét tình trạng hiện tại của mình, cả người cậu mặc độc cái quần lót, mà trông sang bên cạnh, Phong Hàn từ eo trở xuống hình như

https://thuviensach.vn

cũng không mặc gì, một cánh tay của hắn còn vòng qua hông cậu. Tình huống ái muội không thể giải thích, cộng thêm dáng vẻ không có ý định thu tay lại của ai đó, nếu không có Thẩm Tuyên ở đây, Trần Ngọc sớm đã bùng nổ.

Trần Ngọc đang suy nghĩ trước tiên nên giải thích thế nào, Phong Hàn cái tên bánh tông này sao lại trần truồng như vậy? Sao hắn lại không ở trong thư phòng, có lẽ tại giường trong đó quả thực quá nhỏ, hôm nào đi mua cái khác to hơn…

Kể từ lúc tận mắt thấy người trên giường cư nhiên lại là một nam nhân xinh đẹp, Thẩm Tuyên kia mặt đã đen đến mức không thể đen hơn được nữa, nhưng vẫn chăm chăm quan sát Phong Hàn. Con bà nó, lão tử chơi nam nhân hay nữ nhân còn cần ngươi để ý?! Đừng có tự cho mình là giỏi! Chẳng lẽ tiểu tử này coi trọng Phong Hàn? Biến thái a.

Trần Ngọc đang âm thầm khoái trá trong lòng, Phong Hàn thúc giục siết chặt lấy eo Trần Ngọc, chẳng biết xấu hổ tiếp tục yêu cầu, “Nhanh lên một chút, ta mấy ngày hôm trước đã bàn bạc qua với ngươi, một ngày ba bữa ắt không thể thiếu.”

Trần Ngọc biểu tình 囧 ném chăn cho Phong Hàn, còn mình thì nhanh chóng đứng dậy cầm quần áo tùy tiện mặc vào, đi về phía nhà bếp, vừa đi vừa quay sang nhìn Thẩm Tuyên giải thích: “Ngươi xem, chúng ta ít nhất cần nửa giờ nữa mới có thể bước ra khỏi cửa, ngươi không cần lãng phí thời gian chờ ta, thật đó.”

“Chẳng lẽ ngươi muốn dẫn hắn cùng qua đấy?” Thẩm Tuyên liếc Phong Hàn đang chậm rãi rời giường một cái, theo Trần Ngọc tới phòng bếp, hỏi nhưng phân nửa là có ý nhắc nhở.

Trần Ngọc hiểu rõ, cha cậu tìm cậu nhất định là có chuyện, chắc chắn sẽ không đồng ý thấy cậu mang ngoại nhân đến, có điều để Phong hàn đợi

https://thuviensach.vn

ở nhà một mình? Tuyệt đối không thể.

Trần Ngọc thở dài nói: “Đúng vậy, ta không thể để hắn ở lại.”

Thẩm Tuyên đăm đăm nhìn Trần Ngọc một hồi, khóe miệng từ từ giương lên, “Được a, xem ra tự mình hạ địa một lần, tiểu Trần Ngọc càng ngày càng có triển vọng.”

Tay cầm bát của Trần Ngọc khẽ run, trứng tươi thiếu chút nữa rơi hết xuống đất. Chuyện cậu hạ mộ, là chỉ một mình Thẩm Tuyên biết hay Trần gia cũng biết hết rồi? Thế nhưng, khi Trần Ngọc vặn hỏi, Thẩm Tuyên không thèm để ý, ngồi ở trong phòng khách nhắm mắt dưỡng thần.

Hôm nay vị đại để tử này sao lại âm dương quái khí như vậy? Trần Ngọc khó hiểu.

Lo lắng bất an cùng Phong Hàn ăn cơm sáng xong, ngồi trên xe Thẩm Tuyên, bởi vì sợ hãi chuyện mình tự hạ mộ không biết phụ thân sẽ nổi giận đến mức nào, Trần Ngọc cả đoạn đường không hề hé miệng nói chuyện. Phong Hàn giống như lãnh đạo ngồi ở đằng sau đến suất thần.

Trần Tuyên vừa lái xe đồng thời nghiêng đầu quan sát Trần Ngọc, chiếc vòng trên cổ Trần Ngọc bị che khuất, nhìn không rõ phẩm chất, Thẩm Tuyên chỉ cảm thấy thẩm mỹ quan của Trần Ngọc càng ngày càng quỷ dị.

Sau nửa giờ, Trần Ngọc ở trong thư phòng đối mặt với đương gia Trần gia nghiêm nghị, cung kính cúi đầu kêu lên: “Phụ thân.” Vẻ tinh ranh lập dị thường ngày một chút cũng không thấy đâu.

Trần Sâm không đáp lại con trai, đôi mắt gợn sóng không sợ hãi trực tiếp nhìn về phía Phong Hàn hờ hững đứng yên sau lưng Trần Ngọc, người kia mặc dù không lên tiếng, nhưng lại khiến cho người ta có ấn tượng cực kì sâu sắc.

https://thuviensach.vn

“Ngươi là bạn của A Ngọc?”

Đang lúc Trần Ngọc hoài nghi Phong Hàn có thể hiểu nghĩa của từ bạn hay không, Phong Hàn đã hướng Trần Sâm gật đầu một cái, Trần Sâm mạn bất kinh tâm trên mặt lộ ra nụ cười, nói: “Rất tốt, nó bình thường chắc đã đem đến không ít phiền toái cho ngươi?”

Phong Hàn suy nghĩ một chút, vô cùng nghiêm túc gật đầu đồng ý.

Trần Ngọc tức muốn hộc máu, đây là cái đạo lý gì a? Chẳng lẽ phiền toái Phong Hàn mang đến cho mình còn chưa có đủ?

Cho đến khi Phong Hàn được mời ngồi xuống trên ghế salon nghỉ ngơi, Trần Ngọc rốt cuộc tập trung tinh thần cao độ, nhìn về phía cha mình.

Trần Sâm giơ tay tát Trần Ngọc một cái, Trần Ngọc thân thể lảo đảo.

Thẩm Tuyên kêu lên: “Sư phó!”

Phong Hàn cũng cau mày, nhưng vẫn ngồi trên ghế salon không động đậy.

Trần Sâm lạnh lùng nhìn Trần Ngọc, cáu kỉnh quát: “Ngươi giỏi lắm! Bình thường ta hay nói với ngươi như thế nào?! Toàn là nước đổ lá khoai?”

Thấy Trần Ngọc cúi đầu không dám lên tiếng, Trần Sâm sắc mặt càng thêm âm trầm. Tính tình của đứa con này hắn đương nhiên hiểu rõ, mặc dù yêu náo, nhưng rất ít khi dám làm trái với lời dặn dò của mình, hắn đứng lên đi tới bên cạnh Trần Ngọc, “Ngươi cho là cha ngươi không tóm được ngươi, cảm thấy mình đã trưởng thành rồi, chuyện gì cũng tự ý quyết định?”

Trần Ngọc mấy năm nay đây là lần đầu tiên thấy phụ thân trầm tĩnh lạnh lùng của cậu giận dữ đến vậy, mẹ cậu lại không có ở đây, liền nhỏ

https://thuviensach.vn

giọng nói: “Cha, lần sau con nhất định nghe lời. Lần này là do trường học tổ chức hoạt động khảo cổ, con cho rằng không có gì nguy hiểm.”

“Đừng có nói với ta ba chữ “con cho rằng”. Cái thứ cho rằng của ngươi chẳng giải quyết được bất cứ nguy hiểm gì!” Trần Sâm lạnh lùng lên tiếng, nhìn Trần Ngọc ngoan ngoãn rũ mắt, mi mục tinh sảo càng ngày càng giống mẫu thân cậu, vẻ gầy yếu đơn bạc trái lại hiện ra mấy phần đáng thương, nhất thời không biết nói gì nữa.

Do dự một lúc lâu, Trần Ngọc đang chuẩn bị khai báo chuyện Thanh Long hoàn trên cổ mình, chợt nghĩ đến một việc khác, vội hỏi: “Cha, người có biết chuyện Triệu Ly xử lý tên tay chân không, hắn —”

Trần Sâm giơ tay cắt ngang lời Trần Ngọc: “Chuyện này ta biết, ngươi đừng quản.”

Đúng lúc này, cửa thư phòng đột nhiên bị gõ một cái, phía ngoài có người lên tiếng: “Sư phó, người Khương gia tới.”

Trần Sâm khẽ nheo mắt lại, liếc nhìn đại đệ tử vẫn yên lặng bên cạnh, từ trong ngăn kéo lôi ra một cái thẻ ném tới trước mặt Trần Ngọc,nói: “Ngươi đã tốt nghiệp, tiền trong này, ngươi có thể làm những chuyện mà ngươi muốn, dĩ nhiên ta cũng không đồng ý để ngươi đi buôn bán đồ cổ. Điều cuối cùng, nếu còn để ta biết ngươi hạ địa một lần nữa, ta sẽ đánh gãy chân của ngươi!”

Trần Ngọc lưỡng lự giây lát, Trần Sâm đã đi về phía cửa thư phòng. Trần Ngọc thầm thở dài một tiếng, manh mối về lời nguyền của Thanh Long hoàn đại khái toàn ở trong mộ, chuyện phiền toái này nên giải quyết thế nào đây.

Lúc Thẩm Tuyên đi ra ngoài còn vỗ vỗ bả vai Trần Ngọc, thấp giọng nói một câu: “Sư phó ba ngày sau có thể sẽ không ở nhà, nếu như ngươi thật sự có chuyện gì thì hãy đến đây sớm một chút.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc gật gật đầu, chờ cửa thư phòng hoàn toàn đóng lại mới thở phào nhẹ nhõm, đi về phía Phong Hàn, ngồi xuống trên ghế salon.

Phong Hàn thưởng thức trà, nghiêng đầu nói: “Phụ thân ngươi thái độ làm người không tệ, chẳng qua phương thức giáo dục có chút thất bại.”

Trần Ngọc kinh ngạc quay đầu lại nhìn Phong Hàn, dán mắt vào khuôn mặt cực kỳ dễ nhìn của hắn, ngơ ngác hỏi: “Thất bại ở chỗ nào?”

Phong Hàn săm soi cái bánh ngọt trên bàn, ra chỉ thị cho Trần Ngọc, “Loại này không tồi, ngươi lần sau nên mua một cái.” Tiếp đó dưới ánh mắt tức giận của Trần Ngọc đáp, “Nếu như ta là phụ thân ngươi, tuyệt đối sẽ không dùng lời nói phân tích phải trái khai thông cho ngươi. Trực tiếp dùng hành động để ngươi hiểu rõ, ta cảm thấy hiệu quả sẽ nhanh hơn.”

Chén trà trong tay Trần Ngọc đã có chút run rẩy, hành động? Một ngày đánh ba lần?! Kháo a, cậu cảm thấy phụ thân trong thư phòng ngay trước mặt người ngoài dạy dỗ mình đã rất mất mặt rồi, lúc này nghe thấy những lời của Phong Hàn, càng thêm tức giận. Không nhịn được nói: “Phong Hàn, điều này ngoài việc chứng tỏ ngươi tuyệt đối không phải là một người cha tốt, không có bất kỳ ý nghĩa nào khác.”

“Ta sẽ không làm cha, phiền phức.”

“…”

Uống xong trà, Trần Ngọc lại nhìn cái thẻ trong tay mình, đây coi như là minh chứng cho việc cậu tự lập, mặc dù phụ thân nói không hy vọng cậu buôn bán cổ vật, nhưng nó là thứ có ưu thế và căn cơ cuối cùng của cậu.

Ngay lúc đó, máy fax trong phòng kêu lên, sau khi trả lời tự động, một bức tranh dần dần được gửi tới. Trần Ngọc nhìn lướt qua, sau đó ngốc lăng tại chỗ, đó là một bức bản đồ, vẽ rất cẩu thả, địa danh cụ thể rất ít, có thể miễn cưỡng nhận ra là Tây bộ, hoang vu mà bát ngát. Hấp dẫn Trần Ngọc

https://thuviensach.vn

chính là thứ bên dưới góc trái của tấm bản đồ, đó rõ ràng là một con vô quan điểu.

Trần Ngọc kinh ngạc cầm bản fax lên xem, nhìn về phía Phong Hàn.

Một tiếng sau, Trần Lâm sắc mặt khó coi nhìn màn hình giám sát, tiếp đó cười khổ nói với mấy người khác: “Lần này thực sự là ta không đúng, tiểu tử cố chấp, nhưng ta có thể bảo đảm, cho dù nó cầm bản đồ cũng tuyệt đối không dám đi trộm mộ, nó không có kinh nghiệm hạ mộ, cũng không có nhân thủ.”

Một lão gia tử khác trong phòng hừ một tiếng, nói: “Ta cũng biết nội tình Trần gia các ngươi, đương nhiên không sợ con trai ngươi làm gì, nhưng hắn có thể giao nó cho những người khác hay không thì chưa chắc.”

Người trẻ tuổi bên cạnh lão gia tử vẫn nhìn chằm chằm vào màn hình giám sát, đúng lúc đó quay đầu cười nói: “Gia gia, Trần bá phụ tuyệt đối sẽ không nuốt lời. Hơn nữa, lần này không chỉ là hai nhà chúng ta liên thủ, Trần bá phụ trọng đạo nghĩa, thế nào cũng sẽ không làm khó Dương gia chúng ta.”

Trần Sâm nhíu mày, nhìn không thấu biểu tình của người trẻ tuổi kia, nói: “Ân, còn có, lần này cũng có thể là lần cuối cùng ta hạ địa, nhất định dồn hết toàn lực, Khương lão gia tử cứ việc yên tâm.”

Khương lão gia tử này chính là lão nhân đã từng đến trường học tìm Trần Ngọc, nghe được lời nói của Trần Sâm, kinh ngạc nhìn sang: “Một lần cuối cùng?”

Trần Sâm cười gật đầu: “Sau này nhờ cả vào người trẻ tuổi trong thiên hạ, với lại, Khương lão gia tử cũng biết, hơn nữa, gian hàng của Trần gia chúng ta quá lớn, nên thu hẹp lại. Trần gia làm cái nghề này nhiều năm như vậy, mặc dù thủ nghệ vẫn truyền lưu, mấy năm nay đổ đấu chân chính thật

https://thuviensach.vn

ra lại không nhiều.” Đổ đấu là tiếng lóng trong nghề, bởi vì mộ xưa có hình dáng như cái đấu, đổ đấu chính là chỉ đạo mộ.

Khương lão gia tử than thở, “Ân, ngươi có tầm mắt nhìn xa trông rộng đó, giống như ta, là người sắp vào quan tài, còn không bỏ được. Được rồi, lời của Trần Lâm ngươi, ta tin. Có điều, nếu thật sự con trai ngươi đem bản đồ giao cho người khác, ngươi cũng phải chịu trách nhiệm ngăn cản. Hai ngày nữa thông báo cho Dương gia một tiếng, chúng ta liền hành động.”

Sau khi Trần Sâm tiễn khách ra về, tức giận tới mức đập bàn, quay đầu nhìn về phía nhị đệ tử Triệu Ly, nói: “Ngươi đi tìm tiểu tử này đến đây nói chuyện cho ta, bất kể nó ở đâu, lập tức bắt về!”

Chờ cho trong phòng không còn ai khác, Trần Sâm trầm mặc thật lâu, mới quay sang nói với đệ tử Thẩm Tuyên: “Ngươi đi xem một chút, màn hình giám sát kia có vấn đề hay không.”

Thẩm Tuyên ánh mắt khẽ động, đáp: “Vâng, người đợi chút, con điều tra ra lập tức thông báo ngay.”

-END 20-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Thẩm Tuyên lại một lần nữa đẩy cửa thư phòng, nhìn Trần Sâm đang nhắm mắt dưỡng thần, thấp giọng nói: “Sư phó, con đã cho người kiểm tra, đoạn băng ghi hình kia là thật, chỉ có điều, bị kẻ khác cắt mất một đoạn.”

Trần Sâm lập tức mở mắt ra, ác liệt quay sang, “Cắt mất một đoạn? Cắt từ chỗ nào?”

“Là sau khi Trần Ngọc cầm bản đồ, đoạn băng ghi hình tiếp đó cho thấy hắn và người trẻ tuổi đi cùng rời khỏi thư phòng; lúc ấy đáng nhẽ ra còn phải có một đoạn, sau khi hắn cầm bản đồ lên làm cái gì, bị cắt bỏ, hiển nhiên có người không muốn cho chúng ta biết.” Thẩm Tuyên nói.

Khuôn mặt Trần Sâm đã lạnh đến mức có thể kết băng, đặt chén sứ men xanh trong tay xuống, âm trầm lên tiếng: “Nói cách khác, mặc dù không loại trừ việc A Ngọc đem đồ mang ra ngoài, thế nhưng trong nhà quả thật xuất hiện nội tặc, chẳng qua vẫn không biết tên trộm này đến từ đâu, khả năng lớn nhất là từ Khương gia và Dương gia hợp tác với chúng ta, nhưng cũng có thể là từ nơi khác. Dù sao, giao cho Tam gia chúng ta phần bản đồ này, nhân vật chính âm thầm điều khiển hết thảy mọi chuyện đến nay còn chưa xuất đầu lộ diện.”

Trong mắt Thẩm Tuyên cũng phủ đầy mê man, lắc đầu, “Không sai, con trước tiên sẽ đem đám tay chân mới tới hai tháng trước điều tra qua một lần.”

Trần Sâm gật đầu một cái, đáp: “Ân, ngươi cứ âm thầm điều tra, trước đừng nên đả thảo kinh xà. Còn nữa, lần xuất môn này ba người các ngươi

https://thuviensach.vn

đều đi theo, để Tề Lục ở lại là được. Sa mạc không giống với các nơi khác, những trang bị kia đều cần phải chuẩn bị đầy đủ."

Thẩm Tuyên cả kinh, ngước mắt nhìn sắc mặt âm trầm của Trần Sâm, Tề Lục là thủ hạ đắc lực nhất cũng là người sư phó tín nhiệm nhất, mỗi lần xuất môn đều nhất định có hắn đi cùng, không nhịn được hỏi: "Tề Lục không đi theo người?"

"Ân, có ngươi ở bên cũng thế, đây có lẽ là lần cuối cùng thầy trò mấy người chúng ta cùng nhau hạ mộ. Hơn nữa, ta cảm thấy, cảm thấy lần này không đơn giản như những gì bọn họ đã nói, thứ mà người trong tổ chức đạo mộ muốn cũng rất kì quái. Mang càng nhiều người có thể tin tưởng theo cùng, tỷ lệ thành công sẽ lớn hơn một chút."

"Sư phó yên tâm, có ngài ở đó, sẽ không xảy ra vấn đề gì. Về phần trang thiết bị, con sẽ đi chuẩn bị ngay bây giờ." Thẩm Tuyên chờ Trần Sâm gật đầu mới xoay người ra cửa.

…

Trần Ngọc ngồi trên ghế salon giơ trang giấy lên, cẩn thận nghiên cứu, trong miệng lẩm bẩm suy ngẫm: "Sa mạc Taklamakan(1), La Bố Lạc(2)… Đổ đấu lần này lẽ nào phải đến tận tử vong chi hải ở Tây Vực(3) ? Còn cả thẩy mấy nhà cùng đi, rốt cuộc là ngôi mộ thế nào mà mạnh tay đến vậy? Hơn nữa, mùa này là mùa gió a."

"Ân, đó đúng thật là bất hạnh." Bên cạnh có người làm như không liên quan đến mình chêm vào một câu.

Ngẩng đầu nhìn Phong Hàn đang ở trên bàn ăn cơm, Trần Ngọc mới nhớ ra, kể từ lúc rời khỏi thư phòng, Phong Hàn trừ việc yêu cầu cơm trưa, còn chưa phát biểu ý kiến gì về tấm bản đồ này. Như vậy, hắn có đi không?

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc chợt nhận thấy cậu có lẽ không cần phải gấp rút thoát khỏi cái bánh tông bá đạo chuyên chế này, ở chung một chỗ với hắn, ngoại trừ việc mất tự do cùng mất máu, thật ra thì vẫn có cảm giác an toàn. Cậu nuốt một ngụm nước bọt, "Phong Hàn, ngôi mộ này chúng ta có nên đi hay không?" Trần Ngọc giảo hoạt hỏi, cố ý dùng hai chữ chúng ta.

Phong Hàn ngẩng đầu lên, trong mắt lại hiện lên tiếu ý hư hư thực thực, nói: "Chúng ta nên đi, chỗ nào có vô quan điểu, thì ở đó có tin tức của hắn, cho nên ta sẽ đi đến xem xét một chút."

Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm, trong lòng âm thầm nghĩ: đây là chính bản thân hắn muốn đi, không phải mình cưỡng bách hắn. Về phần "hắn" kia là ai, sau khi dò hỏi không có kết quả, Trần Ngọc cũng lười để tâm tới.

Nghĩ tới phụ thân, Trần Ngọc khuôn mặt lại đau khổ, đáng thương nói: "Phụ thân mới vừa rồi còn nói không cho phép ta hạ mộ, nếu biết ta vẫn len lén photocopy bản đồ của hắn – khẳng định sẽ không tha cho ta."

Phong Hàn có phần thấu hiểu gật đầu: "Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, theo ta thấy, đánh gãy chân là rất có khả năng."

Trần Ngọc trong nháy mắt bùng nổ, giương nanh múa vuốt xông tới, hướng về cái người đang ăn cơm kia hung tợn lên tiếng: "Phong Hàn, trừ cái quan hệ tế phẩm đáng chết với ngươi ra, ngươi có thể hay không suy nghĩ một chút, ngươi đang ăn của ta, mặc của ta, ở nhà ta!"

Phong Hàn thuận tay đỡ lấy Trần Ngọc bởi vì quá kích động mà thiếu chút nữa trật chân té ngã, thừa nhận: "Nga."

Trần Ngọc uất ức, cậu cúi đầu xoa xoa cái chân đau, bất đắc dĩ nói: "Ta bị đánh gãy chân rồi, tốt thôi, vậy ngươi ngày ngày hầu hạ ta đi, nấu cơm giặt quần áo! Có lẽ chờ đến lúc ngươi làm quen tay, ta còn không cần cầu xin ngươi làm thêm giờ."

https://thuviensach.vn

Phong Hàn buông bát đũa xuống, thú vị quan sát Trần Ngọc, tựa hồ lại phát hiện ra tế phẩm của hắn có thêm giá trị lợi dụng, nói: “Được rồi, ta sẽ ngăn cản phụ thân ngươi, dù sao ngươi cũng là người của ta, ta sẽ bảo hộ ngươi.”

Trần Ngọc trong lòng kêu khổ, không cần giải thích! Dụng ý của ngươi rất rõ ràng, sợ không ai nấu cơm, lão tử có quỷ mới tin tên chết tiệt nhà ngươi sẽ dùng chính sách nhu hòa.

Chờ ăn cơm xong, Trần Ngọc vẫn cảm thấy không yên tâm, cậu tắt điện thoại di động, xế chiều liền lôi kéo Phong Hàn đến ở khách sạn, chuẩn bị chờ cho ba ngày sau lúc phụ thân lên đường thì len lén đuổi theo. Đương nhiên, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì không thể hội họp cùng bọn họ, chẳng may gặp nguy hiểm, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Lúc hai người đến khách sạn, Trần Ngọc mạc danh kỳ diệu thấy vị tiểu thư ở bàn lễ tân dùng ánh mắt ám muội nhìn mình, sau khi nhận chìa khóa phòng liền nhanh chóng rời đi. Chờ đến lúc trông thấy chiếc giường to lớn trong phòng, Trần Ngọc mới ngơ ngẩn, cậu cứ nghĩ mỗi người ngủ một giường.

Cậu lại nhớ tới một chuyện đáng chết khác, xoay người xách cổ áo Phong Hàn phía sau lên hỏi: “Cái kia, sáng sớm hôm nay là chuyện gì xảy ra?”

“Sáng nay làm sao?” Phong Hàn ánh mắt lạnh lùng thần thái vô tội nhìn Trần Ngọc thấp hơn hắn gần nửa cái đầu, còn rất khoan dung không ngăn cản hành vi càn rỡ của tế phẩm.

Trần Ngọc cắn răng nghiến lợi, khoa tay múa chân cả nửa ngày, cuối cùng phun ra một câu: “Ngươi biết mà.”

Phong Hàn ra vẻ suy ngẫm, ngay sau đó hiểu ra: “Ngươi là đang nói đến chuyện ngươi đánh thức ta?”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc nhìn chằm chằm hắn mấy giây, trong lòng giận dữ, nhưng cũng hiểu mình mà phát hỏa đơn thuần chỉ lãng phí tinh lực, nhẹ nhàng nói từng câu từng chữ: “Ta là đang nói, tại sao chúng ta buổi sáng tỉnh dậy đều không mặc gì, đương nhiên ngươi cũng có thể nhân tiện giải thích, tại sao ngươi lại ngủ trên giường của ta.”

“Không có chỗ ngủ, ta đành phải qua phòng ngươi. Mặc dù nửa đêm ngươi mơ thấy ác mộng la hét có xà, liên tục nép sát vào người ta, ta cũng không hề nói gì, mãi đến khi ngươi cầm tay ta kéo qua mới yên ổn lại. Về phần y phục, ta có thói quen ngủ trần, còn ngươi là do lúc lăn qua lăn lại tự mình cởi ra.” Phong Hàn cau mày hồi tưởng, nghiêm túc giải thích.

Trần Ngọc sắc mặt cực kỳ khó coi, mặc dù đối với cơn ác mộng đêm qua đã chẳng còn chút ấn tượng nào, nhưng nghĩ đến việc mình chui vào trong ***g ngực Phong Hàn, vẫn là thần tình hắc tuyến. Cậu cảm thấy mình thân là nam tử hán lòng tự ái bị đả kích hơi bị nhiều.

Cho nên, tối nay khi đi ngủ, Trần Ngọc cố ý nằm sát ngay bên cạnh giường. Vì vậy, Trần Ngọc theo thói quen ở trên giường lớn nửa đêm trở mình, ngay sau đó “Rầm” một tiếng.

Phong Hàn tức khắc mở mắt ra, con ngươi đen như mực dưới ánh trăng mơ hồ phát ra ánh sáng màu vàng, nương theo ánh trăng từ bên ngoài chiếu vào, trông thấy rõ ràng Trần Ngọc đang xoa xoa đầu mơ mơ màng màng vừa nguyền rủa vừa bò lên giường.

Trần Ngọc bên cạnh hô hấp lại đều đều như cũ, Phong Hàn đưa tay đem cậu kéo tới gần.

Ngày thứ hai, Trần Ngọc mở mắt ra, lại là cơn ác mộng liên tiếp, thậm chí còn cảm thấy khó thở, sau đó nhận ra một cánh tay của Phong Hàn đang nghênh ngang đè trên ngực cậu, nguyên nhân gây nên ác mộng rốt cuộc cũng tìm được rồi.

https://thuviensach.vn

Hai người đơn giản ăn chút điểm tâm, Trần Ngọc nghĩ cách liên lạc với Mã Văn Thanh.

Mã Văn Thanh đang ở nhà rảnh rỗi đến mức buồn chán, lập tức ưng thuận tới gặp, ba người hẹn nhau đến quán rượu mà Mã Trần bọn họ thường đến. Mã Văn Thanh vừa thấy hai người, nhiệt tình mà kích động bày tỏ một ngày không thấy như cách ba thu.

Trần Ngọc cười cười với hắn, gọi: “Mau ngồi, hôm nay ta mời.”

Mã Văn Thanh vừa đặt mông ngồi xuống còn chưa ấm chỗ đã vội vàng lên tiếng: “Ai yêu, ngươi bỏ tiền ra mời khách, Mã ca ta ngay cả cơm cũng không dám ăn. Chi bằng để ta mời, nếu không ngươi có chuyện gì muốn cầu xin ta thì cứ nói trước đi.”

Trần Ngọc liếc nhìn người phục vụ đứng bên cạnh, không hề do dự khoát tay: “Vậy ngươi gọi món đi, cơ hội đãi khách này xin nhường lại cho ngươi.”

Mã Văn Thanh sắc mặt cứng đờ, cảm thấy, cảm thấy giống như lại bị tiểu tử này tính kế, nhưng từ nhỏ đến lớn đã bao nhiêu lần, sớm đã thành quen. Vì vậy gọi một bàn thức ăn, chờ phục vụ sinh rời khỏi, mới hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì, vội vã như vậy mà gào lên bảo ta tới.”

Trần Ngọc hạ thấp giọng trực tiếp nói: “Văn Thanh, ta cùng Phong Hàn muốn đi La Bố Lạc ở Tân Cương, ngươi có đi hay không?”

Mã Văn Thanh kinh ngạc nhìn về phía hai người, “Hai người các ngươi có phải đứt dây thần kinh rồi không, bây giờ là mùa hè, với sa mạc mà nói, chính là mùa nguy hiểm nhất, các ngươi chạy tới đó phơi thây à?”

Trần Ngọc tức giận chuẩn bị giải thích, nhưng Phong Hàn đã thản nhiên lên tiếng: “Nhất định phải đi.”

https://thuviensach.vn

Phong Hàn rất ít khi nói chuyện, nhưng một khi mở miệng sẽ khiến kẻ khác không thể cãi lại. Mã Văn Thanh ngoài ý muốn nhìn hắn, Phong Hàn đã tựa vào ghế không thèm để ý.

Trần Ngọc do dự, đem cái vòng mờ ảo ở trên cổ lôi ra ngoài, cho Mã Văn Thanh nhìn. Lần trước trên đồng xanh tế đài, cũng chưa kịp nới với Mã Văn Thanh về cái này.

Mã Văn Thanh sắc mặt liền thay đổi, rốt cuộc không nhịn được cười lên ha hả, dùng sức vỗ vỗ bả vai Trần Ngọc rồi nói: “Thế nào, hai người các ngươi chạy theo mốt, còn chơi cái trò này?”

“Có ý gì?” Phong Hàn đột nhiên hỏi, Trần Ngọc hận đến mức dùng chân đạp Mã Văn Thanh.

Mã Văn Thanh trên mặt vặn vẹo giải thích: “Trò chủ nhân?”

Phong Hàn quay đầu liếc Trần Ngọc giận đến xanh mặt một cái, khóe miệng giương lên cười cười, nhưng không nói thêm gì.

Hai người còn lại kinh hãi, cái khối băng này biết cười!

Một lúc lâu sau Trần Ngọc mới phản ứng kịp, đập vmt một phát, mắng: “Trong đầu ngươi trừ mấy ý nghĩ xấu xa này, có còn chỗ nào hữu dụng hay không?” Nói xong liền đem lời nguyền của cái vòng trên cổ kể lại cặn kẽ. Trần Ngọc không coi Mã Văn Thanh là người ngoài, cho dù hai người thường ngày không ít lần chửi bới cãi nhau, nhưng cũng là từ nhỏ đến lớn cùng nhau lăn lộn.

Mã Văn Thanh cầm lấy bản copy của tấm bản đồ, vẻ mặt kích động: “Yên tâm đi, tiểu Trần Ngọc, chỉ cần người đi , ta nhất định theo cùng! Chưa nói đến việc ở nơi này không chừng có bảo vật giá trị liên thành, chỉ là vì thứ đồ chơi tà môn trên cổ ngươi này thì ta cũng đi!”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc yên tâm, ba người mặc dù ít, nhưng dù sao phía trước còn có đại bộ đội, hắn là không có nguy hiểm gì quá lớn.

Trần Ngọc lại nói: “Ta đi chuẩn bị những thứ khác, ngươi đi kiếm xe.”

Mã Văn Thanh gật đầu: “Cái này thì dễ, phía tây nhà ta vừa đúng có một chiếc Hummer(4), qua đến bên kia dù khô đến mấy vẫn có thể sống sót trở về. Lão tử muốn lái cái xe này lâu lắm rồi, trong sa mạc là thích hợp nhất. Các trang bị khác, ngươi xem xem cần thứ gì, cùng nhau chuẩn bị.”

Trần Ngọc gật đầu một cái, lôi tờ danh sách ra. “Đến sa mạc, đầu tiên phải có bản đồ, hệ thống định vị vệ tinh GPS bên cha nhất định có, chúng ta chỉ cần mang la bàn theo là được.”

“Nước uống và lương khô phải đầy đủ, cái này có thể chuẩn bị khi đến đó. Nhiệt độ trong ngày ở sa mạc chênh lệch với nhau rất lớn, quần áo mùa đông mùa hè cũng phải mang theo, hơn nữa có thể sẽ có côn trùng, y phục tốt nhất nên kín đáo. Ngoài ra, để ngăn ngừa nhiệt độ cao cùng bão cát, chúng ta còn phải chuẩn bị giầy đế dày và kính chắn gió. Vi-ta-min và một số loại thuốc.”

Mã Văn Thanh xem qua, ở mặt sau viết các dụng cụ khác như: xẻng khảo cổ, dao găm, đèn mỏ không thấm nước, dây ni lông, đạn tín hiệu, đèn pin mắt sói, diêm,…

Sau đó nói: “Ta đi kiếm vài khẩu súng cùng đạn dược, những thứ này ngươi đi mua.”

Trần Ngọc gật đầu, đây cũng là lần đầu tiên chuẩn bị trang bị cho trộm mộ, hy vọng tới đó có thể tìm thấy phương pháp giải trừ lời nguyền. Về phần Phong Hàn, có lẽ là muốn tìm một người, người kia rốt cuộc tại sao đối với hắn lại quan trọng đến vậy, thì không biết được. Vì sợ phụ thân khiển trách, Trần Ngọc vẫn không dám về nhà, cũng bỏ lỡ cơ hội để biết,

https://thuviensach.vn

tấm bản đồ gốc cậu không hề cầm đi đã biến mất, mà cậu còn phải chịu tiếng xấu thay cho người khác.

-END 21-

Chú thích:

(1)Sa mạc Taklamankan: (Takelamagan Shamo, 塔克拉玛干沙漠, Tháp Khắc Lạp Mã Can sa mạc), cũng gọi là Taklimakan, là mộtsa mạctạiTrung Á, trong khu vực thuộc Khu tự trị dân tộcDuy Ngô NhĩTân CươngcủaCộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Nó có ranh giới là dãy núiCôn Lônở phía nam,dãy núi PamirvàThiên Sơn(tên cổ đạinúi Imeon) ở phía tây và phía bắc.

Taklamakan được biết đến như là một trong các sa mạc lớn nhất trên thế giới, đứng hàng thứ 15 về kích thước trong số các sa mạc lớn nhất không ở vùng cực của thế giới.

(2)La Bố Lạc: hay Lop Nur là một nhóm các hố,hồ muốinhỏ nằm giữasa mạcTaklamakanvà sa mạcKuruktagthuộc phía Đôngkhu tự trị Duy Ngô Nhĩ Tân Cương,Trung Quốc.

(3) Tây Vực: thời Hán, chỉ các vùng phía tây Ngọc Môn Quan, bao gồm vùng Tân Cương và Tiểu Á.

(Theo Wikipedia)

(4) Xe Hummer:(ta không hiểu lắm về các dòng xe, lấy tạm hình này vậy)

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Sau khi mua đầy đủ các thứ, Mã Văn Thanh nghĩ cách đem phần lớn trang bị đưa đến Tân Cương trước. Ba người mang theo một số ít vật phẩm trọng yếu ngồi trên tàu hỏa Tây An, mặc dù đi máy bay sẽ nhanh hơn, nhưng đạo mộ nhân sĩ bởi vì đủ loại nguyên nhân, hoặc do thân phận, hoặc do công cụ, để cho tiện, bình thường xuất môn toàn ngồi tàu hỏa.

Phụ thân Trần Ngọc và người của Hàng Châu Khương gia Dương gia, tất cả đều đi tàu hỏa vào đêm nay. Mã Văn Thanh thậm chí còn thám thính được, tàu của ba người bọn họ còn có thể đến sớm trước nửa giờ, đến Tây An rồi định bụng việc theo chân.

Sau khi chen lấn lên tàu, Mã Văn Thanh cố gắng lôi kéo Trần Ngọc chơi bài, kết quả tàu hỏa tiến về phía trước không quá ba phút, Trần Ngọc đã lăn ra ngủ. Khê liếc Phong Hàn còn tỉnh trên giường Trần Ngọc, Mã Văn Thanh nhất thời cảm thấy máy điều hòa trong buồng xe hình như để hơi thấp. Vì vậy căm giận xoay người bắt chuyện với mấy cô nhân viên phục vụ xinh đẹp trong toa tàu, lần thứ tư nghe thấy tiếng bước chân tuần tra ban đêm, Mã Văn Thanh khuôn mặt tràn đầy tiếu ý đối chọi với nhân viên bảo vệ đang lạnh như băng nhìn hắn.

Sau khi tiếp thu lời cảnh cáo của nhân viên bảo vệ không được phép tiếp tục quấy rầy bạn gái hắn nữa, Mã Văn Thanh rốt cuộc cũng ngừng lại, cảm thán nhân sinh tịch mịch rồi cũng đi ngủ.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, Trần Ngọc mơ hồ nghe thấy tiếng động tất tất tác tác. Cậu cảm giác có cái gì đó không đúng, đột ngột mở mắt ra, một

https://thuviensach.vn

bóng người màu đen đang thò lại gần. Trần Ngọc nhất thời nổi hết cả da gà da vịt, bị dọa đến tỉnh cả ngủ, lấy tay lần tìm khẩu súng dưới gối. Trong nháy mắt, tay của cậu bị nắm trở lại, còn chưa kịp kêu lên, một bàn tay đã chụp trên miệng cậu, sau đó có người nói khẽ: “Đợi lát nữa ta dẫn ngươi nhảy xuống, không cho phép lên tiếng.”

Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm, là Phong Hàn.

Phong Hàn đem Trần Ngọc bọc vào trong chăn, trực tiếp ném ra ngoài. Trần Ngọc khi ý thức được hành vi làm đến vô cùng tiêu sái này, trong óc chết lặng, lúc phản ứng kịp định giãy dụa tự cứu lại phát hiện cái chăn quấn quanh mình rất chặt.

Ta kháo, ngài đây là cố ý ném chết tiểu gia ta đúng không. Trần Ngọc trong lòng vừa mới nguyền rủa, Phong Hàn đã một tay chống vào cửa sổ toa tàu nhanh chóng nhảy ra ngoài. Hai bên đường ray là sườn dốc rất cao, lúc gần tiếp đất Trần Ngọc lập tức nhắm chặt mắt lại, đột nhiên cảm giác được có người ôm lấy đống chăn, cùng nhau lăn xuống.

Chờ cho đến khi ngừng hẳn lại, Trần Ngọc ba chân bốn cẳng đẩy đống chăn ra, quay về phía Phong Hàn gào lên: “Ngươi điên rồi sao?! Hơn nửa đêm còn nhảy khỏi tàu!”Sau đó cậu ngẩng đầu, tuyệt vọng phát hiện tàu hỏa đang rít lên đi xa dần.

Ngay khi ấy ở đằng sau, cách đó không xa truyền đến tiếng kêu đau đớn, một người hữu khí vô lực nói: “Tiểu Trần Ngọc, ngươi còn được đối đãi tử tế, ta là bị trực tiếp đạp xuống.”

Trần Ngọc vừa nghe thấy giọng nói của Mã Văn Thanh, đầu óc thanh tỉnh không ít, khẽ nhìn Phong Hàn mặt lạnh như cũ, vội hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra?”

Mã Văn Thanh đương nhiên sẽ không trông cậy Phong Hàn mở miệng giải thích, nói: “Thật con mẹ nó xui xẻo, may mà lão tử bám theo – không –

https://thuviensach.vn

là đi cùng với muội muội tiếp viên tuần tra đêm, phát hiện nửa đêm có cớm lên tàu. Ta khi ấy sợ đến mức phải trốn trong nhà vệ sinh, chỉ nghe nói là bắt đào phạm. Mà quản bọn hắn làm cái thổ tả bắt cái khỉ gió gì, thế nhưng trên người chúng ta có mang theo súng. Vì để tránh việc chưa kịp xuất sư đã toi mạng, chỉ có thể nhảy từ toa tàu xuống."

Xoa xoa thắt lưng cơ hồ sắp gãy đến nơi, Mã Văn Thanh nhìn Phong Hàn, vẻ mặt đầy bội phục: "Ta nói, người anh em, cao như vậy ngươi ôm người nhảy xuống mà một vết xước cũng không có, so với ta đã từng huấn luyện qua còn lợi hại hơn. Ai, quả thực khiến cho ta không thể tin được ngươi là —" . Loài người – hai từ này, bị Mã Văn Thanh nuốt vào trong họng, bởi vì sự lãnh đạm trong đôi mắt hắc sắc kia khiến cho linh hồn người ta phải rùng mình ớn lạnh.

"Vậy kế tiếp chúng ta làm thế nào bây giờ? Đi xe số 11 (aka đi bộ) đến Tân Cương à?" Trần Ngọc đứng đó trong gió đêm hỏi, muốn tìm vui trong khổ, nếu như không phải tình huống bây giờ vô cùng bi thảm, cả một bầu trời đầy sao thế nhưng đã rất lâu rồi không được trông thấy rõ ràng như vậy.

Mã Văn Thanh rốt cuộc giùng giằng từ trên mắt đất bò dậy, không quan tâm toàn thân đau đớn, bày ra tư thái tự nhận là rất anh tuấn, vuốt tóc ra sau, đắc ý lên tiếng: "Vừa rồi ở trên tàu ta đã gọi một cú điện thoại, chốc nữa sẽ có người tới đón chúng ta."

Trần Ngọc thấy có đường lui, liền không hề đâm chọc hắn, xoay người lại đi tìm balô của mình, rồi phát hiện nó đang ở trong tay Phong Hàn, mới có phần lúng túng đến gần nhận lấy đeo lên lưng, dù sao Phong Hàn cũng rất có ý thức Trần Ngọc vì hắn mà chuẩn bị bao hành lý nặng nề.

Một lúc sau, quả nhiên có một chiếc xe màu đen không tiếng động chạy nhanh tới đây. Mã Văn Thanh đi qua cùng tài xế nói vài câu, tiếp đó phất tay gọi hai người. Sau khi lên xe, Mã Văn Thanh không ngừng rên

https://thuviensach.vn

đau, Trần Ngọc ghét ồn ào, lấy hòm thuốc giúp hắn băng bó qua loa đơn giản. Chờ Mã Văn Thanh yên tĩnh trở lại, Trần Ngọc khong tự chủ được nhìn về phía Phong Hàn đang ngồi phía trước.

Tấm lưng kia, trong sự lạnh đạm vẫn khiến Trần Ngọc phần nào nhận ra cảm giác cô độc.

Nhìn chán rồi, Trần Ngọc vò vò đầu, hắn là bánh tông, hắn không có tình cảm; mặc dù sự bá đạo chuyên chế đã khắc thật sâu vào trong xương tủy, không cần ai phải dạy hắn; hắn còn hút máu, hắn nói không chừng sẽ giết người – thế nhưng, hắn vẫn theo chân Trần Ngọc trở về, không có bất kỳ thân nhân nào khác. Thay vì nói là quái vật, thì hắn giống với một người không có nhà để về hơn.

Hơn nữa, hắn còn không chỉ một lần cứu cậu, tựa như mới nãy lúc nhảy khỏi toa tàu Phong Hàn cũng giúp đỡ cùng bảo hộ cậu.

Trần Ngọc nhìn chằm chằm bóng lưng của Phong Hàn, dần dần hai mắt nhắm nghiền, ngủ lúc nào không biết. Chờ đến khi cậu tỉnh lại, đã là buổi trưa hôm sau, Trần Ngọc thật ra do đói quá nên mới tỉnh.

“Mau tỉnh ngủ, đến nới rồi.” Mã Văn Thanh lay lay Trần Ngọc.

Trần Ngọc mở mắt ra, phát hiện ánh mặt trời sáng lóa, đã đến buổi trưa. Mà địa khu rộng lớn trước mặt đã là sa mạc cùng cát vàng, bầu trời xanh thăm thẳm, đặc biệt bao la tráng lệ. Quay đầu lại, nhận thấy trừ cậu ra, tất cả mọi người đều đã xuống xe. Phong Hàn lúc này đang tựa vào một chiếc Hummer màu đen, mặc một bộ quần áo rất bình thường mà Trần Ngọc chọn cho hắn, chỉ tùy ý đứng đó, lại tuấn mỹ đến mức khiến người khác không dám nhìn thẳng.

“Nơi này là một thôn nhỏ ở Tân Cương, tên là Ô Đài. Trang bị của chúng ta đều để ở chỗ này, tiếc rằng chúng ta nửa đêm nhảy khỏi tàu hỏa, sợ là sẽ không theo kịp Trần thúc bọn họ.” Mã Văn Thanh tiếc hận nói,

https://thuviensach.vn

ngay sau đó lại thúc giục: “Đi, trước ăn chút gì đó, nghỉ ngơi dưỡng sức, sau đó chúng ta thương lượng kế tiếp nên làm thế nào.”

Trần Ngọc cũng rất uể oải, theo Mã Văn Thanh và Phong Hàn cùng đi vào lều trại. Có lẽ người Mã gia đã sớm làm quen với dân thôn ở đây, ông chủ nhiệt tình dẫn ba người bọn họ vào lều.

Ngồi trên tấm thảm nỉ thêu hoa ngũ sắc, trước mặt bày ra lạp điều tử(1) cùng đùi cừu nướng, mùi thơm tỏa ra bốn phía, Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh ăn đến mức ngay cả ai nói chuyện cùng chẳng thèm quan tâm. Chờ ba người dùng cơm xong, ông chủ lại vui mừng hớn hở bưng lên ba chén trà sữa, trên mặt trà nổi lên váng sữa thật mỏng, Trần Ngọc ngửi thử rồi nhíu mày, nhẫn nhịn uống hết đem chén trà đặt lại trên bàn, cùng ông chủ nói tiếng Hán không được tốt lắm biểu đạt ý muốn nước lọc.

“Làm sao bây giờ? Trang bị của chúng ta thật ra thì đã đầy đủ hết, súng đạn ta cũng chuẩn bị không ít, trừ thiết bị định vị GPS ra, nhưng chúng ta có la bàn. Nói cách khác, hiện tại có hai con đường có thể đi.” Mã Văn Thanh quơ quơ đùi dê phân tích, “Một – tiếp tục tìm kiếm Trần thúc thúc bọn họ, hai là chúng ta dứt khoát mang đầy đủ đồ đạc của mình, tự đi. Dù sao chúng ta có bản đồ, trang bị, người, đều không thiếu. Chẳng qua còn cần tìm người dẫn đường.”

Trần Ngọc trong nháy mắt do dự, bây giờ đi tìm đám người phụ thân cũng không hề dễ dàng, nhưng ba người bọn họ đơn độc đi? Mã Văn Thanh là một tên có kinh nghiệm đạo mộ thuộc hạng gà mờ, mình trừ mở khóa cùng điểm huyệt, cái khác biết không nhiều lắm, sao có thể bảo đảm toàn thân trở về? Huống chi, trừ tấm bản đồ ra, ba người bọn họ đối với ngôi mộ kia đơn giản không biết chút gì cả.

“Nếu vậy, mang theo đầy đủ nước uống cùng thức ăn, kiếm thêm người dẫn đường, chúng ta vừa đi vừa tìm kiếm đám người của cha ta.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc cuối cùng quyết định, hiện tại không làm gì, chỉ sợ càng ngày càng không bắt kịp hành trình của phụ thân.

Tài xế của Mã gia đưa ba người tới đây đã rời đi, ba người không thể làm gì khác hơn là cùng nói chuyện với ông chủ cung cấp cho họ bữa cơm trưa. Nghe bảo muốn có người dẫn đường vào sa mạc, chủ nhà liền lắc đầu, liên tục nói bây giờ đang là mùa gió, không ai dám dẫn bọn họ vào đó. Mã Văn Thanh cùng Trần Ngọc nài nỉ cả nửa ngày, chủ nhà mới nói: “Chúng ta ở đây có một quái nhân, gan cực kì lớn, các ngươi a, đi hỏi hắn xem, có lẽ còn hy vọng.” Thấy hai người sắc mặt vui mừng, do dự một hồi, lại tiếp: “Chỉ có điều, tính tình hắn rất quái lạ, các ngươi trước cứ đi thử, có được hay không thì không thể nói chính xác.”

Ba người được dẫn đến trước lều của quái nhân, gọi thật lâu, bên trong cũng không thấy có ai trả lời. Trần Ngọc giơ tay lên muốn đẩy Mã Văn Thanh, Mã gia đại thiếu gia bị hại rất nhiều lần rốt cuộc cũng phản ứng kịp một lần trong đời, bắt được cổ tay Trần Ngọc thuận thế ném cậu vào.

Trong lều được lót thảm rất dày, ánh sáng bên trong rất u ám, Trần Ngọc chỉ thấy rõ ngồi trên giường là một thiếu niên khoảng 17, 18 tuổi, đang lạnh lùng nhìn về phía cửa lều.

“Đi ra ngoài.”

Trần Ngọc sửng sốt, cho dù bảo dẫn đường là quái nhân, cũng không nên nhỏ như vậy a. Cậu vội vàng nói: “Tiểu huynh đệ, người lớn trong nhà đâu cả rồi?”

“Lúc ra ngoài nhớ kéo cửa lại.” Thiếu niên vẫn như cũ khăng khăng bắt Trần Ngọc đi ra, nhìn dáng điệu xem ra thập phần không thích chung đụng.

Trần Ngọc chỉ đành phải quay đầu hướng Mã Văn Thanh nói: “Đoán chừng không được, nhà này chỉ có trẻ con, xem ra chúng ta phải đổi người

https://thuviensach.vn

dẫn đường khác.”

Mã Văn Thanh ngay tức khắc kêu lên: “Lúc này nào có ai chịu vào sa mạc, tiểu tổ tông, ngươi hỏi lại lần nữa đi.”

Trần Ngọc vừa quay đầu lại, kinh hãi lùi về sau một bước, khuôn mặt của thiếu niên đã gần trong gang tấc.

Thiếu niên kia lên tiếng: “Các ngươi muốn vào sa mạc?”

Trần Ngọc sững sờ gật đầu.

“Vậy ta đi cùng các ngươi.” Thiếu niên nói xong từ phòng trong lôi ra một khẩu súng săn, chờ cho thiếu niên đứng ở bên ngoài lều dưới ánh nắng, Trần Ngọc mới giật mình, thiếu niên này lớn lên thanh tú dị thường, hơn nữa cự kỳ quen mắt, cũng không nhớ ra được là giống ai.

Thiếu niên nhìn thấy Trần Ngọc cũng ngẩn cả người, ngay sau đó quay đầu, hỏi: “Khi nào thì đi, nói mau a.”

Thấy hai người nhìn hắn bằng ánh mắt hoài nghi, thiếu niên cao ngạo ngẩng mặt lên, hừ một tiếng: “Nói cho các ngươi biết, trừ đại ca ta, nơi này không có ai quen thuộc sa mạc nóng nảy này hơn ta, đáng tiếc, đại ca ta đi vào sa mạc còn chưa trở lại…”

Thiếu niên đang chuẩn bị đồ đạc chợt dừng bước, hỏi một câu: “Đúng rồi, các người có người nào trong tên có chữ “Ngọc” không? Nếu có ta không đi nữa.”

Trần Ngọc vừa định mở miệng, sao lại kỳ thị tên họ người ta, Mã Văn Thanh đã kéo cậu lại, cười ha hả nói: “Tiểu huynh đệ, không có, ta tên là Mã Văn Thanh, vị này gọi là Phong Hàn, người trước mắt ngươi tên là Trần Bạch, Tiểu Bạch.” Trần Ngọc mắt trợn trắng, Mã Văn Thanh bây giờ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào cũng dùng rồi.

https://thuviensach.vn

Ngay lúc thiếu niên trông thấy Phong Hàn, trong mắt thoáng hiện lên thần sắc quái dị, chân vội lui về sau một bước, súng trong tay nắm thật chặt.

Phong Hàn cũng nhíu mày nhìn hắn.

Qua một hồi lâu, thiếu niên mới lên tiếng: “Ta là A Cát, ta sẽ dẫn các ngươi vào sa mạc.”

Người dẫn đường cứ như vậy liền tìm được, mặc dù tuổi của A Cát dễ khiến người ta không tín nhiệm, nhưng quả thật hắn là người duy nhất chịu theo chân bọn họ vào sa mạc.

Bốn người mang theo thức ăn nước uống đủ dùng trong một tháng, A Cát không chịu ngồi xe, cưỡi trên lưng lạc đà, đi đằng trước chiếc xe.

Lạc đà đúng là một loài động vật thần kỳ, thân thể cồng kềnh nhưng chạy không hề chậm, dưới tiếng thét của A Cát, lạc đàc chạy như bay về phía trước. Chiếc Hummer cũng không thua kém theo sát phía sau.

Mã Văn Thanh lái xe, Trần Ngọc lẳng lặng quan sát Phong Hàn đang nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nghĩ đến tâm tình không giải thích nổi vào tối hôm qua, tiến lại gần hỏi: “Hôm qua ngươi có bị thương không, có muốn băng bó qua hay không?”

Phong Hàn quay mặt sang, thần sắc căng thẳng trên mặt dần dần hòa hoãn. Không nói gì, nhưng há miệng, răng nanh nhọn hoắt từ từ dài ra, đến gần Trần Ngọc.

Trần Ngọc ngẩn người, liếc Mã Văn Thanh đằng trước một cái, thấy tên kia hết sức chuyên chú lái xe, mới thở phào nhẹ nhõm, cũng không hề di chuyển.

https://thuviensach.vn

Tiến tới bên cạnh cổ Trần Ngọc, răng nanh Phong Hàn cọ tới cọ lui, nhưng không cắn. Có lẽ hắn thật sự muốn uống máu, cư nhiên còn dùng cả đầu lưỡi liếm liếm.

Khi Trần Ngọc kinh hãi nhảy dựng lên, Phong Hàn liền rời khỏi cần cổ Trần Ngọc, nhàn nhạt lên tiếng: “Ngươi tốt nhất nên cách xa A Cát một chút.”

-END 22-

Chú thích:

(1) Lạp điều tử:

Chính là tục xưng của món mì sợi, 1 loại không cần dùng phương pháp nghiền, áp mà trực tiếp lấy tay chế thành sản phẩm mì lúa mạch cho thêm vào rau dưa và thịt ngưu thịt dê, là loại mì mà các tộc người ở Tân Cương rất thích ăn, đặc biệt là mì của tộc Duy Ngô Nhĩ và tộc Hồi lại có 1 loại hương vị đặc biệt khác. Lừng danh trong ngoài, rất được các quốc gia ư thích.

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Bọn họ sau khi bàn bạc xong, quyết định A Cát trước mang theo ba người đi tìm dòng Khổng Tước, sau đó dọc theo dòng sông cổ đến La Bố Lạc. Khi đến được địa khu La Bố Lạc, Trần Ngọc mới quan tâm đến bản đồ trong tay cậu, tìm kiếm ngôi mộ vô quan điểu kia.

La Bố Lạc nằm chính giữa lòng chảo Tarim(1), trong lịch sử, La Bố Lạc là do nước của sông Tarim, sông Khổng Tước, sông Xa Nhĩ Thần và sông Mễ Lan đổ vào, tạo thành hồ nước khổng lồ mĩ lệ. Ngàn năm trước đây, La Bố Lạc từng có rừng núi bao quanh, trâu ngựa thành đoàn, hoa cỏ tốt tươi chẳng khác nào nhân gian tiên cảnh, sa mạc ốc đảo, như sa bàn(2) hoàng kim nằm trên ngọc bích xanh biếc. Nhưng do hệ sinh thái xung quanh không ngừng bị phá hoại, nước hồ từ từ cạn dần, cuối cùng rốt cuộc bị sa mạc nuốt trọn, cạn khô lại thành một lỗ tai thật lớn. Cách ví von này là do người Mỹ ở cục quan sát du hành vũ trụ từ ngoài không gian nhìn về Trái Đất, phát hiện La Bố Lạc của Trung Quốc thật sự trông rất giống lỗ tai của con người, làm các nhà khoa học người Mỹ kinh ngạc rất lâu, đến nay vẫn còn có người đang nghiên cứu nguyên nhân tạo thành hình dạng nọ.

Một thuyết khác lại cho rằng hồ La Bố Lạc khổng lồ chính là một "hồ nước di động", đã di dời đến những địa phương khác rồi, rất khó để tìm kiếm tung tích của nó.

La Bố Lạc huy hoàng mà thần bí như vậy, song, trên thực tế những đánh giá về nó, đối với Trần Ngọc bọn họ mà nói kỳ thực không phải thông tin tốt lành gì: hồ La Bố Lạc khô khốc được mệnh danh là tử vong chi hải

https://thuviensach.vn

(biển chết) của Trung Quốc, sinh mạng tử huyệt, người đến thám hiểm bị chết hoặc lạc trong sa mạc nhiều không đếm xuể.

Ngoài dự liệu của bốn người chính là, A Cát còn nhỏ tuổi, tình tình kỳ quặc ngay cả mở miệng nói chuyện cũng lười, nhưng lại rất tự tin mang mấy người bọn họ đi ra khỏi La Bố Lạc. Nói rằng chỉ cần ba người họ không kéo cậu lùi lại, sống sót không thành vấn đề. Mấy ngày kế tiếp, A Cát thành công dẫn dắt bọn họ tránh thoát mấy lần bão cát quy mô lớn, bấy giờ ba người mới biết cậu bé tự tin đến vậy không phải là không có nguyên nhân.

Hai ngày đầu, còn có thể nhìn thấy vài hình thù kỳ quái cách thật xa, những cây dương cùng đám cây bụi rậm rạp thấp bé tùy ý sinh trưởng trong lòng sông. Dần dần chỉ còn trông thấy cát vàng ngập trời, cây cối càng ngày càng thưa thớt, trên không trung ngay cả một con chim cũng không có.

Thỉnh thoáng ngẩng đầu lên nhìn, trên không trung chỉ có mặt trời giống như lòng đỏ trứng gà thật to, tia sáng bắn ra bốn phía bao phủ khắp mọi nơi. Những đám mây, bị hỏa nhiệt của nó làm cho bốc hơi không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Bây giờ đang là cuối tháng tám, ban ngày mặt trời có thể nướng chín người, nhiệt độ cao đến đáng sợ, nhiệt độ trên mặt đất vào buổi trưa có thể lên tới 600. Vì tiết kiệm nhiên liệu, trong xe Hummer không bật điều hòa, Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh nóng bức đến khó thở. Hai người còn phải thay ca lái xe, mỗi lần Trần Ngọc quần áo ướt đẫm từ chỗ tài xế bò về vị trí cũ, an vị đến bên cạnh Phong Hàn, đều ngụm to ngụm nhỏ không ngừng uống nước.

Phong Hàn kể từ khi vào sa mạc liền thường tựa vào chỗ ngồi phía sau lim dim, Trần Ngọc len lén lấy tay kiểm tra một chút, trên người Phong Hàn vẫn tràn ngập khí tức lạnh lẽo! Mặc dù vậy, Trần Ngọc cũng lo lắng

https://thuviensach.vn

dưới môi trường khắc nghiệt cái bánh tông này chẳng may có mệnh hệ gì, khiến đội ngũ thiếu hụt mất một sức lao động cường hãn, thỉnh thoảng kín đáo đưa cho hắn bình nước, để Phong Hàn bổ sung dưỡng khí. Đồng thời nhân cơ hội ngang nhiên xông về phía Phong Hàn, kề sát vào cái bánh tông mát mẻ này cho dễ chịu.

Đối với hành vi mờ ám của Trần Ngọc, Phong Hàn chỉ liếc hai mắt sang bên cạnh, tiếp tục nhìn cát vàng ngập trời phía ngoài.

Ngày thứ ba tiến vào sa mạc, buổi trưa khi ánh mặt trời gay gắt nhất, A Cát mang theo lạc đà đi đằng trước ngừng lại. Sau đó mấy người tụ tập cùng nhau giải quyết vấn đề cơm trưa, vì ngại phiền phức, chẳng qua chỉ đun nước sôi, ngâm rau cải ép, mỗi người gặm thêm chút lương khô. A Cát ngửa đầu uống mấy ngụm nước, rồi nói: “Xế chiều hôm nay đoán chừng chưa đến nơi, phải nhanh lên một chút, buổi tối gió sẽ bắt đầu thổi, trước đó chúng ta phải tìm được nơi tránh bão cát.”

Mã Văn Thanh vừa nghe lại có bão gió, lầm bầm một tiếng: “Kháo, ba ngày rồi mà còn chưa có ổn định.”

A Cát liếc Mã Văn Thanh một cái, xoay mặt nhìn về phía xa, “Mới có chút bão gió đã không chịu nổi? Hắc phong bạo chân chính là sứ giả của ma quỷ, nó đi qua nơi nào nơi đó chắc chắn sẽ không còn sự sống, ngươi căn bản còn chưa trông thấy bao giờ. Cũng may hắc phong bạo cũng hiếm khi xuất hiện, mà thường vào mùa xuân, nếu không, ngay cả ta, cũng không dám vào sa mạc.”

Trần Ngọc lau mồ hôi, ngồi xuống chỗ ghế tài xế, A Cát bên kia cũng đem toàn thân bao kín, lên lạc đà. Không biết qua bao lâu, dưới nhiệt độ nóng bức của sa mạc, lão thiên gia cư nhiên mang đến cho bọn cậu một điều ngạc nhiên vui mừng, lại có thể gặp được một hồ nước cỡ nhỏ, phương viên mấy dặm, mực nước đại khái đến đầu gối, chung quanh mọc đầy cỏ lau, xa xa có thể nhìn thấy chút thảm thực vật.

https://thuviensach.vn

Lạc đà nhất thời có phần mất khống chế chạy về phía hồ, A Cát thiếu chút nữa ngã nhào vào nước, hắn một tay bám vào bướu lạc đà nhảy xuống, Trần Ngọc thấy hắn lăn trên mặt cát đến bản thân cũng cảm thấy nóng rát. Sau giờ ngọ trên nền cát, nhiệt độ có thể nướng chín khoai lang, cho nên thời tiết dù có nóng hơn nữa, bọn họ vẫn phải đeo giày cao cổ làm từ da trâu.

Trần Ngọc thấy hồ nước có phần vui mừng, có thể dễ dàng bổ sung nguồn nước ở đây, mặc dù hiện tại nước bọn họ mang theo cũng không thiếu.

Sau khi xuống xe, Trần Ngọc mới phát hiện, nhìn chăm chằm hồ nước, trừ bọn họ ra, còn có một bầy động vật. Mà đám động vật này tuyệt đối không thể coi là khả ái, có vài con còn đang tiến hành cuộc chiến tranh giành.

Vài con sói cát cùng một con báo cát đang giằng co, báo cát gầy trơ cả xương, ánh mắt vẫn sắc bén như cũ chăm chú nhìn mấy con sói cát, trông thấy động tĩnh bên này, đáo mắt liếc một chút, có thể do lo lắng gặp phải địch nhân mới, muốn rời đi, thoáng lui một bước.

Thế nhưng, sói cát là loài thông minh mà giảo hoạt, sớm đã quan sát chằm chằm con báo này, thấy nó có ý khiếp sợ, một con sói cát bên cạnh nhân cơ hội, lập tức bổ nhào tới cắn. Khi con báo xoay người, những con sói khác cũng phối hợp xông lên. Vì vậy, trước mắt bốn người, trong chốc lát đã diễn ra một cuộc chiến sinh tử, báo cát cuối cùng ngã xuống mặt đất, bị sói cát kéo đi.

Một con sói cát nhìn về phía Trần Ngọc đứng bất động từ nãy, tựa hồ đang do dự có nên kiếm thêm chút lương thực hay không, Trần Ngọc lưu loát kéo chốt bảo hiểm khẩu súng lục cầm trong tay. Ngửi thấy mùi nguy hiểm, nó lập tức cẩn thận lui về phía sau một bước, vẫn không tha nhìn nhìn, rốt cuộc đuổi theo thân ảnh hai con sói chạy phía trước.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc kinh ngạc nhận ra, sói kia một lần cuối cùng chú ý đến chính là trong bụi cỏ, chẳng lẽ — cậu cúi người xuống, tức thì mặt đầy hắc tuyến phát hiện một đám lông tơ tinh tế, lốm đốm giống như một chú mèo con đang đứng bên chân cậu. Thấy Trần Ngọc nhìn, nó vội lăn lộn ra xa. Cặp mắt nhỏ đen thui chớp chớp, sợ hãi cúi thấp đầu yếu ớt kêu lên.

Trần Ngọc buông súng, xoay người định rời đi, đột nhiên cảm giác được trên chân chợt nặng. Cúi đầu, thấy hai chi trước của tiểu thú lông xù đang cố gắng ôm lấy giày cậu, tiểu động vật nơm nớp lo sợ chăm chú nhìn Trần Ngọc, trong miệng còn ủy khuất kêu ô ô.

Khi Trần Ngọc xách tiểu gia hỏa kia lên quay trở lại xe, cặp mắt của Mã Văn Thanh nhất thời phát sáng, nuốt một ngụm nước bọt, lẩm bẩm nói: “Tiểu Trần… Tiểu Bạch, thật là tốt quá! Biết ca ca muốn ăn thịt đã lâu rồi, ngao ngao —” Vì lo lắng A Cát biết tên thật của Trần Ngọc, không chịu đưa bọn họ vào sa mạc, Mã Văn Thanh tự chủ trương đổi tên Trần Ngọc thành Trần Bạch, khiến cho Trần Ngọc lão đại cự kỳ mất hứng.

Trần Ngọc đã văng Mã Văn Thanh đang nhào tới, chỉ tay về phía cạnh hồ, “Mã Văn Thanh, ngươi hiện tại ngay lập tức đi lấy nước cho ta.”

Mã Văn Thanh oán trách nhưng vẫn cầm dụng cụ xuống xe. Trần Ngọc đem tiểu thú ném vào chỗ ngồi phía sau, cũng chuẩn bị xuống xe hỗ trợ. Kết quả sau khi tiểu báo tử miễn cưỡng đứng vững được, giương mắt trông thấy Phong Hàn, tức thì lông mao dựng đứng, nhanh chóng xoay người chạy đến bên cạnh Trần Ngọc, đáng thương dùng tiểu móng vuốt gắt gao bám trên y phục Trần Ngọc.

Trần Ngọc dở khóc dở cười nhìn Phong Hàn, người này quả thật có thể làm bùa hộ thân, quỷ thần tránh xa, ngay cả dã thú cũng cảm giác được khí tức quỷ dị trên người hắn. Phong Hàn quay đầu khẽ liếc tiểu thú trên người Trần Ngọc, lạnh lùng hừ một tiếng, lấy mắt thường có thể thấy được tiểu thú lập tức run lên cầm cập.

https://thuviensach.vn

Không còn cách nào khác, Trần Ngọc chỉ đành phải đem tiểu báo tử đặt trên bả vai, giơ bình nước lên đi về phía hồ.

Lạc đà uống no nước xong, cũng đã bổ sung đầy đủ nguồn nước, mấy người lại quên mất một vấn đề khó khăn trước mắt, nếu bọn họ muốn vượt qua hồ thì chỉ còn cách để Hummer trèo lên một cồn cát có độ dốc không nhỏ mà thôi.

Mã Văn Thanh tiến lên dạo qua một vòng, quay trở lại nói: “Thử xem, ta thấy không sai biệt lắm, Hummer hẳn là qua được. Ta thấy trong cuộc thi sức kéo ở Dakar(3), bọn họ đều trực tiếp lái qua như vậy, lão tử cũng thử xem sao.”

Trần Ngọc mấp máy khóe miệng, không nói gì, chỉ có điều ôm tiểu báo tử yên lặng xuống xe. Phong Hàn bên cạnh cũng mở cánh cửa xe ra, nhanh nhẹn nhảy xuống.

Hummer rất ngoan cường bò lên cồn cát, Trần Ngọc cười híp cả mắt, xe này không tệ a. Thấy Hummer thành công lướt qua cồn cát, hình tượng cái tên bỉ ổi Mã Văn Thanh kia có phần được nâng cao hơn chút.

Tiểu báo tử bị phơi dưới nắng không có tinh thần, quay về phía Trần Ngọc ô một tiếng, không biết là khát hay đói bụng, tốt nhất là không phải muốn đi tiểu. Trần Ngọc cùng tiểu thú mắt to trừng mắt nhỏ, qua một lúc, tiểu báo tử không nhịn được ngậm lấy cánh tay Trần Ngọc ôm nó, hàm răng nhọn khẽ cắn cắn day day.

Phong Hàn ở bên cạnh ngay lập tức dừng bước, đưa tay túm lấy đám lông trên gáy tiểu bao tử, giương tay lên, trông như muốn quăng đi. Trần Ngọc đầu tiên lăng lăng nhìn hắn, sau khi ý thức được hành động của Phong Hàn, tức khắc vội vàng chuẩn bị đoạt lại tiểu báo tử bị dọa đến mức hô hấp đều ngưng.

https://thuviensach.vn

Trong miệng hô lớn: “Uy, đừng ——” Kết quả lúc Trần Ngọc chạy sang, bị trẹo chân trong cát, trượt một phát, trực tiếp từ trên cồn cát lăn xuống.

Tục ngữ nói không sai: lỡ một bước chân thành thiên cổ hận!

Kháo a, Trần Ngọc bi phẫn mắng to trong lòng, dùng áo khoác dài che kín diện mạo, nhưng vẫn bị nóng đến phát điên.

Cậu cũng không trông thấy, khi xe Hummer thuận lợi vượt qua cồn cát đến vùng đất bằng phẳng, thân xe chợt nghiêng, bất động.

Trần Ngọc trực tiếp đụng vào xe, sau đó tạo thành tư thế mông chổng lên trời, đầu cắm xuống đất, mồm miệng đầy cát, nhìn chằm chằm nam nhân vẫn còn xách theo tiểu báo tử đứng trên sườn cồn cát kia, trong lòng tràn ngập phẫn hận a!

Tiểu báo tử bắt đầu liều mạng giãy dụa, cuối cùng nó cũng thoát ra được, liền giống như tư thế của Trần Ngọc lăn một vòng xuống cồn cát. Sau đó ra sức bò lên ngực Trần Ngọc, cặp mặt bé tin hin mở to, con ngươi ướt át, cái đuôi vung vẩy, kéo kéo cái miệng, xem như đang cười?!

Trần Ngọc nhắm mắt lại, tiểu báo tử tuyệt đối không thể thoát khỏi tay Phong Hàn, xem ra Phong Hàn vẫn có chút nhân nhượng.

Chịu đựng đầu óc quay cuồng choáng váng, Trần Ngọc từ trên cồn cát nóng bỏng lồm cồm bò dậy, Mã Văn Thanh cũng vừa mở được cửa xe chật vật từ bên trong nhảy ra ngoài.

Thí nghiệm của Mã Văn Thanh mang đến kết quả là Hummer liền rơi vào trong cồn cát, Mã Văn Thanh điên tiết mắng: “Con bà nó, tại sao có thể như vậy, xe Hummer tuyệt đối sẽ không ngay cả cái loại cồn cát này cũng không vượt qua được!”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc xoay xoay người khiến mấy hạt cát không ngừng rơi xuống, nhìn Mã Văn Thanh, bình tĩnh nói: “Hummer quả thật sẽ không, nhưng còn phải xem xem là ai lái.”

Mã Văn Thanh lập tức thẹn quá thành giận, xách cổ áo Trần Ngọc lên, “Ngươi là nói kỹ thuật của gia không tốt?!”

Lúc hai người còn đang đỏ mặt tía tai trừng nhau, A Cát đem thứ ở trên thân lạc đà tháo xuống, để cho lạc đà kéo xe.

Thế nhưng cát mịn tựa hồ gắt gao bám chặt vào lốp xe, Hummer chẳng hề nhúc nhích.

Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh thấy vậy, tức thì một đi tới cưỡng chế khởi động xe, một tới hỗ trợ đẩy xe. Song, sau một tiếng động cơ ầm vang, bánh xe càng lún càng sâu, cuối cùng đạt đến độ không thể thoát ra được.

Ba người và lạc đà mệt mỏi mồ hôi chảy đầm đìa, rốt cuộc lúc bọn họ bỏ cuộc, Phong Hàn vô cùng bình tĩnh đi qua bên cạnh ba người, khẽ khom lưng, trông rất dễ dàng, một tay nâng xe lên, hơn nữa còn bình thản kéo thẳng nó tới chỗ đất bằng phẳng.

Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh ngồi dưới đất, há to miệng, nghiêng một góc đúng chuẩn 450 ngẩng đầu nhìn theo, mặt trời chói chang trên không, lúc này Phong Hàn giống như thiên thần kim quang bắn ra tứ phía. Mà trên mặt đất hai người đang há to miệng giống như hai con cóc làm nền, chính là “Oa oa” hai tiếng, để diễn tả nội tâm kinh ngạc cùng ca ngợi.

A Cát nghiến chặt hàm răng, ánh mắt phức tạp nhìn Phong Hàn, sau đó xoay người lại im lặng không lên tiếng thu dọn đồ đạc.

Phong Hàn vẫn duy trì bộ dáng bình tĩnh, chẳng qua đem Trần Ngọc từ trên đất kéo dậy dựa vào, Trần Ngọc mới phát hiện Phong Hàn đầu đầy mồ hôi. Trần Ngọc cười ngây ngô hai tiếng, lấy bình nước bên người đưa

https://thuviensach.vn

cho hắn. Tiểu báo tử rưng rưng cong đuôi chạy thoát khỏi Mã Văn Thanh đang thèm thịt.

Bởi vì buổi trưa gấp rút lên đường, đi được nửa chừng, Trần Ngọc bảo A Cát lên xe, trong xe dù oi bức cũng tốt hơn nhiều so với bên ngoài.

A Cát ngồi bên cạnh Trần Ngọc, tận lực duy trì khoáng cách với Phong Hàn. Thiếu niên rất an tĩnh, mím môi, trong đôi mắt trừ hờ hững còn có sự lo lắng rõ rệt.

Trần Ngọc đột nhiên hỏi: “A Cát, tại sao không thể đi cùng người trong tên có chữ?”

A Cát tựa vào cửa sổ xa, nghe thấy câu hỏi của Trần Ngọc, lập tức đề phòng nhìn cậu.

Trần Ngọc kiên trì mỉm cười nhìn lại, lập chí phải hỏi cho ra ngọn nguồn, xem thử xem rốt cuộc tên của mình có cái gì không tốt.

A Cát dời tầm mắt, cúi thấp đầu, khi Trần Ngọc cho rằng thiếu niên sẽ không trả lời, có thanh âm từ bên cạnh truyền tới: “Thật lâu trước kia, có người nói cho ta biết một lời tiên đoán, lúc ta mười tám tuổi, vào mùa hè, sẽ gặp được một nam nhân trong tên có chữ “ngọc”, ta và hắn sẽ cùng nhau vào chỗ đó. Hắn sẽ giết ta, đem ta đẩy vào vực sâu của ma quỷ.”

Trần Ngọc cả kinh, xoay mặt nhìn thiếu niên, mình tuyệt đối sẽ không có ý định giết người. Từ nhỏ đến lớn, mặc dù tránh không được phụ thân hoặc là những người khác trong Trần gia mâu thuẫn bất hòa, nhưng Trần Ngọc cậu vẫn luôn bị đẩy ra ngoài. Muốn giết người cũng sẽ không đến phiêm cậu, trừ lúc còn bé thường giày xéo tiểu động vật, Trần Ngọc thề cậu chưa từng làm chuyện gì thương thiên hại lý! Ngay cả động vật, hiện tại chính mình cũng phải trả giá rồi!

-END 23-

https://thuviensach.vn

Chú thích:

(1)Lòng chảo Tarim: là một trong số cáclòng chảo khép kínlớn nhất trên thế giới có diện tích bề mặt khoảng 400.000 km², nằm giữa vài dãy núi trong Khu tự trịDuy Ngô NhĩTân Cươngở miền viễn tâyTrung Quốc. Phần lớn của lòng chảo là sa mạcTaklamakan. Khu vực này có dân cư rất thưa thớt, chủ yếu là người Duy Ngô Nhĩ và các dân tộc Trung Á khác, cũng như làngười Hán, phần nhiều trong số họ là những người nhập cư gần đây.

(2)Sa bàn: là mộtthuật ngữchuyên môn chỉ đến một vị trí, một mô hình thu nhỏ về một đối tượng chủ thể nào đó nhằm phục vụ cho việc tìm hiểu, nghiên cứu… Trên thực tế, những sa bànkiến trúclà mộtcông trìnhkiến trúcđược đắp nhỏ lại để tiện cho việc nghiên cứu hoặc làm mẫu.

(3) Dakar:là thành phố phía TâySénégaltọa lạc trên mũi của Bán đảo Vert (điểm cực Tây của lục địachâu Phi), nằm bên bờĐại Tây Dương. Đây là thành phố lớn nhất và là thủ đô của quốc gia này.

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Trần Ngọc ánh mắt phức tạp nhìn A Cát, trầm mặc một hồi, Trần Ngọc hỏi: “Nếu đã như vậy, tại sao không hoàn toàn chặt đứt tận gốc khả năng đó, chỉ cần ngươi không vào sa mạc là được, không phải sao?”

A Cát cắn răng, đột nhiên đập vào cửa xe, trong mắt thiếu niên lại xuất hiện sự lo lắng cùng khổ sở đã từng thấy qua, hắn dồn dập nói: “Không, ta và các ngươi tới đây là bởi vì ta nhất định phải tới!”

Thấy thần sắc kinh ngạc của Trần Ngọc, A Cát thở dài, tiếp tục lên tiếng: “Nửa tháng trước, đại ca ta mang một đám người ngoại địa vào sa mạc, đến nay vẫn chưa trở về, chuyện này trước nay chưa từng có. Nếu như không trở lại, hắn cũng nhất định sẽ nghĩ cách báo với ta một tiếng. Đại ca hắn chắc chắn gặp phải chuyện phiền phức nào đó, ta muốn đi tìm hắn.”

Trần Ngọc hiểu rõ mà gật đầu đồng tình, nửa tháng cũng không phải một thời gian ngắn, mặc dù người chưa chết, nước mang theo khẳng định cũng không còn nhiều. Trần Ngọc do dự một chút, hỏi tiếp: “Thế nếu như ba người chúng ta trong tên vừa vặn đều có chữ “Ngọc” thì ngươi phải làm sao?”

A Cát ngẩng đầu nhìn Trần Ngọc, mặt đầy vẻ tức giận, tựa hồ cực kỳ ghét giả thiết này. Nhưng sau cùng, thiếu niên cúi đầu, chán nản đáp: “Được rồi, coi như thật sự có, ta vẫn muốn đi, bởi vì ta không thể chờ đợi thêm được nữa.”

Trần Ngọc càng thêm đau lòng với thiếu niên này, vốn định nói cho thiếu niên biết tên thật của cậu, bây giờ lại có phần chột dạ, phải chăng

https://thuviensach.vn

không nói ra sẽ giảm bớt được nỗi thống khổ của hắn?

Mã Văn Thanh vừa lái xe vừa quay lại liếc mắt nhìn nhanh một cái, tùy tiện an ủi: “Uy, A Cát, ngươi cứ yên tâm đi, có chúng ta ở đây, nhất định sẽ bảo hộ ngươi chu toàn.”

A Cát bấy giờ đang nhìn đôi mắt từ từ khép lại của Phong Hàn, không nói gì. Mình căn bản không cần những người này bảo vệ, hoặc nói không chừng, những người này còn cần dựa vào mình để có thể sống sót thoát khỏi sa mạc. Trong ba người này, hắn duy nhất chỉ có hảo cảm với thanh niên tên là Trần Bạch trước mắt.

Trong buồng xe lại khôi phục sự trầm mặc, tiểu báo tử cào cào quần áo Trần Ngọc, thỉnh thoảng còn cắn hai cái, tựa hồ rất thích thú. Chỉ có những khi Phong Hàn thỉnh thoảng quay đầu lại, nó mới vừa phát run vừa nhanh chóng bò sang một góc mà Phong Hàn không trông thấy, tiếp tục nhay gặm.

Đúng lúc này, Mã Văn Thanh chợt nói: “Mau nhìn, bên kia có người.”

Ba người còn lại trong xe đều nhìn về phía trước, chỗ rẽ ở dòng sông cổ, rõ ràng có một người bước chân tập tễnh đang đi ra, thấy xe Hummer, vội vang giang rộng hai tay ngăn ở giữa đường.

Mã Văn Thanh liền phanh lại ngay lập tức, thò đầu ra, khí nóng thiêu đốt đập vào mặt, hắn nhanh chóng lùi về, mắng: “Con bà nó, bề ngoài quả thực không phải là người.”

Người nọ đã đến bên cạnh xe, không có gió, nhìn được rất rõ ràng, quần áo của người này đã không nhận ra là màu gì, mặt đầy mồ hôi, vỗ vỗ cửa xe. Mã Văn Thanh mở cửa xe ra, người nọ tinh thần tựa như có phần hoảng hốt, dưới sự giúp đỡ của Mã Văn Thanh mới miễn cưỡng bò lên ghế lái phụ.

https://thuviensach.vn

“Nước ——” Mặt đầy cát bụi, người này tinh thần suy sụp hết sức yếu ớt mở miệng yêu cầu.

A Cát cùng Phong Hàn phía sau đều không động, Mã Văn Thanh đang lái xe, Trần Ngọc không thể làm gì khác hơn là ném qua một bình nước, người nọ cũng chẳng buồn nói chuyện, cầm lấy tu liền một hơi.

Trần Ngọc thấy bộ dáng của người này, ngay sau đó nghĩ đến tiểu báo tử vẫn lăn qua lộn lại, chẳng lẽ là đói? Vội xách báo con đang cắn cắn góc áo của cậu lên cho nó uống chút nước, rồi lấy ra một thanh lạp xưởng cho nó.

Tiểu báo tử kích động hai mắt rưng rưng, vừa ăn vừa thỉnh thoảng giương mắt nhìn Trần Ngọc: quả nhiên không theo lầm người! Thứ này có thể làm mẹ!

“Ngươi gặp phải chuyện gì? Tại sao chỉ có một mình ngươi ở chỗ này đi loạn?” Mã Văn Thanh khẽ quay sang hỏi cái người đang ngồi ở ghế phó lái.

Người kia đã hạ bình nước xuống, nhưng vẫn ôm khư khư trong ngực. Hiện tại tinh thần có phần phục hồi mới thấy rõ bộ dáng của hắn. Nam nhân này hơn 30 tuổi, mặt chữ quốc, trong đôi mắt nhỏ ánh lên sự cảm kích, chậm rãi hít thở, hắn lau vệt nước bên khóe miệng, nói: “Cảm ơn các ngươi đã cứu ta, ta – ta là cùng người khác tới đây đãi vàng, nhưng đầu lĩnh không tìm được nơi đó, nước nhanh chóng cạn sạch. Chúng ta bất đắc dĩ, vừa đi về, vừa tìm kiếm nguồn nước. Bởi vì không có nước, khí trời khô nóng, bấy giờ mọi người trong đội đãi vàng đều sắp chịu không nổi nữa, không ít người đã xuất hiện triệu chứng mất nước.”

Nói tới đây, nam nhân mặt chữ quốc chợt trầm mặc, sau đó trong mắt lộ ra thần sắc khẩn cầu, nói: “Các vị bằng hữu, ta không thể có nước mà quên mất đồng bạn cùng chung hoạn nạn. Ta van cầu các ngươi, đi cứu

https://thuviensach.vn

những người đó đi. Không có nước, bọn họ e rằng sống không nổi qua hai ngày."

Trần Ngọc lắc đầu, nhìn thấy người này than thở, đáp: "Quả là nếu không có nước thì sẽ khát chết, cách nơi này không xa, phía bên kia cồn cát, có hồ nước, các ngươi có thể tới đó bổ sung nước."

Nam nhân mặt chữ quốc lộ ra vẻ mặt mừng rỡ, quyết định mang theo đội đãi vàng đi tới hồ.

Mã Văn Thanh theo lời của mặt chữ quốc, chuyển qua sông đạo, đi được một lúc, đã trông thấy ven đường đậu mấy chiếc xe, dựa lưng vào một sườn núi cao, còn có mười mấy đỉnh lều. Nghe được âm thanh động cơ của Hummer, có chừng hai ba người từ trong lều chầm chập bước ra.

"Các ngươi có không ít người?" Mã Văn Thanh nhìn mấy chiếc xe cùng hơn mười cái đỉnh lều rồi cau mày.

"A, đúng vậy, có tất cả 23 người, bất quá, phần lớn đều có triệu chứng mất nước, nhất định phải nhanh chóng cứu chữa, tiện nhất là đưa đến cái hồ các ngươi nói kia. Ta sẽ bố trí vài người còn tỉnh táo lái xe tới hồ nước đó. Ngoài ra, đưa ta đến đây, đã mang lại cho các ngươi không ít phiền toái, vốn không nên làm phiền các ngươi nữa. Nhưng tình huống bay giờ nguy cấp, các ngươi có thể giúp ta, đem người mang lên trên xe hay không?" Mặt chữ quốc nói, tựa hồ sợ mấy người mất hứng, cuối cùng còn nói thêm một câu: "Cái kia, chúng ta nơi này mặc dù không có nước, nhưng lương khô dồi dào, có thể tặng cho các ngươi mười mấy cân thịt khô."

Mã Văn Thanh nghe thấy thịt khô có chút động tâm, hướng Trần Ngọc gật đầu một cái, mở cửa cùng xuống xe với mặt chữ quốc, Trần Ngọc và A Cát cầm theo mấy bình nước đi xuống, Phong Hàn không động, nhắm mắt lại, tựa hồ muốn ngủ.

https://thuviensach.vn

Có người đã kích động chạy tới, vừa nói cảm ơn vừa nhận lấy bình nước trong tay Trần Ngọc, khi Trần Ngọc xoay người muốn đưa nước cho người khác, chợt bờ vai của cậu bị chế trụ, khẽ cười cười, “Đợi đã, cấm động đậy.”

Sau đó, họng súng đen ngòm đã nhanh chóng chỉ trên đầu Trần Ngọc, người này cao giọng hô: “Được rồi, đều ra cả đi, con mồi đã mắc câu.”

Mã Văn Thanh cùng A Cát không ngờ sẽ xảy ra biến cố như vậy, nhưng hai người phản ứng đều không chậm, nhanh chóng giương súng lên chỉ về phía những người đang dần xuất hiện. Thế nhưng, từ trong lều đi ra quá nhiều người, rất nhiều họng súng lạnh tanh chỉ thẳng vào bọn họ, đạn trong tay hai người bên này thật sự không đủ dùng.

Mã Văn Thanh nhìn chằm chằm mặt chữ quốc mang bọn họ tới đây, tức giận chất vấn: “Buông hắn ra, con bà nó các ngươi có ý gì?!”

Mặt chữ quốc phủi đi cát bụi trên mặt, thân hình đứng thẳng, nhất thời linh hoạt hẳn lên, hướng Trần Ngọc ba người lộ ra nụ cười ác ý, đáp: “Chính là ý các ngươi đang thấy, gặp phải ta coi như các ngươi xui xẻo. Còn muốn thông báo cho các ngươi một tin bất hạnh khác, nước và thịt khô của chúng ta đều rất thiếu thốn, dĩ nhiên, lập tức sẽ được bù đắp.”

Không để ý tới Mã Văn Thanh đang la mắng, mặt chữ quốc quay sang nghênh đón một nhóm người đi ra từ trong lều. Mặt đầy vẻ nịnh hót cười, đối với nam nhân mập mạp ngậm điếu thuốc ở chính giữa nói: “Nhị đương gia, cuối cùng hôm nay cũng mang về được mấy người.”

Tên được gọi là Nhị đương gia đến gần, vỗ vỗ bả vai mặt chữ quốc: “Tốt lắm, sau khi trở về phần của ngươi sẽ tăng gấp đôi.” Sau đó không thèm để ý đến vẻ mặt vui sướng của mặt chữ quốc, vung tay lên với đám người xung quanh, cất cao giọng nói: “Bọn chúng bay, trò chơi săn thú bắt đầu!”

https://thuviensach.vn

Bốn phía nhất thời truyền đến tiếng huýt sao cùng tiếng hoan hô của mọi người, đem ba người bọn họ vây thành một đoàn.

“Yêu, hôm nay mặt hàng không tồi, đây thật là nam nhân?” Lúc Nhị đương gia trông thấy Trần Ngọc ánh mắt liền phát sáng, sau khi xác nhận Trần Ngọc đích thực là nam nhân, bất mãn lên tiếng, phía sau lập tức có không ít người phụ họa.

“Thật là, mẹ nó, ở chỗ này gần một tháng nay chưa từng thấy nữ nhân, nam nhân có bộ dáng như vậy, sách sách, còn không bằng đưa nữ nhân tới đây cho mọi người vui đùa một chút ——”

Phía sau có người không có hảo ý cười nói: “Đầu năm nay, nam nhân và nữ nhân đều chơi được như nhau a, A Cường ngươi có thể thử một chút xem sao.”

Người nọ bèn nóng nảy, đáp: “Muốn thử ngươi đi mà thử, bồi lão tử ngủ đều là nữ nhân! Lão tử đối với nam nhân không có hứng thú.” (tốt quá!)

Đám người phía sau nghị luận khắc khẩu, mấy câu khó lọt tai nói ra cả đám nam nhân có chút nổi nóng. Nhị đương gia mập mạp nọ chợt cười, từ sau lưng lôi ra một khẩu Desert Eagle(1), dùng báng súng nâng cằm Trần Ngọc, nhìn thấy ánh mắt tức giận của cậu, Nhị đương gia hài lòng nói: “Đúng vậy, đúng vậy, tức giận đi, phản kháng đi, nếu không trò chơi này sẽ mất hết thú vị. Bây giờ, trước khi bắt đầu săn thú, chúng ta cần tìm chút kích thích.”

Vừa dùng súng trượt qua trượt lại trên người Trần Ngọc, vừa quay đầu nói với Mã Văn Thanh cùng A Cát: “Hiện tại, người bạn thân thiết của các ngươi có phần phiền toái, muốn cứu hắn, hai người các ngươi chỉ một người có thể sống. Trong tay các ngươi đều có súng, để ta xem xem ai có thể sống sót, người nào sống sót sẽ có phần thưởng nha.” Vừa nói vừa gẩy

https://thuviensach.vn

gẩy cúc áo sơmi của Trần Ngọc từng cái từng cái một, tiếp đó dần dần di chuyển xuống dưới.

Nhị đương gia nhận ra sự do dự của Mã Văn Thanh và A Cát, miệng hắn hiển lộ một nụ cười hưng phấn, hắn thích xem nhất chính là tiết mục tự chém giết lẫn nhau như vậy.

Trần Ngọc hét lên với Mã Văn Thanh: "Đừng nghe lời hắn, Văn Thanh, không được ra tay với A Cát."

Trong mắt Nhị đương gia thoáng qua vẻ âm ngoan, dùng súng đập một nhát vào ngực Trần Ngọc, lên tiếng: "Tiểu tử, ngươi tốt nhất nên hiểu rõ tình thế hiện tại, người còn dám nói thêm một câu, ta không ngần ngại đục mấy cái lỗ trên người ngươi. Phải biết rằng, người biến mất ở sa mạc, vĩnh viễn sẽ không có ai điều tra ra." Sau đó hắn mong đợi được trông thấy ánh mắt sợ hãi khẩn cầu hoặc tuyệt vọng giãy dụa của Trần Ngọc.

Trần Ngọc không để cho hắn phải thất vọng, bởi vì bị súng chỉ vào đầu, cũng không làm thêm bất cứ điều gì để trói buộc cậu, sau khi nghe câu nói uy hiếp kia, tay phải Trần Ngọc không chút do dự mà vô cùng nhanh nhẹn rút khẩu súng từ trong túi quần ra, trực tiếp chỉ vào trái tim người đứng bên cạnh, kèm theo một nụ cười lạnh: "Được, hoặc là ngươi thả chúng ta, hoặc là chúng ta đồng thời nổ súng, muốn chết thì cùng chết."

Nhị đương gia cúi đầu khẽ liếc nòng súng đặt trên tim mình, ngẩng lên lộ ra ánh mắt thưởng thức, hắn thậm chí có phần mê luyến nhìn nụ cười bên khóe môi Trần Ngọc, thanh niên quá mức xinh đẹp này không phải không sợ chết, mà là khi hắn hiểu rõ mình không thể không chết, biểu hiện ra ngoài là vô tình, đối với người khác cũng là đối với chính bản thân hắn, thật khiến người ta phải hưng phấn.

Nhị đương gia khàn khàn nói: "Tiểu tử, ta rất bội phục dũng khí của ngươi, chỉ có điều, người như vậy bình thường sẽ không có kết cục tốt

https://thuviensach.vn

đẹp.”

Tiếp theo Nhị đương gia từ từ lui một bước, sau đó trở tay bắt được tay cầm súng của Trần Ngọc. Trần Ngọc nổ súng, đạn sượt qua mặt Nhị đương gia, để lại một vệt máu.

Trong mắt Nhị đương gia lộ ra hung quang, từ trên hông rút ra con dao nhỏ, nhanh chóng để ở ngang cổ Trần Ngọc, nhẹ nhàng cắt một nhát – màu đỏ tiên diễm nhất thời lan tràn trên vùng da vô cùng trắng nõn, càng thêm phần chói mắt.

“Hai người các ngươi, đặt súng xuống. Nếu không ta sẽ cắt sâu hơn nữa, dĩ nhiên, các ngươi hoàn toàn có thể đợi ta cắt được một nửa rồi mới để súng xuống cũng được.” Nhị đương gia nhìn Mã Văn Thanh cùng A Cát nói.

Mã Văn Thanh nhìn vết thương trên cổ Trần Ngọc, thấy ánh mắt kia của Nhị đương gia tựa hồ hận không thể nhào ngay tới, nhưng hắn thật sự không dám làm, chỉ quẳng khẩu súng xuống dưới chân. A Cát do dự một lúc, cũng chầm chậm đặt súng trên mặt cát.

Đúng lúc ấy thì ở phía sau, cửa xe Hummer mở ra.

Mặt chữ quốc rốt cuộc cũng phát hiện ra tại sao vẫn cảm thấy có cái gì đó không đúng, hắn vội hô lên: “Thủ lĩnh, bọn họ tổng cộng có bốn người.”

Nhị đương gia cũng đang nhìn cái người vừa mới xuất hiện kia, hắn thấy rõ ràng trong tay Phong Hàn không có gì cả, cũng không vội.

Đợi Phong Hàn đến gần, tiếng động nhốn nháo thoáng chốc giống như bốc hơi hết thảy. Trần Ngọc xinh đẹp cùng Phong Hàn tuấn mĩ là hoàn toàn bất đồng, chỉ có điều đều khiến kẻ khác phải nín thở.

https://thuviensach.vn

Nhị đương gia chợt cười, “Ta đột nhiên nghĩ ra một kịch bản hoàn hảo.” Nói xong chỉ súng vào Phong Hàn: “Ngươi, lại đây, hôn hắn.”

Phong Hàn mặt không đổi sắc nhìn khẩu súng trong tay nam nhân, sau đó quay đầu nhìn Trần Ngọc đang bị hắn khống chế, đôi mắt phượng đen nhánh mang theo lo lắng nhìn về phía hắn, trên cổ máu vẫn đang chảy. Phong Hàn giật mình, phi thẳng tới chỗ Trần Ngọc.

Trần Ngọc quả thực rất lo sợ, so với Mã Văn Thanh và A Cát từng trải, vì hai người họ đều khôn khéo vô cùng, sẽ không hơn thua chuyện trước mắt. Phong Hàn tựa hồ vẫn coi nhân tình thế sự chẳng ra gì, nếu như, đám người chung quanh quay sang nổ súng về phía Phong Hàn, Phong Hàn cho dù lợi hại đến đâu, cũng sẽ bị thương bị chảy máu, hơn nữa còn chưa biết có thể sống lại hay không.

Trần Ngọc không thể tưởng tượng được một Phong Hàn bá đạo như vậy sẽ bị người ta bức hiếp, cho nên cậu nhìn Phong Hàn càng ngày càng chạy đến gần, cuối cùng đứng ở trước mặt Trần Ngọc, căn bản không thể hiểu được ý định của Phong Hàn.

Phong Hàn tràn đầy hứng thú nhìn Trần Ngọc một lúc, sau đó cúi xuống hôn.

Trần Ngọc cả kinh, trên môi vừa ấm vừa lành lạnh, dị thường mềm mại, hắn hôn cậu! Trần Ngọc nhỏ giọng sợ hãi kêu lên: “Kháo! Ngươi… ngô!” (yaaa!! First kiss của Tiểu Trần Ngọc aaa ^///^)

Có một số thứ, cho dù là bánh tông, cũng sẽ vô sự tự thông, tỷ như đầu lưỡi của Phong Hàn, linh hoạt mà bá đạo chui vào, Trần Ngọc mới vừa khước từ một chút, liền bị Phong Hàn chế trụ đầu, đem hai người kéo lại gần hơn. Nụ hôn tràn đầy tính chiếm đoạt cùng xâm lược, răng nhọn nhẹ nhàng day cắn, cũng khiến cho Trần Ngọc cảm thấy sợ hãi muốn hôn mê.

https://thuviensach.vn

Chung quanh phát ra tiếng cười bỉ ổi, không ít người ánh mắt trở nên đói khát. Phong Hàn rốt cuộc rời khỏi đôi môi Trần Ngọc, nhưng không buông cậu ra, mà là cúi đầu tiếp tục hôn xuống, liếm sạch sẽ máu trên cổ Trần Ngọc, sau đó mới ngẩng đầu lên.

Mặt Trần Ngọc đỏ bừng bừng, lắp bắp lên tiếng: "Ngươi, ngươi – "

Phong Hàn vô tội đáp: "Ngươi cũng thấy đấy, đồ chơi trong tay bọn họ rất nguy hiểm."

Trần Ngọc thấp giọng kêu lên: "Ta đây dĩ nhiên biết! Ngươi nếu có thể trưng ra vẻ mặt sợ hãi, thì càng phù hợp! Đáng chết, ngươi rốt cuộc học được những thứ loạn thất bát tao này ở đâu!" Còn hôn lưỡi! Chẳng lẽ một cái bánh tông ngàn năm cũng biết chuyện này?

Phong Hàn hiểu ý của Trần Ngọc, hết sức kiên nhẫn giải thích: "Trên tivi ở nhà ngươi."

Trần Ngọc nhắm mắt, tức giận nghĩ: kháo, mình quả nhiên không nên cho hắn xem tivi!

Phong Hàn thấy Trần Ngọc buồn bực vô cùng, vỗ vỗ đầu của cậu nói: "Ta nói đùa thôi, ta chỉ là muốn nếm thử một chút tư vị bị kẻ khác uy hiếp. Mặc dù hôn không tệ, nhưng không khí bị người ta uy hiếp quả nhiên rất không thoái mái. Ngươi chờ một chút, ta đi giải quyết bọn họ."

Trần Ngọc cả kinh, giải quyết như thế nào, nhiều người như vậy, lại cầm theo súng.

Phong Hàn còn chưa kịp xoay người, từ xa xa truyền tới tiếng động cơ xe đang chạy, tất cả mọi người kinh ngạc không thôi, hơn chục chiếc xe quân dụng việt dã lái đến đây. Không ít người thấy vậy ánh mắt sáng lên, tính năng của loại xe này, tốt hơn nhiều so với xe Hummer!

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc híp mắt quan sát những chiếc xe này, sau đó cánh cửa của chiếc xe đầu tiên mở ra, một người mặc bộ rằn ri nhảy xuống, đeo kính gió, giày bó cao cổ, cả người đẹp trai bức nhân.

Người này vác súng tự động, nhìn lướt qua đây, quay đầu nói vài câu vào bộ đàm, hơn chục chiếc xe việt dã vây chỗ này lại. Sau đó, trên xe xuất hiện không ít người, đều cầm súng hướng về phía đám người kia.

Người bên này tựa hồ cũng chưa bao giờ bắt gặp tình cảnh trước mắt, Nhị đương gia lớn tiếng nói: “Các huynh đệ là ai? Trước đừng động thủ, sợ rằng có hiểu lầm.”

Người đeo kính chắn gió khẽ mỉm cười: “Không hề có hiểu lầm, ngươi trước tiên thả thiếu gia nhà ta ra, có lời gì để sau hẵng nói.”

Trần Ngọc sửng sốt, người tới lại là Thẩm Tuyên.

-END 24-

Chú thích:

(1)Desert Eagle:

Là một loạisúng ngắn bán tự độngnòng lớn vận hành bằng khí nén chủ yếu được chế tạo ởIsraelbởi nhà máy IMI (Israel Military Industries, nay là Israel Weapon Industries) cho công ty Magnum Research. Magnum Research đã chào bán nhiều phiên bản ít giật của khẩu súng ngắn Jericho 941 với tên Baby Eagle; loại súng này không có đặc tính nào giống khẩu Desert Eagle mà chỉ có vẻ ngoài, giá cả giống nhau.

Magnum Research, một đơn vị đóng ởHoa Kỳ, đã phát triển và đăng ký bản quyền thiết kế gốc của Desert Eagle và đã chế tạo mẫu đầu tiên nhưng việc chế tạo đã được chuyển giao đến Israel, nơi chỉnh sửa hoàn thiện cuối cùng thiết kế và đưa vào sản xuất. Địa điểm chế tạo đã được dời

https://thuviensach.vn

đến Saco Defense nằm ở bangMainetừ năm 1996 đến năm 2000 nơi chế tạo theo phiên bản XIX, nhưng đã được chuyển lại Israel khi Saco đã được General Dynamics mua lại.

Nhờ đăc điểm là vẻ ngoài mạkềnbóng bảy và cỡ đạn lớn, khẩu Desert Eagle trở nên nổi tiếng trong các game và phim ảnh .

(Theo Wikipedia)

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Ai là thiếu gia của bọn hắn?

Nhị đương gia sửng sốt, ngay sau đó phát hiện Thẩm Tuyên dùng nhãn thần tựa tiếu phi tiếu nhìn Trần Ngọc đang bị súng nhắm vào, mồ hôi từ trên đầu hắn lúc ấy cũng chảy xuống theo. Đúng như những gì hắn đã nói, người biến mất trong sa mạc là không thể tìm được. Đám người lái xe quân dụng kia, vừa nhìn cũng đã biết không có thiện chí.

Nhị đương gia xấu hổ cười hai tiếng: “Sao lại nói vậy, thật đúng là đại thủy cuốn trôi Long Vương miếu, hóa ra đều là người chung đường, mau thả ra thả ra!” Sau đó xoay người nhìn Thẩm Tuyên, nói năng khép nép: “Chúng ta là Sử gia chuyên đãi vàng, không biết các vị đây đi theo “con đường” nào?”

Thẩm Tuyên khẽ liếc Trần Ngọc đã được thả ra, cười nhạt nói: “Chúng ta “đi đường” nào không mượn ngươi xen vào, chỉ cần thiếu gia nhà ta vẫn ổn, chúng ta nhất định sẽ không gây khó dễ cho các ngươi.”

Nhị đương gia lôi kéo thăm dò tên phá rối này, trong lòng tuy bất mãn nhưng không dám để lộ ra bên ngoài, chẳng qua vẫn bảo người của mình lui về phía sau đứng, cũng không dám hạ lệnh buông súng xuống. Cho dù không có mấy tác dụng, nhưng vẫn phải cẩn thận đề phòng.

Thẩm Tuyên không thèm để ý, bước qua xách Trần Ngọc từ trong tay người kia ra ngoài. Trên dưới quét mắt nhìn một lượt, mặt, tay chân hình như không bị thương, nhưng kỳ quái là, khóe miệng Trần Ngọc đỏ thẫm, còn phiếm chút thủy quang, càng thêm phần dụ hoặc.

https://thuviensach.vn

Hắn nhẹ nhàng tiến tới bên tai Trần Ngọc hỏi: “Ngươi xem tiền đồ của ngươi, còn chơi trò bắt cóc? Muốn ta trút giận lên ngươi?”

Trần Ngọc cất súng của mình đi, lắc đầu, chỉ là theo chân Thẩm Tuyên quay về. Khi đi qua tên mặt chữ quốc, đột ngột nhấc chân đạp nam nhân kia một cước, kết quả, đá vào chính giữa hai chân hắn, nam nhân lăn lộn trên mặt cát, không ngừng kêu la.

Mã Văn Thanh cùng A Cát nhặt súng trên mặt đất lên, cũng không coi ai ra gì trở về, thấy một cước nọ của Trần Ngọc, Mã Văn Thanh gật đầu khen: “Đá rất hay!”

Lúc đến gần đoàn xe việt dã quân dụng, Trần Ngọc chợt ngừng cước bộ, vừa nãy cao hứng có Thẩm Tuyên tới cứu, bây giờ ngẫm lại, Thẩm Tuyên xuất hiện ở đây, phụ thân nhất định cũng sẽ có mặt, nếu để ông phát hiện ra, mình sẽ thực thảm. Vội vàng quay đầu cười lấy lòng với Thẩm Tuyên nói: “A, Trầm ca, thật trùng hợp a, chúng ta đi du lịch mà cũng gặp nhau, ha ha, các ngươi đang bận rộn, ta đi trước, không cần nói đã gặp ta với phụ thân, sau khi về nhà chúng ta lại ôn chuyện.”

Thẩm Tuyên sắc mặt thâm trầm nhìn Trần Ngọc cất bước đi ra ngoài, mới lên tiếng: “Là sư phó bảo ta tới cứu ngươi.” Một câu nói thành công khiến cho Trần Ngọc đứng khựng lại, Thẩm Tuyên tiếp tục: “Sư phó nhìn thấy ngươi qua ống nhòm, trực tiếp chỉ thị ta tới qua cứu ngươi. Thiếu gia, lần này tránh không thoát, hơn nữa, sư phó rất tức giận.”

Lại nhìn Mã Văn Thanh cùng Phong Hàn, A Cát, Thẩm Tuyên nói: “Tiểu thiếu gia, ngươi cầm bản đồ, lại đi cùng con trai của Mã gia, muốn để cho chúng ta tin nhưng gì ngươi nói, sợ rằng có chút khó khăn.”

Trần Ngọc phiền não bứt bứt tóc, hận không thể xoay người bỏ chạy ngay lập tức, biết phụ thân sắp tới, lòng cậu đã loạn hết cả lên, đơn giản không cách nào tưởng tượng ra khổ nạn kế tiếp.

https://thuviensach.vn

Nơi xa một chiếc xe từ từ lái đến gần, cửa xe vừa mở ra, có mấy người bước xuống, cầm đầu chính là Trần Sâm sắc mặt âm trầm.

Trần Ngọc lập tức co rúm người lại, khóe mặt liếc nhìn Phong Hàn và Mã Văn Thanh đang đi tới đây, nhưng không hề lui nửa bước.

Trần Sâm đi đến trước mặt Trần Ngọc, khuôn mặt tối đen, thần sắc lạnh lùng cơ hồ có thể kết băng, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Trần Ngọc một lúc lâu, mới hỏi: “Nói, ngươi tại sao lại ở chỗ này? Hôm đó, ngươi đã hứa với ta như thế nào?!”

Trần Ngọc cúi đầu, thái độ ăn năn hối lỗi, nhưng không có tác dụng đối với Trần phụ. Trần Ngọc tựa hồ đã quyết định xong, chợt ngẩng mặt lên, nói: “Cha, con sai rồi, thế nhưng ——”

Trần Sâm căn bản không muốn nghe Trần Ngọc giải thích, quay đầu nhìn về phía Thẩm Tuyên, trực tiếp ra lệnh: “Ngươi đưa hắn trở về, ngay lập tức.”

“Con không về, cha, con có lý do không thể không đi! Cha phải tin con ——” Trần Ngọc kêu lên, thấy một nhóm người ở bên kia, tựa hồ cũng không phải là người của Trần gia, Trần Ngọc lời ra đến khóe miệng lại sửa thành: “Cha, người đều mang ba người đệ tử theo cùng, con cũng muốn xem thử a, cha không cho con đi, con chỉ đành phải tự lén đi theo.”

Trần Sâm không quen có người làm trái lại quyết định của mình, nhất là con của hắn. Trần Ngọc vừa thốt lên xong, song phương cùng yên lặng một lúc lâu, vị Trần gia đương gia này sắc mặt xanh mét nhìn Trần Ngọc, rốt cuộc không nhịn được một tay níu lấy cố áo Trần Ngọc, quay người đi về phía một lều trại gần nhất.

Trần Ngọc thấy Phong Hàn tựa hồ muốn chạy tới, vội lắc lắc đầu với hắn, Mã Văn Thanh gắt gao kéo Phong Hàn lại.

https://thuviensach.vn

Mới vừa rồi cùng xuống xe với Trần Sâm cũng không hoàn toàn là người của Trần gia, có thể là Khương gia và Dương gia cùng nhau hợp tác lần này. Mọi người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Trần Sâm lôi con trai của mình vào trong lều của mấy tên đãi vàng, sau đó bên trong có hai người kêu thảm bị đá văng ra ngoài, trông thấy tình hình ở đây, rất thức thời ngậm miệng, chạy như bay về phía Nhị đương gia khóc lóc kể lể tố cáo. Nhị đương gia nhìn hành động cưu chiêm thước sáo tự nhiên như không của bọn họ, giận mà không dám hó hé gì.

Tiếp đó nghe thấy tiếng động cực lớn, thanh âm đồ đạc bị đập phá, gián tiếp còn có tiếng kêu la cùng tiếng cầu xin tha thứ rất nhỏ của Trần Ngọc. Tất cả mọi người không tự chủ được mà lo lắng, Trần Ngọc gầy yếu như thế sao có thể chịu nổi vài cái chứ.

Một lát sau, cửa lều mở toang, Trần Sâm mang theo Trần Ngọc cúi thấp đầu cước bộ lảo đảo đi ra. Bên phải mặt Trần Ngọc có chút sưng đỏ, còn lại không thấy gì khác.

Thẩm Tuyên bước nhanh về phía trước, ngăn trở tầm mắt của mọi người, đỡ lấy Trần Ngọc đồng thời liếc nhìn vào bên trong lều, quả nhiên, chẳng có lấy một món đồ nào còn nguyên vẹn.

“Trần bá phụ, yêu cầu của ngài đối với con mình quá nghiêm khắc, nếu hắn muốn đi, thì để hắn đi cùng, cũng không phải là người ngoài.” Một người trẻ tuổi nói.

Trần Ngọc híp mắt quan sát người này mấy lần, cảm thấy rất quen, sau khi trông thấy Khương gia lão gia tử chống quải trượng, chợt nhớ ra, đây chính là người trẻ tuổi đứng bên cạnh Khương gia lão gia tử khi ấy, có lẽ là người Khương gia.

“Đúng vậy, Trần Sâm, về sau đều nhờ cả vào bọn tiểu bối lăn lộn, tiểu tử nhà ngươi ta chưa thấy ngươi mang nó đi theo bao giờ.” Khương lão gia

https://thuviensach.vn

tử cũng nói, cười ha hả nhìn Trần Ngọc mặt sắp dán xuống đất, nghĩ lại lúc ấy thằng bé kia lừa gạt mình đoạt lấy khối ngọc nọ tinh quái thế nào.

Trần Sâm thấy người ngoài đến, mặc dù sắc mặt vẫn như cũ không kiên nhẫn mà lại lạnh lùng nghiêm nghị, cũng hòa hoãn xuống đôi chút, xoay người lại nhìn thằng con tự nhiên thành thật tới bất ngờ, nói: "Khương thúc không biết hắn, thủ nghệ chẳng giỏi, đi theo chỉ tổ vướng tay bận chân, không thể để cho hắn đi. Cho nên ta mới nói, tiểu tử này cầm bản đồ cũng sẽ không gây nên nổi sóng gió gì."

Trần Sâm xoay người, đem Trần Ngọc đáng thương giao cho Thẩm Tuyên, thấy trong mắt Trần Ngọc dâng lên sự khẩn cầu cùng tuyệt vọng, ngừng một giây, mới lên tiếng: "Nếu chịu nổi hai mươi roi của ta mà vẫn có thể động thì cho nó đi theo, đoạn đường này ngươi phải trông chừng hắn thật kỹ. Khương lão gia tử, chúng ta cũng không nên mất thời gian nữa, khiến người ta sốt ruột chờ đợi, nhanh chóng lên đường quan trọng hơn." Trần Sâm nói, dùng tay làm dấu mời, cùng Khương lão gia tử đi về phía chiếc xe.

Thẩm Tuyên cung kính đáp "Vâng", chờ Trần Sâm đi xa, mới quay đầu nhìn về phía Trần Ngọc.

Phong Hàn đi tới bên cạnh Trần Ngọc, đem tiểu báo tử bốn chân huy động không ngừng nhét vào trong ngực cậu, tựa hồ đụng phải vết thương, Trần Ngọc đau đến run người, cánh tay đỡ lấy Trần Ngọc của Thẩm Tuyên cũng từ trên bả vai trượt xuống. Khi bước chân của Trần Ngọc lại bắt đầu chao đảo, Phong Hàn một phen túm lấy cậu đi tới xe Hummer, mặc dù không cần phải nói thành lời, nhưng vẫn nhìn ra được Phong Hàn đối với bất cứ chuyện gì cũng luôn luôn thờ ơ hiện tại tâm trạng không được tốt cho lắm.

Mã Văn Thanh sán lại gần, nháy mắt vạn phần đồng tình nhìn Trần Ngọc: "Thế nào, Trần thúc sao lại đành lòng động thủ, hắn cư nhiên ra tay

https://thuviensach.vn

đánh ngươi? Hơn nữa còn muốn đánh tiếp?”

Trần Ngọc sắc mặt có chút tái nhợt, tức giận lầm bầm: “Có cái gì kỳ quái, coi như bình thường không nhiều lắm, nhưng phụ thân đã nói thì nhất định sẽ đánh.” Khi Trần Ngọc được Phong hàn đỡ lấy đến sát cạnh xe Hummer thì dừng lại, nhàn nhạt quay đầu nhìn Thẩm Tuyên.

Thẩm Tuyên ánh mắt thâm trầm nhìn thẳng Trần Ngọc, Trần Sâm đối với chuyện tiểu nhi tử hạ mộ đã từ lâu đặt cấm lệnh, mà yêu cầu dị thường nghiêm nghị, nếu phạm lỗi sẽ bị giáo huấn. Thỉnh thoảng cũng để cho Thẩm Tuyên trừng phạt Trần Ngọc, nhưng Trần Sâm chưa bao giờ ngay trước mặt người khác nói một câu nặng lời với đại đệ tử của mình, thậm chí có thể nhận thấy sự tin tưởng quá mức. Vị thiếu gia chân chính của Trần gia, sẽ có cái nhìn thế nào về đại sư huynh của mình? Trong lòng Trần Ngọc rốt cuộc nghĩ gì về hắn? Thẩm Tuyên vẫn muốn biết.

Thân thể cứng còng của Trần Ngọc đã tiết lộ rõ ràng tâm sự của cậu, Thẩm Tuyên thở dài, vỗ vai Trần Ngọc, nói: “Lên xe đi, sư phó cũng chỉ nói vài câu làm trò cho đám người kia xem thôi, hiện tại nếu như ngươi vết thương chồng chất vết thương thì kẻ chịu tội là ta, lại vẫn phải bảo hộ che chở cho ngươi.”

Phong Hàn mở cửa xe, ôm Trần Ngọc lên. Thẩm Tuyên cau mày nhìn Phong Hàn một cái, xoay người đi về phía xe việt dã quân dụng.

Mã Văn Thanh cùng A Cát cũng lần lượt bò đến trên xe. Mã Văn Thanh lôi hòm thuốc ra ngoài, ném cho Phong Hàn ngồi phía sau: “Cái kia, Phong ca, ngươi giúp hắn bôi thuốc.”

Phong Hàn nhận lấy hòm thuốc, vẻ mặt mờ mịt nhìn Trần Ngọc, ngay sau đó bừng tỉnh đại ngộ. Mã Văn Thanh thấy chỗ ngồi đằng sau một lúc lâu cũng không có động tĩnh gì sất, lúc quay đầu lại nhìn liền trợn trắng mắt, đây là cái gì?!

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc nhìn Phong Hàn đem một cuộn băng to cuốn tới cuốn lui trên đầu mình, khi muốn nhúc nhích cổ cũng thấy khó khăn rốt cuộc không nhịn được bắt lấy tay của hắn, khóe miệng co quắp kêu lên: “Đủ rồi, ta căn bản không cần bôi thuốc!”

Phong Hàn hồ nghi quan sát Trần Ngọc, kéo cậu sáp lại gần, cởi áo cậu ra, vết thâm tím trên người Trần Ngọc, thật ra thì cũng không nhiều lắm. Có thể thấy Trần phụ làm ra động tĩnh lớn như vậy, chân chính đập vào người con trai thực chất không đáng kể. Mặc dù nói cứng, nhưng lúc Phong Hàn thoa thuốc mỡ cho cậu, vẫn khiến Trần Ngọc nhe răng trợn mắt kêu đau.

A Cát vừa mới nghe người ta nghị luận, đã biết tên của Trần Ngọc, sắc mặt tương đối khó coi, sau khi lên xe, thần sắc vẫn lãnh đạm nhìn ra bên ngoài cửa sổ, cho dù ai nói chuyện cùng không buồn để ý. Chẳng qua Trần Ngọc giãy dụa dữ quá xô vào người thiếu niên, thiếu niên chỉ khẽ giật giật vài cái, cũng không đẩy cậu ra.

Đoàn xe lại bắt đầu lên đường, bởi vì không phát hiện bão cát lớn sẽ xuất hiện, đến xế chiều xe vẫn chạy không ngừng.

Mã Văn Thanh nhìn đoàn xe đãi vàng càng ngày càng xa, vừa lái xe vừa hùng hổ nói, “Cái tên Nhị đương gia kia sao mà biến thái, ngươi lúc ấy cũng nên đá cháu trai của hắn vài phát, dù sao hắn cũng không dám làm gì ngươi.”

Nghe được lời nói của Mã Văn Thanh, tay Phong Hàn vẫn không ngừng thoa thuốc, có điều lại ngẩng đầu liếc nhìn đôi môi Trần Ngọc, Trần Ngọc nhớ tới nụ hôn không thể giải thích nổi nọ, trên mặt có phần mất tự nhiên. Phong Hàn đã lên tiếng: “Bọn họ nơi đó có mùi của người chết, cho dù bỏ mặc bọn họ, cũng chẳng sống được bao lâu nữa.”

https://thuviensach.vn

Ba người còn lại bị câu nói của Phong Hàn dọa sợ hết cả hồn, Mã Văn Thanh cả kinh nói: “Xảy ra chuyện gì? Còn có người chết?”

“…Có thể bọn họ đào được thứ gì đó cổ quái.”

Thẩm Tuyên đi tới tiếp tế lương thực, ngồi ngay bên cạnh tài xế, mùi thơm thịt bò xộc thẳng vào mũi, bốn người bên này cộng thêm một con động vật lông mao mừng rỡ vạn phần. Mã Văn Thanh cùng tiểu báo tử ăn đến mức cái bụng tròn xoe, cùng một tư thế, một ngửa người ngồi ở phía sau, một ngửa thân ở trên chân Trần Ngọc. Người lái xe đã đổi thành A Cát.

“Trầm ca, các ngươi rốt cuộc đi tìm ngôi mộ thế nào, lúc này còn mạo hiểm vào sa mạc?” Trần Ngọc hỏi dò.

Thẩm Tuyên tức giận, “Không phải ngươi có bản đồ sao? Không nhận ra?”

Trần Ngọc lắc đầu, Trâm Tuyên tiếp tục nói: “Là một toà thành di động trong sa mạc, rất nhiều năm về trước, một nhà thám hiểm người Anh đã từng nhắc tới nó, gọi nơi đó là.”

-END 25-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Trần Ngọc cất tiếng chê cười: "? Người nước ngoài thường thích lấy mấy cái tên như vậy, vườn hoa mà thượng đế để lại cho nhân gian không sớm thì muộn cũng sẽ vì sự tò mò và tham lam của loài người mà nhấn chìm xuống địa ngục, trong sa mạc này thì có cái hậu hoa viên quỷ quái gì?"

Thẩm Tuyên mặc bộ rằn ri, đôi chân dài ưu nhã vắt lên nhau, trên khuôn mặt tuấn tú trắng nõn lộ ra tiếu ý, lấy tay vỗ vỗ khuôn mặt vẫn có chút tái nhợt của Trần Ngọc, ôn hòa nói: "Thế nào, hóa ra ngươi còn nghiên cứu nhân tính cùng ngoại quốc thần học?" Sau đó cúi đầu nhìn cánh tay bị Trần Ngọc hất ra, tiếp tục: "Bất quá, có hai chữ ngươi nói đúng, chỗ đó quả thật có thể gặp quỷ."

Tất cả mọi người trên xe đều sửng sốt, Mã Văn Thanh lập tức mở mắt ra nói: "Ta bảo này đại sư huynh Trần gia, mặc dù chúng ta từ nhỏ đã bị hù dọa mà lớn lên, đối với các tình huống đặc biệt căn bản có thể ứng đối tự nhiên, cũng đem theo không ít gạo nếp. Nhưng còn phiền ngài trước tiên giải thích cho rõ ràng câu nói sau cùng có ý gì, nhất là hai chữ 'gặp quỷ' kia." Vừa dò hỏi vừa len lén kiểm tra hộ thần phù trên cổ hắn.

Thẩm Tuyên nghe thấy vậy, khẽ cười cười, đáp: "Nói đơn giản, đó là một truyền thuyết từ cách đây rất lâu của Tây Vực, ở biển tử vong, cũng chính là sa mạc Taklamakan, có một tòa thành di động, được một số người gọi là quỷ thành. Lại có người nói rằng, quỷ thành đó kinh khủng như chốn địa ngục, là nơi ở của ác quỷ, ba mươi năm mới có thể nhìn thấy một lần, mà những người nhìn thấy được nó đều không ai sống sót trở về. Căn cứ

https://thuviensach.vn

vào truyền thuyết cùng ghi chép trong cuốn sách nọ, quỷ thành hắn chính làmà người Anh kia đã bắt gặp, về phần tại sao trên sách thì miêu tả cây cỏ tốt tươi, điểu ngữ hoa hương, khắp nơi đều là kỳ trân dị bảo, trái ngược hoàn toàn với hai chữ 'kinh khủng', còn rất khó nói."

"Hiện tại có nhà khảo cổ học đã phân tích, quỷ thành di động này, rất có thể là một trong số những nước nhỏ ở Tây Vực, bởi vì không giao lưu với bên ngoài, nên bị lịch sử coi nhẹ. Mà trong dã sử có ghi chép, ngay từ thời Hán triều, đã có người bí mật thử tìm kiếm quỷ thành, người đó chính là Hán Vũ Đế. Năm đó Trương Khiên(1) đi sứ Tây Vực, một mặt là mang trên mình sứ mạng liên hiệp các quốc gia Tây Vực, cùng đánh Hung Nô, mặt khác chính là làm nhiệm vụ bí mật tìm kiếm quỷ thành luôn di động trong truyền thuyết kia, về phần mục đích tìm kiếm quỷ thành, thì không có bất cứ ghi chép nào cả."

Nghe những lời mà Thẩm Tuyên nói, Trần Ngọc nhíu mày, Hán Vũ Đế tốn công tốn sức tới sa mạc muốn tìm cái gì, hắn còn cần thứ gì? Quyền lực, tiền tài, địa vị đã bị hắn dẫm ở dưới chân, ngay cả mỹ nữ, bên cạnh Hán Vũ Đế cũng có rất nhiều giai nhân tuyệt sắc.

Trần Ngọc ngẩng đầu lên, mặt đầy vẻ nghi ngờ, mắt phượng mang theo thủy quang nhìn về phía Thẩm Tuyên, lại hỏi: "Trầm ca, ngươi là người đứng ra tổ chức hành động lần này?"

Thẩm Tuyên gật đầu một cái: "Sao vậy?"

Trần Ngọc một tay vuốt ve lòng bàn chân của tiểu báo tử mập mạp trong ngực, một tay nhịp nhịp gõ đầu gối, nói: "Ta cảm thấy có vấn đề, có ai lại vì mấy câu miêu tả trên một quyển sách liền hao tốn khí lực lớn như vậy, triệu tập một đống người mạo hiểm vào sa mạc? Không, không đơn giản thế được. Bọn họ nhất định phát hiện ra cái gì đó, có đủ sức hấp dẫn khiến bọn họ phải đi trước một bước."

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh ở bên cạnh gật đầu đồng ý: “Tiểu Trần Ngọc nói rất đúng, chuyện này nhất định có mờ ám, thân phận của người nọ đáng tin không?”

Thẩm Tuyên vẻ mặt phức tạp nhìn hai người một lúc lâu, trịnh trọng gật đầu một cái, cũng không nói thêm gì nữa.

Trần Ngọc đảo mắt, dò hỏi: “Mấy chiếc xe quân dụng việt dã này, lại từ đâu mà có?”

Thẩm Tuyên tự tiếu phi tiếu nhìn cậu, đáp: “Những thứ này không cần ngươi quan tâm, đều do người tổ chức hành động lần này bố trí. Hơn nữa, tiểu Trần Ngọc, ta nói trước cho ngươi biết một tiếng, nếu ngươi đã ở lại, thì hãy yên phận đi. Người kia, tuyệt đối có thể tin tưởng, với lại sư phụ sẽ không hy vọng ngươi chọc vào bọn họ.”

Nhắc tới Trần Sâm, Trần Ngọc lại cảm thấy toàn thân đau đớn, ngồi nghiêm chỉnh, ôm tiểu tử trong ngực lui dần về phía sau cho đến khi đụng phải một thân thể ôn lạnh, nhất thời thấy thực thoải mái.

Một cánh tay với ngón tay đeo nhẫn lạnh như băng hạ xuống đầu Trần Ngọc, ngón tay thon dài xuyên qua mái tóc mềm mại, Trần Ngọc thở ra khoan khoái, ánh mắt trở nên mông lung, giống như một chú mèo được cưng nựng mà cảm thấy vô cùng thoả mãn.

Thẩm Tuyên nhìn chằm chằm vẻ con nít khó gặp của Trần Ngọc, trong lòng không khỏi có phần ghen tỵ, sự thân mật đến mức không cần phòng bị cùng cực kỳ tin cậy đó, trước kia Trần Ngọc luôn luôn chỉ ở trước mặt đại sư huynh này của cậu mới biểu lộ ra. Bởi vì bất luận là ở Trần gia hay khi ở bên ngoài, có năng lực giúp đỡ Trần Ngọc duy nhất chỉ có hắn.

Hắn không thể không đánh giá và nhìn lại một lần nữa người đàn ông mà Trần Ngọc mang về cùng này, vẻ ngoài khiến kẻ khác phải giật mình,

https://thuviensach.vn

ánh mắt sắc bén lạnh như băng, khí chất túc sát rõ ràng bao quanh làm cho nhiệt độ trong đây giảm đi trông thấy.

Bởi vì bị nhìn quá mức chăm chú, Phong Hàn bèn ngẩng đầu đáp lại ánh mắt của Thẩm Tuyên, hô hấp của Thẩm Tuyên như đông cứng, từ trong con ngươi đen nhánh kia, không nhận ra bất cứ một tia cảm tình nào, nhưng có thể cảm nhận được sự ưu nhã cùng nguy hiểm.

Thẩm Tuyên quay đầu chú mục vào Trần Ngọc, chợt khẽ khàng lên tiếng: “Còn có, ngươi ngốc rồi sao, bản đồ chỉ có một, ngươi lại đang ở trong thư phòng, ngươi cầm đi sư phó làm sao có thể không biết?”

Trần Ngọc hơi nâng mặt lên, mê mang nhìn Trầm Tuyân, nói: “Ta chỉ photo ra một bản mà thôi, rồi lại đặt lên bàn như cũ, lẽ nào cha ta biết?”

Thẩm Tuyên sửng sốt, đột nhiên kéo Trần Ngọc ngồi hẳn dậy, nghiêm túc hỏi: “Ngươi bảo không hề cầm? Là thật?”

Trần Ngọc gật đầu, cậu cũng chợt ý thức được lời nói của Thẩm Tuyên, bản chính biến mất, hơn nữa cậu bị hoài nghi? Đây chỉ là trùng hợp hay ai đó tính kế hãm hại?

Thẩm Tuyên xoay người xuống xe, đi về phía trước, đại khái là qua nói chuyện với Trần Sâm. Trần Ngọc hạ mắt, lại tựa vào trên người Phong Hàn, nhìn không rõ vẻ mặt.

Trong buồng xe lại một lần nữa yên tĩnh, Mã Văn Thanh bởi vì ăn quá nhiều nên buồn ngủ, còn Trần Ngọc tựa hồ đã ngủ mất rồi. Mãi cho đến khi xe thắng gấp, Trần Ngọc đột ngột lao về phía trước, được Phong Hàn một phen kéo lại. Trong tiếng kêu rên của Mã Văn Thanh, A Cát đạp mở cửa xe, lo lắng nói: “Mau tới hỗ trợ, chậm thêm nữa lạc đà sẽ nguy hiểm.”

Trần Ngọc giật mình một cái, lật người ngồi dậy, xuyên qua cửa sổ xe nhìn về phía trước, hóa ra là lạc đà bị rơi vào trong cát lún.

https://thuviensach.vn

A Cát chạy nhanh qua bên đó, Trần Ngọc đẩy Mã Văn Thanh, “Mau, một mình hắn không ổn, chúng ta phải đi giúp hắn.”

Mã Văn Thanh quay đầu liếc nhìn Phong Hàn, lại quay sang nháy mắt với Trần Ngọc. Trần Ngọc nhớ tới tác dụng cực lớn của Phong Hàn khi chiếc xe gặp nạn, bèn trưng ra khuôn mặt tươi cười rực rỡ nói: “Ta bảo này, Phong ca, trong chúng ta ngươi có sức lực nhất ——”

Vốn cứ nghĩ Phong Hàn sẽ cứ tuyệt, hay ít nhất cũng phải đợi đến lúc Trần Ngọc nói rã bọt mép, mới bằng lòng đi ra hỗ trợ, thế nhưng, Phong Hàn chỉ nghe mỗi nửa câu đầu, liền lặng yên đứng lên, bước xuống đi qua đó.

Trần Ngọc quay sang Mã Văn Thanh cũng đang nghi ngờ không hiểu nhún nhún vai, thấp giọng nói: “Có lẽ người này rất tốt, mặc dù xác suất hắn ban phát thiện tâm là cực nhỏ.”

Không chỉ xe Hummer của bọn họ dừng lại mà những chiếc xe quân dụng kia cũng như vậy. Phía trước phát hiện cát lún có diện tích rất lớn, không chỉ lạc đà, người và xe mà đã rơi vào thì cũng khó mà ra. Cát lún là những hạt cát đã ngấm nước, nơi này có cát lún, chứng tỏ phía dưới có nước ngầm. Nhìn từ xa trông không khác gì sa địa bình thường, nhưng nếu bên trên có áp lực dù nhỏ, cũng sẽ tạo thành tai nạn khổng lồ.

Một tài xế của xe quân dụng cũng ra ngoài tra xét, vóc dáng không cao, da ngăm đen, thấy A Cát liều mạng đi kéo chân con lạc đà đã lún xuống hơn phân nửa, giễu cợt nói: “Ngươi thường thức chút được không, mau mau lên đây, con lạc đà này đã không còn cứu được nữa, đừng vì lạc đà mà liên lụy đến người.” Nói rồi đưa tay kéo A Cát lại, A Cát ngẩng đầu hung dữ trừng mắt liếc hắn một cái, cũng không thèm để ý tới cái tay kia, tiếp tục đi lên túm lấy lạc đà không dám động đậy.

https://thuviensach.vn

Người lái xe thấy A Cát không những không cảm kích mà còn trừng hắn, cũng rất bực mình, xoay người thấy Trần Ngọc, Phong Hàn và Mã Văn Thanh vừa đúng lúc chạy tới, biết mấy người cùng hội, chỉ vào A Cát phàn nàn với ba người, thấp giọng mắng rồi đi. Ở bên kia, còn có chiếc xe đã bị ngập lún hai lốp, hắn còn muốn qua đó hỗ trợ.

Lúc này, gió đã nổi lên, cuốn bay từng đám cát vàng.

Lúc này thân thể A Cát chợt nhoáng, một chân của hắn cũng đã bị cát lún vùi lấp, A Cát không dám giãy dụa, càng động đậy thì càng lún sâu hơn. Ba người không thể đến gần hơn được nữa, cát lún mềm xốp đang nhanh chóng cắn nuốt mọi vật bên trên nó. Mã Văn Thanh ở đằng sau lôi kéo Trần Ngọc, Trần Ngọc cảm thấy sa địa dưới chân tựa hồ như có lực hút, vừa cẩn thận di động chân của mình, vừa vươn tay về phía A Cát.

Phong Hàn quét mắt, đi tới chỗ lạc đà, hạt cát lưu động dưới lòng bàn chân hắn, nhưng Phong Hàn không hề có dấu hiệu bị lún xuống. Trần Ngọc ngơ người, Mã Văn Thanh la lớn: “Nhanh lên một chút, tiểu tổ tông, nếu không hai chúng ta sẽ chôn thây ở đây mất.”

Trần Ngọc quay sang A Cát: “Mau nắm lấy tay ta, sau đó từ từ động chân của ngươi, đợi một lúc nữa, chân của ngươi có thể bị phế.” Trần Ngọc nói vậy cũng không khoa trương, mọi thứ rơi vào trong cát lún sẽ phải chịu áp lực lớn vô cùng, nhúc nhích đều rất khó khăn. A Cát ngước nhìn cái tay trước mặt kia, cắn răng, níu lấy cánh tay Trần Ngọc. Bất kể vận mệnh an bài ra sao, người này, thật sự không có tâm tư hại hắn.

Trên người trên mặt của Trần Ngọc và Mã Văn Thanh mồ hôi thi nhau rơi xuống, kéo một người ra ngoài so với lúc kéo xe Hummer lúc trước cũng tốn không ít sức lực. Còn may A Cát có kinh nghiệm, lại chịu phối hợp.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, người và lạc đà đều được cứu thoát. Phong Hàn làm thế nào cứu lạc đà, Trần Ngọc bọn họ không rảnh để tâm đến, dù sao đã sớm biết, người này mạnh đến biến thái. Mà những người khác, bị cát vàng ngăn trở, cũng không chú ý tới. Đáng thương thay cho lạc đà đại khái bởi vì cảm kích muốn thân cận Phong Hàn nhưng bị hắn cho một cái tát đẩy ra.

A Cát ngồi trên mặt cát thở dốc, mới vừa rồi trải qua một hồi sinh tử, hắn không còn đắn đo chuyện tên tuổi của Trần Ngọc nữa, dựa vào Trần Ngọc, vừa vuốt ve lạc đà bên cạnh vừa quay sang Trần Ngọc lẩm bẩm nói: "Những con lạc đà này đã từng cứu mạng của ta, chỉ cần ở trước mặt ta, ta tuyệt đối sẽ không thấy chết mà không cứu."

"Khi ngươi tiếp xúc đã lâu với chúng, sẽ phát hiện những còn lạc đà này so với người còn hiểu chuyện hơn. Bọn chúng mỗi lúc trời tối đều sẽ ăn rất nhiều cỏ khô khó ăn, bởi vì lo lắng ngày mai sẽ cùng chủ nhân đi vào sa mạc, cỏ khô so với cỏ tươi sẽ no bụng lâu hơn."

Trần Ngọc yên lặng gật đầu, có những lúc, hành vi của động vật, mặc dù nhỏ bé nhưng dễ dàng khiến cho người ta phải cảm động.

Hiện giờ, phần lớn mọi người đã xuống xe, cỗ xe quân dụng đụng trúng cát lún cuối cùng cũng không kéo lên được, đành phải đập mở cửa xe để tài xế thoát ra ngoài, lấy lại vài trang thiết bị trên xe. Trong cơn gió tung lên từng màn cát bụi, mọi người yên lặng nhìn lớp lớp cát lún phía trước, căn bản không biết kéo dài đến nơi nào.

Cuối cùng, Trần Sâm thương lượng cùng Khương gia lão gia tử, để lại xe việt dã. Trước hết, hiện tại xe đã là nửa bước khó đi, tiếp nữa, vì nhiệt năng dưới mặt đất, bánh xe bị mài mòn nghiêm trọng, miễn cưỡng đi về phía trước cũng duy trì không được bao lâu nữa.

"Lưu lại vài người ở bên này, để bọn họ liên lạc với đội ngũ tiếp viện, chúng ta lúc quay về còn phải qua đây."

https://thuviensach.vn

Khương gia lão gia tử rất đồng ý với quyết định của Trần Sâm, phụ họa ở bên cạnh, hai người cùng nhìn về phía một người bị vây ở giữa, người nọ không nói gì, chẳng qua chỉ gật đầu một cái, hiển nhiên là ưng thuận.

Trần Ngọc cách bọn họ khá xa, không thấy rõ cái người ở chính giữa nọ. A Cát nhìn sắc trời, trên mặt hiện lên thần sắc lo lắng, nói: “Khí trời không tốt, không đúng, mùa hè rõ ràng không có….” Nói tới đây, hắn chợt quay sang Trần Ngọc bọn họ, nói nhanh: “Chúng ta nhất định phải nhanh chóng tìm được nơi tránh gió, gió lớn sắp tới, không đi mau, thì sẽ không kịp nữa.”

Quả nhiên, một lúc sau, đại bộ đội dẫn đường cũng chú ý tới khí trời quỷ dị này, thúc giục mọi người mang theo trang bị, cỡi lạc đà gấp rút rời đi.

Mã Văn Thanh, Trần Ngọc cùng A Cát nhanh chóng cầm đồ, lên lạc đà hướng mặt bên chạy đi, Phong Hàn đi bên cạnh Trần Ngọc.

“Chạy mau, ngàn vạn lần không thể tụt lại phía sau.” A Cát hô một tiếng, lạc đà bên dưới đã bắt đầu chạy.

Trần Ngọc chạy được hai bước, cảm giác đã bỏ quên thứ gì đó, tâm thần có chút không tập trung. Đúng lúc này gió càng lúc càng lớn, trong biển cát mênh mông chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy một bóng mọi người phía trước, trong tiếng gió thét gào tựa hồ còn mang theo cả tiếng kêu tuyệt vọng của dã thú.

Trần Ngọc giật mình một cái, cậu biết mình bỏ quên thứ gì, là tiểu báo tử! Như có ảnh hưởng tâm lý, cậu thậm chí cảm thấy được trong gió có tiếng kêu thảm thiết của tiểu báo tử.

Trần Ngọc quan sát đằng trước, đại bộ đội vẫn chưa đi xa, còn có mấy người phía sau ngay cả lạc đà cũng chưa kịp trèo lên. Không tốn vài phút,

https://thuviensach.vn

mình có thể đuổi kịp họ, cậu nói với chính ban thân mình, lật người xuống lạc đà, lôi kéo lạc đà quay trở lại.

Lạc đà không vui, bản năng cảm nhận được nguy hiểm trong sa mạc khiến nó kháng cự lại Trần Ngọc, hơn nữa gió thổi quá mạnh, Trần Ngọc di chuyển cực kỳ khó khăn. Người người chạy qua bên cạnh đều dùng ánh mắt thấy kẻ ngớ ngẩn nhìn cậu. Trần Ngọc đeo kính chắn gió, nhìn về cái bóng mơ hồ phía trước cái xe, an ủi mình, sắp đến nơi rồi.

Khi đã tới bên cạnh chiếc xe Hummer, có người té xuống từ trên lưng lạc đà, Trần Ngọc trước đỡ hắn lên, chính là tay tài xế từng oán trách bọn họ. Hắn cảm kích bày tỏ lòng biết ơn với Trần Ngọc, nói: “Thật tốt quá, ta còn tưởng rằng chỉ còn lại một mình ta ở đây, may mà có ngươi.”

Những lời này của hắn khiến Trần Ngọc ý thức được chung quanh cơ hồ đã không còn ai hết, ngay cả Phong Hàn vẫn luôn theo bên cạnh cũng không thấy nốt, có lẽ là cùng Mã Văn Thanh ở chung một chỗ đang đi đằng trước, cậu đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

“Không, bên kia còn có người!” Tay tài xế nói, chỉ về phía trước, Trần Ngọc quay đầu liếc mắt nhìn, nơi xa quả nhiên có một cái bóng, giống như là đang khom người, ôm đầu, cánh tay thật dài cùng vóc người tỷ lệ không đồng đều, đang dùng tư thế kỳ quái đi trong bão cát.

Trần Ngọc cũng thở phào nhẹ nhõm, có người ít ra còn đỡ hoang mang, dù là một tên gù thì trong lòng vẫn thấy an tâm phần nào. Thời gian cấp bách, cậu vội vàng cố gắng mở cửa xe Hummer, may mắn thay, cậu trông thấy tiểu báo tử đang nằm bên cửa sổ nhìn cậu.

Tay tài xế thúc giục: “Đi mau, ngươi còn chần chừ gì nữa? Hắc phong bạo lập tới ngay bây giờ đấy!”

Trần Ngọc hô: “Con báo của ta!”

https://thuviensach.vn

Người nọ khẽ liếc chú báo con, sau đó dùng ánh mắt thương hại nhìn Trần Ngọc, nói: “Thế ta đi trước! Ta đi trước đuổi theo người kia, đến lúc đó hai chúng ta cùng nhau chờ ngươi.”

Chờ đợi bất quá chỉ là một cách từ chối, dù sao hắn cũng không chuẩn bị giúp đỡ. Trần Ngọc liếc mắt, rốt cuộc khó khăn đem cửa xe mở ra. Tiểu báo tử đơn độc bị bỏ lại, đoán chừng do sợ hãi, cả người run rẩy, khi cửa xe vừa mở nó ngay lập tức nước mắt lưng tròng nhào vào ***g ngực của Trần Ngọc, trong miệng còn ngậm một túi thịt khô lớn.

Trần Ngọc nở nụ cười: “Đây coi như là chết vì ăn?”

Xoay người lại, Trần Ngọc phát hiện, gió đã trở mạnh, tầm nhìn giảm xuống hai thước, cát bụi giống như vách tường, đem tất cả mọi thứ ngăn cách cô lập sau đó cắn nuốt.

Mấu chốt hơn chính là, tựa hồ trong nháy mắt, chỉ còn lại một mình cậu.

-END 26-

Chú giải:

(1)Trương Khiên: ?164 TCN – 114 TCN, tự Tử Văn, người Thành Cố, Hán Trung, nhà lữ hành, nhà ngoại giao, nhà thám hiểm kiệt xuất đời Tây Hán trong lịch sử Trung Quốc, có đóng góp to lớn trong việc mở ra con đường Tơ Lụa, kết nối giao thông nhà Hán với các nước Tây Vực.

(Theo Wikipedia)

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Trần Ngọc ngây cả người, cho dù tiếng gió thổi rất lớn, cậu vẫn cảm thấy trơ trọi sợ hãi như cũ, sự khủng hoảng trong nháy mắt bao phủ Trần Ngọc. Cậu miễn cưỡng ổn định tâm thần, che mặt thật kỹ càng, đem tiểu báo tử nhét vào ***g ngực, lại lấy khẩu súng cùng băng đạn đặt ở nơi có thể tiện tay lôi ra bất cứ lúc nào, sau đó trèo lên lạc đà, đi theo hướng những người vừa mới chạy qua.

Tầm nhìn giảm xuống chỉ còn hai thước trong cát bụi, Trần Ngọc rất khó để phân biệt phương hướng, trên mặt đất không có nửa điểm dấu vết, cậu không còn cách nào khác đành chăm chăm nhìn la bàn, cát cùng gió lốc đập vào mặt khiến cho Trần Ngọc cảm thấy hô hắp bắt đầu có chút khó khăn.

Đúng lúc ấy thì ở đằng trước cách đó không xa chợt có ánh sáng, đó nhất định là ánh sáng cực mạnh, nếu không Trần Ngọc căn bản không thể trông thấy, sau đó có tiếng súng liên tiếp nổ ra. Trần Ngọc cả kinh, ai nổ súng vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Không đợi cậu suy nghĩ cẩn thận, ánh sáng kia đã biến mất, tiếng súng cũng quay về yên lặng, thế nhưng, mấy giây sau, trong gió truyền đến một tiếng thét sợ hãi, thê thảm sắc nhọn. Bên kia nhất định có ai đó đang gặp nguy hiểm.

Trần Ngọc vội vã thúc giục lạc đà chạy về hướng mới vừa có ánh sáng, song, khi chạy được ước chừng một trăm thước, gió càng lúc càng lớn, tốc độ của lạc đà cũng chậm lại, cuối cùng, lạc đà cư nhiên nằm bò ra đất, chết sống không chịu động. Thì ra lạc đà thấy gió quá lớn, vứt bỏ ý niệm bỏ trốn, chuẩn bị cứ như vậy chờ bão cát qua đi.

https://thuviensach.vn

Kháo, ngươi nghĩ ngươi là đà điểu?! Trần Ngọc không dám há mồm, mắng thầm trong lòng, đồng thời ra sức lôi kéo lạc đà. Rốt cuộc, lạc đà cũng chịu ngẩng đầu nhìn Trần Ngọc một cái, Trần Ngọc vui mừng, chuẩn bị tiếp tục túm sợi dây. Lúc này, gió chợt trở nên mạnh hơn, khiến Trần Ngọc thân hình lảo đảo, sau đó sẩy chân té ngã trên mặt đất. Trần Ngọc nheo mắt thấy, đèn pin mắt sói giắt ngang hông đã rơi xuống nền cát, bị gió cuốn nhanh chóng lăn ra xa.

Trần Ngọc thầm mắng xui xẻo, quay sang chỗ đèn pin sờ soạng tìm kiếm. Hiện tại còn không biết lúc nào thì mới có thể gặp được đám người kia, dưới tình trạng này mà không có ánh sáng, cơ hồ sẽ không có hy vọng sinh tồn.

Trần Ngọc dùng cả tay cả chân quơ cào một lúc mới đem đèn pin nhặt về được, cậu thở phào nhẹ nhõm, không còn thời gian nữa, nhất định phải quay lại, nghĩ biện pháp để cho lạc đà đứng dậy, đi về phía vừa mới nổ súng.

Lúc quay lại chỗ lạc đà, khoảng cách cũng không xa, nhưng khiến Trần Ngọc phải thở hồng hộc. Khi đến nơi, Trần Ngọc chuẩn bị tiếp tục túm lấy lạc đà, đột nhiên cảm giác được có gì đó không đúng, lạc đà nằm rạp trân mặt đất, trong mắt đều là cát. Cậu vội chạy lại gần, sờ sờ, liền phát hiện toàn thân nó vừa lạnh vừa cứng, hóa ra là đã chết.

Trần Ngọc không khỏi choáng váng, cậu rời đi không quá mười phút, lạc đà sao lại chết, là bị gió thổi đến chết? Đây tuyệt đối là chuyện buồn cười nhất trong ngày!

Trần Ngọc hoảng hốt, trong sa mạc, mất thứ gì cũng được, nhưng không có lạc đà, cậu làm cách nào đuổi theo những người đó, làm thế nào ra khỏi sa mạc?

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc đứng lên nhìn quanh quất bốn phía, sau đó ngốc lăng tại chỗ, cách nơi này tầm hai mét, có một người đang đứng.

Trần Ngọc lập tức nghĩ tới người tài xế kia, hắn lúc rời đi có nói, tìm người ở đằng trước, sau đó cũng nhau chờ cậu. Mặc dù không hy vọng nhiều, nhưng bây giờ gặp được người, Trần Ngọc vẫn cảm thấy có phần vui sướng ngoài ý muốn. Cậu hô to mấy tiếng, nhưng không có tiếng đáp trả. Cho dù gió lớn, cách đó vài mét, tuyệt đối có thể nghe thấy được thanh âm của cậu. Trần Ngọc bỗng nhiên im bặt, người kia, thật sự có phải tài xế hay không, tại sao vẫn không trả lời? Cũng không hề nhúc nhích một cái.

Cậu giơ súng lên, cẩn thận đi về phá trước, khi đã đến gần, Trần Ngọc mới nhìn rõ, người nọ đúng là tay tài xế. Hắn vẫn mặc chiếc áo gió ban nãy, giày cao cổ, đeo kính chắn gió, ngay cả bình nước buộc ở ngang hông cũng chẳng hề thay đổi.

Trần Ngọc cau chặt mày, người này rốt cuộc đang làm gì vậy, không lên tiếng cũng không động đậy, vẫn bảo trì một tư thế duy nhất. Trần Ngọc nghi ngờ nhích tới gần thêm mấy bước, cuối cùng có thể thấy rõ ràng khuôn mặt của tay tài xế, Trần Ngọc chợt sợ đến ngây người. Biểu tình trên gương mặt đó cực kỳ vặn vẹo, mang theo sự sợ hãi điên cuồng, mà da mặt hắn giống như mất đi dưỡng khí, khô quắt lại, đã thành thây khô, giống như xác ướp hơn ngàn năm tuổi vẫn còn giữ được nguyên vẹn.

Nhưng từ dung mạo ngũ quan có thể suy ra, người này đích xác là tay tài xế Trần Ngọc mới qua trợ giúp không lâu trước đây.

Trong con mắt khô khốc của tay tài xế chỉ còn lại thứ gì đó đen thui, miệng há hốc, giống như muốn nói với Trần Ngọc: “Ta đang đợi ngươi….”

Chuyện gì đã xảy đến với tay tài xế?

Lạc đà chết, tài xế cũng đã chết, sau đó sẽ là Trần Ngọc cậu sao.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc cắn răng, tiến lên tra xét thân thể tài xế, tài xế dựa vào một gốc cây hồ dương khô héo, y phục bị mắc ở trên, cho nên không bị gió thổi bay. Trần Ngọc phát hiện trên y phục của hắn có rất nhiều vết máu đen sẫm, vô cùng hỗn độn mà lại rách rưới te tua, nói cách khác, tài xế trước khi chết đã giãy dụa kịch liệt, hơn nữa, trong tay hắn nắm thật chặt khẩu súng, người mới vừa nãy nổ súng chính là vị tài xế này.

Mặc dù không thân quen, Trần Ngọc vẫn đem người đỡ xuống, chuẩn bị chôn ngay tại chỗ, khi sửa sang lại cho thi thể, Trần Ngọc mắt sắc nhận thấy, trên vạt áo của tài xế viết hai chữ cẩu thả, màu sắc đỏ sậm, hiển nhiên là dùng máu viết ra: chạy đi.

Đây coi như là ám hiệu? Nói cách khác, tài xế gặp phải thứ gì đó vô cùng nguy hiểm.

Lấy khẩu súng từ trong tay tài xế ra, Trần Ngọc còn chưa kịp đào huyệt, gió đã đem thi thể của tài xế vùi lấp hơn phân nửa dưới lớp cát bụi.

Thở dài, Trần Ngọc ngẩng đầu lên, sau đó lại thêm một lần cả người cứng ngắc. Cậu thấy trong gió có một cái bóng mơ hồ, chính là cái tên lưng gù Trần Ngọc và tài xế cùng nhau trông thấy ở xa xa, nửa người trên nghiêm trọng nghiêng về phía trước, bóng người đi bộ cực kỳ quái dị.

Trần Ngọc há miệng, sau đó lại khép lại, lúc ấy chưa kịp suy nghĩ, chỉ nhận thấy còn có người làm bạn chính là rất đỗi vui mừng. Bây giờ ngẫm lại, người này là ai, nếu như đi cùng bọn họ, tại sao không có lạc đà, tại sao trong hắc phong bạo không nhanh không chậm đi đi lại lại? Tài xế vốn là đuổi theo hắn, như vậy liệu có phải vì người này mà tài xế mới chết hay không.

Nhìn theo bóng người quái dị chậm chạp di động nọ, Trần Ngọc thậm chí hoài nghi, có lẽ hắn cũng không phải là người.

https://thuviensach.vn

Tiểu báo tử trong ngực tựa hồ cũng cảm thấy nguy hiểm, run lên từng chặp. Trần Ngọc co rúm người lại, lui về sau từng bước một. Nhưng bước đi như vậy, cái bóng kia vốn đang đi về hướng khác, hình như cảm nhận được điều gì, chợt xoay người đi về phía Trần Ngọc. Nhìn phương thức mà người nọ di chuyển, Trần Ngọc càng cảm thấy giống như loại bọ ngựa quái đản.

Cậu không tự chủ được ngừng thở, giơ súng hướng về phía cái bóng kia, trong lòng bất an khủng hoảng tới cực điểm, không biết nên nổ súng hay xoay người chạy trốn.

Ngay lúc ấy thì một cánh tay khoác lên trên bả vai Trần Ngọc, cậu bị dọa sợ đến mức hét lên một tiếng, lập tức quay phắt lại. Một cánh tay khác vững vàng bắt được tay cầm súng của Trần Ngọc, khiến cho cậu ngay cả cò súng cũng không bóp được. Sau lưng Trần Ngọc, Phong Hàn sắc mặt âm trầm đang nhìn cậu.

Trần Ngọc đột nhiên có cảm giác xem ra cái tên mặt băng sơn mình nguyền rủa rất nhiều lần này thật ra thì vô cùng khả ái, ít nhất trong khoảnh khắc trông thấy Phong Hàn, tim mới vừa đập như đánh trống hiện tại đã dần bình thường trở lại.

“Ngươi tại sao lại ở đây?” Phong hàn hỏi, ánh mắt cùng giọng nói đều biểu đạt ý tứ cực kỳ bất mãn, “Để cho ta tìm lâu như vậy.” (sao ta thấy tim hồng bay đầy trời thế này) (anh Hàn thật “ôn nhu” nha, hắc hắc)

Trần Ngọc không còn kịp giải thích thêm gì nữa, nhanh tay níu lấy Phong Hàn, nói: “Mau, nó tới rồi kìa!”

Phong Hàn nhíu mày, lạnh lùng hỏi: “Cái gì?”

Trần Ngọc vội vàng chỉ về bóng người quái dị ở đằng sau, sau đó chợt nhận ra, nơi đó không có gì cả, trừ cát vàng ngập trời.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc xoay người nhìn ánh mắt trầm mặc của Phong Hàn, lắp bắp thuật lại đại khái tình hình vừa nãy, sau đó nói: “Tin ta đi, mới vừa thật có thứ gì đó, hơn nữa, rất kinh khủng.”

Phong Hàn dửng dưng gật đầu, đồng thời thở dài, trên mặt lộ ra thần sắc thất vọng: “Bây giờ thứ đó càng ngày càng nhanh nhạy, nó rất may mắn, không hề trực tiếp đi tới. Thật ra thì ta muốn tìm nó đã lâu rồi.”

“Ngươi biết nó? Lại còn đi tìm?!” Trần Ngọc chăm chăm nhìn Phong Hàn kêu lên, có chút nghi ngờ tên này bị chập mạch.

“Ân, có thể cảm nhận được, ta muốn xem thử nó là vật gì.” Trần Ngọc thề, khi nhắc đến quái vật kia trên khuôn mặt lạnh lùng của Phong Hàn lộ ra một tia tiếu ý, hơn nữa cơ hồ có phần ôn nhu, sau đó gương mặt hoàn mỹ đó lại nhíu mày, “Tìm cả nửa ngày cũng không thấy, quay về thì phát hiện ngươi đã biến mất, làm một tế phẩm, ngươi có thể hay không đừng mang thêm phiền toái tới cho chủ nhân? Ngươi lớn như vậy rồi, ta cảm thấy mấy việc này đại khái không cần dạy ngươi nữa đi.”

Trần Ngọc gắt gao siết chặt nắm đấm, không ngừng ám thị chính mình, không cần cùng hắn lý luận, bởi vì dù nói thế nào hắn cũng không thông, không thể cùng hắn dây dưa đắn đo bất cứ chuyện gì, dù sao Phong Hàn tuyệt đối không phải là người dễ dàng thỏa hiệp.

Qua một lúc lâu, Trần Ngọc rốt cuộc cũng điều chỉnh thật tốt tâm tình ,nói: “Chúng ta trở về thôi.”

Phong Hàn bấy giờ mới trông thấy tay tài xế nằm dưới chân, tinh tế quan sát, bình luận: “Chết tương đối khó coi, máu toàn thân cũng bị mất hết.”

Trần Ngọc trong tâm chợt động, máu, cậu đột nhiên ngẩng đầu nhìn Phong Hàn hỏi: “Tài xế không phải do ngươi giết đấy chứ?”

https://thuviensach.vn

Phong Hàn kỳ quái nhìn Trần Ngọc, nói: “Mắt ngươi hỏng rồi à, ta không phải là người tùy tiện như vậy. Trên thực tế, ta rất kén chọn, sau khi đến nơi này, ta chỉ hút máu của ngươi mà thôi.” Nói tới đây, Phong Hàn chợt dùng đầu lưỡi liếm liếm môi dưới, ánh mắt nhìn Trần Ngọc có chút đăm đăm.

Trần Ngọc nhất thời tỉnh ngộ mình vừa rồi đã hỏi một vấn đề cực kỳ ngu xuẩn, bởi vì miệng Phong Hàn đã tiến sát lại gần, cậu hai mắt nhắm nghiền, mong khoảnh khắc này mau chóng chấm dứt.

Không có sự tê dại quen thuộc trên cổ, cậu cảm giác trên môi mình có thứ gì đó nóng ướt khẽ quét mà qua, Trần Ngọc kinh hãi mở mắt ra, Phong Hàn đã đứng ngay ngắn, lẩm bẩm nói: “Phải mau vỗ béo ngươi mới được, máu cũng không đủ.”

Trần Ngọc hắc tuyến, đây coi như là nuôi cho mập rồi làm thịt chăng.

-END 27-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Trần Ngọc híp mắt, ngồi trên lưng lạc đà, dựa vào Phong Hàn, âm thầm chua xót lĩnh hội được cái gọi là chênh lệch đẳng cấp. Sau khi Phong Hàn xuất hiện, liền tìm thấy lạc đà, lúc cậu tìm kiếm đèn pin mắt sói trở lại phát hiện lạc đà đã chết căn bản là lạc đà của tay tài xế, cậu đi nhầm hướng, lạc đà của cậu vốn hoàn hảo không tổn hao gì chỉ cách đó vài mét, giữ nguyên tư thế đà điểu nằm đợi. Khi Phong Hàn vỗ vỗ lạc đà, vừa rồi còn chẳng buồn nhúc nhích, lạc đà giả bộ đà điểu rất nghe lời liền đứng lên, hưng phấn chở hai người chạy theo phương hướng Phong Hàn chỉ thị; cái bóng quái dị không thấy xuất hiện nữa, vì vậy Phong Hàn có chút bất mãn, cũng không kịp tìm kiếm qua thử, cứ thế mà oán trách mãi.

Trần Ngọc thề cái bóng kia nhất định là cảm nhận được khí tức nguy hiểm toát ra trên người Phong Hàn mới không dám hiện thân, có lẽ, người bên cạnh cậu đây mới chính là sự tồn tại khủng bố nhất. Sau đó, Trần Ngọc cực kỳ bi phẫn phát hiện, đối với Phong Hàn, cậu đã từ sự sợ hãi ban đầu dần chuyển thành thói quen. Cậu bây giờ cư nhiên quen với việc con người bá đạo cường ngạnh này thâm nhập vào thế giới của mình, chuyện hắn tự cho mình là chủ nhân, chia xẻ thức ăn cho hắn, phòng ốc của cậu, thậm chí bao gồm tất cả thời gian của cậu!

Đang suy nghĩ, Trần Ngọc cảm thấy Phong Hàn dùng sức nhéo cánh tay của mình, vội quay đầu, trong mắt Phong Hàn lộ vẻ lo lắng, ghé vào lỗ tai cậu hỏi: “Sao vậy? Ngươi đang phát run kìa, nhịp tim cũng có chút không được bình thường.” Trên dưới quan sát Trần Ngọc một lượt, Phong Hàn chần chờ nói: “Chẳng lẽ, ngươi đang sợ? Yên tâm, có ta ở đây, không gì có thể thương tổn tới ngươi.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc nhìn Phong Hàn, xuyên qua kính chắn gió vẫn có thể trông thấy trong cặp mắt đen nhánh kia xuất hiện một tia chân thành hiếm có, cậu thở dài, đáp: “Không phải, ta chẳng qua cảm thấy mệt chết đi được.”

“Ta nghĩ chúng ta rất nhanh liền có thể tìm thấy bọn họ.” Phong Hàn tự tin nói.

Gió dần dần mạnh hơn trước, hiện tại mới ba giờ chiều, sắc trời đã hoàn toàn tối sầm, hạt cát táp vào mặt đau rát, Trần Ngọc cùng Phong Hàn đều không mở miệng nói chuyện. Phối hợp với sắc trời đen thẫm, nhiệt độ cũng nhanh chóng giảm xuống, nhưng vì trong ngực có tiểu báo tử tham ăn, Trần Ngọc cảm thấy giống như đang ôm một tiểu hỏa lò, không còn lạnh nữa.

Qua một lúc lâu, khi Trần Ngọc cảm thấy bóng tối vô tận như không có điểm dừng, bỗng phát hiện phía trước có bóng đen lắc lư, đang giương nanh múa vuốt nhanh chóng nhào về phía bọn họ.

“Mau bảo nó dừng lại, phía trước có thứ gì đó!” Trần Ngọc xoay người lại hét lên với Phong Hàn, tiếng gió gào thét át đi thanh âm của cậu, căn bản không nghe rõ nói cái gì.

Phong Hàn lạnh lùng nhìn phía trước, vẻ mặt không có bất kỳ biến hóa nào, chẳng qua tiện tay vỗ vỗ Trần Ngọc, ý bảo cậu không cần kinh hoảng.

Vì vậy Trần Ngọc trơ mắt nhìn cái bóng đen nặng nề kia đánh tới, cái bóng giương nhanh múa vuốt tựa hồ có thể kéo người mang đi, súng trong tay Trần Ngọc không bị khống chế nâng lên, rất nhanh lại bị Phong Hàn đè xuống. Ngay sau đó, trong khoảnh khắc lạc đà cùng bóng đen tiếp xúc, Trần Ngọc cảm thấy bốn phía lập tức đen thui, đồng thời, gió cũng yếu đi.

Cho đến khi Phong Hàn nói “Đến rồi!” Trần Ngọc mới thấy rõ ràng, bản thân cậu đang ở trong một khu rừng đá, gió giống như đã bị tảng đá chặn hết ở bên ngoài, lạc đà nhảy tới phía sau nham thạch, ngừng lại. Trần

https://thuviensach.vn

Ngọc phát hiện, phía sau đây có rất nhiều căn lều, bên trong sáng trưng, xem ra đoàn người phụ thân Trần Ngọc đã chọn chỗ này để tránh né Hắc phong bạo.

Hai người nhảy xuống lạc đà, một cửa lều được vén lên, có người lớn tiếng gọi bọn họ, chính là Mã Văn Thanh.

“Tiểu Trần Ngọc, ngươi chạy đi đâu mà không thấy tăm hơi? Lớn như vậy rồi, còn khiến người ta phải lo lắng, ta chợt thấy cảm thông thay cho Trần thúc, tiểu tử ngươi chính là muốn bị trừng trị đây mà.” Mã Văn Thanh vừa vui sướng khi thấy người gặp họa, vừa đem hai người kéo vào trong lều.

Trần Ngọc lười cùng hắn tranh cãi, chỉ tận lực phủi sạch cát bụi trên y phục.

Mã Văn Thanh lấy cho Trần Ngọc chút nước rửa mặt súc miệng, hiện tại lượng nước mang theo còn vô cùng dồi dào, thấy Trần Ngọc một thân chật vật, hắn quyết định lãng phí chút. Trần Ngọc mặt tái nhợt rốt cuộc hiện ra, lại cảm thấy khát khô cả cổ, chẳng qua trong miệng toàn là cát với cát, không nói nhiều xách cả ấm nước lên tu. Cho đến khi ấm nước thấy đáy, Trần Ngọc mới ngồi bệt xuống thảm.

Một bát mỳ nóng hổi được Mã Văn Thanh nhét vào trong tay Trần Ngọc, mặc dù không có mùi vị gì, nhưng Trần Ngọc ăn vô cùng ngon miệng. Nghe thanh âm như tiếng gào khóc thảm thiết ở bên ngoài, Trần Ngọc cảm thấy bây giờ thật hạnh phúc. Chờ khi ăn gần hết bát mỳ, Trần Ngọc mới ngẩng đầu nhìn Phong Hàn.

Phong Hàn đang dựa vào một góc lều nhắm mắt dưỡng thần, ngồi bên cạnh hắn, rõ ràng là nhị đệ tử Trần gia Triệu Ly. Ánh mắt Triệu Ly nhìn Phong Hàn có phần chuyên chú cùng nóng bỏng, nhưng cũng không dựa vào quá gần.

https://thuviensach.vn

“Phong ca, ta đã mang rượu tới, muốn uống chút không?” Triệu Ly mang theo tươi cười, đem bình rượu sáp tới gần.

Phong Hàn mở mắt ra, cau mày nhìn về phía người trước mặt, lắc đầu, Triệu Ly lộ ra thần sắc thất vọng. Phong Hàn liếc mắt nhìn cơm tối trên tay Trần Ngọc, Triệu Ly lập tức lĩnh hội được, cũng múc một tô mỳ đưa qua. Phong Hàn lúc này mới nhận lấy, thản nhiên nói cảm ơn.

Triệu Ly cổ quái nhìn Phong Hàn, tựa hồ cảm thấy hai từ cảm ơn từ miệng Phong Hàn thoát ra hết sức bất ổn.

Trần Ngọc trong tâm hừ một tiếng, cái loại lễ độ ưu nhã đó của Phong Hàn chẳng qua là bề ngoài, trên thực tế hắn bá đạo chuyên chế khiến người ta phát cáu. Bất quá, thấy Triệu Ly có vẻ nhiệt tình thái quá, Trần Ngọc không khỏi nhớ tới chuyện mà vị nhị đệ tử này đã làm trong cổ mộ ở Vân Nam. Lúc ấy, Triệu Ly thực sự đứng trước thủy tinh quan của Phong Hàn, không sai, hắn hắn là đi tìm Phong Hàn.

Trần Ngọc nheo mắt lại, suy ngẫm: Lẽ nào, Triệu Ly biết thân phận của Phong Hàn?

Trần Ngọc vừa chọc chọc sợi mỳ vừa tức giận nghĩ thầm, cậu còn không biết thân phận của Phong Hàn rốt cuộc là gì, cái bánh tông kia cứng mềm không ăn, chẳng nói một lời, người bên cạnh căn bản không có biện pháp. Đi hỏi Triệu Ly? Trần Ngọc nhanh chóng bỏ qua cái ý niệm này.

Triệu Ly ở trong cổ mộ giết người, hiển nhiên hắn không hy vọng người khác biết hắn từng đến chỗ đó. Hơn nữa, Triệu Ly mặc dù luôn luôn tỏ ra thân thiết lễ độ với Trần Ngọc, nhưng tuyệt đối không giống với Thẩm Tuyên, thường vẫn có cảm giác xa cách. Có lẽ vì đệ tử Trần Sâm tín nhiệm nhất là Thẩm Tuyên, cho nên với Trần Ngọc mà nói, loại bỏ tình cảm cá nhân, Thẩm Tuyên quả thực so với người khác đáng tin hơn rất nhiều lần.

https://thuviensach.vn

Đang lặng yên quan sát thái độ kỳ quái của Triệu Ly với Phong Hàn, trong ngực Trần Ngọc chợt động, hơn nữa càng ngày càng lợi hại. Trần Ngọc mới nhớ tới tiểu báo tử, lôi nó ra ngoài, vật nhỏ tức giận nhìn Trần Ngọc, ô ô kếu mấy tiếng, vẻ mặt y hệt ai đó oán trách cậu tại sao còn chưa chịu đi nấu cơm.

Trần Ngọc mặt đầy hắc tuyến cho vật nhỏ uống nước, lại cầm mấy miếng thịt khô nó ngậm ra ngoài đưa cho nó. Tiểu tử hưng phấn nhào tới, ôm ôm gặm cắn.

Mã Văn Thanh ở ngay bên cạnh, thấy thịt khô, không để ý Trần Ngọc xem thường cũng góp vô một chân, mặt dày mày dạn đòi hai khối.

Tiểu báo tử ăn xong, thỏa mãn lắc lắc cái đuôi, ngẩng đầu, con ngươi đen nhánh, ánh mắt kim sắc, trông mong nhìn Trần Ngọc. Thấy Trần Ngọc từ đầu đến cuối đều bận cầm cái bát trong tay, nửa điểm cũng không quan tâm đến nó, rốt cuộc vứt bỏ điệu bộ chờ đợi đầy ưu nhã, theo y phục Trần Ngọc trèo lên trên, ôm lấy cánh tay Trần Ngọc, dùng móng vuốt với với cái bát.

Trần Ngọc nhìn tiểu tử mập mạp trên tay mình, sau đó nhìn sợi mỳ còn thừa trong bát, cười cười mang ý xấu, nhón lấy một sợi thả vào cái miệng đang há to của tiểu đông tây. Tiểu báo tử cắn cắn, cái mũi chun lại, cảm thấy quá khó ăn, muốn ói nhưng không phun ra được, rất khó chịu.

“Cái tính thích khi dễ tiểu động vật này của người vẫn không thay đổi a,” Cạnh cửa có người ca thán một tiếng, là Thẩm Tuyên xốc rèm đi tới.

“Trầm ca, sư phó bọn họ nói thế nào?” Triệu Ly đứng dậy hỏi.

“Sáng mai lên đường, nhìn từ trên bản đồ, chỗ kia cách nơi này không xa. Chỉ có điều đụng phải loại địa mạo Nhã Đan(1) này, muốn đi xuyên qua quả thực không dễ dàng, không có người dẫn đường, chỉ có thể quanh quẩn

https://thuviensach.vn

ở trong này. Ý của đám người sư phó, là trước hết tìm người để dò đường." Thẩm Tuyên nói, đồng thời liếc nhìn A Cát trong góc lều.

A Cát vẫn đang cúi đầu uống trà, giống như không hề nghe thấy câu nói kia. Trần Ngọc nhìn thẳng vào Thẩm Tuyên, lắc đầu, thấp giọng nói: "A Cát không được, hắn vẫn còn nhỏ."

Trần Ngọc không muốn để cho A Cát phải mạo hiểm, thứ nhất A Cát dù sao cũng đi cùng bọn họ, hơn nữa còn là đứa trẻ, thứ hai bởi vì lời tiên đoán nọ, Trần Ngọc thấy mình phải bảo vệ tốt hắn.

Thẩm Tuyên trợn mắt nhìn Trần Ngọc một cái, lông mày giật giật, cuối cùng thở dài, "Thực sự không được thì không tìm người dẫn đường nữa, dù sao chúng ta cũng có GPS." Nói tới đây, Thẩm Tuyên do dự, thấp giọng: "Trận gió lốc ban nãy, bốn người mất tích, đã cho người đi tìm, bất quá, hy vọng sống sót rất mong manh. Cho nên, nếu một lần nữa xảy ra tình huống đó, ngươi nhớ chú ý một chút, kiên trì ở trong đội ngũ chờ đợi."

Trần Ngọc kinh hãi, mất tích trong khí trời như vậy, muốn sống sót không dễ dàng, ngay cả cứu giúp cũng vô cùng khó khăn. Những việc này đều là Thẩm Tuyên an bài người bên kia đi làm, Trần Ngọc bọn họ vừa mệt vừa buồn ngủ, đã đi ngủ từ sớm.

Đêm hôm đó, nhiệt độ rất thấp, cơ hồ đến gần 0 độ, tiểu báo tử chết sống muốn chen vào túi ngủ của Trần Ngọc, thậm chí còn lấy lòng không ngừng dùng đầu lưỡi giúp Trần Ngọc rửa mặt. Phong Hàn trợn mắt nhìn tiểu báo tử một cái, Trần Ngọc cảm giác được tiểu thân thể kia tựa hồ khẽ do dự, cuối cùng run rẩy nhanh chóng chui vào.

Ngày thứ hai, Trần Ngọc cùng Phong Hàn, Mã Văn Thanh, A Cát dậy từ rất sớm, ăn uống qua loa. Trần Ngọc chui ra khỏi lều, nhìn sắc trời bên ngoài đến ngây ngẩn cả người, nguyên tưởng rằng bên ngoài gió đã yếu đi nhiều, nhưng bây giờ mới phát hiện phiến địa mạo nhã đan này, giống như

https://thuviensach.vn

một đường ranh giới, phía bên kia vẫn tối tăm mịt mờ như cũ, hắc phong bạo vẫn đang hoành hành, mà quỷ thành bên này gió không lớn, cũng không có cát bụi.

Phóng mắt mà nhìn, núi đá san sát, căn bản không thấy giới tuyến. Gió của đại mạc, giống như thanh đao sắc bén, năm này qua năm khác ăn mòn mài dũa, khiến cho những lũng tích bình hành này cùng với vết lún tạo thành hình dạng thiên kỳ bát quái. Cung điện, giáo đường, pho tượng động vật nào đó, v..v bàn tay tạo hóa của thiên nhiên đã tạo nên địa mạo Nhã Đan. Lúc gió thổi qua đại mạo Nhã Đan, bởi vì kết cấu của nham thạch, sẽ tạo thành thanh âm gào khóc thảm thiết, cho nên nhã đan Địa Mạo còn gọi là quỷ thành.

Quỷ thành trước mặt bọn họ, tựa như một mê cung đô thành thật lớn, nhìn không thấy điểm cuối, còn rất dễ lạc đường.

“A Ngọc, mau thu dọn đồ đạc, chuẩn bị cho tốt, ta đi xin với sư phó, tới đây bảo vệ ngươi.” Trần Ngọc xoay người lại, liền thấy Triệu Ly bước tới, thân thiết nói.

“Khách khí rồi, thật ra thì ta tự có thể chiếu cố tốt mình, hơn nữa còn có bọn Văn Thanh ở đây, nếu ngươi vội thì cứ đi trước đi.” Trần Ngọc cũng híp mắt cười, trong lòng không khỏi âm thầm suy đoán Triệu Ly hôm nay không phải là đến xem Phong Hàn đấy chứ.

“Ân, không vội, bên kia có Trầm ca, hắn cũng đồng ý ta qua chiếu cố ngươi.” Triệu Ly thâm ý biểu thị quyết tâm phải bảo vệ Trần Ngọc.

Bên cạnh Trần Sâm không thể không có Thẩm Tuyên, cho dù là như vậy, Thẩm Tuyên vẫn tới đây đi vòng vo một chuyến, dặn dò Trần Ngọc cẩn thận. Trần Ngọc nhân cơ hội hỏi thăm về bốn người mất tích ngày hôm qua, Thẩm Tuyên sắc mặt hơi đổi, lắc đầu nói: “Chỉ tìm được một, mà lại

https://thuviensach.vn

hôn mê bất tỉnh, không giống bị thương mà giống như bị cái gì đó thực kinh khủng dọa sợ. Những người khác, e là không về được.”

Không tìm được và không về được là hai khái niệm khác nhau, huống chi Trần Ngọc tận mắt thấy một người biến thành thây khô, những người khác tuyệt đối cũng chẳng gặp được thứ tốt đẹp gì.

Thẩm Tuyên an bài một người lưu lại trông chừng cái tên đan hôn mê bất tỉnh này, chờ lúc trở về thì đem hai người họ đi cùng. Sau đó đội ngũ chuẩn bị lên đường, không có xe, lạc đà trên thân chở nước, thức ăn cùng trang bị, đường trong thành quỷ gập ghềnh, mọi người dứt khoát dắt lạc đà tiến về phía trước.

Đám người Trần Ngọc lần này đi ở giữa đội ngũ, dĩ nhiên đây là do Triệu Ly và Thẩm Tuyên an bài. Trần Ngọc phát hiện ánh mắt Triệu Ly khi người khác không chú ý luôn như có như không rơi vào thân Phong Hàn.

Phụ thân Trần Sâm của Trần Ngọc, Khương gia lão gia tử, người của Dương gia cùng là một vị trung niên, mà hiện tại, ba vị đương gia quản sự đang cùng một người khác thảo luận lộ tuyến, giống như người này mới thật sự là kẻ quyết định.

Người này rất trẻ, cũng tương đôi khách khí, nói: “Mấy vị quyết định là được rồi, ta đối với lộ tuyến cũng không biết gì.”

Cuối cùng quyết định đi ngang qua quỷ thành, người dẫn đường bên kia vỗ vôc bộ ngực nói, chỉ cần có tiền, dẫn bọn họ đi qua tuyệt đối không thành vấn đề.

Vị dẫn đường này rất có kinh nghiệm, mạo hiểm giữa ban ngày mặt trời chói chang thiêu đốt, mang rheo mọi người quanh đi quẩn lại đã một ngày một đêm, chân Trần Ngọc đã phồng rộp không ít, rốt cuộc cũng thấy giáp giới của quỷ thành.

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, cứ ở mãi trong này, sẽ không thể chịu được nữa mất. Chờ tất cả mọi người ra khỏi biên giới quỷ thành, chợt một người lên tiếng: “Hư, hình như chúng ta lại quay trở lại.”

Cùng với những lời này, sắc mặt của mọi người cũng thay đổi. Bên cạnh quỷ thành dựng một căn lều không thấm nước trơ trọi, chính là căn lều của người mà Thẩm Tuyên lưu lại chiếu cố cho người bị thương kia.

“Chuyện gì đã xảy ra? Chúng ta vòng trở lại?”

Thẩm Tuyên cau mày nói: “Kỳ quái, theo biểu hiện của GPS, nơi này và chỗ chúng ta rời đi là hai địa phương khác nhau.”

Hai địa phương khác nhau, tại sai lại có chung một đỉnh lều?

“Qua đó xem xem thì biết, thử xem có hai người kia hay không.”

-END 28-

Chú thích:

(1) Nhã Đan địa mạo: là một loại địa mạo phong thực điển hình, còn gọi là “Phong Thực lũng tào”. “Nhã Đan” vốn là tên gọi quốc gia của người dân tộc Duy Ngô Nhĩ, có nghĩa là “vùng đất bất ngờ nổi lên.”

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 29

"Chúng ta nên vào vào xem thử." Có người nhỏ giọng đề nghị, nhưng không ai chuyển bước.

Có người cố gắng chứng minh đây chỉ là một căn lều có đỉnh lều tương tự, song lều là do Dương gia cung cấp, phía trên rõ ràng in dấu hiệu của công ty họ Dương, ngay cả số thứ tự được đánh ở mặt ngoài cũng trùng khớp, đích thực là căn lều được lưu lại kia.

Mọi người thấy một màn quỷ dị trước mắt mặc nhiên không phát ra tiếng động, làm cái nghề này không thể nhát gan được, kẻ lão luyện thường hạ địa thì biết, trong mộ chuyện gì cũng có thể xảy ra. Nhưng ở nơi này giữa ban ngày ban mặt, đã đi được hai ngày, vả lại có thể khẳng định trên cơ bản phương hướng vẫn thẳng tắp, nhưng khi quay về điểm xuất phát, thấy căn lều lúc rời đi đặt ở trước mặt, không ít người vẫn bị dọa đến nỗi sắc mặt trắng bệch.

Trong đội dẫn đường của đám người Trần Sâm, một ông lão đã quỳ xuống đất, mặt đầy tuyệt vọng, nói là bọn hắn xông lầm vào địa giới của ma quỷ, ngày cả Hồ Đại cũng không thể bảo vệ cho bạo họ. A Cát lạnh lùng nhìn lão nhân kia, cũng không nói gì, chẳng qua chỉ ngẩng đầu quan sát núi đá xung quanh cùng sa mạc phía trước.

Trần Ngọc theo bản năng nhích gần về phía Phong Hàn, giương mắt nhìn đám người đằng trước, Trần Sâm cùng Khương gia lão gia tử, Dương gia đương gia đứng ở nơi đó, mặt mày ngưng trọng nhìn đỉnh lều nọ.

Chợt có người lên tiếng: "Dương Lục gia, ta đi qua đó xem thử."

https://thuviensach.vn

Trần Sâm quay ngoắt đầu lại, thần tình ngưng trọng nói: “Câm miệng, bên kia có động tĩnh, đừng nói chuyện nữa.” Trần Sâm ở Trần gia chủ sự nhiều năm, sát phạt quyết định, ngoài việc giữ vững địa vị của Trần gia trong giới Đào sa, còn đem sản nghiệp của Trần gia mở rộng gấp mấy lần. Mặc dù bây giờ tính tình thu liễm rất nhiều, nhưng trải qua năm tháng lắng đọng tích lũy, khí thể vẫn quá mạnh mẽ, hắn vừa nói xong, tên tay chân kia lập tức không dám hé răng thêm nữa.

Trần Sâm cau mày lắng tai nghe ngóng một hồi, chợt lấy tay ra hiệu cho mọi người. Khi Trần Ngọc còn chưa hiểu rõ ý tứ của phụ thân, Phong Hàn đã kéo cậu trốn sau một tảng đá. Những người khác cũng nhanh chóng ẩn thân.

Một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, dấu chân trên cát đảo mắt đã hoàn toàn biến mất không còn vết tích.

Ngay lúc đó, đối diện mơ hồ truyền đến giọng nói, còn có tiếng di chuyển vật nặng, tiếng xua lạc đà. Trần Ngọc trong lòng hiếu kỳ mãnh liệt, không nhịn được ngó đầu ra xem, bị Phong Hàn dùng sức kéo lại, sau đó Trần Ngọc nghe thấy có người hô lớn.

“Tất cả mọi người phải theo kịp, quỷ thành không thể so với những nơi khác, tụt lại phía sau tuyệt đối sẽ không ra được. Trần Ngọc, ngươi còn mè nheo cái gì đấy! Mau ra đây.”

Trần Ngọc theo bản năng muốn đáp ứng, miệng mũi lập tức bị Phong Hàn ở phía sau bịt chặt.

Kết qủa, đối thoại vẫn đang tiếp tục.

“Tới đây.” Trong hàng loạt tiếng động huyên náo, một thanh âm chát chúa quen thuộc vang lên, sau đó còn có tiếng bước chân vội vã cùng tiếng oán trách nho nhỏ.

https://thuviensach.vn

Đó rõ ràng là thanh âm của Trần Ngọc, Trần Ngọc tức thì cứng ngắc, cậu nhớ ra, trước khi xuất phát hình như cũng có cuộc đối thoại như thế này.

Ngay sau đó, trong sa mạc an tĩnh dị thường, lại có rất nhiều tiếng nói chuyện, nhưng giọng nói kia vô cùng quen thuộc, trong chân thực lại có nồng đậm kỳ ảo cùng quỷ dị.

“Để hai người kia lại trong lều sẽ không sao chứ?”

“Không sao đâu,chúng ta đã xem xét qua, chung quanh đây không có dã thú, nước và thức ăn còn đầy đủ, súng và đạn dược cũng để lại cho họ không ít. Hơn nữa, nơi chúng ta tới không chừng còn nguy hiểm hơn.”

…

Đối thoại cứ thế tiếp tục, rõ ràng bọn họ đều ở đây, vậy thì là ai đang nói chuyện? Trần Ngọc sởn tóc gáy.

Trần Ngọc nhìn xung quanh, thấy người khác cũng là vẻ mặt gặp quỷ. Tiếp đó là thanh âm đám người kia đi xa dần. Trần Ngọc bấy giờ không nhịn được nữa, nghiêng đầu từ giữa hai tảng đá nhòm thử.

Một nhóm người trùng trùng điệp điệp, đang đi về hướng lúc trước bọn họ rời khỏi.

Trần Ngọc giật mình thăm dò nhìn nhóm người kia, bất kể là Trần Sâm – phụ thân của cậu, còn có Thẩm Tuyên, Mã Văn Thanh, cả cậu, cư nhiên đều ở trong đó. Cậu đơn giản không dám tin vào hai mắt của mình, đây thật ra là ảo giác thôi đúng không.

Cậu thấy, một Phong Hàn khác đang đi bên cạnh “mình”, lấy tay nghịch tóc “mình”. Trần Ngọc ngơ ngác nhìn, có lẽ ánh mắt của cậu quá mức chuyên chú, Phong Hàn ở đằng kia như cảm nhận được, chợt quay đầu

https://thuviensach.vn

lại. Tim Trần Ngọc giống như bị người khác bóp nghẹt, theo bản năng ngừng hô hấp.

Phong Hàn bên kia có trực giác như của dã thú nhìn qua đây một lúc, khoảng cách quá xa, hắn cũng không phát hiện ra cái gì, liền xoay người đi. Trần Ngọc quay người lại, tựa vào trên tảng đá, không ngừng thở dốc. Những người đó giống như đúc từ cùng một khuôn với bọn họ mà ra, dung mạo, giọng nói, ngay cả mọi cử động đều y hệt.

Nhưng khi Phong Hàn bên kia xoay người, không biết do quá xa, hay vì ánh mặt trời, Trần Ngọc không thấy rõ mặt của Phong Hàn, chỉ thấy đôi mắt phát ra kim quang.

Chỉ có mặt của Phong Hàn là không thấy rõ được.

Một cánh tay nhẹ nhàng nâng cằm Trần Ngọc lên, Trần Ngọc mở mắt ra, lăng lăng nhìn cặp mắt đen nhánh mơ hồ có chứa kim quang trước mặt, không có biểu tình nào phảng phất giống như mắt của dã thú, chỉ có cái bóng nho nhỏ của Trần Ngọc. Nhớ đến khuôn mặt mơ hồ khi nãy, Trần Ngọc chợt mãnh liệt muốn biết thân phận của Phong Hàn.

Cậu một tay kéo lấy cổ áo của Phong Hàn, sáp lại gần khàn khàn hỏi: “Người rốt cuộc là ai? Hoặc nên nói, ngươi rốt cuộc là cái gì?”

Phong Hàn sắc mặt phức tạp nhìn Trần Ngọc, khi Trần Ngọc cho rằng Phong bánh tông lại muốn phớt lờ mình, Phong Hàn lấy tay nghịch nghịch tóc Trần Ngọc, nói: “Chuyện của ta, ngươi biết quá nhiều cũng không phải việc tốt, nói cách khác, người dù biết cũng vô ích. Ngoài ra, bây giờ trọng yếu hiển nhiên là một chuyện khác.”

Cái gì gọi là biết quá nhiều không phải là việc tốt? Thấy ánh mắt bình tĩnh không chút gợn sóng tựa hồ không hề để ý, Trần Ngọc âm thầm cãi lại, vậy tại sao ngài đem ta từ đầu đến chân hỏi đến rõ ràng! Nhưng mà, Phong Hàn nói rất đúng, hiện tại có chuyện trọng yếu hơn cần đối mặt.

https://thuviensach.vn

Lúc này, đội người kia đã hoàn toàn không thấy bóng dáng, dấu chân bị cát phủ lên, trong sa mạc lại khôi phục vẻ yên tĩnh chết chóc, giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Một lát sau, mọi người mới nơm nớp lo sợ bắt đầu nghị luận.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế này?”

“Chẳng lẽ là lão tử hoa mắt?!”

“Trời ạ, đây là cái tình huống gì a!”

“Ta kháo, chúng ta không thể toàn bộ đều hoa mắt đi, cho dù có người giả trang lão tử, thế nào có thể tìm được cả đoàn người đến giả trang đây?” Mã Văn Thanh buồn bực hét lên.

Thẩm Tuyên đến gần Trần Sâm, có chút nghi ngờ lên tiếng: “Sư phó, theo bản đồ cùng GPS, hướng chúng ta đi là hoàn toàn chính xác, hơn nữa còn cách đích đến không xa nữa. Trên lý thuyết mà nói, nơi đây không phải là chỗ chúng ta rời đi, nhưng vừa nãy —” Đối với tình cảnh quỷ dị lúc ấy, không người nào có thể giải thích được rõ ràng.

Triệu Ly liếc nhìn cái lều kia, đi lên phía trước một bước nói: “Sư phó, nếu muốn biết rõ nguyên nhân, chúng ta nên đến căn lều kia một chuyến, có lẽ đây chỉ là một loại ảo ảnh nào đó?”

Đám người Trần Sâm vẫn còn đang trầm ngâm không quyết, Phong Hàn giương mắt nhìn căn lều ở bên kia, bỗng lên tiếng: “Tốt nhất không nên vào.”

Trần Sâm thấy Phong Hàn nói chuyện, nhíu lông mày, trong mắt mang theo suy nghĩ sâu xa; Khương gia lão gia tử, Dương lão lục, cùng người trẻ tuổi thân phận rất cao nọ nhìn sang, trong mắt đều màng theo vẻ tò mò

https://thuviensach.vn

cùng tìm tòi nghiên cứu, Phong Hàn đối với bọn hắn mà nói vẫn là nhân vật mới.

Triệu Ly vừa nghe thấy câu nói của Phong Hàn, ngây cả người, không đi tiếp nữa, lặng yên không một tiếng động thối lui đến đám người phía sau. Nhưng ngoại trừ hắn, vẫn còn có những người khác, đều cho rằng nếu nghe theo lời của Phong Hàn thì chẳng khác nào nhát gan hèn yếu, kiên quyết phải vào xem thử.

“Tại sao không thể vào? Chuyện khi nãy, không hiểu rõ, chẳng lẽ muốn chúng ta giả bộ như có chuyện gì xảy ra? Vậy chúng ta nên chạy đi đâu? Còn nữa, lều ở ngay trước mắt, chúng ta nhiều người như vậy, càng không thể vì nhát gan liền bỏ qua cơ hội tra rõ chân tướng này. Có lẽ, cơ hội này chỉ có một lần duy nhất.” Một hán tử vóc dáng khôi ngô đứng ra nói lời chính nghĩa, trong ánh mắt rõ ràng có châm chọc cùng coi thường Phong Hàn. (Tên này chán sống!)(Tiêu biểu của loại hình <điếc không sợ súng đây mà> =.=)

Một người khác cũng đứng ra nói: “Ta cảm thấy Đại Khuê nói rất đúng, cứ tiếp tục như vậy, coi như chúng ta vẫn đi về phía trước, trong lòng cũng không yên, ngay cả đây có thể là một âm mưu, có một nhóm người giả trang chúng ta, đi làm cái gì đó, chuyện này đương nhiên chúng ta không thể biết được. Chúng ta nếu như không kịp sớm phát giác, nói không chừng sẽ có nguy hiểm lớn hơn nữa.”

Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh đều không nói gì, kể từ cái lần vào mộ ấy, ngay cả lão giáo sư cũng đối với Phong Hàn sùng bái có thừa, hai người đối với quyết định của hắn đều tin tưởng không cần lý do.

Khương lão gia tử trầm ngâm một chút, nói: “Chuyện hôm nay gặp phải quá bất khả tư nghị, ta cảm thấy bọn họ nói cũng có đạo lý, dù sao chuyện này cũng liên quan đến bản thân chúng ta, không tra rõ thì sẽ không an tâm. Vị tiểu huynh đệ nói không thể vào lều, không biết vì lý do gì?”

https://thuviensach.vn

Câu nói sau cùng cực kỳ khách khí, khiến cho tầm mắt mọi người đều chuyển hướng sang Phong Hàn.

Phong Hàn lại một lần nữa nhìn về phía căn lều, thật lâu sau, mới nhàn nhạt trả lời: “Bên trong lều không có người sống.”

Đại Khuê liếc mắt, nói: “Mọi người mới vừa rồi cũng nghe thấy, bọn họ nói bên trong để lại hai người, nếu như bọn họ chính là chúng ta, bên trong phải có lão Lưu bị thương và A Vũ trông chừng hắn mới đúng. Nói không chừng chúng ta đi vào, là có thể thông suốt. Các ngươi nếu không muốn vào, vậy ta đi là được, ta đi theo Dương lục gia xuống mộ nhiều rồi, có cái gì mà chưa từng thấy chứ, bát tự của ta rất tốt!” Nói xong liền cầm lấy súng đi về phía căn lều.

Trần Ngọc kề sát vào Phong Hàn, nhỏ giọng hỏi: “Tại sao ngươi nói bên trong không có người sống? Không có thì chúng ta không thể đi vào trong?”

Phong Hàn quét mắt nhìn Trần Ngọc một cái, nói: “Không có khí người, nhưng có nguy hiểm, ta nghĩ, người này —”

Thanh âm của Phong Hàn không lớn, mọi người xung quang cũng vẫn nghiêng tai cố gắng nghe ngóng, ngay vào lúc này, trong căn lều gần trong gang tấc bất chợt truyền ra tiếng súng! Hơn nữa là tiếng súng liên tục, dồn dập mà đột ngột.

“Đại Khuê, ngươi làm sao vậy!” Có người hô to.

Ai nấy đầu không do dự thêm nữa, đều chạy tới cửa lều, tình cảnh trước mắt khiến cho tất cả cứng đờ cả người.

-END 29-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Đại Khuê vừa mới tiến vào đang đưa lưng về phía bọn họ, tư thế hết sức kỳ quặc, người uốn cong, đầu ngẩng lên, lộ ra dáng dấp lưng gù nghiêm trọng, đôi cánh tay duỗi về phía trước, giống như đang cùng thứ gì đó đả đấu. Thế nhưng Đại Khuê không có thêm động tác nào khác, cứ như vậy không nhúc nhích. Súng của hắn rơi trên mặt đất tại bên chân, ngay cạnh còn có một băng đạn, nói cách khác, thứ bên trong nguy hiểm đến mức hắn cảm thấy một băng đạn không đủ để dùng.

Trong lều có một túi ngủ, trên túi ngủ chi chít lỗ đạn, có thứ gì đó màu đen đang từ từ rỉ ra.

“Đại Khuê, tiểu tử ngươi đang giở cái trò quỷ gì vậy?” Đại Khuê là thuộc hạ dưới trường Dương lão lục, Dương lão lục tiến lên một bước, cau mày lên tiếng chất vấn, tình hình trước mắt, là Đại Khuê giết chế lão Lưu bị thương?

Trần Sâm vẫn không nhúc nhích, cũng không nói gì, chẳng qua lạnh lùng nghiêm nhị nhìn chăm chú bóng lưng Đại Khuê. Trần Ngọc thì lại sợ đến mức không thốt nên lời, cái tư thế này, giống y xì đúc với cái bóng kỳ quái trong sa mạc!

Đại Khuê hoàn toàn không đếm xỉa khiến cho Dương lão lục tức giận mà lại nghi ngờ, quan trọng hơn hắn cảm thấy mất mặt trước Khương gia cùng Trần gia, hắn tiến lên phía trước, định đẩy Đại Khuê ra. Nhưng, khi tới ngay trước mặt Đại Khuê, Dương lão lục sắc mặt đột nhiên thay đổi, hắn nhanh chóng lui mấy bước về sau, miễn cưỡng duy trì trấn tĩnh, thanh

https://thuviensach.vn

âm không tự chủ được cao hơn mấy bậc: “Đại Khuê, hắn chết rồi!” Mặc dù không lùi thêm bước nào nữa, nhưng mồ hôi không ngừng nhỏ xuống chứng tỏ Dương gia chủ đang sợ hãi.

Người trẻ tuổi vẫn được Trần Sâm, Khương gia lão gia tử cùng Dương lão lục hộ ở chính giữa đi tới trước mặt Đại Khuê, cũng bị hù dọa mặt cắt không còn một giọt máu, hít vào ngụm lãnh khí, lẩm bẩm nói: “Bộ dạng này của hắn, chẳng lẽ do trúng độc mà chết?”

Lúc này, Trần Ngọc cũng cùng mọi người xung quanh đi tới đằng trước Đại Khuê, theo bản năng nhìn về phía Đại Khuê, nhất thời cảm thấy một cỗ khí lạnh từ lòng bàn chân chạy thẳng đến trên đỉnh đầu, những người khác cũng bị dọa đến ngây dại. Da mặt Đại Khuê đã biến thành từng khối từng khối màu xanh đen, mà trên mặt da thịt vặn vẹo, trong mắt đang chảy ra huyết lệ, giống như thấy được thứ gì đó kinh khủng tột bậc.

Hắn quả thật đã chết, mà lại chết trong tư thế kỳ quái như vậy.

Người trẻ tuổi kia hít sâu một hơi, nói: “Thi thể rơi lệ là khi người ta bị đột tử, mạch máu áp lực quá lớn mà tạo thành, không có gì đặc biệt cả.”

Nói xong đeo bao tay lên định bụng đỡ Đại Khuê nằm xuống, nhưng bị tiểu tử bên cạnh hắn níu chặt.

Trần Ngọc khẽ đánh giá tiểu tử kia, mi thanh mục tú, toàn thân cao thấp bọc kín mít, vóc dáng thấp bé khiến người ta lo lắng đứa nhỏ này còn chưa trưởng thành.

Trần Sâm khoát tay chặn lại, lập tức có người đeo găng tay không thấm nước đi lên, đỡ Đại Khuê xuống, khiêng đến cạnh lều, có điều bởi vì tứ chi đã cứng ngắc, tư thế nọ vẫn duy trì như cũ. Mấy người quen biết với Đại Khuê lộ ra vẻ mặt cực kỳ thống khổ, có người tiến lên một bước nhặt lấy khấu súng của Đại Khuê, đột nhiên la lớn: “Rốt cuộc là ai giết Đại

https://thuviensach.vn

Khuê, ta chửi con bà nhà nó, ta không tha cho hắn!" Người này thần kinh tựa hồ có chút không được bình thường.

Trong lòng mọi người đều cảm thấy khó chịu, cũng không ai lên tiếng. Trần Ngọc cảm giác bên cạnh có người bắt lấy tay áo của cậu, xoay người lại nhìn, hóa ra là A Cát, sắc mặt A Cát trắng bệch, cánh tay lôi kéo Trần Ngọc có phần run rẩy. Trần Ngọc khẽ vỗ vỗ lên đầu thiếu niên, âm thầm suy nghĩ, quả nhiên vẫn còn là con nít.

Bên trong lều phần lớn là đồ dùng hàng ngày, bếp không khói, túi chứa thức ăn, nước uống, vừa thoáng nhìn qua đã rõ ràng, căn bản không giấu được bất kỳ vật gì. Chỉ có cái túi ngủ ở chính giữa, căng phồng, hẳn là có người ở trong. Trần Sâm tiến về phía trước hai bước, dùng dao gấp vén túi ngủ lên.

Mùi hôi thối lập tức xộc ra, theo lý mà nói, nơi này phải là "lão Lưu bị thương", từ quần áo trên người suy đoán, đúng là lão Lưu không sai. Chỉ có điều khuôn mặt người này đã hoàn toàn biến đen, giống như đã thối rữa rất lâu rồi, trên mặt không phân biệt được cái gì với cái gì nữa. Trên thân thể còn có mấy cái lỗ, đại khái là do phát súng của Đại Khuê ban tặng, đang chảy ra nước đen.

"Nếu lão Lưu ở đây, như vậy A Vũ trông chừng hắn đang ở đâu?" Trần Sâm mặt lạnh trấn tĩnh nói.

Không ai lên tiếng trả lời, giống như tử vong quá nhiều đã át chế năng lực suy tư của mọi người.

Đúng lúc này, một thanh âm nhàn nhạt vang lên: "Cửa sau mở."

Thanh âm vừa dứt, không ít người phát hiện, một cái cửa khác của lều vải mở ra khe , có làn gió nhẹ nhàng thổi qua. Mấy căn lều này đều là Dương gia cố ý lưu tâm đến những người bên trong, thông qua cải tạo, không thấm nước, giữ ấm, thoáng khí, hơn nữa hai bên đều có cửa. Mọi

https://thuviensach.vn

người lại phát hiện, người nói chuyện chính là người ban đầu ngăn cản bọn họ vào lều. Không ít người bắt đầu nghĩ, nghĩ nếu ban đầu bọn hắn không phản bác thanh niên này, không tiến vào, có lẽ sẽ không có chuyện gì xảy ra. Người thanh niên quá mức tuấn mĩ này khuôn mặt vẫn lạnh băng như cũ, bình tĩnh nhìn bọn họ, mang theo sự cao ngạo không ai có thể với tới, không có gì có thể trói buộc được.

Trần Sâm mím môi nhìn Phong Hàn gật đầu một cái, quay người lại nói chuyện với Dương lão lục: "Lão Dương, để người của ngươi lục soát qua căn lều, những người khác đi theo ta."

"Mau trông, bên kia hình như có người, ân, nơi đó đích xác có người!" Mới vừa rời khỏi căn lều, ai đó đã la lớn.

Bên ngoài lều là sa địa tương đối bằng phẳng, bốn phía quang đãng. Theo phương hướng người kia chỉ, thật sự có một người đang ngồi. Người vừa nãy kêu lên sở dĩ do dự như vậy là bởi vì rất khó đoán được đó có phải người hay không. Người kia đưa lưng về phía bọn họ, một thân y phục màu nâu, nghe thấy tiếng nói chuyện, tựa như có cảm giác, tứ chi đột ngột chống xuống đất, nhanh chóng bò về hướng ngược lại.

"A Vũ, có phải ngươi hay không, mau dừng lại!" Không ít người ở đằng trước bắt đầu đuổi theo, A Vũ là người duy nhất trong căn lều còn sống, cũng là người duy nhất có thể cho bọn họ đáp án.

Phong Hàn cùng Trần Ngọc không đuổi theo, Trần Ngọc thật ra thì rất muốn đi, bất đắc dĩ A Cát vẫn sợ hãi lôi kéo cánh tay của cậu không buông.

Trần Ngọc au ủi hắn, "Đừng sợ, nhiều người thế này, không có gì có thể gây tổn thương cho ngươi." Trừ A Cát, tiểu báo tử cũng bị tiếng súng hù dọa, từ ống quần của Trần Ngọc ngoan cường hự hự trèo lên, cố hết sức treo ngược trên bả vai Trần Ngọc. Trần Ngọc bất đắc dĩ, chỉ có thể ôm lấy tên tiểu tử này.

https://thuviensach.vn

Những người đuổi theo cũng không đuổi theo quá xa, A Vũ bò trên mặt cát vẫn không chịu quay đầu lại, hắn bò đến một nơi, bất chợt nhanh chóng bị vùi xuống.

“Là cát lún!”

“A Vũ, ngươi rốt cuộc đang phát điên cái gì đây!”

A Vũ tựa hồ cũng không muốn chờ bọn họ tới cứu, giãy dụa hai cái, nhanh chóng không còn thấy bóng dáng đâu nữa, bị sa mạc nuốt sống, mọi người ở bên này giương mắt nhìn, cũng không dám lại gần.

Sắc mặt Trần Sâm rất khó coi, quay về hướng căn lều, lúc đi ngang qua Trần Ngọc quét mắt nhìn cậu một cái, há mồm toan mắng, lại nhịn xuống, thấp giọng nói: “Ngươi thành thật đi theo ta, đừng có chạy loạn.” Trần Ngọc trong lòng không được tự nhiên, nhưng vẫn đàng hoàng cúi đầu đáp đáp ứng.

Mã Văn Thanh đi sau lưng Trần Sâm cũng ngừng lại, thấy Trần Ngọc một tay ôm tiểu báo tử, tay còn lại bị A Cát nắm, bên cạnh còn có tên Phong Hàn mặt lạnh đang đứng (một nhà chạy loạnJ); vỗ một phát trên bả vai Trần Ngọc, bất chợt muôn vàn cảm thán: “Tiểu Trần Ngọc, bộ dáng chuyển nhà này của ngươi, ta sao còn có thể trông cậy vào người anh em kết nghĩa xuống đất tìm bảo bối đây?”

Trần Ngọc phiền nhất Mã Văn Thanh mỗi lần dở chứng văn chương lai láng, hết lần này tới lần khác không biết chán, Trần Ngọc bên khóe miệng kéo ra một nụ cười, mắt phượng khẽ nhếch, cắn răng nghiến lợi ngữ điệu lạnh như băng: “Mã gia, ngài bộ dáng anh tuấn tiêu sái, phong lưu bỉ ối không ai bằng. Chỉ có điều, nếu để cho Mã gia gia biết trong túi sách của ngươi có chứa những tư liệu ngươi tìm kiếm gần đây, sợ là sẽ không tha cho ngươi đi?”

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh vừa nghe, lập tức mặt đỏ bừng, nhìn xung quanh một chút, thấp giọng nói: “Ta kháo, tiểu tổ tông, ngươi làm sao biết được?! Ta đã nói với ngươi, chuyện này ngàn vạn lần chớ có nói lung tung, nếu không ca ca sẽ chết thật đó.”

Trần Ngọc cười lạnh: “Mã gia, ngươi có chết hình như cũng không liên quan gì đến ta?”

Mã Văn Thanh lệ rơi đầy mặt cun cút lại gần thuyết phục, rõ ràng hai người châm chọc hãm hại lẫn nhau, uy hiếp lợi dụng, giở mọi mánh khóe, ngoài mặt vẫn trưng ra cái vẻ kề vai sát cánh, xưng huynh gọi đệ. Trần Sâm quay đầu trừng mắt liếc Trần Ngọc, Trần Ngọc đem Mã Văn Thanh một cước đã văng. Càng khiến cho Trần Ngọc chịu không nổi nữa là, khẩu khí lạnh lùng như sắp kết băng đến nơi ở bên cạnh.

Lúc này, Dương lão lục cũng mang người từ trong lều đi ra.

Trần Sâm nói: “Người kia rơi xuống cát lún, không cứu được, ngươi bên đó sao rồi?”

Dương lão lục sắc mặt vẫn còn trắng bệch, hắn cũng lắc lắc đầu một cái đáp: “Đều lục soát qua, không có gì cả.”

Trần Sâm lấy một điếu thuốc ra hút, Trần Ngọc biết chỉ những khi đặc biệt phiền não, cha của cậu mới có thể hút thuốc lá.

Qua một hồi lâu, Trần Sâm nói: “Bỏ đi, chuyện này không đơn giản, chúng ta đem người đi chôn, trước tiên cứ tìm được chỗ kia đi đã, làm xong chuyện đó, hay tính đến việc khác.”

Dương lão lục cũng cảm thấy chuyện bây giờ hết sức không may, vạn phần đồng ý tốc chiến tốc thắng, Khương gia lão gia tử là một lão hồ ly, nhất nhất đều đồng ý.

https://thuviensach.vn

Chờ đến khi mọi người đều trở về căn lều, Trần Sâm quay đầu lại nhìn Dương lão lục, hỏi: “Thi thể của Đại Khuê đâu?”

Mọi người nhất thời hai mặt nhìn nhau, Đại Khuê là do bọn hắn đi vào liền phát hiện, sau đó khiêng đến bên cạnh lều, không để ý nữa. Nhưng, hiện tại nơi đặt thi thể của Đại Khuê, lại hoàn toàn trống không.

-END 30-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Không người nào là không thấy thi thể kia đã mất tích, trên mặt đất không có xíu dấu vết nào, chỉ có nơi từng đặt thi thể vẫn còn sót lại vài vệt chất lỏng màu đen.

Tất cả mọi người bắt đầu cảm thấy toàn thân lạnh toát, thi thể của Đại Khuê ai cũng nhìn thấy rõ ràng, hắn không chỉ ngừng thở, ngay cả tứ chi cũng đã cứng ngắc.

Dương lão lục vừa sợ vừa giận, mắng đám tay chân: "Các ngươi từng người một ở trong lều để làm cái mẹ gì không biết? Nhiều người như thế, ngay cả người chết cũng không trông nổi!"

Không có ai dám lên tiếng, sự sợ hãi đã bao phủ lên cả căn lều.

"Được rồi, lão lục, mọi người đều không muốn xảy ra chuyện như vậy. Ta thấy nơi này cũng không phải là nơi có âm khí quá nặng, việc thi biến khả năng không lớn, chỉ có điều nếu như nói có người trước bao nhiêu cặp mắt lộ liễu trắng trợn mang thi thể đi, thì lại càng không dễ dàng." Khương gia lão gia tử trầm ngâm một lát, mở miệng nói, "Ý của ta là chuyện này không thể suy đoán theo lẽ thường được, có thể bản thân căn lều này đã là giả, vậy những gì chúng ta vừa trải qua hết thảy đều không phải sự thật."

Những lời này của Khương lão gia tử vừa nói ra, trong lòng mọi người đều ngầm đồng ý, nhưng sau đó lại càng thêm bất an. Hết thảy đều không phải là thật, như vậy bọn họ gặp phải cái gì? Sự hiện hữu của bọn họ có phải là thật hay không?

https://thuviensach.vn

Trần Sâm sắc mặt âm trầm, trầm mặc nửa ngày, quay đầu nhìn về phía Thẩm Tuyên, phân phó: “Đem bản đồ tới đây, chúng ta bây giờ đi kiếm quỷ thành.”

Lão hán dẫn đường nhiều lần khuyên bọn họ trở về, càm ràm nói rằng bây giờ đã đến địa giới của ma quỷ, nếu tiến sâu hơn nữa chắc chắn sẽ tới địa ngục. Song đám người kia mắt thấy sắp đạt được mục đích, còn vì thế mà mất đi không ít tay chân, như thế nào chịu bỏ cuộc giữa chừng. Nghĩ đến bảo tàng thần bí khó lường liền đem đủ loại sự kiện quỷ dị vứt sang một bên. Kiên quyết nói với người dẫn đường không thể trở về, hứa hẹn sẽ trả cho hắn thù lao gấp đôi.

Lão hán dẫn đường không còn cách nào khác, đi cùng Thẩm Tuyên, theo phương hướng trên GPS và bản đồ, mang theo lạc đà tiếp tục hành trình tìm kiếm quỷ thành.

Lúc rời khỏi căn lều, A Cát mới vừa nhìn A Vũ bị chôn sống trong cát vẫn đang xuất thần. Trần Ngọc quay đầu lại vỗ vỗ bờ vai hắn, nói: “Đừng khổ sở quá, là do chính bản thân hắn không chịu chờ người khác tới cứu, đây là chuyện không còn cách nào khác.”

“Không đúng.” A Cát chợt cắt ngang lời nói của Trần Ngọc, con người màu đen nhìn về phía cặp mắt của Trần Ngọc, cường điệu lên tiếng: “Không phải không chịu chờ người khác cứu hắn, mà là cố ý chạy trốn.”

Trần Ngọc sửng sốt, A Vũ đang cố ý chạy trốn? Trốn trong cát lún? Lúc quay lại nhìn về phía chỗ cát lún, tim Trần Ngọc lại nhói lên, Phong Hàn vẫn một mực đi sau cậu đang đi về phía cát lún.

Sau đó, càng ngày càng có nhiều người chú ý tới, có người rời khỏi đội ngũ, bước lên mặt trên cát lún. Không ít người giật mình sợ hãi, cát lún không phải là chuyện đùa, nếu như lỡ sa một chân vào, muốn lôi ra ngoài cũng cần dùng tới sức mạnh đủ để kéo một chiếc xe. Thế nhưng bóng lưng

https://thuviensach.vn

cao gầy kia từ đầu đến cuối vẫn ưu nhã đứng trên mặt cát, không hề có dấu hiệu bị lún xuống.

Trong mắt Triệu Ly lóe lên tia sáng kỳ dị, nhìn chằm chằm vào Phong Hàn, bên khóe miệng mang theo nụ cười, cả tay cũng lặng lẽ run run.

Trần Ngọc sắc mặt phức tạp, cậu và Mã Văn Thanh liếc nhau một cái, hai người cũng biết Phong Hàn có rất nhiều chỗ kỳ quái, tỷ như sức quan sát cùng phản xạ thần kinh hơn hẳn người thường, sức mạnh đặc thù đến đáng sợ. Hai người bọn họ biết cũng không sao cả, ít nhất cũng sẽ không có tâm tư nào khác; nhưng nếu để những người khác biết được liệu có ổn không? Dưới con mắt của mọi người, nhiều người như thế thấy được chỗ kỳ dị của Phong Hàn, có thể hay chăng sẽ có tâm tư lợi dụng?

Khương gia lão gia tử ở đằng trước được cháu trai hắn Khương Lễ nhắc nhở cũng quay đầu lại xem, Phong Hàn đang đứng ở nơi A Vũ vừa mới bị vùi lấp xuống, ngẩng đầu nhìn mọi người bình tĩnh nói: “Nơi này không phải cát lún, khi nãy người kia là tiến vào trong động.”

Một câu nói khiến cho tất cả mọi người câm lặng 囧, Phong Hàn vừa được mọi người thần thánh hóa nháy mắt lại trở về cậu thanh niên bĩnh tính lạnh lùng. Nói đến nói đi, thấy người ta rơi vào trong ai mà chẳng nghĩ ngay đến cát lún, đoàn người bọn họ đều là những người có lối tư duy suy nghĩ bình thường cả.

Một nhóm người xuống khỏi lạc đà, đi về phía Phong Hàn, quả nhiên ở đây đều là thực địa. Chỉ có điều dưới chân Phong hàn có một cửa động không lớn, cát mịn vẫn đang rơi vào bên trong, tối như bưng không rõ nông sâu.

“Ta kháo, cái chỗ khỉ gió này hắn cũng dám tùy tiện đi xuống, chẳng may nó sụp hắn không phải sẽ bị chôn sống ở bên trong sao ——” Mã Văn Thanh sách sách nói.

https://thuviensach.vn

Sau đó, như là để nghiệm chứng cho câu nói của Mã Văn Thanh, gò cát xung quanh bỗng nhiên sụp xuống. Mà có không ít người đang chen lấn ở đây quan sát cửa động, cứ thế rơi xuống theo. Bởi vì quá mức đột ngột, trong lúc bối rối hoảng loạn mọi người căn bản còn chưa kịp phản ứng đã tiến vào trong động.

Thật ra Mã Văn Thanh đứng ở ngay sát mép sụp, nếu như hắn chạy về phía sau hai bước, có lẽ sẽ không ngã xuống. Song, hắn phản xạ có điều kiện, lại chọn một phương cách khác. Nắm thật chặt lấy những người bên cạnh, vì vậy mà Trần Ngọc cùng tiểu báo tử và A Cát cũng bị hắn lôi vào trong động.

Qua mấy giây sau, Trần Ngọc nặng nề đáp xuống đất, không biết tên nào xui xẻo làm bệ đỡ cho mình, cậu không cảm thấy đau nhiều lắm, chẳng qua vẫn cắn răng nghiến lợi nói: “Ta nói, Mã Văn Thanh, ngươi có thể nói ít đi hai câu được không. Ngươi cái tên mỏ quạ đen, bảo sụp liền sụp, nhưng người bị chôn sống bên trong là chúng ta chứ không phải hắn!”

Trần Ngọc chỉ cảm thấy trước mặt sau lưng lùng nhùng một đống người, ai đó đứng dậy không để ý còn giẫm lên người cậu. Ngay cả tiểu báo tử lao lực từ trong ngực cậu nhảy ra cũng lấy đầu Trần Ngọc làm bàn đạp.

Trần Ngọc thấp giọng mắng xui xẻo, một thanh âm mang theo sự đè nén từ dưới thân cậu cất lên: “Tiểu Trần Ngọc, nếu ngươi đã mắng đủ, có thể đứng lên trước được không? Ai yêu, Mã gia ta tàn tật đến nơi rồi.”

Trần Ngọc rốt cuộc đứng lên, tiện tay kéo cái tên quỷ xui xẻo Mã Văn Thanh kia dậy.

Sau đó tất cả mọi người đều sợ hãi nói không ra lời, bọn họ rơi xuống từ một vết nứt hơn ba thước phía trên nóc đại động, phía dưới cách mặt đất không xa, chừng ba bốn thước, ánh sáng trong động hiện tại hết sức đầy đủ, có thể nhìn rõ ràng xung quanh.

https://thuviensach.vn

Nơi này hình như là một đại điện, chỗ bọn họ rơi xuống chính là trong đại điện, dưới chân được lát đá xanh vuông vức, trên án thạch phía trước đại điện bày năm vị La Hán bằng vàng giống y hệt nhau, cao chừng hai thước. Trên người cùng cánh tay tượng Phật quấn đầy kim ngọc phỉ thúy, được ánh mặt trời chiếu vào, trong đại điện nhất thời sáng chói rực rỡ.

Bốn phía đều là thạch bích màu trắng, không phải đá cũng không phải là ngọc, trắng mịn trong suốt, bên trong lộ ra không ít những cái bóng màu đen nhàn nhạt.

Nơi đây hắn là một ngôi thần miếu bị chôn vùi dưới lòng sa mạc, khi nãy có quá nhiều người đứng trên nóc bảo điện thần miếu này, nóc điện chống đỡ không xuể sức nặng như vậy, thế nên mới sụp đổ.

Mã Văn Thanh chợt cười thật to, vỗ vỗ bả vai Trần Ngọc, nói: “Ngươi xem, đi theo gia vận khí lúc nào cũng tốt, vật trong này tuyệt đối đều mấy ngàn năm tuổi, mang ra ngoài chắc chắn sẽ là bảo vật vô giá.”

Trần Ngọc mắt trợn trắng, thứ mà Mã Văn Thanh theo đuổi luôn chỉ giản đơn như vậy. Lúc này người trong đại sảnh đã từ kinh hoảng biến thành khiếp sợ, ở dưới lòng sa mạc, lại có thần miếu nguy nga tráng lệ đến vậy.

Trần Ngọc giương mắt thấy người trẻ tuổi thân phận cực cao nọ được tiểu tử bên cạnh hắn đỡ dậy, đang giống như có điều suy ngĩ mà quan sát thần miếu. Khai thác từ phía Thẩm Tuyên, biết được hắn tên là Hứa Thiếu An, lần tìm kiếm quỷ thành này chính là hắn đứng ra tổ chức, những chiếc xe quân dụng việt dã kia cũng là nhờ vào quan hệ của hắn mà có.

Trần Sâm cùng Dương lão lục, Hứa Thiếu An bởi vì ngó nhìn huyệt động, hiện tại đều không ngoại lệ đều ở dưới này, Khương gia lão gia tử cũng vì đi chậm nên ở lại bên trên. Hứa Thiếu An cùng Trần Sâm Dương

https://thuviensach.vn

lão lục nói vài câu, hai người lập tức ra lệnh, không cho phép ai cầm lấy bất cứ thứ gì trong này.

Phải nhanh chóng đến được quỷ thành, bọn họ đều không muốn vì nhỏ mà mất lớn. Hơn nữa, nơi này đáng giá nhất có lẽ chính là năm bức tượng Phật La Hán bằng vàng kia, nhưng một pho tượng ít nhất cũng nặng đến ngàn cân, căn bản không thể mang đi được.

Trần Ngọc đột nhiên cảm giác được có người lôi kéo mình, xoay người lại vừa nhìn, là A Cát. Sắc mặt A Cát hết sức khó coi, thấp giọng nói: "Chúng ta nhanh lên một chút…. Đi lên, nơi này có gì đó không đúng."

Trần Ngọc phát hiện thân thể A Cát không ngừng run rẩy, hiển nhiên do sợ hãi quá độ, cậu nhíu nhíu mày, Trần Sâm đã bảo người chuẩn bị dây thừng leo núi, đem mọi người đưa lên trên.

Cậu quay đầu lại an ủi A Cát, "Không cần lo lắng, đợi lát nữa đưa ngươi lên trước." Đảo mắt nhưng thấy Phong Hàn cũng ở dưới đây, đang nhìn thạch bích phía bên phải đại điện.

Trần Ngọc kéo A Cát nói: "Chúng ta đi xem một chút, nói không chừng nơi này có ghi chép về quỷ thành."

Hai người tới sau lưng Phong Hàn, hắn đứng đối diện với bức bích họa trên tường, bởi vì được bảo tồn trong môi trường không có không khí, lại ở bên dưới sa mạc hết sức khô ráo, đến bây giờ vẫn còn sắc thái sáng lạn. Hơn nữa, bức bích họa này giống như được in nhuộm vào màu trắng của thạch bích, có cảm giác như hình ảnh ba chiều.

Trần Ngọc đối với các loại tranh vẽ có thể phản ánh một phần sự thật lịch sử này vẫn luôn cảm thấy hứng thú, mà những bức bích hoạ ở đây, đều lấy khổ bằng người thật, ngay cả vẻ mặt cũng được chạm khắc vô cùng tỉ mỉ, Trần Ngọc lập tức bị thu hút nhìn vào bức họa đầu tiên.

https://thuviensach.vn

Mới đưa mắt nhìn, cậu thiếu chút nữa phì cười ra tiếng, bức tranh thứ nhất này cũng thật quá khoa trương, hệt như là thần thoại Hy Lạp.

Trong bức tranh là một ốc đảo khổng lồ trôi nổi giữa không trung, chen giữa những thân cây cao to rậm rạp là tòa kiến trúc với tường thành cao vút, thác nước bao bọc. Nhìn từ xa, chung quanh ốc đảo mây trắng vấn vít, chim bay thẳng cánh, hoa tươi khắp chốn, cực kỳ giống một tòa thành trên không, khiến người ta vừa trông đã thấy khiếp sợ xen lẫn cảm giác kỳ diệu mộng ảo. Đây có lẽ chính là hậu hoa viên của thần trôi nổi giữa không trung mà nhà thám hiểm người Anh nọ đã miêu tả.

Lòng hiếu kỳ của Trần Ngọc trỗi dậy, quay sang bên phải nhìn bức tranh thứ hai, dưới chân mềm nhũn, chỉ nghe thấy "ngao" một tiếng, tiểu báo tử kéo cái đuôi giống như bay xông lên, cặp mắt ướt át bộ dáng hết sức ủy khuất. Trần Ngọc vẫy vẫy tay, nó lại vui sướng hấp tấp nhảy vào trong ngực của cậu, tìm một chỗ ngồi thật tốt, hồn nhiên không để ý cách đó không xa có người đang dùng ánh mắt lạnh băng bắn tới đây.

Bức họa thứ hai đều là người, phần đông mặc đoản sam, là thần dân vẻ mặt đè nén vây quanh một cô gái đầu đội vương miện, mặc trường bào màu trắng, tất cả đầu trong tư thái quỳ xuống đất vẻ thần phục. Cô gái một tay cầm pháp điển, một tay giơ cao ngân kiếm, ánh mắt nghiêm nghị, môi mỏng khẽ nhếch, toàn thân lỗ ra sự băng hàn cùng cao ngạo. Cách đó không xa là cảnh tượng toán nô lệ giãy dụa bị đám lính mặc thiết giáp chém ngang lưng, huyết dịch bắn tung tóe lên mặt lên thân một đứa trẻ ôm mèo, trong mắt mỗi người đều đan xen sự sợ hãi cùng hoang mang bất lực. Đây là cảnh tượng miêu tả lại sự thống trị của nữ vương lãnh ngạo thiết huyết, là một niên đại tàn khốc đầy mùi máu tanh.

Bức họa thứ ba là hình ảnh xa giá sang trọng mang một vị khách quý từ phương xa đến. Sắc thái từ màu đỏ đơn thuần chuyển thành sắc cầu vồng rực rỡ, đứng chính giữa hồng quang là một nam tử một thân áo đen, cổ áo màu nâu viền hoa tôn lên khuôn mặt với gò má tái nhợt, mi mục tinh sảo vô

https://thuviensach.vn

song, mặc dù mỉm cười nhưng có thể cảm thấy trong nụ cười đó lộ ra vẻ lạnh lùng không dễ phát giác. Nam tử trẻ tuổi này, toàn thân hiển hiện sự cao ngạo khiến người ta không dám nhìn thẳng. Một cánh tay của hắn được bạch y nữ vương nắm thật chặt, bên trong tựa hồ có xen lẫn bảo vật gì đó. Bức bích họa vốn hết sức rõ ràng, nhưng nơi này bởi vì hư hại quá nặng, lại thành ra mơ hồ không rõ, Trần Ngọc ghé mắt vào cố gắng phân biệt một hồi lâu vẫn không nhìn ra trong tay kia rốt cuộc cầm thứ gì, chẳng còn cách nào khác đành phải tiếp tục quan sát.

Mấy bức họa sau đều tương đối tàn nhẫn. Dưới chân nữ vương, nô lệ của nàng ta đều thống khổ giãy dụa trong nghiệp hỏa ở địa ngục, hy vọng được nàng ta khoan thứ, nhưng trong mắt nữ vương chỉ có nam tử dung mạo vô song cùng hình dáng kiêu căng tự mãn, nàng đứng trên mặt đất nhuốm đầy máu, mang theo nụ cười nhìn đám nô lệ dưới đao kiếm hóa thành bạch cốt, những người còn sống đều bị vứt vào một cái đỉnh khổng lồ.

Cốt nhục linh hồn bị phong ấn trong hộp được chôn dưới gốc cây đại thụ, đại thụ dần dần khô héo, mặt đất đầy vệt máu.

Kế tiếp là cảnh tượng sương mù dày đặc lan tràn nuốt trọn cả ốc đảo, thác nước khô cạn, phi điểu tuyệt tích, tòa thành trên không hóa thành một tòa thành chết, giống như là mạt bóng ma tối tăm nhất trong sinh mệnh, khiến người ta trông thấy phải chùn bước, miễn cưỡng khó tuyệt.

Kỳ quái chính là ốc đảo này đã rơi xuống đất, xung quanh còn khắc từng vòng tròn gì đó. Nhìn kỹ thì có thể nhận ra đó là hắc phong bạo, cát lún cùng đại đương mênh mông, ốc đảo thế nhưng lại ở trung tâm. Tựa hồ chỉ trong chớp mắt đã bị tầng tầng lớp lớp cơn ác mộng và tai họa bốn phía nuốt chửng.

Cánh tay ôm tiểu báo tử của Trần Ngọc càng ngày càng chặt, nó giãy dụa mấy lần, muốn thoát ra. Phong Hàn không biết từ khi nào đã đứng bên

https://thuviensach.vn

cạnh cậu, hai người sóng vai cùng nhìn bức họa cuối cùng.

Trong bức họa là bóng tối dày đặc bao phủ, tựa hồ là điểm cuối của địa ngục, không có thống khổ giãy dụa, cũng không có tiếng la hét thất thanh, lại càng không có người theo đuổi đến chết không từ. Nơi đó, chỉ có duy nhất một cô gái mặc áo bào màu trắng. Dung nhan như trước, lãnh ngạo như xưa, nàng lẳng lặng đứng trên bậc thang ở đài cao không còn trọn vẹn, ngày qua ngày nhìn lên phía trước. Giống như chỉ trong nháy mắt, một người dung mạo tuyệt mỹ, nam tử mặc trường bào màu đen lại đột nhiên xuất hhiện trước mặt nàng, chậm rãi, đưa tay ra với nàng.

Nàng, đang mỉm cười, một nụ cười ngọt ngào mà thỏa mãn.

Trần Ngọc chỉ cảm thấy hô hấp thập phần khó khăn, những gì mà bức bích họa bị chôn vùi dưới sa mạc này miêu tả quá mức nặng nề. Cậu thở dài, nhớ đến A Cát nhát gan, Trần Ngọc chuẩn bị mau chóng dẫn hắn lên trước, quay đầu lại mới phát hiện, A Cát cùng Phong Hàn đều đang nhìn chăm chú hắc bào nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ thần thái lạnh lùng trong bức họa.

Đôi mắt A Cát phảng phất có thủy quang, trên mặt tựa như khóc tựa như cười, đưa tay muốn sờ rồi lại buông xuống, cuối cùng lui về sau một bước.

Phong Hàn thì hoàn toàn ngược lại, khác hẳn với khuôn mặt không chút thay đổi, trong mắt bùng lên một ngọn lửa mãnh liệt, chỉ là nhìn khách nhân trẻ tuổi kia. Cuối cùng Phong Hàn lấy tay vuốt ve khuôn mặt của nam tử hư ảo, lẩm bẩm: “Cuối cùng cũng gặp được ngươi, quả nhiên đã tới nơi này sao.” Mang theo một loại tình cảm đặc thù nào đó, giống như là đang thầm thì với tình nhân.

Trần Ngọc kinh ngạc nhìn Phong Hàn, mở miệng hỏi: “Đây chính là người ngươi muốn tìm?”

https://thuviensach.vn

Phong Hàn tựa hồ bất chợt lấy lại tinh thần, nhìn Trần Ngọc, sự kích động trong mắt còn chưa kịp tiêu tán hết, còn chưa hồi phục, ngược sáng, sắc vàng trong đôi mắt đen láy càng tăng lên, giống như dã thú đã tìm được mồi, tỏa ra sắc thái thần bí cùng mĩ lệ.

“Có lẽ là vậy.”

Trần Ngọc nhìn Phong Hàn một lúc lâu, cũng nhe răng ra cười, nhẹ nhàng nói: “Thật tốt, ngươi nói tìm được hắn, lời nguyền có thể giải.” Sau đó ta có thể thoát khỏi cuộc sống thống khổ, cùng với cái tên tính tình ác liệt bá đạo nhà ngươi.

Phong Hàn giống như nhận thấy được Trần Ngọc đang nghĩ đến điều gì, có phần tức giận, bất thình lình nắm chặt cổ áo Trần Ngọc lôi lại gần, Trần Ngọc cổ áo bị xách lên, trợn mắt nhìn thẳng. Phong Hàn tiến tới bên tai Trần Ngọc, lộ ra răng nanh, khí lạnh âm trầm cảnh cáo: “Ta tìm được hắn và ngươi là tế phẩm là hai việc khác nhau, ta chưa từng nghĩ tới sẽ buông tha cho tế phẩm.”

Nhìn Trần Ngọc mắt trợn to, Phong Hàn hài lòng gật đầu một cái, quay đầu quan sát bốn phía thần miếu. Trần Sâm cùng Dương lão lục đã sai người lục soát toàn bộ thần miếu, hoàn toàn không hề tìm thấy thân ảnh của A Vũ. Về phần những tin tức khác, có dính dáng đến quỷ thành cũng chỉ có nhưng bức bích họa kia, lúc này hầu như ai cũng xem qua cả rồi. Đang an bài người trèo lên dây thừng bên trên ném xuống.

“Sư phó, bên trong tường hình như đều là thi thể!” Triệu Ly chợt hô.

Đúng vậy, không biết do ánh nắng chếch đi hay vì nguyên nhân nào khác, bóng đen trong bức tường bạch ngọc càng lúc càng rõ ràng, thật đúng là bóng người, tay chân cũng có thể nhận ra rõ ràng, với địa thế kỳ quái, tựa hồ muốn từ trên vách tường bạch ngọc thoát ra ngoài. Hơn nữa nếu nhìn

https://thuviensach.vn

kỹ, sẽ thấy bốn phía trên tường cơ hồ tất cả đều là bóng người rậm rạp chằng chịt.

“Nơi này có thể là nơi chôn cất các tăng nhân.”Trần Sâm đánh giá, quay đầu tiếp tục an bài người ra ngoài.

Những người bên dưới da đầu nhất thời có chút tê dại, giống như bị rất nhiều người giám thị cùng lúc. Ai đang leo lên tốc độ cũng tăng nhanh không ít, cuối cùng có vài người còn chưa đợi người khác hoàn toàn lên được phía trên đã vội treo mình lên dây thừng.

“Ầm” một tiếng, nơi dây thừng rủ xuống sụp đổ, lượng lớn đất cát rơi vào bên trong, cung điện này không thể nán lại lâu thêm được nữa. Trần Ngọc Phong Hàn Mã Văn Thanh ở lại sau cùng, Trần Ngọc liếc nhìn nam nhân trẻ tuổi mặc hắc bào trong bức bích họa, lại chuyển mắt nhìn Phong Hàn không ngừng quay đầu lại.

Đúng lúc này, Trần Ngọc đột nhiên cảm giác được bóng người màu đen trong tường tựa hồ cựa quậy, khi cậu vội vàng quay đầu lại nhìn thì phát hiện có lẽ chẳng qua chỉ là ảo giác, bóng người chi chít đan xen, bị phong ấn trên vách tường, nới đó chẳng mảy may có động tĩnh gì.

Trần Ngọc trước để cho Mã Văn Thanh đi lên, khi bản thân cậu trèo lên trên mặt đất cơ hồ đều là cát, đứng cũng không vững, sau đó Phong Hàn có phần mất kiên nhẫn, trực tiếp ôm lấy eo Trần Ngọc, đưa đến giữa không trung.

Trần Ngọc chảy mồ hồ hột, vội vàng túm chặt sợi dây trèo lên. Khi tất cả mọi người đều đã đặt chân lên phía trên, tòa thần miếu bên dưới cũng nhanh chóng bị đất cát hoàn toàn vùi lấp.

Khương lão gia tử vội hỏi tình hình ở dưới đó, Trần Sâm đại khái nói sơ qua, A Vũ vẫn không thấy bóng dáng, nhưng ngoài ý muốn thấy được bích họa về quỷ thành.

https://thuviensach.vn

“Lên đường thôi, nếu theo chỉ thị trong bích họa ở thần miếu, thứ được bao bọc bởi cát lúc, hắc phong bạo, thành ma, hồ nước, ở giữa chính là quỷ thành. Chúng ta bây giờ lên đường, đi tìm hồ nước cùng quỷ thành.” Trần Sâm nói, đại đương mênh mông trong bức họa thứ hai đếm ngược từ dưới lên khiến người ta khó mà hình dung nổi, Trần Sâm bèn nói luôn thành hồ nước.

Hiện tại đã là buổi trưa nóng bức, nhưng căn lều quái dị kia cách đó không xa, không qi hy vọng lưu lại cái nơi quỷ quái này để nghỉ ngơi.

Mặt trời phát nhiệt quá mức, mỗi người đều nóng không buồn nói chuyện. Trần Ngọc tựa vào bên cạnh Phong Hàn lim dim buồn ngủ, không ngừng dốc nước vào cái miệng nhỏ.

Lại đi thêm một canh giờ nữa, chợt có người kinh hô thành tiếng, tất cả mọi người đều từ trạng thái phờ phạc mà chấn chỉnh tinh thần, đến khi thấy rõ cảnh tượng trước mắt, ai nấy đều cất tiếng kêu sợ hãi.

Cách đó không xa, nước biển xanh biếc giống như phô thiên cái địa, mãnh liệt đập vào thị giác, nháy mắt đã gần trong gang tấc.

“Đây, đây là biển, ở đây thật sự có biển?!”

Biển trong sa mạc, không thể tưởng tượng được lại có biển xuất hiện, chớp mắt đã vây quanh đội ngũ lạc đà. Lão nhân dẫn đường đáng thương trực tiếp hôn mê bất tỉnh, Trần Ngọc quay đầu lại túm lấy balô của mình, chuẩn bị nhảy xuống lạc đà mà bơi .

Phong Hàn kéo cậu lại, lắc đầu với cậu, thấy Trần Ngọc vẫn liều mạng giãy dụa, dứt khoát dùng tay che kín mắt của Trần Ngọc.

Mấy phút sau, những người quá hoảng loạn mà nhảy xuống biển mới phát hiện ra cái gì cũng không có, biển này dường như chỉ là ảo ảnh. Nhìn

https://thuviensach.vn

đội lạc đà bị biển nhấn chìm, nhưng người vẫn đang vững vàng đứng trên mặt cát.

Cảm giác thế này rất kỳ dị, không ít người dần bình tĩnh lại, nhìn ra xung quanh, tựa hồ cũng thấy mát mẻ hơn một chút, thậm chí có thể thấy cả đàn cá thỉnh thoảng bơi ngang quan.

Đi được một lúc, từ giữa mặt biển xanh thật sự trông thấy một tòa thành. Cây xanh rập rạp, trong màu xanh bát ngát ấy mơ hồ vươn lên những bức tường cao chót vót.

“Quỷ thành!”

“Chúng ta thật sự đã tìm thấy quỷ thành trong truyền thuyết rồi!”

Chờ sau khi mọi người kích động mau chóng lao tới gần quỷ thành, Phong Hàn mới chợt lên tiếng: “Mau dừng lại, nơi này thật sự có sông đào bảo vệ thành, nước ở phía trước, là thật.”

Ngay sau đó phốc một tiếng, một con lạc đà đi tuốt ở đằng trước đã tiến vào trong nước.

-END 31-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Đi lại nhiều ngày trong sa mạc nhiệt độ cực cao cộng thêm ánh mặt trời gay gắt, cả đám người quần áo dường như đều ướt đẫm, cho dù vừa bắt gặp ảo cảnh biển khơi, cũng chỉ là sau khi thị giác thần kinh truyền sai tín hiệu, trong lòng có chút an ủi, tuyệt đối không thể làm dịu được nhiệt độ lên gần đến năm mươi độ này. Đúng lúc đó lại nghe Phong Hàn nói thật sự có sông đào bảo vệ thành, đều hoan hô cả lên, hận không thể ngay lập tức nhảy xuống ngâm mình.

Trần Sâm đi ở phía trước chợt đưa tay ngăn cản mọi người: "Đứng hết lại! Nước này còn chưa biết là tử thủy hay hoạt thủy, vả lại có mấy thứ gì đó khác lạ không sạch sẽ hay không hiện tại còn chưa rõ. Ai cũng không được phép xuống nước, Triệu Ly, ngươi lên trước xem xét."

Trần Sâm vừa nói xong, không người nào dám động. Có tên muốn đem một chân trước của lạc đà ngập trong sông túm lên, thế nhưng lạc đà không chịu phối hợp, đứng nguyên tại chỗ, mặc cho người nọ dùng đủ mọi cách cũng không thèm nhúc nhích. Hắn không thể làm gì khác hơn đành phải đem trang bị trên thân lạc đà tháo xuống trước, vừa định cầm lấy dây cương, không ngờ con lạc đờ chợt nổi điên, ngửa mặt lên trời gào thét thê lương, chạy nhanh về phía trước, nháy mắt đã chìm sâu vào nước, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Người nọ thấy vậy bèn cuống cuồng, muốn đuổi theo, nhưng bị Triệu Ly kéo lại, quát: "Không muốn sống nữa sao! Lạc đà nếu không gặp nguy hiểm thì sẽ không thành cái đạng đó, ngươi lùi về sau mà xem."

https://thuviensach.vn

Người nọ quay đầu lại, quả nhiên phát hiện tất cả lạc đà đều quỳ trên mặt đất, thậm chí còn đang phát run. Hắn dần dần bình tĩnh, nhất thời trán đổ mồ hôi, cảm kích nói cảm ơn với Triệu Ly.

Triệu Ly ngồi xổm ở bên hồ, bật đèn pin mắt sói. Đèn vừa sáng, nơi có ảo ảnh biển khơi dưới ánh sáng của ngọn đèn đột nhiên biến mất. Những người tinh mắt lập tức phát hiện, Phong Hàn nói có sông đào bảo vệ thành quả nhiên là thật, chỉ có điều mặt sông so với ảo cảnh biển khơi ban nãy hẹp hơn rất nhiều, khi đèn pin mắt soi lia qua, chỉ có thể nhìn thấy nước sông đen thẫm gợn sóng lăn tăn, không trông thấy đáy. Cho dù đèn pin mắt soi có lực xuyên thấu tương đối mạnh, chiếu xuống mặt nước cũng chỉ thấy một mảnh mơ hồ.

Triệu Ly đang ngồi xổm chợt ồ lên một tiếng, lấy một cây kìm nhỏ vẫn mang theo bên người gắp lấy cái gì đó mang ra ngoài, “Sư phụ, nước này chắc chắn là hoạt thủy, bên trong có cá.” Đó là một con cá toàn thân trắng xám, vừa dài vừa nhỏ giống như rắn, chỉ có đầu cá là lớn. Có thể do phải trú ngụ trong thời gian dài dưới đáy sông bị ảo cảnh che khuất, không đủ ánh sáng, cho nên con người của nó cũng trong suốt. Vì nó đang bị kẹp, nên ra sức giãy dụa. Nhận ra có giãy dụa cũng vô dụng, nó bèn ngừng lại trong chốc lát, sau đó lật thân há mồm muốn cắn tay Triệu Ly, miệng nó rõ ràng đều là răng nanh trắng hếu. Triệu Ly khẽ chửi thầm một tiếng, tay trái vừa động, đầu cá đã bị cắt phăng rơi xuống đất.

Trần Sâm gật gật đầu, bây giờ nước đã được chứng minh không có độc, nhưng nghĩ đến hàm răng sắc bén của lũ cá, cũng tuyệt đối không ai dám xuống hồ tắm.

Mấy vị chủ trì thương lượng với nhau một chút, cuối cùng quyết định, dù sao cũng đã đến buổi trưa, trước ở chỗ này ăn cơm nghỉ ngơi, sau đó sẽ qua sông. Bởi vì nơi đây có ánh sáng, ảo cảnh sẽ biến mất, thế nên đoàn người tìm cách kiếm chút cây cỏ khô, đốt lửa. Mặc dù mặt đất không bị ánh nắng rang nóng nghiêm trọng như những chỗ kia, trực tiếp ngồi xuống cái

https://thuviensach.vn

mông cũng nóng bỏng khó chịu, mọi người bèn trải túi ngủ trên đất, đun nước nóng, cho thêm chút muối và ít đường chế biến mấy món ăn khô, cái này tương đối khó ăn, cũng may ở Tân Cương đã mua một ít thịt nên hương vị cũng không tệ lắm.

Trần Ngọc miễn cưỡng ăn một bát, mặc dù khó khăn lắm mới có thể nuốt trôi, nhưng ăn xong tinh thần cũng tốt lên không ít. Đảo mắt thấy Phong Hàn sắc mặt bình tĩnh đang bưng bát cơm mình đưa qua cho hắn, trước kia mình nấu ngon như vậy cũng không thấy hắn khen ngợi, giờ ăn mấy thứ khó nuốt này hắn cư nhiên không hề oán trách, trong lòng bỗng thấy buồn cười, người này mặc dù bá đạo chuyên chế, thật ra thì rất dễ nuôi.

Mã Văn Thanh cùng báo con đều trong trạng thái chán chường, rốt cuộc Mã Văn Thanh chợt đứng dậy đi về phía sông, Trần Ngọc liếc mắt nhìn, cũng không để tâm lắm, Mã Văn Thanh mặc dù tùy tiện nhưng là người khôn khéo vô cùng, tuyệt đối sẽ không để mình gặp nguy hiểm. Không mất nhiều thời gian, Mã Văn Thanh hưng phấn giơ lên mấy con cá lớn màu trắng, nói: “Ta đã hỏi Khương lão gia tử, hắn nói con cá này không có độc, trước đây bọn họ dưới sông ngầm gặp phải cũng ăn rồi, cực kỳ tươi ngon, điều kiện gian khổ như vầy, ta cũng phải cải thiện thức ăn, trong miệng nhạt nhẽo muốn phun ra ruồi.”

Nói xong đem cá đi làm sạch, dùng dây thép xuyên qua, đặt trên đống lửa nướng chín.

Qua một hồi, thân cá bắt đầu chảy mỡ, mùi thơm tứ phía, những người khác ngửi thấy được, không ít người noi theo Mã Văn Thanh, xuống sông bắt cá.

Trần Ngọc mới mở cặp sách lôi hai thanh chocolate ra ăn, cho nên khi Mã Văn Thanh đưa cá tới liền lắc đầu. Sau đó cảm thấy trên cánh tay chợt

https://thuviensach.vn

nặng, cúi đầu vừa nhìn, báo con đang chảy nước miếng dõi mắt theo cá nướng, đáng thương nhìn Trần Ngọc.

Trần Ngọc dở khóc dở cười cầm lấy con cá, đơn giản rút dây thép, ném cho báo con. Tiểu báo tử ăn xong rồi vẫn còn tha thiết nhìn chằm chằm Mã Văn Thanh, kết quả Mã Văn Thanh chẳng thể nuốt trôi, nhìn đôi mắt nhỏ xíu ở nơi nào đó cứ chăm chăm nhìn mình.

Bên cạnh có người cười ra tiếng, Trần Ngọc quay đầu lại, chính là người có vóc dáng thấp bé đi theo Hứa Thiếu An, tên là A Anh. A Anh đưa tay gọi tiểu báo tử, lại lấy con cá hướng nó lắc lắc.

Tiểu báo tử giương mắt khẽ liếc Trần Ngọc, chậm rãi đi về phía A Anh, trong con ngươi mang theo ý đề phòng. A Anh cười hì hì cầm con cá huơ một vòng trước mặt báo con, sau đó lại để bên cạnh mình. Tiểu báo tử phủ phục trên mặt đất, làm ra tư thế vồ mồi, vặn vẹo uốn éo cái mông, trong tiếng cười lớn của A Anh đem cá đoạt lại.

A Anh muốn đưa tay ôm nó, vật nhỏ rất không có lương tâm, ngậm chặt thức ăn lập tức cong đuôi chạy về, đem cá trong miệng nhả xuống bên cạnh Trần Ngọc, thân thể mập mạp đẩy đầy tay cậu, cư nhiên muốn mời Trần Ngọc ăn cá. Trần Ngọc buồn cười, vỗ vỗ đầu tiểu tử, để nó ăn cá.

Cảm nhận được tầm mắt ngay cạnh, Trần Ngọc cười quay đầu hỏi: “Có muốn ăn cá hay không?”

Trong mắt Phong Hàn hiện lên tiếu ý, lắc đầu, từ trong túi xách của Trần Ngọc lấy chocolate ra ăn.

Uống nước xong, Trần Ngọc cảm thấy ảo cảnh này thực khó gặp, vác máy ảnh bắt đầu chụp lại. Chụp xong thì chui vào trong túi ngủ, nhắm mắt lại, chuẩn bị an giấc. Mơ hồ nghe thấy được lão hán dẫn đường đi tới đống lửa trại bên cạnh cậu, những người bên đó bao gồm Trần Sâm, Dương lão lục, Khương lão gia tử, và Hứa Thiếu An.

https://thuviensach.vn

Lão hán bày tỏ sẽ không đi theo bọn họ vào quỷ thành, trước đó cũng đã nói chỉ dẫn bọn họ tìm được đường vào quỷ thành mà thôi. Lão dông dài: “Quỷ thành chỉ có thể vào không thể ra, lão đầu ta nhất quyết không dám vào đó, Hồ Đại sẽ không phù hộ những người tiến vào trong đấy. Lão đầu ta trước kia có nghe người khác nhắc tới, nơi ấy thông xuống địa ngục, người đi vào trong, linh hồn không thể thăng thiên, phải xuống địa ngục chịu đủ muôn vàn khổ cực. Các ngươi tìm cái gì lão đầu ta không quản, cũng không muốn hiểu, nhưng ta tuyệt đối sẽ không theo vào.”

Đám Trần Sâm thấy lão hán lần này quyết tâm không đi theo, dùng đủ mọi thủ đoạn từ dụ dỗ đến uy hiếm cũng không thay đổi được chủ ý của lão hán, chỉ đành phải đồng ý để lão nhân lưu lại ở ngoài trông chừng lạc đà cũng một ít vật dụng. Bởi vì lạc đà quá nhiều, đến lúc đó có thể để lại thêm hai người nữa cùng hắn trông nom. Trần Sâm an bài như thế cùng là có tính toán trước sau, vạn nhất bọn họ mắc kẹt trong đó, lão hán mà không đợi kịp, bọn họ lúc ấy chỉ còn cách đi bộ trong sa mạc.

Trần Ngọc dựng tai nghe ngóng, thấy người dẫn đường trong đội phụ thân không muốn vào thành, bèn ngồi dậy nhìn A Cát. A Cát khuôn mặt lạnh lùng đang nhìn về phía quỷ thành, cảm nhận được tầm mắt của Trần Ngọc, nhất thời hiểu ý tứ của cậu, lập tức không do dự nói: “Ta nếu đã đi đến nơi này, nhất định sẽ vào cùng các ngươi, ta tới là vì muốn tìm đại ca ta, không tìm được hắn ta sẽ không trở về.”

Trần Ngọc gật đầu một cái, đang muốn nói chuyện, có người ở bờ sông bắt cá lắp bắp chợt kêu lên, “Lục gia! Lục gia!”

Hiển nhiên là người của Dương gia, Dương lão lục cau mày đứng lên, đứng dậy đi ra bờ sông. Mọi người đã ăn uống nghỉ ngơi dần hồi phục cũng đều ngừng động tác, nhìn về phía bên kia. Tiểu nhị bật đèn pin lên, chỉ vào trong sông, giọng nói có phần run rẩy: “Bên kia có người!”

https://thuviensach.vn

Trên mặt sông đen thẫm, lơ lửng trôi nổi thứ gì đó, cẩn thận phân biệt mới có thể phát hiện là một người ôm một cái đệm trôi nổi trên mặt nước. Dưới ánh sáng của đèn pin, người kia sắc mặt trắng bệch, trán nhỏ máu, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía này.

“Ta đi lôi hắn tới đây.” Dương lõa lục trầm giọng nói.

Đúng lúc ấy một người cao lớn chừng 30 tuổi trên mặt có vết sẹo vội đứng lên, nói: “Lục gia, để ta đi.”

Dương lão lục có vẻ cực kỳ tín nhiệm hắn, gật đầu một cái, vỗ bả vai người nọ, nói hành sự cẩn thận.

Người cao lớn vốn định cởi quần áo, nhưng nhớ đến loại cá trong sông, bèn đem ống quần dúi chặt vào trong giày cao cổ da trâu, những chỗ hở trên y phục cũng khẩn cấp xử lý qua, nhanh chóng nhảy xuống sông bơi về bên kia, nhìn động tác cùng tốc độ hiển nhiên thủy tính cực hảo.

Người cao lớn bơi đến trước mặt người nọ, hướng hắn hô mấy câu, người nọ nhưng không hề đáp lại, chỉ nhìn chăm chú người cao lớn.

Cuối cùng người cao lớn cố gắng lôi cái đệm bơi về bờ , người nọ chợt ra sức giằng co. Cũng may người cao to thủy tính cực hảo, khí lực cũng lớn, tốn rất nhiều công sức mới đem người lôi trở lại. Mấy người khác ở bờ sông tiếp ứng. Người bị thương nọ vẫn dùng sức nắm lấy cái đệm, mọi người không thể làm gì khác hơn đành phải kéo cả cái đệm lẫn người bên trên lên bờ.

Sau khi lên đến bờ, tất cả mọi người cùng hít vào một ngụm lãnh khí, người này quần áo cơ hồ bị máu tươi thấm ướt, hơn nữa từ đầu gối trở xuống thì trống rỗng. Người cao to sờ sờ lỗ mũi cùng tim hắn nói, “Còn sống, nhưng nếu như không chữa trị ngay, tuyệt đối sẽ mất mạng.”

https://thuviensach.vn

Người cao to đeo bao tay, lột quần áo của người nọ, kết quả khi quần áo bị cởi ra hết, không ít người đều không cầm lòng muốn nhìn thêm nữa. Trên thân thể người nọ tất cả đều là cục máu, chi chít ghê rợn đến cực điểm. Cẳng chân không còn, dùng dây thừng thắt chặt lại, nhưng máu vẫn không ngừng tuôn ra.

Căn cứ theo những vết thương này, cho dù bọn họ mang theo đầy đủ thuốc men cấp cứu, người này sợ là không thể sống được.

Khương lão gia tử qua nhìn một cái, lại thấy vết thương trên đùi của hắn, khoát tay áo nói: “Không được, trên người hắn đều là đỉa, vết thương trên đùi hắn, là do một loại lợi khí nhanh chóng chặt đứt. Mất máu quá nhiều, hắn tuyệt đối không chống đỡ nổi đến lúc chúng ta mang hắn ra ngoài.”

Không ít ánh mắt thương hại rơi vào thân thể người nọ, khiến cho người ta thấy kỳ quái chính là, người này giống như không có cảm giác đau đớn, sắc mặt mặc dù trắng bệch, nhưng cũng không kêu đau.

“Hơn nữa, từ những vật dụng bên cạnh hắn có thể thấy, hắn đại khái cũng giống với chúng ta, là hướng về món đồ được cất giấu trong quỷ thành, có người còn đến sớm hơn cả chúng ta….” Khương lão gia tử nói tới đây liền trầm mặc.

Có người đã đi trước một bước, như vậy thứ mà bọn họ muốn còn ở đó hay không chính là vấn đề.

“Các ngươi gặp phải chuyện gì? Những người khác đâu?” Trần Sâm cất tiếng hỏi người nọ.

Người nọ không nói lời nào, chấp nhất mang theo cái đệm muốn bò về phía trước, đối với một đống người như vậy làm như không thấy.

https://thuviensach.vn

“Thần trí của hắn sợ là đã mất rồi, quỷ thành này quả nhiên không dễ mà vào được.” Khương lão gia tử cầm tẩu thuốc đưa lên khóe miệng hít một hơi, lên tiếng.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, đám người Trần Ngọc cũng sang xem. A Cát chợt dừng sức nắm chặt cánh tay của Trần Ngọc, khí lực lớn đến mức Trần Ngọc cảm thấy đau đớn.

A Cát run rẩy, nói từng chữ từng chữ: “Bọn họ chính là đám người đại ca ta mang theo vào sa mạc.”

Nghe được lời nói của A Cát, người nọ như nhận thấy điều gì đó ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn A Cát, trên mặt bỗng dâng lên vẻ tuyệt vọng cùng thống khổ, hô: “Đừng, ngàn vạn lần đừng đi vào!!” Nói xong bàn tay luồn xuống mặt dưới của tấm đệm, lôi ra khẩu súng chỉ vào A Cát, trong miệng lẩm bẩm: “Trở về, trở về!”

-END 32-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 33

A Cát còn chưa kịp hỏi tại sao không thể vào quỷ thành, trong thành đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, hắn chỉ hỏi được một câu duy nhất đại ca hắn đang ở đâu. Người nọ đã há miệng run rẩy nổ súng, nhưng là hướng về chính bản thân y, máu đỏ tươi trong nháy mắt phun đầy đất, cũng ngăn lại những thắc mắc của mọi người.

Một vài người sắc mặt bắt đầu phát xanh, quỷ thành này có lẽ nào danh xứng với thực như những gì lão nhân dẫn đường đã nói là cửa vào của địa ngục? Đứng bên dòng sông tối thẫm bảo vệ thành, mọi người chỉ cảm thấy từng trận âm phong lướt qua, trong lúc nhất thời không ai dám lên tiếng bắt chuyện, cũng không ai nhắc đến việc bây giờ đã quá trưa, là lúc chuẩn bị phải vào thành.

Dương lão lục chợt lớn tiếng nói: “Kháo a, chúng ta nhất định làm được, sợ cái quỷ gì a! Tại sao chỉ vì một câu nói của ngoại nhân mà chôn chân ở bên ngoài. Đấu* (chỉ mộ cổ) đã ở ngay trước mắt, không đi vào mới là không thể chấp nhận được. Các ngươi có đi hay không ta mặc kệ, Dương gia chúng ta dù thế nào cũng muốn vào xem thử.”

Tẩu thuốc của Khương gia lão gia tử lúc này rốt cuộc cũng hạ xuống, trong mắt lóe tinh quang, không nhanh không chậm nói: “Những lời này của Dương lục gia khiến không ai là không muốn đi vào. Huống chi đã đáp ứng chuyện của Hứa gia, Khương gia chúng ta tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc.” Thầm nghĩ, Dương gia định chơi trò đánh lẻ đây mà, dễ dàng vậy sao, lão gia tử ta ăn muối còn nhiều hơn ngươi ăn gạo đó.

https://thuviensach.vn

Trần Sâm không bày tỏ thái độ gì, chỉ nhìn về phía Hứa Thiếu An dò xét: “Nên xuất phát thôi.”

Hứa Thiếu An đang nhìn về phía quỷ thành, sự khẩn thiết trong đôi mắt bị cặp kính che khuất, nghe thấy câu nói của Trần Sâm, gật đầu một cái, “Được, mọi người mau chuẩn bị, chúng ta bây giờ vào thành.”

Cho dù có người nói không muốn đi, cũng mặc kệ trong đó có bao nhiêu hung hiểm, Trần Ngọc nhất định phải vào quỷ thành. Nếu không đi thì sẽ không có chìa khóa, vài năm nữa nỗi khổ bị vạn cổ phệ thân kia, tư vị đó so với chết còn thống khổ hơn.

Cậu căn bản không có đường lui, hít một hơi thật sâu, Trần Ngọc buộc kín quần áo, đi về phía bờ sông.

Hiện tại đã có không ít người xuống nước bơi sang bờ bên kia, trông theo đèn mỏ trên đầu thì thấy có người đã tới giữa sông.

Trần Ngọc lấy ra đèn pin không thấm nước, chuẩn bị xuống nước, mới vừa đi tới bờ sông, lại bị một người ôm trở lại. Người này khí lực rất lớn, Trần Ngọc bị siết đến mức sắc mặt trắng bệch.

“Ta kháo, không thấy lão tử đang chuẩn bị —” Trần Ngọc vừa tức giận nói, vừa quay đầu lại, thấy người sau lưng sắc mặt xanh mét, trong lòng Trần Ngọc lập tức trùng xuống, sau lưng cậu chính là phụ thân Trần Sâm.

Trần Sâm mặt mày âm trầm, giơ tay lên muốn đánh, cuối cùng thấy bộ dáng sợ hãi của Trần Ngọc lại nhịn xuống, lạnh lùng nói: “Đã cho ngươi đi cùng, dọc đường còn chưa ăn đủ khổ cực? Ngươi đàng hoàng ở chỗ này đợi cho ta, chờ chúng ta ra ngoài. Ta cảnh cáo ngươi, ngươi nếu dám qua, ta không lột da ngươi không được.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc muốn khóc, lão cha cậu tại sao luôn vào thời khắc mấu chốt thì chen ngang, ngài không thể ngó lơ cậu đi sao. Trần Ngọc thấy người ở bờ bên này đã không còn nhiều lắm, chỉ có Mã Văn Thanh, Phong hàn, A Cát đang đợi cậu, Thẩm Tuyên, Triệu Ly, cùng tiểu đệ tử Hàn Hiểu Thần của Trần gia cũng đang chờ Trần Sâm.

Không có người ngoài, Trần Ngọc cắn răng, nếu không nói ra ngay bây giờ e rằng sau này không còn cơ hội nữa, cậu lấy thân che đi phần lớn tầm mắt của mọi người, kéo xuống một phần cổ áo, làm lộ ra Thanh Long hoàn khóa thật chặt ở trên cổ, thấp giọng nói: “Cha, thực ra con cũng không muốn đi, nhưng mà không đi không được-“ Trần Ngọc nói không ra lời, cậu chỉ cảm thấy cánh tay đang nắm lấy cổ áo của mình kéo lên dùng lực lớn đến mức khiến cho cậu khó thở.

Trần Ngọc ngẩng đầu lên, kinh ngạc phát hiện trong đôi mắt Trần Sâm xẹt qua một tia tức giận không thể tưởng, cảm xúc mãnh liệt khác thường đó khiến khuôn mặt của ông có phần vặn vẹo. Trần Ngọc nuốt nước miếng, chờ phụ thân mắng chửi.

Qua một hồi lâu, Trần Sâm tựa hồ cố nén xuống toàn bộ tâm tình của mình, dùng thanh âm không lạnh không nhạt nói: “Ta chỉ hy vọng chưa từng có đứa con trai là ngươi.” Nói xong buông cố áo Trần Ngọc ra, cũng không quay đầu lại đi thẳng về phía bờ sông.

Ba người Thẩm Tuyên tự phát giác sư phó căm giận ngút trời, trong ánh mắt khi nhìn về phía Trần Ngọc có hàm chứa ý tứ sâu xa cùng sầu lo. Trần Sâm rất ít khi phát hỏa đến mức này, hoặc là nói, Trần Ngọc sau khi ra ngoài ở, Trần Sâm gần như không còn quan tâm tới Trần Ngọc.

Mã Văn Thanh sấn lại gần, hỏi: “Chuyện gì vậy, Trần thúc sao lại tức giận đến thế. Theo ta thấy, còn không bằng thúc ấy tẩn cho ngươi một trận, xả được nộ khí ra là tốt thôi.” Nói xong câu cuối, đã từ lo lắng biến thành hả hê khi thấy người gặp nạn.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc nhẹ nhàng thở gấp, ngay cả ý muốn lật tẩy Mã Văn Thanh cũng không có, nhìn theo hướng phụ thân rời đi, tim giống như bị ai đó bóp nghẹt. Thật lâu sau, mới cười khổ nói: “Có lẽ ta thật sự đã chọc cha xù lông nên rồi.”

Ngũ quan của Trần Ngọc cực kỳ tinh xảo, thường ngày vui cười hớn hở nhìn thế nào cũng thấy hoan hỷ, lúc này sắc mặt tái nhợt, sầu mi khổ kiểm, mặc dù vẫn đẹp mắt, lại khiến cho mấy người chung quanh đều cảm thấy khó coi.

Mã Văn Thanh vỗ bả vai cậu, nói: “Ta bảo, hình tượng thanh niên văn nhã u buồn thật sự không thích hợp với ngươi, quá giống bà cô già. Có bản lĩnh chi bằng hảo hảo nịnh bợ Mã gia ta, chìa khóa gì đó nhất định sẽ tìm về cho ngươi.”

Trần Ngọc khóe miệng giật giật, cuối cùng cũng không nói gì.

“Đi thôi.” Phong Hàn liếc nhìn cánh tay Mã Văn Thanh đặt trên bả vai Trần Ngọc một cái, nhàn nhạt nói.

Bốn người kiểm tra y phục nhau xem còn có khe hở hay không, sau đó lần lượt nhảy xuống sông. Nước cư nhiên lạnh như băng, nương theo ngọn đèn mỏ trên đầu, có thể thấy rõ ràng hai thước bên trong lòng sông. Trần Ngọc do phải đem tiểu bảo tử thả trên đỉnh đầu, chỉ có thể ngậm đèn pin trong miệng, ra sức bơi về phía trước.

Vừa tới giữa sông, Trần Ngọc chợt phát hiện Thẩm Tuyên cách đó không xa đang không ngừng giãy dụa, đang muốn hỏi xảy ra chuyện gì, nhưng thấy Thẩm Tuyên đột nhiên chìm xuống. Trần Ngọc quýnh lên, vội vàng bơi qua đó.

Thủy tính của Thẩm Tuyên cực tốt, nói như thế nào cũng không thể chết đuối, Trần Ngọc bơi tới gần mới phát hiện, Thẩm Tuyên đang ở dưới

https://thuviensach.vn

mặt nước, hình như chân bị mắc vào thứ gì đó, muốn lặn xuống xem thử, nhưng tư thế hiện tại của cậu hiển nhiên vô cùng bất lợi.

Trần Ngọc bơi sát tới, kéo Thẩm Tuyên lên, chỉ chỉ mình, ý bảo để cậu xuống. Thẩm Tuyên gật đầu một cái, lấy đèn pin cầm tay trong miệng Trần Ngọc ra, nói: “Phía dưới hình như là một sợi xích sắt, phải dùng kìm.”

Trần Ngọc lấy công cụ từ trong balo, hít sâu rồi lặn xuống, tiểu báo tử trên đầu của cậu bị bỏ quên, trong nháy mắt khi Trần Ngọc vào trong nước, báo con ngao mọt tiếng, từ trên mặt nước nhảy loạn, xem xét hai bên, chỉ có thể nhào tới trên đầu Thẩm Tuyên.

Thẩm Tuyên đưa tay xách tiểu báo tử, lạnh lùng nhìn vào mắt nó, rất muốn đem nó ném xuống. Tiểu báo tử từ nhỏ đã quen thuộc với sát khi như vậy, lập tức không dám lộn xộn, giương mắt đề phòng nhu thuận nhìn Thẩm Tuyên, Thẩm Tuyên chợt nhớ tới bộ dáng khi còn nhỏ của Trần Ngọc, khóe miệng khẽ cong, sau đó đàng hoàng đặt báo con lên vai.

Trần Ngọc lặn xuống dưới, quả nhiên thấy có mấy sợi xích sắt, cũng không quá thô ráp, chân trái của Thẩm Tuyên vừa vặn mắc ở nơi mấy sợi dây xích vướng víu vào nhau. Trần Ngọc bơi qua đó, dùng kìm bắt đầu cắt bỏ.

Cắt được ba cái, Trần Ngọc cảm thấy tức ngực, cậu ngẩng đầu chuẩn bị bơi lên lấy hơi, lại thấy chỗ nước tối có một loạt các gương mặt đang chăm chăm nhìn cậu, tuyệt không khoa trương, không phải một mà là một hàng, đều mang vẻ dữ tợn, mắt đỏ ngầu theo dõi cậu. Trần Ngọc nhất thời căng thẳng, thiếu chút nữa sợ hãi mở mồm kêu lớn, sau đó bị một lực đạo mạnh mẽ từ phía trên xách lên. Trong nháy mắt thoát khỏi lòng sông, Trần Ngọc dường như thấy bóng đen chợt lóe, có thứ gì đó nhanh chóng lẩn trốn.

https://thuviensach.vn

Sau khi lên đến mặt ssông, khuôn mặt mất kiên nhẫn của Phong Hàn chình ình ngay trước mắt, cũng không hỏi nhiều, thậm chí còn không thèm cầm lấy cái kìm, trực tiếp lặn xuống, đem mấy sợi còn lại chặt đứt.

Khi Trần Ngọc một lần nữa nhìn vào trong đáy sông, cái gì cũng không trông thấy nữa.

Đáy sông có thứ gì đó?!

Trần Ngọc chưa kịp ngẫm nghĩ, Phong Hàn đã lôi cậu bơi về phía trước, Trần Ngọc lần này không quên từ trên bả vai Thẩm Tuyên kéo báo con xuống. Bơi sau lưng Phong Hàn, chân của cậu thỉnh thoảng đụng phải xích sắt, có thể thấy được đáy sông có rất nhiều xích sắt như vậy, nhưng dùng để làm gì thì rất khó suy đoán.

Báo con có thể vì bị Trần Ngọc vứt bỏ một lần, lúc này bò lại trên đầu Trần Ngọc, gắt gao túm cắn tóc Trần Ngọc. Trần Ngọc bị nhéo rất đau, vỗ mông nó hai cái, nhưng hoàn toàn không có tác dụng.

Chờ hai người bơi đến được bờ, Trần Ngọc vuốt hết nước trên mặt, kéo lấy Phong Hàn nói: “Trong nước hình như có cái gì đó! Ta vừa mới thấy, có mặt người.”

Phong Hàn gật đầu một cái, quét mắt nhìn Trần Ngọc, nhàn nhạt đáp: “Đúng, có thứ gì đó là bình thường, bởi vì đây là Tích Thi sông. Khi nãy bơi qua ta đã chú ý tới, phía dưới cơ hồ đều là thi thể. Mọi người đều một mực ở trên mặt nước nên không phát hiện ra, thấy ngươi lặn xuống, sợ ngươi không chịu nổi, ta mới qua đó.”

Trần Ngọc trợn mát há hốc mồm mà nhìn Phong Hàn vẫn còn đang rất bình tĩnh, ánh mắt lạnh như băng, ngón tay run rẩy chỉ về con sông khoa tay múa chân, “Lòng sông chứa đầy thi thể? Hơn nữa còn là thi thể biết di chuyển?”

https://thuviensach.vn

“Di chuyển?” Phong Hàn nhíu mi.

Nói tới đây, Trần Ngọc tựa hồ nhớ tới điều gì đó, đột nhiên túm lấy báo con bấy giờ còn đang liều mạng níu lấy đầu cậu, bóp cổ của nó không ngừng lầm bầm: “Nôn ra, mau nôn hết ra!” Dưới đất này nếu như tất cả đều là người chết, vậy cá kia… Rốt cuộc là ăn cái gì mà lớn?!

Phong Hàn nhìn Trần Ngọc mấy giây, nhàn nhạt nói: “Lần này ta có thể sẽ không chú ý đến ngươi, người kia quá mạnh. Nếu ngàn vạn lần không muốn chết thì cầm lấy cái này.” Sau đó, Phong Hàn lấy ra một vật đưa cho Trần Ngọc.

Hai mắt Trần Ngọc bừng sáng, là hoàng kim trượng, là vật mình vẫn thèm thuồng mơ ước, là thanh quyền trượng thần bí trước giờ chưa từng gặp. Trần Ngọc vui sướng đưa hai tay ra nhận, đây coi như là giao phó di vật sao, cho dù không tìm thấy bất cứ cái gì, thứ bằng vàng ròng này cũng tuyệt đối là bảo vật vô giá! Đôi mắt nho nhỏ vô tội của con cá, đường cong của chim ưng thật tinh tế tỉ mỉ biết bao.

“Ngươi có thể ngừng kéo miệng tới tận lỗ tai phía sau được không. Quyền trượng này ta tuyệt đối sẽ không cho, chẳng qua là gửi nhờ, chẳng lẽ ngươi cho rằng trừ thay ta bảo quản đồ ra, ngươi còn có thể làm được việc gì nữa sao.” Thấy ánh mắt vạn phần mừng rỡ nhìn chằm chằm hoàng kim trượng của Trần Ngọc, phong Hàn khó chịu nói.

Trần Ngọc nhướn mắt, khuôn mặt lập tức biến thành vẻ nổi giận đùng đùng cùng cắn răng nghiến lợi, khóe miệng co quắp khẽ động: “Vậy ngươi mau mau đi tìm cái tên biến thái mà ngươi quen biết, thương lượng tốt mọi chuyện, trước hết phải đem cái thứ phiền phức trên cổ ta tháo xuống.”

Phong Hàn cũng không phản bác lại, chỉ ngẩng đầu nhìn về phương xa: “Đúng là đủ biến thái.”

https://thuviensach.vn

Lúc này Trần Ngọc xoay người nhìn quỷ thành ở trước mặt, ảo cảnh biển rộng sau sông đào bảo vệ thành đột nhiên biến mất, bằng mắt thường có thể thấy rừng cây mênh mông xơ xác, lại có cây cao đến không thể tưởng được, không biết bao nhiêu tuổi, trên đất lởm chởm rất nhiều rễ cây, cành lá thì đan chen khó gỡ, quấn quýt dây dưa lẫn nhau, bóng cây bao trùm lên một tấm bia đá khổng lồ, có khắc chữ viết kỳ quái cùng hình ảnh vị thần đầu người thân chim, nơi này hẳn là cửa vào quỷ thành.

Bầu trời u ám, tựa hồ sắp mưa, trong sa mạc thật sự là khí trời khó gặp. Phía xa còn truyền đến thanh âm ầm vang, rất có thể là thác nước.

“Tiểu Trần Ngọc, ốc đảo trong sa mạc phần lớn đều có văn minh cổ, ngươi xem truyền thuyết về quỷ thành cũng đã tồn tại nhiều năm như vậy, bên trong nhất định có không ít đồ tốt.” Nói xong câu cuối, chính Mã Văn Thanh cũng nghi ngờ: “Con bà nó, quỷ thành này thật có điểm tà môn, La Bố Lạc đều cạn khô từ lâu, cuộc sống ở đây vẫn thoải mái đến vậy.”

Trần Ngọc híp mắt nhìn một vòng, mới chợt lên tiếng: “Nơi này nhất định có một người am hiểu phong thủy. Quỷ thành khác xa vơi khí hậu trong sa mạc, là bởi vì phong thủy của nó rất nhiều năm về trước bị người sửa đổi.”

“Khí gặp gió là tán, giới nước mà dừng, mà thông qua sửa đổi địa hình, không gió mà có nước, chính là huyệt vị phong thủy cực tốt.”

“A, A Ngọc hiểu biết không ít.” Trên cổ Trần Ngọc chợt vươn ra một cánh tay, lạnh lẽo khắc cốt, nghe thanh âm thì chính là Thẩm Tuyên được cậu cứu.

Trần Ngọc trong lòng phát run, quay đầu cười nói: “Nói lung tung thôi, có nghe lỏm được từ phong thủy tiên sinh vài điều.” Mấy việc này, ngay cả phụ thân cũng không biết, chớ nói chi đến những người khác trong Trần gia.

https://thuviensach.vn

Thẩm Tuyên nhìn thật sâu vào Trần Ngọc, ánh mắt làm như vô tình quét qua Thanh Long hoàn nơi cổ áo Trần Ngọc, nhưng chỉ là nói: “Sư phụ gọi ta, mau đi trước, ngàn vạn lần phải cẩn thận.”

Phong Hàn, Mã Văn Thanh, A Cát cũng quay đầu nhìn về phía Trần Ngọc, Mã Văn Thanh nói: “Chúng ta cũng mau theo sát bọn họ.”

Địa hình càng ngày càng dốc, giữa cây cối rậm rạp mơ hồ có thể thấy tòa kiến trúc đỉnh nhọn cùng bức tường đổ nát, chẳng lẽ quỷ thành ở trên chân núi? Đi thêm mấy trăm thước nữa, lại thấy Trần Sâm, Hứa Thiếu An mang người đứng ở cách đó không xa, tiếng nước chảy ầm vang.

Mấy người tăng nhanh cước bộ, cuối cùng đã tới bên cạnh, đều sợ hãi không thốt nên lời. phía dưới lại là một thung lũng cự đại, giống như không có giới hạn, cây cối cổ xưa tùy ý sinh trưởng, đứng trên đỉnh núi hình vòng cung còn mơ hồ có thể thấy cổ thành phía dưới đã từng huy hoàng cùng phồn vinh đến thế nào.

“Đây mới thực sự là quỷ thành!”

Trần Ngọc nhìn cổ thành ở dưới chân, lại liếc nhìn đám người Phong Hàn A Cát, nơi này rốt cuộc chứa đựng số mệnh của ai…..

-END 33-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Thung lũng này lớn đến mức nào căn bản không thể dự đoán được, do nguồn nước phong phú, khí hậu vô cùng tốt, thành cổ bên dưới như lạc viên cho thực vật sinh sôi phát triển, trong đám cây cối rậm rạp, vẫn có thể lén trông thấy cái bóng huy hoàng của quỷ thành buổi ban đầu.

Bốn phía đều là tường thành bằng đá cao cao, giữa những bóng cây vẫn còn có thể thấy rõ kết cấu các con đường, nơi trống trải còn có thể thấy cảnh tượng đổ nát của những mảng tường thành cùng đỉnh nhọn thật cao. Mà khiến người ta chú ý đến nhiều nhất chính là tòa tháp màu trắng cao nhất trong thành, phía trước bạch tháp là hai hàng tượng đá cực lớn cao chừng mười mấy thước, mỗi tượng đá trong miệng đều có dòng nước chảy thẳng xuống dưới, giống như một thác nước thu nhỏ.

Hơn chục thác nước như vậy, cũng thực đồ sộ. Khi nãy nghe thấy tiếng ầm ầm cực lớn, chính là do những dòng thác này tạo nên.

“Người sinh sống trong sa mạc, đều cho rằng nước là thứ trân quý nhất, cung điện của nữ vương rất có thể ở phía bên kia của bạch tháp.” Khương lão gia tử lấy tẩu thuốc chỉ về xa xa.

Dương lão lục cười nói: “Rốt cuộc cũng tìm được quỷ thành, chuyến này lời lớn rồi, trở về nghỉ ngơi mấy năm không thành vấn đề.”

Trần Sâm không tiếp lời, kể từ khi thấy Thanh Long hoàn trên cổ Trần Ngọc, sắc mặt ông vẫn âm trầm đến đáng sợ. Nhưng cái người xuất vốn – Hứa Thiếu An hiển nhiên hết sức để tâm đến ý kiến của Trần Sâm, trực tiếp đi qua hỏi ý ông thế nào.

https://thuviensach.vn

Trần Sâm nhìn mặt trời, gật đầu một cái: “Ân, bây giờ xuống đi, trước khi trời tối, phải kịp tới trong thành.”

Bọn họ đứng trên đỉnh núi, cách thung lũng bên dưới ít nhất sáu bảy mươi thước, hơn nữa còn thẳng đứng, so với vách đá không khác nhau là mấy. Mọi người đều lấy dây thừng leo núi từ trong balo ra, dây thừng leo núi của bọn họ dài ước chừng tám mươi thước, liền đem hai sợi vắt vào nhau, hợp thành một, sau đó đem dây thừng thô to vòng quanh khối đá lớn, cố định thật chặt, một đầu khác rủ thẳng xuống thung lũng bên dưới. Vì để tiết kiệm thời gian, tổng cộng có ba sợi dây thừng thô được hợp lại.

Trần Sâm nhìn lướt qua phía Trần Ngọc, trầm mặc, quay đầu nói với tiểu đệ tử Hàn Hiểu Thần: “Hàn Hiểu Thần, ngươi ở lại đây.”

Hàn Hiểu Thần kinh ngạc nhìn Trần Sâm, hắn dù gì cũng là đồ đệ mà Trần Sâm đích thân mang ra ngoài, chuyện đơn giản như vậy, tại sao không phải do mấy tên sai vặt coi chừng dùm, mà lại giao cho hắn. Thế nhưng sư phụ hắn cũng không có tâm tình giải thích, nhanh chóng mang người đi xuống. Triệu Ly xoay người lại vỗ vỗ bả vai Hàn Hiểu Thần, mỉm cười nói: “Sư phụ là e sợ có ngoại nhân, ngươi ở trên đây nhớ xem xét thật kỹ, nếu ngươi xảy ra chuyện, toàn bộ chúng ta sẽ không thể lên được đây để trở về .”

Cuối cùng, phía trên để lại ba người, ưu điểm là nhiều người thì dễ bề chiếu cố cho nhau, còn khuyết điểm thì Tam gia ba người đều không tín nhiệm nhau cho lắm.

Trần Ngọc thây kệ những việc này, vốn phụ thân cậu sẽ không chuẩn bị để cho cậu kế thừa gia nghiệp, cậu cũng rất tự giác, đối với chuyện các phe phái của Đào sa lục đục tranh đấu chưa bao giờ để ý. Đeo găng tay màu đen vào, đi tới bên rìa huyền nhai, buộc dây thừng an toàn ở ngang hông, theo dây thừng thô trèo xuống. Phong Hàn là người đầu tiên đi xuống, hiện tại vẫn chưa thấy có động tĩnh gì truyền lên, nói cách khác phía bên dưới

https://thuviensach.vn

hết thảy đều bình thường. Trần Ngọc cũng không sợ độ cao, nhưng cảm giác bị treo ngược giữa không trung vẫn tương đối khó chịu, bi kịch hơn chính là, một con báo con cư nhiên cũng sẽ sợ độ cao!

Trần Ngọc cắn răng chịu đựng báo con bị nhét vào trong ngực đang liều mạng dùng bốn bộ móng vuốt cào cấu, nghĩ sau này vấn đề huấn luyện báo con, so với yêu thương mà giáo dục, Trần Ngọc càng tin chắc không đánh không nên thân, dĩ nhiên, cái đó và cách giáo dục ở nhà cậu có chút quan hệ với nhau.

Khi đặt chân được xuống dưới, đã có không ít người đang đứng chờ, đợi đến lúc đã đầy đủ mọi người, cứ dựa theo phương hướng khi nhìn ở bên trên mà vào trong thành. Trần Ngọc liếc mắt nhìn Phong Hàn đi tuốt ở đằng trước, không tự chủ được vội bước nhanh hơn.

“Mụ nội nó, đứa nào mà thất đức quá thể, đào lỗ ở chỗ này!” Trần Ngọc sau khi nghe thấy giọng nói quen thuộc này, quay đầu lại liền thấy Mã Văn Thanh đang lộ hai con mắt tha thiết hướng Trần Ngọc cầu cứu.

Trần Ngọc đi qua đó, phát hiện thực ra Mã Văn Thanh rơi xuống một căn hầm, có điều cái hầm ngầm này bị cây cỏ che phủ kín mít, rất khó phát hiện ra.

“Ta nói, tiểu tử ngươi có thể làm cái gì đó khác không?” Trần Ngọc buồn bực, Mã Văn Thanh phí nhiều sức lực như vậy, rớt xuống hầm ngầm cách đường chính không tính là gần, cũng tuyệt đối có quan hệ với sợi xích sắt màu xám trắng trên cánh của cũ nát cách đó không xa, cái tên này khẳng định lại ngứa tay rồi.

Mã Văn Thanh vội cười trừ giải thích, “Tiểu Trần Ngọc, đừng có dùng ánh mắt thấu hiểu đó nhìn người, gia ta chỉ là nhân tiện, khụ, thật đấy.”

Trần Ngọc lười cùng hắn so đo, khi đang kéo Mã Văn Thanh lên, một cánh tay khác cũng túm lấy Mã Văn Thanh, giúp đỡ cậu kéo người lên.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc ngẩng đầu nói cảm ơn, ngẩn người, hóa ra là kẻ thường ngày trên mặt rất khách khí, nhưng vẫn có quan hệ – Triệu Ly.

Mã Văn Thanh ở bên cạnh phủi đất cát trên người xuống, Triệu Ly kéo Trần Ngọc đi trước vài bước, tiến lại gần bên tai Trần Ngọc, nhẹ nhàng nói: "A Ngọc, cẩn thận Thẩm Tuyên. Ngươi là con trai của sư phó, hắn kiêng kỵ nhất chính là ngươi, mấy ngày nay ngàn vạn lần đừng đơn độc ở chung một chỗ với sư huynh."

Trần Ngọc sửng sốt, thế nào cũng không ngờ được Triệu Ly sẽ tìm cậu đến nói những lời này. Nghe những lời của hắn, Trần Ngọc chợt nhớ tới thái độ cùng vẻ mặt kỳ quái của Thẩm Tuyên khi nãy, còn cả cánh tay lạnh như băng đặt trên cổ cậu nữa.

Triệu Ly lại tiếp: "Ta biết A Ngọc cùng đại sư huynh tình cảm rất tốt, nhưng ân tình của sư phó với ta rất nặng, có một số việc bây giờ không thuận mắt, nhịn không được phải nói với ngươi. Vừa nãy thấy đại sư huynh ở trong sông cố ý gây chuyện, nên có chút lo lắng cho A Ngọc, cũng may khi đó có những người khác, không xảy ra việc gì. Còn cái người tên Phong Hàn nữa, không biết a Ngọc tại sao lại quen biết hắn, lần trước sư phó đặc biệt kêu ta đi điều tra, hắn là người không rõ lai lịch, A Ngọc cũng nên đề phòng một chút."

Thanh âm của Triệu Ly rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ có hai người mới có thể nghe được.

Đúng lúc này, Mã Văn Thanh hùng hùng hổ hổ đi tới, Triệu Ly vỗ vỗ Trần Ngọc đang cúi đầu tựa hồ là sợ đến ngây người, rồi đi mất. Trần Ngọc cùng Triệu Ly cũng không hề nhận ra, Phong Hàn đi tuốt ở đằng trước bất chợt xoay người nhìn về phía bên này.

"Sao vậy? Ai lại đắc tội với ngươi?" Mã Văn Thanh trở lại chỉ thấy Trần Ngọc rũ mắt, khóe miệng mang theo một nụ cười lạnh, trong lòng âm

https://thuviensach.vn

thầm tính toán kẻ nào xui xẻo như vậy, tiểu tử này là người rất thù dai.

“Không có gì, mau đi thôi.” Nụ cười dần phai nhạt, Trần Ngọc bình tĩnh nói.

Mã Văn Thanh sau khi lẩm bẩm, khẩn thiết nhìn về phía Trần Ngọc, thế nhưng, tên đó vẫn dùng ánh mắt mờ mịt chăm chăm nhìn về phía trước, đây đã là lần thứ ba Trần Ngọc thất thần. Mã Văn Thanh rốt cuộc không nhịn được nữa: “Ta cảm thấy bản thân suất khí anh tuấn tiêu sái, cũng rất có cảm giác tồn tại, ngài cũng đừng bỏ rơi ta như vậy a a a — nói đi, rốt cuộc làm sao vậy?”

Trần Ngọc lại ngẩng đầu nhìn phụ thân Trần Sâm bên kia một cái, Thẩm Tuyên đối với cậu có tâm tư thế nào cậu không cần biết, số lần Trần Ngọc chịu thiệt dùng hai bàn tay đếm cũng không hết. Nhưng phụ thân tín nhiệm Thẩm Tuyên như vậy, sẽ không có chuyện gì đi? Đây mới là điều khiến Trần Ngọc đau đầu.

Lúc này, Dương lão lục đi ở phía trước chợt đứng lại, hắn nghi hoặc móc bộ đàm từ trong balô ra, mọi người lập tức nghe thấy âm thanh xoẹt xoẹt chói tai vang lên, hiển nhiên có người dùng bộ đàm khác gọi hắn.

Nhìn màn hình được một lúc, Dương lão lục sắc mặt thoắt cái trắng bệch, hắn ngẩng đầu nói: “Giữ bí mật gọi điện một mình.” Ý chỉ gọi cho một mình Dương lão lục.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, ai nấy đều ở đây, người nào gọi cho dương lão lục? Chẳng lẽ những người lưu lại trông coi dây thừng đã xảy ra chuyện?

Khi mọi người ở đây còn đang lo lắng nhìn hắn, Dương lão lục tựa hồ không dám xác nhận chốc chốc lại nhìn bộ đàm, sắc mặt cố quá nói: “Trên màn hình hiển thị người gọi là Đại Khuê.”

https://thuviensach.vn

Mọi người cả kinh nói không ra lời, cái tên Đại Khuê từ lúc rời khỏi căn lều đã có rất ít người nhắc tới, ai cũng không muốn nhớ lại chuyện xảy ra trong lều, nhưng Đại Khuê hiển nhiên không muốn mọi người nhanh như vậy mà quên mất mình.

“Lúc mới mất tích, điện thoại vệ tinh trên người Đại Khuê hoàn toàn không có tín hiệu, bây giờ cư nhiên lại có, chẳng lẽ hắn cũng đang ở gần quỷ thành?” Khương lão gia tử hỏi.

“Không, gần hơn, hắn ở nơi cách chỗ này không quá mười mét.” Dương lão lục nói.

“…Vậy đi thôi, lên phía trước xem qua một chút, các ngươi nên chuẩn bị sẵn tâm lý, tỷ lệ hắn còn sống không lớn, nếu quả thật có thi biến,chúng ta chỉ có thể ra tay xử lý.” Trần Sâm nói.

Người của Dương gia yên lặng gật đầu một cái, Dương lão lục chỉ về phía rừng cậy bên phái: “Ở đây.”

Càng đến gần, thanh âm trong bộ đàm càng thêm bén nhọn, giống như có vật gì đó đang thống khổ khóc thét lên.

Cuối cùng, Dương lão lục dừng lại trước một gốc cây cổ thụ khổng lồ, trên chạc cây của đại thụ, cư nhiên rủ xuống một loại quả cao bằng thân người, màu xanh đậm, vỏ rất dày.

Thiếu niên bảo an A Anh vẫn đi theo Hứa Thiếu An tiến lên trước tò mò xem xét xung quanh, lúc hắn không nhịn được đưa tay muốn sờ, Dương lão lục chợt nói: “Đợi đã, nếu như GPS không có vấn đề gì, Đại Khuê hắn là phải ở bên trong vật này.”

Vẻ yêu thích khi nhìn trái cây của A Anh lập tức biến mất, nghiêm mặt lui về phía sau hai bước. trong rừng cây yên tĩnh, chỉ nghe thấy điện thoại vệ tinh trong tay Dương lõa lục thanh âm càng ngày càng lớn.

https://thuviensach.vn

A CÁt chợt quay đầu nói với Trần Ngọc: “Còn nhớ bức bích họa trong thần miếu hay không, nữ vương đem những linh hồn mà nàng cho là tội nghiệt phong ấn trong chiếc hộp tội ác, chôn dưới tàng cây, khiến chúng nó vĩnh viễn gào khóc. Xem ra bức bích họa có điểm sai lệch, không phải chôn dưới tàng cây, mà là treo trên ngọn.” Nói xong chỉ quanh bốn phía, mọi người bấy giờ mới nhận thấy, thì ra loại trái cây khổng lồ màu xanh biếc này có rất nhiều, chỉ có điều mọc ở chỗ cao, xen lẫn trong lá cây, rất khó đê phát hiện.

(Đoạn này trong bản raw A Cát bảo là do người dẫn đường nói, nhưng ta nhớ rõ ràng lão nhân dẫn đường trong truyện không hề nhắc đến việc nữ vương giam cầm lin hồn, nên ta mạn phép sửa lại là từ bức bích họa, có thể tác giả nhầm lẫn chút>.<) “Chớ nói nhảm, này, này, nói không chừng chẳng qua chỉ là một loại quả thông thường.” Một người hơi hơi run rẩy, sắc mặt khó coi lên tiếng. “Vậy tại sao điện thoại vệ tinh của Dương lục gia hiển thị là của Đại Khuê, hoặc là nói điện thoại vệ tinh của Đại Khuê đang ở đây?” Có người rất nhanh phản bác lại. A Cát cũng cười ra tiếng: “Cây hòe ở nhà ngươi có thể kết quả?” Trần Ngọc sửng sốt, ngẩng đầu nhìn kỹ, cái cây khổng lồ này quả nhiên là cây hòe: hòe, mộc dã, tòng mộc, quỷ thanh, thuộc tính tối âm, chẳng lẽ nữ vương kia đem cái hộp treo tren cây hòe chính là để sở hữu toàn bộ quỷ hồn? “Có lẽ loại trái cây này có chức năng đặc thù nào đó, có thể phát ra sóng điện từ sinh vật —” Người cao to mặt thẹo vẫn đứng sau lưng Dương lão lục không chịu nổi nữa, đứng ra nói: “Chớ nên nghi thần nghi quỷ, trái cây kia có vấn đề hay không, ta bổ ra xem thử là biết!” A Cát mặt lạnh nhìn người cao to, quan sát hắn: “Mở chiếc hộp tội ác ra, sẽ dẫn ác quỷ tới.” Người cao to mặt thẹo hiển nhiên không xem lời nói của A Cát là thật, thậm chí có phần khinh thường, rút dao quân dụng ra bổ tới. Tuy nói có người không tin, nhưng cơ hồ tất cả mọi người đều chăm chú nhìn trái cây khổng lồ bị bổ mở ra kia, A Cát thì lôi kéo Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh lui về phía sau mấy bước. Người cáo to sau khi bổ trái cây ra rất trấn định không hề động, cho đên khi năm giây sau đó hắn vẫn còn duy trì cái tư thế kia mới có người phát giác không

https://thuviensach.vn

đúng. Phong Hàn đã đi đến gần, trực tiếp đạp người cao to ra, trong khoảnh khắc đó, tất cả mọi người thấy bên trong trái cây khổng lồ mơ hồ có thứ gì đó trông giống người, Phong Hàn mặt không dổi sắc đưa tay rút khẩu súng từ trên người người cao to gần đấy, bắn một loạt về phía bên trong. Phong Hàn đứng phía trước ngăn lại tầm mắt của mọi người, nhưng ai nấy vẫn nghe thấy một tiếng tru tréo âm trầm hòa lẫn tiếng kêu thảm thiết của con người, sau đó trong trái cây kia bắt đầu tuôn ra khói trắng, tựa hồ có bạch sắc xúc tu từ trong làn sương thoát ra ngoài, lại bị Phong Hàn dùng súng bắn mà trở về. Ngoại trừ Phong Hàn, người mặt thẹo bị đạp đứng gần đó đã khom người nôn ra, nam nhân dược cho là có tính cách mạnh mẽ này ói cả nửa ngày, mới ngẩng đầu lên, nhìn nhưng người bên này, thần bất thủ xá nói: “Hắn còn sống, vật kia lại còn để cho hắn vẫn sống…” Phong Hàn cau mày nhìn sắc trời trong giây lát, nhàn nhạt lên tiếng: “Vật kia chạy mất rồi, nói cách khác, chúng ta lần này chọc phải một thứ so với ác quỷ còn phiền toái hơn, trong thành đã bắt đầu có sương mù lan tràn, mọi người chú ý đừng phần tán, nhanh đi về phía bạch tháp.” -END 34-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Thi thể của Đại Khuê ở bên trong, Phong Hàn không để người khác nhìn thấy, chỉ ném qua một cái hỏa chiết tử, trái cây kia liền bắt đầu bốc cháy.

Thấy người cao to hiện tại khuôn mặt vẫn lộ vẻ ghê tởm, không ai trách Phong Hàn ra tay quá nhanh, chỉ có Dương lão lục kinh ngạc nói: "Đây rốt cuộc là thứ gì, sao lại có thể bốc cháy?"

Phong Hàn quét mắt nhìn hắn một cái, nhàn nhạt đáp: "Là thi dầu."

Có vài người sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch khó coi, Phong Hàn giương mắt nhìn bầu trời, thúc giục mọi người mau sớm đi về phía bạch tháp. Đối với lời nói của Phong Hàn, lần này không ai dám dị nghị, lập tức xác định phương hướng, chạy vào trong thành. Mọi người rất nhanh đã hiểu được dụng ý của Phong Hàn, kể từ lúc trái cây kia bị bổ ra, trong thành đột ngột xuất hiện một lớp sương mù mỏng, mà càng ngày càng có khuynh hướng dày thêm.

Trần Ngọc ngẩng đầu quan sát những trái cây khổng lồ màu xanh biếc, quả nhiên đều phả ra sương trắng, sương mù chính là do những thứ này tạo nên. Cậu chợt có dự cảm xấu, dù sao vẫn thấy có cái gì đó sắp sửa xuất hiện.

Tất cả mọi người đều không mở miệng nói chuyện, mà ra sức đẩy nhanh tốc độ. Đúng lúc này, A Cát chợt đưa tay kéo kéo Trần Ngọc, nhỏ giọng bảo: "Mã Văn Thanh đi sang bên kia."

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc cau mày, theo hướng A Cát chỉ, quả nhiên thấy Mã Văn Thanh đang từ từ đi ra phía sau một thân cây, thấy động tác tháo thắt lưng của hắn, Trần Ngọc không khỏi hắc tuyến. Triệu Ly phát hiện Trần Ngọc dừng lại, vội đi tới, hắn dù sao cũng được Trần Sâm dặn dò phải coi chừng Trần Ngọc cho tốt. Hỏi rõ nguyên nhân, Triệu Ly trầm ngâm, nói: "Có muốn bảo một hai người lưu lại chờ hắn hay không."

Trần Ngọc lắc đầu, đáp: "Ta và A Cát sẽ chờ hắn, các ngươi cứ đi trước, sẽ theo kịp ngay thôi."

Thẩm Tuyên cũng ở gần đó, nghe thấy lời nói của Trần Ngọc, ném qua la bàn phong thủy, tránh cho khi sương mù dày đặc, sẽ không phân biệt được phương hướng.

Tựa hồ chỉ trong nháy mắt, mấy người phía trước đã không thấy bóng dáng đâu nữa, chung quanh tĩnh lặng đến đáng sợ. Trần Ngọc đang chuẩn bị cất tiếng gọi Mã Văn Thanh, A Cát bất chợt che miệng cậu lại, túm cậu nhẹ nhàng nấp sau một thân cây thấp ngay cạnh. Hai người mới vừa ẩn nấp xong, bụi cây phía bên trái đột ngột bị rẽ ra, một người tướng mạo bình thường, thanh niên mắt tam giác, gầy tong teo luồn lách tiến vào.

Trần Ngọc kinh ngạc mà nhìn cái người mới đến kia, đó không phải người trong đội bọn họ, nói cách khác, trong quỷ thành quả thực có những người khác. Thấy bên này có hai người đang ngồi, người nọ tức khắc bị dọa sợ đến sắc mặt hóa thành màu đất, A Cát đang muốn nói chuyện, hắn liếc mắt nhìn ra bên ngoài, nhanh chóng đem ngón trỏ đặt trên khóe miệng, ý bảo A cát chớ có lên tiếng, trong mắt thế nhưng mang theo sự khẩn cầu.

Trần Ngọc phát hiện sắc mặt hắn tái nhợt, ướt đẫm mồ hôi lạnh nhưng vẫn nhìn chăm chú ra phía ngoài, nên cũng quay đầu lại xem thử. Sau đó Trần Ngọc vô cùng hối hận với động tác của mình, cũng hiểu tại sao Phong hàn lại ngăn trở không để cho mọi người quan sát thứ bên trong trái cây.

https://thuviensach.vn

Đứng ở phía bên ngoài là một người, bất quá trên đầu quấn đầy những xúc tu màu trắng nhớt nháp, cái thứ to lớn đó từ từ xâm nhập vào ngũ quan của người nọ, cho đến khi hoàn toàn biến mất. Sau đó người này cứ lẳng lặng đứng ở đấy, không thấy rõ vẻ mặt, nhưng có thể nhận ra da thịt trên mặt vặn vẹo cực độ, toàn thân cũng giống như lên cơn động kinh không ngừng run rẩy. Cuối cùng, người nọ cũng yên tĩnh lại, từ từ nâng mắt lên, khiến cảm giác của người ta thay đổi hoàn toàn, tựa hồ đứng ở nơi đó không còn là con người nữa.

Cảnh tượng quái dị kia làm cho ba người bên này đều không tự chủ được ngừng hô hấp, ngay vào lúc đó, một tiếng súng vang lên. Quái vật đang đứng ở phía ngoài thân thể bị chấn động mạnh, một con mắt của nó lòi hẳn ra ngoài, song nó thậm chí ngay cả máu cũng không chảy, chỉ diện vô biểu tình kéo con mắt sắp hỏng ra ném xuống đất, cúi đầu nháy mắt mấy cái. Lúc một lần nữa ngẩng đầu lên, con mắt kia đã biến thành tấm màng dinh dính màu trắng. Ngay sau đó, nó chợt khoát tay, trong tay áo vụt ra vài sợi trăng trắng, kéo một người mập mạp từ phía sau một gốc cây tới.

Xúc tu màu trắng trói chặt người mập mạp đang kinh hoảng, tiếp đó trong miệng quái vật tuôn ra những xúc tu thật dài, một chiếc xúc tu cắm vào đỉnh đầu của người mập mạp vừa bị bắt tới.

Quá trình này đại khái chỉ diễn ra trong ba mươi giây, đám người Trần Ngọc ngay cả phản ứng cũng không kịp nữa, đáng thương cho người mập mạp đầu đã bị xâm nhập. Sau đó ba người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn miệng người mập mạp lấp tức méo xệch, ngay cả tứ chi cũng bắt đầu vặn vẹo, cuối cùng định dạng thành một hình dáng kỳ quái. Thắt lưng bị uốn cong, đầu ngẩng cao, lưng gù, tay giơ về phía trước, từ lòng bàn tay còn bất chợt lộ ra vài xúc tu, tỷ lệ giữa tay và thân thể rất không hợp lý.

Sau đó, người nọ vung tay, mập mạp chậm chạp duy trì tư thế nọ.

https://thuviensach.vn

Ba người đằng sau thân cây mồ hôi lạnh càng không ngừng chảy ra, quái vật kia đứng một hồi, cũng xoay người biến mất trong sương mù. Chỉ có điều thân thể của nó lại không hề cứng ngắc, cũng khống biến hình nghiêm trọng như người mập mạp vừa nãy.

Đúng lúc đó thanh niên có đôi mắt tam giác đã ngồi bệt xuống đất thở dốc, cuối cùng cũng bình thường trở lại, nhìn hai người Trần Ngọc bên cạnh chợt rùng mình, giơ súng lên hỏi: “Các ngươi là người hay quỷ?”

Bởi vì cảnh tượng lúc trước, Trần Ngọc sắc mặt cực kỳ khó coi, nói: “Chúng ta tuyệt đối không phải cái thứ bên ngoài đó.”

Mắt tam giác thở phào nhẹ nhõm, để súng xuống, hắn hiện tại có phần thần hồn nát thần tính, trong miệng lẩm bẩm: “Không nên tới, thật không nên tới đây. Nơi này khắp chốn đều là quái vật cùng thứ quỷ quái phía ngoài kia, chúng ta tuyệt đối không sống được…”

Trần Ngọc đang muốn hỏi kỹ, A cát chợt lên tiếng: “Đó là hủy cổ của nữ vương. Có điều, loại cổ này chủng loại cũng không hoàn toàn giống nhau. Sau khi bị hủy cổ cấp thấp ký sinh, người sẽ có ánh mắt đờ đẫn, động tác cứng ngắc, người như thế thật ra thì vẫn còn sống, có ý thức của mình cùng cảm giác, nhưng hoàn toàn không thể khống chế mình được; sau khi bị hủy cổ biến dị ký sinh, vật chủ biểu hiện y đúc với người bình thường, giống con vừa nãy. Hủy cổ biến dị vô cùng hiếm thấy, trong số một vạn con cũng chỉ bắt gặp có môt hai con là cùng.”

“Bất hạnh chính là, chúng ta vừa thấy được một con.”

Mắt tam giác chăm chăm nhìn A Cát, tựa hồ bị những lời này làm cho lúng túng, cuối cùng run rẩy cầm lấy khẩu súng, khàn khàn hỏi: “Như vậy, các ngươi rốt cuộc là người hay cổ?”

A Cát giải thích đến miệng đắng lưỡi khô, nghe cái vấn đề này, cơ hồ tức muốn chửi người, Trần Ngọc khoát tay áo, quay đầu nói với thanh niên

https://thuviensach.vn

mắt tam giác: “Chúng ta đương nhiên là người, những thứ này cũng là lần đầu tiên dụng phải, vậy ngươi là ai?”

Mắt tam giác do dự thật lâu, rốt cuộc nói: “Người sáng suốt không nói tiếng lóng, các ngươi nếu đã xuất hiện ở nơi này, như vậy chúng ta rất có thể chính là có chung một mục đích. Nhưng người trong đội chúng tôi còn chưa tới được bạch tháp, đã gần như đều bị loại quái vật này giết chết, trong quỷ thành này rất tà môn.”

A Cát nhớ tới điều gì đó, chợt kích động hỏi: “Như vậy trong đội các ngươi có người dẫn đường hay không, hình dáng ra sao?”

“Có chứ, là một người không cao lắm, rất đen, là xú tiểu tử tính tình nóng nảy.”

A Cát sắc mặt khó coi: “Không sai, đó chính là đại ca ta.”

Mắt tam giác trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hắn, đang muốn nói lảng sang chuyện khác hoặc hòa hoãn không khí một chút, bên kia đã có người ngâm nga đi tới.

Ba người đều mang theo ánh mắt khác thường nhìn Mã Văn Thanh vừa đi “hái hoa” trở về, mắt tam giác lại giơ súng lên, phương hướng của Mã Văn Thanh cùng với phương hướng cái con hủy cổ biến dị hình người kia rời khỏi hoàn toàn trùng nhau…

“Ta kháo, các ngươi đây là muốn làm gì? Lão tử đi để “xả hàng tồn” chẳng lẽ cũng là phạm tội?!”

Trần Ngọc cẩn thận nghiên cứu kỹ Mã Văn Thanh, không phát hiện ra bất kỳ điều gì khác thường, đột nhiên hỏi: “Ngươi còn nhớ hai kiện đồ vật ngươi để ở chỗ ta hay không?”

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh vốn đang không thể giải thích được, nghe thấy lời nói của Trần Ngọc, lập tức giận tím mặt, “Ngươi có thể đừng mỗi lần đều giả bộ ngớ ngẩn với ta được không, ta để ở chỗ ngươi tất cả là năm món! Ngươi dám tham ô ba món ta xiết chết ngươi!”

“Ân, người này là thật.” Trần Ngọc rõ ràng lộ vẻ tiếc nuối nói.

A Cát run rẩy khóe miệng, bảo mấy người nhanh vội đuổi theo những người khác.

Mắt tam giác cũng theo chân bọn họ cùng nhau đi về phía bạch tháp, hắn nói hắn tên là Chúc Vĩ, người khác hay gọi hắn là Chúc hầu tử. Chúc hầu tử khả năng bị dọa cho sợ, dọc đường đi tinh thần đều khẩn trương, ghìm súng dáo dác nhìn chung quanh, ngay cả khi di chuyển cũng tận lực bước thật nhẹ nhàng.

Mã Văn Thanh sau khi hỏi rõ về hành động kỳ quái của mấy người khi nãy, vỗ ***g ngực nói hắn tuyệt đối cả tinh thần và thể xác đều là của tổ chức, hơn nữa với thân thủ nhanh nhẹn của hắn, quái vật kia cũng không có cơ hội xâm chiếm thân thể của hắn. A Cát bĩu môi, Chúc hầu tử giật mình mà lại khinh bỉ nhìn Mã Văn Thanh mà mình vẫn cảm thấy tương đối tốt đẹp, Trần Ngọc không thèm liếc Mã Văn Thanh, lướt qua hắn đi về phía trước.

Chúc hầu tử chợt bị vấp vào rễ cây, Mã Văn Thanh ở ngay bên cạnh hắn, thuận tay kéo hắn lên. Trần Ngọc nhìn lướt qua, thấy không sao, liền chuẩn bị tiếp tục đi .

Chúc hầu tử chợt la hoảng lên, kèm theo còn có tiếng mắng của Mã Văn Thanh: “Đây là cái thứ quái quỷ gì?”

Trần Ngọc quay đầu lại , phát hiện những chiếc xúc tu màu trắng cuất hiện dưới tàng cây đã lũ lượt quấn trên người Mã Văn Thanh, Mã Văn Thanh đang huơ đao của hắn đem rất nhiều xúc tu cắt đứt rơi trên mặt đất,

https://thuviensach.vn

thế nhưng, xúc ru rơi xuống đất thì ngọ nguậy nhanh chóng liền lại. Súng săn của A Cát dã quét qua một lượt, nhưng những công kích nàu không mấy tác dụng, tầm tầng lớp lớp các xúc tu vẫn đang quấn lấy Mã Văn Thanh.

Chúc hầu tử cư nhiên cầm súng lên muốn phối hợp với Mã Văn Thanh, bị Trần Ngọc thấy được một cước đạp ngã trên đất.

Nhìn Mã Văn Thanh bị bao bọc quấn quanh, Trần Ngọc cảm thấy sợ hãi mà tuyệt vọng, cậu không thể tưởng tượng được Mã Văn Thanh sẽ biến thành quái vật. Trần Ngọc dã bắn cạn sạch đạn, tiến lên hai bước, từ trong balo lấy ra một thứ bén nhọn sau đó đâm vào nhưng xúc tu trên người của Mã Văn Thanh. A Cá ở phía sau la lên : “Trần Ngọc, ngươi điên rồi1”

Thế nhưng, tiếng khục khặc chợt vang kên, xúc tu màu trắng đang nhanh chóng bị ăn mòn, rơi xuống đất hóa thành một bãi nùng dịch.

Trần Ngọc sững sờ nhìn vật khiến xúc tu bị rữa nát, chính là hoàng kim trượng cậu đang nắm trong tay!

Tựa hồ chỉ trong nháy mắt, xúc tu bao quanh đầu cùng nửa người trên của Mã Văn Thanh đã hoàn toàn rữa ra rớt hết xuống, nhưng sắc mặt Mã Văn Thanh vẫn tím tái như cũ, trong miệng còn một cái xúc tu đang ngọ nguậy.

A Cát trợn mắt há hốc mồm trông rõ toàn bộ sự việc, Chúc hầu tử lại càng ra sức hét lớn: “Vô dụng ! Hắn đã chết, hắn đã bị hủy cổ xâm nhập, không còn là người!”

Trần Ngọc đứng gần nhất có thể thấy được bên dưới da mặt Mã Văn Thanh một thứ gì đó đang nhanh chóng chuyển động, sau đó Mã Văn Thanh toàn thân đều là một màu xanh nhàn nhạt. Chắc chắn rằng không bao lâu nữa, hắn cũng sẽ giống như Đại Khuê, toàn thân tím bầm, tư thế

https://thuviensach.vn

vặn vẹo. Khi đó, Đại Khuê cứng ngắc thật ra thì cũng chưa chết, chỉ là không thể động, bởi vì hủy cổ mà tạm thời mất đi dấu hiệu của sự sống.

Trần Ngọc khẽ híp mắt, lấy dao gấp ra, từ lòng bàn tay của Mã Văn Thanh tìm đến đầu đường sinh đạo, sau đó đem hoàng kim trượng chặn lên. Nếu như loại hủy cổ này lây lan giống như chất độc, thì việc chúng e sợ hoàng kim trượng tất có nguyên nhân, máu là con đường lây truyền nhanh và tốt nhất. Nếu như có thể, cậu thậm chí còn muốn đập cái trượng này ra lấy một mẩu đút cho Mã Văn Thanh nuốt vào bụng.

Nhưng, vì hành động chữa ngựa chết thành ngựa sống này của Trần Ngọc mà tay phải Mã Văn Thanh nhanh chóng khôi phục lại sắc thái bình thường, màu tím bầm dần dần biến mất. Cuối cùng gương mặt của Mã Văn Thanh đột nhiên vặn vẹo, há mồm ói ra, trước là những cái xúc tu điên cuồng giãy dụa, sau đó là đầu của thứ gì đó màu xanh trắng tròn tròn, hợp thành một bãi lớn trên đất.

Trần Ngọc diện vô biểu tình nhìn hắn, tiện tay đem hoàng kim trượng cùng dao gấp xuống đâm đâm vào chúng, cái thứ hình tròn nọ kêu rên rồi cũng bị tan rã.

A Cát mừng rỡ, từ trong ba lô lôi ra một bình nước. Thấy gò má cứng nhắc của Trần Ngọc, A cát đột nhiên cảm giác được, thanh niên luôn luôn híp mắt tươi cười này có thể cũng không hiền hòa như vẻ bề ngoài.

Ba người bận bịu đều không để tâm đến, ánh mắt của Chúc hầu tử như phát sáng, chăm chú nhìn hoàng kim trượng trong tay Trần Ngọc.

Mã Văn Thanh được cứu sống, hắn nôn mửa thật lâu, súc miệng xong, còn trong trạng thái vật vờ mà mắng: “Cái thứ biến thái này! Sau này gặp lại, tiểu Trần Ngọc khi ngươi cứu ta, tay chân phải nhanh nhẹn lên một chút. Còn nữa, giữa lại cái thứ đồ chơi này cho ta để ta từ từ thu thập, ta

https://thuviensach.vn

thao, lúc nó di chuyển ở bên trong thực sự rất khó chịu. Không mất tri giác, chỉ là không thể cử động."

Trần Ngọc hiện tại sắc mặt rốt cuộc khôi phục lại như cũ, đỡ Mã Văn Thanh đứng lên, nói: "Loại quái vật này mới xuất hiện một con thôi cũng đã khiến chúng ta tay chân luống cuống, vạn nhất có thêm nhiều hơn nữa chúng ta tuyệt đối không đối phó được, đi mau."

Vì vậy bốn người nhanh chóng lên đường đuổi theo đội ngũ, cũng may không mất nhiều thời gian đã nghe được tiếng ầm ấm rất lớn, chính là tiếng thác nước chảy trước bạch tháp.

Chính giữa mười hai bức tượng đá khổng lồ là một hồ nước, đen tuyền, sâu không thấy đáy. Bốn người từ bên cạnh đi vòng qua.

"Đợi đã, nơi này có gì đó không ổn." A Cát chợt lên tiếng.

Trần Ngọc chỉ cảm thấy Mã Văn Thanh so với heo sắp chết không khác nhau là mầy, huống chi, ba lô trên lưng cậu nặng ít nhất cũng phải ba mươi cân cộng thêm một tiểu báo tử mười cân nữa, mặc dù thể chất của cậu coi như không tệ, nhưng hiện tại vẫn có phần vất vả.

Nghe thấy lới nói của A Cát, Trần Ngọc ngẩng đầu lau mồ hôi, đánh giá, quả thật, chung quanh yên lặng đến khác thường. Đội ngũ bọn họ đều lấy bạch tháp làm mục tiêu, thế sao bên này một chút động tĩnh cũng không có.

Cúi đầu nhìn mặt đất, Trần Ngọc vội nói: "Không đúng, bọn họ thật sự đang ở bên trong, ngươi gọi vài tiếng thử xem."

A Cát hô hai tiếng, yên lặng chừng hai giây, bên trong có thanh âm truyền tới: "A Ngọc, là các ngươi sao?"

https://thuviensach.vn

“Là Thẩm Tuyên.” Trần Ngọc nói, sau đó lớn tiếng đáp trả chạy về phía bọn họ.

Bên kia không chút do dự, trực tiếp nói: “Mau vào.”

Mấy người Trần Ngọc đến gần bạch tháp, bậc thang bạch ngọc trên đất thẳng tắp kéo dài đi lên, cực kỳ cao. Mặc dù dọc theo đường đi đã nhìn thấy phần lớn kiến trúc của quỷ thành đều sụp đổ mục nát, nhưng xung quanh bạch tháp này giống như không thay đổi chút nào, chẳng qua trên bậc thang màu trắng có không ít những thứ thứ gì đó màu đen.

Đến gần mới trông rõ trên thạch bích tất cả đều là hoa văn tinh xảo cùng đồ án kỳ lạ, một vị thần đầu người thân chim ở giữa ngọn lửa. Trần Ngọc cũng chưa kịp nhìn kỹ, bên trong đã có người đi ra, chính là Thẩm Tuyên, Thẩm Tuyên nhìn Trần Ngọc, cuối cùng cau mày quan sát ba người kia, hỏi: “Bọn họ có bị lây nhiễm hay không?”

Hóa ra bên này cũng biết, mấy người lắc đầu, Thẩm Tuyên nhìn chằm chằm Chúc hầu tử, hỏi: “Ngươi là ai?”

Thẩm Tuyên khí thế quá mức lạnh lùng bá đạo, Chúc hầu tử co rúm người lại, lắp bắp nói: “Ta theo chân một nhóm khác tới nơi này, hiện tại, hiện tại có thể chỉ còn lại một mình ta, nên mới đi cùng Trần Ngọc và hai người kia.”

Thẩm Tuyên nhìn Chúc hầu tử, tay vươn ra, đem súng cùng balô của hắn tháo xuống. Chúc hầu tử trên mặt lập tức phát đỏ, chuẩn bị nổi điên.

Thẩm Tuyên lạnh lùng nói: “Ngươi muốn vào thì đem những thứ này giao cho ta, nếu không muốn vào thì cứ nói thẳng, ta sẽ lập tức đem những thứ này trả lại cho ngươi.”

Chúc hầu tử do dự một lúc, không cam tâm nói: “Ta vào, nhưng, các ngươi không thể không cho ta thứ gì đó để phòng thân a.”

https://thuviensach.vn

Thẩm Tuyên không thèm quan tâm đến hắn nữa, trực tiếp xoay người đi vào.

Khi Trần Ngọc theo vào bạch tháp, mới phát hiện có nhiều vấn đề nghiêm trọng. Không biết vì nguyên nhân gì, phía sau cửa bên tối om, trong điện có vài cây đuốc cùng với hai đèn điện công suất lớn, nhưng vẫn chỉ chiếu sáng được một phần nhỏ. Phía sau cửa là hai hàng người vác súng tự động, ai nấy tinh thần đều khẩn trương nhìn ra bên ngoài, đồng thời còn có hai chiếc ống nhòm bị phần phối đến cửa sử dụng.

“Đây là?”

“Thứ kia quá lợi hại, hơn nữa dính vào sẽ chết, chúng ta không thể để bọn nó lại gần, nhưng đại môn của bạch tháp không đóng được. Hiện tại mọi người đang nghĩ cách mở cánh của bên trong.” Thẩm Tuyên nhàn nhạt đáp, đi lên kéo Mã Văn Thanh lại, giao cho một người trong đội chăm sóc.

Thẩm Tuyên lấy tay sờ soạng trên người Trần Ngọc, Trần Ngọc lui một bước. Thẩm Tuyên liếc mắt nhìn Trần Ngọc, hỏi: “Ngươi có bị thương không?”

Trần Ngọc lắc đầu, xem ra bọn họ còn chưa biết có hủy cổ biến dị, chỉ nổ súng bắn những người tư thế quái dị kia. Trần Ngọc nói với Thẩm Tuyên mới vừa bên ngoài đụng phải chúng, Thẩm Tuyên chân mày nhíu chặt hơn, đi qua dặn dò những người canh giữ cửa ngoài.

Trần Ngọc lúc bấy giờ mới đánh giá chung quanh, đại điện này phi thường to lớn, chính giữa có sáu cây cột đá khổng lồ, hai bên tối om om còn không biết rộng đến bao nhiêu.

Mà đại đa số mọi người đều đang tập trung ở một bên.

Trần Ngọc cùng A Cát liếc nhau một cái, cũng đi tới. Một nhóm người đứng vây quanh cửa đá bên trong đại điện, Phong Hàn đang dựa vào vách

https://thuviensach.vn

tường, nhàn nhạt quét mắt nhìn Trần Ngọc.

“Nhanh lên, không còn nhiều thời gian nữa.” Bên trong đám người Dương lão lục đang thúc giục.

“Chuyện gì vậy?” Trần Ngọc hỏi người bên cạnh.

“Người anh em họ Phong kia nói, cổ ở bên ngoài càng ngày càng nhiều, đến đêm, khi sương mù dày đặc, tất cả cổ đều thoát ra, chúng ta nhất định phải mở được cảnh cửa này trước lúc đó.” Người bên cạnh đáp.

Mở khóa? Trần Ngọc lập tức quay sang nhìn lại đám người, Trần Sâm đừng ở trong bóng tối, không thấy rõ vẻ mặt, Thẩm Tuyên đang đứng bên cạnh hắn, nói gì đó. Trần Ngọc nghi ngờ, nói về việc mở khóa, có phụ thân cậu ở đây, chẳng lẽ còn vấn đề nào khác sao?

Cậu vội nhìn về phía cánh cửa, hiện tại đang đứng ở cạnh cửa chính là Triệu Ly, đầu đầy mồ hôi lần tìm cơ quan. Cuối cùng, Triệu Ly chán nản đứng lên, quay về phía Trần Sâm lắc đầu.

Trên mặt mọi người đều có vẻ lo lắng, phía bên ngoài vang lên tiếng súng khiến cho người ta trong lòng càng thêm phiền não, hiển nhiên là lại có thứ kia xuất hiện.

Trần Sâm đứng một lúc, rốt cuộc nói: “Xem ra chỉ có thể để ta.”

Thẩm Tuyên do dự lên tiếng: “Sư phó, thương thế của người ——”

Trần Ngọc lúc này mới phát hiện, tay phải của Trần Sâm được buộc lên, bèn vội vàng tiến lên trước hai bước, đứng lại hỏi han vài người, có chuyện gì đã xảy ra.

“Đó là do cứu vị Hứa Thiếu An kia! Dù sao cũng là người có kinh nghiệm, Trần đương gia quả thật so với người khác ánh mắt sắc sảo hơn

https://thuviensach.vn

nhiều, nếu như là ai đó khác, chỉ sợ sẽ không cứu được…”

Trần Ngọc không muốn nghe người nọ thao thao bất tuyệt ca ngợi cùng kiêu ngạo nữa, cứ như lúc ấy anh dũng cứu người chính là hắn vậy.

Cậu ngẩng đầu nhìn về phía cửa đá, Phong Hàn đang dựa ở một bên, lẳng lặng nhìn cậu.

Trần Ngọc hít một hơi thật sâu, lướt qua mọi người, nói: “Để ta thử xem.”

-END 35-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 36

A Anh lúc này một lần nữa từ chỗ cánh cửa bên ngoài dò xét tình hình quay trở lại, trên mặt cũng đã mất dần sự lãnh tĩnh thường ngày, lo lắng nói: “Nếu thật sự không thể mở cánh cửa kia ra, tối nay chúng ta sẽ phải chôn thân tại đây. Mặc dù chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mơ hồ, nhưng có thể nhận ra quái vật ở bên ngoài đã càng ngày càng nhiều, còn có một tin xấu nữa, đạn tiêu hao quá lớn. Dựa theo tốc độ này, sẽ không chống cự thêm được lâu, chúng ta cũng chỉ còn lại đạn quang vinh.” Lời của A Anh khiến tâm những người đứng quanh cửa nguội lạnh, đạn quang vinh chính là viên đạn được dùng để tự sát trong tình huống nguy cấp mà không còn biện pháp nào khác, thật đúng là đạn tận lương tuyệt, trong quỷ thành sẽ không có hy vọng sống sót.

Ngay tức khắc niềm vui sướng khi sắp hoàn thành được nhiệm vụ lần này đã hoàn toàn bị thực tế tàn khốc đập tan, tình hình hiện nay đối với bọn họ mà nói hiển nhiên vô cùng bất lợi.

Không dám nhìn vào mắt phụ thân, Trần Ngọc cúi đầu, đi tới cạnh cửa, từ bên trong balô móc ra một đôi găng tay màu đen đeo lên. Trần Sâm giận tím mặt, đi về phía trước mấy bước, giơ tay lên muốn túm lấy bả vai Trần Ngọc. Trong khoảnh khắc khi Trần Sâm nhìn thấy đôi găng tay màu đen có đính ngân tuyến kia, ngây cả người, buông tay, trầm mặc đứng ở bên cạnh.

Trần Ngọc với đôi găng tay đen vô cùng thuần thục dò xét trên cửa, Mã Văn Thanh đứng ngay tại đó làm công tác đơn thuần hỗ trợ Trần Ngọc

https://thuviensach.vn

ngăn trở tầm mắt của mọi người. Sắc mặt Trần Sâm âm trầm, thấy không rõ biểu tình.

Thẩm Tuyên đứng ở bên cạnh sư phó, trên khuôn mặt nhìn về phía Trần Ngọc mang theo một nụ cười mỉm; Triệu Ly trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc, đứa con trai này của sư phó, ở Trần gia do không được sư phó truyền thụ phân nửa thủ nghệ cho nên vẫn bị coi thường, Triệu Ly đơn giản không tin cửa mà mình không thể mở ra Trần Ngọc có thể mở được.

Khi mọi người ở đây đều hiện lên những ánh mắt khác nhau, trên cửa truyền đến một tiếng rắc, nhìn lại, đôi tay mang găng tay đen của Trần Ngọc đã thăm dò vào ngọc thạch bên trong cửa. Động tĩnh mặc dù nhỏ, nhưng vẫn khiến mọi người từ tuyệt vọng chuyển sang hy vọng.

“Không hổ là con trai của Trần gia, quả nhiên xuất thủ bất phàm.” Dương lão lục nở nụ cười, hướng về phía Trần Sâm ca ngợi.

Ánh mắt Trần Sâm phức tạp chuyên chú nhìn cậu con trai bận rộn ở cạnh cửa, đối với lời khen tặng của người khác cũng chỉ gật đầu một cái.

Lúc này, cửa lại vang lên một tiếng, hé ra khe cửa rộng chừng một tấc, mọi người đều hoan hô. Mã Văn Thanh đứng sau lưng Trần Ngọc cũng thở phào nhẹ nhõm, định vỗ vai Trần Ngọc, lên tiếng: “Ta đã nói cửa này ngươi sao mà không thể mở được cơ chứ, thấy ngươi bận rộn cả một lúc lâu như vậy, ta còn đang suy nghĩ ngàn vạn lần đứng khiến cho ta phải mất mặt a.”

Trần Sâm đứng bên cạnh hai người đột nhiên giơ tay lên, nhanh chóng ngăn cánh tay muốn đập lên người Trần Ngọc của Mã Văn Thanh lại, nhìn chằm chằm Trần Ngọc đầu đầy mồ hôi, hỏi: “Có vấn đề gì?”

Mã Văn Thanh và những người chung quanh đầy vẻ nghi ngờ, Trần Ngọc cười khổ đáp: “Cái cửa này sợ rằng căn bản không thể mở, cơ quan phía trên là song long cuốn.”

https://thuviensach.vn

Chân mày Trần Sâm cau lại, sắc mặt âm trầm đến gần tra xét.

Đúng lúc ấy, một thanh âm mỉa mai vang lên: “Trần gia đỉnh đỉnh đại danh cũng chỉ đến thế mà thôi, ta đã sớm nhận ra cửa này không thể mở, các ngươi không nên động vào, bây giờ thì tốt rồi, chỉ cần hắn rút tay ra, chúng ta tuyệt đối sẽ gặp nạn, nói không chừng chết còn nhanh hơn so với việc chạy ra bên ngoài.”

Muốn mở cửa có song long cuốn, nhất định phải cắt bỏ hai dây cung bên trong, nhưng chỉ cần cắt đứt, trên cửa sẽ xuất hiện hai hốc nhỏ, phun ra khói độc hoặc cát độc gì đó, tuyệt đối đều là những thứ trí mạng. Có một truyền thuyết về song long cuốn, người mở cửa và cả người đằng sau cánh cửa, kết quả đều thê thảm không tưởng tượng nổi.

Trần Sâm quét mắt nhìn người kia một cái, trầm mặc đưa tay luồn vào trên cánh tay Trần Ngọc, nói với Trần Ngọc: “Chớ khẩn trương, khi ta bảo ngươi rút ra, ngươi liền —”

“Mặc dù là song long cuốn, nhưng ta cũng chưa hề nói ta không ứng phó được.” Mồ hôi trên mặt Trần Ngọc từng giọt từng giọt rơi xuống, nhìn Phong Hàn vẫn bĩnh tĩnh như trước ở bên cạnh dõi theo cậu, ngẩng đầu hường về phía Dương lão lục, Khương gia lão gia tử nói: “Bảo những người ở bên ngoài rút về, ta lập tức mở cửa ra, nhưng có thể duy trì không được lâu.”

Dương lão lục cùng Khương gia lão gia tử còn chưa kịp động, Hứa Thiếu An đã phân phó cho rút hết người ở cửa ngoài về, thanh niên này hết sức tín nhiệm cùng nể trọng Trần gia phụ tử.

Tính cả Trần Sâm ở trong, Trần Ngọc nói xong chưa cho bất luận kẻ nào kịp ngăn cản làm mất thời gian của cậu, tay trái vội rút ra ngoài, trên cửa đá phía bên trái xuất hiện một cái hốc, to cỡ bàn tay, xem xét bên trong,

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc híp mắt quan sát, sắc mặt chợt biến, không chút nghĩ ngợi, dùng tay bịt kín cái hốc kia lại.

Không ai biết trong động có cái gì, nhưng người nào thông thạo một chút sắc mặt cũng thay đổi. Tuyệt đối dính phải thứ không tốt, Trần gia tiểu tử này không phải là đơn thuần khinh suất, mà chính xác là lá gan quá lớn.

Ngay sau đó, Trần Ngọc diện vô biểu tình lại đem tay phải rút ra, trực tiếp đứng sang bên tay trái, không thèm để ý đến cái hốc bên phải trên cửa. Tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào cái hốc bên phải, một dòng chất lỏng màu đen nồng đậm phun ra ngoài.

Khương lão gia tử ngửi ngửi, sắc mặt đột nhiên thay đổi: “Không ngờ lại là dầu hỏa! Nhanh lên, đừng để ai còn bên ngoài nổ súng! Phải hết sức cẩn thận, đừng làm gì tạo ra tia lửa.”

Dương lão lục thần sắc cũng ngưng trọng, lẩm bẩm nói: “Cái thứ này quá nguy hiểm, song long cuốn quả thực có mấy món như vậy.”

Trần Ngọc cau mày thúc giục: “Nhanh đi vào, ta cầm cự không được lâu nữa.”

“Mau nhìn, cửa đã mở!”

“Ta kháo, sống hơn nửa đời người, lần đầu tiên nhìn thấy cửa có song long cuốn bị mở ra.”

Hiện tại, lực chú ý của mọi người đều bị hai cánh cửa mở rộng hấp dẫn, Khương lão gia tử bảo mọi người đeo mặt nạ phòng độc lên, nhanh chóng lui về phía sau cánh cửa.

Phong Hàn nhìn một chút, đưa tay bao lấy cả bàn tay Trần Ngọc. Trần Ngọc cảm thấy trên tay chợt lạnh, ngẩng đầu nhìn đôi tay dư ra kia, thon dài hoàn mỹ đến mức khiến người ta phải ghen tỵ.

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người đều biết bây giờ phải tranh thủ thời gian, nhanh chóng tiến vào tầng thứ hai.

Cho đến khi cạnh cửa chỉ lại Trần Ngọc, Phong hàn, Thẩm Tuyên cùng Trần Sâm.

Trần Sâm nhìn chằm chằm Trần Ngọc mấy giây, cắn răng nói: "Ngươi thật là càng ngày càng có tiền đồ, là lửa?"

Trần Ngọc đỏ mặt gật đầu một cái, Trần Sâm hừ lạnh, đi vào bên trong cánh cửa. Thẩm Tuyên cố ý ở lại sau cùng, trong lòng cả kinh, lấy tay ngăn lửa? Thái độ Trần Sâm đối với con trai mình có phải đã quá vô tâm rồi không?

Đúng lúc này, cửa ngoài đã xuất hiện những hình người lung la lung lay lưng gù, bên trong có người thét chói tai, "Là chúng! Chúng đã tới cửa rồi!"

Trần Ngọc đảo mắt liếc nhìn Phong hàn, chợt cười khẽ: "Phụ thân mặc dù biết là lửa, nhưng lại không biết lửa này phun ra rất nhanh. Nếu như ta buông tay, chỉ chưa đầy một giây, ngươi còn chưa vào bên trong, sẽ bị nổ tung ngay cả thi thể cũng không toàn vẹn."

"Kia đối với ta mà nói rất đơn giản, có điều ta tin ngươi tuyệt đối không có tốc độ nọ." Phong Hàn hời hợt đáp trả.

Trần Ngọc nhìn đám quái vật cách đó không xa, phía sau mấy cái thân ảnh lưng gù lại có trùng trùng điệp điệp một đám khác, không khỏi cắn răng nói với Phong Hàn: "Vậy ngươi còn chờ cái gì?"

Phong Hàn nhìn cậu nhíu mày, không hiểu: "Dĩ nhiên đang đợi ngươi, không có ta, ngươi làm sao đi vào?" Nói rồi ôm lấy Trần Ngọc, lấy tốc độ mà thường nhân khó có thể so sánh kịp nhảy vào bên trong cánh cửa.

https://thuviensach.vn

Phía sau hai người vang lên một tiếng nổ mạnh cực kỳ chát chúa, trong biển lửa nóng rực còn xen lẫn tiếng thét gào của vật nào đó. Tiếp đến, cửa đá ầm ầm đóng lại, kín kẽ không một khe hở.

———-

Khi đã an ổn vào bên trong, Trần Ngọc vẫn cảm thấy sợ hãi, vạn nhất Phong Hàn không có ở đây, cậu cho dù còn sống, cũng sẽ bị liệt hỏa thiêu hủy cả khuôn mặt. Nếu như cậu ngày ngày trưng cái gương mặt đó bước ra ngoài, tuyệt đối là đang trả thù xã hội.

Trần Sâm đang chờ ở cửa, nhìn thấy Trần Ngọc cùng Phong hàn tiến vào, sắc mặt có hơi hòa hoãn, nhưng vẫn cứng nhắc lại gần, xem tay Trần Ngọc, nói: “Ông nội cho ngươi vật này, không được phép làm mất.” Lại liếc mắt sang Phong Hàn bên cạnh, xoay người đi về phía trước.

Thấy không bị mắng, Trần Ngọc thanh tĩnh lại. Không cam lòng nghiêng đầu nhìn Phong Hàn một cái, vị kia rõ ràng không yên lòng đang quan sát bốn phía. Trần Ngọc không biết nên cảm thấy xui xẻo hay may mắn, kể từ khi gặp được Phong Hàn, tựa hồ tất cả nguy hiểm đều do Phong Hàn hỗ trợ hóa giải. Trần Ngọc một lần nữa thấu hiểu, mặc dù nhân cách và tính tình của Phong Hàn đều rất ác liệt, nhưng coi như là đồng nghiệp của Phong Hàn, ở một phương diện nào đó, nói thật ra thì cũng không quá tệ.

Có lẽ, cậu nên thử cùng Phong Hàn giảng hòa câu thông, sau đó trở thành bằng hữu. Nếu như Phong Hàn thực không có chỗ để đi, nhà cậu trọ cũng có thể tạm thời chứa chấp hắn.

Trần Ngọc vừa suy nghĩ kế hoạch cho cuộc sống tốt đẹp an nhàn sau này, vừa ngẩng đầu quan sát tầng thứ hai.

Tầng này so với tầng thứ nhất đơn giản hơn rất nhiều, chung quanh bày mấy cái thanh đồng đỉnh cự đại sáu chân, mặt trên phủ đầy màu xanh gỉ đồng, bốn phía đỉnh điều khắc hình mặt người. Khiến cho Trần Ngọc hai

https://thuviensach.vn

mắt tỏa sáng chính là ngay giữa rất nhiều mặt người đó rõ ràng có một con vô quan điểu đang đứng.

Ở giữa những chiếc đỉnh là thạch đài cao cỡ nửa người, phía trên để một cái hộp nhỏ. Hứa Thiếu An mở cái hộp ra, bên trong chỉ có một bức họa, vẽ một cái đỉnh kỳ quái. Hứa Thiếu An trên mặt không lộ vẻ vui mừng, có thể thấy đây cũng không phải là thứ hắn muốn tìm.

Khương lão gia tử thấy bức tranh thế nhưng cả người run rẩy, kích động nói: “Trên bức tranh này chính là Đỉnh Thần Nông.”

“Một cái đỉnh?” Có người hỏi.

“Không, không phải là một cái đỉnh bình thường, tương truyền đây chính là cái đỉnh mà năm đó Thần Nông dùng để luyện chế dược vật , được coi là một trong thập đại thần khí thời thượng cổ, có thể luyện chế ra kỳ dược thần tiên khó cầu. Trong dã sử cũng có nhắc đến, thời Chiến quốc có người đã từng trông thấy được cái đỉnh này, sau đó liền mất đi tung tích. Không ngờ, nữ vương nơi này lại có bức họa cái đỉnh kia, nếu như chúng ta thật sự tìm được Đỉnh Thần Nông trong quỷ thành, đây chính là vật có giá trị liên thành.” Khương lão gia tử nhìn cái đỉnh được vẽ trên bức họa cảm thán, “Chỉ có điều không biết nữ vương dùng thần khí này luyện chế ra cái gì?”

“Hắc hắc, thời ấy bậc đế vương chẳng phải rất thích được trường sinh bất lão sao, chả trách Tần Hoàng Hán Vũ truy tìm những thứ này.” Dương lão lục nói.

Trần Ngọc đang nhìn không chớp mắt, đột nhiên cảm giác được có người lôi kéo ống tay áo của cậu, xoay xoay đầu, liền thấy khuôn mặt cau có của Mã Văn Thanh, len lén lại gần nói: “Mau dẫn con trai nhà ngươi về, ta nhẫn nó lâu lắm rồi, kể từ khi ngươi ném nó cho ta, nó vẫn không ngừng cắn ta.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc quay đầu lại, tiểu báo tử đang cố gắng duy trì ánh mắt ta cái gì cũng không làm nhìn cậu, vừa vô tội vừa nhu thuận. Thấy Trần Ngọc đi tới, phốc một tiếng liền nhảy đến trên người Trần Ngọc, quay đầu về phía Mã Văn Thanh nhếch miệng, lộ ra mấy cái răng nanh, không biết là uy hiếp hay là cười nhạo, ngay sau đó uốn éo thân thể mập mạp, xoay cái mông về phía Mã Văn Thanh.

“Ta kháo, thật không có gia giáo, Trần Ngọc tiểu tử ngươi đừng cản ta, ta không đánh nó không được!” Mã Văn Thanh hùng hổ tiến tới.

“Ngươi đứng đắn một chút, ngươi xem nơi này hình như không có minh khí?” Trần Ngọc thấp giọng nói.

Mã Văn Thanh lập tức ngừng lại, hồ nghi nhìn hai bên, đáp: “Không có, cho dù mấy cái thanh đồng đỉnh này đáng tiền, lớn như vậy, ta cũng không mang đi được, mà có mang được ra ngoài, cũng không bán được.”

“Ngươi đi lấy cái hộp nhỏ để bức tranh kia tới đây.” Trần Ngọc nháy mắt mấy cái với Mã Văn Thanh.

Mã Văn Thanh lập tức hiểu ý, lẻn qua đám người tới gần.

Lúc này, đã có không ít người vây xung quanh thanh đồng đỉnh khổng lồ, muốn mở nắp ra xem thế nào. Bên cạnh có người khiêng đèn pha hai trăm oát, mấy người hợp lực nâng nắp đỉnh, nhưng nắp đỉnh vẫn không hề nhúc nhích. Khương lão gia tử chỉ huy người đem nắp xoay xoay vài vòng, nghe thấy thanh âm lạch cạch vang lên, lần này quả nhiên nâng được, mặc dù có mặt nạ phòng độc, mọi người vẫn ngửi thấy một thứ mùi tanh hôi bốc lên.

Dưới ánh sáng của đèn pha, có thể nhận ra bên trong là vật chất màu đen đông đặc lại cùng mơ hồ có thể thấy được từng khối từng khối gì đó màu trắng.

https://thuviensach.vn

“Kia hình như là đầu lâu…” Có người nhỏ giọng nói.

Quả nhiên nếu nhìn kỹ, thứ màu trắng ở ngay sát phía trên là một cái đầu lâu, hai lỗ mắt đen ngòm không tiếng động nhìn chăm chú vào mọi người. Ngay sau đó, mọi người lại phát hiện, trong đám vật chất màu đen đông đặc không chỉ có đầu lâu của một người, bên cạnh còn có một khuôn mặt vặn vẹo vô cùng hoàn chỉnh.

“Vị nữ vương bệ hạ này, tựa hồ đối với tà thuật tình hữu độc chung, nàng tìm kiếm biện pháp trường sinh cũng quá kỳ quái.” Khương lão gia tử cảm thán.

“Đây, người này là người trong đội chúng ta!” Từ khi giao nộp vũ khí cho Thẩm Tuyên, Chúc hầu tử vẫn đàng hoàng đợi ở một bên, hiện tại cũng lại gần để xem, chợt la hoảng lên.

Nhất thời tất cả mọi người nhìn về phía Chúc hầu tử, sắc mặt hắn trắng bệch, lui về sau một bước, lẩm bẩm nói: “Quả nhiên, nơi nữ vương yên nghỉ không thể quấy nhiễu, lời nguyền ứng nghiệm rồi. Chúng ta cũng sẽ bị luyện thành thứ quái quỷ đó, tiếp đến bị bỏ vào cái hộp tội ác.”

Dương lão lục chợt cao giọng mắng: “Tiểu tử ngươi nói lung tung gì đó, lão tử nơi nào cũng đã từng đi qua, lời nguyền là dành cho những kẻ nhát gan. Đây rõ ràng là có người, không, chính là quái vật bên ngoài kia hại chết người của các ngươi. Vừa nãy quái vật kia hỏa thiêu chết không ít, chúng ta đi tiếp, có thể đã không còn lại bao nhiêu nữa. Tầng này nếu không có gì cả, chúng ta lên trên thôi.”

Mọi người mặc dù đồng ý với lời nói của Dương lão lục, nhưng trong lòng vẫn thấy hoảng loạn, song bây giờ nếu nói là lui bước, đã không thể nữa rồi.

Phong Hàn chợt nói: “Đợi đã, đem nắp đỉnh kia đậy lại.”

https://thuviensach.vn

Dương lão lục nhìn Phong Hàn một cái, cũng không bất mãn khi thấy thanh niên nọ tự chủ trương, trực tiếp chỉ huy cho người đậy nắp thanh đồng đỉnh lại.

“Hẳng khoan, có thứ đã giết bọn họ bỏ vào trong đỉnh, lẽ nào thứ đó cũng sẽ mở được của đá, cũng sẽ mở nắp của thanh đồng đỉnh?” Có người chợt nổi lên nghi vấn.

Thẩm Tuyên hiện tại đã mở ra cánh cửa thông lên tầng ba, tựa hồ chỉ có cửa từ tầng thứ nhất lên tầng thứ hai là mở ra vô cùng khó khăn.

“Đi thôi.” Một câu nói của Trần Sâm khiến cho mọi người từ trong sự nghi hoặc tỉnh táo lại, bất kể là thứ gì, trước cứ rời đi đã rồi tính sau.

Chờ cho mọi người đều đã đi qua, Thẩm Tuyên đem cánh cửa một lần nữa khóa chặt lại. Tầng thứ ba cư nhiên không có gì cả, trong đại sảnh trống rỗng, bởi vì có lỗ thông gió, không khí có thể lưu thông, mọi người đều tháo mặt nạ phòng độc ra.

A cát tiến tới bên cạnh Trần Ngọc, thấp giọng nói: “Đại đỉnh vừa nãy chính là nơi chăn nuôi hủy cổ của nữ vương, ta nhìn thấy bên trong còn có thứ động đậy, nơi đó tuyệt đối không thể ở lâu.”

Trần Ngọc quay đầu liếc cửa đá, cảm thấy lông mao dựng đứng, nữ vương kia rốt cuộc là nghĩ như thế nào, dùng đầy tớ làm mồi cho hủy cổ?

“Ở nơi này nghỉ ngơi tại chỗ một đêm, ngày mai chúng ta tiếp tục đi lên.” Dương lão lục nói.

Mọi người từ lúc vượt qua sông đào bảo vệ thành, đến khi tiến vào trong thành, đều đi không ngừng nghỉ, còn phải luôn phòng bị và đối kháng với quái vật không tên, tinh thần vẫn luôn căng thẳng. Lúc này quả thực rất cần nghỉ ngơi, mọi người trải chăn chiên xuống đất, rồi ngồi xuống. Dùng bếp không khói đun nước nóng, ăn chút lương khô đơn giản.

https://thuviensach.vn

Ai bài người trực đêm, đại đa số người vừa nằm xuống liền ngủ. Trần Ngọc cũng chui vào trong túi ngủ, mơ mơ màng màng thấy một cái bóng từ từ tiến về phía cậu, trong lúc Trần Ngọc còn mơ hồ, người kia đã ngồi xổm xuống trước gót chân cậu. Con mắt màu trắng nhày nhụa cùng xúc tu trong miệng khiến cho Trần Ngọc lập tức giật mình tỉnh lại, há mồm muốn la, xúc tu liền bóp chặt cổ cậu.

Trần Ngọc vội lấy súng hướng về phía quái vật hình người bắn một phát, kết quả không có đạn, băng đạn rơi mất rồi! Mà người xung quanh đều ngủ say, không ai chú ý đến bên này.

Trần Ngọc cả kinh, vọt người ngồi dậy, tên gác đêm cùng A Cát kỳ quái nhìn cậu. Trần Ngọc khẽ thở hào hển, cười khổ, hóa ra là ác mộng, quả nhiên ban ngày nhìn thấy những thứ đó, đối với cậu không phải không có ảnh hưởng.

Tỉnh dậy cũng không ngủ lại được nữa, Trần Ngọc đem tiểu bảo tử đang mơ mơ màng màng để xuống, khó thấy được Phong Hàn đang ngủ ở bên cạnh cậu. Đắp kín cho một người một báo, Trần Ngọc tiến tới trước mặt A Cát, A Cát đưa cho cậu một chén trà nóng.

A CÁt buồn buồn nói: “Theo tình hình của đoàn người, ta lo lắng đại ca ta e rằng —”

Trần Ngọc vỗ vỗ bả vai hắn, an ủi: “Nghe ngươi nói đại ca ngươi rất lợi hại, nói không chừng hắn đang núp ở nới nào đó, hoặc hắn đã thoát ra ngoài rồi.”

Người gác đêm kia thấy hai người nói chuyện, liền đứng dậy dò xét bốn phía, trước khi đi còn đưa chút lá cây thuốc lá cho Trần Ngọc, nói là nhai hai chiếc có thể đỡ mệt.

Trần Ngọc cùng A Cát lại nói chuyện một lúc, phát hiện thiếu niên kiên cường này kể từ khi đến quỷ thành, cũng có phần thần bất thủ xá,

https://thuviensach.vn

không khỏi có chút đau lòng. Lúc này người gác đêm kia trở lại, sắc mặt hơi đổi.

“Sao vậy?”

Người kia thanh âm run rẩy: “Nhân số không đúng. Lần đầu tiên ta đếm, hình như ít đi một người, khi ấy ta vừa ngủ dậy, cho là bỏ qua vài người; định chốc sau soát lần nữa, kết quả, ta mới vừa đếm lại, thiếu mất hai người.”

-END 36-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Trần Ngọc nhíu mày, cùng A Cát giúp người kia kiểm lại nhân số. Ba người sợ bỏ sót, đếm vô cùng cẩn thận, kết quả càng làm cho người ta giật mình, thiếu mất năm người. Mà trong lúc đó, ba người vẫn tỉ mỉ chú ý động tĩnh bên trong đại sảnh, không hề thấy có ai đi mở cánh cửa thông xuống tầng hai, cũng không có người đến gần cánh cửa thông lên tầng bốn, cả đại sảnh chỉ có tiếng ngáy liên tiếp cùng đèn mỏ cố định ở chính giữa.

"Đây, đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Người kia dùng vẻ mặt hoảng loạn nhìn Trần Ngọc và A Cát, nhưng tất nhiên hai người bọn họ cũng không thể trả lời câu hỏi của hắn, bọn họ hơn người kia duy nhất ở điểm miễn cưỡng coi như trấn định.

Trần Ngọc nhìn chung quanh nói: "Hai người các ngươi một mực gác đêm trong khoảng thời gian dài như vậy, sau đó ta cũng thức giấc, nhưng không phát hiện bất cứ dị thường nào. Nếu như chúng ta không có sơ sót, cũng loại bỏ khả năng có người đơn độc rời đi. Như vậy, người mất tích có lẽ liên quan đến gian đại sảnh này, nói đúng hơn là không gian đặc thù này… Chúng ta nhất định phải nhanh chóng gọi mọi người dậy."

Trần Ngọc nói chuyện không mất nhiều thời gian, sắc mặt người kia hết xanh lại trắng, cả người run rẩy, chỉ về một phía nói: "Ngươi nói rất đúng, đại sảnh này thật sự có vấn đề, ba người vừa ngủ ở bên kia cũng không trông thấy đâu nữa! Hơn thế, ta mắt mở trừng trừng nhìn ba ngươi kia biến mất!"

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc cùng a Cát trong nháy mắt quay người lại, quả nhiên bên kia đã trống rỗng. Mặt Trần Ngọc liền biến sắc, nhanh chóng nói: “Đánh thức mọi người!” Sau đó chạy về chỗ có nhiều người nhất, Trần Sâm cùng mấy người dẫn đầu đều ở đó.

Vội vội vàng vàng đánh thức tất cả mọi người, ai nấy đều trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê hai mặt nhìn nhau. Trần Ngọc gần như đã bế tắc, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, lại có rất nhiều người biến mất, phát hiện thấy người trong đại sảnh cũng chỉ còn lại một nửa. Lúc này người gác đêm lắp bắp nói rõ tình huống, mọi người mới luống cuống. Vội vàng thu thập tư trang, cầm súng trên tay, khẩn trương nhìn chằm chằm bốn phía.

Cánh tay phải của Trần Sâm vẫn được buộc lên, bình tĩnh phân phó: “Thẩm Tuyên, ngươi đi mở cửa, những người khác tìm kiếm người bị mất tích, trước đừng hoảng hốt, trong đại sảnh này không chừng có cạm bẫy, những người đó có thể đang bị vây trong cạm bẫy.”

“Cạm bẫy? Buồn cười quá, ta đã nói ngay tè đầu tất cả chúng ta đều trúng phải lời nguyền cuả nữ vương, chúng ta không thể đi được, căn phòng này căn bản là vật sống, nó ăn những người đó!” Chúc hầu tử cười lớn nói, ánh mắt mê man, rõ ràng đã có dấu hiệu không được bình thường.

Trần Sâm liếc mắt nhìn Chúc hầu tử, rồi đi về phía cạnh cửa.

Những người tìm kiếm người mất tích càng tìm càng kinh ngạc, đã sục sạo các góc khuất trong phòng đến mấy lần, không có ai cả, lỗ thông khí to bằng bàn tay cũng tuyệt đối không thể là đường ra vào, những người mất tích kia đến tột cùng là đang ở đâu?

“Nhìn lên trên.” Khương lão gia tử chợt nói, tuổi tác đã lớn, nhưng tinh thần vẫn sắc sảo như trước, hiện tại cầm súng trong tay, đang chăm chú nhìn phía trên cánh cửa thông lên tầng bốn.

https://thuviensach.vn

Lúc Trần Ngọc ngẩng đầu liền phát hiện hai chữ, hình dáng quái dị, có thể xác định không phải là phồn thể. A Cát ở bên cạnh cậu thấp giọng thì thầm: “Hư vô…”

Khương lão gia tử quay đầu lại nhìn A Cát một cái, gật đầu nói: “Vị tiểu huynh đệ kia nói không sai, hai chữ này thời cổ đại ở Tây Vực có nghĩa là hư vô, nếu như vị trí đại sảnh chúng ta đang đứng bây giờ chính là không gian hư vô trong truyền thuyết Tây Vực, như vậy những người bị mất tích đó cũng sẽ không tìm về được nữa. Hơn nữa, nơi này tuyệt đối không thể nán lại lâu, chúng ta phải nhanh chóng lên tầng trên.”

Dương lão lục lúc này cũng tiến lại gần hỏi: “Khương gia, chỉ dựa vào hai chữ này, làm sao ngươi có thể xác định được những thứ kia là chắc chắn, theo ta thấy thì cũng không hẳn, chớ tự hù dọa bản thân.”

Khương lão gia tử lắc đầu, lấy tẩu thuốc trong tay chỉ một cái, nói: “Đương nhiên rồi, cái này cũng có thể là do con người thời ấy sùng bái, cố ý kiến tạo nơi đây thành kiểu không gian hư vô. Thấy không, trong đại sảnh không có gì cả, chỉ có một cái gương, nếu quả thực là không gian hư vô, thì tấm gương này là bảo vật vô giá. Chân Ngôn Kính trong không gian hư vô, nghe nói có thể hỏi bất cứ chuyện gì muốn biết.”

Tấm gương kia, trông rất quen thuộc, Trần Ngọc không biết tại sao lại có cảm giác này. Cậu thề mình tuyệt đối chưa từng thấy qua thứ gì tương tự như thế, thậm chí cả trong những tấm gương cổ cậu đã từng trông thấy.

“Vậy chúng ta lấy xuống để Khương gia xem thử, có lẽ có thể tìm ra bí mật của tầng này, chúng ta cũng có thể cứu những người khác.” Dương lão lục nói, nhìn tấm gương kia như có điều suy nghĩ.

Hứa Thiếu An cũng híp mắt quan sát tấm gương, quay đầu nói vài câu với Trần Sâm. Lúc này, Dương lão lục đã phái người leo lên sợi dây cột trên xà nhà.

https://thuviensach.vn

Thẩm Tuyên bận rộn ở cạnh cửa, trên cửa đã có động tĩnh, nhìn dáng dấp lập tức là có thể mở ra.

Đại đa số mọi người đều tập trung ở dưới, nhìn người của Dương lão lục đi lấy tấm gương không lớn bằng đống xanh kia. Ngoài ý muốn vô cùng dễ dàng lấy được, người nọ sau khi cầm lấy chiếc gương, chợt kêu lên một tiếng, đồng thời đèn mỏ trong phòng bất ngờ tắt ngúm.

Trong đại sảnh nổi lên một trận gió, rất lớn, căn bản không biết từ nơi nào thổi tới, Trần Ngọc theo bản năng kéo lại những người xung quanh. Sau đó cảm thấy trước mắt tối sầm, trong phòng nhất thời cực kỳ yên tĩnh, đèn đã tắt, không tiếng động mà quỷ dị.

Trừ hai cánh tay cậu đang nắm lấy ra, Trần Ngọc không nghe thấy bất cứ một thanh âm nào khác, không cảm giác được sự tồn tại của bất cứ ai.

Mới nãy rõ ràng đèn đuốc sáng trưng, có người mở cửa, có người vây quanh cùng nhau nhìn tên tay sai đi lấy tấm gương trên cửa. Trong bóng tối, Trần Ngọc đột nhiên cảm giác được nơi này cũng chỉ còn lại có mình mình, trong miệng cậu khô rát, nói không ra lời, ngay cả cánh tay mình đang nắm chặt, cũng lạnh băng đến dị thường, chẳng lẽ, tất cả mọi người đã biến mất? Nếu nói hư vô, chính là thứ gì cũng không tồn tại?

“Trần Ngọc, ngươi ở đâu?” Bên cạnh có người hỏi.

Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm, là A Cát, xem ra vừa rồi chỉ là vì quá mức an tĩnh mà phát sinh ảo giác. Cậu lập tức lấy đèn pin mắt sói từ trong balô ra, bật lên, nhất thời trong đại sảnh lấy Trần Ngọc làm trung tâm bừng sáng.

Trần Ngọc nhìn bốn phía, vốn tâm tình được thả lỏng nhất thời lại khẩn trương, mồ hôi lạnh như băng thi nhau trút xuống. Trong phòng chỉ có A Cát cùng Chúc hầu tử bên cạnh cậu! Hai người này khi nãy là bị cậu lôi kéo, còn lại tất cả đều biến mất không còn một mống.

https://thuviensach.vn

Chúc hầu tử vẫn cho rằng bọn họ đều trúng lời nguyền của nữ vương, hiện tại đã mất hết can đảm, căn bản không còn năng lực hành động. Thiếu niên A Cát xem như vẫn có dũng khí, mặc dù sắc mắt tái nhợt, nhưng cũng lấy ra đèn pin cầm tay, quan sát bốn phía.

“Chẳng lẽ chỉ còn lại ba người chúng ta?” Trần Ngọc bây giờ nhịn không được, sau khi sợ hãi tới cực điểm, cậu ngược lại đã có phần tỉnh táo.

“Còn có ta.” Phía trước có một thanh âm lạnh lùng vang lên.

Trần Ngọc cơ hồ cảm thấy trong lòng toát ra tâm tình mừng rỡ, là Phong Hàn. Những lúc như thế này mà có Phong Hàn ở bên cạnh, thật khiến cho người ta yên tâm.

Trần Ngọc nhanh chóng đi tới: “Phong Hàn, bọn họ rốt cuộc đi đâu rồi?” Trần Ngọc nóng như lửa đốt vội vàng hỏi, đám người Mã Văn Thanh cư nhiên cũng không trông thấy.

“Ta làm sao biết được, có điều nếu muốn, ngươi có thể hỏi nó.” Phong Hàn ngồi xổm trên mặt đất mất kiên nhẫn đáp.

Trần Ngọc lại gần, cư nhiên phát hiện từ trong ngực Phong Hàn tiểu báo tử run rẩy thò đầu ra, báo con đáng thương mặc dù bị dọa sợ muốn chết, nhưng vẫn cắn chặt lấy y phục của Phong Hàn, phòng ngừa mình té xuống, Phong Hàn hiển nhiên không có ý định giúp đỡ nó.

“Báo con làm sao mà biết?” Trần Ngọc sửng sốt.

Phong Hàn ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt ngươi là đồ ngốc nhìn Trần Ngọc một lúc lâu, chỉ chỉ tấm gương trên đất, mà Phong Hàn mới nãy rõ ràng một mực quan sát tấm gương kia.

Đó là chiếc gương thanh đồng một mặt, cũng chính là Chân Ngôn Kính mà Khương lão gia đã nhắc tới.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc tức giận muốn thét lên tối om om vậy ta làm sao mà nhìn thấy được, trừ phi ngươi không phải là người! Không phải người… Trần Ngọc theo bản năng liếc Phong Hàn, câu chửi muốn thốt ra lại nuốt xuống.

Vì muốn mau sớm tìm được mọi người cùng rời đi lực chú ý, Trần Ngọc xách tấm gương trên đất lên, nhìn thứ được gói là Chân Ngôn Kính này. Mặt kính đối diện với cậu có rất nhiều tạp sắc kim loại, lấm tấm phủ đầy mặt kính, giống như một kiệt tác bị thất bại. Nhưng khi Trần Ngọc quan sát kỹ, thì phát hiện những kim loại lóe sáng kia thật ra là được khảm ở trên tấm gương thanh đồng, hơn nữa phương hướng hình như có quy luật nhất định.

“Đây là tinh đồ.” Phong Hàn chợt nói.

Trần Ngọc giật mình, thầm mắng một tiếng hồ đồ. Đây rõ ràng là mặt sau của tấm gương, Trần Ngọc đem gương lật ngược lại, mặt trước âm trầm thâm u phảng phất như làn nước hắc ám, không biết là được làm từ vật liệu gì.

Đây là Chân Ngôn Kính?

Trần Ngọc thầm nghĩ, sau đó cậu hoảng sợ phát hiện trên mặt gương cư nhiên xuất hiện hai chữ phồn thể: Đúng vậy.

Trần Ngọc chợt ngẩng đầu, phát hiện Phong Hàn hình như cũng không nhận ra có gì bất thường, đối với cái gương không có hứng thú, đứng lên đi về phía nơi còn tối đen hơn, nói cách khác, Phong Hàn không nhìn thấy hai chữa kia.

Cái gương này thế mà có thể cảm nhận được nghi vấn trong lòng cậu? Trần Ngọc vội cúi đầu tiếp tục vừa quan sát tấm gương vừa hỏi trong lòng: Mọi người khi nãy đang ở đâu?

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc chăm chú nhìn tấm gương, qua một lúc lâu, mặt gương đen sẫm tựa hồ có ba quang chớp động, sau đó xuất hiện một cụm từ khác: Ở một không gian khác.

Kháo a, Trần Ngọc chửi thầm trong lòng, cái gì gọi là một không gian khác, Chân Ngôn Kính này căn bản là gạt người. Cậu muốn vứt cái gương đi, nhưng lại ngừng lại, tiếp tục hỏi: Chúng ta có thể thoát khỏi quỷ thành hay không? Có đường ra ngoài hay không?

Gương hiển hiện: Có thể, từ hồ nước trước mặt Ngọc Tháp có thể thoát ra ngoài.

Thì ra cái tháp này gọi là Ngọc Tháp sao? Trần Ngọc đứng dậy, chuẩn bị đi tìm những người khác, thấy A Cát cùng Phong Hàn đều đang tìm kiếm chung quanh, cậu giật mình, cúi đầu lại hỏi: Trong phòng có mấy người?

Lần này phải mất một lúc lâu, trên mặt gương mới hiện lên: Không người.

Trần Ngọc nhất thời rùng mình, gặp phải gương quỷ rồi, tuyệt đối không thể, coi như người khác đều không phải, Trần Ngọc cậu sao có thể không phải là người. Đợi đã, người khác đều không phải là — cậu theo bản năng ngẩng đầu lên quan sát những người còn sót lại trong phòng. Phong Hàn cùng A cát đang tìm kiếm ở góc xa nhất, Chúc hầu tử đang đi về phía Trần Ngọc, vẻ mặt rất kỳ quái.

Khi chúc hầu tử đã tiến lại rất gần, Trần Ngọc bỗng nhiên giơ tay lên, họng súng màu đen chỉ thẳng vào trái tim của Chúc hầu tử.

Ánh mắt Chúc hầu tử chợt lóe, chăm chú nhìn vào ngực Trần Ngọc, bất ngờ giơ tay lên bắt được Trần Ngọc gần trong gang tấc, căn bản không thèm để tâm đến nòng súng lạnh như băng.

https://thuviensach.vn

Xúc tu màu trắng trong nháy mắt từ tay áo lan tràn ra ngoài, quấn quanh cố định thật chặt nửa người trên của Trần Ngọc, thậm chí còn luồn cả vào trong súng.

Trần Ngọc chỉ cảm thấy trên da có thứ gì đó dinh dính ươn ướt đang hoạt động, sau đó thấy trong miệng chúc hầu tử phun ra một lượng lớn xúc tu. Ghê tởm, quái đản, giống như trong giấc mơ của Trần Ngọc, xúc tu quấn quanh cổ cậu, tình huống nguy cấp như thế nhưng Trần Ngọc không dám lên tiếng. Bởi vì đã có một chiếc xúc tu đung đưa trước mặt cậu, chỉ chờ cậu há mồm là lập tức xâm nhập.

Trần Ngọc hung hăng nhìn chằm chằm đôi mắt lạnh lẽo như loài bò sát của Chúc hầu tử, tại sao hắn lại là quái vật, rõ ràng vừa nói vừa cười, còn có vẻ mặt sợ hãi, hắn diễn xuất thật con mẹ nó cũng thành công quá đi. Trần Ngọc mồ hôi trên mặt nhỏ xuống cổ áo, khóe mắt dư quang liếc nhìn Phong Hàn cùng A Cát căn bản không hề chú ý đến bên này. Trần Ngọc cắn răng, chuẩn bị ôm cái con cổ này lăn về phía Phong Hàn.

Thế nhưng, Chúc hầu tử rất giảo hoạt, tựa hồ nhìn thấu ý định của Trần Ngọc, chợt từ trong miệng phun ra một khối gì đó màu trắng tương đối lớn, đập vào mặt, giống như muốn bao phủ cả khuôn mặt của Trần Ngọc.

Trần Ngọc theo bản năng nhắm mắt lại, cảm thấy trên người nóng lên, đầu quay quay, nhưng không có cảm giác hít thở không thông.

Trần Ngọc từ từ mở mắt ra, phát hiện các xúc tu trên cổ mình bắt đầu phiếm đen, màu đen kia lan tràn cực nhanh, giống như là ăn mòn màu trắng, đảo mắt đã thấy ngay cả xúc tu trong miệng Chúc hầu tử cũng đều biến thành màu đen. Trong mắt Chúc hầu tử không ngờ còn có thể nhìn ra sự kinh hoảng, tựa hồ muốn tìm cách chạy trốn, rồi lại đưa tay bóp chặt cổ của mình, muốn phun thứ gì ra. Cuối cùng ngã trên mặt đất, cả người đen nhánh.

https://thuviensach.vn

Động tĩnh bên này khá lớn, Phong Hàn cùng A Cát đều chạy về lại gần, thấy xúc tu trên đất cùng Chúc hầu tử đã hoàn toàn khô quắt biến sắc. A Cát lẩm bẩm nói: “Hắn lại là cổ…”

Trần Ngọc thở hổn hển đi về phía trước rửa mặt, cảm giác bị xúc tu bò qua đến bây giờ vẫn khiến cậu thấy ghê tởm.

Phong Hàn nhìn cậu, nhẹ nhàng nói: “Ngươi rất may mắn, cổ trùng trong Thanh Long Hoàn quá bá đạo, mà hủy cổ của nữ vương do thèm muốn con mồi của chúng, song phương tranh chấp, hiển nhiên hủy cổ thất bại thảm hại.”

Trần Ngọc mắt trợn trắng, hữu khí vô lực nói: “Cảm ơn, nhưng nguyên nhân này hiện tại khiến ta cao hứng không nổi,” Dù sao chết trong tay mấy thứ này đều rất thống khổ.

Đúng lúc ấy, trong đại sảnh chợt truyền đến thanh âm vật gì đó bị nứt ra, sau đó lại có tiếng một vật không lồ nặng trịch ầm ầm rơi xuống đất, mặt đất thậm chí còn rung rung.

“Là tảng đá!” A Cát kêu lên, “Hơn nữa, đại sảnh này đang thu nhỏ lại, hình như nó – nó muốn vây chúng ta ở bên trong.”

Theo lời nói của A Cát, vách tường đang từ từ rút ngắn khoảng cách, Trần Ngọc chỉ kịp xốc lên balô, ôm lấy tiểu báo tử, Phong Hàn chợt giơ tay lên kéo cậu thối lui thật nhanh vào bên tường.

Trần Ngọc thấy nơi bọn họ vừa đứng đã bị một hòn đá khổng lồ nện xuống.

Bởi vì sau lưng mạnh mẽ đụng vào tường, Trần Ngọc rên rỉ một tiếng. Phong Hàn ôm cậu đứng ở bên tường, còn A Cát núp ở một đầu khác.

https://thuviensach.vn

“Mau, chúng ta phải nghĩ cách rời khỏi chỗ này.” Trần Ngọc lo lắng nói.

Phong Hàn quay đầu nhìn qua canh cửa cuối cùng kia, không biết đang suy nghĩ điều gì. Trần Ngọc vừa định thúc giục hắn, Phong Hàn chợt cúi đầu, hôn Trần Ngọc.

Trần Ngọc trừng lớn mắt, đây là ý gì?

Đôi mắt của Phong Hàn trong bóng tối lóng lánh màu vàng kim, giống như dã thú đang quan sát con mồi của nó. Trần Ngọc giằng co, song khí lực của cậu không thể sánh bằng Phong Hàn. Không chỉ kém, mà còn là kém gần một vạn lần. Bị một người hung hăng xâm lấn, hàm răng bén nhọn còn nhẹ nhàng cắn xé đôi môi cùng đầu lưỡi của Trần Ngọc, Trần Ngọc ban đầu bởi vì tê dại mà mê muội, cậu giận đến mức muốn mắng chửi người, cảm giác này thật không tốt chút nào.

Nếu như có thể, cậu tình nguyện hy vọng hắn đem người khác mà hôn đến mức ngất đi.

Sắc mặt của Trần Ngọc càng ngày càng hồng, Phong Hàn chợt rời khỏi bờ môi của cậu, quay đầu nhìn về phía cửa nhàn nhạt nói: “Chúng ta nên đi.”

Trần Ngọc không kịp chất vấn, A Cát đã chạy tới. Ba người vội vã đến cạnh cửa, Trần Ngọc phát hiện cửa đã bị Thẩm Tuyên mở ra, trong lòng không khỏi mừng như điên, lại có một ý tưởng khác, có lẽ, mọi người đều đã lên tầng thứ tư rồi.

Phong Hàn đẩy cảnh cửa thông lên tầng cuối cùng ra.

-END 37-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Cánh cửa trước mặt từ từ mở ra, không giống với tầng thứ ba vô tận bóng tối, bên trong hết sức sáng sủa. Ba người trừng mắt nhìn, cố gắng thích ứng ánh sáng đột nhiên xuất hiện. Sau đó phát hiện thứ phát ra ánh sáng không phải là trường minh đăng thường gặp, mà là một hạt châu khổng lồ được khảm trên nóc phòng.

Ánh sáng nhu hòa mà rực rỡ tỏa xuống, ở bốn phía là sa mỏng không gió mà lay động.

Tầng thứ tư của Ngọc Tháp, sáng ngời mà hoa lệ, ở giữa là một vương tọa khổng lồ, phía trên song song ngồi hai người, một nam một nữ. Cô gái đầu đội kim quan, dùng khăn che nửa khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt đang khép hờ, bạch y bao lấy thân thể thon dài mà lả lướt hấp dẫn, bên phải là bả vai cùng cánh tay như bạch ngọc để trần, trên cánh tay mang một chiếc vòng màu vàng kim. Mặc dù không thấy rõ mặt, nhưng chỉ qua vóc người và khí thế, nữ vương của quỷ thành cũng nhất định là tuyệt thế mỹ nữ.

Thế nhưng, khiến cho Trần Ngọc nhìn không chớp mắt chính là nam tử áo đen ngồi bên cạnh nữ vương, ở trước mặt vị nữ vương tôn quý vô cùng này, nam tử áo đen tùy ý dựa ở một bên mà hoàn toàn không hề bị che khuất nửa phần khí thế. Đôi mắt đen quá mức dị thường, phảng phất mang theo chút ma tính, tĩnh mịch mà xinh đẹp, khuôn mặt tinh sảo hoàn mỹ làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Mặc dù khóe miệng luôn mang theo ý cười nhàn nhạt, nhưng từ đầu đến chân, ngay cả một cọng tóc, đều thể hiện rõ sự cao ngạo.

https://thuviensach.vn

Hai người lẳng lặng ngồi đó, giống như một bức họa duy mỹ mà sinh động.

Nam tử mặc áo choàng đen ngồi trên vương tọa sắc mặt tái nhợt đến gần như trong suốt, khi ba người vừa tiến vào, hắn bèn nhìn về phía Phong Hàn, ánh mắt còn quét qua cổ Trần Ngọc, nhẹ nhàng nói: “Ngươi đã đến rồi.”

Trần Ngọc lấy làm kinh hãi, qua mấy ngàn năm, hai ngươi kia vẫn còn sống! Nhưng khi thấy bộ dáng của họ, lại không giống như bị thi hóa, chẳng lẽ thành tiên thật?

Thanh âm của nam tử tựa hồ quấy rầy đến nữ vương đang ngủ say, lông mi run rẩy, nữ vương từ từ mở mắt ra, trong đôi mắt cực đẹp lạnh lẽo dị thường, Trần Ngọc hoài nghi nàng nhìn ba người bọn họ so với nhìn thấy sâu bọ không có gì khác biệt.

Nữ vương cau mày, nhàn nhạt lên tiếng: “Ta không thích có người quấy rầy chúng ta.” Nói xong, hướng về phía Trần Ngọc ba người từ từ nâng lên một cánh tay.

Tâm của Trần Ngọc cũng theo đó mà khẩn trương hẳn lên, trong bức bích họa ở thần miếu trước khi tiến vào quỷ thành, có thể thấy được nữ vương rất tàn nhẫn máu lạnh, nàng tuyệt đối sẽ không tha thứ cho bất luận kẻ nào xông vào nơi nàng an nghỉ.

Nhưng, một cánh tay thon dài tinh tế duyên dáng khác cản lại đôi tay của nữ vương, nói: “Lần này để ta”, thanh âm trong trẻo lạnh lùng kỳ ảo, tựa như gần mà lại rất xa.

Nữ vương quay đầu nhìn về phía nam tử áo đen bên cạnh, trong đôi mắt lạnh như băng lập tức hiện lên sự nhu hòa, ôn nhu nhìn nam tử nói: “Được, ngươi đã có hứng thú, vậy thì tùy ý ngươi. Dù sao thế giới này được tạo ra chính là vì ngươi, chỉ là để cho ta được thấy ngươi hoàn

https://thuviensach.vn

chỉnh…. ngươi muốn thế nào thì thế đó đi, qua mấy ngàn năm, có thể cả ngày lẫn đêm thấy cái bóng của ngươi, ta đã không còn tiếc nuối điều gì.”

Nam tử áo đen vẫn mỉm cười như cũ, mặc dù trong đôi mắt đen như mực chỉ có sự lạnh lẽo cùng đạm mạc, tiến tới bên cạnh nữ vương nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt của nàng: “Ngủ đi.” Ngay sau đó lông mi của nữ vương lại rũ xuống.

Khi nam tử quay đầu lại, trong mắt mang thao sự châm chọc nhàn nhạt nhìn Phong Hàn, thanh âm êm ái giống như nói với tình nhân: “Phong Hàn, năm đó ngươi tính toán thực sự rất chuẩn, đem ta vĩnh viễn bị vây khốn ở nơi này. Có điều,” nam tử áo đen quay đầu ánh mắt thâm trầm quan sát Trần Ngọc ở một bên, tiếp tục nói: “Mùi vị của tế phẩm rất tiên mỹ đi? Đây chính là lễ vật ta đưa cho ngươi. Thật là hiếm thấy, ngươi vẫn giữ hắn lại. Sao thế, lại bị nhược điểm trói buộc rồi?” Nói tới đây, cư nhiên khẽ mỉm cười, người đẹp như vậy khi cười rộ lên, nếu như không hiểu hàm nghĩa trong lời nói của hắn, thật sự là cảnh đẹp ý vui.

Phong Hàn lãnh đạm theo dõi hắn, qua một lúc lâu mới lên tiếng: “Ngươi bị vây ở chỗ này nhiều năm như vậy, tại sao còn chưa nhận thua? Những thứ đó nên trả lại ta.”

Nam tử áo đen khóe miệng khẽ nhếch: “Tại sao phải nhận thua, mặc dù ta thua, nhưng ngươi cũng không thể thắng. Hơn nữa, ta vĩnh viễn sẽ không đem những thứ đó cho ngươi. Ta không thoát ra được, ngươi nếu tiến vào, cũng giống như ta không có cơ hội ra ngoài, nơi này vốn chính là một không gian khác.”

Chân mày của Phong Hàn cau chặt, quan sát bốn phía, khi thấy người áo đen đang nhìn chằm chằm Trần Ngọc, lại quay đầu nói: “Ngươi giúp hắn lấy Thanh Long hoàn xuống, ta thả ngươi ra ngoài.”

https://thuviensach.vn

Nam tử áo đen nhìn Phong Hàn lãnh tĩnh cùng Trần Ngọc ngu ngơ, cười cười: “Nếu như ngươi muốn cởi Thanh Long Hoàn ra chỉ có hai biện pháp: thứ nhất là ta chết, Thanh Long Hoàn tự gỡ bỏ; còn cách thứ hai, ta đã đến một vài nơi, ở đó đều có chìa khóa của Thanh Long Hoàn, ngươi có thể từ từ mà tìm kiếm. Nhưng nên nhớ, nếu như ba năm sau, ngươi còn chưa tìm hết được toàn bộ, hắn sẽ vạn cổ phệ tâm mà chết.”

Phong Hàn trên mặt không có bất luận biểu tình gì, Trần Ngọc thế nhưng cảm nhận được sát khí chung quanh hắn. Phong Hàn lạnh lùng nói: “Ngươi chẳng qua chỉ là cái bóng của hắn, ta giết ngươi có ích lợi gì?”

Nam tử áo đen ánh mắt chợt lóe, cuối cùng nở nụ cười, “Bị ngươi nhìn thấu a, ta đã quên mất, đúng vậy, ta không phải là hắn, nhưng ta lại là một phần của hắn. Năm đó ngươi thiết trí cạm bẫy, đem ta vây ở chỗ này, ta không thể không tạo ra một ta khác lưu lại trong này.”

“Như vậy, ngươi chỉ có thể chọn cách thứ hai. Chỉ có điều,” Ánh mắt đen láy kia quét về phía Trần Ngọc, nói: “Ngươi đã không còn thời gian, kế hoạch của ta lập tức sẽ thành công. Mà nữ vương sáng tạo ra không gian này, cũng rất muốn nhanh chóng hủy diệt.”

A Cát không nhịn được hỏi: “Tại sao, nữ vương vì ngươi sáng lập ra cái thế giới này, ngươi lại không chút do dự phá hủy nó?”

Nam tử áo đen kinh ngạc nghi hoặc nhìn A cát, nhàn nhạt nói: “Nàng muốn trường sinh, ta đã cho nàng.” Nói xong quay về phía Phong Hàn: “Mà nếu như ngươi muốn từ nơi này thoát ra ngoài, chỉ có một biện pháp, chính là đem đầu người được chọn đặt trên tế đài. Nói cách khác, giết tế phẩm của ngươi.”

Giết tế phẩm, giết tế phẩm…. tiếng nói vẫn còn vang vọng trong không trung, thân ảnh phía trước vương tọa đã mờ nhạt dần.

https://thuviensach.vn

Giống như trong không gian này, chưa từng có bất cứ ai. Nhưng, Trần Ngọc bọn họ rất nhanh phát hiện, cửa thông xuống tầng dưới đã không thấy, tựa như nơi đó cho tới bây giờ vẫn chỉ là một bức tường đá lạnh lẽo.

Trần Ngọc cùng a Cát nhìn đài tế xuất hiện ở góc đông nam của căn phòng đến ngây người, Phong Hàn nhưng không hề nhìn người khác, trực tiếp đi về phía Trần Ngọc nói: “Thật xin lỗi.”

-END38-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Thật xin lỗi? Trần Ngọc ngây người, lần đầu tiên cảm thấy khó thở khi phải đối mặt với Phong Hàn, không thể suy nghĩ. Phong Hàn quá mạnh mẽ, cơ hồ không gì không làm được, đối với người khác lãnh đạm lễ độ, vô hình trung cũng cự tuyệt mọi người đến gần. Một Phong Hàn như vậy, đã từng cứu cậu rất nhiều lần, dù cho Trần Ngọc không muốn thừa nhận, nhưng sự tín nhiệm cùng ỷ lại vào Phong Hàn có lẽ đã thành thói quen. Tại sao lại muốn nói câu thật xin lỗi này? Trong mắt Trần Ngọc thoáng qua sự thống khổ và bất đắc dĩ khó thấy, nhưng vẫn đứng nguyên tại chỗ, thản nhiên nhìn Phong Hàn.

Tế phẩm, không sai, Trần Ngọc cậu chính là tế phẩm của Phong Hàn. Giết tế phẩm mới có thể thoát ra ngoài.

Phong Hàn nhất định rất muốn thoát khỏi nơi này, thế nhưng, Trần Ngọc cậu cũng còn có việc nhất định phải làm.

Cánh tay cầm súng của Trần Ngọc căng thẳng, Phong Hàn giống như không trông thấy khẩu súng trong tay Trần Ngọc, bước chân đi tới không có nửa điểm do dự. A Cát ở phía xa yên lặng quan sát, trong mắt mang theo lo lắng.

Trần Ngọc cố gắng suy nghĩ, người này, ở nhà mình ăn không ở không, lại còn hay sai phái người khác, tính tình bá đạo ác liệt tới cực điểm, khuyết điểm quá nhiều. Mà hiện tại, hắn muốn giết cậu!… Trần Ngọc yên lặng lẩm bẩm, trong đầu lại nhớ tới mỗi lần gặp nguy hiểm Phong Hàn luôn tìm được cậu, khoảnh khắc nắm lấy đôi tay của hắn, sự ân cần chân thành

https://thuviensach.vn

tha thiết mà ấm áp hiện lên trong đôi mắt, bàn tay cầm súng của Trần Ngọc từ từ thả lỏng. Nếu như nhất định phải có tế phẩm mới có thể ra ngoài, như vậy cậu làm tế phẩm thì sao chứ.

Không phải Trần Ngọc cậu cao thượng, mà là trường hợp này không cần thiết phải tranh đoạt cơ hội sống sót. A Cát vốn là do cậu mang vào, vẫn còn là một hài tử chưa trưởng thành, theo nghĩa mà nói, cậu phải chịu trách nhiệm với thiếu niên này; mà Phong Hàn, tình tính xấu xa cũng chỉ khi ở nhà, còn cứu cậu rất nhiều lần, lần này để cậu cứu hắn vậy.

Phong Hàn túm lấy cổ áo của Trần Ngọc vẫn đứng yên không nhúc nhích, ánh mắt hắc sắc phiếm kim quang thâm sâu quan sát cậu, người bên cạnh đôi mắt thoạt nhìn lạnh như băng mà không có bất cứ biểu cảm gì, Trần Ngọc cảm thấy sự thâm trầm đó khiến cho cậu đoán không thấu, nhưng trong lòng vẫn cực kỳ khó chịu.

Ngón tay thon dài đặt trên cổ Trần Ngọc, chiếc nhẫn lạnh lẽo chà xát lên da, chỉ cần bàn tay này khẽ dùng sức….

Phong Hàn bình thản nói: “Thật xin lỗi, đã cuốn ngươi vào chuyện này, đây là việc ngoài dự tính của ta. Ngươi yên tâm, ta sẽ dẫn ngươi thoát ra ngoài.” Hắn vuốt ve Thanh Long Hoàn rồi xoay ngươi đi về phía đài tế.

Phong Hàn nhấc chân đạp đài tế ra, thạch đài khổng lồ lăn trên mặt đất, tiếng vang nặng nề kèm theo sự chấn động khe khẽ. A Cát thở phào nhẹ nhõm, đi về phía Trần Ngọc, nói: “Những gì người đó nói là thật hay giả vẫn chưa xác định được, dù cho là thật, ta cũng không tán thành cách giết chết đồng bạn. Cũng may hai người các ngươi đều… không vụ lợi, như vậy, bây giờ, chúng ta cần phải nhanh chóng tìm được cửa ra ngoài.” Nói xong vỗ vỗ bả vai Trần Ngọc, sau đó đi về phía bức tường.

Trần Ngọc nhìn về phía Phong Hàn, có sự xúc động không thể lý giải nổi. Cậu không thể không thừa nhận, người chân chính không vụ lợi là

https://thuviensach.vn

Phong Hàn, cảm thấy một người căn bản không hiểu bất cứ cảm tình gì như hắn mà lại không hề do dự xin lỗi cậu, ý nghĩ muốn giết Trần Ngọc ước chừng chưa bao giờ có. Mà chính bản thân cậu, thật ra thì rất ích kỷ, nếu như phải đối mặt với việc lựa chọn sống hay chết thêm lần nữa, đứng trước mặt cậu không phải là Phong Hàn, có thể nổ súng hay không ngay cả cậu cũng không dám chắc.

Đối diện truyền đến tiếng gõ lên thạch bích, Phong Hàn xa xa nói: "Có lẽ phía sau đài tế là cửa ra."

Trần Ngọc cùng A Cát đều thầm thở phào nhẹ nhõm, bị giam ở một nơi kì cục thế này, áp lực rất lớn, vội bước nhanh đến sau lưng Phong Hàn.

Phong Hàn dùng tay chà xát vách tường, những nơi bàn tay hắn đi qua, màu đen trên vách tường chầm chậm rơi xuống, lộ ra thứ màu trắng bên trong. Trần Ngọc cùng A Cát liếc nhau một cái, nghi hoặc lấy tay sờ sờ mặt tường.

"Đây là băng?!" Trần Ngọc khiếp sợ, mặc dù bây giờ nhiệt độ không cao, nhưng tuyệt đối không thể dưới mười độ, sao lại có băng?

Phong Hàn cau mày, nhìn kỹ, thỉnh thoảng lấy tay gõ gõ, cuối cùng lắc đầu, nói: "Không phải là băng, là một loại tinh thạch. Trên tinh thạch có thoa một lớp vật liệu màu đen che ánh sáng, có thể thấy có người cố ý để ở chỗ này."

Trần Ngọc cùng A Cát cảm thấy tò mò, giơ đèn pin mắt sói lên nghiên cứu tinh thạch mỹ lệ thông suốt hơn nữa còn dị thường lạnh lẽo này. Một lát sau, a Cát thấp giọng nói: "Các ngươi không cảm thấy, đồ vật bên trong tinh thạch này rất kỳ quái sao?"

Trần Ngọc cũng nhìn thấy thứ màu đen đặt bên trong ngọc bạch tinh thạch, lúc đầu cứ nghĩ đó là hoa văn vốn có của tinh thạch, nghe những gì A Cát nói, không khỏi để ý quan sát kỹ hơn, nhìn thử sau đó bất chợt lui về

https://thuviensach.vn

sau một bước. cái bóng màu đen bên trong, mơ hồ là đầu và bả vai của một người, chẳng qua cái đầu đó có loại quái dị không thốt nên lời, tựa hồ người nọ đang há miệng muốn thét lên.

Phong Hàn ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục lau thứ màu đen bao trùm lên tinh thạch, bóng người càng ngày càng rõ ràng. Khi đã xóa sạch đến phía dưới, đột nhiên tiến lại gần quan sát tinh thạch. Hai người thấy tay Phong Hàn đang chạm vào một cái ống bằng đồng xanh vươn ra từ trong tinh thạch, Phong Hàn nghi hoặc nhìn cái ống, phát hiện bên trong có dấu vết ám muội.

Phong Hàn đưa tay sờ một chút, ngửi thử, thấp giọng nói: “Là máu.”

“Cái ống này thông với tới đài tế, nói cách khác, máu trên tế phẩm bằng đầu người sẽ theo cái ống này rót vào trong tinh thạch.” Phong Hàn lãnh đạm nói.

“Nhưng làm vậy để có ích lợi gì? Máu có thể dẫn phát cái gì sao?” A Cát trăm điều nghi hoặc, những thứ bên trong quỷ thành, quả thật đều rất thần bí.

Lúc này, Phong Hàn đã lau sạch sẽ cả khối tinh thạch, Trần Ngọc càng nhìn càng thấy kinh hãi. Cả tinh thạch giống hệt như một cánh cửa lớn nhỏ, ban đầu được khảm ở trên thạch bích phía sau đài tế, lúc trước chỉ có thể trông thấy một phần nhỏ, còn tưởng rằng bóng đen kia chẳng qua chỉ là hoa văn của tinh thạch. Bây giờ cái bóng màu đen bên trong tinh thạch đã có thể phân biệt được, ba người đều trầm mặc, cái này cũng không thể coi là bóng người. Nửa thân trên đúng là hình người, nhưng phía dưới lại giống thú, bởi vì ở bên trong tinh thạch nên không thể trong được rõ lắm, chỉ nhận ra vô số cái chân cùng cái đuôi dây dưa, giương nanh múa vuốt, động tác dữ tợn. Kỳ quái hơn chính là, phần lưng của quái vật nửa người nửa thú này có bảy vật hình tròn.

https://thuviensach.vn

A Cát cẩn thận đến gần, nương theo ánh sáng của đèn pin mắt sói, ắc mặt tái nhợt quay đầu lại, “Đây rốt cuộc là cái gì? Tại sao lại bị phong ấn ở bên trong tinh thạch?”

Trần Ngọc lui về sau một bước, lặng lẽ lấy Chân Ngôn Kính ra. Vật này từ lần trước tình cờ trông thấy, còn tiến hành một phen hỏi đáp, Trần Ngọc liền len lén cất đi, vật này là bảo vật vô giá, nói không chừng khi thoát ra ngoài Chân Ngôn Kính còn có thể hỗ trợ.

Trong lòng lặng lẽ đặt câu hỏi: Vật bên trong là cái gì? Để ở nơi này có mục đích gì?

Mặt kính thâm u từ từ hiện lên một hàng chữ: Thiên Ngô, tắm máu mà sống.

Nói cách khác, nếu như cậu thật lấy đầu của mình xuống để ở chỗ này, cũng chẳng khác gì dẫn con quái vật nọ tới đây. Người áo đen kia, bộ dáng thì đẹp đấy, nhưng tâm tư quá ác độc, nhất định sẽ gặp báo ứng.

Trần Ngọc lại hỏi: Hiện tại không có tế phẩm, nó có phải là vật chết hay không?

Mặt kính nhanh chóng lại hiện ra sáu chữ: Nam thủy tiến, Thiên Ngô xuất (đổ nước phương Nam vào, Thiên Ngô sẽ ra ngoài)

Trần Ngọc lẩm bẩm: “Thiên Ngô xuất?”

Phong Hàn đang ở trước mặt tinh thạch quay đầu nhìn Trần Ngọc một cái, ngay cả A Cát cũng hăng hái bừng bừng trông sang, hỏi dồn: “Cái gì?”

Trần Ngọc nói: “Thiên Ngô là quái vật nửa người nửa thú trong Sơn Hải kinh (*), cũng được một số người gọi là thủy thần, có tám đầu, tám chân, tám đuôi. Sau cũng có người cho rằng, trước khi bị Tần diệt, người Ngô sùng bái một loại quái vật, biến nó thành đồ đằng, chính là Thiên Ngô

https://thuviensach.vn

sau này.” Nói tới đây, hai người tựa hồ ý thức được điều gì, Trần Ngọc cùng A Cát đồng thời nhìn vào quái vật ở bên trong, cả người rét run.

Trên lưng quái vật, là bảy cái đầu khác của nó. Thật khó có thể tưởng tượng nổi, nữ vương rốt cuộc làm cách nào tạo ra được những quái vật như vậy.

Đúng lúc ấy ở phía sau, trên một bức tường khác chợt phát ra thanh âm nặng nề, ba người nhanh chóng quay lại nhìn, phát hiện trên tường xuất hiện những cái hốc to bằng nắm tay, nước đang không ngừng chảy ra từ đó.

Bất kể nước này rốt cuộc là từ đâu tới, Trần Ngọc cầm la bàn phong thủy lên, nhìn lướt qua, phát hiện nước chảy vào quả nhiên theo hướng nam, lo lắng lên tiếng: “Không ổn, chúng ta phải nhanh chóng tìm được cửa chạy ra ngoài, nếu nước mà ngập, quái vật kia sẽ thóat ra.”

Thế nhưng loay hoay tìm kiếm một hồi, khi mực nước đã dâng đến thắt lưng cả ba người, vẫn chưa tìm thấy bất kỳ một cánh cửa nào. Trần Ngọc cơ hồ sờ soạng từng tấc thạch bích, nếu quả thật có cửa, hẳn là không thể qua được mắt cậu. Cuối cùng, Trần Ngọc thất vọng hung hăng đấm vào vách tường, nói: “Tại sao không có cửa? Xem ra ba người chúng ta không thoát ra được. Nếu như nước ngập, chết đuối là chuyện nhỏ, quái vật kia ra ngoài —”

Giống như đáp lại lời nói của Trần Ngọc, trên tinh thạch đột ngột xuất hiện vô số những vết rạn nứt, sau đó tuôn rơi xuống nước. Đồng thời minh châu trên nóc cũng tựa như đột nhiên biến mất, trong phòng không thấy được một tia ánh sáng.

Kèm theo đó là những vùng nước xoáy không ngừng xuất hiện, Trần Ngọc bám sát vào trên thạch bích tuyệt vọng kêu lên: “Vật kia không thấy đâu nữa, nó nhất định ở trong nước!”

https://thuviensach.vn

A Cát ở một hướng khác, hướng Trần Ngọc hô: “Đợi ở đó, tắt đèn pin, ngàn vạn lần chớ có lên tiếng.” Sau đó cùng Phong Hàn hít vào một hơi thật sâu, lặn xuống nước. qua một lúc, Trần Ngọc vẫn không hiểu hai người họ muốn làm cái gì, khi trong bóng tối truyền đến tiếng nước va đập dữ dội, mới nhận ra hai người đang quần nhau với quái vật.

Súng ngâm trong nước đã trở nên vô dụng, Trần Ngọc hít một hơi, rút chủy thủ ra ngoài, cũng lặn xuống. Đáy nước đen kịt, còn có mùi vị rữa nát khó chịu, Trần Ngọc chuẩn bị lại gần hỗ trợ, cậu cảm thấy nếu như hai người họ cũng bị giết, chỉ còn lại một mình mình, mới thật sự là điều kinh khủng.

Trong nước mang theo mùi máu tươi nhàn nhạt, khi Trần Ngọc rốt cuộc cũng bơi đến chỗ âm thanh náo động nhất, bất ngờ có một cơn sóng lớn tràn qua, đập vào mặt cậu, mùi máu tươi nồng nặc gay mũi, sau đó tất cả đều yên tĩnh trở lại.

“Phong Hàn! A Cát!” Trong không gian trống trải, chỉ có thể nghe thấy giọng nói run rẩy của Trần Ngọc.

Trần Ngọc luống cuống tay chân chuẩn bị bật đèn pin, một cánh tay lạnh như băng đã bịt kín miệng của cậu, sau đó có người thở hổn hển nói: “Đừng lên tiếng, Phong Hàn không ổn.” Ghé vào bên tai Trần Ngọc nói những lời này chính là A Cát, nói xong liền nhẹ nhàng kéo Trần Ngọc, bơi về phía tinh thạch bể nát.

Nói đó đã biến thành một cửa động ngăm đen, giống như miệng con quái vật không lồ ở trong nước, Trần Ngọc nhớ tới câu nói thật xin lỗi cùng ta nhất định dẫn ngươi ra ngoài của Phong Hàn, có lẽ bây giờ mình từ đây thoát ra ngoài, có thể còn cơ hội sống sót, nhưng – thở dài, Trần Ngọc buông tay A Cát ra, hướng về phía sau khoa tay múa chân, bơi trở lại. Theo động tác của cậu, trong nước xuất hiện ánh sáng mơ hồ, hiển nhiên do cậu đã bật đèn pin không thấm nước.

https://thuviensach.vn

Bọt nước sôi trào rồi biến mất, dưới mặt nước an tĩnh dị thường, Trần Ngọc khó khăn tìm kiếm nửa ngày, rốt cuộc phát hiện phía trước có người đang chậm rãi di động.

Trần Ngọc thiếu chút nữa quên mất mình vẫn còn ở trong nước, há mồm muốn gọi, lại nhịn xuống, bơi về bên đó.

Người kia đích thực là Phong Hàn, nhưng đúng như những gì A Cát đã nói, Phong Hàn rất không bình thường. Ánh mắt ngây dại, tròng mắt phiếm đỏ, giống như một cái xác không hồn, dưới đáy nước vô thúc di động.

Trần Ngọc ngừng lại một chút, ngay sau đó phát hiện, làn nước chung quanh Phong Hàn tựa hồ cũng có mùi máu tươi nồng nặc, y phục của hắn cơ hồ đều bị xé rách, loang thoáng có thể nhìn thấy da thịt bên ngoài, hắn bị thương rất nặng, nặng đến mức mất đi ý thức? Không do dự thêm nữa, Trần Ngọc cẩn trọng bơi lại gần muốn kéo Phong Hàn đến nơi khô ráo để băng bó.

Thế nhưng, trong khoảng khắc khi Trần Ngọc áp sát, ánh mắt của Phong Hàn chợt lóe, trong cổ họng phát ra thanh âm không rõ ràng, một tay bắt lấy Trần Ngọc đang muốn kéo hắn lên túm xuống.

Trần Ngọc giãy dụa bị Phong Hàn cản lại, sau đó cậu cảm thấy trên cổ tê rần, có thứ gì đó mềm mại áp vào cổ cậu. Trần Ngọc quả thực muốn mắng chửi người, bị thương nặng như vậy, điều quan tấm nhất vẫn là thức ăn sao…

Vì tìm kiếm Phong Hàn, Trần Ngọc ở trong nước đã nhịn thở thời gian dài, lúc này lại bị mất máu, cậu nhanh chóng cảm thấy chóng mặt, cậu sẽ không chịu được mất. Cậu không hề chú ý đến, vết thương trên người Phong Hàn lấy một tốc độ mà mắt thường có thể thấy được đang từ từ khép lại, khi Trần Ngọc không thể chịu thêm được nữa, trong đôi mắt đỏ rực

https://thuviensach.vn

lạnh lùng của Phong Hàn đã bị kim quang thay thế, sau đó hắn nhanh chóng áp lên bờ môi Trần Ngọc, độ khí cho cậu.

-END 39-

Chú thích:

(*)Sơn Hải Kinh: là cổ tịch thời Tiên Tần của Trung Quốc, trong đó chủ yếu mô tả các thần thoại, địa lý, động vật, thực vật, khoáng vật, vu thuật, tông giáo, cổ sử, y dược, tập tục, dân tộc thời kỳ cổ đại. Sơn Hải Kinh nguyên bổn có hình vẽ mô tả hắn hoi, gọi là "Sơn Hải Đồ Kinh", nhưng bản này đến đời Ngụy Tấn thì thất truyền. Có học giả cho rằng, Sơn Hải Kinh không chỉ đơn thuần là quyển sách ghi lại truyện thần thoại, mà là thứ sách địa lý thời cổ đại, bao quát nhiều loài chim thú khắp núi sông vùng Hoa Hạ lẫn các lãnh thổ hải ngoại. Tác giả và thời gian hoàn thành Sơn Hải Kinh chưa được xác định, trước thì cho rằng do Bá Ích và Đại Vũ làm, nhưng hiện giờ các học giả Trung Quốc cho rằng thời gian để hoàn thành sách này trải qua nhiều kỳ, làm bởi nhiều tác giả khác nhau, niên đại vào khoảng từ thời Chiến Quốc kéo dài cho đến đầu thời Hán. Sách có thể là do nhiều người ở nước Sở, Sơn Đông, Ba Thục cùng người từ nhiều địa phương khác, đến thời Hán thì được tập hợp lại để làm sách dạy học.

Sơn Hải Kinh chuyển tải nhiều thần thoại cố sự mang màu sắc thần bí với hàng loạt quái thú kỳ dị. Trong sách có rất nhiều chuyện được viết từ lời truyền khẩu, tập hợp thành nhiều bản khác nhau. Bản sách được cho là sớm nhất được hai cha con Lưu Hướng, Lưu Hâm soạn thành.

(Theo Tàng thư viện)

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Trần Ngọc bị Phong Hàn lôi kéo bơi đến bên cánh cửa xuất hiện phía sau tinh thạch vỡ vụn, bấy giờ trên đỉnh tháp đã có những vết rạn nứt chằng chịt như mạng nhện, nam tử áo đen nói muốn hủy đi cái không gian này, chẳng lẽ ý chỉ cả tòa tháp?

Lúc này, cánh tay Trần Ngọc đụng phải thứ gì đó trơn trượt bên cạnh, lia đèn pin qua, dưới ánh sáng mờ ảo của đèn pin Trần Ngọc thấy trong nước lại có một cái đầu người quái đản trôi nổi, ngay cả vẻ mặt cũng dữ tợn dị thường.

Từ khi bước vào quỷ thành cho đến lúc này không biết đã bị dọa biết bao lần, Trần Ngọc đã sắp chết lặng. Nhìn một lúc, rốt cuộc cũng nhận ra đó chính là cái đầu của Thiên Ngô, bị Phong Hàn hoặc A Cát chặt đứt. Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm, đèn pin cầm tay trong lúc lơ đãng quét qua đỉnh tháp, phát hiện phía trên vốn dùng minh châu xếp thành tinh vân đồ án đã không còn nữa, chỉ có thể trông thấy một cái bóng khổng lồ màu đen, mà cái bóng kia, tựa hồ đang chậm chạp chuyển động, giống như một con rắn khổng lồ.

Trần Ngọc chợt rùng mình, Phong Hàn cúi đầu nhìn cậu, hỏi: “Sao vậy?”

Trần Ngọc quan sát lại một lần nữa, tất cả đều bình thường, dường như cái gì cũng không có, cậu lắc đầu, có lẽ hết thảy chỉ vì bởi quá mức mệt mỏi cùng sợ hãi mà sản sinh ra ảo giác. Phong Hàn cũng không hỏi thêm, chỉ nhanh chóng mang theo Trần Ngọc bơi ra ngoài cửa.

https://thuviensach.vn

Bên ngoài là bậc thang dẫn xuống dưới, nước chảy xuôi theo từng bậc thang, bơi được một đoạn, do địa thế mà mực nước hiện tại chỉ đến hông bọn họ. Thềm đá rất dài, khi chuyển qua khúc quanh thứ nhất, Trần Ngọc phát hiện trên mặt nước có ánh sáng, lúc đến gần mới nhận ra là A Cát đang ở đó chờ bọn cậu.

Ánh mắt A Cát phức tạp nhìn hai người, nói: “Các ngươi không sao là tốt rồi, ta mới vừa thăm dò, bậc thang này thông ra ngoài tháp, chúng ta mau đi, nơi đây sợ rằng lập tức sẽ sụp.”

Trần Ngọc gật đầu, Phong Hàn đi ở phía trước, Trần Ngọc đi ở chính giữa, A Cát cố ý đi sau cùng, ba người lội nước đi xuống dưới. Quả nhiên đúng như những gì A Cát nói, đi xuống không bao lâu, đã đến được tầng chót, tầng chót chỉ có một cái cửa đá. Lúc này cửa đã nửa mở, có gió mát lùa vào.

Trần Ngọc dựng mi mắt, ngay sau đó lại nghĩ có thể là cửa đá vốn đã mở ra như vậy. Nhưng, nương theo ánh mắt của Phong Hàn nhìn sang khung cửa, trong lòng Trần Ngọc lại trùng xuống, nơi đó rõ ràng có một dấu tay nhuộm máu.

Phong Hàn cùng A Cát lạnh lùng quan sát dấu tay kia, mặt không đổi sắc tiếp túc đi ra ngoài, A Cát thấy Trần Ngọc do dự bèn đẩy cậu một cái, nói: “Đừng lo lắng, là Thiên Ngô, nó còn chưa chết hẳn, nhưng cũng không còn nguy hiểm nữa.”

Trần Ngọc gào khóc trong tâm, như vậy còn lo lắng hơn, bọn họ ở trong hang ổ người ta, lại đánh cho “chủ nhà” thương thế thảm trọng. Gia hỏa này trong truyền thuyết được tôn là thủy thần, chẳng biết có năng lực tư duy hay không, nhưng mà, thấy nó có thể tự mình mở cửa như thế này, kiểu gì cũng phải thông minh một chút, nếu không có nhiều đầu như vậy chỉ để trang trí sao? Cho nên, nó rất có thể hận thù chống chất mà đang trốn ở nơi nào đó, chờ đợi cơ hội ra tay báo thù.

https://thuviensach.vn

Phong Hàn đem cửa mở ra hoàn toàn, ba người trước sau rời khỏi ngọc tháp, cư nhiên là nơi mà bọn họ từng đi qua trước khi tiến vào ngọc tháp cách đó không xa.

Muốn thoát ra ngoài phải đối mặt với đám hủy cổ ghê tởm kia, ba người vừa đi vừa ghìm chặt súng đề phòng nhìn quanh bốn phía.

Thế nhưng, bốn bề tối đen như mực, pho tượng khổng lồ mang theo tiếng nước chảy cách đó không xa, không có lấy một động tĩnh.

Trần Ngọc chợt nhớ tới Chân Ngôn Kính đã nói nếu như muốn thoát khỏi đây, phải nhảy xuống hồ nước giữa các pho tượng. Nhưng, cái gương này rốt cuộc có đúng như trong truyền thuyết đồn đãi không gì không làm được, lời của nó có thể tin được hay không, bên dưới hồ nước có nguy hiểm gì đang chờ sẵn hay không, cũng chưa xác định được. Nếu như lại là cạm bẫy của nam tử áo đen thì phải làm sao đây?

Trần Ngọc nói ra vấn đề nan giải này với hai người còn lại, Phong Hàn muốn đi về phía rừng rậm nơi xa chợt ngừng lại, nói: “Nhảy xuống thử xem.”

A Cát mặc dù ngoài miệng không nói gì, cũng đi về phía hồ nước.

Trần Ngọc cau mày cường điệu: “Uy, chúng ta còn chưa xác định đó là đường ra hay là cạm bẫy, có thể chúng ta sẽ gặp phải nguy hiểm lớn hơn nữa —”

Phong Hàn diện vô biểu tình xoay người, nhìn Trần Ngọc một cái, nhẹ nhàng nói: “Ngươi càng ngày càng lắm mồm.”

Trần Ngọc tức giận tới mức trợn tròn mắt, vừa nãy mình quay lại tìm Phong Hàn, cũng coi như ân nhân cứu mạng. Thế nhưng, trong thái độ của hắn không có nửa phần cảm kích cùng tôn kính đối đãi với ân nhân cứu

https://thuviensach.vn

mạng này, lại ngày một thậm tệ hơn… Không, có lẽ trong nhận thức của Phong Hàn, mình làm như vậy là lẽ đương nhiên.

Sắc mặt A Cát ngưng trọng, vỗ vỗ bả vai Trần Ngọc, nói: “Đừng lo lắng, không sao hết, dù thế nào ở đây cũng sẽ không có thứ gì nguy hiểm hơn đâu.” Nói xong tròng mắt chợt lóe, chần chừ nhìn về phía sau Trần Ngọc, hỏi: “Sao ba lô của ngươi tai lại động đậy?”

Trần Ngọc khẽ kêu một tiếng, luống cuống tay chân lấy ba lô xuống, kéo khóa, bên trong lập tức thò ra một cái đầu xù lông. Cố gắng mở to đôi mắt đã biến thành một đường kẻ, hướng về phía Trần Ngọc nhe răng trợn mắt, trong cổ họng phát ra thanh âm gừ gừ cực kỳ bất mãn.

Sau khi nhìn thấy Phong Hàn gần trong gang tấc, tiểu báo tử đơn giản đem tiếng gào thét căm phận đầy sục sôi nuốt xuống phân nửa, bám vào cánh tay của Trần Ngọc, cúi đầu kêu thảm.

Trần Ngọc biết tiểu báo tử ở trong túi xách rất không dễ chịu, đưa tay vuốt vuốt lông nó, kết quả không như mong đợi, chẳng hề an ủi được báo con bị giam trong bóng tối còn bị lắc tới lắc lui. Trần Ngọc xé một miếng thịt khô cho nó, tiểu bảo tử vừa tiếp tục bất mãn gầm gừ, vừa nhanh chóng ngậm lấy.

Phong Hàn cùng A Cát đang quan sát đầm nước trước mặt, lấy tay xua xua cũng không thể trông tháy đáy, hoan toàn không tính được đầm nước này sâu bao nhiêu. Bên trong mơ hồ có cá nhỏ bơi lội, xem ra không phải là tử thủy.

Ánh sáng đèn pin cầm tay xẹt qua mặt nước, Phong Hàn chợt dùng tay chỉ về phía trong đầm nước, nói: “Theo nơi đó.”

Vì để tiết kiệm, ba người chỉ bật một cái đèn pin. Nghe thấy lời nói của Phong Hàn, phát hiện ra khác thường, hỏi: “Vật màu trắng bên kia là gì?”

https://thuviensach.vn

Trong đầm nước sâu chừng mười thước từ nam sang bắc, có một vật màu trắng giống như cây cột khổng lồ vắt ngang, đường kính phải hơn một mét. Có nơi còn uốn lươn, không biết dài bao nhiêu.

A Cát trầm ngâm một chút, nói: “Có lẽ đó chính là đường ra ngoài mà Chân Ngôn kính đã nhắc tới.”

Trần Ngọc ho khan một tiếng, khẽ liếc A Cát, nói: “Ta thấy ngươi nghĩ lạc quan quá rồi, vật kia ở trong nước thoạt nhìn rất quái dị.” Vừa nói vừa nhét báo con mới ăn no xong chuẩn bị lim dim buồn ngủ vào trong túi xách.

Phong Hàn nhìn cây cột màu trắng trong chốc lát, lãnh đạm lên tiếng: “Bất kể nó có phải là đường ra ngoài hay không, chúng ta cũng không còn nhiều thời gian nữa, bấy giờ nhất định phải rời khỏi đây.”

Cơ hồ ngay lúc ấy, mấy người nghe thấy được một âm thanh khổng lồ, quỷ thành với rừng cây rậm rạp sinh cơ bừng bừng mà lại thần bí, bắt đầu sụp đổ, những bức tường thành ầm ầm ngã xuống. Trong bóng tối giữa những tiếng động nặng nề nghiêng trời lệch đất tựa hồ còn kèm theo tiếng gào thét bén nhọn thảm thiết, giống như từ địa ngục vọng về.

Ngay cả ngọc tháp sau lưng ba người, là kiến trúc được bảo tồn nguyên vẹn nhất cả thành, cũng bắt đầu rơi xuống những hòn đá khổng lồ. Trong khoảnh khắc khi Phong Hàn kéo hai người lại, Trần Ngọc theo bản năng hét lớn: “Đợi đã, trước dừng lại, Phong Hàn, vật kia hình như đang chuyển đông! Trời ạ, nó thật sự đang chuyển động!”

A Cát sắc mặt tái nhợt khẳng định nói: “Hơn nữa, hình như nó cách chúng ta càng ngày càng gần.”

Cây cột khổng lồ màu trắng trong nước chậm rãi di chuyển về phía mấy người, Trần Ngọc thậm chí còn trông thấy lối vào to lớn hình bầu dục. Bởi vì vấn đề thể diện, cậu chỉ có thể đem cánh tay đang muốn túm lấy tay

https://thuviensach.vn

Phong Hàn chuyển sang túm lấy y phục của hắn, kêu lên: “Đây tuyệt đối là một vật còn sống, chúng ta không thể xuống đó!”

Phong Hàn không nhịn được liếc nhìn ngọc tháp phía sau lưng, nói: “Chúng ta nhất định phải xuống.”

“Ngươi phải hiểu, ta và A Cát chẳng qua chỉ là người bình thường, ngươi muốn đi thì đi một mình đi, chúng ta dầu sao —” Trần Ngọc đột ngột ngậm chặt miệng, bởi vì Phong Hàn đã kéo luôn hai người nhảy xuống đầm nước.

“Ngươi phiền muốn chết, ta cũng không phải trưng cầu ý kiến của ngươi.” Trong nháy mắt trước khi rơi xuống nước, Trần Ngọc nghe thấy lời nói của Phong Hàn. Một chuyện còn bi kịch hơn thế, cậu căn bản không có thời gian để mà tức giận, thứ màu trắng trong nước kia hiện tại đã dị thường rõ ràng, đầu rắn khổng lồ dưới mặt nước chờ bọn họ, loài bò sát to quá cỡ âm trầm ác độc nhìn chằm chằm ba người, từ từ há miệng ra.

Trần Ngọc chỉ kịp rút chuỷ thủ, ngay sau đó bị hút vào trong cái miệng rắn đang mở to, cậu theo bản năng đâm chọc loạn xạ, đồng thời nhắm mắt. Chủy thủ trong tay tựa hồ ghim lên một thứ mềm nhũn, tiếp đến mùi máu tươi lan tỏa.

Nhưng, thật lâu sau, cậu cảm thấy Phong Hàn bên cạnh vẫn nắm chặt lất tay cậu, không có gì phát sinh cả. Mở mắt ra, phát hiện bọn họ đang nhanh chóng chìm sâu xuống, mà phía sau Phong Hàn là những hình vòng cung màu trắng thật lớn, hai bên vòng cung tất cả đều khum khum lại giống như xương sườn của con người. Nửa vòng cung bao lấy ba người vào chính giữa, đây chính là con cự xà kia? Không, Trần Ngọc rốt cuộc cũng hiểu, đây là bộ xương rắn khổng lồ trong nước. Lúc trước ở trên mặt nước trông thấy cự xà, chẳng qua là dưới tình huống đặc biệt, khiến cho ba người nảy sinh ảo giác.

https://thuviensach.vn

Càng chìm sâu xuống, Trần Ngọc càng cảm thấy đôi mắt đau nhói, cảm giác hít thở không thông càng ngày càng nặng, đây rốt cuộc muốn dẫn đến đâu? Nếu không đến được đầu bên kia thì nhất định sẽ bị chết đuối.

Xương rắn vẫn quanh co xuống phía dưới, tầng cuối cùng hình như có nước xoay màu đen.

…

Khi Trần Ngọc ngã vật ra đất, cho rằng mình đã thăng thiên trong đầm nước rồi, nhưng khi quan sát tình hình chung quanh, khác xa so với thiên đường trong tưởng tưởng của cậu, nên cậu tin tưởng mình kỳ thực vẫn còn sống.

Nơi này đã không còn nước nữa, Trần Ngọc há mồm hít thở thật sâu, lại nhìn quanh bốn phía. Phía trên bên phải bọn họ có một cái hốc, cho nên đỉnh đầu không ngừng có gió lạnh thổi qua. Trần Ngọc trăm điều nghi vấn nhìn cái hốc phía trên, từ trong đầm nước chìm xuống, nơi này phải là đáy đâm mới đúng? Tại sao lại không có nước?

Phía dưới chợt có tiếng người rên rỉ, sau đó lạnh lùng nói: “Ngươi có thể đừng lộn xộn nữa hay không?”

Trần Ngọc bật đèn pin lên, lúng túng phát hiện mình đang đè lên người Phong Hàn, chả trách nơi này nhiều đá như vậy mà mình lại không cảm thấy đau đớn chút nào. A Cát cũng ở gần đó, đãng xoa chân ngồi dậy.

“Ngươi không sao chứ?” Trần Ngọc đỡ Phong Hàn lên, vạn phần chột dạ nói, Phong Hàn chỉ lạnh lùng quét mắt nhìn cậu một cái, ngay cả nói cũng lười liền nhắm nghiền hai mắt lại.

Trần Ngọc nhìn nhìn Phong Hàn và A Cát, cả hai người đều lộ ra thần sắc mệt mỏi, ngay cả chính cậu, mặc dù cậu không làm gì, nhưng cũng lười nhúc nhích. Trần Ngọc thở dài, quan sát bốn phía. Đèn pin lia qua, thấy đều

https://thuviensach.vn

là nham thạch, bọn họ tựa hồ đang ở trong một cái động, chiều rộng chừng sáu bảy thước, dưới chân cũng không bằng phẳng, dưới mặt đá cao thấp khác nhau lại còn có nước. Có thể bởi vì dưới lòng đất, nên nhiệt độ trong động tương đối thấp.

Trần Ngọc tìm một khối đá khô ráo, đỡ hai người qua đó, mở balô của mình ra, báo con lại nổi trận lôi đình chui ra ngoài, nhảy lên trên bả vai Trần Ngọc nhất quyết không chịu xuống. Trần Ngọc lục lọi nửa ngày trong balô, trước lôi ra một chai rượu trắng, uống hai ngụm, cảm thấy ấm áp hơn, sau đó đưa cho hai người còn lại.

“Vẫn may, không đụng phải Thiên Ngô.” Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm.

A Cát vô cùng nghi ngờ nhìn về phía cậu, nói: “Mới vừa nhảy xuống nước liền gặp được, ngươi còn anh dũng vô cùng chọc cho nó một nhát.”

Trần Ngọc im lặng, Phong Hàn cùng A Cát đôi mắt đồng tình nhìn cậu.

Trần Ngọc giận dữ, tiếp tục cúi đầu lục balô của mình, lương khô chiếm đại đa số, nhưng mất bao lâu nữa mới có thể thoát ra khỏi đây vẫn là một vấn đề. Trần Ngọc phiền muộn, từ trong balô của Mã Văn Thanh cướp được một bao thuốc lá, hai người đều không thường hút thuốc, mang theo chỉ dùng để trấn tĩnh tinh thần, Trần Ngọc cảm giác mình bây giờ tương đối cần trấn định tinh thần.

Trần Ngọc ngậm một điếu, châm lửa, hít một hơi, ánh sáng nhỏ nhoi từ điếu thuốc ánh lên khuôn mặt thả lỏng mà thanh thoát của cậu. Phong Hàn liếc một cái, cuối cùng thình lình ngồi dậy.

Trần Ngọc chỉ cảm thấy trước mặt chợt lóe, điều thuốc trong miệng chẳng biết đã bay đâu mất. Sau đó thấy Phong Hàn cũng học theo bộ dáng

https://thuviensach.vn

của cậu diện vô biểu tình đặt điếu thuốc ở khóe miệng, hít một hơi, tiếp đến, ho khan kịch liệt, trên mặt xuất hiện ráng đỏ trăm năm khó gặp.

Trần Ngọc cùng báo con cơ hồ dùng cùng một loại vẻ mặt ngây ngốc nhìn Phong Hàn, Phong Hàn lấy điếu thuốc ra ném xuống nước, lạnh lùng mà xoi mói quét Trần Ngọc một cái, nói như thật: “Cái thứ này, mùi vị rất quái lạ.”

Trần Ngọc khóe miệng co giật, muốn cười cũng không dám cười, yên lặng quay đầu sang hướng khác. Trên tường là cái bóng của ba người, Trần Ngọc nhìn một chút thân thể liền cứng ngắc, ngay trên mặt tường trước mặt, trừ ba người bọn họ ra, còn có cái bóng hẹp dài của một người khác.

-END 40-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Hơn nữa cái bóng kia cùng bóng của ba người rõ ràng cách nhau một khoảng, cái bóng hẹp dài hơi nghiêng về phía trước, giống như có người đang ở chỗ nào đó theo dõi bọn họ, chỉ có điều đầu cái bóng tròn dẹp, hình dáng cổ quái. Trần Ngọc vô cùng cứng ngắc quay đầu nhìn về phía góc đối chiếu với nó, thế mà thật sự trông thấy có một người đang thò ra ngoài.Cùng lúc đó đèn pin trong tay Trần Ngọc cũng nhanh chóng lia qua, thấy người nọ đội một cái mũ màu vàng, sắc mặt tái nhợt, đang chằm chằm nhìn thẳng vào bọn họ.

“Ai ở đó?” Trần Ngọc thất thanh hỏi.

Thế nhưng, theo ánh sáng của đèn pin, người nọ nhanh như chớp rụt trở về.

Nghe thấy tiếng la của Trần Ngọc, Phong Hàn nhanh chóng đứng lên, không chậm trễ chút nào đi về phía Trần Ngọc nhìn chăm chú. “Bên đó có người?” A Cát cũng mở mắt ra hỏi, Trần Ngọc gật đầu, không biết có phải do trong lòng sợ hãi hay chăng, mà cảm thấy trong động càng thêm âm lãnh. Cậu chuyên tâm nhìn theo Phong Hàn, kiên nhẫn chờ đáp án.

A Cát phát hiện ánh mắt Trần Ngọc nhìn về phía Phong Hàn, có tò mò, có sợ hãi, còn có tín nhiệm. A Cát xoay người, chợt len lén đến gần Trần Ngọc, ở bên tai Trần Ngọc dùng thanh âm cực thấp nói: “Trần Ngọc, cách …Phong Hàn xa một chút, ở chung với hắn, đối với ngươi mà nói quá nguy hiểm.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc ngẩn ra, giương mắt nhìn A Cát, trong đôi mắt ngời sáng mà tinh khiết của thiếu niên có sự u buồn cùng lo lắng chân thật, Trần Ngọc nhận ra thiếu niên thực sự quan tâm đến mình, cho nên càng cảm thấy nghi ngờ. Nhị đệ tử Triệu Ly của Trần gia cũng đã nói những lời như vậy, Trần Ngọc không đồng tình với những gì mà Triệu Ly nói, không phải là cảm thấy Triệu Ly đang nói dối, mà do Triệu Ly căn bản không biết Phong Hàn. ở gần nhau một thời gian dài như vậy, Trần Ngọc biết Phong Hàn ngoại trừ tình tình trời sinh lạnh lùng cùng bá đạo ra, trong mắt Trần Ngọc hắn so với tất cả mọi người chân thật và cũng kiêu ngạo hơn nhiều. Người như vậy, vô luận là địch hay bạn, đều đáng giá để tín nhiệm.

Nhưng tại sao A Cát cũng có thể nói những lời như vậy? Đối với cậu thiếu niên Tân Cương này, Trần Ngọc rất có hảo cảm, mặc dù hắn một mình vào trong sa mạc tìm kiếm anh trai nhưng vẫn chấp nhất cứu sống con lạc đà nọ, sự thiện lương cùng kiên nghị của thiếu niên khiến Trần Ngọc phải tán thưởng.

Nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của A Cát, Trần Ngọc ma xui quỷ khiến chợt nhớ tới câu nói của Chân Ngôn Kính khi ở trong tầng thứ ba của thạch tháp, nó nói trong phòng không có người.

Lúc ấy, Trần Ngọc theo bản năng cho là Chân Ngôn Kính có vấn đề. Như vậy, nếu như lúc Chân Ngôn Kính nhận định rằng cậu không phải người là phán đoán sai, vậy với A Cát là đúng hay sai đây?

Thấy Trần Ngọc nheo mắt, A Cát chần chờ một chút, thấy Phong Hàn không quay đầu lại, tiếp tục tiến sát nói: “Ta là vì muốn tốt cho ngươi, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ biết. Ở chung một chỗ với hắn, sẽ hại chết ngươi.” Hơi thở nóng hổi của A Cát phả vào tai Trần Ngọc, bóng của hắn bị đèn pin kéo ra rất dài.

A Cát không nói thêm gì nữa, Trần Ngọc cũng chưa kịp hỏi lại, bọn họ đã nghe thấy xa xa truyền đến tiếng bước chân, quả nhiên có người! Hơn

https://thuviensach.vn

nữa nghe tiếng bước chân thì biết không chỉ có một.

“Phong huynh đệ? Là ngươi! Trần Ngọc nhà ta có ở cùng ngươi hay không?” Một gười cất tiếng hỏi, hiển nhiên người đầu tiên nhìn thấy trong địa đạo chính là Phong Hàn.

Phong Hàn diện vô biểu tình gật đầu, xoay người lại đi về phía A Cát cùng Trần Ngọc. Trần Ngọc không khỏi vui mừng, đó là giọng nói của Thẩm Tuyên, nói cách khác, phụ thân bọn họ đều ở trong đây.

Trần Ngọc vội đứng dậy đi hai bước về phía bên kia, thân ảnh cao gầy của Thẩm Tuyên đã hiện ra trước mặt cậu, trên dưới quan sát Trần Ngọc mấy lần, ôm cổ, nói: “Khiến người khác phải lo lắng như vậy, ngươi không biết ta tìm ngươi đã bao lâu!”

Trần Ngọc vội giải thích: “Cái đó không thể trách ta được, trục trặc kỹ thuật ở trong không gian. Đúng rồi, phụ thân không sao chứ? Văn Thanh và những người khác có ở cùng các ngươi hay không?”

Thẩm Tuyên buông tay ra, nói ra đáp án khiến Trần Ngọc mừng rỡ: “Ừ, sư phó vẫn ổn, mọi người đều ở cùng nhau, chỉ là thiếu mất mấy người các ngươi, nhưng đủ khiến chúng ta tìm mệt.”

Trần Ngọc tâm tình thả lỏng, nhớ đến tình hình khi đó lại nghi ngờ hỏi: “Các ngươi lúc ấy đột nhiên biến mất, tai sao lại đến được nơi này?”

Nghe thấy câu hỏi của Trần Ngọc, sắc mặt Thẩm Tuyên có chút khó coi, nói: “Lúc ấy ta đang mở cửa, mới vừa mở cửa ra, muốn nói với sư phó một tiếng, trước mắt liền tối sầm, cả người có cảm giác rơi xuống. Khi rơi xuống tận đáy, bật đèn pin lên, thì đã thấy ở đây rồi. Cả đoàn đều ở chỗ này, duy chỉ có mấy người các ngươi, sư phó bảo chúng ta vừa dò đường vừa tìm các ngươi. Mặc dù không biết đây là nơi nào, may mắn cuối cùng cũng tìm được các ngươi.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc kích động thiếu điều nhảy nhót, hoa chân múa tay, chờ Thẩm Tuyên dứt lời, vội vàng nói: “Ân, trước dẫn chúng ta hội họp với cả đoàn, chúng ta không có nước không có lửa, bây giờ vừa lạnh vừa đói.”

Thẩm Tuyên tát yêu Trần Ngọc, quay đầu lại gọi hai mấy người cùng đi với hắn, cười nói: “Nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành được một phần, đi, trước dẫn bọn họ trở về nơi nghỉ ngơi.”

Trần Ngọc thu dọn những thứ trên đất, đem báo con ôm vào trong ngực, mặc dù balô không thấm nước, nhưng bị giam ở bên trong cũng không thấy thoải mái, báo con bày tỏ kháng nghị nghiêm trọng. Phong Hàn cùng A Cát thấy gặp được cả đoàn, cũng đều thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy xách đồ lên đi theo đám người Thẩm Tuyên trở về.

Đến chỗ khúc quanh, Trần Ngọc mới nhớ tới cái người mình trông thấy khi nãy, cẩn thận quan sát, lại phát hiện người đi theo Thẩm Tuyên không có ai đội mũ cả, vội hỏi: “Trầm ca, khi các ngươi tới đây có gặp phải một người đội mũ màu vàng nào hay không?”

Thẩm Tuyên sửng sốt, đáp: “Thật sự có gặp được, làm sao ngươi biết?”

Trần Ngọc vốn bị cái bóng đo dọa cho sợ hết hồn, nghe thấy bảo đám người Thẩm Tuyên cũng gặp phải, liền hỏi: “Đó là ai vậy?” Trong lòng nghĩ phải cho hắn biết tay, người dọa người, định hù chết mình sao.

Thẩm Tuyên lắc đầu: “Ta làm sao mà biết, chúng ta tìm kiếm các ngươi cả nửa ngày, chẳng thấy có ma nào, sau đó đụng trúng một xác chết, có đội mũ màu vàng, sao vậy?”

Thế là khuôn mặt vốn đang tươi cười của Trần Ngọc thoắt cái trở nên trắng bệch, con bà nó rốt cuộc chuyện quái quỷ gì vậy? Cho dù cậu hiện tại mệt mỏi vô cùng, cũng không cần ba lần bốn lượt xuất hiện ảo giác chứ?!!

https://thuviensach.vn

Phong Hàn bước hai bước vè phía Trần Ngọc, vỗ vỗ vai cậu, nói: “Có lẽ không phải là cùng một người.”

Trần Ngọc nhìn Phong Hàn, nói không ra lời, không phải cùng một người, tại sao đám người Thẩm Tuyên không gặp phải, hắn thì vì sao chỉ theo dõi ở trong bóng tối?

Cuối cùng Trần Ngọc cũng không nghĩ ra được nguyên cớ, bụng bắt đầu kêu gào, vì vậy thúc giục trở về. Đi theo Thẩm Tuyên vòng vo thật lâu trong động, rốt cuộc nghe thấy tiếng nói chuyện, đi vài bước nữa, liền trông thấy một khu vực trống trải mà bằng phẳng, đốt lửa trại, không ít người vây ở bên cạnh nghỉ ngơi.

Mấy người Thẩm Tuyên vừa đến gần, lập tức có người thấy bọn họ, Trần Ngọc phát hiện là chiến hữu cách mạng Mã Văn Thanh, nhất thời hai người lệ nóng doanh tròng ôm lấy nhau.

Mã Văn Thanh mắng: “Tiểu tử ngươi rốt cuộc theo thể chế nào a, ngay cả mất tích tập thể cũng có thể làm cho đặc biệt như vậy, hại ta bởi vì tìm ngươi mà hai chân muốn gãy đến nơi rồi.”

Trần Ngọc buông Mã Văn Thanh ra, hoài nghi quan sát từ trên xuống dưới, nói: “Ngươi xác định?”

…

Trần Ngọc tóm tắt lại mọi chuyện một lần, chỉ bỏ qua đoạn có liên quan đến Chân Ngôn Kính, chuyện này mặc dù không cần phải giấu Mã Văn Thanh, nhưng có nhiều người ở xung quanh như vậy, nói ra có chút không được ổn lắm. Mã Văn Thanh ở bên cạnh đưa thức ăn tới cho ba người, Trần Ngọc vừa ăn vừa hướng mắt nhìn về phía giữa đống lửa bên kia. Trần Sâm, Hứa Thiếu An, Khương lão gia tử cùng Dương lão lục đều ngồi ở đó, Trần Sâm đang tập trung tinh thần cao độ nghiên cứu tấm bản

https://thuviensach.vn

đồ, Dương lão lục đang hút thuốc lá, Hứa Thiếu An trầm tu, còn Khương lão gia tử thì nhờ cháu trai đấm lưng cho hắn.

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của Trần Ngọc, Trầm Sâm cùng Hứa Thiếu An đồng thời ngẩng đầu lên. Trần Sâm cau mày, nhìn Trần Ngọc nửa ngày, xoay người về phía Thẩm Tuyên đang tiến lại báo cáo nói vài câu, còn Hứa Thiếu An thì mỉm cười lấy tay làm dấu chào.

Lúc sau, Thẩm Tuyên được cử tới đây, mỉm cười nhắn nhủ lại chỉ ý của Trần Sâm. Để cho Trần Ngọc đi theo bên cạnh Trần Sâm trong vòng năm thước, tránh gây họa. Trần Ngọc lập tức mặt khổ qua, đây không phải là tùy thời sẽ bị ăn mắng sao.

Cậu cũng không làm phức tạp thêm nữa, vừa buông hộp cơm trong tay ra liền mơ màng ngã xuống ngay bên cạnh.

Trần Ngọc thật sự quá mệt mỏi rồi, trong đầu vẫn nghĩ mình phải đứng lên chui vào túi ngủ, nhưng chết sống không mở nổi mắt. Cậu bình thường khi ngủ xung quanh có tiếng động lớn thế nào cũng không tỉnh, nhưng lần này nửa đêm mơ mơ màng màng nghe thấy có người nói chuyện.

“Làm sao bây giờ? Chuyện này đã vượt quá tầm kiểm soát, lần trước bọn họ đi vào dò đường, bảo thứ đó ở tầng thứ tư.” Tiếng nói này rất nhỏ, Trần Ngọc nhất thời không nghe ra là ai.

“Hơn nữa, bản đồ cũng không hoàn toàn chính xác. Ngay cả địa đạo trong quỷ thành này cũng không thấy nhắc tới. chúng ta nhất định cần cân nhắc vấn đề đồ ăn và công cụ chiếu sáng còn lại, ở nơi tối tăm như vầy, không có công cụ chiếu sáng căn bản là nửa bước khó đi.” Đây là giọng nói của Trần Sâm.

“Ân, các ngươi nói có lý, nhưng chuyến này chúng ta tới đây không dễ dàng, tìm thêm ba ngày, ta thấy nơi đây mặc dù không có dấu vết đào bới,

https://thuviensach.vn

nhưng vẫn cảm giác có chỗ nào đó không đúng.” Thanh âm này tựa hồ là của Hứa Thiếu An.

Trần Ngọc nhớ mang máng mình không chui vào trong túi ngủ, nhưng ngoài ý muốn lại không cảm thấy lạnh, ngực cùng lưng đều nóng hầm hập. Vì vậy trở mình, tiếp tục ngủ say sưa.

Báo con bị một cánh tay của Trần Ngọc đè lên trên, bất mãn cọ xát, Trần Ngọc bất động; đạp đạp cái chân, Trần Ngọc bất động; khẽ kêu hai tiếng, Trần Ngọc bất động; cuối cùng báo con không thể nhịn thêm được nữa, há mồm muốn cắn, nhưng thấy ánh mắt lạnh như băng của Phong Hàn phóng tới, báo con cố gắng thu hồi răng nanh của mình, vươn đầu lưỡi vội liếm liếm cổ tay Trần Ngọc, rồi ngoan ngoãn tiếp tục nằm trong ngực của Trần Ngọc, lệ rơi đầy mặt: đây là cường quyền áp bức, đây là ngược đãi…

Phong Hàn rũ mắt nhìn Trần Ngọc một lúc lâu, từ từ lấy tay vói vào trong quần áo của Trần Ngọc.

Tay cầm bản đồ của Trần Sâm khẽ run rẩy, hắn ngẫu nhiên ngẩng đầu, liền trông thấy một màn quỷ dị. Phong Hàn cúi đầu thâm tình nhìn chăm chú vào con trai hắn, còn nhân lúc con trai hắn ngủ say không chút phòng bị mà sờ soạng khắp người… Gân xanh trên cánh tay Trần Sâm đều nổi hằn cả lên, khi hắn đang tức giận muốn đứng đậy thì phát hiện Phong Hàn từ trong ngực Trần Ngọc lấy ra một món đồ màu vàng kim, sau đó yên lặng nhìn thật lâu, lại đặt trở lại vào ***g ngực Trần Ngọc.

Trần Sâm nhận ra không phải như những gì mình đã nghĩ, liền làm như không có việc gì cúi đầu nghiên cứu bản đồ, Phong Hàn đem Trần Ngọc đang dựa vào ngực hắn đặt lên đùi, chính mình cũng nhắm nghiền hai mắt.

Trong động không nhìn thấy bình minh, ngày thứ hai Trần Ngọc bị Phong Hàn đánh thức, thu thập xong đồ đạc, mọi người tiếp tục lên đường.

https://thuviensach.vn

Chẳng qua lần này, Trần Ngọc biết bọn họ thật ra đã không còn lộ tuyến nhất định, hiện tại sẽ đến đâu, ai cũng không thể nói chính xác được.

Bởi vì không cần tìm kiếm người, tốc độ của bọn họ so với ngày hôm qua nhanh hơn nhiều, chỉ có điều trong động vẫn phải bật đèn pin, khiến cho mấy vị đương gia hết sức lo lắng.

Trần Ngọc lần này đi theo bên cạnh Trần Sâm, chính là đội đi đầu tiên. Đường cũng không mấy dễ đi, muốn từ một tảng đá này giẫm lên một tảng đá khác, kiểu gì cũng phải chạm vào nước, mặc dù giày của bọn họ đều không thấm nước, nhưng vạn nhất bị mài mòn, trong nước có đỉa hay không còn chưa chắc chắn.

Báo con thì lại dị thường khoan khoái, ỷ vào lực nhảy kinh người của mình, ở phía trước thỉnh thoảng lắc lắc thân thể nho nhỏ chạy trên những hòn đá khổng lồ.

Mọi người đi được một đoạn, nghe thấy tiếng nước chảy càng ngày càng lớn, đường đi trong động cũng bắt đầu hướng lên trên, giống như con đập, cao khoảng một thân người.

Trần Ngọc còn chưa tới nơi cao nhất, báo con đi tuốt ở đằng trước gào lên một tiếng lật đật xoay người lại nhào về phía cậu, Trần Ngọc đưa tay tiếp được, cơ hồ bị báo con đụng phải mà lui về phía sau một bước. Trần Ngọc ngẩng đầu nhìn trên đỉnh, bước chân nhanh hơn, muốn xem thử thứ gì khiến cho báo con sợ đến vậy.

Mọi người lục tục đi lên, đều giống như Trần Ngọc ngẩn người đứng tại đó, nếu như vừa nãy nói không có dấu vết đào bới, như vậy cảnh tượng trước mắt hoàn toàn trái ngược lại.

Trên con đập khổng lồ, tầm mắt bỗng nhiên sáng sủa hơn hẳn, đèn pin mắt sói chiếu rọi đến nơi có một cây cầu màu trắng ở đằng xa, cầu kia vắt qua một con sông ngầm lớn, đèn pin lia xuống, nước chảy rất xiết, bắt

https://thuviensach.vn

nguồn từ một huyệt động khổng lồ ở mé trái, chảy xuôi sang bên phải, mà bên kia cây cầu ánh sáng đèn pin không thể chiếu tới, nên chẳng trông thấy rõ thứ gì. Đầu cầu còn đặt hai cái đỉnh đồng xanh cự đại, không ngừng đung đưa.

Trần Sâm hướng Thẩm Tuyên gật đầu một cái, Thẩm Tuyên giơ tay lên bắn pháo tín hiệu, bột nhôm và ma-giê trong pháo tín hiệu bốc cháy mãnh liệt, không chỉ sinh ra sức nóng mấy nghìn độ, mà còn có thể chiếu sáng phạm vi 1000m xung quanh, đáng tiếc thời gian quá ngắn, chỉ chừng ba mươi giây.

Dưới cường quang, pháo tín hiệu trong nháy mắt chiếu sáng cả địa động. Cho đến khi pháo tín hiệu biến mất, không ai dám cất tiếng nói. Cây cầu màu trắng này hóa ra là dùng sọ người xuyên qua nhau để tạo thành, phía dưới đầu lâu còn nguyên cả bộ xương, trùng trùng điệp điệp nhiều không kể xiết. Mà đối diện với cầy cầu xương, thông thẳng vào trong một cái động, tựa hồ cây cầu này không có điểm cuối.

Người đứng trên con đập đều có một loại ảo giác, phía bên kìa của cốt kiều (cầu xương) có lẽ đã không còn là thế giới của nhân loại.

“Cây cầu này hẳn là do người quỷ thành xây dựng, chúng ta qua xem thử, nói không chừng có thể phát hiện ra điều gì.” Trần Sâm trầm ngâm, ra quyết định, không ai phản đối, mặc dù trong lòng sợ hãi nhưng mọi người đều biết chỉ có thể đi qua cây cầu nếu không thì đến ngay cả cơ hội để ra ngoài cũng không có, hơn nữa minh khí rốt cuộc vẫn còn rất hấp dẫn với mọi người.

Thẩm Tuyên cùng Triệu Ly có lẽ đã quen với việc xử lý những thứ bên trong đỉnh đồng xanh, cẩn thận cầm đuốc đến gần rồi chỉnh chỉnh lại vung đỉnh. Từ trong hai đỉnh đồng xanh truyền ra tiếng kêu thảm thiết như nhau, cũng không thấy lắc lư nữa.

https://thuviensach.vn

Chờ mọi người chuẩn bị tâm lý thật tốt mới hỗ trợ nhau lên cốt kiều. Hai bên cầu không có tay vịn, đi phía trên còn đung đa đung đưa, Trần Ngọc, Phong Hàn, Mã Văn Thanh, A Cát mấy người đều dựa sát vào nhau. Trần Ngọc thỉnh thoảng nhìn về phía Trần Sâm, trong mắt mang theo lo lắng, cánh tay của Trần Sâm vẫn bị treo lên, đi cầu càng thêm nguy hiểm.

“Nhìn lên trên.” Phong Hàn nói, đồng thời dùng sức túm lấy cánh tay của Trần Ngọc.

Trần Ngọc thu hồi ánh mắt nhìn về phía trước, hiện tại đã tiến vào trong động, đỉnh động cũng cách không quá xa, Trần Ngọc để cho Phong Hàn đỡ cậu, còn mình thì cầm đèn pin soi lên trên.

Trên đỉnh động là một bức bích họa lớn màu sắc rực rỡ, không biết dùng vật liệu gì, sắc thái vẫn còn rõ ràng. Trần Ngọc vừa đi vừa quan sát, cậu phát hiện rất nhiều bích họa có thể phản ánh lịch sử hoặc phong tục thời đó, đây chính là điều khiến Trần Ngọc cảm thấy hứng thú vô cùng.

Bức bích họa này khá giống với với bức bích họa trong thần miếu ở sa mạc, bất quá nữ vương có phần uy nghiêm hơn, với lại cuối cùng còn nhiều thêm ba bức. Bức thứ nhất miêu tả rất nhiều thần dân đang cúng bái một chiếc quan tài màu sắc rực rỡ, mà quan tài ấy được đặt trong một tòa cung điện hoa lệ. Bức thứ hai là hình ảnh quỷ thành trên không rơi xuống mặt đất, mà bên trên quỷ thành xuất hiện lốc xoáy màu xám. Bức cuối cùng là cảnh quỷ thành trên mặt đất cũng biến mất, lốc xoáy màu xám tro chìm xuống lòng đất, mơ hồ có những kiến trúc cao thấp khác nhau, giống như quỷ thành trước đây.

Trần Ngọc nhìn đến mê mẩn, đã quên mất cảm giác sợ hãi khi đặt chân lên cốt kiều, khi cậu còn đang suy nghĩ, xúc cảm trên chân đột nhiên thay đổi, trước mắt sáng lên, cư nhiên đã đến bờ bên kia.

https://thuviensach.vn

Bờ bên này cũng không phải là địa ngục như những gì mọi người đã tưởng, mà là một tòa kiến trúc, có phòng ốc, tựa như là chỗ ở của loài người thời thượng cổ. Trần Ngọc sắc mặt ngưng trọng quan sát thật lâu, chợt lên tiếng: “Nơi này mới thực sự là quỷ thành, rất nhiều năm về trước, nó đã chìm vào trong lòng đất, phía trên kia, chẳng qua là ảo cảnh do nữ vương tạo ra, hoặc là nói nó là một không gian khác.”

-END 41-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 42

"Một không gian khác? Sự giải thích của tiểu tử Trần gia này cũng thật là đặc biệt, tới, nói rõ cho lão gia tử ta xem." Khương lão gia tử vốn đang quan sát địa thế cùng kiến trúc chung quanh, nghe được lời nói của Trần Ngọc, lập tức cảm thấy hứng thú đi tới, yêu cầu giải thích.

Trần Ngọc khẽ mỉm cười, giơ tay chỉ về phía cách đó không xa: "Lão gia tử thật sự không phát hiện ra? Trừ cây cầu trên sông ban nãy, lại là dưới lòng đất, địa hình nơi này cùng nơi chúng ta vừa đi qua có phong thủy giống nhau như đúc." Trần Ngọc lại xoay người soi đèn pin về phía đỉnh động, chỉ có thể trông thấy bức họa cuối cùng, trong đám vật chất lốc xoáy màu xám tro mơ hồ có hình dáng của nhưng tòa kiến trúc huy hoàng.

"Từ bức bích họa này chúng ta cũng có thể thấy được, khi quỷ thành trên không trong truyền thuyết rơi xuống mặt đất, bầu trời đã có thứ màu xám tro kia, đây là cái gì ta không rõ lắm, nhưng có thể khẳng định, kia cũng không phải là quỷ thành chân chính, nhưng nó đã từ từ biến thành một quỷ thành vô cùng tương tự."

Nói tới đây, người xung quanh cơ hồ đều nghiêm túc lắng nghe Trần Ngọc phân tích, Trần Ngọc nhíu mày nhìn về phía Thẩm Tuyên, "Trầm ca đã từng nói, quỷ thành đã từng xuất hiện trong cuốn sách mà nhà thám hiểm ngoại quốc sở hữu, khi ấy viết đích xác là vườn hoa trên không, bảo đó là một thần tích. Bây giờ ngẫm lại, lúc đó hắn thấy có thể chính là ảo cánh của quỷ thành trên không, hoặc là nói nó là một không gian khác." Sở dĩ nhấn mạnh là một không gian khác, là bởi trong ảo cảnh đã từng thấy nữ

https://thuviensach.vn

vương nọ nói qua một câu: cái không gian này, vốn là vì ngươi mà được tạo nên.

“Nói rất hay, quả nhiên, người trẻ tuổi các ngươi so với mấy lão già chúng ta giỏi hơn nhiều. Bây giờ ảo cảnh đã ở trên mặt đất, cho nên quỷ thành chân chính phải ở trong lòng đất, cũng chính là nơi chúng ta đang đứng.” Khương lão gia tử nhìn chung quanh, ánh mắt như chợt hiểu, đối Trần Sâm tỏ ý chúc mừng Trần gia có người nối nghiệp, nhưng trong giọng nói mang theo chút ít ghen tỵ. Lời này vừa ra, Trần Ngọc, Thẩm Tuyên và trên mặt tất cả người Trần gia đều có biểu cảm vi diệu.

Đám người Hứa Thiếu An trái lại thở phào nhẹ nhõm, nếu như kết luận của Trần Ngọc là chính xác, như vậy bọn họ có thể trên tháp ở đây tìm được món đồ muốn có.

Đúng lúc ấy thì phía sau, phần đuôi của đội ngũ bất chợt có người khàn giọng kiệt lực la lớn: “Đi mau! Mau!”

Đám người Trần Ngọc xoay người nhìn sang, bởi vì bờ bên kia cây cầu cách bên này một đoạn hang hầm, nên không thể trông thấy tình huống đằng sau. Chờ cho đến khi tất cả mọi người vội vội vàng vàng sắc mặt trắng bệch đặt chân lên bờ bên này mới hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Kết quả những người đó cũng không biết, nghe thấy người phía sau kêu la mau chạy, liền co cẳng chạy theo, trên cốt kiều tương đối khó đi, không những do tâm lý hoảng loạn, mà còn do đầu lâu mấy nghìn năm kia đã trải qua thời gian quá dài, bị phong thực dần, chỉ hơi dùng sức là có thể đạp nát.

Vật là tất cả mọi người đành chờ phía sau đi lên giải thích, đến cuối cùng, lại phát hiện cây cầu đột nhiên phát ra tiếng vang kỳ quái, sau đó mặt dưới cốt kiều sập xuống. Đầu kia của cầu, cư nhiên đang rơi xuống.

https://thuviensach.vn

Vẫn còn có mấy người ở trên cốt kiều, nhất thời bị dọa đến kinh hãi đảm chiến, hoảng loạn túm lấy bộ xương trên cầu hoặc xiềng xích giữa đám bạch cốt. Luôn có vài người vận khí không tốt, chưa kịp túm lấy cái gì, hoặc căn bản không có thời gian phản ứng.

Trần Ngọc sợ hết hồn, sau khi thông hiểu tình trạng trước mắt, liền chạy về phía bờ sông, mới chạy được hai bước đã bị người dùng lực tóm lấy bả vai, xoay người muốn lên giọng mắng chửi, phát hiện thì ra là Trần Sâm lão tử nhà cậu, lập tức thay đổi sắc mặt, luống cuống tay chân giải thích muốn đi xem có thể giúp gì được hay không.

Trần Sâm trên mặt mang theo vẻ trách cứ nhìn cậu, nhẹ nhàng nói: "Ngươi đàng hoàng đợi ở đây cho ta, đừng gây thêm phiền phức." Nói xong đem Trần Ngọc đẩy về phía sau, còn mình thì đi về phía trước.

Lúc này đã có hai người nhảy xuống cứu người, một là Phong Hàn, người còn lại chính là A Cát đi theo Trần Ngọc, hai người trực tiếp nhảy xuống túm lấy những ngươi vừa bị rơi đưa lên cầu. Trần Sâm lập tức chỉ huy cho người thả dây cứu người, người dưới nước lại bắt đầu la hoảng lên, Trần Sâm chợt nói: "Nhanh lên một chút, trong sông này có loại cá giống với sông đào bảo vệ thành." Loại cá đó có hàm răng sắc bén cực kỳ, chỉ vài phút có thể đem người gặm thành xương trắng.

Trần Ngọc trong lòng càng thêm gấp gáp, Phong Hàn cùng A Cát cư nhiên không buộc vào người dây thừng an toàn, trực tiếp nhảy xuống, chẳng phải rất nguy hiểm hay sao? Bèn vội vàng lẩn ra đằng trước xem xét.

Nguy hiểm ở trước mắt, tiềm lực của con người luôn là vô hạn, mới vừa rồi ngay cả đi trên cốt kiều còn hết sức khó khăn, giờ đây mọi người thật nhanh chóng bò lên, không mất nhiều thời gian, Phong Hàn và A Cát ở sau cùng cũng cùng nhau bò lên, cốt kiều khổng lồ nửa đoạn lộ trên mặt sông, đoạn còn lại chìm vào trong nước, theo sự lưu động của dòng chảy mà nghiêng về phía bên phải.

https://thuviensach.vn

Đám người Dương lão lục kiểm lại nhân số một lần, ít đi một người. hắn vội thẩm tra đối chiếu xem người đó là ai, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này một tiểu hỏa kế thấp bé vành mắt đỏ hoe đứng ra nói: “Lục gia, người mất tích là Nhị Trụ. Khi ta qua sông bảo vệ thành bị thương, di chuyển bất tiện, lúc qua cầu ta liền chuẩn bị tinh thần đi ở sau cùng. Nhị Trụ nghe thấy phái sau có động tĩnh, liền đẩy ta lên cầu trước, lớn tiếng hô đã xảy ra chuyện, khiến cho chúng ta vội vàng chạy đi. Ta cứ nghĩ hắn theo ngay phía sau, kết quả chờ ta chạy được một đoạn khá xa cảm thấy phía sau không có động tĩnh, quay đầu lại nhìn, là chính hắn đang chặt dây xích giữ cầu.”

Nói tới đây, trên mặt hắn xuất hiện khủng hoảng cùng thống khổ, thanh ấm có chút run rẩy: “Ta muốn trở về giúp hắn, sau đó phía đối diện chợt tỏa ra hắc vụ (sương đen), mặc dù không thấy rõ, nhưng bên trong nhất định là có thứ gì đó, Nhị Trụ chắc chắn đã phát hiện ra điều gì mới bắt đầu chặt cầu. Sau đó cầu bị chặt đứt, vốn ta còn thấy may mắn cầu sập đúng lúc, thế nhưng… thế nhưng nhìn lại, đầu cầu rơi xuống bên kia căn bản không có người.” Trên bàn tay cố gắng bắt lấy cốt kiều của người thấp bé nọ còn lưu lại vết máu, hiện đang không ngừng run rẩy túm chặt lấy tóc, lẩm bẩm nói: “Là ta hại Nhị Trụ, nếu như không phải vì cứu ta, Nhị Trụ căn bản cũng sẽ không chết.”

Dương lão lục trầm mặc, Nhị Trụ này đích thực là người của Dương gia, kẻ làm lão đại như hắn tư vị trong lòng cũng không mấy dễ chịu, cuối cùng hắn thở dài một tiếng, lấy tay vỗ vỗ bả vai tiếu cá tử tâm tình kích động, nói: “Không, hắn không phải là vì cứu ngươi, mà là vì cứu mọi người.”

Tất cả mọi người đều đã đứng ở bờ bên này, bờ bên kia rốt cuộc có cái gì cũng đã không thể nhìn thấy được nữa, bất quá, nếu như cốt kiều không gãy, hậu quả đại khái không thể chịu nổi. Vì vậy, mọi người yên lặng bày tỏ sự cảm kích cùng đau buồn.

https://thuviensach.vn

Khương lão gia tử lại cảm khái nói: “Nói cách khác, trừ Nhị Trụ, Phong huynh đệ cùng vị tiểu dẫn đường này đã cứu tất cả người rơi xuống nước.”

Trần Sâm đề nghị vào thành trước, dù sao đường ra ngoài cần tìm lối khác, không bằng xem xem nơi này có đúng là quỷ thành chân chính hay không.

A Cát đang thay quần áo khô ráo, Trần Ngọc lẳng lặng nhìn hắn, cảm thấy thiếu niên này tựa hồ so với khi vừa tới đây đã trở nên mạnh mẽ không ít. Khi thấy A Cát thay xong y phục, hắt hơi một cái, Trần Ngọc mới đột nhiên hồi thần. Vội chen qua đám người, đi tới bên cạnh Phong Hàn. Quả nhiên vị đại ca này y phục vẫn ướt nhẹp, đang ngẩn người nhìn về phía trước.

Kể từ lúc vào quỷ thành, không biết đã tác động đến nơi nào trong kỹ ức của Phong Hàn, hắn một mực ngẩn người, Trần Ngọc thấy nhưng không thể trách. Đi tới sau lưng Phong Hàn, báo con trên vai Trần Ngọc đã xù lông lên, muốn trốn sau lưng Trần Ngọc, sau lưng thì làm gì có chỗ để bấu víu, chỉ có thể đạp trên đầu Trần Ngọc, bò đến bả vài cách xa Phong Hàn.

Để Trần Ngọc đến gần quá mức đã thành thói quen, Phong Hàn cư nhiên không phát giác ra, hoặc là nói Trần Ngọc là được ngầm đồng ý. Khi Trần Ngọc mặt lạnh kéo kéo balô sau lưng Phong Hàn, Phong Hàn mới nhàn nhạt nhìn cậu một cái, như con mèo bị quấy rầy, không kiên nhẫn mà nghi hoặc.

“Làm gì vậy?”

“Đại ca, ngài tốt xấu gì cũng nên thay quần áo đi chứ, nếu như ngươi ngã bệnh, chúng ta phải giúp như thế nào a.”

Nhìn Trần Ngọc vừa càu nhàu vừa lôi quần áo khô ra ngoài , Phong Hàn thuận theo cởi quần áo, khóe miệng giương lên, Trần Ngọc luôn quan

https://thuviensach.vn

tâm đến hắn mà người bên cạnh không hề hay biết.

-END 42-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 43

"Nhị Trụ chết, nói cách khác, nơi này còn chưa hết nguy hiểm. Bây giờ tốt nhất chúng ta nên khởi hành ngay, tiến vào quỷ thành chân chính, lấy được vật kia rồi thì nhanh chóng rời đi." Dương lão lục lên tiếng, câu cuối cùng, là nói với Hứa Thiếu An.

Hứa Thiếu An gật đầu, trong đôi mắt có sự hưng phấn không thể kiềm chế, đoạn đường này, xuất phát từ lễ tiết, đương gia ba nhà nếu có chuyện đều thương lượng với hắn, nhưng người thanh niên anh tuấn cầm đầu kia lại rất ít khi phát biểu ý kiến, phần lớn đều là không chút phản đối nghe theo đề nghị của đám người Trần Sâm.

Đi trong địa đạo như mê cung, qua một thời gian rất dài, mọi người mới từ từ nhận ra, quỷ thành dưới này quả nhiên y như những gì Trần Ngọc đã nói giống hệt như trên mặt đất. Chỉ có điều những công trình ở đây bị hủy hoại nặng nề hơn, quả thực là một mảnh phế tích hoang tàn. Hơn nữa trong ảo cảnh còn có thực vật xanh tốt rậm rạp, hiện tại cho dù là nửa cái bóng của gốc cây cũng không thấy.

Mã Văn Thanh quay đầu nói thầm với Trần Ngọc: "Tiểu Trần Ngọc, ngươi xem, nếu quỷ thành đã trở nên như vậy, bên trong còn có minh khí gì được nữa. Phải chăng dưới ách thống trị tàn bạo của nữ vương, thần dân của nàng rốt cuộc không nhẫn nhịn được nữa mà khởi nghĩa vũ trang, lật đổ nữ vương, mang theo những thứ đáng giá trốn đến nơi khác rồi?"

Trần Ngọc trợn trắng mắt, đáp: "Đồng chí Mã Văn Thanh, suy đoán của ngươi không phải không có lý, nhưng căn cứ theo tình huống phát sinh

https://thuviensach.vn

khi chúng ta tới đây, muốn sống sót thoát khỏi sa mạc, ở thời ấy sợ rằng không dễ dàng. Hơn nữa, bất kể nơi đây đã trải qua chuyện gì, một kẻ thống trị ngay khi còn sống hay mới vừa lên cầm quyền đều sẽ ra sức cho xây dựng lăng tẩm của mình. Nếu như ngươi có thể tìm thấy quan quách của nữ vương, đồ bồi táng khẳng định không thể ít hơn so với nơi khác."

Mã Văn Thanh vốn đã mệt mỏi đến mức không ngừng oán trách ngay lập tức sống lưng thẳng tắp, hai mắt sáng lấp lánh, tinh thần phấn chấn sục sạo khắp nơi.

Di chuyển trong địa đạo so với đi lại ở bên ngoài chậm hơn một chút, mặt đất ghập ghềnh, còn phải phân biệt đường lối, hai giờ sau, rốt cuộc bọn họ mới có thể đến được nơi đã từng là ngọc tháp. Địa đạo trước mắt, càng ngày càng thấy rộng hẳn ra, đỉnh cũng càng ngày càng cao.

Ở trong không gian của ảo cảnh thì phía trước ngọc tháp có mười pho tượng cực đại, tạo thành suối phun. Nơi này thì có mười tòa đồng xanh đúc hình người giống y như thật, cho dù là y phục hay thần thái, đều tinh sảo vô cùng, trông rất sống động, Trần Ngọc cảm thấy những gương mặt tựa tiếu phi tiếu trên các pho tượng cực kì giống cái đầu của Thiên Ngô, quái đản mà lạnh lùng. Mặc dù không thấy suối phun, ở giữa các pho tượng cũng có một cái ao tù tương đối lớn, nước trong ao đen sẫm.

Trần Ngọc không tự chủ được mà nhớ đến đầm nước nơi mình bắt gặp cự xà màu trắng, nhìn cái ao, trong lòng có chút sợ hãi, bèn đứng cách xa khỏi nó. Nhưng ao nước này tương đối tĩnh lặng, ngay cả cá cũng không trông thấy, tựa như nó là một cái ao chết.

Mọi ngươi rời khỏi đầm nước, đi về nơi ban đầu vốn là ngọc tháp. Không ai chú ý đến, trong ao nước đen sẫm có một bóng trắng chợt lóe.

"Trời ạ, mau nhìn phía trước! Nơi này mới đúng là chỗ ở của nữ vương." Có người sợ hãi mà than.

https://thuviensach.vn

Mọi người ngẩng đầu, phát hiện chỗ này cũng không có ngọc tháp, nó được thay thế bởi một tòa cung điện to lớn mà rộng rãi. Ánh sáng cực mạnh của đèn pha lia lên phía trên, nơi đây giống như một huyệt động thiên nhiên khổng lồ, ánh sáng khó có thể chạm tới nóc. Nó hoàn toàn không giống với các công trình đã sụp đổ hư hỏng nghiêm trọng khác, có thể do vật liệu xây dựng bất đồng, cung điện này được bảo lưu tương đối hoàn hảo, chỉ là bị bao phủ bởi một lớp bụi rất dày. Trải qua hơn nghìn năm, trình độ như vậy cũng khiến người ta phải kinh ngạc.

Trần Sâm quay đầu lại, tầm mắt dao động giữa Thẩm Tuyên và Trần Ngọc, do dự một chút nói: “Trần Ngọc, ngươi đi xem thử, trên cửa có cơ quan hay không.”

Trần Ngọc trong lòng nhất thời cực kỳ vui mừng, đây chính là lần đầu tiên Trần gia phụ thân coi trọng mình hơn người đệ tử mang theo kia, mặc dù chỉ là ở phương diện phá khóa này. Đứng ở trước cửa, Trần Ngọc hít một hơi, đeo bao tay sờ soạng trên dưới một hồi. Không ít người muốn trông thấy tuyệt kỹ mở khóa của vị tiểu thiếu gia Trần gia trẻ tuổi này, thế nhưng, Phong Hàn và Mã Văn Thanh hai người đều ngăn trở đem tầm mắt của bọn họ chặn hết cả lại. Mọi người chỉ thấy cái đuôi của báo con mập ú trên bả vai Trần Ngọc, không ngừng lắc lắc, nếu nhìn lâu có cảm giác giống như bị thôi miên.

Trong khoảnh khắc khi tay Trần Ngọc tiếp xúc với cánh cửa, chân mày không khỏi nhíu chặt, dưới tay quá lạnh, so với băng không khác nhau là mấy, khiến cậu càng thêm đề phòng.

Sau một lúc lâu, Trần Ngọc quay đầu lại nhìn về phía Trần sâm, trên mặt là biểu tình không thể tin nổi, nói: “Trên cửa không có cơ quan.” Nói xong lấy tay vỗ vỗ vào hai nơi, khi tiếng ầm vang qua đi, cửa chậm rãi di động sang bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Trong cửa và ngoài cửa cơ hồ là hai thế giới khác nhau, trong cửa bừng sáng, trên thạch bích khảm minh châu khiến đại điện sáng như ban ngày. Trên mặt đất khắp nơi đống lớn đống nhỏ vàng bạc ngọc khí, trân châu bảo thạch, rực rỡ lấp lánh, không biết bao nhiêu mà kể.

Tất cả mọi người đều sững sờ, không tự chủ được mà cất bước về phía trong, tranh nhau đến bên những đống trân bảo kia. Trần Ngọc khi ở Vân Nam đã bắt gặp cảnh tượng tương tự, mặc dù bảo tàng của Bình Tây Ngô Tam Quế vĩnh viễn không thể sánh được với kỳ trân dị bảo nơi đây, nhưng cũng chưa đến mức lâm vào tình cảnh lạc mất thần chí.

Trần Ngọc ôm báo con, ngây ngốc nhìn đại điện, đại điện tựa hồ chỉ có một tầng, mà tầng này lại đặc biệt cao. Ngay cửa là đống trân bảo chất cao như núi, giữa đại điện còn lại đều là vô số bậc thang hướng lên trên, cách một đoạn lại có chỗ nghỉ chân, đi thêm vài bước, vẫn là bậc thang hướng lên như trước, không biết dẫn đến nơi nào. Hai bên bậc thang cách vài mét lại có thân cây làm bằng ngọc thạch màu đen, bên trên quấn tơ vàng, điểm xuyết bằng thủy tinh, phỏng theo hình dáng của cây cối. Cái cây này chính là hình tượng của kim chi ngọc diệp.

Hiện tại, đứng nguyên tại chỗ không động đậy chỉ có Hứa Thiếu An, Trần Sâm cùng Thẩm Tuyên vẫn chiếu cố hắn, Khương lão gia tử và đứa cháu đang đỡ lấy lão, còn có Dương lão lục, Trần Ngọc, Phong Hàn cùng A Cát dẫn đường.

A Anh tùy tùng của Hứa Thiếu An lúc này xuyên qua đám người, cười híp mắt đem mấy thứ sáng long lanh nhét đầy trên người, rồi quay trở lại phía Hứa Thiếu An.

Phong Hàn đứng bên cạnh Trần Ngọc, cùng với cậu, ngẩng đầu nhìn bậc thang vô tận, thấp giọng nói: “Nơi này có mùi của hắn.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc giật mình quay đầu nhìn về phía Phong Hàn, mùi gì, Trần Ngọc chỉ ngửi thấy được một mùi thơm nhàn nhạt, mặc dù cảm giác không đúng, nhưng lại không nói ra được. Nghe thấy lời của Phong Hàn, cặp mắt Trần Ngọc nhất thời sáng lên, kích động lên tiếng: “Nói cách khác Thanh Long Hoàn có thể gỡ bỏ?”

Phong Hàn lặng yên nhìn Trần Ngọc một cái, xoay mặt lạnh nhạt đáp: “Chưa chắc.”

Kháo a, trả lời kiểu gì vậy, Trần Ngọc trong lòng giận dữ, thế nhưng không dám nói gì.

Mã Văn Thanh đi đến túm lấy balô của Trần Ngọc, bởi vì balô của hắn đã căng tròn, đoán chừng không thể nhét thêm được nữa. Trần Ngọc vội tự mình kiểm kê một loạt đồ đạc, trang bị cùng thức ăn, đều không thể bỏ, liền thuận tiện từ tay Mã Văn Thanh nhận lại mấy thứ đó, không chịu nhân nhượng, khiến Mã Văn Thanh hận đến nghiến răng. Trần Ngọc mặc dù tham tiền, nhưng chưa đến mức lòng tham không đáy, nếu quả thật có thể thoát ra ngoài, mấy thứ này cũng đủ để cậu chống đỡ một thời gian dài không cần lo lắng. Huống hồ, lần này tới sa mạc, cậu cũng không phải cầu tài, mà là muốn phá giải lời nguyền.

Không ít người trong túi xách trong quần áo thậm chí cả trên người đều nhét chật căng vàng bạc trân bảo các loại, nhưng kho báu chất cao như núi trên mặt đất kia tựa hồ căn bản không hề vơi đi chút nào, thứ ánh sáng lóng lánh mang đến lực hấp dẫn trí mạng. Những vật được cầm lên cái sau đều có giá trị liên thành khác hẳn với cái trước, có kẻ còn luống cuống tay chân đổi hết đồ trong túi lấy bảo vật trên mặt đất.

Trần Ngọc đang thất thần nhìn bậc thang, chợt âm thanh vui mừng náo nhiệt của mọi người biến mất, trong đại điện lại lặng ngắt như tờ.

https://thuviensach.vn

Bọn họ quay lại nhìn, Trần Ngọc và ba vị đương gia từ đầu đến giờ vẫn tương đối trấn tĩnh cũng sợ hết hồn, phía sau đống trân bảo, có một thanh niên đang đứng, vóc dáng cao gầy, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt tăm tối, nhìn mọi người lạnh lùng nói: “Các ngươi không muốn sống nữa sao?”

Thần trí của mọi người bấy giờ mới từ trên đống trân bảo kia kéo trở về, thanh niên nọ đã nhanh nhẹn nhảy qua đống châu báu, xuyên qua mọi người, vội vã chạy về phía cánh cửa, sau khi thấy cửa đá đóng kín mít không một khe hở, khuôn mặt bỗng chốc đầy vẻ tuyệt vọng.

Xoay người lại mang theo thương hại cùng bực tức nhìn cả đám người bọn họ, nói: “Các ngươi lúc tiến vào, sao không lưu lại người coi cửa? Lần này cửa bị đóng lại, chúng ta vĩnh viễn không thể thoát ra ngoài.”

Trần Ngọc thấy cửa đá vô thanh vô tức tự mình khép kín cũng kinh ngạc dị thường, đang chuẩn bị đi tới kiểm tra, bên cạnh cậu đã có người cả kinh kêu lên: “Đại ca?!”

Người kia nghe vậy liền chấn động, đột nhiên nhìn về phía Trần Ngọc, “A Cát? Sao đệ lại ở đây?!”

A Cát đã chạy sang chỗ thanh niên, ôm chầm lấy hắn, nức nở nói: “Đại ca, huynh làm đệ sợ muốn chết, đệ lần này tới sa mạc gặp phải biết bao nguy hiểm, còn có rất nhiều người bị chết, đệ một mực lo lắng huynh đệ chúng ta không thể gặp lại nhau được nũa. Huynh còn sống, thật sự quá tốt rồi.”

Thanh niên trên mặt tràn đầy cảm động cùng vui sướng, ôm A Cát không thốt nên lời, lấy tay vỗ vỗ sau lưng thiếu niên. Cuối cùng sắc mặt đột ngột tối sầm, đẩy A Cát ra, cáu kỉnh hỏi: “Ai dẫn ngươi vào sa mạc?”

Trần Ngọc bất chợt thấy có phần chột dạ, bèn đứng ra đáp: “Là ta.”

https://thuviensach.vn

Thanh niên tức giận đi về phía Trần Ngọc, vươn tay muốn nắm lấy cổ áo của Trần Ngọc, thế nhưng bị A Cát đuổi theo gắt gao kép lại.

Cùng một lúc, Phong Hàn cũng vươn tay kéo Trần Ngọc đến phía sau hắn.

Trần Ngọc cảm thấy nói chuyện có phần khó khăn, vốn bọn họ cũng không nên mang theo A Cát, quá nguy hiểm, A Cát lại còn nhỏ như vậy, cộng thêm một lời tiên đoán không biết có thể thành hiện thực hay không nhưng vẫn canh cánh ở trong lòng của cậu.

“Không, đại ca, đừng trách anh ấy, là tự đệ không nên tới đây. Vô luận thế nào, đệ cũng phải đi tìm huynh.” A Cát vội vàng kéo vị ca ca đang kích động kia giải thích.

Thế nhưng vị ca ca vẫn còn rất tức giận nhìn Trần Ngọc, nói: “Mấy người các ngươi, vì tiền ngay cả tính mạng của mình cũng không cần, thậm chí cả tính mạng của người khác cũng không đáng là gì sao?!”

Trần Ngọc trầm mặc, cậu không tìm được lời giải thích cho câu nói trên.

A Cát cũng nổi giận, nói với ca ca: “Đã bảo huynh đừng trách anh ấy, không có bọn họ, một mình đệ cũng sẽ đi tìm huynh, như vậy tỷ lệ sống sót thấp hơn nhiều. Đệ sao có thể bỏ mặc huynh! Nói cho cùng, nếu huynh không mang theo đám người kia vào sa mạc thì đã không có chuyện gì xảy ra.”

Vị ca ca của A Cát trầm mặc, cuối cùng từ từ giơ tay lên, vuốt ve đầu A Cát, chậm rãi nói: “Như thế sẽ chết chung với ta, đệ hài lòng chưa?”

A Cát lấy làm kinh hãi, vội hỏi: “Đại ca, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

Trừ A Cát, đám người Trần Sâm cũng đi tới, hỏi: “Ngươi chính là người dẫn đường mang theo một nhóm khác tiến vào quỷ thành? Những người kia đâu?”

Ca ca của A Cát chợt cười, nụ cười rất quỷ dị, hắn nói: “Những người khác? Cũng bị mang đi, khi thấy những châu báu này, bọn họ người nào cũng không chịu nghe theo lời ta nữa, ta tự nhiên không giữ bọn họ lại được.”

Ca ca của A Cát nhìn về phía Trần Sâm, trong mắt hắn, người này có khí thế nhất, hắn là người cầm đầu, bèn lên tiếng: “Ta tên A Bố Lạp, là đại ca của A Cát mà các ngươi mang theo. Các ngươi đã biết, ta trước đó mang theo một nhóm người tìm được quỷ thành. Ta hiện tại thật sự rất hối hận mình tại sao lại có quyết định ngu xuẩn như vậy, hại ta không ít, còn khiến A Cát phải đi tìm ta. Khi vào cung điện này, kết cục đã được định trước. Cánh cửa đá, mở từ bên ngoài thì rất dễ dàng, nhưng ở bên trong lại không có cách nào mở ra được, tất cả những ai tiến vào đây, đều không thể thoát ra.”

Khi Trần Ngọc ở Vân Nam, đã từng lo lắng cửa đóng mất mà chèn đồ ở đó, sau lại khiến những con hắc xà có cơ hội tiến vào, trận kinh sợ ấy, lần này cũng không muốn phải trải qua nữa. Huống hồ khi ấy bị mọi người đẩy về phía trước, căn bản không chú ý cửa đóng kín từ lúc nào.

Cậu cau mày hỏi: “Cửa này chỉ có thể mở từ bên ngoài?”

A Bố Lạp gật đầu, nói: “Những tưởng các ngươi sẽ phát hiện ra, bên ngoài mở ra rất dễ, nhưng bên trong muốn mở cửa sẽ gặp phải muôn vàn khó khăn, ta đã một mình đợi chờ ở đây ba bốn ngày rồi, thật vất vả mới thấy có người đi vào, khi chạy tới nơi các ngươi cũng đã vào trong hết cả rồi. Các ngươi nếu như muốn thoát ra ngoài, chỉ có thể tính xem, tỷ lệ có thêm người đến mở cánh của này từ bên ngoài là bao nhiêu?”

https://thuviensach.vn

Mọi người đều hai mặt nhìn nhau, nói thật, khả năng đó căn bản là số không, bởi vì cốt kiều để tới quỷ thành đã bị chặt đứt.

Mã Văn Thanh nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Trần Ngọc, vỗ vỗ bả vai trấn an cậu, nói với A Bố Lạp: "Đó là tại nhóm người các ngươi quá đần, không mở được, chẳng lẽ lại không cho nó nổ tung? Chúng ta ở đây có không ít thuốc và ngòi nổ."

A Bố Lạp khẽ liếc Mã Văn Thanh, sắc mặt thập phần khó coi: "Ngươi cho là chúng ta chưa từng nghĩ đến biện pháp đó à, ở bên trong gian phòng này, tốt nhất mọi người đừng nên đốt lửa hay làm gì đó tương tự, bằng không sẽ dẫn đến tai họa không thể tưởng được. Chẳng lẽ các ngươi không ngửi thấy mùi hương trong này, hay các ngươi đã từng ngửi thấy rồi?"

Trần Ngọc trừng mắt nhìn, rốt cuộc phát hiện, dưới sự che dấu của hương thơm trong phòng, thật sự có một thứ mùi gay mũi quen thuộc, cuối cùng sắc mặt cậu trắng bệch: "Dầu hỏa?!"

A Bố Lạp cười lạnh gật đầu, "Ân, nói cách khác, nếu muốn cho nổ cửa, chúng ta sẽ trở thành vật bồi táng cho nữ vương. Trong phòng đổ một lượng lớn dầu hỏa, đại khái chính là muốn không cho các ngươi quấy rầy nàng an nghỉ. Hơn nữa, nữ vương của quỷ thành thờ phụng chính là Hỏa giáo, lấy hỏa làm cầu dẫn, có thể vì nàng giải phóng ra thứ mà các người tuyệt đối không muốn thấy."

Ai cũng mang theo thuốc nổ, nhưng trong phòng có dầu hỏa, thì quyết không thể dùng.

A Bố Lạp lại nói: "Còn có, ta khuyên các ngươi không nên di chuyển nhưng trân bảo của nữ vương, hầu hết người nào động vào chúng đều bị cái bóng canh giữ nữ vương an nghỉ kéo đi mất. Các ngươi nếu như không tin, có thể qua nhìn đống thi thể ở phía sau kia, chính là người trong nhóm chúng ta, ngay cả nguyên nhân cái chết cũng không thể tra ra."

https://thuviensach.vn

“Nếu thế sao ngươi vẫn sống?” Nghe đến đó, Trần Sâm đột nhiên hỏi.

Mặc dù A Cát ở bên cạnh trợn mắt nhìn, Trần Ngọc thật ra cũng muốn hỏi vấn đề này, cậu rất hoài nghi, tại sao chỉ còn lại một mình A Bố Lạp.

A Bố Lạp sau khi nghe thấy câu hỏi này, rõ ràng cũng sa vào sự nghi ngờ tự mình không cách nào giải thích được, cuối cùng hắn chậm rãi đáp: “Thật ra thì ta cũng không biết tại sao ta được giữ lại, cũng không phải do ta không đụng đến những thứ trên đất. Hơn nữa, khi mọi người phát hiện ra cái bóng là bị trân bảo dẫn ra, đã có không ít người ném hết châu báu đi. Nhưng những cái bóng kia vẫn mang theo tất cả mọi người, trừ ta.”

Nghe được lời nói của A Bố Lạp, ai nấy khi nãy còn lòng trần đầy vui sướng vơ vét trân bảo bây giờ lại vạn phần thống khổ biểu tình như đưa đám đều đem mấy thứ đó đổ hết ra. Trần Ngọc len lén lấy Chân Ngôn Kính hỏi những gì A Bố Lạp nói có đúng hay không, cửa có phải thật sự không thể mở ra, thế nhưng, ở thời khắc mấu chốt này, Chân Ngôn Kính cư nhiên trầm mặc không hiển hiện, Trần Ngọc hận không thể đập vỡ cái gương. Cuối cùng vẫn không nỡ bỏ, chỉ có thể nhẫn nhịn.

“Tại sao bây giờ không có cái bóng mà ngươi nhắc tới? Cái bóng đó là thứ gì?” Khương lão gia tử hỏi.

“Bởi vì còn chưa đến lúc dẫn phát bọn họ ra ngoài, ta cũng không biết đó là cái gì, đen thùi lùi, người bị quấn vào nó đều chết cả, trên mặt tím bầm, giống như bị trúng độc hoặc như chết do ngạt thở. Bất quá, có lẽ các bóng chẳng qua chỉ xuất hiện trong thời gian đặc biệt nào đó.”A Bố Lạp nói.

Đây là tình huống tồi tệ nhất, nếu như cái bóng có thể giết người kia luôn xuất hiện, bọn họ nhất định phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Trần Sâm bèn nói: “Phía dưới này khẳng định đều là vật bồi táng của nữ vương, những trân bảo nàng ta vơ vét được đều để ở nơi này, bên trên

https://thuviensach.vn

nhất định có quan quách của nữ vương. Nếu không thể động, chúng ta đi lên thôi, tìm kiếm quan quách của nữ vương, có lẽ có thể phá bỏ lời nguyền của cái bóng."

Mọi người chỉ có thể bắt đầu theo bậc thang đi lên trên, quay đầu thấy đống trấn bảo như núi bị lưu lại, thật là vạn phần đau lòng.

Trong balô của Trần Ngọc chỉ có ít đồ, ném đi cũng đơn giản, Mã Văn Thanh thì thảm, dọc theo đường đi còn không ngừng lục lọi mọi nơi tìm đồ ném hết ra ngoài.

Trần Ngọc lặng yên nhẩm đếm bậc thang, đến chỗ nghỉ chân đầu tiên, phát hiện mỗi đoạn bậc thang có cả thảy chín bậc, đi vài bước hết chiếu nghỉ lại vẫn là thang lầu. Căn cứ vào sự quan niệm "cửu cửu quy nhất" của người Trung Quốc, đoán chừng phải có chín đoạn bậc thang, tổng cộng tám mươi mốt bậc.

Đếm tới sau cùng, quả thật không sai.

Đỉnh cao nhất, là thạch đài bằng bạch ngọc, bên trên đặt một quan tài cực lớn.

Khác với sự xa hoa bên dưới, đó là một cỗ quan tài bằng đá, vuông vức, chung quanh chạm trổ hoa văn cổ phác. Chính diện của quách, là một con kim phượng điêu khắc tinh mỹ xinh đẹp, thần điểu cao quý kia, đang lạnh lùng nhìn về phía họ.

Đến trên đài bạch ngọc, Trần Ngọc cảm thấy dưới chân giống như bốc lên loại lãnh khí bức nhân. Không tự chủ được xoay người lại tìm kiếm Phong Hàn, lại phát hiện Phong hàn đang nhìn chằm chằm không chớp mắt vào bên trong quan tài.

Quan tài này cư nhiên không được khép kín, bên ngoài nắp quách, giữ lại một khe hở.

https://thuviensach.vn

Phong Hàn tiến về phía trước, nhẹ nhàng đẩy, thạch nắp khổng lồ đã dời sang bên cạnh.

Mọi người làm theo hắn đi mấy bước về phía trước, phát hiện bên trong quan tài, nữ vương mặc bạch y đang nằm, đeo mặt nạ hoàng kim, tư thái cực kỳ xinh đẹp. Cánh tay để trần trắng nõn trơn nhẵn, căn bản trông không giống một thi thể, phảng phất tuyệt thế mỹ nữ này chẳng qua chỉ đang say ngủ.

Trừ Trần Ngọc, Phong Hàn cùng A Cát ra, những người khác chưa từng trông thấy nữ vương, đều không khỏi sợ hãi than thở.

Điều kỳ quái là, trong ngực nữ vương còn ôm một cái hộp, làm bằng thủy tinh trong suốt, có thể thấy rõ bên trong là một bàn tay.

Một bàn tay thon dài xinh đẹp, vô cùng ưu nhã, trên ngón tay đeo hai chiếc nhẫn vàng. Mặc dù màu vàng kim rất tục, nhưng đeo trên ngón tay kia lại để lộ ra khí phách.

Mà quái dị hơn chính là, ở chỗ trái tim của nữ vương, nổi lơ lửng một hòn đá màu đen to cỡ nấm đấm người, hình dáng của hòn đá cũng không hề theo hình dạng nhất định nào, gồ gồ ghề ghề, có thể nói tương đối xấu xí.

“Kìa… Trái tim của nữ vương vẫn đang đập! Nàng còn sống!”

-END 43-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 44

(Vĩnh:vĩnh viễn, lâu dài; Tức: dừng, ngừng, nghỉ, hơi thở)

Sau khi câu nói kia được cất lên, tất cả mọi người an tĩnh lại, trong đại điện vắng vẻ, tựa hồ có thể nghe thấy được tiếng trái tim đập thình thịch bên ngực trái.

Trần Ngọc giật mình nhìn nữ vương đeo mặt nạ lạnh lùng trong quan tài, cậu biết thanh âm như sấm bên tai chẳng qua là do mình khẩn trương quá độ khiến trái tim đập như nổi trống. Nhưng khi thấy ***g ngực của nữ vương phập phồng lên xuống, cậu vẫn cảm thấy cổ họng nghẹn lại, chẳng lẽ là thi biến? Nữ vương này khi còn sống thiết huyết tàn nhẫn, giết người vô số, giam giữ rất nhiều linh hồn trong chiếc hộp tội ác, âm khí rất nặng. Trên đường đi, Trần Ngọc phát hiện, đất đai và nham thạch ở đây đều có màu đen. Nếu như nữ vương này hiện tại bắt gắp dương khí của người sống, thật sự sẽ thi biến, có khi còn biến thành một cái bánh tông cực kỳ khủng bố.

“Thi biến?! Mau chuẩn bị gạo nếp và móng lừa đen!” Có người hô.

Một bàn tay đặt lên bả vai của Trần Ngọc, bên tai có giọng nói nhàn nhạt: “Đây không phải là thi biến, nàng xác thực vẫn còn sống. Trong bích họa ở thần miếu, thứ mà người kia đưa cho nữ vương, hẳn là vật đó khiến cho nàng có thể trường sinh.” Sự lạnh lùng quen thuộc xuất hiện ở sau lưng, Trần Ngọc nhất thời trấn định lại. Có Phong Hàn và nhiều người ở đây như vậy, nếu thật có bánh tông tựa hồ cũng không đáng sợ cho lắm.

https://thuviensach.vn

“Sống đến tận mấy ngàn năm?” Trần Ngọc khó khăn nói, so với quái vật không khác nhau là mấy, nói đi cũng phải nói lại, cái loại quái vật này hình như cũng bao gồm cả người áo đen mà Phong Hàn biết…

“Người kia cả đời theo đuổi con đường này, chút tà môn ngoại đạo chung quy vẫn có thu hoạch, gặp được hắn, muốn sống lâu hơn nữa cũng không phải là không thể. Bất quá, hắn không làm những chuyện vô nghĩa, tới quỷ thành nhất định là có mục đích – có thể là vì đỉnh Thần Nông. Nhưng những người này quá ngu xuẩn, còn sống cũng không có nghĩa là…” Phong Hàn lúc nói chuyện, vẫn lạnh lùng nhìn về phía bàn tay trong hộp thủy tinh, hơn nữa thanh âm càng ngày càng nhỏ, hai chữ cuối cùng, đã hầu như không thể nghe thấy.

“Ta kháo, đãi ngộ này so với Pha-ra-ong của Ai Cập tốt hơn nhiều, ngay cả nội tạng cũng không cần phải đào lên mà vẫn còn giữ được – tươi mới.” Mã Văn Thanh nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt lưu luyến ở trên người nữ vương, chỉ hận không thể lột mặt nạ của nữ vương xuống để nhìn thử một cái.

Trần Ngọc liếc mắt nhìn hắn, ý nói vẻ mặt của ngươi đừng xấu xa như vậy được hay không, thật khiến cho ta mất mặt. Nhắc nhở xong Mã Văn Thanh, chính cậu cũng nhìn sang nữ vương bên cạnh, trên chiếc đệm tơ vàng *** xuyết vô số trân châu, bên tay phải của nữ vương bày những đồ bồi táng, một cái bình ngọc, một khối hồng ngọc cực đại, một bông hoa sen bằng bạch ngọc. Nếu đã được đặt ở bên cạnh nữ vương, vậy giá trị khẳng định so với những thứ chất đống dưới kia còn quý giá hơn rất nhiều.

“Các ngươi không cảm thấy bàn tay kia trông rất quen sao?” Một thanh âm lạnh lùng trong trẻo cất lên, rõ ràng là từ thiếu niên A Anh đứng bên cạnh Hứa Thiếu An, hắn đang nhìn không chớp mắt vào bàn tay, cuối cùng lẩm bẩm nói: “Tay này cùng cánh tay trong bức bích họa giống nhau như đúc, hơn nữa ngay cả nhẫn cũng là hai chiếc.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc giật mình, không khỏi hỏi lại: “Ngươi là nhắc đến người áo đen đưa cho nữ vương thuốc trường sinh bất lão?”

“Đúng vậy, lúc ấy ta vẫn đang nghĩ, tại thời đó, thân phận của hắn nhất định rất cao.” Nói xong A Anh lôi một thấu kính thật dày từ trong balo ra, đặt giữa mọi người cùng quan tài, nói: “Xem đi, trên mặt nhẫn có đồ án.”

Dưới sự phóng đại của kính có bội số lớn, mọi người phát hiện trên chiếc nhẫn vàng dài mảnh gắn liền với nó chính là một cái ấn tỉ hình bầu dục bỏ túi, trên ấn tỉ uốn lượn chiếm giữ có cá có rồng. Mấy ngàn năm trước, nam nhân có thể mang theo một chiếc nhẫn như vậy, thân phận không vương thì cũng là hầu.

Mã Văn Thanh lại bắt đầu nhìn chiếc nhẫn chảy nước miếng, hướng về phía Trần Ngọc ý vị nháy nháy mắt.

“Di? Nơi này có chữ.” A Anh đứng gần quan tài nhất, chợt nhận ra bên trong thạch quách có hai chữ nhỏ ở góc khuất, hắn híp mắt nhìn hồi lâu, thì thầm: “Vĩnh tức.”

“Đem hai chữ này khắc trên quan tài, đại khái nữ vương hy vọng mình được an nghỉ vĩnh viễn.” A Anh cảm thán, chợt ánh mắt sáng lên, nói: “Không, không đơn giản như vậy. Hắn là nữ vương đã yêu nam tử thân phận tôn quý từ phương xa tới, thế nhưng nam tử đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chỉ để lại một cái tay. Căn cứ vào nội dung bích họa ở thần miếu và sự gặp gỡ sau đó của đám người Trần Ngọc, có thể thấy được cuối cũng nữ vương vì có thể cùng người thương ở chung một chỗ, đã không tiếc hủy diệt quốc gia của mình, giết chết tất cả thần dân, sáng tạo ra một quỷ thành khác. Sau đó hai người ở trong ảo cảnh, sinh sống hạnh phúc mấy ngàn năm. Đem chân thân của mình và cái tay vĩnh viễn chôn cất tại quỷ thành chân chính, hai người vĩnh viễn an nghỉ.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc nhớ đến cảnh tượng khi bước vào tầng thứ tư của ngọc tháp, nữ vương mặc bạch y cùng nam tử áo đen song song ngồi ở trên vương tọa, hình ảnh đó đúng là vô cùng duy mỹ. Nhưng nghĩ đến câu nói cuối cùng của nam tử áo đen, Trần Ngọc nhìn A Anh một cái, cảm thấy câu chuyện của hắn quá mức đơn giản và lãng mạn, nhẹ lên tiếng: "Ngươi cho rằng nữ vương vì yêu mà trở nên mê muội, là do ý kiến chủ quan của ngươi, có lẽ điều nữ vương muốn chẳng qua chỉ là sinh mạng vô tận. Hai người họ, nói không chừng đều không phải là người tốt."

A Anh liếc Trần Ngọc một cái, trách móc: "Kẻ xấu thì không biết yêu? Hắc y nhân kia có thể thật sự muốn như vậy, cho nên hắn phản bội lại tình yêu mà nữ vương dành cho hắn. Bất quá, trong mắt ta, nữ vương ban đầu có lẽ là vì trường sinh bất lão, sau đó lại thật sự yêu người áo đen, nhìn ánh mắt trong bức bích họa cũng hiểu, nếu không tại sao lại để cho hắn hủy diệt quỷ thành? Nam nhân a, là thứ không đáng tin cậy nhất, đáng tiếc cho vị nữ vương si tình."

Mã Văn Thanh thấy A Anh cùng Trần Ngọc tranh cãi, vốn đã thấy hắn không thuận mắt, đúng lúc nghe thấy câu nói sau cùng, không vui, "Ta bảo tiểu tử ngươi nói linh tinh cái gì vậy, con mẹ nó ngươi chẳng phải cũng là nam nhân sao? Thật là, lông còn chưa đủ dài mà." A Anh bị Mã Văn Thanh làm cho tức đến mức sắc mặt đỏ bừng, liếc nhìn Hứa Thiếu An bên cạnh, vẫn cứ nhịn xuống không động.

Trần Ngọc bật cười, không ở đây dây dưa với tiểu hài này nữa, chỉ có điều vẫn mê hoặc nhìn về phía nữ vương, đối với ý nghĩ của người quyền cao chức trọng thời cổ đại hiện tại không thể suy đoán. Hủy diệt thế giới ban đầu, sáng lập ảo cảnh, là muốn được ở cạnh nhau hay vì lý do nào khác? Có điều chắc chắn nữ vương rất thâm tình với nam tử kia, nếu không sẽ không ôm tay của hắn ngủ ở đây.

A Cát vẫn lẳng lặng đứng bên cạnh Trần Ngọc, lúc này sắc mặt phức tạp nhìn nữ vương, nói "Uẩn khổ vĩnh tức chi niết bàn, điều nữ vương

https://thuviensach.vn

muốn cũng không phải là an nghỉ vĩnh viễn, mà là niết bàn.”

Sống lại?

Người cao to đứng sau lưng Dương lão lục không nhịn được, lớn tiếng nói: “Bất kể mục đích của nàng ta là gì, Lục gia, chúng ta tới nơi này, khó khăn so với những lần đổ đấu trước đây chỉ hơn không kém, còn mất rất nhiều huynh đệ. Chúng ta cũng không thể đi một chuyến uổng công, châu báu phía dưới không thể động tới, minh khí ở đây thế nào cũng phải mang theo một món.”

Dương lão lục còn chưa lên tiếng, Hứa Thiếu An đã mỉm cười nhìn về phía người cao to: “Nói cũng đúng, ba món minh khí này, xét thấy đều có lai lịch lớn, các ngươi Tam gia mỗi nhà một món, về phần những đồ bồi táng ở phía dưới có thể mang đi hay không, đợi lát nữa hãy nói. Sau khi các ngươi đã lấy đủ, ta mới lấy thứ ta muốn.”

Trần Sâm quay đầu, kinh ngạc hỏi: “Lẽ nào, Hứa tiên sinh đã tìm được thứ mà mình muốn rồi sao? Vậy cứ lấy thứ ngươi muốn trước đã rồi hãy nói.”

Hứa Thiếu An gật đầu một cái, trên khuôn mặt vốn không có một tía sợ hãi tràn đầy đắc ý cùng vui sướng: “Tìm được rồi, cuối cùng cũng không uổng công đi chuyến này, bất quá, đồ ta muốn lấy không dễ. Nếu như ta lấy trước, sợ sau đó các ngươi muốn lấy thứ gì cũng không được. Các ngươi cứ thương lượng đi, lấy xong hẵng nói.”

Trần Sâm không thắc mắc thêm nữa, bèn cùng đương gia hai nhà còn lại ở bên cạnh thương lượng. Cuối cùng, Trần gia cầm chính là bình ngọc, Khương lão gia tử chọn trúng hoa sen bằng ngọc, Dương lão lục đối với khối hồng ngọc khổng lồ hiếm thấy cũng tương đối hài lòng. Trần Sâm nhìn nhìn bình ngọc trong tay, xoay người lại giao cho Thẩm Tuyên. Dương

https://thuviensach.vn

gia là người cuối cùng cầm lấy minh khí, người cao to theo phân phó của Dương lão lục, lấy khối hồng ngọc rồi đưa cho Dương gia Lục gia.

Thế nhưng người cao to cũng không lập tức rời khỏi quan tài, sau khi đưa minh khí, bỗng nhiên lại nhanh chóng xoay người chộp tới chiếc mặt nạ vàng của nữ vương, biến cố xảy ra quá đột ngột khiến cho những người đứng xung quanh thạch quách đều sững sờ.

Khi Tam gia lấy minh khí, Phong Hàn vẫn lạnh lùng nhìn, lúc này chợt hô: “Dừng tay!”

Đồng thời lên tiếng còn có A Cát, sắc mặt hắn tái nhợt xông tới, tựa hồ muốn bắt lấy người cao to.

Nhưng khoảng cách quá xa, người cao to đã thò hắn người xuống, đem chiếc mặt nạ nhấc lên khoảng nửa thước. Sau đó động tác của người cao to chợt khựng lại, vẻ mặt khiếp sợ nhìn khuôn mặt của nữ vương. Bởi vì nguyên nhân góc độ, khuôn mặt của nữ vương chỉ có người cao to mới có thể thấy. Người khác mặc dù bất mãn với hành động tự phát của hắn, nhưng lúc này cũng dằn lòng không được chờ hắn nhanh nhanh đứng thẳng dậy.

Ngay lúc đó, A Cát nhào đến, một tay lấy mặt nạ đè xuống. Vô luận là người cao to hay A Cát, khi làm gì cũng đều cẩn thận tránh đụng chạm vào tảng đá trôi nổi bên trên trái tim của nữ vương.

Những người khác trong lòng âm thầm trách cứ A Cát nhiều chuyện, mặc dù không nói rõ, nhưng ai nấy đều có sự hiếu kỳ rất lớn đối với nữ vương, hơn nữa còn là một nữ vương sống đến mấy ngàn năm. Nếu như điều kiện cho phép, mang theo nàng ta trở về, thì lợi tức thu được không biết bao nhiêu mà kể.

A Cát thở hổn hển nhìn người cao to, “Ngươi muốn chết thì cũng đừng kéo những người ở đây theo cùng!”

https://thuviensach.vn

Dương lão lục thấy A Cát ngăn cản còn khiển trách thủ hạ đắc lực của mình, trong lòng thấy khó chịu, liền cất giọng hỏi: “A Cát tiểu huynh đệ, lời này của ngươi có ý gì?”

A Bố Lạp vẫn một mực yên lặng đứng sau lưng mọi người, hắn sớm đã phát hiện đoàn người này cùng những người mà hắn dẫn đến đây đều là vì tài bảo của nữ vương, nên cũng chẳng muốn nhắc chở chi nữa. Hiện tại thấy đệ đệ của mình bị liên lụy, không thể không quản, chen đến bên cạnh A Cát, đưa hắn hộ ở phía sau, nhìn về phía Dương lão lục đang đen mặt : “A Cát tuổi nhỏ không hiểu chuyện, đệ ấy không có ý gì —”

Hắn vừa mới nói tới đây, người cao to bất chợt quay đầu lại, mang theo nụ cười bí hiểm, đi từng bước một đến trước mặt mọi người.

Dương lão lục vốn còn muốn giáo huấn hai huynh đệ A Cát thêm mấy câu, lúc này trông thấy bộ dáng của thủ hạ mình như vậy, kinh ngạc vạn phần: “Mặt thẹo, ngươi làm sao thế?!”

Người cao to đối với câu hỏi của lão đại mình làm như không nghe thấy, mang theo nụ cười hướng thẳng đến chỗ Hứa Thiếu An, trong miệng lẩm bẩm: “Cư nhiên là thế này…” Nói xong chợt rút mã tấu ra, bổ nhào về phía Hứa Thiếu An. Hắn xuất thủ tàn nhẫn, lại cường tráng cao lớn, hiện tại đột nhiên làm loạn, Hứa Thiếu An tựa hồ rất khó tránh thoát.

Mà Trần Sâm vẫn chiếu cố đến hắn bị thương ở cánh tay, đến nay vẫn chưa khỏi hẳn, hai người lại cách nhau khá xa. Trong tiếng kinh hô của mọi người, ánh mắt A Anh biến đổi, từ bên cạnh Trần Ngọc xoay người lại, lấy một tốc độ bất khả tư nghị giành lấy Hứa Thiếu An trước mặt, nhấc chân liền đem người cao to đạp ra ngoài.

Mọi người trong lòng đều thở phào nhẹ nhõm, Hứa Thiếu An thân phận đặc thù, không thể xảy ra sơ xuất. A Anh này thường ngày trông âm thầm, thân thủ cư nhiên tốt như vậy, thật là vạn hạnh. Nhưng, cái mũ của A

https://thuviensach.vn

Anh bởi vì động tác quá mạnh, rơi xuống mặt đất, để lộ ra mái tóc dài tán loạn. Thiếu niên vóc dáng thấp bé nhất thời biến thành thiếu nữ mạnh mẽ hiên ngang.

Biến cố liên tiếp xảy ra, rất nhiều người ánh mắt đều trở nên ngây ngốc.

Người cao to bị đạp đến trước mặt Dương lão lục, A Anh cột tóc lại, lạnh lùng nói: “Dương Lục gia, người của ngươi hình như điên rồi.”

Dương lạo lục vừa sợ vừa giận, trong lòng cũng âm thầm thở phào, may mà A Anh thân thủ không tệ, nếu như Hứa Thiếu An mà bị thương, lần này có sống trở về cũng không thể coi như hoàn thành nhiệm vụ. Đồng thời cúi đầu nhìn về phía người cao to, đang chuẩn bị phát hỏa, lại thấy khuôn mặt tươi cười quỷ dị của người cao to đã gần ngay trước mắt. Mà ánh mắt của người cao to tựa hồ không có tiêu cự, căn bản không cách nào câu thông, trông như bị ma nhập. Dương lão lục cắn răng, giơ tay lên do dự có nên nổ súng hay không.

Đúng lúc ấy, người cao to đột nhiên dừng lại động tác, quay đầu nhìn về phía bên phải, hắn nhìn chính là Trần Ngọc cách đó không xa. Nụ cười trên mặt chợt biến thành kích động, nhào tới Trần Ngọc.

Trần Ngọc đang xem náo nhiệt đến hăng say, không ngờ đảo mắt một cái cậu đã trở thành cá trong chậu, trong lòng khẽ chửi thầm một câu, xoay người lại muốn trốn sau lưng Phong Hàn.

Phong Hàn cau mày, hai cánh tay chợt nhấc lên, đem Trần Ngọc ôm trọn vào trong ngực, sau đó lấy tay che lại ánh mắt của cậu, lạnh lùng nhìn chằm chằm người cao to. Người cao to từ từ dừng lại bất động, kinh ngạc nhìn Phong Hàn, mang theo chút sợ hãi lui về sau một bước. Sau đó nhìn quanh hai bên, giống như mất đi mục tiêu, trên mặt đầu tiên là mê mang, rồi lại mang theo nụ cười quỷ dị, cúi đầu.

https://thuviensach.vn

Phong Hàn tay trái vốn đã giơ lên lại buông xuống, nhàn nhạt nói: “Hắn đã chết.” Báo con từ giữa hai người thò đầu ra, đôi mắt hắc sắc tròn vo dưới ánh sáng của dạ minh châu mang theo chút hoàng quang (sắc vàng), hướng về phía người cao to đứng trước mặt Trần Ngọc gầm nhẹ, lộ ra hàm răng sắc nhọn.

Dương lão lục bước tới gần người cao to, không dám tin nhìn tâm phúc của mình, vừa chạm vào hắn, người cao to quả nhiên đổ sụp xuống, chỉ có điều ánh mắt vẫn nhìn về phía Trần Ngọc.

“Tại sao? Mặt thẹo tại sao lại điên, đã chết? Rõ ràng không ai đụng đến hắn.” Dương lão lục thất thanh hỏi.

A Cát còn muốn lên tiếng, bị A Bố Lạp dùng sức nắm lấy tay hắn, nói: “Ta đã nói rồi đấy thôi, những thứ của nữ vương không được đụng vào, mấy người các ngươi, quá tham lam rồi.”

Mọi người nhìn người cao to đang cười trên mặt đất, đều cảm thấy nỗi hết cả da gà da vịt, không khỏi nhớ tới từ lúc tiến vào quỷ thành, thấy được nhiều nhất chính là lời nguyền của nữ vương.

Trần Sâm cau mày, đến trước mặt quan tài, nhìn một chút, nữ vương vẫn lẳng lặng nằm đó, dưới tảng đá trôi nổi, trái tim vẫn khẽ phập phồng.

“Không nên động đến mặt nạ của nữ vương, tốt nhất ngay cả thân thể của nàng cũng đừng chạm tới.”

“Sợ rằng không được, vật mà ta muốn, chính là trái tim của nàng.” Hứa Thiếu An bước lên phía trước, ngón tay chỉ vào trái tim của nữ vương.

-END 44-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Lần này tất cả mọi người đều sững sờ, dám xuống đất đào mả quật mộ, không ai là không có lá gan lớn, yêu tiền tài, trong đó lại càng không thiếu những kẻ hung ác nham hiểm. Hạng người đó rất tùy tiện, có thể phá hủy quan tài trong mộ, thậm chí cả hài cốt của chủ nhân ngôi mộ. Nhưng câu nói của Hứa Thiếu An vẫn khiến mọi người phải kinh ngạc, bất kính với người chết với việc rõ rành rành lấy đi trái tim của người ta đã không thể tính là cùng một phạm trù. Huống hồ đây lại là một vị nữ vương cao quý xinh đẹp khiến người ta không dám nhìn thẳng, cho dù khi nàng còn sống tàn nhẫn đến bất khả tư nghị đi chăng nữa.

Trần Ngọc nhủ thầm, Hứa Thiếu An này nhìn tư văn hòa khí, không ngờ lòng dạ lại độc ác như vậy. Vật bồi táng đều đã lấy hết, còn muốn phân thây lấy trái tim của chủ nhân ngôi mộ, không phải hơi quá đáng rồi sao.

Ngay cả Trần Sâm cùng đám người Khương lão gia tử cũng cảm thấy chuyện này không dễ làm, hai mặt nhìn nhau, không biết xử lý thế nào. Lúc này Hứa Thiếu An không hề do dự, sắc mặt bình tĩnh bước về trước một bước, thong dong rút một cái chủy thủ ra, vừa nhìn đã biết là đồ cổ, trên lưỡi lóe thanh quang, sắc bén dị thường.

Không hiểu tại sao, Trần Ngọc trong lòng đột nhiên thấy căng thẳng, Phong Hàn buông tay cậu ra, nói: “Đợi đã.”

Nói xong liền đi lên phía trước quan tài, A Anh khẽ híp mắt, cười nói: “Vị tiểu ca này, Hứa thiếu gia nhà ta đang bận rộn, có chuyện gì để sau hẵng hay.”

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Phong Hàn liếc nhanh sang phía A Anh, trong con ngươi đen nhánh lạnh lẽo căn bản không có nửa phần dao động, vẫn cất bước đi về phía thạch quách. A Anh cau mày, Phong Hàn bất thường tất cả mọi người đều hiểu thầm, nếu như không cần thiết, cô cũng không muốn chọc đến hắn. Bất quá, cô cũng không cho là mình cần sợ hắn. Chờ khi Phong Hàn vừa nhấc chân, A Anh chợt nhanh nhẹn nâng chân trái lên đá về phía đầu Phong Hàn, cô thậm chí đoán rằng một kích này rất có thể sẽ không trúng, nhưng không hề dừng lại, thân thể nhỏ nhắn của cô trên không trung nhanh chóng uốn cong, chân phải cũng theo đà đá tới.

Mọi người cơ hồ thấy không rõ động tác của A Anh, có thể nhận ra thiếu nữ này là một người luyện võ, hơn nữa thân thủ tương đối khá. Dù sao người có thể đi theo Hứa Thiếu An vào sa mạc, tuyệt đối không phải là kẻ đầu đường xó chợ. Thế nhưng, đại đa số mọi người đều chờ mong đối thủ của A Anh – Phong Hàn rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

Phong Hàn tựa hồ cau mày, sắc mặt cũng có phần mất kiên nhẫn, sau đó, trong tiếng kinh hô của mọi người, Phong Hàn đột nhiên biến mất. A Anh vốn thấy chân mình đã gần chạm vào người hắn, vội vàng thu hồi lại vài phần lực đạo, trước mặt đã không còn ai, lúc này trong lòng càng thêm kinh ngạc. Cô là người đứng gần Phong Hàn nhất, nhưng căn bản không phát hiện ra động tác của hắn.

Mắt thấy A Anh sẽ ngã trên thạch đài, cô cắn răng, chân phải trước quỳ trên mặt đất sau đó nhanh chóng lật người lên.

Trước mắt thạch quách, quả nhiên đã có hai người đang đứng.

Phong Hàn nhìn Hứa Thiếu An toàn thân đề phòng nhưng vẫn mỉm cười như cũ, khách khí lễ độ nói: “Trước khi ngươi động thủ, ta muốn lấy một vật.”

https://thuviensach.vn

Câu nói kia căn bản không có ý thương lượng, giống quyết định cùng thông báo hơn, Hứa Thiếu An liếc A Anh mới từ trên đất đứng dậy, cười đáp: “A? Phong huynh đệ nhìn trúng minh khí nào?”

“Tay.” Phong Hàn nhìn vào trong quan tài, trả lời đơn giản. Hứa Thiếu An trừng lớn mắt, nghi hoặc khó hiểu nhìn Phong Hàn, cánh tay nữ vương trắng nõn mượt mà, hình dáng đích xác rất xinh đẹp, có điều sở thích của người thanh niên này cũng thật đặc biệt.

Phong Hàn lạnh lùng quan sát nữ vương trong quan tài, nói: “Mang theo tay của hắn nhiều năm như vậy, ngươi nên buông ra thôi.”

Hứa Thiếu An đứng bên cạnh quan tài trông thấy rất rõ ràng, khi Phong Hàn nói những lời này, cánh tay ôm hộp thủy tinh của nữ vương tựa hồ siết chặt lại, tảng đá phía trên trái tim nàng cũng khẽ rúng động. Nhưng hắn không dám tin trừng mắt nhìn lại, giống như cái gì cũng chưa từng xảy ra, nữ vương vẫn lẳng lặng nằm ở nơi đó.

Phong Hàn không hề do dự đưa tay vào trong quan tài, rút ra hộp thủy tinh mà nữ vương ôm chặt trong ngực, móng tay màu bạc của nữ vương kéo lê trên chiếc hộp thủy tinh tạo thành thanh âm chó tai, sự lưu luyến không buông như vậy cũng không thể ngăn cản Phong Hàn. Trong khoảnh khắc khi tay Phong Hàn rời khỏi quan tài, miệng của nữ vương đột nhiên chậm rãi mở ra.

Mặt nạ hoàng kim vừa động, phía dưới từ từ nứt ra một khe hở, miệng nữ vương hé mở, để lộ ra một viên châu màu trắng, hạt châu kia thậm chí còn khe khẽ di chuyển. Phong Hàn sửng sốt một chút, liền ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Thiếu An, nói: “Đây là Trấn Hồn Châu, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa, mau lấy thứ mà ngươi muốn.”

Hứa Thiếu An không hiểu lời Phong Hàn nói là có ý gì, nhưng cũng không trì hoãn thêm nữa, gắt gao cầm lấy chủy thủ tỏa ra hàn khí, đâm

https://thuviensach.vn

thẳng về phía trái tim. Ngay khi ấy, hạt châu trong miệng nữ vương chợt vỡ, sau đó một hồi thanh âm lanh lảnh vang dội xuất hiện trong cung điện, hơn nữa kéo dài mãi.

Mọi người hốt hoảng nhìn quanh bốn phía, cũng không thấy có thứ gì khác lạ, cuối cùng mọi người phát hiện thanh âm kia phát ra từ trong quan tài của nữ vương.

Hứa Thiếu An híp mắt lại, tốc độ của chủy thủ rất nhanh, nhưng, khi đâm vào trái tim nữ vương, tảng đã kia bèn chắn ngay trước mặt nữ vương. Tảng đá trong nháy mắt bị chẻ thành hai nửa, ở giữa là một tinh thạch màu đen lớn chừng quả trứng bồ câu. Xung quanh tinh thạch hiện lên những tia sáng phát tán, dường như có thực thể.

Chủy thủ trong tay Hứa Thiếu An thiếu chút nữa rơi xuống, khiếp sợ nhìn tảng đá vẫn lơ lửng như cũ, chợt luống cuống tay chân lấy từ trong ngực ra một cái hộp sắt, vặn chốt mở, đem tảng đá kia bỏ vào trong hộp.

Đúng lúc ấy, Hứa Thiếu An tựa hồ thấy cặp mắt trên mặt nạ hoàng kim của nữ vương giống như lóe lên, hắn sửng sốt.

Đột nhiên có người hét lớn: “Trời ạ, mau nhìn xuống dưới, đây là cái gì?”

Bên dưới tám mươi mốt bậc thang, từ từ lan tràn cái bóng màu đen, khoảng cách quá xa không thấy rõ, thứ màu đen đó từ từ phủ lên trên từng bậc thang, trong đại điện chỉ còn lại sự yên tĩnh chết chóc.

A Bố Lạp sắc mặt tái nhợt nắm thật chặt tay A Cát, nói: “Đó chính là cái bóng, những người lòng tham không đáy như các ngươi, nữ vương tuyệt đối sẽ không tha thứ.”

Dương lão lục hô: “Không thể ở đây đợi bọn chúng lên, các ngươi cũng mới thấy một đột khi nãy, nguyên nhân cái chết chính là do cái bóng

https://thuviensach.vn

quái dị này, chúng ta nhất định phải nhanh chóng rời khỏi nơi này!”

“Mau! Chạy về bên phải.” Trần Sâm trầm giọng nói, lúc này, mọi người mới chú ý tới trong góc tối bên phải bạch ngọc đài kề bên vách tường cư nhiên còn có thang gác lên trên. Vì vậy mọi người liều mạng chạy về phía thang gác, cuối thang gác là một cánh cửa khép hờ.

Trần Ngọc ôm lấy báo con, cùng mọi người chen vào trong cửa, trong cửa tối như hũ nút, có người nhanh chóng bật đèn pin, còn có người ở cạnh cửa hô: “Mau tới giúp đóng cửa, đồ quỷ kia lập tức sẽ tới được đây.” Sau một tiếng vang nặng nề, cửa nhanh chóng được một số người đóng kín lại.

Mọi người sống sót sau kiếp nạn vừa mới thở phào nhẹ nhõm lại phát hiện bên trong cửa vẫn là cửa. Trong căn phòng này cơ hồ khắp nơi đều là cửa, không biết thông tới nơi nào.

Trần Ngọc theo bản năng lia đèn pin tìm kiếm Phong Hàn, cậu mơ hồ thấy Phong Hàn đang đứng ở chỗ khác, cúi đầu nhìn cái hộp cầm trong tay, giống như đó là vật trân quý nhất thế gian. Trần Ngọc muốn chen sang phía hắn, nhưng quá nhiều người, động tác của cậu vô cùng khó khăn.

Đúng lúc ấy thì ở phía sau, Trần Ngọc cảm giác được cổ tay mình bị nắm chặt, lạnh lẽo mà có lực, Trần Ngọc còn chưa kịp quay đầu lại, đã bị người đó lôi kéo xông vào một cánh cửa.

Trần Ngọc phía trước phía sau đều có người, cho nên Trần Ngọc cho là hành động tập thể, cũng không thấy có gì không đúng. Thế nhưng, khi người đằng sau còn chưa bước chân qua cửa, cửa đã đã ầm một tiếng đóng lại, Trần Ngọc nghe được loáng thoáng có người lo lắng gọi tên mình.

Hai người vẫn như cũ không nhanh không chậm đi về phía trước, Trần Ngọc ngây cả người, dừng bước, dùng sức hất tay người phía trước ra, nghi ngờ hỏi: “ A Cát, đây là có chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

Người phía trước chính là a Cát cùng ca ca hắn A Bố Lạp, A Cát quay đầu lại, thần thái có chút kích động, cuối cùng khắc chế xuống, đến gần hai bước, cường thế kéo lấy Trần Ngọc, nói: “Ta muốn dẫn ngươi ra ngoài, những người kia đã động vào đồ của nữ vương, không thể thoát ra được. Cửa trong gian phòng nọ, cái nào cũng không thể vào. Cửa sống chỉ có một, chọn sai là chết.”

Trần Ngọc ánh mắt phức tạp nhìn A Cát một lúc, khóe miệng chợt hiện lên nét cười, để lộ lúm đồng tiền nhàn nhạt hai bên má, con mắt hẹp dài lóe sáng, dưới cái nhìn không hiểu lý do cùng si mê của A Cát nói: “A Cát, rốt cuộc ngươi từ đâu thấy, ta là người bỏ mặc phụ thân cùng bằng hữu, một mình chạy trối chết?”

Nói xong móc ra đôi găng tay đen, đặt báo con lên trên vai, không quay đầu lại vừa đi về phía cánh vừa cửa nói: “Ngươi tới sa mạc là để tìm đại ca của ngươi, bây giờ tìm được rồi, nếu như ngươi biết đường, ngươi có thể dẫn hắn rời đi. Nhưng, ta vẫn muốn đi tìm bọn họ.” Được rồi, nếu như nói trên thế gian này có thứ gì không ngăn cản được Trần Ngọc, như vậy nhất định là cửa.

Thấy Trần Ngọc rõ ràng lãnh đạm cùng xa cách, A Cát bối rối, hắn gấp gáp muốn giải thích, nhưng khi nhìn Trần Ngọc không chút do dự một cước đá văng cửa, bèn thở dài nói: “Được rồi, nếu như ngươi kiên trì đến thế, ta sẽ dẫn người đi tìm bọn họ.”

Lời nói của A Cát rất quái lạ, nhưng bên ngoài lại càng quái, an tĩnh mà tối thui, cậu vội bật đèn pin, lia một vòng quang phòng, không có lấy một bóng người, chỉ trong một thời gian ngắn, những người này đi đâu cả rồi? Trần Ngọc có phần mất bình tĩnh, mặc dù cậu bỏ rơi bọn họ trước, nhưng đám người kia không thù cậu đến mức ném Trần Ngọc lại một mình ở nơi quỷ quái này đi?

Đã xảy ra chuyện gì?

https://thuviensach.vn

Cảm nhận được sự bối rối cùng lo lắng của Trần Ngọc, báo con nỗ lực bò xuống dưới đi lòng vòng, không ngừng dùng cái mũi ngửi ngửi, tự biến mình thành chó săn, cuối cùng vẫn thất vọng chạy về bên cạnh Trần Ngọc, ư ử kêu.

“Đừng uổng phí khí lực, thời gian và không gian ở đây không ngừng biến hóa, bên ngoài cánh cửa này đã không còn là nơi vừa nãy nữa. Đi thôi, ta dẫn ngươi đi tìm bọn họ.” A Cát trấn tĩnh cùng bối rối nhìn Trần Ngọc, có chút đau lòng.

Đi tới kéo Trần Ngọc, ánh mắt A Cát sáng ngời chăm chú nhìn Trần Ngọc, nói: “Ngươi yên tâm, nếu như ngươi muốn, ta nhất định giúp ngươi tìm được bọn họ, nghĩ như vậy về ngươi, là ta ích kỷ.”

Trần Ngọc cắn răng, tâm trạng sa sút. Cậu không để ý đến A Cát, nhưng cũng không phản đối A Cát lôi kéo cậu đi vào trong, không tìm được những người khác, cậu không có đủ dũng khí một mình lưu lại trong bóng tối ở nơi này. Bằng không, qua vài ngày cậu sẽ phát điên mất.

A Bố Lạp vẫn luôn để tâm tới suy nghĩ của đệ đệ, đối với việc A Cát cố ý mang theo Trần Ngọc ra ngoài mặc dù không hiểu, nhưng cũng không phản đối. Ba người quanh co một lúc lâu, mở ra một cánh cửa, luôn là nơi khác.

Tầng trên tối đen của cung điện rốt cuộc thông đến nơi nào? Chẳng lẽ nối liền với hang động ở phía trên, hay thật ra là không gian ảo liên tiếp do nữ vương tạo ra? Dưới sự tìm kiếm vô tận, trong lòng Trần Ngọc dần dần bắt đầu tuyệt vọng, cậu luôn có cảm giác mình cách mọi người càng ngày càng xa.

Đèn pin cũng sắp hết pin, tia sáng phát ra cũng không còn rõ như ban đầu nữa. Trần Ngọc càng ngày càng ít nói, chỉ có A Cát luôn lạnh nhạt thì giờ không ngừng tìm lời khuyên cậu.

https://thuviensach.vn

Cho đến thật lâu sau đó, bọn họ dừng lại nghỉ ngơi, Trần Ngọc phát hiện bên cạnh chân mình có một khối ngọc thạch được điêu khắc thành hình con cá, dùng tơ hồng mà buộc, bỗng nhiên mặt biến sắc.

Tay Trần Ngọc run rẩy len lén đem con cá nhặt lên, ngẩng đầu nhìn về phía A Cát,nhẹ giọng hỏi: “Có phải sắp tìm được bọn họ hay không?”

A Cát gật đầu, đảo mắt quan sát cánh cửa còn lại, ôn nhu an ủi: “Chắc thế, đừng lo lắng, ta nhất định dẫn ngươi và đại ca ra ngoài…. cũng sẽ giúp ngươi tìm được bọn họ.” Nói xong tắt lửa trên bếp không khói, đưa nước ấm cho Trần Ngọc. Khi chạm vào tay Trần Ngọc, A Cát nhíu nhíu mày, hỏi: “Sao lại lạnh như vậy? Nếu mệt quá thì phải nói.”

Trần Ngọc lắc đầu, chỉ đem khối ngọc hình con cá kia để vào trong túi, nói: “Không sao, có thể càng nhanh càng tốt. Thức ăn cùng những thứ khác cũng không còn nhiều, nếu thêm hai ngày nữa, chúng ta sẽ không thể thoát khỏi sa mạc.”

A Bố Lạp trên mặt cũng có nét u sầu, nhìn đệ đệ vì mình mà tới đây, trong lòng lại càng thêm hối hận, nghe thấy cuộc đối thoại của hai người bèn lên tiếng: “Ta biết bây giờ khiến các ngươi bình tĩnh để nghỉ ngơi có phần miễn cường, nhưng chúng ta nhất định phải nghỉ ngơi một chút, nếu không chỉ bằng thể lực như vậy ngày mai căn bản không thể lên đường. Được rồi, bây giờ hai người các người ngủ trước, ta gác đêm.”

Trần Ngọc cố nén xung động muốn đứng dậy, coi như cậu không nghỉ ngơi, tình trạng thân thể của A Cát và A Bố Lạp cũng nhất định phải xem xét, mà trên thực tế cậu mới là người đáng lo nhất, hiện tại có thể lên đường hoàn toàn là dựa vào tinh thần để chống đỡ. Ở trong trường học, tố chất thân thể của Trần Ngọc coi như không tệ, nhưng khi đến nơi này cùng họ, quả thực là nhấc tay không nổi. Cậu an tĩnh vùi trong túi ngủ, nói với A Bố Lạp: “Ba giờ sau, ngươi gọi ta dậy gác đêm.” A Bố Lạp thấy Trần Ngọc còn biết chiếu cố đệ đệ hắn, nhất thời đối với cậu có thêm phần hảo cảm.

https://thuviensach.vn

Không biết qua bao lâu, Trần Ngọc mơ mơ màng màng dần tỉnh táo lại, là do có một bàn tay đang nhẹ nhàng vuốt ve mặt cậu, nếu là bình thường, cậu sớm đã nổi giận, nhưng đây là cổ mộ, cảm giác đầu tiên của Trần Ngọc là kinh sợ, rốt cuộc là ai?

“Mau nhớ lại đi, nếu như không phải là ngươi, ta tồn tại trên cõi đời này còn có ý nghĩa gì nữa….” Có người thấp giọng nói, thanh âm này hư vô mà mê hoặc, làm cho người ta không tự chủ được mà đắm chìm trong đó.

Trần Ngọc rùng mình, thanh âm này, là A Cát.

Cậu trước hết nhắm hai mắt cẩn thận hồi tưởng lại cuộc sống hai mươi mấy năm của mình, xác định trừ hàng xóm khi còn bé vẫn bị mình khi dễ ra, tuyệt đối không quen ai nhỏ tuổi hơn mình, càng chưa từng gặp qua A Cát. Sau đó mới len lén híp mắt nhìn người trước mặt, ánh mắt A Cát nhìn cậu bi thương mà thâm tình, vẻ mặt như thế căn bản không nên xuất hiện trên người thiếu niên lạnh lùng này, Trần Ngọc trong lòng nhất thời cảm thấy khó chịu.

Nên nói với hắn rằng đã nhận lầm người, Trần Ngọc yên lặng nhủ thầm. Vì vậy cậu mở mắt ra, không chút tránh né kéo A Cát hỏi: “A Cát, người ngươi nói đến là ai?”

A Cát lấy làm kinh hãi, đang chuẩn bị trả lời, cánh cửa sau lưng chợt động, tiếp đó là thanh âm chói tai của một vật cứa vào đá.

Sắc mặt A Cát trắng nhợt, níu Trần Ngọc lại, lo lắng nói: “Đừng lên, đi mau!” Nói xong cũng đẩy ca ca hắn.

A Bố Lạp và Trần Ngọc bị A Cát đẩy về bên phải cánh cửa, trong khoảnh khắc, dư quang nơi khóe mắt Trần Ngọc quét tới một cái bóng đen sẫm đang từ từ lộ ra sau cánh cửa mới vừa phát ra âm thanh kia. Mặc dù không thấy rõ hình dáng của nó, cậu vẫn cảm thấy thực may mắn.

https://thuviensach.vn

Cho dù không hiểu, Trần Ngọc cũng rốt cuộc nhận ra, những cánh cửa này hình như được sắp xếp theo một trận pháp nào đó, nếu như tìm không đúng đường, vĩnh viễn đừng mong được ra ngoài. Khi cậu bất an nói với A Cát suy nghĩ của mình, A Cát nhẹ nhõm cười cười, nói trận pháp là có thật, bất quá con đường hắn chọn tuyệt đối không sai.

Lại mở ra một cánh cửa, Trần Ngọc vui mừng phát hiện, đối diện với căn phòng này chỉ có một cánh cửa, nói cách khác, bọn họ đã quay trở lại con đường bình thường? A Bố Lạp cũng kích động: “Chẳng lẽ chúng ta đã đến cửa ra?”

A Cát khẽ mỉm cười, gật đầu một cái, trong giây phút khi A Bố Lạp mở cửa, Trần Ngọc cũng lộ ra nụ cười vui mừng, phía ngoài có rất nhiều người, Phong Hàn, Mã Văn Thanh, Thẩm Tuyên bọn họ đều đang kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía bên này.

Ai cũng không để ý tới, nụ cười của A Cát tựa hồ đông cứng nơi khóe miệng, hắn tự tay kéo Trần Ngọc muốn lao ra ngoài lại, đẩy A Bố Lạp một phát, nói, “ Đại ca, ngươi đi ra ngoài trước, ta có vài lời muốn nói với Trần Ngọc.”

A Bố Lạp không giải thích được bị đệ đệ đẩy ra bên ngoài, cửa trong nháy mắt lại khép chặt. Nói thật, A Bố Lạp cũng không nguyện ý đơn độc đối mặt với bọn họ, Phong Hàn nhanh chóng hóa thành tảng băng sống, mà hiện tại, trong cặp mắt luôn không có nửa phần dao động lại lộ ra một tía lạnh lùng nghiêm nghị khiến cho người ta phải sợ hãi.

Trần Ngọc bị túm trở về thạch thất, ngẩng đầu phát hiện A Cát đang trầm mặc, như có điều suy nghĩ nhìn cậu, sau đó nói: “Trần Ngọc, vốn ta cho rằng có thể dẫn ngươi cùng đại ca mau chóng rời khỏi đây, nhưng bây giờ xem ra ta đã thất bại.”

https://thuviensach.vn

Dưới sự nghi ngờ được ẩn trong đôi mắt xinh đẹp của Trần Ngọc, A Cát cười khổ nói: “Cho dù đáp ứng ngươi dẫn ngươi trở về tìm bọn họ, thật ra thì bọn họ có ra sao đi nữa, ta căn bản không cần biết. Lúc ấy, là ta cố ý dẫn phát cơ quan, để cho bọn họ bị lạc. Đáng tiếc, nhưng vẫn không thể mang hai người các ngươi ra ngoài trước một bước, ta hiện tại không nên bỏ qua Phong Hàn.”

Trong mắt Trần Ngọc có khiếp sợ và không dám tin, ánh mắt tín nhiệm có tia dao động, một lát sau, Trần Ngọc mới khó khăn lên tiếng: “A Cát, ta vẫn cho rằng người là đứa bé ngoan, những ngày qua, ta luôn hối hận vì đã dẫn ngươi vào sa mạc.”

“Ta cảm giác không phải như vậy, vận mệnh quả nhiên muốn trốn cũng không thoát, bất quá, ta không hối hận để ngươi đến đây.” A Cát cười khổ, nhanh chóng áp sát, không để tâm Trần Ngọc giãy dụa, dùng sức ôm lấy Trần Ngọc, mạnh đến mức khiến cho Trần Ngọc cảm thấy đau đớn. A Cát hôn khẽ lên mặt cậu, sau đó nhanh chóng lùi lại. Lửa giận của Trần Ngọc bị sự tuyệt vọng trong ánh mắt của A Cát đè xuống, lặng yên đứng ở nơi đó, chờ đợi câu giải thích của hắn.

A Cát trái lại không hề lên tiếng, giơ tay lên từ phía sau lấy ra một vật đưa cho Trần Ngọc , nói: “Mang theo cái này, trước khi ngươi chưa biết nó là cái gì, tuyệt đối không được mở ra.”

Trần Ngọc nhíu mày, “Tại sao cho ta?”

“Bởi vì trừ ngươi ra, đưa cho người khác căn bản không có bất kỳ công dụng nào.”

Trần Ngọc thu cái hộp lại, chợt ngẩng đầu hỏi: “A CÁt, ngươi rốt cuộc là ai? Tại sao lại quen thuộc với quỷ thành đến vậy?”

A Cát tự tiếu phi tiếu nhìn cậu, “Rốt cuộc cũng muốn hỏi? Ta là Người canh giữ chờ ở đây.”

https://thuviensach.vn

Trước khi Trần Ngọc đặt thêm câu hỏi, A Cát chợt lên tiếng trước: “Phong Hàn đang gọi ngươi, ngươi đi xem thử.”

Trần Ngọc lúc này không thể không thừa nhận cái người lạnh lùng mà bá đạo kia có sức ảnh hưởng đối với cậu, hơn nữa rất lớn, rời khỏi hắn lâu như vậy, cư nhiên sẽ cảm thấy không quen, thậm chí còn hy vọng mong lại nhìn thấy hắn, đứng ở bên cạnh hắn.

Nghe thấy mấy lời này, Trần Ngọc lập tức trở về phía cửa, quả nhiên thấy được Phong Hàn ở bên ngoài, trong mắt là sự lo lắng cùng ân cần chân thành tha thiết khó gặp.

Trong giây lát đó, Trần Ngọc cảm giác tâm tình mình kích động không thôi, cậu thậm chí còn muốn ôm thật chặt lấy cái người mà mình vẫn ghét bỏ này.

Thế nhưng, Trần Ngọc cảm thấy có gì đó không đúng, sau lưng tĩnh lặng đến đáng sợ, A Cát không đi theo cậu. Cậu chợt quay đầu, thấy trong phòng mới vừa còn sáng ngời hiện tại tất cả đều là những cái bóng mà đen, những thứ mơ hồ không rõ kia đang từ từ vây quanh A Cát. Trần Ngọc nhất thời kinh hãi, hô: “A Cát! Mau ra đây.”

A Cát vẫn nhìn Trần Ngọc, cuối cùng cười lắc đầu, nói: “Các ngươi đi nhanh đi, chỗ này không thể ở lâu. Biết ta tại sao lại muốn dẫn ngươi và đại ca rời đi trước không, cửa sinh chỉ có một. Nhưng trong trận pháp này nhất định phải giữ lại người còn sống, cho dù chỉ là một người. Nếu như tất cả mọi người cùng đi ra ngoài, thì sa mạc trên đỉnh đầu chúng ta sẽ nhanh chóng sụp xuống với quy mô lớn, đến lúc đó ai cũng không thoát ra được.”

Thấy Trần Ngọc không ngừng đi về phía cửa, A Cát lo lắng nói: “Mau trở về, ngươi bây giờ đi vào cùng không ích gì, ta đã thành người bị lưu lại. Cuối cùng, Trần Ngọc, xin ngươi giúp ta đem đại ca đi ra ngoài.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc nhất thời cảm thấy trong lòng từng trận đau đớn, cậu hung hăng nắm chặt tay,nhớ đến lời tiên đoán nọ, rốt cuộc cũng đã ứng nghiệm. Không, Trần Ngọc cậu sao có thể khuất phục trước lời tiên đoán đó, thế nhưng lại bị ngươi đằng sau kéo lại.

“Ngươi bình tĩnh một chút, bây giờ đi vào, đã không thể cứu hắn nữa.” Phong Hàn vững vàng bắt được Trần Ngọc, không mang theo bất cứ tia cảm tình nào liếc mắt nhìn A Cát. A Cát cứu Trần Ngọc, đây là sự thật, nhưng trước đó, thấy Trần Ngọc bị A Cát lôi vào trong cửa đá, Phong Hàn rất lâu sau, lại một lần nữa cảm nhận được sự tức giận cùng lo lắng.

A Cát đã bị những cái bóng vây lại thật chặt, chỉ còn cái đầu lộ ra bên ngoài, trơ trọi đến mức quỷ dị, hắn nhìn Trần Ngọc vùng vẫy muốn lại gần cùng A Bố Lạp, cất cao giọng: “Đi đi, các ngươi nhất định phải rời khỏi đây. Trần Ngọc, đừng quên những gì ta đã nói. Đừng lo lắng cho ta, sớm muộn cũng có một ngày, ta sẽ ra ngoài tìm ngươi. Hoặc là ta chờ ngươi tìm được phương pháp hóa giải lời nguyền của nơi này và trận pháp – – “ Lúc A Cát nói chuyện, những cái bóng trong phòng bắt đầu di chuyển, ngoài phòng cũng bắt đầu hoảng động.

Trần Ngọc khi bị túm đi, vẫn không ngừng quay đầu lại, trong bóng tối mơ hồ có thanh âm kỳ hoặc truyền tới, “Chờ ta, nhất định ta sẽ đi tìm ngươi.”

-END 45-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Mặc cho Trần Ngọc ra sức giãy dụa, cậu cũng vẫn cách cánh cửa kia càng ngày càng xa. Phong Hàn một tay ôm lấy cậu, đi rất nhanh. Bọn họ không thể không rời đi, cả cung điện đều đang lay động, nơi này sẽ sập xuống bất cứ lúc nào.

Chạy theo lối đi duy nhất nghiêng ngả, bởi vì bị Trần Ngọc trì hoãn, Phong Hàn và cậu là hai người cuối cùng rời đi. Khi Trần Ngọc một lần nữa quay đầu lại nhìn quanh, thấy những cái bóng màu đen phía sau gắt gao xa xa cùng tới đây. Cậu cắn răng, rốt cuộc buông tha. Trong lòng tràn đầy bi thương cùng cảm giác vô lực, rốt cuộc là ai đã thiết kế cái bẫy tà ác độc địa như vậy? Người áo đen hay chính là nữ vương?

Hiện tại cậu căn bản không cứu được A Cát, như vậy chỉ có thể tin vào những gì A Cát đã nói, A Cát sẽ không chết, chờ cậu cùng Phong Hàn tìm được người áo đen sẽ trở lại cứu A Cát.

Con đường phía trước tựa hồ không có điểm cuối, đại đa số mọi người đều đã tinh bì lực tẫn, nhưng khát vọng cầu sinh kích phát tiềm lực vô hạn, không ai chịu dừng bước. Khi Trần Ngọc thở không ra hơi, rốt cuộc cũng nghe được tiếng hoan hô vui mừng của mọi người ở đằng trước.

“Là cửa ra!”

“Thật con mẹ nó mệt, nữ vương này chả khác gì chuột chũi, lại kiến tạo cung điện dưới lòng đất sâu như vậy, trong đầu nàng ta rốt cuộc suy nghĩ cái gì a!” Mã Văn Thanh tức giận nói.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc ngay cả khí lực nói chuyện cũng không có, Phong Hàn đẩy cậu tiến về phía trước, còn mình thì dừng lại. Trần Ngọc cả kinh, không do dự quay về níu lấy tay áo của Phong Hàn, cậu hiện tại không muốn thấy bất cứ ai vì mình mà bị cái bóng giữ lại nữa. Phong Hàn lập tức cau mày liếc nhìn cậu, không hài lòng vung tay.

Sau đó thấy Trần Ngọc vội vàng nói: “Ta sẽ không để cho mình người ở lại, bây giờ chúng ta sắp ra được ngoài, ngươi căn bản không cần thiết phải hy sinh!”

Phong Hàn trầm mặc một lúc, lạnh mặt nói: “Ta mới không có cái ý tưởng chết tiệt này, ngươi suy nghĩ quá nhiều.” Nhưng Phong Hàn cũng không giật tay áo mình ra nữa, để mặc Trần Ngọc bám sát theo đi tới bậc thang cuối cùng ở bên cạnh, tìm kiếm, cuối cùng nhấn vào cái gì đó, một tảng đá màu đen chợt xuất hiện trước mặt ngăn giữa bọn họ và cái bóng.

“Nhất định phải đem phong mộ thạch hạ xuống, không thể để cho bọn chúng ra ngoài, những thứ này đã sống trong mộ hơn ngàn năm, nếu như ra khỏi địa cung hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.” Phong Hàn nhàn nhạt giải thích rõ, nhấc chân đi ra ngoài.

Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm, mới nãy bị A Cát ảnh hưởng quá lớn, bây giờ ngẫm lại là cậu suy nghĩ nhiều.

Từ cửa động chui ra, trước mặt chợt sáng lên, Trần Ngọc khó có thể thích ứng kịp nheo mắt lại. Thời gian ở dưới địa cung âm u khá dài, rốt cuộc cũng gặp lại ánh mặt trời, cho dù là ánh nắng chói chang bỏng rát của sa mạc, Trần Ngọc vẫn cảm thấy vô cùng khoan khoái vui sướng. Một lần nữa cậu lại cảm nhận được sâu sắc rằng còn sống thật sự là chuyện tốt đẹp.

Quan sát địa hình ở đây, Trần Ngọc phát hiện bọn họ đang ở phía dưới một thung lũng, dưới chân đều là cát vàng mênh mông, bốn phía là vách đá dựng đứng. Khiến cho người ta kinh ngạc chính là ánh mặt trời chói chang

https://thuviensach.vn

nóng bức chiếu thẳng xuống đáy thung lũng, nhưng xung quanh vách núi lại bao quanh bởi sương trắng. Sương mù lượn lờ quây thành một vòng tròn, giống như một con bạch xà khổng lồ.

“Tại sao cảm thấy nơi này trông rất quen?” Dương lão lục thầm nói.

“Dĩ nhiên là quen, đây chính là nơi chúng ta dùng dây thừng để leo xuống, chỉ có điều lần trước xuống thấy là ốc đảo, lần này là thế giới thật mà thôi.” Khương lão gia tử nói, mặc dù khi nãy phải chạy ra bên ngoài cháu trai vẫn chiếu cố lão, nhưng lão đầu này vẫn mặt không đỏ khí không suyễn, có thể thấy thân thể lão hẳng còn khỏe mạnh chán.

“Hiện tại chỉ cần tìm ba sợi dây thừng leo núi chúng ta lưu lại là có thể lên rồi. Cái này không khó lắm, dù sao chúng ta cũng cho người ở lại phía trên để trông chừng sợi dây.” Nói xong Khương lão gia tử phân phó người đi tìm sợi dây.

“Các người có cảm thấy hay không, cát dưới chân chúng ta hình như đang chuyển động?” Mã Văn Thanh đột nhiên hỏi.

Hắn vừa nói như thế, không ít người đều cảm thấy có gì đó không đúng, mặc dù rất chậm rãi, nhưng lớp cát dưới chân thực sự di chuyển, hơn nữa còn là di chuyển xuống dưới. Thì ra cảnh tượng trên bức bích họa kia là thật, quỷ thành thực sự sụp đổ.

Khương lão gia tử mặt liền biến sắc, nói: “Không tốt! Tiếp tục như vậy, chúng ta sẽ không với tới dây thừng mất, đến cùng sẽ bị giam ở đây, đừng chân chừ nữa, trước tìm sợi dây đi!”

Mọi ngươi men theo vị trí đại khái trong trí nhớ, rốt cuộc tìm được ba sợi dây thừng từ trên vách đá rủ xuống, cũng may còn miễn cưỡng có thể với tới, vì an toàn, vội vàng tóm lấy một đầu, sau đó mới bắt đầu từ sợi dây bò lên.

https://thuviensach.vn

Bởi vì bốn phía vách núi có sương trắng, nhìn không tới đỉnh, mà sợi dây lại không thể chịu được sức nặng quá lớn, chỉ có thể một người đi lên sau đó lay động sợi dây, thông báo cho người phía dưới. Sau đó, người phía dưới mới tiếp tục bò lên. Quỷ thành bên dưới không ngừng vị vùi lấp, động tác của mọi người cũng trở nên nhanh hơn. Đến cuối cùng, chỉ còn lại Trần Ngọc cùng Phong Hàn.

Nhưng lần này, sợi dây phía trên vẫn buông thõng, không có động tĩnh nào khác, hai người đợi một hồi, đều cảm thấy khó hiểu. Cuối cùng, Phong Hàn nhìn Trần Ngọc đang bất an, kéo kéo sợi dây cầm ở trong tay, nói: “Ta lên trước, ngươi đi theo sau ta, sợi dây này chịu được sức nặng của hai người.”

Trần Ngọc tựa hồ muốn nói gì đó, Phong Hàn phất tay cắt ngang cậu, “Ngươi đi theo ta, nếu không ta không yên lòng.”

Trần Ngọc trong lòng phát nhiệt, trên mặt cảm động, nhưng vẫn lôi kéo Phong Hàn, lấy lòng nói: “Thật ra thì, ta muốn nói, ta đeo balô, vác cả báo con có phần cố sức, ngươi giúp ta cõng nó đi…”

Ánh mắt của Phong Hàn lập tức không nhịn được quét về phía thứ đang ở trong ngực Trần Ngọc, tiểu tử lông xù kia cố thu nhỏ mình lại hết sức có thể, giảm bớt cảm giác tồn tại, khiến khối thân thể nho nhỏ sau khi đi theo Trần Ngọc bởi vì được ăn uống đầy đủ mà không ngừng mập lên co thành hình quả cầu, vô tội thầm niệm thật ra thì ta rất rất gầy.

Trần Ngọc nuốt một ngụm nước bọt, nhìn chân mày Phong Hàn nhíu chặt cùng ánh mắt rõ ràng là không vui đang liếc về phía báo con.

Đúng lúc Trần Ngọc không nhịn được nữa chuẩn bị nói mình sẽ tự mang báo con theo, thì Phong Hàn đưa tay xách báo con lên, ném tới trên vai, sau đó bắt đầu bám vào dây thừng trèo lên. Trần Ngọc nhìn theo bóng

https://thuviensach.vn

lưng của Phong Hàn, khóe miệng nở nụ cười. Người này, thật ra thì cũng không phải là không thể câu thông.

Báo con lệ nóng doanh tròng dùng móng vuốt túm chặt lấy y phục của Phong Hàn, Phong Hàn chắc là sẽ không quân tâm đến nó, cho dù nó té xuống cũng sẽ mặc kệ nó! Báo con trong lòng không ngừng gào thét, Trần mụ mụ, chẳng lẽ ngươi thật sự đã quên ta có chứng sợ độ cao hay sao!!

Trần Ngọc cảm thán trong lòng, trèo lên trên so với leo xuống dưới tiêu hao thể lực nhiều hơn, giống như đang khảo nghiệm lực cánh tay vậy. Hai người dần dần bò vào trong đám sương mù, Trần Ngọc nhíu nhíu mày, cảm thấy sương mù trong sa mạc bây giờ không phải là dấu hiệu tốt. Sau đó, cậu liền đụng phải cái chân của Phong Hàn ở bên trên.

Nhanh như vậy đã bắt kịp hắn rồi, Trần Ngọc thầm nghĩ, quấn chặt sợi dây ngước mặt lên nhìn, Phong Hàn cũng không có gì khác thường, chỉ có điều nửa người trên căn bản không trông thấy rõ.

Chẳng lẽ muốn dừng lại để thở? Nhưng bị treo trên sợi dây này rõ là cực khổ, ngay cả thời gian cũng có vẻ trôi qua thực chậm. Trần Ngọc thấy một lúc lâu mà Phong Hàn cư nhiên vẫn không có động tĩnh, mất kiên nhẫn hỏi: “Sao thế?”

Lại một lát sau, thanh âm lạnh lùng của Phong Hàn mới truyền xuống: “Không có gì, theo sát ta.” Nói xong bắt đầu bò lên.

Trần Ngọc thấy kỳ quái, nhưng lại nghĩ đang trèo leo mà nói chuyện thì thực không tiện, bèn tiếp tục bò sau lưng Phong Hàn.

Khi hai người đã bò lên đến mặt đất, người bên trên đã hơi lo lắng.

Triệu Ly bước qua hỏi: “Sao bây giờ mới lên được đây, chỉ còn chờ hai người các ngươi thôi.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc cũng cảm thấy có gì đó không đúng, cậu không trực tiếp hỏi tại sao không có ai lắc sợi dây thông báo cho cậu và Phong Hàn có thể đi lên, chẳng qua chỉ hỏi: “Người mới vừa đi lên cuối cùng là ai?”

Triệu Ly kỳ quái nhìn Trần Ngọc, kéo qua một người, nói: “Sao vậy, là Hắc Tử.”

Trần Ngọc nhìn chằm chằm vào Hắc Tử hỏi: “Sau khi ngươi trèo lên, sao lại không lắc sợi dây?”

Hắc Tử cung kính đáp: “Tiểu thiếu gia, sau khi ta lên, Hàn Tam gia thủ ở phía trên, hắn nói để hắn tiếp ứng, ta liền rời đi trước.”

Trần Ngọc gật đầu, không hỏi thêm, Hàn Tam gia trong lời của Hắc Tử chính là tam đệ tử Hàn Hiểu Thần của phụ thân.

Lúc này, Thẩm Tuyên đi tới, vẻ mặt phức tạp nhưng nghiêm túc, mà Trần Ngọc nhạy cảm từ trên mặt những người khác trông thấy được biểu tình mà cậu vô cùng quen thuộc, khi còn bé mỗi lần cậu bị phụ thân khiển trách mà Thẩm Tuyên lại được khen ngợi, đó chính là sự thương hại.

Cậu kinh ngạc nhìn Thẩm Tuyên, nhíu mày.

“A Ngọc, ta nói với ngươi một chuyện, ngươi ngàn vạn lần phải bình tĩnh, tin ta sẽ nghĩ cách giải quyết.” Thẩm Tuyên nói.

Trần Ngọc gật đầu, nghi hoặc quan sát Thẩm Tuyên, nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Không thấy sư phó.”

Thanh âm của Thẩm Tuyên luôn thanh thúy ôn hòa, không nhanh không chậm, mang theo sự bình tĩnh cùng xa cách. Trần Ngọc thật ra thì rất

https://thuviensach.vn

thích nghe thấy giọng nói của hắn, bởi vì đại đa số khi nói, cũng là lúc Thẩm Tuyên giúp Trần Ngọc giải vây.

Giờ phút này, Trần Ngọc lăng lăng nhìn hắn, hỏi: “Ngươi nói gì?”

Thẩm Tuyên thở dài, giơ tay sờ sờ đỉnh đầu của Trần Ngọc, nói: “Ta nói rồi ngươi đừng có gấp, sư phó hắn là có việc, rời đi trước. Ngươi yên tâm, ta sẽ lập tức tra rõ chuyện này.” Thẩm Tuyên đứng trước mặt Trần Ngọc, thấy người kia đôi mắt mang theo thủy quang, bèn an ủi.

Trần Ngọc rốt cuộc cũng ý thức được không phải mình nghe nhầm, không phải là hiểu sai, Trần Sâm không thấy! Trần Ngọc nhìn chằm chằm Thẩm Tuyên, khàn giọng nói: “Thẩm Tuyên, ngươi biết rất rõ, phụ thân sẽ không đi mà không nói lời nào. Ngươi nên lập tức phái người đi tìm phụ thân!”

Thẩm Tuyên ánh mắt phức tạp nhìn Trần Ngọc, lấy tay giúp cậu lau đi bụi đất trên mặt, nói: “Ta biết, nhưng hiện tại không thể, chúng ta ngay lập tức phải rời khỏi đây.”

Trần Ngọc không dám tin nhìn Thẩm Tuyên, phụ thân, nhìn cái người mà ngươi đã chọn này mà xem. Cậu tức giận chờ Thẩm Tuyên, nói: “Được, ngươi không tìm ta tìm, để ta mang theo vài người, muốn đi thì ngươi đi trước.”

“Đứng lại, Trần Ngọc! Bây giờ Trần gia do ta làm chủ, ngươi chỉ có thể nghe ta. Quyết định của ta là, chúng ta rời khỏi sa mạc, ngay lập tức.” Thấy Trần Ngọc trong phút chốc mắt trợn trừng, Thẩm Tuyên tiến tới bên tai Trần Ngọc nói: “Ngươi phải nhớ, sư phó đã nói, đương gia kế nhiệm tiếp theo của Trần gia là ta.”

Thẩm Tuyên nói xong xoay người sải bước hướng về phía đám người, cất giọng nói: “Bây giờ đi ra bên ngoài sa mạc, ở Tây An nghỉ ngơi một đêm, sau đó, chúng ta khởi hành xuôi nam.”

https://thuviensach.vn

Đối với sự mất tích của Trần Sâm, Khương lão gia tử cùng Dương lão lục đều bày tỏ sự kinh ngạc không thôi, cũng nói có thể giúp được gì thì nhất định sẽ giúp, Thẩm Tuyên khách khí cự tuyệt, nói đã sắp xếp xong xuôi. Hai vị đương gia liếc nhau một cái, không hổ là đại đệ tử Trần Sâm vẫn mang theo bên người, vô luận nói chuyện hay làm việc đều tương đối có thủ đoạn cùng quyết đoán, dưới tình huống như vậy mà vẫn tỉnh táo cẩn thận chủ trì đại cục của Trần gia.

Trần Ngọc kể từ sau khi biết tin Trần Sâm mất tích, vẫn lo lắng tìm kiếm khắp nơi, không có lý nào chỉ có mình phụ thân cậu mất tích. Thế nhưng, trong biến cát mênh mông, thật sự một người cũng tìm không thấy.

“Đi thôi, nước của chúng ta không đủ để cầm cự đến chỗ đoàn xe việt dã.” Thẩm Tuyên lên tiếng, tất cả mọi người hướng về phía bầy lạc đà đứng bên ngoài sông đào bảo vệ thành. Bởi vì ảo cảnh đã biến mất, hiện tại ở vị trí sông đào bảo vệ thành cũng không có nước, bất quá vẫn còn lòng sông khô cạn, phía trên rải rác xương trắng.

Trần Ngọc bị người túm lấy lôi lên trên lạc đà, cậu đỏ mắt nhìn chằm chằm Thẩm Tuyên, không nói gì.

Vì bầy lạc đà được uống nước đầy đủ nên bây giờ cưỡi bọn chúng tới đoàn xe việt dã hẳn là không thành vấn đề. Mọi người lên đường, đi dọc theo thành ma, Phong Hàn nói: “Chúng ta thấy những người giống mình như đúc, là do ảo cảnh của nữ vương tạo nên, năng lực của nàng có thể phản chiếu hoặc là tái hiện một không gian khác. Vì vậy ảo cảnh này phục chế thành công đội người và đám lều trại giống y hệt chúng ta, nhưng bên trong quả thật có cổ, cho nên Đại Khuê chết.”

Mọi người trong lòng vẫn còn sợ hãi hồi tưởng lại cảnh tượng khi ấy, sắc mặt hơi trắng bệch đi.

https://thuviensach.vn

Mọi người cưỡi lạc đà trở lại nơi xe việt dã đỗ, phát hiện người bên ngoài đã sớm đưa tới vật tư mới, cầm cự để thoát khỏi sa mạc không thành vấn đề.

Bên này ở trên xe, Mã Văn Thanh nhìn Trần Ngọc vẫn ngẩn người, tinh thần đã sắp lâm vào trạng thái hoảng hốt, lại liếc Phong Hàn mặt lạnh ngồi bên cạnh Trần Ngọc, rốt cuộc không nhịn được nói: “Chẳng lẽ các ngươi không cảm thấy, các ngươi phải đem cái thứ này lấy về sao? Nếu không lão tử thực không nhẫn được đánh nó.”

Báo con đang nằm trên tay lái của Mã Văn Thanh, thân thể mũm mĩm phong toả kín mít cả vô lăng, híp mắt ngáy khò khò, bắt đầu từ lúc Phong Hàn đem nó lên khỏi vách đá. Nó kiên quyết không chịu ở bên cạnh Phong Hàn thêm nữa.

Mã Văn Thanh mặc dù nổi giận, nhưng Trần Ngọc bây giờ không có tâm tư để ý đến hắn, Phong Hàn chỉ liếc một người một báo ở chỗ tài xế một cái, mà khiến Mã Văn Thanh cùng báo con đều kinh hãi tóc gáy dựng đứng cả lên.

Cuối cùng, vẫn là Phong Hàn túm lấy đám lông trên gáy báo con, ném tới chỗ ngồi phía sau, chiếc xe việt dã mới run run nổ máy lên đường.

Đến được Tây An đã là nửa đêm, mọi người lập tức đi tìm nhà trọ nghỉ ngơi.

Mặc dù cả người đều rất mệt mỏi, nhưng Trần Ngọc ở trên giường không ngừng trăn trở, phụ thân rốt cuộc đi đâu, có thể gặp nguy hiểm hay không? Cậu đã không còn dư thừa tinh lực lo lắng đến ý đồ của ba người đệ tử kia, tìm được Trần Sâm mới là quan trọng nhất. Cuối cùng cậu cũng bò dậy, đi về phòng Phong Hàn ở cách vách. Cửa phòng Phong Hàn khép hờ, bên trong mơ hồ truyền ra tiếng nói.

https://thuviensach.vn

“Phong tiên sinh, thế nào? Có muốn đi cùng chúng ta hay không, đi theo Trần gia đối với ngươi mà nói căn bản không thể phát triển.”

Giọng điệu này rõ ràng là A Anh.

Trần Ngọc cả kinh, dừng bước, đứng ở cạnh cửa, len lén nhìn vào bên trong. A Anh đã mặc nữ trang, tóc dài, thân thể khi ấy lộ vẻ nhỏ xinh đổi nữ trang đã thêm phần cao gầy hoạt bát. Nhìn kỹ, ngũ quan nàng thật ra thì rất xuất chúng, bởi vì tập võ, hiện ra vẻ quyến rũ và anh khí đặc hữu.

Phong Hàn không nói gì, chỉ thản nhiên nhìn thiếu nữ trước mặt. A Anh lại cười nói: “Ta làm việc theo chân Hứa tiên sinh, thân phận của hắn ta không có cách nào nói cho ngươi biết. Nhưng thân phận cùng quyền lực của hắn là thứ ngươi không thể tưởng tượng nổi, ngay cả nhiệm vụ lần này —”A Anh dừng lại một chút, tựa hồ đang suy nghĩ những lời có thể nói, “Để hoàn thành nhiệm vụ lần này, cũng là người ấy ra mặt an bài.”

“Thật ra thì ngươi đi theo Trần Ngọc có lợi ích gì? Hắn chẳng qua chỉ là kẻ ăn chơi trác táng con nhà đạo mộ thế gia mà thôi, không có năng lực gì, chủ yếu là dựa vào người nhà, hết lần này tới lần khác thậm chí còn không được tính là người nối nghiệp của Trần gia.”

Lần này vẻ mặt Phong Hàn có chút biến hóa, mang theo nụ cười nhàn nhạt, A Anh vui mừng, đợi một hồi, Phong Hàn vẫn như cũ không có ý muốn nói chuyện, chỉ đành tiếp tục nói: “Không giống với chúng ta, với năng lực của ngươi, bên trên tất sẽ trọng dụng, đến lúc đó ngươi muốn cái gì, hoặc muốn đạt được mục đích nào đó, đều là chuyện dễ dàng.”

“Còn có, ta sẽ tiết lộ cho ngươi một ít. Hứa tiên sinh, hắn có một thân phận khác, tại quốc gia này ở trước mặt rất nhiều người tay nắm trọng quyền, đều chỉ dựa trên lời nói, ngươi có thể thấy cấp trên của chúng ta lợi hại thế nào. Mà Trần gia —” A Anh trên mặt lại hiện ra nụ cười mang theo thấu hiểu cùng quyến rũ, “Có tin từ giờ cho đến lúc trở về Hàng Châu đám

https://thuviensach.vn

cảnh sát sẽ theo dõi bọn họ hay không? Có thể tránh thoát một kiếp này hay không còn chưa chắc."

Phong Hàn rốt cuộc lên tiếng: "Đã hết giờ rồi."

A Anh trừng mắt nhìn, nghi hoặc.

"Ngươi nói cho ngươi năm phút đồng hồ, bây giờ ngươi có thể đi ra ngoài." Phong Hàn mặt không đổi sắc nhìn A Anh xinh đẹp nhưng bắt đầu giận tái mặt.

A Anh căn răng nói: "Như vậy đối với những gì ta đã nói, ngươi có ý kiến gì?"

"Nghe rất được, nhưng có vẻ như ta không cần, ta muốn thứ gì, tự ta có thể đoạt được." Phong Hàn nhìn qua có vẻ rất khách khí ưu nhã mà hữu lễ, thậm chí còn giúp A Anh mở cửa, sau đó hết sức lịch lãm xoay người lại nhìn cô.

A Anh tức giận rời đi.

"Có chuyện gì?" Phong Hàn nhìn góc tối ở một bên đầu hành lang, hỏi.

Thấy bên kia thật lâu cũng không lên tiếng, Phong Hàn nhíu nhíu mày, nói: "Vào đây, ta có chuyện muốn nói với ngươi."

Trần Ngọc sắc mặt tái nhợt đi theo Phong Hàn vào phòng, túm lấy tay Phong Hàn nói: "Mới nãy ý của cô ta là sẽ có cảnh sát mai phục?" Hứa Thiếu An thân phận rất cao, đó là thân phận thế nào đây? Nếu vậy Trần Sâm mất tích có quan hệ gì với Hứa Thiếu An bọn họ hay không?

Phong Hàn xoay người chờ Trần Ngọc, lại ngại cậu dây dưa bèn đưa tay túm cậu, đẩy ngã xuống giường, nhìn phản ứng của Trần Ngọc. Phong

https://thuviensach.vn

Hàn cũng không giải thích thêm, chỉ lấy tay kéo mở cổ áo của Trần Ngọc.

Tay Phong Hàn lạnh lẽo, khi một bàn tay như vậy sờ lên cổ, Trần Ngọc cả người run rẩy, cậu nhìn Phong Hàn, bởi vì tin chắc Phong Hàn sẽ không gây tổn thương cho cậu, mà không có bất kỳ động tác phản kháng nào.

Quả nhiên, Trần Ngọc nghe thấy Thanh Long Hoàn trên cổ nhẹ nhàng vang lên một tiếng, Phong Hàn tìm được chìa khóa!

“Đây không phải là chiếc chìa khóa cuối cùng.” Phong Hàn nói.

“Cảm ơn ngươi, có thể tìm được, đã không phải chuyện dễ dàng.” Trần Ngọc đáp, chờ cho bàn tay lạnh như băng rời đi, nhưng bàn tay trên cổ ngược lại lại dời xuống phía dưới.

-END 46-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Trần Ngọc nhớ lại khi còn ở phòng trọ của cậu, Phong Hàn sẽ có lúc không giải thích được mà vuốt ve cái bớt của cậu, hơn nữa mấy lần kháng nghị đều bị vũ lực trấn áp, vì vậy cậu đành đàng hoàng nằm lỳ ở trên giường, định chờ Phong Hàn sờ đủ rồi tiếp tục hỏi một chút chuyện về A Anh và Hứa Thiếu An.

Ánh trăng hắt lên giường, sáng ngời nhu hòa, Trần Ngọc nằm sấp cơ thể gầy yếu thon dài, bị Phong Hàn trên lưng cởi quần áo lộ ra đường cong ưu mỹ, chỉ có điều tái nhợt dị thường, một cái bớt màu hồng nhạt không lớn nhưng rõ ràng ở chỗ xương vai.

Trong phòng an tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng đều đều của cậu, nếu nhìn từ bên cạnh sang, có thể thấy bộ dạng hơi híp mắt không yên lòng của Trần Ngọc, tay còn vô thức vặn xoắn tấm chăn mỏng. Có lẽ do phiền não về chuyện cha mất tích, có lẽ cậu vốn là tín nhiệm lệ thuộc vào Phong Hàn như vậy, nên cho đến bây giờ vẫn không mảy may lộ ra vẻ mặt phòng bị.

Loại biểu tình này trong mắt của Phong Hàn, trông càng giống mỏng manh yếu đuối. Có lẽ chính sự yếu ớt đó đã khiến Phong Hàn quen với việc người này mỗi khi gặp nguy hiểm sẽ công khai trốn đến phía sau hắn.

Cậu là tế phẩm miệng lưỡi sắc bén, mềm nắn rắn buông, hiểu thời thế biết chừng mực, lực mỏng mà thiện lương của hắn.

Ngón tay Phong Hàn lưu luyến trên cái bớt, nhiệt độ trên đầu ngón tay khiến cho người bên dưới run rẩy, sau đó giống như một con mèo lười

https://thuviensach.vn

biếng nằm im bất động. Nhìn phần lưng cùng cần cổ trơn nhẵn, Thanh Long Hoàn cổ xưa, cái bớt kỳ quái, dưới ánh trăng, đều tản ra một sự dụ hoặc quen thuộc đến cực hạn.

Phong Hàn liếm liếm môi, ánh mắt từ từ hiện lên sắc đỏ nhàn nhạt. Làn da dưới tay bóng loáng nhẵn mịn, tay Phong Hàn từ bả vai trườn lên trên cổ, thân thể thon dài dẻo dai không có bất kỳ sự kháng cự nào.

Cho đến khi Phong Hàn gặm cắn bên cổ của cậu, Trần Ngọc mới nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn Phong Hàn ở đằng sau, bắt ngờ trông thấy cặp mắt giống như của dã thú.

Khựng lại, Trần Ngọc cau mày không kiên nhẫn nói: “Nhanh lên một chút, ta có việc muốn nói với ngươi.” Sau khi gặp Thiên Ngô, Phong Hàn có hút máu một lần, sau thì cũng chỉ túm lấy cổ cậu cọ răng vài cái, Trần Ngọc đã thấy nhưng không thể trách.

Đầu lưỡi nóng ẩm chuyên chú liếm vùng da ở bên gáy, dù đã quen cũng vẫn cảm thấy nhột, Trần Ngọc khẽ cong thắt lưng, thân thể co lại, mới phát hiện cả người mình bị Phong Hàn từ phía sau ôm vào trong ngực. Trên cổ vẫn không thấy sự tê dại quen thuộc, Trần Ngọc lại bị động tác dường như trêu chọc khiêu khích này làm cho rất nhột. Hơn nữa, tay của Phong Hàn tại sao đã từ phía sau lưng chuyển dời đến phía trước, từ đuôi lông mày, khóe mắt, xương quai xanh tiếp tục mò tới bên cạnh eo và bụng?

“Ngươi làm gì vậy?” Trần Ngọc ngây ngốc hỏi.

Trần Ngọc vẫn chưa có bạn gái, chỉ bởi vì cậu quá say mê đồ cổ, sợ sẽ phiền phức cùng lãng phí thời gian, định sau này trực tiếp tìm một mỹ nhân thuận mắt làm lão bà là được. Nhưng cái này cũng không có nghĩa là Trần Ngọc đơn thuần, nhiều năm học đại và làm nghiên cứu sinh, cộng thêm cái đám bạn cùng phòng bỉ ổi như lang như hổ, có một số việc cậu muốn không biết cũng khó.

https://thuviensach.vn

Nếu quả thật cần thiết, có lúc sẽ dùng tay phải để giải quyết. Nhưng cậu chưa bao giờ nghĩ đến Phong Hàn sẽ làm chuyện tương tự như vậy với mình, ở trong mắt Trần Ngọc, Phong Hàn là một kẻ cường đại đến bất khả tư nghị và không vướng bụi trần.

Phong Hàn tựa hồ suy ngẫm một chút, vừa gặm cắn vừa không rõ nói: "Trên mạng bảo chuyện này sẽ khiến hai ta sung sướng, để thử xem."

Trên mạng? Chuyện sung sướng…

Ta kháo, đây là cái tình huống gì a! Trần Ngọc từ trong trầm tư hoàn toàn giật mình tỉnh lại, bắt đầu giãy dụa. Đồng thời hối hận lệ rơi đầy mặt, không nên vì muốn Phong Hàn nhường ti vi cho cậu mà để hắn lên mạng a !!

"Chờ… chờ, ngô – khốn kiếp!" Trần Ngọc mặt đầy hắc tuyến đưa tay muốn đẩy Phong Hàn ra, nhưng bị Phong Hàn không kiên nhẫn bắt được kéo gập về sau lưng.

Trong mắt Phong Hàn mang theo một tia hứng thú nhìn vẻ mặt kinh hoảng cùng phát điên của Trần Ngọc, sau đó từ từ cúi đầu tiến lại gần, hôn nhè nhẹ lên lông mày, mi mắt, sau đó là đôi môi, vừa hôn vừa nhìn không chớp mắt Trần Ngọc.

Trần Ngọc trợn mắt há hốc mồm mà nhìn đôi mắt Phong Hàn càng ngày càng sáng, một cảnh tượng tương tự chợt lóe lên trong đầu Trần Ngọc. Không đợi cậu làm ra biện pháp hữu hiệu nào, Phong hàn đã như lần đó trong sa mạc, đầu lưỡi lướt qua dưới môi cậu, sau đó mạnh mẽ xâm lấn vào khoang miệng, hàm răng cương quyết khẽ day cắn rồi mút vào đầu lưỡi của Trần Ngọc.

Hiện tại lại là tình huống gì đây a?! Trần Ngọc ngừng giãy dụa, cậu ảo não mắt trợn trắng, đã mấy lần rồi, mỹ nhân trong tưởng tượng không hôn được, toàn là cùng cái bánh tông đông lạnh này.

https://thuviensach.vn

Được rồi, cảm giác này thật ra thì cũng không tệ lắm….

“Hô —” Trần Ngọc thở ra, bất động thanh sắc cố sức đàn áp dục vọng cuộn trào trong lòng, đưa tay đẩy đầu Phong Hàn đang chuyển dần xuống dưới, “Uy, dừng, dừng tay, ngươi căn bản cái gì cũng không hiểu! Chuyện như vậy, hai người chúng ta không làm được, phải là người thân mật với mình mới có thể.”

Phong Hàn ngẩng đầu nghi hoặc nhìn Trần Ngọc, nói: “Cái này ta hiểu, rõ ràng viết chủ nhân cùng nô lệ là có thể, dĩ nhiên ngươi chẳng qua là tế phẩm, tóm lại đều là của ta.”

Trần Ngọc khẽ chửi thầm trong lòng, hắn rốt cuộc lên mạng xem cái khỉ gì vậy, những thứ này đến tột cùng là ai dạy cho hắn! Chủ nhân cùng nô lệ?! Trong… trong tiềm thức của hắn chắc sẽ không có cái loại hứng thú đặc thù đó chứ, nghĩ tới đây, sắc mặt Trần Ngọc có phần trắng bệch.

“Khụ, ngươi nghe ta nói, những gì trên đó viết căn bản đều không đúng —”

“Chúng ta cứ thử một lần, ta đã quyết định rồi.” Phong Hàn dứt khoát tuyên bố.

Trần Ngọc không nói gì được nữa, một tay hắn dễ dàng cởi ra quần dài của cậu, sau đó cầm lấy dục vọng của cậu, ngón tay linh xảo mang theo hơi lạnh kích thích xoa nắn, Trần Ngọc kinh nghiệm trên phương diện này cơ hồ là số không ngay lập tức mất ý thức cùng tranh cãi với Phong Hàn.

Sắc mặt cậu đỏ bừng, toàn thân khẽ run, không thể không thừa nhận tay của người khác so với tay phải của mình là rất khác nhau, nơi bị nắm lấy cảm thấy mẫn cảm không thể tưởng, cơ hồ tức khắc thì có phản ứng. Theo động tác lúc nặng lúc nhẹ của Phong Hàn, Trần Ngọc thậm chí còn phát ra tiếng rên rỉ, thanh âm ẩn nhận mà ngượng ngùng, có mùi vị cấm dục.

https://thuviensach.vn

Bị thanh âm của mình dọa sợ hết hồn, Trần Ngọc vội vàng cắn răng nhịn xuống. Quan hệ cùng phóng túng như vậy khiến cho cậu không biết phải làm sao, rồi lại hoàn toàn không thể cự tuyệt cái loại khoái cảm đó.

Cao trào đến gần khiến cho tiếng thở của Trần Ngọc càng ngày càng nặng, cậu híp mắt nhìn Phong Hàn đã phủ phục trên người mình, ngũ quan kia đẹp đến bất khả tư nghị dưới ánh trăng mơ hồ có vẻ ôn hòa, màu đỏ trong mắt minh minh ám ám, nhưng mang theo nét cười, thuần túy mà cao ngạo, có một loại mị lực khó nói nên lời.

“Thoải mái không? Tại sao ngươi không kêu ra tiếng? Trên đó nói tiếng rên rỉ trên giường của người bị áp có thể gia tăng khoái cảm.” Phong Hàn cười hỏi, nhìn Trần Ngọc hoàn toàn bị dục vọng chi phối như vậy khiến cho hắn cảm thấy tương đối hài lòng.

Trần Ngọc bởi vì khoái cảm mà khuôn mặt vặn vẹo mang theo tức giận, kêu lên: “Ngươi mới bị áp, ngươi không thấy mặt của ngươi càng giống – a a… Phong Hàn…” Trần Ngọc không khống chế được rên thành tiếng, ngay sau đó phóng ra trong tay Phong Hàn, nháy mắt đầu óc cậu trống rỗng.

Đôi môi mỏng đỏ tươi ướt át khẽ nhếch, ánh mắt xinh đẹp mà mông lung, bộ dáng như vậy của Trần Ngọc không thể nghi ngờ chính là một loại dụ hoặc khiến người ta không thể cự tuyệt, làm cho Phong Hàn luôn luôn lạnh lùng hô hấp cũng trở nên dồn dập, động tác dần hỗn loạn.

“Ta không cho rằng như vậy, trước không nói diện mạo cùng tính cách của ngươi thích hợp bị áp hơn, với lại, ngươi phải nhớ kỹ, ta là chủ nhân, ta nói là làm.” Sắc thái trong đôi mắt của Phong Hàn càng thêm thâm trầm, cau mày suy tư một lúc, gật đầu nói: “Ngươi còn có thể cò kè mặc cả với ta, quả nhiên ta làm chưa đủ.” Bất mãn cúi đầu gặm cắn lôi kéo hai khỏa hồng diễm trước ngực.

https://thuviensach.vn

“Không, nhẹ, một chút, đừng… đừng động!” Trần Ngọc không chịu nổi, ngón tay co giật nắm lấy mái tóc màu đen của Phong Hàn.

Sau khi bôi trơn cẩn thận, Phong Hàn chậm rãi đem chính mình chôn sâu vào Trần Ngọc.

“Ngô…” Đang đắm chìm trong khoái cảm Trần Ngọc lập tức cảm thấy đau đớn, muốn thoát đi, lại bị Phong Hàn dùng sức ôm chặt.

“Ta kháo, ngươi, chậm một chút!” Trần Ngọc rít lên, sau đó thuận theo đầu lưỡi lạnh lẽo ẩm ướt của Phong Hàn, toàn thân bởi vì được bàn tay ve vuốt mà lại ngập trong dục vọng, thậm chí vì muốn hóa giải đau đớn mà đem chân khóa chặt bên hông Phong Hàn.

Tiếng rên rỉ trầm thấp, nơi mềm mại gắt gao bao lấy dục vọng, lúc này Trần Ngọc không biết sự nghênh hợp đơn giản của mình có sức hấp dẫn lớn đến cỡ nào. Khiến cho Phong Hàn khẽ nguyền rủa một tiếng, có rất nhiều thứ không ở trong phạm vi khống chế, chí ít hắn gần như trở nên điên cuồng, luật động không ngừng gia tăng, đã gần như chẳng quan tâm đến cảm thụ của người dưới thân.

…

Thể lực của Phong Hàn rất tốt, tốt đến mức không giống nhân loại, Trần Ngọc một lần lại một lần thấu hiểu được điều đó. Giống như một đứa trẻ vừa lấy được món đồ chơi mới mẻ, không chịu dừng lại, trên khuôn mặt lãnh khốc pha lẫn tính dục, khiến cho người không nỡ rời mắt.

Hơn nửa buổi tối đều ở đây làm cái chuyện có thể mang đến cho cả hai sự “sung sướng”, Trần Ngọc che mặt, đây quả thực là *** loạn. Nhưng không thể phủ nhận, kích thích kiểu này trước giờ chưa hưởng thụ qua lần nào, hiện tại Trần Ngọc nằm ở trên giường của Phong Hàn, cả người mềm nhũn không muốn động đậy.

https://thuviensach.vn

Cậu còn có rất nhiều chuyện muốn hỏi Phong Hàn, Trần Ngọc miễn cưỡng lên tinh thần nhìn Phong Hàn một cái.

“Cách trời sáng còn một lúc nữa, ngươi ngủ trước đi, ta trông.” Phong Hàn nhàn nhạt nói, lấy tay kéo tấm chăn mỏng đắp lên người Trần Ngọc.

Cơ hồ ngay lập tức, Trần Ngọc đã không có động tĩnh, Phong Hàn nhìn cái đầu rối bù lộ ra bên ngoài, thấp giọng lẩm bẩm, “Quả nhiên lại tiến triển theo kế hoạch của ngươi, bất quá, tế phẩm lần này, ta rất thích.”

Một lát sau, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, tiếp đó cửa bị gõ khe khẽ mấy cái, Phong Hàn nhíu mày.

Qua một lúc, người ở cạnh cửa nhẹ nhàng lên tiếng: “Phong ca, ta là Triệu Ly, muốn nói vài lời với ngài.”

Phong Hàn nhàn nhạt nhìn lướt qua Trần Ngọc trên giường, kéo chăn phủ cả lên đầu của cậu, nói: “Vào đi.”

Cửa khẽ bị đẩy ra một khe hở, Triệu Ly lắc mình đi vào, trong phòng không bật đèn, Phong Hàn đang ngồi ở bên giường, lạnh lùng nhìn hắn.

Triệu Ly cung kính đi tới, dừng lại tại nơi cách Phong Hàn hai thước, nói: “Phong ca, nửa đêm canh ba quấy rầy ngài, thật có lỗi, ta tới là muốn nói với ngài một chuyện.”

Ánh mắt Phong Hàn lạnh lẽo mà có loại áp lực vô hình, Triệu Ly cảm giác tất cả tâm tư của mình tựa hồ đều không thể che dấu, hắn nhịn xuống xung động muốn lau mồ hôi, tiếp tục nói: “Ta biết Tị Trần Châu ngài muốn tìm đang ở đâu, nếu như tìm được Tị Trần Châu, ngài có thể không cần đến tế phẩm nữa.”

Ánh mắt Phong Hàn chợt lóe, hỏi lại một câu, “Ngươi muốn gì?”

https://thuviensach.vn

Lời này quá mức trắng trợn, Triệu Ly ngẫn người, vội vàng đáp: “Ta, nếu như ngài cần, ta sẽ là nô bộc trung thành của ngài, ta chỉ hy vọng sau khi ngài lấy được Tị Trần Châu, hãy cho ta một viên Xích Đan.”

“Ngươi biết thân phận của ta?” Thanh âm của phong Hàn tựa hồ càng lạnh hơn,

Triệu Ly nuốt một ngụm nước bọt, thấp giọng nói: “Cũng không hẳn. Chẳng qua chỉ tình cờ từ trong miệng một nhóm người biết được ngài có thể đáp ứng nguyện vọng của ta, còn nữa Phong ca, đám người kia tựa hồ cũng đang ở đây tìm ngài.”

Phong Hàn gật đầu, bình thản nói: “Có thể.”

Triệu Ly nhất thời vui sướng vạn phần, hận không thể quỳ ngay trên mặt đất, hắn cố gắng kiềm chế vẻ mặt của mình, cúi mình xuống thật thấp.

“Trong vòng hai tháng, ta sẽ dẫn ngươi đi lấy Tị Trần Châu.” Phong Hàn lại lên tiếng, chậm rãi hỏi: “Ngươi là người của Trần gia, ta làm sao biết có thể tin tưởng được ngươi hay không?”

Triệu Ly tiến về trước một bước, thấp giọng giải thích: “Có lẽ ngài còn chưa biết, bây giờ Trần gia hoàn toàn nằm trong tay Thẩm Tuyên, sư phụ ta có thể trở lại hay không còn chưa rõ. Với lại, thân phận của ngài so với Trần gia đáng để ta thần phục hơn.”

Phong Hàn khóe miệng giương lên, phất phất tay, Triệu Ly lui ra ngoài, lúc đóng cửa, trên mặt Triệu Ly đều là nét cười.

Trong phòng, Phong Hàn hết sức vô tội cúi đầu nhìn về phía Trần Ngọc đang trợn tròn mắt.

-END 47-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Trần Ngọc cảm thấy Phong Hàn chắc chắn sẽ không tự mình chủ động giải thích, vì vậy, cậu cố gắng phớt lờ việc bây giờ mình đang nằm trên giường của hắn, có phần yếu thế mà toàn thân lại rất khó chịu, nói: “Phong Hàn, ta có mấy vấn đề muốn hỏi ngươi.” Thanh âm thốt ra, mang theo chất khàn khàn nhàn nhạt, Trần Ngọc nhất thời thấy lúng túng. May là trong phòng cũng không bật đèn, không thì ai đó có thể thấy rõ vẻ mặt của cậu.

Phong Hàn trầm mặc một hồi, nói: “Ngươi muốn biết cái gì?”

“Triệu Ly tại sao lại tới tìm ngươi?”

Khóe miệng Phong Hàn câu lên biểu lộ sự châm chọc, đáp: “Vì để thỏa mãn dục vọng nào đó, loài người đều có lòng tham không đáy, rõ ràng đã có được rất nhiều, nhưng vẫn hy vọng xa với tới những thứ vốn không thuộc về bản thân.”

Trần Ngọc nghi hoặc nhướng nhướng mày, nhớ đến thứ mới nãy Triệu Ly yêu cầu, nói: “Ngươi nói đến Xích Đan? Thật sự có đồ vật trong truyền thuyết này?” Tại Trung Quốc thời cổ đại, Xích Đan được miêu tả là một trong Tam đại thần châu, có thể thoát thai hoán cốt, chỉ có điều vật này quá huyễn hoặc, ngoại trừ công dụng, không thấy có ghi chép thêm bất cứ điều gì khác.

“Ân.” Không biết có phải là ảo giác hay không, mặc dù thấy không rõ khuôn mặt của Phong Hàn, nhưng Trần Ngọc vẫn cảm giác quanh người hắn lại xuất hiện sự lạnh lẽo như lần đầu tiên bắt gặp, mặc dù sự lạnh lẽo ghê người đó chỉ chợt lóe lên rồi biến mất.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc nhíu nhíu mày, hỏi tiếp: “Nếu vậy, hắn có khả năng là người gây nguy hiểm cho phụ thân ta hay không?”

“Không thể.” Phong Hàn lần này cực kỳ khẳng định nói, ngón tay thon dài của hắn xoa lên mi tâm Trần Ngọc, thản nhiên lên tiếng: “Ta không nhìn ra được hắn có tâm tư đó, cho dù là có, hắn cũng căn bản không phải là đối thủ của phụ thân ngươi.”

Cả người Trần Ngọc có phần cứng ngắc, đối với sự đụng chạm của Phong Hàn, mặc dù đã sớm tập thành thói quen, nhưng thân thể vừa mới trải qua chuyện khi nãy tựa hồ càng thêm mẫn cảm, cậu vội vàng nắm lấy bàn tay trắng trợn kia, cố gắng tập trung tinh thần, tiếp tục truy vấn: “Vậy phụ thân ta tại sao lại mất tích? Thẩm Tuyên… mặc dù lời nói không nể mặt, hơn nữa hẹp hòi đáng giận, nhưng ta tin hắn không phải là người muốn hại phụ thân; chẳng lẽ là Dương gia và Khương gia? Nhưng phụ thân gần hai năm nay không hề phát triển thêm sản nghiệp, cũng không tạo thành uy hiếp quá lớn đối với lợi ích của bọn họ.”

“Trước lúc lên vách núi, ta nhìn thấy phụ thân ngươi, nói cách khác, hắn không bị kẹt lại trong quỷ thành, phụ thân ngươi cùng Thẩm Tuyên hình như là nhóm người đi lên sớm nhất.”

Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm nói: “Vậy thì tốt, ta nhất định sẽ tìm được ông.” Không có trong quỷ thành, chứng minh tỷ lệ còn sống rất lớn.

Nhớ đến Triệu Ly và A Anh đều đến tìm Phong Hàn, Trần Ngọc mắt sáng rực lên, từ từ chống đỡ thân thể, dựa sát vào Phong Hàn hỏi: “Phong Hàn, Triệu Ly hắn là biết thân phận của ngươi đi. Dù sao cũng đã có người biết, ngươi xem quan hệ của chúng ta rõ ràng so với bọn họ tốt hơn nhiều, ngươi có phải hay không nên cân nhắc….”

“Tuyệt đối không có khả năng.” Phong Hàn ôn nhu trả lời, không biết là Triệu Ly tuyệt đối không có khả năng biết, hay là tuyệt đối không thể cân

https://thuviensach.vn

nhắc nói cho Trần Ngọc.

“Được, ngươi không muốn nói thì thôi.” Trần Ngọc tiếp tục tiến tới, đôi mắt phượng xinh đẹp hơi híp lại, đưa tay dùng sức kéo lấy cổ áo của Phong Hàn, dùng thanh âm êm ái nhất nói: “Ta chỉ là muốn nói cho ngươi biết, từ nhỏ đến lớn, Trần Ngọc ta cái gì cũng có thể chịu, chính là không chịu được thiệt thòi. Nhưng bây giờ, ngươi nghĩ xem, ngươi mạc danh kỳ diệu xuất hiện, đảo loạn tất cả cuộc sống của ta, khiến nó rối loạn. Lại còn khiến ta chịu sự tổn thất cực lớn về vật chất và tinh thần, ngươi dù thế nào cũng phải cho ta một cái công đạo chứ?”

Đối với chuyện hoang đường hai người vừa làm, Trần Ngọc rất ảo não rất buồn bực rất bi phẫn, đương nhiên thật ra thì cũng có khoái cảm nhưng điều này đánh chết cậu cũng không nói! Tóm lại, vạn phần phức tạp, nhưng có một số việc nhất định phải đối mặt. Trần Ngọc vẫn cảm thấy tiên hạ thủ vi cường, vì vậy dứt khoát chủ động nói ra, tranh thủ chút lợi ích thực tế.

Trong đôi mắt màu đen của Phong Hàn phiếm một màu vàng nhạt, ngược sáng, có vẻ càng thêm thần bí, hắn hứng thú nhìn Trần Ngọc, càng đến gần hơn, vén lên tóc mai bởi vì mồ hôi mà ẩm ướt rũ xuống của Trần Ngọc, nói: “Đương nhiên, ta sẽ giúp ngươi tháo bỏ lời nguyền. Cũng sẽ giúp ngươi tìm được phụ thân mình, còn có thể bảo vệ ngươi, ngươi yên tâm.”

Trần Ngọc ngoài cười nhưng trong không cười tiếp tục nói: “Để công bằng, lần tới khi chúng ta làm chuyện “sung sướng”, thì cho ta ở trên, sau đó sẽ lại như trước đây?” Nhắc đến hai chữ “sung sướng”, thế nào cũng thấy có phần nghiến răng nghiến lợi.

“Ta thừa nhận loại vận động này khá tốt, rảnh rỗi chúng ta có thể tiếp tục thử một lần nữa.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc nhẫn nhịn, sau đó bùng phát: “Trọng điểm ta nói không phải ở đó!”

“Ta không cho là tế phẩm có quyền được lựa chọn.”

“…”

Trần Ngọc vô lực nhìn chằm chằm cái người tuấn mỹ mà lãnh khốc nọ, lúc này khuôn mặt bá đạo đến ghê tởm cực kỳ, rốt cuộc quyết định khi mình vẫn còn giữ được lý trí thì nên nói sang chuyện khác: “Ngươi đã sống bao lâu rồi?”

Phong Hàn có chút kinh ngạc, có lẽ không ngờ tới Trần Ngọc sẽ đi hỏi vấn đề này, suy nghĩ một chút rồi trả lời: “So với những gì ngươi tưởng tượng còn lâu hơn.”

“Ngươi biết A Cát?”

Phong Hàn trầm mặc một hồi, lắc đầu, nói: “Không biết, người mà ta nhớ rất ít. Có lẽ ngươi nên đi hỏi anh trai của hắn.” A Cát cùng với quỷ thành đều bị nhấn chìm trong sa mạc, A Bố Lạp không cách nào mà sống một mình an ổn qua ngày, nói muốn đi tìm bằng hữu trước đây, nghĩ cách cứu A Cát, bây giờ cũng đang ở tại nhà trọ này. Ngày mai lên tàu, có lẽ sẽ không còn gặp lại hắn nữa.

Trần Ngọc đắn đó một chút, nói: “Được, ngày mai ta sẽ đi hỏi hắn.”

“Tại sao lại nghĩ ta biết A Cát?” Phong Hàn nghi hoặc nhìn Trần Ngọc.

Trần Ngọc cứng họng, có một hai lần, Trần Ngọc luôn cảm thấy A Cát nhận biết mình, cũng quen Phong Hàn, nếu không hắn không nên dùng ánh mắt như vậy nhìn Phong Hàn, cũng sẽ không nói với mình những lời đó.

https://thuviensach.vn

Nếu giả sử A Cát nhận lầm người, người như Phong Hàn thật ra thì rất khó để nhận lầm đi.

“Chẳng qua là cảm thấy, A Cát cũng rất lợi hại, có phần tương tự ngươi. Nói đi cũng phải nói lại, ngươi là bánh tông, lẽ nàp A Cát cũng không phải là con người?”

Trong đôi mắt Phong Hàn nhìn Trần Ngọc mang theo ý cười không dễ nhận ra, đưa tay đem Trần Ngọc chuẩn bị tránh xa một chút kéo trở lại, tiến tới nói bên tai cậu: “Có lẽ là vậy, nhưng ta và A Cát tuyệt đối không giống nhau.”

Hơi thở nóng rực của Phong Hàn phả ra trên cổ cậu, đầu óc Trần Ngọc lập tức trống rỗng, khẽ chửi thầm một tiếng, vội vàng di chuyển về phía cạnh giường, tay trái trong lúc lơ đãng đụng phải một vật lạnh như băng. Trần Ngọc quay đầu lại nhìn, sắc mặt lập tức trắng bệch.

“Ngươi để vật này ở trên giường?” Trần Ngọc run rẩy, trong lòng nói, đại ca, ngài thích hắn quá a, cánh tay cũng để ở nơi này.

Tiếu ý trên mặt Phong Hàn biến mất, chỉ ôm lấy Trần Ngọc, dùng thảm bao lại, nhàn nhạt nói: “Chìa khóa của Thanh Long Hoàn khi nãy là ở trong tay hắn.”

Trần Ngọc cũng trầm mặc, một người biến thái như vậy, đối với quá khứ, Phong Hàn lại giống như thân phận của hắn, giữ kín như bưng. Như vậy vẫn bị lơ lửng giữa không trung, không thể nghi ngờ là phi thường khó chịu, hơn nữa người kia còn liên quan đến tính mạng của mình. Trần Ngọc thầm nhủ: một ngày nào đó, ta sẽ biết được hết thảy, cho dù không phải là ngươi nói cho ta biết. Nhưng đến khi Trần Ngọc biết được tất cả, cậu lại hy vọng, mình thật ra cái gì cũng không biết.

“Thật ra thì ta còn muốn nói cho ngươi biết một chuyện, vốn muốn đi tìm ngươi, kết quả ngươi đã tới trước.” Phong Hàn nói.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc lấy lại tinh thần, nhìn về phía Phong Hàn, “Chuyện gì?”

“Còn nhớ lúc chúng ta đi lên không có người lay động sợi dây báo cho chúng ta hay không?” Thanh âm của Phong Hàn đặc biệt nghiêm túc, thấy Trần Ngọc gật đầu, Phong Hàn tiếp tục nói: “Nửa đường ta có dừng lại một lần, sau đó chúng ta trèo lên tiếp. Ta muốn nói cho ngươi biết, lúc ta dừng lại, sợi dây đã bị đứt.”

“Ngươi nói cái gì?” Trần Ngọc nhất thời cất cao giọng hỏi, cậu tựa hồ có phần không thể hiểu được những lời mà Phong Hàn nói.

Phong Hàn ung dung trả lời: “Ngươi không nghe lầm, ta dừng lại rất lâu, chính là khi ấy, dây thừng đã đứt. Chẳng lẽ sau đó ngươi không hề phát hiện ra, trên sợi dây có nhiều hơn một nút kết? Ngay chỗ dưới vách đá khoảng chừng một mét.”

Sinh tử trước mắt, ai lại đi để ý đến cái thứ đó! Gượm đã, một mét dưới vách đá, dây thừng đã bị cắt đứt, thế nhưng, lúc bọn họ ngừng lại, rõ ràng vẫn còn ở giữa sườn núi, còn cách bên trên ít nhất ba bốn mươi mét.

“Vậy chúng ta làm sao lên được?” Trần Ngọc khó khăn hỏi.

Phong Hàn nhìn trả Trần Ngọc, bình thản hỏi ngược lại: “Ngươi cho rằng mình rất nặng? Đương nhiên là ta mang ngươi đi lên.”

“…”

Tay không cheo leo trên vách núi 90 độ còn mang theo một người? Trần Ngọc muốn đập đầu vào tường, thật sự không phải ta không muốn xem ngươi như một người bình thường, ngài làm những chuyện như vậy, bây giờ khiến ta muốn lừa mình dối người cũng thấy quá khó khăn a. Bất quá, xem ra, Phong Hàn lại cứu mình lần nữa.

https://thuviensach.vn

Nợ nhiều rồi không lo, Trần Ngọc chết lặng nói câu cảm ơn, sau đó nhìn Phong Hàn, chờ hắn tiếp tục.

“Lúc ta đi lên, trông thấy tam đệ tử của phụ thân ngươi đang đứng bên mép vực, tên là Hàn gì đó. Thấy ta đi lên, hắn có chút khác thường.”

“Hàn Hiểu Thần.” Trần Ngọc nói, lại là hắn?

Ân, khác thường là đúng, hắn chứng kiến ngươi cứ như vậy đi lên mà vẫn tỏ ra bình thường mới là có vấn đề, Trần Ngọc bắt đầu tưởng tượng đến trường cảnh kia rốt cuộc là ai hù dọa ai.

“Mặc dù điều này không nói lên điều gì, nhưng ngươi sau này cũng nên cẩn thận một chút.” Phong Hàn nói.

Trần Ngọc có phần mệt mỏi gật đầu, Thẩm Tuyên không nói, bây giờ cả Triệu Ly và Hàn Hiểu Thần tựa hồ cũng có chỗ khả nghi. Phụ thân chưa bao giờ có ý định để cho cậu tiếp nhận Trần gia, những người này cậu cũng không hiểu rõ cho lắm, chẳng lẽ hai người kia vì phụ thân giao Trần gia cho Thẩm Tuyên mà bất mãn sao.

Trần Ngọc trăm mối suy tư không có lời giải, nhớ tới một chuyện khác, ngẩng đầu nhìn về phía Phong Hàn, có chút bất an nói: “Ta — ta biết ngươi có việc phải làm, nhưng, ta muốn trước tiên đi tìm phụ thân ta.”

“Ừm, ta trước tiên sẽ cùng ngươi tìm ra phụ thân ngươi.” Phong Hàn không chút do dự nói.

Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm, trong lòng có chút cảm kích, hiện tại phụ thân mất tích, Thẩm Tuyên lại có thái độ không nóng không lạnh kỳ quái, cậu thực sự có cảm giác tứ cố vô thân.

Vuốt vuốt mi tâm, Trần Ngọc đầu lại bắt đầu vựng, nhìn bên ngoài đã gần đến năm giờ sáng, bây giờ trở về phòng, có lẽ còn ngủ thêm được một

https://thuviensach.vn

lúc. Mặc dù dựa vào Phong Hàn rất thoải mái, nhưng đây là phòng đơn, để cho người khác thấy hai người bọn họ ở cùng một chỗ thì phiền toái. Trần Ngọc nói một tiếng với Phong Hàn, chịu đựng mệt mỏi, đứng dậy trở về phòng.

Cho đến khi Trần Ngọc vào phòng đóng cửa rồi, Phong Hàn không tiếng động đi theo phía sau mới xoay người lại đi về phòng mình.

Khi Trần Ngọc vào trong phòng, báo con đang nằm trên giường của cậu, dang bốn chân ngửa mặt lên trời, ngủ tít. Trần Ngọc cười cười, ôm báo con vào ngực, báo con đang ngủ mơ mơ màng màng duỗi duỗi chân tựa như muốn thị uy, nhưng cũng không để lộ ra móng vuốt sắc bén, hiển nhiên đối với sự tiếp cận quá mức quen thuộc này, căn bản không nhấc nổi phòng bị.

Vừa nằm xuống, Trần Ngọc ngủ thẳng tới giữa trưa.

Mới rời khỏi sa mạc, mọi người cũng đều thả lỏng thần kinh vẫn luôn căng thẳng, cũng không vội vã lên đường.

Mã Văn Thanh đi tới thúc giục Trần Ngọc cùng đi ăn cơm trưa, Trần Ngọc tắm táp qua loa, mang theo báo con, lại bắt gặp Phong Hàn, ba người liền đi xuống tiệm cơm ở lầu dưới. Diện tích cũng không lớn, người cũng không ít, A Anh cùng Hứa Thiếu An, Khương lão gia tử, Dương lão lục bọn họ cũng ở đây. A Anh hướng ba người cười một cái, Mã Văn Thanh sách sách hai tiếng, xoay người lại vạn phần tiếc nuối nói với Trần Ngọc: “Nếu sớm biết tiểu tử kia lại là một cô nàng xinh đẹp như vậy, ta nhất định sẽ khiêm nhường, tạo ấn tượng tốt để dễ dàng bắt chuyện.”

Trần Ngọc liếc mắt khinh bỉ, tìm kiếm người của Trần gia. Quả nhiên thấy trên bàn cách đó không xa, ba đồ đệ của Trần gia đang ngồi. Thẩm Tuyên đang nhìn về phía này, thấy Trần Ngọc ngẩng đầu nhìn họ, liền gật đầu.

https://thuviensach.vn

Khương lão gia tử nói mấy câu với đứa cháu trai trẻ tuổi Khương Lễ bên cạnh, Khương Lễ liền tới gần Trần Ngọc, cười nói bên tai cậu: “Trần gia tiểu huynh đệ, ông nội của ta nói, ngươi ngày hôm qua muốn trước tiên tìm kiếm phụ thân mình là rất có đạo lý, nhân hiếu cảm động. Hiện tại phụ thân ngươi mặc dù mất tích, chúng ta cũng không đành lòng thấy ngươi bị người ta bắt nạt. Đồ đệ của Trần thúc thật không biết tốt xấu, dù sao ngươi cũng là thân cốt nhục của Trần gia, nói cách khác, Trần gia, vốn nên là của ngươi. Ông nội bảo ta tới đây hỏi ngươi, có cần chúng ta giúp ngươi hay không.”

Trần Ngọc nhìn thanh niên tư văn trước mặt, nhớ mang máng trong sân trường còn từng gặp qua một lần, thân thủ tựa hồ không tồi, khi đó chỉ nghĩ là người của Khương gia, bây giờ xem ra là trưởng tôn. Giúp cậu? Trần Ngọc rũ mắt, cười thầm trong lòng, mục đích của Khương lão gia tử rất không đơn giản, nếu như mình ưng thuận, đến lúc đó bị bán còn giúp người khác đếm tiền.

Đợi Trần Ngọc điều tiết tốt tâm tình, ngẩng đầu cảm kích cười cười, nói với Khương Lễ: “Đa tạ Khương lão gia tử cùng Khương thiếu gia quan tâm, chuyện của Trần gia chúng ta, chúng ta tự xử lý.”

Khương Lễ ánh mắt thâm thúy, nhìn Trần Ngọc một lúc, không nói thêm gì nữa, trở về bên cạnh Khương lão gia tử.

“Lão hồ ly này, còn muốn khống chế Trần gia, tính tính toán toán. Tiểu Trần Ngọc làm tốt lắm!” Mã Văn Thanh một bên nói thầm, một bên vừa chớp mắt đã chộp lấy cái chân giò để vào trong bát mình. Trần Ngọc thấy đôi mắt tròn xoe tham lam trợn trừng của báo con, bèn gắp cho nó một cái.

Đến xế chiều, sau khi Dương lão lục cùng hai nhà còn lại chào từ biệt, lên xe trước xuôi về phía nam, Hứa Thiếu An chạng vạng hôm nay sẽ lên

https://thuviensach.vn

máy bay. Trần Ngọc tìm cơ hội đem mấy lời nghe từ miệng A Anh ngày đó nói với Thẩm Tuyên, để choThẩm Tuyên đổi lại lộ tuyến trở về Hàng Châu.

Sau đó, Trần Ngọc cũng về phòng thu dọn đồ đạc, lúc này, cửa bị gõ hai tiếng.

Trần Ngọc đi tới mở cửa, vừa nhìn, là ca ca của A Cát, A Bố Lạp.

Kể từ lúc A Cát bị cái bóng vây quanh, A Bố Lạp mỗi lần gặp Trần Ngọc sắc mặt đều không tốt, hiển nhiên A Bố Lạp rất yêu thương đệ đệ A Cát của hắn, mà hai huynh đệ vốn luôn sống nương tựa lẫn nhau giờ một người lại bị sa mạc lựa chọn vĩnh viễn chôn sâu dưới đất, hắn không cách nào tiếp nhận. Nhưng cả đoạn đường, A Bố Lạp cũng không mở miệng oán trách Trần Ngọc lấy một câu.

Bây giờ thấy A Bố Lạp đứng ngoài cửa, Trần Ngọc nhớ tới A Cát và lời tiên đoán kia, trong lòng cũng rất khó chịu, để hắn vào trong phòng.

A Bố Lạp lạnh lùng trợn mắt nhìn Trần Ngọc một cái, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, thấp giọng nói: “Mặc dù đó là sự lựa chọn của A Cát, ta vẫn còn hận ngươi, tại sao khi đó, ngươi ở đâu. Nếu như không có ngươi, A Cát đã không sao cả. Ta tuyệt đối có thể dẫn nó rời đi!”

“…Ta biết. Ta nhất định sẽ quay trở lại quỷ thành một lần nữa, cứu hắn ra.” Trần Ngọc chua chát mở miệng, A Cát đã nói hắn sẽ không sao, hắn đã nói như vậy. Trần Ngọc không ngừng ám chỉ với mình, đè xuống sự tuyệt vọng trong lòng.

Trong phòng lại lâm vào trầm mặc, khi Trần Ngọc thấy mình nên nói cái gì đó, A Bố Lạp chợt tiếp tục lên tiếng: “A Cát là một đứa bé ngoan, từ khi ta mang nó về, vẫn là một đứa bé ngoan, ta biết—” Nói tới đây, A Bố Lạp có chút nghẹn ngào, hắn cố gắng bình phục tâm tình của mình, lại tiếp: “Ta biết sớm muộn gì cũng có một ngày nó sẽ rời khỏi ta, nó cũng không phải là đệ đệ ruột của ta.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc không ngờ tới còn có chuyện này, ngây ngốc hỏi: “Vậy hắn là ai?”

A Bố Lạp lắc đầu nói: “Ta không biết, ta nhặt được nó trong sa mạc, là năm năm trước đây, kể từ đó, dáng dấp của A Cát, chưa từng thay đổi.”

“Ta sở dĩ tới nói cho ngươi biết những việc này, chỉ vì ta thấy người vẫn còn có chút lương tâm, nếu như ngươi quay lại cứu A Cát, có lẽ có thể trợ giúp đôi chút.”

A Cát nói hắn là Người canh giữ, hơn nữa nghe A Bố Lạp vừa nói, A Cát sẽ không già đi.

Trần Ngọc chợt nhớ đến câu nói của Chân Ngôn Kính, khi đó Chân Ngôn Kính nói, trong phòng không có người. Mặc dù không đề cập đến bất cứ ai, thế nhưng, Trần Ngọc thật ra thì rất để ý tới đáp án này.

Song, sau khi rời khỏi ảo cảnh, vô luận cậu hỏi thế nào, Chân Ngôn Kính cũng không chịu hiển hiện bất kỳ chữ viết nào nữa. Cùng một vấn đề đơn giản, gương đồng vẫn ở đó, thành thật tựa như nó chỉ là một chiếc gương bình thường.

Ngay cả Trần Ngọc cũng phải hoài nghi, lúc đó hết thảy có phải đều là ảo giác của mình hay không. Nhưng Chân Ngôn Kính đã nói cửa ra ở trong đầm nước, tại sao lại là chính xác?

-END 48-

=Quyển 3: Thâm hải mê vụ=

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Sau khi Thẩm Tuyên ăn xong bữa trưa không lâu, đi tới phòng Trần Ngọc, tiếp đến người bên ngoài nghe thấy bên trong tựa hồ có tiếng cãi nhau kịch liệt. Hai người này vẫn luôn có mâu thuẫn, bây giờ rốt cuộc bộc phát. Mấy ông bạn già của Trần gia trên mặt đều hiện lên thần sắc lo lắng, mà những người khác, thì có vẻ muốn xem náo nhiệt.

Thật lâu sau, sắc mặt Thẩm Tuyên tương đối khó coi ra khỏi cửa phòng, xuyên thấu qua khe cửa, mọi người thấy Trần Ngọc ở bên trong bình tĩnh mà ngồi uống trà, giống như hai người mới nãy chẳng qua chỉ là việc rất đỗi bình thường.

Xế chiều hôm đó, Thẩm Tuyên mang theo người của Trần gia rời khỏi Tây An, cũng không mang theo Trần Ngọc cùng Phong Hàn, Mã Văn Thanh. Hành động đó khiến cho Khương gia cùng Hứa Thiếu An đều có chút ngoài ý muốn, trên mặt Trần Ngọc không nhìn ra bất cứ dấu hiệu gì, cậu vẫn như cũ theo Phong Hàn, Mã Văn Thanh ra ngoài ăn cơm tối, tâm tình tốt còn trêu chọc báo con ngồi ở bên cạnh cậu, hai chân trước của nó đang bám chặt vào bàn cơm.

Chạng vạng, Hứa Thiếu An mang theo A Anh đến phi trường, lúc gần đi, A Anh tiếc nuối liếc nhìn Phong Hàn, ngay sau đó cười ngọt ngào, tiêu sái hoạt bát phất tay về phía mọi người.

Tiễn hai người kia xong, Trần Ngọc lại trở về phòng. Hơn tám giờ tối, Trần Ngọc đã ngủ đủ, bèn thu thập balô, cùng Mã Văn Thanh, Phong Hàn chạy tới trạm xe lửa, đón chuyến xe lên Bắc Kinh. Kể từ khi vô tình nghe

https://thuviensach.vn

được những gì A Anh nói, Trần Ngọc và Thẩm Tuyên liền đem hành trình trở về Hàng Châu thay đổi. Thẩm Tuyên vốn muốn mang cả Trần Ngọc cùng nhau trở về Hàng Châu, nhưng Trần Ngọc kiên quyết để ba người bọn họ đổi xe từ Bắc Kinh, hai người tranh cãi rất lâu, nhưng cuối cùng Thẩm Tuyên vẫn đáp ứng Trần Ngọc.

Báo con bị Phong Hàn dùng quần áo gói chặt lại, vắt trên cánh tay của mình tiến vào sân ga, quần áo nọ rất dày, mà vẻ mặt thản nhiên của Phong Hàn, khiến cho người ta không tự giác mà hoài nghi hắn.

Trần Ngọc thật ra thì có chút rầu rĩ, tên tiểu tử này sẽ càng ngày càng lớn, đến lúc đó làm thế nào mang ra khỏi cửa. Hơn nữa, bọn họ mang theo báo con không biết có tính là bắt cóc động vật quốc gia được bảo tồn hay không…Vốn định tìm cho báo con một chủ nhân đáng tin, đợi nó có năng lực tự mình sinh tồn sẽ thả lại sa mạc. Thế nhưng, báo con đang chơi đùa hăng say với tân chủ nhân vừa thấy Trần Ngọc đi xa liền kêu đến tê tâm liệt phế. Bất đắc dĩ, Trần Ngọc hủy bỏ kế hoạch nuôi rồi thả, mang theo nó trở về Hàng Châu, trước khi có người phát hiện ra, đi bước nào hay bước ấy.

Sau khi lên xe lửa, Trần Ngọc đóng cửa, ngả đầu liền ngủ, báo con từ trong quần áo cố gắng chui đầu ra, ngẩng lên liền đối diện với tầm mắt của Phong Hàn đang tựa vào đầu giường, tiếp đến báo con phát hiện nó đang đứng trước ngực Phong Hàn. Lông trên người báo con trong nháy mắt dựng đứng hết cả lên, nhảy cuống cuồng chuẩn bị chạy về phía Trần Ngọc. Bị Phong Hàn một phát bắt được, chặt chẽ đặt tại bên người. Quay đầu liếc nhìn thấy Trần Ngọc thần sắc mệt mỏi cùng vầng mắt quầng thâm không quá rõ ràng, Phong Hàn bất giác nhíu nhíu mày.

Xe lửa lắc lư cả một đêm, sang này thứ hai thì đến Bắc Kinh, khi Trần Ngọc mở mắt ra, phía ngoài cửa xe đã sáng, cậu quay đầu thấy Phong Hàn đang nhìn chằm chằm ra ngoài, thấy cậu tỉnh dậy, khẽ cười cười.

https://thuviensach.vn

Phong Hào cười rộ lên rất đẹp mắt, chỉ là hiếm khi thấy được nụ cười của hắn, Trần Ngọc ngây ngốc nhìn một lúc lâu, mới phát hiện báo con đang giãy dụa bên dưới cánh tay của Phong Hàn, vội từ trong balô lôi mấy miếng thịt khô ra cho nó.

Mã Văn Thanh vẫn còn ở trên giường ngáy o o, mà một người nữa ở cùng phòng đại khái không đến Bắc Kinh liền xuống xe, Trần Ngọc căn bản không hề nhìn thấy. Dĩ nhiên cũng sẽ không biết, lúc người nọ nửa đêm xuống xe, thấy Phong Hàn trên giường cặp mắt lóe sáng như của dã thú trong đêm liền bị dọa đến hai chân đều nhũn, cơ hồ chạy như bay thoát khỏi khoang xe.

Ba người đeo balô, theo dòng người, vào thang cuốn rời ga.

Phong Hàn chợt dùng sức kéo Trần Ngọc, đồng thời, Mã Văn Thanh khẽ nguyền rủa một tiếng, bất động thanh sắc lôi hai người lùi vào bên trong trạm xe.

“Sao vậy?” Trần Ngọc nghi hoặc.

“Có cớm.” Mã Văn Thanh thấp giọng đáp, “Cơ hồ tất cả cửa ra đều bị giám sát, tất cả đều mặc thường phục, nhân số rất đông.”

Mã Văn Thanh vừa nói, Trần Ngọc trong tâm trầm xuống, rõ ràng đã thay đổi lộ trình, tại sao vẫn bị theo dõi? Đương nhiên, những cảnh sát này cũng có thể không phải tới tìm bọn cậu, nhưng – Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đối phương sự ưu tâm lơ lắng vừa thấy đã hiểu.

“…”

“…”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc híp mắt, nhìn chằm chằm Mã Văn Thanh, thấp giọng cắn răng nghiến lợi lên tiếng: “Chúng ta vừa trở về, minh khí cũng đều không ở trong tay chúng ta, hắn là không có gì phiền toái đi?”

Mã Văn Thanh ho khan một tiếng, hạ thấp giọng hồi đáp: “Thật ra thì ta tương đối phiền toái…” Nói xong đem túi xách kéo ra một khe hở, để cho Trần Ngọc nhìn vào trong. Trần Ngọc hết nói nổi, khi ấy, vì sợ sẽ dẫn cái bóng ra, không người nào dám động đến đống minh khí chất cao như núi ở tầng dưới cung điện. Thế nhưng, khi Mã Văn Thanh chạy trốn, bèn không nhịn được, từ hai bên thân cây giả thuận tiện lấy không ít châu ngọc tinh thạch mang theo, Trần Ngọc thậm chí còn phát hiện, những thứ đó phần lớn là dùng thủ pháp tương đối cao siêu: bẻ cả cành.

Trần Ngọc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn nhìn Mã Văn Thanh, cuối cùng thở dài, thật ra thì không chỉ có mình Mã Văn Thanh, ngay cả chính cậu trong balô còn có chiếc hộp mà A Cát đưa cho, cộng thêm một Chân Ngôn Kính trong ngực, còn có báo con trong đống quần áo của Phong Hàn, súng đạn trên người, đều là vấn đề.

Chiếc hộp sắt của A Cát, Trần Ngọc nghiên cứu thật lâu, vẫn như cũ không tìm được cách để mở nó ra, chỉ có thể đem cất đi. Nhưng bất luận là hình thái hay kiểu dáng, đều rất khả nghi…

“Hỏng bét, đám cớm mặc thường phục đang trà trộn vào tìm kiếm trong đoàn người. Kháo a, cần gì phải phí nhiều công sức như vậy?” Mã Văn Thanh tức giận khom lưng mang theo hai người xuyên qua những kẻ vã vật ngủ gật ở phòng đợi, hướng về một cái cửa ra khác.

Sau đó, bọn họ bi kịch phát hiên ra, tất cả cửa ra đều có không ít cảnh sát mặc thường phục đang đứng, muốn thoát ra ngoài tuyệt đối không thể nào. Cứ tiếp tục như vậy, bị bắt cũng là chuyện sớm hay muộn thôi.

https://thuviensach.vn

“Làm sao bây giờ?” Mã Văn Thanh buồn bực bứt tóc, “Đáng tiếc nơi này không phải là Hàng Châu, nếu không dựa vào quan hệ của ông già nhà ta, nhất định có thể ra được.”

Trần Ngọc trầm mặc một lúc, từ trong túi quần lấy điện thoại di động ra, mở danh bạ, tìm được một dãy số, sau đó ấn nút gọi đi.

Qua hai ba mươi giây, điện thoại được kết nối, người bên kia dùng thanh âm biếng nhác vừa mới tỉnh ngủ nói: “Sao vậy, Trần Ngọc, rốt cuộc cũng nhớ tới gọi điện thoại cho ta? Ngươi thật đúng là người bận rộn, tốt nghiệp xong đã biến mất dạng.”

Chờ người nọ nhạo báng chán chê, Trần Ngọc nhẹ nhàng nói: “Kiều Dật, ngươi có thể giúp ta một việc hay không?” Trần Ngọc thật ra thì vạn phần lúng túng, Kiều Dật là bạn thời đại học, Trần phụ cưỡng chế ra lệnh nhất định phải tạo quan hệ thật tốt, Trần Ngọc cũng ngoan ngoãn làm theo, nhưng vừa rời khỏi Bắc Kinh đã đem người ta vứt ra sau đầu. Coi như bây giờ, sáng sớm đã gọi hắn, cũng là vì có việc nhờ người.

Đầu bên kia trầm mặc hai giây, nghe được tiếng động ồn ào, sau đó giọng nói thanh tỉnh của Kiều Dật truyền tới: “Chuyện gì vậy? Ngươi hiện tại đang ở đâu?”

Trần Ngọc liếc nhìn cảnh sát mặc thường phục vẫn đang nỗ lực tìm kiếm trong đoàn người xuất trạm ở phía dưới, nói địa chỉ và đại khái tình hình.

“Tìm một chỗ an toàn, ta lập tức tới. Kiên trì mười phút, nếu không, từ cảnh cục nhận người sẽ phiền toái hơn.” Kiều Dật nói xong liền cúp điện thoại.

Trần Ngọc yên tâm, Kiều Dật đã đáp ứng, chứng tỏ hắn có thể giải quyết, bây giờ chỉ chờ tới lúc hắn tới là được. Mà lúc này cũng đã tầm 7 giờ sáng, là khoảng thời gian xe vào ga Bắc Kinh rất nhiều, người ra khỏi

https://thuviensach.vn

ga từng tốp lại tiếp từng tốp, đã cung cấp điều kiện ẩn núp vô cùng tiện lợi cho bọn họ, ba người ở ga Bắc Kinh quanh đi quẩn lại.

“Con bà nó, bọn họ đang đến bên này, chúng qua mau qua bên phải.” Mã Văn Thanh mắt như kẻ trộm, đám cảnh sát mặc thường phục cơ hồ vừa mới chuyển qua chỗ ngoặt, liền bị hắn phát hiện, lập tức lôi kéo Trần Ngọc chạy sang bên phải. Hướng này vừa đúng ngược chiều với đoàn người, khiến Mã Văn Thanh gặp khó khăn trong việc di chuyển nhưng vẫn nhanh nhẹn tránh thoát. Mã Văn Thanh kéo Trần Ngọc vào một lối đi nhỏ, liền thấy đối diện mấy nhân viên bảo vệ đang đâm đầu đi tới. Trần Ngọc cảm giác trái tim nhỏ bé của mình lần đầu tiên đập điên cuồng đến vậy. Có lẽ, phụ thân không hy vọng cậu lâm vào loại hiểm cảnh này nên không để cậu tiếp quản Trần gia? Trần Ngọc cũng bội phục mình, vào giờ phút này còn có tâm tư nhớ đến điều đó.

Bây giờ nên làm gì?

Đang suy nghĩ, một cánh tay chợt khoác lên bả vai Trần Ngọc, Trần Ngọc giật mình một cái, thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Cậu quay đầu lại, Kiều Dật đang mỉm cười nhìn cậu.

Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó có chút thấp thỏm, “Kiều Dật, xin lỗi, lại làm phiền ngươi.”

Kiều Dật trên dưới quan sát cậu một lượt, đưa tay véo hai má cậu, nói: “Gầy, cũng đen. Bất quá, bản lĩnh gậy họa của ngươi, một chút vẫn không thay đổi.”

“Khụ, mới vừa ngắm cảnh… trong sa mạc quay về. Chúng ta mang theo ít thứ, không tiện.” Trần Ngọc ngượng ngùng nói, lui về sau né tránh tay của Kiều Dật.

Mã Văn Thanh lúc này cũng tiến lại gần lên tiếng: “Ta đang thắc mắc tiểu Trần Ngọc gọi cho ai đến cứu viện, thì ra là Phó hội trưởng đại nhân.”

https://thuviensach.vn

Hắn và Kiều Dật luôn có phần không vừa mắt, khi nói chuyện cũng âm dương quái khí.

Đúng lúc ấy, nhân viên bảo vệ cùng cảnh sát đều đi tới, nhưng đối với đám người Trần Ngọc làm như không thấy, thậm chí còn khách khí chào hỏi với hai cảnh sát đi cùng Kiều Dật.

Kiều Dật cười cười, đối với khiêu khích của Mã Văn Thanh cũng không để bụng, đơn giản thăm hỏi hai người, nói: “Đi thôi, trước đến nhà của ta nghỉ ngơi một chút, các ngươi thật vất vả mới tới được đây, ta làm chủ, các ngươi ở Bắc Kinh chơi mấy ngày.”

“Cũng tốt, ta đến Phan Gia Viên(*) đi dạo một vòng.” Mã Văn Thanh lập tức nhớ ra, nên tìm chỗ đem hàng trong tay bán ra, nếu không cứ phải trốn nhui trốn nhủi mãi thôi.

Trần Ngọc nghĩ đến phụ thân, căn bản không có tâm tư chơi bời, bất quá để sau hẵng nói. Trần Ngọc bị Kiều Dật kéo đi hai bước, đột nhiên cảm giác được có gì đó không đúng.

Cậu vội quay đầu lại, quả nhiên, Phong Hàn vẫn ôm báo con đứng sau cậu đã không thấy đâu.

“Đợi đã.”

“Sao vậy?” Kiều Dật hơi cúi đầu, ân cần hỏi.

“Chúng ta có ba người, hiện tại thiếu một.” Trần Ngọc mặt trắng bệch, Phong Hàn không có ở đây, báo con không có ở đây, chẳng trách cậu cảm thấy đã bỏ quên một cái gì đó rất trọng yếu.

“Nhắc mới nhớ, tựa hồ từ lúc nãy, ta đã không trông thấy Phong ca.” Mã Văn Thanh cũng cau mày, cố gắng nhớ lại.

https://thuviensach.vn

“Ta nói chuyện điện thoại xong, lúc người kéo ta chen lẫn vào trong đám người, ta vẫn còn lôi hắn theo.” Trần Ngọc nói, trong lòng cậu vô cùng hối hận, Phong Hàn không có cuộc sống bình thường, cũng không quen biết với ai. Hắn nhận thức rõ điều này. Khi đó, dù người đông hơn nữa, cũng không nên buông tay.

Thế nhưng, mấy người tìm kiếm cả nửa ngày vẫn không thấy bóng dáng hắn đâu.

Thấy sắc mặt Trần Ngọc càng ngày càng trắng, Kiều Dật thở dài, lấy điện thoại ra nói mấy câu, sau đó quay sang Trần Ngọc: “Đi thôi.”

Kiều Dật mang theo Trần Ngọc đi vào phòng giám sát và điều khiển nhà ga, nhân viên làm việc bên trong mở máy tính ra, để cho Trần Ngọc tự mình tìm.

Trần Ngọc do dự một lát, mở ra đoạn video lúc bọn họ mới vừa tiến vào sân ga.

“Phong ca ở đây.” Mã Văn Thanh chợt nói.

Trần Ngọc ngẩng đầu, Phong Hàn một người, trong tay tùy ý vắt một bộ quần áo. Hắn lạnh lùng đứng trong đám người, cái gì cũng không làm, liền hấp dẫn tấm mắt của mọi người chung quanh, nhưng vẻ mặt lạnh như băng khiến cho mọi người không dám tùy tiện đến gần. Sau đó, một thanh niên mặc âu phục đến gần Phong Hàn, thái độ cực kỳ cũng kính nói mấy câu.

Chẳng lẽ Phong Hàn có người quen?

Phong Hàn trong video trả lời gì đó, tiếp đến cùng thanh niên kia rời đi.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn thời gian, là nửa giờ sau. Khi đó hắn là trước lúc mình gặp Kiều Dật. Phải chăng thời điểm Phong Hàn rời đi, còn sớm hơn hai người tưởng.

Cho dù Trần Ngọc không thể lý giải, Phong Hàn vẫn cùng người khác bỏ đi, hơn nữa không có nửa điểm do dự.

“Đi thôi, ta sẽ giúp ngươi tìm người đó.” Kiều Dật nói, “Hắn bây giờ đã đi khỏi, người đợi thêm nữa cũng vô ích.”

Trần Ngọc theo đám người từ từ hướng về phía sân ga, trong lòng đột nhiên cảm thấy trống vắng, rất không quen. Nhưng dưới sự thúc giục của Mã Văn Thanh và Kiều Dật, vẫn ngồi lên xe Kiều Dật.

….

(*Phan Gia Viên: chợ trời ở Bắc Kinh)

Xe của Kiều Dật vừa mới chạy đi, bên trong một chiếc xe màu đen đỗ cách đó không xa, có người thấp giọng cười rộ lên, ngón tay dài mảnh rút điều thuốc màu trắng ra, châm lửa, nói: “Đi thôi, hiện tại hắn là có thể nói rõ với Phong Hàn.”

Người trên ghế phó lái tắt máy ảnh kỹ thuật số, gật đầu, xe cũng chậm rãi rời đi.

Cuối cùng xe dừng lại trước một tòa đại viện ở phía tây nội thành, cửa viện mang màu sắc cổ xưa, tòa lầu bên trong cũng lâu năm rồi. Có điều nếu nhìn kỹ, những kiến trúc cổ xưa này khắp nơi đều lộ vẻ trang nghiêm, người ở đây qua lại cũng cẩn thận tỉ mỉ, tới đi vội vàng. Trước cửa có cảnh vệ, thấy xe đi tới, có người tiến lại giúp mở cửa xe.

Người ngồi phía sau dụi tắt thuốc, đứng dậy xuống xe. Nhất thời khiến cho người ta hai mắt tỏa sáng, người này vóc dáng cao gầy, một thân tây

https://thuviensach.vn

trang thâm sắc, bất quá thiết kế rất khéo léo, không chút nào có vẻ đạo mạo cứng nhắc, chỉ càng tôn thêm sự khôn ngoan mạnh mẽ, mái tóc dài lượn sóng tùy ý hất ra sau.

Người bước xuống, là một cô gái chừng hai ngươi bảy hai mươi tám tuổi, hơn nữa còn là một cô gái có vẻ ngoài cực kỳ xuất sắc. Đồ trang sức nền nhã, lông mày tinh tế, ánh mắt ba quang lân lân.

“Lăng tiểu thư, Vưu bộ trưởng mời cô lập tức đi vào.” Người mở cửa xe lên tiếng, thấy vị đại mỹ nữ thì có chút hưng phấn cùng đỏ mặt.

Đại mỹ nữ ưu nhã gật gật đầu, đi về phía hậu viện.

Lầu một của hậu viện là phòng tiếp khách, trên ghế salon to lớn xa hoa dựa vào cửa sổ có người đang ngồi, ngũ quan hoàn mỹ khiến cho người ta không nỡ dời mắt, chỉ có điều quanh thân người này phát ra lãnh khí làm cho điều hòa được bật trong phòng tựa hồ có chút dư thừa. Một con báo con run rẩy đang nằm ở trên đùi hắn. Con ngươi đen tuyền to tròn chợt ánh lên vẻ đáng thương, giống như bộ dáng bị người ta vứt bỏ.

Thật ra thì, cũng không sai biệt lắm. Báo con phát hiện, Trần Ngọc từ lúc lên xe lửa, liền hoàn toàn vứt bỏ nó!! Làm một “người mẹ”, thế này rất đáng trách!! Báo con ủy khuất mà tức giận giơ móng vuốt, lại lặng lẽ thu hồi. Ô ô, không thể chọc giận tên này, hắn là người duy nhất có thể mang mình đi tìm “mẹ”, gào khóc…

Thật nhớ bàn tay vẫn thường xuyên vứt thịt khô cho nó a –

Tiếng vang chát chúa của giày cao gót nện xuống sàn nhà từ xa đến gần, một nam nhân trẻ tuổi mặc tây trang ngồi trên một chiếc sofa khác trong phòng đứng lên, trên mặt khẽ lộ tiếu ý, nhìn ra cửa nói: “Phong, Lăng Vân đã trở lại.”

https://thuviensach.vn

Ngồi bên cạnh cửa sổ chính là Phong Hàn, hắn thu hồi tầm mắt nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, hướng về phía mỹ nữ tóc dài bước vào phòng, lại quét mắt ra sau nàng, tựa hồ có chút thất vọng.

Lăng Vân hướng về phía Phong Hàn mỉm cười thản nhiên, đi vào trong phòng, khi cách Phong Hàn chừng hai thước thì dừng lại, cung kính mà ưu nhã, cất tiếng: “Phong, người mà ngài bảo ta tìm đã tìm được rồi.”

Thấy lông mày Phong Hàn khẽ nhăn lại, Lăng Vân tiếp tục nói: “Thế nhưng, khi chúng ta tìm được hắn, hắn đã đi theo người khác rồi. Tựa hồ rất gấp gáp, vẻ mặt vội vàng, hắn thậm chí còn không phát hiện thiếu mất một người, lên xe rồi rời đi. Nhắc mới nhớ, cũng có chút kỳ quái, người ngài tìm, kẻ bên cạnh, cũng không ai nhận ra ngài biến mất, thật là một đám sơ suất cẩu thả.” Nói xong, Lăng Vân liền bật camera đưa qua. (bà mới sơ suất cẩu thả, cả nhà bà đều sơ suất cẩu thả!)

Trên màn hình, rõ ràng là cảnh tượng Trần Ngọc mở cửa xe, bóng chiếc xe nghênh ngang rời đi. Không có lấy một tia do dự, Trần Ngọc thậm chí không thèm quay đầu lại. Báo con nhìn camera, rất kích động. Vặn vẹo uốn éo thân thể, muốn nhảy xổ vào, rốt cuộc phát hiện mình tựa hồ ăn nhiều nên mập, muốn chui vào trong cái hộp có chứa Trần Ngọc kia có chút khó khăn.

Phong Hàn xem video xong, lạnh lẽo trong mắt tựa hồ càng thêm nồng nặc.

Thanh niên mặc tây trang cùng Lăng Vân đều có phần mất kiên nhẫn, đứng lên, nói: “Phong, nếu như không còn chuyện gì khác, chúng ta đi xuống trước.”

Phong Hàn gật đầu một cái, hai người liếc mắt nhìn nhau, vội vã mở cửa đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Đậu trên lòng bàn tay với ra ngoài cửa sổ của Phong Hàn là một con bướm, một con bướm cực kỳ nhỏ. Có thể mới thoát kén không lâu, đối với hết thảy đều thật tò mò, mà cánh tay với ra ngoài của Phong Hàn lại giống như một vật thể lạnh lẽo không có sinh mệnh và vô hại. Con bướm đậu giữa lòng bàn tay hắn, cặp cánh rung rinh, tựa hồ đang suy nghĩ lựa chọn đóa hoa nào.

Ánh mắt Phong Hàn chợt lóe, tay bất chợt dùng sức nắm lại, con bướm bị vây hãm trong lòng bàn tay.

Báo con vẫn như cũ dùng móng vuốt ôm lấy cái camera, khi nãy nó chết sống không chịu trả lại cho cô gái kia, cảm thấy Trần Ngọc sẽ từ bên trong mà bước ra ngoài.

Phong Hàn nhớ lại bộ dạng Trần Ngọc nắm cổ áo của hắn híp mắt nói sẽ không chịu được thiệt thòi, nhớ lại vẻ mặt mừng rỡ của cậu khi thấy mình nói sẽ bồi cậu tìm kiếm phụ thân.

Tay Phong Hàn dần dần buông lỏng ra, con bướm nhỏ đậu giữa lòng bàn tay được thấy ánh sáng, lập tức run rẩy bay đi.

Mà hai người rời khỏi phòng kia, lại tiến vào một gian phòng bên cạnh, nam tử trẻ tuổi ngồi xuống trước, lập tức có người pha trà dâng lên, nói: “Vưu bộ trưởng, mời dùng trà.”

Người thanh niên gật đầu, ngẩng lên nhìn thẳng vào Lăng Vân, mỉm cười nói: “Sao vậy, cố ý để cho Phong Hàn hiểu lầm, cảm thấy hắn sẽ không phát hiện?”

Lăng Vân thong thả bước đến ngồi ở đầu bên kia một của chiếc sô pha khác, tiện tay lấy cây trâm búi tóc gọn lại, trên khuôn mặt xinh đẹp nhất thời nhiều thêm một tia ý nhị cổ điển. Cô khe khẽ thở dài, nói: “Phong chưa bao giờ để ý những thứ này, hắn sẽ không muốn đi tìm hiểu.” Sau đó, sóng mắt khẽ chuyển, nhìn về phía Vưu bộ trưởng ở phía đối diện, thản nhiên

https://thuviensach.vn

cười nói: “Thế nào, chẳng lẽ ngươi nguyện ý nhìn Phong bị kẻ khác vướng chân?”

Vưu bộ trưởng đem chén trà trong tay đặt trên bàn, ý vị thâm trường cười cười, cũng không nói lời nào.

Lăng Vân lại tiếp tục mở miệng: “Những người đó, đều là mang theo mục đích tiếp cận Phong, kết quả sẽ chỉ làm Phong càng ngày càng trở nên lãnh mạc. Một ngày nào đó, chúng ta cũng sẽ không còn nhận ra hắn. Chúng ta sẽ mất hắn! Ta ngươi đều không muốn trông thấy cái kết cục này. Hơn nữa, ta muốn, không một ai có thể đứng bên cạnh Phong, không một ai xứng thu hút được sự chú ý cùng tình cảm của hắn. Cho nên, còn không bằng từ lúc bắt đầu đã không để cho nó xuất hiện.”

Vưu bộ trưởng lần này mới lên tiếng: “Ngươi nói rất đúng.”

…

Trần Ngọc rất buồn bực, cậu không hiểu người đã lớn như vậy rồi, sao còn có thể thất lạc được chứ. Nhưng sự thật ở ngay trước mắt, tới nhà Kiều Dật được một ngày, vẫn không có chút tin tức gì của Phong Hàn. Nghe nói không lâu sau khi hai người bị mang đi, nhóm cảnh sát mặc thường phục kia cũng theo đó rời khỏi. Khiến cho Trần Ngọc không nhịn được nhủ thầm trong lòng, chẳng lẽ thật sự có liên quan đến bọn họ?

Kiều Dật đối với hai người cực kỳ khách khí, chu đáo lễ độ. Cha Kiều Dật công việc bề bộn, thường ngày khó gặp mặt được một lần. Mà mẹ Kiều Dật mới đi ra ngoài du lịch trước đó không lâu. Bây giờ Kiều gia chỉ có một mình Kiều đại thiếu gia, đầu bếp, người làm cũng không thiếu, cho nên hai người cũng không bị gò bó, lại có thức ăn ngon, cuộc sống thật ra thì rất dễ chịu.

Kiều Dật nghe được chuyện Trần Sâm mất tích từ Trần Ngọc, cũng vô cùng kinh ngạc, nói: “Trần thúc thúc mất tích? Ngươi trước đừng có gấp,

https://thuviensach.vn

cứ ở đây đã, ta xem xem có thể tìm người giúp ngươi nghĩ cách hay không.”

Trần Ngọc gật đầu, hiện tại không có bất kỳ đầu mối nào, Phong Hàn cũng không thấy bóng dáng, không thể làm gì khác hơn là tạm thời ở lại Kiều gia.

Ăn cơm tối xong, Kiều Dật nhìn ra tinh thần Trần Ngọc đã có phần kiệt quệ, bèn bảo Trần Ngọc trước tắm một cái rồi ngủ.

Trần Ngọc lại gật đầu, cả ngày mệt mỏi, cậu chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra. Khi nằm vật xuống chiếc giường ở phòng khách, trước khi nhắm mắt Trần Ngọc nghĩ, nếu có báo con và Phong Hàn ở chỗ này thì tốt biết bao.

Cậu nhận ra một ngày không trông thấy, cư nhiên rất nhớ bọn họ.

Đợi Trần Ngọc phát ra tiếng hít thở đều đều, trăng đã treo giữa trời.

Đúng lúc đó, điện thoại di động Trần Ngọc đặt ở đầu giường đột nhiên reo vang. Trần Ngọc hừ khẽ một tiếng, từ trên giường ngồi dậy, mơ mơ màng màng vò cái đầu tóc tai bù xù, đưa tay cầm điện thoại di động lên nghe.

Trần Ngọc cũng chưa hoàn toàn tỉnh hẳn, chỉ thấy đầu bên kia phát ra tiếng gõ kỳ quái, không hề có thanh âm nào khác, cũng không có tiếng người nói chuyện.

Trần Ngọc mắng một câu, khép điện thoại di động lại, sau đó lật đến trên giường tiếp tục ngủ. Thế nhưng, chưa được mười phút, tiếng chuông lại vang lên. Trần Ngọc chỉ đành phải lần nữa thống khổ đấu tranh, sau đó xốc điện thoại di động lên, híp mắt nhìn một chút, đó là một dãy số hoàn toàn xa lạ, đặt điện thoại bên tai. Nhưng, vẫn nghe thấy thanh âm kỳ quái nọ. Lần này, Trần Ngọc trực tiếp cúp máy, cậu cảm thấy đây có thể là điện

https://thuviensach.vn

thoại gây rối. Có lẽ, cậu nên tắt nguồn điện thoại đi. Chỉ có điều nhớ đến phụ thân và Phonng Hàn, Trần Ngọc lại đưa di động thả lại trên bàn.

Tiếp đó, lần thứ ba điện thoại đổ chuông.

Bởi vì tức giận, Trần Ngọc có phần thanh tỉnh.

Người nào lại gọi điện cho cậu vào lúc này? Hơn nữa, di động này là cuả Trần Ngọc, hiển nhiên người gọi phải là người quen biết với Trần Ngọc, chẳng lẽ là Phong Hàn? Trần Ngọc nghiêng lỗ tai lắng nghe, phát hiện tiếng động kỳ quái kia nhưng thật ra lại có quy luật, mấy phút sau, sắc mặt Trần Ngọc dần dần thay đổi.

Thứ này mấy năm trước cậu đã từng nghe qua, thời gian đã lâu, có chút quên lãng. Đây là một loại mã Morse(*), cũng được biết đến như sóng điện từ không bao giờ biến mất, được biểu thị bằng số lượng các dấu chấm và dấu gạch ngang ngắt quãng, chúng ứng với một chữ cái và số riêng biệt. Điện báo trước đây, cũng dựa vào nguyên lý này. Người tinh thông những con chữ và số được mã hóa kia, có thể phiên dịch ra bên trong muốn biểu đạt điều gì.

Trần Ngọc quyết định gọi Mã Văn Thanh dậy, thương lượng một chút chuyện vừa rồi. Trần Ngọc khoác y phục, gõ thật lâu vào căn phòng cách vách, Mã Văn Thanh mới hoảng hoảng hốt hốt ra mở cửa, trong miệng còn oán trách: “Ta nói, tiểu Trần Ngọc, ngươi hơn nửa đêm không ngủ được đến đây để làm chi a?”

Trần Ngọc chẳng quan tâm nhiều lời, kéo Mã Văn Thanh trở về trong phòng mình.

“Mặc dù ta chỉ thích mỹ nữ mời ta cùng giường chung gối, nếu như tiểu Trần Ngọc tịch mịch khó nhịn, ca ca cũng có thể phụng bồi…” Mã Văn Thanh lẩm bẩm nói.

https://thuviensach.vn

Trở lại trong phòng, Trần Ngọc lập tức cầm di động lên, lại phát hiện đã tắt ngấm, thanh âm kỳ quái không còn nữa.

Trần Ngọc mặt đầy hắc tuyến nhìn Mã Văn Thanh theo mình vào phòng, một cước đem người đá văng, đem chuyện mới vừa mình nhận được một cuộc gọi quái dị nói ra.

Mã Văn Thanh nghe xong, cũng hết sức tò mò, nói: “Như vậy ta ở lại phòng của ngươi, xem thử rốt cuộc có chuyện gì, nói không chừng lát nữa sẽ lại gọi.”

Việc này nếu như là trước đây, Trần Ngọc khẳng định sẽ đáp ứng. Nhưng mấy hôm trước bị Phong Hàn lôi kéo thể nghiệm chuyện “sung sướng”, Trần Ngọc đối với sự thân cận của người khác bắt đầu có sự mâu thuẫn. Mặc dù cùng bằng hữu thân cận cơ hồ không ảnh hưởng gì, nhưng, Trần Ngọc liếc nhìn giường đơn trong phòng, nói: “Không được, ngươi quá mập, ngươi ở đây, ta muốn ngủ cũng không được. Ngươi đi về trước, khi nào có điện thoại, ta lập tức gọi ngươi.”

Mã Văn Thanh trợn mắt há hốc mồm nhìn cái giường không tính là nhỏ, lại liếc thấy Trần Ngọc vẻ mặt thành thật, liền trở về phòng mình.

Kết quả, điện thoại không đổ chuông thêm lần nào nữa.

Ngày thứ hai, Kiều Dật cũng biết chuyện này, hắn nhíu chặt lông mày. Số điện thoại của Trần Ngọc rất ít cho người ngoài, cuộc gọi kia, rốt cuộc là tình cờ hay là cố ý?

Bất quá, ba người thương lượng đến cuối cùng đều cho rằng, điện thoại ngày hôm qua đoán chừng là gọi nhầm rồi.

Cho nên, đêm thứ hai, Trần Ngọc lại bị chuông điện thoại di động đánh thức, có chút phản ứng không kịp. Tiếp đó có người gõ cửa, cậu ra mở cửa, Mã Văn Thanh và Kiều Dật đều đứng ở bên ngoài.

https://thuviensach.vn

Kiều Dật lướt qua Trần Ngọc đi vào trong phòng, cầm di động của Trần Ngọc lên, quả nhiên lại là tiếng động có quy luật đó. Qua thật lâu, thanh âm biến mất, tự động ngắt.

Mười phút sau, chuông điện thoại lại vang lên. Ban đêm an tĩnh, tiếng chuông điện thoại dị thường chát chúa. Còn đúng với số lần của hôm qua, ba người vẫn đợi qua ba lượt, lại chờ thêm một lúc nữa, mới từ trong phòng Trần Ngọc ra ngoài.

Kiều Dật mặt đen lại, vỗ vỗ bả vai Trần Ngọc, nói: “Đừng lo lắng, ta đã thu cuộc gọi lại, lập tức sẽ cho người đi phiên dịch. Ngày mai sẽ có kết quả. Bây giờ, ngươi đổi phòng ngủ đi.”

Trần Ngọc trằn trọc trở mình cả đêm, cuối cùng đã sang ngày thứ hai.

Ăn chút điểm tâm sáng, ba người đều có phần không yên lòng. Rốt cuộc kết quả phiên dịch cũng đến tay Kiều Dật.

Kiều Dật nhìn tờ giấy trong tay, chân mày càng nhăn càng chặt.

Ngẩng đầu thấy ánh mắt lo lắng của Trần Ngọc, Kiều Dật đưa tờ giấy trong tay cho cậu. Mã Văn Thanh cũng tiến lại gần để xem, phía trên chỉ viết một câu: Trần Ngọc, cứu người, ngoài bến cảng Yên Đài phía đông nam, ta chờ ngươi.

Trần Ngọc hoảng sợ muốn nhảy dựng lên, biết số di dộng của cậu, còn bảo cậu đi cứu người. Trần Ngọc cơ hồ ngay lập tức nghĩ đến phụ thân tung tích chẳng rõ.

Tay cậu có chút run rẩy, túm lấy Kiều Dật hỏi: “Có thể tra được điện thoại này gọi từ đâu hay không.”

Kiều Dật gật đầu một cái, cũng may thời gian mỗi lần trò chuyện đều đủ dài, hắn là không có vấn đề gì.

https://thuviensach.vn

“Di động để ở chỗ ta, dãy số kia tối nay gọi đến, ta tìm người đi thăm dò.”

Lần này Trần Ngọc hoàn toàn mất ngủ, rốt cuộc là ai cầu cứu cậu qua điện thoại? Trần Sâm, Phong Hàn? Báo con tựa hồ không thể nào đâu…

Tại sao không nói trực tiếp, lại muốn dùng cách truyền tìn bằng mã Morse này, chẳng lẽ không tiện mở lời? Dưới tình huống nào, mới không tiện nói?

Trần Ngọc càng nghĩ càng lo lắng, sáng hôm sau, sắc trời chưa sáng, đã ở dưới lầu chờ tin tức của Kiều Dật.

Đến bữa sáng, Kiều Dật mới vội vã từ bên ngoài đi vào, thấy trên mặt Trần Ngọc rõ ràng mắt quầng thâm, lắc đầu.

“Thế nào? Điều tra ra không?” Trần Ngọc lo lắng hỏi.

Kiều Dật gật đầu, bất quá mi tâm vẫn nhíu chặt, chần chờ một lúc nhìn Trần Ngọc, nói: “Điều tra ra rồi. Ba cuộc gọi, lần thứ nhất là ở bến cảng Yên Đài, lần thứ hai là ở trên biển phía đông nam của cảng Yên Đài, lần thứ ba, đã gần đến Nhật Bản.”

-END 49-

Chú thích:

(*) Mã Morse: hay mã Mooc-xơ là một loại mã hóa ký tự dùng để truyền các thông tin điện báo. Mã Morse dùng một chuỗi đã được chuẩn hóa gồm các phần tử dài và ngắn để biểu diễn các chữ cái, chữ số, dấu chấm, và các kí tự đặc biệt của một thông điệp. Các phần từ ngắn và dài có thể được thể hiện bằng âm thanh, các dấu hay gạch, hoặc các xung, hoặc các kí hiệu tường được gọi là “chấm” và “gạch” hay “dot” và “dash” trong tiếng Anh.

https://thuviensach.vn

Được phát minh vào năm 1835 bởi Samuel Morse nhằm giúp cho ngành viễn thông và được xem như là bước cơ bản cho ngành thông tin số. Từ ngày 1 tháng 2 năm 1999, tín hiệu Morse đã bị loại bỏ trong ngành thông tin hàng hải để thay vào đó là một hệ thống vệ tinh.

Tín hiệu có thể được chuyển tải thông qua tín hiệu radio thường xuyên bằng việc bật & tắt (sóng liên tục) một xung điện qua một cáp viễn thông, một tín hiệu cơ hay ánh sáng.

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Trần Ngọc, cứu người, ngoài bến cảng Yên Đài phía đông nam, ta chờ ngươi.

Trần Ngọc nhìn chằm chằm tờ giấy trong tay, trong lòng dâng lên dự cảm chẳng lành, câu cứu người cùng ta chờ ngươi khiến cho cậu run sợ, ngồi cũng không yên, nhất là dưới tình huống phụ thân và Phong Hàn đều không rõ tung tích.

“Tiểu Trần Ngọc, chuyện này ngươi thấy thế nào? Trước đừng hoảng hốt, nếu như ngươi chuẩn bị đi cứu người, ca đi cùng ngươi.” Mã Văn Thanh thấy sắc mặt Trần Ngọc tái nhợt, an ủi bằng cách dùng sức vỗ vỗ bả vai của cậu.

Số gọi tới cũng không phải là của Trần Sâm, ngay từ lúc Trần Sâm biến mất, điện thoại của ông cũng đã mất liên lạc. Trần Ngọc cố gắng suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn về phía đối diện vẫn chăm chú vào hai người bọn cậu, khó khăn mở miệng: “Ta muốn qua đó xem thử.” Bất kể không phải là Trần Sâm hoặc Phong Hàn, người gọi điện quen biết cậu, là điều có thể khẳng định chắc chắn.

Tầm mắt của Kiều Dật từ ngón tay thon dài có phần run rẩy nắm chặt tờ giấy di chuyển đến khuôn mặt xinh đẹp không thể coi nhẹ của Trần Ngọc, con ngươi đen láy chợt lóe, chậm rãi nói: “Đừng vội ra quyết định, ít nhất chờ ta điều tra xong đã rồi hẵng đi. Ta đã cho người đi thăm dò bến cảng Yên Đài cùng hải vực phía đông nam có tình huống khác thường gì đó

https://thuviensach.vn

xuất hiện không, ta muốn ngươi đừng nên lỗ mãng chạy tới đó, bởi vì thiếu hụt điều tra cùng chuẩn bị, ngược lại không cứu được người."

Thấy Trần Ngọc há mồm tựa hồ muốn nói, Kiều Dật nhấn mạnh cường điệu lên tiếng: "Để ngươi cứ thế mà đi, ta không yên lòng. Việc điều tra ngày mai sẽ có kết quả, ở lại đây thêm một ngày nữa. Dục tốc tắc bất đạt (nóng vội thì không thành công), tin ta, sẽ giúp ngươi an bài ổn thỏa."

Mã Văn Thanh mặc dù biết Trần Ngọc gấp gáp, nhưng Kiều Dật nói cũng có lý, bèn khuyên nhủ: "Chỉ ở lại có một ngày, ngươi xem gia trong lúc trăm công nghìn việc ở đây chờ cùng ngươi, còn chưa nói năng gì."

Trần Ngọc giương mắt, thật sâu nhìn chăm chú vào Mã Văn Thanh, khi Mã Văn Thanh dương dương tự đắc cho là cậu đã cảm động đến mức tột đỉnh, Trần Ngọc mới híp mắt nói: "Đồ của ngươi khi nào thì bán ra?"

"Xế chiều hôm nay —" Mã Văn Thanh vội vàng khựng lại, nhưng như cũ đã bại lộ mục đích mình nguyện ý ở lại thủ đô thêm một ngày, nhất thời ho khan một tiếng, nói: "Niệm tình chúng ta cùng đến nơi đó, chờ bán xong đồ chia cho ngươi hai phần." Đồ là Mã Văn Thanh mang ra từ quỷ thành trong sa mạc.

Trần Ngọc ngay lập tức nói: "Bốn phần, còn của Phong Hàn nữa." Theo thói quen cùng Mã Văn Thanh cò kè mặc cả.

"Ta kháo, sao ngươi không tính luôn cả phần của báo con?!" Mã Văn Thanh nổi giận, Phong Hàn quả thật giúp đỡ mọi người không ít, nhưng tình hình bây giờ, lại là cái cớ để Trần Ngọc lừa gạt hắn?

"Nếu như ngươi nguyện ý, dĩ nhiên có thể chia một phần cho báo con." Trần Ngọc không do dự đáp, trong lòng tính toán, sau này một người một vật đều do mình nuôi, đều phải cần tiền. Thứ nhất, báo con coi như dưỡng tử (con trai nuôi); về phần Phong Hàn, hoàn toàn là coi như cha ruột mà hầu hạ, coi như con trai mà nuôi dưỡng.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc dừng ý nghĩ của mình lại, lặng lẽ lệ rơi đầy mặt, những thứ này đều không đáng sợ, đáng sợ chính là tại sao cậu lại tự giác nhận nuôi một vật một người kia…

Thấy mặt Mã Văn Thanh đã đen đến mức muốn lập tức bộc phát, Trần Ngọc hơi nhỏ giọng nói: “Cái kia, thật ra thì khi ta dọn dẹp hành lý, phát hiện những thứ ngươi nhét vào balô của ta chưa ném hết ra ngoài, còn rớt lại một món.” Trần Ngọc nói rồi từ trong balô móc ra một hạt châu to bằng ngón tay cái, phía ngoài dùng tơ vàng mà quấn, nhìn kỹ, tơ vàng mơ hồ quấn thành hình rồng, bao quanh hạt châu.

“Ngươi thuần túy chỉ muốn đả kích ta…” Mã Văn Thanh trông thấy hạt châu kia đầu tiên là vui mừng, ngay sau đó giậm chân đấm ngực: sớm biết cầm những bảo bối kia sẽ không gặp chuyện, lúc trước sao còn ném hết đi! Càng không ngừng oán giận ca ca A Bố Lạp của A Cát.

“Bỏ đi, dù sao chúng ta cũng không đi một chuyến uổng công. Cầm quá nhiều, chọc cho nữ vương tức giận, liền thả cái bóng ra, nói không chừng chúng ta đều mất đường về.” Trần Ngọc an ủi.

Cứ như vậy, Trần Ngọc ở lại nhà của Kiều Dật thêm một ngày.

Không chỉ vì Mã Văn Thanh cần đem những thứ trên người bán đi, mà Trần Ngọc cũng nhất định phải thu xếp một chút. Nếu như cậu muốn đến cảng Yên Đài, hộp sắt A Cát cho cậu chắc chắn không thể tùy thân mang theo. Chiều hôm đó, Trần Ngọc nói vài tiếng với Kiều Dật, gói kỹ hộp sắt, để vào trong ngực rồi ra ngoài.

Trần Ngọc thuê xe đến phố đồ cổ, quẹo trái quẹo phải dừng trước một tiểu ***. Bên trong tiểu *** cổ hương cổ sắc, bày không ít chính phẩm, rất có ý nhị. Một vị tiểu nhị đang tựa vào sau quầy, trong miệng ngâm nga một khúc hý kịch. Đợi đến lúc thấy rõ được mặt Trần Ngọc, lập tức từ nụ mang

https://thuviensach.vn

tính chuyên nghiệp chuyển thành vui mừng nói: “Ơ, tiểu thiếu gia tới, thật sự là khó gặp!”

Trần Ngọc cười cười, lấy cái bọc trong ngực ra, giao cho tiểu nhị, nói: “Đưa vật này cho lão gia tử, bảo ta nhờ ông bảo quản giúp.”

Tiểu nhị cười ha hả nhận lấy món đồ trong tay Trần Ngọc, dứt khoát nói: “Tiểu thiếu gia yên tâm, ta nhất định tìm người đáng tin giao đến tận tay Tam thái gia.” Thấy Trần Ngọc đứng ở cửa, lại nói: “Tiểu thiếu gia lần này tới Bắc Kinh mấy ngày, mau vào trong nghỉ ngơi, tiệm chúng ta vừa đúng có trà Long Tỉnh thượng hạng, ta pha cho ngài liền đây.”

“Không cần, ngày mai ta sẽ đi.”

“Tiểu thiếu gia sao lúc nào cũng vội vội vàng vàng như vậy, hôm trước Liên ca cũng thế.”

Trần Ngọc nghe thấy câu này, kinh ngạc nhìn về phía tiểu nhị, “Liên ca bên cạnh lão thái gia? Chuyện gì khiến hắn phải tới đây?”

“Cũng không hẳn, nghe nói là Tam thái gia tự thân an bài, từ chỗ ta cầm đồ đi —”

Lúc hai người đang nói chuyện thì có khách nhân bước vào, tiểu nhị lập tức dừng lại, Trần Ngọc mỉm cười nói: “Ngươi cứ làm việc đi, ta còn có chuyện, đi trước.”

Tiểu nhị bất đắc dĩ, trong lòng nghĩ thầm chờ khách nhân rời đi, tức khắc phải báo với lão thái gia.

Trần Ngọc rời khỏi ***, mặt trời lúc hoàng hôn mệt mỏi ló ra nửa khuôn mặt trên các tòa nhà cao tầng, người đi trên đường cũng trở nên vội vã. Trần Ngọc không tự chủ tìm kiếm trong đám người, một lúc sau mới

https://thuviensach.vn

tỉnh ngộ chỉ một mình cậu tới đây. Đáy lòng tựa hồ có chút xíu gì đó trầm xuống, Trần Ngọc chợt trở nên hoang mang mù mịt.

Phong Hàn rất lợi hại, dường như không có gì có thể vây khốn hắn, làm khó hắn.

Thế nhưng không thấy hắn đâu nữa.

Lẽ nào, là hắn tự mình rời đi?

Thoáng chốc, Trần Ngọc lại nhớ tới đôi mắt đen nhánh của hắn chuyên chú mà chân thành nhìn mình, nói: ta sẽ phụng bồi ngươi.

Trần Ngọc lại thở dài, cái người bá đạo kia, khiến cho cậu thỉnh thoảng không giải thích được mà nhớ hắn, cậu chưa bao nghĩ mình lại là người quyến luyến với bạn bè. Cảm giác này, rất kỳ quái.

Khi Trần Ngọc trở lại nhà Kiều Dật, sắc trời đã tối hẳn, Mã Văn Thanh vẻ mặt hưng phấn đang ngồi ở đại sảnh uống trà. Thấy Trần Ngọc đi vào, lập tức lôi kéo cậu đến chỗ không người nói: “Gia sớm cảm thấy lá cây ngọc thạch kia rất đáng giá, chí ít cũng là vật từ thời Hán Triều, lại ở bên kia Tây Vực, hôm nay gặp được người mua có ánh mắt không tồi, số này.” Mã Văn Thanh đưa ra một ngón tay, thấy mắt Trần Ngọc sáng quắc, lập tức có dự cảm xấu, dịch sang bên cạnh.

Khuôn mặt Trần Ngọc mới vừa còn kéo căng hết mực thoắt cái đã trở nên vui mừng, kéo tay Mã Văn Thanh, hoan hỷ lên tiếng: “Văn Thanh ca __ ”

Mã Văn Thanh cố gắng giữ bình tĩnh, lại thấy Trần Ngọc như không xương dán lên người mình, đôi mắt phượng long lanh nháy a nháy, rốt cuộc thỏa hiệp: “Được rồi, ta đã gửi trực tiếp bốn phần vào tài khoản của ngươi.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc hài lòng đứng thẳng lại, tính toán, bốn mươi vạn, vấn đề sinh kế trong vài năm tới đã được giải quyết.

Mã Văn Thanh hai chân bắt chéo ngồi ngay ngắn trên ghế sô pha, gọi Trần Ngọc: “Tới, con gái, pha trà cho đại gia!”

Trần Ngọc đi hai bước, tựa như có cảm giác, ngẩng đầu lên, Kiều Dật đang tựa vào cạnh cửa, cười nhìn cậu.

“Vẫn giống như trước đây a, nhắc mới nhớ, lâu rồi không được ăn cơm Trần Ngọc nấu, thật là vô cùng hoài niệm.” Kiều Dật vừa đi vào trong vừa cười nhẹ lên tiếng. Trước kia khi ở trường học, Kiều Dật ở khu trọ cấp A, phòng riêng biệt, có cả nhà vệ sinh và bếp. Kể từ khi biết Trần Ngọc biết nấu cơm, có lúc còn xách Trần Ngọc đến khai hỏa. Bởi vì có thể ăn chùa, hơn nữa Trần phụ cưỡng chế ra lệnh cậu phải tạo quan hệ cho tốt, nên Trần Ngọc cũng không cự tuyệt.

“Chờ ta thất nghiệp, sẽ tới nhà ngươi làm đầu bếp.” Trần Ngọc buồn buồn nói.

“Đến lúc đó ngươi đừng quên.” Kiều Dật mang theo thâm ý thoáng liếc Trần Ngọc.

Trần Ngọc chợt nhớ tới chính sự, vội hỏi: “Có tin tức gì sao?”

Kiều Dật sắc mặt vô cùng nghiêm túc, gật đầu, đáp: “Thật là có.”

Thấy hai người tức khắc giương mắt nhìn sang, Kiều Dật nói: “Tin tức nội bộ của Sở nghiên cứu Khảo cổ, hải vực phía đông nam sát cảng Yên Đài, phát hiện dưới đáy biển có thuyền đắm, nhân viên khảo cổ cùng các ngành tương quan đang tổ chức khảo sát trục vớt, nhưng chuyện này hiện tại vẫn còn trong giai đoạn giữ bí mật, chỉ là bốn phía hải vực chỗ thuyền đắm đã bị phong tỏa. Nghe nói, thuyền đắm cách đây ít nhất cũng phải hai ngàn năm, mà vẫn được bảo tồn hoàn hảo.”

https://thuviensach.vn

“Thời Tần Hán?”

“Bảo tồn hoàn hảo? Có không ít đồ?!” Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh đều kinh hãi.

Kiều Dật khẳng định, hắn thích nhìn thấy nhãn thần Trần Ngọc phát sáng, sự cuồng nhiệt nho nhỏ đó đối với khảo cổ hoặc là tài phú khiến cho hắn cảm thấy hết sức khả ái động lòng người.

“Người của Sở nghiên cứu Khảo cổ nhận được chỉ thị, nghiêm cấm để lộ tin tức ra ngoài, cho nên dò la tương đối khó khăn.Thật may bên kia cha ta có quen biết một vị giáo sư, ta đã đánh tiếng với bên đó, ngày mai mang các ngươi đi xem thử tình huống cụ thể.”

Mã Văn Thanh cực kỳ ghen tỵ, đặc quyền giai cấp! Hơn nữa giai cấp đặc quyền này lại anh tuấn phong lưu như vậy, thật đáng ghét, chẳng trách trước đây ngay cả mỹ nữ ngoài hệ đều chủ động tiếp cận Kiều Dật. Đây chính là hành vi bất chính… Nhưng đặc quyền giai cấp lần này chính mình cũng được lợi, Mã Văn Thanh ngậm chặt miệng, chuẩn bị ngày mai cùng đi xem thử.

Trần Ngọc nhìn về phía Kiều Dật, để Kiều Dật đến tận ga xe lửa đón bọn họ đã có chút bất đắc dĩ, nói thật, trước đây hai người chung đụng, Kiều Dật vẫn một mực quan tâm chiếu cố cậu, mà Trần Ngọc chẳng qua chỉ là ra vẻ, có thể xa liền xa, người hiểu chuyện như Kiều Dật không thể nào không biết.

Nhưng mấy ngày này nhờ vả Kiều Dật rất nhiều chuyện phiền toái, Kiều Dật không do dự đều tận tâm giúp đỡ, khiến cho Trần Ngọc hơi băn khoăn.

Cậu ngượng ngùng cúi đầu nhỏ giọng nói: “Lần này thật đã làm phiền ngươi, đa tạ.”

https://thuviensach.vn

Kiều Dật nhìn Trần Ngọc một hồi, khóe miệng khẽ nhếch, nói: “Không cần khách khí, ta sẽ thu tạ lễ.”

Trần Ngọc nghĩ cha mình và cha Kiều Dật nhất định có qua lại vì lợi ích, vì vậy cười cười không tiếp tục đề tài này nữa.

Buổi tối hôm đó, điện thoại của Trần Ngọc không nhận được bất cứ một cuộc gọi nào. Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm nhưng đồng thời cũng tăng thêm vài phần nôn nóng. Không có tín hiệu, nếu vậy người đó có phải gặp nguy hiểm lớn rồi hay không?

Sáng hôm sau, Kiều Dật lái xe mang hai người đến Sở nghiên cứu Khảo cổ. Người quen cũ của cha Kiều Dật là giáo sư Chu đeo kính, tầm tuổi trung niên vóc dáng khôi ngô, đối với Kiều Dật tốt nghiệp hệ Khảo cổ tựa hồ có ấn tượng rất tốt. Vừa dẫn đường vừa ở phía trước thân thiện nói chuyện cùng Kiều Dật. Kiều Dật rất có phong phạm, mơ hồ có thể nhận ra điệu bộ khéo léo của Kiều phụ.

Thế nhưng giáo sư Chu mang đến cho bọn họ một tin tức khiếp sợ, tiểu tổ do Sở nghiên cứu Khảo cổ phái đi khảo sát, tối hôm qua đã mất tích, mười mấy người đến nay vẫn hoàn toàn bật vô âm tín.

“Ở đây chúng ta có chương trình giám sát và điều khiển từ xa, video cũng chỉ đến tối hôm qua, chừng năm giờ rạng sáng nay, trên màn hình đột nhiên tối đen, cho đến tận một giờ sau đó. Tiếp đến chúng ta phát hiện, đội viên khảo cổ trên thuyền cũng không thấy đâu nữa, bao gồm cả mấy chuyên gia ngoài ngành. Cho nên hôm nay Sở nghiên cứu đặc biệt bận rộn, nhất định lập tức nghĩ ra một phương án khả thi, trước tìm kiếm những người mất tích trên biển.”

Kiều Dật trầm tư, nói: “Giáo sư Chu, chúng ta có thể xem thử video tối hôm qua hay không?”

https://thuviensach.vn

Giáo sư Chu gật đầu, đưa ba người tới trước một cánh cửa, quét thẻ rồi vào phòng. Bên trong có hai thanh niên đang bận bịu, trông thấy giáo sư Chu, bèn đứng dậy chào hỏi.

“Đây là phụ tá của ta, bật video hôm qua lên cho ba người bọn họ xem thử.” Nửa câu sau là Chu giáo sư nói với hai người phụ tá.

Trần Ngọc nhạy bén phát giác vị nữ phụ tá kia khi nhìn thấy Kiều Dật ánh mắt liền sáng lên, xem ra đại danh của Kiều Dật đã truyền tới Sở nghiên cứu, chỉ có điều do bầu không khí trong phòng ngăn trở, nữ phụ tá chưa từng có biểu hiện muốn thân thiện. Mà vị nam phụ tá còn lại thì diện vô biểu tình liếc mấy người một cái, bật video trong máy vi tính lên.

Tầm mắt của Trần Ngọc ngay sau đó bị cảnh tượng đáy biển tĩnh mịch trong màn hình hấp dẫn, đáy biển không biết sâu bao nhiêu, bốn phía bố trí chục chiếc đèn thăm dò không thấm nước, miễn cưỡng có thể nhìn thấy mọi thứ trong phạm vi bốn năm thước. Đối diện ống kính là một cửa động đen ngòm, quan sát kỹ mới phát hiện động này nằm trên một con thuyền khổng lồ, sau đó ánh đèn nhoáng lên, có người từ một bên xuất hiện tiến vào cửa động. Nguyên một bộ thiết bị lặn xuống nước, trên lưng là bình dưỡng khí.

“Đây là nhân viên khảo cổ chúng ta phái tới nơi đó làm việc dưới nước.” Giáo sư Chu nói.

Những đội viên khảo cổ này tiến tiến xuất xuất, có lúc còn mang một số thứ ra ngoài. Camera được đặt gần đèn không thấm nước, có khi còn nhìn thấy cả những con cá màu đen bơi qua.

Tiếp đó hình ảnh khẽ chuyển, đã ở bên trên mặt nước, có người nhô lên từ trong nước, cũng có người đang chuẩn bị nhảy xuống. Hiển nhiên đây là thuyền neo đậu ở mặt biển của các nhà khảo cổ học.

https://thuviensach.vn

“Đều đang quay phim, bây giờ để cho họ xem một chút video chừng rạng sáng năm giờ.” Giáo sư Chu nói.

“Đợi đã!” Trần Ngọc chợt lên tiếng, sắc mặt cậu có phần khó coi, chỉ vào một người ở bên trái màn hình đang chuẩn bị nhảy xuống nước rồi lên tiếng: “Ta muốn thấy người này trước khi mặc đồ lặn, hắn trông thế nào?”

Nữ phụ tá đảo mắt về phía Kiều Dật, tiện tay đem video lùi lại. Người kia như cũ chỉ có một bên mặt, bởi vì ở trong góc, thỉnh thoáng mới trông thấy, sau đó, video dừng lại trước cảnh người đó đội lên mũ lặn bảo hộ.

“Sao thế?” Kiều Dật tiến sát lại hỏi.

“Người đó, là ông già ta.” Trần Ngọc khẳng định nói.

Cậu vừa nói như thế, Mã Văn Thanh cùng Kiều Dật cũng nhận ra, người kia thực sự rất giống Trần Sâm. Bất quá, chỉ thấy một bên mặt, thật ra cũng không rõ lắm. Mã Văn Thanh nói: “Ngươi không phải vì sốt ruột tìm phụ thân mà thấy người tương tự liền loạn nhận đi.”

Trần Ngọc phiền não cắt ngang, “Tuyệt đối sẽ không.”

Giáo sư Chu nhìn Trần Ngọc một cái, nói với nữ phụ tá: “Kéo trở lại.” Sau đó là đoạn video lúc năm giờ sáng.

Tựa hồ ngay cả cá cũng đang ngủ say, cá trong đám san hô không hề trông thấy, nhưng tiếp đến, trong màn hình chợt xuất hiện rất nhiều người. Có chừng mười người, bơi về phía cửa động. Bất thình lình. Màn hình tối thui, thật ra nếu nhìn kỹ, còn có thể thấy màn hình đang đung đưa.

Đèn lập tức phụt tắt, hình ảnh trong nước khó phân biệt. Ước chừng qua mười phút, đèn không thấm nước một lần nữa bật sáng, ống kính liền đứng yên. Cửa động trên thuyền không thấy có một ai đi ra nữa.

https://thuviensach.vn

Camera đặt trên thuyền neo đậu trên mặt biển, cũng không có bất cứ người nào.

“Kể từ lúc này, nhân viên phụ trách liên lạc với chúng ta không còn phát tin tức về đây nữa.” Giáo sư Chu nói, “Đã bắt được liên lạc với bộ đội phía cảng Yên Đài, khi bọn họ vội vàng tới được đó, thuyền trên mặt biển không có một bóng người.”

“Đây là toàn bộ nhân viên của đội khảo cổ đi Yên Đài, các ngươi xem xem có người mà mình quen biết hay không.” Nói xong, một bức ảnh phóng to được lôi ra ngoài, Trần Sâm quả nhiên đứng ở hàng phía sau đầu tiên bên trái.

“Ta nhớ Trần thúc hình như không phải là đội viên khảo cổ?” Mã Văn Thanh nghi hoặc, người làm khảo cổ tương đối ghét những kẻ trộm mộ.

Giáo sư Chu thở dài, mang theo chút thương hại nhìn Trần Ngọc, nói: “Ở đây không chỉ có đội viên khảo cổ, còn có ba vị chuyên gia ngoài ngành.”

Kiều Dật liếc nhìn sắc mặt Trần Ngọc, đưa tay kéo cậu, nói cám ơn với giáo sư Chu, đem người trở về.

Trở lại Kiều gia, Trần Ngọc tựa hồ đã tỉnh táo, đứng bật dậy nói: “Vô luận như thế nào ta cũng phải đi, phụ thân ta đang ở đó.”

Mã Văn Thanh tiến tới vỗ vỗ khuôn mặt của Trần Ngọc, nói: “Ừ, Trần thúc ở đâu, chúng ta nhất định phải tới đó một chuyến. Chỉ có điều, bây giờ ngẫm lại những cuộc gọi vào nửa đêm kia, căn bản không phải là Trần thúc, vì Trần thúc tối hôm quá mới mất tích, cuộc gọi đầu tiên cũng từ ba hôm trước, tối hôm qua lại cố tình không gọi nữa.”

Trần Ngọc cả kinh, vậy người ở tận Nam hải chờ cậu đến tột cùng là ai?

https://thuviensach.vn

Kiều Dật nói: “Chuyện các ngươi ra biển ta sẽ phụ trách an bài, mới vừa ra khỏi cửa ta đã trao đối với giáo sư Chu, cứu viện của bọn họ sáng ngày mai xuất phát từ cảng Yên Đài, ta sẽ nghĩ cách để bọn họ mang theo hai người các ngươi.”

“Được.”

Những ngày qua không đi đâu cả, Trần Ngọc thật ra thì muốn ở đây chờ tin tức của Phong Hàn, nhưng vị đại ca này cư nhiên trốn kỹ đến mức Kiều Dật ngay cả nửa điểm tin tức cũng không tra ra được.

Bất quá, bấy giờ đã không còn thời gian ngồi đợi Phong Hàn thêm nữa.

…

Lăng Vân nhìn Phong Hàn đang đứng trước cửa sổ, qua hồi lâu. Rốt cuộc cũng lấy đủ dũng khí khuyên nhủ: “Phong, đừng đi nữa, e là không còn kịp nữa rồi.”

Phong Hàn rũ mắt nhàn nhạt liếc báo con đang ở trên bàn gặm đùi dê, cùng máy ảnh kỹ thuật số không xa bên cạnh báo con, lông mi thật dài che lấp cặp mắt lạnh lẽo, khóe niệng khẽ nhếch tiết lộ chủ nhân không hề vui mừng.

Mặc dù một Phong Hàn như vậy nhưng vẫn hoàn mỹ không tỳ vết, Lăng Văn than thở thầm nghĩ. Báo con đem đám xương còn lại vứt qua một bên, ngẩng đầu nhìn Phong Hàn một lúc, khóe miệng khả nghi giật giật, run rẩy vươn móng vuốt, tựa hồ muốn bám vào trên tay áo của Phong Hàn. Một giây đồng hồ tiếp theo, ngón tay thon dài đeo nhẫn túm lấy lông trên cổ báo con, quẳng nó xuống chỗ khăn mặt. Báo con tức giận lấy móng vuốt trảo trảo cái khăn, đảo mắt đem dầu mỡ lâu khô sạch sẽ.

https://thuviensach.vn

Khóe miệng Phong Hàn tựa hồ cong lên, cái loại ánh mắt vô ý thúc tinh khiết đo có sự hấp dẫn không gì sánh kịp. Khiến cho Lăng Vân cùng Vưu bộ trưởng ở cạnh cửa kinh ngạc mà nhìn, quên khuấy mục đích mình vào đây.

“Được, ngày mai ta rời đi.” Phong Hàn lãnh đạm nói.

“Tại sao ngài quyết định không tìm hắn?” Lăng Vân tò mò hỏi, không thể nghi ngờ, đối với bọn họ mà nói, đây là chuyện tốt.

“Bởi vì ta biết hắn sẽ ổn, hơn nữa, ta sẽ tìm được hắn.”

-END 50-

Lời tác giả: Đáy biển sẽ có lời giải cho một phần chân tướng sự việc, ít nhất là về Trần Ngọc…

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Kiều Dật đưa hai người đến ga xe lửa, do lần trước gặp phải cảnh ngộ bị người để mắt tới, Trần Ngọc và Mã Văn Thanh lòng vẫn còn sợ hãi dè chừng xem xét chung quanh, xuyên qua dòng người, cái gì cũng không trông thấy. Kiều Dật cười cười, nói ở chỗ này, không ai dám đụng đến người mà Kiều gia ta bảo trợ.

Trên sân ga, Kiều Dật dặn dò hai người chuyến đi biển lần này còn quá nhiều ẩn số, nhất định phải chú ý an toàn. Khi Mã Văn Thanh xách hành lý vào bên trong, Kiều Dật mới lại gần nói bên tai Trần Ngọc: “Trần Ngọc, ta đã bảo sẽ thu tạ lễ, ngươi không ngại để ta lấy trước chút lợi tức chứ.”

Ngay sau đó, Trần Ngọc cảm giác được gò má mình bị một vật mềm mại âm ấm chạm nhẹ vào, Kiều Dật đã đứng thẳng lại, ngón tay từ từ xẹt qua khóe miệng Trần Ngọc, cười đến có thâm ý, trong mắt rõ ràng lộ ra dục vọng nóng bỏng.

Trần Ngọc ngẩn ra, mang theo nghi hoặc cùng bất an, rồi làm bộ như không có việc gì nói: “Đến giờ rồi, ta đi trước.” Tiếp đến xoay người vào buồng xe.

Lưu lại Kiều Dật vẫn đứng nguyên tại chỗ không thể ức chế mà cười rộ lên, hắn không ngờ Trần Ngọc cũng có bộ dạng đà điểu như vậy.

Trần Ngọc đưa tay để ở sau ót, tựa vào trên gối đầu, dùng mũ che đi khuôn mặt đang xuất thần, trước kia có lẽ vì tướng mạo có lẽ là do thói quen, cậu không ít lần bị Mã Văn Thanh cùng nhóm bạn mở lời trêu chọc,

https://thuviensach.vn

nhưng Kiều Dật thì khác. Cậu cảm thấy không được tự nhiên, Kiều Dật như vậy khiến cậu bối rối và nghi hoặc, sau đó cậu lại phát hiện ra Kiều Dật tựa hồ chưa từng có bạn gái, cậu vẫn cho đó là vì gia thế cùng điều kiện bên ngoài quá tốt.

Không chút nghi ngờ chính là, đại ân ra tay giúp đỡ lần này của Kiều Dật, Trần Ngọc thầm nghĩ sau khi trở về sẽ bảo cha chuẩn bị một phần đại lễ, ngàn vạn lần đừng nên dùng mình làm lễ vật, cậu thật sự không tiếp nhận nổi đồng tính —

Nghĩ đến đây, Trần Ngọc chợt cứng nhắc, đêm đó ở nhà trọ trong phòng Phong Hàn cậu muốn quên mà quên không được. Không thể phủ nhận chính là, Phong Hàn cũng là nam, mà cậu lại không thấy có điều gì không thích hợp, thậm chí còn thể hội được khoái cảm. Trần Ngọc cười khổ, trước mặt cái người kiêu ngạo bá đạo ấy, sự kiên trì của mình với một chút lẽ thường tựa hồ yếu ớt đến mức đáng thương.

Nghĩ đến Phong Hàn, Trần Ngọc không tự chủ được bắt đầu lo lắng, hắn rốt cuộc có còn ở Bắc Kinh hay không, tại sao không đến tìm mình, chẳng lẽ là bởi vì không tìm được? Báo con theo chân Phong Hàn, là do mình lười biếng, sai khiến Phong Hàn ôm nó. Phong Hàn mặc dù sắc mặt khó coi, nhưng vẫn xách báo con lên, khi mình không có ở đây, hắn cũng không trở mặt mà ngược đãi báo con đi…

Trần Ngọc trằn trọc, phát hiện mình chỉ cần rảnh rỗi chút, thì sẽ không khống chế được mà nhớ tới bọn họ.

Mã Văn Thanh tìm mọi cách quấy rối đều bị Trần Ngọc ngó lơ, thế nên vẫn bám riết không tha, bất chợt thấy Trần Ngọc ngồi vọt dậy, vui mừng tưởng rằng rốt cuộc thuyết phục được rồi, ai ngờ Trần Ngọc kéo chăn qua, tiếp tục lật người ngủ, trong phút chốc đã hít thở đều đều.

https://thuviensach.vn

Khi Mã Văn Thanh đang chán chẳng buồn chết, cửa liền mở, hai tiểu cô nương đi vào. Mã Văn Thanh nhất thời hai mắt tỏa sáng, nhiệt tình giúp đỡ hai vị tiểu thư sắp xếp hành lý, không quá hai phút, đã rất quen thuộc cùng hai người tán gẫu phong thổ của vùng Nam Bắc, thậm chí còn nói đến những kiến thức kinh hiểm kích thích kỳ dị, chọc cho hai tiểu cô nương cười khanh khách không ngừng.

Rạng sáng hôm sau, xe lửa đến Yên Đài, hai người khoác balô rời khỏi nhà ga.

Theo địa chỉ mà Kiều Dật đưa cho, hai người đi thẳng tới quán rượu mà đội khảo cổ thăm dò kiêm cứu viện do Bắc Kinh phái tới đang ở, sau đó, bọn họ sẽ xuất phát từ cảng Yên Đài, đến mặt biển phía Đông Nam để cứu người, Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh tới vừa kịp lúc.

Không ngờ người đến đón họ cư nhiên không xa lạ gì, chính là nam phụ tá của giáo sư Chu mới gặp mặt ngày hôm qua. Tuổi còn rất trẻ, chắc là vừa tốt nghiệp chưa lâu. Có lẽ giáo sư Chu đã dặn dò trước, nên khi thấy hai người hắn tuyệt không ngoài ý muốn. Chỉ có điều Trần Ngọc cảm thấy thanh niên cao gầy này giữa lông mày lãnh đạm vô cùng, mang theo sự nghiêm túc cùng cao ngạo đặc hữu của nhân viên nghiên cứu thành tích cao, cộng với nhàn nhạt chán ghét không dễ nhận ra.

Trần Ngọc sửng sốt, ngay sau đó phản ứng kịp: mình và Mã Văn Thanh là do Kiều Dật an bài tới, thuộc tầng lớp đi cửa sau để xâm nhập vào đội khảo cổ, nói không chừng nam phụ tá còn cho rằng hai người chỉ là hiếu kỳ với công việc khảo cổ nơi đáy biển, hoặc là theo tới để nhìn thuyền đắm. Trần Ngọc khẽ mỉm cười, vẫn như cũ đúng đắn hết mực, hảo ngôn hảo ngữ. Mã Văn Thanh thấy thể bĩu môi, muốn nói gì đó lại bị Trần Ngọc ngăn cản.

“Ta tên Đỗ Cương, giáo sư Chu an bài ta tới đón các ngươi. Sau khi gia nhập đội khảo cổ cứu viện, nếu có chuyện gì nhớ nói trước với ta, ta sẽ

https://thuviensach.vn

tận lực giúp các ngươi xử lý tốt. Hiện tại vào phòng chờ tin tức, khi lên đường ta sẽ thông báo cho các ngươi.”

Hai người vào trong phòng, đem hành lý tùy thân kiểm tra một lượt, súng lục 92 ly, băng đạn, vì ở dưới biển tương đối lâu, nên những thứ này có thể dùng đến hay không còn là một vấn đề; Kiều Dật chuẩn bị thêm cho hai người ba khẩu súng lục không thấm nước do Nga chế tạo, hơn chục chiếc sạc đồng bộ, dao lính dù, đèn pin không thấm nước, bình ắc- quy, dây thừng, .v…v..

Trần Ngọc còn đem theo chút thuốc nổ, dùng túi không thấm nước gói lại cẩn thận. Súng lục khi ở dưới mực nước sâu có tầm bắn khá ngắn, chỉ đem theo súng mà nói thật sự khiến Trần Ngọc lo lắng. Về phần những thiết bị lặn nặng nề, các loại dụng cụ thăm dò, bình dưỡng khí, .v..v..đội khảo cổ sẽ chuẩn bị. Mặc dù Đỗ Cương cũng nhắc tới bọn họ không cần chuẩn bị đồ ăn và thuốc men, nhưng Trần Ngọc vẫn theo thói quen mang đi không ít, đây cũng là thói quen được hình thành từ lúc có Phong Hàn và báo con bên cạnh.

Đến hai giờ chiều, Đỗ Cương tới gõ cửa, báo lập tức lên đường. Hai người khoác balô trên lưng, đi theo tới chỗ chiếc xe đón bọn họ. Trần Ngọc để ý quan sát, phát hiện đội cứu viện từ Bắc Kinh lần này bao gồm hai người họ và mười bốn người khác, thanh niên chiếm đại đa số, dẫn đầu là giáo sư An hơn 40 tuổi. trong đội có ba người là nữ, xen lẫn trong đám đàn ông thật đúng là hiếm thấy.

Đến cảng Yên Đài, đội khảo cổ lên một chiếc thuyền quân dụng, trên đó trừ thuyền trưởng, còn có sáu chiến sĩ hải quân, được phái tới hỗ trợ tìm người, đồng thời cũng bảo vệ an toàn cho những đội viên khảo cổ này.

Các chiến sĩ hải quân có tính tổ chức kỷ luật cực cao, nhưng mỗi người đều rất cởi mở, trên thuyền bọn họ đang câu cá, phía sau trừ người lái thuyền và nhân viên đang trực ở đài quan sát, đều đang chuẩn bị một nồi

https://thuviensach.vn

lẩu. Trần Ngọc và Mã Văn Thanh ngửi thấy mùi thơm, cũng đi qua tham gia náo nhiệt với các chiến sĩ kia. Hai người một biết ăn nói, một tướng mạo khiến người ta vui vẻ, trong nháy mắt đã hòa mình cùng các chiến sĩ, tiến vào trong đám người ăn đến bất diệc nhạc hồ. Mùi thơm của thịt cá xông vào mũi, tiên mỹ ngon miệng, hai ngươi ăn no cơ hồ không thể nhúc nhích nổi.

Cùng đỡ nhau trở về đội khảo cổ ở bên kia, Đỗ Cương vừa thấy hai người liền nhíu mày. Trần Ngọc cười thầm trong bụng, cũng lười để ý đến hắn, nằm trên ghế sô pha mà ngủ.

Khi Trần Ngọc bị người lay tỉnh, thì đã gần chạng vạng, Mã Văn Thanh ghé vào lỗ tai cậu hưng phấn nói: “Mau dậy đi, đến nơi rồi, chúng ta lập tức có thể trông thấy thuyền đắm từ hai ngàn năm trước!”

Trần Ngọc dụi dụi mắt, ngây người, trạng thái mơ hồ nên không thấy Đỗ Cương sắc mặt đã xanh mét, đứng dậy đi ra bên ngoài, chờ đến lúc gió thổi tạt vào mặt, Trần Ngọc rốt cuộc tỉnh táo lại. Mặt trời đã chìm xuống lòng biển, không trung đều là những rặng mây hồng sắc. Mặt biển đã từ màu lam biến thành màu đen trầm trầm.

Thuyền của bọn họ neo lại trên mặt biển rộng lớn khôn cùng.

Sau đó, Trần Ngọc lập tức bị một chiếc thuyền khác ở bên tay trái hấp dẫn tầm mắt, thuyền kia lơ lửng ở trên mặt nước, đèn ở trong thuyền đung đưa, nhưng không có lấy một bóng người, an tĩnh đến đáng sợ. Tiếp, Trần Ngọc liền nghe được thuyền trưởng đang nói với giáo sư An của đội khảo cổ cứu viện, đây chính là thuyền của đội khảo cổ mất tích lúc trước, phát hiện ở trên thuyền vẫn giữ nguyên hiện trạng trước khi bọn họ rời đi.

Giáo sư An quan sát thuyền kia một lúc, gật đầu nói: “Bắc thang, chúng ta qua xem thử.”

https://thuviensach.vn

Mấy anh lính nhanh chóng từ trong khoang thuyền lôi ra thang dây, quăng sang phía đối diện, chờ cố định cho tốt xong, giáo sư An bắt đầu bố trí nhân viên lên thuyền kiểm tra.

Trần Ngọc nhìn mặt biển dập dềnh và thang dây không ngừng đung đưa, xoay người tới bên cạnh giáo sư An, yêu cầu: “Giáo sư, ta có thể đi cùng không?”

Đỗ Cương đang ở bên cạnh giáo sư An xin chỉ thị sắp xếp như thế nào, nghe thấy vậy liền cau mày muốn mở miệng, nhưng giáo sư An đã nở nụ cười, vỗ bả vai Trần Ngọc nói: “Ngươi đi đi. Có điều, nhất định phải chú ý an toàn.”

Trần Ngọc gật đầu, lưu loát lên thang dây, Mã Văn Thanh hơi bận tâm, bèn cũng đi theo sau cậu.

Khắp nơi trên thuyền không có dấu vết bị phá hoại, thậm chí phòng bếp vẫn còn một nồi súp đầy đã nguội lạnh, trên bàn bày thức ăn, hiển nhiên những người này lúc rời đi rất vội vàng. Trần Ngọc lại đi tới phòng nghỉ của thủy thủ đoàn, bên trong đã có nữ đội viên khảo cổ đang tìm kiếm trên bàn đọc sách và cạnh giường, không biết có phải cũng vì nhật ký hàng hải mà tới đây hay không.

Nữ đội viên cười với Trần Ngọc một tiếng rồi nói: “Ngươi đến thật đúng lúc, giúp ta mở hai hộc tủ trên cao xem thứ chút, ta với không tới.”

Trần Ngọc ngẩng đầu, quả nhiên có hai hộc tử ở trên phía bên trái. Khi Trần Ngọc vừa mới mở ra ngăn tủ, nữ đội viên kia lại nói: “A, ta tìm được chìa khóa, cho ngươi.”

Sau đó, nữ đội viên giật mình ngây ngốc nhìn ngăn tủ bị Trần Ngọc mở ra, lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ ta hoa mắt, rõ ràng bị khóa mà.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc rớt mồ hôi quét mắt nhìn cái khóa mình tiện tay để ở trong góc, theo thói quen, liền cứ thể mở khóa, thôi làm như không biết gì đi. Bên trong tủ để mấy cuốn vở, Trần Ngọc đều lấy ra. Nữ đội viên ánh mắt sáng lên, cũng tiến đến cùng nhau nhìn. Quyển đầu tiên là những điều cần chú ý khi khảo cổ dưới nước, quyển thứ hai là nhật ký công việc.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Trần Ngọc lật ra, chữ viết bên trên cứng cáp có lực.

Ngày 4 tháng 9 Trời trong

Thông qua định vị, chúng tôi rốt cuộc cũng tìm được thuyền đắm dưới đáy biển, có lẽ, phát hiện vĩ đại này có thể sánh với tượng binh mã của Tần Thủy Hoàng.

Ngày 5 tháng 9 Nhiều mây

Hôm nay, chín gã đội viên khảo cổ xuống biển thăm dò, thuyền đắm bên dưới ước chừng ở độ sâu hơn 60m, thiết bị lặn bây giờ có thể bảo đảm an toàn cho đội viên. Sau đó, chúng tôi thấy được kỳ tích.

Ngày 6 tháng 9 Âm u

Bên trong cổ thuyền khổng lồ bị đắm là các rương chứa khí cụ tinh mỹ, giá trị không cách nào ước lượng được, chúng tôi không dám mở ra, chỉ quay chụp lại và đánh số, sau đó tiến hành chỉnh lý thu xếp những thứ rải rác ở trong góc. Ngày mai, chúng tôi sẽ mở tiếp một khoang nữa, có lẽ, sẽ có báu vật lớn hơn kỳ tích hơn thần kỳ hơn đang chờ đợi chúng tôi.

Ngày 8 tháng 9 Âm u có mưa

Có lẽ, chúng tôi nên nghe theo lời cảnh báo của vị chuyên gia ngoài ngành họ Trần kia, không nên mở cánh cửa đó ra – tôi hối hận vì thấy những thứ ấy, khó có thể lựa chọn, là tiêu diệt chúng, hay giữ lại, chúng coi

https://thuviensach.vn

là còn sống được sao? Vật như vậy, cho dù lên báo, phỏng chừng cũng sẽ bị xóa.

Nhật ký tới đây thì dừng lại, hai người đều phát hiện, ngày 7 tháng 9 không có ghi chép. Từ kế hoạch một ngày trước đó, ngày 7 tháng 9 bọn họ sẽ mở ra một cửa khoang khác, mà ngày 8 tháng 9 lại hối hận, trong đây nhắc tới bọn họ thấy được "chúng", hiển nhiên là "vật còn sống" khiến người ta cảm thấy đáng sợ.

Trần Ngọc chăm chú nhìn ngày tháng ghi trên nhật ký, cau mày nói: "Bọn họ mất tích là vào rạng sáng ngày 9 tháng 9, cũng tức là lần cuối cùng bọn họ ở trên thuyền này là đêm 8 tháng 9, sau đó tỉnh lại, thì có chuyện xảy ra."

Nữ đội viên gật đầu: "Mà chuyện xảy ra vào rạng sáng khiến cho tất cả mọi người một lần nữa trở lại trong chiếc thuyền đắm, sau đó, khoảnh khắc khi ánh đèn phụt tắt, tất cả mọi người đều biến mất."

"Cõ lẽ chúng ta nên lập tức đi xem thử, thuyền đắm dưới đáy biển rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Trần Ngọc lo lắng nói, nhìn vào nhật ký, phụ thân cậu biết sẽ gặp nguy hiểm, khuyên bọn họ không nên mở cửa khoang, nhưng hiển nhiên là vô dụng. Bọn họ, rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì…

Hai người mang quyển nhật ký về cho giáo sư An, từ trên quyển nhật ký này có thể phán đoán, gian phòng kia cũng không phải là của thuyền trưởng, mà là của người dẫn đầu đội khảo cổ.

Sau khi giáo sư An xem xong vẻ mặt liền trở nên ngưng trọng, cuối cùng lên tiếng: "Chờ ăn xong cơm tối, đi xuống thăm dò trước một chút tình hình bên dưới. Có điều, cửa khoang đó, tuyệt đối không được vào."

-END 51-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Trần Ngọc lo lắng cho phụ thân, xin được lặn cùng, còn Mã Văn Thanh muốn trợ giúp Trần Ngọc tìm kiếm Trần Sâm, cũng muốn xem thử thuyền đắm, chết sống đòi đi theo, cộng thêm năm đội viên của Sở nghiên cứu khảo cổ, ba gã chiến sĩ, mười người mặc áo lặn xong, đeo bình dưỡng khí nhảy xuống nước.

Càng lặn xuống, sức ép càng lớn, động tác cũng khó khăn, Trần Ngọc cẩn thận khống chế hô hấp của mình, tránh tình huống vì bình dưỡng khí không đủ mà phải ngoi lên trước.

Bốn phía tĩnh lặng tối đen, Trần Ngọc theo sát phương hướng của chiếc đèn thăm dò duy nhất dưới nước, đó là đèn trong tay Đỗ Cương. Dần dần, chung quanh bắt đầu có rải rác lượng lớn đá san hô, hư hư ảo ảo, giống như thành lũy, động tác của mọi người càng thêm cẩn thận.

Lúc này, ánh đèn phía trước ngừng lại, Đỗ Cương xoay người ra hiệu bằng tay. Mọi người bấy giờ mới phát hiện đã đến nơi có chiếc thuyền đắm. Thêm hai người bật đèn chiếu sáng lên, Trần Ngọc lôi dao lính dù ra, đã có người mất tích, như vậy nơi này chưa chắc đã an toàn. Đoàn người ngẩng đầu nhìn kỹ, mặc dù ở trong nước không thể nói chuyện, bọn họ vẫn thật kinh hãi. Cái bòng ngăm đen mà khổng lồ, tựa như quái thú đang ngủ đông, ẩn núp sau bầy san hô. Mười mấy con người so với con thuyền chìm trong bóng tối kia, thực sự quá bé nhỏ.

Đây chính là con thuyền đắm từ hai ngàn năm trước! Ở chỗ này đã nhiều năm như vậy, nhất định là kỳ tích.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc bơi đến quan sát chung quanh, thuyền vừa lúc chìm xuống trên tầng nham thạch tương đối bằng phẳng dưới đáy biển, hơn nữa từ hướng nhìn của bọn họ, con thuyền tựa hồ không bị tổn hại nghiêm trọng.

Mọi người vòng vo một hồi quanh thuyền, mới nhận ra trên thân thuyền có cửa động rộng bằng ba người, hoàn cảnh chung quanh cũng có phần quen thuộc, nơi đây hẳn là nơi những đội viên khảo cổ kia tiến vào thuyền đắm trong đoạn video.

Sáu đội viên khảo cổ cùng nhau tiến tới, khoa tay múa chân gì đó, đại khái thương lượng có nên lập tức đi vào hay không.

Trần Ngọc từ từ đến gần thuyền đắm, dưới ánh đèn pin không thấm mước, thân thuyền màu đen bị nước biển ăn mòn thành tầng tầng lớp lớp, ở giữa các khe nứt đầy hải cấu xám trắng. Nhìn thật kỹ, sẽ thấy không ít rong rêu hoặc các vi sinh vật phù du bám ở bên trên, trở thành một phần của con thuyền.

Nguyên liệu làm nên con thuyền này nhất định rất tốt, đã nhiều năm trôi qua, vẫn còn có thể duy trì hình dáng cơ bản. Trần Ngọc cảm khái, nhìn lại sau lưng, đám người Đỗ Cương đang ở bên ngoài tra xét thân thuyền và chụp hình.

Có gì đó không đúng, người ít đi. Trần Ngọc vội vàng liếc một vòng, phát hiện không thấy bóng dáng Mã Văn Thanh đâu cả. Trong lòng cậu nóng vội, sau đó nghĩ đến tính tình tùy tiện của Mã Văn Thanh, xoay người bơi về phía cửa động nơi thuyền đắm, quả nhiên thấy một người mặc áo lặn đang tiến vào trong. Trần Ngọc ra hiệu với Đỗ Cương xa xa đằng kia, sau đó cùng bơi vào trong khoang thuyền.

Nếu như không phải ở trong nước, Đỗ Cương không thể không mắng chửi người, lá gan bọn họ sao lại lớn như vậy. Không còn cách nào khác,

https://thuviensach.vn

hắn chỉ đành ra hiệu cho đội viên khảo cổ cùng ba gã chiến sĩ rồi cũng từ cửa động theo vào.

Bên trong tương đối rộng, so với bên ngoài, bóng tối càng dày đặc bao quanh hết thảy. Lúc ấy, bên trong cũng không trống trải, những nơi đèn pin chiếu đến, đều là rương hòm vuống vắn dài nửa thước, tổng cộng có mấy tầng, cơ hồ chạm đến đỉnh khoang.

Một số rương bên ngoài bị tổn hại, lộ ra đồ vật bên trong, Trần Ngọc tiến lại gần quan sát, là bình gốm , tạo hình tương đối tinh mỹ, tai bình là hai con thú bốn chân nằm phủ phục. Đèn pin từ khe hở của rương chiếu vào, bên trong đại khái đều là bình, bát, chén, và nhiều vật dụng khác phía trên đều được chạm trổ hoa văn gợn sóng, cánh sen, .v..v..

Đang lúc cậu mê muội ngắm nhìn những chiếc bình tạo hình tinh xảo này, có người giật giật cánh tay của cậu, ngẩng đầu lên nhìn, chính là Mã Văn Thanh tiến vào trước đó. Mã Văn Thanh ý bảo Trần Ngọc đi cùng hắn, Trần Ngọc bước vài bước về phía trong, thấy hai chiếc rương khác, một rương rõ ràng chứa đầy đồ bằng vàng, phần lớn là dụng cụ uống rượu, cũng có vòng trang sức dài mảnh, dễ nhận thấy đội viên tổ khảo cổ trước đây cũng phát hiện ra chiếc rương chứa đầy vật phẩm quý giá này, chỗ bị tổn hại dùng giá đỡ cùng cọc gỗ cố định; ngoài mấy thứ bằng vàng bên trong cái rương toàn là mấy thứ đen thui thui, chỉ đơn giản vây quanh một vòng bên ngoài phòng ngừa cái rương hoàn toàn tán ra.

Mã Văn Thanh cũng không nhìn lâu, nhưng Trần Ngọc lại híp mắt như có điều suy nghĩ quan sát một lúc, phát hiện mấy thứ đen tuyền kia hình dáng giống như đồ trang sức, hoặc như động vật, hoặc tựa hình người bé nhỏ đang quỳ, to nhỏ đều là màu đen. Trần Ngọc nhìn nhìn, chợt kéo tay Mã Văn Thanh, ở trong lòng bàn tay hắn viết một chữ: Ngọc.

Mã Văn Thanh ban đầu không hiểu gì, sau đó mới phản ứng lại lập tức bỏ qua đám rương đựng kim khí, tiến đến xem xét nhưng thứ đen thui nọ,

https://thuviensach.vn

hoàng kim có giá ngọc vô giá, nếu đây thật sự là ngọc khí, vậy giá trị của nó không thể đo lường được. Mã Văn Thanh đeo bao tay, nhẹ nhàng ôm một món nho nhỏ ra ngoài, từ trong túi quần móc khăn da hươu nhè nhẹ lau sạch, sau khi xóa hết màu đen, một màu trắng sữa gần như trong suốt đập vào mắt. Mã Văn Thanh hai mắt phát sáng, tức thì ngồi xổm trước rương ngọc khí mà tiếc rẻ.

Mặc dù đã biết trước trong thuyền đắm đại khái tất cả đều là văn vật thời kỳ Tần Hán, nhưng mấy vị đội viên khảo cổ vẫn bị đống khí vật tinh mỹ kỳ xảo trước mắt chinh phục, ở giữa đám rương đi loang quanh chụp hình. Ba gã chiến sĩ đi theo sau lưng đội viên khảo cổ, không ngừng quan sát khắp nơi, tìm kiếm dấu vết đội khảo cổ mất tích, đáng tiếc đang ở trong nước, đội viên khảo cổ lại cực kỳ coi trọng không phá hư hiện trường văn vật, trừ dấu chân hỗn loạn trên mặt đất, căn bản không phát hiện ra điều gì khác.

Trần Ngọc nhận thấy khoang thuyền này cực kì lớn, ánh sáng đèn thăm dò căn bản không quá vài mét, phía trước và hai bên đều tối thui. Cậu quay đầu lại nhìn mọi người đang mải mê chụp hình, sau đó xoay người đi vào sâu bên trong, Trần Ngọc thực sự rất lo lắng cho an nguy của phụ thân.

Ở hai bên vẫn là vô số rương hòm, đáy biển an tĩnh mà quỷ dị, phảng phất như đang bước đi trong một thế giới khác.

Dấu chân trên đất đã biến mất, đèn pin trong tay Trần Ngọc chuyển lên trên, phát hiện cậu đã đứng trước cánh cửa dẫn đến một khoang thuyền khác. Nhìn hai giây, Trần Ngọc chợt giơ tay với tới trên cửa. Sau một tiếng kẽo kẹt, cửa cũng không hề mở, bất quá trong tay cậu có thêm một thứ.

Cư nhiên lại là điện thoại di động dùng túi nhựa bao lấy, Trần Ngọc nhướng mày, nhét di động vào balô của mình. Thủ pháp giấu đồ ở trên cửa như vậy, là đặc trưng của Trần gia. Nếu như mở cánh cửa này không phải là người Trần gia, căn bản sẽ không phát hiện ra điện thoại di động.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc ấy, có người hung hăng kéo tay Trần Ngọc lại.

Cậu vội quay đầu, thấy Đỗ Cương đứng ở đằng sau, nếu không phải khuôn mặt của hắn ở bên trong mũ sắt, Trần Ngọc tin chắc mình nhất định có thể thấy bản mặt hết xanh lại đen của hắn. Có lẽ Đỗ Cương hiểu nhầm cậu định mở cửa, Trần Ngọc vội dùng tay ra hiệu xin lỗi.

Đỗ Cương dùng sức lôi Trần Ngọc bơi trở lại, hội họp với mọi người, dùng ngón tay chỉ lên phía trên, ý bảo trước nên đi về. Một nhóm mười mấy người ra khỏi cửa động, bơi lên mặt nước, nhất thời trông thấy bầu trời đầy sao.

Trở lại trên thuyền cởi bỏ áo lặn, đội viên khảo cổ tâm tình còn rất kích động bèn tìm An giáo sư báo cáo tình hình, Trần Ngọc ở đằng sau nghe một chút, phần lớn là miêu tả tình huống dưới đáy biển cùng một phần ảnh chụp và video, căn cứ vào những thứ này bước đầu phán đoán, đồ vật trong khoang thuyền có thể có đồ đồng, đồ sắt, vàng bạc, ngọc, sơn mài, đồ gốm… Trần Ngọc thấy không có phát hiện về những người mất tích, bèn lôi kéo Mã Văn Thanh về phòng, lấy điện thoại di động bọc túi nhựa giấu trong balô ra.

“Sao vậy, ở trên biển mà ngươi còn dùng thứ này? Chức năng của di động không tệ a.” Mã Văn Thanh nhìn Trần Ngọc cẩn thận mở túi ra, cầm điện thoại lên, không khỏi trêu chọc nói.

Trần Ngọc liếc Mã Văn Thanh một cái, nói: “Đây không phải là điện thoại di động của ta, ta tìm được nó trên thuyền đắm.” Sau đó, Trần Ngọc lại nói về lai lịch của chiếc di động này, cuối cùng lên tiếng: “Cho nên, di động này có thể là để lại cho ta, nếu không sẽ chẳng trùng hợp như vậy.”

Mã Văn Thanh liên tục gật đầu, để Trần Ngọc kiểm tra số của di động thì có thể chứng minh thân phận của chủ nhân vật này.

https://thuviensach.vn

Kết quả, sau khi nhìn thấy số điện thoại, hai người đều cảm thấy xa lạ, nhưng lại có chút quen thuộc.

“Dãy số này ta nhất định đã từng thấy.” Mã Văn Thanh chắn chắn nói.

“Đợi đã, ta nhớ ra rồi.” Trần Ngọc bối rối, vội vàng lôi di động của mình ra, ấn vào biểu thị cuộc gọi, đây rõ ràng chính là số điện thoại nửa đêm cậu nhận được khi còn ở nhà Kiều Dật.

“Thật sự ở chỗ này chờ ta…” Trần Ngọc cau mày nhìn chiếc di động màu bạc, điện thoại này kiểu dáng rất bình thường, nhưng còn khá mới, thậm chí trong danh bạ cũng chỉ có số của Trần Ngọc.

“Ta kháo, cái người này yêu thầm người à, cả cái danh bạ cũng chỉ có một mình ngươi. Hửm? Ở đây có đoạn ghi âm.” Mã Văn Thanh cầm di động xoay qua xoay lại, chợt nói, sau đó, ấn một nút, trong khoang thuyền tĩnh lặng, đột ngột vang lên một đoạn mã Morse.

Mã Văn Thanh từng ghi âm lại mã điện báo mà di động của Trần Ngọc nhận được, giờ bật lên so sánh, hai đoạn mã thế nhưng rõ ràng không giống nhau.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt Mã Văn Thanh cũng dần ngưng trọng, nói: “Chuyện này rất quái lạ, di động tựa hồ tính trước mà ở chỗ này chờ ngươi, cứ như chắc chắn ngươi sẽ đến, hơn nữa sẽ tới bên cánh cửa đó. Mà mã điện báo giống như cho ngươi một gợi ý, đáng tiếc chúng ta không ai hiểu được, không còn cách nào khác lại phải nhờ Kiều đại đội trưởng phiên dịch hộ chúng ta thôi.”

Trần Ngọc cũng đồng ý, điều đầu tiên phải biết trong điện thoại để lại tin nhắn gì. Có điều, liên lạc với Kiều Dật? Trần Ngọc chớp mắt do dự, nói với Mã Văn Thanh: “Điện thoại của chúng ta hiện tại cũng không có tín hiệu, nếu như muốn liên lạc với hắn, chỉ có thể dùng hệ thống truyền tin GPS trên thuyền, ngươi đi đi.”

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh khó hiểu nhìn nhìn Trần Ngọc, liên lạc với Kiều Dật cho tới bây giờ đều là Trần Ngọc, bất quá thấy bộ dáng có phần mệt mỏi của Trần Ngọc, Mã Văn Thanh vẫn cầm lấy di động, nói, "Cũng được, vậy tối nay ngươi nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai chúng ta còn phải lặn lần nữa, có tin gì ta sẽ báo lại."

Trần Ngọc nhìn Mã Văn Thanh rời đi, mới ngã xuống giường, cậu nâng tay mình lên, có phần không khống chế được mà run rẩy, nếu như Đỗ Cương không tới đúng lúc, chỉ sợ cậu thật sự sẽ mở cửa khoang kia ra. Ở trong đó nói không chừng cất giấu bí mật mọi người bị mất tích.

Ngay lúc ấy, có tiếng gõ cửa vang lên.

"Vào đi." Trần Ngọc nhìn về phía cửa, quả nhiên là Đỗ Cương vẻ mặt trầm trầm. Trần Ngọc khóe miệng loan loan, vẫn như cũ lười biếng nằm ở trên giường, nhẹ giọng hỏi: "Đỗ phụ tá có chuyện gì sao?"

Đỗ Cương nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm Trần Ngọc, nửa ngày mới cất tiếng: "Ngày mai hai người các ngươi không cần phải xuống đó nữa."

"Tại sao?" Trần Ngọc nhướn mi.

"Các ngươi không giúp được việc gì, chỉ biết gây họa! Còn muốn chúng ta để ý chiếu cố các ngươi, ta muốn nói rõ với ngươi, khảo cổ là một công việc nghiêm túc, không phải tầm bảo tìm kiếm cái lạ! Cái tên bằng hữu tay chân vụng về kia của ngươi, ta nhất định phải khai trừ vì ngu xuẩn, miễn cho hắn có khả năng phá hư văn vật Tần triều." Đỗ Cương thần sắc nghiêm nghị nói hết, dừng một chút, tiếp tục: "Nếu như ngươi muốn nhìn, ta sẽ chụp hình lại, cứ quyết định như vậy đi."

"Sợ rằng không được." Trần Ngọc nhàn nhạt nói: "Nếu như ngươi cảm thấy chúng ta có phần lỗ mãng, ta xin lỗi, hai chúng ta về sau nhất định hành động chung với các ngươi. Ngươi yên tâm, hai chúng ta có thể tự

https://thuviensach.vn

vệ; Văn Thanh hắn dù phá hư cái gì cũng sẽ không động tới văn vật.” Đôi mắt ôn nhuận của Trần Ngọc nhìn chằm chằm Đỗ Cương, chợt cười nói: “Còn nữa, ta nhớ trong đống ảnh các ngươi chụp mang về, có hình ly nạm vàng khảm đá tùng xanh Chu Tước ngậm vòng(*), có thể thấy, thuyền đắm này là thời Tây Hán mà không phải là Tần triều.”

(*: có lẽ gần giống với cái này)

Mặt Đỗ Cương hết trắng lại đỏ, hắn biết thuyền hắn là sau thời Tần, có khả năng nhất đúng là Hán triều. Vì muốn nâng tầm quan trọng của những văn vật ấy, hù dọa Trần Ngọc một chút, nên mới nói nói là của Tần triều, không ngờ tiểu tử này lại thành thạo như vậy. Đỗ Cương tựa hồ nghĩ đến cái gì, sắc mặt hắn càng thêm khó coi, quan sát từ trong ra ngoài, thấp giọng hỏi: “Các ngươi buôn lậu văn vật?”

Trần Ngọc ngẩn người, ngay sau đó lắc đầu cười, “Ngươi yên tâm, ta cùng Văn Thanh tuyệt đối sẽ không đánh chủ ý lên những văn vật kia, chúng ta tới đây, là bởi vì một chuyện khác.” Bất quá, nếu như biết được thân phận thật của ta cùng Mã Văn Thanh, còn kinh khủng hơn so với bọn buôn lậu văn vật, sắc mặt của Đỗ Cương chắc sẽ càng xấu xí hơn trước.

“Chuyện gì?” Đỗ Cương tiếp tục truy vấn.

Trần Ngọc mím môi nhìn Đỗ Cương, thấy hắn vô cùng kiên trì đứng ở bên giường, nếu mình không trả lời, e rằng nhất thời nửa khắc không thể nghỉ ngơi, bèn đáp: “Có để ý thấy trên nhật ký công việc có ghi chép về một vị chuyên gia ngoài ngành họ Trần, chính là người không cho tổ khảo cổ trước đó mở cửa khoang thuyền, đó chình là phụ thân ta, ta đến tìm ông.”

Đỗ Cương kinh ngạc nhìn Trần Ngọc một lúc, trong tưởng tượng của hắn, Trần Ngọc và Mã Văn Thanh không thoát khỏi hình tượng bỉ ổi có

https://thuviensach.vn

mục đích xấu xa, không ngờ thực tế lại quá mức đơn giản cùng bình thường.

Trầm mặc chốc lát, trong đôi mắt thanh cao của Đỗ Cương sự khinh thị nhàn nhạt đã biến mất, nói: “Ngươi mau sớm nghỉ ngơi.” Sau đó ra cửa.

Trần Ngọc nhìn lên phía trên, thở dài, mặc dù không lừa gạt Đỗ Cương, nhưng thân phận của mình nếu bại lộ, thật đúng là xấu hổ. Lát nữa Mã Văn Thanh trở lại cần phải dặn dò hắn, không nên đụng đến những thứ trên thuyền.

Vào rạng sáng ngày thứ hai, giáo sư An chuẩn bị thật tốt cho tất cả mọi người, cùng nhau xuống nước. Hôm qua bọn họ đã nghiên cứu ảnh chụp và video đội viên khảo cổ mang về, đối với cấu trúc và tính huống bên trong con thuyền khổng lồ đại khái đã bước đầu hiểu rõ, quyết định hôm nay chính thức lặn xuống tìm người.

Lưu lại một chiến sĩ cùng một đội viên khảo cổ phụ trách tiếp ứng, đội viên khảo cổ còn có thể thông qua GPS tùy thời bắt liên lạc với người dưới nước hoặc sở nghiên cứu ở Bắc Kinh. Những người còn lại thay toàn bộ thiết bị lặn, xuống nước.

Bởi vì hôm qua đã tới một lần, lúc này rất nhanh đã tìm được thuyền đắm, rương gỗ tán loạn được cố định đơn giản. Vì mục tiêu chính là tìm người, không mất nhiều thời gian, mọi người đều đi tới trước cửa khoang ở sau.

Đội viên phía trước quay đầu nhìn về phía giáo sư An, giáo sư An lấy tay ra hiệu, ý bảo hắn mở cửa khoang ra, mọi người cầm chắc vũ khí phòng thân, nhất là mấy người chiến sĩ kia, vác súng dàn thành đội hình ngắm bắn. Người nọ loay hoay một hồi bên ngoài, cửa vẫn không mở.

Cửa khoang hai bên được bọc bởi đồng xanh, hơn nữa bên trong thuyền đắm không thể tùy ý phá hoại, đối với cửa khoang đóng chặt, mọi

https://thuviensach.vn

người đều vô kế khả thi. Mã Văn Thanh đẩy Trần Ngọc một cái, Trần Ngọc tiến lên khoa tay múa chân với giáo sư An.

Giáo sư An cùng đội viên khảo cổ đều thật bất ngờ, kể từ khi hai người Trần Ngọc và Mã Văn Thanh tới đây, mặc dù theo chân bọn họ nói nói cười cười, nhưng ý nghĩ trong bụng mọi người lại không khác mấy với Đỗ Cương, không ngờ còn có thể nhờ cậy vào họ.

Giáo sư An vỗ vỗ bả vai Trần Ngọc, ra hiệu cho người nọ tránh ra, Trần Ngọc nhớ đến chiếc điện thoại kia, cửa này nếu do người Trần gia khóa lại, mà dưới nước vốn cơ quan bố trí không nhiều, hẳn là không có gì nguy hiểm. Trần Ngọc tiện tay di chuyển mấy then cài, cửa từ từ mở ra.

Sau đó Trần Ngọc cảm thấy trước mặt hàn quang chợt lóe, muốn né tránh thì cũng đã muộn. Cũng may Mã Văn Thanh mỗi lần đều đi theo hộ tống, hắn tinh mắt, phát hiện ra ám khí còn sớm hơn cả Trần Ngọc, lập tức lấy một tấm gõ che phía trước Trần Ngọc, cũng kéo Trần Ngọc lui về sau.

“Phốc!” Sau khi ba tiếng động vang lên, mọi người mới phản ứng chuyện gì đã xảy ra.

Trần Ngọc chật vật từ trên người Mã Văn Thanh đứng lên, cầm lấy tấm gỗ nhìn nhìn, là ba mũi tên bằng đồng xanh, cậu nhanh chóng đeo bao tay đi tới cạnh cửa, lấy ra một cái nỏ đồng xanh tạo hình khéo léo, từ hình dáng của nó có thể thấy, đây là vũ khí được coi là cao cấp nhất thời chiến quốc, là thứ bên trong thuyền.

Thế nhưng, chẳng lẽ người Trần gia mở cửa khoang này lại không lấy nỏ đi? Để lại di động cho Trần Ngọc đích thực là Trần Sâm?

Trần Ngọc sửng sốt, đem nỏ giao cho giáo sư An, sau đó nhìn vào trong cửa, rốt cuộc có cái gì mà khiến cả một đội người hối hận khi mở nó ra.

https://thuviensach.vn

Phía sau cửa, khả năng vẫn là rộng lớn mà trống trải, một mảnh tối thui. Dưới ánh sáng của đèn pin, có thể trông thấy tình hình bốn năm thước xung quanh, sau đó tất cả mọi người ở cạnh cửa đều sững sờ.

Bên trong, một tầng thật dầy, tất cả đều là xương trắng. Dưới bối cảnh như vậy, khoang thuyền phía sau nhất thời âm khí dày đặc, Trần Ngọc cau mày tiến về trước một bước, ngồi xổm xuống. Quan sát kỹ đống xương sọ, xương đùi… phát hiện đám xương này rõ ràng không phải của người trưởng thành, nhiều lắm là nhi đông mười mấy tuổi mà thôi. Tại sau sau khoang thuyền toàn là hài cốt?

Rất rõ ràng, từ kết cấu thân thuyền cùng cấu tạo, con thuyền này cũng không thuộc loại thuyền dùng cho lễ hải táng. Nếu bảo rằng là người trên thuyền khi ấy, chẳng lẽ trên thuyền tất cả đều là trẻ con?

Lúc này không ít người cũng cùng bước vào, tra xét phía trong. Kích cỡ khoang thuyền phía sau phỏng chừng không khác mấy so với khoang phía trước, hài cốt trên đất nhiều đến mức khó có thể tưởng tượng, nhưng cơ hồ tất cả đều là bộ xương của người chưa trưởng thành. Dẫm đạp lên một núi xương như vậy, trong lòng mọi người hiện tại có phần không dễ chịu, nhưng sau khoang thuyền căn bản không còn chỗ để đặt chân, vì tìm người, bọn họ buộc lòng phải tiến về phía trước.

Mọi người ôm tâm tình nặng nề sải bước vào trong, vì để có thể lục soát cẩn thận hơn, toàn bộ đèn pin đều bật lên, mấy chiến sĩ cũng nắm thật chặt súng trong tay, dường như sợ từ trong làn nước tối thẫm sẽ xuất hiện thứ gì đó nguy hiểm.

Trong tầm mắt Trần Ngọc tựa hồ có cái gì đó vụt thoáng qua, nó không cao, hình như là một đứa trẻ… mặt Trần Ngọc trắng nhợt, vội vàng xoay người đi xem, lại phát hiện nơi đó hoàn toàn tối đen, căn bản không có gì cả.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc ấy, có người túm lấy cánh tay cậu, Trần Ngọc sợ hết hồn, quay đầu lại, nhận ra là Mã Văn Thanh. Mã Văn Thanh kéo cậu ngồi xuống, dùng tay ra dấu trên đất. Nơi này vẫn còn hài cốt, nhưng có đám xương không phải là xám trắng, mà hơi thẫm màu.

Trần Ngọc cầm lên vừa nhìn, cũng ngây ngẩn cả người, đây là máu.

Không ít người phát hiện ra vết máu, đều khẩn trương lại bất an, có lẽ sẽ nhanh chóng tìm ra đầu mối lưu lại của đội người mất tích, nhưng nhiều máu như vậy, có thể có thương vong hay không?

Ngay khi đó thì ở đằng sau, trong khoang thuyền tĩnh mịch chợt có thanh âm.

Đó là tiếng trẻ con khóc, mơ mơ hồ hồ, trong bóng đêm. Mọi người tức thì nổi da gà. Nhất là mấy nữ đội viên, cơ hồ bị dọa sợ đến tay chân đều nhũn.

Mặc dù đang ở trong nước, tiếng khóc kia lại thật rõ ràng, từ trong bóng tối di chuyển về phía cửa khoang, sau đó dần dần tiến đến trước khoang thuyền.

Trần Ngọc nhớ lại cái bóng của đứa trẻ khi nãy, bắt đầu lạnh cả người. Mặc dù đã trải qua hai lần ở trong cổ mộ, nhưng vẫn không nhịn được mà căng thẳng.

-END 52-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Tiếng khóc thê lương mà rõ rệt, rời khỏi khoang thuyền, chậm rãi di chuyển về phía Đông Nam.

Trần Ngọc vô ý thức ngẩng đầu tìm giáo sư An, ở nơi đây, có thể làm chủ đương nhiên chính là vị dẫn đầu của đội khảo cổ. Hiện tại, vị giáo sư chừng 40 tuổi này đang tập trung tinh thần nhìn về hướng cửa khoang. Đối với sự sợ hãi hoặc hoảng hốt của những người khác, giáo sư An vẫn trầm ổn như trước, tựa hồ không hề bị ảnh hưởng.

Qua một lúc, giáo sư An lưu loát ra hiệu về phía ngoài khoang thuyền, tiên phong bơi ra ngoài. Rất rõ ràng, ý của ông là bảo mọi người cũng tiến lên xem thử.

Đội viên khảo cổ cùng các chiến sĩ nhanh chóng theo sau ông đuổi theo tiếng khóc kia, có hai nữ đội viên mặc dù bị dọa sợ đến tay chân đều như nhũn ra, nhưng động tác bơi ra ngoài vẫn không chậm. Các cô không muốn đợi ở một nơi tràn đầy hài cốt này, càng không cần phải nói tiếng khóc kia chính là từ nơi này di chuyển ra bên ngoài.

Tiếng khóc của trẻ con dưới đáy biển, cùng thân ảnh nho nhỏ chợt lóe lên, khiến cho Trần Ngọc sợ hãi dị thường, dưới độ sâu như vậy, trong khoang thuyền chất đống hài cốt của đồng nam đồng nữ, khả năng đứa trẻ kia còn sống hoàn toàn là số không. Nhưng Trần Ngọc lại có dự cảm, tiếng khóc này có thể chính là mấu chốt dẫn đến sự mất tích của những người trước đó. Vô luận như thế nào, cũng phải tiến lên xem thử. Trần Ngọc nắm thật chắc dao lính dù, đuổi theo đội ngũ bơi về hướng Đông Nam.

https://thuviensach.vn

Tốc độ di chuyển của tiếng khóc không tính là nhanh, duy trì trong phạm vi mọi người có thể nghe thấy mà đuổi kịp được. Trần Ngọc thậm chí còn mơ hồ trông thấy một thân ảnh nho nhỏ dưới ánh sáng của đèn pin, quần áo màu trắng lúc ẩn lúc hiện.

Trần Ngọc chỉ nhìn chằm chằm thân ảnh kia, lập tức liền đuổi theo…

Thế nhưng, khi tay chân Trần Ngọc mệt mỏi đến độ muốn rút gân, cậu mới phát hiện, bọn họ bơi theo cái bóng kia ít nhất đã được một tiếng. Cái bóng nhìn như di chuyển vô cùng chậm, nhưng từ đầu đến cuối mỗi khi bọn họ tiến về phía trước vẫn không thể bắt kịp.

Sau đó, Trần Ngọc nhận ra một chuyện càng làm cho cậu kinh hãi, khi nãy luôn căng thẳng trong lòng, cho nên không chú ý đến, bọn họ tại sao lại liều mạng đuổi theo cái bóng kia, thậm chí qua thời gian lâu như vậy cũng không hề nghi ngờ? Dĩ nhiên, không phải Trần Ngọc hoài nghi sự thông minh của giáo sư An và đội viên khảo cổ có vấn đề, bởi vì ngay cả chính cậu cũng luôn bơi theo nó.

Mà bây giờ nhìn lại, thay vì nói bọn họ đuổi theo tiếng khóc kia, chẳng bằng bảo rằng là tiếng khóc dụ hoặc đám người bám theo. Dưới sự ảnh hưởng của tiếng khóc, căn bản không thể suy nghĩ những chuyện khác. Tiếng khóc đơn điệu lạnh lẽo tựa hồ ngay cả âm sắc cũng không hề thay đổi, chúng có thể thôi miên sao? Nó muốn mang bọn họ đến nơi nào?

Khi Trần Ngọc cảm thấy có cái gì đó không đúng, động tác đã chậm lại, chờ cậu nhận ra tiếng khóc này có vấn đề, thì đã rớt lại sau cùng.

Trần Ngọc cắn răng, ra sức bơi về phía trước, cậu trước hết phải làm mọi người dừng lại.

Đột nhiên, Trần Ngọc cảm thấy có người kéo lấy cổ tay mình, Trần Ngọc vốn đang kiệt sức thiếu chút nữa thì phát điên lên, rốt cuộc là cái tên

https://thuviensach.vn

hỗn đản nào! Nhưng trong khoảnh khắc cậu mới nhớ ra mình là người cuối cùng, Trần Ngọc trong tâm chợt lạnh, bất chợt xoay người nhìn ra sau.

Có một giây, Trần Ngọc cho là mình trông thấy một bông hoa khổng lồ đang nở rộ, hơn nữa còn là một bông hoa biết phát sáng.

Nhưng nhìn thật kỹ, Trần Ngọc chỉ muốn nguyền rủa vận khí chết tiệt hôm nay. Sau đó, nắm chặt dao lính dù, cố nén ý muốn nôn mửa, đối mặt với quái vật ở phía trước. Một con mực dài chừng hai ba thước, xúc tu tua tủa khổng lồ mà xấu xí ở trên có giác hút, khác với những con mực thông thường, trên xúc tu của nó còn có răng nanh sắc nhọn như đinh. Loại mực khổng lồ này chỉ sống dưới biển sâu, căn bản sẽ không xuất hiện tại thủy vực như vầy. Thực không may, nó không chỉ xuất hiện, mà rõ ràng còn chuẩn bị lấy Trần Ngọc làm bữa sáng.

Nếu như nói không có người quay đầu lại, Trần Ngọc căn bản không hề xa xỉ nghĩ rằng sẽ có ai đó tới cứu mình. Mà ở dưới biển, mực khổng lồ thật ra tương đối nguy hiểm, chúng nó thậm chí còn khiêu khích cả cá mập.

Dao lính dù trong tay Trần Ngọc nhanh chóng cắt đứt xúc tu cuốn lấy cổ tay cậu, xúc tu bị thương của con mực run lên, buông lỏng kiềm hãm, Trần Ngọc nhân cơ hội thoát thân. Nhưng, càng nhiều xúc tu vươn tới. Trong lòng biển, dù mặc áo lặn, cũng tuyệt đối không thể linh hoạt hơn so với dân bản địa. Trần Ngọc ảo não phát hiện, giác hút quấn lấy cánh tay của cậu thậm chí còn làm rách cả áo lặn tạo ra mấy vết thương nhỏ.

Hít một hơi thật dài dưỡng khí, Trần Ngọc ra sức đạp thân thể con mực ra xa, sau đó liều mạng đem dao trên tay đâm về phía hai cái xúc tu khác đang quấn trên người mình. Đợi cho đến khi chặt đứt toàn bộ mười cái xúc tu của con mực quái đản này, bữa cơm trưa hôm nay bọn họ có thể thêm món mực nướng!

https://thuviensach.vn

Dao lính dù quá mức sắc bén, con mực rốt cuộc cũng ý thức được lựa chọn Trần Ngọc đơn lẻ không phải là một ý kiến hay, một xúc tu của nó chợt quấn lên cổ Trần Ngọc, sau đó thấy con dao của Trần Ngọc hạ xuống liền vội vàng thối lui.

Trần Ngọc chỉ cảm thấy trên mặt chợt lạnh, tiếp đến một đoàn mực đậm bao vây cậu.

Con mực đã không thấy bóng dáng, nhưng trước lúc nó chạy trốn đã phun ra một lượng mực lớn, mặc dù đối với con người ảnh hưởng không quá lớn, nhưng khiến trước mắt Trần Ngọc đen kịt một mảnh, ngay cả ánh sáng đèn pin cũng không có tác dụng.

Mũ bảo hộ của Trần Ngọc bị xúc tu kéo tuột xuống, còn dắt ở ngang hông. Cậu nhất định phải nhanh chóng đội mũ bảo hộ lên đầu, nhưng Trần Ngọc đột nhiên cảm giác được toàn thân không còn chút sực lực nào, biết rất rõ có gì đó bất ổn, nhưng cậu hận không thể ngay lập tức ngất đi.

Trần Ngọc híp híp mắt, cậu nhất định phải tỉnh táo lại, dao lính dù trong tay không hề chậm trễ đâm về phía cánh tay mình.

Đau đớn kịch liệt quả thật làm cho ý thức của cậu thanh tỉnh không ít, nhưng cảm giác vô lực vẫn chưa hoàn toàn biến mất, Trần Ngọc tuyệt vọng nhận ra mình đang từ từ chìm xuống. Theo tốc độ như vậy, không bao lâu sau sẽ tắc thở mà chết.

Mà ánh sáng đèn pin phía trước đã mơ hồ không thấy rõ, ngay vào lúc này, một cánh tay mạnh mẽ kéo Trần Ngọc lại.

Đây nhất định là ảo giác, Trần Ngọc nghĩ, dưới ánh sáng mơ hồ, là khuôn mặt tuấn mỹ tới cực điểm, một khuôn mặt quen thuộc ngày ngày cậu đều nhớ tới.

….

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc trở mình, mơ mơ màng màng cảm thấy ngủ rất thỏa mãn, phía dưới là đệm chăn mềm mại, tựa hồ có ánh sáng mặt trời chiếu trên người, ấm áp mà an nhàn. Qua một lúc lâu, Trần Ngọc mới nhận thấy có gì đó khong đúng, cậu rõ ràng đang gặp nguy hiểm ở trong biển. Mà người cứu cậu, là Phong Hàn.

Mới vừa nghĩ tới đây, Trần Ngọc liền cảm giác trên mặt mình có thứ gì đó vừa nóng vừa ẩm ướt đang di động. Thật dè dặt cẩn thận, có chút nhột. Trần Ngọc giật mình, cậu hiện tại rất khó tưởng tượng cái người cao ngạo kia sẽ có cử chỉ ôn nhu đến vậy.

Vừa mở mắt ra, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là báo con với đám lông xù màu vàng nhạt. Thấy Trần Ngọc tỉnh dậy, giây lát trong đôi mắt bé nhỏ kia chợt sáng ngời lên, tiếng kêu hừ hừ mang theo giọng mũi như làm nũng, báo con mừng rỡ, rõ ràng khiến cho người ta kinh ngạc, động tác vốn là liếm láp nhẹ nhàng lập tức đổi thành mở ra bốn trảo nhào tới.

Trần Ngọc khẽ nguyền rủa một tiếng, nhưng không kịp ngăn lại báo con chồm lên mặt mình.

Một cánh tay trắng nõn nhẹ nhàng xách báo con lên, động tác ôn hòa cẩn thận, tương phản hoàn toàn với sắc mặt đen thui của Trần Ngọc. Nhìn nhìn báo con vô cùng nhiệt tình, Trần Ngọc cắn răng nghiến lợi: “Lại mập ra! Cứ tiếp tục như vậy, ngươi nhất định sẽ béo phì!”

Báo tử không hề bị cơn tức giận của Trần Ngọc ảnh hưởng, ở trên tay Trần Ngọc hăng hái quơ quơ chân, chết sống muốn bám vào Trần Ngọc – người đã nhiều ngày xa cách. Sau khi Trần Ngọc bất đắc dĩ buông tay, báo con liền sáp lại dùng đầu thân mật cọ cọ vào mặt và cổ của Trần Ngọc.

Đúng lúc ấy, cửa nhẹ nhàng bị mở ra. Trần Ngọc ngẩng đầu, híp mắt, lông mi khẽ động gần như không thể nhận ra, sau đó quan sát người đã cứu cậu, chọn lấy một câu mở đầu kém cỏi nhất: “Tại sao ngươi lại ở đây?”

https://thuviensach.vn

Phong Hàn diện vô biểu tình nhìn cậu, ánh mắt còn quét qua cái con còn đang dính ở trên người Trần Ngọc kia. Sau đó hiệu quả tốt đến mức khiến cho báo con cả người cứng ngắc, cấp tốc từ bả vai của Trần Ngọc trốn đến sau lưng cậu.

Trần Ngọc không khỏi có phần đồng tình với báo con, những ngày qua thì ra nó phải sống dưới áp lực tinh thần như vậy, thế mà nó vẫn càng ngày càng mập lên.

“Đó cũng là điều ta muốn hỏi, ta còn tưởng rằng ngươi cố ý chạy trốn.” Phong Hàn lãnh đạm nói, hắn không hề quên khoảng thời gian mình chờ đợi Lăng Vân tìm kiếm Trần Ngọc.

“Ngươi nói ta bỏ trốn! Ta một mực đi tìm ngươi, hiện tại ta thấy ta căn bản không cần thiết phải làm như vậy. Cho dù ngươi không hề có thường thức xã hội và sinhn hoạt, nhưng cũng thật quá vô tâm.” Trần Ngọc tức giận nhìn chằm chằm cái người trước mắt, nếu như không phải là hắn bỏ đi cùng người lạ trước, thì sao có thể thất lạc được, bây giờ còn hùng hồn quay sang chỉ trích cậu.

Phong Hàn thấy Trần Ngọc giống như con mèo bị dẫm đuôi, sự lãnh lẽo trong đôi mắt thoáng chốc bay sạch, đưa tay chạm vào cổ Trần Ngọc, chậm rãi lại gần, thấp giọng nói: “Vậy sao, ta không biết làm cách nào để liên lạc với ngươi.” Sau đó khi Trần Ngọc còn chưa kịp mở miệng đáp lời, hôn xuống.

Trần Ngọc bởi vì cảm giác mát lạnh đột ngột mà co rúm lại, nhưng ngón tay trên gáy đã tham nhập vào mái tóc của cậu, đồng thời cánh tay còn lại mạnh mẽ ôm lấy hông cậu, xâm lược mãnh liệt phả vào mặt, mà cậu không thể động đậy dù chỉ một chút. Đòi hỏi điên cuồng, đầu lưỡi quấn quýt, thậm chí cả răng nanh thỉnh thoảng cọ xát bên môi, đều thể hiện tâm tình cường liệt của người này.

https://thuviensach.vn

Khi Trần Ngọc kịp phản ứng lại, nhận ra cậu đang phối hợp với Phong Hàn, mà không phải giãy dụa. Được rồi, có lẽ tính hướng của cậu đã bị Phong Hàn bẻ cong, chỉ hy vọng lão đầu tử trong nhà không nhảy dựng lên. Có lẽ, đợi đến lúc cái tên bá đạo này tìm được thứ mà hắn muốn, khi rời đi, Trần Ngọc vẫn sẽ tuân theo nguyện vọng của ông nội, thành gia lập nghiệp, nuôi dưỡng tiểu hài tử. (kiếp sau nha ca)(kiếp sau cũng không có cơ hội đó đâu)

Úc, không… xem ra, cậu không chỉ chịu ảnh hưởng từ Phong Hàn, mà còn cả báo con nữa.

Sau khi hai người tách ra, Phong Hàn nhìn về phía cậu, lấy tay vuốt ve khuôn mặt của Trần Ngọc, nói: “Ngươi tốt nhất sau này không được rời khỏi ta, nếu như không phải ngửi thấy được mùi máu của ngươi, nếu như không phải cách đó không xa, căn bản không tới kịp để cứu ngươi. Ngươi xem, ngươi bây giờ thích hợp làm tế phẩm ngoan ngoãn ở bên cạnh ta hơn, mới rời khỏi ngươi không bao lâu mà đã thấy ngươi gặp nguy hiểm rồi.”

Tiếp tục xem nhẹ hai chữ tế phẩm, Trần Ngọc hồi tưởng lại nguy hiểm khi đó, vội quan sát khắp nơi, rất rõ ràng, cậu đang ở trên một con thuyền, hơn nữa thuyền này tương đối xa hoa.

Ngay lúc ấy, cửa lại bị ai đó đẩy ra.

“Yêu, một nhà ba người đại đoàn viên?” Mã Văn Thanh miệng ngậm thịt khô lạp xưởng đi vào, trên dưới quan sát Trần Ngọc, thở dài nói, “Tiểu Trần Ngọc, ngươi không phải vẫn đi theo phía sau chúng ta sao, thế mà cũng có thể bị thương? Ngươi rốt cuộc nghĩ cái gì a?”

Trần Ngọc cúi đầu nhìn cánh tay của mình, đã được bôi thuốc, có chút đau, xem ra lúc ấy cậu dùng lực hơi nhiều.

“Vết thương nhỏ, không sao. Khi ấy xảy ra chuyện gì? Sau đó chúng ta…” Trần Ngọc nhìn về phía Mã Văn Thanh, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc.

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh lại gần kiểm tra cánh tay của Trần Ngọc, mở miệng đáp: “Phong ca cứu ngươi, sau đó thanh âm chúng ta đuổi theo chợt biến mất, chỉ có cái bóng kia vẫn đi về phía Đông Nam, vừa lúc gặp lại hai người, liền cùng theo tới thuyền của Phong ca đậu ở đây.”

“Bây giờ chúng ta làm gì, ý giáo sư An thế nào?” Trần Ngọc cau mày hỏi.

“Còn có thế có ý gì, thuyền này nằm trên hướng mà tiếng khóc kia muốn tới, ý giáo sư là theo chân xem thử. Gay go nhất chính là, không biết tại sao, ở chỗ này, tất cả thiết bị liên lạc đều mất tín hiệu, giáo sư An chỉ kịp thông báo cho thuyền chúng ta đến kiểm tra xem xem phía Đông Nam, để cho ông liên lạc với viện nghiên cứu.”

Nói tới đây, trong đôi mắt của Mã Văn Thanh chợt lóe lên tia sáng, đồng thời một mực nhìn Phong Hàn ngồi bên giường nói: “Dù sao Phong ca bọn họ cũng tuyệt đối không có ý định đưa chúng ta trở về, không rõ, chúng ta tay không trở về thì cũng không ổn lắm.”

Trần Ngọc bất đắc dĩ liếc Mã Văn Thanh, “Ngươi có phải vì thấy mấy thứ trong thuyền đắm không thể động cho nên đặc biệt tiếc nuối, nghĩ ra chủ ý khác?”

Mã Văn Thanh nhất thời vui mừng hớn hở: “Nhân sinh chỉ cầu một tri kỷ là đủ, khụ, đương nhiên, chúng ta chủ yếu vì Trần thúc.”

Trần Ngọc khóe miệng co quắp giật giật hai cái, xoay người nhìn về phía Phong Hàn, hỏi: “Tại sao ngươi lại ở trên thuyền này, có mục đích gì?”

Phong Hàn ánh mắt phức tạp nhìn Trần Ngọc, “Đây là, thuyền của người khác, bọn họ đi đổ đấu, mục đích của ta, không phải nơi đó, vẫn chưa xác định được. Nơi chúng ta muốn tới là một hải đảo, có lẽ lần này, Thanh Long Hoàn có thể giải.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc hiện tại ngay cả vui mừng cũng lười thể hiện, vẫn như cũ dựa vào Phong Hàn, u buồn nói: “Ân, đợi đến khi thật sự tháo bỏ nó thì cho ta biết. Hòn đảo kia tên là gì?”

Phong Hàn trầm mặc một hồi, đáp: “Không có tên, nếu vận khí tốt, mới có thể tìm được.”

Trần Ngọc hoài nghi nhướng mày, nhưng hiển nhiên Phong Hàn không có ý định giải thích thêm cho cậu, chỉ lôi một vật ra ngoài, nhàn nhạt nói: “Vật này về sau ngươi không nên mang theo, tiếp xúc trong thời gian dài, có tác dụng làm cho người ta mệt mỏi vô lực.”

Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh vừa nhìn, hai người đều ngẩn ra, thứ ở trong tay Phong Hàn, chính là chiếc di động Trần Ngọc tìm được dưới biển, bởi vì muốn thông qua nó tìm kiếm các dấu vết khác mà Trần Sâm lưu lại, cho nên Trần Ngọc vẫn mang theo trong balô.

Trần Ngọc cau mày nhìn cái di động kia, chả trách ngày đó lại buồn ngủ như vậy, chả trách khi còn ở dưới biển cậu thậm chí muốn ngất đi.

Thế nhưng, nếu như để lại di động là người của Trần gia, tại sao lại ở trên di động tìm cách giở trò quỷ? Tay đặt bên trong chăn của Trần Ngọc khẽ run rẩy, báo con nhạy cảm nhận ra, lập tức dùng móng vuốt bám lấy cánh tay Trần Ngọc kêu hai tiếng. Kéo tay Trần Ngọc lại gần liếm liếm, răng nanh cắn nhẹ, dùng phương thức đặc biệt của mình an ủi “mẹ”.

“Trước mắt chưa rõ ràng, đừng nghĩ linh tinh.” Mã Văn Thanh vỗ vỗ bả vai Trần Ngọc, muốn nói lại thôi.

Trần Ngọc hốt hoảng gật gật đầu, cậu tuyệt đối không tin phụ thân sẽ hại cậu. Khi còn nhỏ, Trần Sâm nhưng thật ra lại là người thân cận nhất với cậu. Trần mẫu thường đi công tác, thời gian Trần Ngọc ở bên cạnh Trần Sâm còn nhiều hơn, cơ hồ là do một tay phụ thân nuôi lớn, cũng coi như

https://thuviensach.vn

được nuông chiều từ bé. Trần phụ bắt đầu nghiêm khắc là từ năm Trần Ngọc mười hai tuổi.

Phong Hàn thu lấy chiếc điện thoại, tựa vào bên giường, chợt quay đầu nhìn về phía cửa. Cùng lúc đó, truyền đến tiếng gõ cửa.

Sau hai tiếng gõ, cửa được mở ra, một nữ nhân xinh đẹp động lòng người đi vào, quyến rũ mà thành thục, mang theo sự cao ngạo lãnh đạm, cho dù là minh tinh, cũng ít người có thể bì được.

Trong mắt Mã Văn Thanh hiển lộ sự tán thưởng, cơ hồ muốn huýt gió.

Trên tay nữ nhân bưng một khay đồ ăn, đi tới bên giường, khẽ mỉm cười, quan sát Trần Ngọc nói: “Ta biết ngươi, là bằng hữu của Phong, xin chào, ta là Lăng Vân.” Chào hỏi xong, Lăng Vân xoay người sang phía Phong Hàn, ánh mắt càng lúc càng sáng, nói: “Cậu ấy bị thương, ta đã bảo nhà bếp chuẩn bị cơm trưa riêng.”

Phong Hàn gật đầu, tựa hồ đối với nhiệt tâm cùng tỉ mỉ của Lăng Vân tập mãi thành quen, đem khay thức ăn tới trước mặt Trần Ngọc, “Ăn cơm.”

Lăng Vân đứng ở bên cạnh kèm theo nụ cười hoàn mỹ nhìn Trần Ngọc một lúc, thấy báo con sau lưng Trần Ngọc, lập tức kêu lên: “Hoa hoa, tới đây.”

Khi Trần Ngọc kịp phản ứng Lăng Vân là đang gọi báo con, khóa miệng liền co rút. Báo con đang tựa đầu gắt gao nhét vào dưới cánh tay Trần Ngọc, hướng về phía đùi gà trong khay ăn của Trần Ngọc mà chảy nước miếng, thân thể béo tròn uốn a uốn éo, lại bắt đầu phát ra tiếng kêu hừ hừ tinh tế chỉ khi làm nũng.

Trần Ngọc rốt cuộc đầu hàng trước sự nịnh nọt của báo con, lấy một cái đùi gà trên khay thức ăn, đặt vào bên cạnh bàn, sau đó ý bảo Mã Văn Thanh đem báo con xách qua.

https://thuviensach.vn

Lăng Vân bật cười, dùng ngón tay chọc một cái vào báo con chỉ lo cúi đầu ăn, nói: “Thật là tiểu đông tây không có lương tâm, lúc Phong mang ngươi trở lại, ta mỗi ngày đều cho ngươi ăn, cư nhiên không thèm để ý đến ta.” Ngay sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Trần Ngọc cười híp mắt nói: “Hoa Hoa thế mà lại không ăn thịt tươi, ta đút nó ăn một miếng thịt bò tái, thì bị đau bụng, lúc đến bệnh viện hắn là còn rất giận ta.”

“Bị chúng ta làm hư rồi.” Trần Ngọc nhìn lướt qua báo con hăng say trên bàn ăn, thở dài trong lòng, tiểu tử này có thể vì mới dứt sữa đã bị mình cho ăn thịt chín, không quen với mùi thịt tươi, về sau nhất định phải tìm hiểu cách để nuôi một con báo.

Từ mức độ thân mật của báo con, có thể nhận ra người trước mặt đã ở chung với Phong được một thời gian dài, Lăng Vân híp híp mắt, quay đầu cười với Phong Hàn nói: “Phong, ngươi có thể ra đây một chút được không, ta có mấy vấn đề muốn thương lượng với ngươi.”

Phong Hàn không do dự đứng lên, trước khi đi nhìn Trần Ngọc một cái, ý là thành thật ở đây chờ ta, rồi ra ngoài.

…

Đồng thời vào lúc đó, ở trên con thuyền phía trên chiếc thuyền đắm.

Đội viên khảo cổ duy nhất lưu lại lòng như lửa đốt đi tới đi lui, buổi sáng tín hiệu còn rất tốt, nhưng một giờ sau, ngay cả hệ thống GPS đều mất tác dụng. Mà giáo sư An bọn họ vẫn còn ở dưới nước, không có một chút động tĩnh.

Thuyền viên lưu lại rốt cuộc không nhịn được nói: “Nếu không ta xuống xem thử?”

Người đội viên kia chỉ đành phải gật đầu một cái, nói: “Nhất định phải cẩn thận.”

https://thuviensach.vn

Thuyền viên nhếch miệng cười một tiếng: “Yên tâm, chúng ta thường đi theo thuyền làm nhiệm vụ, thủy tính rất tốt. Năm đó khi chúng ta học bơi, là bị lớp trưởng lớp chúng ta cầm gậy gộc xua xuống biển, không xuống sẽ bị ăn đòn. Từ đó về sau, kỹ năng bơi của ta không chê vào đâu được.”

Đội viên khảo cổ miễn cưỡng cười cười, hiểu rằng thuyền viên muốn giảm nhẹ bầu không khí, sau khi thuyền viên mặc áo lặn nhảy xuống nước, đội viên khảo cổ lại trở về bên trong khoang thuyền. Bên giáo sư An vẫn không có bất kỳ tín hiệu nào, cũng chưa liên lạc được với viện nghiên cứu.

Mà trên màn hình truyền tin, chỉ truyền tới một câu nói, không biết là truyền cho người nào: kết quả phiên dịch điện mã điện báo: tiếp tục theo hướng Đông Nam, ta luôn luôn ở đó chờ ngươi.

Mà ở trên con thuyền đang chạy về phía Đông Nam, giáo sư An cùng đội viên khảo cổ, mấy người chiến sĩ, còn có Trần Ngọc đều lẳng lặng ở trên boong thuyền nhìn mặt biển, gió nhẹ thổi lất phất, ánh mặt trời phản chiếu trên mặt biển xanh thẳm như ngàn vạn khối vàng lóe sáng.

Trong vô hình, tựa hồ có bàn tay đang điều khiển hết thảy.

-END 53-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh ở trên boong tàu phơi nắng, một ngồi một nằm, bên cạnh còn có nước ép hoa quả tươi, nhàn nhã cứ như khách du lịch.

Mà trên đầu gối của Trần Ngọc, báo con càng biết thế nào là hưởng thụ. Nằm nghiêng, hai chân sau giẫm lên đầu Mã Văn Thanh, bày ra một tư thế rất đáng đánh. Híp mắt, muốn ngủ.

“Hiếm khi thấy Mã gia không đuổi theo mỹ nữ a.” Trần Ngọc bày tỏ sự ngạc nhiên với đồng bạn bên cạnh đang cùng mình vui thích hưởng thụ ánh mặt trời.

“Ta đối với nữ nhân trong mắt chỉ có Phong ca không có hứng thú.” Mã Văn Thanh nhạt nhẽo lên tiếng.

“Ngươi thử rồi đúng không, trực tiếp bị cự tuyệt?” Trần Ngọc một tay vuốt ve báo con, dùng câu nghi vấn biểu đạt ý khẳng định.

Mã Văn Thanh làm bộ như không nghe thấy, tiếp tục ai oán nói: “Thật ra nếu nhìn kỹ sẽ thấy Lăng Vân cũng không xinh đẹp như vậy, ngạch, ít nhất không đủ đầy đặn, đúng, ngực với mông chưa đạt.” Sau đó thống khổ nhìn cái người đối diện có khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, nói: “Tuy rằng đối với diện mạo ta đã quen không đặt yêu cầu, nhưng,” Mã Văn Thanh lấy tay phác họa ra một hình hồ lô, “Ít nhất phải như vầy, còn như vầy, trên dưới phù hợp a…”

https://thuviensach.vn

“A, thì ra ngươi thích A Mỹ trong nhà bếp, ta không thể không nói ánh mắt thưởng thức của ngươi càng ngày càng quái.” Trần Ngọc cầm ly nước trái cây lên, đồng thời lộ ra chút thần sắc cảm thông với Mã Văn Thanh.

“Uy, đối với người thân cao cùng thể trọng đều vượt qua hơn cả tat a càng không có hứng thú! Cám ơn, thêm ly nữa.” Mã Văn Thanh đen mặt lại nói, đưa chiếc ly đã thấy đáy trong tay giao cho Trần Ngọc.

Sau khi Trần Ngọc đưa đồ uống cho Mã Văn Thanh, lại thoải mái mà tựa lưng vào ghế ngồi, ngẩng đầu ngắm bầu trời bao la trong vắt, lẩm bẩm nói: “Tàu này so với chiếc của đội khảo cổ tốt hơn nhiều, cơ hồ không có cảm giác lắc lư.”

Mà cùng thời điểm, trong phòng đối diện với boong tàu, vài khuôn mặt nghiêm túc đang nhìn tấm hải đồ ở chính giữa.

Tàu trưởng dùng bút vẽ vài vòng trên hải đồ, nói: “Theo lý mà nói, chúng ta hẳn đang ở vị trí này.”

Lăng Vân nhướng nhướng mày, cười nhìn Vưu bộ trưởng, bởi vì thuyền trưởng chính là người của Vưu bộ trưởng, sau đó mới mang theo khẩu khí châm chọc lên tiếng: “Là một thuyền trưởng có đủ tư cách, ngươi ít nhất nên cho chúng ta một câu trả lời cụ thể xác thực, chúng ta bây giờ đang ở đâu?”

Vị thuyền trưởng trung niên tựa hồ không bị ảnh hưởng, vẻ mặt vẫn rất nghiêm túc, đáp: “Thứ cho ta thất trách,hiện tại chưa thể xác định.”

Lúc này mấy người trong phòng cũng bị tin tức đó làm cho khiếp sợ, chỉ có Vưu bộ trưởng đã biết toàn bộ tình huống, cau mày ngồi ở bên cạnh bàn.

Thuyền trưởng tiếp tục giải thích, “Ta rất xin lỗi, nhưng không có biện pháp, ngay cả trên hải đồ điện tử cũng không biểu thị được tàu chúng ta

https://thuviensach.vn

đang ở đâu.

Giáo sư An ngạc nhiên, làm người đứng đầu đội khảo cổ, ông cũng được mời tới tham gia hội nghị nguy cơ lâm thời này, không khỏi hỏi: “Nếu vậy hướng đi hiện tại của chúng ta khống chế thế nào?”

“Trên thực tế, ta đã bảo người ở buồng lái cho tàu ngừng lại, muốn cùng mọi người thương lượng phương án cụ thể. Vưu bộ trưởng, xin thứ cho ta đã tự chủ trương.” Thuyền trưởng khom người nói.

“Dừng lại là đúng.” Vưu bộ trưởng khoát tay áo bày tỏ không đáng ngại, sau đó ngẩng đầu nhìn những người khác, nói: “Đây chính là phiền phức hiện tại, chúng ta không chỉ có thiết bị truyền tin mất tín hiệu, mà còn không thể xác định vị trí và hướng đi của tàu. Nói đơn giản, chúng ta hoàn toàn lạc đường, trên biển.”

Đỗ Cương đi theo giáo sư An sắc mặt trắng bệch, kinh ngạc mà tức giận nói: “Trời ạ, bây giờ chiếc tàu này rốt cuộc đã đâm đầu vào chỗ nguy hiểm nào? Lúc ấy chúng ta thỉnh cầu các ngươi đưa chúng ta trở về, các ngươi không chịu. Giờ thì thấy đấy, không chỉ có các ngươi đi chịu chết, còn muốn kéo theo chúng ta! Trách nhiệm này các ngươi gánh nổi sao?!”

Lăng Vân và Vưu bộ trưởng mặt không đổi sắc nhìn hắn, đối với lời nói của hắn từ chối cho ý kiến.

Chỉ có giáo sư An quay đầu lại nói: “Không được nói như vậy, Đỗ Cương.” Nói xong, lại xoay ngươi nhìn Vưu bộ trưởng: “Đối với sự giúp đỡ của các ngươi, chúng ta thật sự phi thường cảm tạ. Việc cấp bách, chúng ta nhất định phải tìm ra biện pháp rời khỏi hải vực thần bí này.”

Nhưng không một ai có thể dưới tình huống này nghĩ ra cách, tất cả mọi người đều trầm mặc.

https://thuviensach.vn

Một lát sau, Phong Hàn tựa vào bên cửa sổ khẽ động, nhất thời tầm mắt trong phòng đều tập trung vào trên cái người lạnh lùng tuấn mỹ này. Cho dù là giáo sư hay Đỗ Cương, cũng đều không thể che dấu sự tán thưởng cùng kinh ngạc trong mắt.

“Tàu đang chuyển động.” Phong Hàn nhìn ra bên ngoài, lãnh đạm nói. Tầm mắt của hắn rơi trên người Trần Ngọc đang phơi nắng ở ngoài boong tàu, gió biển ôn nhu thổi bay sợi tóc đen nhánh của Trần Ngọc. Khóe miệng Phong Hàn mang theo nụ cười mỉm, hắn biết sợi tóc kia mềm mại đến cỡ nào.

Giọng nói của Phong Hàn trong trẻo lạnh lùng, tích chữ như vàng, nhưng đủ để đưa tới một sự hỗn loạn khác.

Thuyền trưởng lập tức đứng dậy lảo đảo đi về phía cửa sổ, song ở trên biển không có vật tham chiếu, mây trời mặc dù đang di chuyển, nhưng làm sao có thể xác định được là mây di chuyển hay tàu di chuyển.

“Cái này không thể nào, môtơ căn bản chưa khởi động, ta cũng không hạ lệnh lái tàu đi.” Thuyền trưởng nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt chợt trở nên rất khó coi.

“Thế nhưng, tàu giống như đang di động thật chậm chạp.” Lăng Vân cũng sững sờ nói, sau đó trong nháy mắt, tất cả mọi người vọt tới trên boong tàu.

Phong Hàn là người cuối cùng đi ra, trực tiếp bước về phía Trần Ngọc ngồi xuống bên cạnh.

Tựa hồ cảm nhận được tầm mắt của hắn, Trần Ngọc quay đầu, con mắt lóe sáng, hỏi: “Có chuyện gì vậy? Đột nhiên bao nhiêu ngươi chạy lên boong tàu.”

https://thuviensach.vn

Phong Hàn chỉ chỉ phía trước, nói: “Có thể chúng ta gặp chút phiền toái.” Thuận tay nhận lấy ly nước trái cây Trần Ngọc chuẩn bị đưa lên miệng, ưu nhã thưởng thức.

Sự thật chứng minh, tàu thật sự di chuyển ở trong nước, dưới tình huống không có lái tàu chậm rãi di động. Hơn nữa, di động càng ngày càng rõ ràng, nói cách khác, tốc độ di động của tàu đang tăng nhanh.

Mọi người trên boong không giải thích được nhìn ra xa, lúc này thuyền trưởng giơ ống nhòm chợt thất thanh nói: “Là núi! Chúng ta đang di chuyển về phía ngọn núi kia!”

Một chấm đen xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, điểm đen nọ dần dần trở thành dãy núi quanh co.

Giáo sư An quan sát một hồi, đột nhiên xoay ngươi lo lắng nói với tàu trưởng: “Dãy núi kia chỉ sợ là có chứa nhiều quặng ferit, chúng ta nhất định phải thay đổi hướng đi của con tàu khi chưa đến gần, rời xa nó, nếu không chúng ta sẽ đâm vào ngọn núi mất!”

Thuyền trưởng trong nháy mắt phản ứng lại, chạy về phía buồng lái, quẹo tay lái sang trái hết cỡ.

Con tàu sang trọng trên biển dưới sự nỗ lực của động cơ riêng khó khăn trệch hướng khỏi ngọn núi, song mọi người còn chưa kịp vui mừng, trong tầm mắt lại xuất hiện một ngọn núi khác, cùng với ngọn núi khi nãy một trái một phải đối lập nhau, giống như sơn môn thiên thiên. Mà tàu của bọn họ rõ ràng đang gia tốc hướng về phía ngọn núi đó.

“Lại có tới hai tòa, nói như vậy, chúng ta rất khó tránh được tai nạn lần này.” Giáo sư An lẩm bẩm nói.

Biết rõ trạng huống, tất cả mọi người trên tàu bắt đầu tuyệt vọng, nếu như tàu lấy tốc độ càng ngày càng nhanh thế này đâm vào ngọn núi, nhất

https://thuviensach.vn

định sẽ tan xương nát thịt.

Mã Văn Thanh kinh ngạc nhìn sau lưng Trần Ngọc, ánh mắt đăm đăm, đột nhiên xuất thủ nhanh chóng, kéo Trần Ngọc sang một bên tàu. Trần Ngọc nghi hoặc quay đầu, thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Trên mạn tàu phía sau, cư nhiên có người đang nằm.

Mái tóc đen nhánh ướt nhẹp che khuất gương mặt, nửa người trên không mặc quần áo, nhưng lại có vẩy đen rải rác, hai tay của cô ta còn duy trì động tác vồ lấy, xem ra mục tiêu là Trần Ngọc.

Trên boong tàu có người hét ầm lên, đột nhiên trông thấy một quái vật như vậy quả thật khiêu chiến thần kình của tất cả mọi người.

Giáo sư An vô ý thức nói thầm trong miệng: “Đê Nhân Quốc…”

Đỗ Cương sửng sốt, một lát sau mới kịp phản ứng, khẩn cấp lôi máy ảnh ra chụp.

Mã Văn Thanh thật vất vả mới tóm được cơ hôi cười nhạo Trần Ngọc: “Tiểu Trần Ngọc, xem ra bộ dáng ngươi tuấn đến mức bị mỹ nhân ngư chọn trúng, chuẩn bị mang về làm áp trại tướng công.”

“Thật ra thì, ta cảm thấy nàng thích hợp với ngươi hơn, trên dưới rất phù hợp a, cũng đủ đầy đặn.” Trần Ngọc vừa lui về sau trốn vừa đề nghị từ đáy lòng.

Phong Hàn híp mắt nhìn quái vật ở bên mạn tàu, “cô ta” chần chờ, khẽ phát run, cố gắng ở trên mạn tàu vài giây, sau đó rốt cuộc không chịu nổi ánh mắt của Phong Hàn, xoay người nhảy xuống biển.

Khi Mã Văn Thanh lấy súng đuổi tới nơi, thì chỉ có thể nhìn thấy cái bóng mơ hồ, hắn nhất thời dụi dụi mắt, nghi hoặc mà lẩm bẩm: “Mỹ nhân ngư chẳng lẽ có hai cái đuôi?”

https://thuviensach.vn

Thế nhưng, lúc ấy căn bản không ai để ý tới lời nói của Mã Văn Thanh, tất cả mọi người đứng ở đầu tàu, lo âu nhìn mặt biển. Chuyến đi biển lần này xem ra vận khí không tốt, quái vật không rõ lai lịch, càng ngày càng tiến đến gần núi từ, mọi người hiện tại tựa hồ đã có thể cảm nhận được lực hút cực lớn đó.

Trần Ngọc lòng vẫn còn sợ hãi tính toán cách mép tàu xa một chút, đồng thời đi tới hỏi giáo sư An Đê Nhân Quốc là cái gì.

Giáo sư An lau lau mồ hôi trên trán, đáp: "Người của Đê Nhân Quốc, tương truyền là hậu duệ của Viêm Đế, trong Sơn Hải Kinh được miêu tả là một loại quái vật đầu người thân cá. Có điều, đây chỉ là phán đoán của ta."

Trần Ngọc gật đầu, cảm thấy quái vật kia giống thủy quỷ hơn, thường tìm đến nhưng con thuyền đi lạc. Cậu ôm báo con đi về phía Phong Hàn, vô luận như thế nào, ở bên người kia mới là an toàn nhất.

Nhưng, khi Trần Ngọc cảm thấy thiên toàn địa chuyển, cậu đã bị hất lên cao, trong lòng giận dữ nguyền rủa, rõ ràng cậu đã rời xa mép tàu rồi, mẹ kiếp tại sau cậu vẫn bị mấy thứ đặc biệt chú ý đến?! Trần Ngọc chỉ kịp ném báo con về phía Mã Văn Thanh.

Khi có người để ý tới bên này thì Trần Ngọc đã bị kéo lê trên mặt biển rồi, cậu phát hiện một cái xúc tu tương đối thô ráp dinh dính đang quấn lấy nửa người trên của cậu, không khỏi lệ rơi đầy mặt: tại sao cái lũ thuộc họ xúc tu này luôn chọn cậu làm thức ăn a a!

Trần Ngọc ngẩng đầu nhìn về phía bên kia tàu, Phong Hàn đang nằm vào mạn tàu nhào xuống biển. Phong Hàn ở đây, hẳn là không có vấn đề gì.

Sau đó, Trần Ngọc nhận ra việc mình đương nhiên cho rằng Phong Hàn trở lại cứu người. Cậu chợt cười rộ lên, thật ra thì với người khác mà nói, Phong Hàn cũng sẽ ra tay cứu giúp. Nhưng, trong lòng cậu vẫn cảm thấy ấm áp dị thường.

https://thuviensach.vn

Từ nụ cười khúc khích lấy lại tinh thần, Trần Ngọc bi kịch phát hiện, con quái vật đang quấn lấy cậu có tốc đô kinh người, dưới làn nước biển dập dềnh lao đi như một mũi tên. Dưới sự di chuyển cực nhanh này, Trần Ngọc thậm chí cảm giác được hô hấp có phần khó khăn.

Khi một lần nữa mở mắt ra, Trần Ngọc phát hiện mình đã không hề di chuyển nữa, cậu dừng lại ở giữa hai tòa sơn trên mặt biển. Đúng vậy, đứng ở trên mặt nước, không hề chìm xuống, hai tay của cậu bị một thứ lạnh lẽo trói chặt ở bên hông. Trần Ngọc cúi đầu, kinh ngạc nhận thấy quái vật đã biến mất, thứ ở bên hông là cánh tay bằng đồng xanh.

Cậu sờ sờ ra sau, không sai, trên mặt biển đứng sừng sững một pho tượng bằng đồng xanh, mà cậu đang bị giam cầm ở trên pho tượng kia.

Trần Ngọc lui về sau liếc một cái, phát hiện pho tượng đồng xanh vô cùng xấu xí, có thể bởi vì quanh năm ở trong biển, hải cấu màu trắng loang loang lổ lổ. Quan sát kỹ, toàn thân pho tượng tựa hồ cũng là hình xúc tu, chỉ có đầu là bình thường. Đầu của pho tượng so với Trần Ngọc cao hơn một cái đầu, giữa trán tựa hồ được khảm viên đá phát sáng lập lòe. Trần Ngọc lập tức nheo mắt lại, hòn đá kia tuyệt đối rất đáng tiền…

Người trên tàu ngốc đơ tại chỗ, biến cố liên tiếp phát sinh quá mức đột ngột. Quái vật xuất hiện, sau đó Trần Ngọc bị bắt đi, tiếp theo là Phong Hàn không thèm suy nghĩ đã trực tiếp nhảy xuống biển.

Lăng Vân ngây ngốc nhìn theo phương hướng Phong Hàn biến mất, xoay người cầm mũ bảo hộ khi lặn chuẩn bị nhảy xuống, bị Vưu bộ trưởng kéo lại.

“Ngươi đi làm cái gì, Phong hắn không cần hỗ trợ.”

Vưu bộ trưởng thanh âm lạnh lùng khiến cho Lăng Vân tỉnh táo lại, ngay sau đó cắn môi nhìn mặt biển xanh sẫm cất chứa quái vật quỷ dị .

https://thuviensach.vn

Một giây kế tiếp, bọt nước văng tung tóe, Phong Hàn lại hiện ra trước mặt bọn họ.

Lăng Vân vui mừng, vội kéo Phong Hàn lên, thấy Phong Hàn mặt không đổi sắc, cẩn thận nói: “Phong, không cần tự trách, tốc độ đó, thật sự rất khó đuổi theo.”

Phong Hàn lắc đầu, tay phải vẫn buông thõng giơ lên. Sau đó mọi người mới chú ý tới, trong tay Phong Hàn cầm một cây cung khổng lồ bằng đồng xanh, còn có ba mũi tên cùng chất liệu.

Giáo sư An trông thấy hai thứ đồ này, nhất thời lộ ra thần sắc kích động.

Phong Hàn không để tâm đến bất luận kẻ nào, chỉ đem cung kéo căng hết cỡ, nhìn về phía trước.

Tốc độ của tàu bây giờ đã đạt tới trình độ đáng sợ, mà ngọn núi cũng càng ngày càng rõ ràng, tựa hồ tàu lập tức sẽ đâm vào, sau đó vỡ thành từng mảnh.

Chờ đến khi khoảng cách vừa đủ gần, mọi người rốt cuộc phát hiện ra Trần Ngọc đứng ở mặt biển, bất quá bởi vì tàu di chuyển quá nhanh, cho nên rất khó để thấy được rõ ràng.

Phong Hàn híp mắt, dây cung trong tay buông lỏng, mũi tên đồng xanh thẳng tiến phóng về phía Trần Ngọc, trên tàu nhất thời một trận tiếng hút khí.

Trần Ngọc đang xoay người lại quan sát tạo hình của pho tượng cùng viên đá lấp lánh trên trán, ngay lúc đó, một mũi tên bắn vỡ viên đá kia, Trần Ngọc tức giận quay đầu, phát hiện tàu đã chạy đến trước mắt.

https://thuviensach.vn

Sau đó, cậu nhận ra cánh tay đồng xanh ngang hông mình đã biến mất, thậm chí cả pho tượng phía sau cũng không thấy bóng dáng. Trần Ngọc phốc một tiếng rơi xuống biển, ngay sau đó lại bị Phong Hàn xách lên.

Mà càng khiến cho người ta kinh ngạc chính là, tàu di chuyển chậm dần lại. Pho tượng đồng xanh này, tựa hồ cùng núi từ có liên hệ nào đó, khi pho tượng chìm xuống, giống như lực từ cũng theo đó mà biến mất.

Trên tàu bộc phát ra tiếng hoan hô, ánh mắt mọi người nhìn Phong Hàn xách Trần Ngọc lên đã gần như điên cuồng sùng bái. Lăng Vân cùng Vưu bộ ttrưởng trong lòng trào dâng sự kiêu ngạo, đây chính là Phong của bọn họ, bất luận là thân phận gì, đều là người đứng ở nơi cao nhất.

Mã Văn Thanh đang nỗ lực nâng chiếc cung đồng xanh mà Phong Hàn ném ở trên tàu, nhưng cả nửa ngày cũng không có động tĩnh gì. Phong Hàn cúi đầu kiểm tra trên người Trần Ngọc, phát hiện không có vết thương mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại dễ dàng cầm cung lên ném xuống biển.

Dưới ánh mắt đau lòng vạn phần của mọi người, Phong Hàn ném đồng xanh cung xuống biển, sau đó nhẹ nhàng nói: “Chúng ta có thể đến đó rồi.”

-END 54-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Đã đến nơi rồi? Nhưng ngoại trừ hai ngọn núi từ trơ trụi ra, cơ hồ không có gì cả. “Mục đích của chúng ta sẽ không phải lại ở trong biển đi…” Trần Ngọc lẩm bẩm, đồng thời hạ quyết tâm nếu quả thật phải nhảy xuống biển lần nữa, nhất định sẽ chết sống bám dính vào Phong Hàn, an toàn là trên hết. Cậu bi phẫn nhận ra, trong giới thần quỷ, quái vật cũng thịnh hành hiện tượng bắt nạt kẻ yếu.

Tất cả mọi người nhìn về phía Phong Hàn, Phong Hàn chỉ lẳng lặng tựa vào một bên mạn thuyền, nhìn chăm chú vào mặt biển phía trước, căn bản không có ý giải thích.

Trừ việc thiết bị truyền tin vẫn không cách nào sử dụng được, tàu của bọn họ đã giành lại thế chủ động, tốc độc được khống chế rất tốt, lúc đi qua hai ngọn núi vẫn vô cùng cẩn thận, giống như chỉ sợ hai ngọn núi này lại bộc phát ra lực từ khổng lồ. Sau khi xuyên qua núi từ giữa biển, mọi người cảm thấy một trận gió tanh mặn âm lãnh nhanh chóng thổi qua, trong gió phảng phất mang theo tiếng gào thét tuyệt vọng mà thê lương của thứ gì đó, không khỏi khiến người ta giật mình. Nhưng, khi gió ngừng thổi, trên mặt biển vẫn còn ánh mặt trời rực rỡ, ôn nhu mà an tĩnh, như lạc vào chốn tiên cảnh.

Có người khẽ thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng, phần lớn mọi người đều nhạy cảm chú ý tới Phong Hàn đang nhìn chằm chằm mặt biển đột nhiên xao động mạnh, xuất hiện vô số xoáy nước nhỏ, mà trong xoáy nước có cái gì đó đang thò ra.

https://thuviensach.vn

“Đây…là tay! Dưới đáy biển có người!” Trong đám người có kẻ la hoảng lên.

“Chẳng lẽ ở đây sẽ có người gây nguy hiểm cho chúng ta…”

“Bên này cũng có, trời ạ, sao lại có nhiều người như vậy!”

Song, phỏng đoán của mọi người lập tức được chứng thực là sai lầm, bởi vì mỗi cổ tay đều được cố định tại cái lỗ to bằng miệng bát trên trụ đồng xanh thô ráp.

Mọi người mang theo nỗi sợ hãi nhìn những cánh tay xuyên qua mặt nước, trong nháy mắt tàu đã bị những cánh tay quái dị này vây quanh. Vưu bộ trưởng chăm chú quan sát đống tay kia, rốt cuộc nói: “Những thứ này đều là tay người, đã được xử lý qua bằng dầu trơn chống phân hủy đặc thù. Từ màu sắc trên trụ đồng xanh, có thể thấy đây là vật ngàn năm trước đã có.”

Những cánh tay kia một số thoạt trông vẫn còn trơn mịn ôn nhuận, một số có tình trạng khô héo vì mất nước. Một số là những cánh tay sống an nhàn sung sướng, còn lại là thô kệch kèm vết chai. Chẳng qua bọn chúng đều cứng ngắc duy trì một loại tư thế cực kỳ vặn vẹo, giống như chủ nhân của nó đang thừa nhận thống khổ thật lớn, hoặc như muốn dùng hết sức đem tất cả mọi thứ tóm được xé bỏ.

Phong Hàn cau mày nhìn những cánh tay kia, chợt quay đầu nói với thuyền trưởng: “Chạy sang bên phải, chúng ta nhất định phải rời khỏi khu vực này. Không phải cánh tay giơ lên cao, mà là mực nước đang hạ xuống.”

Thuyền trưởng lập tức hiểu được ý của Phong Hàn, theo mực nước hạ xuống, những cây trụ đồng xanh hẹp dài kia sẽ gây thiệt hại không thể lường được với thân tàu. Không có tàu, không có bất cứ thiết bị truyền tin nào, ở biển khơi bao la thật sự là một cơn ác mộng.

https://thuviensach.vn

Thuyền trưởng lập tức chạy về phía buồng lái, bây giờ rốt cuộc cũng đã hiểu người mà Vưu bộ trưởng cùng Lăng Vân đều cung kính hết mực, nói gì nghe nấy, có lực quan sát và năng lực phán đoán khác thường. Đoạn đường này, Phong Hàn đã cứu bọn hắn rất nhiều lần.

Khi tàu vừa mới chạy nhanh rời khỏi thủy vực nọ, chợt một hồi lắc lư kịch liệt, kèm theo lay động và mất trọng lượng, mọi người dùng toàn bộ sức lực bám vào mạn tàu đem mình cố định trên tàu. Tốc độ hạ xuống của mực nước đột nhiên tăng vọt.

Khó có thể tin được mức độ mà mực nước hạ xuống, xuất hiện trước mặt mọi người là một hải đảo khổng lồ, tàu theo nước vững vàng đỗ lại trên đảo. Nhìn lại những cánh tay được khảm quanh trụ đồng xanh, đã biến thành điểm đen nho nhỏ, mỗi cây trụ đồng xanh phải dài ít nhất bốn, năm mươi thước. Mọi người thấy những trụ đồng xanh kia đều sợ hãi than thở, bất kể vào thời gian nào, tạo ra trụ đồng xanh cao như vậy đều là một công trình cực kỳ vĩ đại. Rốt cuộc là ai, muốn ở trên hải đảo cách biệt với đất liền này xây dựng lên những cột trụ quái dị kia? Đồng thời lòng vẫn còn sợ hãi nhớ tới, nếu như Phong Hàn không bảo bọn họ rời khỏi, sợ rằng hiện tại đang treo ở phía trên, căn bản không có biện pháp rời tàu.

Hải đảo rất bằng phẳng, sau khi nước hoàn toàn rút đi, phần lớn mọi người phát hiện ra, trên đảo thế mà lại có di tích một công trình kiến trúc, cho thấy trên hòn đảo này, đã từng có người sinh sống. Hơn nữa căn cứ vào cách chế tạo những cây trụ đồng xanh, có thể thấy văn minh của họ tương đối cao. Không may sau đó bởi vì đủ loại nguyên nhân, hải đảo bị chìm.

Do quanh năm chìm dưới đáy biển, nên trên đảo không có bất cứ loại cây nào, đường đi tràn đầy hải cấu hải tảo, vô cùng trơn trượt, thậm chí còn có một số động vật biển khi mực nước hạ xuống không kịp thoát đi, bị biển khơi vứt bỏ trên đảo, đang nỗ lực quay cuồng, muốn một lần nữa trở lại với biển.

https://thuviensach.vn

Dưới ánh sáng mặt trời ban trưa, những thứ ướt rượt trên đảo nhanh chóng biến mất, đá xanh khắp nơi bị bịt kín bởi một tầng màu trắng nhàn nhạt.

Mọi người vây ở bên ngoài, khiếp sợ nhìn cổ thành ẩn dưới đáy biển. Giáo sư An hai tay run rẩy, dùng sức nắm lấy Đỗ Cương bên cạnh, kích động nói: "Đây, đây tuyệt đối là kỳ công lớn nhất trong lịch sử khảo cổ…"

Sau khi tàu dừng hẳn, Phong Hàn một tay chống mép tàu nhảy xuống. Trần Ngọc cũng đi tới vừa mới chuẩn bị nhấc chân, nhìn nhìn độ cao, xoay người căm giận tìm thang gác. Biến thái a, đó là độ cao mà con người có thể nhảy xuống sao…

Không mất nhiều thời gian, người của Vưu bộ trưởng cùng Lăng Vân, giáo sư An cùng đội khảo cổ, đều cầm lấy dụng cụ xuống tàu tiến vào đảo.

Trần Ngọc cảm thấy báo con trong ngực sau khi gặp được đất liền đã lâu không thấy dị thường hưng phấn, nhẹ nhàng đem nó xách ra ngoài, để xuống đất, nói: "Tiểu Mập, tự đi đi, chú ý đừng để bị lạc." Kể từ lúc nghe được Lăng Vân gọi nó là Tiểu Hoa, Trần Ngọc khắc sâu giác ngộ phải cho báo con một cái tên mới, vì vậy cùng Phong Hàn thương lượng hai phút, chọn một trong ba tên Tiểu Hoa, Tiểu Mập, Đại Miêu, báo con không biết may mắn hay bất hạnh khi bốc thăm chộp được cái tên Tiểu Mập này. Mọi người hiểu rõ tình huống toàn bộ dùng ánh mắt đồng tình nhìn báo con, song thân chọn cho nó cái tên chỉ có thể hình dung bằng một câu vô cùng thê thảm.

Tiểu báo tử sau khi chạm đất hưng phấn phóng về phía bờ biển, nửa đường còn cùng một con cua càng to tổ chảng hăng hái chiến đấu một hồi, cuối cùng báo con mang theo cái chân bị cắp, đi đứng không yên lại tiếp tục chạy đến bờ biển. Có thể vì bị thứ so về hình thể nhỏ hơn nó rất nhiều đánh bại, cảm thấy thật mất mặt, rõ ràng nghe thấy Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh hoàn toàn không biết khống chế lớn tiếng cười, tiểu báo tử đơn

https://thuviensach.vn

giản chỉ nhịn xuống không thèm quay đầu lại. Tận lực giữ vững bước chân ưu nhã mà một con báo nên có đi tới bờ biển, báo con yên lặng cúi đầu uống nước. Năm giây sau, có nước từ trong miệng báo con phun ra. Báo con tội nghiệp nhiều lần bị thương hướng về phía mặt biển rống lên mấy tiếng, ủy khuất trở về bên cạnh Trần Ngọc, vươn móng vuốt bị cắp cho Trần Ngọc xem xem.

Trần Ngọc nhịn cười, một lần nữa xách nó lên, cho báo con chút nước, giúp nó vuốt vuốt móng trước. Mã Văn Thanh lúc này cầm con cua kia tới đây, để trước gót chân Trần Ngọc. Báo con cúi đầu rống một tiếng, trợn tròn cặp mắt, như lâm đại địch nhìn chằm chằm con cua.

“Ngươi xem, thật là vui mừng ngoài ý muốn a.” Giọng của Mã Văn Thanh có chút hưng phấn.

Trần Ngọc nhìn kỹ con cua, rõ ràng nhận thấy càng trước của con cua khổng lồ có một sợi dây chuyền bằng vàng nhỏ, hơn nữa hình dáng của dây chuyền cùng hoa văn của kim khí trên thuyền đắm giống nhau như đúc.

Mã Văn Thanh thần sắc tự nhiên lấy dây chuyền làm của riêng, đồng thời thấp giọng nói: “Trên đảo này không đơn giản, ta vừa mới quan sát, phong cách kiến trúc trên đảo này, rất gần với Tần Hán.”

Trần Ngọc gật đầu, híp mắt quét một vòng, cũng thở dài nói, “Nơi này quần long tụ, hải đảo ở chính giữa, địa thế bằng phẳng, chính là phong thủy cực hảo, đáng tiếc lại ở trong biển, nếu ở trên đất liền, nói không chừng có đại mộ.”

“Ai nói dưới biển không có đại mộ, ngươi cho rằng Phong ca bọn họ chỉ tới đây ngắm phong cảnh sao? Những người đó tuyệt đối đến có chuẩn bị, trên đảo này nhất định có thứ gì đó. Dây chuyền này, nói không chừng chính là minh khí.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc gật đầu, nhớ đến chiếc thuyền đắm cùng thân ảnh đứa trẻ dẫn bọn họ đi về hướng Đông Nam, trong lòng mơ hồ có phần bất an.

Ngẩng đầu lên, Phong Hàn ở đằng xa đang nhìn cậu. Lăng Vân bên cạnh Phong Hàn đang chỉ huy người dọn dẹp hải tảo trên đảo, khiến cho kiến trúc hiện ra rõ ràng hơn, dễ dàng tìm thấy con đường đi thông trong đảo. Trần Ngọc giật mình, ôm báo con, nhanh chóng đi tới cạnh Phong Hàn.

Quả nhiên, chờ Trần Ngọc đi tới, Phong Hàn xoay người tiếp tục đi về phía trước, hắn thật sự đang đợi Trần Ngọc. Có thể do lần trước hai người lạc nhau, khi họ có một chút khoảng cách, Phong Hàn sẽ dừng lại chờ Trần Ngọc. Hai người một trước một sau, cái loại chờ đợi cùng ăn ý tự nhiên như thế, giống như đã trở thành một phần của thói quen sinh hoạt, khiến cho Lăng Vân ở sau lưng gắt gao nhìn hai người sắc mặt khó coi tới cực điểm.

Càng đi sâu vào trong đảo, nghi hoặc của mọi người càng tăng, nếu như nói lúc mới lên đảo chẳng qua là kiến trúc nhà đá giản đơn, bây giờ hai bên là sân nhỏ, đã đến gần với cung điện hơn, tráng lệ, mang theo khí phách ngầm. Hiển nhiên, từng sinh sống trên đảo này không chỉ có bình dân.

Mọi người không tự chủ được bước nhanh hơn, muốn xem lịch sử đến tột cùng đã để lại kỳ tích gì ở chốn này.

Khác với Trần Ngọc lưng đeo balô to tướng, trong ngực ôm báo con, Phong Hàn hai tay trống trơn, Trần Ngọc quả thực có chút ghen tỵ thân thể của hắn nhẹ như yến, sau đó thở dài, khó nhọc đuổi theo bước chân của Phong Hàn.

Lúc quẹo vào một con đường rộng rãi hơn, Phong Hàn chợt ngừng lại. Trần Ngọc nghi hoặc ngẩng đầu, phát hiện ở cánh cửa phía trước có một

https://thuviensach.vn

người đang đứng. Ống tay áo xắn cao, quần dài và giày, mái tóc đen nhánh buông xõa, nhìn bóng lưng là một thiếu nữ.

Trần Ngọc cau mày, đang chuẩn bị lên tiếng, Mã Văn Thanh đã mấy bước chạy đến phía trước Trần Ngọc và Phong Hàn, nhiệt tình chào hỏi: "Cô nương, một mình à?"

Cô gái kia hơi kinh ngạc quay mặt sang, Trần Ngọc thấy ánh mắt Mã Văn Thanh thẳng tắp, sau đó, một thanh âm đặc biệt chát chúa vang lên: "Đúng vậy, các người là ai?"

"Chúng ta là đoàn khảo cổ, tiểu thư đây sợ là không chỉ có một mình, nơi đây cũng không phải nơi mà một người nên tới." Vưu bộ trưởng bước về phía trước, mỉm cười nói.

Lúc này cô gái kia hoàn toàn xoay người lại, tất cả mọi người không tự chủ ngừng hô hấp, thiếu nữ tóc dài này căn bản xinh đẹp đến bất khả tư nghị. Khác với vẻ đẹp đường hoàng tươi tắn của Lăng Vân, tế mi tu nhãn, đôi môi đỏ thắm, điềm tĩnh nhã nhặn, giống như một cung nữ từ trong tranh bước ra ngoài, nhất cử nhất động đều mang theo khí chất cổ điển.

Nghe thấy lời nói của Vưu bộ trưởng, thiếu nữ quan sát đám người, hàng mi tinh tế nheo lại, lãnh đạm nói: "Dĩ nhiên không chỉ có một mình ta tới đây – nhưng việc đó thì có liên quan gì đến các ngươi."

Vưu bộ trưởng và Lăng Vân liếc mắt nhìn nhau, xem ra quả nhiên có những người khác biết được tin tức, cũng truy đến tận đây.

Trần Ngọc nhớ đến phụ thân, vội lại gần hỏi thăm, miêu tả qua một lần bộ dạng của Trần Lâm, hỏi vị tiểu thư này đã từng thấy người nào tương tự như vậy chưa. Cô gái suy tư một hồi, lắc đầu, "Không nhớ rõ lắm, trên đảo này tới vài nhóm người, có lẽ có, nhưng bọn hắn đã đi sâu vào đảo."

https://thuviensach.vn

“Tại sao ngươi không đi cùng?” Phong Hàn chợt nhàn nhạt hỏi.

Cô gái kia sửng sốt, lúc này mới nhìn rõ bộ dạng của Phong Hàn, nhãn thần sáng lên, bất quá, trong khoảnh khắc chạm đến ánh mắt sắc bén của hắn, thiếu nữ theo bản năng lùi một bước, nói: “Ta tới được đây đã rất khó khăn, thể lực bất ổn, nên dứt khoát ở bên ngoài chờ đồng bạn.”

“Ngươi nói trên đảo này có vài nhóm người? Ngươi đều thấy được?” Vưu bộ trưởng lại hỏi.

“Đúng vậy, hình như là có ba nhóm khác nhau, đều tiến về phía ngôi mộ kia.”

Mã Văn Thanh vừa nghe liền kích động, “Trên đảo thật sự có đại mộ?! Chuyến này không tồi, còn nữa, cô nương có thời gian hay không, ta có thể bồi ngươi đi tham quan một chút phong cảnh xinh đẹp của đảo – ưh, đáng chết, hình như không đủ thời gian rồi, như vậy đi, không bằng chúng ta trao đổi thông tin liên lạc, khi nào rảnh ta lại hẹn ngươi?”

Cô gái kia cười lắc đầu, đồng thời giật mình hỏi: “Chẳng lẽ các ngươi không phải vì ngôi mộ kia mà tới? Vậy các ngươi vì cái gì?”

Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh liếc mắt nhìn nhau, mà giáo sư An cùng Đỗ Cương ở sau lưng trên mặt tràn đầy kích động vui mừng. Vưu bộ trưởng và Lăng Vân liếc nhìn Phong Hàn, đều không nói gì.

“Cái gì cũng không biết, mà vẫn dám tới Cầu Tiên Đảo a. Nhưng ta thật sự rất hâm mộ vận khí của các ngươi, phải biết rằng, kể từ sau khi Cầu Tiên Đảo chìm xuống biển sâu, cứ cách một trăm năm, mới có thể nhô lên khỏi mặt nước.” Trong mắt thiếu nữ lộ ra sự ngạc nhiên cùng bất khả tư nghị. “Rất nhiều người chờ đợi bao nhiêu năm, mới nhìn thấy hòn đảo này dưới ánh mặt trời.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc rất đồng cảm gật đầu, “Đúng vậy, chưa nói đến việc nơi quỷ quái này rất khó tìm, lúc tiến vào hai ngọn núi kia cũng đã đủ dọa người.”

Lúc này, cô gái kia đã dùng ánh mắt như thấy người điên mà nhìn bọn họ, lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ các ngươi không biết có thể đi đường vòng sao, nếu so với từ chính diện tiến vào tốt hơn nhiều. Biện pháp duy nhất để tiêu trừ từ lực từ hai ngọn núi kia, chính là dùng đồng xanh cung bắn trúng bảo thạch ở giữa trán của đồng xanh võ sĩ trên biển. Mặc dù đồng xanh tên có ba chiếc, nhưng thật ra thì chỉ có một lần cơ hội, nếu như lần đầu tiên thất bại, tin ta đi, tình cảnh đó tuyệt đối so với việc đâm trúng núi đá kinh khủng gấp trăm lần. Hơn nữa, dưới tốc độ như bay của thuyền mà bắn tên? Trong đội các ngươi còn người có thể điên cuồng như vậy?”

Cả đám yên lặng đổ mồ hôi, may nhờ lúc ấy có Phong Hàn.

“Đối với hòn đảo này, cô nương tựa hồ biết rất tường tận, có thể nói thêm cho chúng ta một chút được không?” Giáo sư An vội vàng hỏi.

Vưu bộ trưởng nhíu nhíu mày, thấy Phong Hàn vẫn không có phản ứng, liền chờ người đứng đầu đoàn khảo cổ tiếp tục hướng thiếu nữ kia thỉnh giáo.

Thiếu nữ ngẩng đầu quét một vòng đoàn người, nói: “Chuyện trên đảo này rất khó để nói ra rõ ràng, các ngươi đi theo ta.” Nói rồi xoay người đi sang mé bên phải, theo chân thiếu nữ này trên đường nhỏ xuyên qua giữa cung điện, không mất lớn thời gian, đã đến trước mặt một ngôi đền thật to, cho dù đã sụp xuống không ít, vẫn có thể hình dung nó đã từng hoa lệ thế nào.

Thiếu nữ đứng bên cạnh đền, ngoắc tay với mấy người, ý bảo bọn họ nhìn tường đá. Tường đá tương đối trơn nhẵn, nhưng đồ họa khắc bên trên vẫn không bị nước biển bào mòn, tương đối rõ ràng.

https://thuviensach.vn

“Nơi này ghi lại lịch sử của đảo, các ngươi có thể tham khảo một chút.”

Trên bức họa thứ nhất là vô số đảo dân đứng ở chỗ đất trống, hoan hô, quỳ lạy, giống như đang cử hành một nghi lễ nào đó. Ở giữa đám người, là một cửa động cự đại, đen thui, thông với biển.

“Đây là đảo dân chờ đợi quốc vương của bọn họ.” Cô gái kia nhẹ nhàng giải thích, thanh âm có phần buồn bã.

Bức họa thứ hai miêu tả bọn họ đang tiến hành một nghi thức tế tự nào đó, một người quỳ trên mặt đất, đặt tay trên bàn đá, một người khác giơ đao lên.

“Đảo dân muốn đem tay của mình hiến tế cho quốc vương. Khi các ngươi tới đây cũng đã trông thấy, đó chính là nơi tế tự.”

Mọi người lập tức nghĩ đến nhưng cây trụ đồng xanh gắn tay kia, thì ra đều là của đảo dân.

Bức họa thứ ba là cảnh một chiếc thuyền khổng lồ đỗ bên cạnh đảo, rất nhiều người đi xuống, mang theo đủ loại hạt giống ngũ cốc, đám thợ thủ công cầm công cụ, mà nhiều hơn hết là trẻ con.

“Đây chẳng lẽ là thuyền mà Từ Phúc vượt biển ở thời Tần?” Trần Ngọc kinh ngạc hỏi.

“Có thể nói như vậy, bất quá Từ Phúc nhiều lần tiến ra biển Đông, đây chỉ là một lần trong số đó thôi.” Thiếu nữ lạnh lùng nói, thần sắc khi nhìn chằm chằm con thuyền kia có chút lạnh lẽo.

Nói cách khác, Từ Phúc vì Tần Thủy Hoàng cầu xin thuốc trường sinh bất lão nên đã tới hòn đảo này. Trần Ngọc nhất thời nghĩ đến chiếc thuyền đắm kia, hài cốt trên thuyền chắc cũng là đồng nam đồng nữ, tiếc rằng con

https://thuviensach.vn

thuyền đó bởi vì đủ loại nguyên nhân còn chưa đến được đảo này, đã lẳng lặng chìm xuống đáy biển hơn ngàn năm.

Có điều, con thuyền đó là từ thời sơ Hán, chẳng lẽ nói, một vị hoàng đế thời Hán đã từng lặng lẽ noi theo Tần Thủy Hoàng, tìm kiếm thuật trường sinh bất lão?

Trần Ngọc tiếp tục quan sát bức họa, bức thứ tư là cảnh người trên đảo nhiệt tình tiếp đãi những người đó, còn để cho bọn họ cùng đi triều bái quốc vương. Có vật gì đó từ từ nhô ra ở giữa cửa động khổng lồ, bên dưới đầu người hắc sắc uy nghiêm, đúng là mấy cái xúc tu khổng lồ. Đảo dân vẫn còn cung kính triều bái, nhưng những ngoại nhân người Tần kia lại sợ hãi cùng cực.

Bức họa cuối cùng, mấy chiếc thuyền khổng lồ đỗ bên cạnh đảo, vô số Tần binh cầm vũ khí lên bờ, đem đảo dân toàn bộ biến thành đầy tớ, chiếm lĩnh hòn đảo này.

“Tất cả bọn chúng đều do Tần Thủy Hoàng phái tới, nghe theo lời nói của Từ Phúc, vì tìm kiếm thuốc trường sinh bất lão, liền công chiếm hải đảo này. Sau đó, vô số phương sĩ vẫn một mực nghĩ biện pháp luyện tiên dược.” Thiếu nữ nói tới đây, chợt uyển chuyển cười một tiếng, nhất thời giống như đóa hoa lẳng lặng nở rộ, “Nghe nói cuối cùng, bọn họ thành công tìm được tiên dược. Cho nên đảo này đổi tên thành Cầu Tiên Đảo, ý là khẩn cầu tiên dược. Dĩ nhiên, điều này cũng có thể chỉ là truyền thuyết. Thế nhưng, trên đảo quả thực có đại mộ từ thời Tần.”

“Chẳng lẽ là ngôi mộ Từ Phúc kiến tạo cho mình?” Mã Văn Thanh nói.

“Lần vượt biển cuối cùng của Từ Phúc nơi đến chính là Nhật Bản, mộ hắn phải ở đó mới đùng. Bất kể là ai kiến tạo, người nằm trong mộ hắn không phải là hắn.” Đỗ Cương nói.

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh vung tay lên, “Bỏ đi, chúng ta ở chỗ này phỏng đoán có ích lợi gì, đi vào xem thử một chút thì biết.”

“Chúng ta trước đi tìm cửa vào cổ mộ thời Tần, những người trước đó rất có thể là trộm mộ.” Giáo sư An mặt đầy tiếc nuối nói, đồng thời bố trí người trong đoàn chia nhau tìm kiếm.

Trần Ngọc ngầm thở dài, không chỉ những người đó là trộm mộ, giáo sư An kém nhạy bén mà chính trực đại khái không nhận ra, bọn họ ở đây mỗi người đều có mục đích riêng. Bất quá, cậu cũng muốn biết mục đích của Phong Hàn. Còn có phụ thân, chẳng lẽ nói phụ thân ngoài việc đảm nhiệm đoàn khảo cổ ra, cũng có mục đích khác sao? Nhưng Trần Sâm đã từng nói rõ, Quỷ thành ở sa mạc ấy sẽ là lần hạ địa cuối cùng của ông. Hiện giờ tuy ở chỗ này có hải đấu, vẫn là phá vỡ kế hoạch của phụ thân, rốt cuộc nơi đây có cái gì mà ông không thể không tới?

Cửa vào mộ thất thật ra thì tương đối dễ tìm, nếu như cung điện có khắc bích họa là một trong những công trình kiến trúc lớn nhất trên đảo, như vậy bên dưới một tòa kiến trúc lớn khác, chính là cửa vào Tần mộ. Bởi vì ở hai bên phong mộ thạch, rõ ràng có hai tượng binh mã đứng thẳng. Giống với sở thích của Tần Thủy Hoàng, bất quá những tượng binh mã này bằng đồng xanh, hoa văn được tô vẽ, thần thái trông như thật.

Hiện tại phong mộ thạch đã bị dời đi, miệng mộ đạo đen thui đối diện mọi người. Trên phong mộ thạch viết mấy chữ: Tuyệt đối không được lấy minh khí. Chữ viết khá ngoáy, giống như có người trong lúc vội vã đã viết xuống.

Trần Ngọc thật ra thì cũng không thích hạ mộ, đặc biệt khi nhớ lại hai lần hạ địa đều hết sức bi thảm. Thế nhưng để tìm kiếm phụ thân, cậu không thể không tiến vào mộ một lần nữa.

https://thuviensach.vn

Có lẽ là thấy thực lực của họ cùng mấy nhóm người trước quả thật bất đồng, thiếu nữ nói muốn theo bọn họ cùng nhau đi vào. Sau khi cô gái bảo đảm tuyệt đối sẽ không lấy đi bất kỳ vật gì ở bên trong, giáo sư An, Vưu bộ trưởng đều gật đầu đồng ý. Lăng Vân khẽ liếc Phong Hàn, trên mặt hắn một chút biểu tình cũng không có, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cô nàng vốn âm thầm ghen tỵ với thiếu nữ, ít nhất Vưu bộ trưởng khuôn mặt khi ấy đều là thưởng thức, Phong vẫn như cũ đạm mạc vô tình. Nhìn Trần Ngọc bên cạnh Phong Hàn một cái, khóe miệng Lăng Vân lộ ra nụ cười thần bí, đến gần hơn nữa cũng vô ích, Phong Hàn căn bản không có trái tim.

Đeo mặt nạ phòng độc lên, bật đèn pin cầm tay, mọi người lần lượt tiến vào mộ đạo. Bên trong mộ đạo tất cả đều là đã xanh, bằng phẳng trơn trượt, mộ thất tương đối lớn, ngay cả Trần Ngọc cũng hoài nghi, chủ nhân ngôi mộ đào thông cả bên dưới đảo, để xây dựng lăng mộ.

Xuyên qua mộ đạo bằng đá xanh, đi sâu vào trong, hai bên xuất hiện rãnh mương, bên trong có thủy ngân chậm rãi lưu động. Tượng minh mã, dùng thủy ngân làm thành trăm sông , như Trường Giang , Hoàng Hà và biển lớn, cách thức như vậy, chẳng lẽ là phỏng theo mộ của Tần Thủy Hoàng? Rốt cuộc là ai ở thời Tần có lá gan lớn như vậy.

Khi tiến sâu hơn vào bên trong, tượng người ở hai bên, đã từ đồ gốm chuyển thành bằng vàng. Hơn nữa hình thái sống động, tựa như người thật…

“Đại gia của ta a, chủ nhân ngôi mộ này thực sự có rất nhiều tiền, toàn bộ đều bằng vàng, chậc chậc!” Mã Văn Thanh đau lòng nhìn từng bức tượng người bằng vàng, vật này cho dù đáng tiền, cũng tuyệt đối rất khó mang đi.

-END 55-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Có thể nhận thấy trong mộ thất có hệ thống thoát nước đặc biệt, cho dù chìm dưới biển nhiều năm như vậy, trong mộ đạo vẫn hoàn toàn khô ráo, thậm chí dấu chân ướt nhẹp của bọn họ lúc đi vào, chốc lát sau đã biến mất không còn dấu vết. May mà thủy ngân phân bố có quy luật, không phải chỗ nào cũng có, sau khi bọn họ tiến vào một cánh cửa khác liền không thấy xuất hiện rãnh mương chứa thủy ngân nữa. Nếu không, cho dù mang mặt nạ phòng độc, cũng sẽ lo lắng vì hít quá nhiều dẫn đến trúng độc. Sau khi vào bên trong, không khí coi như có thể lưu thông, phần lớn mọi người đều tháo mặt nạ phòng độc ra.

Vưu bộ trưởng và Lăng Vân đối với sự kinh ngạc tán thán của mọi người trước đống tượng bằng vàng ở hai bên, tựa hồ cũng không mấy hứng thú, trực tiếp vừa quan sát vừa đi về phía trước; Mã Văn Thanh với mục đích hoàn toàn tương phản với đám người giáo sư An nhìn những bức tượng đó hai mắt đều tỏa sáng.

Phòng Hàn thỉnh thoảng quay đầu lại xem thử Trần Ngọc, nếu như cách hơn hai thước, Phong Hàn sẽ cau mày sừng lại chờ cậu.

Lăng Vân mặt mày u ám đứng bên cạnh Vưu bộ trưởng, cạnh hai người là thiếu nữ gặp được ở phía ngoài kia. Thiếu nữ tự giới thiệu tên mình là La Khuynh, kể từ lúc mọi người đồng ý mang cô vào mộ, liền an tĩnh nhu thuận đi sau lưng bọn họ. Bất quá khi Lăng Vân mang theo tức giận nhìn chằm chằm Trần Ngọc, trên mặt La Khuynh hốt nhiên lộ ra nụ cười mỉm.

https://thuviensach.vn

Mộ thật này hiển nhiên rất lớn, mọi người dọc theo mộ đạo đi cả nửa ngày, vẫn như cũ không tìm được chủ ngôi mộ. Hơn nữa mộ đạo cứ thẳng tắp kéo dài về phía trước, đi lâu như vậy nhưng vẫn không có lối rẽ, hai bên cũng không hề trông thấy nhĩ thất đặt đồ bồi táng.

“Phong, hình như có gì đó không đúng.” Vưu bộ trưởng dừng lại nhìn về phía Phong Hàn, nói: “Cho dù xa xỉ đến đâu, cũng không thể có mộ đạo dài như vậy, chúng ta đã đi được nửa giờ rồi. Hơn nữa không chỉ có như vậy, phía trước tựa hồ còn rất dài.”

Giáo sư An cũng ở bên cạnh gật đầu, “Quả thật có vấn đề, nói không chừng chúng ta trong lúc vô tình, đã bị cơ quan trong mộ đánh lừa.”

Phong Hàn ngừng lại, chăm chú nhìn tượng người bằng vàng ròng, cuối cùng gật đầu một cái, “Ân, thật sự có vấn đề, bởi vì chúng ta một mực xoay quanh tại chỗ.”

Mã Văn Thanh quay đầu lại, thất thanh nói: “Không thể nào, ta vẫn luôn để ý, ở trên tường đá của mộ đạo lưu lại ký hiệu.” Nói xong giơ tay lên, trong tay hắn cầm một viên phấn trắng, “Cách chục thước, ta sẽ ở trên tường vẽ một vòng tròn, nhưng đến giờ vẫn không trông thấy bất kỳ dấu hiệu nào ta lưu lại.”

Trần Ngọc cũng không an lòng quan sát khắp nơi, cậu dĩ nhiên biết Mã Văn Thanh để lại ký hiệu. Khi vừa bước chân vào mộ, là cậu nhắc nhở Mã Văn Thanh lưu lại dấu hiệu. Thế nhưng, tường đá ở hai bên, đến lúc này không hề xuất hiện bất kỳ vòng tròn nào. Chẳng lẽ nói, mộ đạo bọn họ đang đi dài đến vậy? Tuyến đường mà bọn họ đã đi tựa hồ đã vượt qua cả đường kính của đảo, mộ thất xuống đến tận đáy biển? Hơn nữa, loại mộ đạo thẳng tắp dài như vậy chính là một chuyện rất quỷ dị.

Phong Hàn liếc nhìn viên phấn trong tay Mã Văn Thanh, giương mắt nhìn vách tường một hồi lâu, mới nhàn nhạt lên tiếng: “Hiển nhiên, ký hiệu

https://thuviensach.vn

ngươi lưu lại lực độ không đủ, ký hiệu mà ta lưu lại mới có thể nhìn thấy.”

Nói rồi, Phong Hàn chỉ tay về phía tượng người ở bên cạnh, Trần Ngọc tiến lại gần, phát hiện nơi Phong Hà chỉ, trên tường đá phía sau bả vai của bức tượng, có dấu tay sâu hơn nửa cm.

Khóe miệng Trần Ngọc co quắp, đây rốt cuộc là cái loại quái lực gì a a, sau đó trong lúc mọi người chỉ ngây ngốc nhìn cái dấu tay kia, không dấu vết cúi đầu liếc mắt nhìn Phong Hàn đang nắm tay cậu, cố gắng khắc chế xúc động muốn run. Báo con vào thời khắc này thế nhưng có thể cảm nhận được tâm tình của mẫu thân, lặng lẽ liếc Phong Hàn một cái, gắng sức giảm bớt cảm giác hiện hữu của mình, thụt lùi vào trong ngực Trần Ngọc.

La Khuynh đi bên cạnh Lăng Vân tiến tới, giật mình nhìn Phong Hàn, trong miệng lẩm bẩm: “Thật là lợi hại.”

“Đúng vậy.” Mã Văn Thanh trên mặt lộ ra thần sắc kiêu ngạo, giống như La Khuynh khen chính là hắn.

Nhưng sắc mặt Vưu bộ trưởng càng thêm âm trầm, giương mắt khẽ liếc Mã Văn Thanh, nói: “Vậy ký hiệu của ngươi là do ai xóa?” Nói đến đây, sắc mặt của mọi người đều có chút khó coi. Trong mộ đạo nhất thời an tĩnh lại, trừ nơi bọn họ đang đứng có ánh đèn pin sáng ngời, trước sau đều một mảnh đen kịt.

“Chẳng lẽ nơi này còn có những người khác?” Mã Văn Thanh tay vừa động, một bả đao đã xuất hiện.

Lăng Vân quan sát hai bên hồi lâu, chợt nói: “Kỳ thật còn có một điểm không thể hiểu nổi, nếu như chúng ta quay trở lại điểm xuất phát, vậy chúng ta qua chỗ ngoặt lúc nào?” Mọi người lại im lặng, quả thật, bọn họ vẫn luôn đi thẳng về phía trước.

https://thuviensach.vn

"…" Mọi người nhìn trước nhìn sau, mộ đạo tối thui căn bản không trông thấy điểm cuối.

Trần Ngọc dịch một bước sang phía Phong Hàn ở bên cạnh, sau khi vào vài ngôi mộ, Trần Ngọc đã phát hiện, hình như thật sự thể chế có vấn đề, bất kể có bao nhiêu người cùng hạ địa, cậu vẫn là người gặp xui xẻo nhất. Vì vậy, kể từ lúc bắt đầu tiến vào mộ địa, trong lòng cậu liền khẩn trương, bất quá không biểu hiện ra mà thôi.

Phong Hàn cảm giác bàn tay hắn đang nắm lấy dần trở nên lạnh lẽo mà trắng bệch, thản nhiên nhìn Trần Ngọc một cái.

"Chúng ta đi một vòng lại trở về điểm xuất phát, theo tình hình này, tuyệt đối đã gặp quỷ đả tường." Mã Văn Thanh lên tiếng phân tích.

"Ân, tóm lại trước không đi nữa, chờ chúng ta nghiên cứu ra cách rời khỏi đây sẽ tiếp tục tiến vào trong." Giáo sư An đề nghị, sau đó ông liếc mắt nhìn những đội viên khảo cổ mình mang đến, tựa hồ cũng đã mệt mỏi kiệt sức, chỉ trừ Vưu bộ trưởng và Lăng Vân còn chút ít tinh thần, ông thở dài, nói tiếp: "Đi lâu vậy rồi, cũng nên nghỉ ngơi một chút."

Vưu bộ trưởng và Lăng Vân đồng thời ngẩng đầu nhìn Phong Hàn, thấy hắn vẫn diện vô biểu tình, nhưng dừng bước, liền cũng bày tỏ đồng ý, bảo người khác chuẩn bị cơm trưa.

Trần Ngọc cùng Phong Hàn tựa vào tường, có lẽ do khẩn trương quá độ, Trần Ngọc cảm thấy dạ dày có hơi đau, liền đưa lương khô cho Mã Văn Thanh, còn cậu thì dựa vào Phong Hàn nhắm mắt nghỉ ngơi. Báo con từ trong ***g ngực của Trần Ngọc nhảy ra ngoài, vốn định dùng móng vuốt gọi Trần Ngọc bồi nó chơi, nhưng trông thấy đôi mắt lạnh lẽo của Phong Hàn quét tới, lập tức kêu lên một tiếng nho nhỏ, xoay người chạy về phía Mã Văn Thanh ở bên kia.

https://thuviensach.vn

Sau đó bên tai toàn là là giọng nói oán trách không dứt của Mã Văn Thanh, “Ta nói Tiểu Trần Ngọc, ngươi rốt cuộc còn quan tâm đến tiểu hỗn đản này hay không a, ăn no uống đủ rồi mà còn ở đây làm ầm ĩ. Ta nướng nó lên ăn bây giờ, ta ăn thật đấy! Ta kháo a, nó đây rốt cuộc là muốn làm cái khỉ gì?!”

Trần Ngọc miễn cưỡng mở mắt, báo con cắn cánh tay của Mã Văn Thanh cố gắng kéo đến bình nước bên cạnh, hồi lâu, Trần Ngọc nói: “Nó… hình như muốn tắm.”

“Ngươi xác định sủng vật ngươi nuôi chưa thành tinh?! Ăn đồ chín, thích dính lấy người ta làm nũng, bắt nạt kẻ yếu, còn dám con mẹ nó sạch sẽ hơn cả lão tử!”

Trần Ngọc dần thanh tỉnh, báo con gần đây thật là càng ngày càng vô pháp vô thiên, bất quá, bị báo con dùng thân thể béo tròn như mèo con lắc lắc cọ cọ, giống như con nít mở to đôi mắt ngập nước ngây thơ mà nhìn,… Thật đứng là rất khó cự tuyệt a – mặc dù đã có thể khẳng định báo con chỉ là đang giả bộ đáng thương mà thôi.

Giống như bây giờ, sau khi dày vò Mã Văn Thanh chí cao khí ngạo, báo con đi tới bên cạnh mấy nữ đội viên khảo cổ, ngoan ngoãn như chú mèo nhỏ, thỏa mãn nhai thịt khô người khác đưa cho.

Mặt đầy hắc tuyến nghiêng đầu sang chỗ khác, Trần Ngọc cùng Phong Hàn đơn giản ăn một chút, lại bắt đầu buồn ngủ. Cứ cảm thấy có gì đó không yên lòng, cuối cùng Trần Ngọc tiến tới bên tai Phong Hàn thấp giọng nói: “Ta cảm giác trong mộ này nhất định có thứ gì đó, ngươi ngàn vạn lần đừng cách ta quá xa.” Nói xong mới cúi đầu ngủ. Nhớ lại lúc người này đột nhiên mất tích, Trần Ngọc liền nắm lấy góc tay áo của hắn.

Khóe miệng Phong Hàn nhếch lên, ngay cả ánh mắt cũng trở nên ôn hòa.

https://thuviensach.vn

Lăng Vân quay đầu, thấp giọng oán trách với Vưu bộ trưởng, Vưu bộ trưởng có chút hăng hái quan sát một hồi, dù sao từ trên mặt Phong Hàn có thể bắt gặp biểu tình khác là việc rất không dễ dàng. Cuối cùng phất phất tay, nói: "Ngươi chú trọng những thứ này căn bản không có ý nghĩa, chính ngươi cũng hiểu, Phong không có trái tim, hắn không thể quan tâm để ý đến bất cứ ai. Đối với vị thiếu gia của đạo mộ thế gia kia, thay vì nói là thân cận, không bằng nói là dục vọng độc chiếm với tế phẩm. Chờ chủ nhân thu thập hết thảy mọi thứ, tế phẩm cũng sẽ không cần đến nữa. Lăng Vân, ngươi luôn là người lý trí, đừng đặt thứ tình cảm ngu xuẩn dư thừa và ý muốn của mình lên trên."

Lăng Vân hừ một tiếng, không nhịn được lại quay sang nhìn, phát hiện Phong Hàn cắn đứt ngón tay, để máu chảy xuống cổ Trần Ngọc. Cô chợt quay đầu, nhanh chóng nói: "Ngươi thật khẳng định -"

Sau đó, Lăng Vân đen mặt nhìn Vưu bộ trưởng đang bàn bạc gì đó với La Khuynh ở bên cạnh, mặt mỉm cười, phong độ thật tốt, một bộ đang tính toán chuẩn bị tập trung vào mấy chuyện yêu đương hắn vẫn xem thường.

…

Trần Ngọc phát hiện mình cư nhiên trong thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi vào buổi trưa mà ngủ say, sau khi tỉnh lại cậu cảm thấy cổ họng khô rát, khi đứng lên cầm lấy bình nước mới nhận thấy, trừ chỗ có ánh sáng của bếp không khói, mọi người thế mà đều ngồi hoặc nằm ngủ.

Trần Ngọc giương mắt nhìn về phía Phong Hàn ở bên cạnh, chưa đầy hai giây, Phong Hàn nhanh chóng ngẩng đầu, trong mắt một mảnh lạnh lẽo, nhận ra là Trần Ngọc, sự giá lạnh kia mới dần dần thu hồi. Trần Ngọc làm bộ như trấn tĩnh dời mắt đi chỗ khác, kháo a, loại trực giác gì đây a, giống y hệt sát thủ.

https://thuviensach.vn

“Ngươi không cần khẩn trương, chỉ cần có ta, ngươi sẽ an toàn.” Hiểu được Trần Ngọc đang mất tự nhiên mà bất an, Phong Hàn mỉm cười an ủi.

Thấy trong đôi mắt sáng long lanh của Trần Ngọc có sự vui mừng cùng cảm động, Phong Hàn lại khẳng định thêm một câu: “Cho tới lúc này, trừ ta ra, vẫn chưa có kẻ nào có khả năng động đến tế phẩm của ta.”

Trần Ngọc khóe miệng run rẩy hỏi: “Cái gì gọi là trừ người ra? Nhân tiện, có thể nói một chút hay không, phần lớn kết cục tế phẩm của ngươi gặp phải là gì?”

Phong Hàn giả như đang hồi tưởng, “Kết cục của tế phẩm ư, hình như là bị ăn sạch. Dĩ nhiên, tế phẩm không nghe lời, ta sẽ đích thân động thủ thanh trừ, tình huống như thế cực ít, hơn nữa ngươi tuyệt đối sẽ nghe lời, đúng không?” Đôi mắt Phong Hàn mang theo sự an ủi, ngón tay theo đó xẹt qua đôi môi của Trần Ngọc từ từ hướng xuống cổ.

Cái gì gọi là đúng không ?!

Trần Ngọc nhìn chằm chằm Phong Hàn, thu hồi sự vui mừng trong mắt, khô khan hồi đáp: “Đúng vậy, có lẽ ta nên đa tạ ngươi đã khích lệ.” Kháo a, sao ngươi không nói thẳng ra là ta không có cốt khí. Mặc dù cắn răng nghiến lợi, nhưng Trần Ngọc không dám hỏi thêm gì nữa. Nhưng cậu cảm thấy chung quanh đột nhiên lạnh buốt, xung quanh Phong Hàn tựa hồ cũng không an toàn như cậu nghĩ.

Đúng lúc ấy thì ở phía sau, trong mộ đạo an tĩnh, truyền đến tiếng bước chân, mặc dù thanh âm không lớn, nhưng cực kỳ rõ ràng.

Từng bước từng bước hướng về nơi bọn họ đang nghỉ ngơi, Trần Ngọc phát hiện báo con đang nằm ngủ trên đùi cậu lỗ tai giật giật, cũng ngẩng đầu lên, nhìn về phía bên trái của mộ đạo. Như vậy, bọn họ vừa mới tới được mộ đạo, hoặc có lẽ, bọn họ đã đi rất nhiều vòng rồi.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc không tự chủ được túm lấy Phong Hàn ở bên cạnh, trong lòng thề, đợi khi tìm được phụ thân, tháo Thanh Long Hoàn ra, cũng không bao giờ hạ địa nữa. Lão đầu tử nhà mình nói rất đúng, Trần gia quả nhiên thích hợp truyền cho Thẩm Tuyên hơn.

Trong bóng tối dần dần lộ ra một cái bóng, Trần Ngọc nuốt nước miếng, bóng đen kia dừng lại bên cạnh một bức tượng, sau đó bất động, mà nơi đó vừa hay không nằm trong phạm vi ánh đèn chiếu đến. Nếu như không phải Trần Ngọc vẫn tỉnh, đại khái sẽ cho rằng nới ấy chẳng qua chỉ là bức tượng người bằng vàng ròng mà thôi.

Trần Ngọc lặng lẽ lôi súng lục ra, sau đó phát hiện La Khuynh cư nhiên cũng tỉnh dậy, đang nhìn không chớp mắt sang bên kia, đồng thời cất giọng hỏi: “Ai ở đó?” Một tiếng này đánh thức không ít người, dù sao cũng không phải là buổi tối, mộ ngươi đều ngủ không sâu.

“Là ta.” Đơn độc bước ra.

Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm, cau mày nhìn người từ từ đi ra, cư nhiên lại là Đỗ Cương làm cái gì cũng nghiêm chỉnh hết mức.

Mã Văn Thanh mơ hồ lẩm bẩm: “Ta nói ngươi đừng có việc gì lại đi giả thần giả quỷ có được không.”

Giáo sư An ngồi dậy, hỏi: “Sao thế, Tiểu Đỗ, có phải phát hiện ra điều gì hay không?”

Đỗ Cương thật ra thì rất anh tuấn, chỉ có điều quá coi trọng điều tra cùng công việc nghiên cứu, bình thường vẫn luôn một bộ nghiêm cẩn đứng đắn, ngoại trừ cao ngạo, khiến cho ta cảm giác đây chính là hình ảnh minh họa cho con mọt sách.

Đỗ Cương gật đầu, “Vâng, giáo sư, vừa nãy ta nhân lúc mọi người nghỉ ngơi, lại đi một vòng, căn cứ theo dấu hiệu mà Phong tiên sinh để lại,

https://thuviensach.vn

phát hiện nơi này có một trăm bức tượng bằng vàng, cách mười mét sẽ có một bức, nói cách khác, nơi chúng ta đi, phải là một vòng tròn 1000m.”

Trần Ngọc không khỏi có phần kính nể Đỗ Cương, lúc mọi người đều nghỉ ngơi, hắn vẫn tiếp tục không biết mệt nghiên cứu đường thoát ra ngoài. Người này ngoại trừ tính tình cao ngạo ra, thật ra thì cũng không tệ lắm,

“Ân, như vậy a, xem ra quả nhiên là quỷ đả tường.” Giáo sư An gật đầu một cái.

Trong đám người đi theo Vưu bộ trưởng có kẻ cười ra tiếng, “Thì ra đội viên khảo cổ quốc gia cũng sẽ mê tín a.”

Đỗ Cương trừng lớn con mắt như muốn phát hỏa, giáo sư An hướng hắn khoát tay áo, cười nói: “Đây cũng không phải là mê tín, mặc dù tên gọi có chút lạ lùng, hiện tượng quỷ đả tường thế nhưng có thật. Căn cứ vào lý luận sinh vật học, bản chất vận động của sinh vật là chuyển động tròn. Mà loại quy luật vận động này, rõ ràng nhất là khi không có mục tiêu.”

“Nếu như che lại đôi mắt của một loài động vật, là chim bay trên trời, hay động vật trên mặt đất, đều không tự chủ và vận động theo lộ tuyến vòng tròn. Dĩ nhiên, con người cũng giống vậy.”

Vưu bộ trưởng cao gầy ở bên cạnh nhếch miệng cười một tiếng, tiếp lời của giáo sư An: “Thế nhưng, giáo sư! Chúng ta không bị che mắt, hơn nữa, ta nhưng thật nhìn không ra nơi này có cái gì là vòng tròn.” Nói xong dùng đèn pin chiếu ra xa, đèn pin mắt sói có thể chiếu sáng rất xa, mộ đạo này vô luận nhìn như thế nào, đều là thẳng tắp.

-END 56-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Giáo sư An nhìn theo ánh đèn pin, lắc đầu, nói: “Chúng ta vẫn luôn đi thẳng, là bởi vì đại não có thể điều chỉnh phương hướng cho chúng ta. Thế nhưng, mắt nhìn không nhất định là chân thật, có lúc, bởi vì thị giác truyền tín hiệu khác biệt khiến đại não chúng ta trở nên hỗn loạn, sẽ phán đoán sai lầm, cho nên không điều chỉnh được phương hướng. Nói cách khác, trong ngôi mộ này phải có cơ quan xảo diệu nào đó, làm cho chúng ta cảm thấy mộ đạo vốn là đường tròn trở thành thẳng tắp.”

Nghe xong những lời này, Trần Ngọc giật mình, giơ đèn pin cầm tay đi dọc theo thạch bích bên cạnh, nếu như nói thị giác khác biệt, vậy có khi nào trên vách tường xung quanh sẽ bố trí vô số tấm gương nhỏ, lợi dụng nguyên lý phản xạ ánh sáng, khiến cho cho con đường vốn ngoằn ngoèo thành đường thẳng? Song đi đã lâu, mà trên thạch bích vẫn không có gì cả.

Thấy động tác của Trần Ngọc, Đỗ Cương chợt vỗ vỗ đầu, từ trong balô lấy xẻng dò dùng trong khảo cổ ra, nối hơn chục các khúc lại với nhau, tức khắc nó đã dài hơn mười thước. Hắn lấy tay ra hiệu với Trần Ngọc, Trần Ngọc cười cười, hiểu được ý định của Đỗ Cương, hai người mỗi người cầm một đầu, hợp lực hướng bên tường đi tới.

Lúc hai người ngừng lại, tất cả mọi người đều sửng sốt. Hiện tượng kỳ quái xuất hiện, vách tường vẫn thẳng tắp, nhưng xẻng dò khảo cổ khi ở giữa đường vẫn thẳng lúc đến gần bên tường lại biến cong. Không có ai động tới xẻng dò, nói cách khác, đây căn bản không được thành lập.

https://thuviensach.vn

Đỗ Cương xem xét một lượt qua chiếc xẻng, ngẩng đầu lên nhìn mọi người, nói: “Quả nhiên, xẻng dò hoàn hảo không tổn hao gì, nhưng thoạt nhìn đùng là bị cong, chúng ta thật sự bị ánh sáng đánh lừa.”

“Ân, hơn nữa ta mới vừa phát hiện ra, mức độ bẻ cong của xẻng dò ở xung quanh tượng người nghiêm trọng nhất, chẳng lẽ tượng người này -” Trần Ngọc nhìn chằm chằm tượng người một hồi, chợt nhớ tới điều gì, liền từ balô của mình lôi la bàn ra, “La bàn không thể dùng, bây giờ mọi người có thể xem thử xem, đồng hồ đeo tay còn dùng được hay không.”

“A, không được.”

“Thật đấy, la bàn và đồng hồ đeo tay đều không dùng được.”

“Đồng hồ điện tử cử ta hình như không sao hết.”

“Ngu ngốc, không ai hỏi đồng hồ điện tử của ngươi!”

“…”

Giáo sư An vui mừng nhìn Trần Ngọc cùng Đỗ Cương, gật đầu khẳng định nói: “Cái này đã giải thích tất cả, xem ra những tượng người đặt ở đây cũng không phải không có mục đích, bên trong chúng chắc có chứa một loại vật chất nào đó, khiến cho từ trường cùng điện trường hỗn loạn, sau đó tia sáng đi qua loại từ trường và điện trường này, khiến cho thị giác của chúng ta bị đánh lừa.”

Nhận được lời giải thích, tất cả mọi người ở trong mộ đạo đều lộ ra khuôn mặt vui mừng, trong tiềm thức thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng vấn đề lại một lần nữa quay về mốc ban đầu, làm cách nào để rời khỏi đây. Hơn nữa trong mộ đạo này hắn vẫn còn tồn tại người hoặc thứ gì đó mà họ không biết, chẳng thế thì ký hiệu mà Mã Văn Thanh để lại đã chạy tới chỗ nào. Mọi người nghĩ đến đủ loại khả năng, từng người một lật

https://thuviensach.vn

ngược vấn đề, mắt thấy kết luận đã và đang phát triển theo hướng càng ngày càng kinh khủng.

Phong Hàn dựa vào tường, nghiêng đầu nhìn tượng người một lúc, chợt nói: “Bây giờ, chúng ta đi lại một lần.” Mọi người yên tĩnh, không có ai phản đối. mọi người tin chắc, chỉ cần có Phong Hàn, vấn đề gì cũng có thể giải quyết.

Lăng Vân híp mắt nhìn Phong Hàn ở tít phía trước, không sai, đó chính là Phong, cho dù lạnh lùng, cũng vẫn khiến cho người ta phải chú mục. Bất quá, Phong chỉ thích hợp đứng ở nơi cao nhất, ở trong đám đông, tuyệt đối không thích hợp với hắn.

Hai phe kiểm lại nhân số, bắt đầu lôi kéo nhau tiến về phía trước, Phong Hàn đi đầu tiên, Đỗ Cương ở sau cùng. Trần Ngọc đi theo sau lưng Phong Hàn để ý thấy hắn vẫn một mực cẩn thận quan sát tượng người bằng vàng ở hai bên. Chẳng lẽ Phong Hàn phát hiện ra điều gì? Là quan tâm đến cơ quan trên thân thể chúng sao.

Bên cạnh Trần Ngọc là Mã Văn Thanh, kết quả La Khuynh mới vừa lại gần nói hai câu, Mã Văn Thanh đã rất sảng khoái để cho La Khuynh đi giữa hai người. Trần Ngọc cũng không thấy sao cả, bất quá báo con trong ngực cậu vung vẩy đuôi, nhảy lên bên bả vai Trần Ngọc sát cạnh Phong Hàn. Trần Ngọc giơ tay lên sờ sờ đầu tiểu tử kia, quay đầu sang phía La Khuynh cười nói: “Tiểu Mập tựa hồ sợ người lạ.”

La Khuynh ánh mắt đen láy lấp lóe, cười ôn hòa nói: “Thật là một tiểu tử xinh đẹp khả ái, giống y chủ nhân của nó.” Ngắm nhìn gò má xinh đẹp của Trần Ngọc, La Khuynh càng cười đến mức sáng lạn, “Đúng rồi, nghe nói Trần tiểu huynh đệ cũng rất lợi hại, ở trên biển giúp đỡ Phong tiên sinh vượt qua mối nguy của núi từ. Nếu như lát nữa thật gặp phải nguy hiểm gì, thì phiền toái.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc trừng mắt nhìn, đây thực là đang nói đến cậu? Lúc nào thì cậu giúp hắn? Miệng thì vẫn nói: “Đâu có, pho tượng kia là Phong Hàn bắn trúng, ta hầu như chỉ gây cản trợ cho hắn mà thôi.” Quả thật, nếu như không biết mình bị quấn lấy lôi đi, như vậy Phong Hàn cũng sẽ không bắn tên, bọn họ làm sao có thể vươt qua núi từ.

La Khuynh lắc đầu, híp mắt cười nói: “Trần tiểu huynh đệ thật đúng là khiêm tốn đấy, ta đều đã nghe Văn Thanh ca nói cả rồi.”

Trần Ngọc híp mắt nhìn về phía La Khuynh ở bên cạnh, nếu như không phải có cô ta, đập cái tên khốn kia nhất định rất thoải mái. Mã Văn Thanh sau khi nhìn thấy mỹ nữ a, cái miệng căn bản không khép lại được. Trần Ngọc vừa tưởng tưởng đến cảnh tượng oánh Mã Văn Thanh trong đầu, vừa âm thầm cắn răng, La Khuynh trái lại vô cùng hăng hái, tiếp tục lôi kéo Trần Ngọc tán gẫu.

Đúng lúc ấy, cánh tay Phong Hàn lôi kéo Trần Ngọc chợt căng thẳng, Trần Ngọc quay đầu nhìn, Phong Hàn đang nhìn chằm chằm vào một tượng người, bởi vì Phong Hàn lười phải cầm đền pin, mấy tượng người phía trước đều là đèn mỏ trên đầu của Trần Ngọc chiếu tới, nhưng không được rõ ràng. Trần Ngọc quan sát một lúc, cũng không thấy có gì khác thường.

Sau đó Trần Ngọc cảm thấy được báo con lại bắt đầu di động, thân thể mũm mĩm lui về phía sau trượt một phát, thiếu chút nữa té xuống.

Trần Ngọc nhăn mi, chợt nhận ra pho tượng này cách các pho tượng khác tựa hồ quá gần, căn bản chưa đến năm thước. Thế nhưng, Đỗ Cương cũng đã nói, khoảng cách giữa hai pho tượng phải đến mười thước. Trần Ngọc quay đầu sang hướng khác nhìn thử, tượng ở hai bên mộ đạo tương xứng với nhau, quả nhiên bên kia không có pho tượng nào. Nói cách khác, đáng lẽ không thể có một pho tượng ở đây.

https://thuviensach.vn

“Ân?” Phong Hàn tựa hồ nghi hoặc không hiểu, sau đó từ từ giơ tay lên.

Trần Ngọc bất khả tư nghị phát hiện pho tượng kia tựa hồ hơi run rẩy, sau đó từ trên người pho tượng chợt phóng ra một thứ vừa mảnh vừa dài, vật nọ trực tiếp bỏ qua Phong Hàn và Trần Ngọc, La Khuynh lập tức hất tay Mã Văn Thanh ra, nhào vào trong ngực Trần Ngọc, xúc tu thất bại trong việc tấn công La Khuynh, sau đó trong một thoáng thanh đao Mã Văn Thanh cầm ở tay lóe sáng, nhanh chóng tránh ra, bất ngờ cuốn lấy người thứ năm kéo về phía pho tượng. Toàn bộ động tác đều nhanh đến mức không thể tin được.

Sau đó Trần Ngọc phát hiện, pho tượng trước mặt Phong Hàn đã biến mất, trên tường chỉ còn lại một cửa động bị phá tung, kích thước chỉ có thể cho một người đi qua. Lúc trước “pho tượng” kia đứng ở bên tường, chắc là để ngăn cho cửa động này không bị người ta phát hiện, suy tính quả thật rất chu đáo, nhưng vẫn bị Phong Hàn nhận ra.

Người bị quấn lấy, đang bị “pho tượng” nhanh chóng kéo sâu vào trong. Tiếng kêu thảm thiết bên tai không dứt.

“Buông ra!” Phong Hàn cấp tốc liếc nhìn La Khuynh, ở một giây kế tiếp khi La Khuynh rời khỏi người Trần Ngọc, liền lôi Trần Ngọc vọt vào.

Cái động này hẳn là thông với đường vào cửa mộ bên trong, xem hình dạng thì chắc trước đây người tiến vào không tìm được đường ra, trực tiếp dùng thuốc nổ bộc phá.

Phong Hàn không hề ngừng lại, trực tiếp lôi Trần Ngọc hướng bên trong đuổi theo.

Bên trong là một đại sảnh, địa thế hơi thấp so với mộ đạo ở bên ngoài, có đặt những chiếc xe ngựa bằng đồng xanh, hai chiếc bị đổ trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

Mục đích của Phong Hàn là cứu người, Trần Ngọc vì vậy không níu kéo, cũng liều mạng đuổi theo người kia.

Bất quá, Phong Hàn tại sao không tự mình đuổi theo? Lôi thêm mình như vậy thật ra thì quá lãng phí thời gian. Hơn nữa, Trần Ngọc híp mắt nhìn "pho tượng" ở phía trước, cái thứ vừa mảnh vừa dài tựa như tay kia, thật sự là loài người?

Mặc dù tốc độ của "pho tượng" rất nhanh, nhưng dưới tình huống phải mang theo một người, hiển nhiên vẫn không thể sánh với Phong Hàn, không mất lớn thời gian, đã bị Phong Hàn bắt kịp, sau đó Trần Ngọc nghe thấy tiếng kim loại nặng nề đập xuống đất.

Đợi đến khi hít thở ổn định, Trần Ngọc ngẩng đầu, phát hiện trên đất có vết máu, một thanh chủy thủ đang nằm trên mặt đất, bên cạnh là vị đội viên khảo cổ đáng thương. Trên cổ hắn có dấu vết bị dây siết, hơn nữa còn xuất hiện những chấm tròn cỡ tiền xu màu tím đen. Trần Ngọc vội tiến lại gần tra xét tình trạng của hắn, đội viên khảo cổ chỉ hôn mê tạm thời, trên người không có bất cứ vết thương nào.

Lúc này, mọi người cũng đều chạy tới nơi. Giáo sư An trước kiểm tra đội viên bị thương, sau đó nói lời cảm ơn với Phong Hàn và Trần Ngọc, an bài những đội viên khác đem người khiêng đi.

"Phong, ngươi không sao chứ, thứ đó rốt cuộc là gì?" Lăng Vân lại gần ân cần thăm hỏi.

Phong Hàn diện vô biểu tình nhìn cửa động nơi "pho tượng" biến mất, lắc đầu.

Ngoại trừ Phong Hàn, Trần Ngọc là người duy nhất thấy rõ "pho tượng" kia, dĩ nhiên cậu tình nguyện coi như mình không biết gì hết. Khi Mã Văn Thanh tới hỏi dò, liền bắt gặp vẻ mặt cố nén nôn mửa của Trần Ngọc.

https://thuviensach.vn

La Khuynh cười vỗ vỗ sau lưng Trần Ngọc, an ủi; “Giáo sư An nói, không nên để ý niệm chi phối, có lẽ vật kia không mấy lợi hại, dù sao chỉ trong chớp mắt đã bị ngươi cùng Phong tiên sinh đuổi đi.”

“Rốt cuộc là thứ gì vậy?”

“Thật may là có Phong ca ở đây, tìm được cửa vào, người cũng không sao.”

Trần Ngọc khẽ vuốt cái dạ dày đang nhói đau của mình, trong tiếng thảo luận của mọi người vô lực sửa lại: “Đó là do Phong Hàn đuổi đi, không bao gồm ta.” Đại sảnh rất lớn, trên mặt đất lát đá hoa xanh, Trần Ngọc chuẩn bị trước khi rời khỏi chỗ này nghỉ ngơi một chút.

Một cánh tay lạnh như băng đưa qua, kéo Trần Ngọc đang muốn ngồi xuống, để cho Trần Ngọc dựa vào trên người mình, Phong Hàn nhàn nhạt nói: “Nơi này hẳn là hố tuẫn táng, xem ra rất khó tìm thấy chủ mộ thất. Bất quá, ở đây còn sót lại trang bị lặn, trừ chúng ta, quả nhiên còn có những vị khách khác.”

Nhìn theo tầm mắt của Phong Hàn, mặt đất phía bên phải của đại sảnh, có một bộ áo lặn, bao gồm nón bảo hộ cùng bình dưỡng khí, có điều trên áo lặn tựa hồ có không ít vết máu. Hơn nữa, dọc theo vết máu, trong đại sảnh trên đất còn có một cánh tay.

“Chủ nhân của cánh tay gặp sự cố ngoài ý muốn, nhưng cũng có thể bởi vì nội chiến.” Vưu bộ trưởng lên tiếng phân tích.

Trần Ngọc nhớ đến phụ thân, nỗi bất an trong lòng chợt tăng lên.

Đám người giáo sư An lại lộ ra thần sắc trấn tĩnh cùng vui mừng như điên, ở trong phòng chụp hình, Lăng Vân và Vưu bộ trưởng chỉ huy người tìm kiếm cửa vào.

https://thuviensach.vn

Không mất lớn thời gian, Vưu bộ trưởng đã qua nói với Phong Hàn: “Phong, chúng ta đã tra xét bốn phía, nơi có thể đến đều là hố tuẫn táng, bên trong có không ít là đồ dùng của nữ nhân, không loại bỏ khả năng mộ chủ là nữ. Hơn nữa cánh cửa tận cùng bên trong trên có khóa, không thể mở ra. Bất quá, thạch thất tựa hồ có chút tà môn.”

Trông thấy ánh mắt nghi vấn của Phong Hàn, Vưu bộ trưởng do dự một chút, tiếp tục nói: “Thạch thất kia, trên tường không ngừng rỉ máu ra bên ngoài. Nếu như muốn tiến vào, e là phải nhờ vị bằng hữu kia của ngài hỗ trợ mở khóa.”

Phong Hàn cau mày, nhìn Trần Ngọc đang đổ môi lạnh một cái, nói: “Không nhất thiết phải đi vào, đó hẳn là nơi chôn thợ xây mộ. Địa cung chắc ở bên dưới, chỉ cần tìm đường xuống đó là được.”

Vưu bộ trưởng gật đầu, con đường thông với địa cung ở tầng dưới cuối cùng cũng được tìm thấy ở trong đại sảnh này, phía dưới một chiếc xe ngựa đồng xanh, lộ ra một cửa động tương đối hẹp, Phong Hàn đỡ Trần Ngọc đi xuống trước tiên.

Mộ đạo ở tầng này so với hai tầng trên càng thêm hoa lệ, trong mộ đạo đốt đèn, hẳn là mới được người tiến vào thắp, hai bên vách tường, ngay cả mái vòm cũng đều là chạm khắc hoa văn và bích họa tinh mỹ.

Hơn nữa vật bồi táng ở đây phần lớn là tơ lụa, đồ trang sức, hiển nhiên khả năng chủ nhân ngôi mộ là nữ rất cao.

“Bộ trưởng, tìm thấy chủ mộ thất rồi!” Người cao gầy bên cạnh Vưu bộ trưởng tiến lại hồi báo, đồng thời mang theo nụ cười nhìn sang giáo sư An ở phía đối diện, người của đội khảo cổ ở phương diện này, rõ ràng không bằng bọn họ.

“Vậy bây giờ qua đó xem một chút.” Phong Hàn lập tức đứng lên, trước đi về phía chủ mộ thất.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc cảm thấy Phong Hàn toàn thân căng thẳng, tựa hồ như đang kích động cùng mong đợi cái gì đó. Kinh ngạc nhìn hắn, một Phong Hàn như vậy thật sự hiếm thấy. Mọi việc hình như tiến triển rất thuận lợi? Chủ mộ thất đã tìm được, Thanh Long Hoàn của mình, đồ vật mà Phong Hàn muốn tìm, toàn bộ có thể đã có lời giải.

Khi bọn họ tiến vào nơi chủ mộ thất, không hẹn mà cùng ngây ngẩn cả người.

Xe ngựa trong hố tuẫn táng so với tầng thứ hai thì lớn hơn, nhưng khi vào trong phòng, lại phát hiện vô luận là màn che hay bích họa, tất cả đều là màu đỏ chói mắt.

-END 57-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Mộ thất màu đỏ? Trung Quốc thời cổ đại, mai táng trọng bạch, thông thường tang phục cùng với đồ dùng linh đường đều là màu trắng. Mà bên trong mộ thất này, trên tường vẽ tiên tử mặc váy đỏ, bên chân là tường vân thải phượng, lẳng lặng đón gió mà đứng, tựa hồ muốn nghe giai điệu diễn tấu du dương cổ xưa. Trên màn che rủ xuống từ trên đỉnh thêu uyên ương có đôi có cặp, chính giữa quan sàng cũng được trải tấm đệm đỏ thắm, một cỗ quan tài đang đặt ở trên giường.

Khoa trương nhất chính là, phía bên phải mộ thất có một ao nước đường kính chừng năm thước, khói bay lượn lờ, trên đóa hoa sen bằng bạch ngọc khổng lồ nâng một chiếc giường hẹp, trên chiếc áo ngủ bằng gấm đỏ thẫm thêu uyên ương giống nhau bày một chiếc khay đồng, một bầu rượu cùng hai chiếc chén bạch ngọc.

Mọi người vừa nhìn vừa trợn mắt há hốc miệng, nếu như không phải có quan tài đặt ở chính giữa, bọn họ thậm chí còn không thể xác định được đây là mộ thất hay phòng tân hôn.

Phong Hàn diện vô biểu tình ngắm nhìn bốn phía trước sau, rồi đi về phía chiếc quan tài ở chính giữa, đẩy nắp quan tài sang bên cạnh.

Trần Ngọc vẫn đi sát theo Phong Hàn, lúc này không nhịn được tò mò tiến đến nhìn vào trong, lại phát hiện bên trong bày một bộ áo cưới màu đỏ, trên gối ngọc là mũ phượng cùng đồ trang sức, nhưng duy độc không thấy hài cốt đâu.

https://thuviensach.vn

Phong Hàn tựa hồ cũng không ngờ rằng sẽ có việc này, trên mặt lộ rõ vẻ nghi hoặc. Trần Ngọc cảm thấy toàn cảnh màu đỏ có chút quỷ dị, cẩn thận lùi về sau một bước, thấp giọng nói: “Chẳng lẽ là y quan chủng?” (y quan chủng: mộ chỉ chôn quần áo và di vật của người chết, không có hài cốt)

“Không phải.” Phong Hàn không chút nghĩ ngợi trả lời, “Hơn nữa, chúng ta ngay từ đầu đã tìm sai rồi, ta sớm nên nghĩ đến, với quy mô thế này, căn bản không phải chủ mộ thất, người ở đây nên là tuẫn táng giả* có địa vị tương đối cao.”

(tuẫn táng giả: người mai táng theo)

“A, không hổ là Phong tiên sinh, nhanh như vậy đã nhận ra vấn đề, nơi này quả thực không phải là chủ mộ thất.” La Khuynh tán thưởng nhìn Phong Hàn.

“Chẳng lẽ La tiểu thư biết gì sao? Có thể giải thích cho chúng ta một chút hay không?” Giáo sư An say mê khảo cổ, đang ở phía sau Phong Hàn và Trần Ngọc, nghe được lời La Khuynh nói, quay đầu ân cần hỏi.

La Khuynh gật đầu một cái, trong mắt nụ cười lưu động, phong tình vạn chủng, “Đúng như Phong ca đã nói, người chôn cất ở đây chính là thiếp thất mà chủ nhân ngôi mộ sủng ái nhất.”

Lăng Vân không khỏi bật thốt lên: “Ý, là thiếp thất? Không phải chính thê?”

La Khuynh gật đầu một cái, vẫn như cũ cười híp mắt nói: “Không phải là chính thê, quách của chính thê nằm bên cạnh chủ nhân ngôi mộ, nếu như các ngươi có thể tìm được chủ mộ thất, đương nhiên sẽ trông thấy nó.”

Lăng Vân gật đầu, vậy sớm muộn gì cũng có thể nhìn thấy, quan sát bốn phía, Lăng Vân nhướn mi, lại hỏi: “Bất quá, tại sao lại bố trí thành cái

https://thuviensach.vn

dạng này? Giống như là muốn động phòng hoa chúc bái đường thành thân vậy."

La Khuynh cất tiếng cười thanh thúy, ánh mắt đen láy lóng lánh, đáp: "Bởi vì vào cái đêm chủ nhân ngôi mộ cưới người thiếp mà hắn sủng ái nhất, đồng thời cũng là người quan trọng nhất đối với hắn, bệnh cũ tái phát, chưa kịp động phòng liền qua đời. Chính thê hiền hậu không đành lòng thấy chủ nhân ngôi mộ mang theo tiếc nuối ra đi, định thực hiện nguyện vọng thay cho trượng phu, ở trong mộ thất này sắp đặt một gian để quách đặc biệt, đem vị thiếp thân chưa qua cửa đưa vào tuẫn táng cùng."

Mã Văn Thanh đau lòng vạn phần nói; "Ta kháo, bà vợ cả này tâm địa quá ác độc, ta thấy bà ta chính là ghen tỵ với cô vợ bé trẻ tuổi lại xinh đẹp, người cũ không bằng người mới được sủng ái, ghi hận trong lòng. Tang lễ đương nhiên do vợ cả định đoạt, vì vậy đem cô vợ bé chôn cùng, nói không chừng chủ nhân ngôi mộ căn bản luyến tiếc. Chậc chậc, đáng thương thay cho một thiếu nữ như hoa như ngọc."

Trần Ngọc một cước đem Mã Văn Thanh đá văng: "Ta thấy ngươi suy tưởng hơi quá rồi, vào thời đó, đầy tớ cùng thê thiếp tuẫn táng theo mặc dù cực kỳ tàn ác, nhưng lại rất phổ biến, đây chưa chắc đã là ý của chủ nhân ngôi mộ. Những người thợ bị chôn theo khi nãy sao không thấy ngươi cảm khái như vậy."

La Khuynh cười liếc Mã Văn Thanh một cái, người đang giơ tay vốn định níu lấy Trần Ngọc trả thù bèn dừng lại, nhìn có chút ngây dại, than thở trong lòng: phong tư nhanh nhẹn, đại mỹ nữ dịu dàng cổ điển, thật sự rất đẹp mắt a, lần này theo tiểu Trần Ngọc tới cứu người, cho dù không gặp may với kim khí, cũng coi như không tệ lắm.

La Khuynh không để ý đến sự thất lễ của Mã Văn Thanh, chỉ hé miệng cười nói: "Ai biết được, chủ nhân ngôi mộ khi ấy còn chưa kịp để lại bất cứ di chúc gì liền qua đời, hơn nữa," La Khuynh dùng tay ưu nhã vén

https://thuviensach.vn

mái tóc rũ xuống, mỉm cười: “Đây chỉ là truyền thuyết được lưu lại trên đảo mà thôi.”

Cho dù là truyền thuyết, nhưng quách thất xếp đặt thành động phòng cũng thật sự tồn tại.

Vưu bộ trưởng lúc này mới lên tiếng: “Phong, xem ra là sơ xuất của người dưới. Bất quá, nếu không phải là chủ mộ thất, như vậy không liên quan đến thứ chúng ta muốn tìm.”

Phong Hàn diện vô biểu tình liếc nhìn hỉ phục trong quan, xoay người đi ra ngoài. Trần Ngọc cảm giác có chỗ nào đó không đúng, trong hầm xe ngựa thứ hai có chiếc xe bị xô đổ và thiết bị lặn bị bỏ lại, thuyết minh quả thật có trộm mộ đại giá quang lâm đến đây, nếu vậy tại sao những thứ kia không ai động vào? Hỉ phục không tính, nhưng mũ phượng khảm xung quanh các loại bảo thạch cũng tuyệt đối là trân phẩm hiếm thấy.

Nhưng Trần Ngọc hiển nhiên không có thời gian đi suy ngẫm vấn đề này, cậu bị Phong Hàn túm lấy kéo đi. Khi quay đầu lại, phát hiện La Khuynh cùng đang cười nhìn quách thất, chỉ có điều nụ cười kia không hề ấm áp.

Rời khỏi tẩm điện màu đỏ, Phong Hàn phân rõ phương hướng, đi về phía Bắc của mộ đạo. Trần Ngọc nhìn người phía trước, bàn tay lơ đãng chạm đến quyền trượng cứng rắn trong ngực. Trước khi tiến vào mộ đạo, Phong Hàn lại đem quyền trượng màu vàng giao cho Trần Ngọc bảo quản, lần này chưa thấy hắn đòi về, hơn nữa, kể từ sau khi vào đây, Phong Hàn tựa hồ thay đổi hắn, vội vàng mà nôn nóng, còn thường ngẩn người.

Mộ đạo chỉ cho phép—— hai người sóng vai mà đi, mà hai người ở đằng trước hiển nhiên đều có chút không yên lòng. Một người không biết đang suy nghĩ điều gì Trần Ngọc thì chằm chằm nhìn Phong Hàn quan sát dị thường của hắn.

https://thuviensach.vn

Khi chân trái Trần Ngọc vừa bước ra liền thụt xuống, cậu rốt cuộc lấy lại tinh thần, nhanh chóng lui về sau nửa bước. Phong Hàn đồng thời tóm lấy Trần Ngọc, trong mộ đạo chợt truyền đến tiếng sụp đổ.

Trần Ngọc lòng vẫn còn sợ hãi nhìn nơi mình mới vừa giẫm trúng, một khối đá xanh dài nửa thước vuông vức đã hoàn toàn lún xuống, bên trong sâu không thấy đáy, không kể đến ánh đèn ở hai bên, bên trong lóe lên hàn quang chẳng lành, phỏng chừng là đao kiếm hoặc vũ khí sắc bén nào đó.

Phần lớn mọi người còn đang ngẩng đầu nhìn phía trước, sau khi Trần Ngọc dẫn phát cơ quan, trên nóc chợt bay ra một con chim nhạn màu vàng kim. Quan sát kỹ mới nhận ra, không chỉ là màu vàng, con chim kia tựa hồ được làm từ vàng thật, đôi mắt được khảm bảo thạch màu đỏ.

Đây là cái gì cùng cái gì a? Kỹ thuật thời cổ đại phát triển đến như vậy sao? Khi Trần Ngọc không nhịn được muốn oán trách với Phong Hàn, phát hiện hắn đang lạnh lùng nhìn chằm chằm con chim màu vàng kia, mang theo hàn ý rõ rệt, ngay cả khí áp chung quanh hắn cũng bắt đầu hạ xuống.

Trần Ngọc lại liếc con chim kỳ quái đang dần dần giương cánh hé miệng, thật cẩn thận nhìn Phong Hàn nói: “Ta bảo, nó muốn bay tới đây, ta nghĩ nó không có thiện ý —— đáng chết!”

Trần Ngọc chỉ vừa kịp mắng một câu, trên không xuất hiện những lưỡi dao nhỏ màu vàng nhiều không đếm xuể , không nghi ngờ gì đều từ trên cánh của con chim đang bay kia thoát ra ngoài. Càng làm cho Trần Ngọc buồn bực hơn chính là Phong Hàn nãy giờ vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, giống như mang theo hận ý lạnh lẽo nhìn thú rất quen thuộc nào đó.

Trần Ngọc không thể không đẩy ngã Phong Hàn, trong nháy mắt đó, Trần Ngọc bắt đầu hối hận, Phong Hàn là quái vật, mình thì không, vạn nhất có nguy hiểm gì thì làm sao bây giờ. Hơn nữa, cậu chưa bao giờ là kẻ

https://thuviensach.vn

xả thân vì người khác… Bất quá, bỏ đi, dù sao Phong Hàn đã cứu cậu vô số lần, nói thế nào cũng không thấy thiệt thòi. Nhìn những thứ màu vàng kia phô thiên cái địa phóng tới trong nháy mắt, Trần Ngọc an ủi mình.

Khi ngã xuống đất Phong Hàn rốt cuộc phản ứng kịp, ý thức được tình hình hiện tại, hắn nhanh chóng đem balô sau lưng lên che phía trước Trần Ngọc, sau đó nhảy dựng lên.

Vì vậy, Trần Ngọc vạn phần may mắn nhìn vết xước nơi bả vai, đây là do lưỡi dao màu vàng xẹt qua làm bị thương, các lưỡi dao còn lại đều bị Phong Hàn đỡ lấy hoặc đánh rớt. Bao gồm cả con chim nhạn bằng vàng kia, vỡ nát tan tành nằm một góc trong mộ đạo. Bên trong chảy ra chất lỏng màu đen thành công ngăn cản những người muốn thò tay nhặt vật vừa tinh tế vừa nguy hiểm này lên.

Trần Ngọc cởi áo ra, cau mày nhìn bả vai của mình, quả nhiên đen thẫm một mảng, trên đao nhất định có độc. Bả vai vừa tê dại vừa nhột, còn đau đớn vô cùng. Mã Văn Thanh chạy tới, ôm Trần Ngọc gào thét: “Mau mau viết hết mật mã tài khoản ngân hàng ra!”

Phong Hàn chợt lạnh lùng lên tiếng: “Hắn không sao hết.”

Trần Ngọc rốt cuộc khiến cho mình trấn tĩnh lại, lau mồ hôi trên đầu, quay đầu nhìn bả vai, trên làn da có phần trắng bệch, màu đen càng lộ vẻ kinh khủng, bất quá màu đen kia thật sự đang từ từ giảm bớt, cuối cùng trở thành một chấm đen nhỏ, biến mất.

Thấy ánh mắt nghi hoặc của Trần Ngọc, Phong Hàn nói: “Là cổ của Thanh Long Hoàn, bọn chúng sẽ cướp lấy tính mạng của ngươi, nhưng cũng không dễ dàng để thứ khác xuống tay. Ngoài ra…” Trần Ngọc cảm thấy lực đạo nắm lấy cánh tay của cậu đột nhiên tăng lớn đến không thể chịu được, đôi mắt đen nhánh nhìn chằm chằm cậu mang theo sự tức giận thâm trầm: “Ta sẽ không vì hành động khi nãy của ngươi mà nói lời cảm

https://thuviensach.vn

ơn, người trừ việc vướng tay vướng chân ra, sẽ chỉ khiến ta mất đi tế phẩm của mình. Nhớ kỹ, mạng của ngươi từ ngày đó bắt đầu, chính là của ta, mấy hành động bộc phát của ngươi chỉ quấy nhiễu đến ta."

…

Trần Ngọc bi kịch phát hiện cho dù mình thật sự ngu xuẩn nghĩ đến việc xả thân cứu người, đổi lại kết quả nhận được chỉ là chiến tranh lạnh với Phong Hàn mà thôi, cậu thậm chí còn không thể hiểu được trong đầu Phong Hàn đang suy nghĩ cái gì.

Điều đáng mừng nhất chính là những người phía sau đều có đủ thời gian để đề phòng, không ai bị thương. Bất quá, cơ quan trong mộ đạo cũng càng ngày càng nhiều, hiển nhiên những người thợ mà Từ Phúc mang đến đã phát huy hoàn hảo tay nghề của mình. Qua hồi lâu, bọn họ rốt cuộc xác định, tầng này vẫn không có chủ mộ thất, bọn họ nhất định phải tìm kiếm cửa vào tầng tiếp theo. Thông qua ba tầng phía trên có thể thấy được, địa cung của Tần mộ này tương đối khổng lồ, hơn nữa phần lớn dưới mặt đất.

Phong Hàn tựa hồ hiểu rất rõ cơ quan trong cổ mộ, trừ con chim nhạn bằng vàng vừa nãy tạo ra sự cố ngoài ý muốn, đi theo dấu chân của Phong Hàn, đa số sẽ không gặp nguy hiểm.

Chỉ có điều, tâm tình của Phong Hàn tương đối xấu, giận dữ đi ở phía trước dẫn đường, không chú ý tới người đằng sau đã mệt mỏi khổ sở không thể tả. Hai đội viên khảo cổ đến thương lượng với Vưu bộ trưởng, "Có thể nghỉ ngơi một chút hay không? Mọi người đều đã đói bụng."

Vưu bộ trưởng liếc nhìn Phong Hàn ở phía trước vẫn đằng đằng sát khí như cũ, lông mày giương lên: "Chúng ta cũng không giống các ngươi nhàn nhã như vậy, còn có việc gấp phải xử lý. Ta nói, nhân viên khảo cổ dã ngoại sẽ không yếu ớt đến vậy chứ."

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc cảm thấy bụng của mình cũng bắt đầu kêu, đang chuẩn bị kháng nghị. Phong Hàn chợt ngừng lại, lạnh lùng nói: “Nơi này tương đối trống trải, không có cạm bẫy, tạm thời nghỉ ngơi ở đây. Trần Ngọc, ta đói bụng.” Cư nhiên còn đang chiến tranh lạnh, không chút do dự sai khiến mình…

Vưu bộ trưởng đẩy kính mắt không gọng, quay đầu lại nói: “Trước dừng lại ở chỗ này nghỉ ngơi, ngày mai tiếp tục.”

Mọi người khóe miệng co quắp giật giật nhìn Vưu bộ trưởng, ây ây, đãi ngộ khác biệt cũng rõ ràng quá đi.

Trần Ngọc lấy nồi nấu canh, đem thịt khô và rau đóng hộp thả vào, thế mà mùi thơm cũng lan tỏa tứ phía. Sau khi cho Phong Hàn và báo con ăn xong, Trần Ngọc múc thêm một chén nữa cho mình, rồi ném cái muỗng cho Mã Văn Thanh đang sáp lại bên cạnh.

Hôm nay đến phiên Trần Ngọc trực đêm, cậu ăn xong cơm chiều, bèn đi ngủ sớm hơn một chút. Rạng sáng, Trần Ngọc bị Đỗ Cương kêu tỉnh, buông báo con ấm áp trong ngực a, Trần Ngọc chui khỏi túi ngủ, khoác áo đứng dậy, đi tới ngồi xuống bên cạnh bếp không khói, cái rét lạnh trong mộ đạo bị xua tan không ít.

Mọi nơi yên tĩnh, Trần Ngọc từ trong ***g ngực lấy ra viên ngọc nhặt được trong quỷ thành ở sa mạc, ngọc này là vật phụ thân cậu vẫn mang theo bên mình. Lấy tay vuốt ve, Trần Ngọc cau chặt mi, phụ thân rốt cuộc ở đâu, tại sao không có bất kỳ đầu mối nào?

Đúng lúc ấy, bất chợt có một cánh tay khoác lên trên bả vai Trần Ngọc.

Trần Ngọc cứng đờ, chẳng lẽ cậu suy tư quá nhập thần, tại sao một chút động tĩnh cũng không nghe thấy được?

https://thuviensach.vn

-END 58-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Trần Ngọc im lặng không lên tiếng mà hối hận tiếp tục rũ mắt xuống nhìn chằm chằm mặt đất, cố gắng làm cho mình thoạt trông có vẻ như còn đắm chìm trong suy tư chưa lấy lại tinh thần, quả nhiên không nên chỉ có một người gác đêm, nhất là khi đang ở trong mộ! Dư quang nơi khóe mắt có thể liếc thấy cánh tay mảnh dẻ trắng như ngọc, mang theo mùi hương nhàn nhạt. Càng khiến cho Trần Ngọc buồn bực hơn chính là, người đằng sau từ từ tiếp cận, khoảng cách giữa hai người đã gần đến mức có thể cảm thụ được hô hấp của đối phương.

“Trần Ngọc, ta không ngủ được, nơi này dù sao cũng không xảy ra chuyện gì, có lẽ chúng ta nên đến chỗ khác đi dạo, nói không chừng chúng ta có thể tìm được cửa vào tầng dưới địa cung.” Thanh âm trong treo mà ngọt ngào nhẹ nhàng cất tiếng.

“La cô nương, ta biết ngươi rất chăm chỉ.” Trần Ngọc làm như không có gì xảy ra xoay người, cặp mắt phượng xinh đẹp lóe lên nét cười tinh nghịch cùng sự cảnh giác cao độ, “Có điều, ta thật không cho đó là một đề nghị hay.” Bàn tay đeo chiếc găng màu đen nhanh nhẹn mà có lực túm lấy chủy thủ hướng về phía mình mà La Khuynh giấu đằng sau lưng, đồng thời nòng súng lạnh như băng cũng đặt bên cạnh cổ của La Khuynh.

La Khuynh kinh ngạc nhướng nhướng mày, tiếc nuối nói: “Ta cứ nghĩ mình đã che giấu rất thành công.”

Trần Ngọc cũng cười rộ lên, “Không hẳn vậy, ngươi thậm chí còn không giấu diếm được báo con của ta. Thế nào, hiện tại ngươi có thể ngồi

https://thuviensach.vn

xuống, nói thử cho chúng ta biết lai lịch và mục đích của ngươi xem sao?" Trần Ngọc không dám nhìn cái bóng càng ngày càng xoắn xít lại với nhau trên mặt đất, đây căn bản không phải hình dạng mà con người nên có, hận nhất là tại sao hai người họ nói chuyện đã lâu, mọi người vẫn ngủ say, ngay cả Phong Hàn cũng không có dấu hiệu tỉnh lại.

"A, ta thấy không phải ta thất bại, mà là do ngươi quá nhanh trí. Bất quá, Trần Ngọc, ta cũng không kẻ địch của ngươi. Xem này." Nói rồi, La Khuynh móc ra một cuốn sổ, lật vài tờ, đưa tới trước gót chân Trần Ngọc: "Ngươi hẳn sẽ biết nó là của ai a?"

Súng trong tay Trần Ngọc vẫn như cũ vững vàng chỉ vào La Khuynh, nhưng trong lòng phiên giang đảo hải, đây là của Trần Sâm, tuyệt đối không sai.

"Nhận ra? Đi theo ta, phụ thân ngươi đang đợi ngươi tới cứu hắn." La Khuynh đưa tay muốn kéo Trần Ngọc.

Nụ cười trên mặt Trần Ngọc liền biến mất, cậu lanh lùng nhìn La Khuynh, " Có lẽ ngươi nên đổi lại một cái cớ có sức thuyết phục với ta hơn thì ta sẽ đi cùng ngươi." Suy tư cả quãng đường, Trần Ngọc dần dần thông hiểu, Trần Sâm nhất định sẽ không để cho người khác cầm những thứ có nội dung tin nhắn của mình, huống chi La Khuynh lại là kẻ lạ. Trần Ngọc thật thống hận người lấy phụ thân cậu làm cái cớ, nhất là dưới tình huống cậu đang lo lắng như vậy.

La Khuynh kinh ngạc quan sát Trần Ngọc, thở dài, "Không ngờ không thể thực hiện được, lãng phí thời gian cùng ngươi giao dịch. Có điều, đàm phán không thành, ta chỉ có thể sử dụng một phương pháp khác thỉnh người đi cùng ta."

Con ngươi Trần Ngọc trong nháy mắt trợn to, bên trong là sự khiếp sợ cùng cực và bất khả tư nghị, cùng lúc đó, ngón tay nhanh chóng bóp cò

https://thuviensach.vn

súng.

Tiếng súng vang lên, chiếc đèn duy nhất lay động, trên tường chỉ thấy vô số những cái bóng của mọi người đang ngủ say dây dưa với nhau.

Trần Ngọc buồn bực mà nhìn mộ đạo cùng mọi người vẫn ngủ say như cũ cấp tốc lùi về sau, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chân tay bị trói chặt không thể cử động, xúc cảm nhớp nháp trên cổ tay khiến cho cậu lộ ra vẻ mặt muốn ói. La Khuynh trái lại đầy vui mừng, cảm thán: “Biết không, bởi vì Phong Hàn quản quá chặt, ta hầu như không tìm được cơ hội nào. Nếu như không phải hôm nay ngươi gác đêm, rời khỏi hắn ta hai thước, ta còn thật không dám động thủ.”

La Khuynh cười tươi như hoa, ngón tay tình tế trắng nõn từ từ vuốt ve khuôn mặt của Trần Ngọc, hài lòng: “Mà thôi, cuối cùng cũng như ta mong muốn. Chờ lát nữa, ta sẽ đem ngươi biến thành người đẹp nhất thế gian này.”

…

Gương ở ngay trước mặt, Trần Ngọc đã không đành lòng nhìn thử bộ dáng của mình bên trong, cậu thấy tức giận mà hối hận, rõ ràng một mực đề phòng La Khuynh, nhưng vẫn gặp rắc rối. Nếu như cô ta chỉ là một thiếu nữ bình thường, chuyện này căn bản sẽ không trở nên khó giải quyết như bây giờ. Mà cậu hiện tại, tri giác và ý thức đều ở đây, nhưng vẫn không thể cử động.

Chờ đến khi La Khuynh cảm thấy hài lòng, mới buông dụng cụ trong tay xuống.

Đem Trần Ngọc kéo tới bên trong quan tài, La Khuynh mỉm cười nhìn về phía Trần Ngọc: “Yên tâm, đổi lại, ta sẽ dẫn bọn họ đến cửa vào nơi đặt chủ nhân ngôi mộ. Dĩ nhiên, nếu như ngươi bằng lòng, ta cũng có thể đem

https://thuviensach.vn

bí thuật trường sinh dạy cho bằng hữu hoặc phụ thân của ngươi. Mà ngươi, ở chỗ này chờ hắn đi, trước lúc hắn tìm tới nơi này ngươi sẽ không chết. Nếu như may mắn, năm nay hắn hắn sẽ đến."

Chờ hắn? Hắn là ai vậy? Đáng tiếc Trần Ngọc căn bản không thể mở miệng, giống như một bức tượng ngọc tạc thành hình người.

"Lần này, rốt cuộc có thể giải thoát rồi. Ta phải trở về, cho dù là Dịch Hương, đại khái cũng sẽ không vây khốn cái vị Phong Hàn kia của ngươi trong thời gian dài được. Lai lịch của hắn, ngay cả ta cũng không biết rõ." Câu cuối cùng, mang theo cảm thán vừa yêu lại vừa hận, La Khuynh tựa hồ nhớ đến cái gì, cười hết sức sáng lạn.

La Khuynh đẩy nắp quan tài, từ từ lấp kín. Trần Ngọc trừng mắt, ý nghĩ cuối cùng là, cậu còn trẻ như vậy, rất nhiều thứ còn chưa kịp nhận thức và nếm trải qua, sẽ phải kết thúc ở cái nơi khỉ gió này, phụ thân, mẫu thân, Mã Văn Thanh… Sau cùng trong đầu thoáng qua, là vẻ mặt đạm mạc của Phong Hàn. Mới vừa rồi, hắn còn mắng mình chỉ biết gây cản trở?! Tên khốn kia!

Thở dài, Trần Ngọc lại nghĩ đến cậu còn chưa kịp cùng Phong Hàn hòa giải, cho dù Phong Hàn chẳng qua chỉ coi cậu như vật sở hữu hay tế phẩm, cho dù vẻ mặt của Phong Hàn vĩnh viễn đều là ngàn dặm cự tuyệt người khác, còn ở trong nhà mình càng thêm bá đạo không nói đạo lý, ăn uống chùa mà một mực giễu cợt mình. Nhưng Phong Hàn sẽ thay đổi vẻ mặt khác tới cứu cậu và người bên cạnh, lúc gặp nguy hiểm, ánh mắt một tấc cũng không rời khỏi cậu, sẽ nói với cậu có chủ nhân ta ở đây, ngươi sẽ không sao cả.

Nếu mình chết ở nơi này, Phong Hàn có tức giận hay không? Chắc là có, hắn sẽ cười nhạo mình quá đần quá nhu nhược, tách khỏi hắn sẽ mất mạng —— Trần Ngọc nhủ thầm trong lòng, bỗng chốc tỉnh táo lại: lúc sắp chết, mình tại sao luôn nhớ đến cái tên bá đạo băng sơn khốn kiếp kia a a !

https://thuviensach.vn

Cho dù Lăng Vân và Vưu bộ trưởng coi sự tồn tại của Phong Hàn như một vị thần, thật ra thì cũng không che giấu được tình cảm của tên kia có chỗ thiếu hụt đi!

Bất quá, Phong Hàn mang theo nụ cười ngạo mạn mà đắc ý, khi vươn một cánh tay ra với mình, không thể phủ nhận tương đối có mị lực. E rằng, trong khoảnh khắc lần đầu tiên trông thấy Phong Hàn, cậu đã bị vẻ đẹp di thế độc lập đó chinh phục. Chỉ có điều, lần này, hắn đại khái sẽ không tới đi?

Trần Ngọc há miệng: Phong Hàn —

Trong mộ đạo yên tĩnh, đèn vẫn còn sáng, trong bếp không khói tỏa ra ánh lửa lập lòe. Phong Hàn chợt mở mắt ra, không xác định được mới vừa có người đang gọi hắn hay không, thấy mọi người đang ngủ, Phong Hàn quay đầu nhìn về phía túi ngủ của Trần Ngọc. Sau đó sắc mặt đanh lại, đi tới bên cạnh túi ngủ vén lên, trừ báo con buồn ngủ mông lung ngẩng đầu lên vô tội mà lại bất mãn nhìn hắn, không có gì cả. Balô của Trần Ngọc đặt bên cạnh túi ngủ, mà cậu, tựa hồ đã lặng lẽ biến mất trong mộ đạo.

Báo con vốn định tìm Trần Ngọc tố cáo, sau khi đánh giá chung quanh không có kết quả lập tức dựng lông, kêu lên sợ hãi. Chỉ cần nghĩ đến việc Trần Ngọc không có ở đây, phải đi theo Phong Hàn, báo con Tiểu Mập liền không nhịn được trợn tròn ánh mắt dùng hết khí lực gầm rú. Rốt cuộc tại sao, lại bị mụ mụ bỏ rơi!

Sắc mặt Phong Hàn tương đối không tốt, thế cho nên Mã Văn Thanh bị hắn đạp một cước tỉnh lại liền đem lời oán trách nuốt xuống họng.

“Tiểu Trần Ngọc đâu?” Mã Văn Thanh mờ mịt hỏi.

“…” Phong Hàn ngừng mấy giây, dứt khoát xoay người, “Ta bây giờ đi tìm hắn.”

https://thuviensach.vn

“Ai, từ từ, gọi tất cả mọi người dậy, cùng đi tìm.” Mã Văn Thanh thường ngày có quan hệ tốt nhất với Trần Ngọc, vừa thấy Trần Ngọc mất tích thì nóng nảy.

Mọi người từ trong mơ hồ tỉnh lại, biết Trần Ngọc gác đêm đã mất tích, cũng kinh ngạc không thôi, vội bận rộn tìm người. Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh được giáo sư Chu ở Bắc Kinh phó thác cho Đỗ Cương, hắn mấy bước đi tới, dùng ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Mã Văn Thanh, hỏi: “Cậu ấy có thể tự mình đến nhĩ thất hay không?”

Mã Văn Thanh lắc đầu, nếu như là hắn thì có thể, còn Trần Ngọc, không có tình huống đặc biệt tuyệt đối sẽ không một mình vào đó.

“Ý, mau lại đây, giống như quần áo của Trần Ngọc bị bỏ lại.” Một nữ khảo cổ đội viên chợt lên tiếng, chung quy cũng là tâm tư phụ nữ tinh tế, đã bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Phong Hàn cùng đám người Mã Văn Thanh Đỗ Cương vội đi tới, phát hiện cuối mộ đạo phía Bắc quả nhiên có một bộ quần áo bị vứt ở đó, rõ ràng là thứ Trần Ngọc mới mặc hôm nay. Thu thập đồ, mọi người chạy đến nơi phát hiện bộ quần áo, nhận ra không thấy nút áo, phía trên có dấu vết xé rách, giống như trải qua một phen giãy dụa. Trừ Trần Ngọc, tất cả mọi người đều ở đây, cùng Trần Ngọc ẩu đả là ai?

“Nguy rồi, có phải cái 『pho tượng』 kia trở lại hay không?” Mã Văn Thanh lo lắng hỏi.

Không ai có thể trả lời hắn, bất quá, biết đâu trên đất không có bất kỳ vết máu nào coi như là tin tức tốt.

“Khoan đã, vật này là gì?” La Khuynh chỉ vào hòn đá lộ ra phía dưới bộ quần áo của Trần Ngọc sau khi bị nhấc lên.

https://thuviensach.vn

Phong Hàn diện vô biểu tình, nhưng mọi người cơ hồ cũng có thể cảm nhận được khí tức lạnh lẽo thấu xương toát ra từ hắn, hắn không nói gì, lấy tay chạm vào hòn đá, đẩy sang bên cạnh. Trên mặt đất cuối cùng một phiến đá dần dần lún xuống, lộ ra cửa động đen nhánh.

Lâng Vân vui mừng, "Có lẽ đây là cửa thông xuống tầng dưới, Trần Ngọc có thể đã đi trước rồi."

La Khuynh thò người ra nhìn vào bên trong, chợt cười, "Có lẽ thật ở phía dưới, bên trong tựa hồ có bình nước của Trần Ngọc vứt lại. Rất có thể là, Trần Ngọc phát hiện ra cái gì đó, không còn kịp cho chúng ta biết liền đi xuống trước, nhưng sợ chúng ta không tìm được, liền để lại đầu mối."

Tất cả mọi người cảm thấy có lý, nhưng Phong Hàn và Mã Văn Thanh đều nhận ra có gì đó không đúng.

Mã Văn Thanh lắc đầu một cái, sắc mặt nghiêm túc nói: "Không đúng, cho dù tiểu Trần Ngọc không phải người liều lĩnh, cho dù cậu ta thật sự đi xuống đó, cũng tuyệt đối là bị người kèm ở hai bên, chắc chắn là ngoài ý muốn của cậu ấy, chúng ta nhất định phải mau sớm tìm được cậu ta."

Giáo sư An gật đầu, "Chúng ta đêm nay xuống dưới đó đi, vạn nhất cậu ta đang gặp tình huống nguy cấp thì làm sao bây giờ."

Tất cả mọi người đều lần lượt đi xuống, Phong Hàn tiến lên vài bước, chợt xoay người túm lấy Vưu bộ trưởng, nói; "Ngươi dẫn bọn họ đi trước, lát nữa ta tìm các ngươi."

Vưu bộ trưởng có chút do dự, nhưng Phong Hàn đã quyết định, có khuyên giải cũng vô dụng, chỉ có thể ứng tiếng: "Phong, nhớ rằng chúng ta đang đợi ngươi."

Phong Hàn gật đầu, liếc mắt nhìn Mã Văn Thanh đang đi ở đầu tiên, xoay người lại nhảy lên khỏi phiến đá, động tác nhẹ nhàng trừ Vưu bộ

https://thuviensach.vn

trưởng, không ai phát hiện ra.

Phong Hàn đặt báo con xuống đất, nói: “Bây giờ, mang ta đi tìm mẹ ngươi.”

Báo con mới vừa một mực cắn ống quần của Phong Hàn, không muốn đặt chân xuống đất, nghe thấy mấy lời của Phong Hàn, tung tăng xoay người lui về phía sau chạy đi.

Không mất lớn thời gian, báo con dừng trước một cánh cửa, lông mày Phong Hàn nhíu chặt.

-END 59-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Trong quách thất sự trang hoàng vẫn như cũ cố gắng tạo ra không khí vui mừng, thậm chí ở trên bàn đá còn đốt cặp nến long phượng, trên chiếc giường lớn phía bên phải gian phòng màn trướng khẽ khàng rủ xuống.

Phong Hàn đứng ở cửa một hồi lâu, mới cúi đầu liếc báo con cắn ống quần mình, tiểu tử đang nhiệt tình chăm chú nhìn quan tài đặt trong phòng, tuyệt không cảm thấy mụ mụ nó ở bên trong có cái gì không đúng.

Trần Ngọc thật ở chỗ này! Đôi mắt của Phong Hàn đột nhiên biến thành sắc đỏ âm trầm, sát khí mãnh liệt cùng khí tức lạnh lẽo thấu xương lần đầu tiên đường hoàng hiển lộ ra ngoài như vậy.

Báo con hiển nhiên bị dọa sợ, nhả ra, cả người run rẩy chạy vào trong, sau đó cố gắng nhảy lên quan sàng cao một thước, cuối cùng bởi vì quá mập không có chỗ dựa nên bị ngã trên đất, có chút đáng thương nước mắt lưng tròng. Nói đi nói lại, những ngày gần đây nó bị cưng chìu quá mức, thậm chí hoàn toàn không ý thức được mình là một con báo, một giống loài vốn vô cùng kiêu ngạo ưu nhã, đang noi theo con đường của vật cưng nuôi trong nhà.

Phong Hàn không thèm để ý đến nó, đi tới đẩy nắp quan tài ra, sau đó sững sờ tại chỗ.

Trần Ngọc nằm trong quan tài, khoác trên mình một chiếc váy ngoài thêu chỉ vàng màu đỏ tươi, quần dài cùng màu, mũ phượng khảm minh châu và hoa, để lộ da thịt mỹ ngọc giống như mỡ dê thượng đẳng, lông mi

https://thuviensach.vn

tinh tế, cặp mắt đen như mực, giống như tuyệt sắc giai nhân từ trong tranh bước ra.

Lông mi nửa rũ xuống, che giấu đi vui đùa vô lại thường ngày, ngoan ngoãn nằm ở nơi đó, không nhúc nhích, nhưng lại mang vẻ đẹp đoạt phách nhiếp hồn. Chỉ có điều, trên khuôn mặt tái nhợt của Trần Ngọc, vô luận như thế nào cũng thấy có chút đằng đằng sát khí, cả ngón tay đều khe khẽ run rẩy, mang theo sự yếu ớt bất lực khó hiểu.

Phong Hàn luôn luôn lạnh lùng vô tâm, mỹ nhân tuyệt sắc thế nào chăng nữa, cũng rất khó để hắn liếc mắt nhìn. Mà giờ khắc này, hắn phát hiện mình rất đau lòng, đương nhiên phần lớn là kinh diễm. Trần Ngọc tựa hồ luôn có thể dễ dàng ảnh hưởng đến tâm tình của hắn, có lẽ bởi vì hai người đã từng cùng nhau một đêm hoan lạc như vậy, Phong Hàn yên lặng vì mình giải thích.

Đồng thời khi mở nắp quan tài, lông mi thật dài của Trần Ngọc khẽ động, mở mắt, nhìn Phong Hàn một hồi lâu, hoảng hốt nghi ngờ dần dần biến thành vui mừng.

Cậu vốn cho rằng mình nếu bị nữ nhân ác độc kia chôn sống ở trong quan tài, ít nhất ả ta sẽ ngăn cản những người khác tới đây cứu cậu. Tệ hơn nữa, nếu như không ai phát hiện ra Trần Ngọc trong quan tài ở một nơi không thể tưởng tượng nổi này, cậu chỉ có thể chờ đợi mãn kiếp, cho đến khi『hắn』được La Khuynh nhắc đến tới đây. Không hiểu tại sao, chỉ cần nghĩ đến vẻ mặt khi ấy của La Khuynh, Trần Ngọc đã cảm thấy『hắn』, khiến cho cho người ta âm thầm sợ hãi…

Khi Trần Ngọc cơ hồ đã tuyệt vọng, khuôn mặt của Phong Hàn không hề nghi ngờ khiến cho cậu cảm thấy vô cùng cảm động, liền quyết định đợi Phong Hàn cứu cậu ra ngoài, lập tức chủ động giảng hòa, không thèm so đo với cái người bá đạo ngạo mạn hay nói những lời chọc tức cậu kia nữa.

https://thuviensach.vn

Màu đỏ trong mắt Phong Hàn trở nên nhạt dần, nhìn Trần Ngọc mấy giây, dễ dàng ôm người ra, hỏi: “Tại sao không thể động?”

Trần Ngọc tiếp tục có phần lao lực mi mục đưa tình, ánh mắt hướng về phía chiếc giường lớn trong ao. Phong Hàn sửng sốt, ngay sau đó ôm cậu đến trên giường. Theo ý Trần Ngọc, lấy bầu rượu, rót vào chén bạch ngọc. Trải qua bao nhiêu năm, mà chất lỏng màu hổ phách vẫn còn có mùi thơm nồng đượm như vậy.

Phong Hàn do dự giây lát, tự uống ly rượu, sau đó ôm lấy eo Trần Ngọc, cúi đầu tiến tới khóe miệng Trần Ngọc. Dễ dàng đẩy ra đôi môi mỏng hồng nhạt, ngụm rượu ngọt ngào cùng môi lưỡi ở trong miệng Trần Ngọc tàn sát bừa bãi.

Sau khi Trần Ngọc nuốt xuống vài hớp, khí lực từ từ trở lại trong thân thể, cậu cố hết sức mà ngẩng lên lấy tay ôm cổ người phía trên, rồi đem người đẩy ra: “Ngươi đủ rồi đó!” Sau đó ngã xuống giường, khẽ thở hào hển.

Phong Hàn ý do vị tẫn liếm liếm môi, tựa vào một bên giường, ngửa đầu uống chỗ rượu còn sót lại trong chén, rồi có chút hứng thú nhìn Trần Ngọc, giống như dã thú đang theo dõi con mồi của mình.

Mũ phượng xảo đoạt thiên công còn ở trên đầu Trần Ngọc, mái tóc ngắn mềm mại đen nhánh dán sát vào gò má bên cạnh, tôn thêm vẻ thon gọn cho chiếc cằm, đôi môi sưng đỏ ướt át, ngọc đái thắt ngang hông càng làm nổi bật vòng eo cùng tấm lưng mảnh khảnh, từ trên xuống dưới, toát ra khí tức hoặc nhân mà bản thân không hề hay biết.

Chỉ có điều Trần Ngọc rất không có hình tượng lấy tay cởi nút áo vòng vèo trên hỷ phục, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp cùng một mảng ngực trắng noãn, đồng thời còn cúi đầu lẩm bẩm gì đó.

https://thuviensach.vn

Đợi đến khi bị người ta đẩy ngã, Trần Ngọc mới kinh ngạc giương mắt, con ngươi Phong Hàn phát ra tia sáng khác thường, mang theo dục vọng quen thuộc nào đó, mỉm cười nói: “Trần Ngọc, xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim, bây giờ thiên thời địa lợi nhân hòa, chi bằng chúng ta làm một lần nữa đi.”

Trần Ngọc trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Phong Hàn, nam nhân tuấn mỹ cường thế đến bất khả tư nghị kia đang thuần thục cởi ra đống quần áo phức tạp đáng chết trên người cậu. Trần Ngọc cơ hồ muốn gào thét: ai cùng ngươi xuân tiêu nhất khắc? Đây là cái lý do khỉ gió gì, quá vô sỉ a a.

Đáng tiếc vô luận là về sức mạnh hay khí thế, Trần Ngọc đều rơi vào hạ phong, hơn nữa cậu cũng không chống lại được sự cám dỗ của khoái cảm. Một cánh tay linh hoạt mò tới giữa háng của cậu, cố ý xoa nắn thứ mẫn cảm giữa hai chân, Trần Ngọc đột nhiên hít một hơi, dần dần mềm yếu buông thả nằm trên giường, hé mắt ngắm nhìn hoa văn tạo hình phong cách cổ xưa ở nóc phòng.

Phong Hàn cả người sáp lại, trong nháy mắt lột sạch quần áo của Trần Ngọc, một tay vuốt ve thân thể trắng nõn đơn bạc trên đống hỉ phục màu đỏ, tay còn lại vẫn còn đang tỉ mẩn an ủi dục vọng của Trần Ngọc.

“Ưm, Phong Hàn, chờ, chờ a —” Tiếng rên rỉ của Trần Ngọc không lớn, thanh âm đè nén ẩn nhẫn trái lại thêm phần hấp dẫn mất hồn, khiến cho người ta càng muốn ngắm nhìn cảnh trí hoặc nhân này, đôi mắt của Phong Hàn càng lúc càng thêm thâm trầm.

Nhìn không chớp mắt khuôn mặt bởi vì khoái cảm mà vặn vẹo của Trần Ngọc, Phong Hàn sáp đến tỉ mỉ hôn cái trán mướt mồ hôi cùng khóe môi của Trần Ngọc, giọng nói thầm thì mang theo chút ám muội: “Ta sắp không nhịn nổi nữa, Trần Ngọc. Ngươi xem, rõ ràng ngươi rất thoải mái, ngươi sẽ không để cho chủ nhân đơn phương phục vụ cho tế phẩm chứ.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc khẽ cắn răng, lời nói tựa như thương lượng này của hắn càng làm cho cậu thêm buồn bực, ngươi căn bản không có ý định dừng lại đi.

“Vậy sao, ta cũng sẽ lấy tay giải quyết giúp ngươi, ta đảm bảo ngươi cũng rất khoái hoạt.” Chậm chạp trì hoãn, không để ý đến bàn tay đặt bên cạnh mình đang vuốt ve sau mông, Trần Ngọc thò tay vào thăm dò trong quần áo của Phong Hàn.

Sau đó phát hiện, hiệu quả cư nhiên tương đối rõ ràng, Phong Hàn lập tức ngưng bặt những đạo lý nói ra có thể tức chết người kia, hô hấp dồn dập, vẻ lạnh lùng trong mắt dần được thay thế bởi khoái lạc cùng mê mang đơn thuần, bàn tay tác loạn chung quanh dùng sức ôm chặt eo Trần Ngọc. Phong Hàn bị dục vọng khống chế, quả thực bối rối giống như một hài tử.

Trần Ngọc thấy mà giật mình, Phong Hàn thế mà cũng sẽ có vẻ mặt này, song tay của cậu chậm lại rất không phải lúc. Phong Hàn bất mãn quay đầu liếc Trần Ngọc, sau đó đem tế phẩm của mình đè lên đống quần áo màu đỏ, một tay giữ chặt bả vai trắng nõn đơn bạc của Trần Ngọc, phòng ngừa cậu giãy giụa lộn xộn lần nữa, rồi chen vào giữa hai đầu gối của Trần Ngọc, thâm trầm nói: “Trần Ngọc, ngươi khơi mào ngọn lửa này, thì ngươi phải chịu trách nhiệm.”

Trần Ngọc nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ kèm theo biểu tình đói khát cháy bỏng chăm chú quan sát mình, đột nhiên hồi thần, bi kịch nhận ra khí quan đêm đó gây sức ép cho mình lại biến lớn rồi.

Này có tính là tự tạo nghiệt không thể sống hay không?

Sau đó, trên giường lớn chỉ còn lại tiếng rên rỉ nhỏ vụn thỉnh thoảng phát ra của Trần Ngọc, đợt sóng khoái cảm này tiếp nối đợt khoái cảm khác cộng thêm người phía sau tựa như dã thú gặm cắn, khiến cho lý trí của người ta cũng muốn bị nuốt trọn.

https://thuviensach.vn

…

Thật lâu sau, trong phòng rốt cuộc khôi phục yên tĩnh. Trần Ngọc miễn cưỡng lật người lại đưa lưng về phía Phong Hàn, mệt mỏi cùng ngọt ngào phảng phất vẫn còn run rẩy ở trong lòng cậu, thắt lưng bủn rủn uể oải không chịu được. Phong Hàn vuốt ve cái bớt ở phía sau lưng cậu, dịu dàng ôn tồn, vạn phần quý trọng.

Trần Ngọc giống như một chú mèo đã dưỡng thành thói quen, cuộn tròn nằm trong ngực Phong Hàn, nhưng, rất nhanh cậu liếc mắt thấy mũ phượng cách đó không xa, đột nhiên tỉnh ngộ, đây không phải ở trong nhà mình.

Cho dù nơi này trang hoàng như động phòng hoa chúc, cũng nhất định không phải địa phương khiến người ta vui mừng. Mình sao lại hoang đường như vậy, cư nhiên tại đây làm loại chuyện đó. Trần Ngọc rũ mắt xuống thấy cánh tay ôm chặt vòng eo của mình, là vì nam nhân này, toàn bộ là vì hắn.

Lúc bị bắt đi cứ nghĩ rằng mình sẽ chết, hắn là người mà Trần Ngọc muốn thấy nhất.

Trần Ngọc che mặt, nhiều năm sống vô tâm vô phế, đối với ai cũng vậy, rốt cuộc để cho trong lòng in lại bóng hình của người khác.

Đáng sợ hơn nữa, bất tri bất giác, cậu đã ỷ lại rồi tiến tới yêu thích cái người tự cho là chủ nhân của mình này. Còn Phong Hàn thì sao? Trần Ngọc cả người run lên.

Phong Hàn lập tức cầm quần áo đắp lên trên người Trần Ngọc, thấp giọng hỏi: “Lạnh không?”

Trần Ngọc lắc đầu, cho tay vào mồm dùng sức cắn thật mạnh, hàm răng lưu lại dấu vết thật sâu: Phong Hàn, ngươi cường thế xuất hiện làm rối

https://thuviensach.vn

loạn hết thảy cuộc sống của ta, thậm chí bao gồm cả tình cảm của ta, nếu vậy, ta nhất định phải làm cho ngươi lưu lại bên cạnh ta.

-END 60-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Phong Hàn từ trong balô của mình lấy ra một bộ quần áo, đưa cho Trần Ngọc, chờ cậu thay xong rồi, đem hỉ phục cùng đệm chăn vo viên thành đoàn ném vào trong góc, mới âm trầm hỏi: “Nói cách khác La Khuynh bắt cóc ngươi?”

“Ân, chưa kể, nữ nhân kia còn nói đem ta đặt ở đây là vì hiến tế gì đó, một trong những điều kiện cần có là bề ngoài nhất định phải xuất sắc hoàn hảo. Đối với việc này, ta thật ra thì hoài nghi ánh mắt cô ta không được chuẩn xác cho lắm.” Nói xong câu cuối, Trần Ngọc buồn bực liếc Phong Hàn ngũ quan rõ ràng xuất chúng một cái – ợ, được rồi, nếu như để cậu chọn, cũng tuyệt đối sẽ không chọn Phong Hàn làm con mồi.

“Cũng may cô ta tựa hồ đoán chắc ta sẽ bị vây ở chỗ này, trước khi đi không hề cố kỵ nói cho ta biết rượu là giải dược.” La Khuynh thật ra thì nói là rượu hợp cẩn, Trần Ngọc tự động bỏ qua hai chữ kia.

Nghe thấy những lời này, Phong Hàn nhíu nhíu mày, nói: “Chúng ta nhất định phải quay trở về ngay lập tức, La Khuynh vẫn còn ở trong đội ngũ.”

Trần Ngọc gật đầu, thân phận của La Khuynh, động cơ không rõ, nếu chư cậu không nhìn lầm, rất có thể cô ta không phải là con người, những người trong đoàn bây giờ đang gặp nguy hiểm.

“Đi thôi, ta hy vọng cô ta vẫn còn ở đây, như vậy sẽ không cần lãng phí thời gian truy tìm, dám đụng đến tế phẩm của ta, cô ta phải trả một cái giá tương xứng.” Ngữ điệu của Phong Hàn tương đối nhu hòa, nhưng Trần

https://thuviensach.vn

Ngọc không nhịn được mà rùng mình, lần nữa xác định, sau này không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không dám chọc tới Phong Hàn.

Tương đối lao lực mà đứng lên, Trần Ngọc do dự một hồi, nhưng vẫn đem sức nặng nửa người tựa lên trên thân Phong Hàn. Thấy Phong Hàn liếc tới, Trần Ngọc vội giải thích; “Ngươi cũng muốn chúng ta nhanh chóng trở về còn gì.”

Phong Hàn nhìn chằm chằm Trần Ngọc hai giây, thân thể không quen tiếp xúc với người khác mà căng thẳng dần dần thả lỏng, chủ động đỡ lấy eo của Trần Ngọc, khẽ vén tóc của cậu tiến tới bên tai nói: “Đương nhiên, cho dù thỉnh thoảng gây trở ngại, ta cũng sẽ vẫn chiếu cố tế phẩm của ta.”

Trần Ngọc quả thực trợn mắt há hốc mồm một lúc, sau đó tận lực đem khóe miệng kéo đến tận mang tai khép trở lại. Cậu biết Phong Hàn sẽ không có thứ tình cảm giống như cậu đối với hắn, với người khác như vậy là ôn hòa, còn Phong Hàn chẳng qua là tình cảm mà chủ nhân nên có với tế phẩm mà thôi. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vậy cũng tốt. Lợi dụng loại tình cảm đặc biệt này, trước nghĩ biện pháp thử dò xét bản thân trong lòng Phong Hàn có chỗ đứng thế nào, sau đó theo yêu cầu, lập phương án, cố gắng để cho hắn thích mình.

Tương lai, thật là tràn đầy khiêu chiến, cùng hạnh phúc.

Vì để che giấu sự hớn hở ra mặt của mình, Trần Ngọc dời đi lực chú ý, phát hiện quần áo trên người hơi rộng. Cậu liếc Phong Hàn một cái, không khống chế được mà nhớ đến tình cảnh khi ấy, thân thể gầy gò mà thon dài nọ. Nuốt một ngụm nước bọt, người này rất gầy, nhưng toàn thân đều tràn đầy lực lượng khiến người khác phải sợ hãi. Phong Hàn cao hơn Trần Ngọc cho nên quần áo cũng không vừa mấy.

Lúc đi qua quan tài bằng đá ở chính giữa, Trần Ngọc lơ đãng liếc mắt vào trong một cái, sau đó thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Ngươi cư nhiên

https://thuviensach.vn

đem nó để ở đây?!”

Báo con cào vách quan tài thật lâu không có kết quả nước mắt lưng tròng nhìn ra ngoài, thất Trần Ngọc rốt cuộc phát hiện nó, lập tức ủy khuất kêu rên.

Phong Hàn không chút nào chột dạ dùng cái tay còn lại xách báo con ra ngoài, nói: “Cho dù là trẻ con, lớn như vậy, cũng không nên tùy tiện bò lung tung trên giường cha mẹ.”

Khuôn mặt Trần Ngọc trong nháy mắt trở nên đỏ bừng, cậu hoàn toàn bị câu nói cha mẹ kia làm cho lúng túng, Phong Hàn về phương diện tình cảm căn bản có thiếu sót luôn phun ra mấy lời khiến cho người ta khó chịu, nhưng thế sao được a uy. Như vậy sau này mình phải cố gắng câu dẫn, a không, cố gắng cảm hóa khối băng này, thật sự có thể thành công sao.

Còn có báo con, tại sao lại ở trong gian phòng này?! Tình cảnh vừa rồi không nên có mặt thiếu nhi a a —

Trần Ngọc yên lặng nghiêng đầu sang chỗ khác, giả bộ đang ngâm cứu bích họa tiên nhân trên tường, chờ sắc mặt bình thường mới xoay người nhận lấy báo con tội nghiệp đang phát run trong tay Phong Hàn, thúc giục: “Nhanh lên một chút đi, ta cũng có việc cần hỏi La Khuynh.”

Báo con vạn phần vô tội cứ như vậy chui đầu vào trong ngực mụ mụ, không hề có cơ hội thể hiện rằng chính mình mang Phong Hàn tới nơi này cứu Trần Ngọc, là nó a a!

Tìm được cửa vào tầng địa cung phía dưới, Trần Ngọc phát hiện có người ngửa mặt lên nhìn, đèn pin cầm tay chiếu vào một khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, tay Trần Ngọc run lên, thiếu chút nữa ôm không nổi báo con.

https://thuviensach.vn

Lúc này, phía dưới truyền đến tiếng kêu hưng phấn mà quen thuộc: “Ta kháo, tiểu Trần Ngọc, ngươi đã trở lại!” Tiếp đó là oán trách liên tiếp: “Nha bát tự có chỗ nào thiếu sót a, mỗi lần đều là ngươi gặp chuyện không may trước. Còn không trở lại, chúng ta định xới tung cả cái địa cung này lên. Khai mau, ngươi đã chạy đi đâu?”

Trần Ngọc bước xuống bậc thang, liếc Mã Văn Thanh đang vui vẻ rồi nhìn về phía sau hắn, nói: “Đợi lát nữa giải thích, chuyện rất phức tạp, những người khác đâu?’

Chỉ một tay sang bên cạnh, “Đều ở bên kia, chúng ta loanh quanh tại tầng này một hồi, liền nhặt được một chiếc giày của ngươi, đây là La đại mỹ nữ —” Mã Văn Thanh dừng lời, hắn phát hiện La Khuynh vẫn một mực đứng trong đội ngũ, từ từ lui sâu vào trong mộ đạo, nhìn bên này với sắc mặt khó coi đến bất khả tư nghị.

“Cư nhiên trở lại.” Thối lui đến khoảng cách nhất định, La Khuynh dừng lại, thấy Phong Hàn dị thường lãnh khốc đang bước xuống, mà Trần Ngọc khi không mỉm cười, trong đôi mắt đen nhánh rất khó nhìn ra được biểu tình.

La Khuynh tựa hồ không dám nhìn thẳng vào mắt Phong Hàn, cho nên ả mỉm cười khó khăn mà lại tiếc hận nhìn sang phía Trần Ngọc, “Nếu như ngươi không trở lại, thì ta sẽ dẫn đồng bọn của ngươi đến chỗ mộ chủ, tìm được thứ bọn họ muốn, có lẽ ta còn sẽ phát thiện tâm đưa bọn họ an toàn ra ngoài. Nhưng bây giờ chỉ sợ các ngươi đều không ra được.”

Mọi người thấy hai người trở lại, đều vui mừng muốn chào đón, lúc nầy thấy thình hình như thế, đều không hiểu ra sao nhìn La Khuynh cùng Phong Hàn Trần Ngọc ba người.

Trần Ngọc nhướng nhướng mày, Phong Hàn đã lạnh lùng lên tiếng: “Ta không cảm thấy chúng ta cần sự giúp đỡ của ngươi, trái lại, ngươi

https://thuviensach.vn

mang cho ta thêm không ít phiền toái. Còn có một việc ta nhất định phải nhấn mạnh, ta không thích người khác động đến người của ta.” Dĩ nhiên, phiền toái do ả gây ra đã mang đến cho mình không ít phúc lợi, nhưng cái đó và động cơ của La Khuynh hoàn toàn không liên quan với nhau, Phong Hàn cũng tính không tha cho ả.

Trần Ngọc kéo lấy Phong Hàn định đi sang bên kia mộ đạo, “Đợi đã, ta có chuyện muốn hỏi cô ta.” Trần Ngọc ngẩng đầu lên, ánh mắt phức tạp nhìn La Khuynh, hỏi: “Ngươi làm thế nào có được cuốn bút ký kia? Phụ thân ta ở đâu?” Trần Ngọc có thể khẳng định, đêm đó bị La Khuynh ép buộc, cuốn sổ trong tay cô ta là của phụ thân cậu – Trần Sâm.

La Khuynh sửng sốt giây lát, rồi cười lớn, cuối cùng dùng ánh mắt giễu cợt và giảo hoạt nhìn Trần Ngọc, nói: “Xin lỗi, vấn đề của ngươi ta cần giữ bí mật, bất quá thật ra ta rất tò mò, ngươi thực sự là thiếu gia của Trần gia? Nếu đúng, tại sao bọn họ muốn đối với ngươi như vậy?”

Một câu nói vô cùng đơn giản, khiến cho Trần Ngọc đầu óc chấn động, đứng ở nơi đó, sắc mặt tái nhợt. Thường ngày rõ ràng nhanh mồm nhanh miệng vô cùng, nhưng hiện tại lại nói không ra lời.

“La cô nương, có vài lời, không nên nói lung tung, Trần Ngọc đương nhiên là thiếu gia của Trần gia, hơn nữa còn là người duy nhất.” Mã Văn Thanh chợt cất giọng nói, hắn bình thường đối với mỹ nữ La Khuynh luôn vạn phần ân cần lấy lòng, đây là lần đầu tiên thấy ánh mắt hắn lộ vẻ tức giận như vậy.

La Khuynh cũng sửng sốt ngây ngốc, ngay sau đó quét mắt về phía Trần Ngọc vẫn đang đờ người ra, cười ra tiếng, “Ta không hề nói nhảm, trong lòng hắn rõ hơn ai hết, chẳng lẽ thật không nhìn ra ý tứ của người ta?”

https://thuviensach.vn

Lúc này, Phong Hàn buông tay Trần Ngọc ra, từ từ đi về phía La Khuynh.

La Khuynh trong nháy mắt lại cấp tốc lui hai bước, hai bên mộ đạo phía sau ả đã không còn trường minh đăng, hoàn toàn tối thui, mà ả ẩn nửa thân mình ở đó trong bóng tối, dường như muốn giấu đi cái bóng của mình, nhìn Phong Hàn nói: “A, bảo hộ đến mức này? Bất quá, ta cũng sẽ không ngu đến mức chống lại ngươi. Còn nữa, cho dù Trần Ngọc trở lại, hắn cũng không thể thoát được vận mệnh bị hiến tế, rượu kia tuy rằng có thể cứu Trần Ngọc, cũng sẽ phá hủy hắn. Chỉ cần uống rượu, người kia nhất định sẽ tìm được hắn.”

Nói tới đây, trên mặt La Khuynh hốt nhiên có một loại khoái ý thị huyết: “Như vậy, chúng ta cùng nhau chơi trò đánh cược đi. Chỉ cần các ngươi có thể tránh được sự truy sát của hắn, tự nhiên có thể an toàn rời hỏi hòn đảo này, ta cũng sẽ không ngăn cản. Trước khi rời đi, các ngươi có thể xem thử vận mệnh của những kẻ trước đó.”

Nói xong La Khuynh giơ tay áo lên, cơ hồ là đồng thời, Phong Hàn nói: “Mau ngừng thở.” Thật ra hữu hiệu nhất là đeo mặt nạ phòng độc, nhưng dù ngưng thở, thì cũng đã muộn.

Sau đó, mọi người phát hiện mộ đạo tối om dần dần có ánh sáng, cư nhiên có thể từ mơ mơ hồ hồ đến trông thấy rõ ràng.

Rồi bên này “khuông đương” một tiếng, mọi người vừa nhìn, là một tên mập bên cạnh Lăng Vân ngã xuống đất, còn cuống quít móc súng ra chỉ về phía trước, lắp bắp nói: “Trước, phía trước có người!”

Mọi người kinh hãi, khoảng cách gần như vậy, nếu như có người, tại sao lại không phát hiện ra? Hơn nữa, khi nãy tìm kiếm Trần Ngọc, đã lục soát hầu hết, căn bản không có gì cả.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng, trong mộ đạo sương khí mông lung ở phía trước, tựa hồ đứng không ít người, hơn nữa con đang đi về phía này. Vô luận bọn họ la lên uy hiếp ra sao cũng không chịu dừng lại.

Những cái bóng không tiếng động tựa hồ lấy một loại tư thế quái đản nào đó từ từ di chuyển, mặt tên mập đều là mồ hôi, rốt cuộc nhịn không được động ngón tay, nổ súng.

Giáo sư An không kịp ngăn lại, bất quá, những bóng người kia phảng phất căn bản không bị ảnh hưởng chút nào, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Bết bát hơn chính là, đèn bên Trần Ngọc bọn họ đột ngột phụt tắt, tựa như bọn họ cũng đang ở trong sương mù mơ hồ xám trắng.

“Đợi đã, những người này hình như mặc áo lặn, đây là những người cũng vào đây giống chúng ta.” Đỗ Cương cẩn trọng lên tiếng.

Mọi người hốt hoảng nhất thời bình tĩnh trở lại, trong lòng nhưng vẫn còn sợ hãi thật sâu, nếu quả thật là những người đó, tại sao không nói lời nào?”

Những người mặc đồ lặn dần đến gần, xen kẽ vào trong đám người, sau đó dừng lại.

Lúc này mới trông thấy rõ ràng, nhất thời, tất cả mọi người bị dọa cho ra một thân mồ hôi lạnh, những người này sau lưng đều có một gương mặt khác, chính xác hơn sau lưng họ có nửa đoạn thân thể khác thòi ra ngoài. Mang theo nụ cười quỷ dị, sau đó nửa thân thể nọ bắt đầu giãy dụa, cứng nhắc thoát ra khỏi cơ thể vật chủ, chui lên trên nóc mộ đạo. Mà những xác thợ lặn còn lại liền ở trong tầm mắt mọi người toàn thân tứ tán, máu chảy đầm đìa, tay chân, nội tạng, rơi đầy đất, áo lặn vẫn y nguyên như cũ, sau đó đột ngột khô quắt lại.

https://thuviensach.vn

Tận mắt trông thấy một màn kinh tâm động phách như vậy, trên thân mọi người mồ hôi lạnh đã thấm ướt cả quần áo, người có năng lực chịu đựng kém bắt đầu hét ầm lên.

Trần Ngọc nhìn cánh tay đầm đìa máu tươi trước mắt, cảm thấy quen thuộc khác thường.

Khi mọi người sắp sửa hỗn loạn, một chùm ánh sáng từ đèn pin tỏa ra, "Những thứ kia là ảo giác." Giọng nói lãnh đạm của Phong Hàn truyền vào tai mọi người.

Trần Ngọc đột nhiên đứng lên, bắt lấy cánh tay của Phong Hàn, "Không, đó không hoàn toàn là hư ảo, đó là một loại tái hiện, là nữ nhân kia khiến cho chúng ta thấy điều mà những người đi trước sẽ phải trải qua!" Cái tay kia, giống y hệt cánh tay cậu nhìn thấy ở tầng trên. Trong mộ thất này, nhất định có cái gì đó.

Phong Hàn đỡ lấy Trần Ngọc, ngẩng đầu quét về phía mộ đạo ở đối diện, nói: "Ân, đây chẳng qua là một loại khả năng, phiền phức nhất bây giờ chính là, ả đã chạy mất."

Vưu bộ trưởng sắc mặt tái nhợt, lúc này mới miễn cưỡng trấn định lại, lên tinh thần trấn an mọi người, "Đừng để nữ nhân kia dở trò mà sợ, những thứ đó cũng không phải phát sinh trước mắt chúng ta. Đừng quên, những gì mắt ta thấy không nhất định là chân thật, nếu thực sự có thứ tà dị kia tại sao chúng ta vẫn an toàn không việc gì?" Theo ngữ điệu vững vàng của Vưu bộ trưởng, mọi người cũng bình tĩnh trở lại.

Giáo sư An liếc nhìn Vưu bộ trưởng, muốn nói lại thôi, cuối cùng đi trở về đội khảo cổ ở bên kia, bảo mọi người trước đừng hốt hoảng.

Trần Ngọc yên lặng nhìn mộ đạo đã không còn ảo ảnh, người khác giải thích như thế nào về ảo cảnh kia cậu không quan tâm, vô luận ra sao, cậu nhất định phải tới chỗ đó.

https://thuviensach.vn

Bất luận là vì chính cậu, hay vì phụ thân.

-END 61-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Vưu bộ trưởng lôi kéo Lăng Vân thương lượng vài câu, cuối cùng gọi một mình giáo sư An qua, thẳng thắng lên tiếng: “Giáo sư, chúng ta nhất định phải tiếp tục đi tiếp tìm kiếm chủ mộ thất. Nhưng vào sâu bên trong sẽ gặp cái gì, ai cũng không thể nói chính xác được, ta không dám cam đoan phần lớn mọi người sẽ an toàn. Nếu như các ngươi không muốn đi theo, có thể ở trên tàu chờ chúng ta.”

Quả thật, dọc đường đi, đã gặp biết bao chuyện không thể tượng tượng nổi. Trong lòng giáo sư An cũng thấy lo lắng, cấp trên để cho ông dẫn người tới thăm dò tình hình, cứu viện cho đội khảo cổ đầu tiên; nhưng hiện tại chính bọn họ lại biến thành những người mất tích, phỏng chừng bên ngoài đã loạn thành một đoàn.

Nhưng, giáo sư An không hề hối hận. Bởi vì, bọn họ tìm thấy Tần mộ trong lòng biển. Giá trị và của cải khổng lồ trong cổ mộ thần bí này căn bản không thể đo lường được, rất có thể trở thành báu vật và kỳ tích độc nhất vô song giống như lăng mộ Tần Thủy Hoàng. Là một người tha thiết với chức vụ và công việc khảo cổ của mình, để cho ông ra quyết định bỏ đi thực sự không thể nào.

Hơn nữa, giáo sư An có linh cảm, nếu ông ở lại đây sẽ tìm thấy tin tức về đội khảo cổ mất tích kia.

Giáo sư An lắc đầu, kiên định lên tiếng: “Không, đã đến tận đây rồi, chúng ta cùng nhau đi tiếp. Hơn nữa, có một số việc, ta cần phải xác định.”

https://thuviensach.vn

Vưu bộ trưởng cùng Lăng Vân nhìn nhau, nói: “Nếu giáo sư đã quyết định như vậy, thì chúng ta tiếp tục chiếu ứng lẫn nhau, dưới đất này giống như trong mê cung, quả thật rất khó giải quyết. Có nhiều người, chúng ta còn có thể tăng nhanh tiến độ tìm kiếm chủ mộ thất, nơi này tốt nhất không nên ở lâu.”

Hắn không nói thì giáo sư An cũng hiểu, tỏ ý sẽ tự mình đến báo cho đội viên trong đoàn.

Phong Hàn kéo Trần Ngọc qua, giao phó: “Bắt đầu từ bây giờ, ngươi một tấc cũng không được rời khỏi ta.” Những lời của La Khuynh trước khi đi, không hề nghi ngờ khiến cho không khí chung quanh Phong Hàn càng thêm lạnh như băng. Bất kể Trần Ngọc nghĩ như thế nào, từ lúc bị hiến tế kia, Phong Hàn liền đem cậu trở thành của hắn, có kẻ ở một bên đánh chủ ý lên người của mình, cái loại cảm giác đó cũng không mấy dễ chịu.

Từ nãy đến giờ, trạng thái tinh thần của Trần Ngọc vẫn rất kém, bất quá vẫn rất thức thời theo sát bên cạnh Phong Hàn. Dù thế nào, khi muốn đề cao tỷ lệ sinh tồn của bản thân, Phong Hàn tuyệt đối là sự bảo hộ hoàn hảo nhất.

Mã Văn Thanh liếc nhìn Trần Ngọc, lại gần lấy cùi chỏ chọt Trần Ngọc, an ủi: “Đừng nghe ả ta nói hươu nói vượn, ta biết ngươi đã nhiều năm như vậy, còn nhầm được sao? Yên tâm đi, ngươi nhất định là con trai ruột của Trần thúc. Còn nhớ hay không khi còn bé ngươi rất nghịch ngợm, lúc chuẩn bị theo ta hạ mộ bị Trần thúc bắt được, đem hai chúng ta treo ngược lên mà đánh, ánh mắt khi ấy của Trần thúc, là thật sự lo lắng. Bảo ngươi không phải con của ông, đánh chết ta cũng không tin.”

Trần Ngọc bất đắc dĩ thở dài: hở ra đánh, hở ra là đánh… Đây chính là kiểu yêu thương của Trần Sâm, thật đúng là điển hình.

https://thuviensach.vn

Lại nhìn khuôn mặt của Trần Ngọc một cái, Mã Văn Thanh ho khan, giấu đầu hở đuôi bổ sung: “Nói về dáng vẻ bên ngoài, ngươi trông giống mẹ hơn.”

Trần Ngọc cúi đầu không thèm nhìn cái tên đang cố gắng an ủi cậu ở bên cạnh nữa, cúi đầu muốn đem những suy nghĩ bề bộn trong đầu làm rõ: đầu tiên là đêm hôm khuya khoắt mang theo điện thoại có chứa mã Morse, sau đó ở dưới đáy biển trên cửa khoang thuyền đắm tìm thấy chiếc điện thoại di động, chiếc điện thoại ấy về sau lại bị Phong Hàn tịch thu, nói rằng nó chứa thứ khiến người ta mệt mỏi vô lực.

Hiện tại ngẫm lại, giấu điện thoại di động trên cửa khoang có bố trí cơ quan, bản thân đã bắt đầu hoài nghi.

Nếu như do phụ thân mở cánh cửa đó, tại sao muốn để lại những nỏ tiễn nguy hiểm kia?

Trần Sâm không muốn để cậu kế thừa Trần gia, làm cho không ít người vẫn dùng ánh mắt thương hại nhìn vị thiếu gia duy nhất của Trần gia này. Nhưng trong lòng Trần Ngọc chưa từng cảm thấy bất mãn, cậu cũng không coi trọng những thứ đó. Nhưng cậu rất quan tâm, Trần Sâm có phải phụ thân của cậu hay không.

…

Vưu bộ trưởng nói đúng, bọn họ ở tầng địa cung thứ tư vòng vo hơn nửa ngày, thật giống như lạc vào mê cung.

Bốn phía bên trong thạch thất tất cả đều là đồ dùng bằng gốm, thậm chí còn có một gian chất đầy rượu nguyên chất, Mã Văn Thanh không chế trụ được con sâu tham, bị Trần Ngọc gắt gao kéo lại, thứ này để ở đây đã lâu chất lượng có đảm bảo hay không kỳ thật rất khó nói. Ngoài ra, có mấy gian là phòng bếp và phòng giết mổ gia súc, theo như quy mô kiến trúc

https://thuviensach.vn

hiện tại, bọn họ đã sắp đến gần nội điện của lăng tẩm, lập tức có thể tìm thấy chủ mộ thất.

Thế nhưng, mọi người vòng tới vòng lui, cũng không tìm thấy bất kỳ cung điện nào.

Mộ đạo tối thui dài dằng dặc tựa hồ không có điểm dừng, cùng với sự xuất hiện lần thứ ba của phòng giết mổ, Mã Văn Thanh rốt cuộc không nhịn được, mắng: “Có phải lại con mẹ nó gặp phải quỷ đả tường rồi hay không? “

“Tuyệt đối không phải, bây giờ la bàn vẫn dùng bình thường.” Lăng Vân lắc đầu, cau mày đánh giá chung quanh mộ đạo.

Lúc này, giáo sư An chợt lên tiếng: “Mọi ngươi yên lặng một chút, hình như có tiếng động.”

Mọi ngươi im bặt, không ai mở miệng, trong mộ đạo an tĩnh có phần tĩnh mịch, căn bản không có bất kỳ thanh âm gì.

Mọi người kinh ngạc đang muốn hỏi giáo sư đã xảy ra chuyện gì, chợt láng máng nghe thấy một chút thanh âm.

Thanh âm kia khi có khi không, cực kỳ mơ hồ, chỉ khi hết sức chuyên chú mới có thể miễn cưỡng nghe thấy.

Phong Hàn ngưng thần nghe một lúc, nhưng sau đó xoay người đi về, cuối cùng dừng trước tường đá cách đó năm sáu thước, dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ, nói: “Thanh âm này là từ phía sau truyền tới.”

Trần Ngọc chớp chớp mắt, đem lỗ tai áp vào tường, thanh âm rõ ràng rất nhiều, nức nở nghẹn ngào, tựa hồ là tiếng người khóc, bất quá, thanh âm đó có phần lanh lảnh, non nớt. Ở trong mộ đạo yên tĩnh, khiến cho Trần Ngọc nhất thời sởn tóc gáy.

https://thuviensach.vn

Cậu không để lại dấu vết bước một bước về phía Phong Hàn, sau đó phát hiện không chỉ có một mình mình làm như vậy, không ít người trong đoàn khảo cổ sắc mặt cùng thay đổi, một nữ đội viên thậm chí còn ngã xuống đất, lẩm bẩm nói: “Là tiếng khóc của đứa trẻ kia, nó thật sự tới nơi này…”

Thân ảnh của đứa bé trong thuyền đắm, còn có tiếng khóc nức nở nghẹn ngào, được tái hiện trong Tần mộ trên hòn đảo này.

Đỗ Cương đỡ nữ đội viên khảo cổ đứng dậy, khuyên nhủ: “Bồ Thanh, ngươi tỉnh táo một chút, đừng sợ, chúng ta nhiều người như vậy, huống chi, trên thế giới này căn bản không có ——” không có gì, Đỗ Cương không dám tiếp tục nói hết câu. Sau khi ra biển, có rất nhiều việc không phù hợp với lẽ thường, dùng kiến thức hiện hữu không thể giải thích được.

Phong Hàn quét mắt nhìn nữ khảo cổ đội viên gần như hoảng loạn kia, quay đầu nói với Trần Ngọc: “Phía sau trống không, cửa thông với chủ mộ thất có thể ở trên tường, ngươi để ý một chút.”

Trần Ngọc ở trong lòng lặng lẽ rơi lệ đầy mặt, cảm thấy tiếng khóc phía sau bức tường tựa hồ càng trở nên thê lương, cậu thật sự không muốn đi. Nhưng chính bản thân cậu lựa chọn muốn đi tìm phụ thân, tháo bỏ Thanh Long Hoàn. Huống chi, nếu như muốn theo kịp Phong Hàn, cậu cũng chỉ có thể tiếp tục bước tới.

Phong Hàn đại khái căn bản không thể hiểu được cậu vì cái gì mà sợ hãi. Nhưng Mã Văn Thanh hiểu được sự do dự của Trần Ngọc, len lén tới gần vỗ vai cậu, dương dương tự đắc cầm súng trong tay, nói: “Ngươi cứ việc đi, quy củ cũ, Mã gia che chở cho ngươi.’

Trần Ngọc mỉm cười, dần dần trấn định lại, đeo găng tay màu đen, sờ soạng trên vách tường.

https://thuviensach.vn

“Không, không được mở ra! Nó ở ngay phía sau, chờ chúng ta qua đó!” Nữ khảo cổ đội viên tên Bồ Thanh kia tâm tình đột nhiên trở nên kích động hét ầm lên.

Phong Hàn nhíu nhíu mày, Lăng Vân đã xoay người, gọn gàng linh hoạt nói: “Vậy ý của ngươi là chúng ta dừng ở đây?”

Sắc mặt của Bồ Thanh giống như tên của cô, mặc dù không gật đầu, nhưng không thể nghi ngờ chính là muốn như vậy. Cô nắm chặt điện thoại di động trong tay, xinh xắn tinh xảo, tính năng không tồi. Nếu như có thể, cô đã sớm gọi điện thoại cầu cứu, cha cô, ở Bắc Kinh cũng có mấy phần thế lực, nếu biết nữ nhi độc nhất đang ở cái nơi quỷ quái này, nhất định sẽ tìm người tới cứu cô!

Nhưng hiện tại Bồ Thanh chỉ còn biết ảo não nhìn chằm chằm điện thoại đi động của cô, cô biết cho dù cô gọi điện thoại, bên trong cũng bất quá truyền đến thanh âm quỷ dị hơn mà thôi, sóng điện tử ở đây gây nhiễu quá nghiêm trọng.

Lăng Vân cười cười, nói: “Đó là điều không thể, chúng ta nhất định tìm được chủ mộ thất. Nếu như ngươi không chịu được, tùy thời có thể trở về. Nhưng ta không thể không khuyên ngươi một câu, còn nhớ rõ nữ nhân tên là La Khuynh kia không? Cô ta nói bắt đầu trò chơi. Nếu chúng ta không chơi, sợ rằng không thể đơn giản mà thoát ra ngoài được đâu.”

“Thật xin lỗi, Bồ Thanh vừa mới tới tổ chúng ta, không có kinh nghiệm. Xin tiếp tục mở cửa đi.” Đỗ Cương vội đứng ra, đem Bồ Thanh kéo qua một bên an ủi. Đỗ Cương cũng rất nhức đầu, nhiệm vụ lần này vốn tương đối trọng đại, bên trên còn để cho nữ đội viên rất có bối cảnh tới đây.

Cuối cùng, dưới sự khuyên bảo của Đỗ Cương, Bồ Thanh miễn cưỡng trấn định lại, nhưng đôi mắt đỏ bừng, đứng ở nơi cách xa tường đá nhất.

https://thuviensach.vn

Phong Hàn nhướng nhướng mày, liếc Trần Ngọc ở bên tường cùng Mã Văn Thanh canh giữ bên cạnh, cũng đi tới.

Không mất lớn thời gian, Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm, xoay người lại lục balô của mình, nói: “Ta cần chút công cụ.” Sau đó, ánh mắt Trần Ngọc sáng lên, nhìn Mã Văn Thanh, trên cổ hắn đeo không ít ngọc phật, Quan Âm.

Trần Ngọc giơ tay lên lấy một tượng phật bằng ngọc bích xuống, nói: “Cái này độ dày vừa đủ, mượn dùng một chút.”

Mã Văn Thanh dùng ánh mắt dị thường thống khổ nhìn chằm chằm ngọc phật trong tay Trần Ngọc, nhịn nửa ngày nói: “Ta dùng năm trăm để mua nó, tiểu tử ngươi nếu làm hư —”

Trần Ngọc đem ngọc phật khảm vào chỗ lõm ở trên tường, sau đó dùng sức đẩy. Giống như đáp lại lời nói của Mã Văn Thanh, một tiếng động thanh thúy vang lên, ngọc phật kia liền bể. Sau đó là tiếng vang trầm muộn mà thật lớn, trên tường xuất hiện một cánh cửa.

Trần Ngọc đứng gần nhất, cơn gió lạnh lẽo đập vào mặt, âm trầm u ám, không khí bên trong rất có thể là lưu thông. Nhưng những nơi tầm mắt có thể quét qua, chỉ thấy đen nhánh một mảng, Mã Văn Thanh giơ đèn pha lên, vẫn còn mờ mịt mông lung, giống như có không ít làn khói ở trong này vậy. Thế nhưng, kể từ lúc cánh cửa được mở ra, tiếng khóc nức nở nghẹn ngào kia cũng theo đó mà biến mất.

Mã Văn Thanh cố gắng không phát hỏa, kéo Trần Ngọc lui về sau một bước, lẩm bẩm nói: “Không ổn, tiểu Trần Ngọc. Ta chợt có dự cảm xấu.”

Phong Hàn che chắn phía trước Trần Ngọc, dùng đèn pin mắt sói chiếu quanh, nhàn nhạt nói: “Là cây cầu.”

https://thuviensach.vn

Lúc này phần lớn khói khí đã phân tán, thứ ở bên cạnh có thể thấy được rõ ràng, ở trước mặt bọn họ, đúng là một cây cầu, hơn nữa còn là một cây cầu có kích thước vĩ đại khiến cho bọn họ phải trợn mắt há hốc mồm.

Mặt cầu bằng ngọc thạch chiều rộng chừng mười lăm mười sáu thước, hai bên có lan can cao khoảng một thước, quan sát kỹ mặt cầu thấy có hoa văn phức tạp, còn trên lan can được trạm chổ thụy thú.

Bọn họ hiện tại đang đứng ở bên cạnh cây cầu, chỗ xa hơn nữa vẫn còn tối thui, không biết cầu thông đến nơi nào. Nhưng một cây cầu đá đại quy mô như thế này lại xây trong lăng mộ, thật không thể tưởng tượng nổi, điều này cần bao nhiêu nhân lực cùng vật lực. Hơn nữa, dưới lăng mộ có không gian lớn như vậy, chẳng lẽ cũng do đào khoét mà ra?

Trần Ngọc giơ đèn pin cầm tay chiếu vào vách tường bên trong, vách tường vẫn rất bằng phẳng, có dấu vết con người gia công. Nhưng Trần Ngọc lại phát hiện thạch thất phía sau bức tường thật ra là một động nước khổng lồ, rất có thể chủ nhân ngôi mộ khi kiến tạo lăng mộ đã phát hiện ra, sau đó tranh thủ dùng địa thế thiên nhiên xây dựng một lăng mộ độc nhất vô nhị mà không sợ sẽ bị thế nhân quấy rầy.

“Nếu như chúng ta có thể nhìn được toàn cảnh thì tốt rồi.” Trần Ngọc thấp giọng thở dài nói.

Báo con ở trên vai Trần Ngọc bất chợt giơ chân kêu lên mấy tiếng, ở trước mặt phụ mẫu, nó luôn luôn rất có khí thế. Sau khi kêu lên hai tiếng, báo con từ trên bả vai Trần Ngọc leo xuống dưới, chạy về phía cây cầu ở đằng trước.

Trần Ngọc vội vàng vứt đèn pin mắt sói lại cho Mã Văn Thanh ở sau lưng, chạy hai bước đem báo con ôm lại.

Cũng không phải cưng chiều, mà là bọn họ hoàn toàn không biết chút gì về nơi này, cậu lo lắng báo con gặp nguy hiểm.

https://thuviensach.vn

Một cánh tay xách Trần Ngọc đến bên cạnh, Trần Ngọc quay đầu lại nhìn Phong Hàn đang mím mím đôi môi, trong lòng nhất thời cảm thấy dị thường ấm áp. Há mồm chuẩn bị nói chuyện, lại phát hiện ánh mắt của Phong Hàn rất chuyên chú nhìn động nước rộng rãi ở sườn phía trước.

Sau đó sau lưng cũng có người phát ra tiếng kinh hô.

Trần Ngọc quay đầu lại, thấy được một màn hết sức quỷ dị, một chiếc đèn pin mắt sói đang trôi nổi giữa không trung ở phương xa, dọc theo vách tường của hang động từ từ di chuyển lên xuống, trong bóng tối, tựa như có một bàn tay vô hình đang cầm chiếc đèn pin kia, đem tình hình trên vách đá hiện ra rõ ràng trước mặt mọi người.

Hình như ngộ ra cái gì, Trần Ngọc quay đầu lại nhìn Mã Văn Thanh, Mã Văn Thanh trong tay vẫn giơ lên đèn pha, há hốc mồm nhìn cái đèn kia.

Thanh âm của Trần Ngọc có chút run rẩy hỏi: “Văn Thanh, vật ta đưa cho ngươi đâu?”

Mã Văn Thanh miễn cưỡng phân thần nhìn Trần Ngọc trước mặt, nghi hoặc: “Lúc nào thì ngươi đưa đồ cho ta?”

Trần Ngọc tái mét mặt, kia quả nhiên là đèn pin mắt sói của cậu, khi nãy cậu rốt cuộc ném cho ai?

-END 62-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Đi theo Vưu bộ trưởng và Lăng Vân, ngoại trừ vài người thân tín, còn lại phần lớn là những tay đổ đấu chuyên nghiệp được thuê tới, so với người của đội khảo cổ thì có kinh nghiệm phong phú hơn về mấy chuyện xảy ra trong mộ, cho nên mặc dù trải qua nhiều tình huống quái gở như vậy, họ vẫn cực kỳ trấn định.

Chỉ có điều, khi bọn họ đứng ở trên cầu, lúc nhìn thấy chiếc đèn pin đang từ từ di động, cũng phải thay đổi sắc mặt. Trước kia cho dù gặp phải tình huống nguy hiểm, đụng trúng bánh tông tránh không được tổn thất thảm trọng, nhưng cũng còn biết cách đối phó. Nhưng hiện tại, tĩnh lặng, tựa hồ chẳng có gì cả, rốt cuộc bọn họ đang phải đối mặt với thứ gì đây?

Một người giương súng bắn vài phát về phía đen pin mắt sói trên nham bích, sau đó mọi người nghe thấy tiếng đạn găm vào vách đá cùng thanh âm đất cát rơi xuống. Hơn nữa, chỉ cần cẩn thận sẽ nhận ra mấy phát súng kia đều bắn xung quanh đèn pin, nói cách khác, xung quanh đèn pin thực sự không có ai cả, tự nó vẫn trôi lơ lửng ở đó.

Dù trong hoàn cảnh nào, súng đạn vẫn là thứ khiến cho người ta có cảm giác cực kỳ an toàn, nhưng lần này nó lại mang đến một kết luận làm cho lòng người rét lạnh.

Không gian yên ắng tĩnh mịch càng làm tăng thêm áp lực và sự sợ hãi lên cùng cực, sắc mặt ai nấy đều tái nhợt.

Đúng lúc ấy thì ở phía sau, trong thủy động chợt vang lên tiếng động ầm ấm.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc nghe thấy vậy, thầm kêu một tiếng hỏng bét, chạy về phía cánh cửa. Kết quả vẫn chậm một bước, của đá đã hoàn toàn đóng kín. Trần Ngọc cau mày, luống cuống tay chân sờ soạng, mồ hôi trên trán cậu càng ngày càng nhiều, cuối cùng động tác cũng dần dần chậm lại.

Ủ rũ cúi đầu xoay người, mọi người lo sợ bất an nhìn cậu, Trần Ngọc khó khăn lắc đầu, cậu đã thử, cửa đá này tuyệt đối không thể mở ra từ bên trong.

Mã Văn Thanh trừng mắt, bắt đầu nổi giận, hùng hùng hổ hổ: “Ta kháo, kẻ nào thất đức như vậy, đem cửa đóng lại!”

Có một thanh niên run rẩy nói: “Xong rồi, chúng ta bị nhốt ở bên trong …Giờ, giờ phải làm sao?!”

Ngay cả Đỗ Cương cũng có phần bối rối, lẩm bẩm nói: “Đúng vậy, chúng ta nội trong ngày hôm nay phải trở lại tàu, đại khái không bao lâu nữa, hòn đảo này sẽ lại chìm xuống đáy biển.”

Bồ Thanh từ nãy đến giờ vẫn một mực phát run tựa hồ cũng không thể chịu được nữa, thấp giọng mà khóc, lúc này đứng ở tận cùng bên trong đội ngũ, được hai nữ đội viên khảo cổ khác chiếu cố.

“Có cách rồi, thuốc nổ! Chúng ta có đem theo thuốc nổ mà.” Đúng lúc ấy, có một giọng nói vui mừng cất lên.

“Đúng vậy, sợ gì chứ, cùng lắm thì dùng thuốc nổ để thoát ra ngoài! Chúng ta nhiều người hiện đại sờ sờ thế này, chẳng nhẽ lại chịu để mộ thất của cổ nhân nhốt chết ở đây?”

“Sự thật chứng minh, cổ nhân so với người thông minh hơn nhiều, thuốc nổ có bao nhiêu đi nữa cũng vô ích, người cho nổ tung cửa động nếu như đồng thời cây cầu cũng sụp đổ theo, chúng ta liền hoàn toàn không cần thoát ra ngoài.” Vưu bộ trưởng mắt trợn trắng, trong giây phút cửa động

https://thuviensach.vn

đóng lại, hắn đã tính toán đường lui. Sau đó phát hiện, trừ việc tiến về phía trước, bọn họ đã không có đường quay về. Thế nhưng, phía trước rốt cuộc có lối thoát hay không, nối với tử vong hay hy vọng, ai cũng không thể biết được.

Mọi người tập trung ở giữa cây cầu lại một lần nữa rơi vào trầm mặc, trên cây cầu đá nhất thời càng thêm tĩnh mịch. Trong thủy động đá vôi khổng lồ, tối đen vô tận, mọi người bị cảm giác kinh hoàng khiến cho sợ đến không dám nhúc nhích.

“Nhìn đèn pin kia kìa.” Thanh âm bình tĩnh của Phong Hàn vang lên.

Giọng nói của Phong Hàn tựa hồ có thể mang đến hy vọng trong tuyệt cảnh. Mọi người cảm thấy tinh thần phấn chấn, lại ngẩng đầu lên nhìn chiếc đèn pin quỷ dị mà kể từ lúc cửa động bị đóng kín, vẫn được bọn họ cố gắng lảng tránh.

“Nó hình như muốn để cho chúng ta nhìn rõ thứ trên nham bích.” Phong Hàn nói tiếp.

Trần Ngọc cố nén cảm giác rét buốt toàn thân, căng thẳng ngẩng đầu, chiếc đèn pin kia vẫn từ từ di động trên nham bích, ngưng thần nhìn kỹ, quả nhiên phát hiện nơi đèn pin đi qua, trên nham bích cũng không hẳn là bằng phẳng.

Những hòn đá lớn nhỏ cơ hồ giống nhau nhấp nhô từng mảng, phảng phất như cơn sóng, nhất định là dấu vết được con người mài dũa qua.

Trần Ngọc híp mắt quan sát hồi lâu, khi cậu trông thấy một cái móng vuốt sắc bén như móc câu, mới giật mình nhận ra đây không phải sóng gợn, mà là vảy. Trên nham bích được điêu khắc một loài động vật nào đó, hơn nữa chiếu theo phạm vi và quỹ đạo của đèn pin đang bồng bềnh kia, loài vật được điều khắc này hết sức khổng lồ.

https://thuviensach.vn

“Ông trời a, thứ kia, thứ kia rốt cuộc làm sao mà khắc lên được vậy, quả thực không thể tưởng tượng nổi.” Đỗ Cương kinh ngạc nói.

Ngay khi ấy, chiếc đèn pin thoáng lia qua đầu của con vật, con mắt thật to phảng phất mang theo hung quang nhìn chằm chằm vào mặt cầu.

“”Đó là bức chạm khắc thanh long cướp châu, là thanh long! Trí tuệ của nhân dân lao động cổ đại là vô cùng vĩ đại, bức chạm khắc thanh long lớn như vậy…” Thanh âm run rẩy của giáo sư An vang lên, từ nỗi sợ hãi ban đầu đã chuyển dần sang sự kinh ngạc, vừa chụp hình vừa tiếp tục nói, “Thậm chí,nếu như gần thêm chút nữa, chúng ta đại khái có thể thấy trên lân phiến của rồng được nhuộm thành sắc xanh da trời và xanh ngọc.”

Trần Ngọc không nói gì, cậu run rẩy lùi một bước, vịn vào Phong Hàn ở đằng sau rồi nắm thật chặt cánh tay của hắn, cậu thế nào cũng cảm thấy vẻ mặt và động tác của thanh long lộ ra vẻ dữ tợn vô tận. Mà khi chiếc đèn pin xẹt qua bảo châu ở giữa móng vuốt khổng lồ của thanh long, cậu tựa hồ trông thấy trên bảo châu kia có khắc hình một con vô quan điểu.

Nói cách khác, nơi này, chính là địa phương mà người áo đen Phong Hàn muốn tìm kiếm đã từng tới. Phải rồi, bởi vì người kia đã đến, cho nên Phong Hàn nói lần này có thể tháo bỏ thanh long hoàn.

Như vậy Phong Hàn đã sớm biết, cho nên sau khi vào mộ tâm tình rất không ổn định.

Trần Ngọc quay đầu lại nhìn Phong Hàn, quả nhiên hắn cũng phát hiện đồ án kia có vấn đề, đang lạnh lùng quan sát chăm chú nham bích. Mặc dù vẫn diện vô biểu tình, nhưng lực đạo nơi bàn tay nắm lấy Trần Ngọc hiển nhiên đã tăng thêm.

Chiếc đèn pin phảng phất bị một cánh tay vô hình khống chế, chuyển động quanh cả khối điêu khắc kia xong, cũng không hề dừng lại, di chuyển

https://thuviensach.vn

lên phía trước. Mọi người vì thấy rõ đồ án trên nham bích, vạn phần đề phòng theo sát từ trên cầu.

Đợi bọn họ đi được mười mấy thước, đèn pin chợt dừng lại.

“Là văn tự.”

Giáo sư An đang đeo kính, vốn nhìn không rõ lắm, bây giờ còn dính chút hơi nước, liền để cho Đỗ Cương đọc cho mọi người nghe nội dung bên trên.

Đỗ Cương mới nãy vẫn nhìn chăm chú vào nham bích chợt mắt trợ to, tựa hồ có chút không dám tin, sau đó đem nội dung bên trên đọc lên: “Lục hợp chi nội, hoàng đế chi thổ. Đông đáo đại hải, Tây thiệp lưu sa. Nam cập bắc hộ, Bắc qua Đại Hạ. Tần đức chiêu chiêu, Tần uy liệt liệt. Nhân tích sở chí, mạc bất thần phục.Ân đức sở chí, trạch cập ngưu mã.”

(Tạm dịch: Trên dưới và bốn phương đều là đất của hoàng đế. Đông đến biển lớn, tây vượt sa mạc. Nam tới bắc hộ, bắc qua Đại Hạ. Tần đức sáng tỏ, Tần uy mạnh mẽ. Những nơi có dấu tích của con người, ai cũng thần phục. Những nới nhận được ân đức, đều thoát khỏi đời sống khổ sở.)

“Lý Tư(2) thời Tần?” Trần Ngọc thấp giọng nói thầm.

Giáo sư An tán thưởng nhìn Trần Ngọc 1 cái, ông cũng không biết Trần Ngọc là sinh viên khoa khảo cổ, gật đầu nói: “Đây đích thực là do Lý Tư vì Tần Thủy Hoàng thống nhất sáu nước mà sở đề, chỉ có điều không nghĩ tới sẽ xuất hiện ở đây. Những lời này cộng với kích thước của ngôi mộ, xem ra chủ nhân của nó không phải vương thì cũng là hầu.” Nói tới đây, giáo sư An rũ mắt xuống, còn một câu chưa nói ra, mộ thất có kích thước như vậy căn bản không giống mộ thất vua chư hầu có thể có. Bên ngoài có xe ngựa đồng xanh, tượng người bằng đồng hoặc bằng vàng khiến trong đầu ông lóe lên một ý nghĩ, chẳng lẽ lăng Tần Thủy Hoàng trên đất liền là giả, ở đây mới là thật ?!”

https://thuviensach.vn

Lúc này, chiếc đèn pin đột nhiên hướng xuống dưới.

Ánh mắt Trần Ngọc truy tìm chiếc đèn pin, cuối cùng cũng tìm thấy, phát hiện đèn pin vẫn chưa tới đáy, hiển nhiên thủy động này rất sâu. như vậy, có thể tưởng tượng những khóc khăn gặp phải khi điêu khắc thanh long trên nham bích, kiến tạo một cây cầu đá khôi hoành kia đã khó lại càng thêm khó.

Trần Ngọc trong lòng âm thầm sợ hãi, lúc này, đèn pin rốt cuộc cũng dừng lại, dưới ánh đèn cường độ cao, mọi người cuối cùng thấy rõ được tình hình bên dưới, nơi đèn pin dừng lại cũng không phải là tầng sau chót, mà là phần đáy đột ngột xuất hiện một táng đá bằng phẳng chắn lối.

“Không ổn, bên trên tựa hồ có thứ gì đó.” Lăng Vân cũng dựa ở trên lan can cầu nhìn xuống dưới.

“Nhỏ như vậy, đại khái là tượng khỉ hoặc tượng người các loại.” Đỗ Cương tiếp lời.

Khi hắn nói chuyện thì đồng thời, thứ trên hòn đá chậm rãi ngẩng đầu, cặp mắt đen nhánh mang theo âm hàn, chuẩn xác chuyển sang phía bọn họ, sau đó há miệng, trong thủy động lập tức vang lên tiếng khóc quen thuộc!

Theo tiếng khóc thê lương, sắc mặt của mọi người nhanh chóng trở nên trắng bệch.

Nó thế nhưng ở chỗ này!

Nơi đó không thể nghi ngờ chính là đứa bé mà những người của đội khảo cổ đã nhắc đến, là đứa bé trong chiếc thuyền đắm dưới đáy biển từ hơn 2000 năm trước bơi tới đây.

“Các ngươi xem, nó ở đây đợi chúng ta! Mới nãy không nên đi vào, đều là ngươi, ngươi muốn hại chết chúng ta!”Bồ Thanh vốn đứng còn

https://thuviensach.vn

không vững tâm tình lại bị kích thích, lên tiếng la hét ầm ĩ, cuối cùng đột ngột tách ra khỏi những người xung quanh, xông lại túm lấy Trần Ngọc mà đánh.

Trần Ngọc ở bên cạnh lan can, lại bị đứa bé trên tảng đá hấp dẫn toàn bộ lực chú ý. Khi Bồ Thanh nhào tới, hoàn toàn không có ý thức phòng bị. Mượn xung lực, hai người nhào qua lan can, rơi xuống dưới.

Trần Ngọc đầu óc trống rỗng, cảm thấy hô hấp của mình đều ngưng, trong nháy mắt, cậu thất kinh vươn tay, muốn bắt lấy lan can cây cầu, nhưng căn bản không còn kịp nữa. Bởi vì cầu ở trên cao, rơi xuống lại nhanh, Trần Ngọc cảm giác được trong hư không có gió thổi qua người, mang theo sự lạnh lẽo thấu xương, sau đó cậu đã không thể suy tư thêm bất cứ điều gì nữa.

Một lúc lâu sau, Trần Ngọc mới ý thức được thân thể rơi xuống nhanh chóng của mình bị mạnh mẽ chế trụ dừng lại, cậu chậm rãi ngẩng đầu lên, thấy Phong Hàn phía trên đang chăm chú nhìn vào mắt cậu. Trong khoảnh khắc Trần Ngọc rơi xuống, Phong Hàn bắt được chân của cậu. Lông my Trần Ngọc run rẩy, sợ hãi cực độ cùng tuyệt vọng bởi vì cặp mắt đen láy sâu thẳm của Phong Hàn mà hóa thành hư vô.

Cậu thậm chí còn cảm giác được báo con từ trong lan can cầu chiu ra ngoài, gắt gao cắn lấy ống quần của mình, mà chính báo con cơ hồ cũng sắp rơi xuống.

“Nắm chặt.” Phong Hàn nói, trên tay dùng sức kéo Trần Ngọc lên, cùng lúc đó, hắn còn không quên đem báo con lộ ra khỏi mặt cầu túm lấy gáy nó ném cho Mã Văn Thanh đang chạy tới giúp đỡ.

Dưới tình huống thê thảm tới cực điểm này, Trần Ngọc cười khổ phát hiện mình thế nhưng cảm thấy ấm áp.

https://thuviensach.vn

Sau đó, tiếng thét chói tai bên cạnh khiến cho cậu nhíu mày. Không sai, Bồ Thanh đang gắt gao túm lấy người cậu, cho nên Phong Hàn lôi kéo nhưng thật ra là phải chịu sức nặng của cả hai người.

Trần Ngọc không tự chủ được quay đầu, nhìn theo tầm mắt của Bồ Thanh, trên tảng đá đối diện là khuôn mặt của đứa bé kia. Tư thế treo ngược khiến cho cậu có thể trông được rõ ràng tình cảnh bên dưới, đứa bé diện vô biểu tình, sắc mặt trắng nhợt như người chết nhìn chằm chằm bọn họ, sau đó nhếch môi, Trần Ngọc phát hiện trong cái miệng kia là tầng tầng lớp lớp răng nanh sắc nhọn!

Dưới sự nỗ lực của Phong Hàn và Mã Văn Thanh, hai người cậu rất nhanh được cứu lên, Đỗ Cương đem Bồ Thanh kéo ra xa khỏi Trần Ngọc, lúc này Bồ Thanh bởi vì luân phiên kinh sợ, quơ quơ vài cái liền trực tiếp té xỉu.

Trần Ngọc mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hít sâu, lập tức nắm chặt tay Phong Hàn, nói: “Thứ phía dưới kia tựa hồ là vật sống.”

Người cao gầy bên cạnh Vưu bộ trưởng ló ra nói: “Chẳng lẽ là bánh tông?”

Trần Ngọc không xác định nhìn hắn, lắc đầu: “Rất khó để nói rõ ràng, cho dù là bánh tông thật thì cũng là bánh tông biến dị.”

Người cao gầy tựa hồ đối với bánh tông không quá sợ sệt, hắn an ủi vỗ vỗ Trần Ngọc mới vừa được cứu lên, cả người ướt đẫm mồ hôi, nói: “Kế tiếp liền giao cho chúng ta đi.”

Trần Ngọc giật giật khóe miệng, lúc này, chiếc đèn pin lại bắt đầu di chuyển, nó trực tiếp hướng xuống phía dưới cây cầu. Sau đó, bất kể là người cao gầy nọ, hay là những người khác , ai nấy sắc mặt đều cương cứng trắng bệch chết trân tại chỗ.

https://thuviensach.vn

Toàn bộ bên dưới cây cầu, tất cả đều là đồng nam đồng nữ nhiều không đếm xuể, từng khuôn mặt trắng nhợt, trông rất sống động, đang ngửa đầu nhìn bọn họ, mang theo một loại khát vọng thâm trầm nào đó và –đói khát.

Người cao gầy không còn nói những câu giao nơi này cho bọn họ nữa, trên mặt mồ hôi hỏ từng giọt, bàn tay nắm lấy lan can bởi vì sợ hãi mà dùng sức, nổi đầy gân xanh.

Giáo sư An trợn mắt há hốc mồm nhìn hồi lâu, lẩm bẩm: “Những thứ này đều là đồng nam đồng nữ dùng để <đả sinh tranh>.”

Trần Ngọc trong tâm cả kinh, đúng rồi, cầy cầu lớn dường này, cócăn bản cũng chẳng lạ gì.

Vưu bộ trưởng lên tiếng hỏi: “Giáo sư, <đả sinh trang> này giải thích thế nào?”

Sắc mặt của giáo sư An cũng không dễ coi, nói: “Đả sinh trang được coi là một tập tục trong dân gian của Trung Quốc thời cổ đại, trước khi khởi công một đại công trình kiến trúc nào đó, để không phá vỡ phong thủy nơi ấy, xúc động oan hồn, phải đem một đôi đồng nam đồng nữ còn sống chôn ở nơi đào móng, để mà trấn tà. Đồng nam chôn ở đầu cầu, đồng nữ chôn ở đuôi cầu, đồng nam đồng nữ này trở thành thần thủ hồ của cây cầu.”

Nghe được một tập tục kinh hãi như vậy, mọi người trầm mặc hồi lâu, Mã Văn Thanh tựa hồ mắng một câu gì đó.

Giáo sư An cười khổ: “Vô pháp, tập tục này được truyền bởi tổ sư gia của giới kiến trúc –Lỗ Ban, chỉ bất quá, một đôi đồng nam đồng nữ là đủ rồi, nhưng nhìn số lượng đồng nam đồng nữ dưới chân chúng ta, cơ hồ hơn ngàn. Có thể thấy được phong thủy nơi này ban đầu hắn là đại hung đại ác, thật là nghiệp chướng.”

https://thuviensach.vn

Đỗ Cương cố nén cảm giác buồn nôn, khó chịu nói:”Giáo sư, xem ra khi ấy chúng ta xem qua nhật ký công việc, tình cảnh ghi chép trong thuyền đắm rất có thể cũng giống như vậy, thế nhưng –“ Đỗ Cương chần chừ một chút, nói: “Tại sao bọn chúng còn sống?”

Sắc mặt của giáo sư An trở nên tương đối khó coi, trong lịch sử ngành khảo cổ chưa bao giờ xuất hiện trường hợp như vậy, nhưng giờ phút này lại chân thật phát sinh.

“Ta nghĩ, thay vì thảo luận lịch sử khảo cổ, không bằng nghĩ biện pháp mau mau rời khỏi đay, bọn chúng tựa hồ cũng bị kinh động rồi.” Vưu bộ trưởng híp mắt nhìn chằm chú vào dưới cầu, lạnh lùng nói.

“Hơn nữa, đèn pin kia cũng dừng lại rồi. khoan đã, nó đang chuyển động, nó đang hướng về phía chúng ta.”

-END 63-

Chú thích:

(1)Sinh trang: sau khi đọc chương này có lẽ các bạn cũng đã hiểu được phần nào qua lời giải thích của giáo sư An. Ở nước mình thì hay gọi là “yểm”, việc này là có thật. Lấy ví dụ, khi ta học về Hoàng thành, thầy ta có nhắc đến việc lúc khai quật ở chân tường thành có phát hiện một bộ hài cốt của trẻ con, qua nghiên cứu xác định đứa bé bị chôn sống. Cái này liên quan đến phong thủy, tập tục các loại, thầy ta cũng chỉ đề cập qua.

(2)Lý Tư: (李斯, 280 TCN – 208 TCN) là thừa tướng dưới đời Tần Thủy Hoàng. Ông là người có công lớn trong việc Tần Thủy Hoàng thống nhất chư hầu, đưa Trung Quốc trở thành một nước phong kiến tập quyền, thống nhất về văn tự, đo lường, tư tưởng.

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Đèn pin dừng lại giữa đám người, trong ánh sáng chói mắt, bọn họ nhất thời loạn thành một đoàn. Cùng lúc đó, Mã Văn Thanh bật đèn pha lên chiếu xuống bên dưới. không ngoài sở liệu, đồng nam đồng nữ đông đảo trên mặt đất đều nhếch môi, lộ ra hàm răng trắng hếu, đang chậm chạp di chuyển.

“Ta kháo, tại sao ta cảm giác bọn chúng thoạt nhìn tựa hồ rất đói?”

Mã Văn Thanh vừa dứt lời, liền nhận thấy không ít người dùng ánh mắt tức giận oán hận nhìn chằm chằm hắn. Mã Văn Thanh lập tức len lén tiến tới bên cạnh Trần Ngọc, sau đó vô tội nhìn chăm chú Trần Ngọc, giống như câu kia là do Trần Ngọc nói ra.

Mọi ngươi trong lúc hoảng loạn đã không còn để ý đến việc đó nữa, ngơ ngác nhìn những cái bóng quỷ dị mà tà ác ngọ nguậy ở phía dưới, không biết phải làm như thế nào cho phải.

“Nhanh chóng rời khỏi đây.” Phong Hàn chợt nhíu nhíu mày, trong tiếng người ồn ào, giọng nói của hắn vẫn lạnh lùng rõ ràng.

Không ai dám chất vấn lời nói của Phong hàn, về phần nguyên nhân hắn bảo mọi người rời khỏi đây, cũng không người nào nguyện ý suy xét.

“Chạy, chạy đi đâu?” Trong lúc bối rối có người kêu lên.

“Sợ đến ngu người rồi sao, cửa đá đằng sau căn bản mở không ra, còn có thể chạy đi đâu?!” Người bên cạnh hắn vừa chạy vừa hô.

https://thuviensach.vn

Nhất thời, mọi người đều nương theo cây cầu, liều mạng chạy về phía đối diện. Phía cuối cây cầu có thứ gì chờ bọn họ, đã không có người bận tâm cùng suy tính. Bởi vì trong thủy động bất chợt vang lên một loạt thanh âm rất kỳ lạ, khanh khách ken két, dị thường chói tai giống như móng tay sắc nhọn cào trên mặt thủy tinh, hơn nữa thanh âm kia đang từ phía dưới di động lên trên.

Trong khi chạy trốn mọi người ý thức được đây là tiếng động gì rồi, ai nấy đều guồng chân tiến về phía trước, cho dù mồ hôi lạnh đã thấm ướt quần áo, cho dù sợ đến mức tay chân phát run, cũng không ai dám tụt lại. Ngay cả mấy nữ đội viên cũng không cô nào trượt chân vấp ngã, ai nấy đều hiểu, lúc này mà dừng lại sẽ có thứ gì chờ đợi phía sau bọn họ. Rốt cuộc, mọi người thở hổn hển chạy đến được điểm cuối của cầu.

Trên nham bích bằng phẳng, lại là một cánh cửa đá khép kín, mọi người lập tức tự giác tách ra hai bên, mang theo ánh mắt lo lắng cùng khẩn trương tìm kiếm Trần Ngọc.

Trần Ngọc không nói gì, trực tiếp đeo găng tay đi tới.

thế nhưng, sau một phút, khi mọi người chờ đợi còn sợ hết hồn hết vía, sắc mặt của Trần Ngọc cũng càng ngày càng khó coi.

“Tiểu Trần Ngọc, ngài nhanh lên được không a, những thứ đó sắp bò lên đến đây rồi.” Mã Văn Thanh ở bên cạnh nhỏ giọng thúc giục, như để minh chứng cho câu nói, thanh âm chói tai ở bốn phía tựa hồ có khuynh hướng tăng tốc độ.

“Kháo, không được, cánh cửa này cũng chỉ có thể mở ra từ bên trong.” Trần Ngọc rốt cục bỏ cuộc, xoay người, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi trên đầu không ngừng chảy xuống, vô cùng chán nản dựa vào trên cửa.

Những lời này khiến cho mọi người vốn đang thất kinh nay càng thêm tuyệt vọng cùng cực, thanh âm quái dị vẫn tiếp tục vang lên, tần số càng lúc

https://thuviensach.vn

càng nhanh, hiển nhiên những thứ đó đang không ngừng đến gần.

Trong không khí tràn ngập cảm giác bất an, mọi người suy sụp muốn chạy khỏi nơi này, lại phát hiện bọn họ căn bản đã cùng đường.

“Xem ra chúng ta chỉ có thể tìm đường khác thôi.” Phong Hàn vốn đi theo bên cạnh Trần Ngọc nhàn nhạt nói.

Mọi người vì một câu này mà tỉnh táo lại ngạc nhiên nhận ra; cho dù dưới tình huống như vậy, Phong Hàn vẫn trấn định như cũ, rốt cuộc thứ gì mới có thể khiến cho hắn động dung?

Trong ánh mắt sùng kính của bọn họ, Phong Hàn lấy ra súng báo hiệu, bắn một phát về phía đỉnh động.

Theo pháo tín hiệu bay lên cao, sắc mặt mọi người thay đổi, đều giật mình há to miệng. Pháo tin hiệu có thể lên cao hơn 200 thước, cư nhiên còn chưa đụng tới nóc động, thủy động này rốt cuộc cao đến mức nào?

Cuối cùng, pháo tín hiệu đạt tới điểm cao nhất, thiêu đốt rồi rơi xuống.

Trần Ngọc ngây ngẩn cả người, cậu khó có thể tin nhìn đỉnh động, bọn họ mới tiến vào tầng thứ tư của địa cung, cách mặt đất tuyệt đối sẽ không vượt quá 20 thước. hiện tại đỉnh động này ít nhất phải cao hơn 200 thước, bọn họ thật sự đang ở bên dưới tòa cung điện đó sao? Trần Ngọc cố gắng nhớ lại địa hình trên đảo, nghĩ tới vài ngọn núi xa xa ngoài cùng điện, chợt tỉnh ngộ, Tần mộ này rất có thể kéo dài từ bên dưới cung điện thẳng đến phía dưới của sơn thể.

Trần Ngọc sợ hãi than, công trình kì vĩ nhường này, mộ thất to lớn như vậy, mộ chủ rốt cuộc là ai?

Cường quang từ pháo tín hiệu đem bốn phía thủy động chiếu sáng rõ rệt, trải qua thiêu đốt liền rơi xuống bên cạnh bọn họ.

https://thuviensach.vn

“Trời ạ, bọn chúng bò đến trên đây rồi!” Một thanh âm run rẩy hoảng sợ tới cực điểm cất lên.

Mọi người trong sự sợ hãi nhìn xuống bên dưới, những đồng nam đồng nữ kia quả nhiên đã bò lên đến nơi, do nguyên nhân khoảng cách cùng tia sáng, trông thấy vô cùng rõ ràng, không biết bọn chúng mặc y phục được làm từ vật liệu gì, qua hơn 2000 năm vẫn bảo tồn hoàn hảo, thỉnh thoảng mới có chỗ bị tổn hại đôi chút, nhưng không nghiêm trọng, càng khiến người ta giật mình chính là bên dưới lớp y phục tựa hồ có thứ gì đó đang vặn vẹo ngọ nguậy.

Trần Ngọc cảm giác trái tim mình đang đập kịch liệt, cậu hiểu bản thân mình quá căng thẳng. Cố gắng làm cho mình trấn tĩnh lại, đưa tay về phía ngực,nhưng lại chạm vào một đám lông mượt mà ấp áp.

Cúi đầu, báo con đang mở to đôi mắt trong suốt nhìn cậu, còn vì đột nhiên thân mật mà cái đuôi vung qua vung lại.

Đầu đầy hắc tuyến lơ nó đi, Trần Ngọc lại nhìn xuống phía dưới, âm thầm suy tính, hiện tại những dndn này cách mặt cầu không quá 40 thước. Mặc dù chúng bò không được nhanh, nhưng chỉ một lúc nữa thôi, là có thể đuổi kịp bọn họ. Cậu dường như đã nghe thấy thanh âm ken két phát ra từ những hàm răng sắc bén cắn nát xương kia.

“Làm sao bây giờ?” Có người không chịu nổi áp lực lớn cùng sợ hãi, nức nở hô lên.

“Chẳng lẽ chúng ta đành bỏ mạng tại đây?”

“Ta thao, để lại một viên đạn quan vinh, lão tử muốn liều mạng với chúng nó! Muốn chết thì cùng chết!”

Tay Trần Ngọc vô thức cầm thật chặt khẩu súng, quay đầu tìm Phong Hàn, nếu quả thật có người có thể sóng sót thoát ra ngoài, thì người đó

https://thuviensach.vn

chính là Phong Hàn. Đáng tiếc, đến cuối cùng mới phát hiện đối với nam nhân bá đạo lớn lối cơ hồ tất cả đều là khuyết điểm này…có tình cảm, đủ để cho người ta thấy chán nản. Hết lần này tới lần khác, tình cảm đó còn chưa kịp manh nha thì cậu lại có nguy cơ phải đến một cái thể giới khác để báo cáo.

Điều này khiến Trần Ngọc mới sống được 20 mấy năm, cho tới bây giờ chưa từng tiếp xúc qua tình cảm tương tự cảm thấy dị thường tiếc nuối.

Híp mắt nhìn sườn mặt tuấn mỹ đến kỳ lạ mà ngày thường tùy thời có thể kết băng, Trần Ngọc liếm liếm môi, trong lòng nguyền rủa thứ tình cảm chết tiệt không chịu để cậu khống chế này. Sau đó, đột nhiên lây tay túm lấy cổ áo của Phong Hàn, đem đầu của hắn kéo đến cạnh mình, Trần Ngọc nhìn chăm chú vào đôi môi duyên dáng khẽ nhếch của Phong Hàn. Nếu như cái gì cũng không kịp làm, vậy thử hôn một chút xem.

Phong Hàn kinh ngạc nhìn Trần Ngọc một cái, như an ủi mà niết niết bờ vai cảu cậu, ngẩng đầu lên cao giọng nói: “Bình tĩnh lại đi, nhìn bên trái, trên nham bích.”

Mọi người đang hốt hoảng rất nhanh chú s tới hướng ngón tay của Phong Hàn, nơi đó trên nham bích lại có sơn động, hết sức tầm thường, hơn nữa trong thủy động đen ngòm, rất khó có người để mắt đến. Mặc dù không biết tình hình bên trong đó thế nào, cái hang này vẫn khiến bọn họ từ tuyệt vọng lại có cơ hội sống sót.

Sau đó, mọi người nhanh chóng nhận ra một vấn đề khó khăn khác, sơn động kia cách lan can cầu phái hơn 10 thước, làm cách nào để sang đó được?

Phong Hàn lúc này quay đầu nhìn về phía Mã Văn Thanh, “Ngươi chắc sẽ có cách? Mau sớm mang những người này qua đó, Vưu và Lăng

https://thuviensach.vn

Vân lưu lại, thời gian không còn nhiều, chúng ta trước ngăn cản những thứ này, vì bọn họ tranh thủ chút thời gian.”

Vưu bộ trưởng cùng Lăng Vân lập tức lôi súng ra, đứng bên cạnh Phong Hàn.

Khi ấy, Phong Hàn mới cúi đầu nhìn Trần Ngọc, nói: “Mới vừa có chuyện gì?”

Trần Ngọc không nhịn được ho khan một tiếng, cố gắng giả bộ nghiêm túc, đáp: “Không có gì, chính là muốn nói cho người biết có sơn động.” Kháo, chuyện như vậy sao có thể nói ra! Mình lúc đó đại khái đầu óc đã hồ đồ rồi.

Mã Văn Thanh dùng nhãn thần 囧囧nhìn Trần Ngọc, ý bảo: người anh em, mới nãy ngươi vẫn một mực nhìn về phía này, dùng cái ót để phát hiện ra sơn động à?

Báo con trong ngực Trần Ngọc mở to hai mắt nhìn: a a, đỏ mặt, mụ mụ đỏ mặt.

Phong Hàn nhìn Trần Ngọc một lúc, lấy tay cầm lên mấy băng đạn trong balô của Trần Ngọc, đẩy Trần Ngọc ra, xoay người đi về phía sau. Tiếp đó, liền nghe thấy tiếng súng cùng tiếng kêu chói tai thê lương, mấy thân ảnh nho nhỏ rơi xuống dưới. Nhưng rồi càng nhiều đồng nam đồng nữ bò phủ lên trên.

Mã Văn Thanh nhìn sơn động kia hai giây, lập tức từ trong balô lấy ra phi trảo bách luyện tác(*), quay đầu lại ra hiệu với Trần Ngọc.

Trần Ngọc bật đèn pin mắt sói soi lên trên, quả nhiên, cách mặt cầu chừng năm thước, có một tảng đá nhô ra ngoài cạnh cửa động. Mã Văn Thanh đem ưng trảo của phi trảo bách luyện tác cầm trong tay quay quay vài vòng rồi tung lên cao, dây thừng vững vàng mắc vào cửa động.

https://thuviensach.vn

“Tốt rồi, bây giờ chỉ cần đu qua là được.” Mã Văn Thanh kéo kéo dây thừng, nói với những người xung quanh: “Chớ xem thường bách luyện tác của Má gia ta, lực trùng kích chịu được một, hai tấn không thành vấn đề. Tới, ngươi hãy đi trước, cố định bách luyện tác vào trong sơn động.” Mã Văn Thanh tiện tay kéo qua một người cao gầy bên cạnh, chính là người vẫn đi theo Vưu bộ trưởng.

Tình thế cấp bách, người cao gầy cũng không hề nói nhảm, đem quần áo cùng đồ tùy thân buộc chặt chẽ, cầm lấy bách luyện tác liền đu người qua. Người đang ở giữa không trung, không có điểm mượn lực, hắn hai lần đu qua sơn động cũng không thể đi vào, tới lần thứ ba, rốt cuộc dùng chân móc vào tảng đá ở cửa sơn động, vặn eo chui vào. Một lát sau, người cao gầy ở cửa động hô: “Cố định xong rồi, mau tới đây.”

Mã Văn Thanh lại ở trên lan can bên này cố định dây thừng, bây giờ sợi dây đã kéo dài từ lan can cầu đến sơn động, hơi hơi chếch xuống dưới, chỉ cần bò dọc theo sợi dây là được.

“Mau, đừng lề mề nữa!” Mã Văn Thanh hô, hắn đẩy đẩy Trần Ngọc, thấp giọng nói: “Ngươi hãy đi trước, một hồi tiếp ứng chúng ta, đều là người của họ ta không yên lòng. Ta đi giúp Phong ca, thứ này mà quá nhiều, ta sợ mọi người còn chưa qua hết, chúng đã đuổi tới.”

Còn có mấy người khác khả năng bắn súng khá tốt có cùng ý tưởng với Mã Văn Thanh, đã quay trở lại hỗ trợ. Nếu không đợi những đồng nam đồng nữ kia thật sự lên đây, ai cũng không thể chạy thoát.

Trần Ngọc định đem Tiểu Mập nhét vào trong balô, nhưng đồ đạc trong balô quá nhiều, hình thể của Tiểu Mập lại vượt quá tiêu chuẩn cho phép, không có biện pháp, Trần Ngọc vội đem báo con buộc lại trên lưng mình.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc tiến lên phía trước, lại có mấy nữ đội viên căng thẳng không vượt qua được nỗi sợ hãi trong lòng, không dám bò lên, để cho người phía sau qua trước, cho nên không được mấy người đã đến phiên cậu. Trần Ngọc liếc mắt nhìn xuống dưới, sâu không thấy đáy, cũng may bóng tối che khuất, không trông được rõ ràng.

Trần Ngọc hít một hơi thật sâu, vào lúc này, càng nhanh nguy hiểm càng ít, tay chân lanh lẹ bám lấy sợi dây, bò về phía đối diện. Bò qua lại trên một sợi dây, Trần Ngọc cảm thấy chỉ cần một khắc lơi lỏng là mình có thể té xuống, nỗi sợ hãi đó, khiến tay chân càng thêm vô lực. Cậu cắn răng, hơn nữa báo con trên lưng cả người rung động, bị dọa sợ đến mức hung hăng cắn cổ cậu, Trần Ngọc bỗng chốc thanh tỉnh, nghe thấy tiếng súng càng lúc càng nhiều, Trần Ngọc nhanh nhẹn bò đến cửa sơn động.

Người ở bên trong đưa tay kéo cậu vào, để cho Trần Ngọc đến bên cạnh nghỉ ngơi, lại kêu người khác tiếp tục.

Không mất lớn thời gian, đa số mọi người đều đã đến được sơn động, trong sơn động này tương đối rộng rãi, bốn phía rõ ràng có dâu vết con người đào bới, vươn dài thẳng tắp, chẳng qua không hiểu tại sao lại có một sơn động để mở như vậy trên nham bích.

Đúng lúc này, lại nghe thấy Đỗ Cương mới vừa ở cửa động la lớn về phía trên cầu: “Cảnh Giai, Bồ Thanh, mau qua đây!”

Trên cầu một giọng nữ lo lắng đáp lại: “Tổ trưởng, Bồ Thanh không dám qua, làm sao bây giờ?” Loáng thoáng còn có thể nghe được tiếng khóc.

Đỗ Cương sắc mặt xanh mét, đang định mở miệng, liền thấy Phong Hàn nói: “Để cô ta lại, ngươi đi trước đi.”

Nữ đội viên ở chung một chỗ với Bồ Thanh tựa hồ vẫn đang do dự, Lăng Vân nóng nảy: “Đến lúc nào rồi mà các ngươi còn có tâm tư ở chỗ

https://thuviensach.vn

này kì kèo?! Bảo ngươi đi thì đi mau! Không đi thì cả hai người các ngươi ở lại đây.”

Lát sau, cửa sơn động xuất hiện thêm một nữ đội viên, cô chần chừ nhìn về cây cầu bên kia, rồi bị mọi người chen lấn đẩy hẳn vào bên trong. Sau đó, Mã Văn Thanh, Vưu bộ trưởng, Lăng Vân cũng bò sang. Trong động không đủ chỗ, không ít người phải lùi sâu vào trong.

Đúng lúc ấy, trên cầu vang lên tiếng kêu sợ hãi của nữ nhân. Khi mọi người ở đây còn đang kinh nghi bất định, tiếng kêu thảm thiết đã thay đổi, nhanh chóng di chuyển về phía sơn động. Ngay sau đó, Phong Hàn trong tay nắm một người nhảy vào, Bồ Thanh trong tay hắn tay chân mềm nhũn, không ngừng thét lên.

Phong Hàn mặt không đổi sắc đá văng một bóng dáng thấp bé đang sống chết bám lấy ống quần của Bồ Thanh, lại thò người ra bắn một phát súng, sau đó đem Bồ Thanh ném vào bên trong, nói: “Đi vào trong, mau!”

Mọi người thở phào nhẹ nhõm lập tức ý thức được, nơi này cũng chưa hẳn an toàn, nếu những đồng nam đồng nữ kia bò lên, miệng động này tự nhiên cũng có thể tìm tới.

Đỗ Cương cùng một nữ đội viên khác nhấc Bồ Thanh bị dọa đến không thể nhúc nhích lên, vội vã đi vào trong.

Mã Văn Thanh lúc này đã tiến tới trước gót chân Trần Ngọc, thúc giục cậu mau đi vào, trên mặt còn mang theo mồ hôi: “Mau, con mẹ nó quá buồn nôn rồi, cũng chỉ có Phong ca biến thái kia mới có thể chịu được.”

Lăng Vân ở bên cạnh sắc mặt lạnh lẽo, nhìn chằm chằm Mã Văn Thanh: “Ngươi nói ai?”

Mã Văn Thanh trên mặt cứng đờ, mất tự nhiên cười gượng hai tiếng, kéo theo Trần Ngọc lấy tốc độ nhanh nhất chui lên phía trước.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc quay đầu lại khẽ liếc Phong Hàn, vỗ vỗ Mã Văn Thanh vạn phần cảm khái: “Ngươi nói không sai, quả thật rất biến thái.”

Theo sơn động khúc chiết, mọi người cao thấp tiến về phía trước, trong lúc vô tình Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh đã dẫn đầu.

“Phía trước có ánh đèn, hẳn là trường minh đăng trong mộ đạo.” Mã Văn Thanh có chút hưng phấn nhảy lên chạy ra ngoài, sau đó liền đứng lại bất đông.

Trần Ngọc kinh ngạc, rốt cuộc là cái gì khiến cho Mã Văn Thanh sợ ngây người, y theo tính cách của hắn, chẳng lẽ là bảo tàng. Trần Ngọc đi sau Mã Văn Thanh cũng bước ra khỏi sơn động, tiếp đó một họng súng đen ngòm đặt trên đầu Trần Ngọc, ở một bên mộ đạo, một người đang mỉm cười nhìn bọn họ.

-END 64-

Chú thích:

(*)Phi trảo bách luyện tác:

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Trần Ngọc cả kinh, đã lường trước mọi khả năng, nhưng không thể ngờ phía bên ngoài chờ đợi bọn họ lại chính là con người. Hơn nữa, căn cứ vào họng súng đang chỉ vào đầu cậu mà suy ra, người ở đây tuyệt đối không hề có ý định cùng bọn họ thân mật chào hỏi, sau đó hảo hảo ngồi xuống uống trà.

Thậm chí, Trần Ngọc còn chưa kịp tạo ra bất kỳ động tác cảnh báo nào, đã bị tên cầm súng chĩa vào đầu cậu nắm lấy vai, kéo đến bên cạnh, lực tay cực kỳ lớn.

Trần Ngọc bất lộ thanh sắc giương mắt nhìn, Mã Văn Thanh tiến vào trước cậu một bước quả nhiên cũng bị kẻ khác khống chế. Trong mộ đạo có không ít người hoặc đứng hoặc ngồi, phần lớn đang chĩa súng về phía cửa động phía bên này. Mặc dù những người đó trên khuôn mặt đều có vẻ mạn bất kinh tâm, nhưng Trần Ngọc tin chắc, nếu như cậu và Mã Văn Thanh có bất kỳ động tĩnh nào khác, trên người tuyệt đối sẽ nhiều thêm mấy cái lỗ.

Đây là một nhóm trộm mộ, từ trong ánh mắt thỉnh thoảng để lộ tia âm ngoan của bọn họ cũng biết, những người này còn là một đám liều mạng. Vũ khí của bọn chúng so với đám Trần Ngọc nhiều hơn, trên đất cũng la liệt các công cụ đạo mộ mà Trần Ngọc quá quen thuộc. Xem ra, bọn chúng chính là một trong ba nhóm người đã tiến vào trước đó như những La Khuynh nói.

Bọn chúng mang theo hiển nhiên không ít người, vây xung quanh ba kẻ ngồi ở chính giữa trên mặt đất, đang đánh bài; một tên mập trong tay

https://thuviensach.vn

cầm một chai rượu trắng đang cau mày khổ tưởng; bên cạnh hắn là một người trung niên mặt thẹo; vừa lau súng, vừa hứng thú nhìn lên đám bài trước mặt; còn lại là một thanh niên, nghiêng mặt nên không thấy rõ diện mạo, bất quá tư thế động tác nói rõ hắn có bao nhiêu uể oải cùng kiêu ngạo.

Người này rất mạnh,so với hai tên kia thì lợi hại hơn. Trần Ngọc không khỏi quan sát kỹ hắn, từ hình thể suy đoán, thanh niên kia vừa cao vừa gầy, nơi có thể vươn tay đến để một cái balô không lớn, phía trên đặt một khẩu P229(1) màu đen của Đức. Như cảm nhận được cái nhìn chuyên chú của Trần Ngọc, thanh niên quay đầu thoáng liếc mắt, khẽ mỉm cười, sự lãnh khốc cùng tàn nhẫn trong con người chợt lóe. Song, khi định thần lại, nụ cười kia thậm chí hữu hảo mà mang theo chút tinh nghịch.

Trong khoảnh khắc đó, Trần Ngọc cảm giác nhịp tim của mình tựa hồ đông cứng, đợi người kia quay trở lại với ván bài, mới thở phào nhẹ nhõm. Trên tai trái của thanh niên có đeo một chiếc nhĩ đinh(2) màu đỏ, tinh xảo khéo léo, tựa hồ là hình đóa hoa.

Lúc này, trong sơn động mấy người còn lại cũng lục tục chui ra ngoài, đều bị những tên chờ sẵn lôi qua một bên.

Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh liếc mắt nhìn nhau, Mã Văn Thanh nhướng nhướng mày, mắt phải của Trần Ngọc nhẹ nhàng nháy nháy hai lần. Đây là ám hiệu trước kia của hai người, Trần Ngọc ý bảo Mã Văn Thanh đừng manh động. Hai người họ có thể dễ dàng thoát khỏi khống chế, người khác có thể hay không rất khó nói, nhất là những người của đội khảo cổ.

“A!” Trong đám người vẫn một mực yên lặng rốt cuộc có thanh âm kêu lên khe khẽ, chính là Bồ Thanh, cô nàng tựa hồ mới từ sự sợ hãi ở thủy động lấy lại tinh thần, đối với những người súng ống đầy mình này cũng không quá kinh sợ.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc liền biến sắc, chọc vào những tên liều mạng này, hiện tại thật sự không sáng suốt. Mộ thất dưới biển sâu mấy trăm năm mới tái hiện một lần, đây là nơi hoàn hảo để giết người cướp của. Nếu như đám người kia thực sự làm việc đó ở nơi này, cảnh sát lợi hại hơn nữa cũng không thể điều tra ra.

Cũng may đại đa số mọi người đều đã bị những kẻ kia khống chế, cũng không sợ người đằng sau biết được, Bồ Thanh chỉ bị xô đẩy một chút. Đỗ Cương quay đầu lại trợn mắt nhìn Bồ Thanh, cô nàng ngẩn người, tựa hồ đã tỉnh ngộ, đi thẳng vào bên trong, cũng không dám lên tiếng nữa.

Phong Hàn là người cuối cùng bước ra ngoài, nhìn nhìn xung quanh rồi bước về phía Trần Ngọc.

Động tác hết sức tự nhiên này khiến cho tên cầm súng chỉ vào hắn sắc mặt tương đối khó coi.

Nhưng sau khi đến bên cạnh Trần Ngọc, Phong Hàn liền an tĩnh lại, khuôn mặt tuấn mỹ đến bất khả tư nghị, cho dù dưới tình huống này vẫn ưu nhã tư văn như chuyện nó phải thế, khiến chó xung quanh đều nhìn không chớp mắt.

Tên kia gãi gãi đầu, không nói gì.

Trần Ngọc cảm thấy cách cư xử của tên này tương đối sáng suốt.

“Ta kháo, lão đại, những người này không phải là cái đám giúp cháu ta đánh lén chúng ta!” Tên đầu trọc hô lớn về phía ba người đang chơi bài trên mặt đất.

“Ngô, người của Từ gia, chung quy không thể để cho các ngươi dễ dàng bắt được như vậy.” Người trung niên mặt thẹo vẫn nhìn chăm chú quân bài trước mặt như cũ, tựa hồ đang suy nghĩ, qua một lúc, hắn phất tay, nói: “Đi hỏi xem.”

https://thuviensach.vn

Đầu trọc lập tức quay lại, dùng súng thọt người bên cạnh: “Thành thật khai báo, các người đến đây có mục đích gì?”

Người bên cạnh hắn chính là giáo sư An, giáo sư An lấy tay đẩy gọng kính, thong dong nói: “Chúng ta là nhân viên khảo cổ, chưa từng có ý định tập kích các ngươi.” Vưu bộ trưởng và Lăng Vân nháy mắt với nhau, cả hai người đều không nói gì.

“A,a, là tổ chức đạo mộ có giấy phép. Lão Đại, làm sao bây giờ?” Đầu trọc xoay người la hét, câu nói đầu tiên khiến giáo sư An mặt đầy tức giận, nhưng e ngại tình thế hiện tại nên cố nén không phát tác.

“Mẹ kiếp, đám người Từ gia kia không biết trốn ở đâu, vừa nghĩ tới vật đó có thể rơi vào tay bọn chúng lão tử làm gì cũng chẳng thiết.” Mập mạp quăng bài trong tay đi, nốc 2 ngụm rượu, “Không chơi nữa!”

Thanh niên giương mắt liếc mập mạp, vạch trần: “Ngươi là bởi vì sắp thua mới không muốn chơi nữa!”

Mập mạp bị nói trúng tim đen nhất thời cứng họng, cười hắc hắc, vội vàng nói: “Đây không phải là do lão Đại có chính sự sao?”

Người trung niên cũng buông bài, quan sát những người bên này, quay đầu hỏi: “Những người này, hai người các ngươi thấy thế nào?”

Mập mạp đáp: “Cái này đơn giản, chúng ta giữ lại cũng không có ích lợi gì, bọn họ là người của quốc gia, tính tình hơn phân nửa vừa hủ lậu vừa cứng đầu, ra bên ngoài khẳng định bán đứng chúng ta, chi bằng…” Nói đến đây, đưa tay ra dấu, ý bảo giết chết toàn bộ.

Lão Đại mặt thẹo tự hồ rất coi trọng ý kiến của thanh niên, bèn nhìn về phía thanh niên ở bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc căng thẳng, cậu liếc sang Phong Hàn vẫn ôm hai cánh tay dựa vào tường không hề có cảm giác khẩn trương, cho dù có hắn ở đây, nếu muốn đánh nhau thật, bên cậu vẫn chịu thua thiệt.

“Giữ lại.”Thanh niên miễn cưỡng nói, “Các ngươi cũng thấy , những thứ bên ngoài cùng bên trong kia không hề giống với cạm bẫy thông thường, khắp nơi đều nguy hiểm. Giữ bọn họ lại còn có thể giúp chúng ta dò đường.”

Người trung niên hài lòng gật đầu: “Cũng đúng, mới vừa thứ kia hành hạ chúng ta đến thảm, nếu như không có ngươi, chúng ta đã bị tổn thất nghiêm trọng. Giữ hai tên để dò đường, còn đâu trói hết lại.” Câu sau này là phân phó với tên tay chân ở bên cạnh.

Trần Ngọc chú ý tới những tên này đều cố ý bỏ qua Phong Hàn , đi trói những người khác, nhìn lại tay mình bị trói ở phía sau, trong lòng vô cùng bất bình. Thói đời hiện nay, kiểu gì cũng sợ ác nhân!

Mã Văn Thanh gỏi về ứng phó những trường hợp như vậy, bày tỏ mình nguyện ý đi dò đường, cũng thoải mái mà đứng ở bên cạnh Phong Hàn.

Trần Ngọc cúi đầu chuyên chú cởi bỏ dây thừng, mấy cái thể loại này từ khi cậu 10 tuổi đã sớm không làm khó được cậu.

Vặn vặn thắt lưng mỏi nhừ, thanh niên kia chậm rãi từ từ đứng lên, bấy giờ mọi người mới phát hiện, ngũ quan của thanh niên dị thường tinh sảo, màu da thuần trắng, chỉ có điều, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo không ít tà khí.

Nhĩ đinh hình hoa sen màu đỏ dưới ánh đèn hiện lên quang mang chói mắt, Trần Ngọc híp híp mắt, kinh ngạc. Nhận ra thanh niên trước mặt đang hứng trí bừng bừng nhìn chằm chằm báo con trong ngực mình, sau đó từ từ đưa bàn tay đeo găng ra, tựa hồ do dự xem nên bế nó lên kiểu gì.

https://thuviensach.vn

Tiểu Mập cảnh giác chuyên chú nhìn người trước mặt, lông xù hết cả lên, thấy bàn tay kia tiến đến trong nháy mắt, liền há mồm đớp một nhát.

Trần Ngọc im lặng không lên tiếng, nhìn bàn tay đeo găng màu đen kia, cậu thậm chí còn có thể thấy răng nanh sắc nhọn của báo con thật sâu cắn vào, trong miệng nó phát ra thanh âm hừ hừ bất mãn. Trần Ngọc trên mặt duy trì biểu tình vô tội, trong lòng lại mừng như điên: khá lắm, Tiểu Mập trở về sẽ cho ngươi nhiều thịt để ăn!

Thanh niên đứng đó một lúc, ánh mắt khẽ đảo, báo con thức thời thu hồi hàm răng.

“Con tiểu miêu này bộ dáng không tệ, không ngờ người còn có thói quen mang theo thực phẩm dự trữ.” Anh ta lạnh lùng nói.

Trần Ngọc không xác định được đó có phải là lời khen hay không, nhất là việc báo con ngoại trừ béo ú, da và lông mềm mịn, chả hiểu không tệ ở chỗ nào.

Thanh niên xoay người đi về, trước khi đi, còn liếc mắt nhìn Phong Hàn bên cạnh Trần Ngọc, gật gật đầu.

Trần Ngọc rốt cuộc cũng cởi được dây thừng ra, tiện tay thả vào trong balô, cố gắng giả bộ bản thân cũng là một nhân viên dò đường.

“Đi thôi, cái nơi quỷ quái này, càng sớm rời khỏi càng tốt.” Lão Đại mặt thẹo đứng lên.

Đám tay chân lập tức đem đồ đạc thu thập cho tốt, chuẩn bị lên đường.

“Liên tiểu ca, ta xem chừng cách chủ mộ thất không còn xa nữa, cứ đi tiếp, vạn nhất họ Từ đã đến trước – “ Mập mạp nói với thanh niên.

https://thuviensach.vn

Thanh niên nhướng nhướng mày, sắc mặt chợt trở nên nghiêm túc: “Có người tới.”

Trần Ngọc đột nhiên cảm thấy có bàn tay túm lấy bả vai của cậu, trước mắt chuyển một cái, đã đến sau lưng Phong Hàn. Xem ra Phong Hàn cũng phát hiện được có người đang đến, so sánh, thanh niên thần sắc nghiêm túc và Phong Hàn vẫn như cũ không chút động dung, quả nhiên, vẫn là Phong Hàn biến thái hơn chút.

Khi người ở đây còn đang vạn phần đề phòng, phía trước chợt vang lên tiếng súng. Tiếng súng kia rất đột ngột, cấp bách mà kịch liệt, phảng phất như đang kịch chiến với thứ gì đó.

Người trung niên và mập mạp có chút kinh nghi bất định, trong mộ mặc dù có ba nhóm người, mang theo tương đối nhiều vũ khí cũng chỉ có bọn họ và Từ gia, vậy thì ai đang đánh với ai.

Đang định qua xem thử, phía trước đã có một nhóm người chạy đến, dẫn đầu chính là một lão giả khôn khéo, cho dù lâm vào hoàn cảnh khó khăn như vậy, trên mặt lão ta vẫn mơ hồ lộ ra sự trấn định cùng ngoan lệ.

Thấy người bên này, lão giả sửng sốt, rất nhanh liền nói: “Kim lão Đại, bây giờ không phải là lúc giải quyết ân oán cá nhân giữa chúng ta. Những thứ đó lại đến, chúng ta đã mất không ít người. Ta thấy không bằng chúng ta hợp tác, tới trước chủ mộ thất rồi tính sau..

Người trung niên hiển nhiên không ngờ kẻ đối đầu đến chết với mình có thể nói ra những lời này, hắn rất đắc ý, liếc qua mập mạp cùng thanh niên, thầm nghĩ bên mình không thiếu trợ thủ, định cự tuyệt.

Người chạy đến cuối cùng bất chợt thét lên một tiếng, không biết do đau đớn hay vì cái gì khác, khuôn mặt đều vặn vẹo, y phục sau lưng nhô cao một cách quyt dị, tựa hồ có vật nào đó ở bên trong đang tìm cách thóat ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Kim lão Đại mặt thẹo cắn răng nói: “Hảo, chờ ra ngôi mộ này rồi tính sau! Bất quá, thứ trong chủ mộ chúng ta chọn trước.”

Trong mắt lão đầu tinh quang chợt lóe, cư nhiên không do dự, đáp: “Được.”

Lúc này, tất cả mọi người ánh mắt đều xuất hiện sự sợ hãi, cách xa khỏi cái tên đang thét lên kia, giống như biết chuyện gì sắp xửa xảy ra.

Trái tim của Trần Ngọc phảng phất bị bàn tay lạnh như băng bóp nghẹt, trợn mắt há mồm mà nhìn người nọ, ảo cảnh mà La Khuynh đã từng cho bọn cậu xem lại một lần nữa chập chạp tái hiện.

-END 65-

Chú thích:

(1)Đây là khẩu P229, chả biết có phải của Đức ko.=.=

(2)Nhĩ đinh:

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 66

Khuôn mặt của người kia vặn vẹo đến mức biến dạng nghiêm trọng, đã không thể phân biệt hắn muốn biểu đạt ý tứ gì nữa, Trần Ngọc suy đoán nó đại diện cho sợ hãi cựa độ cùng đau đớn. Hắn dùng tay vịn tường, miễn cưỡng duy trì tư thế đứng yên, khát vọng được sống khiến hắn khó khăn vươn tay về phía trước, vô thanh cầu cứu với đồng bọn.

Nhưng tất cả mọi người đều dùng vẻ mặt sợ hãi theo dõi hắn, hận không thể cách càng xa càng tốt. Có vài người, thậm chí còn giương súng trong tay lên.

“Mau, lão Tam, nổ súng!” Từ lão gia tử đứng trước gót chân của Kim lão Đại mặt thẹo biểu tình âm trầm, hét lên với người bên cạnh.

“Không, không – “

Trần Ngọc rất khó tưởng tượng người ta trước khi chết có thể thét lớn đến mức như vậy, ngay sau đó, cái tên cao cao được gọi là lão Tam kia không chút do dự nổ súng.

Sau mấy tiếng súng vang lên, người nọ đáng thương đã gục trên mặt đất, không nhúc nhích, bất quá, sau lưng hắn vẫn còn tiếp tục co quắp.

“Trước xử lý một chút, chúng ta phải mau chóng rời khỏi nơi này.” Từ lão gia tử mặt đen lại, phất phất tay ra sau, không đành lòng nhìn tên thuộc hạ đã từng đi theo mình.

https://thuviensach.vn

Đám người giáo sư An đã sợ đến ngây ngốc, bọn họ vẫn không hiểu tại sao lại không ra ta cứu người mà muốn tự sát hại lẫn nhau. Người của Kim lão Đại trấn định hơn nhiều, bất quá vẫn có người khuôn mặt khó chịu, tựa hồ không nỡ.

Tay Trần Ngọc giấu trong túi lạnh như băng một cách dị thường, còn không ngừng run rẩy, nắm thật chặt khẩu súng. Phương thức xử lý thi thể của đám người lão Tam lại một lần nữa khiến cho cậu muốn nôn mửa, cậu thậm chí còn hoài nghi có phải tất cả những chuyện biến thái đẫm máu ở trong mộ đều để cậu được thấy hết trong một lần hay không?

Quần áo sau lưng thi thể kia đã bị xé rách, làn da biến dạng nhấp nhô có những vết lốm đốm màu xanh nhiều không đếm xuể, càng thêm kinh người chính là, sau lưng không ngừng ngọ nguậy có ấn ký hình mặt người, tựa hồ trong thi thể kia có một người khác đang giãy dụa muốn thoát ra ngoài.

Mọi người trên mặt mang theo sợ hãi cùng lo lắng, đứng ở đàng xa liên tục bắn càn quét. Trên lưng người nọ đã mau chóng trở thành cái sàng, máu tươi không ngừng ồ ạt trào ra bên ngoài.

Sau đó, Trần Ngọc trông thấy có thứ gì đó màu đen đen nhô lên từ lỗ đạn, tiếng súng càng thêm dày đặc, hình như muốn ngăn cản vật kia ra ngoài.

Trần Ngọc càng ngày càng kinh hãi, đây rốt cuộc là cái quái quỷ gì?

Cảnh tượng càng thêm thê thảm khiến người ta không nỡ nhìn, da trên lưng thi thể chợt nứt ra, máu tươi văng tung tóe vào mộ đạo, một thứ gì đó nhảy ra ngoài. Trần Ngọc chỉ nhìn vào cặp mắt đen thẫm của vật kia chừng hai giây, cả người liền run rẩy muốn quay mặt đi, có thể sợ hãi đến ngớ ngẩn, ngay cả việc đó cậu cũng không làm được.

https://thuviensach.vn

Đây là một con quái vật xấu xí tà ác có vô số xúc tu của bạch tuộc, nhưng lại mang khuôn mặt của con người. Sau khi chui ra từ trong thân thể của con người, nó cố gắng dùng những cái xúc tu chưa điều khiển thuần thục túm lấy người gần nó nhất.

Trần Ngọc sắc mặt trắng bệch nhớ đến ảo cảnh La Khuynh cho bọn cậu trông thấy, xem ra thật có không ít người bị loại quái vật này giết chết.

Trong tiếng súng hoảng hốt, Phong Hàn lạnh lùng nhìn chằm chằm quái vật kia một lúc, giống như đang nhìn một tên hề, khi thấy nhiều người như vậy mà cũng không thể ngăn được hành động của nó, nhíu nhíu mày, từ trong túi quần lấy ra một chiếc bật lửa, bật lên, sau đó ném ra.

Không biết hắn dùng thủ pháp gì, chiếc bật lửa ở phía trên quái vật nổ tan tành, tiếp đến lửa bao phủ toàn bộ quái vật bạch tuộc đang giương nanh múa vuốt, tiếng thét chói tai quẩn quanh vang vọng trong mộ đạo. Cùng lúc đó, bạch tuộc nhảy dựng lên chạy ra xa khỏi bọn họ, bất quá, dưới ngọn lửa cháy sáng hừng hực, thân thể của nó càng ngày càng nhỏ, đại khái chưa được bao lâu, đã bị thiêu hủy hoàn toàn sạch sẽ.

Sống sót sau nguy hiểm, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

“Những thứ trong biển đều sợ lửa, chúng ta thế mà không nghĩ ra…” Có người lẩm bẩm nói.

Từ lão gia tử tán thưởng nhìn Phong Hàn, quay đầu nói: “Lửa chỉ có tác dụng với bạch tuộc mặt người mới sinh ra này, những thứ khác cũng không dễ dàng đối phó như thế.”

Sau đó, Từ lão gia liếc nhìn đám thuộc hạ vạn phần chật vật của mình, thở dài, chuyển sang Kim lão Đại, cười đến vô cùng miễn cưỡng: “Thuộc hạ của Kim lão Đại gần đây lại có thêm không ít người, nhìn mấy vị này đều rất lạ mắt.”

https://thuviensach.vn

Kim lão Đại thấy Từ lão gia tử liếc Liên tiểu ca và Phong Hàn, đắc ý cười rộ lên: “Chuyện đó, các môn phái đổ đấu chúng ta hiện nay, cùng các ngành các nghề khác giống nhau ở chỗ, tối trọng yếu nhất vẫn là nhân tài.”

Mặc dù lời Kim lão Đại nói là thật, Trần Ngọc vẫn giật mình căng thẳng, báo con bởi vì đột nhiên bị ôm chặt lấy có chút bất mãn, ra sức dùng móng vuốt cào cào vào cánh tay Trần Ngọc, nhắc nhở gia trưởng không nên coi thường sự tồn tại của nó.

Từ lão gia tử hừ một tiếng, ngay sau đó đưa ánh mắt đặt trên người Phong Hàn.

Sự cường đại quá mức, mĩ lệ mà nguy hiểm, tựa hồ là đặc thù trên người Phong Hàn, vĩnh hằng bất biến, cho dù đi đến đâu hắn cùng là người nổi bật nhất.

Kim lão Đại vốn đang đắc ý trên mặt có phần lúng túng, người này rất mạnh, nhưng cũng không phải thuộc hạ của hắn.

“Nếu chuẩn bị liên thủ đối phó với thứ kia, đem người của chúng ta thả ra.” Phong Hàn bình tĩnh lên tiếng, nghe không giống với người đang bị kinh hoảng cùng quản thúc. Trên thực tế, Phong Hàn chỉ là muốn thử một chút, xem ra không cần dùng mấy thủ đoạn phiền phức, mọi người liền có thể thoát hiểm rồi.

Kim lão Đại sắc mặt hết sức khó coi, nhưng cũng không nói gì, ra hiệu với tên đầu trọc, đầu trọc lập tức cởi bỏ trói buộc với đám người Trần Ngọc ở bên này.

Từ lão gia tử gừng càng già càng cay, lập tức nhận ra đó không phải là người của Kim lão Đại, nụ cười trên mặt tức thì chân thành thêm vài phần.

“Trước tìm một chỗ, để xem trên người có vật kia hay không.” Lão Tam vóc dáng cao cao lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Sau đó đội khảo cổ trên danh nghĩa ngây ngốc nhìn cả đám người nhanh chóng cởi hết quần áo, tìm kiếm gì đó cho nhau.

“Trời, nơi này có một, may mà sớm phát hiện.” Có người kinh hô.

Đám người Trần Ngọc lập tức theo thanh âm nhìn sang, trên bả vai của một người có điểm đen to bằng đồng xu, xung quanh mơ hồ có tơ xanh.

Người vóc dáng cao kia tức khắc từ trong balô cầm ống tiêm ra ngoài, tiêm vào điểm đen một chất giống như kháng sinh. Sau đó, điểm đen tựa hồ giật giật, nhỏ dần rồi biến mất.

“Đây rốt cuộc là thứ quái gì vậy?” Trần Ngọc thất thanh kêu lên.

“Là trứng.” Liên tiểu ca đeo khuyên tai hoa sen miễn cưỡng nói: “Là trứng của loại bạch tuộc mặt người kia, chúng kí sinh vào các sinh vật sống, chờ hấp thu đầy đủ chất dinh dưỡng, sau khi lớn lên sẽ phá thể chui ra, giống như lúc nãy. Cho nên, người vừa rồi, vẫn là không bằng chết sớm một chút sẽ thoải mái.”

Thấy hắn có thể nói ra một cách nhẹ nhàng như vậy, Trần Ngọc lại có xung động muốn nôn. Sau đó, Trần Ngọc phát hiện Liên tiểu ca kia có chút hứng thú trên dưới quan sát cậu, mờ mịt nhìn lại hắn, Trần Ngọc liền biến sắc.

Lôi Phong Hàn vào một góc, khi Phong Hàn chọ mi lộ ra ánh mắt nghi hoặc, Trần Ngọc mới căng thẳng nói: “Ta cảm thấy trên lưng hơi ngứa, mau giúp ta xem thứ.” Nói xong đem báo con nhét vào trong ngực Phong Hàn, phối hợp cởi áo ra. Rất nhanh Trần Ngọc đã cảm thấy một bàn tay lạnh như băng phủ trên bả vai cậu.

Trần Ngọc cơ hồ nhảy dựng lên, quay đầu la hét: “Thật có?! Ở chỗ này sao? Mau, mau làm gì đó đi1 chỉ cần nghĩ tới có thứ buồn nôn đó ở trong huyết nhục của ta, toàn thân ta liền khó chịu!”

https://thuviensach.vn

Phong Hàn lạnh lùng quét mắt nhìn Liên tiểu ca và Mã Văn Thanh đang há hốc miệng ở một bên, xoay người đem Trần Ngọc che chắn cẩn thận. Vô cùng tiếc nuối nhìn nhìn nửa người trên chỉ cho hắn kiểm tra của Trần Ngọc, đem báo con nhiệt tình chuẩn bị nhào vào tới ném ra sau lưng, thấp giọng mà lại rất khẳng định nói: “Ân, không có. Ta muốn nói với ngươi, cổ trên người ngươi quá nhiều, không loại trứng nào dám đến gần ngươi.”

Trần Ngọc rất phiền muộn, cậu đem bàn tay từ bả vai sờ về vòng eo đằng sau lấy ra, sau đó nhanh chóng mặc quần áo vào, quay đầu lại giận dữ nói: “Chuyện như vậy ngươi hoàn toàn có thể nói trước cho ta biết!”

“A…”Phong Hàn không chút thành ý đáp lời.

Thần kinh quá nhạy cảm không chỉ có Trần Ngọc, cơ hồ tất cả mọi người đều nhờ người khác giúp đỡ kiểm tra một lượt, tận mắt thấy một cảnh đẫm máu như vậy, không ai muốn trên người mình có kèm theo vật đó.

Đợi tất cả kiểm tra xong hết, Từ lão gia tử cùng Kim lão Đại và giáo sư An bắt đầu thương lượng hành trình vào chú mộ, bọn họ đã nhận định giáo sư An chính là người chịu trách nhiệm của đội khảo cổ.

“Phía trước trứng cùng quái vật quá nhiều, chúng ta tập trung hỏa lực xông tới.” Kim lão Đại nói.

Giáo sư An nhíu nhíu mày, trước hỏi: “Trong mộ tại sao có thể có loại trứng kinh khủng như vậy.”

Từ lão gia tử rít một hơi thuốc, nhàn nhạt đáp: “Thứ kia mặc dù vô cùng tà ác, bất quá chứng minh vật chúng ta muốn tìm đang ở trong mộ thất này. Nghe nói, bạch tuộc mặt người là hậu di chứng do luyện đan để lại.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc cũng xúm lại, cậu vốn định chờ ba người thương lượng xong xuôi sẽ hỏi thăm về phụ thân, nghe đến đó nhịn không được hỏi: "Luyện đan?"

Từ lão gia tử liếc Trần Ngọc 1 cái, cười: "Cái này các ngươi cũng không biết, tại sao xuống Tần mộ? Người tới nơi này, e là cũng vì đan dược được luyện thành."

Trần Ngọc chợt nhớ đến La Khuynh đã từng nói, tới hòn đảo này, phương sĩ vì Tần Thủy Hoàng luyện chế thuốc trường sinh bất lão cuối cùng đã thành công. Chuyện mơ hồ như vậy, thế mà vẫn có người tin.

"Đi thôi, nơi này cũng không phải là nơi có thể ở lại lậu." Điếu thuốc của Từ lão gia tử vừa đúng lúc cháy hết, ba người với ba tâm tư khác nhau tiến về gian chủ mộ ở phía trước.

"Không phải còn có một nhóm người khác nữa hay sao? Thế nào lại không trông thấy bọn họ?"Trên đường đi, Trần Ngọc vẫn không buông tha bất động thanh sắc hỏi.

Kim lão Đại kỳ quái nhìn nhìn Trần Ngọc, "Ngô, nhắc mới nhớ, nhóm người kia hình như cũng là đội khảo cổ. Bọn họ ở đằng trước chúng ta, bất quá đi vào đã lâu như vậy còn chưa thoát ra ngoài, sợ rằng lành ít dữ nhiều."

Trần Ngọc liền biến sắc, đội khảo cổ kia quả nhiên đã tới hòn đảo này, xem ra còn gặp nguy hiểm. Nhưng không tìm được người cậu cũng không có bất kỳ biện pháp nào khác, chỉ có thể an ủi bản thân: phụ thân rất lợi hại, căn bản không thể so sánh với người ta, ai có chuyện chứ ông ấy thì nhất định sẽ không,…

Qua mộ đạo là một gian thạch thất, người của Kim lão Đại dẫn đầu đi vào.

https://thuviensach.vn

“Di, những người này cũng thật may mắn, cư nhiên ở chỗ này.”

Nghe thấy thanh âm của Kim lão Đại, Trần Ngọc âm thầm có phần mất tập trung lập tức chen lên phía trước, đang ngồi trong thạch thất, rõ ràng là năm đội viên khảo cổ, bất quá, quần áo trên người và trang bị đều bị tổn hại, vô cùng chật vật.

Giáo sư An đã sớm lệ nóng doanh tròng tiến lên nghênh đón, những đội viên khảo cổ kia ngây ngốc nhìn giáo sư An cùng tổ khảo cổ, vừa buồn vừa vui.

“Rốt cuộc cũng được thấy tổ chức, thầy An, không ngờ thầy cũng đến đây.” Một người trung niên tựa hồ là đội trưởng, vui sướng khi được trùng phùng khiến cho hắn cực kỳ kích động, càng nói về sau, nhìn đội ngũ của mình chỉ còn mấy người, không khỏi mang theo bi thống: “Đáng tiếc, chỉ còn lại vài người chúng ta, lúc ấy lẽ ra không nên vào Tần mộ này.”

Trần Ngọc phát hiện, trong năm người may mắn sống sót thế nhưng không có phụ thân, bất chợt dâng lên một tia dự cảm chẳng lành, tiến tới trước mặt đội trưởng, lo lắng hỏi: “Đội khảo cổ của các ngươi có phải có một chuyện gia ngoài ngành tên là Trần Lâm hay không? Ông ấy đang ở đâu?”

Người trung niên nhìn Trần Ngọc một cái, gật đầu: “Quả thật có một vị Trần giáo sư, hắn khuyên chúng ta không nên mở cánh cửa trên thuyền đắm,dọc đường đi còn nhiều lần chỉ điểm giúp chúng ta tránh khỏi nguy hiểm. Đáng tiếc, khi mới tiến vào tầng thứ năm, vị Trần giáo sư này cùng đệ tử của hắn đã gặp phải chuyện chẳng lành.”

Một câu nói đơn giản, khiến cho Trần Ngọc hoàn toàn đứng ngốc tại chỗ.

-END 66-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Trung niên đội trưởng khó hiểu nhìn Trần Ngọc, người thanh niên này ban nãy xuất hiện còn tao nhã lễ độ cùng hắn hỏi thắm, giờ bỗng dưng lại yên lặng cúi đầu, đứng ngây ngốc, giống như trước mặt đã không còn những người khác. Đợi một lúc vẫn không thấy Trần Ngọc hồi thần, trung niên đội trưởng lắc lắc đầu, lẩm bẩm trong miệng: “Thanh niên bây giờ….”Liền xoay người tiếp tục cùng giáo sư An thảo luận chủ đề liên quan đến chủ nhân ngôi mộ.

Mã Văn Thanh đang chạy tới đột nhiên dừng bước, hắn lúc ấy cũng có tâm tư giống như Trần Ngọc, muốn giúp hỏi thăm tung tích của Trần Lâm. Những lời của người đội trưởng, hắn nghe được rõ ràng, nhất thời giật mình tại chỗ. Trần Lâm là đương gia xuất sắc nhất những năm gần đây của Trần gia, bất luận là tay nghề hay thái độ làm người đều sâu không lường được, một câu nói đơn giản của trung niên đội trưởng rằng Trần Lâm đã xảy ra chuyện, hiện tại khiến hắn khó có thể tiếp nhận. Nhưng cẩn thận quan sát vị đội trưởng ka, rành rành không giống nói dối, thật ra thì, hắn cũng cần thiết phải nói dối.

Hai người ra biển mục đích chủ yếu chính là vì tìm kiếm Trần Lâm, cửu tử nhất sinh vào được địa cung, bây giờ cư nhiên lại nhận một tin dữ như vậy, không nói Trần Ngọc, ngay cả Mã Văn Thanh cũng bị đả kích không nhỏ. Mã Văn Thanh ngẩng đầu lên, khổ sở trong lòng, khó khăn há miệng, nhưng không biết làm sao để an ủi Trần Ngọc.

Lúc này, đoàn người sau khi hội hợp lại bắt đầu tiến về phía gian chủ mộ, Phong Hàn đi đầu chợt dừng bước. Vưu bộ trưởng cùng Lăng Vân

https://thuviensach.vn

đứng ở hai bên của hắn lập tức phối hợp đứng lại. “Ngài có chuyện gì sao?” Vưu bộ trưởng vừa quan sát bốn phía vừa không chắc mà hỏi.

Phong Hàn quay lại nhìn Trần Ngọc vẫn còn cúi đầu ngẩn người một lát, giơ giơ báo con bị hắn xách trong tay đang liều mạng giãy dụa lên, nhàn nhạt đáp: “Xem ra nó rất khó chịu, có lẽ nó vẫn nên ở chỗ vị gia trưởng đằng kia.” Nói xong, thoải mái mà đi xuyên ngược qua đám đông, hướng về phía Trần Ngọc.

Hai người bị bỏ lại mắt to trừng mắt nhỏ, có chút không thể tiếp nhận được thực tế trước mắt.

Vưu bộ trưởng ánh mắt đuổi theo Phong Hàn ấm thầm lên tiếng: ngài rất không tự nhiên! Trước đây không có Trần Ngọc, ngài chưa bao giờ để ý tới những việc nhỏ nhặt này, không giống với ngài a!!

Lăng Vân ngơ ngẩn nhìn sang bên kia, hiểu Phong Hàn nói như vậy bất quá chỉ là kiếm cớ, hắn muốn qua đó chờ Trần Ngọc cùng đi, đây là loại tình huống gì vậy? Phong tuyệt đối sẽ không tin tưởng bất luận kẻ nào, nhưng khi tên tiểu tử kia ở bên cạnh hắn, hắn lại thay đổi rõ ràng như thế. Càng trở nên giống với con người, có tình cảm như một người bình thường, hắn thậm chí còn dung túng cho việc Trần Ngọc thỉnh thoảng đem báo con hoặc những vật linh tinh khác ném chó hắn.

Lăng Vân ánh mắt phức tạp nhìn bóng lưng của Phong Hàn, trong lòng chua xót không thôi. Bất quá, sớm muộn gì cũng có một ngày, Phong của bọn họ sẽ trở lại.

Phong Hàn hiền hòa khó thấy chờ Trần Ngọc hồi thần, sau đó Trần Ngọc sẽ vừa oán trách cái nơi quỷ quái này vừa túm lấy báo con lên, kéo mình đi về phía trước, giống như cậu đại đa số thời điểm đều làm như vậy. Trần Ngọc thật ra thì tương đối có tính tự giác của một tế phẩm, luôn theo

https://thuviensach.vn

sát bên cạnh mình, bất quá, lựa chọn của Trần Ngọc là vô cùng sáng suốt, đứng bên cạnh mình mới là an toàn nhất.

Ngô, trở lại tìm Trần Ngọc, hắn hiện tại cảm thấy có gì đó không đúng. Nếu cậu gặp phải nguy hiểm, mình luôn muốn bỏ mặc mọi chuyện đi cứu cậu, Phong Hàn an ủi bản thân như vậy, giải thích cho hành động khó hiểu lần này của hắn.

Thân thể của Trần Ngọc căng thẳng, bao quanh là bi thương nồng đậm.

Phong Hàn nhíu nhíu mày, đem bao con không ngừng giãy dụa ném cho Mã Văn Thanh ở sau lưng, tay phải nhẹ nhàng kéo tóc Trần Ngọc, để cho cậu ngẩng đầu lên.

Trần Ngọc rất phẫn nộ, tâm đau đớn khiến cậu trong khoảnh khắc mất đi lý trí. Cậu đẩy tay Phong Hàn ra, giận dữ nói: “Tuyệt đối không có khả năng, ta nhất định sẽ tìm được bọn họ! Mặc dù cha ta những năm gần đây tính tình biến dạng nghiêm trọng, nhưng vẫn rất lợi hại, ngôi mộ như này, nhất định không thể làm khó ông.”

Hai người đứng đối diện Trần Ngọc không ai mở miệng, bởi vì cả hai đều đang ngẩn ra.

Khi Trần Ngọc ngẩng đầu, nước mắt theo gương mặt không tiếng động chảy xuống, mà trong mắt cậu tràn ngập lửa giận cùng lơ lắng. Từ vẻ mặt của cậu mà suy đoán, cậu thậm chí còn không biết mình đã khóc.

Phong Hàn cúi đầu nhìn ngón tay của mình, khi giọt nước trong suốt kia rơi xuống, hắn cư nhiên quỷ thần xui khiến tiếp được.

Không hiểu loại tình cảm này, Phong Hàn thấy mới lạ, nhưng cũng không thoải mái gì cho cam.

https://thuviensach.vn

“Tiểu Trần Ngọc, nói rất đứng, người khác không biết, ngươi còn có thể không rõ ràng sao, Trần thúc người lại hại như vậy, làm sao có thể không bằng những người bình thường kia, dễ dàng táng thân trong mộ. Đi, chúng ta lập tức phải đi tìm!” Mã Văn Thanh vỗ vỗ bả vai Trần Ngọc, trong lòng cảm thán, Trần Lâm tính tình nghiêm nghị, quan hệ với Trần Ngọc rất không tốt. Bất quá, bây giờ xem ra, tình cảm Trần Ngọc dành cho ông thật chất tương đối sâu.

Báo con rốt cuộc đã được như nguyện, một lần nữa làm ổ trong ngực Trần Ngọc, tựa hồ nhận ra gia trưởng tâm tình không tốt, cố gắng đứng dậy, đem hai chân trước mập mạp đặt lên trên mặt Trần Ngọc, dùng đầu cọ cọ, cuối cùng, còn liếm liếm khuôn mặt ướt nhẹp của Trần Ngọc, trong suy nghĩ đơn giản của nói, cái này tương đương với an ủi.

Trần Ngọc thấy hai người một báo đều rất lo lắng cho cậu, nhắm mắt lại, sau đó vô cùng kiên định lên tiếng: “Ta nhất định sẽ tìm được phụ thân, đi thôi.”

Hiện tại, Trần Ngọc so với bất luận ai khác đều lòng như lửa đốt, lau mặt, xách báo con lên, thúc giục hai người kia đi mau.

Không chỉ có Trần Ngọc, cơ hồ tất cả mọi người đều bước nhanh hơn. Tần mộ to lớn, bên trong có không ít cạm bẫy, là điều mọi người không ngờ tới, vì vậy mấy đội ngũ cũng đã ở trong này được vài ngày.

Chưa tính đến việc chỗ nào cũng có nguy hiểm, thống kê lần nữa mới phát hiện thức ăn và nhiên liệu đã không còn nhiều. Nói cách khác, nhất định trong thời gian ngắn phải tìm được món đồ mà họ muốn, sau đó thoát khỏi Tần mộ, nếu cứ ở lại tầng năm của địa cung nằm sâu dưới lòng đất mà hàng ha số cơ quan này, căn bản không thể nào thoát ra ngoài.

Cũng may bây giờ hai bên mộ đạo có trường minh đăng, không cần dùng đèn pin, có thể tiết kiệm được một chút.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc ấy, lão Tam dẫn đầu chợt nói: “Phía trước hình như có người?”

Mộ đạo phía trước vừa lức đến một khúc ngoặt, dưới ánh sáng của mộ đạo, trên đất xuất hiện mấy cái bóng, hiển nhiên có người ở phía sau.

Trần Ngọc trong lòng vui mừng, xem ra, trong mộ còn có người. Vừa nãy cậu đã hỏi lại trung niên đội trưởng một lần nữa, nghe nói phụ thân và hai người khác bị thứ gì đó kéo đi, nhưng cuối cùng bọn họ chỉ tìm được thi thể của một người. Nói cách khác, phụ thân, thật ra cũng chưa chắc đã gặp chuyện không may.

Trong lúc đó, trung niên đội trưởng đi bên cạnh giáo sư An chợt thay đổi sắc mặt, gào lên: “Đừng qua đó, thứ kia không phải con người! Đó là quái vật bạch tuộc.”

Không thể nghi ngờ, lời của hắn là chính xác, bởi vì người ở đằng trước đã bắt đầu nổ súng. Trần Ngọc ở phía sau, gắt gao nhìn những thứ đang ló mặt ra khỏi khúc ngoặt. Quả nhiên, mặc dù có chiều cao không khác người bình thường là mấy, mặc khôi giáp, tay cầm lợi kiếm, nhưng nửa người dưới quả thật có những xúc tu kích cỡ bằng miệng chén, xấu xí mà quỷ dị.

Đội ngũ của Từ lão gia tử đã từng giao chiến với loại quái vật này, lập tức hô: “Mau! Đều chạy trở về! Lão Tam, phóng đạn chiếu sáng!”

Theo lời của Từ lão gia tử, ba, bốn viên pháo sáng bắn về phía chúng, những người khác tức thì xoay người chạy về. Trừ đám Trần Ngọc mới tiến vào đây, ai cũng rõ ràng quái vật kia đáng sợ đến mức nào, nhất là nó còn có thể dưới tình huống quỷ không biết thần không hay cấy trứng vào thân thể người ta.

Có tia sáng cường độ mạng khiến cho người ta không mở mắt ra nổi, pháo sáng nhiệt độ tương đối cao tựa hồ đối với quái vật bạch tuộc mặc

https://thuviensach.vn

khôi giáp kia rất có tác dụng, ít nhất không thấy những quái vật hành động cực nhanh đó đuổi theo.

Đoàn người đều thở phào nhẹ nhõm, song mới đi chưa được bao lâu, bọn họ liền phát hiện lại bắt gặp một toán quái vật bạch tuộc khác. Vì vậy, một lần nữa bắn pháo sáng, thừa dịp những quái vật bạch tuộc kia còn chưa dám manh động, họ liền hốt hoảng chuyển hướng, tiếp tục chạy trốn. Chỉ có điều, sau mấy lần như vậy, thể lực của mọi người dần dần có dấu hiệu giảm sút, nghiêm trọng hơn chính là, số lượng pháo sáng đang giảm đi nhanh chóng, hiện tại mỗi lần gặp phải quái vật chỉ có thể bắn một phát, nhưng tình hình vẫn rất thảm liệt.

“Chuyện gì thế này, số lượng quái vật hình như đang gia tăng.” Kim lão Đại trầm mặt, mới nãy, thuộc hạ của hắn đã có bốn người vị bắt đi, một người trực tiếp bị xuyên thấu nội tạng, những người này, có cứu về cũng không thể sống sót. Mà khiến cho bọn họ chịu ít đau đớn biện pháp duy nhất chính là bắn một phát súng, thấy tên thuộc hạ đi theo mình nhiều năm như vậy, bị giết trước mặt mình, trong lòng Kim lão Đại cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Ân, rõ ràng đang tăng lên, chúng ta tới bây giờ cũng chưa thấy nhiều quái vật như vậy. Rất có thể là vì nơi này cách gian chủ mộ rất gần.” Từ lão gia tử sắc mặt cũng rất khó coi, không ngờ tới quái vật bạch tuộc trong mộ lại nhiều đến mức này, lát nữa có thể thoát ra ngoài hay không còn là vấn đề.

Mà chuyện bi kịch nhất đã xảy ra, một cái mộ đạo, hai bên đều xuất hiện số lượng lớn bạch tuộc quái vật, chỉ còn con đường hình chữ đinh ở chính giữa, nhưng nhìn thoáng qua cũng biết bên trong là ngõ cụt. Nếu như bọn họ bị vây ở trong này, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Kim lão Đại thấy còn dư lại không tới chục viên pháo sáng, cắn răng, “Đi vào, còn hơn hai mặt thụ địch.”

https://thuviensach.vn

Mọi người tiến vào con đường này, phía sau là hai hàng người cầm súng đứng ở đầu đường.

“Đợi đã, nơi này- “ Giáo sư An nhìn cửa đá khổng lồ ở đằng sau mà ngây ngẩn cả người, “Nơi này hình như chính là cửa vào gian chủ mộ!” Trên cánh cửa điêu khắc túc sắc tường vân, võ sĩ thân khoác khôi giáp, thần thái giống y như thật, tinh sảo dị thường.

Đây đối với mọi người lâm vào đường cũng mà nói không thể hoài nghi chính là niềm vui ngoài ý muốn, bởi vì cửa đá bị khóa, Trần Ngọc rất nhanh được tôn sùng đẩy lên phía trước. có thể bởi vì phía sau quái vật thành đoàn, áp lực quá lớn, Trần Ngọc lần này phá cửa tốn rất ít thời gian, chỉ dùng một phút hai mươi giây.

Cửa đá ầm ầm rộng mở, mọi người không kịp xem xét bên trong có gì, đều vọt vào.

Trong khoảnh khắc đo, Trần Ngọc cảm thấy có chút không đúng, nhưng nghĩ không ra nơi nào có vấn đề. Khi cánh cửa sau lưng tự động đóng lại, Trần Ngọc rốt cuộc tỉnh ngộ.

“Kháo, Tần mộ biến thái này, tiểu Trần Ngọc, ngươi xem thử cửa này có phải lại không mở được nữa hay không?” Mã Văn Thanh đối với tình cảnh gặp phải trong thủy động lòng vẫn còn sợ hãi, lo lắng nơi này sẽ lại xuất hiện quái vật đồng nam đồng nữ kia.

Trần Ngọc sờ sờ cánh cửa, lắc đầu. “Không phải, cửa này muốn mở ra rất dễ dàng.”

“Vậy ngươi đổ mồ hôi lạnh làm gì?” Mã Văn Thanh kỳ quái nhìn Trần Ngọc.

“Chẳng lẽ các ngươi không phát hiện ra sao, những quái vật bạch tuộc bên ngoài, tựa hồ là cố ý đem chúng ta dồn tới đây. Giống như là … Giống

https://thuviensach.vn

như là chúng vốn muốn vây chúng ta trong gian chủ mộ.” Trần Ngọc quả thật rất bất an, nhất là lúc cuối, những quái vật bạch tuộc kia động tác thật ra rất nhanh, hơn nữa bởi vì pháo sáng tiêu hao quá lớn, căn bản không còn bắn pháo sáng nữa. Mặc dù quái vật bạch tuộc số lượng đông đảo rõ ràng có cơ hội, nhưng cũng không hùa nhau cùng xông lên đuổi giết bọn họ, tại sao?

Một câu nói của Trần Ngọc, lập tức đề tỉnh những người khác.

“Ý của người là, những quái vật này biết suy nghĩ? Điều đó sao có thể?!” Kim lão Đại nói ra suy đoán trong lòng mọi người, bất quá hắn lập tức cưỡng chế mình hủy bỏ ý nghĩ này, mặc dù đây là thật, với đám người này mà nói, cũng sẽ chỉ khiến họ cảm thấy càng thêm rợn tóc gáy mà thôi.

“Tại sao bọn chúng lại dồn chúng ta tới đây, có mưu đồ gì sao?”

“Trời ạ, chẳng lẽ, gian chủ mộ còn có thứ khác nguy hiểm hơn?”

Mặc dù Kim lão Đại đã tự phủ định, nhưng mọi người vẫn không tự chủ mà thảo luận, biểu hiện của quái vật bạch tuộc, đã khiến bọn họ chứng thực suy đoán của Trần Ngọc. Nhưng họ chết sống cũng nghĩ không ra, quái vật bạch tuộc rốt cuộc tại sao lại muốn bọn họ vào gian chủ mộ.

Cho dù là thật, vẫn không có ai quay trở lại, những quái vật kia cùng thảm cảnh thi thể đồng bọn bị chia năm xẻ bảy, giống như ác mộng ăn sâu vào đầu mỗi người.

“Bỏ đi, trong gian chủ mộ này, tựa hồ không có vật còn sống, dù nguy hiểm hơn nữa cũng tốt gấp trăm lần so với bên ngoài.” Mã Văn Thanh nói một câu, thành công dời đi lực chú ý của mọi người.

Cả đám mới nãy bị quái vật bạch tuộc kia đuổi theo thở không ra hơi, rốt cuộc ý thức được họ đã đến được đích cuối, không khỏi bắt đầu đánh giá xung quanh. Sau đó, trong mộ thất một mảnh an tĩnh.

https://thuviensach.vn

Đỉnh mộ thất được lát đá xanh khổng lồ, phía trên vẽ thiên tượng đồ, khiến người ta khiếp sợ chính là, tất cả vì sao toàn bộ đều dùng minh châu khảm nạm mà thành, nhật nguyệt tinh tú ước chừng hơn một trăm viên, tỏa sáng lấp lánh ở trên nóc mộ thất, cảnh tượng kia hoa lệ kinh nhân. Cho tới khi toàn bộ đám người tiến hắn vào trong nơi này, không có ai lên tiếng nói chuyện.

Tương đối ứng với tinh đồ, trên tảng đá dưới mặt đất điêu khắc này hoàn toàn phỏng theo cách trang trí lăng tẩm của Tần Thủy Hoàng mà xây dựng nên.

Ngôi mộ này lại là thời Tần, chẳng lẽ Tần Thủy Hoàng thật sự có một lăng mộ khác? Nếu không ai lại dám xây dựng loại lăng tẩm có kích thước như vậy?

Chính giữa mộ thất là quan sàng khổng lồ bằng đá xanh, hai bên quan sàng khắc hành long, phí trên là quan tài màu đen. Giáo sư An không tự chủ được đi về phía trước, ông hiện tại muốn biết chủ nhân của nó là ai.

Khi giáo sư An chuyển tới mặt khác của quan tài, sắc mặt ông chợt thay đổi, thất thanh nói một câu: “Hồ Hợi?!”

Trần Ngọc nghe thấy vậy cũng sửng sốt, vội chạy tới nơi giáo sư An đang đứng,không chỉ cậu, cơ hồ tất cả đội viên khảo cổ đều xúm lại.

Mặt bên này của quan tài khắc mộ chí, ghi lại tên tuổi cũng như cuộc sống trước đây của chủ mộ.

Ba chữ to rõ ràng chính là Doanh Hồ Hợi, ngôi mộ này, lại là mộ của Tần Nhị Thế Hồ Hợi.

“Không đúng, mộ của Nhị Thế Hồ Hợi không phải là ở Tây An Khúc Giang Trì sao, hơn nữa Nhị Thế vô năng, sau khởi nghĩa của Trần Thắng, Ngô Quảng, bị Triệu Cao phái người giết chết, trước khi chết nói nguyện ý

https://thuviensach.vn

làm Vạn Hộ Hầu, thỉnh cầu miễn tử, đều không được đáp ứng, cuối cùng tự sát. Mộ của hắn thậm chí căn bản không thể theo tiêu chuẩn lăng mộ của đế vương, như thế nào lại xuất hiện ở đây?" Trung niên đội trưởng nghi hoặc.

Đỗ Cương ngồi xổm xuống trước khối mộ chí, quan sát kỹ. Qua một lúc, hắn cũng hít sâu một hơi, mặt biến sắc, đứng dậy.

Tất cả mọi người đều chờ nghe đáp án, trung niên đội trưởng trong lòng gấp gáp, hỏi: "Như thế nào, tiểu Đỗ, trên đó ghi lại tại sao mộ của Nhị Thế xuất hiện ở trên đảo ư?"

Đỗ Cương tinh thần tựa hồ có chút hoảng hốt, một lát sau mới gật đầu, đáp: "Ân, đều nói rõ ràng không sai biệt lắm. Hòn đảo này chính là đảo mà Từ Phúc ra biển đã đến, bọn họ khi ấy vì Tần Thủy Hoàng tìm thuốc trường sinh bất tử, ở trên biển gặp nạn, được đảo dân bản địa cứu vớt. Sau này, Từ Phúc lại rời khỏi đây, bất quá Tần Thủy Hoàng không biết phát hiện ra cái gì, phái một lượng lớn phương sĩ tới đây, để bọn hắn luyện chế thuốc trường sinh bất tử."

"Thế nhưng, Tần Thủy Hoàng bệnh chết trên đường tuần du, đây là điều mà ông ta không thể ngờ tới, thuốc trường sinh bất lão luyện chế vì vị đế vương này còn chưa ra đời. Mà Tần Nhị Thế Hồ Hợi mặc dù không phải thái tử Tần Thủy Hoàng đã chọn, nhưng vẫn là đứa con mà ông sủng ái nhất. Trước khi chết, Tần Thủy Hoàng đem chuyện về hải đảo này nói cho tiểu nhi tử Hồ Hợi."

"Vì vậy trong một khoảng thời gian tương đối dài, Hồ Hợi tiếp tục bí mật khống chế phương sĩ trên đảo. Cuối cùng, những phương sĩ này cũng thành công.

-END 67-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 68

“Thành công?! Điều này sao có thể?” Trung niên đội trưởng lẩm bẩm.

“Kháo, là lão tử quá OUT hay cái thế giới này quá vặn vẹo?! Chuyện đó mà cũng thành công?” Mã Văn Thanh hung hăng véo vào bắp đùi một người bên cạnh, đáng tiếc người nọ vẫn đang sửng sốt há mồm trơn mắt chưa lấy lại được tinh thần, Mã Văn Thanh không khỏi thầm nói: “Quả nhiên vẫn còn ở trong ác mộng…”

Khi mọi người giật mình ngây ngốc, Kim lão Đại chợt hừ một tiếng, nói: “Tần Nhị Thế bị buộc tự sát, được chôn cất ở Tây An Khúc Giang Trì, việc này ai cũng biết. Còn nữa, hắn là một hoàng đế bất tài, tại sao có thể thoát được Triệu Cao, xuất hiện ngoài ngàn dặm trên hải đảo này. Ta thấy mộ chí kia, căn bản là bịa đặt, để lừa những người tiến vào mộ thất a.”

Đỗ Cương nhìn Kim lão Đại một cái: “Cũng có khả năng đó, tuy nhiên, trên mộ chí ghi lại, Tần Nhị Thế đến đảo này là vào năm 207 TCN, trùng với thời gian Hồ Hợi qua đời trên sử sách. Cho nên, chúng ta có thể đặt ra một giả thuyết khác, lúc ấy hắn giả chết, sau đó chạy trốn tới hải đảo. Dù sao, Hồ Hợi cũng khống chế con đường dẫn tới hòn đảo này.”

“Ý ngươi là, Tần Nhị Thế còn sống?” Trần Ngọc nhíu mày, cậu cũng không tin thế gian thật sự tồn tại cái gọi là thuốc trường sinh bất lão. Nhưng nghe những lời của Đỗ Cương, cậu chợt dâng lên dự cảm chẳng lành, ngay sau đó trong đầu thoáng qua nụ cười quỷ dị của La Khuynh, ả nói “hắn” nhất định sẽ đến tìm cậu, “hắn”-rất có thể là mộ chủ, nói cách khác, là Tần Nhị Thế?!

https://thuviensach.vn

Sắc mặt của Đỗ Cương so với Trần Ngọc còn khó coi hơn, hắn tựa hồ cố gắng không nhìn mộ chí một lần nữa, tiếp tục nói: “Nếu như nội dung ghi chép trên mộ chí là thật, Hồ Hợi hắn là chưa chết. Trên mộ chí có viết, Tần Thủy Hoàng để phương sĩ ở lại đảo luyện chế thuốc trường sinh bất lão, là có nguyên nhân. Trước khi Từ Phúc tới đây, trên đảo này đã có người ở, giống như những gì chúng ta đã thấy trên bức bích họa ở bên ngoài, vị vua mà đảo dân tế bái là một loại quái vật từ trong biển. Bất quá, Từ Phúc phát hiện, sau khi cử hành tế tự, người dâng tay hiến tặng cho vua, tuổi thọ sẽ kéo dài.”

“Từ Phúc trở về thuật lại hiện tượng quái dị này với Tần Thủy Hoàng, vì vậy Tần Thủy Hoàng mới phái không ít binh mã và phương sĩ tới đây, chiếm lĩnh hòn đảo,đồng thời đem toàn bộ đảo dân trở thành nô lệ của ông ta. Mà mộ chí có viết theo lời của phương sĩ luyện đan, đúng hơn là lấy cư dân trên đảo làm vật thí nghiệm sống. Phương pháo cụ thể không nhắc đến, nhưng khi luyện thuốc, bên trong phòng luyện đan, máu chảy thành sông, dân bản địa trên đảo cứ ngày một ít đi.”

Tất cả mọi người cả kinh, phương sĩ chủ yếu dùng chi thảo hoặc chu sa để luyện đan, phương sĩ của Tần Thủy Hoàng cư nhiên lấy người luyện đan? Còn dùng cơ thể sống để thí nghiệm? Những người sống cách đây 2000 năm tại sao lại có thể nghĩ ra phương pháp nghịch thiên tàn nhẫn đến vậy?

“Nếu như bọn họ thật sự luyện thành thì những người đó đi đâu cả rồi?” Một thanh âm lành lạnh cất lên, Trần Ngọc quay đầu, phát hiện là Liên tiểu ca đang dựa vào thạch bích.

Mã Văn Thanh ngoài ý muốn liếc nhìn Liên tiểu ca vẫn điệu bộ uể oải như cũ, bày tỏ tán thành: “Nói đúng lắm, mộ chí này nhất định là gạt người, nếu thật có thuốc trường sinh bất lão, sao vẫn còn lăng mộ của Hồ Hợi? Những phương sĩ kia cũng biến đâu mất rồi, sẽ không thành cá dưới biển đấy chứ? Các ngươi cũng thấy trong địa cung quỷ quái này chỉ có – “ Mã

https://thuviensach.vn

Văn thanh chợt ngừng lại, hắn và đại đa số người đột nhiên ý thức được, trừ bọn họ ra, trong địa cung này còn có rất nhiều bạch tuộc, thậm chí có phần hơi giống con người, mấu chốt nhất chính là bọn chúng hình như có ý thức phải đưa họ đẩy vào đây, hiện tại đang canh giữ ở ngoài cửa, điều này nói lên cái gì?

Trần Ngọc nhịn không được than thở, "Gần đây ta phát hiện, cái mỏ quả đen của ngươi thật đúng là cực kỳ chính xác."

Mã Văn Thanh rất muốn biện bạch vài câu, mình không phải là mỏ quạ đen, nhưng vẻ mặt của mọi người khiến cho hắn thức thời ngậm miệng lại.

Bây giờ trở về vấn đề ban đầu: chẳng lẽ thật sự có thể trường sinh?

Trong gian chủ mộ, ánh mắt mọi người mang theo khiếp sợ cùng nghi hoặc, điều này đã vượt ra khỏi phạm vi có thể tiếp nhận của họ.

Phong Hàn vẫn như cũ diện vô biểu tình, Vưu bộ trưởng và Lăng Vân bên cạnh hắn ánh mắt phức tạp, cũng không quá kinh ngạc. Mà Kim lão Đại hai mắt phát sáng, cũng không biết đang suy nghĩ gì. Từ lão gia tử đôi mắt vẫn khép hờ, kín đáo bước một bước đến bên cạnh quan tài.

Trần Ngọc nhìn động tác của hai người, khóe miệng câu lên nụ cười lạnh nhàn nhạt, đến lúc này còn muốn tính toán đề phòng lẫn nhau, làm sao vượt qua được nguy hiểm trước mắt? Bất quá cậu cũng lười phí tâm tư vào việc này, mục đích của cậu là tìm kiếm Trần Lâm.

Giáo sư An tiến lại gần nghiên cứu mộ chí, Kim lão Đại bên này đột nhiên hỏi: "Nếu mộ chí có nhắc đến thuốc trường sinh bất lão, không biết có ghi lại được cất giấu ở đâu hay không?"

Giáo sư An đọc một lượt, phi thường khẳng định: "Phía trên không viết, mấy thứ đan dược kiểu này, có thể đến phòng luyện đan xem thử."

https://thuviensach.vn

Kim lão Đại cúi đầu tính toán, ngẩng đầu nhìn về phía Từ lão gia tử , cười nói: “Lần này hạ địa, không biết Từ lão gia tử nhìn trúng cái gì?”

Từ lão gia tử hiểu ý tứ của hắn, cũng biết nếu hai người quả thật nhìn trúng cùng một vật, Kim lão Đại lòng dạ độc ác như vậy, tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý định, đáng hận nhất chính là nhân thủ của Kim lão Đại lần này so với hắn nhiều hơn. Trong lòng tiếc hận lần này đại khái không thể toàn bộ như nguyện, suy nghĩ một chút thận trọng đáp: “Ta chỉ muốn <>, những thứ khác, Kim gia cứ lấy hết đi, lão đầu ta cũng không có ý kiến.”

Kim lão Đại mí mắt vừa động, trên mặt mơ hồ lộ ra thần sắc vui mừng: “Từ lão gia tử quả nhiên ánh mắt rất tốt, bên trong <> tất cả đều là khí vật kỳ xảo của Lỗ Ban, quả thật là bảo vật vô giá. Lão gia tử nếu đã chọn trúng, lão Kim ta cũng sẽ không cùng người tranh đoạt. Đợi lát nữa chúng ta lấy được thứ mình muốn, một lần nữa đồng tâm hiệp lực giúp đỡ lẫn nhau, nhất định có thể thoát khỏi địa cung.” Song phương không xung đột về lợi ích, trong lòng hai người đều thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lập tức hòa hoãn hơn mấy phần.

Trần Ngọc quay đầu tìm đám người Phong Hàn, Vưu bộ trưởng, lần này bọn họ ra biển, khẳng định là cũng có mục đích, bọn họ muốn gì? Trần Ngọc nghi hoặc, từ khi gặp nhau đến giờ, tất cả mọi chuyện phát sinh trên người Phong Hàn tựa hồ cũng không rõ ràng. Hơn nữa, rất khó tìm được đáp án.

Giống như hiện tại, Phong Hàn lạnh lùng đứng ở đàng kia, nhìn Kim lão Đại và Từ lão gia tử phân chia đồ trong mộ thất, nhưng căn bản không thấy lo lắng. Do ngược sáng, hắn giống như dã thú ẩn trong bóng tối nhàn nhã theo dõi con mồi của mình. Ngay cả Vưu bộ trưởng bên cạnh hắn, cũng thâm trầm, nụ cười trên cười, nhìn không ra nửa điểm tâm tư.

Lúc này, Kim lão Đại nhìn quanh một chút nói: “Bất kể có phải lăng mộ của Nhị Thế Hồ Hợi hay không, kích thước như này, nhất định không

https://thuviensach.vn

thiếu vật bồi táng, bây giờ chúng ta khai quan đi.” Từ lão gia tử lập tức bày tỏ đồng ý, quyển sách mà lão muốn hơn phân nửa là ở bên trong quan tài.

Xác định trên quan tài không có cạm bẫy, người của Kim lão Đại bèn đẩy nắp quan ra. Trong khoảnh khắc nắp quan rời khỏi, Phong Hàn cùng Liên tiểu ca trong gian chủ mộ đồng thời thay đổi sắc mặt.

Trần Ngọc liếc nhìn hai người, trong lòng buồn bực, chẳng lẽ quan tài có gì đó cổ quái, không tự chủ mà lui về phía sau mấy bước.

Đợi nắp quan dời đi được nửa thước, tất cả mọi người đều biến sắc, bọn họ ai cũng ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc.

“Chuyện gì vậy?” Kim lão Đại kiến thức uyên thâm, lập tức cảm thấy có gì đó không ổn, vừa lui về phía sau vừa nhịn về phía Liên tiểu ca. Hắn căn bản không trông cậy vào những người khác, trừ Liên tiểu ca cùng gã mập, mọi người đều mang vẻ mặt sợ hãi, hận không thể lui ra ngoài cửa cùng quái vật bạch tuộc chung một chiến tuyến.

Liên tiểu ca thu hồi bộ dáng cà lơ phất phơ, đi tới bên cạnh quan tài nhìn vào trong xem thử, nói: “A? Thiết kế không tồi, Lão Đại, quan tài này là một chướng nhãn pháp (thuật che mắt), bên trong thông tới nơi khác. Thiết kế của lăng mộ này thật đặc biệt, dùng quan tài làm cửa. Bất quá –“ Liên tiểu ca nhăn nhăn lỗ mũi, “Xem ra phía bên kia cánh cửa này cũng chả phải nơi tốt lành gì.”

Có Liên tiểu ca ở đây, Kim lão Đại tăng thêm mấy phần dũng khí, cũng tiến lại gần, nhìn vào trong rồi nói: “Quả nhiên không phải nơi tốt lành gì, thế nhưng, muốn tìm được chủ mộ chân chính, chúng ta chỉ có thể đi xuống.”

Liên tiểu ca nhún vai, không có lấy một điểm do dự, một tay chống lên thành quan, trực tiếp nhảy vào.

https://thuviensach.vn

Kim lão Đại do dự, hắn không ngờ Liên tiểu ca lại triệt để thi hành mệnh lệnh như vậy, hắn mới bày tỏ xong ý kiến, Liên tiểu ca đã hành động rồi. Ra hiệu cho những người phía sau, Kim lão Đại cũng theo đó nhảy xuống. Tiếp đến, Từ lão gia tử mang người cùng vào quan tài.

Báo con trong ngực Trần Ngọc chợt kêu lên một tiếng, run rẩy ý vị rúc sâu vào trong. Trần Ngọc lấy tay vuốt vuốt bộ long của nó, ưu tâm lo lắng nhìn lên quan tài trước mặt, giống như chậu máu đang há to miệng, đợi cắn nuốt hết thảy.

Rõ ràng, bên trong cực kỳ nguy hiểm.

Không tốn nhiều thời gian, người của Kim lão Đại và Từ lão gia tử đều tiến hết vào.

Trần Ngọc cảm khái, phải là sức hấp dẫn lớn đến mức nào, mới khiến họ cùng đường liều mạng như vậy.

Phong Hàn đi tới, đẩy Trần Ngọc, nhanh nhẹn nhảy vào, cũng không đi xuống ngay, mà phi thường quen thuộc như chuyện đương nhiên ngẩng đầu lên nói: “Theo sát.”

Trần Ngọc ngẩn ra, sau đó phát hiện mình chưa kịp suy nghĩ, thân thể đã tự giác nhảy vào trong quan tài rồi.

Được, cậu nhất định phải sớm tìm thấy phụ thân.

Trong quan tài là bậc thanh kéo xuống dưới, thạch bích hai bên khảm minh châu, dưới ánh sáng nhu hòa, bậc thang màu xám kéo dài dường như vô tận.

Bên trong cư nhiên có thêm một cái động khác, Trần Ngọc âm thầm thán phục người thiết kế nên lăng mộ này.

https://thuviensach.vn

Ước chừng đi được hơn 20 thước, mùi máu tươi càng thêm nồng nặc, giống như mới vừa trải qua một trường giết chóc. Sau đó, đi hết bậc thang , mọi người tiến vào một gian thạch thất khác.

“Kháo, đây là cái gì?”Gã mập bên cạnh Kim lão Đại hít sâu, khiếp sợ hỏi.

Trong thạch thất rất rộng, chỉ có phần đỉnh chính giữa khảm minh châu, so với trên bậc thang có vẻ ảm đạm hơn không ít.

Trần Ngọc phát hiện mặt đất đối diện với bọn họ có trải một tấm thảm tối màu, không biết làm bằng vật liệu gì. Xung quanh là từng chiếc đỉnh đồng xanh tam túc song nhĩ (ba chân hai tai) khổng lồ, cao hơn hai thước. Chúng đều có nắp đậy kín. Chỗ xa hơn nữa tối đen, ánh sáng căn bản không chiếu tới.

Trong thạch thất quỷ dị, sắc mặt của mọi người đều trắng thêm vài phần.

Giáo sư An ồ lên một tiếng, đi mấy bước đến bên cạnh một chiếc đỉnh đồng xanh, mượn ánh sáng đèn pin quan sát hoa văn trên đỉnh, sau đó rất khẳng định nói: “Nơi này là phòng luyện đan. Nhưng tại sao Tần Nhị Thế lại xây phòng luyện đan ở trong lăng mộ?”

Nghe thấy lời của giáo sư An, Kim lão Đại thu hồi ánh mắt đánh giá chung quanh, bất động thanh sắc nói: “Nếu đã lỡ đến đây, chi bằng tìm một ít thuốc trường sinh bất lão Nhị Thế luyện ra đi. Người nào tìm thấy được, chúng ta bên này dùng giá cao thu mua.”

Đang nói chuyện, giáo sư An lấy tay vuốt ve cái đỉnh kia thì nó bất chợt lay động.

Đỗ Cương đúng lúc đứng ở sau lưng giáo sư An, là người đầu tiên phát hiện ra dị trạng, cả kinh kêu một tiếng, hấp dẫn sự chú ý của mọi

https://thuviensach.vn

người.

Phong Hàn đi tới, nhẹ nhàng nhảy lên nắp đỉnh, sau đó dời nó đi, ghé mắt nhìn vào bên trong. Hai giây sau, Phong Hàn lại nhanh chóng đem nắp đỉnh đậy trở lại. Theo động tác của hắn, thứ bên trong bắt đầu va chạm vào thành đỉnh, hơn nữa càng ngày càng kịch liệt.

“Bên trong là cái gì vậy?” Trần Ngọc căng thẳng hỏi, mặc dù biết tuyệt đối không phải thứ tốt đẹp, nhưng có lúc không biết thì sợ hãi sẽ càng sâu.

Phong Hàn nhếch mi, đáp: “Vật này có thể nói là phiên bản đơn giản hóa của quái vật bạch tuộc bên ngoài kia, trên cơ bản còn là con người, chỉ có một cánh tay là xúc tu của bạch tuộc.”

Trần Ngọc trong đầu thoáng qua lời nói của giáo sư An, khẩn trương hỏi: “Chẳng lẽ là đải dân bị dùng để luyện đan? Còn cử động được?”

“Có thể nói như vậy, bất quá, bọn chúng đại khái cũng giống như những đồng nam đồng nữ nọ, không thể coi là con người. Đừng nghĩ đến việc thả bọn chúng ra ngoài, ta thấy chúng tuyệt đối sẽ không có thiện ý.” Phong Hàn liếc mắt lộ vẻ đồng tình với Trần Ngọc, nói như cảnh cáo.

“Ta căn bản chưa từng có ý niệm ấy – “

Khi Trần Ngọc đang định biện bạch, trong thạch thất chợt có ai đó cười rộ lên.

Thanh âm kia lanh lảnh, cũng rất vang, khiến người ta nghe thấy mà rợn tóc gáy.

“Vị huynh đệ nào kia, có thể hay không chớ nên có tâm tư trả thù xã hội vào lúc này?” Mã Văn Thanh bất mãn nói.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh ngẩng đầu, phát hiện mọi người đang hai mặt nhìn nhau, căn bản không có ai đang cười, tiếng cười nhưng chân thật quanh quẩn trong thạch thất.

Sau đó có người lên tiếng: “Ta rốt cuộc cũng đợi được ngươi.”

-END 68-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 69

Thanh âm kia cũng không cao, nhưng nghe vào tai hết sức thoải mái, dễ dàng hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Trong phòng luyện đan đột nhiên an tĩnh lại, như có linh cảm, tất cả mọi người đều nhìn về cùng một hướng.

Trần Ngọc xoay người, nhất thời sững sờ. Đứng ở cuối tấm thảm chính là một người mặc áo đen cao gầy, vẻ mặt hơi tái nhưng vẫn khiến mọi người sợ hãi thầm than tạo hóa sao quá thiên vị, tóc đen xõa tung trên vai, lông mi thật dài, ánh mắt thâm thúy lạnh lùng, hoàn mỹ đến mức làm cho người ta thất thần. Y phục tối màu vô cùng thoáng rộng bao lấy thân hình gầy gò của y, màu da trắng nõn tạo nên một loại mỹ cảm kỳ dị.

Người này Trần Ngọc lần đầu tiên nhìn thấy là trên bức bích họa ở thần miếu bị chôn vùi trong sa mạc, lần thứ hai là ở trong ảo cảnh do nữ vương sáng tạo ra, mỗi lần đều mang đến cho cậu rung động khó tả. Rốt cuộc cũng gặp được bản nhân, Trần Ngọc không thể không thừa nhận, người này giống với Phong Hàn, là minh chứng cho sự ưu nhã và hoàn mỹ, thuận tiện đả kích những người bình thường như bọn họ. Hơn nữa, y còn là người quen cũ của Phong Hàn, người quen như thể nước với lửa. Bây giờ ngẫm lại, mục đích Phong Hàn ra biển rất có thể chính là người áo đen này.

Người áo đen lúc này vẫn đứng ở đầu kia thạch thất, lẳng lặng quan sát bọn họ, nhưng thế nào cũng cảm thấy ánh mắt kia mang theo một sự ngạo mạn cũng tư thái cư cao lâm hạ.

Hơn nữa, trong mắt của y chỉ có Phong Hàn.

https://thuviensach.vn

Phong Hàn không nói gì, lạnh lùng nhìn chằm chằm người áo đen, bốn phía tựa hồ bị hàn khí nồng đậm bao phủ. Người xung quanh hắn rụt cổ lui về sau, báo con liều mạng cắn quần áo của Trần Ngọc, dùng sức muốn cậu cách xa khỏi Phong Hàn.

“Ngươi rốt cuộc đã tới.” Người áo đen không hề chớp mắt nhìn Phong Hàn, chuyên chú mà có phần thâm tình.

“Ngươi cũng không còn cơ hội nữa, trước đưa đồ cho ta.” Phong Hàn ngắn gọn mà lạnh như băng đáp trả, trên thực tế, hắn đang cố gắng khống chế sát khí của bản thân.

Người áo đen ngẩn ra, bình tĩnh nói: “Được, nếu muốn lấy thì đi theo ta.” Nói xong đã như nước chảy mây trôi đi về phía cảnh cửa bên phải. Trước lúc rời khỏi phòng luyện đan, còn tự tiếu phi tiếu quay đầu lại liếc mắt nhìn Trần Ngọc bên cạnh Phong Hàn.

Lại là cảm giác quen thuộc mờ mịt đó, Trần Ngọc im lặng không lên tiếng nhìn người áo đen cùng Phong Hàn không một chút do dự theo sau.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ trong địa cung quỷ dị sẽ ảnh hưởng đến cảm quan?

Đợi đến khi hai người đã đi khuất, những người còn lại trong phòng mới thở phào nhẹ nhõm, người áo đen vừa rồi khiến bọn họ có cảm giác bị áp bách nặng nề, đã qua một lúc lâu nhưng vẫn không có ai lên tiếng nói chuyện.

“Tiểu Trần Ngọc, Phong ca bị cái tên già hơn cả hắn mang đi rồi, sẽ không sao chứ?” Mã Văn Thanh tiến tới nói bên tai Trần Ngọc.

“…Vậy chúng ta qua đó xem thử.”

https://thuviensach.vn

Giống như để đáp lại lời của Trần Ngọc, cửa đá bên đó chợt vang lên tiếng động ầm ầm. Trần Ngọc liền biến sắc, đột nhiên cảm thấy cước bộ có chút nặng nề, đi đến trước cửa sờ sờ, quả nhiên không mở được.

“Nếu không có cách nào tìm Phong tiểu ca, chúng ta xem thử xem phòng luyện đan này có thuốc trường sinh của Nhị Thế hay không đi.” Kim lão Đại nháy mắt với người của mình, những người đó lập tức bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

“Lão Đại, trên bàn đá này hình như có thứ gì đó.”

Theo thanh âm phía trước, mọi người trong phòng đều hướng sang đầu kia thạch thất, cũng chính là nơi người áo đen lúc nãy đã đứng.

Nơi này đã đến gần trước mặt thạch bích, trên vách tường có một tượng người điêu khắc lộ nửa thân ra ngoài, trên áo dưới quần, tương đối tinh tế, mặt mày rõ ràng mà phân minh. Trước vách tường có một chiếc bàn đá, bên trên khảm ba chiếc bát ngọc hình tròn, ở giữa đặt một tòa bạch ngọc lung linh tháp cao gần nửa xích. Những thứ này, khiến ánh mắt của Kim lão Đại và Từ lão gia tử nhất thời sáng lên.

Kim lão Đại mở nắp ba chiếc bát ngọc ra, bên trong mỗi chiếc đều có một thứ tròn tròn màu đen, vỏ ngoài hắc sắc, rất cứng. Kim lão Đại không nói gì, nhưng đem ba thứ hình tròn đó cẩn thận bỏ vào trong hộp mang sắn bên mình, rồi đậy kín.

Từ lão gia tử nhìn vẻ mặt hài lòng của Kim lão Đại, mi mắt giãn ra, ngay sau đó đem bạch ngọc tháp bọc kỹ càng, giao cho lão Tam đứng sau lưng.

“Đáng tiếc a, không có <> mà Từ lão gia tìm kiếm, nếu không chúng ta đều đã đạt được ước muốn, có thể triển khai kế hoạch rời khỏi đây.” Kim lão Đại miễn cưỡng khống chế sắc mặt vui mừng của mình, quan sát khắp nơi.

https://thuviensach.vn

“Có một số việc phải tùy vào duyên phận, nói không chừng lát nữa sẽ tìm thấy quyển sách đó.” Từ lão gia tử cười một tiếng, trên mặt không để lộ, nhưng trong lời nói mơ hồ kèm theo lo lắng.

Mã Văn Thanh thấy hai người không để ý tới cái bàn đá nữa, lặng lẽ tiến lên tựa hồ chuẩn bị cạy hết mấy cái bát ngọc được khảm vào bàn đá xuống.

Động tác dùng sức nạy mấy cái bát của Mã Văn Thanh vào mắt giáo sư An cùng trung niên đội trưởng, hai người liền đau lòng không thôi, khi nãy thấy mấy kẻ giống như đầu lĩnh thổ phỉ kia,chia nhau cổ vật, không dám nói gì, giờ lại bắt gặp Mã Văn Thanh cư nhiên cũng ở đây bận cái việc này, lập tức vây tới, tức giận chỉ trích Mã Văn Thanh.

“Giáo sư, người xem hòn đảo này sắp chìm xuống thêm mấy trăm năm, có thể trồi lên lần nữa để chúng ta phát hiện hay không còn là vấn đề, ta đây còn không phải là vì sợ những vật này bị chôn vùi dưới đáy biển sao.” Mã Văn Thanh biện bạch, dù sao hắn và Trần Ngọc cũng là bám càng theo đội khảo cổ, bề ngoài nhất định không gặp trở ngại.

Nghe thấy lời nói của hắn, trung niên đội trưởng gân xanh trên trán tựa hồ lại nổi lên, đang muốn giảng giải thêm đạo lý cho Mã Văn Thanh, Mã Văn Thanh chợt đứng thẳng dậy, nhìn tường đá đối diện nghi hoặc hỏi: “Các người có cảm thấy tường đá này có gì đó không đúng hay không?”

Giáo sư An ngẩng đầu lên, nhướng mi, tường đá này hình như thấy thế nào cũng không được tự nhiên, nhưng lại chẳng biết đến tột cùng có chỗ nào bất ổn, vẫn là vách tường bằng phẳng bóng loáng, pho tượng ở giữa vẫn tinh tế xảo diệu, cảm giác mười phần lập thể.

Đột nhiên đôi mắt nhìn tường đá của ông trợn to, trên mặt mồ hôi cũng chầm chậm chảy xuống, nôn nóng lên tiếng: “Pho tượng kia sao đã di chuyển ra ngoài một chút rồi?”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc vốn đứng bên cạnh Mã Văn Thanh, nghe thấy lời của giáo sư An, cũng lập tức phát hiện ra vấn đề. Pho tượng trên trường đá trong khoảng thời gian ngắn thật sự đã di chuyển ra phía ngoài không ít. Cậu chặt chẽ nhìn chằm chằm một cánh tay rũ xuống bên người pho tượng, cánh tay này được điêu khắc dính sát vào tường, chỉ có ba ngón tay vươn ra ngoài. Một khắc sau, có thể thấy rõ ở bên ngoài đã là bốn ngón tay.

Không phái bọn cậu ảo giác, mà là pho tượng kia thật sự di chuyển!

Vốn là một pho tượng xảo đoạt thiên công ở trong mắt mọi người nhất thời trở nên dữ tợn, người đi theo bên cạnh giáo sư bắt đầu lui về phía sau, thậm chí có người còn kêu ra tiếng.

Kim lão Đại cùng Từ lão gia tử cũng chú ý tới động tĩnh bên này, đều đi tới.

Hỏi ra chuyện gì xảy ra, gã mập đi theo Kim lão Đại từ từ ghé sát vào tượng đá, sờ soạng một lát rồi nhanh chóng thu tay lại, “Có thể cảm giác được tượng đá này đang chuyển động rất nhỏ, nhưng không có nhịp tim, rốt cuộc là thứ gì?”

Từ lão gia tử hít sâu một hơi: “Các ngươi đã từng nghe nói đến truyền thuyết về cá trong đá của dân gian chưa? Đại khái là, ở trong đá có lúc sẽ phát hiện ra nước cùng cá còn sống. Pho tượng kia có phái hay không cũng là kỳ tích mà thiên địa dựng dục nên?”

Giáo sư An sắc mặt nghiêm tức, quay đầu nhìn về phía Từ lão gia tử: “Đấy chẳng qua chỉ là hư cấu của tiểu thuyết ghi chép những điều quái lạ, thử ngẫm mà xem trong không gian hoàn toàn bị phong bế, làm sao có thể còn vật sống tồn tại, trừ phi cùng lúc bị phong bế, thời gian cũng dừng lại, vậy không thể nào. Nếu như trong đá có cá thật, thì cũng tương tự hổ phách, là cá hóa thạch bị đất đá vùi lấp.”

https://thuviensach.vn

Từ lão gia tử cười, không tranh chấp với giáo sư An, bất quá trong đôi mắt nhìn về phía pho tượng kia mang theo một tia sầu lo.

Trần Ngọc đột nhiên cảm giác toàn thân phát lạnh, trên thực tế, kể từ lúc Phong Hàn rời khỏi phòng luyện đan, cậu đã thấy nơi này âm u muốn chết.

“Bất kể trong đá là cá hay cái gì khác, ta thấy nó không phải thứ tốt, chúng ta tốt nhất trước khi nó ra ngoài giải quyết luôn, nếu không có thể gặp phiền toái.” Mã Văn Thanh chợt lớn tiếng nói.

Lời này được đa số mọi người đồng ý, vì vậy móc sung, cầm mũi khoan, chuẩn bị đem pho tượng bóp chết từ trong trứng nước.

Một người cầm lấy máy khoan đang tính tiếp cận pho tượng, bất ngờ có bóng người chợt lóe, hắn bị đá văng ra sau, khiến nhiều người cũng theo đà đổ rạp.

“Kháo, xảy ra chuyện gì vậy?” Người bị đụng trúng oán thanh nổi lên tứ phía.

Trần Ngọc híp mắt lại, hung hăng nhìn chằm chằm người đứng phía trước tường đá, giơ tay bắn một phát.

Người nọ ha ha cười ra tiếng, đạn xuyên qua cánh tay cô ta găm vào bức tướng phía sau, cô ta thậm chí còn không thèm lung lay lấy một cái.

Mã Văn Thanh biến sắc, quái dị hỏi: “La mỹ nữ đã quay trở lại, chuẩn bị hãm hại ai đây?”

Đứng ở phía trước thạch bích, thật đúng là La Khuynh. La Khuynh vẫn như cũ phong tình vạn chủng, nghe được mấy lời của Mã Văn Thanh, cũng không tức giận, hé miệng cười đáp: “Các ngươi làm gì cũng được, phá hư pho tượng này lại không thể. Thật vất vả Phong Hàn mạnh nhất

https://thuviensach.vn

khiến ta đau đầu bị dẫn đi, ta tuyệt đối sẽ không để bất luận kẻ nào phá hỏng kế hoạch của ta.”

Đám người giáo sư An đều đã gặp La Khuynh, trên mặt lộ ra thần sắc phòng bị, hai nhóm người còn lại nhưng chưa từng trông thấy La Khuynh, có kẻ thậm chí bắt đầu huýt sáo. Khi Kim lão Đại cùng Từ lão gia tử nghe được La Khuynh nói Phong Hàn là người mạnh nhất, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Mã Văn Thanh hung dứ nói: “Vậy cũng không được, ngươi sử dụng ảo cảnh không phải một hai lần, vật này chưa trừ diệt, không chừng lại để cho ngươi tạo ra quái vật gì đó. Chúng ta nhiều người như vậy, cũng không tin ngươi có thể cản được. Các huynh đệ, đừng nghe cô ta, ả cùng phe với đám bạch tuộc quái vật, mau giải quyết vật đằng sau ả.”

La Khuynh sầm mặt, trơn mắt nhìn Mã Văn Thanh một lúc, chợt giương một tay lên, hai đỉnh đồng xanh cách cô ta gần nhất nổ tan tành.

Nghĩ đến Phong Hàn đã nói về thứ bên trong, tất cả mọi người trắng bệch nghiêm mặt lui về sau. Mùi máu tươi nồng nặc khiến người ta càng thêm khó chịu, mấy nữ đội viên đã bắt đầu nôn khan. Máu tươi nhớp nháp chảy tràn trên mặt thảm, mặt thảm tói màu bị nhuộm càng thêm đen lại.

Hai bóng người từ trong đống đổ nát của chiếc đỉnh đồng đứng lên, toàn thân tím đen, căn bản duy trì hình người, chỉ có tay phải là xúc tu. Hai người lung la lung lau đi về phía La Khuynh, khi đến gần, song song quỳ xuống.

Mọi người kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, La Khuynh ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra biểu tình châm chọc.

Nhẹ nhàng mở miệng:”Muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra?”

-END 69-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 70

"Trong lúc đợi hắn thoát ra ngoài, ta có thể nói cho các ngươi biết chuyện gì đã xảy ra. Không sai, người trong pho tượng kia chính là Tần Nhị Thế, theo hòn đảo nổi lên khỏi mặt biển, cách mỗi trăm năm hắn sẽ tỉnh lại một lần, tìm kiếm liều thuốc cuối cùng có thể làm cho hắn trường sinh." Nói tới đây, La Khuynh tựa hồ nhớ đến cái gì, chợt cười rộ lên, sóng mắt lưu chuyển, mang theo sự mềm mại đáng yêu đến tận xương, thỏa mãn thở dài nói: "Năm nay, ta rốt cuộc không cần đợi ở nơi tối tắm lạnh lẽo để ẩn núp cực khổ đó nữa, hết thảy rồi sẽ nhanh chóng kết thúc, không có chuyện gì có thể tuyệt vời hơn được nữa."

Cặp mắt đen nhánh xinh đẹp của La Khuynh quét qua hai con cương thi hắc sắc đang quỳ gối trước mặt, nụ cười càng thêm sâu, trong đôi mắt mang theo vài phần oán hận: "Thông qua bích họa trên đảo, các ngươi đã biết được đại khái, trước khi Tần Thủy Hoàng phái người tới luyện chế tiên đan, trên đảo đã có người sinh sống. Bọn họ không màng quyền thế, chỉ là nhiệt tình thiện lương tiếp đãi người ngoài đến đảo lần đầu tiên, lại không ngờ rằng hảo tâm đổi lấy sự hủy diệt."

"Thấy những đỉnh đồng xanh đầy phòng kia không, những thứ này đều là do phương sĩ luyện đan lưu lại, mà bên trong nhuốm đầy máu tươi của đảo dân. Đáng tiếc, người dân sinh sống hơn ngàn năm trên đảo không có bất kỳ cơ hội nào để lại truyền nhân cùng lịch sử của bọn họ, đều chìm hết xuống đáy biển." Nói đến câu cuối, thanh âm của La Khuynh đã mang theo bi thương nồng đậm.

"Ngươi là ai?" Trần Ngọc mở miệng hỏi.

https://thuviensach.vn

Bây giờ quan sát kỹ, y phục trên người La Khuynh căn bản không phải kiểu dáng thịnh hành mà các thiếu nữ thời nay hay mặc, giống với bộ dáng mười mấy năm về trước hơn. Hơn nữa, chuyện cách đây 2000 năm, cô ta cư nhiên biết rõ như vậy, bản thân chắc chắn có vấn đề.

La Khuynh mỉm cười giương mắt, nâng cằm, nhẹ nhàng nói: "Ở trên đảo này, vương là suốt đời, chỉ có thời điểm đặc biệt sẽ xuất hiện, trừ vương, quyền lực cao nhất thuộc về tế tự trên đảo. Ta chính là con gái của vị tế tự cuối cùng trên đảo này, không có trường kiếp nạn kia, ta sẽ là tế tự tiếp theo."

Câu trả lời của La Khuynh khiến mọi người đều trầm mặc, cho dù mới nãy còn có người dùng ánh mắt thô thiển nhìn chằm chằm vị mỹ nữ cổ điển này chảy nước miếng, hiện tại cũng chỉ còn lại nghi ngờ cùng sợ hãi mà thôi.

"…Ngươi già đến vậy." Mã Văn Thanh nuốt một ngụm ước bọt, khó khăn hỏi.

La Khuynh châm chọc cười rộ lên: "Ta già ư? Có lẽ. Dù sao cũng đã hơn 2000 năm rồi, ta vẫn ở trong địa cung này. Tần Nhị Thế vì muốn trường sinh bất lão, bắt nhốt tất cả đảo dân. Nhưng hắn vẫn không tìm ra phương pháp, phương pháp trường sinh của bộ tộc chúng ta cũng chỉ có thể duy trì 200 năm, chính là đem tay phải hiến tặng cho vương, thay một phần thân thể cho vương."

Ánh mắt mọi người không tự chủ được rơi vào hai con bánh tông quỳ gối trước mặt La Khuynh, đều hít sâu một hơi.

Giáo sư An trong mắt lộ vẻ khiếp sợ, run rẩy nói: "Cấy ghép bộ phận cơ thể, khi đó đã có loại kỹ thuật này?" Không ít người nhớ tới những cánh tay khô đét lộ ra khỏi mặt biển lúc trước, thì ra đều là bị hiến tế cho vương của bọn họ.

https://thuviensach.vn

“Ngươi nói gì ta không hiểu, bất quá kể từ lúc những phương sĩ tới đây, vương không hề xuất hiện nữa. Những phương sĩ kia liền nghĩ ra cách thức ác độc, dùng người luyện đan. Tần Nhị Thế không kịp đợi, bắt đầu ăn những đảo dân bị bắt tới chế thuốc, phương pháp của hắn tàn nhẫn, nhưng thật ra có chút hiệu quả. Chỉ có điều, biện pháp cực kỳ tàn ác của hắn cũng mang đến cho hắn tác dụng phụ rất lớn. Khi hắn ba mươi tuổi, nếu như vẫn không tìm được liều thuốc chân chính, hắn sẽ rơi vào trạng thái ngủ say.”

“Những phương sĩ kia bị hắn hạ tử lệnh, nếu như luyện không ra, toàn bộ tộc nhân đều sẽ bị giết chết. Vì vậy, những phương sĩ đó bắt đầu phát điên, bọn họ bắt ta tới, không biết làm thế nào đem trứng bạch tuộc cấy vào thân thể ta, để những quái vật kia ăn hết ta từ bên trong, vô luận ta cầu xin ra sao bọn chúng cũng không tha cho ta.”

Nghe một tuyệt sắc mỹ nữ nhỏ nhẹ kể lại câu chuyện cực kỳ bất nhân ác độc, mọi người trong phòng sắc mặt cũng bắt đầu biến trắng. Những phương sĩ thời Tần kia cư nhiên tàn nhẫn đến vậy!

Song La Khuynh cũng không để tâm nhìn biểu tình của mọi người hoặc sợ hãi hoặc thương hại, cô ta chẳng qua chỉ đang hưởng thụ nó: “Sự đặc hữu của truyền nhân tộc tế tự chúng ta khiến cho ta còn sống, ta thật muốn được nhìn lại một lần nữa vẻ mặt của bọn chúng khi mở đồng xanh đỉnh ra, cái vẻ mặt biết mình lập tức sẽ chết đó, thanh âm thảm thiết lúc đau đớn đến cực điểm, thật là ngọt ngào khiến linh hồn người ta phải run rẩy.” Móng tay màu đỏ của La Khuynh vân vê bờ môi, tựa hồ nhớ lại hương vị khi ấy.

“Lần ta ra ngoài đó đã giết hết tất cả phương sĩ, thấy cái thảm này không, đều là máu của những phương sĩ kia nhuộm thành! Ta rốt cuộc khiến cho những kẻ đó phải trả giá, đáng tiếc nhưng vì chưa quen với thân thể của mình mà bị bắt lại. Không chịu nổi tác dụng phụ giày vò mỗi ngày, Tần Nhị Thế quyết định cưới ta làm vợ, bởi vì, ta chính là liều thuốc cuối cùng. Bất quá, hoàng hậu cùng hắn tới đảo ghen tỵ, Tần Nhị Thế trong

https://thuviensach.vn

ngày lấy ta hôm ấy bệnh phát, nàng ở bên cạnh đơn giản chỉ cần không cho phép hắn tới gặp ta. Vì vậy, Tần Nhị Thế tham lam rơi vào trạng thái ngủ say, cách trường sinh chỉ thiếu chút nữa."

La Khuynh sung sướng cười lớn, "Sau đó hoàng hậu không biết gì cả đem ta vùi sâu vào địa cung, nàng không biết Tần Nhị Thế chỉ là vì ăn hết ta, cũng không biết Nhị Thế chưa chết. Hoàng hậu vô hình trung giúp đỡ người mà nàng ghen ghét, lại hại Tần Nhị Thế thê thảm. Đáng tiếc hoàng hậu quá mức giảo hoạt, thi thể của nàng, ngay cả Tần Nhị Thế cũng không dám động đến."

La Khuynh nói tới đây chợt ngừng lại, tựa hồ rất kiêng kỵ vị hoàng hậu kia, không muốn nhắc đến, cô ả quay đầu nhìn chằm chằm Trần Ngọc, trong cặp mắt đen u ám bắt đầu khởi động, mang theo thần bí cùng mờ mịt.

"Cuối cùng kẻ thắng, là ta, ta dùng phương pháp tàn nhẫn nhất giết tất cả những người mà Tần Nhị Thế mang tới, sau đó hòn đảo chìm xuống biển, bất quá, Tần Nhị Thế mỗi trăm năm lại tỉnh một lần nhưng vẫn khiến ta gặp nguy hiểm rất lớn. Bây giờ chỉ cần Tần Nhị Thế ra ngoài, ăn xong người mà ta chọn để thay thế, trái tim của Trần Ngọc, sẽ ngủ say mãi, không thể tỉnh lại nữa."

Mã Văn Thanh từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, nghe được câu nói sau cùng, tức giận nhìn chằm chằm La Khuynh, "Ngươi nghĩ rằng chúng ta sẽ để ngươi đụng đến Trần Ngọc? Ngươi nói người khác tâm tư ác độc, chính mình cũng không khác họ là bao. Oan có đầu nợ có chủ, ngươi đã giết tất cả những kẻ hại các ngươi, cần gì phải làm đến bước này. Ngươi bỏ cái ý định đó đi, ta sẽ không để cho tên khốn kia ra ngoài!"

La Khuynh nghiêng đầu quan sát Mã Văn Thanh một lúc, chầm chậm nở nụ cười: "Ngươi tại sao phải vì hắn mà liều mạng? Biết không, nếu như Tần Nhị Thế ăn hắn, các ngươi liền an toàn, ta cũng sẽ đưa các ngươi an toàn ra ngoài, nước biển sẽ nhấn chìm nơi này, các ngươi căn bản không

https://thuviensach.vn

còn nhiều thời gian. Hay là, các ngươi muốn phụng bồi hắn cùng trở thành thức ăn cho đám quái vật bạch tuộc? Các ngươi là nam nhân, là người làm đại sự, thời khắc mấu chốt phải hiểu cái gì nên giữ cái gì nên bỏ hơn ta chứ?" Giọng nói của La Khuynh nhu hòa ngọt ngào, ánh mắt nhìn mọi người ôn nhu mà chân thành, chậm rãi lên tiếng, khiến không ít người có phần động tâm.

Trần Ngọc lạnh lùng nhìn La Khuynh, chả trách cô ả đem tâm tư chuyển lên người mình, chả trách để cho cậu mặc cái loại y phục đó, thì ra cái vị Nhị Thế này cưới tiểu thiếp căn bản không cần biết là nam hay nữ, hắn chỉ cần một bộ thân thể là được.

Những người xung quanh, giống như Kim lão đại và Từ lão gia tử đều là những tay lọc lõi, tự nhiên biết phải làm thế nào mới là tốt nhất.

Trần Ngọc cũng không trông cậy vào những người đó, cậu chỉ đối với việc vào thời khắc mấu chốt Phong Hàn lại không có mặt mà bày tỏ vô cùng tức giận. Đè xuống ham muốn nổ tung cửa đá níu lấy cổ áo Phong Hàn mắng té tát, Trần Ngọc cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại, thong thả đem balô trên lưng lấy xuống, lôi báo con trong ngực ra nhét vào đó.

Báo con ra sức giãy dụa, dùng móng vuốt cào cánh tay Trần Ngọc, nhưng hoàn toàn không dám dùng sức, nó bày tỏ không hiểu tại sao trên mặt gia trưởng lại đằng đằng sát khí như thế.

Kết quả cuối cùng của việc báo tử đấu tranh là, thân thể bị giam trong balô, cái đầu lộ ra bên ngoài, nguyên nhân chủ yếu là nó quá mập, đồ trong balô của Trần Ngọc lại nhiều, bây giờ không chứa nổi nữa.

Không, thế này rất tổn hại đến hình tượng! Báo con cũng có tôn nghiêm cùng tự do!

Tiểu Mập cưỡng bách mình dùng cặp mắt hàm chứa lệ thủy ủy khuất nhìn chằm chằm Trần Ngọc, nhắc nhở gia trưởng cậu là đang ngược đãi nhi

https://thuviensach.vn

đồng.

Nhưng Trần Ngọc không thèm liếc nó lấy một cái, trực tiếp xốc balô lên, đeo găng tay, lôi súng ra ngoài.

Mã Văn Thanh nhìn Trần Ngọc, hiểu La Khuynh là đang cố ý khích bác mọi người, lớn tiếng nói: "Đừng nghe cô ta, nữ nhân này căn bản không thể coi là người! Để quái vật kia ra ngoài, chúng ta ai cùng không còn đường sống!"

Lời của Mã Văn Thanh không thể nghi ngờ cũng thuyết phục được một nhóm người, nhất là những người của đội khảo cổ đi cùng bọn họ, ai cũng biết La Khuynh tuyệt đối không phải là người tốt.

La Khuynh mặt liền biến sắc, phất phất tay về phía hai cái bánh tông quỳ trước cô ả, hai con bánh tông toàn thân hoá đen uốn éo đứng lên, xoay người, đi về phía hai người Mã Văn Thanh và Trần Ngọc.

Mã Văn Thanh bĩu môi, rút đao của mình ra. Hắn quay đầu lại gật đầu với Trần Ngọc, động thủ trước với một con cương thi bước đi không thể nào tính là nhanh nhẹn.

Trần Ngọc liếc nhìn khẩu súng trong tay mình, đối phó bánh tông, tựa hồ không thực dụng a. Chợt cậu giật mình thu súng lại, đem hoàng kim trượng Phong Hàn giao cho cậu lấy ra. Lần trước khi ở quỷ thành trong sa mạc, hoàng kim trượng này đã không đỡ không ít.

Trần Ngọc giơ hoàng kim trượng lên khoa tay múa chân một chút, hoàng kim trượng này căn bản không thể coi như binh khí, mà bánh tông đã càng ngày càng gần. Ngay lúc đó, Trần Ngọc đột nhiên cảm giác được hai tay chợt nhẹ, hoàng kim trượng bất ngờ phân ra.

Trần Ngọc cúi đầu vừa nhìn, không biết cậu động vào chỗ nào, hoàng kim trượng bị chia ra làm hai cây chủy thủ hoàng kim, so với chủy thủ

https://thuviensach.vn

thông thường thì dài hơn, trên lưỡi mang theo hàn khí nhè nhẹ.

Sau khi giật mình ngây ngốc, Trần Ngọc mừng rỡ, hoàng kim trượng này thật là hảo vật, hình dáng vậy dễ động thủ hơn nhiều. Lúc này, bánh tông đã đến trước mặt cậu, cánh tay bạch tuộc nhanh chóng vươn về phía cần cổ Trần Ngọc.

Chủy thủ trong tay Trần Ngọc lưu loát lật lên, cậu muốn thử xem vật này có thật sự thực dụng hay không.

Trần Ngọc không giống Mã Văn Thanh đã luyện qua công phu, nhưng khi còn bé cũng không ít lần đánh nhau, lúc theo gia gia học mở khóa, nghĩ đến mở khóa thường kèm theo cạm bẫy, có tính nguy hiểm tương đối lớn, lão gia tử đặc biệt an bài huấn luyện đề cao tốc độ đôi tay cho cậu.

Chủy thủ trong tay vừa động, trước khi xúc tu bắt được cậu, chủy thủ đã chặt đứt xúc tu xấu xí tà ác mà lại vô cùng cứng rắn kia.

Bánh tông ngẩn ngơ, nhìn chủy thủ hoàng kim trong tay Trần Ngọc có chút sợ hãi, định động thủ lần nữa, lại đôi phần chật vật, hơn nữa động tác của Trần Ngọc mặc dù không có bất kỳ chưởng pháp gì, nhưng hết sức cổ quái điệu nghệ, nhanh vô cùng, nhất thời nửa khắc căn bản không bắt được Trần Ngọc.

La Khuynh thấy hai con bánh tông được mình khu động cư nhiên bị hai người ngăn trở, cũng có chút ngoài ý muốn, cô ả cau mày, đối với lần này bất mãn vô cùng. Cuối cùng, La Khuynh đi xuống, quyết định tự mình bắt lấy Trần Ngọc.

Trong tay La Khuynh có thêm một cái roi màu đen, hung hăng giơ lên vung về phía Trần Ngọc bên kia. Lúc này, Trần Ngọc và Mã Văn Thanh tuyệt đối không dư thời gian đối phó với ả. Mà những người khác cũng coi như thức thời, không ái dám động.

https://thuviensach.vn

Trong khoảnh khắc khi cây roi đập lên người Trần Ngọc, một bóng người chợt xuất hiện chắn sau lưng cậu, là Đỗ Cương. Giáo sư An cùng trung niên đội trưởng thở phào nhẹ nhõm, bọn họ cũng là thật tâm lo lắng thay cho Trần Ngọc.

Đỗ Cương định đưa tay bắt lấy cây roi màu đen, song trong nháy mắt, chính hắn lại bị đập bay ra ngoài, đụng trúng một cái đỉnh mới tiếp đất.

Tất cả mọi người hít sâu một hơi, vị mỹ nữ này cư nhiên khí lực lớn như vậy!

Đỗ Cương hiển nhiên cũng không ngờ tới, trên mặt hắn đổ đầy mồ hôi lạnh, vùng vẫy chuẩn bị đứng dậy. Lúc ấy một người chợt nhào tới, ngăn cản hắn, nói: “Đừng động, ngươi thật muốn để cho cô ta đánh chết ngươi?”

Đỗ Cương sững sờ, ngăn cản hắn chính là Bồ Thanh sau khi kinh sợ vẫn trầm mặc, cô liếc mắt nhìn hai con bánh tông đang dây dưa với Trần Ngọc và Mã Văn Thanh, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Đỗ Cương đang tức giận, thấp giọng nói: “Chẳng lẽ ngươi không muốn nhanh chóng kết thúc cơn ác mộng này? Ta chịu đựng đủ rồi, hơn nữa, ta là vì muốn tốt cho ngươi.”

La Khuynh sắc mặt vốn âm trầm, định trước chế trụ Đỗ Cương dẫn đầu lao ra, thấy hắn bị Bồ Thanh ngăn cản, cũng không muốn lãng phí thời gian, lại hung hăng quất roi về phía Trần Ngọc.

Trần Ngọc còn đang giao tiếp với bánh tông đối diện, cậu nghe thấy tiếng roi vun vút lao tới, hạ thủ nhưng không một chút hoảng hốt, thậm chí ngay cả vẻ mặt cũng không hề biến hóa.

Khóe miệng La Khuynh khẽ nhếch, ả sắp sửa thành công.

Trong nháy mắt cây roi đánh vào sau ót Trần Ngọc, một cánh tay trắng nõn xuất hiện, thoải mái mà bắt được chiếc roi.

https://thuviensach.vn

Thanh niên đeo khuyên tai hoa sen màu đỏ cười rạng rỡ với La Khuynh, lộ ra hàm răng trắng bóc, tiếc nuối nói: “Xin lỗi, người đẹp, ta cũng đồng ý với những lời của Mã huynh đệ đây.”

-END 70-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 71

Sắc mặt của La Khuynh trở nên cực kỳ khó coi, bất cứ ai vào lúc tin chắc rằng sự đã thành, bị kẻ khác quay lại cho ngay một cú cũng không lấy gì làm sung sướng dễ chịu, huống hồ đối với La Khuynh mà nói chuyện này cực kỳ trọng yếu. Đợi thêm ngàn năm nữa, cũng chưa chắc còn có cơ hội như vậy.

“Ngươi ngăn cản ta, không chết thì cũng bị thương, cần gì vì một kẻ xa lạ mà hy sinh lớn đến thế? Nếu như ngươi tránh ra, đợi mọi việc ở đây xong xuôi, ta có thể mang ngươi đi lấy vật bồi táng quý giá nhất ở nhĩ phòng. Hoặc ngươi muốn cái gì, bản thân ra điều kiện. Cho dù là ta, cũng có thể.” La Khuynh tận lực để cho thanh âm của mình nghe mềm mại ôn hòa, hơn nữa còn đúng lúc lộ ra nụ cười kiều mỵ. Nhiều năm qua, ả biết bản tính tham lam của con người có thể đạt tới trình độ nào.

Hơn nữa, La Khuynh hiểu rất rõ mình trong mắt nam nhân phong tình ra sao.

Dĩ nhiên, nếu như bây giờ người chắn trước mặt ả là Đỗ Cương, căn bản không cần phải làm như vậy, ả sớm đã dùng roi quấn lên cái cổ yếu ớt kia để hắn vĩnh viễn không đến làm phiền ả nữa.

Nhưng thanh niên cười hì hì trước mặt này, là người duy nhất sau Phong Hàn ả không thấy rõ thực lực. Mặc dù chưa bằng Phong Hàn khiến người ta phải e dè từ tận đáy lòng, nhưng sự uy hiếp toát ra trên người thanh niên thần bí này cũng làm cho kẻ khác không thể lơ là.

https://thuviensach.vn

Liên tiểu ca cười đến biếng nhác vô tội mở to mắt, tao nhã lễ độ nhưng tràn đầy nghi hoặc hỏi: “Ưm, người đẹp, minh khí tiểu gia thích tự mình kiếm. Về phần cái khác, ta muốn thứ đó để làm gì?”

Kim lão đại vốn đang hưng phấn trên mặt thoáng chốc hết xanh rồi lại trắng, nếu như nói ban đầu hành động xông ra của Liên tiểu ca khiến hắn hít một hơi lạnh, vị tiểu gia này sao lại đi chọc vào một nữ nhân kinh khủng như thế? Thì khi hắn nghe La Khuynh ra điều kiện đã trở nên vạn phần kích động, thậm chí còn muốn thay mặt đáp ứng, trên thực tế, hắn chỉ chậm hơn so với Liên tiểu ca một giây đồng hồ.

Sắc mặt của La Khuynh so với Kim lão đại càng khó coi, ả hung tợn nhìn chằm chằm Liên tiểu ca cười đến vô cùng rực rỡ, ánh mắt giống như độc đao đã quá tôi luyện. Nữ nhân xinh đẹp luôn sĩ diện và kiêu ngạo, vô luận ở thời đại nào cũng giống nhau.

Không nói thêm câu gì nữa, La Khuynh dứt khoát xuất thủ.

Roi trong tay trái còn bị Liên tiểu ca nắm lấy, tay phải La Khuynh vung lên một cây roi khác, mang theo tiếng gió dồn dập quất về phía Liên tiểu ca.

Trong mắt Liên tiểu ca có thêm vài tia hưng phấn, vì không giằng được cây roi, hắn buông lỏng tay, lui về phía sau nhanh như chớp, tiếp đó vươn tay ra sau lưng. Nháy mắt, mỗi tay đều cầm một ống sắt dài nhỏ, màu đen nhánh, bộ dáng thanh mảnh, nhưng dễ dàng ngăn cản cây roi của La Khuynh.

Những người khác trong phòng luyện đan ban nãy còn không dám động, nhưng hiện tại lại không thể không né tránh.

Trong số bọn họ, Liên tiểu ca là thoải mái nhất, Mã Văn Thanh dần dần cũng có thể chế trụ cái bánh tông mới ra lò kia, chỉ có Trần Ngọc, mặc dù không còn nguy hiểm, lại vẫn khiến quả tim người ta treo trên cổ họng.

https://thuviensach.vn

Báo con trong balô đeo phía sau lưng cậu mặt đã quay a quay, cuối cùng ngoẹo đầu, làm bộ mình sắp ngất đến nơi rồi.

Đang khi Kim lão đại suy nghĩ xử lý chuyện này như thế nào, trên tường chỗ bàn đá bên kia chợt truyền đến tiếng động khổng lồ, tiếp đó rất nhiều đá vụn rơi xuống. Trong lòng mọi người đều phát lạnh, cư nhiên quên mất nơi ấy còn có một con quái vật đang muốn thoát ra ngoài. Mà cho dù có nhớ ra, cũng tuyệt đối không có biện pháp đối phó dưới tình huống mấy người đánh nhau loạn thành một đoàn như vậy.

Trừ đám Trần Ngọc, những người khác đều nhìn về phía tường đá.

Trước bàn đá đã có một người đang đứng, mặc y phục đỏ thẫm, khuôn mặt tuấn mỹ như điêu khắc, nhưng ngay cả mấy nữ đội viên sau khi liếc mắt nhìn cũng không dám quan sát thêm nữa, lập tức quay đầu. Người đàn ông này, cặp mắt u tối sâu không thấy đáy, âm hàn rét lạnh, phảng phất có thứ gì đó xấu xa không biết tên đang ẩn giấu trong cơ thể của hắn, lẳng lặng quan sát bên ngoài.

Hơn nữa, sát khí xung quanh hắn so với Phong Hàn còn nặng hơn, giống như không trung đều mang theo mùi máu tươi, người này đứng ở nơi đó, như một món binh khí tùy thời có thể lấy đi tính mạng kẻ khác.

Tần Nhị Thế! Có người kinh ngạc thấp giọng hô.

La Khuynh đầu tiên toàn thân cứng ngắc, sau đó lập tức chú ý tới Tần Nhị Thế im lặng không lên tiếng chỉ chăm chú nhìn về phía Trần Ngọc, kế hoạch của ả đã thành công!

Trên mặt La Khuynh lộ ra nụ cười đắc ý mà sung sướng, ả dán mắt vào Liên tiểu ca trước mặt, ác độc hài lòng lên tiếng: “Các ngươi đã không còn bất cứ cơ hội nào nữa rồi! Chỉ cần Nhị Thế ra ngoài, người tới đảo này toàn bộ đều phải chết. Biết không, tất cả trứng đều do Tần Nhị Thế phát tán, hắn nhất định rất cao hứng, vật chứa lần này có nhiều đến vậy.”

https://thuviensach.vn

Tất cả bọn họ đều sợ đến ngây người, không ít kẻ bắt đầu hối tiếc khi nãy không giúp đỡ Trần Ngọc, trước khi Tần Nhị Thế ra ngoài, phá hủy pho tượng.

Mã Văn Thanh trong lòng lo lắng, ngay cả Liên tiểu ca trên mặt cũng không còn nụ cười như vừa rồi, xuống tay càng lúc càng nhanh. Thể lực của Trần Ngọc không bằng hai người kia, đã có chút thở dốc, mặc dù động tác trên tay không dám chậm lại, nhưng khuôn mặt đã ướt đẫm mồ hôi.

Dư quang nơi khóe mắt quét tới bóng người màu đỏ, Trần Ngọc cắn răng, đối với xúc tu trước mặt coi như không thấy, chủy thủ trong tay phải nhanh nhẹn đâm về phía trái tim bánh tông. Tổn thương nặng như vậy tựa hồ đối với bánh tông cũng không có ảnh hưởng gì, nhưng xúc tu của nó giống như chạm phải kim châm từ chỗ sát với cổ Trần Ngọc vội rụt trở về.

Trần Ngọc làm như không thấy những người khác, chỉ lo dùng sức đem chủy thủ chém xuống, lực vô cùng lớn khiến bánh tông ngã lăn ra đất. Trần Ngọc mượn cơ hội đem chủy thủ ở tay trái vẽ một đường, đầu bánh tông bị cắt đứt. Thân thể bánh tông run rẩy, cuối cùng cũng bất động.

Trần Ngọc không đứng dậy ngay lập tức, cậu cần lấy lại thể lực. Mặc dù cậu biết không có hy vọng chạy thoát khỏi Tần Nhị Thế, nhưng không thử một lần sao có thể cam tâm. Ánh mắt Trần Ngọc đảo qua Tần Nhị Thế cả người đỏ rực đối diện, đem chủy thủ bên tay phải từ trên người bánh tông rút trở lại.

Tần Nhị Thế từ nãy đến giờ vẫn nhìn chằm chằm vào Trần Ngọc, không che giấu chút nào lộ ra dục vọng nóng bỏng. Nhưng Trần Ngọc cảm giác được, ánh mắt của Tần Nhị Thế càng giống với ánh mắt khi nhìn thấy thức ăn ngon miệng, loại cảm giác này khiến Trần Ngọc cố gắng ra lệnh cho mình tỉnh táo lại toàn thân sợ hãi.

https://thuviensach.vn

Trong nháy mắt khi Trần Ngọc đứng dậy, Tần Nhị Thế nâng tay trái lên, trong tay áo rộng rãi màu đỏ, một cánh tay trắng bệch xuất hiện.

Đỗ Cương chợt la lớn: “Cẩn thận!”

Cùng lúc đó, trong tay áo kia chợt tuôn ra mấy cái xúc tu bạch tuộc thô hắc, hướng về phía Trần Ngọc, nhanh đến bất khả tư nghị. Tay Trần Ngọc cũng không chậm, nhưng khi chủy thủ chém xuống, sắc mặt Trần Ngọc chợt trở nên tái nhợt. Xúc tu này bất đồng với bánh tông ban nãy, cứng rắn như đá. Chủy thủ hoàng kim cũng không để cho cậu phải thất vọng, khó khăn lưu lại mấy vết thương, nhưng những vết thương đó lấy mắt thường cũng có thể thấy được đang khép lại với tốc độ kinh ngạc.

Trong tiếng kinh hô của mọi người, Trần Ngọc bị cuốn lấy lôi về trước, cùng Tần Nhị Thế đối mặt.

Cậu cảm thấy eo mình như muốn đứt, hơn nữa, nhìn nam nhân ở khoảng cách gần như vậy, thực sự là cực kỳ kinh khủng.

Trong đôi mắt màu đen càng ngày càng xuất hiện nhiều tia máu, khuôn mặt cứng ngắc của Tần Nhị Thế chợt giãn ra, giống như muốn mỉm cười.

Trần Ngọc hít một hơi thật sâu, dùng sức đem chủy thủ trong tay đâm về phía cần cổ của Tần Nhị Thế. Khiến người ta tuyệt vọng chính là, một cái xúc tu khác dễ dàng quấn lấy ngăn chặn tay cậu.

Tần Nhị Thế liếm liếm khóe miệng, nhấc Trần Ngọc lên tới độ cao thích hợp, đưa tay phải ra, rõ ràng là hướng về phía trái tim của Trần Ngọc.

Mã Văn Thanh nổi giận, giống như liều mạng, đụng ngã bánh tông ở đối diện, sau đó lấy đao chặt đứt đầu nó.

https://thuviensach.vn

Liêu tiểu ca sắc mặt âm trầm, hạ thủ cũng càng ngày càng tần nhẫn, để cho La Khuynh tạm thời không thể kích thích thần kinh của mọi người thêm nữa.

Nhưng cả hai người khi trông thấy Trần Ngọc nhấc tay lên, trong lòng đều phát lạnh, khoảng cách xa như vậy, cho dù là ai, cũng không kịp cứu lấy Trần Ngọc.

-END 71-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 72

Động tĩnh trong thạch thất ở bên cạnh càng lúc càng lớn, Phong Hàn nhíu nhíu mày, nhìn chằm chằm người áo đen trước mặt, lạnh lùng lên tiếng: “Ngươi không còn thời gian nữa, ngươi sẽ vì lựa chọn năm đó cùng những việc ngươi đã làm mà phải trả giá thật lớn. Nếu như ngươi không hợp tác, ta sẽ tự mình tìm thứ ta muốn, như vậy ngươi sẽ thống khổ hơn.”

Người áo đen tuấn mỹ đến bất khả tư nghị phía đối diện chỉ lẳng lặng quan sát Phong Hàn, trong mắt thoáng qua cảm xúc nóng bỏng nào đó, đối mặt với sát khí mãnh liệt như có thực thể của Phong Hàn, biểu hiện của hắn cũng không mang theo quá nhiều sợ hãi, trên mặt xuất hiện nụ cười như có như không: “Trả giá ư? Muốn cái gì chung quy đều phải trả giá thật lớn, nếu như cái giá phải trả là chịu đựng thống khổ để lấy được thứ ta muốn, ta sẽ hưởng thụ nỗi thống khổ đó. Nếu như năm ấy ta không lựa chọn, thì hiện tại đã không thể đứng ở đây, đứng trước mặt ngươi. Phong Hàn, ta có năng lực này, cũng sẽ lấy được thứ ta muốn.”

Phong Hàn sắc mặt vẫn lạnh đến đáng sợ, hắn nhìn người áo đen một lúc, đặt balô sau lưng xuống đất, bên trong phân nửa là những thứ hắn căn bản không cần nhưng Trần Ngọc cực kỳ coi trọng. Hắn đã quyết định không cùng người áo đen nói nhảm, trực tiếp động thủ.

Trước lúc đó, Phong Hàn đột nhiên hỏi: “Chìa khóa của Thanh Long Hoàn ở đâu?”

Vẻ mặt của người áo đen rốt cuộc xuất hiện một tia biến hóa, cuối cùng, không nhịn được cười lớn, mang theo ý vị giễu cợt nồng đậm: “Sao

https://thuviensach.vn

vậy, ngươi cư nhiên quan tâm đến sống chết của một tế phẩm? Đây quả thực là chuyện cười thú vị nhất mà ta được nghe, thế nào, Phong Hàn có tình cảm à? Hay là nói ngươi lừa mình dối người thành quen luôn rồi?"

Trên mặt Phong Hàn không có bất cứ ba động gì, mím môi thật chặt, sau khi đợi một lát phát hiện người áo đen cũng không định trả lời câu hỏi của hắn, bóng người chợt lóe, đã ra tay.

Người áo đen ngẩn ngơ, rốt cuộc nhận ra Phong Hàn có phần xao động khó hiểu mà nôn nóng, cùng lúc đó, cách vách lại phát ra trận trận âm thanh hỗn loạn.

Người áo đen khác thường nhìn chằm chằm Phong Hàn khuôn mặt không mang theo một tia tình cảm, ánh mắt mông lung, trong đầu hiện lên cảnh tượng người trước mắt vô tình hơn thế. Nhưng y không còn thời gian để suy nghĩ thêm nữa, nếu như không dốc toàn lực, y căn bản không ứng phó nổi với Phong Hàn.

…

Phong Hàn lau đi tia máu bên khóe miệng, không thể không nói, người áo đen là người mạnh nhất hắn gặp phải, mặc dù loại cường đại biến thái này là do chính hắn tạo thành.

Người áo đen ngã xuống đất ngất lịm, trên khuôn mặt tinh sảo tái nhợt đến đáng sợ, trên người y có thứ mà Phong Hàn khẩn cấp muốn tìm về. Đúng lúc Phong Hàn chuẩn bị tìm kiếm, cách vách lại truyền đến tiếng thạch bích sụp đổ, Phong Hàn chợt dâng lên dự cảm bất tường, có gì đó kêu gọi hắn trở về. Hắn lập tức đứng dậy, đi về phía thạch bích bên kia.

Đặt tay lên thạch bích phát ra động tĩnh, rất dễ dàng phá vỡ một tầng vách đá thật mỏng này ra, bên trong là khoảng không gian chật hẹp hình tròn, đầu bên kia chính là phòng luyện đan nơi dám Trần Ngọc đang ở.

https://thuviensach.vn

Phong Hàn không nhịn được muốn nhanh chóng đi xuyên qua, hắn nôn nóng muốn được trông thấy tế phẩm xui xẻo luôn núp phía sau mình, tựa như những gì người áo đen đã nói, chính hắn cũng không hiểu tại sao sẽ có loại tình cảm này. Giống như năm ấy, không, cơ hồ so với năm ấy còn cường liệt hơn nhiều lắm, căn bản không giống với hắn.

Có lẽ sống chung với một người quá lâu, bị ảnh hưởng là tất nhiên, Phong Hàn tự an ủi bản thân, hơn nữa, cảm giác này hình như cũng không tệ mấy.

Mùi vị trong động cực kỳ khó ngửi, tựa hồ có thứ gì đó rữa nát đã lâu. Hắn vừa ra đến cửa động bên kia thì bị một đống màu đỏ chặn lại, vật đó thoạt nhìn có hình dáng con người, trong y phục lại đầy rẫy xúc tu ngọ nguậy. Phong Hàn phán định, đây là một con quái vật bạch tuộc, nhưng cùng cái đám ngoài kia có chút bất đồng. Ưm, là quái vật bạch tuộc phiên bản thăng cấp.

Bởi vì bị nó che khuất, Phong Hàn căn bản không trông thấy tình cảnh bên trong phòng luyện đan. Nhưng hắn có thể khẳng định, quái vật này rất nguy hiểm, nói cách khác, những người ở đây đang gặp rắc rối. Chống lại loại quái vật này, Trần Ngọc đại khái không chống đỡ được quá một phút.

Phong Hàn cúi đầu liếc nhìn tay phải còn đang rướm máu, không chút do dự vươn về thứ trước mặt, mang theo sát ý nồng đậm.

Tần Nhị Thế cúi đầu nhìn Trần Ngọc trong tay, hắn đương nhiên cảm giác được động tĩnh sau lưng, nhưng hắn căn bản không quan tâm. Mấy xúc tu sau lưng đã giương lên, đối phó với một con chuột lén lút như vậy là đủ rồi. Hắn biết mình sẽ không bị thương, hơn thế, đợi hắn ăn xong liều thuốc cuối cùng này, sẽ vĩnh viễn không bị thương nữa. Hắn không thể chờ đợi thêm được nữa.

https://thuviensach.vn

Bàn tay có móng vuốt sắc nhọn của Tần Nhị Thế giơ lên, nhắm ngay vị trí trái tim của Trần Ngọc, nhanh chóng đâm xuống.

Mã Văn Thanh và Liên tiểu ca đồng thời biến sắc, những người khác đa số đều quay mặt đi chỗ khác, không ai muốn nhìn cảnh Trần Ngọc chết thảm.

“Phốc —”

Trần Ngọc hai mắt nhắm nghiền, sau khi sợ hãi ban đầu qua đi, phát hiện mình cư nhiên vẫn bình tĩnh. Đây thực sự là một biểu hiện đáng giá, đang cười khổ tự tán dương bản thân Trần Ngọc đột ngột cảm giác được cả người và mặt bị thứ gì đó dinh dính nhớp nháp văng tung tóe lên.

Hình như không thấy đau? Cậu cẩn thận hé mắt nhìn, liền trông thấy một bàn tay đang siết chặt cái gì đó ở phía trên cách mặt mình vài centimet, thứ bị siết đen thẫm, vẫn còn nhỏ máu, mà cái tay kia, trên ngón tay thon dài đeo mấy chiếc nhẫn màu bạc.

Trần Ngọc không dám tin ngước mắt lên nhìn, trên khuôn mặt tuấn mỹ âm trầm của Tần Nhị Thế có sự nghi hoặc và khiếp sợ giống với cậu, ánh mắt mang theo thống khổ so với khi nãy giống loài người hơn một chút, đối với khát vọng nồng đậm huyết nhục phai nhạt dần.

Người tới là Phong Hàn, Trần Ngọc kéo kéo khóe miệng cười rộ lên, sống sót sau nguy hiểm khiến cậu phát run, đan xen giữa sợ sệt và mừng như điên.

Tay Phong Hàn từ trước ngực Tần Nhị Thế rụt trở về, sau đó từ sau lưng hắn đi ra. Cơ hồ tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Phong Hàn, ánh mắt ngưỡng mộ cùng sùng bái như bắt gặp anh hùng.

Phong Hàn từ từ đi tới mới phát hiện người áo đỏ này trong tay đang nắm lấy Trần Ngọc.

https://thuviensach.vn

Phong Hàn kinh ngạc nhìn tình cảnh trước mắt, khi trông thấy xúc tu trong tay áo người áo đỏ đang cuốn lấy tay Trần Ngọc, bàn tay đeo nhẫn khẽ dùng sức, trái tim màu đen kia lập tức biến thành một đống thịt vụn rơi xuống đất.

Trần Ngọc cảm thấy lực độ trên tay chợt nhẹ, tức khắc lật người xuống. Bây giờ cậu mới thấy sợ, sự sợ hãi này nhanh chóng lan tràn ra toàn thân, tim đập như nổi trống, thậm chí còn xụi lơ quơ quơ, sau đó được Phong Hàn đỡ dậy.

“Kháo, loại người vô tổ chức vô kỷ luật tự ý bỏ đi như ngươi có lúc sẽ hại chết người khác đó!” Trần Ngọc cảm thấy suy nghĩ của mình tựa hồ tạm thời không chịu sự khống chế của bản thân, bởi vì cậu cư nhiên lên tiếng oán trách Phong Hàn.

“Ngươi chẳng phải vẫn ổn sao.” Phong Hàn rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, nhàn nhạt đáp.

“Ta nghĩ nếu như ta có việc gì, ở đây thảo luận cái này sẽ không còn kịp nữa —”

“Được rồi, đây là ai?” Phong Hàn nhân nhượng lên tiếng, sau đó nhân lúc Trần Ngọc lau vết máu trên mặt lập tức chuyển đề tài.

“Là mộ chủ Tần Nhị Thế.”

Sau khi sùng bái qua đi, mọi người biểu tình 囧囧,vị này tới cũng thật đúng lúc a.

La Khuynh ngơ ngác quên cả né tránh, ống sắt thanh mảnh của Liên tiểu ca đâm vào ngực La Khuynh.

La Khuynh cúi đầu liếc mắt nhìn, lại nhanh chóng ngẩng lên nhìn về phía Trần Ngọc, sau đó cười lớn: “Hắc, ha ha, hắn cư nhiên sẽ chết!” Nụ

https://thuviensach.vn

cười trên mặt nhẹ nhõm mà lại thỏa mãn.

Nói tới đây, La Khuynh chợt ho ra một búng máu, ả lấy lại tinh thần nhìn ***g ngực của mình, khẽ thở dài: “Trái tim không phải nhược điểm của ta, là ngực, không ngờ ngươi đánh bậy đánh bạ lại khiến ta bị trọng thương. Ta có thể không còn sống được bao lâu nữa rồi, nhưng đối với ta hoặc tất cả những thứ có thể động trong địa cung này mà nói, chết mới là sự giải thoát.”

Thanh âm của cô ta dần dần thấp xuống, “Ta đại khái kiên trì không được lâu, sẽ đi gặp vương, ở chỗ của hắn ta sẽ sống lại. Nếu vậy, coi như tạ lễ vì đã giết kẻ nọ, ta có thể nói cho các ngươi biết, các người có thể thoát ra ngoài bằng Nghênh Tiên Kiều, trở thành những người duy nhất sau nhiều năm qua thoát khỏi đảo.”

“Nghênh Tiên Kiều? Ở đâu?” Liên tiểu ca hỏi.

La Khuynh cũng không nói gì thêm, y phục trên người cô ả cùng khuôn mặt đang nhanh chóng phân rã, lộ ra một bộ dáng khác. Bây giờ mới có thể nhận thấy bề ngoài của cô ả chẳng qua là từ một tầng màng dinh dính biến hóa ra, bên trong mới là bộ dáng chân chính của cô ta.

Tóc dài màu đen cơ hồ đến gót chân, trên người mặc trường sam bằng gấm kim sắc cao quý hoa lệ, trên đầu đội kim sắc tam phượng quan.

Tuyệt đại khuynh thành, cao quý khiến người khác không dám nhìn thẳng, đây mới là tế tự dị tộc ngàn năm trước.

Nhị Thế trước khi chết trong mắt lần đầu tiên xuất hiện một tia thanh minh, hắn chăm chú nhìn bên này, cuối cùng chậm rãi há mồm nói: “Nữ tế ti?”

Trong khoảnh khắc Tần Nhị Thế ngã xuống, La Khuynh đột nhiên rút ống sắt trong ngực ra, chạy vào một cửa đá chẳng biết xuất hiện từ lúc nào,

https://thuviensach.vn

đảo mắt đã không thấy bóng dáng.

Không có ai đuổi theo, mọi người nhìn biến cố lớn xảy ra, cảm giác vô cùng cần thời gian để thích ứng.

Báo con cao hứng nhiệt tình kêu lớn, ánh mắt màu đen chăm chú nhìn Phong Hàn, giống như một hài tử đang vui mừng kích động.

Ngao ngao, lần đầu thấy yêu quý vị gia trưởng còn lại này, tới thật là kịp thời! =v=

Cái đầu tròn ủng của nó ở bên ngoài balô Trần Ngọc đung đa đung đưa, muốn làm nũng với Trần Ngọc, hồn nhiên không biết bộ dáng kia hiện tại rất tổn hại đến hình tượng loài báo nhất tộc anh tuấn.

Mã Văn Thanh cùng Liên tiểu ca đi đến, Mã Văn Thanh dùng sức vỗ vào bả vai Trần Ngọc, la hét: “Kháo, tiểu tử ngươi mỗi lần đều vận cứt chó đại nạn không chết. Lần sau lúc liều mạng có thể hay không đừng đeo balô, ngươi có biết tất cả thức ăn cùng pin dự phòng đều ở trong balô của ngươi hay không, hại lão tử không thể không liều mạng cứu ngươi.”

Liêu tiểu ca trên dưới quan sát Trần Ngọc mấy lần, hừ hừ: “Tai họa di ngàn năm, những lời này có lý.”

Trần Ngọc đã trấn định lại. thở phào nhẹ nhõm. Nhất thời cảm thấy trên mặt đầy đầu đều là máu cần lau, đem balô cùng báo con kéo xuống, quay lại thấy tay Phong Hàn cũng nhuốm máu, vòng qua bên kia, đưa đồ cho Liên tiểu ca cách cậu gần nhất.

Phong Hàn không khỏi mang theo ánh mắt săm soi ngẩng đầu quan sát thanh niên tươi cười cà lơ phất phơ này, Trần Ngọc ngoài mặt đối với ai cũng tươi cười thân cận, nhưng tính tình cậu thật ra thì tựa như con mèo, cậu ta thân cận ngươi thì có thể, ngươi chủ động thân cận cậu ta tuyệt đối không được.

https://thuviensach.vn

Ban nãy sở dĩ mang theo báo con liều mạng, nhất định là bởi vì không yên lòng giao cho người khác, hiện tại cư nhiên chủ động đem báo con và balô đưa cho Liên tiểu ca.

Phong Hàn nghi hoặc nhíu mày, Trần Ngọc rất quen thuộc với Liên tiểu ca sao?

-END 72-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 73

Phong Hàn mặt lạnh quan sát Liên tiểu ca trong chốc lát, đối phương vẫn như cũ cười híp mắt, lấy vẻ mặt thản nhiên nhìn lại hắn. Báo con được Liên tiểu ca xách theo bị làm cho sợ đến cả người phát run, cố gắng co thân thể vào sâu trong balô, có điều không gian bên trong khó mà dung nạp được nó.

Kháo, gia trưởng thời nay, cho dù muốn giáo dục con trẻ nhà mình không được nói chuyện với người xa lạ, cũng không cần cực đoan như vậy a.

Phong Hàn mím môi, dời ánh mắt đi chỗ khác, nhìn về phía Trần Ngọc đang lau mặt, vô cùng tự nhiên thuận tiện đi tới kéo tay áo cua Trần Ngọc qua lau tay.

Mẫn cảm nhận ra Phong Hàn tâm tình rất tệ, chẳng lẽ người áo đen vừa rồi đắc tội hắn? Khoé miệng Trần Ngọc giật giật, giận chó đánh mèo không phải hành vi tốt, về sau nên cố gắng để Phong Hàn hiểu điều này, bây giờ cứ nhịn cái đã.

Lau mặt xong, Trần Ngọc lấy lại balô, xoay người đi về phía một góc của phòng luyện đan, Phong Hàn do dự rồi cũng đi theo sau Trần Ngọc.

Đi đến chỗ đội khảo cổ, Trần Ngọc hỏi giáo sư An: “Giáo sư, Đỗ Cương sao rồi?”

“Mới vừa bôi thuốc, tốt hơn nhiều.” Giáo sư An chỉ chỉ vào trong, ông hiện tại rất thưởng thức thanh niên phụ tá của giáo sư Từ này.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc tách đám ngươi ra, trông thấy Đỗ Cương không có tinh thần tựa trên thạch bích, trong lòng cảm động dị thường. Mình trước đây còn oán trách Đỗ Cương quá cổ hủ, giờ xem ra người này cũng không tệ lắm. Đỗ Cương quả thực đã đáp ứng giáo sư Từ chiếu cố cậu và Mã Văn Thanh, nhưng có thể ở hoàn cảnh trước mắt mà đứng ra, thật sự không dễ dàng.

Thấy thân thể Đỗ Cương cũng không có gì đáng ngại, còn có người chăm sóc hắn, Trần Ngọc đặt thuốc trong tay xuống, Đỗ Cương vẫn như cũ duy trì bộ dáng nghiêm nghị lãnh đạm, cũng không thấy thân thiện thêm phần nào.

Trần Ngọc cũng chẳng nhiều lời, đại ân không biết phải cảm tạ sao cho xuể, cậu sẽ ghi nhớ trong lòng.

Từ trong đám người bước ra ngoài, Trần Ngọc nhìn về phía Phong Hàn vẫn một bộ diện vô biểu tình, trước mở miệng hỏi: “Lấy được thứ của ngươi rồi?”

“Chưa, mới đem người đánh cho ngất xỉu, rồi cứ thế tới đây.” Phong Hàn lắc đầu, trong mắt của hắn hiếm thấy xuất hiện một tia lo lắng, lôi Trần Ngọc tới cửa động mà hắn đi ra từ đó.

Trong phòng luyện đan bởi vì có ba cỗ thi thể của bánh tông ngàn năm, mùi cực kì khó ngửi. Mọi người thương lượng một chút, quyết định đi theo Phong Hàn cùng Trần Ngọc đến cửa động kia.

Xét thấy balô cộng thêm Tiểu Mập thì quá nặng, Trần Ngọc sửa sang lại, nhét một phần vào trong balô của Mã Văn Thanh.

Nơi Phong Hàn đi xuyên qua cũng không có trường minh đăng, tối như hũ nút, mọi người đều phải bật đèn pin mắt sói lên soi.

https://thuviensach.vn

Bên trong thế mà rộng rãi hơn không ít so với phòng luyện đan, cho dù là gian chủ mộ của Tần Nhị Thế, cũng không thể sánh với nơi này. Bất quá nơi này lại kém xa sự xa xỉ của gian chủ mộ, cả căn phòng trống rỗng, trừ đá xanh ra cơ hồ không có gì cả. Nương theo ánh sáng đèn pin, mọi người phát hiện một nửa phòng cư nhiên toàn là nước, giống như một cái hồ nhỏ.

Đèn pin chuyển đến mặt nước, mọi người rất nhanh phát hiện có một tòa thạch đài nhô ra sát bên bờ, trên thạch đài là một cỗ quan tài thủy tinh trong suốt.

Dưới cường quang, thậm chí có thể nhận ra bên trong là một nữ nhân tóc dài, mặc cẩm y, tư thái an tường. Hơn nữa, rõ ràng dung mạo và thân thể của nàng không hề có dầu hiệu bị khô quắt, giống hệt như người còn sống.

Hô hấp của mọi người bị đông cứng, ngay sau đó kịp thời phản ứng, nơi trống không này cư nhiên lại là một gian mộ thất, chỉ có điều tại sao đem quan tài an trí ở trong nước, khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Giáo sư An lên tiếng phân tích: “Gian mộ thất này ở ngay bên cạnh mộ thất của Tần Nhị Thế, hiển nhiên thân phận của nàng ta cực kỳ cao quý, rất có thể chính là vị hoàng hậu mà La Khuynh đã nhắc đến kia.”

Mọi người đột nhiên nhớ tới những lời La Khuynh nói, sau khi kế hoạch của Tần Nhị Thế bị đổ vỡ, đối với hoàng hậu có oán hận nhưng không thể làm gì, chẳng lẽ bởi vì quan tài của hoàng hậu ở trong hồ?

Khi bọn họ còn đang phỏng đoán, Trần Ngọc liếc mắt thấy khoảnh đất trống bên này có balô của Phong Hàn, nhưng lại chẳng thấy người áo đen bị đánh ngất xỉu đâu.

Theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía Phong Hàn, quả nhiên sắc mặt hắn cực kỳ khó coi, ngồi xổm xuống quan sát mặt đất.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc len lén lại gần, phát hiện Phong Hàn đang quan sát một vệt máu trên đá xanh, theo hướng vết máu, nơi biến mất rõ ràng là ở hồ nước chiếm nửa gian phòng.

Hai người sửng sốt, đúng lúc ấy thì, nước hồ chợt lóe, một bóng người nhảy lên trên.

Biến cố bất thình lình này khiến mấy người đứng gần hồ nước sợ hết hồn, la hét trốn về phía sau. Người nọ toàn thân ướt đẫm, tóc bết dính vào khuôn mặt, cư nhiên chính là người áo đen trước đó đem Phong Hàn dẫn đi. Y vội vã quét mắt nhìn mọi người một lượt, sau đó cấp tốc lao về cánh cửa phía bên trái.

Bất quá, cho dù bước ra từ trong hồ, cũng không che giấu được mùi máu tươi nồng đậm trên người y.

Phong Hàn ồ lên một tiếng, quay đầu nói chờ ta trở lại với Trần Ngọc, nhấc chân đuổi theo.

Thấy Phong Hàn lại một lần nữa biến mất ở cửa, mọi người hai mặt nhìn nhau. Có điều, bây giờ đám người Kim lão đại đã biết sự lợi hại của Phong Hàn, sớm tính toán tận lực không cùng hắn xảy ra bất kỳ xung đột nào.

Bên trong mộ thất an tĩnh một lúc, mọi người liền bắt đầu thảo luận những cuộc chạm trán sau khi tiến vào gian chủ mộ.

“Ta kháo, Tần mộ này rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Toàn bộ là quái vật! Lão Đại, bộ dáng kia của Tần Nhị Thế, trường sinh đan có thể thực sự tồn tại, ngươi mặc dù tìm được mấy viên đan dược, nhưng chưa chắc đã là trường sinh đan, chúng ta không bằng —” Hai mắt mập mạp hưng phấn nhìn Kim lão đại, hận không thể trở về phòng luyện đan khênh hai cái đại đỉnh mang theo.

https://thuviensach.vn

Kim lão đại tựa tiếu phi tiếu liếc mập mạp, nói: “Ngươi cũng thấy đấy, Tần Nhị Thế cùng La Khuynh hiện tại không phải đều chết rồi sao? Chuyện lừa mình gạt người này, sao có thể tin. Ta mang cái này trở về, là bởi vì người kia muốn, ta khước từ không được, đánh phải tìm chút đan dược mang về chống chế.”

Mập mạp tiếc nuối nhìn cửa phòng luyện đan, ngậm miệng.

Mọi người nhất thời nghị luận rối rít, mặc dù Tần Nhị Thế cùng La Khuynh đã chết, nhưng không thể phủ nhận bọn họ quả thật đã sống rất lâu.

“Chẳng lẽ cổ đại thật có thể luyện ra đan dược trường sinh?” Ngay cả trong đội khảo cổ, cũng có người bắt đầu hoài nghi lịch sử mà bọn họ biết rõ có phải bị bỏ sót hay không.

Giáo sư An lắc đầu, sắc mặt nghiêm túc: “Tình huống của nơi này rất khó nói, dù sao trước nay vốn không có tiền lệ như vậy. Nhưng căn cứ vào lời nói của La Khuynh cùng đặc thù của Tần Nhị Thế, ta suy đoán, Tần Thủy Hoàng phát hiện việc đảo dân kéo dài sinh mệnh là có thể.”

Nghe được những lời phân tích này của giáo sư An, không ít người sáp lại gần.

“Mà những người sống lâu kia đều đem tay phải hiến tế, nói cách khác bởi vì bọn họ cấy ghép xúc tu của bạch tuộc nên mới đạt được trường sinh. Rất có thể là do vương trong miệng bọn họ, cũng chính là quái vật đầu người thân bạch tuộc trên bích họa, trong tế bào chứa chất gì đó có thể kéo dài tuổi thọ của con người, cho nên người được cấy ghép xúc tu sống tương đối lâu.”

“Giáo sư, Tần Thủy Hoàng không tìm được biện pháp để trường sinh, nhưng Tần Nhị Thế lại có được, hắn co thể lưu lại phương thuốc hay không?” Một đội viên kháo cổ động tâm, nếu quả thực có thứ đó, mang về nghiên cứu, không biết sẽ oanh động lớn đến mức nào.

https://thuviensach.vn

Giáo sư An cười khổ, “Ngươi cũng nghe rồi đấy, e rằng nhưng phương sĩ kia căn bản không hề để lại liều thuốc gì. Nhị Thế ăn đảo dân mới có thể trường sinh, nói cách khác, nếu vương trong miệng đảo dân không xuất hiện, xúc tu trên người họ cũng có thể tạo ra một chút tác dụng.”

“Mà La Khuynh, không phải bị cấy trứng vào người sao, đoán chừng thân thể cũng là khi đó trải qua biến dị, cho nên bọn họ có thể sống lâu như vậy.”

Tất cả mọi người yên lặng, vô luận ra sao, giải thích của giáp sư thoạt nghe là hợp lý nhất. Rất nhiều động vật biển sống lâu hơn so với loài người, bây giờ muốn nghiên cứu trừ phi mang một con quái vật bạch tuộc trở về, nhưng chuyện đó là không thể nào.

Tính nguy hiểm cực cao, bọn họ trốn còn không kịp. Hơn nữa, loại vật này, căn bản không có biện pháp công bố với dân chúng.

Kim lão đại thấy mọi người dần dần bị hấp dẫn bởi lời nói của giáo sư An, thầm thở phào nhẹ nhõm. Lúc này, liền như bừng tỉnh, nhấc chân đạp thuộc hạ: “Thừa dịp trong khoảng thời gian này, thử tìm nhĩ thất mà nữ tế ti đã nhắc đến, chẳng phải ả đã nói với Liên tiểu ca, trong nhĩ thất có vật bồi táng đáng giá nhất sao, nhanh đi kiếm chó lão tử! Tuy báo làm việc cho kẻ khác, nhưng chúng ta cũng không thể đi một chuyến uổng công.”

Động tĩnh lần này của hắn tự nhiên không thể qua được mắt Từ lão gia tử, Từ lão gia tử tinh thần khẩn trương cũng phân phó người tìm kiếm ngoài cửa.

Cho dù giáo sư An không ngăn cản được, để tận lực bảo vệ những văn vật kia, bèn cũng bảo đội viên xem xét xung quanh.

Mã Văn Thanh hai mắt phát sáng, lập tức nhìn về phía Trần Ngọc.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc đang chán nản ngồi dưới đất, nếu là thường ngày, cậu tất nhiên cùng Mã Văn Thanh ăn nhịp với nhau, tìm kiếm minh khí. Nhưng hiện tại, đã đi đến tận đây, Trần Lâm vẫn không có tin tức gì, khiến cho cậu tâm phiền ý loạn.

Huống hồ, Phong Hàn lại đuổi theo người áo đen kia… Hắn rất mạnh, chắc là sẽ ổn.

“Ta ở đây chờ Phong Hàn.” Trần Ngọc nói.

Mã Văn Thanh cũng rất thức thời không hề thúc giục cậu cùng nhau tìm, vỗ vỗ bả vai cậu, mình thì đi ra ngoài cửa. Qua hai phút, Mã Văn Thanh quay đầu lại gọi Trần Ngọc, chỉ chỉ nhĩ thất bên cạnh, ý bảo mình vào xem thử.

Nhĩ thất cách nơi này vô cùng gần, Trần Ngọc hơi giương mắt xem xét một chút, liền ngồi xuống đất. Thân thể cùng tinh thần đều rất mệt mỏi, khiến cho cậu có phần buồn ngủ.

Trần Ngọc cảm giác mình chỉ nhắm mắt lại mấy giây, chợt giật nảy một cái, mở mắt ra, lại phát hiện bên trong phòng cư nhiên tối đen. Trần Ngọc cả kinh, sờ soạng sang bên cạnh, đèn pin mắt sói đặt ở gần chân cậu.

Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm, sau đó, cậu nhớ ra mình không hề tắt đèn pin.

Vội vàng bật chốt mở, trong phòng vẫn tối thui, quả nhiên là đã hết pin. Khẽ nguyền rủa một tiếng, Trần Ngọc lục lọi balô của mình, đầu tiên đụng phải một đám lông mềm mại, Trần Ngọc bèn lôi nó ra ôm vào trong ngực mình.

Báo con lệ rơi đầy mặt, vị gia trưởng không có trách nhiệm rốt cuộc cũng nhớ ra đứa con nuôi mang từ nhà đi này!

https://thuviensach.vn

Tay vươn vào trong balô của Trần Ngọc chợt khựng lại, ban nãy vì giảm bớt sức nặng, cậu đem một phần đồ vật ném cho Mã Văn Thanh, trong đó có pin. Trong balô của mình, bởi vì có báo con mãnh liệt chen lấn, biểu hiện cụ thể là thấy nó chết sống không buông miệng túi, cho nên còn dư lại phần lớn là thức ăn…

Trên trán Trần Ngọc nổi đầy gân xanh, cậu bây giờ rất muốn áp dụng bạo lực gia đình.

Trực giác của báo con vô cùng nhạy bén, lập tức thụt lùi vào trong ngực Trần Ngọc.

Trần Ngọc thở dài, bên trong mộ thất một mảnh tối đen. Càng làm cho cậu để ý chính là, vừa rồi tỉnh dậy, cậu không hề nghe thấy bất kỳ thanh âm nào khác, rõ ràng Mã Văn Thanh ở ngay nhĩ thất cách bọn cậu không xa tìm kiếm minh khí, tại sao không có một chút động tĩnh?

Trần Ngọc do dự, gọi mấy tiếng Mã Văn Thanh, nhưng không có ai trả lời.

Cho dù Trần Ngọc đã hạ địa nhiều lần, cũng chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như lúc này. Trong bóng tối càng không thể khống chế suy nghĩ của mình hướng về phía bi quan tuyệt vọng nhất, Trần Ngọc cảm giác trái tim đập nhanh đến mức muốn nhảy ra khỏi ***g ngực.

Báo con trong lòng cậu giật giật, nóng hầm hập, thế như kỳ dị đã giảm bớt được sự sợ hãi của Trần Ngọc.

Cậu khẽ cắn răng, đứng lên, dựa vào trí nhớ, sờ soạng cạnh cửa.

Tay chạm đến thạch bích lạnh như băng, không có cửa? Trần Ngọc có chút luống cuống, chẳng lẽ đi nhầm hướng?

https://thuviensach.vn

Cậu tiếp tục tìm kiếm, bởi vì không đeo găng tay, nên càng mẫn cảm. May mắn, trong lúc tay chân hoảng loạn, Trần Ngọc thế nhưng đụng tới một cơ quan. Cậu căn bản không muốn nghĩ đến việc tại sao cánh cửa tự đóng lại được, liền nhấn vào cơ quan.

Cửa không tiếng động mở ra, rất khó tin, có thể thấy được cơ quan trên cửa vô cùng tinh xảo.

Trần Ngọc vui mừng vừa định bước vào trong, chợt phát hiện, lối đi nhỏ phía ngoài rất lạ, cậu khẳng định chưa từng trông thấy. Bên trái mộ đạo lại có một nhĩ thất, bên trong truyền đến giọng nói.

“Sư phó, mục đích của ngài chẳng lẽ nguyên bản chính là 《Thần công tập》?” Một thanh âm hỏi.

“Ân.” Một từ đơn giản khiến cho Trần Ngọc sửng sốt tại chỗ, đây, đây là thanh âm của Trần Sâm.

Hồi tưởng lại, thanh âm đầu tiên chính là của Hàn Hiểu Thần – tam đồ đệ của Trần Sâm. Không có thời gian để suy nghĩ tại sao Hàn Hiểu Thần lại ở đây, Trần Ngọc kích động vạn phần, cậu hận không thể lập tức xông lên ngó thử xem phụ thân thế nào. Nhưng, cha con họ trước nay quan hệ không được tốt khiến cậu cố gắng đem vui mừng trên mặt thu hẹp lại, chuẩn bị làm bộ như bình tĩnh bước tới.

Đúng lúc ấy, cậu nghe được Hàn Hiểu Thần sắc bén lên tiếng: “Tại sao?! Tại sao ngài phải cứu y? Y rõ ràng không phải con trai của ngài!”

-END 73-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 74

Hàn Hiểu Thần mang theo châm chọc nồng đậm nói: “Ngài vì y mà mạo hiểm lớn như vậy, đi biển tìm Tần mộ kiếm 《Thần công tập》? Y căn bản không phải con trai của ngài!”

Những lời này giống như sét đánh giữa trời quang, khiến cho Trần Ngọc ngây người tại chỗ, Hàn Hiểu Thần đang nói cái gì? Trần Sâm chỉ có một đứa con trai, cho nên người mà bọn họ nhắc đến, nhất định là cậu.

Nói cách khác, cậu không phải là con trai của Trần Sâm?

Sau đó, Trần Ngọc nghe thấy thanh âm đè nén tức giận của Trần Sâm: “Tại sao không phải? Xương nó, máu nó, đều là ta cho. Từ nhỏ đến lớn, là ta nuôi nấng nó. Nó chính là con trai của Trần Sâm ta!”

Thanh âm của Hàn Hiểu Thần có chút bén nhọn, hiển nhiên tâm tình hắn vô cùng kích động: “Y là ai không phải ngài rõ ràng nhất sao? Mẹ ta đã nói, y căn bản không phải con trai ngài, khi mới chào đời, con trai của ngài đã không còn thở nữa. Là nghi thức của người kia khiến y sống lại trong cơ thể của con trai ngài, tại sao ngài vẫn muốn lừa trên dối dưới? Nếu như đợi đến lúc y hoàn toàn thức tỉnh, sẽ giống như trước đây, hại chết bao nhiêu người?”

Trần Sâm trầm mặc một hồi, nói: “Ta sẽ không để cho y có cơ hội thức tỉnh, hiện tại đã tìm được 《Thần công tập》, y sẽ không chết, cũng sẽ không xuống mộ nữa. Hơn thế, ta hiểu rất rõ, A Ngọc không phải người kia, nó vẫn là một đứa trẻ ngoan.”

https://thuviensach.vn

“Không thể nào! Ta đã thấy cái bớt trên lưng y, cùng ấn ký của người kia giống nhau như đúc.” Hàn Hiểu Thần lớn tiếng nhanh chóng phủ định, sau đó có thể là nghĩ đến tâm tình của Trần Sâm, hắn tận lực đè thấp thanh âm, như van nài khuyên lơn: “Ta biết ngài nuôi y lớn từng này, không có tình cảm là nói dối. Thế nhưng, chẳng lẽ ngài đã quên, người kia tàn nhẫn máu lạnh, nham hiểm cỡ nào ư? Trong ám địa năm ấy, bao nhiêu Đào sa môn phái khiếp sợ uy áp của hắn, làm việc cho hắn, cuối cùng chết bao nhiêu người? Cho dù hiện tại hắn mất tích đã nhiều năm, vẫn còn có rất nhiều chuyện ở đây phát triển theo bố trí của hắn. Nói cách khác, hết thảy kế hoạch của hắn đều rất hoàn hảo, sớm muộn gì cũng có một ngày, hắn sẽ trở lại. Trần Ngọc sẽ sớm biết được tất cả mọi chuyện.”

“Mà bây giờ chính là cơ hội, y căn bản vẫn chưa biết mình là ai, không có bất kỳ năng lực gì. Ngài hoàn toàn có thể —”

Không đợi Hàn Hiểu Thần nói hết, nhĩ thất truyền đến tiếng bạt tai chát chúa, sau đó là thanh âm giận dữ của Trần Sâm: “Ngươi câm mồm! Ngươi tới Trần gia nhiều năm như vậy, ta luôn xem ngươi như con trai mình mà bồi dưỡng, ngươi thế nhưng học cách làm sao để đối phó với Trần Ngọc?!”

Trần Sâm cho Hàn Hiểu Thần một cái tát, bởi vì vô cùng tức giận mà có phần thở dốc, “Hàn Hiểu Thần, từ nay về sau, ngươi cách xa A Ngọc một chút. Nếu như nó nhớ lại chuyện trước đây, nó sẽ không còn là con trai ta nữa, ta sẽ đích Thần ra tay giết nó. Nhưng, trước lúc đó, ai cũng không thể động đến nó.”

“Cậu, cậu lại vì một kẻ như vậy mà đánh cháu? Y là ai? Là người tùy thời có thể biến thành ác ma, nhưng cháu là cháu ruột của cậu a!” Trong giọng nói của Hàn Hiểu Thần như hàm chứa không thể tin được.

Những lời của Hàn Hiểu Thần, như một quả bom nặng hàng tấn trút xuống, Trần Ngọc đã không thể phản ứng.

https://thuviensach.vn

Chả trách phụ thân đối với Hàn Hiểu Thần đều tốt hơn so với người khác, hắn lại là con trai của cô cô. Ấn tượng của Trần Ngọc với vị cô cô này rất ít ỏi, chỉ nghe lão nhân ở nhà trong lúc vô tình nhắc đến, nghe nói Trần Sâm có một em gái, khi Trần Ngọc còn rất nhỏ đã rời nhà lập gia đình, hơn nữa kể từ khi cô cô rời đi, Trần Sâm không cho phép bất luận kẻ nào nhắc tới nữa.

Thì ra Hàn Hiểu Thần lại là con trai của người cô chưa từng gặp mặt.

“Ngươi hỏi tại sao? Bởi vì nó là con ta, ngươi không phải.” Trần Sâm lạnh lùng hồi đáp, Trần Ngọc rùng mình, Trần Sâm hoàn toàn giống như đang nói chuyện với kẻ địch , xem ra vị cô cô kia quả nhiên là cấm kỵ của Trần Sâm, chả trách người khác căn bản không dám ở trước mặt ông hé răng nói đến.

“Ta không ngờ mẹ ngươi lại nói cho ngươi biết nhiều như vậy, bất quá, dù sao cũng đã nhắc đến, ta có thể nói để ngươi hiểu cho rõ.”

Trần Sâm tiếp tục dùng giọng nói lạnh lùng không mang theo một tia tình cảm: “Mẹ của ngươi năm đó rời khỏi Trần gia là có nguyên nhân, ta nghĩ nó nhất định không nói cho ngươi biết.”

“Năm đó, nó không để ý người trong nhà phản đối muốn gả cho cha ngươi. Trần gia mặc dù bất mãn nhưng cũng không nói gì. Nhưng một năm sau, bởi vì không quen với cuộc sống bên ngoài, nó mang theo ngươi trở lại Trần gia. Cha và ta mặc dù tính tình không tốt, nhưng cũng rất yêu thương nó, đối xử với nó không khác gì lúc trước, chuyện trong nhà không hề giấu diếm dối gạt gì nó. nhưng sau đó, nó biết được thân thế của A Ngọc, bèn cầu xin ta để cho ngươi làm đương gia tương lai của Trần gia.”

“A?” Hàn Hiểu Thần kêu lên một tiếng.

“Đề nghị của mẹ ngươi, ta đã suy ngẫm, dù sao A Ngọc cất giấu một thân phận khác, nó không còn thích hợp làm đương gia của Trần gia.

https://thuviensach.vn

Nhưng, khi đó Thu Linh vừa mới sinh xong, Thần thể không tốt, lại cực kỳ cưng chiều hài tử. Ta cho dù có tâm tư khác, lúc ấy cũng không để lộ ra ngoài.” Trong thanh âm của Trần Sâm phảng phất mang theo hoài niệm sâu đậm cùng lạnh lẽo.

“Ta không ngờ mẹ ngươi cho là ta không đồng ý, cư nhiên chuẩn bị tính kế hại chết A Ngọc, A Ngọc khi ấy được Thu Linh đúng lúc tỉnh lại cứu sống.”

Trần Sâm không nói thêm nữa, nhưng Trần Ngọc nhận thấy được bi thương nồng đậm. Cậu mơ hồ dự cảm được, phía sau, nhất định rất trọng yếu. Thu Linh là tên mẹ cậu, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Thế nhưng, Thu Linh lại bị mẹ của ngươi hại chết!” Trần Sâm cắn răng nghiến lợi nói, “Trước khi mất, cô ấy mẫn cảm nhận ra thái độ mâu thuẫn của ta với cho A Ngọc, cầu xin ta đáp ứng chiếu cố tốt A Ngọc. Mẹ của ngươi biết tình cảm của ta dành cho Thu Linh, sợ ta nổi giận, cả đêm mang theo ngươi bỏ trốn.”

Trong đầu Trần Ngọc oanh một tiếng, Thần thể chợt nhoáng lên, vô ý thức dựa vào cửa đá bên cạnh, Thu Linh đã chết, năm đó mẹ vì bảo vệ cậu nên đã chết? Vậy người mẹ ôn nhu luôn chăm sóc cậu nhiều năm qua là ai?

Trong nhĩ thất, thanh âm của Trần Sâm vẫn đang tiếp tục.

“Nhưng mẹ ngươi chưa bao giờ biết, cô ta là được cha ôm về, chỉ là từ trước đến nay ta vẫn luôn đối xử với cô ta như em gái ruột. Ở Trần gia, cô ta cũng luôn luôn được xem như Nhị tiểu thư. Cô ta vẫn cảm thấy A Ngọc đoạt mọi thứ của ngươi, thật ra cô ta mới chính là người không nên có những ý nghĩ quá phận đó.”

Chân tướng vĩnh viễn luôn rất tàn nhẫn, lời của Trần Sâm không chỉ đả kích Trần Ngọc, hiển nhiên cũng đả kích Hàn Hiểu Thần, hắn lẩm bẩm

https://thuviensach.vn

trong miệng: “Không, không phải như thế – nếu không tại sao mẹ chưa từng nói ra?”

Qua mấy phút thất thố, Hàn Hiểu Thần thế nhưng cười rộ lên, chỉ có điều nghe kiểu gì cũng thấy quái dị. “Thì ra là như vậy, chả trách cậu chưa bao giờ coi tôi là thân nhân, Trần gia cũng tính truyền cho Thẩm Tuyên chứ không để lại cho tôi. Thế nhưng, bây giờ cậu có nói gì cũng đã muộn! Tôi bất cứ giá nào cũng phải lật bài ngửa với cậu.”

“Nếu như không ngoài sở liệu của tôi, Trần Ngọc đại khái đã đến đây. Tôi mượn danh cậu gửi tin nhắn cho y, để y đi biển, lại động tay động chân trên cơ quan ở cửa thuyền đắm, có thể mở được cánh cửa đó nhất định chỉ có Trần Ngọc. Vì lý do an toàn, ta còn cùng nữ nhân trong Tần mộ này giao dịch, đưa cho ả một bản nhật ký của ngài. Chỉ cần ả có thể khiến Trần Ngọc chết ở đây, ta sẽ làm được việc ả yêu cầu. Ha ha, cậu à, Trần Ngọc đã chết rồi!”

Hàn Hiểu Thần vui sướng hét lên, Trần Ngọc không thể tưởng tượng, cái người không chút thu hút, đối với cậu vẫn luôn khách khí này rốt cuộc hận cậu đến mức nào?

“Cậu cũng biết, nữ nhân kia có bao nhiêu lợi hại – a!”

Lời nói của Hàn Hiểu Thần bị cắt ngang, sau đó là thanh âm hít thở không thông, qua một hồi lâu, mới truyền đến tiếng Hàn Hiểu Thần ho khan kịch liệt.

Giọng nói lạnh như băng mà nhẫn nại của Trần Sâm vang lên: “Hàn Hiểu Thần, trước khi biết được tình hình của Trần Ngọc, ta sẽ không giết ngươi. Ngươi bây giờ cút ngay cho ta! Đừng xuất hiện ở Trần gia nữa. Nếu như A Ngọc xảy ra chuyện, ta tuyệt đối không tha cho ngươi! Ngươi còn có một cô em gái đúng không, nếu như ngươi còn hạ thủ với A Ngọc, mẹ cùng em gái ngươi cũng sẽ ở bên kia chờ ngươi. Xem ra Trần Sâm ta mấy năm

https://thuviensach.vn

qua không động thủ, khiến các ngươi đều quên, kẻ nào động đến Trần gia sẽ không còn đường sống!”

Giờ khắc này, thanh âm lạnh lùng mà dẫn theo sát khí cùng mùi màu tanh mới có cho thấy, thủ đoạn đáng sợ của lão đại Trần gia.

Hàn Hiểu Thần chợt ngậm miệng không nói nữa, hắn không ngờ Trần Sâm mà hắn kính mến như cha sẽ nói như vậy với hắn, mỗi người đều có nhược điểm, mà Trần Sâm hoàn toàn đánh trúng vào nơi mềm yếu và quan trọng nhất của hắn.

Sau đó là tiếng bước chân lảo đảo, Hàn Hiểu Thần đi về phía cửa nhĩ thất.

Trần Ngọc thất hồn lạc phách lui vào trong cửa, tay nhanh chóng ấn lên chốt mở, cửa đá ở trước mặt cậu không tiếng động khép lại.

Mặc dù đang mờ mịt, nhưng trong tiềm thức của cậu cảm thấy không thể để cho Trần Sâm biết cậu ở đây. Khi nãy Trần Sâm đã nói, nếu như, cậu nhớ ra, sẽ không phải là con ông nữa.

Trần Ngọc dựa vào tường đá, cơ hồ đứng không vững, bởi vì cuộc đối thoại giữa hai người, Trần Ngọc hoàn toàn sợ hãi đến ngây ngốc. Bây giờ trong đầu cậu loạn thất bát tao, căn bản không hiểu rõ tâm tình của mình, nhưng có một nơi đặc biệt đau đớn.

Nhiều năm qua, ký ức từ nhỏ đến lớn cậu vẫn nhớ, ngay cả cảnh tượng khi còn bé Trần Sâm đặt cậu trên cổ đi dạo phố đều vô vùng rõ ràng, cậu sao có thể không phải là con trai của Trần Sâm?

Tại sao mình không phải là con trai của Trần Sâm? Vậy mình đến tột cùng là ai?!

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc không ngừng tự hỏi trong lòng, cảm thấy toàn thân rét lạnh giống như chui vào hầm băng.

Hai con mắt của báo con phát sáng trong bóng tối, cẩn thận dựa sát vào Trần Ngọc, sau đó dùng đầu lưỡi không ngừng liếm liếm khuôn mặt Trần Ngọc.

Ân, tựa như thật lâu trước đây, khi còn ở trong sa mạc, lúc nó bị ngã, mẹ sẽ liếm lông cho nó. Lúc ấy, thật thoải mái a, đau đớn gì cũng mất hết.

Trần Ngọc ôm báo con lão đảo đứng dậy, cậu chợt nghĩ đến trước tiên cậu nên đi tìm Mã Văn Thanh, sau đó để hắn nói với cậu thật ra hết thảy đều là mộng.

Đi ngược lại được hai bước Trần Ngọc cảm thấy dưới chân chợt hẫng, sau đó là lạnh lẽo thấu xương.

Cậu bước vào trong hồ.

Báo con liều mạng cắn tóc Trần Ngọc, trước khi hoàn toàn chìm xuống, Trần Ngọc ra sức kéo báo con ra, ném nó lên bờ.

Trần Ngọc cũng không phải không biết bơi, cậu chỉ là không có một tia khí lực, trong đầu thanh tỉnh, nhưng vẫn để mặc cho mình chìm xuống.

Cậu không hề chú ý tới, cách đó không xa, một bóng đen chợt lóe rồi biến mất.

-END 74-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 75

Trần Ngọc khép hờ mắt, ở trong nước, trên không chạm trời dưới không chạm đất, mặc dù rét lạnh đến thấu xương, nhưng cậu cảm thấy lòng mình yên tĩnh dị thường. Ít nhất vào giờ phút này, không cần suy nghĩ bất cứ điều gì, những tâm tư phức tạp đáng sợ kia cùng chân tướng đều cách đây xa rất xa.

Nhưng cậu cũng không khống chế được một giọng nói xa lạ đang không ngừng vang lên trong đầu, trở về đi thôi, trở về cậu vẫn là con trai của Trần Sâm, chỉ cần giả bộ như không biết, sẽ chẳng ai phát hiện ra.

Đó mới là thế giới của cậu, cậu chỉ cầu mỗi ngày mình được ngủ sớm dậy muộn, sau này mở một tiệm đồ cổ, không cần kiếm được nhiều tiền vừa đủ để trang trải cho cuộc sống gia đình bình thường là ổn, thỉnh thoảng trước khi báo con trưởng thành dẫn nó đến mấy chỗ vui chơi cho trẻ con, Phong Hàn có lẽ cũng sẽ đi cùng…

Trần Ngọc bắt đầu cảm thấy bực mình, mắt đau nhức, cậu bất đắc dĩ thu hồi lý tưởng và kế hoạch cho cuộc sống tương lai tốt đẹp sau này. Mặc dù bị đả kích rất lớn, cậu cũng không định chôn thây ở chỗ này. Trần Ngọc giật giật cánh tay, mở balô. Bây giờ trong balô cũng không có đồ vật gì, những thứ nặng đều đã tống hết vào balô của Mã Văn Thanh, chỉ còn lại mấy túi đồ ăn cùng một ít trang bị đơn giản. Trong đó bao gồm kính lặn và bình dưỡng khí, đây là lúc Trần Ngọc rời thuyền mang theo để phòng ngừa vạn nhất, không ngờ hiện tại có tác dụng thật.

https://thuviensach.vn

Sau khi mở mắt ra, Trần Ngọc phát hiện, dưới nước không hề giống trên bờ tối đen không thấy rõ năm đầu ngón tay. Thậm chí ở đáy hồ mơ hồ còn phát ra ánh sáng. Trần Ngọc giật mình, chẳng lẽ hoàng hậu ở trong hồ đã động tay động chân gì đó?

Nếu như là trước đây, Trần Ngọc sẽ thật cẩn thận, hiểu rõ việc tự tiện hành động đơn độc sẽ nguy hiểm thế nào. Nhưng hiện tại đầu óc cậu mặc dù đủ tỉnh táo, trong tiềm thức lại tò mò muốn chết, hấp dẫn sự chú ý của cậu, khiến cậu có thể không nghĩ đến những chuyện mà mình không muốn đối mặt kia nữa.

Trần Ngọc từ từ bơi, càng xuống sâu, nước càng lạnh, nhưng cũng càng lúc càng sáng ngời.

Trần Ngọc đột nhiên thấy xúc cảm ở tay chân có gì đó không đúng, tựa hồ mặt đập vào thứ gì, nhưng một giây sau, cảm giác kia liền biến mất, giống như bản thân vừa xuyên qua một lớp màng thật mỏng, quay đầu lại xem thử, nhưng chẳng có gì cả. Không lẽ là ảo giác? Trần Ngọc nghi hoặc chớp mắt một cái, xoay người lại.

Sau đó Trần Ngọc cương cứng trong nước, ở phía xa, có một người đang trôi nổi bồng bềnh.

Trần Ngọc có thể khẳng định người đó không mang bất kỳ thiết bị lặn nào, ở góc độ này vừa lúc có thể thấy được một bên mặt quang khiết cùng mái tóc dài phiêu dật của người nọ, một thân bạch y theo nước lay động. Hai tay giao nhau trước ngực, bộ dáng phục tùng, hai mắt nhắm nghiền, lẳng lặng đối diện thạch bích.

Nếu như ở một nơi khác, cảnh tượng này có lẽ sẽ khiến người ta than thở nó ẩn chứa một loại phong tình nào đó. Nhưng ở trong hồ nước giữa mộ thất bắt gặp một nữ nhân như vậy, Trần Ngọc chỉ cảm thấy lạnh toát cả người.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc do dự nên lập tức trở về hay tiếp tục bơi xuống, nhìn chằm chằm nữ nhân kia một lúc, Trần Ngọc bỗng nhiên lại ý thức được, thời gian nữ nhân kia duy trì một tư thế quá dài. Cho dù thủy tính khá hơn nữa, cũng tuyệt đối không thể nào.

Trần Ngọc rốt cuộc không nhịn được bơi về phía trước vài mét, nữ nhân kia vẫn không có động tĩnh như cũ. Khi Trần Ngọc bắt đầu suy đoán đây có lẽ là người giả, Trần Ngọc chợt thấy rõ khuôn mặt của nữ nhân. Cậu không khỏi sửng sốt, hóa ra lại là người quen.

Là La Khuynh, gương mặt của nữ tế ti cuối cùng đập vào mắt Trần Ngọc.

Lúc ấy cô ta bị trọng thương, nói mình lập tức sẽ không ổn, sau đó bỏ đi, chẳng lẽ nơi này là chỗ an nghỉ mà cô ta đã chọn.

Trần Ngọc quan sát một hồi, thủy chung không thấy La Khuynh động đậy, bèn đánh bạo bơi đến gần. Quả nhiên, La Khuynh hai mắt vẫn nhắm nghiền, đối với Trần Ngọc hoàn toàn không phản ứng, cô ta đã chết?

Dưới khoảng cách gần như vậy, Trần Ngọc phát hiện trên mặt La Khuynh cư nhiên mang theo nụ cười nhàn nhạt, tư thế của cô ta thành kính, an tường, giống như đang ngủ say, hoặc giả như đang triều lạy cái gì đó.

Trần Ngọc cả kinh, theo bản năng nhanh chóng từ phía đối diện với La Khuynh bơi tới bên cạnh cô ta, nhìn về phía ban nãy mình vừa đứng. Bên đó là thạch bích khổng lồ, mặt ngoài gập ghềnh. Tại sao La Khuynh dừng ở chỗ này? Triều lạy thạch bích?

Trần Ngọc quan sát thạch bích một lúc lâu, trên nham bích từng đường vân ghồ ghề nhấp nhô càng nhìn càng thấy quen mắt, ngẩng đầu lên, mới nhận ra giữa những đường vân quấn quýt lấy nhau là một đầu người diện vô biểu tình. Khác với những đường vân kia, đầu người này hoàn toàn nhô

https://thuviensach.vn

ra khỏi nham bích, vì ban nãy ẩn ở trong chỗ tối, cho nên Trần Ngọc cũng không phát hiện ra.

Đây rõ ràng là thứ được khắc trên bích họa, vị vua xấu xí quỷ quái mà đảo dân tín ngưỡng.

Kỳ dị hơn chính là, vị vua pho tượng này bị trói chặt trên thạch bích, thậm chí khuôn mặt cũng treo một ổ khóa, giống như bị nhốt ở đây vậy. Trần Ngọc ngẩng đầu nhìn lại, thạch bích rất lớn, nhưng tựa hồ cũng không kéo dài.

Trần Ngọc rời khỏi chỗ có pho tượng, lấy tay chạm vào nham bích, cũng không thấy có sự lạnh lẽo cứng rắn như trong tưởng tượng, lòng bàn tay mơ hồ cảm nhận được sự rung động có quy luật không rõ ràng. Thình thịch thình thịch, giống như mạch đập hay thai động.

Chẳng lẽ quá mệt mỏi, khiến mình sinh ra ảo giác? Trần Ngọc nghi hoặc, động tĩnh dưới tay càng lúc càng lớn, bây giờ không ngừng rung lên, lỗ tai tựa hồ cũng có thể nghe thấy thanh âm “thùng thùng” kia.

Trần Ngọc có chút mông lung, nham bích đang chuyển động? Khi liếc thấy trên mặt La Khuynh vừa rồi còn đang mỉm cười cư nhiên lại nhíu mi, Trần Ngọc mới ý thức được có gì đó không đúng, vội vàng lui về phía sau. Trong khoảnh khắc cậu rời khỏi đó, một bóng đen lặng yên không một tiếng động nhào tới.

Hiển nhiên mục tiêu của nó là Trần Ngọc, kết quả khi Trần Ngọc cảm thấy nham bích bất ổn, đột ngột rời đi, khiến cho bóng đen trực tiếp va vào nham bích. Bóng đen ở trong nước cực kỳ linh hoạt, sau khi va chạm liền thay đổi phương hướng, khí thế hung mãnh bơi về phía Trần Ngọc ở bên này.

Là một con cá lớn dài gần hai thước, trong miệng cá lộ ra hàm răng sắc bén, nhào tới Trần Ngọc.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc biết bàn về tốc độ mình tuyệt đối không bằng con cá này, khẽ cắn răng nhanh chóng đem hoàng kim trượng trong ngực chia ra thành hai cây chủy thủ cầm trên tay, chuẩn bị liều mạng.

Thế nhưng, con cá mới bơi chưa được vài mét sang đây, thạch bích sau lưng nó chợt nứt ra, vô số ti tuyến màu đỏ trào ra ngoài, từng đoàn cuốn lấy cá lớn, lôi trở lại.

Trần Ngọc sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt, nhưng thạch bích đã sớm khôi phục lại hình dạng kín kẽ ban đầu, vô tội tựa như nó cho tới bây giờ chưa từng động đậy.

Trong nước trước mắt Trần Ngọc còn điểm vài tia máu, đó là do ti tuyến đỏ xuyên thấu thân thể con cá lưu lại, điều này nói lên, cảnh tượng mới nãy đúng thật có tồn tại.

Bên trong thạch bích không chĩ có động tĩnh, nó còn ở ngay trước mắt cậu "ăn" một con cá, Trần Ngọc cho ra một kết luận khiến sắc mặt cậu trắng bệch: thạch bích này, là vật sống.

Hiện tại cậu rốt cuộc hiểu tại sao người áo đen toàn thân đều là mùi máu tươi, quái vật trong hồ quá mạnh quá biến thái.

Ứng với suy đoán của Trần Ngọc, thạch bích kia lại bắt đầu phát ra tiếng tim đập hữu lực. Vốn muốn bơi trở về, Trần Ngọc giống như bị cái gì mê hoặc tiến đến gần thạch bích.

Đây rốt cuộc là gì? Nếu chuyến này không tìm hiểu cho được rõ ràng liền quay về, có thể tiếc nuối hay không. Lần này bọn họ mà thoát ra khỏi địa cung, đã không còn cơ hội để trở lại nữa.

Một thanh âm khác vang lên từ đáy lòng: ngàn vạn lần không thể đến gần, không thể đánh thức nó, cực kỳ nguy hiểm.

https://thuviensach.vn

Lúc Trần Ngọc tỉnh táo lại, tay của cậu đã sờ lên thạch bích đang phập phồng, nhịp đập rõ ràng tăng nhanh, tựa hồ có loại cảm xúc khoan khoái xuyên thấu qua thạch bích truyền lên.

Trần Ngọc giật bắn mình lui về phía sau, nhưng nhanh hơn cả, một ti tuyến đỏ sẫm quấn lấy lôi ngược cậu trở lại. Trong đôi mắt trừng lớn của Trần Ngọc, thạch bích càng ngày càng gần, cho đến khi – cậu bị nuốt chửng.

Khoảng khắc đó, Trần Ngọc nghĩ: xong đời, mình bị quái vật ăn sống. Không thể trở về được rồi, không thể gặp lại phụ thân, Phong Hàn, báo con và Mã Văn Thanh.

Bất quá, đây là tình cảnh sau khi bị nuốt sao? Hình như chưa bị tiêu hóa?

Trần Ngọc đột nhiên mở mắt ra, giơ chủy thủ lên, vốn tính nếu chết cũng muốn quái vật bị táo bón, kết quả phát hiện mình cư nhiên đang ở bên trong một gian phòng. Mặc dù lòng bàn chân và bốn phía vách tường cho cảm giác như các khối thịt, nhưng đây là một gian phòng không thể nghi ngờ.

Có bàn ghế, có trường minh đăng, thậm chí ở trên mặt bàn còn bày một cái hộp cùng một trang giấy.

Trần Ngọc không hề nghĩ ngợi trước tiên cầm tờ giấy kia lên, sắc giấy ngả vàng, bút tích phía trên tuyển vĩnh ưu mỹ, chuyển chiết tàng phong*, câu đầu tiên là: Không cần nghi ngờ, nếu có thể tới được nơi này, như vậy ngươi chính là ta.

Trần Ngọc nội tâm khẩn trương, vốn hôm nay vì thân thế của mình đã chịu đủ đả kích, cư nhiên ngay cả trang giấy này cũng đi thẳng vào vấn đề luôn. Mặc dù dự cảm có sự bất tường chuẩn bị trồi lên khỏi mặt đất, Trần Ngọc vẫn không thể nhịn được đọc tiếp:

https://thuviensach.vn

Nếu như ngươi đang ở đây đọc bức thư chính mình viết này, thế thì có thể là mắt xích nào đó xảy ra vấn đề, ngươi có thể chưa nhớ lại được nhiều, đừng lo lắng, việc đó cũng không cản trở đến đại cục. Nếu như không phải chân chính là ta, căn bản không thể nào lừa gạt Thanh để tới nơi đây. Trong chiếc hộp bên cạnh là chìa khóa của vật mà A Cát đã đưa cho ngươi, mở ra, đem mọi việc tiếp tục.

Quá trình diễn ra kế hoạch có lẽ hơi đẫm máu, nhưng vì mục đích đó, hết thảy tế phẩm và tốt thí đều đáng giá. Việc người cần phải làm chính là, mau sớm nhớ lại tất cả mọi chuyện, tập hợp đủ đồ, cử hành nghi thức, thời gian ta để lại cho ngươi không nhiều lắm, nhanh lên!

Rời khỏi Phong Hàn, người hắn thống hận nhất là ngươi. Bởi vì mọi chuyện đều do ta, đồng thời cũng chính là ngươi, bày ra.

Còn nữa: ngươi hiện tại đang ở trong cơ thể của Thanh, Thanh là sủng vật của ngươi, có thể sống đến bây giờ có liên quan đến bạch tuộc vương, nhưng lúc ngươi tới được đây Thanh cũng đã đến cực hạn, nếu như không có ý định mang nó ly khai, có thể để nó đi.

Chả trách La Khuynh ở trước mặt nham bích triều bái, thì ra không phải bái lạy pho tượng, mà là bản thân vương ở chỗ đó. La Khuynh trước khi đi đã nói tìm thấy vương, sẽ làm cô ta sống lại, đáng tiếc vương của bọn họ thật lâu trước đây đã không còn ở đây nữa.

Thư viết tới đó, vừa lúc hết tờ giấy. Trần Ngọc trong đầu trống rỗng, tiện tay lật tờ giấy lại, sau đó cả người chấn động.

Mặt sau tờ giấy, là một bức họa chân dung, trường sam màu đen thêu chim phượng bay lượn cùng mặt thú âm trầm, hoa mỹ sinh động. Người trong bức họa nghiêng đầu nhìn về một bên, trong mắt ánh lên nét cười.

Là người áo đen.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc cảm giác mình phát điên rồi, tất cả mọi chuyện xảy ra hôm nay tựa hồ đã bàn bạc trước với nhau muốn khiêu chiến cực hạn của cậu.

Chủ nhân của bức thư nói cậu chính là y, như vậy căn cứ vào chút tin tức ít ỏi cậu nắm được, viết bức thư này hẳn là kẻ đang ẩn núp trong cơ thể cậu như lời Hàn Hiểu Thần đã nhắc tới.

Bức thư này làm cho Trần Ngọc bị đả kích sâu sắc nhất chính là , người Phong Hàn thống hận nhất lại là cậu. Khi cậu cái gì cũng chưa biết, Phong Hàn rành rành có thể lấy cậu ra làm kẻ chết thay.

Tiếp đó, mặt sau bức thư còn có bức họa của người áo đen! Rốt cuộc người viết bức thư là người áo đen, hay người viết thư thầm mến người áo đen? Bất kể thế nào, đều là chuyện Trần Ngọc không thể tiếp nhận.

Bây giờ Trần Ngọc có xung động muốn cầm chủy thủ cắt cổ mình, từ khía cạnh của bức thư này xác nhận Hàn Hiểu Thần nói đúng, cậu chính là kẻ xấu xa kia, dày công trù tính, sắp đặt cạm bẫy, bây giờ chỉ chờ thu lưới từng bước một.

Có điều, trong quá trình thu lưới, xảy ra chút việc ngoài ý muốn, đương nhiên, cho dù là ngoài ý muốn, cũng đã được liệu trước. Bất quá, cậu không phải nhớ lại quá ít, mà là, căn bản chả nhớ ra cái quái gì.

Trần Ngọc vì che giấu hốt hoảng trong lòng, đọc xong bức thư liền run run xé nát, tựa hồ làm như vậy sẽ không ai biết được bí mật của cậu. Sau đó cầm hộp nhỏ trên mặt bàn lên, phía trên có khắc hình mặt trời đơn giản.

Đem cái hộp nhét vào trong ngực, Trần Ngọc chuẩn bị nhanh chóng rời khỏi nơi này, nhưng cậu phát hiện căn bản không tìm thấy cửa. Đúng rồi, cậu đang ở bên trong quái nham thạch tên là Thanh, bức thư có nói nó là sủng vật của cậu, đương nhiên muốn thả đi, Trần Ngọc không hy vọng giữ lại bất kỳ thứ gì có thể nhận ra thân phận của mình.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng, bằng cách nào? Trong thư quên viết…

Trần Ngọc ở trong gian phòng vòng vo mấy bận, rốt cuộc phát hiện trên vách tường có ba chỗ nhô ra. Tay trái của cậu theo thói quen nâng lên, sau đó nhấn vào chính giữa, tiếp theo là hai bên.

Không ai nói cho Trần Ngọc biết thứ tự, nhưng khi Trần Ngọc giơ tay lên, Trần Ngọc nghe thấy oanh một tiếng, tựa hồ cái gì đó mở ra.

Trần Ngọc lại trở về trong hồ, bên cạnh có thứ cực đại gì đó bắt đầu chuyển động, bởi vì thể tích quá lớn, che lấp mọi tia sáng dưới nước. Nó có thân thể khổng lồ và vảy màu xanh, hai con mắt to màu vàng thỉnh thoảng khẽ đảo, nhìn Trần Ngọc, cư nhiên giống y hệt vẻ mặt của báo con mỗi lần thấy Trần Ngọc, thân thiết, không thôi.

-END 75-

*Chuyển chiết tàng phong: đây là hai kĩ thuật trong thư pháp, chuyển chiết là chuyển biến, biến hoá, tàng phong là chỉ quá trình khởi đầu nét bút, Tàng phong sẽ tạo hiệu quả đầy đặn, tròn trịa, uẩn súc cho nét bútngòi bút được giấu trong nét.

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 76

Trần Ngọc mặt đầy hắc tuyến mà đẩy a đẩy thân thể to lớn của loài vật này, vừa khớp đôi mắt to màu vàng gần trong gang tấc nhìn thấy rõ rõ ràng ràng động tác của cậu. Trần Ngọc chỉ cảm thấy đôi mắt to vàng chớp chớp, giống như ủy khuất nhìn mình, cơ hồ sắp rơi nước mắt đến nơi.

Khi Trần Ngọc cố gắng tự nói với chính mình đó chỉ là ảo giác, con vật khổng lổ chuyển thân một cái bơi về phía đáy hồ.

Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm, cậu đương nhiên có thể cảm giác được nó sẽ không làm tổn thương cậu, còn rất thân cận cậu. Cơ mà, đùa à? Nó to như vậy, sao mang đi được? Còn nữa, với hình thể kia, không quá vài tháng, cậu sẽ táng gia bại sản mất. Mà quan trọng nhất là, cho dù có đem gia hoả này cắt thành khối bán đi, liệu có thể mua nổi căn hộ chứa được nó sao?

Trần Ngọc dùng hết sức lực bơi về phía thượng du, lúc cậu vật lộn lết được lên bờ, nằm sõng xoài trên một tảng đá, liền hôn mê bất tỉnh.

Không biết qua bao lâu, Trần Ngọc mơ mơ màng màng cảm thấy có người cởi bỏ bộ quần áo ướt sũng của mình, dùng khăn lau khô toàn thân, lại mặc lên quần áo sạch sẽ, bọc thảm. Chỉ có điều do quá mệt mỏi, ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên nổi cứ thế mà ngủ thật say.

Lúc tỉnh lại, Trần Ngọc kiệt sức duỗi thắt lưng, mở mắt ra. Lập tức phát hiện Phong Hàn đang từ trên đỉnh đầu nhìn cậu, thấy cậu tỉnh lại, thấp giọng nói: “Tỉnh rồi có thể ăn một chút, lát nữa, chúng ta sẽ ra ngoài.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc hậu tri hậu giác nhận lấy thứ trong tay hắn, ăn được một nửa mới nhớ ra, người trước mặt là Phong Hàn, theo như những gì kẻ kia đã nói, là người cậu nên tránh xa. Trần Ngọc cẩn thận ngẩng đầu quan sát Phong Hàn, vẫn diện vô biểu tình như trước, nhưng lại là khuôn mặt hoàn mỹ đến nhân thần cộng phẫn, dưới bộ quần áo sẫm màu là thân thể thon gầy rắn rỏi. Chỉ trong nháy mắt là có thể giết mình ——

Phong Hàn giương mắt, con ngươi đen nhánh đối diện với Trần Ngọc. Trần Ngọc chỉ cảm thấy tim đập nhanh, nhanh đến mức không cách nào hô hấp. Cậu cố gắng giống như bình thường, hỏi: “Người áo đen ngươi đuổi theo kia đâu rồi?”

Phong Hàn lắc đầu, dưới ánh áng của đống lửa thấy không rõ sắc mặt, nhàn nhạt đáp: “Không thấy, y trốn.”

Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm, vạn nhất hắc y nhân kia bị đuổi kịp, đụng phái đám người Phong Hàn nghiêm hình bức cung, hoặc có tâm tư khác, thú nhận cậu mới là kẻ đứng đằng sau lưng tất cả mọi chuyện – Trần Ngọc liếc nhìn Phong Hàn bên cạnh, chợt run rẩy.

Phong Hàn nhíu mày, hỏi: “Lạnh?”

Trần Ngọc chớp chớp mắt, khô khốc giải thích: “Không phải, không phải, có thể vì ở trong nước thời gian dài, cảm thấy bên ngoài hơi nóng, xương cốt bên trong bốc lên khí lạnh.”

Phong Hàn nhìn Trần Ngọc một lát, nói: “Có lẽ nguyên nhân là do viên ngọc trong ngực ngươi kia.”

Trần Ngọc há to mồm, chẳng hiểu gì hết. Phong Hàn nói: “Lúc thay quần áo cho ngươi phát hiện ngươi giấu trong ngực, cũng chưa lấy ra xem.” Nói tới đây, Phong Hàn tựa hồ lười giải thích, trực tiếp giơ tay hướng về phía trong tấm thảm.

https://thuviensach.vn

Lục lọi một hồi, mới miễn cưỡng nói: “Ở đây.”

Vì vậy Trần Ngọc cảm thấy có ngón tay trơn nhẵn từ trên quần áo trượt vào trong người, sau khi sờ soạng cả nửa ngày, mới ý do vị tẫn lấy ra.

Phong Hàn cầm thứ trong tay giơ lên trước mặt Trần Ngọc, là một viên ngọc châu màu xanh, lấp lánh trong suốt, lớn bằng nửa nắm tay.

Mình khi nào thì có vật này, Trần Ngọc trong lòng buồn bực, chẳng lẽ là đồ của người nọ? Sắc mặt Trần Ngọc lại bắt đầu biến trắng.

Phong Hàn không phát giác ra, hắn tò mò nhìn chăm chú ngọc châu trong tay một lúc, chợt nói: “Thứ này trước cứ để ta giữ.”

Trần Ngọc theo phản xạ đáp: “Tại sao đồ của ta lại do ngươi cầm?” Giỡn chắc, nếu Phong Hàn không nhận ra nó, căn cứ vào kích thước, phẩm chất, tuyệt đối là bảo bối. Phong Hàn tiếp tục đem hạt châu để trong ngực mình, một bên trấn an nói: “Vật của ngươi chính là của ta. Hơn nữa, hoàng kim trượng của ta không phải cũng để ở chỗ ngươi sao.”

Trần Ngọc rơi lệ, kháo a, luật nào quy định đồ của ta sẽ là của ngươi a a a a a?

Báo con nằm trên tấm thảm kề bên đống lửa, thoải mái híp mắt, thỉnh thoảng nhàn nhã gặm cắn miếng thịt muối trước mặt: cuộc sống có cả cha lẫn mẹ, thật tốt =v=…Mặc dù mụ mụ giống như mình không thể chọc tới Phong Hàn.

“Còn nữa, có một tin vui, ngươi quay đầu lại nhìn thử.” Phong Hàn chợt cười nhàn nhạt, Trần Ngọc thế mà ngơ ngác.

Đợi cậu chảy hết nước miếng, vừa quay đầu lại, nhất thời cương cứng. Đang đi tới cạnh cửa, chính là Trần Sâm.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc cảm thấy nhiệt độ trên người mình đang lấy tốc độ ánh sáng hạ thấp xuống, rõ ràng cậu đến đây để tìm Trần Sâm, nhưng hiện tại cậu chỉ cảm thấy da đầu tê dại, cậu còn chưa nghĩ ra cách đối mặt với Trần Sâm.

Phải làm bộ như hoàn toàn không biết gì cả, cậu cái gì cũng không biết. Đang đi tới trước mặt chính là phụ thân…

Trần Ngọc trong đầu không tự chủ thoáng qua tình cảnh khi còn bé Trần Sâm bồi ở bên cạnh cậu, ngẩng đầu lên, chợt thấy khuôn mặt thâm trầm nghiêm nghị không khác ngày thường của Trần Sâm, theo thói quen chột dạ giải thích.

“Cha, cha không nói tiếng nào liền mất tích, khiến con – khụ, con nhận được tin nhắn cầu cứu, vội chạy tới đây, ai, ai, cha khoan hẵng đánh!”

Trần Ngọc nói đến một nửa, giật mình thấy cha đã giơ tay lên, chân tay luống cuống chạy tới trốn sau lưng Phong hàn, tốc độ khiến cho báo con cũng phải thấy xấu hổ.

Khi Trần Ngọc bắt đầu nói chuyện, phiền muộn trong mắt Trần Sâm tán đi không ít, thậm chí tay bị Phong Hàn cản lại, cũng chỉ nhàn nhạt liếc hắn một cái, ngay sau đó ẩn hàm tức giận, lại chuyển sang Trần Ngọc: “Ta đã nói với ngươi ra sao? Ngươi muốn làm gì đều được, nhưng tuyệt đối không được hạ địa. Đây là lần thứ mấy rồi? Ngươi mới ra ngoài ở được vài ngày, không ăn roi nên ngứa da có phải không? Còn tin nhắn cầu cứu, ngươi dùng đầu suy nghĩ một chút, cha ngươi còn không xong, ngươi tới làm cái rắm gì?”

Trần Ngọc cúi đầu không dám mở mồm, thanh âm này trung khí mười phần, xem ra cha thật không có gặp phải nguy hiểm, hoặc nên nói hắn đã quá quen với việc trong mộ. Nghe thấy khiển trách quen thuộc của Trần Sâm, trong lòng Trần Ngọc từ từ bình tĩnh trở lại.

https://thuviensach.vn

Không chỉ là cậu, cho dù Trần Sâm hay Phong Hàn cũng sẽ không hy vọng cậu nhớ lại chuyện trước kia, biến thành một người khác. Như vậy, mình chỉ cần làm như chưa biết bất cứ điều gì, cuộc sống vẫn có thể tiếp diễn.

Lúc này, từ cửa truyền đến tiếng cười khẽ, "Sư huynh nói rất đúng, tiểu Trần Ngọc lần này quả thật có chút hấp tấp, bất quá đúng thực là ngoài dự đoán của mọi người, loại mộ này nhưng vẫn lông tóc vô thương tiến vào."

Mã Văn Thanh sớm đã bị đánh thức, đang cùng báo con song song ngồi trên thảm chống ẩm xem náo nhiệt. Thấy người vừa đi tới, uống nước liền sặc, dùng tay chỉ vào hắn nói, "Tiểu Trần Ngọc, hắn mới nay gọi bá phụ là gì?"

Trần Ngọc giật giật khóe mắt, qua một lúc lâu, mới không tình nguyện đáp: "Liên Sinh là quan môn đệ tử của ông nội ta, lớn hơn ta một bậc."

Bị lời này làm cho kinh động không chỉ có Mã Văn Thanh, mà còn cả Kim lão đại. Vốn hải đấu lần này, trong lòng không chắc chắn, đặc biệt ra giá cao mời cao thủ tới, ban đầu suy tính lần này ra ngoài hao phí rất nhiều tâm tư và khí lực, tranh thủ giữ người lại, kết quả người ta lại là người của Trần gia.

Trần Ngọc hắn không nhận ra, đối với Trần Sâm, Kim lão đại không xa lạ gì, Trần gia trong giới đảo đấu cũng coi như thuộc cấp nguyên lão, lời nói rất có phân lượng. Kim lão đại đau lòng liếc Liên tiểu ca, thở dài. Nghiêng mắt nhìn đến Trần Ngọc, hắn mới an ủi được đôi chút, cho dù có gia sản, Trần gia chẳng phải ngay cả một người thừa kế ra dáng cũng không có hay sao?

Ánh mắt khẽ chuyển, thấy Phong Hàn bên người Trần Ngọc, Kim lão đại giật mình, Liên tiểu ca không có cách nào lôi kéo, vị Phong Hàn này lại

https://thuviensach.vn

tựa hồ như không rõ lai lịch.

Nhưng dựa vào năng lực của hắn, nếu không có được Liên tiểu ca, chi bằng đặt một chút tâm tư trên người Phong Hàn. Nghĩ như vậy, Kim lão đại ra hiệu cho một tên đàn em, gọi hắn tới đây, thấp giọng an bài gì đó.

Liên Sinh cười hì hì liếc Kim lão đại, quay đầu nói với Trần Sâm: "Sư huynh, chuyện của A Ngọc trở về rồi hãy nói, bây giờ chúng ta cần ra ngoài trước, mực nước đang dâng lên rất nhanh."

Trần Sâm cau mày, hỏi: "Sao ngươi lại tới đây?"

"Lão gia tử bảo ta tới, kể từ lúc biết được tính toán của ngài, vẫn nghiên cứu hải đấu này. Trước đó vài ngày chợt nói với ta, mộ này có gì đó không đúng, sợ rằng trừ mộ chủ, còn có thứ không thể động đến. Bào ta tới đây giúp ngài một tay, mau chóng trở về." Liên Sinh đáp.

Trần Ngọc giật mình, ông nói, không phải là cái kẻ bên trong cậu chứ…

Khi mọi người bị đánh thức, mới vừa thu thập xong đồ, dưới lòng bàn chân liền bắt đầu thấm nước.

Mấy lão đại xúm lại hợp kế bàn cách rời đi, Từ lão gia tử nói: "Nữ nhân kia nói từ Nghênh Tiên Kiều có thể đi ra ngoài, các ngươi suy nghĩ kĩ, trên đường tới đây, ta nhớ chỉ một chỗ có cầu."

-END 76-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 77

"Nghênh Tiên Kiều, đặt tên rất hay, đáng tiếc qua hai ngàn năm, mộ chủ không thành tiên, mà thành bạch tuộc bánh tông." Mã Văn Thanh cảm thán.

Trần Ngọc cười nhạo một tiếng, nói: "Đáng tiếc là nơi này có phong thủy tốt, mộ chủ đại khái biết rõ, trên đảo chỉ có ở đây phong thủy hiếm thấy, chẳng ngờ trong mộ lại ẩn giấu huyền cơ, phong thủy linh khí đều bị thứ khác đoạt mất."

Mã Văn Thanh vừa nghe, trừng mắt nhìn Trần Ngọc: "Chẳng lẽ còn có thứ tốt hơn? Tiểu tử ngươi sao không chịu nói sớm, gia đây là lần đầu tiên tay không trở về, con mẹ nó khó chịu chết được."

Trần Ngọc mắt trợn trắng, "Có đáng tiền hơn nữa cũng phải dùng mạng đổi lấy, trong quan tài của hoàng hậu bên tay phải có một viên phỉ thúy, còn có mấy thứ khác, giá trị hơn mấy đồ trong phòng luyện đan."

Mã Văn Thanh lộ ra thần sắc khiếp sợ vô hạn, giậm chân đấm ngực, vì mình lúc trước quay lại chiếu cố Trần Ngọc mà không được khai quan hối tiếc vạn phần: "Sớm biết như vậy ta mặc kệ ngươi, nhân lúc đám người rời đi mở nắp quan tài hoàng hậu, tốt xấu còn có thể chôm vài thứ mang về."

"…Ngươi cho rằng Kim lão đại và Từ lão gia tử đều là kẻ ngốc chắc? Nếu không phải nhận ra khai quan sẽ khởi thi(*), bọn họ còn có thể chừa lại cho ngươi sao? Đến lúc ấy, ngươi bị hoàng hậu giữ lại âu yếm cũng đừng mong ta cứu ngươi." Trần Ngọc hừ một tiếng, cũng Phong Hàn đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

(*: xác bật sống dậy)

Mực nước trong địa cung đã dâng đến lưng bàn chân, cả đoàn gấp rút sang bên kia thủy động. Mã Văn Thanh xoắn xuýt chốc lát, rốt cuộc cũng không dám trở lại.

Điều may mắn nhất chính là, không biết vì nguyên nhân gì, quái vật bạch tuộc canh giữ bên ngoài đều biệt tăm biệt tích, khiến mọi người đang cực kỳ khẩn trương đều thở phào nhẹ nhõm.

Lần này có thể từ bên trong thủy động mở cửa trực tiếp đến Nghênh Tiên Kiều, không cần nhảy lên cái động kia như trước. Trên thực tế, nước đã dâng qua cả mặt cầu, muốn đu dây treo trên cầu thật sự rất khó khăn.

Đợi tất cả mọi người cùng đứng ở trên cầu, nước đã ngập tới bên hông, ai nấy đều hoảng hốt. Nhớ đến những đồng nam đồng nữ kia, một số người trong lòng càng sợ hãi giơ súng lên, soi đèn pin mắt sói khắp mọi nơi.

“ Đã đến Nghênh Tiên Kiều rồi, giờ thì sao đây? Cánh cửa bên kia căn bản không mở ra được nữa, mấu chốt là, chúng ta không còn nhiều thời gian đâu!” Tốc độ mực nước dâng lên quá nhanh, Kim lão đại thấy tình hình nghiêm trọng, nhất thời nóng nảy.

Phong Hàn để cho Trần Ngọc nhét báo con vào balô, sau đó quan sát địa hình xung quanh, nói: “Nữ nhân kia trước khi chết nói như vậy, không phải là nói dối. Cô ta bảo từ nơi này có thể thoát ra ngoài, nhất định là có đường.” Nói xong dùng đèn pin chiếu lên trên nham bích hai bên, “Các ngươi nhìn đi, trên nham bích của thủy động này có rất nhiều lỗ hổng màu đen, hẳn là dấu vết thi công trước kia.”

Phong Hàn vừa nói, người của đội khảo cổ lập tức trấn định yên tĩnh trở lại.

https://thuviensach.vn

Đối với thanh niên lãnh đạm trầm mặc này, người của đội khảo cổ vô cùng tín nhiệm và lệ thuộc, cơ hồ mỗi lúc Phong Hàn mở miệng, họ đều lộ ra vẻ mặt nhẹ nhõm.

Theo phương hướng mà Phong Hàn chỉ, mọi người quả nhiên trông thấy, trên nham bích bên cạnh cây cầu có một số lỗ hổng màu đen khó phát giác, hơn nữa rất có quy luật như hình xoắn ốc kéo dài lên trên.

“Căn cứ vào sự bày bố của những lỗ hổng này, trên nham bích năm đó rất có thể có một sạn đạo* thông tới đỉnh của thủy động. Ở trên đá tạo ra một con đường là vô cùng khó khăn, vì vậy bọn họ nghĩ ra cách đục lỗ trên vách đá, sạn đạo này hơn phân nửa do đầu gỗ xuyên qua lỗ hổng mà dựng nên. Trải qua nhiều năm ngâm trong nước, đầu gỗ đã rữa nát hết, nhưng những cái lỗ này lại không biến mất.”

(*sạn đạo: Những chỗ núi non hiểm trở phải đục hai bên sườn núi đá mà bắc ván gỗ làm đường đi)

Nới tới đây, Phong Hàn nhìn lướt qua mọi người bắt đầu trầm tư, “Năm đó bọn họ sẽ không vô cớ xây dựng một con đường như vậy, chúng ta dựa dòng nước, đi lên, phía trên nhất định có cánh cửa dẫn ra bên ngoài.”

“Thế nhưng, vạn nhất bên trên không có đường, chúng ta sẽ chết hết ở chỗ này, chúng ta cũng không còn cơ hội để lựa chọn nữa.” Từ lão gia tử có chút do dự.

Phong Hàn không nói gì, Vưu bộ trưởng cùng Lăng Vân trên mặt mang theo thần sắc tự tiếu phi tiếu.

Trần Sâm lúc này lên tiếng: “Nghe theo lời Phong Hàn, ở lại đây càng không có đường sống. Lựa chọn chung quy sẽ phải trả giá thật lớn, mà chọn ở lại, không thể nghi ngờ chính là ngu ngốc.”

https://thuviensach.vn

Trần Sâm nói xong, Kim lão đại cùng Từ lão gia tử liếc mắt nhìn nhau, bèn cắn răng, gọi thuộc hạ làm theo lời Phong Hàn.

Vì lý do an toàn, Phong Hàn cùng đám người Trần Ngọc nương theo dòng nước đi lên dọc theo một bên nham bích, ít nhất sạn đạo kia còn có thể cho bọn họ một mục tiêu.

Mực nước không ngừng tăng lên, Trần Ngọc thủy tính không tệ, thậm chí còn làm phao sống cho người không biết bơi bên cạnh. Ngay vào lúc này, phía sau lại truyền đến tiếng kêu đầy sợ hãi.

“Trong nước có thứ gì đó! Có người bị bắt đi rồi!”

“Mau! Đi lên nhanh! Những đồng nam đồng nữ kia theo nước đuổi tới, trời ạ —”

“Làm sao đi được, chúng ta còn đang ở trong nước, chẳng lẽ bay lên chắc?”

Người nọ nói không sai, mặc dù mọi người cố hết sức đạp nước, nếu như có thứ gì đó đuổi theo, cũng trốn không thoát.

Phong Hàn nhíu nhíu mày, quay đầu nói với Mã Văn Thanh và Trần Ngọc: “Các ngươi đi trước, ta lặn xuống xem thử, còn có thể cứu hay không.” Dứt lời bèn bơi về phía đám người đang loạn thành một đoàn.

Trần Ngọc và Mã Văn Thanh biết mình qua đó cũng không giúp được gì, hai người đỡ Đỗ Cương bởi vì bị thương, tay chân mất linh hoạt tiếp tục bơi lên.

Trần Ngọc thỉnh thoảng ở trên nham bích mượn lực, vừa chạm vào một cái lỗ tròn trống rỗng, tay mới đưa tới, bèn cảm thấy xúc tu trắng noãn, tuyệt đối không phải là xúc cảm khi động đến nham thạch. Trong tâm Trần Ngọc chợt lạnh, vội rụt trở về.

https://thuviensach.vn

Đèn pin mắt sói trên tay còn lại theo đó lia qua, mới kinh ngạc phát hiện, trong lỗ nhỏ cư nhiên vươn ra vài cái xúc tu bạch tuộc tinh tế.

Kháo a, cái thứ này thật đúng là âm hồn không tan mà, Trần Ngọc bực tức. Nhưng khi đèn pin quét qua những chỗ khác, Trần Ngọc mới kinh hãi nhảy dựng, trong mấy cái hốc xung quanh cơ hồ toàn bộ đều có xúc tu bạch tuộc, chìa ra bên ngoài khoan khoái đung đưa. Trước kia không sao, giờ nhìn chúng Trần Ngọc đột nhiên lại thấy ghê tởm sợ hãi.

Mã Văn Thanh chợt bừng tỉnh đại ngộ nói: “Ta hiểu rồi, khi ấy cầm đèn pin của ngươi giả thần giả quỷ phỏng chừng chính là những thứ này. Bất quá, lúc đó đèn pin từ trên xuống dưới, tựa hồ chỉ dẫn cho chúng ta, chẳng lẽ những thứ này đều có trí lực?”

“Ta không cảm thấy bọn chúng có bộ não đủ thông minh như vậy, động tác của bọn chúng thống nhất với nhau, có thể do nguyên nhân khác. Nhưng hiện tại không phải là lúc nghiên cứu cái này, mau mau rời khỏi cái nơi quỷ quái này trước đã.” Trần Ngọc vừa nói vừa cách xa nham bích.

Lấy lại bình tĩnh, đèn pin của Trần Ngọc hướng về phía đỉnh động, cư nhiên chỉ còn cách mười mấy thước, càng khiến người ta vui mừng chính là, trên đỉnh có ánh mặt trời chiếu xuống.

Trần Ngọc không khỏi có chút vui mừng, “Chúng ta sắp đến nơi rồi, xem ra quả nhiên có thể thoát được.” Mực nước tăng lên quá nhanh, bọn họ nhất định phải mau sớm tìm thấy cửa động thông ra bên ngoài.

Nếu như đến lúc nước dâng đến đỉnh động, bọn họ còn chưa tìm được cửa ra, như vậy toàn bộ mọi người phải ở lại đây bồi bạch tuộc.

Thế nhưng, khi đèn pin quét qua lần nữa, nội tâm Trần Ngọc lại trầm xuống, trên đỉnh quả thật có ánh mặt trời, hơn nữa nơi tia sáng chiếu xuống còn không ít. Nhưng đều là các khe nhỏ hẹp, căn cứ vào sự phân bố của những tia sáng hình tròn kia, Trần Ngọc thậm chí có thể đoán ra, phía trên

https://thuviensach.vn

vốn là có một cửa động đường kính hơn chục thước, nhưng lại bị một khối nham thạch khổng lồ chặn ngang.

Cậu lo lắng bơi sang bên cạnh, Đỗ Cương vẫn không nói lời nào đột nhiên kéo y phục của cậu, chỉ chỉ nham bích: “Soi bên kia, ta mới nãy hình như thấy được gì đó.”

Trần Ngọc giật mình, ánh sáng đèn pin chiếu tới, phát hiện nham bích sát gần đỉnh động cư nhiên còn giữ lại một sạn đạo dài vài mét. Phỏng đoán của Phong Hàn quả nhiên không sai. Dọc theo sạn đạo đi lên, ở trên nham bích rõ ràng có một cửa động tối đen.

“Chúng ta vào đó xem thử,” Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh mang theo Đỗ Cương bơi về phía đó, đồng thời Mã Văn Thanh xoay người lại hô: “Mau, đi theo chúng ta!”

Lúc này cũng bất chấp những bạch tuộc kia, khi đặt chân lên sạn đạo, Trần Ngọc mới phát hiện, sạn đạo này là dùng đồng xanh dựng lên, hơn nữa không hề có dấu hiệu bị ăn mòn.

Nói cách khác, sạn đạo bên dưới là bị người ta hủy đi. Về phần do mộ chủ hay là những người khác, thì không ai biết được. Hơn nữa, ở trong thủy động tu sửa sạn đạo thông lên mặt đất, mình cũng thấy kỳ lạ, chẳng lẽ Nhị Thế định bụng bất cứ lúc nào cũng có thể ra ngoài?

Ba người lên sạn đạo, Trần Ngọc quay đầu lại, phát hiện một số đông người đang liều mạng bơi về phía bên này. Trần Ngọc dùng đèn pin soi vào trong nước, không thấy đồng nam đồng nữ, nhưng có cái bóng khổng lồ chợt lóe, không khỏi lo lắng cho Phong Hàn.

Mã Văn Thanh đẩy cậu vào bên trong, phía sau không ít người cũng vọt tới bên động, Trần Ngọc không còn thời gian để do dự nữa, xoay người đi vào phía trong.

https://thuviensach.vn

Trong động có bậc thang, qua một lối rẽ là một cánh cửa. Ba người vui mừng vạn phần, đẩy cửa đi ra ngoài.

Bên ngoài thời tiết nắng ráo, trời xanh mây trắng, mỹ lệ an tường khiến người ta phải cảm thán.

Quan sát xung quanh, nơi này quả nhiên là ở trên đỉnh núi, hòn đảo bên dưới, nơi cung điện tráng lệ đã là mặt biển mênh mông.

Trần Ngọc đưa mắt nhìn bốn phía, phát hiện tàu của bọn họ đang đậu cách đó không xa, người lưu lại trên tàu cũng đã phát hiện ra bọn họ, vẫy tay ra hiệu.

“Mau, nhanh lên tàu, nơi này lập tức sẽ có bão táp!” Lăng Vân một thân ướt đẫm chui ra, cùng Vưu bộ trưởng nâng đỡ lẫn nhau, lớn giọng nói.

Mặc dù bầu trời vẫn sáng sủa, nhưng lời của Lăng Vân không ai hoài nghi, khi còn ở trên tàu, vị mỹ nữ tóc dài này đã cho thấy cô ta có khiến thức hàng hải phong phú ra sao, mặc dù tính tình của cô khiến người ta không dám đến gần.

Tàu không dám tiếp cận quá gần bởi vì sẽ đụng vào nham thạch, mọi người tranh nhau bơi về phía con tàu.

Trần Ngọc lo lắng lùi về sau liếc mắt nhìn, Phong Hàn còn chưa ra ngoài, cắn răng, cậu đem balô giao cho Mã Văn Thanh, nói: “Ngươi mang Tiểu Mập đi trước, ta trở về coi thử.”

“Ngươi điên rồi hay hóa ngu? Phong ca nhất định có thể trở lại, ngươi nghĩ hắn như ngươi? Còn nữa, cho dù ngươi đến đó, cũng là gánh nặng cho hắn, rời khỏi nơi này quan trọng hơn, ta thấy thứ trong nước kia chốc nữa cũng ra đấy đó.” Mã Văn Thanh nôn nóng mắng thẳng.

https://thuviensach.vn

Khi hai người còn đang giằng co, phía sau lại đi ra hai người, đi đầu chính là Trần Sâm, phía sau hắn là Phong Hàn. Hai người động tác nhanh gọn bơi về bên này, phảng phất như bị thứ gì đuổi theo.

Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm, xoay người bơi về phía tàu. Bốn người thủy tính cực tốt, nháy mắt đã đến nơi, trong khoảng khắc cậu đặt chân lên tàu, tàu liền nhanh chóng rời khỏi đỉnh núi.

Trần Ngọc kiểm tra một lượt Trần Sâm cùng Phong Hàn, Trần Sâm không sao, nhưng tay Phong Hàn bị thương, có vẻ nghiêm trọng. Trần Ngọc tương đối kinh ngạc. Mặc dù lo lắng là không thể tránh khỏi, nhưng Trần Ngọc cũng thừa nhận, Phong Hàn đã mạnh đến mức không có gì có thể gây tổn thương cho hắn.

Lăng Vân băng bó cho Phong Hàn, Trần Ngọc hỏi đã xảy ra chuyện gì, Phong Hàn chỉ cau mày nhàn nhạt đáp: “Trừ những đồng nam đồng nữ kia ra, trong động còn có vật khác, rất lớn, hình như muốn ra ngoài.”

Trần Ngọc nhíu nhíu mi, không tự chủ nhớ đến con vật màu xanh nọ, nín lặng.

Nước biển giống như từ bên dưới cùng bốn phương tám hướng đổ về đây, tốc độ mực nước dâng lên nhanh đến bất khả tư nghị. Do mặt biển dưới chân bọn họ tựa hồ không ngừng dâng lên, giống như cây cột khổng lồ, đem tàu nâng đến giữa không trung. Mà bầu trời vốn xanh biếc như rửa, đảo mắt đã u ám, mưa gió xen lẫn sấm chớp. Trong tiếng sấm còn ẩn ẩn thanh âm quái dị, giống như tiếng một con động vật nào đó đang gào thét.

Người nhát gan thậm chí không dám đến gần cửa sổ, cho dù là ai thấy tàu của mình ở một nơi cao hơn gần trăm thước so với mặt biển xung quanh, cũng sẽ hoa mắt.

“Ngươi nói chúng ta không phải gặp gió lốc rồi chứ? Sau đó bị quăng lên trời?” Mã Văn Thanh ngơ ngác hỏi.

https://thuviensach.vn

“Ai biết.” Trần Ngọc lo lắng nhìn ra bên ngoài, cảnh tượng vô cùng thê thảm, so với ác mộng còn kinh khủng hơn.

“Kháo a, lão tử không muốn còn chưa cưới vợ đã chết a a a —”

Lúc này, báo con đang từ trong balô của Trần Ngọc chui ra ngoài, định cắn lấy người gần nó nhất đúng lúc Mã Văn Thanh quay đầu lại, bị báo con đớp một phát vào mặt.

“…Cho dù trong một giây cuối cùng của cuộc đời, ta thà rằng cùng chủ nhân của người chứ không thèm cái trò nhân thú.”

“…” Báo con dùng ánh mắt coi thường nhìn chăm chú vào Mã Văn Thanh.

Một người dẫn đường trong đội của Kim lão đại thấy bên ngoài bầu trời tối đen, tia chớp gần trong gang tấc, cả người run rẩy quỳ xuống: “Đây là hải thần nổi giận! Chúng ta chỉ có thể cầu nguyện mà thôi.”

Quỳ xuống theo hắn còn có thủy thủ đoàn và mấy tên tay chân, những người khác cố gắng cố định thân thể chặt chẽ vào bất cứ vật gì.

Trần Ngọc bất chợt thấy một hồi thiên toàn địa chuyển, ôm báo con suýt nữa văng ra ngoài. Giữa lúc lay động kịch liệt, cậu tựa hồ có ảo giác con tàu như bay lên.

Không một ai trông thấy, giờ phút này dưới đáy biển, ở đỉnh thủy động, nham thạch áp bên trên bị một con vật khổng lồ màu xanh phá vỡ, móng vuốt của nó thò ra ngoài.

Khi Trần Ngọc kiệt sức rã rời, con tàu giống như bị hung hăng vứt lại mặt biển, rung chấn khổng lồ, khiến cho người trong khoang tàu kêu la thảm thiết.

https://thuviensach.vn

“Thần a, thượng đế a, lão tử vẫn còn sống!” Mã Văn Thanh kích động víu lấy cửa sổ mà nhìn.

Trần Ngọc xoa xoa bả vai đụng trúng Phong Hàn, trên thực tế, nếu không phải là Phong Hàn, đụng vào cánh cửa, cậu sẽ khó chịu hơn nhiều.

Trần Ngọc cũng nhìn ra ngoài, bầu trời cư nhiên đã trong xanh trở lại.

Giống như cơn ác mộng đột nhiên chấm dứt, bên ngoài gió êm sóng lặng, thậm chí có chú chim biển bay tới đậu lên lan can.

Mọi người cẩn thận bước ra cửa khoang tàu, không khí mát mẻ, ánh nắng ấm áp.

“Lão Đại, tàu bắt được tín hiệu rồi!” Thuyền trưởng hưng phấn chạy về phía boong tàu, hồi báo với Vưu bộ trưởng, “Chỉ có điều vị trí của chúng ta bây giờ rất kỳ quái, cơ hồ sắp đến Đài Loan rồi.”

Vưu bộ trưởng ngẩn người, ngay sau đó nói: “Lập tức đi ngược lại, đi, ta đi xem thử.” Vừa nói vừa đi theo thuyền trưởng đến buồng lái.

Từ dưới đáy biển ra ngoài quá vội vàng, tàu của Kim lão đại và Từ lão gia tử bởi vì không thấy bóng dáng, cũng không có thời gian tìm kiếm, mọi người liền chen chúc lên tàu của Vưu bộ trưởng. Cũng may tàu khá lớn.

Sau khi trải qua cực độ sợ hãi cùng nguy hiểm, ai nấy đều thả lỏng, ở trên boong hoặc trong khoang tàu nghỉ ngơi.

Giáo sư An bắt được liên lạc với đám người ở Sở nghiên cứu, sau khi báo cáo đã đem người cứu trở về cũng bắt đầu hưởng thụ thời khắc an nhàn hiếm thấy.

Không ai chú ý đến mục tin tức đang phát trên tivi trong đại sảnh: Mới vừa đây, trên vịnh Tô-ky-ô của Nhật Bản, “Tam Giác Rồng” ở giữa quần

https://thuviensach.vn

đảo Ogasawara, đảo Gu-am và đảo Yap phía tây Đài loan của Đông Á đột ngột xuất hiện sóng lớn, sương mù, cuồng phong, tín hiệu vô tuyến của thuyền bè phụ cận đều bị gián đoạn, mất liên lạc. Có thuyền viên quay lại cảnh khu "Tam Giác Rồng" giữa cuồng phong tựa hồ có một vật thể màu đen khổng lồ bay ra ngoài, quanh quẩn trên không trung, giống như thần long cổ đại của Trung Quốc, mấy phút sau liền biến mất không thấy gì nữa.

Hiện tượng kỳ quái này có phải do lực lượng thần bí trong "Tam Giác Rồng" gây nên hay không, trước mắt các chuyên gia còn đang trong quá trình nghiên cứu. Mà từ mười mấy năm về trước, các nhà khoa học người Anh đã cho rằng trên thượng tầng phía Nam Thái Bình Dương đã từng tồn tại một đại lục cổ xưa, trên đại lục nghề đi biển và kiến trúc đều cực kỳ phát triển, đáng tiếc do động đất và núi lửa phun trào, văn minh cổ xưa đó đã bị hủy diệt, chìm sâu xuống đáy biển.

…

Trần Sâm nghiêm khắc dặn dò Trần Ngọc không cho chạy loạn, lại giao cho Liên Sinh coi chừng, trở về phong nghiên cứu 《Thần công tập》.

Phong Hàn ngẩng đầu nhìn Trần Ngọc.

Trần Ngọc dĩ nhiên biết, nhưng cậu cũng không nhìn lại hắn.

"Chúng ta phải trở về. Nhưng nghỉ ngơi một thời gian ngắn chúng ta sẽ đến nơi khác, người kia sắp hết thời gian rồi, hắn sẽ trong thời gian nhắn nhất hành động. Rất nhanh, chúng ta có thể tìm tới cái người đứng đằng sau tất thảy kia."

Thanh âm của Phong hàn lãnh đạm mà kiên định, nhưng ý vị hơn nhiều so với trước đây, ít nhất hắn vẫn giải thích cho Trần Ngọc chuyện mà họ cần làm, mà không phải chỉ đơn thuần ra lệnh. "Người kia khiến ta mất đi thứ quan trọng nhất, dùng Thanh Long Hoàn khống chế tính mạng của

https://thuviensach.vn

ngươi – nhưng, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ làm cho hắn phải trả một cái giá thật lớn.”

Trần Ngọc vốn toàn thân đều mệt mỏi khó chịu, buồn ngủ, nhưng lời nói của Phong Hàn khiến tim cậu đập chậm một nhịp, người sắp đạt tất cả, không phải là cậu sao. Mặc dù đáng hận chính là bản thân cậu một chút cũng không biết gì hết, chưa nhắc đến nhiều người vô tội khác.

“Ý của ngươi là…” Trần Ngọc lắp bắp hỏi: “Lần sau ra ngoài còn phải mang theo ta?”

Phong Hàn kỳ quái nhìn Trần Ngọc: “Đương nhiên.”

“Có lẽ ta không cần đi đâu, 《Thần công tập》 cha đang giữ có thể sẽ tìm được cách tháo bỏ Thanh long hoàn —” Trần Ngọc dưới ánh mắt cực độ trong suốt thản nhiên mà soi mói của hắn, có chút không nói lên lời.

“Ngươi đương nhiên phải đi với ta.” Phong Hàn dứt khoát nói, “Hắn đã chú ý tới ngươi, về sau không ở bên cạnh ta, ngươi rất có thể sẽ gặp phải phiền toái lớn hơn nữa, tế phẩm thân ái ạ. Chẳng lẽ ngươi không muốn hắn đền bù cho ngươi? Dù sao, là hắn đã biến ngươi thành tế phẩm.”

Không, ta tuyệt không muốn đền bù gì cả!

Nội tâm Trần Ngọc thét lớn, ai biết sai lầm ở khâu nào, cậu cư nhiên lại thành tế phẩm! Nhưng từ bức thư và cái hộp trong ngực suy đoán mà ra, cậu vô cùng có thể chính là đại boss ở sau lưng bố trí tất cả, rồi kiêm luôn cả việc là người bị hại, nhưng những điều này cậu tuyệt đối không muốn tìm hiểu.

Trần Ngọc có dự cảm, chân tướng nhất định không phải là điều cậu muốn biết.

https://thuviensach.vn

Lại nói, phải giúp người khác tìm hiểu những việc mình đã làm trước đây, sau đó đối phó với mình, chuyện này cũng không lấy gì làm tốt đẹp.

-END 77-

=Quyển 4: Ám trảo trọng ảnh=

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 78

Trần Ngọc hạ quyết tâm vờ như không biết gì cả, cậu không thể tự chui đầu vào rọ. Nếu như mọi người biết được chân tướng, mà chân tướng đáng chết lại đúng như những gì lá thư này viết, mình chính là đầu sỏ đứng phía sau, cậu tuyệt đối sẽ trở thành mục tiêu công kích của mọi người.

Mấu chốt hơn cả, vô luận là Phong Hàn, hay Trần Sâm, hoặc là người áo đen, cậu đều không dám chọc vào. Trần Ngọc thậm chí không dám tưởng tượng lúc Phong Hàn biết được chân tướng, sẽ có vẻ mặt như thế nào.

Sau khi xuống tàu, Phong Hàn nói phương thức liên lạc cùng địa chỉ cho đám người Vưu bộ trưởng và Lăng Vân xong, liền xách hành lý nhỏ gọn đi tới bên cạnh Trần Ngọc, một bộ không thể nghi ngờ muốn cùng Trần Ngọc về Hàng Châu.

Trần Ngọc ngơ ngác khẽ liếc Phong Hàn hoàn toàn chẳng để tâm đến tâm tình thuộc hạ, cậu còn chưa làm rõ được những suy nghĩ rối rắm của mình, nhưng hiển nhiên hiện tại mang Phong Hàn trở về Hàng Châu không phải là lựa chọn sáng suốt. Ngoài ra, sắc mặt hai người kia đều không tốt, ít nhất ánh mắt Lăng Vân nhìn chằm chằm Trần Ngọc đã sắp phun ra lửa.

Sắc mặt của Vưu bộ trưởng vẫn thâm trầm như cũ, quét qua Trần Ngọc một cái, khuyên nhủ Phong Hàn: “Bây giờ thời gian rất cấp bách, người kia hẳn đã lấy thứ khác bù vào hai vật đó, chúng ta nhất định phải đuổi kịp hắn trước khi hắn tìm được món đồ cuối cùng. Nếu như hắn tập hợp đầy đủ được cả ba món đồ, sợ rằng sẽ không bắt được hắn nữa, vậy sẽ

https://thuviensach.vn

mang đến nhiều rắc rối hơn cho ngài. Đương nhiên, chúng ta cũng đã làm tốt công tác chuẩn bị chu toàn. Bất quá, để không xảy ra việc ngoài ý muốn, xin ngài hãy đi cùng chúng ta."

Lăng Vân ở một bên cũng mang theo mong đợi nhìn Phong Hàn, "Người nọ âm hiểm xảo trá, lần nào cũng không dám đối mặt với ngài, nhưng rất giỏi trong việc dùng những thủ đoạn hèn hạ vô sỉ phá hoại từ bên trong, dù thế nào ngài cũng nên đề phòng một chút."

Trần Ngọc vừa nghĩ tới cái người tội ác tày trời mà bọn họ đang nhắc tới rất có thể là mình, liền cực kỳ không được tự nhiên.

Nhưng sau khi buồn bực lại có chút giận dữ, Trần Ngọc cậu mặc dù không tính là người hiền lành, nhưng đối xử với người khác rất nhã nhặn, hiếu thuận trưởng bối, còn vui vẻ giúp đỡ mọi người, trừ gia tộc sản nghiệp, luôn là thanh niên tốt tuân thủ pháp luật. Tại sao kịch bản vừa chuyển, không quan tâm đến năng lực tiếp thu của cậu, liền an bài cậu làm kẻ xấu xa như vậy, cậu mới là người vô tội nhất a!

Lăng Vân tận tình khuyên nhủ, nói đến mức miệng đắng lưỡi khô, cuối cùng tràn ngập mong chờ nhìn Phong Hàn: "Xin ngài theo chúng ta trở về đi thôi, hơn nữa, Trần gia cũng không phải nơi thanh tịnh gì, lấy thân phận của ngài, cần gì đến đó."

Trần Ngọc nghe thấy câu nói sau cùng, thu hồi tâm tư, không rảnh cùng Lăng Vân so đo, chỉ đảo mắt liếc Phong Hàn.

Phong Hàn nếu quả thật bị bọn họ thuyết phục đi theo, cũng sẽ không kéo cậu cùng vào trong mộ nữa; nhưng mặt khác, hắn có thể trở lại hay không còn là ẩn số.

Về phần Thanh Long Hoàn trên cổ cậu, trong《Thần Công Tập》có ghi chép tỉ mỉ phương pháp chế tác, cho nên Trần Sâm mới liều mạng phá vỡ cam kết không hạ địa của bản thân, theo đội khảo cổ đi biển. Lúc biết

https://thuviensach.vn

được chuyện này, Trần Ngọc mới hiểu được, cha cậu mặc dù biết trong thân thể cậu tồn tại một nhân cách khác, mặc dù cực kỳ nghiêm khắc, nhưng vẫn thương cậu hơn rất nhiều so với những người khác. Chỉ có điều tình cảm đó của cha quá mức sâu kín, sâu đến mức cậu không nhận ra.

Trần Sâm nói cho cậu biết, bởi trong 《Thần Công Tập》 cung cấp sơ đồ cấu tạo, cho dù không thể tháo bỏ Thanh Long Hoàn, nhưng vẫn có thể ngăn cản cơ quan nội bộ nó tiến thêm một bước biến hóa. Nói cách khác, lấy được quyển sách đó, vấn đề an toàn của Trần Ngọc không cần phải lo lắng nữa.

Thế nhưng, cùng Phong Hàn từ nay về sau trở thành người lạ? Đây là việc Trần Ngọc không cách nào tiếp nhận, nhất là sau khi cậu đã xác định được tình cảm của mình.

Phong Hàn lại không một chút do dự, lãnh đạm nói: “Không, ta ở cùng Trần Ngọc, các ngươi nếu có tin tức gì trực tiếp liên lạc với ta, chúng ta sẽ lập tức đuổi theo.”

Lời của Phong Hàn, khiến cho Trần Ngọc có loại cảm động khó nói rõ nhưng trong lòng lại cực kỳ thoải mái, nhưng mà, chúng ta! Chúng ta sẽ đuổi theo là có ý gì?!

Lăng Vân hung hăng nhìn chằm chằm Trần Ngọc, muốn nói gì đó, lại bị Vưu bộ trưởng bên cạnh khẽ kéo, Vưu bộ trưởng gật đầu một cái với Phong Hàn, cực kỳ kính cẩn nói: “Nếu vậy, chúng ta cũng không nhiều lời thêm nữa. Có tin tức gì, ta sẽ lập tức liên lạc với ngài.”

Dứt lời, ra hiệu cho thuộc hạ, lôi Lăng Vân rời đi.

Kim gia cùng người của Từ gia khi vừa lên bờ liền nhạy bén không tiếng động rời đi, trừ người của đội khảo cổ, chỉ có Trần Sâm, Mã Văn Thanh và Liên Sinh đang cười híp mắt đứng ở bên cạnh hai người. Giáo sư An bày tỏ cảm kích với Phong Hàn và Trần Sâm, không có hai người họ,

https://thuviensach.vn

trước sau gì hai đội khảo cổ cũng sẽ gặp tổn thất nặng nề. Đỗ Cương đơn giản nói lời từ biệt với Trần Ngọc và Mã Văn Thanh xong, lại quay về đội ngũ.

Liên Sinh nhìn tấm vé trong tay, khẽ cười cười, nói: “Xem ra Mã Văn Thanh nói đúng, đúng năm tấm vé.”

Trần Sâm đối với việc Phong Hàn đi cùng cũng không phản đối, thậm chí thái độ của ông với Phong Hàn còn tốt hơn so với con trai của mình.

Trần Ngọc chán nản theo chân lên xe, không thể làm gì với cái tên cao ngạo lớn lối nhưng hấp dẫn tầm mắt của mọi người kia. Cho dù là bản thân cậu, không ngừng bị áp bức bóc lột, cũng chưa từng phản kháng thành công.

Vào đến bên trong, Trần Ngọc lần nữa đem báo con ném lên giường. Trừ Trần Sâm, mấy người trẻ tuổi đều ở chung trong một buồng xe.

Đây không phải là lần đầu tiên báo con ngồi xe lửa, khi nó mới vừa cai sữa, đã trở thành con nuôi của Trần Ngọc. Nó cũng không có gì là không thể thích ứng, trên thực tế, giống như tất cả những hài tử ham chơi, nó tha thiết mong người lớn mang nó ra ngoài tản bộ, chỉ cần không đem nó nhốt vào trong cái bọc lớn nọ.

Đó tuyệt đối là ngược đãi, trong balô tối thui lại chật chội, ngay cả lật thân còn khó khăn. Những người lớn luôn cường thế áp đặt mọi chuyện lên đầu đứa nhỏ, thật muốn để cho họ cũng thử chui vào trong balô một lần – Tiểu Mập tức giận nghĩ.

Sau đó Tiểu Mập hai chân khoác lên cái bàn duy nhất bên trong buồng xe, nhìn nhìn Mã Văn Thanh phía đối diện đang ăn gì đó, hai mắt sáng lên ngẩng đầu nhìn về phía Trần Ngọc.

https://thuviensach.vn

Mà Phong Hàn ngồi cách báo con không xa, cũng y như vậy ngẩng đầu nhìn Trần Ngọc, đúng lý hợp tình mà tỏ vẻ đã đến lúc ăn cơm rồi.

Trần Ngọc khóe miệng co quắp, khi Phong Hàn nhìn cổ của cậu liếm liếm môi rốt cuộc chịu thua, đi chuẩn bị thức ăn. Thật muốn để cho những người đã từng mù quáng sùng bái hắn trông thấy, bộ dáng hiện tại của người này vô sỉ vô lại đến mức nào.

Trong lòng oán trách là một chuyện, thói quen bị chèn ép khiến Trần Ngọc nhanh chóng đến toa ăn lấy đồ ăn về, cậu thậm chí còn mang cả nước uống dù Phong Hàn không yêu cầu và thịt cho báo con.

Phong Hàn ưu nhã ngồi vào bên cạnh bàn, báo con run rẩy, nhưng không tránh ra, chỉ dịch dịch lui vào trong, cẩn thận cúi đầu ăn thịt bò trong bát của nó, nó cho rằng lúc ăn cơm, Phong Hàn sẽ không hăng hái ngược đãi nó.

Liên Sinh tay nâng cằm, có phần hứng thú nhìn một nhà ba người này, rốt cuộc không nhịn được nói: “A Ngọc, sao khi ở bên sư phó không thấy ngươi kiên nhẫn đến vậy? Lão gia tử mỗi lần muốn ăn cơm ngươi nấu cũng phải nịnh nọt thật lâu.”

Động tác của Trần Ngọc khựng lại, nhớ đến ông nội khôn khéo y hệt hồ ly, trên mặt liền vui vẻ. Khác với Trần Sâm luôn nghiêm khắc, Trần gia gia đối với đứa cháu trai bảo bối duy nhất này vô cùng sủng ái. Mặc dù chấp nhận chủ ý Trần Ngọc không tiếp nhận Trần gia, cũng đáp ứng Trần Sâm không dạy Trần Ngọc bất kỳ kinh nghiệm hoặc thủ pháp hạ mộ nào, nhưng vẫn dạy cho Trần Ngọc không ít những thứ tạp nham mà vô cùng hữu dụng, tỷ như mở khóa.

Thậm chí Trần Ngọc còn hoài nghi, mình lúc bé xem trộm búy ký phong thủy của ông, lão gia tử cũng biết, chỉ là cố ý không nói mà thôi.

https://thuviensach.vn

“Khụ, Liên ca, thật ra thì ta vẫn kiên nhẫn như vậy, chẳng qua là ngươi không phát giác ra đó thôi. Đúng rồi, ta còn có đồ gửi tạm ở chỗ ông nội, chờ sau khi trở về, ta qua đó một chuyến.” Trần Ngọc cố gắng dời đề tài, cậu cũng không muốn nhắc đến chuyện mình thật mất thể diện khuất phục dưới cường quyền.

“Ân, lão gia tử đại khái cũng muốn gặp ngươi.” Liên Sinh trừng mắt nhìn, đối với tâm tư của Trần Ngọc nhất thanh nhị sở, nhưng vẫn đi theo chủ đề của Trần Ngọc.

Mã Văn Thanh ăn uống no say, dựa vào gối đầu thở dài nói: “Đáng tiếc mấy thứ trên thuyền, còn có bảo bối vô số trong Tần mộ.”

Trần Ngọc mắt trợn trắng: “Theo ta nghĩ, có thể sống sót ra ngoài chính là thứ quý giá nhất.”

Mã Văn Thanh chậc một tiếng, tiện tay lục lọi trong balô của mình, lấy ra một thứ dùng giấy bao lại, “Ân, xem thử cái này.”

Trần Ngọc nghi hoặc nhận lấy, vạch đám giấy phía ngoài lên, bên trong là một cái bát ngọc cao năm phân, đường kính mười phân.

Liên Sinh cười rộ lên: “Được đó, không hổ là người của Mã gia, bát ngọc thời Tần, thứ này so với mấy viên đan dược kia giá trị hơn nhiều.”

Mã Văn Thanh lập tức hớn hở ra mặt, đem bát ngọc bảo bối cẩn thận thu hồi, nói: “Không uổng công lão tử nạy lâu như vậy, lần này không tay trắng nữa rồi.”

Trần Ngọc nhớ đến cảnh tượng Kim lão đại thu lấy mấy viên đan dược giống như bảo bối, không khỏi hỏi: “Kim lão đại phí sức đến đào hải đấu, chỉ vì mấy viên đan dược?”

https://thuviensach.vn

Trên mặt Liên Sinh có chút ý vị châm chọc, đáp: “Người ta sau khi có tiền cùng quyền lực, sẽ hứng thú với những thứ hư ảo đó. Thế nhưng, cho dù trên đời này thật có thứ khiến ta trường sinh, cũng tuyệt đối không phải là đan dược của Tần Nhị Thế. Nếu không, sao Tần Nhị Thế còn giam mình trong thạch thất nhiều năm như vậy? Ta thấy đan dược đó không có vấn đề mới là lạ.”

…

Trên chiếc xe đi Trường Sa, tất cả mọi người bên trong buồng xe sau khi cơm nước no nê liền mơ màng ngủ. Vì vậy, động tĩnh dù rất nhỏ cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Sau khi một thanh âm rạn vỡ thanh thúy vang lên, Kim lão đại mơ mơ màng màng hỏi: “Tiếng gì vậy?”

Mập mạp bên cạnh hắn cố gắng mở mắt ra nhìn, đáp: “Không có gì a?” Nói rồi trở mình, chưa đầy hai giây, tiếng ngáy rung trời lại cất lên.

Kim lão đại nhíu nhíu mày, cũng thấy mình quá đa tâm, xoay người tiếp tục ngủ.

…

Sau khi xuống xe lửa, Trần Ngọc do dự trong chốc lát, hay là qua chỗ ông nội trước, định bụng lấy lại cái hộp, dù sao đó cũng là thứ có thể làm bại lộ thân phận của cậu, giấu đi sẽ ổn thỏa.

Sáng sớm đến chỗ lão gia tử, lão gia tử rất cao hứng, giữ Trần Ngọc lại cả ngày, bảo Trần Ngọc xuống bếp làm vài món, mở bình rượu trắng, để cho Trần Ngọc phụng bồi uống vài chén.

Sau khi biết được mục đích của Trần Ngọc, lão gia tử trầm tư một lúc, quay đầu lại lấy cái hộp ra, giao cho Trần Ngọc, hỏi: “A Ngọc, vật này từ

https://thuviensach.vn

đâu mà có?”

Trần Ngọc trong lòng khẽ giật mình, vừa rót rượu cho lão gia tử vừa đáp: “Thì là từ trong sa mạc lấy được, cũng không rõ bên trong có thứ gì.”

“Ta nói, trước lúc ngươi biết rõ thứ ở bên trong, tốt nhất đừng mở cái hộp này ra.” Trần gia lão gia tử thu lại nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Thấy vẻ mặt nghi hoặc của Trần Ngọc, Trần lão thái gia tiếp tục lên tiếng: “Ta đã thử, nhưng không mở được.”

Trần Ngọc cả kinh, cậu không ngờ Trần lão thái gia sẽ có hứng thú với cái hộp này, càng không ngờ rằng đến ông nội cậu mà cũng không thể mở nó ra. Bàn về thủ nghệ mở khóa, Trần gia lão thái gia so với Trần Ngọc lợi hại hơn rất nhiều.

“Hơn nữa, ta đã dùng rất nhiều phương pháp, đều dò xét không ra bên trong là vật gì, chỉ xác định vỏ ngoài của hộp có chức năng ngăn bức xạ cực mạnh. Cho nên, mặc dù có thể là vật cực kỳ trân quý, nhưng mà, cũng có thể, đồ vật bên trong vô cùng nguy hiểm.”

Trần Ngọc thất thần, cậu quả thật định len lén xem thử bên trong là cái gì, lời của lão gia tử khiến cậu tỉnh ngộ, chỉ nghĩ đến vấn đề thân phận, mà quên mất thân phận này có thể mang đến nguy hiểm.

Bồi lão gia tử một ngày, Trần Ngọc cũng không dám qua đêm, buổi tối cầm theo cái hộp phiền muộn trở về chỗ ở của mình. Cậu không nhìn thấy, ở đằng sau, ánh mắt Trần lão gia tử cau mày suy nghĩ sâu xa.

Sau khi về nhà, khi Phong Hàn không chú ý, Trần Ngọc bèn giấu cái hộp đi.

Trong nhà không có động tĩnh, Phong Hàn hình như đã ngủ? Trần Ngọc đã sớm chuẩn bị thức ăn cả một ngày cho Phong Hàn và báo con,

https://thuviensach.vn

chắc hẳn không có vấn đề gì…

Trần Ngọc rón rén vào phòng tắm tắm rửa, mặc áo tắm ra ngoài. Ở trong căn nhà quen thuộc, khiến cho cậu cảm thấy toàn thân thả lỏng.

Trần Ngọc do dự bước về phía phòng mình, bởi vì cậu không xác định bây giờ có bị người ta chiếm đoạt hay không, sau khi người kia đến đây, việc đó xảy ra như cơm bữa. Lúc Trần Ngọc đẩy cửa phòng ra, một cánh tay từ trong bóng tối vươn ra kéo cậu vào.

Lưng Trần Ngọc cứng đờ, sau đó phát hiện cậu và Phong Hàn đang dùng một tư thế cực kỳ ái muội chặt chẽ dán vào nhau, hơi thở nóng hổi phả trên cổ cậu.

Ánh mắt Trần Ngọc không tự chủ liếc thấy hình ảnh trên máy vi tính đặt trong phòng, cậu cơ hồ trợn mắt há hốc mồm, cái bánh tông thượng cổ này cả ngày lẫn đêm đang xem cái gì kia a a a a! Thật không lành mạnh!

Sau đó cậu không có thời gian suy tư cùng oán trách nữa, một cái tay nâng cằm cậu, rồi đôi môi mang theo hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái áp xuống, có chút thô bạo, bắt đầu công thành đoạt đất. Trần Ngọc sau một khắc choáng váng ngắn ngủi, phản kích lại, cậu chủ động khiến cho người kia càng thêm hưng phấn.

Đợi hai người ngừng lại, trong bóng tối chỉ còn tiếng thở dốc dồn dập.

“Muôn như vậy mới về.” Phong Hàn bất mãn oán giận.

“Ta rõ ràng đã nói với ngươi —” Trần Ngọc giải thích, nhiệt độ của hai người giao hòa, thật ra thì cảm giác vô cùng thoái mái.

Phong Hàn ôm lấy tấm lưng thon gầy của Trần Ngọc, nhẹ nhàng hôn lên bờ môi của cậu, ngăn chặn lời nói kế tiếp, sau đó đem cậu đè xuống giường…

https://thuviensach.vn

Trong đêm tối, báo con trên ghế salon dùng hai cái móng vuốt che mặt, rồi nhìn lén từ phía sau: Ngao, Phong Hàn lại đang khi dễ Trần mụ mụ.

-END 78-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 79

Tay Trần Ngọc vô ý thức nhẹ nhàng đụng chạm đến một nơi, đang lúc nửa mê nửa tỉnh, cậu bèn suy nghĩ tính toán làm cách nào để khiến Phong Hàn buông tha không lôi theo mình cùng hạ địa nữa. Cuộc sống bình lặng tốt đẹp hiện tại tựa như sự yên tĩnh trước cơn bão, hơn nữa cậu tin chắc rằng sự bình lặng này sẽ không kéo dài được lâu.

Gay go nhất chính là chỉ có Trần Ngọc cảm thấy lo lắng ưu phiền, Phong Hàn vẫn phụ trách việc chiếm cứ phòng cậu, vung tiền của cậu hưởng thụ cuộc sống, sau đó nếu có tin tức liền kéo cậu lao đầu vào chỗ nguy hiểm nhất, cùng nhau điều tra nợ cũ năm xưa của hắn.

Trần Ngọc trở mình, khó nhọc đẩy cánh tay trên người cậu ra. Sau đó, ôm lấy vật nhỏ lông xù đang nằm trên ngực mình, là Tiểu Mập, thằng nhãi này không biết từ lúc nào thì bò lên giường, ném sang chỗ cái tên bên cạnh, tiếp tục suy tính.

Đầu tiên, có Phong Hàn ở bên, vấn đề an toàn không cần lo lắng, hắn mang lại cảm giác an toàn cho cậu hơn bất kỳ một người nào khác, nguy hiểm và khó khăn luôn giải quyết dễ dàng. Ngược lại, cũng đừng mong hy vọng có đường chạy trốn.

Tiếp theo… Trần Ngọc vô ý thức liếc nhìn mấy quyển album đặt trên tủ đầu giường, đại khái là ngày hôm qua Phong Hàn trong lúc nhàm chán lấy ra xem.

Trần Ngọc hai mắt sáng lên, chợt có chủ ý, Lão Dương hàng xóm kiêm bạn học cao trung trước đây của cậu làm trong bệnh viện thành phố,

https://thuviensach.vn

có lẽ Lão Dương sẽ bằng lòng giúp cậu làm giả giấy khám bệnh và giấy nhập viện, ừm, tốt nhất chọn loại bệnh nào phải nằm viện trị liệu một hai tháng. Cùng lắm thì bị Lão Dương mỉa mai lúc cần đến hắn thì ân cần, xong việc thì vứt hắn qua một bên thôi, dù sao cuối cùng Lão Dương sẽ luôn giúp cậu.

Giải quyết được vấn đề khó khăn nhất, tâm trạng Trần Ngọc thoải mái hẳn, đảo mắt liền trông thấy một gương mặt gần trong gang tấc, đang chăm chú tìm tòi theo dõi cậu.

Trần Ngọc ngơ ngác nhìn Phong Hàn một lát, đối mặt với đôi mắt tỉnh táo mà trong suốt kia, Trần Ngọc liền cảm giác những tâm tư nhỏ mọn không thể cho ai biết của mình toàn bộ bị xuyên thấu, đành lắp bắp hỏi: "Ngươi, ngươi tỉnh từ lúc nào?"

"Lúc ngươi lấy tay chọc chọc ta." Phong Hàn hứng trí bừng bừng nhìn chằm chằm Trần Ngọc, hỏi: "Mặc dù ngươi đêm qua khóc nói không cần, động tác ban nãy của ngươi có phải hay không quyết định tới lần nữa? Ta cũng không ngần ngại —"

Trần Ngọc vèo phát ngồi bật dậy, mặc dù lưng eo cực kỳ khó chịu, vẫn dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo vào, đồng thời cách xa chiếc giường lớn thoái mái mềm mại mà mình đã tỉ mỉ chọn lựa trước kia, luôn miệng phủ nhận: "Kháo, nhưng ta ngần ngại! Ta tuyệt đối không có ý đó!" Trừ phi chúng ta thay đổi vị trí trên dưới, ta sẽ suy nghĩ lại, lời này, Trần Ngọc đương nhiên không dám nói ra. Trên thực tế, cậu cũng không dám làm.

Kiên quyết từ chối ý tốt hiếm thấy muốn giúp cậu chà lưng của Phong Hàn, Trần Ngọc nhanh chóng vọt đến cửa phòng tắm. Phong Hàn vẻ mặt tiếc nuối thu hồi tầm mắt, quay đầu lại thấy báo con đang mơ mơ màng màng chảy nước miếng trên đùi mình.

Phong Hàn xách gáy báo con, nhấc nó lên.

https://thuviensach.vn

Trực giác nhạy cảm của dã thú khiến cho Tiểu Mập lập tức ý thức được nguy hiểm, vừa mở mắt liền trông thấy cảnh tượng kinh khủng nhất mà nó chỉ có thể tưởng tượng ra, Phong Hàn đang mặt đối mặt theo dõi nó.

Tiểu Mập thật ra vẫn được cho là một trong những con báo hiểu lễ nghi nhất từ trước tới nay, nhưng hiện tại nó trợn tròn mắt, liều mạng giãy dụa thân thể mập mạp trơn bóng, đồng thời phát ra một tiếng thét chói tai.

Phong Hàn nhăn mày, không chắc có phải lúc xuống mộ Tần Nhị Thế gặp phải cái nữ đội viên tên là Thanh gì đó mà nó bị nhiễm thói xấu hay không. Khi ấy, nữ đội viên đó năng lực tiếp thu rõ ràng quá kém luôn luôn thét chói tai.

Phong Hàn rất khó hiểu, nhưng khi hắn hỏi Trần Ngọc, Trần Ngọc bày tỏ lười phải giải thích với hắn. Nhìn báo con thất kinh một lúc, tiện tay vứt nó xuống ghế salon, Phong Hàn chuẩn bị đến nhà bếp xem thử.

Báo con cẩn thận nhìn chằm chằm theo bóng lưng Phong Hàn, phát hiện Phong Hàn quả thật không định tiếp tục giày xéo nó nữa, mới thở phào nhẹ nhõm nằm xuống ghế salon. Ế? Phong Hàn bỏ qua cho nó! Không biết tại sao, tâm tình Phong Hàn hôm nay không tệ. Có lẽ hắn khi dễ xong Trần Ngọc liền không còn ý định tiếp tục tạo nghiệt, mụ mụ đáng thương.

Trần Ngọc từ trong phòng tắm ra ngoài, thần thanh khí sảng định bụng xuống bếp, hoàn toàn không hề hay biết mình được báo con đồng cảm. Xem thử khí trời bên ngoài cùng vị trí của mặt trời, bọn họ đại khái ăn cơm trưa xong sẽ đi dạo một vòng. Trần Ngọc tính hảo hảo hưởng thụ một ngày ánh nắng mặt trời rực rỡ, cậu cảm thấy kể từ lúc gặp được Phong Hàn, cây ung trong lòng luôn kéo căng, chưa một lần thả lỏng. Mà hiện tại, tựa hồ không có bất kỳ lý do nào ngăn cản cậu hưởng thụ cuộc sống.

Thấy Phong Hàn đang lục lọi nhà bếp, Trần Ngọc nói: “Ta lập tức nấu cơm, ngươi ở phòng khách đợi một lát, ngươi có thể xem, ớ, ti vi.” Máy vi

https://thuviensach.vn

tính gì đó, vẫn là quên đi.

Phong Hàn hài lòng nhấc chân đi ra ngoài, Trần Ngọc từ nhỏ đã ở một mình, tài nấu nướng tương đối khá.

Về phần Phong Hàn không làm việc nhà, Trần Ngọc cũng đã quen rồi.

Chờ dầu nóng, khi Trần Ngọc xoay người lại cầm miếng thịt lên, lại phát hiện báo con đang nằm bên cạnh cái thớt, nước mắt lưng tròng nhìn mình, hiển nhiên vì không dám đợi cùng Phong Hàn, bèn trốn tới phòng bếp.

Bất quá, khiến Trần Ngọc ngạc nhiên chính là, Tiểu Mập nằm ở bên cạnh đống thịt bò mới thái, cư nhiên thờ ơ.

Nó đang chờ mình nấu chín thịt.

Thế nhưng, điều này không phù hợp với bản năng của một con báo… Trần Ngọc vừa muốn cười ra tiếng, lại có chút sầu lo, cậu chợt hoài nghi đem báo con rời khỏi sa mạc, có phải sai lầm rồi hay không. Cứ theo đà này, về sau lúc Tiểu Mập muốn trở về trong thiên nhiên rộng lớn, có thể tự mình sinh tồn được chăng?

Nhíu nhíu mày, Trần Ngọc lấy cái bát dùng cho Tiểu Mập gắp mấy miếng thịt bò sống đưa tới trước mặt nó, sau đó quan sát.

Sự thật chứng minh gen hoang dã của Tiểu Mập cũng không vì hoàn cảnh sinh tồn thay đổi mà vặn vẹo biến dị, liếc nhìn cái bát trước mặt nó, Tiểu Mập lập tức nhào qua ngấu nghiến miếng thịt. Biến hóa duy nhất của nó đại khái là, thân là con báo do hai con người nuôi dưỡng, Tiểu Mập tự cho mình là động vật cao quý phải đợi người ta đem thức ăn đưa đến trước mặt mới động.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc tò mò nhìn chằm chằm báo con, phát hiện nó ăn xong liền quay hai mắt tỏa sáng nhìn mặt thớt. Mặc dù thịt tươi không ngon bằng thịt chín, nhưng một chút xíu kia hoàn toàn không thể giải quyết vấn đề no bụng = =!

Trước lúc báo con nhào tới mặt thớt Trần Ngọc đã túm nó lên đặt xuống đất. Quả nhiên, nhà bếp cũng không phải nơi trẻ con nên đến.

Báo con có chút bi thương ngửa đầu nhìn chằm chằm Trần Ngọc, cuối cùng dùng hai chân trước ôm lấy ống quần Trần Ngọc, ngao ô ngao ô kêu lên. Trần Ngọc đầu đầy hắc tuyến không thèm quan tâm báo con bị kéo lê theo cái chân mình, tiếp tục nấu cơm.

Ăn cơm trưa xong, dưới sự đề nghị của Trần Ngọc, hai người một báo ra ngoài dạo phố. Trừ việc đi hóng gió một chút, Trần Ngọc thật ra thì còn có mục đích khác, trong tay cậu còn không ít "hàng", cần phải giao nhận một phen.

Tiện tay xách balô lên, Trần Ngọc do dự trong chốc lát, không đem báo com đặt trong balô nữa.

Bởi vì có báo con, Trần Ngọc quyết định lái xe đi. Phong Hàn ngồi ở ghế phụ, đang nghe điện thoại. Vưu bộ trưởng để tiện liên lạc, đã thỉnh cầu Phong Hàn trang bị một chiếc di động.

Báo con ngồi ở phía sau bám vào cửa kính xe, hai mắt phát sáng nhìn bên ngoài, mỗi khi bắt gặp chó hoặc mèo, nó sẽ hưng phấn thật lâu.

Trần Ngọc vừa lái xe vừa bất động thanh sắc chú ý Phong Hàn bên cạnh, Phong Hàn tiếp điện thoại sắc mặt khôi phục vẻ lạnh nhạt hờ hững, nghe đầu kia hồi báo, thỉnh thoảng ừ mấy tiếng. Cho đến khi hắn cúp điện thoại, Trần Ngọc vẫn như cũ nghe không ra nội dung gì, nhưng phát hiện Phong Hàn cau mày.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc làm bộ như thờ ơ hỏi: “Thế nào?”

Phong Hàn trầm mặc, cầm lên cái bật lửa Trần Ngọc tiện tay để ở trên xe không ngừng bật lại tắt, sau đó ra quyết định, quay đầu nhìn Trần Ngọc, đáp: “Nửa tháng sau, chúng ta lên đường.”

“…Cái, cái gì?” Trần Ngọc cả kinh, dừng xe ở bên đường, hỏi: “Sao gấp như vậy? Chẳng lẽ, đã có động tĩnh?” Lần trước Vưu bộ trưởng nói với Phong Hàn ít nhất cũng cần hai ba tháng.

Phong Hàn gật đầu, Trần Ngọc cảm thấy cực kỳ phiền muộn. Cậu còn chưa kịp đi làm giấy tờ giả, mà Phong Hàn đã thấy cậu dự tính hết thảy. Vốn định mấy ngày nữa đến bệnh viện, Trần Ngọc quyết định ngày mai sẽ đi tìm Lão Dương.

Trần Ngọc lái xe đến một một ngõ nhỏ, chỉ vào bên trong một tiểu *** nói: “Ta qua đó đưa ít đồ, ngươi và Tiểu Mập ở trong xe chờ ta.”

Phong Hàn từ trong trầm tư ngẩng đầu, nhìn Trần Ngọc mấy giây, nói: “Không, ta đi cùng ngươi.”

“Không, không cần… Thật ra thì ngươi hoàn toàn không cần phải—” Trần Ngọc lắp ba lắp bắp nói, Phong Hàn lúc nào cũng ở bên cạnh cậu? Vậy sao cậu có thể đi làm giấy tờ giả được?

Phong Hàn đã phối hợp mở cửa xe bên kia, đi xuống, đứng ở ngoài mất kiên nhẫn chờ Trần Ngọc đang thành thật ngồi trong xe.

Thở dài, Trần Ngọc nhận mệnh xốc balô lên, vỗ vỗ đầu báo con, bảo nó chờ ở trong xe, rồi xoay người bước xuống.

Đi tới cửa tiệm, Phong Hàn ngừng lại, điện thoại của hắn lại vang lên.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc bước vào trong cửa hàng trước, tiểu nhị vừa thấy cậu, cười cười để cho Trần Ngọc đi vào phòng trong gặp ông chủ.

Những món hàng mà Trần Ngọc mang tới tương đối khá, ông chủ Tề Vượng mừng rỡ, nói thẳng chỉ chưa đầy một tháng là có thể bán ra, hơn nữa giá tiền tuyệt dối làm cho người ta hài lòng.

“Tiểu Trần, quy củ cũ, đến lúc đó ta sẽ không bảo A Đào đưa chi phiếu nữa, mà trực tiếp chuyển khoản cho ngươi.” Tề Vượng cười híp mắt châm trà, đưa cho Trần Ngọc một chén.

Trần Ngọc do dự một chút, cầm lấy giấy bút viết xuống một cái tên cùng số tài khoản, nói: “Ông chủ Tề, nửa tháng sau nếu như ta không liên lạc lại với ngươi, ngươi liên chuyển tiền vào tài khoản này.”

Tề Vượng đưa mắt nhìn tờ giấy, tên tài khoản chính là Mã Văn Thanh, hắn không khỏi ngẩng đầu nhìn Trần Ngọc, sắc mặt nghiêm túc, thấp giọng hỏi: “Ngươi gặp phiền toái? Nếu có chuyện gì có thể nói với Vượng ca ta, dù sao ta lăn lộn trong giới này đã lâu, vẫn có chút quen biết.” Trần Ngọc tuy còn trẻ tuổi, nhưng ánh mắt tinh chuẩn độc đáo, mang đến đều là hàng tốt, mấy tay già đời khác còn không bì kịp cậu. Lại thoải mái hơn mấy tên lọc lõi, Tề Vượng dĩ nhiên không muốn mất đi một khách hàng như vậy.

Trần Ngọc cười lắc đầu, “Vượng ca suy nghĩ nhiều, trong nhà có chút chuyện, có thể phải đi xa một chuyến.”

Tề Vượng nhìn ra Trần Ngọc không muốn nhiều lời, lập tức cười bồi.

Trần Ngọc nhớ đến Phong hàn đứng chờ ở cửa, không nói thêm nữa, kiểm lại “hàng”, rồi cáo từ ra khỏi tiểu ***.

Thế nhưng, ngoài cửa không có ai cả.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc thấy kỳ quái, chìa khóa xe cậu vẫn đang cầm, Phong Hàn không thể nào trở lại xe, hắn đi đâu?

Vừa đi về, Trần Ngọc vừa lấy điện thoại ra, định gọi cho Phong Hàn. Xem ra, đề nghi của Vưu bộ trưởng là chính xác.

Ngõ nhỏ chạy theo hướng Nam Bắc, bên trong còn có ba con đường khác giao với nhau thành hình chữ T. Cuối ngã ba, cách phía trước không tới mười mét chính là nơi Trần Ngọc đỗ xe, cậu thậm chí còn có thể thấy báo con đang ở bên trong cười híp mắt vẫy vẫy đuôi.

Tìm được số của Phong Hàn, đang định nhấn gọi, một đôi tay bất ngờ vươn ra kéo Trần Ngọc lại.

Trần Ngọc cả kinh, nơi đây cậu vô cùng quen thuộc, bên trong này chỉ có hai tiểu viện độc môn, hơn nữa bởi vì chủ nhân chuyển đi nên quanh năm vắng vẻ. Là ai? Có mục đích gì? Chiếu theo lực độ của bàn tay trên cổ mình, Trần Ngọc nháy mắt đoán được người này tuyệt đối không phải muốn đùa giỡn cậu.

Chẳng lẽ là ăn cướp?

Trần Ngọc nói không ra lời, tay cố gắng sờ soạng balô bên cạnh, ở trong đó có thanh chủy thủ ngắn.

Người phía sau hừ một tiếng, Trần Ngọc cảm thấy tay bị dùng sức bẻ ra sau, đau đến chảy nước mắt. Không nhịn được chửi thầm trong lòng, mụ nội nó chứ, có ân oán gì mà phải chạy tới tận Hàng Châu ám toán cậu?

“Mau, mang đi, một lúc nữa hắn sẽ quay lại.” Một giọng nữ thanh thúy lo lắng cất lên.

Là bọn chúng cố ý dụ Phong Hàn đi? Hơn nữa, Trần Ngọc cảm thấy giọng nữ thanh thúy kia có chút quen tai, nhưng bởi vì đưa lưng về phía hai

https://thuviensach.vn

người, cậu không nhìn thấy được diện mạo của họ.

Sau đó, Trần Ngọc nhanh chóng bị kéo lê đến tận cùng bên trong một tòa tiểu viện, trên cửa khóa sắt hoen gỉ vẫn còn. Nhìn gần mới biết đã bị mở ra, hai người nhanh nhẹn nhẹ nhàng lôi Trần Ngọc vào viện.

“Cho vào bao, không nghe lời trước cứ đánh ngất hắn.” Giọng nữ lại cấp tốc vang lên, sau đó mở cửa đi vào trong nhà.

Trần Ngọc nghe thấy sau lưng có tiếng băng dính bị xé rách, nhất thời nóng nảy. Chẳng lẽ dễ dàng như vậy bị bọn họ bắt cóc? Nếu như cậu la lên, hậu quả —

Phía sau có tiếng gió, cánh tay đang siết chặt Trần Ngọc chợt buông lỏng. Trần Ngọc không suy nghĩ nhiều, dùng sức nhào sang bên phải, vốn định liều mạng chạy ra cửa, nhưng phát hiện trong sân lại tới một người, hơn nữa còn đang đánh nhau với nam nhân bắt cóc cậu.

Người tới sau vóc dáng không cường tráng bằng nam nhân bắt cóc Trần Ngọc, nhưng thân thủ vô cùng linh hoạt, đảo mắt đã đạp trúng hai chân của nam nhân. Khi nam nhân lần thứ té xuống đất, một nữ nhân từ bên trong chạy ra, kéo nam nhân đáng nằm trên đất chạy về phía sau.

Trần Ngọc đem băng dán ở cổ tay vứt dưới chân, khoảnh khắc khi hai người kia chạy ngang qua ngẩng đầu lên, nhất thời sững sờ tại chỗ. Nữ nhân kia cậu biết, là Vương Miêu.

Vương Miêu tốt nghiệp trước Trần Ngọc, là người cùng đi Vân Nam khảo sát cố mộ Thanh triều, lúc ấy Vương Miêu bị gấu chó mù liếm cánh tay, trên mặt cũng bị thương nhẹ, ở lại nhà người dẫn đường dưỡng thương. Đợi bọn họ từ mộ Thanh triều ra ngoài, Vương Miêu đã mất tích cùng người trong thôn.

https://thuviensach.vn

Vì thế, giáo sư Vương tuổi tác đã cao bị kích động, trở về thần chí cũng có phần hoảng hốt, sau đó từ chức một mực an dưỡng ở bệnh viện. Còn giáo sư Tiền thì vẫn không ngừng tìm kiếm Vương Miêu.

Cô ấy tại sao lại ở chỗ này? Còn nữa, thật ra từ trước tới nay cô ấy là do nữ dẫn đường Lê Mã giả trang thành?

Không, không đúng, Trần Ngọc cau mày suy nghĩ, có chỗ nào đó không ổn.

“Trần Ngọc, còn nhớ ta không?” Lúc này, thanh niên cứu Trần Ngọc chợt lên tiếng.

Trần Ngọc lại sững sờ, thanh âm này quen thuộc đến mức cậu cơ hồ không thể tin được, hôm nay gặp quá nhiều kích thích rồi. Cậu bước vài bước, đi tới trước mặt thanh niên, kéo hắn lại gần.

-END 79-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 80

"A Cát!" Khi Trần Ngọc nhìn thấy khuôn mặt của thanh niên, không khống chế được kêu lên một tiếng, đồng thời dùng sức túm lấy cánh tay của thanh niên, mang theo kích động cùng vui mừng, tới cứu cậu lại là thiếu niên trẻ tuổi dẫn đường A Cát trong sa mạc kia.

Đối với thiếu niên đã từng cứu mạng mình này, Trần Ngọc vẫn luôn để ở trong lòng, hơn nữa mỗi lần nhớ tới đều vô cùng áy náy. Cho dù không phải vì lời tiên đoán kia, A Cát cũng là vì cứu cậu mà bị giữ lại trong quỷ thành ở sa mạc.

Sau khi trở về Hàng Châu, Trần Ngọc không chỉ một lần thăm dò về sa mạc quỷ thành, liên quan đến lịch sử địa lý trên mạng rất dễ dàng tìm được tư liệu liên quan, nhưng phần lớn đều là suy đoán đủ loại, nội dung đề cập tới nguồn gốc kết cấu địa mạo đều chỉ nói sơ qua vài nét.

Về phần lời nguyền trong truyền thuyết, năng lực thần bí của nữ vương thì càng viết càng huyền bí, trời ơi đất hỡi, cùng hiểu biết từ trước đến nay của Trần Ngọc là hai việc khác nhau, hoàn toàn không thể lấy ra tham khảo.

Khi Trần Ngọc thúc thủ vô sách, A Cát thế nhưng cứ như vậy xuất hiện trước mặt cậu. Khiến cho cậu vừa mừng vừa sợ, thậm chí còn hoài nghi có phải ảo giác hay không.

A Cát nhìn cậu không chớp mắt, khẽ mỉm cười, nhẹ giọng khẳng định hồi đáp: "Là ta."

https://thuviensach.vn

“Ngươi thoát được, thật tốt quá! Sao ngươi có thể ra khỏi cái nơi quỷ quái đó?” Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm, cũng vì A Cát mà cao hứng tự đáy lòng.

A Cát vẫn như cũ yên lặng nhìn chằm chằm Trần Ngọc, sự kính sợ trong mắt hắn dần dần biến thành nghi hoặc, cuối cùng bình tĩnh trở lại.

Trần Ngọc để ý thấy tay phải của A Cát có chút run rẩy nâng lên, nhẹ nhàng vuốt ve trán cậu, gương mặt, cậu trừng mắt nhìn, có phần không kịp phản ứng. Cuối cùng A Cát thở dài, chợt dùng sức ôm lấy Trần Ngọc.

Vóc dáng của hắn thấp hơn so với Trần Ngọc, khí lực hai tay lại rất lớn, gắt gao ôm siết Trần Ngọc, nói: “Ta đã ra rồi, ngài không cần để tâm chút chuyện trước kia nữa. Chỉ là không ngờ ngài đã đến Tần mộ dưới đáy biển mà vẫn không nhớ ra. Bất quá xin ngài yên tâm, ta sẽ vẫn đuổi theo ngài.”

Bàn tay Trần Ngọc nâng lên định vuốt ve đỉnh đầu của thiếu niên khựng lại, con ngươi co rút, A Cát quả nhiên biết chuyện con người trước kia của cậu! Trần Ngọc nhớ lại lời A Cát nói lúc đẩy cậu ra khỏi thạch thất, còn đưa cho cậu một cái hộp. Sau đó cậu trong Tần mộ dưới đáy biển tìm được chiếc chìa khóa, mọi chuyện phát sinh bên cạnh cậu, tựa hồ đều liên hệ chặt chẽ với nhau.

Mối liên hệ này giống như một tấm lưới vô hình bủa vây lấy câu, có giãy dụa thế nào cũng không thoát ra được.

Trần Ngọc đẩy A Cát ra, hai tay dùng sức bắt lấy bờ vai của hắn, tức giận theo dõi hắn, cuối cùng khống chế tâm tình, khàn khàn hỏi: “Ngươi nói gì ta không hiểu, ta có thể nhớ cái gì? Ngươi không sợ ta căn bản không phải người ngươi đang nghĩ sao?”

Thấy Trần Ngọc rõ ràng đang khẩn trương, A Cát ngẩn người một chút, sau đó ôn hòa nở nụ cười, nụ cười có chút không hợp với độ tuổi của

https://thuviensach.vn

thiếu niên. Hắn kiễng chân, tiến tới bên tai Trần Ngọc dùng thanh âm chỉ hai người có thể nghe được nói: “Ta không hiểu tại sao ngài lại muốn phủ nhận thân phận cao quý tôn sùng kia, bất quá, ta là người giữ cửa ngài lưu lại, ta đương nhiên có thể nhận thức chủ nhân của mình. Hơn nữa, gần đây ngài gặp phải những chuyện khác thường cũng càng ngày càng nhiều đi.”

“Người bị liên lụy trong chuyện này đều không có đường lui. Nếu mọi người biết được thân phận của ngài, e là càng thêm phiền toái. Mọi chuyện chỉ vừa mới bắt đầu, ngài tốt nhất nên sớm có chuẩn bị. Bất quá, bất kể ngài lựa chọn cái gì, ta cũng sẽ thủ vệ bên cạnh ngài.” A Cát nói ra lời thề son sắt, đồng thời đưa ra đề nghị.

Trần Ngọc cúi đầu, sắc mặt tái nhợt, qua một hồi lâu mới ngẩng đầu lên hỏi: “Như vậy, hãy nói với ta chút chuyện trước đây, bao gồm cả cái thân phận đáng chết kia nữa.”

A Cát cười cười, vừa định lên tiếng, chợt lất tay che miệng Trần Ngọc, lắng tai nghe ngóng. Trần Ngọc không nghe thấy bất kỳ thanh âm gì, nghi hoặc nhìn về phía A Cát.

A Cát ra hiệu ý bảo Trần Ngọc không lên tiếng, sau đó nhỏ giọng bảo: “Có người đến tìm ngài, ta sẽ giải thích với ngài sau. Ta sẽ ở trong bóng tối bảo vệ ngài.”

A Cát nói xong, xoay người nhanh chóng từ cửa sau đi ra ngoài.

Cùng lúc đó, Phong Hàn đẩy cửa sắt, đằng đằng sát khi bước tới, khi trông thấy Trần Ngọc, vẻ mặt mới hòa hoãn xuống, trong mắt có cái gì đó tựa như lo lắng.

Dưới ánh mắt như vậy, Trần Ngọc không khỏi thấy chột dạ, kể từ khi biết được mình còn có một thân phận khác, loại chột dạ này càng ngày càng nhiều.

https://thuviensach.vn

Liếm liếm đôi môi khô khốc, Trần Ngọc quyết định tiên phát chế nhân: “Ngươi chạy đi đâu vậy, cũng bởi vì tìm ngươi, ta thiếu chút nữa bị bắt cóc. Ngươi phải hiểu, sở dĩ ta gặp phải những chuyện này, đều là vì ngươi, ta đây hoàn toàn là người vô tội bị kéo vào cuộc.” Bởi vì đủ loại nguyên nhân, Trần Ngọc theo bản năng đem mình miêu tả đến cực kỳ vô tội, thậm chí còn bởi vì nhiệt tình mà bị liên lụy.

Phong Hàn lãnh đạm nhìn quanh bốn phía, quay đầu nghiêm túc nói với Trần Ngọc: “Ngươi yên tâm, chỉ cần có ta ở đây, ngươi sẽ không sao cả.” Sau đó giơ giơ máy quay phim trong tay, nói: “Mới nãy có người theo dõi chúng ta, ta đi xử lý một chút.”

Trần Ngọc kinh nghi bất định nhận lấy camera màu đen, bên trong tất cả đều là hình ảnh của cậu và Phong Hàn, từ bên ngoài tiểu khu cậu ở cho đến tận dãy phố này.

Trong tiểu khu lại không có gì, Trân Sâm có vài chi nhánh ở chỗ đó, chắc là sợ đả thảo kinh xà đến Trần gia.

Theo dõi bọn họ rốt cuộc là ai, có cùng một phe với đám Vương Miêu bắt cóc cậu hay không? Nghĩ đến Vương Miêu, Trần Ngọc chợt giật mình. Cậu đột nhiên nhớ lại giọng nói thanh thúy động lòng người của Vương Miêu, mà khi Lê Mã giả trang thành Vương Miêu, bởi vì không thể bắt chước giọng nói, cố ý dùng giọng khàn khàn nói chuyện. Nói cách khác, đây mới là Vương Miêu thực sự.

Nếu vậy, cô ta hiện tại đang ở cùng với những thôn dân dẫn đường kia? Những người đó có thân phận gì? Còn nữa, đều do những người đó mà Trần Ngọc mới dây dưa với Phong Hàn. Vương Miêu tại sao giúp bọn họ?

Khi Trần Ngọc nghĩ đến nát óc, Phong Hàn đã lôi cậu đi ra ngoài. Báo con đang dùng móng vuốt liều mạng đập lên cửa kính xe, nhắc nhở gia trưởng phải chịu trách nhiệm với việc vứt trẻ em một mình trên xe.

https://thuviensach.vn

Mở cửa xe, Trần Ngọc tạm thời đem những suy nghĩ chưa được rõ ràng đặt sang một bên, vỗ vỗ báo con đang phẫn nộ, quyết định trước mang nó đi thông khí cái đã.

Vì vậy, giống như tất cả những người mang chó đi dạo, Trần Ngọc cùng Phong Hàn ngồi trên ghế dài trong công viên, công viên này có chỗ vui chơi dành riêng cho sủng vật chó mèo các loại.

Phong Hàn hỏi: "Đang nghĩ gì vậy?"

"…Về đồ cổ."

Phong Hàn đương nhiên biết Trần Ngọc đến tiểu *** để làm gì, vì vậy đơn giản cùng Trần Ngọc nói về đặc trưng, niên đại, thậm chí cả lịch sử của đồ cổ. Thần sắc hắn nhàn nhã, chậm rãi mà nói, Trần Ngọc cược rằng nếu như hắn mặc âu phục, đóng giả một người học rộng tài cao hắn không thành vấn đề.

Tuy vậy, người đi ngang qua vẫn nhìn chằm chằm Phong Hàn không ít.

Gia trưởng đang nói chuyện phiếm, báo con kiêu hùng khí phách hiên ngang xông về phía bầy mèo, Trần Ngọc hoài nghi nó định giả trang thành một con mèo rừng. Nhưng vô luận đi đến đâu, mèo nuôi trong nhà hay mèo hoang trông thấy nó đều lập tức sợ hãi mà tránh xa.

Chỉ có một con mèo mới ra đời chưa lâu chạy không kịp, mà mẹ nó lại đúng lúc không có ở đấy, bị báo con đạp dưới chân. Mèo con đáng thương giãy dụa kêu la, vẫn như cũ trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của ác ma. Buổi trưa báo con ăn rất no, không hề phung phí lương thực. Hiện tại hưng phấn vây quanh mèo nhỏ đùa giỡn, thỉnh thoảng dùng móng vuốt trêu chọc nó mấy cái. Mèo con cuối cùng phát hiện kêu thảm thiết không ích gì, mà cái tên béo trước mắt này tựa hồ thật muốn ăn tươi nó, liền bất đắc dĩ đóng vai con chuột trong trò chơi mèo vờn chuột này.

https://thuviensach.vn

Đám chó thì hai mắt phát sáng, sủa ầm lên, chủ nhân của bọn chúng mạc danh kỳ diệu nhìn bảo bối nhà mình. Đợi đến khi trông thấy lũ mèo dựng lông, thậm chí có con còn vượt qua ranh giới giữa chó và mèo, liền hiểu ra, chó mèo cắn nhau là chuyện bình thường.

Báo con ở trong bồn hoa đấu đá lung tung một thời gian ngắn, sau khi xác lập xong địa bàn, bổ nhiệm người hầu của mình cũng chính là mèo con không kịp chạy trốn, liền hài lòng nhanh chóng chạy về phía hai vị gia trưởng. Từ dưới chân Trần Ngọc cố gắng leo lên đùi cậu, thoải mái mà nằm, tận lực đem thân mình chuyền tới nơi mà Phong Hàn nhìn không thấy. Sau đó dùng đầu lưỡi liếm liếm lòng bàn chân, dưới ánh nắng tươi sáng sau giờ ngọ, ngủ mất.

Hai vị gia trưởng khó có được tán gẫu thật cao hứng, rốt cuộc một giờ sau, Trần Ngọc khát nước, Phong Hàn cũng ý bảo hắn muốn uống nước trái cây. Trần Ngọc ý do vị tẫn ôm lấy báo con đang ngửa bụng lên trời, hai người tìm một nhà hàng có thể mang sủng vật vào, giải quyết vấn đề cơm tối.

Mấy ngày kế tiếp, cuộc sống bình thản nhàn nhã khiến cho Trần Ngọc thở dài, cậu cảm thấy cứ như vậy cũng tốt.

Vì thế sáng sớm hôm nay, một nhà ba người ngồi quanh bàn ăn, trước ngực báo con buộc khăn ăn, gặm xương trong cái bát nhỏ của mình, khi Phong Hàn cũng đang dùng cơm, Trần Ngọc đột nhiên hỏi: “Phong Hàn, ta là nói nếu như, chuyện của ngươi đều xong xuôi, có dự định gì?”

Phong Hàn nhìn cậu một cái, đặt cái bát trong tay xuống, “Rời đi.”

Trần Ngọc trong tâm lộp bộp, bất động thanh sắc tùy ý hỏi: “Đi đâu? Người nhà ngươi ở chỗ nào? Thế tức là, đến lúc đó giữa chúng ta không còn quan hệ gì nữa?”

https://thuviensach.vn

Phong Hàn nhíu mi, chặt chẽ nhìn chằm chằm Trần Ngọc, khi Trần Ngọc không khống chế được muốn chạy trốn cảm giác áp bách mãnh liệt đó, Phong Hàn đột ngột tóm lấy cánh tay của cậu: “Tuyệt đối không thể nào, ngươi nên hiểu rõ thân phận của mình, chúng ta phải luôn bên nhau, hơn nữa, ta nhất định không cho phép có bất cứ thay đổi gì.”

Biết ngay là thế mà, kháo a! Cái suy nghĩ ngu ngốc này của Phong Hàn, hắn rốt cuộc phân không rõ, là tế phẩm hay tình nhân đều không quan trọng, hoặc nếu có tình nhân thật, tế phẩm là cậu đây sẽ bị quẳng sang một bên?

Trần Ngọc oán hận giật tay mình ra, tràn đầy châm chọc nói: “Được rồi, ta không định vùng lên đấu tranh chống áp bức. Ta chỉ muốn hỏi ngươi, ngươi có nghĩ tới một ngày kia ngươi kết hôn, hoặc là ta sẽ kết hôn hay không? Sau đó hai chúng ta lại tiếp tục vui vẻ sống với nhau cộng thêm lão bà và hài tử?”

“Ta chưa từng nghĩ đến việc kết hôn.” Phong Hàn đáp.

“Ngươi hiện tại hoàn toàn có thể ngẫm lại!” Trần Ngọc quyết định bây giờ phải mau chóng giải quyết vấn đề tình cảm phiền phức này của cậu.

“Được rồi, ta không cho là có người thích hợp kết hôn với ta, sống cùng ta. Ân, ta sẽ không kết hôn.” Phong Hàn lên tiếng, cuối cùng còn không quên hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ ngươi cho rằng chỉ hai chúng ta còn chưa đủ sao?”

Nhìn đôi mắt vô cùng chân thành lại vô tội của Phong hàn, Trần Ngọc liền cứng họng, cậu quyết định kết thúc cuộc thảo luận ngu xuẩn này. Như vậy, chuyển sang bước hai – kế hoạch câu dẫn? Nhưng kế hoạch tiếp theo này cơ hồ không cần cậu cố gắng cái gì, vô luận là cơm cậu làm hay là thân thể của cậu, sự hứng thú của Phong Hàn đều lớn đến mức làm cậu phiền não.

https://thuviensach.vn

Chỉ nhìn một cách đơn thuần vào việc người nọ mỗi ngày đều ở trên giường của mình liền có thể chứng minh hết thảy vấn đề, đương nhiên sáng ngày thứ hai sẽ xuất hiện thêm báo con nằm bên cạnh là ngoài ý muốn.

Trên bàn ăn báo con dùng giọng mũi ngao một tiếng, mang theo nghi hoặc, không hiểu tại sao hai vị gia trưởng đang ăn cơm cũng có thể tranh chấp?

“Được rồi, đừng dạy hư tiểu hài tử.” Trần Ngọc chịu khó xoay người đến phòng bếp rửa bát.

Thời gian đi tản bộ tuyệt vời ngày hôm nay bị một cú điện thoại cắt đứt, Trần Sâm bảo Trần Ngọc qua nhà một chuyến, nói 《Thần Công Tập》 có tiến triển.

Bởi vì hai kẻ còn lại nhất trí quyết định đi cùng Trần Ngọc, vì vậy một nhà ba người đến Trần gia.

Trần Sâm trông thấy Phong Hàn, cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên, không nói gì, mang hai người vào một gian phòng để rất nhiều công cụ.

Trần Sâm lấy ra một tờ giấy nói: “Đây là bản đồ thiết kế của Thanh Long Hoàn, ngươi cũng đã nhận ra, muốn mở được Thanh Long Hoàn phải có chìa khóa, hiện tại ta tìm được phương pháp khiến Thanh Long Hoàn tạm ngưng. Như vậy cho dù ngươi mang nó cả đời, cũng sẽ không gặp phải nguy hiểm.” Do dự một chút, Trần Sâm lại tiếp: “Bất quá, nếu như gặp phải người hiểu rõ cơ chế của nó, vẫn có thể khởi động lại. Cho nên, ngươi về sau đàng hoàng tử tế cho ta, chớ chạy loạn khắp nơi gây họa.”

Nói xong câu cuối, Trần Sâm theo thói quen bắt đầu giáo huấn.

Trần Ngọc liếc mắt nhìn Phong Hàn diện vô biểu tình trên ghế salon, ngoan ngoãn gật đầu.

https://thuviensach.vn

Trần Sâm vì để tập trung lực chú ý, cũng sợ Trần Ngọc lộn xộn, nên bảo cậu nằm yên ở chính giữa trên một khối thạch đài. Đại khái hơn nửa canh giờ trôi qua, rốt cuộc mới được đứng dậy, đã xong.

Không biết có phải vì mất kiên nhẫn hay không, Trần Ngọc cảm thấy vẻ mặt Phong Hàn có chút lạnh lùng.

Cậu quay đầu xin chỉ thị: “Cha, không còn việc gì, con đi về trước.”

“Đợi đã.” Trần Sâm cản lại nói, “Hai ngày nữa, mẹ ngươi sẽ về, ngươi cứ ở đây. Dù sao ngươi suốt ngày ở bên ngoài cũng không có việc gì làm, nếu như có sinh ý, cứ nói với Thẩm Tuyên.”

Trần Ngọc đứng khựng lại, tay vô ý thức nắm thành quyền, ngày đó nghe lén cuộc đối thoại giữa Trần Sâm và Hàn Hiểu Thần, mẫu thân cậu ngay từ lúc cậu chào đời đã qua đời. Mẫu thân hiện tại rốt cuộc là ai? Nghĩ đến vị mẫu thân cứ chỉ ôn nhu kia, trong lòng Trần Ngọc lại cảm thấy khó chịu không được tự nhiên.

Trần Ngọc cùng Phong Hàn đành phải ở lại Trần gia, Trần Sâm ngày thứ hai liền rời khỏi nhà, bởi vì một cuộc tụ họp của giới Đào Sa mà hắn phải tham gia.

Mọi chuyện của Trần gia đều giao cho Thẩm Tuyên, nhị đệ tử Triệu Ly cũng ở đây, về phần Hàn Hiểu Thần, sau khi mạc danh kỳ diệu bỏ đi, không biết Trần Sâm giải thích thế nào, Trần gia tựa như chưa từng có người này, căn bản không có ai hỏi thăm.

Trần Ngọc dần dần phát hiện một việc khác, cậu tựa hồ càng ngày càng mất tự do. Mấy ngày hôm trước cậu còn mang báo con ra ngoài tản bộ, sau đó Thẩm Tuyên không để cho cậu luyện tập bắn súng, thì cũng an bài cho cậu đủ mọi việc, tóm lại, chỉ cần cậu có ý định ra ngoài, Thẩm Tuyên liền tìm cách ngăn cản.

https://thuviensach.vn

Mà hôm này sau khi Phong Hàn nhận được một cú điện thoại, thông báo buổi tối sẽ trở lại, rồi mất hút. Trần Ngọc híp mắt suy nghĩ hồi lâu, quyết định cũng ra ngoài đi dạo.

Trần Ngọc ở tầng ba, cậu né tránh mọi người, rón ra rón ren đi về phía hành lang cuối lầu hai. Khi cậu đi qua thư phòng ở tầng hai, bên trong truyền ra giọng nói. Đầy là thư phòng của Thẩm Tuyên, trừ Trần Sâm, Trần Ngọc đối với Thẩm Tuyên cũng tương đối cố kỵ. Trần Ngọc lập tức nín thở, chuẩn bị lặng lẽ bước qua. Lúc này, giọng nói bên trong không thể tránh khỏi lọt vào lỗ tai của cậu.

“Trầm ca, ngươi nói tại sao sư phó không cho A Ngọc ra ngoài?” Đây là thanh âm của Triệu Ly.

“Sư phó nhất đinh là có đạo lý của mình, còn có sự kiện kia tuyệt đối không thể nói cho A Ngọc.” Thẩm Tuyên trấn tĩnh đáp.

“Ta cảm thấy nhất định đã xảy ra việc lớn, những môn phái Đào Sa đã thật lâu không tụ hội, cố tình lại tụ tập vào lúc này? Cũng không biết sư phó giam A Ngọc như thế nào.”

Trần Ngọc trong đầu ông một tiếng, phụ thân biết! Không, không, phụ thân đã sớm biết! Thế nhưng, bây giờ đem cậu giam lại, là có ý gì?

-END 80-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 81

Trần Ngọc nghe thấy Thẩm Tuyên và Triệu Ly ở bên trong bắt đầu nói sang chuyện khác, cũng không còn tâm tư ra ngoài dạo phố nữa, thừa dịp không ai chú ý lại trở về phòng mình, cậu cần một nơi tuyệt đối an tĩnh để hảo hảo suy nghĩ.

Ngày đó từ cuộc đối thoại giữa Trần Sâm và Hàn Hiểu Thần đã để lộ ra tin tức về người kia, thân phận trước đây của Trần Ngọc rất có thể đã hại chết rất nhiều người trong Đào Sa môn. Mặc dù Trần Ngọc kiên quyết cho rằng mình vô tội, nhưng món nợ này e là vẫn phải tính lên người cậu.

Tình phụ tử của Trần Sâm căn bản không cần hoài nghi, vì cứu cậu, Trần Sâm có thể không nề hà việc nguy hiểm đến tính mạng, đào hải đấu tìm kiếm một quyển sách chưa chắc có thật; lúc biết được Trần Sâm có thể sẽ gặp nguy hiểm, Trần Ngọc căn bản cũng không suy tính gì nhiều, trực tiếp ra biển cứu người.

Thế nhưng, Trần Sâm cũng đã nói, nếu như cậu nhớ lại chuyện trước kia, Trần Sâm sẽ đích thân giết cậu, cho dù khi đó người thống khổ nhất là phụ thân cậu.

Trần Ngọc cau mày đi đi lại lại trong phòng, cậu thực sự không nghĩ ra người kia rốt cuộc đã làm cái gì, khiến cho Trần Sâm nhất định phải giết cậu. Đáng hận nhất chính là cậu căn bản không nhớ được, nếu cứ thế mà chết chẳng phải rất oan uổng?

Hơn nữa, lúc này Trần Sâm lại đến tham dự đại hội Đào Sa gì đó…

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc đang sầu não nghĩ cách thoát khỏi kiếp nạn lớn nhất trong đời thì điện thoại di động ở túi quần vang lên. Trần Ngọc sợ hết hồn, lấy ra nhìn mới biết là Mã Văn Thanh gọi tới liền thở phào nhẹ nhõm.

“Kháo a, trước kia tần suất ngươi gọi cho ta vượt quá cả điện thoại quấy rối, sao lần này lâu như vậy mới liên lạc với ta?” Có lẽ hai người câu kết với nhau làm nhiều việc xấu, không khỏi tín nhiệm lẫn nhau, sau khi Trần Ngọc nhận được điện thoại của Mã Văn Thanh, dần dần trấn tĩnh lại.

“Yêu, không ngờ tiểu Trần Ngọc nhớ ta đến vậy. Chờ Mã ca làm tốt công tác chuẩn bị, dựa theo không khí đọc một bài phú để biểu đạt nỗi niềm a, khụ, nhật nhật tư quân bất kiến quân…Hựu khởi tại triều mộ mộ —” Thanh âm hài hước trước sau như một của Mã Văn Thanh truyền đến, có thể do tín hiệu không tốt, Trần Ngọc chỉ nghe được đại khái.

“Vào chính sự, ngươi lại lêu lổng ở chỗ chim không thèm thải nào rồi?” Trần Ngọc vừa nói vừa dựa vào bên cạnh cửa sổ, vẻ mặt của cậu rõ ràng thả lỏng hơn.

Trần Ngọc vừa dứt lời, giọng điệu tràn đầy vui sướng của Mã Văn Thanh chợt lạnh xuống, hắn trầm mặc một hồi, nói: “Nghe này, tiểu Trần Ngọc, ta cũng có việc gấp, nếu không cũng chẳng phải bây giờ mới gọi điện thoại cho ngươi.”

Trần Ngọc không hiểu ra sao, đang định lên tiếng hỏi, đầu bên kia lại mất tín hiệu, hay nói chính xác hơn trong điện thoại bỗng truyền đến tiếng rít chói tai, giống như có dòng điện chạy qua.

Trần Ngọc sốt ruột đi đi lại lại vòng quanh phòng, điện thoại rốt cuộc có thanh âm, là tiếng thở hổn hển của Mã Văn Thanh, gấp gáp nói: “Con mẹ nó cái thời tiết quỷ quái này! Tiểu Trần Ngọc, ngắn gọn một câu, nhà ta xảy ra chút chuyện. Ngươi nhớ, nhất định không được đến tìm ta, cũng đừng tới chỗ này —” Tiếp đó là một tràng tiếng rít buốt óc, giọng nói của

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh mới lại truyền tới: “Nhớ kĩ, bất kể người khác cho ngươi bao nhiêu minh khí, tuyệt đối không được đến đây.”

Những lời này, là câu nói cuối cùng của Mã Văn Thanh với Trần Ngọc, sau đó di động chỉ còn lại tiếng tút tút. Trần Ngọc thấp thỏm bất an, nhấn số gọi lại mấy lần, nhưng không ai bắt máy.

Tâm tình của Trần Ngọc nhất thời còn buồn bực hơn so với lúc trước, hiện tại lại có tình hình mới, trong nhà Mã Văn Thanh đã xảy ra chuyện, hơn nữa nhất định vượt ngoài tầm kiểm soát của hắn, là chuyện không nắm chắc, bằng không hắn đã gọi cậu đến hỗ trợ.

Nhớ tới câu nói sau cùng của Mã Văn Thanh, Trần Ngọc cười khổ, hắn nhất định là dưới tình thế cấp bách mới ra điều kiện có lực hấp dẫn đến vậy với cậu. Như thế, việc gì khiến cho Mã Văn Thanh có thể buông bỏ lượng lớn minh khí cũng không muốn làm? Chỉ có một loại khả năng, là việc liên quan đến sinh tử.

Trần Ngọc nghĩ vậy liền khẩn trương, cậu phải đi giúp Mã Văn Thanh, giống như khi nghe cậu nói muốn đến sa mạc hay đi biển, Mã Văn Thanh chưa bao giờ bỏ rơi cậu.

Trước hết phải tìm hiểu Mã gia đã xảy ra chuyện gì, đây đối với Trần Ngọc mà nói không khó. Suy tư một lúc, Trần Ngọc gọi vài cú điện thoại, mặc dù không cần mạng lưới thông tin của Trần gia, cậu cũng có con đường riêng của mình.

Chẳng mất nhiều thời gian, một tên buôn lậu đồ cổ đã cung cấp tin tức cho cậu.

Mã gia gần đây có nhận một mối làm ăn, tựa hồ có liên quan đến một tòa đại mộ cổ của Tây Tạng, nhưng đội do Nhị thúc của Mã Văn Thanh cùng thuộc hạ đi trước thăm dò chưa thấy quay về. Cùng lúc đó, có lời đồn Mã gia cướp sinh ý của người khác.

https://thuviensach.vn

Nghe nói, Kim gia của Đào Sa mua được một tấm bản đồ từ tay của một tên buôn tin, là bản đồ về đại cổ mộ Tây Tạng. Nhưng đợi đến khi Kim gia tìm đến nơi, mới phát hiện người của Mã gia đang chuẩn bị vào mộ rồi. Sau đó, người của Kim gia lan truyền tin Mã gia tranh đoạt sinh ý.

Thế nhưng, khiến người ta kinh ngạc chính là, người của Kim gia và Mã gia đều chưa trở về.

Tên buôn tin kia bình thường danh tiếng cũng tốt, lại chứng minh mình không hề bán thông tin cho cả hai nhà. Cho nên Kim gia một mực chắc chắn, Mã gia đã ăn trộm thông tin.

Trong phái Đào Sa, đối với kẻ cướp sinh ý luôn có ác cảm, thế nên đến thời điểm này, hai nhà nổi lên tranh chấp, cũng không ai nghiêng về phía Mã gia.

Mà tranh chấp của những tay trộm mộ, không chỉ tiểu đánh tiểu náo là xong.

Mã gia đương gia – phụ thân của Mã Văn Thanh đã tự mình dẫn người đi Tây Tạng, bất luận thế nào, ông cũng không thể bỏ mặc Nhị đệ.

Mà Kim gia công bố bị đoạt mất sinh ý, cũng lên tiếng muốn mang người qua đó.

Trần Ngọc cúi đầu nhìn tờ giấy trong tay mình, mặt trên có viết tên một địa danh: Núi tuyết Mai Lý(*), Khang Gia thôn.

Đó là đích đến của Mã gia.

Trần Ngọc lo lắng, quyết định trước đi giúp Mã Văn Thanh, nếu còn thời gian, sẽ đến tìm Phong Hàn. Dù sao, hiện tại không thể ở lại Trần gia, vì tránh cho cha phải hối hận, tốt nhất là trốn ra nước ngoài. Trần Ngọc tự an ủi.

https://thuviensach.vn

Lập tức, Trần Ngọc bi kịch phát hiện, cậu đã lên kế hoạch hết sức chu đáo, thậm chí không cùng Phong Hàn hạ địa, ngay cả lời giải thích uyển chuyển mà thành ý cũng đã chuẩn bị tốt, lại bởi vì đủ loại biến cố, không thể không rời nhà hạ địa.

Thật giống như vận mệnh an bài sẵn, vô luận cậu đấu tranh thế nào, kết quả đều không mảy may thay đổi.

Đúng lúc này, cửa sổ bỗng nhiên bật mở, Trần Ngọc đứng bên cạnh giật mình hoảng sợ, theo trực giác thối lui ra sau. Phong Hàn diện vô biểu tình vô cùng thuần thục từ ngoài cửa sổ nhảy vào, trông thấy sắc mặt quỷ dị của Trần Ngọc thì nhíu nhíu mày.

Phong Hàn thông báo với Trần Ngọc, “Chúng ta ngày kia xuất phát.”

Trần Ngọc từng bước lùi ra sau, thật sự không có khí thế mà đưa ra đề nghị: “Là như vầy, ta có khả năng không đi cùng với ngươi được. Trong nhà Mã Văn Thanh đã xảy ra chút chuyện, cho dù không thể giúp đỡ được nhiều, ta cũng không thể bỏ mặc hắn, ngươi biết, ta và Mã Văn Thanh —”

“Đi đâu?” Phong Hàn rất dứt khoát cắt ngang lời Trần Ngọc.

Trần Ngọc yên lặng đưa địa chỉ cho hắn, Phong Hàn nhận lấy nhìn lướt qua, ném lại cho Trần Ngọc, nói: “Rất tốt, xem ra chúng ta không cần đi hai nơi. Ngày mốt lên đường, ngươi chuẩn bị đồ đi.”

“…Ngươi xác định địa chỉ của chúng ta là cùng một nơi?” Trần Ngọc cảm thấy nổi da gà, không chỉ là hạ địa, ngay cả đích đến cũng giống như đã được người khác sắp đặt sẵn.

Sự thật chứng mình, cậu vẫn là không cách nào tránh khỏi vũng bùn này.

https://thuviensach.vn

A Cát nói đúng, một khi đã sa chân, liền không còn cơ hội thối lui nữa.

Giữa trưa ngày thứ hai, Trần Ngọc và Phong Hàn như thường ngày ăn cơm xong, liền trốn đến gian phòng của mình. Có Phong Hàn ở đây, muốn rời khỏi Trần gia tương đối dễ dàng. Sau đó hai người đến nơi ở của Trần Ngọc.

Trần Ngọc kiên trì muốn trở về một chuyến, có một số thứ cậu nhất định phải mang theo, hơn nữa Trần Ngọc định bụng sẽ mở cái hộp kia ra.

Vốn không định mở nó, vì muốn cách chuyện này càng xa càng tốt, hiện tại nếu trốn không thoát, thì nên xem thử bên trong rốt cuộc là gì.

Khi về đến nhà, Trần Ngọc thu thập hai balô lớn, quần áo, đồ dùng hàng ngày, dây thừng, sô-cô-la, đèn pin mắt sói, một số trang bị không thể mang lên xe lửa chỉ có thể chờ đến lúc gặp được Mã Văn Thanh thì lấy từ hắn. Súng và đạn dược trong nhà vẫn còn, Trần Ngọc mang theo lượng lớn. Đương nhiên, chỉ cần nghĩ đến Phong Hàn cùng đi với mình, cậu đã cảm thấy vô cùng an toàn.

Thừa dịp Phong Hàn cùng báo con ở phòng khách xem ti vi, Trần Ngọc len lén trở lại trong phòng, mở cái hộp lấy được từ mộ Tần Nhị Thế ra, bên trong là một chiếc chìa khóa dài nhỏ mà có phần cổ quái.

Trần Ngọc lấy ra cái hộp mà A Cát đưa cho cậu, đeo găng tay màu đen vào, hít một hơi thật sâu, mở khóa.

Trong chiếc hộp được ông nội đánh giá là vạn phần nguy hiểm lẳng lặng đặt năm viên đá màu đen hình dáng bất quy tắc, còn có một quyển bút ký bìa đen. Trần Ngọc trong nháy mắt nhớ đến là thư nọ, do dự một chút, Trần Ngọc cầm quyển bút ký lên.

https://thuviensach.vn

Quyển bút kí bìa đen này kiểu dáng rất cổ, phẩm chất cũng không tồi, giấy đã hơi ố vàng, nhưng không có bất kỳ tổn hại nào, chữ viết vẫn còn rõ ràng .

Trần Ngọc mở quyển bút ký ra, trên trang đầu chỉ viết một câu: ngươi vẫn chưa khôi phục lại trí nhớ, như vậy quyển bút ký này sẽ trợ giúp cho ngươi rất nhiều.

Ngữ điệu trần thuật thản nhiên, khiến cho Trần Ngọc bắt đầu lạnh run cả người, tựa như những lời này vẫn luôn ở đây chờ cậu.

Như vậy, nếu không phải mọi thứ trong này đều là lời nói dối thì chính là chủ nhân của quyển bút ký này liệu sự như thần, tỉ mỉ kỹ càng.

Trần Ngọc đọc tiếp, câu thứ nhất trên trang thứ hai vẫn còn rất rõ ràng, nhưng lại làm cho Trần Ngọc có loại xúc động muốn hộc máu.

Trên đó viết: Chuyện của Mã gia và Khương gia, là do ta bày ra.

Miếng mồi ngon miệng ta chôn xuống năm đó, vào đúng một khắc ngươi từ Tần mộ ra ngoài kia bắt đầu có tác dụng. Hai nhà đều nhận được tin tức đó, bọn họ sẽ trong cùng một lúc đến nơi ấy, dưới tình huống không ai có thể trở lại, mâu thuẫn giữa hai nhà sẽ trở nên sâu hơn. Hơn nữa, cả hai nhà sẽ phái thêm người tới, như vậy, đã gom đủ mọi điều kiện cần thiết.

Ngươi chỉ cần đi theo phía sau bọn họ, khi toàn bộ đám người đó biến mất, hãy đi tới khối thổ địa ở chính giữa.

Ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, sau khi đến đó, không được cầm lấy bất kỳ thứ gì, không nên có bất kỳ hy vọng nào, đừng tin bất cứ ai.

Phía dưới cùng còn lấy bút đỏ viết thêm: tuyệt đối không được cầm bất kỳ thứ gì.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc đang tập trung tinh thần cao độ, ngoài cửa chợt truyền đến tiếng bước chân. Trần Ngọc hoảng hốt, luống cuống tay chân đem cái hộp giấu đi, nhét quyển bút ký vào trong balô.

Đúng lúc này, Phong Hàn đã mở cửa đi vào, khóa cửa cũng vô dụng, đây là một tên cuồng phá hoại.

Phong Hàn bước vào quan sát Trần Ngọc, nghi hoặc hỏi: "Ngươi đang làm gì vậy?"

"Ớ, ngươi thấy rồi đấy, ta đang thay quần áo." Trần Ngọc cố làm ra vẻ tự nhiên nói, "Nhân tiện, gõ cửa là một thói quen tốt."

Phong Hàn nhìn Trần Ngọc cởi áo khoác, sau đó dừng trên bàn tay đặt ở cúc áo sơmi, "Ta thấy không cần thiết phải khóa cửa, ngươi lãng phí quá nhiều thời gian, để ta giúp ngươi, sẽ nhanh hơn rất nhiều."

Phong Hàn thuần thục cởi sạch quần áo của Trần Ngọc.

"…"

Hai người một báo lúc chạng vạng liền lên đường, Trần Ngọc không dám nán lại lâu thêm nữa, chỉ cần phát hiện cậu mất tích, Trầm Tuyên nhất định sẽ mang người tới ngăn cậu.

Lên xe lửa, bởi vì trong buồng xe có người ngoài, Trần Ngọc đem báo con đưa cho Phong Hàn. Báo con vẻ mặt không dám tin cùng bị vứt bỏ nhìn Trần Ngọc, sau đó vẫn đàng hoàng cùng Phong Hàn ngủ ở trên giường.

Trần Ngọc lăn qua lăn lại, căn bản không ngủ được. Cậu hồi tưởng lại nội dung trên cuốn nhật ký, rõ ràng theo như mình tìm hiểu là Kim gia và Mã gia, sao chủ nhân của quyển bút ký lại ghi là Khương gia và Mã gia?

https://thuviensach.vn

-end 81-

Chú thích:

(*) Núi tuyết Mai Lý:là một dãy núi ở Khu tự trị dân tộc TạngĐịch Khánh, tỉnhVân Nam,Trung Quốc. Đỉnh núi cao nhất trên dãy núi này là đỉnh Kawagebo (tiếng Trung Quốc卡瓦格博, tiếng Tạng: Khawakarpo; phiên âmTây Tạng: kha ba dkar po, hoặc Moirigkawagarbo, Khawa Karpo, Kha-Kar-Po), cao 6.740 mét, hiện vẫn chưa có ai leo tới đỉnh.

Núi tuyết Mai Lý là điểm hành hương của cư dân địa phương và là điểm leo núi hấp dẫn. Kawagebo là ngọn núi cao nhất ởVân Nam. Ngọn núi này nằm ở huyên lyĐức Khâmtrên biên giới vớiTây Tạng, và gần biên giới vớiMyanma, gầnquốc lộ 214thuộcChâu tự trị dân tộc TạngĐịch Khánh.

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 82

Gần tới buổi trưa, lúc Trần Ngọc từ trên xe lửa bước xuống, đã bình tĩnh hơn rất nhiều, người ta một khi không còn đường lui, ngược lại càng dễ dàng tỉnh táo .

Vô luận như thế nào, cậu cũng phải đi cứu Mã Văn Thanh. Trần Ngọc thậm chí còn cân nhắc đến việc khả năng của cậu có hạn, dù sao chăng nữa cũng có Phong Hàn ở đây, đến lúc đó nhờ vào Phong Hàn hoặc mượn người từ Vưu bộ trưởng vậy.

Nếu như lần này bị người ta phát hiện ra bí mật kia, sau khi cứu được người xong xuôi hết thảy, cậu sẽ mang theo báo con trước lẩn trốn một thời gian, tránh khỏi nơi đầu sóng ngọn gió.

Trần Ngọc đem báo con ôm trở bề bên cạnh mình, than thở, nói không chừng sau này chỉ còn lại báo con cùng cậu sống nương tựa lẫn nhau trong chốn rừng sâu núi thẳm. Nghĩ đến việc không có đồ điện, không có thức ăn ngon, giường ngủ mềm mại… Trần Ngọc nhíu mày, bắt đầu hoài nghi cùng toan tính cái tên Mã Văn Thanh kia có đáng giá để mình hy sinh nhiều như vậy hay không.

Ra khỏi trạm xe lửa, Trần Ngọc quay đầu thương lượng với Phong Hàn muốn trực tiếp thuê xe đến Khang Gia thôn, hay muốn lên trấn trên nghỉ ngơi một đêm.

Phong Hàn và báo con có cùng quan điểm nhìn nhà khách cách đó không xa, Phong Hàn nhàn nhạt nói: “Vưu và Lăng Vân trưa mai sẽ mang người tới đây, đến lúc đó chúng ta đi bằng xe của bọn họ.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc không có dị nghị, cho dù gấp rút, bằng vào hai người bọn họ cũng không thể tiến vào tuyết sơn. Một nhà ba người vào một nhà hàng nhỏ dưới tầng một nhà khách, Trần Ngọc gọi phục vụ sinh định kêu thức ăn.

Đúng lúc ấy, một thanh niên vóc dáng thấp bé đi tới, nói với phục vụ sinh đang mỉm cười: “Tiểu cô nương, bàn này ta khoản đãi, chốc nữa nhớ ghi vào sổ sách của chúng ta.” Nói xong lui về phía sau.

Bấy giờ, Phong Hàn đang cúi đầu nghiên cứu bản đồ tuyến đường, báo con thì nhìn chằm chằm đĩa thịt nướng ở bàn bên cạnh đến chảy nước miếng, chỉ có Trần Ngọc ngẩng đầu lên quan sát thanh niên vóc dáng thấp bé, phỏng đoán ý đồ của hắn.

Thanh niên có làn da hơi ngăm đen, đeo kính, cúi đầu khom lưng có chút kính cẩn nói với Trần Ngọc: “Vị tiểu ca này, ngài có thể không nhận ra ta, nhưng ông chủ của chúng ta là người quen cũ với ngài, hôm nay vừa vặn gặp được, bữa cơm này để ta mời, bằng không ông chủ lại trách ta không hiểu chuyện.”

Trần Ngọc mỉm cười, trước kia cùng Trần Sâm ra ngoài cũng gặp không ít tình huống như vậy, cậu không khỏi kinh ngạc, chẳng lẽ mình cũng có chút danh tiếng?

Nghĩ tới đây, Trần Ngọc ưỡn thẳng thắt lưng, nhìn Phong Hàn bên kia một cái, hy vọng sau này hắn có tự giác đi theo mình. Nhưng Phong Hàn cùng báo con đều không có khả năng thể hội chút kiêu ngạo nho nhỏ của Trần Ngọc, tầm mắt của bọn họ chẳng hề phát sinh bất kỳ biến hóa nào. Khóe mắt Trần Ngọc giật giật, vừa nhanh chóng gọi một bàn đồ ăn lớn, vừa hỏi thanh niên: “Ông chủ của các người là ai?”

Thanh niên vóc dáng thấp bé khách khí đáp: “Ông chủ của chúng ta ngài đã từng gặp, chính là Kim lão đại đào hải đấu với ngài.”

https://thuviensach.vn

Tay cầm chén trà của Trần Ngọc run rẩy, kháo a, Kim gia, không phải đang đối đầu với người nhà Mã Vân Thanh đó sao, bọn họ tới tìm mình, là có mục đích gì? Cùng lúc đó, Phong Hàn vẫn nhìn chằm chằm tấm bản đồ liếc thanh niên một cái.

Thanh niên tiếp tục cười ha ha nói: “Mặt khác, sau khi ngài ăn cơm xong, nếu như không có chuyện gì gấp có thể xin ngài đến gặp ông chủ của chúng ta không?”

Trần Ngọc cũng không lo lắng gì nhiều, liền đáp ứng, đây là một cơ hội tốt, trước cứ tra rõ ý đồ của Kim gia, xem thử có thể hóa giải mâu thuẫn giữa Mã gia và Kim gia hay không. Hơn nữa, cậu căn bản không biết Mã Văn Thanh bọn họ vào núi đi nơi nào, Kim gia không thể nghi ngờ chính công cụ dẫn đường miễn phí tốt nhất.

Thanh niên giống như đã hoàn thành nhiệm vụ thở phào nhẹ nhõm, nói: “Tên ta là Tào Đông, ngài cứ gọi ta Tiểu Tào. Phong ca, lát nữa cứ kêu ta một tiếng là được.”

Trần Ngọc lần này thực sự bị sặc nước trà, cậu mờ mịt mà nhìn thoáng qua Phong Hàn cũng đang ngẩng đầu, sau đó nhìn chằm chằm Tào Đông, do dự hỏi: “Người ông chủ các ngươi muốn gặp là ai?”

Cùng lúc đó, Kim lão đại trong một căn phòng ở lầu hai nhà khách, vỗ bàn cái bốp, mắng: “Tào Đông tiểu tử này, con mẹ nó sao vẫn ngốc như vậy, hai người họ mà còn có thể nhận sai?”

Sau đó, Trần Ngọc vô cùng buồn bực phát hiện, Phong Hàn gần như hoàn toàn xa lánh xã hội còn nổi danh hơn cả thiếu gia Trần gia là cậu, Kim lão đại đang ở đây, hơn nữa, người hắn muốn gặp đích thực là Phong Hàn. Bất quá, đối với Phong Hàn cái tên cường hãn không giống người bình thường này, Trần Ngọc ngay cả một chút ghen tỵ cũng không có nổi.

https://thuviensach.vn

Hai người cộng với một báo ăn cơm trưa xong, Trần Ngọc mới nhận ra Phong Hàn đang có ý định tìm phòng nghỉ. Cậu cười liếc nhìn Tào Đông vẫn lo lắng quan sát bên này, rồi một phen túm lấy áo Phong Hàn, kéo hắn sang một bên, vô cùng nghiêm túc nói: “Ta cảm thấy chúng ta hắn là nên qua đó một chuyến, ngươi ngẫm mà xem, đích đến của Kim gia cũng là ở nơi đó, nói không chừng… Nói không chừng bọn họ cùng người mà ngươi muốn tìm có quan hệ?”

Phong Hàn nhìn Trần Ngọc hai giây, tiểu tâm tư bên trong vừa nhìn liền hiểu ngay, nói: “Được rồi, ta đến gặp Kim lão đại.”

Hai người đi theo sau Tào Đông lên lầu hai, khi Phong Hàn và Trần Ngọc cùng bước vào, Kim lão đại tự mình đứng lên nghênh đón Phong Hàn, cười nói: “Xem ra Kim gia chúng ta và Phong tiểu ca thực sự có duyên phận, mới ngắn ngủi một tháng, đã lại gặp nhau. Tục ngữ có câu: nhất hồi sinh, lưỡng hồi thục, có thể kết giao bằng hữu với Phong tiểu ca, lão Kim ta thực sự rất vui a.”

Tào Đông giật mình há hốc mồm nhìn Phong Hàn vẫn cúi đầu không thấy rõ mặt, kinh ngạc vì mình đã nhận sai người, cái tên lão Tam kia lúc cung cấp tư liệu cho mình rõ ràng đã nói, cứ tìm đến người có bộ dáng anh tuấn nhất là được.

Phong Hàn tuyệt không thất lễ bắt tay cùng Kim lão đại rồi được mời vào trong.

Kim lão đại nháy mắt với người bên cạnh, lập tức có người rót rượu cho Phong Hàn và Trần Ngọc. Kim lão đại bưng chén rượu lên, đi thẳng vào vấn đề: “Lần này mời Phong tiểu ca tới đây, thực ra là bởi vì Kim gia chúng ta nhận một cuộc mua bán lớn, nhưng nhân công không đủ, muốn mời Phong tiểu ca làm cố vấn chỉ đạo. Đương nhiên, thù lao sẽ hảo hảo thương lượng. Nếu Phong tiểu ca có yêu cầu nào khác, Kim gia chúng ta cũng nhất định tận lực thỏa mãn.”

https://thuviensach.vn

Đáng để Kim lão đại mở miệng vàng mời mọc, những người khác có mặt trong phòng đều tò mò nhìn Phong Hàn chưa gặp qua bao giờ.

Đương nhiên, Kim gia hiện tại nhân công không đủ đích xác là vấn đề lớn, lần trước trên đường trở về, cùng chung buồng xe với Kim lão đại và mập mạp – hai tên thuộc hạ đắc lực bỗng nhiên phát cuồng, sau đó lại phát hiện ra họ đã bị quái vật bạch tuộc chui vào trong cơ thể. Hai người họ đã vô phương cứu chữa, Kim lão đại kiên quyết nhẫn tâm, xử lý hai người. Kim lão đại lập tức mất đi phụ tá đắc lực. Kim gia người nhiều, nhưng có thực lực lại không có mấy ai. Lần trước may mắn gặp được Liên Sinh, đáng tiếc lại là người của Trần gia.

Kim lão đại nhìn Trần Ngọc bên cạnh Phong Hàn, không khỏi dè chừng, Phong Hàn và Liên Sinh đều cực kỳ lợi hại, lại đều có liên hệ với Trần gia. Hắn đã điều tra qua, Phong Hàn cũng không hẳn là người của Trần gia, hắn giống như đến từ một thế giới khác vậy, không tra ra được quá khứ của hắn, nhưng mỗi lần đều đi cùng tiểu thiếu gia của Trần gia, hiển nhiên giao tình giữa hai người không bình thường.

Thấy Phong Hàn không có ý định lên tiếng, Kim lão đại lấy một cái hộp để lên trên mặt bàn, mở ra trước mặt Phong Hàn, cười nói: “Đây là khoản dự chi, Phong tiểu ca xem thử xem có hài lòng hay không, về phần còn lại, sẽ hảo thương lượng sau.” Nếu thật có thể thuyết phục Phong Hàn về phe bọn họ, vậy tương đương với việc có được một chiếc sinh mệnh phù cường lực trong tay, đương nhiên Kim lão đại sẽ không keo kiệt.

“Hơn nữa, đích đến của chúng ta lần này cũng không khó tìm, trong mộ kia —”

Nhìn cái hộp bán mở trước mặt, khuôn mặt diện vô biểu tình của Phong Hàn bỗng nhiên trở nên nhu hòa, cười cười, thu lấy cái hộp, xen ngang Kim lão đại đang chuẩn bị thuyết phục hắn, nói: “Ta đi, Trần Ngọc cũng đi.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc bất đắc dĩ mà liếc mắt nhìn Phong Hàn một cái, Kim lão đại có việc cầu người, vừa vặn nhân cơ hội ăn chặn nhà hắn. Đáng tiếc, vị đại ca này một chút quan niệm cò kè mặc cả đều không có. Phải biết rằng, cậu nuôi Phong Hàn cùng báo con, tiểu kim khố của bản thân đã giảm đi trông thấy.

Kim lão đại thoáng sửng sốt, lập tức phá lên cười: "Phong tiểu ca thực sự là người thẳng thắn, còn có vài thứ nữa, đợi ta trở về sẽ cho người đưa qua, nhất định làm cho Phong tiểu ca cùng Trần gia thiếu gia vừa lòng." Do dự một chút, Kim lão đại nói thêm: "Như vậy, chúng ta sáng mai sẽ xuất phát, bên Phong tiểu ca chắc hẳn không còn vấn đề gì? Kim gia chúng ta sẽ chuẩn bị tốt những trang bị cần thiết."

Phong Hàn nghĩ nghĩ đáp: "Có thể."

Hai người theo thủ hạ của Kim lão đại đến căn phòng đã an bài sẵn cho bọn họ, Trần Ngọc biểu tình ân cần sáp tới hỏi Phong Hàn Kim lão đại đã đặt cọc trước cái gì.

Phong Hàn đưa cái hộp cho Trần Ngọc, Trần Ngọc mở ra liền thấy, bên trong là một cái chén bạch ngọc, hòa cùng điền ngọc thượng hạng, sắc ngọc trắng đến gần như trong suốt. Nhưng chén ngọc này sao lại quen mắt như vậy, Trần Ngọc đầu đầy hắc tuyến ngẩng đầu nhìn Phong Hàn, đối phương tựa tiếu phi tiếu nhìn cậu, nói: "Đúng vậy, đây chính là chén ngọc dùng để uống rượu hợp cẩn lúc ngươi mặc hỉ phục đợi ta đến cứu."

Trần Ngọc xấu hổ mà đem chén ngọc thu lại, lắp bắp nói: "Thứ này không nhất định đáng giá —"

"Ừm, nếu như là bộ hỉ phục kia, ta sẽ càng thích." Phong Hàn thuận miệng nói.

"Ta tuyệt đối sẽ không mặc nó!" Trần Ngọc một mực chắc chắn.

https://thuviensach.vn

Phong Hàn nhìn Trần Ngọc vài giây, giống như hạ quyết định, “Đúng là một ý kiến hay.”

Báo con nằm trên ghế salon nhìn trái nhìn phải, không xác định nhị vị gia trưởng có phải đang cãi nhau hay không, xem ra Trần Ngọc thực sự không được tự nhiên, mà người kia hiển nhiên tâm tình rất tốt.

Ngay sau đó, một bàn tay xuất hiện, mở cửa toilet ra ném báo con vào trong, báo con bi phẫn dùng móng vuốt cào cào cánh cửa, Phong Hàn tuyệt đối là vị phụ huynh đáng ghét nhất trên thế giới.

Vì khoái hoạt của hắn mà ngược đãi người nhà và tiểu hài tử rất biết nghe lời là nó.

Báo con xoay quanh trong toilet, nhưng mà nó hoàn toàn không thể thoát ra ngoài giúp Trần mụ mụ. Cuối cùng tâm tình cực kém mà nằm ở trên chiếc thảm mềm mại trước cửa, trong lòng không ngừng oán giận.

Xem đi, hắn lại khi dễ Trần Ngọc đến phát khóc!

Khi Trần Ngọc mở mắt ra, ngày mới tờ mờ sáng, chửi thầm một tiếng, Trần Ngọc rời giường mặc quần áo. Báo con mơ mơ màng màng từ trên gối ngẩng đầu lên nhìn cậu, tiểu tử đáng thương này sau khi Trần Ngọc tắm rửa được đưa lên giường.

Trần Ngọc liếc nhìn Phong Hàn cũng đang bán mở mắt quan sát cậu, trong lòng cảm thán, hai tên động vật mẫn cảm này, chỉ cần ngươi có một động tĩnh nhỏ, là có thể khiến họ bừng tỉnh. Về sau trong nhà đại khái khỏi cần lắp hệ thống chống trộm.

“Ta gọi cho Mã Văn Thanh xem thử.” Trần Ngọc đến bên cạnh cửa sổ gọi điện thoại, kết quả giống như hai ngày trước, đã hoàn toàn mất tín hiệu. Cậu thở dài, xem ra nhất định phải tranh thủ thời gian gấp rút đuổi theo.

https://thuviensach.vn

Phong Hàn cũng gọi cho đám người Lăng Vân, đến lúc đó trực tiếp hội hợp ở đích đến.

Ăn xong bữa sáng đơn giản, hai người leo lên xe của Kim gia. Lần này vào núi, Kim lão đại chỉ dẫn theo mười người, mập mạp gặp lần trước đã có mặt, trên xe phần lớn là trang bị. Trần Ngọc được phát cho một khẩu súng, mấy băng đạn, thậm chí còn có cả côn điện cảnh sát, Trần Ngọc đều nhét hết vào trong balô.

Hiện tại báo con đã mập đến mức có chút khó khăn khi để nó vào trong balô, nặng gần hai mươi cân, đợi đến nơi vắng người sẽ để nó tự mình đi bộ.

Bọn họ trước tiên muốn đến Khang Gia thôn, đó là thôn cuối cùng trước khi vào tuyết sơn, sau đó từ nơi ấy tìm người dẫn đường vào núi.

Xe đi trên đường núi vô cùng xóc nảy, nhiều lần Trần Ngọc hoài nghi bọn họ phải xuống xe đi bộ, kết quả xe quả thực vẫn đi qua được.

Bất quá, trừ mấy người bọn họ ra, trên xe còn có thêm một cụ già dân tộc Tạng. Hôm qua lúc bọn họ xuống xe nghỉ ngơi, Trần Ngọcđi tiểu tiện, khi trở về đột nhiên cảm thấy cả người lạnh run, cậu cảnh giác xoay người lại, phát hiện một con chó to màu đen đang hung tợn theo dõi cậu cách đó không xa, trong đôi mắt màu vàng ánh lên vẻ hung ác.

Trần Ngọc lập tức rút súng ra, chó Tạng cắn người là trí mạng, cho dù là vết thương nhẹ, cậu lần này đừng hòng lên núi được nữa. Cho nên, nếu như con chó này có ý định công kích, cậu nhất định phải tiên hạ thủ vi cường.

Lúc này, báo con từ đàng xa đã chạy tới, thân thể so với chó đen cơ hồ nhỏ hơn một nửa đứng ở phía trước Trần Ngọc, phủ phục trên mặt đất, trong miệng phát ra thanh âm gừ gừ thật thấp, bày ra tư thế chuẩn bị tấn công.

https://thuviensach.vn

Tầm mắt của con chó từ trên người Trần Ngọc dời đến báo con, cuối cùng vậy mà lui một bước, khí thế giảm phân nửa, báo con đắc ý định xông tới.

Đúng lúc ấy sau sườn núi đột nhiên có người đứng lên, người nọ vừa thấy cảnh đó, lập tức hô: “Dừng tay, đừng làm bị thương A Tạp!”

Trần Ngọc sửng sốt, đó là một cụ già dân tộc Tạng mặc áo choàng thẫm màu, ông lão vừa ló đầu ra, chó đen lập tức thanh tĩnh lại, chạy về, đảo quanh bên cạnh ông cụ.

Ông lão bước thấp bước cao đi tới, trên người vác một khẩu súng săn. Thì ra vị lão nhân này là thợ săn, vào trấn bán da lông thú vật, trên đường trở về bị ba con sói theo dõi. May nhờ có hắc cẩu A Tạp trung thành hộ chủ, ba con sói không được như ý, nhưng vẫn theo sau không rời. Lúc ông lão chạy trốn chẳng may bị thương ở chân, đi bộ có chút khó khăn, lại phải đề phòng mấy con sói, thoạt trông hết sức chật vật.

Tiếng Hán của ông cụ coi như lưu loát, Trần Ngọc hỏi rõ ràng nơi ông cụ muốn đến, hoá ra cũng là Khang Gia thôn. Trần Ngọc luôn luôn kính trọng người già cả, liền đem ông cụ về đoàn xe.

Kim lão đại có chút không vừa ý, nhưng nể mặt Phong Hàn, không biểu hiện ra. Lúc xuất phát, ông cụ cùng con chó kia liền đi cùng. Bởi vì con chó bị ông cụ ra lệnh không cho phép lôn xộn, báo con nhân cơ hội ở trước mặt nó chạy qua chạy lại, hận không thể cắn hai nhát để thị uy.

Ông cụ quan sát người trong xe một phen, lúc thấy Phong Hàn khẽ khựng lại, trên mặt nhất thời nghiêm cẩn. Sau đó, ông cụ thỉnh thoảng nói vài lời với Trần Ngọc, đại đa số thời gian đều nhắm mắt dưỡng thần.

Trần Ngọc chỉ cảm thấy càng ngày càng lạnh, đối với người phương Nam như cậu mà nói, khí trời rét buốt như hiện tại khiến người ta khó chịu. Tinh thần không chỗng đỡ nổi, phải dựa vào Phong Hàn mà ngủ đến thiên

https://thuviensach.vn

hôn địa ám. Báo con nhìn phụ mẫu đang ở chung một chỗ, liều mạng đem thân thể to béo chen lấn giữa hai người, Phong Hàn nhíu nhíu mày, báo con phát run, đem mặt chôn dưới cánh tay Trần Ngọc, một bộ đánh chết cũng quyết không rời khỏi.

-end 82-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 83

Cứ nghĩ đi xe chỉ mất vài tiếng, không ngờ lại tốn tận hai ngày, đến chạng vạng ngày thứ hai, bọn họ mới đến được Khang Gia thôn.

Lúc cửa xe mở ra, báo con dẫn đầu chạy vội ra ngoài, sau đó mọi người mang theo trang bị xuống xe.

Ông cụ bảo bọn họ đến trướng bồng nhà mình nghỉ ngơi, Kim lão đại bắt đầu thấy chuyện thừa Trần Ngọc làm cũng có chút tác dụng.

Trướng bồng màu đen của ông lão rất rộng, nhưng cả mười người chen vào cùng lúc, thì có phần chật chội. Ông cụ lại để cho mấy người chuyển bớt sang nhà hàng xóm nghỉ tạm một đêm.

Ông cụ đối với Phong Hàn tựa hồ có sự kính sợ không giải thích được, để cho Phong Hàn ngồi ở ghế trên. Trần Ngọc nghiêng đầu quan sát Phong Hàn cả nửa ngày, âm thầm tính toán, nếu như về sau hai người không hạ địa nữa, có nên để Phong Hàn đi làm bán tiên hoặc chủ trì đền miếu các loại hay không, nghe nói mấy nghề đó kiếm không ít tiền.

Đêm đó, ngồi vây quanh trên kháng, ông cụ dùng phân trâu khô đun nước nóng, rồi đưa cho mọi người thịt bò dê phơi khô, tsampa(*), còn có cả chút sữa. Bát trà bơ ấm nóng giúp xua đi không ít sự lạnh lẽo trên thân mỗi người.

Nghe nói bọn họ muốn vào núi, ông lão lắc đầu, nói: “ Các ngươi không tìm được người dẫn đường đâu, tối nay, thì có gió lớn, ngày mai sẽ lạnh hơn. Hơn nữa, còn chưa tới mùa gió, gió này nổi lên thực quỷ dị. Núi

https://thuviensach.vn

tuyết càng không thể vào, sẽ không ai chịu làm dẫn đường cho các ngươi.” Ông lão nói tới đây, thở dài, “Có lẽ người dẫn đường vào núi mấy ngày hôm trước cũng đã bắt đầu thấy hối hận.”

Ông lão vừa dứt lời, liền nghe được tiếng gió thổi bên ngoài.

Trần Ngọc thần sắc khẽ động, người hai ngày trước vào núi, rất có thể là đám Mã Văn Thanh.

Đêm đó, bọn họ ở lại chỗ ông lão nghỉ ngơi. Ngày hôm sau, một vài người đi mua đồ, Kim lão đại mang theo thuộc hạ ra ngoài tìm dẫn đường, nhưng đúng như những gì ông lão đã nói, không ai nguyện ý đi. Vào núi tuyết khi có gió lớn, chính là chê mạng dài, dù có nhiều tiền hơn nữa, mà mất mạng thì cũng không đáng.

Trần Ngọc ỉu xìu ngồi trong trướng ông lão, Phong Hàn híp mắt nhìn cậu, hoàn toàn không có nửa điểm rầu rĩ.

Thấy Trần Ngọc buồn bực vô cùng, ông lão dân tộc Tạng rất thích tiểu tử này, bèn vừa hút thuốc vừa khuyên nhủ: “Hài tử, các ngươi muốn lên núi, vẫn là đợi sang năm đi, bây giờ mà lên đó, cũng không phải chuyện tốt.”

Trần Ngọc thở dài, nhìn chăm chú đầu thú treo trên vách nhà, nói: “A mễ, bạn ta bị vậy ở chân núi, ta phải đi cứu hắn.” A mễ là cách gọi người già của dân tộc Tạng, có nghĩa là gia gia.

Ông cụ sắc mặt trầm xuống, sau khi hút hết một điếu thuốc, mới lên tiếng: “Năm đó con gái ta cùng con rể cũng là vì cứu bằng hữu, vĩnh viễn phải lưu lại trong núi tuyết.” Câu chuyện anh dũng cứu người năm đó vẫn được lưu truyền rộng rãi đến tận bây giờ, nhưng ông lão đã không còn được trông thấy khuôn mặt tươi cười rực rỡ của cô con gái cùng sự hạnh phúc ngọt ngào của đôi trẻ nữa.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc lấy làm kinh hãi, vốn cậu rất tò mò, ông cụ tuổi tác đã cao, nhưng lại chỉ sống có một mình. Trong lúc vô tình động đến vết thương lòng của ông cụ, Trần Ngọc vội vàng nói lời xin lỗi.

Ông lão khoát tay áo, thở dài nói: “Thôi, ngươi đã cứu ta, lại còn đến cứu bạn bè, là một đứa bé ngoan, ta trông thấy ngươi tựa như thấy được Đạt Ngõa đáng yêu của ta. Ta đành giúp ngươi một tay vậy. Ngươi đi tìm Cống Bố trong trướng bồng phía Đông, bảo ta gọi hắn tới đây.”

Cống Bố là một thanh niên vóc dáng cao khoảng 27, 28 tuổi, trái ngược với những dân Tạng nhiệt tình hiếu khách khác, hắn phòng bị nhìn chằm chằm Trần Ngọc, sau khi nghe được lý do cậu đến thì nhíu mày, cũng không nói chuyện, trực tiếp đi về phía trướng bồng màu đen của ông lão. Giống với ông lão, Cống Bố hành lễ với ông lão xong, đa phần đều nhìn chăm chú Phong Hàn.

Ông lão ho khan một tiếng, hấp dẫn lực chú ý của Cống Bố, sau đó nói ra mục đích của đám người Trần Ngọc, cuối cùng trịnh trọng hỏi Cống Bố có thể mang họ an toàn lên núi hay không.

Cống Bố do dự một chút, nói nếu là ý của ông lão, hắn nguyện ý thử sức một phen. Sau đó hai người lại dùng tiếng Tạng trao đổi cả nửa ngày, ông lão cuối cùng nói với Trần Ngọc: “Cống Bố đồng ý mang bọn ngươi lên núi, hắn chính là tiểu tử dũng cảm nhất của chúng ta ở nơi này, mấy năm trước thường một mình lên núi, các ngươi muốn cái gì đều phải nghe theo lời hắn.”

Kim lão đại một lần nữa âm thầm vui mừng, lúc ấy nể mặt Phong Hàn, mới để cho Trần Ngọc mang theo ông lão, không ngờ được lợi lớn. Dĩ nhiên, Kim lão đại ra tay hào phóng, trả cho Cống Bố số tiền cao hơn so với những người dẫn đường khác.

https://thuviensach.vn

Bọn họ thuê hai mươi con ngựa, thương lượng giá cả xong xuôi, mang theo trang bị, đi về phía Tây ngọn núi.

Trước khi vào núi tuyết, bọn họ còn bắt gặp một cái hồ lớn, mỗi lần gió thổi qua, mặt hồ sóng gợn lăn tăn, giống như tiên nữ khi múa khăn. Người Tây Tạng tín ngưỡng hồ nước trên núi, xuống ngựa hành lễ.

Sau khi vào núi, Cống Bố vẫn im lặng không lên tiếng hỏi đích đến của Kim lão đại. Cái này ngay cả Trần Ngọc cũng không rõ ràng lắm.

Kim lão đại lấy ra một phần bản đồ, nói: “Dựa theo tấm bản đồ này, hẳn là có thể đến đó, nghe nói nơi ấy là niết bàn giữa núi tuyết, tựa như ốc đảo trong sa mạc vậy.”

Khuôn mặt của Cống Bố trong nháy mắt trở nên cực kỳ khó coi, hắn cơ hồ như gào lên: “Không có nơi nào như vậy! Nơi đó không thể đi!” Cống Bố luôn trầm ổn lại kích động đến thế, khiến cho mọi người đều ngẩn ra tại chỗ.

Một lát sau, Cống Bố mới miễn cưỡng trấn tĩnh lại, lạnh lùng nói: “Nếu như các ngươi muốn đến đó, vậy tìm người khác đi, ta không tìm được nơi ấy.”

Kim lão đại liền biến sắc, đang định gọi người tới vây Cống Bố lại, Trần Ngọc chợt lên tiếng: “Ta nghe nói dân tộc Tạng coi trọng thành tín, ngươi nếu như đã đáp ứng chúng ta, tại sao lúc này muốn đổi ý? Hơn nữa, ngươi sẽ ăn nói thế nào với ông cụ?”

Cống Bố dừng cước bộ, qua một lúc lâu, mới xoay người, hung hăng trợn mắt nhìn bọn họ, nói: “Được, ta đã có ý tốt nhắc nhở các ngươi, không nên đến nơi tà ác đó. Vậy ta sẽ đưa các ngươi đi, nhưng, ta chỉ dẫn các ngươi tìm được đường tới nơi ấy, tuyệt đối sẽ không đi vào.”

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, khó khăn lắm mới tìm được người dẫn đường, Cống Bố đồng ý là tốt rồi.

Cống Bố vẻ mặt âm trầm đi qua bên cạnh Trần Ngọc, hừ một tiếng, nói: “Ta đã nói trước, dẫn các ngươi đến đó rồi ta sẽ trở lại. Nói thật, ta cũng không nguyện ý làm dẫn đường cho các ngươi, nếu như không phải con gái và con rể của ông cụ đã cứu ta, ta tuyệt đối sẽ không đáp ứng mang các ngươi lên núi. Đợi lúc đến nơi ấy, vô luận thế nào, ta muốn lập tức quay về.”

Trần Ngọc sửng sốt, thì ra người mà con gái và con rể ông cụ cứu chính là Cống Bố, chả trách Cống Bố tôn kính ông cụ như vậy.

Kim lão đại thương lượng một lúc với mọi người, đáp ứng yêu cầu của Cống Bố.

Mới đầu mọi người phần lớn đều ngồi trên lưng ngựa, bỏ qua thái độ của Cống Bố, hắn thực sự là một dẫn đường xuất sắc, đối với núi tuyết Mai Lý hết sức quen thuộc. Ngày thứ nhất vừa vặn đến lúc chạng vạng, đem mọi người tới một cái động núi, bên trong hiển nhiên đã từng có người lưu lại, có không ít rác rưởi bỏ đi.

Mọi người nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ, trải chăn chiên trên đệm, dùng bếp không khói đun nước nóng và nấu ăn, ăn xong cơm tối liền vội vàng chui vào trong túi ngủ. Cống Bố dắt ngựa đến một sơn động khác cách đó không xa, ngồi bên cạnh bếp không khói canh đêm. Trái ngược với mọi người, hắn có vẻ thích ứng với thời tiết ở đây hơn.

Trần Ngọc ôm báo con trong ngực, không mất lớn thời gian đã có được một noãn lô ấm áp, mà Phong Hàn thái độ lần này rất khác thường, trực tiếp chui vào túi ngủ của Trần Ngọc. Trần Ngọc giảo hoạt trừng mắt nhìn, khóe miệng khẽ nhếch lên cười cười. Có lẽ không bao lâu nữa, mục

https://thuviensach.vn

đích của cậu sẽ đạt được. Nghĩ đến việc một người như vậy sẽ yêu cậu, Trần Ngọc liền kích động đến mất ngủ.

Sự thật chứng minh, thực tế so với mộng tưởng luôn tàn khốc, khi Phong Hàn cọ răng cả nửa ngày rốt cuộc bắt đầu cắn cổ Trần Ngọc hút máu, Trần Ngọc dưới sự tê dại mà xây xẩm cả mặt mày.

Cũng không lâu lắm, Phong Hàn lại buông Trần Ngọc ra, trên thực tế, trừ phi bị thương, Phong Hàn rất ít khi hút máu. Chẳng lẽ vào núi tuyết, hắn cũng không thích ứng được? Như vậy đối với Phong Hàn mà nói, mình bất quá chỉ là một bữa ăn đặc biệt biết di chuyển mà thôi?

Sự thật trước mắt, hưng phấn của Trần Ngọc được thay thế bằng tâm trạng chán nản. Cậu bắt đầu một lần nữa lên kế hoạch, khiến cái tên đáng chết mạnh đến nghịch thiên nhưng tuyệt đối không hiểu tình cảm này thích cậu.

Phong Hàn có chút hứng trí nhìn chằm chằm đôi mắt đang phát sáng của Trần Ngọc, đầu lưỡi thình thoảng nhẹ nhàng liếm qua chỗ vừa mới hút máu. Khi Trần Ngọc mơ mơ hồ hồ buồn ngủ thấp giọng nói: “Chỗ kia rất nguy hiểm, nhưng ta sẽ không để ngươi xảy ra chuyện gì.”

“Ân, ngươi lôi ta vào cuộc, ngươi phải chịu trách nhiệm.” Trần Ngọc mơ màng tiếp lời, có lẽ cậu căn bản không biết mình nói cái gì, nhưng thói quen từ bé vẫn để cho cậu cẩn thận đáp trả.

Phong Hàn cúi đầu nhìn Trần Ngọc đưa lưng về phía hắn ngủ say, đem người nọ ôm vào ngực, nhiệt độ ấm áp, nhịp tim quen thuộc, trong mắt Trần Ngọc thỉnh thoảng thoáng qua sự chấp nhất đối với hắn, thậm chí tính cách mềm nắn rắn buông của cậu và báo con cũng giống nhau như đúc, làm cho hắn cảm thấy có thứ gì đó tràn ngập bên ngực trái.

Cho dù không có cái mới, người này, vẫn khiến kẻ khác cảm thấy ấm áp, có lẽ đây chính là hạnh phúc mà người ta hay nhắc tới.

https://thuviensach.vn

Sáng ngày thứ hai, mọi người cơ hồ đều không muốn chui ra khỏi túi ngủ. Cống Bố đến bắt chuyện, bảo hôm nay muốn lên đường, động tác của bọn họ mới nhanh hơn không ít. Rời khỏi sơn động, Trần Ngọc phát hiện dấu chân lúc đến đây đã sớm bị tuyết phủ kín, dưới ánh mặt trời, khắp nơi mênh mông tuyết trắng, núi tuyết nơi xa xa, tráng lệ uy nghiêm, khí nuốt vạn hướng. Chính là một nơi phong thủy tuyệt hảo, trong núi tuyết này, e rằng thật sự có lăng mộ của một vị đế vương bất hủ.

Tiếp tục hành trình, tuyết động trên mặt đất càng ngày càng dầy, khi mặt trời lên đến đỉnh đầu, tuyết đã ngập chân ngựa. Cống Bố nhíu nhíu mày, bảo mọi người xuống ngựa.

Càng khiến người ta phải lo lắng chính là, sau giờ ngọ gió nổi lên, hơn nữa càng lúc càng lớn, mọi người đeo giày đi trên tuyết, mang kính gió, mỗi bước giẫm xuống có thể không tới bắp chân.

Ai nấy còn phải vác trang bị, đi về phía trước đã vạn phần khó khăn. Được nửa đường, Cống Bố chợt dừng lại, nói: “Không được, xem khí trời, chốc nữa sẽ có gió tuyết lớn, chúng ta càng tiến lên phía trước càng lành ít dữ nhiều, giờ chúng ta trước hết phải tìm một nơi tránh gió.”

Kim lão đại nhìn chăm chú phía trước, có phần không cam lòng, mập mạp vỗ vỗ hắn, nói: “Không quá hai ngày, khí trời quỷ quái này khẳng định không chỉ cầm chân chúng ta. Chúng ta không nhúc nhích gì được, bọn họ cũng thế.”

Trần Ngọc cảm thấy dưới cơn gió mạnh, hô hấp trở nên vô cùng khó khăn, nếu như không cẩn thận, sẽ bị tuyết vùi lấp không ra được nữa.

Lúc này, Cống Bố đi ở phía trước dẫn đường chợt ngừng lại, hắn nhìn khối tuyết từ trên núi lăn xuống, lo lắng thấp giọng nói: “Đừng ai lên tiếng, chúng ta nhất định phải nhanh chóng rời khỏi đây, là tuyết lở!”

https://thuviensach.vn

Ái nấy đều rùng mình, cho dù hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển, dưới sức mạnh khổng lồ thuần túy của thiên nhiên, loài người vẫn thực sự vô cùng nhỏ bé, nhỏ đến mức đảo mắt là có thể bị chôn vùi trong tuyết. E rằng mấy trăm năm hay mấy ngàn năm sau, mới có người phát hiện ra bọn họ đã bị đóng băng hoàn hảo.

Cống Bố vẻ mặt lo lắng, kéo ngựa cẩn thận mà nhanh chóng ngoặt sang bên cạnh, Trần Ngọc cảm thấy tay chân đã bị đông cứng, vẫn cố gắng đi theo sau lưng Cống Bố. Khi Trần Ngọc ngẩng đầu lên lần nữa, phát hiện một mảnh trắng xóa đang nhanh chóng đổ ập xuống, cho dù bọn họ nhanh hơn nữa chỉ sợ cũng trốn không thoát.

Đúng lúc này, Phong Hàn đằng sau vừa dùng lực, Trần Ngọc cảm thấy trước mắt tối sầm lại, cư nhiên bị đẩy vào một khe băng cự đại, trước mặt cậu, chính là Cống Bố.

Không bao lâu sau, tất cả mọi người đều trốn vào trong khe băng.

Ở trong núi tuyết, thường hay gặp khe băng, hồ đóng băng, sông băng cổ, bất quá, chúng ở nơi cao hơn. Khe băng khổng lồ này người thường căn bản khó có thể phát hiện, một bên khe băng tối như hũ nút không biết kéo dài đến đâu.

Cống Bố ngồi xuống đất, vẻ mặt phiền muộn, bắt đầu hút thuốc lá.

Trần Ngọc lấy đèn pin tra xét bốn phía, phát hiện hai bên là lớp băng cổ không thể dò xét độ dầy, dưới chân cũng là băng, đi bộ phải cố gắng giữ thăng bằng.

Đúng lúc ấy, Tào Đông bỗng nhiên nhìn Trần Ngọc lắp bắp nói: “Trần…Trần Ngọc, bên cạnh ngươi có một cái bóng —”

-END83-

https://thuviensach.vn

Chú thích:

(*)Tsampa: Món tsampa là món ăn căn bản của người Tây Tạng. Nhiều người Tây Tạng quanh năm suốt tháng chỉ sống bằng món tsampa và trà đến suốt đời. Món tsampa làm bằng lúa mạch nha sấy khô cho đến khi nó trở thành giòn và có một màu vàng sậm. Những hột lúa mạch nha khi đó mới được giã, và tán thành bột, bột này lại được nướng lên lần nữa và đặt trong một cái chén, rồi người ta đổ vô đó trà nóng trộn với bơ con Yak, một loại bò lông dài. Kế đó người ta trộn cho đều để cho nó đông đặc lại thành một thứ bánh và cho thêm muối, chất hàn the và bơ con Yak ít nhiều tuỳ sở thích . Thứ bánh đó gọi là tsampa, có thể cuốn tròn lại và cắt thành từng khoanh, rồi dọn ra để ăn. Món tsampa là món ăn thông thường của hạng người bình dân, nó có đủ chất bổ béo để cho người dân Tây Tạng có thể sống dưới mọi khí hậu và trong mọi hoàn cảnh.

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 84

Trần Ngọc theo phản xạ lùi một bước, lại phát hiện dưới dư quang của đèn pin, một cái bóng màu đen lẳng lặng đứng ở đằng sau. Trần Ngọc nhất thời cảm thấy lông tơ toàn thân dựng đều dựng lên, cậu có phần bi phẫn liếc Tào Đông một cái, đại ca, ngươi có thể nói thẳng hắn đứng ở sau lưng ta được không?! Ngay sau đó, Trần Ngọc dùng tốc độ đến cả báo con cũng phải thấy xấu hổ đột ngột xoay người, đồng thời giương súng chỉ ra sau lưng.

So với cậu còn nhanh hơn chính là Phong Hàn, cơ hồ là một giây kế tiếp khi Tàp Đông vừa lên tiếng, Phong Hàn đã đứng bên cạnh Trần Ngọc, cầm lấy đèn pin trong tay Trần Ngọc, lia về phía đối diện.

Giờ khắc này, trong khe băng yên tĩnh trừ tiếng thở dốc hoặc nặng hoặc nhẹ của mọi người, chỉ còn thanh âm hút thuốc lá của Cống Bố.

Ánh sáng đèn pin trực tiếp soi rõ mặt băng đối diện, một cái bóng hình người đen thẫm xuất hiện ở bên trong lớp băng. Đây rõ ràng là một người bị đóng băng, một cánh tay còn giơ về phía trước, trên khuôn mặt tím đen biểu tình vặn vẹo, tựa hồ muốn cố gắng nắm lấy thứ gì đó.

“Là thi thể.” Phong Hàn chậm rãi nói, đồng thời buông bàn tay đang nắm chặt tay phải Trần Ngọc ra.

Trần Ngọc đương nhiên cũng nhận ra đó một thi thể bị đóng băng không biết đã bao lâu, nhưng cậu vẫn trợn mắt há mồm mà nhìn chăm chú. Có thể đem một cỗ thi thể bảo tồn sống động đến vậy, ngay cả vẻ mặt đều rất rõ nét, không thể không nói đây là kỳ tích.

https://thuviensach.vn

Thi thể này mặc trang phục leo núi của những năm 70,80, rất có thể là tới leo núi tuyết, không cẩn thận bị tuyết chôn vùi ở chỗ này, sau đó trải qua khoảng thời gian tương đối dài, trở thành một phần của sông băng cổ.

Cống Bố đợi mọi người bình tĩnh trở lại, mới nhả khói thuốc, nói: "Trong khe băng này, khắp nơi đều có những thứ đó, ông cụ nói vật bên trong băng là linh hồn ác ma bị phong ấn, không được kinh động đến chúng. Ta cũng là trong lúc vô tình tìm thấy cái khe băng này, lần đầu tiên bắt gặp bị dọa sợ, sau lại phát hiện chỉ cần không đụng đến mấy thứ đó, sẽ không có chuyện gì."

Thấy không phải nguy hiểm, mọi người đang khẩn trương bình tĩnh trở lại, ai nấy tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi. Tào Đông nhát gan, nhưng lòng hiếu kỳ lại chiến thắng hết thảy, từ từ đến gần cạnh Trần Ngọc, quan sát thứ bên trong lớp băng.

Giống như những gì Cống Bố đã nói, cứ ba bốn bước lại trông thấy thi thể, Trần Ngọc còn phát hiện thi thể người cận đại gặp rủi ro cực ít, đại bộ phận thi thể đều mặc y phục cổ xưa, hoặc nằm hoặc đứng, hẳn là băng táng của các bộ tộc cổ đại.

Cho dù biết không có bất kỳ nguy hiểm nào, trong khe băng âm trầm u ám này, tránh không được có phần lạnh lẽo.

Trần Ngọc xoa xoa hai tay, trở về bên cạnh bếp không khói. Bên cạnh có không ít người, nhưng xung quanh Phong Hàn lại trống không. Trần Ngọc sau khi phản kháng bị bạo lực trấn áp, dựa vào thần kinh bền bỉ của mình đem áp bức trở thành hưởng thụ. Cậu đi tới, ngồi xuống tựa vào Phong Hàn.

Phong Hàn theo thói quen chừa cho cậu một chỗ, hơn nữa còn tiện tay đưa nước nóng cho Trần Ngọc, tiếp đó yên lặng nhìn về đầu khác của khe băng, nơi ấy tối đen thăm thẳm.

https://thuviensach.vn

Báo con run rẩy nằm bên cạnh hai người, cũng cố gắng dùng bộ lông bóng loáng mềm mại sưởi ấm cho nhị vị gia trưởng, kiên cường vượt qua mùa đông đầu tiên trong quãng đời của mình.

Kim lão đại nhắm mắt nghĩ ngơi một lúc, ngẩng đầu nhìn về phía Cống Bố: “Bên ngoài không còn động tĩnh gì nữa, tuyết lở ngưng rồi, bây giờ chúng ta làm sao ra ngoài?”

Cống Bố rốt cuộc để điếu thuốc xuống, cười khổ, “Các ngươi cuối cùng cũng ý thức được vấn đề này, thật ra thì chúng ta bây giờ căn bản không có đường ra. Tuyết lăn từ trên xuống đã lấp kín cửa vào, dầy bao nhiêu còn rất khó nói. Chúng ta chỉ có thể lựa chọn từ nơi này đào đường ra, về phần có thể sống sót thoát khỏi đây hay không, còn phải trông chờ vào sự phù hộ của thần linh.”

Trần Ngọc kinh ngạc quay đầu lại, đào đường? Hơn nữa thời gian đào thông băng chưa xác định? Trần Ngọc không khỏi có chút lo lắng, cho dù bọn họ còn đầy đủ thức ăn nước uống, nhưng nếu phải đào đến hai tuần, thì dù bọn họ có sống sót thoát ra ngoài, cũng không thể tiếp tục hành trình nữa, chỉ đành quay về thôn để tiếp tế.

“Không có đường khác sao?” Trần Ngọc hỏi.

Cống Bố lắc đầu, trên mặt mang vẻ ưu sầu, cũng có một tia nhẹ nhõm, nói thật, hắn bây giờ không muốn mang đám người này đến chỗ đó.

“Bên kia thông đến nơi nào?” Phong Hàn đột nhiên hỏi.

“Ngươi nói bên đó?” Cống Bố nhìn về phía góc tối nơi xa, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười giễu cợt: “Khi lần đầu tới đây, ta đã đi xem thử, tận cùng là thâm cốc nằm sâu trong sông băng, cửa ra ở trên vách núi, hoàn toàn là tuyệt cảnh, không ai có thể từ nơi ấy thoát ra ngoài. Khe băng cực lớn này mặc dù xung quanh còn có rất nhiều khe băng khác, nhưng ta khuyên các ngươi đừng nên tùy tiện vào thử. Bị lạc đường trong sông băng

https://thuviensach.vn

cổ rất khó để thoát ra. Hiện tại, chỉ có đào thông nơi này, chúng ta mới có hy vọng sống sót."

Không khí trong khe băng lại một lần nữa ngưng đọng, mọi người mới nãy vẫn còn an tâm nghỉ ngơi sau khi biết mình bị vây hãm, ai cũng không thể ngồi yên được nữa, mập mạp cơ hồ chửi rủa: "Con mẹ nó, chuyện gì thế này, chưa đến được nơi cần đến đã bị giam ở đây! Ta nói tiểu tử dẫn đường, ngươi nếu đã dám chạy vào đây, sẽ không nghĩ tới việc chúng ta bị chôn sống ở trong đi?"

Cống Bố do dự một chút, khó xử đáp: "Tình hình khi ấy, căn bản không còn cách nào khác, ở bên ngoài chúng ta chỉ có thể chờ chết. Chui vào đây, còn có hy vọng sống sót. Hơn nữa, chỗ này, là nơi vô cùng thần kỳ trong truyền thuyết, ta bây giờ đang cầu nguyện nó có thể cho chúng ta thấy một kỳ tích."

"Truyền thuyết gì?" Trần Ngọc cảm thấy hứng thú hỏi.

Cống Bố không biết nhớ tới điều gì, sắc mặt lại có chút khó coi, lạnh lùng nói: "Nơi các người muốn tìm, là niết bàn trong truyền thuyết Tàng tộc chúng ta. Nơi đó – căn bản không thể để người phàm mạo phạm, nếu không sẽ phải chịu trừng phạt."

"Nhưng mấy năm nay, vẫn không ngừng có người lên núi tìm chỗ đó. Có tìm được hay không ta cũng không rõ, dân trong vùng không muốn tìm hiểu. Khi ta còn bé, người già trong thôn đã từng nói, kẻ vô tri tự nhiên sẽ bị sơn thần ngăn trở, chỉ có người được sơn thần chỉ điểm hoặc cao nhân đắc đạo mới cho phép đi vào, bọn họ sẽ được hướng dẫn tìm được đường tắt an toàn bí mật. Về phần các ngươi, lần tuyết lở này hiển nhiên cũng không phải dấu hiệu tốt, ta khuyên các ngươi không nên tiếp tục hành trình nữa."

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc nhíu mày, hỏi thêm: “Đường tắt trong truyền thuyết kia có thực hay không?” Chỉ cần nghĩ đến việc Mã Văn Thanh đang gặp phải nguy hiểm không rõ sống chết, lòng cậu liền như lửa đốt.

Cống Bố liếc Trần Ngọc một cái, thật ra thì hắn đại khái có thể đoán được mục đích của những người này, cho dù đã ngụy trang, bọn họ cùng du khách bình thường hoàn toàn bất đồng. Chẳng qua hắn không hề nghĩ tới đám người này lại dám vọng tưởng đến con đường thần thánh trong truyền thuyết kia, trầm mặc một hồi, Cống Bố mới lên tiếng: “Rất may, có lẽ các ngươi đang đứng trong con đường tắt đó.”

Thấy mọi người hiện lên thần sắc vui mừng, Cống Bố thở dài, nói tiếp: “Thế nhưng, các ngươi cũng thấy, cho dù đây rất có thể là con đường trong truyền thuyết nọ, không ai chỉ điểm cho chúng ta, chúng ta căn bản không tìm được nó.”

Kim lão đại suy tính một lúc, bắt đầu an bài người đào lớp tuyết phủ trên khe băng, bởi vì khe băng khá hẹp, mỗi lần chỉ có thể để hai người đào bới, những người còn lại ở bên cạnh chờ thay ca.

Trần Ngọc trong tâm vừa động, nói: “Chi bằng lưu lại vài người ở chỗ này đào đường ra ngoài, chúng ta qua bên kia xem thử, vạn nhất có thể tìm được lối ra khác, vậy thì không còn gì tốt hơn.”

Kim lão đại cùng mập mạp liếc mắt nhìn nhau, lập tức đồng ý với giả thiết của Trần Ngọc, bởi vì cả hai người đều không muốn trở về thôn trang kia một lần nữa.

Cống Bố bất đắc dĩ, chỉ có thể cùng mọi người chuẩn bị tốt dây thừng và dụng cụ đục băng, cẩn thận dè dặt tiến vào trong. Kim lão đại để lại bốn người ở đây tiếp tục đào bới, cũng đem ngựa và một số vật dụng giao cho bọn họ, dặn bọn họ cho dù đã đào thông, cũng cứ đợi ở chỗ này. Nếu như

https://thuviensach.vn

mọi người tìm được đường ra, trước sẽ vào mộ. Lúc trở lại sẽ tới nơi này hội hợp với bọn họ, sau đó cưỡi ngựa quay về.

Báo con đi một bước trượt một bước, nhưng vẫn cố gắng đi theo bên cạnh Trần Ngọc. Cống Bố đối với tiểu tử theo sát chủ nhân lên núi này sủng ái vô cùng.

Khe băng rất dài, thỉnh thoảng còn có ngã rẽ nhỏ, đèn pin cầm tay cũng chỉ có thể miễn cưỡng soi sáng trong phạm vi ba mươi thước. Trần Ngọc một tay cầm cái đục băng một tay vịn vào Phong Hàn, không mất lớn thời gian đã phải thở hồng hộc.

Báo con không ngừng trượt ngã đã được Trần Ngọc ném tới trên vai Phong Hàn, nếu cứ như vậy, báo con sẽ tụt lại phía sau. Báo con thật sự không hiểu tại sao không được ở trên vai Trần Ngọc, rất ủy khuất mà nhìn cậu.

Đúng lúc ấy, Cống Bố chợt lên tiếng: “Đến rồi.”

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên, cửa động đằng xa có ánh mặt trời chiếu vào, khiến cửa động dẫn đến sông băng gần như trong suốt.

Đợi mọi người tiến đến cửa động, mới hiểu được tuyệt lộ theo như lời Cống Bố nói có nghĩa là gì. Bên ngoài, là một sơn cốc cực đại bao quanh bởi vài tòa tuyết sơn. Mặt trời đang lên đến đỉnh đầu, chiếu rọi sơn cốc nơi nơi là băng này khiến nó dị thường mĩ lệ. Vẻ đẹp mang theo lạnh lẽo và trong suốt lấp lánh đó, khiến cho người ta hô hấp cũng phải dè dặt.

Phía dưới thẳng đứng ngàn thước, tất cả đều là sông băng, băng nhũ, thác băng,.v.v.. cửa động này cũng nằm trên vách băng, căn bản không có khả năng đi xuống. Đáng sợ hơn chính là, trong cốc sâu không lường được, là vô vàn băng nhũ dựng thẳng nhọn hoắt nghiêng về phía trước, nếu ngã xuống tuyệt đối không có đường sống.

https://thuviensach.vn

“Bây giờ các người đã hết hy vọng rồi chứ?” Cống Bố bất đắc dĩ nói, đồng thời hắn chỉ về phía đối diện, “Các ngươi xem, đối diện cũng có sơn động, nếu như đến được sơn động kia, chúng ta có thể dễ dàng tìm thấy niết bàn. Nhưng đường đã bị chặn đứmg, chúng ta nhất định phải vòng qua một ngọn núi khác mới có thể đến được nơi đó.”

Phong Hàn chợt nói: “Không đúng, đường tắt thật ra chính là ở đây.”

Cống Bố sửng sốt, “Không thể nào, ta khuyên ngươi không nên đánh chủ ý nên những khe nhỏ đó. Khe băng trong sông băng cổ rất rắc rối phức tạp, dây dưa rối rắm, đi vào thì có thể không quay ra được nữa.”

Trần Ngọc lập tức mừng rỡ, cậu biết Phong Hàn nhất định không nói nhảm, hỏi: “Ở chỗ nào?”

“Ngay tại phía trước.”

Thấy ánh mắt khó hiểu của mọi người, Phong Hàn đảo mắt nhìn về phía Trần Ngọc, hỏi: “Ngươi tin ta không?”

Trần Ngọc không chút do dự gật đầu.

“Vậy đi cùng ta ra ngoài.” Phong Hàn chỉ ra bên ngoài cửa động.

Trần Ngọc nhìn vách đá bên ngoài cùng băng nhũ hình thù kỳ quái bên dưới ngẩn người, cậu dám khẳng định, cho dù có người định nhảy núi tự sát, cũng tuyệt đối sẽ không chọn một sơn cốc như vậy.

Nhưng Phong Hàn đã bước ra ngoài, tay phải của hắn mạnh mẽ kéo Trần Ngọc. Trần Ngọc nội tâm hoảng hốt, sau đó phát hiện báo con trên vai Phong Hàn toàn thân phát run, nó còn thảm hơn so với Trần Ngọc, báo con sợ độ cao…

https://thuviensach.vn

Trời ạ, Phong Hàn chẳng lẽ bị cái gì đó kích thích? Trần Ngọc liều mạng kéo Phong Hàn, muốn đem Phong Hàn cùng báo con lôi lại, thế nhưng tương quan lực lượng quá lớn, đảo mắt liền bị Phong Hàn kéo bước một bước ra khỏi vách đá. Trong tiếng gió lạnh lẫm liệt của sơn cốc, Trần Ngọc đột nhiên rùng mình, sau đó nhắm mắt lại, đợi chờ cảm giác mất trọng lượng.

Đằng sau vang lên những tiếng kêu sợ hãi, ngay sau đó lại là một mảnh tĩnh lặng.

Qua một hồi lâu, đầu óc trống rỗng của Trần Ngọc mới lấy lại tinh thần, cậu tựa hồ đã xuống đến mặt đất rồi? Trần Ngọc từ từ mở mắt ra, Phong Hàn vẫn như cũ đứng ở trước mặt cậu, tay phải nắm lấy cổ tay của cậu, giọng nói ôn hòa: “Đi theo cước bộ của ta, ngươi chắc đã cảm nhận được, thực sự tồn tại một cây cầu.”

Có như vậy vài giây, Trần Ngọc dưới sự ân cần khó gặp của Phong Hàn bước vài bước, sau đó Trần Ngọc chợt rùng mình một cái, đột nhiên đứng lại.

Nhìn ra xung quanh, hận không thể lập tức ngất đi. Ai… ai tới giải thích cho cậu, tại sao cậu đang đứng giữa không trung?

“Phong, Phong Hàn, đợi đến khi ta ngã xuống, ngươi có thể mang theo ta tránh thoát mấy cây băng nhũ ở đối diện hay không, bị giắt ở trên đó hóng gió hình như không được dễ nhìn cho lắm.” Trần Ngọc run rẩy nhỏ giọng nói.

Sau đó Trần Ngọc nghe thấy tiếng cười khe khẽ của Phong Hàn, Trần Ngọc cảm thấy choáng váng. Mỹ nhân kế, nhất định là mỹ nhân kế!

Lúc này tất cả mọi người ở cửa động đều trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hai người đứng giữa không trung, nhất là Phong Hàn giống như tản bộ

https://thuviensach.vn

ở phía trước, tại đây, trong thế giới trong suốt lạnh lẽo không tiếng động này, thoạt tựa trích tiên.

Cống Bố chợt lớn tiếng hô lên một câu tiếng Tạng, sau đó quỳ xuống.

Kim lão đại cư nhiên cũng có ý niệm muốn quỳ xuống, rốt cuộc vẫn nhịn được, nhưng một thuộc hạ ở đằng sau hắn, phịch một tiếng quỳ ở nơi đó.

"Đây là có chuyện gì?" Mập mạp miễn cưỡng trấn định tâm thần, chợt nhớ lại lời nói của Phong Hàn, đường tắt vẫn luôn ở đây. Hắn đi về vài bước về phía cửa động, một tay kéo Tào Đông, mũi chân hướng ra bên ngoài.

Nhấc lên rồi hạ xuống, mập mạp bất khả tư nghị kêu to: "Kháo, lão Kim, nơi này quả thực có gì đó!"

"Sao lại như vậy?" Trần Ngọc cố gắng ổn định thân thể, sau đó nhìn về phía Phong Hàn.

"Cầu, ở giữa hai cửa động, có một cây cầu. Đây đại khái chính là đường tắt trong truyền thuyết, nhưng do cấu tạo của băng cốc, dưới khúc xạ hoặc phản xạ ánh sáng của các khối băng, khiến cho cây cầu trở thành điểm mù trong mắt mọi người."

Phong Hàn vừa quan sát vừa giải thích, hắn thậm chí còn ngồi xuống thử đo chiều rộng của cây cầu, sau đó lại nói: "Đương nhiên, cầu này làm từ băng, hoàn toàn trong suốt."

Trần Ngọc trừng mắt nhìn, mới có thể miễn cưỡng trông thấy một cây cầu rộng chừng một thước rưỡi gác ở giữa hai cửa động, nhưng chỉ cần cậu không nhập tâm, cầu kia đã biến mất. Đây đến tột cùng là do tạo hóa hay có bàn tay của con người tác động, chẳng lẽ những băng nhũ kia cũng do cổ nhân sắp đặt?

https://thuviensach.vn

“Đã có đường, chúng ta mau đi qua thôi.” Trần Ngọc cảm thấy có chút kinh hãi đảm chiến.

Phong Hàn đứng dậy, quay đầu lại nói một tiếng với đám người Kim lão đại, dìu Trần Ngọc đi về phía đối diện.

-END84

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 85

Trần Ngọc gắt gao nắm lấy cánh tay của Phong Hàn đến tận đầu bên kia, thở phào một hơi đồng thời cảm thấy cả người đã ướt đẫm mồ hôi. Tư vị được làm thần tiên, sung sướng quái gì, tựa vào trên vách băng mà oán trách, Trần Ngọc nhìn băng cốc thật sâu phía dưới vẫn có chút nhũn hết cả chân.

Phong Hàn mang theo tiếu ý thấy Trần Ngọc còn chưa hết khẩn trương, lấy tay vỗ vỗ bả vai cậu, mới quay lại. Những người ở đối diện muốn qua cầu vẫn còn có chút nguy hiểm. Đợi đến khi Phong Hàn lấy một sợi dây thừng cố định ở hai bên cây cầu, họ mới thật cẩn thận đi qua, hơn nữa mỗi lẫn trên cầu nhiều nhất chỉ được đi ba người.

Báo con cùng Trần Ngọc lòng vẫn còn sợ hãi nhìn mọi người giống như biểu diễn xiếc đi dây trên không, phát hiện họ còn bi thảm hơn so với mình, Phong Hàn cũng không có hứng thú giúp đỡ bọn họ. Sợi dây mặc dù có tác dụng giữ an toàn và làm tay vịn, nhưng ở giữa không trung chuyển động, hoàn toàn không tạo cho người ta cảm giác an toàn.

Ngay cả Kim lão đại và mập mạp khi đến được đầu bên đây cũng lộ ra vẻ mặt nhẽ nhõm. Còn Tào Đông thì đang run lẩy bẩy đứng trên cầu, trời rất lạnh, nhưng mặt hắn mồ hôi chảy như mưa, hắn quá khẩn trương.

Lúc Cống Bố đi cuối cùng định nhắc nhở hắn chú ý, Tào Đông bỗng trượt chân.

“Nắm chặt sợi dây!” Cống Bố hét lên.

https://thuviensach.vn

Tào Đông từ mặt cầu băng trượt ra ngoài, trong khoảnh khắc đó, hắn theo bản năng nắm chặt dây thừng, may mắn sợi dây rất bền chắc, được cố định chặt chẽ, Tào Đông mặc dù trượt ra ngoài mặt cầu, nhưng vẫn treo ngược trên sợi dây.

Sợi dây lay động khiến cho hai người khác trên cầu cũng bị ảnh hưởng. Tiểu Lâm phía trước Tào Đông hét lên một tiếng, cũng trượt ra ngoài, giống như Tào Đông treo trên sợi dây. Chỉ có Cống Bố lập tức khuỵu xuống, cố gắng ổn định thân hình.

“Mau, đừng lên cầu nữa, trực tiếp bò qua, dây thừng không chịu được nữa!”Thấy Tào Đông bị dọa sợ đến há miệng run rẩy nghĩ muốn lên cầu, nhưng mấy lần cũng không thành công, mập mạp la lớn.

Tiểu Lâm và Tào Đông vừa nãy bị dọa cho bối rối, chỉ muốn tìm cách trở về trên cầu, lúc này nghe thấy lời của mập mạp, nhất thời đều cố gắng bò về phía cửa động. Tiểu Lâm gần đó nhất, không tới mấy bước liền được những người canh giữ ở cửa động lôi vào. Tào Đông nhát gan, đèn pin hắn giắt ngang hông đến nửa đường thì rớt xuống, lúc ấy hắn sợ đến cơ hồ thoát lực. Cũng may ý chí cầu sinh của con người rất cường đại, cộng với Cống Bố ở phía sau rống to không sao cả, khiến cho hắn tăng tốc độ.

Đợi đến khi Tào Đông ngồi trên mặt đất trước động băng, hắn chỉ lo há mồm thở dốc, không đứng lên nổi, bị Kim lão đại mắng đôi câu không có tiền đồ.

Khi Cống Bố vào được sơn động rồi, Phong Hàn lại đi tới, thu hồi sợi dây.

Tất cả mọi người mãnh liệt yêu cầu ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, ban nãy bọn họ đi nửa ngày mới tới được đây, đầu tiên là vui mừng khi tìm thấy đường, sau đó là kinh sợ khi qua cầu, hiện tại cũng có chút không buồn nhúc nhích.

https://thuviensach.vn

Kim lão đại liếc nhìn Phong Hàn, thấy hắn không có ý phản đối, liền gật đầu. Lập tức, có người bắt đầu nấu cơm, nấu nước.

Nghĩ ngơi được một lúc, Trần Ngọc lấy lại tinh thần, bật đèn pin soi rọi vách băng bốn phía. Cửa động có ánh mặt trời, nhưng vừa vào bên trong, thì lại tối như hũ nút.

Đèn pin cầm tay của cậu khựng lại, vách băng đối diện Trần Ngọc có một bộ thi thể khô kiệt, khuôn mặt nhăn nhúm, sắc da xanh thẫm, nơi lẽ ra là đôi mắt chỉ còn hai động đen nhỏ, Trần Ngọc mới đầu là kinh ngạc người này sao lại xấu xí như vậy, kết quả càng nhìn càng giật mình, cái này chẳng lẽ cũng coi là loài người?

Đang muốn gọi Phong Hàn sang đây xem, đèn pin chiếu tới thân ảnh một người. Trần Ngọc nhất thời cứng còng, nơi tầng băng sâu nhất, có một người cao gầy nằm ở nơi cao hơn nửa thước, khác hẳn với tư thế đứng thẳng của những người chung quanh, an nhàn giống như đang ngủ say. Trường sam màu đen, mặt trắng như ngọc. Mặc dù không thấy rõ mặt, nhưng Trần Ngọc biết rõ hắn là ai!

Trần Ngọc cũng không hiểu tại sao cách xa như vậy, cậu vẫn có thể khẳng định điều đó, nhưng cậu biết chắc, đây chính là người áo đen có gút mắc với Phong Hàn, là người áo đen trong bức họa phía sau lá thư "hắn" để lại cho cậu.

Tại sao hắn lại ở chỗ này, chẳng lẽ hắn đã chết rồi ư? Hắn làm cách nào vào đây? Không đúng, không đúng, nơi này có sông băng cổ, đã đóng băng không biết bao nhiêu năm, độ sâu như vậy không thể nào là gần đây mới vào. Nếu thế, điều này nói lên cái gì?

Đầu óc Trần Ngọc hỗn loạn, đèn pin trong tay cậu chợt rơi xuống.

Tiếp đó, một cánh tay túm chặt lấy cậu, thanh âm của Phong Hàn gần trong gang tấc: "Ngươi sao vậy?"

https://thuviensach.vn

Tim Trần Ngọc đập cực nhanh, cho dù không thấy rõ, cậu cũng cảm giác được, Phong Hàn đang thân thiết nhìn cậu, nhưng cậu không dám nói rõ nguyên nhân, cậu sợ trên người người áo đen bị giam trong băng này sẽ cất giấu tất cả bí mật về cậu.

Không, cậu không muốn trông thấy vẻ mặt khi đó của Phong Hàn, tuyệt đối không muốn. Bây giờ ít nhất Phong Hàn còn quan tâm đến cậu, phải cố gắng kéo dài thời gian này, cho dù hắn vẫn đối đãi với cậu như tế phẩm.

“Bên kia, băng bên kia tựa hồ có gì đó không đúng.” Trần Ngọc khó khăn nói, lúc này, đèn pin nằm trên mặt đất, chiếu thẳng vào vách băng đối diện.

Phong Hàn giúp cậu đứng dậy, cầm lên đèn pin mắt sói, quét về phía đối diện: “Quả thật có thứ gì đó.” Đi được hai bước, Phong Hàn quay đầu nhìn Trần Ngọc, trấn định mà rõ ràng: “Thật ra ngươi không cần thiết phải sợ như vậy, chỉ cần có ta ở đây, ngươi sẽ không sao cả.”

Trần Ngọc nhẹ nhàng cười rộ lên: “Ta hy vọng đến lúc đó, ngươi sẽ vẫn nhớ lời cam đoan này.”

“Đúng vậy, bởi vì ngươi quá yếu, ta phải tùy thời nhớ bảo vệ ngươi.” Phong Hàn hết sức tùy ý mà oán trách theo thói quen, sau đó đi tới trước vách băng, bắt đầu quan sát sông băng cổ trước mặt.

“Là tranh.” Phong Hàn cau mày nói. Sâu nửa thước trong tầng băng, lại có bích họa màu sắc rực rỡ, không biết là ai đã khắc nó lên băng, còn tô điểm cho nó diễm lệ đến vậy. Bởi vì đặc thù ảo cảnh của nơi này, màu sắc và hoa văn như bị đóng băng, được bảo tồn tốt hơn so với trong cổ mộ.

Trần Ngọc đối với loại vật này cảm thấy hứng thú nhất, trên đất một nhóm người cũng vây sang đây quan sát bức tranh màu bên trong.

https://thuviensach.vn

Bức họa thứ nhất là một nữ vương ngồi trên bảo tọa, đưa tay về phía trước mặt mười tám dũng sĩ cưỡi ngựa.

Mọi người theo vách băng tiến về phía trước, bức họa thứ hai liền xuất hiện.

Bức họa thứ hai là cảnh mười tám vị dũng sĩ chia ra đi về những phía khác nhau, xung quang đều đi theo không ít binh lính hoặc dân chúng.

Bức họa thứ ba miêu tả một vị dũng sĩ mang theo thần dân đến một nơi có đồng cỏ và nguồn nước tốt tươi, dũng sĩ thành vua, nơi đây súc vật thành đoàn, đất đai phì nhiêu, bách tính an cư.

Bức thứ tư, vua cùng thần dân cử hành nghi thức đại tế tự trọng đại, chính giữa có một người giống như Vu sư mặc y phục diễm lệ khiêu vũ, sau đó dâng lên vô số súc vật bị giết. Những súc vật kia được đặt trước một cửa động khổng lồ.

Trên bức họa thứ năm, vua mang theo mấy người tiến vào sơn động.

Trần Ngọc nhìn lướt qua, trong lòng chợt động, lôi kéo Phong Hàn trực tiếp chạy về phía bức tiếp theo, quả nhiên, ở nơi này, vị vua sau khi ra khỏi động bắt đầu chinh phạt các tiểu quốc xung quanh, trên chiến trường một mảnh kim quang, địch rối rít bại lui, giống như có thần đang trợ giúp ngài.

Bức tranh cuối cùng, vua ngồi ở vương tọa trên lưng voi, con dân cùng xứ thần các tiểu quốc phái tới đều quỳ xuống tham bái. Mà điểm cuối con đường, chính là sơn động kia.

Ngoài ra, bên dưới mỗi bức tranh, đều có một ít chữ viết kỳ quái.

“Viết gì vậy nhỉ?” Kim lão đại quay đầu hỏi, hắn vốn là định hỏi Tào Đông đối với mấy cái này tướng đối hiểu rõ nhất, nhưng tên kia chân

https://thuviensach.vn

nhuyễn, hiện tại còn chưa xem hết mất bức phía trước.

Trần Ngọc nhíu nhíu mày, nói: “Chữ bên trên ta không nhận ra, nhưng, căn cứ vào nội dung của bích họa, có lẽ nhắc đến một trong những vương quốc cổ xưa nhất ở Tây Tạng, bức thứ nhất khuếch đại việc quân quyền thần thụ, nữ vương đem quyền lực phân chia cho mười tám người, nói cách khác, sẽ xuất hiện mười tám vị vua. Tiếp đó, một vị vua trong số đó tới phụ cận nơi này, chinh phục các tiểu quốc xung quanh.”

Ngừng một lát, Trần Ngọc nhìn bức họa thứ sáu mấy giây, không chắc chắn nói: “Bức tranh này nói lên vua tế bái sơn động ban cho vua sức mạnh, sau đó đại hoạch toàn thắng, có thể đôi chút thổi phồng. Mà bức tranh cuối cùng này, trên vương quan của vua có một con chim màu vàng, căn cứ vào điểm đó, ta phỏng đoán, trên bích họa chính là Tượng Hùng vương triều thống trị Tây Tạng rất lâu trước đây. Tượng Hùng vương triều là vương triều huy hoàng nhất trên cao nguyên Tây Tạng, có chữ viết của mình sớm nhất, dân số đông đảo. Bọn họ sùng bái chim đại bàng, hai chữ Tượng Hùng mang nghĩa chim đại bàng dưới đất.”

“Ta nghĩ, ngươi nói đúng, ở đây có điêu khắc chim đại bàng.” Mập mạp đi tuốt đằng trước đột nhiên lên tiếng.

Mập mạp đang đứng cách đó hai thước, phía đối diện, sâu nửa thước bên trong có một con đại điểu khắc bằng băng. Nói xong, mập mạp đi tới, chiếu đèn pin lên, khi Trần Ngọc bắt đầu khẩn trương, mập mạp quay trở về: “Bên kia không có gì cả.”

Xem hết bích họa, mọi người lại bắt đầu theo khe băng tiến về phía trước, khác với nơi vừa rồi, ở đây tựa hồ càng thêm rộng rãi, giống như đã được con người tu chỉnh qua.

Từ lúc qua cầu, có thể nhận ra Trần Ngọc rất mất tinh thần, Phong Hàn một mực ở bên cạnh dìu Trần Ngọc.

https://thuviensach.vn

Khi chạng vạng, mọi người rốt cuộc ra khỏi khe băng, sau đó ai nấy khiếp sợ nhìn về phía trước.

Bao quanh bởi tuyết sơn và sông băng, cư nhiên có một ốc đảo.

Cây cối um tùm, hoa tươi khắp chốn, dưới ánh mặt trời le lói, toát lên mỹ cảm không thật. Hơn nữa, bên ngoài đám cây cối thưa thớt đó, còn có thể thấy không ít lều trại.

Điều này nói rõ, nơi này có người sinh sống. Niết bàn sâu trong núi tuyết, Trần Ngọc lóe lên ý nghĩ như vậy.

Nơi đây thật sự giống như thiên đường.

Lúc này, sắc mặt Cống Bố thay đổi, hắn chợt nói: “Đó chính là nơi các ngươi muốn tìm, còn nhớ, chúng ta đã nói trước với nhau, đến nơi rồi ta lập tức sẽ rời đi. Các ngươi tự mình qua, ta phải —”

Đúng lúc ấy thì ở phía sau, bỗng truyền tới thanh âm ngọt ngào của một cô gái: “Di, các ngươi từ đâu tới? Sao có thể từ con đường hành hương của chúng ta đến được đây?”

Tất cả mọi người đều sửng sốt, lúc này mới phát hiện, từ trong một khe băng có hai người vừa xuất hiện, đi ở đằng trước là một thiếu nữ mặc áo choàng tộc Tạng, cao gầy xinh đẹp, bím tóc rất dài, chính là cô ấy lên tiếng hỏi.

Kim lão đại híp mắt nhìn thiếu nữ cùng tiểu tử phía sau cô ta, khách khí đáp: “Chúng ta từ bên ngoài tới đây du lịch cùng hành hương, đến gần chỗ này thì lạc đường.”

Thiếu nữ sủng sốt, khanh khách nở nụ cười, như ánh mặt trời rực rỡ mà chói mắt: “Các ngươi lạc đường mà có thể lạc đến tận thánh địa, nếu đã tới, liền theo chúng ta trở về thôn, nghỉ ngơi một đêm đi.”

https://thuviensach.vn

Đám người Kim lão đại chỉ ước thiếu nữ nói như vậy, bèn lập tức đồng ý.

Trần Ngọc đi vài bước, phát hiện sắc mặt Cống Bố khó coi đến cực điểm, tay gắt gao siết thành nắm đấm, Trần Ngọc không hiểu, nhưng vẫn vỗ vai Cống Bố, thấp giọng nói: “Bảo trọng.”

Đi chưa được hai bước, thiếu nữ dẫn đường phía trước chợt xoay người, hướng ra sau lên tiếng: “Vị bằng hữu kia nếu đã tới nơi này, coi như thiên thần ban cho duyên phận, chi bằng hãy đi cùng mọi người.”

Mọi người quay đầu lại, nhận ra thiếu nữ là đang nói với Cống Bố.

Cống Bố cúi đầu không thấy rõ vẻ mặt, do dự thật lâu, rốt cuộc cất bước tiến lên phía trước, theo tới.

Trần Ngọc thật ra thì thở phào nhẹ nhõm, trên đường trở về, nếu như có Cống Bố, sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Thiếu nữ đối với vùng này rất tinh tường, mang theo mọi người đi thẳng vào nơi sâu nhất trong rừng cây. Đi ước chừng một canh giờ, mới tới một nơi hết sức trống trải trong rừng, có mấy chục tòa lều ở đó. Đến gần, bên trong truyền đến tiếng chó sủa, còn thoang thoảng mùi thơm của thức ăn.

Thiếu nữ cười nói: “Đây chính là nơi ở của bộ tộc chúng ta, mọi người hiện tại ở chỗ này nghĩ ngơi một đêm, ngày mai lại đến triều bái thánh địa.”

Thiếu nữ cùng tiểu tử bên người cô nhiệt tình vì bọn họ thu xếp lều trại, nơi đây dân Tạng rất chất phác, hiểu rõ tình hình, lập tức vì những người này dọn ra hai tòa lều.

Kim lão đại nói cảm ơn với thiếu nữ: “Hôm nay đã làm phiên cô rồi, thức ăn tự chúng ta chuẩn bị là được.”

https://thuviensach.vn

Thiếu nữ cười đáp: “Cũng tốt, như vậy tối nay nghĩ ngơi cho tốt, sang mai các ngươi có thể lên đường.”

Nói xong kéo tay tiểu tử lui ra ngoài, Kim lão đại nói: “Mới đến, chúng ta cái gì cũng không biết, ăn đồ của mình vẫn an toàn hơn, còn nữa, tối nay an bài nhiều người gác đêm.”

Ăn xong cơm tối, bởi vì cả ngày vừa lạnh vừa đói, đại đa số mọi người đều chui vào túi ngủ từ sớm. Trần Ngọc vì suy nghĩ những thứ nhìn thấy ngày hôm nay cùng chuyện của Mã Văn Thanh, nên mất ngủ. Sau đó dứt khoát ngồi dậy, đến bên cạnh bếp lửa. Báo con mơ hồ dùng móng vuốt gắt gao túm lấy quần áo của Trần Ngọc, bị lôi theo, được Trần Ngọc ôm vào trong ngực, vẫn ngủ rất say.

Gác đêm là Cống Bố, Cống Bố chủ động xin được gác đầu tiên, Trần Ngọc nói chuyện câu được câu chăng. Khi Trần Ngọc đang ngắm nhìn ngọn lửa đến xuất thần, chợt nghe thấy Cống Bố ở bên tai vô cùng thấp giọng nói: “Không nên tin bất luận kẻ nào.”

Trần Ngọc chợt nhớ đến lời nhắn trong cuốn nhật kí bìa đen, giật mình, ngẩng đầu nhìn Cống Bố.

Cống Bố cúi đầu, sắc mặt khó coi giống như lúc trong thấy chốn này, Trần Ngọc rất thắc mắc tại sao hắn lại bài xích nơi này như vậy.

Sau đó, Trần Ngọc phát hiện tay Cống Bố khẽ run rẩy, hắn đang sợ hãi.

-END85-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 86

Thấy một nam nhân như Cống Bố lại tỏ ra sợ hãi như vậy, chân mày Trần Ngọc cau chặt, nhất định có vấn đề. Lúc Trần Ngọc còn đang suy nghĩ làm cách nào để hỏi hắn, cậu đột nhiên cảm thấy gáy phát lạnh, như có linh cảm, Trần Ngọc chợt quay đầu lại, lập tức thấy hai người đứng phía sau mình. Là thiếu nữ hôm nay dẫn bọn cậu tới đây cùng đồng bạn, hơn nửa đêm lặng yên không một tiếng động đứng sau lưng cậu, Trần Ngọc sợ hết hồn, đồng thời sự nghi ngờ trong lòng càng tăng, quét mắt nhìn xung quanh, cuối cùng bất động thanh sắc hỏi: “Cô Ương Kim có việc gì sao?”

Thấy Trần Ngọc quay đầu lại, thiếu nữ bên phải lộ ra khuôn mặt tươi cười, lấy một cái hũ từ sau lưng ra, thấp giọng nói: “A gia chúng ta mới vừa nấu xong súp, mặc dù đã muộn, vừa vặn đến lúc gác đêm nên đưa qua, không ngờ tiểu ca vẫn còn thức.”

Trần Ngọc liếc nhìn Cống Bố cứng ngắc người phía đối diện một cái, tự mình cười hì hì nhận lấy, “Đúng lúc, hai chúng ta nói chuyện phiếm, cũng hơi đói bụng, cám ơn cô Ương Kim.”

Trần Ngọc nói chuyện không lâu, báo con trong ngực cậu uốn éo một chút, hếch lỗ mũi ngửi ngửi, nhưng hai mắt vẫn không buồn mở, chỉ đưa móng vuốt đè lên nắp hũ bày tỏ quyền chiếm giữ, rồi đem mặt chôn trong ngực Trần Ngọc tiếp tục ngủ.

Ương Kim cùng chàng trai người Tạng mang theo nụ cười nhìn liếc qua những người trong lều một chút, chúc ngủ ngon rồi rời đi.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc đem cửa lều đóng lại, còn chưa trở lại bên lò sưởi, Cống Bố đã bước nhanh tới, khàn khàn nói: “Đưa cái hũ cho ta.”

Trần Ngọc lắc đầu, đem thứ trong hũ cẩn thận đổ vào thùng rác đặt ở góc lều, cậu thậm chí còn vứt mấy thứ linh tinh lên phía trên, che đậy hành động lãng phí lương phực của mình.

Cống Bố đứng ở nơi đó, ánh mắt phức tạp nhìn Trần Ngọc.

Trần Ngọc cười cười, nhẹ nhàng lên tiếng: “Chỗ này không thể so với thôn dưới chân núi, mới đến, nên có tâm phòng bị kẻ khác.”

Cống Bố rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, lại ngồi xuống, mặc cho Trần Ngọc hỏi gì đi nữa cũng không chịu trả lời, chỉ nhìn chăm chú vào ngọn lửa lúc sáng lúc tối đến ngẩn người, cuối cùng lẩm bẩm nói: “Có lẽ đây chính là do thần vận mệnh điều khiển…”

Vận mệnh? Trần Ngọc chợt nhớ tới cuốn bút ký bìa đen kia. Trước lúc lấy ra, Trần Ngọc có phần chột dạ ngẩng đầu, nhìn thử Phong Hàn đang nhắm mắt nghỉ ngơi. Sau đó Trần Ngọc phát hiện trên khuôn mặt vô cùng hoàn mỹ của hắn, lông mi giật giật. Khi Trần Ngọc bắt đầu khẽ nguyền rủa, Phong Hàn đã không nhịn được nữa mở mắt ra nhìn về phía cậu, “Chuyện gì?”

Đây là cái loại trực giác chết tiệt gì mà mới đưa mắt nhìn một lát cũng có thể tỉnh lại!

Trần Ngọc thậm chí còn hoài nghi dã thú trong nhà thật ra không chỉ có một mình báo con, nghĩ thì nghĩ như vậy, trên mặt Trần Ngọc lại cực kỳ ôn hòa vô tội cười cười: “Không có gì, ngươi ngủ trước đi, ta chỉ là – muốn ăn một chút.”

Đúng, đó là một lý do tốt. Sau đó, Trần Ngọc liền nhận ra lỗ tai báo con giật một cái, thân thể tròn vo cố gắng trở mình, thuận tiện ở trên đùi

https://thuviensach.vn

cậu duỗi duỗi thắt lưng, uốn éo ngồi dậy, vừa há to mồm ngáp vừa dùng đầu húc húc cánh tay Trần Ngọc. Ý bảo nếu như muốn ăn cái gì, nhất định phải mang nó theo.

Kháo a, lại thêm đứa nữa! Thằng nhỏ này đại khái nghe hiểu được tất cả những câu có quan hệ với việc ăn uống.

Sau đó Trần Ngọc cúi đầu liếc mắt nhìn báo con, ngẩng đầu nói: "Ngươi xem, Tiểu Mập cũng muốn ăn."

Phong Hàn sau khi xác định người nhà mình đến hơn nửa đêm còn mò đi ăn không có gì nguy hiểm, hai mắt liền nhắm lại.

Trần Ngọc đợi một hồi lâu, mới đút cho báo con một chén nước, dưới ánh mắt ủy khuất phảng phất như bị lừa gạt tình cảm của báo con, cậu len lén lấy cuốn bút kí ra.

Nhẹ nhàng lật giở từng tờ, Trần Ngọc đọc tiếp chỗ lần trước, thấy: tận lực mang nhiều thức ăn nước uống, chuẩn bị nhiều nến. Sau khi đến đó, đầu tiên nhớ đem chốt mở trên cửa khóa lại, nếu không, tuyệt đối không thể vào động.

Nơi bọn họ muốn đến là một sơn động? Trần Ngọc nhíu nhíu mày, thấy mặt sau không nhắc nhở chuẩn bị thêm đồ vật gì, liền đóng bút ký lại. Thức ăn nước uống bọn họ mang theo rất nhiều, nhưng chỉ chuẩn bị một bao nến, mỗi bao có 6 cây, thật ra cậu cảm thấy như vậy là đủ rồi, dù sao còn có đèn pin mắt sói cùng vô số pin dự phòng, thanh ánh sáng lạnh, …

Nhưng xuất phát từ một lý do nào đó, cậu tin tưởng những lời trong cuốn bút kỳ này, nhất định có nguyên nhân của nó. Trần Ngọc suy nghĩ một chút, đứng lên đi ra ngoài căn lều.

Đợi khi cậu quay trở lại, phát hiện Cống Bố đang kinh ngạc không ngừng theo dõi cậu.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc giơ giơ bó nến mỡ bò lớn trong tay lên, nói: “Ta đi đổi lấy một chút nến với họ.”

Cống Bố bước nhanh tới, giúp Trần Ngọc đóng lại cửa lều, mới nhỏ giọng nói: “Về sau đừng nên đi một mình, ngươi có thể bảo ta theo cùng.” Chần chờ một chút, Cống Bố lại tiếp: “Ngươi cẩn thận quá, sao đổi nhiều như vậy?”

Trần Ngọc cười cười, đem đống nến đó nhét vào trong balô, khi cậu kéo khoá đóng lại, chiều dài balô của cậu đã tăng lên không ít.

Xử lý xong hết thảy, Trần Ngọc lại ngồi bên cạnh bếp lửa, cảm thấy mình vẫn nên mở bút ký ra xem một chút, hơn nữa còn có nhiều vấn đề muốn hỏi Cống Bố, nhưng mí mắt càng ngày càng nặng, tấm thảm ấp áp bên cạnh vô cùng mê người. Trần Ngọc đứng dậy, nơi này cách túi ngủ bên kia của Phong Hàn cũng không xa, giây tiếp theo cậu liền ngã xuống tấm thảm.

…

Ngày thứ hai, Trần Ngọc cảm thấy cả người lạnh lẽo, chỉ có ngực là nóng hầm hập, sau đó, thứ trong ngực giật giật, rồi mặt Trần Ngọc nóng lên.

Trần Ngọc lập tức mở mắt ra, báo con đang nằm bên cạnh cậu, dùng đầu lưỡi thô nhám cố gắng liếm mặt cậu.

Trần Ngọc đẩy cái đầu bóng loáng của báo con ra, lấy tay lau nước miếng trên mặt, thằng nhóc này chẳng lẽ thay thế đồng hồ báo thức?

Gãi gãi cái đầu tổ quạ, Trần Ngọc mới phát hiện, mìn ngủ trên thảm dưới đất, Cống Bố cũng ngủ cách đó không xa, trong lều không ai tỉnh cả.

https://thuviensach.vn

Người gác đêm đâu? Trần Ngọc vội quan sát khắp nơi, chỉ có cậu và Cống Bố ở gần bếp lửa, thấy người gác đêm thứ hai căn bản không có dấu hiệu đã thay. Do không ai trông, lửa đã tắt, chả trách Trần Ngọc lại cảm thấy lạnh.

Có lẽ tất cả mọi người đều mệt mỏi, cũng may không xảy ra chuyện gì.

Trần Ngọc vừa định thở hắt ra, chợt phát hiện, Phong Hàn không thấy đâu, ngay cả túi ngủ của hắn cũng biến mất.

Sao có thể chứ?! Trần Ngọc nhảy dựng, tìm một vòng quanh lều. Trong lều không lớn, chỉ có bảy người ngủ ở đây, ít đi một người sẽ biết ngay, Phong Hàn thật sự không có mặt.

Trần Ngọc nóng vội, đánh thức Cống Bố, nói đơn giản tình hình, sau đó bảo hắn gọi những người khác dậy, còn cậu đi tìm Phong Hàn trước. Cậu nhấc chân chạy tới lều bên cạnh, có lẽ ngày hôm qua quá mệt mỏi, cậu cảm thấy chân hơi nhuyễn, đi đứng lảo đảo.

Ra khỏi lều, Trần Ngọc mới phát hiện mặt trời đã lên rất cao. Bộ tộc này có chừng hơn hai chục đỉnh lều, xây dựng trên một mảnh đất vô cùng trống trải giữa rừng cây, hiện tại yên tĩnh không có lấy một bóng người. Ngay cả rừng cây xung quanh chỗ đất trống, cũng an tĩnh dị thường.

Đến lúc này, không thể nào tất cả mọi người đều chưa dậy. Trần Ngọc nhíu nhíu mày, kêu to mấy tiếng Phong Hàn, ánh mắt chăm chú nhìn bốn phía, nắm chặt khẩu súng đã mở chốt bảo hiểm. Toàn bộ bộ lạc vẫn còn im ắng, thậm chí rừng cây cũng không thấy có cơn gió nào thổi qua. Buổi sáng ở nơi này ánh mặt trời cho dù tươi đẹp, nhưng Trần Ngọc đột nhiên cảm thấy toàn thân rét run.

Lúc này, cậu chú ý tới cửa căn lều đối diện từ từ nhấc lên, Trần Ngọc cảm giác tốc độ tim đập thay đổi, tay cầm súng dùng sức hơn chút.

https://thuviensach.vn

Phía sau lều chui ra một người đầu tóc rũ rượi y như Trần Ngọc, người nọ nhìn về phía Trần Ngọc, sau đó kêu to lên: “Tiểu Trần Ngọc? Sao ngươi lại ở đây?” Bởi vì kinh ngạc quá độ, thanh âm của hắn có chút biến điệu.

Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm, cười rộ lên, lên tiếng chào hỏi với người đối diện: “Yoh, Mã gia, đã lâu không gặp.”

“Bà mẹ nó, không phải đã nói với tiểu tử ngươi, ngàn vạn lần đừng đến đây, ngươi rắp tâm tới để tăng thêm phiền phức cho ta đi. Vốn đã lo lắng đủ thứ, giờ lại phải phân tâm chiếu cố ngươi nữa.” Lời oán trách nhưng lại dùng giọng nói vui sướng để biểu đạt, Mã Văn Thanh xông tới, hung hăng ôm lấy Trần Ngọc.

Vô luận như thế nào, Mã Văn Thanh thấy Trần Ngọc, vẫn là vạn phần mừng rỡ.

Tiếng nói cười hoan hỷ của hai người sau mấy ngày gặp lại, đã đánh thức mọi người đang ngủ say. Tiếp đó, trong bốn năm cái lều đi ra không ít người.

Không khí nhanh chóng biến chuyển, Trần Ngọc liếc mắt một cái, chào hỏi với người đứng sau lưng Mã Văn Thanh: “Mã thúc.”

Phụ thân của Mã Văn Thanh, đương gia của Mã gia-Mã Liệt. Dường như người Mã gia khi đặt tên đều bao hàm kỳ vọng của bậc cha chú, Văn Thanh có ý nghĩa là người thanh niên có học thức, rõ ràng, Mã gia gia kỳ vọng rất lớn.

Mã Liệt cười cười vỗ vỗ bả vai Trần Ngọc, sau đó dùng ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Kim lão đại mới bước ra khỏi lều. Sau lưng Mã Liệt còn chạy ra một vị tiểu cô nương, vừa trông thấy Trần Ngọc liền toét miệng cười, đang định chạy tới, nhưng bất chợt như nhớ ra điều gì, thở phì phì đứng lại.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc thấy sắc mặt Kim lão đại giống như bị chịu oan ức, trước khi hắn mở miệng, đã lên tiếng trước: “Kim lão đại, hai ngày sống chung với nhau, ta hiểu được thái độ làm người của ngươi. Nhưng cũng giống như vậy, ta tin tưởng vào Mã gia, bên trong chuyện này, nói không chừng có hiểu lầm gì đó. Ta thấy chúng ta đem mọi chuyện làm sáng tỏ, tránh tổn thất hòa khí.” Hai ngày nay, Trần Ngọc quan sát, Kim lão đại mặc dù tính tình nóng nẩy, nhưng cẩn trọng, chuyện đặt điều cho người khác, tuyệt đối không phải chủ ý của hắn.

Mã Liệt cùng Kim lão đại đều là tinh anh, tình huống hiện tại, ai động thủ cũng chưa chắc chiếm được tiện nghi, ý bảo thủ hạ trước đừng động.

Ngày vào lúc này, chợt vang lên một tiếng súng, viên đạn sượt qua cánh tay Trần Ngọc. Mã gia mọi người nhanh chóng giương súng lên, cùng thời điểm, Kim gia cũng thực hiện hành động tương tự.

Sau đó, phía sau Kim gia truyền đến thanh âm vặn vẹo, một tráng hán khỏe mạnh bị một thanh niên như con khỉ ốm ấn xuống mặt đất, đồng thời, thanh niên đó nói: “Kim lão đại, A Tùng không đợi ngài chỉ thị đã tự mình nổ súng.”

Kim lão đại liền biến sắc, thu hồi súng, chắp tay với Ma: “Mã gia, xem ra nội bộ Kim gia chúng ta xảy ra chút vấn đề, quả thật có thể có hiểu lầm, lát nữa chúng ta sẽ nói chi tiết sau.” Kim lão đại là người hiểu chuyện, ban nãy nếu không phải khỉ ốm làm chệch hướng viên đạn của A Tùng, hôm nay hai nhà khẳng định đấu đến người chết ta sống.

“Lão Đại! Ngài tại sao không để cho ta nổ súng, Mã gia bọn họ khinh người quá đáng, người của chúng ta còn chưa thấy trở về, hiện tại gặp mặt, ngay cả động thủ cũng không dám, lẽ nào Kim gia chúng ta chịu để yên như vậy sao?” A Tùng bị khỉ ốm đè ép, vẫn vùng vẫy kêu la.

https://thuviensach.vn

Kim lão đại mấy bước đi tới, nhấc chân liền đá A Tùng lăn lộn mấy vòng, trực tiếp đem người từ bên cạnh lều đá ra ngoài.

Kim lão đại sắc mặt âm trầm, nhìn chằm chằm A Tùng từ từ hỏi: "Ngươi thật nghĩ có thể tùy tiện bát nháo trước mặt lão tử? Người của Kim gia chưa trở lại, người của Mã gia chẳng lẽ sẽ trở lại? A Tùng, ngươi tới cũng đã được hai năm, ta đối với ngươi luôn luôn không tệ, không biết lần này nhà nào đứng sau lưng ngươi?"

Thấy hắn trừng mắt không đáp, liền mở chốt bảo hiểm trên súng, Kim lão đại vẫn như cũ không nhanh không chậm nói: "A Tùng, ngươi biết thủ đoạn của ta, bây giờ mà nói, ta không trách ngươi, ngươi muốn đi thì đi. Ta sẽ hiểu."

A Tùng cắn răng, giẫy dụa đứng lên.

Nếu như hắn muốn chạy, Kim lão đại sớm sẽ nổ súng. Thế nhưng, A Tùng lại không động.

Ý định ban đầu của hắn đúng là muốn chạy, hắn hiểu Kim lão đại, tuyệt đối sẽ không tha cho hắn. Chỉ cần có thể chạy ra sau lều, hắn còn hy vọng sống sót.

Nhưng khi hắn chuẩn bị cất bước, lại hoảng sợ phát hiện chân không nhấc lên nổi. Đợi lúc hắn cúi đầu xuống, mới nhận ra hai chân hắn đã biến mất, nói chính xác là ngập dưới nền đất, A Tùng lập tức la hoảng lên, sau đó ngẩng đầu thất kinh hét về phía bên này: "Cứu ta với! Cứu ta với!"

Mọi chuyện xảy ra ngoài ý muốn khiến cho tất cả mọi người lấy làm kinh hãi, Trần Ngọc cúi đầu nhìn, có gì đó không đúng, bọn họ hiện tại đang đứng trên chăn nỉ cạnh lều, chân không tiếp xúc với mặt đất. Nhưng từ lúc nãy cậu đi bộ đã cảm thấy mềm nhũn, hơn nữa, lều ở đây cũng trũng xuống.

https://thuviensach.vn

“Chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây.”

“Ta kháo, ngày hôm qua vẫn tốt, hôm nay sao lại thành đầm lầy rồi!” Mã Văn Thanh la ầm lên.

“Đừng nói nhảm nữa, đi mau.” Trần Ngọc ôm lấy báo con, kéo Mã Văn Thanh chạy ra ngoài, chỉ cần chạy đến nới có cây cối, bọn họ sẽ được cứu.

Sau lưng mọi người, Cống Bố vẻ mặt tuyệt vọng ngồi xuống, trong miệng lẩm bẩm: “Vô dụng, chúng ta ai cùng không thoát được —”

Khi mọi người bắt đầu di chuyển, chuyện quỷ dị liền xảy ra, bãi đất trống mới nãy còn kiên cố tựa hồ trong nháy mắt hoàn toàn biến thành đầm lầy, thậm chí có nơi còn sủi bọt lớn màu đen.

Lều đã chống đỡ không nổ, lấy tốc độ mắt thường có thể trông thấy chìm dần xuống.

Người chạy trốn nhanh nhất, cũng là ngươi bị lún sâu nhất. Bây giờ, đã không có ai có thể cử động được nữa.

-END86-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 87

…

Trong rừng cây phía xa xa, một người nghiêng đầu nói: “Kháo, lão đại, bọn họ dậy sớm hơn dự kiến, rõ ràng phải đến trưa mới xảy ra vấn đề!”

Một người trung niên nhìn về phía trước, khoát tay áo: “Thôi bỏ đi, mặc kệ bọn chúng, dù sao bọn chúng cũng chẳng sống thêm được bao lâu.”

Thanh niên bên cạnh người trung niên tập trung tinh thần nhìn chăm chú nơi xa, khẽ nhíu mày.

Hai người khác đứng ở một bên xa hơn chút, bởi vì địa vị không cao, cũng không dám qua quấy rầy lão đại nhà mình, chẳng qua nhìn đám người giãy dụa trong đầm lầy, lộ ra vẻ mặt đồng tình.

Thanh niên với quả đầu rẽ ngôi giữa tựa hồ không dám nhìn nữa, nói khẽ với người bên cạnh: “Lão Khương, ngươi xem nơi nguy hiểm như vậy, may nhờ có bọn họ tỉnh lại trước, chúng ta đỡ mất công.”

Lão Khương trong lòng ưu tư gật đầu, nuốt một ngụm nước bọt, “Chỉ trách bọn họ xui xẻo.”

Hai người đang nói, một bóng người lắng lặng đi tới, tư thái thản nhiên đó dễ dàng khiến cho thanh niên rẽ ngôi giữa liên tưởng đến động từ bay.

https://thuviensach.vn

Thanh niên rẽ ngôi giữa trợn mắt há mồm mà nhìn về phía lão Khương, dùng sức tóm lấy cánh tay hắn, run rẩy hỏi: “Ngươi có thấy không, thấy được không! Nơi này quả nhiên không sạch sẽ!”

Lão Khương cứng ngắc gật đầu, “Ta cũng trông thấy, bất quá, đẹp như vậy….Cái đó?”

Trần Ngọc nhìn đám bùn nhão đã qua đầu gối, cười khổ, xem ra hôm nay phải táng thân tại đây. Phụ thân, con trai bất hiếu, nhưng ít nhất không cần người phải đích thân ra tay. Hy vọng Trầm Tuyên có thể thay thế ta, hầu hạ dưới gối, hắn vẫn luôn làm giỏi hơn ta…

Trần Ngọc vuốt ve báo con trong ngực, tính khoảng cách từ nơi này đến rừng cây, phía trước mười mấy thước có một tấm chăn chiên, nếu như ném báo con qua đó, không biết nó còn nghị lực sống mà chạy đi không.

Khi Trần Ngọc muốn giơ báo con lên, báo con quay đầu gắt gao cắn y phục của Trần Ngọc, lúc Trần Ngọc bảo nó buông ra, liền ư ư kêu lên, tựa hồ cảm thấy chỉ cần dùng sức, là có thể đem Trần Ngọc từ trong bùn kéo lên.

Trong tiếng kêu la thảm thiết và cầu cứu không ngừng ở xung quanh, Mã Văn Thanh muốn vỗ bả vai Trần Ngọc, lại thả tay xuống, cúi thấp đầu nói: “Ngươi xem, ta lúc này thực đem ngươi hại thảm.”

“Không phải như vậy, Văn Thanh, ngươi tin vào số mệnh không? Ta ban đầu không tin, mạng của lão tử đương nhiên nắm giữ trong tay mình, nhưng mụ nó bây giờ ta cơ hồ bắt đầu có chút tin.” Trần Ngọc than thở, kể từ khi gặp được Phong Hàn – nghĩ đến Phong Hàn, Trần Ngọc ngẩng đầu lên, trong lòng cảm thấy may mắn, Phong Hàn không có ở đây. Nhưng nếu như có thể gặp lại hắn thì tốt hơn. Lấy tư cách người chung sống gần một năm với mình, nếu như không nhắc tới vô số khuyết điểm của hắn, nhưng thực ra trừ phụ thân, hắn là người thân cận với mình nhất.

https://thuviensach.vn

Sau khi quen biết, Phong Hàn đã cứu cậu bao nhiêu lần? Hắn thậm chí một khắc khi mới gặp mặt, liền đem mình tính vào phạm vi bảo vệ. Được rồi, danh phận tế phẩm bây giờ tạm thời không đề cập đến.

Trừ bá đạo cùng áp bách như chuyện đương nhiên, Trần Ngọc nhớ rất rõ cặp mắt đủ lạnh lùng và xa cách kia, lúc nào đó nhìn cậu sẽ có sự sâu sắc khiến cậu cảm động. Tinh khiết mà không mang một tia tạp chất, giống như khi còn bé cậu từng nhìn thấy một viên hắc trân châu xinh đẹp.

Có lẽ là từ bé đã ở một mình thành quen, Trần Ngọc không rõ cảm giác khi chung sống với người khác cho lắm, nhưng kể từ lúc Phong Hàn ở trong nhà, cảm giác có người chờ ăn cơm cậu nấu trong phòng khách hình như cũng không tệ lắm. Có lẽ hắn chẳng qua chỉ muốn định nghĩa từ gia đình, cùng Phong Hàn, à, còn cả báo con ở cùng một chỗ, khiến cho cậu cảm thấy nhẹ nhõm mà ấm áp. Cho nên, cậu mới nghĩ cách hy vọng lấy được tình cảm của Phong Hàn, giữ hắn lại bên cạnh.

Khóe miệng Trần Ngọc khẽ nhếch, có lẽ cái này cũng không quá tệ, ký ức sau cùng, Phong Hàn vẫn là "người nhà" của cậu. Đến địa phủ, cậu còn có thể khoe khoang về người hoàn mỹ đó, ít nhất cậu đã từng là người sống chung với hắn. Khuôn mặt vô cùng anh tuấn mà lạnh lùng, ở thời khắc nào đó, thậm chí là lúc…

Trần Ngọc đột nhiên lấy lại tinh thần, cậu không dám tin mở to mắt, cố gắng ưỡn người lên, cậu nhìn chằm chằm vào người ở rừng cây bên kia đến ngơ ngẩn! Đó chính là Phong Hàn!

"Phong Hàn, ngàn vạn lần đừng tới đây, chỗ này là đầm lầy, ta ném báo con qua đó, ngươi tiếp —" Trần Ngọc vội vàng hét lên, cậu kinh ngạc phát hiện, hóa ra khi sắp chết, mình có thể bình tĩnh như vậy.

"Không – đáng chết, ngươi không thấy tình huống bây giờ sao!" Trần Ngọc hét lớn, "Ta không cần vật bồi táng, mau trở về!"

https://thuviensach.vn

Hốc mắt Trần Ngọc phát đỏ, cậu không ngờ tình tiết cẩu huyết trên phim truyền hình lại có thể phát sinh ở trên người cậu. Kỳ thật mẹ nó một chút cũng không lãng mạn!

Vào giờ khắc này, tất cả mọi người vẫn còn giãy dụa tuyệt vọng kêu khóc lăng lăng nhìn người đang nhàn nhã như đi tản bộ bước tới.

Hắn không bị lún xuống, hắn vẫn đang đi!

Cống Bố đã sắp lún tới eo chợt hô một câu tiếng Tạng, giọng nói đầy kích động.

Trần Ngọc nghe hiểu được câu đó, là: thần a!

Sau đó Trần Ngọc ngơ ngác nhìn Phong Hàn đi tới trước mặt cậu, bán ngồi xổm, cúi đầu nhìn cậu.

Cặp mắt đen như mực xinh đẹp của Phong Hàn quan sát Trần Ngọc một lúc, sau đó một tay xuyên qua mái tóc của Trần Ngọc, một bàn tay khác nâng cằm cậu lên, cúi đầu ấn môi hắn lên môi Trần Ngọc, đồng thời trên tay dùng sức, đầu lưỡi bên trong điên cuồng cướp đoạt.

Sau khi Phong Hàn chậm rãi rời đi, hơi thở Trần Ngọc rối loạn, đôi môi hồng diễm, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Phong Hàn.

“Ngươi rốt cuộc có biết mình đang làm gì hay không?” Trần Ngọc lẩm bẩm nói.

“Đương nhiên, ta không tới, sao có thể cùng ngươi xuống đó, ngươi bảo ta không được quên lời cam đoan của mình.” Phong Hàn cười một tiếng, ôm lấy eo Trần Ngọc, kéo ra bên ngoài một chút.

Khi mọi người từ sợ hãi biến thành vui mừng, hai người nhanh chóng chìm xuống.

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh cúi đầu che mắt, kháo a, mặc dù sớm có dự cảm, nhưng thấy Phong Hàn lại dám ở trước mặt hắn hôn Trần Ngọc – trong lòng Mã Văn Thanh bây giờ khó chịu tới cực điểm, đây chính là vị huynh đệ lớn lên cùng hắn đó a a a! Cũng may trừ hắn ra, vì khía cạnh góc độ những người khác đều không trông thấy, kháo, lúc này rồi còn đang nghĩ cái quỷ gì vậy a.

Khi đang nhanh chóng chìm xuống, Trần Ngọc nghe thấy giọng nói rất khẽ.

“Ta không có cách nào đi xuống, chỉ có thể đi cùng ngươi… Đây là lần thứ hai.” Phong Hàn nói xong thở dài, ôm Trần Ngọc chặt hơn, tư thế hai người như vậy là phù hợp nhất.

Bùn lầy vô cơ nhão nhoẹt trào lên, từng chút một đem bọn họ nuốt chửng.

Tay Trần Ngọc lạnh như băng run rẩy dùng sức bắt lấy Phong Hàn, nói không sợ chết là gạt người, chỉ có điều tuyệt vọng lúc trước biến thành tức giận cùng bi thương. Cậu đây coi như là hại chết Phong Hàn?

Trong khoảnh khắc bùn nhão dâng qua mí mắt, Trần Ngọc cảm thấy tay Phong Hàn càng thêm nắm chặt lấy cậu. Đây chình là cái chết, toàn thân lạnh lẽo, một áp lực vô hình thực lớn khiến cho cậu muốn động đậy cũng khó khăn. Trần Ngọc nín thở, thân thể trong đám bùn lầy trơn trượt nhanh chóng chìm ngỉm.

Cảm giác chờ chết hiện tại quá tệ, Trần Ngọc thấy nhịp tim mình từ từ chậm lại, đầu óc căng trướng, phổi bắt đầu phát đau. Cánh tay ôm lấy Phong Hàn dần dần mất cảm giác.

Không biết qua bao lâu, có lẽ chỉ trong nháy mắt, Trần Ngọc tiến vào làn nước lạnh như băng, theo nước chảy, Trần Ngọc và Phong Hàn bị đẩy về phía trước.

https://thuviensach.vn

Một lúc sau, Phong Hàn dùng sức, đỡ Trần Ngọc đứng lên. Rồi Phong Hàn bật đèn pin mắt sói lên, không gian tối thui chợt bừng sáng. Trần Ngọc ho khan kịch liệt, đại khái do nín thở quá lâu, phổi đau đến lợi hại, ngay cả hô hấp cũng giống như cực hình.

Ngay sau đó, lại có người đứng lên. Phong Hàn đẩy Trần Ngọc lên bờ, còn mình đi đem những người bị ngất kéo trở lại. Đợi Trần Ngọc hít thở đều đặn, giúp báo con gột rửa sạch sẽ, Phong Hàn đã năng động đem tất cả mọi người cứu lên bờ.

“Trời ạ, chúng ta vẫn còn sống!”

“Kháo, chẳng lẽ chúng ta đã đến địa phủ?”

“…”

Kim lão đại cùng Mã Liệt kiểm kê nhân số, ở trên bờ tìm kiếm chỗ đặt chân.

Phong Hàn lia đèn pin ra xung quanh, bên trái bọn họ là mạch nước ngầm chảy xiết, bên phải trên bờ có không ít đá cuội, xa hơn có mấy bậc thang. Phong Hàn đỡ Trần Ngọc đi về phía bậc thang.

“Kháo, tiểu Trần Ngọc, ngươi có lẽ là phúc tinh của ta, như vậy mà không chết. Chúng ta đại nạn không chết tất có hậu phúc, đây rất có thể chính là mục đích của chúng ta, mộ Tạng vương.” Mã Văn Thanh vuốt mái tóc ướt đẫm, nói.

“Mộ Tạng vương? Ngươi là chỉ Tượng Hùng vương?” Trần Ngọc do dự có nên thay quần áo hay không, đồng thời đem báo con cả người ẩm ướt phát run đặt trên cổ.

Đáng thương cho bạn Tiểu Mập căn bản không kịp bế khí, sau khi lún xuống cả miệng đầy bùn, được Trần Ngọc gột rửa cả nửa ngày trong nước,

https://thuviensach.vn

hiện tại thân thể cùng tinh thần đều bị tổn thương rất lớn.

“Ngươi cũng biết? Các ngươi đến cũng rất nhanh, chúng ta xuất phát cũng chỉ sớm hơn hai ngày so với các ngươi.” Mã Văn Thanh vừa nói hai mắt vừa phát sáng nhìn chằm chằm về phía bậc thang trong bóng tối.

“Đó là bởi vì có Phong Hàn biến thái ở đây, chúng ta đi đường tắt.” Nhắc đến đường tắt, Trần Ngọc và báo con đồng thời rùng mình một cái, rõ ràng là vô cùng thống khổ nhớ lại.

“Kháo, sớm biết Phong ca và ngươi tới đây, ta thế nào cũng phải đi cùng các ngươi.” Mã Văn Thanh ai oán.

Trên bậc thang, là một bãi đất trống vô cùng rộng rãi. Sau bãi đất, là một cửa động cự đại tối thui.

Trần Ngọc sửng sốt, không riêng gì cậu, tất cả những người đi theo Kim lão đại và Phong Hàn, đều nhớ lại bức bích họa trong khe băng. Nơi vị vua tế bái rồi cuối cùng đi vào, đều là một cái sơn động thật lớn.

Khi đèn pin của Phong Hàn quét qua đỉnh, phía trên có khắc năm chữ rất lớn, Trần Ngọc có thể khẳng định đây không thuộc bất cứ kiểu chữ nào mà cậu đã từng biết.

Ngay vào lúc này, một người cười lớn chạy vào trong động.

Khi mọi người còn đang sửng sốt, Kim lão đại chợt kêu lên: “Đó là A Tùng! Mau bắt lấy hắn!”

Phong Hàn kéo mập mạp đang định đuổi theo lại, nhìn chăm chú vào cửa động đen nhánh, nói: “Không thể vào.”

Mập mạp nghi hoặc nhìn Phong Hàn, nhưng vẫn nghe theo không đuổi nữa, hắn biết vị tiểu ca này chưa bao giờ nói nhảm.

https://thuviensach.vn

Phong Hàn cũng không nói thêm gì nữa, chỉ cầm đèn pin soi vào trong động, đèn pin mắt soi đem ba mươi thước quanh cửa động chiếu sáng như tuyết, xa hơn nữa vẫn tối như hũ nút.

A Tùng biết đại khái đây là cơ hội duy nhất của mình, tận hết sức lực chạy vào trong. Sau đó càng ngày càng chậm, cuối cùng thì ngừng lại.

Khi mọi người còn đang hai mặt nhìn nhau, A Tùng đưa lưng về phía mọi người thân thể chợt phân ra tứ tán, hóa thành mấy trăm ngàn khối thịt vụn, rơi rớt xuống mặt đất cách đó hai thước. Mùi máu tươi khuếch tán ra xung quanh.

Những người này ai nấy đều đã trải qua sinh tử, nhưng vẫn có người không chịu được, lập tức nghiêng đầu nôn mửa liên tục.

“Đây cũng quá thê thảm rồi!” Mã Văn Thanh hơi giật mình nói.

Phong Hàn khoát tay áo với không ít người cảnh giác lôi súng ra sau lưng, nói: “Không cần dùng súng, là cửa có thứ gì đó.”

-END87-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 88

Mập mạp hai chân phát run trở về bên cạnh Kim lão đại, thấp giọng nói: “Lão Kim, ngươi mang theo Phong tiểu ca quả thật quá sáng suốt, ta kháo, cứ như vậy một cái nháy mắt, huynh đệ hai ta thiếu chút nữa vĩnh biệt.”

Kim lão đại đang muốn an ủi mập mạp đôi câu, lại thấy Phong Hàn hỏi người bên cạnh mượn một cây thiết côn, tiện tay ném về phía cửa động, Kim lão đại để ý Phong Hàn giữ tay mình ở mặt ngoài cửa động.

“Leng keng” mấy tiếng, phần gậy sắt tiến vào cửa động trong nháy mắt bị chia ra thành ba bốn khối sắt nhỏ, rơi xuống đất, thậm chí có một đoạn khi rơi xuống còn bị chia ra một lần nữa. Sắc mặt ai nấy đều trắng bệch, thứ trong động này cũng sắc bén quá đi. Mà từ chỗ Phong Hàn đang đứng, mọi người lại nghĩ tới một chuyện đáng sợ hơn, chẳng lẽ vừa rồi khi A Tùng chạy vào đây thật ra thì đã bị phân chia rồi, nhưng do hắn chạy quá nhanh, dưới tác dụng của quán tính sau mười thước mới dừng lại?

“Phong ca, trong động này rốt cuộc có thứ gì mà lại tà môn như vậy?” Mã Văn Thanh đi qua hỏi.

Phong Hàn đứng ở cửa động quan sát một lúc, trong mắt mọi người nơi đó hoàn toàn không có gì, lên tiếng: “Một loại lưỡi dao vô cùng mảnh, vô cùng mỏng, giống như sợi tơ, không màu trong suốt, trong vòng 20 thước quanh cửa động đều là thứ này.”

Mã Văn Thanh lặng yên ở cửa động nhìn chăm chú thật lâu, rồi mờ mịt nhìn về phía Phong Hàn, nói: “Phong ca, ngươi khẳng định mình thấy

https://thuviensach.vn

được?”

Trần Ngọc cũng trầm mặc, quả nhiên, giống như cây cầu băng đó, Phong Hàn có thể thấy được những thứ mà bọn họ căn bản không nhận ra. Lại một lần nữa, trong lòng Trần Ngọc rất muốn biết lai lịch và thân phận của Phong Hàn. Nhưng cậu không dám hỏi, tựa hồ nếu thốt nên lời, khoảng cách giữa hai người sẽ càng ngày càng xa. Đương nhiên cho dù cậu có hỏi, Phong Hàn cũng sẽ giống như trước đây cự tuyệt nói với cậu.

“Ân, cửa động đều do những thứ này ngăn trở. Thứ này mặc dù sắc bén, nhưng cũng không khó xử lý.” Phong Hàn nói tới đây dừng lại một chút, sau đó ngẩng đầu lên chừng như tìm kiếm, cuối cùng tầm mắt rơi vào Trần Ngọc đang vắt nước trên quần áo cách đó không xa, “Trần Ngọc.”

Trần Ngọc sợ hết hồn, mờ mịt mà lại vô tội nhìn Phong Hàn ở cửa động, cẩn thận lui về sau một bước, nói: “Ngươi cũng biết, thật ra thì ta đối với những thứ này hoàn toàn không thạo, cha chưa từng dạy —”

Phong Hàn một phen túm lấy Trần Ngọc, ôm eo cậu kéo về phía sơn động, hơn nữa phi thường khẳng định nói: “Đừng lo lắng, thứ này đối với ngươi mà nói hắn là dễ như trở bàn tay.”

Trần Ngọc thấy cơ hồ tất cả mọi người đều dùng ánh mắt tín nhiệm cùng đồng tình nhìn cậu, gần như tức giận theo sát Phong Hàn lý luận về việc cậu chỉ là người bình thường, cùng biến thái hay siêu nhân vẫn còn cách một đoạn.

Nhưng thấy cửa động càng ngày càng gần, Trần Ngọc thức thời im lặng, cậu lo lắng Phong Hàn vì chứng minh mình có thể làm được, trực tiếp đem cậu ném vào đó.

Dưới sự nguy hiểm và sợ hãi đồng thời với kích thích, Trần Ngọc chợt nhớ tới câu nói trên cuốn bút ký: sau khi đến nơi đó, nhớ trước hết phải khoá chốt mở trên cửa lại, nêu không, tuyệt đối không thể vào động.

https://thuviensach.vn

Là chốt mở, là chốt mở có liên quan đến việc đóng những cạm bẫy kia. Trần Ngọc vội giẫy dụa: “Ta biết làm thế nào để giải quyết, mau buông ta xuống.”

Phong Hàn đối với cảm giác sợ hãi của Trần Ngọc không giải thích được, nhưng vẫn theo ý Trần Ngọc thả cậu ra, cậu xem ra bị dọa sợ. Sau đó không hiểu nhìn Trần Ngọc đến gần cửa động, sờ soạng thạch bích bên cạnh.

Không mất nhiều thời gian, Trần Ngọc liền tìm thấy chốt mở, ở trong một cái hốc sâu nửa thước, đường kính 15cm. Khi lấy đèn pin mắt sói soi vào bên trong, Trần Ngọc tái mặt.

Trong hốc chỉ có một bàn tay đen như mực, bán mở, loại chốt mở này xác thực rất dễ dàng phá giải, chỉ cần kéo cái tay đó ra bên ngoài là được. Nhưng trái ngược cũng có trình độ nguy hiểm nhất định, trên chốt mở có thể sẽ thiết trí các cạm bẫy khác.

Tăng thêm lòng can đảm, Trần Ngọc đeo găng tay màu đen vào, chế trụ cái tay kia. Trong nháy mắt đó, Trần Ngọc run rẩy, trên khuôn mặt vô cùng tái nhợt, lập tức xuất hiện những giọt mồ hôi tinh mịn.

Ngay vào lúc này, trong cửa động tối đen có tiếng xì xì xịch xịch truyền đến, Trần Ngọc liền biến sắc, vững vàng chế trụ cái tay kia rồi kéo nó ra ngoài.

Không có âm thanh kỳ quái, mà chuyển biến thành tiếng vang trầm muộn. Trần Ngọc tức thì dùng sức rút tay mình ra, lui về sau mấy bước, nói: “Ta đã đem chốt mở đóng lại rồi. Phong Hàn, ngươi xem thử cửa động có còn những thứ đó hay không?”

Phong Hàn quan sát cửa động, dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Trần Ngọc, nói: “Ta quên mất việc ngươi giỏi về mở khóa, thứ đó đã biến mất.

https://thuviensach.vn

Thật ra, ta nghĩ ngươi sẽ dùng một phương pháp khác, quyền trượng ta đưa cho ngươi, sau khi phân thành chủy thủ có thể chặt đứt những thứ này."

Trần Ngọc sắc mặt khó coi lui một bước, sau đó vịn vào Phong Hàn, cậu vô lực nói: "Nếu như ngươi nói ra từ sớm, ta tuyệt đối sẽ dùng biện pháp của ngươi."

Phong Hàn thấy bộ dạng Trần Ngọc gần như sắp ngất đến nơi nhíu nhíu mày, để cho Trần Ngọc dựa vào người mình, hỏi: "Sao vậy?"

Trần Ngọc hít một hơi thật sâu, nói: "Cái tay kia, cũng chính là chốt mở ban nãy, ta cảm thấy nó còn sống. Đương nhiên, cũng có thể là ảo giác của ta."

Trần Ngọc nhắm mắt lại, nhanh chóng nói xong một câu cuối cùng, tỏ vẻ không muốn nhắc lại nữa.

Găng tay đen bảo vệ cậu không chịu cậu bất cứ thương tổn gì, nhưng cái cảm giác cầm lấy vật còn sống khiến cho cậu thấy kinh khủng và buồn nôn.

Phong Hàn kéo tay Trần Ngọc xem qua một chút, vứt găng tay cho Mã Văn Thanh, để hắn dùng nước rửa sạch, sau đó nhẹ nhàng lên tiếng: "Bây giờ thì ổn rồi."

Tiếp, Phong Hàn ngẩng đầu nhìn về phía Kim lão đại cùng nhóm người Mã gia, "Chúng ta trước ở ngoài động thu xếp để chút nữa đi vào, ta nghĩ các ngươi cũng nên thay quần áo." Hiện tại ai nấy vẫn còn mặc một thân quần áo ướt sũng, dưới lòng đất càng thêm lạnh lẽo thấu xương. Mặc dù Phong Hàn không cảm giác được, nhưng Trần Ngọc dựa vào hắn rõ ràng vừa rùng mình.

Kim lão đại cùng nhóm người Mã gia an bài thuộc hạ tìm nơi nghỉ ngơi chỉnh đốn, sau đó, mọi người rất nhanh phát hiện ra một vấn đề càng

https://thuviensach.vn

nghiêm trọng hơn.

“Lão đại, đèn pin mắt sói, pin dự trữ, bật lửa của chúng ta đã mất hết rồi.”

“Ta cũng vậy, công cụ chiếu sáng trong balô không còn nữa, ngay cả đạn tín hiệu cũng mất…”

“Kháo, rốt cuộc ai trộm đồ của ta?! Bà nội nó thất đức vừa chứ!”

Kim lão đại và nhóm người Mã gia nhanh chóng ý thức được tính nghiêm trọng của việc này, ở trong mộ sâu dưới đất, không có nguồn sáng thì không cách nào tưởng tượng. Bây giờ, đừng nói là vào mộ, có thể vẫn sống ra ngoài hay không còn là vấn đề.

Động đến vấn đề sinh tồn, mỗi người đều bắt đầu lục lọi balô của mình, hy vọng có thể tìm thấy công cụ chiếu sáng.

Trần Ngọc kiểm tra lại balô từ trong ra ngoài một lần, phát hiện đèn pin và pin cậu mang theo toàn bộ đã biến mất, ngược lại đống nến mỡ bò vẫn còn, nhưng không có bật lửa, đống nến này có ích lợi gì?

Mọi người kiểm tra hết vật phẩm của mình, khi thống kê mới phát hiện, trừ đèn pin mắt sói và sáu ắc-quy dự trự trong balô của Phong Hàn ra, bọn họ cơ hồ không có bất kỳ công cụ chiếu sáng nào khác. Mặc dù so với mất tất cả vẫn là tin tốt, nhưng chỉ bằng một cái đèn pin mắt sói liệu có thể chống đỡ đến khi bọn họ ra ngoài sao? Hơn nữa, không có công cụ đốt lửa, bọn họ làm cách nào để nấu cơm, sưởi ấm?

Mã Văn Thanh đen mặt, nói: “Kháo, lão tử biết, các ngươi còn nhớ hay không chúng ta đều dậy trễ? Lẽ ra, cho dù là mệt nhọc quá độ, cũng không thể ai nấy đều tỉnh lại cùng lúc. Nhất định là những dân Tạng kia cho chúng ta uống thuốc, sau đó nhân lúc đêm tối, trộm hết đồ chiếu sáng của chúng ta.”

https://thuviensach.vn

“Thậm chí, bọn họ còn biết chỗ đó sẽ thành đầm lầy, cho nên chạy trốn trong đêm. Những người đó, căn bản hy vọng chúng ta táng thân nơi đầm lầy.”

Mã Văn Thanh vừa nói, mọi người cũng đều nhớ tới người ở chỗ niết bàn đó có rất nhiều điều không hợp lý.

Nói đến đây, Trần Ngọc chợt nhớ ra buổi sáng khi tỉnh dậy, Phong Hàn không có mặt, vội hỏi: “Phong Hàn, buổi sáng ngươi đi đâu vậy? Có phải phát hiện ra cái gì hay không?”

Phong Hàn nhíu mày, thoạt trong cũng có chút nghi hoặc, đáp: “Không có, ta buổi sáng tỉnh dậy đã ở bên ngoài, ngay cả balô và túi ngủ của ta cũng ở đó. Khi ta đang đi tìm các ngươi, thì nghe thấy ngươi gọi ta.”

Trần Ngọc âm thầm kinh hãi, có thể dưới tình huống Phong Hàn bất tri bất giác mang hắn ra bên ngoài, căn bản không thể tưởng tượng được, cậu đương nhiên biết Phong Hàn nhạy cảm đến mức nào. Hơn nữa, tại sao chỉ mang một mình Phong Hàn đi, còn để lại cho hắn công cụ chiếu sáng, chẳng lẽ những người đó không thể tổn thương Phong Hàn?

“Có phải người của Vưu bộ trưởng và Lăng Vân hay không?” Trần Ngọc do dự hỏi.

“Không thể nào, chưa hỏi ta, bọn họ sẽ không làm như vậy.” Phong Hàn khẳng định lắc đầu.

“Cũng đúng, bọn họ hiện tại căn bản không có khả năng đến được đây. Nếu vậy, những dân Tạng kia rốt cuộc tại sao lại làm thế?” Trần Ngọc trăm điều không thể lý giải.

Kim lão đại vẫn luôn im lặng chợt lên tiếng: “Mã gia, bây giờ chúng ta có thể không vào mộ được nữa rồi, nhưng ta vẫn muốn hỏi một chút, ngươi rốt cuộc từ nơi nào lấy được thông tin về ngôi mộ này?”

https://thuviensach.vn

Nhóm người Ma gia thần sắc nghiêm túc, đáp: “Ta cũng đang muốn nhắc tới chuyện này, cung cấp tin tức cho chúng ta là người mà Khương gia giới thiệu.” Nói xong nhìn về phía Kim lão đại.

Kim lão đại nheo mắt, khóe miệng mang theo một nụ cười lạnh: “Thì ra là bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ đứng sau lưng, bán bản đồ cho chúng ta cũng là người của Khương gia. Mặc dù tên đó tìm cách giấu diếm thân phận, nhưng ta nếu đã mua, nhất định phải điều tra rõ ràng. Khi đó Khương gia căn bản không có ý định xóa dấu vết, xem ra bọn họ chắc chắn chúng ta đều không thể trở về.”

Cả hai nhà đều trầm mặc, thật ra Khương gia tính toán rất rõ ràng, cũng rất hữu hiệu, nếu như không có Trần Ngọc ở đây, khi hai nhà đụng mặt nhau sẽ động thủ. Dưới tình huống bị thương, ở trong đầm lầy càng không có cơ hội sống sót, những dân Tạng kia rất có thể đã bị Khương gia mua chuộc.

Cho dù bọn họ không tàn sát lẫn nhau, dưới tình huống không có bất kỳ công cụ chiếu sáng nào, bọn họ nếu ra khỏi đầm lầy, thì muốn từ tuyết sơn ra ngoài cũng là cửu tử nhất sinh.

Trần Ngọc quay đầu nhìn về phía Phong Hàn, cặp mắt đen như mực kia lập tức mang theo ân cần nhàn nhạt nhìn sang, tay Phong Hàn đỡ cậu gia tăng lực độ, một lát sau, ở bên tai Trần Ngọc nhẹ nhàng lên tiếng: “Chúng ta sẽ vẫn sống.”

Trần Ngọc nở nụ cười nhẹ, đúng vậy, chúng ta nhất định sẽ còn sống. Ngươi đã xuống đây cùng ta, ta há có thể bị giam hãm ở chỗ này.

Trần Ngọc ngồi xuống, từ trong balô lôi cuốn bút ký bìa đen ra, khi nãy bởi vì không có công cụ chiếu sáng mà kinh hoảng, Trần Ngọc nhớ tới cuốn bút ký có bảo cậu chuẩn bị sẵn nến. “Hắn” sẽ không làm những chuyện dư thừa, vậy nên…

https://thuviensach.vn

Không đeo găng, ngón tay càng thêm linh hoạt và nhạy cảm, lục lọi cuốn bút ký, không mất lớn thời gian, Trần Ngọc ở trên gáy sách ngừng lại. Trần Ngọc nhẹ nhàng ấn vào một khe hở không rõ ràng trên gáy sách, mò mẫm nơi khoảng không vừa lộ ra, một vật lạnh như băng được lấy ra.

Trần Ngọc ngừng thở, khẩn trương mang nó ra ngoài, cầm nó để dưới đèn pin của Phong Hàn. Đó là một cái bật lửa màu bạc, hình dáng tinh sảo mà cổ điển, phía trên có hoa văn lưu sướng. Đây chính là thứ cuốn bút ký để lại cho cậu.

“Thật tốt quá!” Trần Ngọc kích động, hưng phấn đưa cho Phong Hàn nhìn, “Như vậy, cho dù chỉ dựa vào những cây nến và bếp không khói, chúng ta cũng có thể chống đỡ được.” Báo con cơ hồ hận không thể chui vào trong cổ Trần Ngọc cũng bị khẩu khí vui vẻ khó thấy của gia trưởng hấp dẫn, len lén tới gần muốn nhìn thử xem là cái gì.

“Ân.” Phong Hàn thấy bộ dáng kích động của Trần Ngọc, nở nụ cười nhàn nhạt, ôn hoà mà nhắc tới báo con ở trên vai Trần Ngọc, nói: “Có lửa dù sao cũng tốt hơn, nếu muốn ăn thịt nướng, sẵn có mười mấy cân thịt dữ trữ đây.”

Báo con vô tội trừng mắt nhìn, qua thật lâu, sau khi hiểu được ý tứ của Phong ba ba, ngao ô một tiếng rơi lệ nghiêng đầu lủi vội vào trong ngực Trần Ngọc.

So với bên này không khí vui vẻ, nhóm người Mã gia và Kim lão đại đang sầu mi khổ kiểm bắt đầu thảo luận tìm cách rời đi.

Trần Ngọc đi tới, nhẹ nhàng nói: “Mã thúc thúc, Kim lão đại, có lẽ tình hình không tệ đến vậy, các ngươi chắc cũng còn một ít nến đi, những dân Tạng kia hình như không lấy đi mấy thứ đó.”

Mã Văn Thanh nghi hoặc nói: “Ta còn mấy cây, bất quá, bây giờ căn bản không thể dùng.”

https://thuviensach.vn

“Nếu như ta nói có bật lửa, thì không nhất định.” Dứt lời, Trần Ngọc tách một tiếng, mở bật lửa màu bạc, sau đó đốt một cây nến mỡ bò. Tia sáng màu vàng nhạt nhất thời chiếu tỏa bốn phía.

-END88-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 89

Ánh sáng nhạt nhòa trong nháy mắt mang đến cho mọi người hy vọng, ai nấy không hẹn mà cùng cảm thán trong lòng, thực ra nến cũng là công cụ chiếu sáng rất thực dụng.

“Trần Ngọc ca ca không tồi, đã lâu không gặp, ngươi hình như trở nên đáng tin cậy hơn nhiều.” Thiếu nữ luôn đứng bên cạnh Mã Liệt vẫn cố tỏ vẻ lãnh đạm cũng không nhịn được nữa, vui mừng bổ nhào tới.

Trần Ngọc cười híp mắt sờ sờ đỉnh đầu thiếu nữ, “Nói gì vậy, ca ca có lúc nào không đáng tin?” Vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn sang Mã Văn Thanh, “Nơi nguy hiểm như vậy, sao Văn Tú cũng tới?” Mặc dù đã sớm thấy em gái Văn Tú của Mã Văn Thanh ở đây, nhưng quá nhiều biến cố, Trần Ngọc vẫn chưa kịp biểu đạt sự kinh ngạc của mình.

Mã Văn Thanh không thể làm gì khác nhìn cậu, “Ngươi biết đấy, cha ta cũng hết cách với nó.” Dứt lời, liếc cây nến trong tay Trần Ngọc, vỗ thật mạnh lên bả vai cậu, cười hắc hắc nói: “Tiểu Trần Ngọc, A Tú lần này nói đúng, ta cho tới bây giờ không hề phát hiện ra ngươi lại đáng tin như vậy. Ngươi giấu bật lửa ở đâu thế? Cư nhiên không bị đám người kia cuỗm đi mất. Kháo, ngươi không biết, ban nãy lăn lộn, mấy thứ trong quần lót của ca đều mất hết!”

Trần Ngọc bất động thanh sắc đẩy Mã Văn Thanh ra xa một chút, đồng thời đem cánh tay bị Mã Văn Thanh lôi kéo lau lau vào quần áo, “Xem ra quần lót của ngươi bây giờ không chỉ để tiền, mà còn đựng nhiều thứ khác nữa.”

https://thuviensach.vn

Mã Liệt và Kim lão đại cũng mừng rỡ, hai người liếc mắt nhìn nhau, đều từ ánh mắt kiên định của đối phương thấy được quyết tâm của nhau.

“Kim lão đại, nếu đã đến được đây, công cụ chiếu sáng lại có, chúng ta không vào đi dạo một chút thật có lỗi với bản thân.” Mã Liệt cười nói, nếu mâu thuẫn trước đó giữa họ chỉ là hiểu lầm, lúc này không bằng kết đồng minh, khi tiến vào mộ còn có thể tăng độ an toàn.

“Chúng ta là người đổ đấu, đến cửa mộ rồi sao có thể không vào. Hiện tại nếu trở ngại duy nhất đã được giải quyết, hai nhà chúng ta trước hết kiểm lại một chút trang bị có thể sử dụng, nhất là nến, sau đó chỉnh lý xong xuôi liền xuất phát.” Kim lão đại lập tức vỗ tay, đồng thời trên mặt lộ ra một tia âm ngoan: “Nếu Khương gia dám thả mồi dụ hai nhà chúng ta, không vào xem thử. Chẳng phải sẽ cô phụ mảnh tâm ý này của Khương gia hay sao? Đợi khi thoát ra ngoài, ta lại tìm Khương gia nói chuyện.”

Hai vị lão đại đã quyết định, thuộc hạ cũng bắt đầu bận rộn. Kiểm kê lại một lượt, nến cư nhiên có không ít, gần ba mươi người có khoảng bảy mươi cây nến, nếu như dùng tiết kiệm, duy trì được hai mươi ngày không thành vấn đề. Về phần trang bị và thực phẩm, cũng còn khá nhiều.

Có lửa rồi, lập tức có người bật bếp không khói, nấu cơm, hong quần áo.

Trần Ngọc không phải người hai nhà, lúc kiểm kê không ai tới hỏi cậu, vì vậy cũng không tính số nến trong balô của cậu ra. Cống Bố vốn đã tuyệt vọng rốt cuộc nhận rõ thực tế, lúc này âm thầm ngồi xuống bên cạnh Trần Ngọc. Nhớ đến những hành động trước đó của Trần Ngọc, Cống Bố đột nhiên cảm thấy bộ dáng kia rất tuấn tú, thanh niên luôn híp mắt cười này có chút chủ ý không tồi.

Ngồi bên đống lửa trong chốc lát, Trần Ngọc muốn thay quần áo, theo bản năng ngẩng đầu lên kiếm thân ảnh Phong Hàn. Rồi phát hiện hắn đang

https://thuviensach.vn

dựa vào thạch bích nhìn cậu, dưới ánh nến không thấy rõ vẻ mặt của hắn, nhưng cậu không tự chủ được cảm thấy có gì đó không đúng.

Sao thế nhỉ? Trần Ngọc trong lòng nghi ngờ, gạt cánh tay của Mã Văn Tú vẫn quấn lấy người cậu xuống, đứng lên ân cần gọi Phong Hàn tới đây ngồi.

Phong Hàn nhìn cậu một lát, cuối cùng cũng đi tới, ngồi xuống bên tay trái Trần Ngọc. Trần Ngọc quan sát gương mặt hắn, bất giác nuốt nước miếng. Bất quá khi thấy ánh mắt lạnh như băng của Phong Hàn, Trần Ngọc mặc dù không hiểu, nhưng vẫn có chút chột dạ.

Qua một lúc, Trần Ngọc mới cẩn thận nói: “Phong Hàn, quần áo ướt sũng sẽ lạnh, chúng ta thay quần áo khô. Hơn nữa tốt nhất đem những bộ quần áo ướt này hong trên lửa, mang theo cũng dễ hơn.”

Từ lúc tiến vào nơi này Trần Ngọc rất nhanh xem nhẹ hàn ý khó hiểu của Phong Hàn, vừa nói vừa theo thói quen nhét báo con vào tay Phong Hàn, mình thì túm lấy balô của hắn, tìm kiếm quần áo. Khi cậu phát hiện Phong Hàn mặc dù bá đạo không phân rõ phải trái, nhưng không bao giờ so đo mấy chuyện vụn vặt, thì cậu thường ở trong balô của Phong Hàn nhét thêm đồ của mình vào.

Báo con cảm thấy mình hôm nay thật đúng là xui xẻo cực độ, đầu tiên thì bị vùi lấp trong bùn, từ nhỏ đến lớn, nó chưa từng bẩn như vậy bao giờ! Sau đó rơi xuống sông ngầm lạnh như băng dưới lòng đất, rồi còn bị Trần Ngọc nhúng vào nước lạnh tẩy rửa. Xem đi, chính là hiện tại, lông toàn thân nó vẫn còn ướt nhẹp! Cho dù là báo con chưa bao giờ keo kiệt dùng bộ lông của mình sưởi ấm dùm phụ mẫu, cũng cảm thấy lạnh gần chết.

Hướng hồ, Phong Hàn mới vừa nói gì?

Báo con nghĩ đến thân phận làm lương thực dự trữ của mình, nhất thời thấy bản thân là hài tử bi thảm nhất trên thế giới, giẫy dụa ô ô kêu lên. Cuối

https://thuviensach.vn

cùng dám từ trong tay Phong Hàn nhảy trở về trên người Trần Ngọc, sau đó ngay cả chính nó cũng âm thầm bội phục dũng khí của mình.

Rồi báo con bị Mã Văn Tú bên phải Trần Ngọc vui mừng kéo vào trong ngực, con gái thường không có sức chống cự với những sinh vật hệ nhung mao mà còn tròn vo này.

Phong Hàn bất động thanh sắc liếc báo con một cái, Tiểu Mập đáng thương đột nhiên cảm giác được mùa đông thật ra rất rất lạnh, nhất là sau khi mới tắm xong.

Trần Ngọc tìm được quần áo để thay xong, nhanh chóng bắt đầu cởi quần áo dính bết trên người. Mã Văn Tú chợt đỏ mặt, ôm báo con đứng dậy đi về phía căn lều Mã Văn Thanh dựng cho cô.

Sau khi Mã Văn Tú đi khỏi, bên phải còn lại mình Mã Văn Thanh. Mã Văn Thanh từ nhỏ đến lớn cùng Trần Ngọc đùa giỡn thành quen, nhất là ở trong ký túc xá không ít lần trêu chọc lột quần áo của Trần Ngọc, bây giờ trông thấy Trần Ngọc sau khi cởi sạch quần áo lộ ra thân thể thuần trắng thon gầy, hai gờ đạm hồng nhạt nổi lên trước ngực, bất chợt có chút không được tự nhiên.

Mà Trần Ngọc cũng cảm thấy hàn ý ở bên trái cũng càng ngày càng nặng đến mức không thể bỏ qua, mới khẽ rùng mình, một chiếc áo thật dày đã được khoác lên người cậu.

Trần Ngọc ngẩng đầu nhìn Phong Hàn, trừng mắt, sau khi hiểu được ý tứ đối phương, chợt đỏ mặt. Thầm mắng trong lòng: kháo, ta mẹ nó tim sao lại đập nhanh như vậy, đây bất quá là hắn cho rằng đồ của mình bị người khác thấy nên khó chịu thôi.

Thấy thần sắc có chút quẫn bách của Trần Ngọc, vẻ mặt Phong Hàn hơi hòa hoãn, đột nhiên lại gần, tự mình giúp Trần Ngọc mặc quần áo, ngón

https://thuviensach.vn

tay thỉnh thoảng xẹt qua thân thể Trần Ngọc khiến cậu phát run. Sau khi mặc quần áo chỉnh tề xong, mới xoay người lại ngồi thẳng.

Hắn tuyệt đối là cố ý! Trần Ngọc khẽ nguyền rủa, tiến thẳng đến lều của mình, nhanh chóng vào trong thay quần áo.

Sợ Phong Hàn bị lạnh, Trần Ngọc suy nghĩ một chút, đẩy hắn vào trong lều, ý bảo hắn cũng thay quần áo. Hết cách, mặc dù do nhiều nguyên nhân khác nhau, nhưng người chú ý tới Phong Hàn ngày một nhiều. Khụ, cậu cũng sẽ ghen nha. Trong khoảnh khắc đó, Trần Ngọc thậm chí còn phát hiện, Phong Hàn sau khi sửng sốt, cư nhiên nở nụ cười, sự lạnh lẽo xung quanh theo đó mà biến mất không dấu vết.

Chờ bên này thu thập xong, Mã Văn Tú thay quần áo rồi trở lại. Cô vẫn như cũ thân thiết ngồi bên cạnh Trần Ngọc, thấy Phong Hàn quan hệ cực tốt với Trần Ngọc cũng nhiệt tình lên tiếng chào hỏi. Tiểu cô nương nhạy cảm nhận ra, Phong Hàn quá mức lạnh lùng, hơn nữa không thường để ý đến người khác.

Báo con sau khi được sấy khô bộ lông và ăn thức ăn nóng sốt, cảm thấy an ủi hài lòng từ trong ngực tiểu mỹ nữ nhào trở về trên người Trần Ngọc.

Kim lão đại và Mã Liệt ý bảo mọi người chuẩn bị vào sơn động, mọi người sửa sang lại trang bị, khi định xuất phát, chợt có người lên tiếng: “Các ngươi có nghe thấy gì không?”

Mọi người ngưng thần lắng nghe, quả nhiên có thể nghe tiếng xào xạc, hơn nữa càng ngày càng vang.

“Này, trong sơn động chẳng lẽ có thứ gì đó?” Ai đó tái nhợt nghiêm mặt nói.

https://thuviensach.vn

“…Không chắc.” Một người khác run sợ trả lời, cẩn thận nhìn vào trong sơn động, cũng không dám bước lên một bước.

“Tiếng động này là từ bên ngoài truyền đến.” Phong Hàn lãnh đạm nói.

Mọi người trong sự kinh nghi mới phát hiện thanh âm thật sự từ bên dưới bậc thang cùng xung quanh truyền đến, không biết là ở trong nước hay trong khe đá.

“Ta đề nghị nhanh chóng đi vào, thứ sắp tới cũng không dễ đối phó.” Phong Hàn lại nói, như để minh chứng cho lời của hắn, tiếng xào xạc bốn phía càng to hơn.

Vừa dứt lời, Phong Hàn lấy đèn pin chiếu về nơi xa xa, mọi người lập tức trông thấy vô số con bọ cánh cứng màu đen đang tuôn ra từ khe nham thạch.

Mã Văn Thanh cùng Trần Ngọc liếc mắt nhìn nhau, lập tức chạy về phía sơn động. Mọi người cũng đều theo sát phía sau, căn cứ vào lời nói của Phong tiểu ca, ai cũng không dám chậm trễ.

Sau đó mọi người phát hiện, tiếng xào xạc kia đã đến trước cửa động, nhưng không hề tiến xa hơn nữa, có thể cửa động có rắc thuốc xua côn trùng.

“Thứ gì vậy?” Trần Ngọc tiến tới trước mặt Phong Hàn hỏi.

“Một loại bọ cánh cứng, hàng năm sống ở dưới đất, thành đàn. Quan trọng là, bọn chúng là động vật ăn tạp, cho dù là thi thể cũng có thể trở thành thức ăn của bọn chúng.” Phong Hàn nhàn nhạt đáp.

Trần Ngọc nghĩ đến một thân bao trùm đám bọ đó, cả người lại run rẩy. Không khỏi nép sát vào Phong Hàn thêm một chút, Phong Hàn chỉ quét

https://thuviensach.vn

mắt nhìn cậu một cái, mặc kệ động tác tìm kiếm che chở của tên tế phẩm hết sức không có cốt khí này.

Nếu đã đặt chân vào sơn động, Kim lão đại và Mã Liệt dứt khoát dẫn mọi người đi sâu vào trong.

Mã Văn Thanh cùng Trần Ngọc và Phong Hàn đi ở phía trước, đi được vài bước, chợt ngừng lại, hắn xoay người lại hỏi: “Các ngươi có phát hiện ra có gì đó không đúng hay không?”

“Sao thế? Rất an tĩnh nha, xem ra Trần Ngọc ca ca đóng chốt mở thật sự là hành động sáng suốt.” Mã Văn Tú nhẹ nhàng nói.

“Không phải cái đó.” Mã Văn Thanh cau mày, đi tới đi lui mấy bước, cuối cùng ngừng lại, nghi hoặc lên tiếng: “Chẳng lẽ các ngươi không nhận ra, A Tùng ban nãy… không thấy thi thể?”

Vì tiết kiệm nến, cả đội chỉ đốt hai cây, phân cho đằng trước và phía sau cùng. Khi nghe được nghi vấn của Mã Văn Thanh, mập mập cầm cây nến ở đằng trước lập tức giơ lên tìm kiếm một vòng xung quanh.

Vị trí của bọn họ, vừa vặn cách sơn động hơn chục thước, chính ở chỗ này A Tùng đã bị phân thành vô số khối, lúc ấy cơ hồ tất cả mọi người đều nhìn thấy.

Mà hiện tại, cây nến trong tay mập mạp mặc dù không tính là sáng chói, nhưng chiếu rọi rõ ràng xung quanh. Không chỉ không thấy bất kỳ mảnh xác nào, thậm chí nham thạch trên đất ngay cả nửa vết máu cũng không có.

“Sao, sao lại như vậy?”

“Chẳng lẽ đó là ảo giác của chúng ta?”

https://thuviensach.vn

“Nhưng nếu quả thật là ảo giác, sợi tơ ở cửa động giải thích thế nào?”

Trong tiếng nghị luận của mọi người, không tự chủ mang theo kinh khủng cùng sợ hãi.

Trần Ngọc không nói gì, cậu chỉ cau mày, nắm thật chặt cuốn bút ký giấu trong ngực, lúc thay quần áo, Trần Ngọc len lén nhét nó vào đó. Cậu cảm thấy mọi người đoán không đúng, kia hẳn không phải là ảo giác, ít nhất hiện tại cậu còn có thể ngửi thấy mùi máu tươi như có như không trong không khí.

Thế nhưng, nếu như chuyện đó thực sự đã xảy ra, các mảnh xác ở đâu? Chúng sẽ không vô cớ biến mất… Đúng rồi! Trần Ngọc chợt tỉnh ngộ, là lúc mọi người nghỉ ngơi, khi ấy không ai chú ý trong động. Nói cách khác, trong động này có những người khác? Nhưng, tại sao muốn đem những mảnh xác kia đi? Hoặc, đem thứ đó đi không phải là con người.

Trần Ngọc ngước mắt nhìn cửa động phía trước, thanh âm xào xạc đã nhỏ đi rất nhiều.

Kim lão đại quan sát đám thuộc hạ, những tên đã lăn lộn nhiều năm coi như trấn định, hai ba thanh niên mới được mang theo sắc mặt đã trắng bệch, so với họ, người Mã gia trầm ổn hơn rất nhiều. Sắc mặt liền âm trầm, cao giọng mắng: “Hoảng hốt cái gì! Chưa trải đời, lão tử hạ địa nhiều năm như vậy, mấy chuyện vặt vãnh này tính cái rắm! Chúng ta hiện tại trừ công cụ chiếu sáng, mọi thứ khác đều có đủ, chỉ cần tay chân nhanh nhẹn chút, sẽ chẳng có chuyện gì hết!”

Thấy mọi người hốt hoảng khôi phục như cũ, ngữ khí của Kim lão đại mới chậm lại: “Nếu không tìm được, chúng ta trước cứ vào trong, chớ tự hù dọa bản thân. Người của Khương gia nếu ở sau lưng tính kế Kim gia cùng Mã gia chúng ta, khẳng định còn có trò hay đằng sau. Tất cả mọi người chuẩn bị tinh thần, lát nữa chỉ cần gặp bất cứ ai trước cứ tóm lấy rồi nói.”

https://thuviensach.vn

Mấy lời của Kim lão đại làm cho những người hay suy nghĩ lung tung lộ ra vẻ mặt thoải mái, hắn cũng không nói rõ, nhưng ai nấy đều tự giác đem mọi chuyện đổ lên đầu Khương gia.

Mã Văn Thanh cùng Trần Ngọc đều cảm thán Khương gia là lão hồ ly, Mã Liệt thì cúi đầu châm thuốc bằng nến, giữa làn khói nhả ra không thấy rõ vẻ mặt, khi Kim lão đại gọi người một lần nữa lên đường mới phất tay ra hiệu cho đám thủ hạ.

Mọi người bắt đầu tiến về phía trước, ai nấy đều cẩn thận. Mã Liệt bảo những người ở giữa đốt lên cây nến thứ ba, trong sơn động nhất thời sáng hơn trước; lại ở đằng trước và phía sau an bài vài tay lão luyện, sự nóng vội trong lòng mọi người dần dần bình ổn.

Trần Ngọc cùng Phong Hàn, Mã Văn Thanh đi ở đằng trước, tựa hồ càng đi sâu vào trong, sơn động lại càng lạnh. Trần Ngọc còn để ý thấy, đá xanh trên đất càng ngày càng ngay ngắn, thạch bích xung quanh bắt đầu có hoa văn cổ phác.

Thế nhưng, con đường này tựa hồ không có điểm cuối, hơn nữa còn ngoắt ngoéo. Trần Ngọc liếc la bàn trong ngực một cái, hình như cũng không bị ảnh hưởng. Lại đi thêm một lúc lâu, mập mạp chợt nói: “Trên vách tường phía trước có thứ gì đó.”

Theo mập mạp từ từ đến gần, mọi người phát hiện ra đó là một pho tượng bằng đồng xanh, tạc hình chim đại bàng cao chừng hai thước. Dưới ánh nến đôi mắt của nó lóng lánh ngũ sắc, thẳng tắp nhìn chằm chằm những kẻ xâm phạm đang đứng trước mặt.

Đây đã là mộ của Tượng Hùng vương rồi sao? Trần Ngọc chợt nhớ tới một câu được viết trong cuốn bút ký, nó thậm chí còn được dùng mực đỏ viết lại một lần: tuyệt đối không được cầm bất kỳ thứ gì.

https://thuviensach.vn

Thực ra những lời này rất mâu thuẫn, không được cầm bất kỳ thứ gì, thà rằng đừng đi trộm mộ? Nhưng cuốn bút ký rõ ràng chỉ ra cậu nhất định sẽ tới chỗ này.

Do dự một lúc, Trần Ngọc nói: "Ta từng nghe một truyền thuyết về mộ vua Tạng, nhất định không được đụng vào bất kỳ thứ gì, không được mở miệng yêu cầu bất kỳ điều gì. Nếu không —" nếu không thế nào, đến ngay cả cuốn bút ký cũng không đề cập đến, Trần Ngọc nghĩ cách để câu nói của mình được hoàn chỉnh.

Một người cao gầy chừng 30 tuổi bên cạnh Trần Ngọc bật cười: "Nếu không sẽ chịu lời nguyền rủa ác độc? Không được chết tử tế? Trần tiểu ca ngươi dẫu sao cũng là người của Trần gia, đừng bảo là ngươi tin vào ba cái chuyện nhảm nhí này."

Trần Ngọc lúng túng còn chưa kịp giải thích, lại có một thanh âm lanh lảnh cười nói: "Nghe nói Trần tiểu ca không thân thiết với Trần gia, sau này sẽ không nhận quản Trần gia, bây giờ xem ra, quả nhiên là thật."

"Các ngươi chớ có đoán mò, Trần tiểu ca không chừng có nỗi khổ khác. Chưa biết chừng Trần gia lão đại trước khi đi từng giao phó gì đó, bất quá, chúng ta nếu đã mạo hiểm cửu tử nhất sinh đến được đây, minh khí dĩ nhiên sẽ không thể để lại cho kẻ thứ hai."

Lời nói càng ngày càng khó nghe, người Mã gia bận tâm đến thể diện của Mã Văn Thanh, cũng không đả động gì. Trần Ngọc nghe thấy câu không thân thiết với Trần gia, trong lòng nhất thời cực kỳ khó chịu. Dù sao, lần này cậu ra ngoài, lại một lần nữa gạt Trần Sâm hạ mộ, thấy thế nào cũng coi như cô phụ khổ tâm của phụ thân. Cậu buồn bực cúi đầu, không phát hiện Phong Hàn chợt thay đổi sắc mặt, chặt chẽ theo dõi cậu.

Kim lão đại thấy không khí có phần bế tắc, liếc Tào Đông, Tào Đông vội vàng lên tiếng: "Trần Ngọc cũng là có ý tốt, các ngươi nghe thì nghe,

https://thuviensach.vn

chớ có ăn nói lung tung.”

Mã Văn Thanh biết Trần Ngọc tâm tình không tốt, lại gần ôm bả vai cậu nhỏ giọng giáo huấn: “Tiểu Trần Ngọc, ngươi theo ca ca ra ngoài lăn lộn bao lần, sao vẫn phạm phải loại sai lầm ngây thơ này?” Dừng một chốc, đập đập cánh tay cậu, lẩm bẩm: “Bỏ đi, ngươi nếu sợ, ra ngoài rồi ca ca sẽ cho ngươi mấy món, dù sao ta cũng quen như vậy rồi.”

Trần Ngọc trầm mặc một lúc, ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói: “Văn Thanh, trước đây ngươi lấy thứ gì, ta chưa từng lên tiếng phàn nàn. Nhưng lần này, trước khi ta hiểu rõ có thể hay không, ngươi cái gì cũng đừng động được không?”

Mã Văn Thanh lăng lăng nhìn Trần Ngọc một hồi, dùng sức cầm tay cậu, đáp: “Vậy được, bất quá, ngươi nhanh nhanh làm rõ, bằng không đồ tốt sẽ bị Kim gia cuỗm hết, gia sẽ đau lòng muốn chết.” Dứt lời, Mã Văn Thanh đi về phía Mã Liệt.

Mã Văn Tú đi được vài bước, đuổi theo Trần Ngọc, khoác lấy cánh tay Trần Ngọc lắc lắc, cười nói: “Trần ca, ngươi mà đã nói, là ta sẽ tin, nơi này quả thật không giống với những ngôi mộ khác.”

Trần Ngọc cười khổ, vuốt ve đỉnh đầu Mã Văn Tú: “Ta nói a Văn Tú muội muội, ta còn chưa đến mức cần một tiểu cô nương an ủi đâu.”

Mã Văn Tú mân mê miệng, đảo mắt thấy báo con hai mắt phát sáng trong bóng tối nằm trong ngực Trần Ngọc, lại không nhịn được muốn trêu ghẹo.

Qua khỏi pho tượng đồng xanh, sau khi đi về phía trước chừng trăm mét, hai bên sơn động bắt đầu xuất hiện bích họa, cao chừng một người. Bất quá, lần này cũng không phải về lịch sử của Tượng Hùng, mà là mỹ nữ đồ. Cô gái trong bức tranh chỉ mặc một chiếc váy phiêu dật, trên cổ tay cổ chân đeo chuỗi hạt hoặc chuỗi ngọc, trên đầu trên cổ cũng thùy hạ đồ trang

https://thuviensach.vn

sức tinh xảo cổ phác. Cô gái trong tranh thân thể tú lệ, đang nhẹ nhàng nhảy múa.

Bất quá, bích họa giống như đã quên phối màu, phần lớn đều là những gam màu lạnh trắng đen xám xanh, trong nham động cổ xưa này thời gian như dừng lại, vẻ mĩ lệ mang theo sự hoang liêu mập mờ khác thường.

Trong sơn động cách vài mét thì lại có một bức họa như vậy, mặc dù sắc thái hơi tối, nhưng mỹ nữ bán khỏa thân xinh đẹp vô song trên bức tranh, khiến tất cả mọi người đều ngắm nhìn chuyên chú.

Trần Ngọc tình cờ quay đầu lại, thấy Phong Hàn cau mày nhưng cũng nhìn đến nhập thần, giật mình, Phong Hàn mặc dù không rõ lai lịch, mỹ nữ bên cạnh cũng không ít, hắn chưa từng liếc mắt để ý tới. Có thể hấp dẫn mục quang của Phong Hàn, nói cách khác, bích họa này có vấn đề?

Trần Ngọc quan sát cả nửa ngày, phát hiện mỹ nữ trong tay cầm hoặc là ngọc, hoặc chương hoặc bình, ở cổ đại, đều là đồ dùng cúng tế, đây là điệu múa tế tự.

Về sau, Trần Ngọc càng thêm khẳng đinh ý nghĩ của mình, bởi vì mấy bức cuối cùng, trên mặt cô gái mang mặt nạ, tương tự như vu sư của dân tộc Tạng.

Sau bức bích họa cuối cùng, là một cánh cửa hình quả trám, cao chừng một thước. Trần Ngọc theo thói quen quan sát phía sau cánh cửa, cẩn thận nhìn xem có cơ quan hoặc minh khóa khóa chìm*(dính vào tường) hay không.

Không thấy cơ quan nào cả, Trần Ngọc phát hiện ở dưới cánh cửa có một số chữ viết mơ hồ không rõ: cẩn thận XXX chết.

Những chỗ có chữ X biểu thị những chữ không thấy rõ, tổng cổng có bảy chữ, ba chữ không thấy rõ.

https://thuviensach.vn

-END89-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 90

Trần Ngọc cẩn thận quan sát những chữ trên cánh cửa hình quả trám, rất lộn xộn, bưng nến đến gần nhìn thì thấy màu sắc thâm nâu. Hiển nhiên những chữ này là do có người trong lúc vội vàng để lại, giống như muốn nhắc nhở cho những ai đến sau. Nhưng bị xóa đi mất ba chữ, chữ bị xóa lại là những chữ mấu chốt nhất trong câu, nói cách khác, còn có một người không muốn họ hiểu được lời nhắn này.

Nếu vậy, suy xét kỹ càng, người tới sau rốt cuộc có thân phận gì, trong sơn động còn có những ai?

Có lẽ, là người của Khương gia.

Nhìn màu sắc của chữ viết, rất có thể được viết bằng máu, bất quá khiến người ta khó giải thích chính là, ba chữ bị cố ý xóa đi cũng là dùng máu vẽ loạn. Màu thâm nâu giống nhau như đúc, chữ thứ tư bị xóa đi đường nét hỗn loạn thậm chí còn lẫn với nét mình tự viết kia. Mới nhìn qua, thì tựa như là cùng một người viết sau đó lại xóa đi.

Cuối cùng, Trần Ngọc liếc nhìn vũng máu bên cánh cửa cùng ba chữ dùng máu xóa đi, thầm nghĩ, chảy nhiều máu như vậy, người này sợ rằng không chết thì cũng trọng thương.

Kim lão đại và Mã Liệt sau nghiên cứu đám chữ mà Trần Ngọc phát hiện ra, cau mày thương lượng một lúc, cuối cùng quyết định hết thảy đều cầm vũ khí trong tay, tiếp tục tiến về phía trước. Phát hiện vừa rồi mặc dù không khiến bọn họ sợ hãi, nhưng khẳng định trong sơn động còn có những người khác, hơn nữa có khả năng là địch nhân.

https://thuviensach.vn

Sau khi đi qua cánh cửa hình quả trám, ngọn lửa từ mấy cây nến từ từ chiếu sáng tình cảnh trong động. Tiếp đó, mọi người phát hiện, thay vì nói là động, ở đây thật ra thì giống một cái đại sảnh khổng lồ hơn.

Trong sảnh có bốn cây cột ba người ôm không hết, nhìn lên trên, miễn cưỡng có thể thấy được nơi cách bọn họ chừng 5,6 thước, lên cao hơn nữa, thì là một vùng đen kịt không thấy rõ, hiển nhiên, đại sảnh này có độ cao kinh người.

Trên cây cột vĩ đại, được chạm trổ một loài vật màu đen lúc thô lúc mảnh uốn quanh mà lên, không trông thấy đầu đuôi, cũng không có móng vuốt.

Trần Ngọc suy đoán có phải là cự xà hay không, nhưng Tượng Hùng vương triều đã từng thờ phụng rắn sao?

Cuối con đường ở giữa bốn cây cột, là hơn chục bậc thang, trên thạch đài ở bậc thang cuối là một vương tọa rất lớn, có người đang ngồi trên nó.

Người nọ lẳng lặng ngồi đó, bởi vì khoảng cách khá xa, mơ mơ hồ hồ không thấy rõ, ở nơi vốn tối đen không tiếng động này có vẻ dị thường kinh khủng.

Phong Hàn và Mã Văn Thanh dẫn đầu đi tới, kể từ lúc vào động, Trần Ngọc vẫn luôn cảm thấy có gì đó không đúng, kiểm tra cẩn thận súng đã mở chốt bảo hiểm, móng lừa đen và gạo nếp cũng đều đặt ở nơi có thể đụng tay đến, mới đi theo sau hai người kia.

Là một cỗ thi thể, khuôn mặt và ngón tay màu nâu đen khô quắt lộ ra bên ngoài, y phục trên người không biết tính chất ra sao, màu xanh đen, trải qua nhiều năm như vậy mà vẫn tương đối toàn vẹn.

Trần Ngọc kinh ngạc nhận ra, thi thể này đội vương miện Tượng Hùng, mặc dù đầy bụi bặm, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng hình chim

https://thuviensach.vn

đại bàng tung cánh.

“Đây là Tượng Hùng vương?”

Mã Văn Thanh ở bên cạnh đồng ý gật gật đầu, “Nhìn dáng dấp thì có lẽ vậy.” Sau đó, quan sát đại sảnh xám xanh trống trải, và vương tọa cùng màu, lấy bộ dáng khó có thể chịu được bình luận: “Mộ của Tạng vương này sao lại giống đại sảnh nghị sự vậy a, hơn nữa trông thế nào cũng đơn sơ quá đi, cho dù là mộ của quý tộc đã sa sút thì vẫn phải có đồ tuẫn táng và minh khí chứ.”

Trần Ngọc nhìn chăm chú vương tọa màu xám xanh thật lâu, chậm rãi nói: “Không, tuyệt không đơn sơ, ta cảm thấy như thế này đã là… cung điện tương đối hoa lệ rồi.” Dứt lời, cây chổi nhỏ trong tay quét qua vương tọa, sau khi bụi bặm rơi xuống, lộ ra màu sắc của vàng ròng.

Người chung quanh trầm mặc, kèm theo tiếng hút khí và tiếng than sợ hãi.

Mã Văn Thanh nhào tới, đem chân ghế lau chùi một lượt thật sạch sẽ, sau đó khiếp sợ không thốt nên lời, chẳng những bằng vàng ròng, thậm chí còn khảm bảo thạch. Hắn ôm chầm lấy, hận không thể gỡ xuống mang theo, trong miệng lẩm bẩm cảm thán: “Kháo, đây mới chân chính là xa hoa a, lão tử xem ra đã nhìn lầm Tạng vương rồi.”

Phong Hàn trầm mặc, khi thấy cây chổi nhỏ trong tay Trần Ngọc càng ngày càng rút ngắn khoảng cách với cái thây khô, bất chợt giơ tay đặt lên bả vai Trần Ngọc kéo cậu trở lại, thản nhiên lên tiếng: “Ngươi tốt nhất đừng đụng vào hắn, thức tỉnh thứ này, chúng ta rất khó qua cửa. Nếu ngươi rất rất muốn, tốt nhất đi lau dọn những nơi còn lại trong đại sảnh này.”

Lời Phong Hàn nói thành công khiến mọi người đang chuẩn bị đồng loạt tiến lên đều khựng lại, ngay cả Mã Văn Thanh ngồi xổm dưới đất cũng vội vàng đứng dậy, lưu luyến ngậm ngùi đứng sang bên cạnh.

https://thuviensach.vn

“A?” Trần Ngọc giật mình nhìn chăm chú khuôn mặt đen thui của thây khô, nghĩ về bộ dạng hí hứng ban nãy của mình mà sợ.

Báo con vừa thò đầu ra vẫn run run chăm chăm nhìn thây khô, nó chết sống muốn ở trong lòng Trần Ngọc mà không dám đến trên vai Phong Hàn, thấy Trần Ngọc càng ngày càng tới gần thây khô đã bị dọa sợ kêu không thành tiếng. Lúc này thấy Phong Hàn kéo Trần Ngọc trở lại, mới lệ rơi đầy mặt: thật ra đối với mấy chuyện như vầy Phong Hàn rất đáng tin!

“Phong ca, ngươi nói thật? Lão gia hỏa này đã chết không biết bao nhiêu năm có thể xảy ra thi biến – gượm đã, Phong ca câu nói sau cùng của ngươi có ý gì!” Theo thanh âm thay đổi của Mã Văn Thanh, mọi người lại một lần nữa kinh hãi. Lập tức tản ra những nơi khác nhau, quét dọn tro bụi. Không mất lớn thời gian, cả tòa đại sảnh sau khi được quét dọn qua phát ra kim quang lấp lánh. Trên đất đồng loạt được bao phủ bởi gạch bằng vàng, vách tường hai bên khảm hoàng kim mỹ ngọc, thậm chí còn có ngà voi, ngay cả mấy cây cột lớn ở chính giữa cũng làm bằng vàng, chỉ có vật được chạm trổ màu đen là không rõ chất liệu.

“Trời ạ, ta, khi nãy ta nói sai rồi, đây tuyệt đối là nơi giàu có nhất trên thế giới…” Mã Văn Thanh đã có phần mất khống chế.

“Không hổ là mộ Tạng vương, chỗ này phải bao nhiêu gạch vàng a?” Kim lão đại cũng cảm thán.

Mọi người năm mơ cũng không ngờ rằng đại sảnh nhìn qua có vẻ tầm thường lại dùng vô số hoàng kim để kiến tạo, kích động đến mức không nói lên lời.

Lúc này, Trần Ngọc đang ngơ ngác đứng bên cạnh cây cột vàng ròng, cảm giác mình hoàn thành kế hoạch cuộc sống nửa đời sau, mua một căn nhà lớn hơn, đuổi báo con và Phong Hàn ra khỏi phòng ngủ của cậu, dĩ nhiên khi mình vui vẻ có thể miễn cưỡng cho họ trở lại; thừa tiền thì gửi

https://thuviensach.vn

vào ngân hàng, tiếp theo là mở một tiệm buôn đồ cổ, thu những thứ Mã Văn Thanh cần xử lý, đồng thời cất chứa những món mà mình yêu thích.

Khi cậu đang chìm đắm trong cuộc sống lý tưởng tưởng tượng sau này, đột nhiên bị ai đó kéo cổ áo lôi về phía sau, đồng thời một thanh âm bình tĩnh cất lên: “Mặc dù ta không phản đối ngươi đổi nhà, nhưng tại sao lại muốn ta cách xa phòng ngủ? Chẳng lẽ chúng ta không nên ở chúng một chỗ?”

Trần Ngọc lấy lại tinh thần liền phát hiện Phong Hàn đang dùng vẻ mặt ngươi biết thừa quan hệ giữa chúng ta vậy mà dám can đảm tự chủ trương nhìn cậu, không thể tin được mình cư nhiên đem mấy suy nghĩ trong lòng nói ra thành tiếng.

Phong Hàn nhìn Trần Ngọc hai giây, thấy cậu không có ý phản kháng, mới hài lòng, nói như nó phải thế: “Báo con nên có phòng riêng, trẻ con ở cùng một chỗ với người lớn quả thật không thích hợp. Ừm, sau khi nó trèo lên giường khiến ta gặp rất nhiều bất tiện….”

Trần Ngọc như nhớ tới cái gì nhanh chóng đỏ mặt ngơ ngác nhìn Phong Hàn, phát hiện cái tên lạnh lùng bá đạo lớn lối nghịch thiên này trong tích cách lại có thêm hạng mục: hạng nhất vô sỉ.

Động tác của Phong Hàn cũng làm cho cậu hoàn toàn tỉnh táo lại, ban nãy cậu gần như muốn gỡ kim ngọc xuống mang đi. Trần Ngọc nhớ đến lời dặn trong cuốn bút ký, lo lắng đề cao ý chí, hít một hơi thật sâu, tiếp tục cường điệu lặp lại nhiều lần trong lòng tuyệt đối không thể chạm vào bất cứ cái gì.

Đợi cậu hạ xong quyết tâm, khi một lần nữa quan sát, cung điện chôn sâu trong sơn động đang phát ra quang huy chói mắt, hiển hách hoa lệ, khiến người ta thán phục, nhưng lại mang theo tử khí âm trầm, Trần Ngọc thậm chí còn cảm thấy rợn tóc gáy.

https://thuviensach.vn

Phong Hàn sau khi xác định Trần Ngọc đi theo hắn trong khoảng cách hai thước, nhanh chóng đi tới bên tường, nơi đó phần lớn đã được mọi người lau sạch.

“Nhìn này, có tranh.” Phong Hàn nói, dùng tay chỉ lên phía trên những khối gạch vàng lớn, đồng thời bật chiếc đèn pin duy nhất lên.

Bởi vì chỉ có một chiếc đèn pin, chưa biết khi nào mới có thể thoát ra ngoài, nên Trần Ngọc nhắc nhở Phong Hàn trừ phi nhu cầu cấp bách hoặc những lúc nguy hiểm, còn lại tận lực không dùng đến.

Tia sáng chiếu rọi gạch vàng, hấp dẫn ánh mắt những người còn lại. Trần Ngọc phát hiện bức tranh trong lời Phong hàn thật ra thì giống phần tiếp theo của bích họa trong khe băng.

Tượng Hùng vương đầu đội vương miện sau khi chinh phục các tiểu quốc, tiến vào sơn động, chỉ huy thần dân xây dựng cung điện trong động.

Bức họa thứ hai là các tiểu sứ thần tới cung điện trong động triêu bái, dâng lên vô số cồng phẩm, có châu báu ngọc thạch, dê bò thành đoàn, lương thực, thậm chí còn có một đám hài tử.

Trên vách tường chỉ có hai bức họa, nét vẽ đơn giản thanh thoát, đại khái là muốn ca tụng công tích vĩ đại của Tượng Hùng vương, lưu lại cho thần dân chiêm ngưỡng, cho nên mới khắc vào trong đại điện.

“Lệ thuộc vào Tượng Hùng vương phải cống cả trẻ con ư? Sao không phải là tráng đinh?” Tào Đông tò mò hỏi.

“Là nô lệ, nhưng lại tiến cống trẻ con, xác thực chưa từng nghe thấy có loại tập tục này.” Cống Bố lắc đầu, thấp giọng đáp.

Trần Ngọc thở dài, cống nạp nô lệ thời cổ đại không phải chuyện gì kỳ lạ, nhưng dân Tạng cổ đối đãi với nô lệ vô cùng tàn nhẫn. Trong rất nhiều

https://thuviensach.vn

hoạt động tế tự của dân Tạng sẽ dùng đến da người hoặc các bộ phận cơ thể khác, đám trẻ con được đưa tới kia kết qủa phỏng chừng tương đối thê thảm.

Bích họa đến đây thì hết, Trần Ngọc cảm khái: "Tượng Hùng vương thu thập vàng bạc châu báu đều dùng để xây dựng cung điện của mình, bất quá, cung điện của hắn chẳng lẽ cùng chính là mộ thất?"

"Hắn là không, nghe nói trong mộ của Tượng Hùng vương có một nơi đặc biệt cất giấu tất cả kho báu của hắn, còn có ba món trân phẩm hiếm thế." Kim lão đại nói, "Nơi này chẳng qua là cửa vào đại điện, lăng mộ chân chính ở phía sau. Về phần tại sao Tượng Hùng vương ở đây, quả thật không thể lý giải nổi."

Mã Liệt cũng gật đầu một cái, "Vậy chúng ta tiếp tục đi vào trong."

Lúc này, mấy tên thuộc hạ đều sốt ruột nhìn lão đại nhà mình, đồ ở đây, mặc dù chỉ mang đi một phần, cũng có thể mang đến tài phú không cách nào tưởng tượng được.

Mã Liệt liếc nhìn con mình, lại quét mắt qua Trần Ngọc, hắn nghe thấy những lời Trần Ngọc dặn Mã Văn Thanh, hơn nữa những món đồ này đoán chừng không thể sánh bằng những thứ trong phòng kho báu. Ma Liệt cuối cùng hướng thuộc hạ khoát tay áo. Người Mã gia trong mắt lộ ra thần sắc thất vọng, nhưng không ai nói gì.

Kim lão đại thoáng trầm tư, cư nhiên cũng nói trước đừng động đến những thứ này, vào được bên trong hãy nói, thuộc hạ của Kim gia tựa hồ có lời oán thán.

Trần Ngọc thì thở phào nhẹ nhõm, mặc dù chính cậu cũng không biết tại sao cuốn bút ký bìa đen nhấn mạnh câu nói đó đến vậy.

https://thuviensach.vn

Sau đó mọi người rất nhanh đã tìm thấy cánh cửa thông vào trong ở phía sau cây cột bên phải, tiếp tục lên đường. Đằng sau cánh cửa lại là một đoạn sơn đạo khá dài, có xu thế chếch xuống dưới, sơn động này đại khái nằm sâu dưới đất.

Đến buổi tối, rốt cuộc mọi người tiến vào trong một thạch thất. Hiện tại, bọn họ đã vào sơn động được năm, sáu tiếng rồi. ngày thứ nhất trong sơn động, mặc dù không gặp phải nguy hiểm gì, nhưng so với khi ở núi tuyết mệt mỏi hơn nhiều. Kim lão đại và Mã Liệt lập tức quyết định tối nay ở chỗ này nghỉ ngơi, mọi người quét dọn thạch thất, xúm lại nấu cơm, nấu nước.

Nghĩ cho Phong Hàn và báo con, Trần Ngọc mang theo thức ăn vô cùng đầy đủ, hơn nữa ban nãy, Cống Bố còn đưa cho cậu mấy khối thịt bò kho của nhà làm được. bên Mã gia đang nấu cơm tập thể, cũng đưa cho Trần Ngọc và Phong Hàn mỗi người một tô. Không biết có phải do đói bụng hay không, chỉ là món mì đơn giản Trần Ngọc cũng cảm thấy rất thơm.

Trần Ngọc chuẩn bị riêng cho báo con nước và thịt, dù thế nào đi nữa, cậu cũng không thể ngày ngày để báo con đi theo bọn cậu ăn thức ăn chay.

Sau khi ăn xong, Trần Ngọc liền hí p mắt dựa vào Phong Hàn hồi tưởng mọi chuyện phát sinh hôm nay. Sự ấm áp của bếp không khói cùng hơi thở của Phong Hàn, khiến cho Trần Ngọc cảm thấy thoải mái và an toàn. Đồng thời, tay Trần Ngọc vô ý thức nhẹ nhàng vuốt ve đám lông mềm mại của báo con khiến nó vạn phần hưởng thụ ăn no uống say nheo mắt lại.

Mã Văn Thanh rút ra một điếu thuốc, ngẩng đầu lên đã thấy hình ảnh hòa hợp một nhà ba người trước mặt kia. Sau khi bắt gặp cảnh Phong Hàn hôn Trần Ngọc, mọi cử động của hai người họ đều mang theo sự mờ ám. Hắn cảm thấy có gì đó không được tự nhiên và khó chịu, người anh em

https://thuviensach.vn

theo mình hơn hai mươi năm bị người ta ngang ngược cướp mất, giống như hắn bị gật đồ vậy.

Liếc nhìn Mã Văn Tú ngồi ở bên cạnh Mã Liệt, Mã Văn Thanh có chút rầu rĩ, tâm tư của nha đầu kia, từ nhỏ đến lớn chưa từng thay đổi.

Từ lão tam ngồi bên cạnh mập mạp lẩm bẩm: “Mẹ nó, kẻ từ lúc vào núi tuyết, lúc nào cũng ăn mì, trong miệng muốn phun ra c*t đến nơi. Lão tử hiện tại muốn ăn thịt, ăn thịt a!”

“Được rồi, đợi lần này trở về Kim lão đại mang các huynh đệ đi ăn một bữa to.” Mập mạp ở bên cạnh nói.

Tiếp theo là tiếng động loạt xoạt, Trần Ngọc tựa hồ lại nghe thấy thanh âm của Từ lão tam: “Trong túi xách của ta, trong túi xách của ta….sao lại lộn xộn như vậy.”

Thấy Kim gia cùng tên họ Từ kia nghị luận, Trần Ngọc hai mắt nhắm nghiền.

Một lát sau, Trần Ngọc mơ mơ màng màng đứng lên, đi vài bước, vòng đến trước một cánh cửa nhỏ. Sau khi gió lạnh thổi qua, cậu phát hiện mình thế mà lại đứng ở trước cửa sơn động, xung quanh không có bất kỳ ai.

Nơi này có đường ra ngoài? Trần Ngọc kinh ngạc đang muốn gọi mọi người, lại nhận ra trong sơn động có bóng người chợt lóe, sau đó vỡ thành vô số khối nhỏ. Là A Tùng!

Nhìn thảm kịch kia trình diễn lại một lần nữa, dạ dày Trần Ngọc phiên giang đào hải. Kháo a, đây là cái tình huống gì!

Sau đó Trần Ngọc đứng lặng ở đó, cậu giật mình phát hiện những mảnh xác trên đất ngọ nguậy tiến lại gần nhau, dần dần gom gops thành A Tùng, chạy vào trong sơn động.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc bị dọa sợ tay chân lạnh như băng, rồi mới từ cửa nhỏ chạy vào trong thạch thất. Phong Hàn đã trải túi ngủ cẩn thận, gọi cậu tới. Trần Ngọc lại gần, nghĩ nói như thế nào với Phong Hàn chuyện vừa nãy, có lẽ do đang đêm, Trần Ngọc cảm thấy cực kỳ lạnh, nhanh chóng chui vào túi ngủ.

Cậu bỗng nhiên lại cảm thấy mình đã làm một việc tương tự, cậu nhớ lại mình ban nãy tựa hồ đã ngủ rồi.

Khi Trần Ngọc còn nghi hoặc, cậu phát hiện túi ngủ chợt phồng lên, giống như có thứ gì đó định chui vào. Trần Ngọc kinh hoàng giật mình, lập tức cầm lấy súng.

Một cánh tay kéo cậu lại, Phong Hàn hỏi: “Sao vậy?”

Trần Ngọc sửng sốt, phát hiện mình đúng là ở trong túi ngủ, đại đa số những người xung quanh đã ngủ cả, hai người gác đêm, Cống Bố tựa hồ cũng chưa ngủ.

Trần Ngọc lau lau mồ hôi lạnh trên đầu, thấp giọng nói: “Thấy ác mộng.” Chả trách trong mộng cậu cảm giác mình đã làm một việc tương tự, cậu mơ màng trải túi ngủ dưới đất, rồi chui vào ngủ. Trong mộng những chuyện này lại diễn ra giống vậy, để lại ấn tượng.

Trần Ngọc cẩn thận nhìn túi ngủ, xác định không có bất kỳ vật gì khả nghi mới lại chui vào, sau đó phát hiện báo con cư nhiên không có ở đây.

“Tiểu Mập đâu?”

“Đưa cho Mã Văn Thanh làm túi giữ ấm rồi.”

“…”

Phong Hàn đưa ta đem Trần Ngọc kéo lại gần, “Ngủ đi, yên tâm, không ai có thể đến gần ta, cho dù đang ngủ cũng vậy.”

https://thuviensach.vn

Những lời này Trần Ngọc tin.

Có thể do ban đêm ngủ không ngon, ngày thứ hai Trần Ngọc tỉnh dậy có phần mê man, cậu cố ý quan sát thạch thất này không hề có cửa nhỏ, mới xác định giấc mơ tối hôm qua là phi thường hoang đường.

Lúc này, có người đùa với báo tử đang ngoan ngoãn chờ cho ăn bên chân Trần Ngọc: “Tới, nhóc con lại đây, ta cho ngươi thịt khô.”

Trần Ngọc kinh ngạc phát hiện báo con thế mà không giống như ngày thường chạy thật nhanh tới, mà là ngoảnh mặt đi, quay mông về phía người kia, hai mắt phát sáng nhìn chằm chằm Trần Ngọc.

Trần Ngọc cười cười, lấy thức ăn chuẩn bị cho nó ra từ trong balô, sau đó ngẩng đầu nói với Từ lão tam đang cầm thịt khô trêu chọc báo con: “Tiểu Mập khó có được một lần cốt khí như vậy, ngươi may mắn bắt gặp.”

Từ lão tam khóe miệng giật giật, nhưng cũng không nói gì, chỉ ngồi xuống như cũ.

Khi Trần Ngọc đem bữa sáng cho Phong Hàn, lại liếc nhìn Từ lão tam đang ăn từng miếng thịt khô nhỏ, Từ lão tam đem thịt khô trong túi xách của mình chia cho những người khác ở xung quanh. Thấy ánh mắt của Trần Ngọc, khẽ mỉm cười với cậu.

-END 90-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 91

Từ lão tam là một thuộc hạ của Kim lão đại, khi vẫn còn ở trong tiểu trấn, Trần Ngọc liền nhận ra hắn khôn khéo hơn nhiều so với Tào Đông. Bất quá, người như vậy Trần Ngọc đã thấy nhiều, cũng không chú ý đến. Cũng vì nụ cười hơi có thâm ý kia của Từ lão tam mới khiến cậu phải liếc nhìn vài lần, động tác không nhanh không chậm đó ở một nơi như thế này có vẻ thật kỳ dị.

Không để cậu suy nghĩ nhiều, Mã Văn Tú đi tới, đưa cho Trần Ngọc một hộp cá hộp, cặp mắt long lanh: “Trần Ngọc ca, những ngày qua ngươi gầy đi nhiều đấy. À, cái này cho ngươi.” Nói xong cười ngọt ngào, xoay người đi.

Mã Văn Thanh ngồi bên cạnh Trần Ngọc bất mãn nhìn em gái đã đi xa, trong miệng lẩm bẩm: “Ta sao lại không thấy tiểu tử này gầy đi, hắn cho tới bây giờ đều giống như cây gậy trúc, còm cõi chính là đại ca ngươi ngày ngày phải lao động chân tay đây này.”

Phong Hàn liếc cá hộp trong tay Trần Ngọc, rồi lại ngẩng đầu, đôi mắt đen như mực dưới ánh nến nhìn thẳng vào Trần Ngọc. Khi Trần Ngọc không khỏi chột dạ chuẩn bị dâng cái hộp lên, Phong Hàn đưa tay véo một cái vào eo Trần Ngọc, “Ừm, ít thịt thật.”

Tay Trần Ngọc phát run, đồ hộp rơi xuống bên cạnh báo con, báo con bỏ qua bát thịt của mình, len lén lại gần ngửi ngửi, phát hiện nó còn chưa mở ra, ngẩng đầu nghi hoặc. Sau khi thấy vẻ mặt của Phong Hàn, báo con

https://thuviensach.vn

ngây ngốc trong chốc lát, từ từ đem móng vuốt chuẩn bị vươn đến nắp hộp rụt trở về, thành thật cúi đầu ăn tiếp thịt của mình.

Phong Hàn tự ý đưa chén canh nóng của Cống Bố cho Trần Ngọc, nhìn chăm chú vào chỗ cổ Trần Ngọc lộ ra khỏi áo, nói: “Ngươi vẫn nên béo một chút, đối với cả hai chúng ta mới có lợi.”

Khoảnh khắc đó, dục vọng trong mắt Phong Hàn đầy thâm trầm và rõ ràng. Trần Ngọc rụt rụt cổ, hoàn toàn không biết mình là nên tức giận hay cao hứng nữa, trên thực tế cậu chỉ ngoan ngoãn nhận lấy chén canh rồi uống.

Mã Văn Thanh cảm thấy mình là người duy nhất biết chuyện áp lực rất lớn, tư vị trong lòng nói không nên lời, đối diện với một màn trước mặt lại có phần trợn mắt há hốc mồm: tiểu Trần Ngọc từ nhỏ khôn khéo vô lại, được bảo hộ quá tốt nên hơi kiêu ngạo, thế mà lại nhu thuận như hiện tại, bị ủy khuất cũng ngoan ngoãn chịu đựng, tìm mọi cách nhượng bộ…

Đương nhiên, Mã Văn Thanh cự tuyệt suy nghĩ tại sao bản thân lại thấy Trần Ngọc bị ủy khuất, cũng kiên quyết không cho rằng Trần Ngọc nhượng bộ là vì sợ hãi cường quyền.

Sau khi ăn xong bữa sáng, mọi người mang theo trang bị tiếp tục đi vào trong. Sơn động quanh co mà dài dằng dặc, hơn nữa còn xuất hiện không ít các hốc nhỏ thông đi bốn phía, xem độ lớn cũng chỉ có trẻ con 6,7 tuổi mới có thể miễn cưỡng chui vào. Mập mạp vẫn cầm cây nến đi đằng trước, chợt ồ lên một tiếng.

“Sao thế?” Kim lão đại hỏi.

“Các ngươi nhìn mà xem, hai bên động, càng lúc càng lớn, lối rẽ càng ngày càng nhiều. Mặc dù so ra còn kém đường chính, nhưng người tương đối gầy đã có thể dễ dàng đi qua. Nếu như ngã rẽ cùng độ lớn với đường

https://thuviensach.vn

chính, chúng ta phải nghĩ cách để lại dấu hiệu, bằng không rất dễ lạc đường."

"Đúng vậy, vì lý do an toàn, hai nhà chúng ta vẫn nên tự tìm người để lại dấu hiệu. Nếu hang hốc càng ngày càng nhiều, chỉ có một khả năng, chính là chúng ta sắp đến đích rồi. Để tránh lạc đường, chúng ta tận lực chỉ đi đường chính, không vào những ngã rẽ kia." Mã Liệt nói.

Kim lão đại và mập mạp đều gật đầu bày tỏ tán đồng.

Trần Ngọc khom lưng đem Tiểu Mập ở bên chân bế lên, đi lâu như vậy trong bóng tối, tiểu tử này cư nhiên vẫn ngoan ngoãn bám theo, rất đáng khen ngợi. Phong Hàn vẫn luôn đi bên cạnh Trần Ngọc, không biết tại sao, lần này Phong Hàn lại cẩn thận đến thế, cho dù là tra xét bốn phía cũng nhất định không quên mang theo cậu.

Còn Mã Văn Thanh thì theo thói quen mà đi bên cạnh Trần Ngọc, tựa như mỗi lần hạ địa đều như vậy, Mã Liệt thấy thế, nhưng không nói gì. Bên cạnh hai người còn có người dẫn đường của Kim gia, từ lúc vượt qua cầu băng, Cống Bố liền một tấc cũng không rời theo sát Trần Ngọc và Phong Hàn.

Trần Ngọc thỉnh thoảng quan sát bốn phía, ghi nhớ lộ tuyến. Đồng thời cũng suy đoán trong lòng, ngã rẽ thông đi bốn phía rốt cuộc dùng để làm gì.

Đến lúc nghỉ ngơi vào buổi trưa bọn họ vẫn còn trên đường đi, không tìm thấy thạch thất, đành phải chọn nơi bằng phẳng, trải tạm lên đất thứ gì đó rồi ngồi xuống, bắt đầu nấu cơm.

Trần Ngọc tối hôm qua mơ thấy ác mộng ngủ không ngon giấc, dựa vào Phong Hàn gà gật, trong lúc nửa tỉnh nửa mơ híp mắt thấy Từ lão tam đang ăn thịt khô. Người xung quanh thấy mà thèm ghẹo Từ lão tam, oán

https://thuviensach.vn

trắch hắn cất trữ đồ tốt, Từ lão tam cũng không giải thích, chỉ cười cười, lại từ trong balô mốc ra mấy miếng, phân cho bọn họ.

Trần Ngọc nhìn nhìn một màn như vậy, luôn cảm giác mình bỏ quên gì đó, nhưng không chống đỡ được cơn buồn ngủ, mơ màng thiếp đi.

Lộc cộc, lộc cộc, lộc cộc.

Thanh âm càng ngày càng rõ ràng, mỗi lúc mỗi lớn, có thứ gì đó đang tới.

Trần Ngọc căng thẳng, hô hấp trở nên dồn dập, sau đó đột nhiên mở mắt ra. Xung quanh đốt ba cây nến, canh nóng trên bếp không khói tỏa ra nhiệt khí cùng mùi thơm nhàn nhạt, mọi người đang vừa ăn cơm vừa cười đùa.

Chẳng lẽ lại là mơ? Trần Ngọc bình tĩnh lại, quay đầu nhìn Phong Hàn. Nhưng đập vào mắt lại là báo con treo ngược trên cánh tay Phong Hàn, Tiểu Mập khẳng định đang kịch liệt giãy dụa, bởi vì ba chân của nó đều bám vào cánh tay Phong Hàn, răng nanh nhay cắn tay áo của hắn.

Tay Phong Hàn trắn nõn thon dài, dưới bất kỳ góc độ nào cũng đều tương đối hoàn mỹ, để cạnh khóe miệng của báo con cách đó không xa.

Ở điểm này, hành động biểu đạt của Tiểu Mập giống y hệt tính tình của Trần Ngọc, bị khi dễ quá mức, nhưng cũng không dám cắn.

Trần Ngọc buồn cười, lại phát hiện báo con đang duy trì tư thế như vậy, ngẩng đầu lên vững vàng nhìn chằm chằm vào một hướng khác. Kỳ quái hơn là, đôi mắt đen bóng mang theo ánh vàng như dã thú của Phong Hàn cũng lạnh lùng nhìn chăm chú hướng đó.

Phong Hàn và báo con phát hiện ra cái gì?

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc nhìn theo tầm mắt của Phong Hàn, đối diện là một ngã rẽ nhỏ, cửa động miễn cưỡng có thể cho hai người đi qua, bên trong trừ bóng tối ra cái gì cũng không thấy rõ.

Cùng lúc đó, một khẩu súng nhanh chóng xuất hiện trên tay Trần Ngọc, cậu thuần thục dùng thời gian ngắn nhất kéo chốt an toàn, nhắm thẳng vào nơi tối đen kia.

Người cách Trần Ngọc và Phong Hàn gần nhất cảm thấy có gì đó không ổn, sau đó càng ngày càng nhiều người phản ứng kịp, giọng nói dần dần thấp xuống.

Trần Ngọc vẫn không phát hiện ra điều gì, nhưng nhịp tim của cậu càng lúc càng nhanh, mồ hôi lạnh tựa hồ từ trên trán rơi xuống từng giọt.

Một lát sau, Trần Ngọc dần dần ý thức được trong tiếng tim đập còn lẫn tạp âm khác, hơn nữa càng ngày càng rõ ràng.

Đó là tiếng bước chân của người đang chạy nhanh về phía này!

Mập mạp sau khi phát hiện có điều bất thường, giơ súng cầm nến đứng bên cạnh cửa động chỗ ngã rẽ nhỏ, ánh sáng nhạt nhòa từ cây nến miễn cưỡng soi tỏ cách đó khoảng báy tám thước.

Khi tất cả mọi người đều lặng thinh, trong sơn động trống rỗng tối đen chỉ còn lại tiếng bước chân càng ngày càng dồn dập. Trong không khí bất tri bất giác tràn ngập áp lực cực độ, có vài người lặng lẽ lui về sau mấy bước.

Sau đó, trên con đường nhỏ, ở nơi cây nến có thể chiếu sáng đến, có bóng người chợt lóe.

Trần Ngọc xác định không phải là ảo giác của mình, nhưng cậu cũng không nổ súng, người nọ cúi đầu, dần dần chạy đến nơi mọi người có thể

https://thuviensach.vn

thấy rõ. Khi mọi người hai mắt mở to, người nọ đột nhiên quay đầu lại, quẹo vào trong vách tường bên cạnh.

Mã Liệt trầm giọng hỏi một câu: “Ai đó?”

Gần như đồng thời, mập mạp cầm nến canh giữ ở cửa động bất chợt hô lên một tiếng, thanh âm kia dị thường chói tai cùng văn vẹo. Tiếp, mập mạp lui về sau một bước ngã phịch xuống đất, cây nến trong tay văng ra ngoài.

Nến cũng không tắt ngay, gắng gượng thiêu đốt trên mặt đất, nhưng ngã rẽ cũng vì thế mà lại trở nên tối đen.

Mã Văn Thanh tiến tới, nhặt cây nến lên. Khi ngã rẽ một lần nữa được chiếu sáng, nơi ấy đã không có gì cả, ngay cả thanh âm chạy bộ, tựa hồ cũng trong khoảnh khắc đó mà biến mất.

Mã Văn Thanh quan sát một lúc, không phát hiện ra cái gì, quay đầu đỡ mập mạp dậy, hỏi: “Lão mập, chuyện gì vậy?”

Mập mạp thở hổn hển, qua một lúc mới trấn định lại, dùng đôi tay vẫn run rẩy như cũ lau mồ hôi lạnh trên trán, trong đôi mắt vẫn còn mang theo sự kinh ngạc, lẩm bẩm nói: “Đó là A Tùng….”

Mã Văn Thanh sửng sốt, hắn lúc ấy đứng ở phía sau, người trong ngã rẽ không thấy được rõ ràng. Hơn nữa A Tùng là người của Kim gia, hắn căn bản không mấy để tâm bộ dáng của tiểu tử kia. Mấu chốt là, A Tùng chẳng phải đã chết lúc tiến vào sơn động rồi sao?

Thấy ánh mắt hoài nghi trên dưới quan sát của Mã Văn Thanh, mập mạp nói như trảm đinh chặt sắt: “Mẹ nó ta không nhìn lầm, ta chẳng nhẽ lại không nhận ra bộ dáng của tiểu tử kia? Ta bảo, các ngươi cũng nhìn thấy, lẽ nào không ai nhận ra?”

https://thuviensach.vn

“Ta, ta cũng nhìn thấy, kia, đó chính là A Tùng…” Sắc mặt Tào Đông trắng bệch, hắn là người mới, so ra kém với mập mạp, lúc này vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Ta đã thấy, đúng là hắn.” Lại có thêm một thuộc hạ của Kim gia thấp giọng nói.

“Thế nhưng, A Tùng đã chết.” Khi có người nói ra những lời này, trong sơn động nhất thời hoàn toàn yên tĩnh.

Một cơn gió thổi qua, cây nến khẽ nghiêng. Lúc này, có người run rẩy lên tiếng: “Chẳng lẽ, chẳng lẽ trên đời này thật sự có thứ đó?” Hắn không dám nói toạc ra, nhưng mỗi người ở đây đều hiểu ý của hắn.

“Đúng vậy, hắn còn đi xuyên qua tường, ta tận mắt trông thấy!” Thanh âm của người này không tự chủ trở nên sắc nhọn, rõ ràng mang theo sợ hãi.

Trần Ngọc cùng Phong Hàn đi tới, quan sát một lúc, Trần Ngọc chợt nói: “Không nhất định là A Tùng.”

Mọi người đều đang sợ hãi nhất loạt quay đầu ngây ngốc nhìn Trần Ngọc, Kim lão đại cau mày, trong đôi mắt của Mã Liệt có ánh sáng chợt lóe, lấy tay vỗ vỗ bả vai Trần Ngọc, nói: “Cháu thử nói xem nào.”

“Đầu tiên, là tiếng động, chúng ta đều thấy được có người chạy tới, cũng nghe thấy tiếng bước chân.” Nói tới đây, Trần Ngọc cười cười, ngũ quan xuất chúng dưới ánh nến nhu hòa mang theo mỹ cảm bất khả tư nghị, giống như một bức tranh an tĩnh mà ấm áp, không khí đáng sợ trong sơn động nháy mắt tiêu tán không ít.

“Theo cháu được biết, ma quỷ các loại, khi chạy không có tiếng động. Cho nên, chúng ta không cần thiết phải tự mình dọa mình.” Trần Ngọc quét qua một lượt mọi người dần dần hồi thần, tiếp tục nói: “Tiếp theo, các

https://thuviensach.vn

ngươi khẳng định đó là A Tùng, nhưng người này từ đầu đến cuối không ngẩng đầu lên. Giống nhau bất qua là qua thân hình và quần áo."

"Cháu thấy tồn tại khả năng thứ hai, chính là có một người khác, mặc quân áo tương tự chạy đến đây. Về phần việc đi xuyên qua tường…" Trần Ngọc ngẩng đầu nhìn sơn động, nói: "Đường chính này đã có ngã rẽ, những nơi khác dĩ nhiên cũng sẽ có. Nơi đó chắc hẳn có một con đường khác, người kia vì một nguyên nhân nào đó, không muốn gặp chúng ta, nên phải rẽ vào đó."

Phong Hàn lúc này xách báo con lên, đem báo con ném vào trong ngực Trần Ngọc, đi vào trong động.

Trần Ngọc chần chừ một chút, không nói tiếp nữa, xoay người nhìn Phong Hàn trong động. Báo con cũng gắn gượng đứng dậy trong ngực cậu, nhìn bên kia không chớp mắt.

Phong Hàn cũng không đi đâu xa, chẳng qua đến chỗ người kia rẽ vào, bật đèn pin quan sát một lúc. Nhưng sau đó xoay người đi ra, phát hiện ai nấy đều tròn mắt nhìn hắn, hời hợt nói: "Nơi đó hai bên đều có ngã rẽ, trên đất có vết máu, người nọ đại khái bị thương. Hơn nữa, hắn là người sống."

Nếu như những gì Trần Ngọc phân tích vẫn khiến mọi người có thái độ hoài nghi, thì lời Phong Hàn nói ra làm cho ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

"Mẹ nó rốt cuộc là đang làm cái gì! Chỗ này muôn dọa chết người ta đây mà." Mập mạp nói.

"Không biết là ai đây?" Mã Liệt nhìn ngã rẽ, nheo mắt lại.

"Phong tiểu ca, khi nãy sao ngươi không đuổi theo? Nếu như chúng ta bây giờ đuổi theo, có thể bắt kịp hắn không?" Một người từ dưới đất đứng lên, hỏi.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc quay đầu lại nhìn, là Từ lão tam đang vác một balô tương đối lớn.

Phong Hàn liếc Từ lão tam, đáp: “Ở đây, nếu như men theo ngã rẽ truy đuổi hắn, đừng nghĩ đến việc có thể trở về.” Dừng lại một chút, đôi mắt của Phong Hàn lộ ra sự hăng hái khó thấy: “Nếu như mục tiêu của hắn là chúng ta, vậy không cần nghĩ nhiều làm gì, ta đợi hắn tự dẫn xác đến.”

Báo con thương cảm nhìn một chút nơi xa đó, lại tận lực giảm bớt cảm giác tồn tại của mình, lui về trong ngực Trần Ngọc.

Trở về thu thập xong đồ đạc, Kim lão đại và Mã Liệt mang theo mọi người vừa trải qua một phen kinh sợ tiếp tục tiến về phía trước.

Trần Ngọc nhìn Phong Hàn, do dự một lúc rồi hỏi: “Nơi này rất dễ lạc đường?” Thật ra điều Trần Ngọc muốn hỏi là, Phong Hàn có phải đã tới nơi này hay không.

Phong Hàn gật đầu, thần sắc có phần lạnh lùng, “Cho nên ta phải luôn đi bên cạnh ngươi, nơi này chuyện gì cũng có thể xảy ra.”

Trần Ngọc ngậm miệng, những lời này càng không thể tưởng tượng nổi, chuyện gì cũng có thể xảy ra?

Còn nữa khi nãy Từ lão tam cũng rất kỳ quái, hắn đặc biệt tới gần hỏi Phong Hàn tại sao không đuổi theo người kia? Hắn vì sao lại muốn đuổi theo người đó?

Trần Ngọc lại nhớ lại giấc mộng nọ, nghĩ đến những cục thịt tạo thành A Tùng chạy về phía động, bóng lưng trong mộng lại giống bóng người kia đến thế.

Trần Ngọc rùng mình một cái, gạt phăng ý nghĩ kia ra khỏi đầu, tiếp tục nghĩ kỹ trước khi ngủ đã xảy ra chuyện gì.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc chợt phát giác có điều bất ổn, trước khi thiếp đi, giữa lúc nửa mê nửa tỉnh, cậu nghe thấy Từ lão tam oán trách, không có thịt để ăn.

Nhưng đến sáng hôm sau, Từ lão tam không ngần ngại lây thịt khô từ trong balô chia cho mọi người. Báo con thậm chí còn rất có cốt khí cự tuyệt miếng thịt trong tay Từ lão tam, cho nên Trần Ngọc nhớ tương đối rõ ràng.

Thịt khô của hắn là từ đâu ra?

-END 91-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 92

Trần Ngọc tự hỏi những chuyện không thể tưởng được xảy ra mấy ngày nay liệu có liên quan đến nhau, ý đồ sớm tìm ra chân tướng thực sự. Điều này cũng khiến Trần Ngọc dưới tình huống vô ý thức, vẫn chăm chú nhìn Từ lão tam.

Rốt cuộc như nhận thấy có gì đó không đúng, Từ lão tam nhịn không được nghiêng đầu, mang theo nghi hoặc nhìn về phía Trần Ngọc, đồng thời lén lút đem balô của mình dịch lui về sau. Trần Ngọc trừng mắt nhìn, lấy lại tinh thần, ngay sau đó vô cùng tự nhiên dời tầm mắt, làm như đang quan sát bốn phía, hoàn toàn không có ý định giải thích hành vi vừa rồi của mình.

Sau đó Trần Ngọc phát hiện Phong Hàn đang khiêu mi theo dõi cậu, lập tức vô cùng tự giác lên tiếng giải thích: “A, ta chỉ là đang suy nghĩ…Có một số việc rõ ràng bất bình thường, nhưng chúng ta không thể giải thích được.” Cậu chưa chắc chắn có nên đem hoài nghi của mình với Từ lão tam nói ra hay không, dù sao cậu cũng không có bất kỳ bằng chứng nào, hơn nữa lại quá mức kỳ dị.

Phong Hàn quay đầu nhìn Trần Ngọc một lát, nhẹ nhàng nói: “Ngươi không cần quá hao tâm tốn sức, trong sơn động này có quy tắc của riêng nó, hơn nữa tuyệt không cho phép thay đổi. Ngoài ra, có một chuyện ngươi nói rất đúng, làm theo những gì ngươi nói, mới có thể toàn thân trở về.”

“Ngươi nói câu nào? Lời của ta hữu dụng như vậy sao?” Trên mặt Trần Ngọc rõ ràng mang theo cao hứng, khấp khởi hỏi.

https://thuviensach.vn

Phong Hàn vào cặp mắt sâu không thấy đáy của cậu, nhàn nhạt đáp: “Ngươi từng nói không được đụng đến bất cứ thứ gì trong sơn động.”

Trong nháy mắt, Trần Ngọc cảm thấy tim mình như ngừng đập khoảng hai giây, Phong Hàn biết?! Trần Ngọc lập tức thầm tính toán thẳng thắn như thế nào với Phong Hàn để hắn khoan hồng cho mình, đầu tiên phải tận lực nói rằng bản thân vô tội, cậu là bị buộc tiếp nhận thân phận chết tiệt kia, cậu chưa từng làm những chuyện đó… Thật ra thì cậu hoàn toàn mù tịt người nọ đến tột cùng đã làm cái gì, trên thực tế cậu chính là một người tốt tiêu biểu mặc kẻ khác lấn áp a! Để đạt hiệu quả cao nhất có cần thêm màn nước mắt lưng tròng không —

Đúng lúc đó, Phong Hàn đưa tay ra sờ sờ trán Trần Ngọc, nói: “Đương nhiên, cho dù gặp phải nguy hiểm, chỉ cần ta sống, ngươi sẽ không sao.”

Xem ra Phong Hàn cũng chưa phát hiện, Trần Ngọc len lén thở phào nhẹ nhõm, theo bản năng nói: “Ngươi sao có thể gặp bất trắc gì.”

Nói xong những lời này, Trần Ngọc nhận thấy sắc mặt Phong Hàn trầm xuống, hắn không nói gì thêm, xoay người đi về phía trước.

Trần Ngọc do dự một lát, đi theo, quyết định không hỏi nguyên nhân, căn cứ vào kinh nghiệm sống chung với Phong Hàn, hiện tại mà hỏi nhất định Phong Hàn sẽ giận chó đánh mèo.

Trần Ngọc lại nhớ tới lời Phong Hàn vừa nói, không được đụng đến bất cứ thứ gì, đó là điều được viết trong cuốn bút kỳ bìa đen. Nói cho cùng, cuốn bút ký bìa đen đó quả thật giúp đỡ cậu không ít, thậm chí không có đến một câu nói dư thừa.

Trần Ngọc cẩn thận ngẫm lại nguyên câu nói được viết trong cuốn bút ký: không được đụng đến bất cứ thứ gì, đừng hi vọng có được bất cứ điều gì.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc chợt có một ý nghĩ, đồng thời bị ý nghĩ của mình dọa cho phát run, đừng hi vọng có được bất cứ điều gì, hy vọng cái gì? Sao lại hy vọng?

Đem thứ mình muốn nói ra, có phải cũng coi như một loại hy vọng hay không.

Nếu quả thật như vậy, thịt khô trong túi xách của Từ lão tam có thể giải thích được. Bởi vì đêm hôm đó hắn trong lúc vô tình đã biểu đạt hy vọng của mình.

Cước bộ của Trần Ngọc không khỏi chậm lại, ngay cả chính cậu cũng cảm thấy kết luận này có phần hoang đường, vô ý thức nói ra cũng có thể bị thực hiện, đây là cái thế giới quái quỷ gì?

Lúc này, trong tiếng vừa đi vừa nghị luận của mọi người, chợt có người hỏi bên tai Trần Ngọc: “Ngươi muốn cái gì?”

Trần Ngọc đang suy tư không tự chủ há mồm đáp: “Ta muốn —” muốn biết rõ ràng mọi việc đang xảy ra ở đây.

Báo con trong ngực Trần Ngọc chợt giãy dụa, ngọ nguậy muốn đi xuống. Động tĩnh này khiến cho Trần Ngọc trong nháy mắt lấy lại tinh thần, cùng lúc đó, cậu nghe thấy Mã Văn Thanh cạnh bên nói: “Ta muốn —”

Hơn nữa Trần Ngọc rất nhanh chú ý tới không chỉ Mã Văn Thanh, phần lớn người xung quanh, đều đang nói hai chữ này.

Trần Ngọc giật mình một cái, đột nhiên hét lên: “Đều câm miệng!” Tiếng hét đó làm cho cả đội ngũ đều an tĩnh lại, tất cả mọi người mờ mịt nhìn về phía Trần Ngọc.

“Tiểu Trần Ngọc, làm sao vậy?” Mã Văn Thanh khó hiểu hỏi.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc hít một hơi thật sâu, khiến bản thân trấn tĩnh lại, đáp: “Đợi lát nữa ta sẽ giải thích, ban nãy có phải rất nhiều người đều đang chuẩn bị trả lời một vấn đề: muốn cái gì, đúng không?”

“Cho dù chúng ta định trả lời câu hỏi này, cũng không có gì đáng ngạc nhiên a?”

“Ta kháo, ngươi làm ta sợ muốn chết, mới nãy vừa đúng lúc nói đến chuyện của A Tùng…”

“Tiểu thiếu gia Trần gia ra vẻ ta đây quá, chắc từ nhà mà luyện ra.”

Có vài người bắt đầu oán trách, còn bí mật mang theo chút châm chọc, bất quá, càng khiến cho Trần Ngọc để tâm chính là Từ lão tam đang kinh nghi bất định nhìn cậu.

Mà sau lưng Trần Ngọc, Phong Hàn cũng để lộ vẻ mặt suy nghĩ sâu xa.

Trần Ngọc thậm chí không thèm liếc nhìn những kẻ âm dương quái khí kia, chỉ cố gắng khống chế bản thân dùng ngữ điệu bình thản nói: “Ta bảo mọi người câm miệng, là bởi vì, trong sơn động này, có những lời, chúng ta không thể nói lung tung, nhất là yêu cầu gì đó.”

Tiểu Mập trong ngực Trần Ngọc lại bắt đầu ngọ nguậy, nhóc con này hôm nay coi như là lần thứ hai nhắc nhở Trần Ngọc.

Khi nhìn báo con đang liều mạng rời xa phương hướng với người nào đó đang di chuyển, Trần Ngọc rốt cuộc ý thức được, lúc cậu khẩn trương phạm vào một sai lầm tương đối nghiêm trọng: Phong Hàn vừa vặn giống như lần đầu tiên cậu nhắc nhở mọi người đừng đụng đến minh khí có gì đó không đúng.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Trần Ngọc phát run, cẩn thận liếc Phong Hàn một cái, phát hiện Phong Hàn đứng ở bên phải trên khuôn mặt hiện tại nhìn không ra bất kỳ tâm tình nào.

Trần Ngọc chỉ có thể kiên trì tiếp tục nói: "Lần trước ta bảo không được đụng đến bất cứ cái gì, là… bởi vì một truyền thuyết cổ xưa của Tạng tộc, khi nãy ta chợt nhớ ra truyền thuyết kia còn có thêm một câu: đừng nói ra những lời mang yêu cầu."

"Tại sao không thể nói? Nói rồi sẽ thế nào?" Mập mạp nghi hoặc hỏi.

Truyền thuyết Tạng tộc chỉ là lấy cớ, nhưng hậu quả thế nào, cuốn bút ký cũng không nhắc tới. Do dự một lát, Trần Ngọc chỉ có thể cười khổ đem phân tích của mình nói ra, "Cá nhân ta suy đoán, nói muốn cái gì thì sẽ được cái đó. Về phần hậu quả, nếu truyền thuyết đã khuyên chúng ta không thể cầu xin bất cứ điều gì, nhất định là có nguyên nhân của nó."

Trần Ngọc nói xong, cả sơn động trầm mặc hẳn, sau đó là tiếng nghị luận còn lớn hơn trước.

Có người cười to mấy tiếng, nói: "Muốn cái gì sẽ có cái đó? Tiểu Trần gia, lời như thế ngươi cũng tin?"

"Tiểu Trần Ngọc, ngươi không phải phát sốt rồi chứ? Hơn nữa, cho dù lời ngươi nói là thật, muốn cái gì sẽ có cái đó, không phải là một việc cực kỳ tốt sao?" Mã Văn Thanh nghi ngờ nhìn về phía Trần Ngọc.

"Không, không, ta lại cảm thấy lời của Trần Ngọc có chút đạo lý, sơn động quỷ quái này quả thật có điều bất bình thường." Mập mạp xúc động nói.

Trần Ngọc không để lại dấu vết liếc nhìn balô của Từ lão tam, nhíu nhíu mày, nói: "Nếu như là chuyện tốt, sao phải để lại lời cảnh báo như vậy. Hơn nữa ta cảm thấy, chuyện này không đơn giản chỉ là truyền thuyết, ta

https://thuviensach.vn

nói ra cũng vì hy vọng mọi người đừng nên trong lúc vô tình mà phạm phải sai lầm. Hiện tại chúng ta cùng nhau hạ địa, tất cả mọi người đứng chung trên một con thuyền, ta đương nhiên không hy vọng có ai đó xả ra chuyện gì ngoài ý muốn."

Nói tới đây, Trần Ngọc chợt nhớ ra một việc, hỏi: "Khi nãy câu nói kia là ai hỏi?"

"Hỏi cái gì?"

"Chính là câu, ngươi muốn cái gì?"

Sau một lúc trầm mặc, mọi người lại phát hiện ra một chuyện càng khiến người ta phải rợn tóc gáy, tất cả bọn họ đều nói không hề hỏi một câu như vậy.

Đây hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của Trần Ngọc, cậu vẫn cảm thấy chỉ cần đừng đụng đến đồ vật và không muốn cái gì là được, nhưng chẳng ngờ lại vẫn còn sự kiện kỳ dị. Cho dù đã đi qua sa mạc và đáy biển, sắc mặt của cậu cũng bắt đầu trắng bệch.

Tất cả mọi người thừa nhận đều nghe thấy câu nói đó, thậm chí bao gồm cả Phong Hàn.

Như vậy, câu nói đó là do ai hỏi?

Trần Ngọc cố gắng nhớ lại, chỉ biết thanh âm đó không giống của nam nhưng cũng tuyệt đối không phải của nữ, thanh thúy dễ nghe, tựa hồ mang theo sự trẻ trung của thiếu niên.

Mã Văn Thanh cũng buồn bực: "Mụ nội nó, sơn động này thật có điểm tà môn!"

https://thuviensach.vn

“Trần Ngọc, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy, giọng nói đó cùng giọng nói của ngươi có chút tương tự sao?” Từ lão tam đột ngột lên tiếng.

“Cũng đúng, ngươi nói mới thấy, quả thật có điểm giống.” Một người khác làm ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ.

Trần Ngọc không ngờ ngòi nổ lại dẫn tới trên người mình, cậu mấp máy khóe miệng, đáp: “Câu kia không phải do ta hỏi.”

“Vậy thì, nếu quả thật là tự biên tự diễn, cũng quá buồn cười đi?” Một người đứng gần Từ lão tam châm chọc nói.

Mã Liệt thấy cục diện phát triển thành như vậy, có điều suy nghĩ, Mã Văn Tú đứng bên cạnh kéo kéo tay áo ông, ý bảo ông giúp Trần Ngọc giải vây.

Quét mắt nhìn mọi người một lượt, Mã Liệt đứng ra nói: “Tất cả trước hết yên lặng đã, ta tin tưởng thái độ làm người của Trần Ngọc. Bất quá, nếu có người vẫn hoài nghi, vậy chuyện này cứ tạm gác qua một bên, đợi khi tìm thấy chứng cứ hãy nói. Về phần những gì Trần Ngọc đã nhắc nhở, ta hy vọng mọi người tận lực tuân thủ, chớ yêu cầu bất kỳ cái gì. Truyền thuyết của Tạng tộc mặc dù lạ lùng, nhưng cũng không nên coi thường.”

Kim lão đại và mập mạp sau một hồi thương lượng, cũng dặn dò người của mình trong lúc nói chuyện phải chú ý.

Đến lúc nghỉ ngơi, Trần Ngọc rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì cậu cảm thấy Phong Hàn tựa hồ không phát hiện ra điều gì, ít nhất lực chú ý của Phong Hàn không đặt trên người cậu.

Phong Hàn sau khi ngồi xuống cạnh Trần Ngọc, liền yên lặng nhìn chằm chằm vào ngọn lửa, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn trong sơn động còn sâu hơn mắt hắn. Chỉ có điều ngón tay khoác trên cánh tay trần Ngọc của

https://thuviensach.vn

hắn vô ý thức nhẹ nhàng vuốt ve, khiến cho báo con không thể không nhảy ra khỏi ngực Trần Ngọc, ngồi chồm hổm trên mặt đất chờ cho ăn.

Báo con cẩn thận dời thân thể mập mạp của mình cách xa khỏi Phong Hàn, dù rằng nó đã không còn sợ hãi Phong Hàn như lúc trước, nhưng vẫn nhận thấy tâm tình của hắn tựa hồ không được tốt, thức thời không dám bày tỏ bất mãn.

Trần Ngọc đưa cho Phong Hàn một khối thịt muối, sau khi Phong Hàn nhận lấy tiện tay cắt ra thì ném nửa còn lại trả cậu, cúi đầu nhìn thứ trong tay, Trần Ngọc híp mắt nở nụ cười. Cho dù Phong Hàn ở trong mắt người khác lạnh lùng không thể đến gần, nhưng Trần Ngọc đã quen ở chung với Phong Hàn, thậm chí cảm thấy có một người như vậy bồi bên cạnh cũng không tệ.

Hai người bọn họ, cộng thêm một con báo, tương lai thật hạnh phúc mỹ mãn… Trần Ngọc thở dài, cậu rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy, nhất định là bị cái sơn động quái dị này ảnh hưởng.

Từ lão tam nhìn chăm chú bên này một hồi lâu mới lại gần, hắn do dự đôi chút, ngồi xuống bên cạnh Mã Văn Thanh, bắt chuyện cùng Mã Văn Thanh. Không mất lớn thời gian, hai người đã quen thuộc. Mã Văn Thanh tùy tiện, nhận chai rượu từ tay Từ lão tam uống hai hớp, khi Từ lão tam đưa thịt khô ra, Mã Văn Thanh đẩy trở về.

Thần sắc Từ lão tam khẽ động.

Mã Văn Thanh thì vỗ vỗ bả vai hắn nói: “Ta bảo, lão Từ, thịt này ngươi hình như để hơi lâu rồi, mùi vị không ổn lắm.”

“Đâu có, mùi của nó vốn thế, có thể do ngươi không quen.” Từ lão tam cười khan hai tiếng, ngồi thêm một lúc, rồi trở về bên Kim lão đại.

https://thuviensach.vn

Sau khi nghỉ ngơi, mọi người lại bắt đầu đi vào trong. Mắt thấy sắp đến gần trung tâm mộ thất, nhưng mọi người lại vòng vo mất hai ngày trong sơn động. Trong hai ngày này, thanh âm cất tiếng hỏi kia không còn xuất hiện nữa. Nhưng tồi tệ hơn chính là, cơ hồ mỗi ngày đều có thể thấy thân ảnh tương tự A Tùng chạy qua ngã rẽ đen thui, khiến thần kinh của mọi người càng thêm căng thẳng.

Trưa ngày thứ ba, đội ngũ lần nữa khựng lại. Trên đường chính, có một người đứng phía trước.

-END 92-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 93

Mập mạp đi tuốt ở đằng trước lập tức dừng bước, Tào Đông bên cạnh hắn sau khi kinh hô một tiếng cực kỳ ngắn ngủi, run rẩy giơ súng lên. Mọi người phát hiện có điểm bất thường, toàn bộ đứng lại, nhìn theo tầm mắt của hai người bọn họ.

Chỗ sâu nhất trong sơn động tối tăm im ắng, giữa con đường lẳng lặng đứng một người. Ánh nến hơi yếu trong tay mập mạp chỉ có thể giúp hắn khái quát hình dạng của y, không thể nhìn rõ khuôn mặt.

Trần Ngọc căng thẳng, bọn họ vào sơn động đã được bốn, năm ngày, bởi vì vòng tới vòng lui ở đây nên không thể phân biệt độ sâu dưới mặt đất. Mã Liệt và Kim lão đại mặc dù không lên tiếng, Trần Ngọc cũng đoán được bọn họ đại khái đang lo lắng vấn đề tiêu hao thực phẩm và nến, nhiều nhất là hai ngày nữa, nếu như không tìm thấy mộ Tạng vương, bọn họ phải nghĩ biện pháp trở về.

Ở một nơi như thế này, sao lại có người được?

Đúng lúc ấy, Tào Đông lắp bắp hô lớn: “Ai, ai đó?”

Người đứng ở giữa đường cũng không trả lời, chỉ chăm chăm nhìn thẳng vào bọn họ.

Cơ hồ tất cả mọi người đều luống cuống tay chân đặt ngón tay giữa vào cò súng hướng về phía người nọ, do sợ hãi mà hình thành áp lực tâm lý khổng lồ, thậm chí cây đao trong tay Tào Đông cũng một mực run rẩy theo.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc nuốt nước miếng, kéo ống tay áo của Phong Hàn.

Trong bóng tối, đôi mắt của Phong Hàn ánh lên sắc kim nhàn nhạt, nhẹ nhàng nói: “Ân, là hắn.”

Trần Ngọc sửng sốt, vội vàng hỏi lại: “Là ai?”

Phong Hàn nghi hoặc quay đầu nhìn chằm chằm Trần Ngọc một lát, ngay sau đó bật đèn pin lên, chiếu vào mặt người nọ.

Tiếp đến, ai nấy mặt mũi cũng đều tái mét.

“A, A Tùng! Là – quỷ a!” Tào Đông sắc mặt trắng bệch lui về phía sau mấy bước, đao trong tay rơi xuống mặt đất, đinh đinh đang đang lăn ra ngoài.

Mập mạp vốn kiên cường cũng có phần không chống đỡ nổi, mặc dù không thối lui ra sau, nhưng giọng nói thì run run quay đầu lại hỏi Kim lão đại: “Làm sao bây giờ?”

Mọi người tự an ủi trong lòng đã kiên quyết nhận định, thân ảnh chạy loạn xung quanh kia không phải là A Tùng. Thế nhưng, A Tùng bị cắt thành vô số mảnh hiện tại đang đứng trước mặt bọn họ, suy luận của Trần Ngọc bị sự thật chứng minh là sai lầm.

Không biết có phải do nguyên nhân tâm lý hay không, mà mọi người cảm thấy A Tùng này có phần không được tự nhiên cùng âm trầm.

Trong mắt Kim lão đại có tia u ám, nhìn chăm chú khuôn mặt trắng bệch dưới đèn pin của A Tùng, dư quang nơi khóe mắt liếc mắt thấy thần sắc vạn năm không đổi của Phong Hàn, cắn răng, rút súng ra, nhắm thẳng đầu A Tùng.

https://thuviensach.vn

Khi ngón tay hắn ép vào cò súng, một bàn tay khác lại đè súng hắn xuống.

Phong Hàn đứng bên cạnh hắn, nhàn nhạt nói: “Đợi đã, ta có việc hỏi y.”

Giọng nói đột ngột của Phong Hàn khiến cho mọi người giật mình, cũng làm cho gân xanh trên trán Kim lão đại nổi lên. Bất quá, sau đó ai nấy đều thầm thở phào nhẹ nhõm, một lần nữa tìm được kẻ đứng đầu. Dường như đối mặt với Phong Hàn, kinh khủng trước mắt chẳng đáng là gì.

Tuy vậy, mọi người vẫn căng thẳng chuẩn bị sẵn sàng đón địch, nhịp tim dồn dập của Trần Ngọc vẫn như cũ không bình ổn trở lại, chăm chú nhìn A Tùng đáng lý không thể xuất hiện ở chỗ này, trong phút chốc, Trần Ngọc chợt nhớ tới giấc mơ khó quên khiến cậu sợ hãi kia.

Phát giác không có ai tiến lên, Phong Hàn nghi hoặc nói: “Sao vậy? Hắn là người.”

Lời Phong Hàn nói không thể nghi ngờ khiến mọi người xúc động trong lòng, nhưng không dám để lộ ra ngoài, chỉ là chân ai nấy đang phát run nhanh chóng đứng thẳng lại, một lần nữa tìm về cảm giác mình là một nhân sĩ của đạo mộ phái Đào Sa.

Do dự một lúc, khắc chế bản năng sợ hãi, Trần Ngọc tiến về phía trước, Mã Văn Thanh cùng Cống Bố cũng đi theo sau.

Phong Hàn cầm một cây nến trong tay, hắn đã tắt đèn pin, nhàn nhã đứng trước mắt A Tùng, nhàn nhạt hỏi: “Tại sao ngươi còn sống?”

Đôi mắt trên khuôn mặt trắng bệch của A Tùng đen như mực, kể từ lúc ngẩng đầu lên, vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Phong Hàn, nghe thấy câu nói kia, da thịt trên mặt y văn vẹo, miễn cưỡng biểu đạt ý cười, đáp: “Ta thà rằng mình không còn sống.”

https://thuviensach.vn

“Ta chỉ là muốn nghe thử biện pháp của ngươi.” Phong Hàn nói.

Con ngươi trên khuôn mặt cứng ngắc của A Tùng khẽ thay đổi, liếc nhìn Trần Ngọc núp sau lưng Phong Hàn và xa hơn chút nữa là Mã Văn Thanh, một con báo đang cố gắng đem chân trước khoác lên bả vai Trần Ngọc, nghiêng đầu tò mò nhìn sang, đồng thời lỗ mũi giật giật, xác nhận mùi vị. Đứng trên bả vai Phong Hàn sẽ dễ dàng đạt được mục đích của nó hơn, bất quá, điều đó hiển nhiên không nằm trong phạm vi suy tính của báo con.

Chần chừ một lát, Trần Ngọc hỏi: “Ngươi chưa chết?”

Khóe miệng khẽ nhếch thành một nụ cười kỳ quái, A Tùng đáp: “Không, ta đã chết. Tại sao ta còn sống đứng ở đây, các ngươi, không phải đã biết rồi sao.”

Đôi mắt của A Tùng vụt lóe lên dưới ánh nến, tiếp tục nói: “Sơn động này, có thể thực hiện hết thảy nguyện vọng mà ngươi cầu xin, điều đó ta trước khi vào đây đã biết. Cho nên, trong khoảnh khắc cận kề cái chết, ta cầu nguyện: hy vọng ta sống. Vì vậy, khi các người xoay người rời khỏi cửa động, ta một lần nữa đứng lên, chạy trốn vào trong sơn động.”

Mã Văn Thanh thất thanh lên tiếng: “Truyền thuyết về sơn động này là thật? Giàu to rồi!”

“Trời đất, yêu cầu gì cũng có thể thỏa mãn, trên thế giới này cư nhiên có chuyện như vậy thật….” Trong mắt Mã Văn Tú lộ vẻ vui mừng, lén nhìn Trần Ngọc bên kia.

Phía sau cũng đồng loạt từng trận hấp khí.

Vẻ mặt của Phong Hàn thì lại thản nhiên, trong mắt rõ ràng mang theo thất vọng, sau đó xoay người chuẩn bị trở về.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc vội kéo hắn lại, dưới ánh mắt khinh thường của Phong Hàn tiếp tục lấy hắn làm bia đỡ đạn, cũng may Phong Hàn mặc dù mất kiên nhẫn, nhưng không hất tay ra.

Trần Ngọc trên dưới quan sát một lượt A Tùng, nói: "Ngươi đã sống lại, ngươi tìm đến chúng ta là có ý gì?"

Trầm mặc một hồi, A Tùng đáp, "Ta tới tìm các ngươi, là hy vọng các ngươi có thể giúp ta." Nói rồi bắt gặp khuôn mặt sợ hãi của Kim lão đại cùng ánh mắt mang theo phòng bị, ngừng một lát lại tiếp: "Nếu như các ngươi không giúp ta, sơn động này cũng sẽ giúp ta hoàn thành nguyện vọng, dù sao nó cơ hồ là vạn năng."

Phong Hàn vốn đang nhìn Trần Ngọc núp phía sau hắn, nghe thấy lời này, quay đầu lại nhàn nhạt liếc A Tùng một cái.

Trong đám người Kim gia đã có ai đó la lên: "Loại người như ngươi, không đem tất cả hại chết thì không cam lòng sao, còn có mặt mũi trở lại bảo chúng ta giúp ngươi?"

Trần Ngọc giật mình, tiếp tục hỏi: "Ngươi muốn chúng ta giúp thế nào?"

Khuôn mặt âm trầm tái nhợt của A Tùng quay sang, lần đầu tiên nhìn thẳng vào Trần Ngọc, sau đó da thịt trên mặt lại vặn vẹo, "Giết ta."

Trong sơn động hoàn toàn im ắng, mọi người hai mắt mở to, nhờ giúp cái quái gì thế này?

Qua một hồi lâu, Trần Ngọc mới hiểu A Tùng là đang cười, vội hỏi tiếp: "Tại sao? Ngươi khó khăn lắm mới sống lại."

A Tùng thật sâu nhìn Trần Ngọc một cái, đáp: "Ngươi đồng ý đã rồi ta sẽ nói cho ngươi biết."

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc ngây người, mặc dù xuống mộ mấy lần, lá gan cũng lớn hơn trước, nhưng cậu chưa từng giết người. Do dự một lúc, cậu cảm thấy chuyện mà A Tùng trước mặt muốn nói cho cậu biết rất quan trọng, cuối cùng, Trần Ngọc đáp: "Được, ta giúp ngươi. Sau khi ngươi nói ra, chúng ta xem thử xem có cách nào khác hay không."

Đối với cậu trả lời này, A Tùng hiển nhiên không hài lòng, y cao giọng hét lên: "Ngươi chỉ có thể giết ta!"

Nhưng ngoại trừ Trần Ngọc, không ai có ý định đáp lại y, trầm mặc một hồi, A Tùng lạnh lùng nói: "Được rồi, ta trước tiên sẽ nói ra tình huống khi đó, nhớ kỹ, không tìm được cách khác, ngươi nhất định phải giết ta, ngươi đã đồng ý rồi."

Những câu nói sau đó, kinh hãi đến mức khiến bọn họ thấy bản thân mình như ngâm vào trong nước đá.

"Ta quả thực đưa ra yêu cầu với sơn động, nửa đêm ta liền sống lại, ta chạy vào sâu trong sơn động. Ta rất đỗi vui sướng, định đi tìm minh khí của mộ Tạng vương. Thế nhưng, ngày thứ hai xảy ra một việc." A Tùng nói tới đây, cả người vốn cứng ngắc lại rùng mình, thanh âm cũng khàn khàn cực kỳ khó nghe: "Ngày thứ hai, đang đi vào trong trước mắt ta đột nhiên tối sầm, sau đó phát hiện lại trở về cửa động, khi chạy lên phía trước, lại bị cắt thành vô số mảnh vụn…Rồi sau đó, ta một lần nữa đứng lên."

"Ta khi ấy sửng sốt thật lâu, cắm đầu chạy vào trong, ta rất sợ cái cửa động kia. Lúc đó các ngươi mới vừa đi tới không lâu, ta bèn chạy trên nhánh đường bên cạnh các ngươi. Nhưng kế tiếp, mỗi ngày tới thời khắc đó, vô luận ta chạy đến đâu chăng nữa, cũng sẽ trở lại cửa động, một lần nữa bị cắt, một lần nữa chết đi, sau đó sống lại."

Thấy Trần Ngọc há hốc mồm, A Tùng chặt chẽ theo dõi cậu, đôi môi run rẩy: "Bây giờ ngươi đã hiểu, ta tại sao lại bảo ngươi giết ta. Đúng vậy,

https://thuviensach.vn

ta không chịu nổi, chết theo kiểu thiên đao vạn quả đó, ta không muốn phải trải qua một lần nào nữa.”

“…Là ta, ta cũng không muốn sống.” Trần Ngọc lắp bắp nói, lời an ủi không thốt ra được.

A Tùng chợt trở nên nóng nảy, y nhìn chằm chằm Trần Ngọc nói: “Đây chính là một sơn động quỷ quái, cái giá phải trả cho việc sống lại quá lớn! Sơn động này có thể cho ngươi bất cứ cái gì, nhưng đổi lại, ngươi phải bỏ ra thứ có giá trị tương đương. Đáng sợ hơn nữa, thứ đó là do sơn động lựa chọn. Cho nên cái giá phải trả cho việc ta sống lại chính là mỗi ngày tái diễn một lần cách mà ta chết.”

Ngẩng đầu nhìn mọi người đã trợn mắt há mồm, A Tùng giật giật cánh tay, mùi máu tươi lập tức lan tỏa trong sơn động: “Chết kiểu này hiện tại quá thống khổ, ta vốn định gắng chịu đựng rồi tìm cách phá giải. Thế nhưng, sau đó ta lại phát hiện căn bản không có bất kỳ biện pháp nào, ta thậm chí còn không thể tự sát, bởi vì vẫn sống lại. Hơn nữa, hai ngày nay ta phát hiện ra một chuyện còn kinh khủng hơn, ta nhận ra, mỗi lần thân thể hợp lại, sẽ mất đi một ít thịt.”

“Mà bụng ta càng ngày càng trướng, giống như có hai bộ ruột. Trần Ngọc, ngươi đã đồng ý giúp ta, ta hiện tại không chịu nổi nữa, trước khi ta trở thành quái vật, giết ta đi. Những người khác trong sơn động giết ta, ta cũng sẽ không sống lại nữa.” A Tùng vội vàng nhìn Trần Ngọc.

Trần Ngọc giật mình dõi theo y, người ở phía sau đều lắng lặng mà đứng, không thốt nên lời.

Qua thật lâu sau, súng trong tay Trần Ngọc từ từ giơ lên. Phong Hàn lạnh lùng nhìn Trần Ngọc, nhấc tay, một đạo ánh sáng chợt lóe, khi cánh tay đó buông xuống vừa lúc đặt lên bàn tay đang run rẩy của Trần Ngọc.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc ấy, A Tùng đã hét lên rồi ngã gục, trên mặt y còn mang theo nụ cười quỷ dị vặn vẹo.

Trần Ngọc giờ mới nhẹ nhàng thở gấp, hỏi: “Ngươi vừa nãy dùng cái gì giết y vậy?”

“Dao găm lấy từ trong túi ngươi.”

“….”

“Kháo a, tiểu Trần Ngọc, vẫn là ngươi nói đúng, con mẹ nó cái sơn động này chính là bảo bối không thể động tới. May nhờ ngươi lúc ấy nhắc nhở chúng ta, nếu thật yêu cầu gì đó, còn sống được sao?” Mã Văn Thanh cảm thán.

“Lão Tam, ngươi làm sao vậy?!” Đám người an tĩnh phía sau chợt có ai đó kinh hoảng kêu lên, mới vừa nghe xong một đoạn hội thoại kinh tâm động phách, trong sơn động dị thường yên ắng, không thể nghi ngờ càng làm cho lòng người khó chịu.

Nghe thấy cái tên đó, Trần Ngọc đột nhiên quay đầu lại, phát hiện Từ lão tam ôm bụng ngã trên mặt đất, hắn lấy tay chỉ về phía A Tùng đằng xa.

Trần Ngọc nhớ tới đống thịt khô của Từ lão tam, vội vàng đi tới, ánh mắt phức tạp hỏi: “Ngươi – ngươi khó chịu ở đâu?”

“Ta đau bụng, cứu ta, cầu xin các ngươi cứu ta, ta không nên tham lam như vậy, ta sắp chết rồi —” Lời Từ lão tam nói có chút lộn xộn, thanh âm càng ngày càng yếu, kiên trì lên tiếng: “Ta không nên không nghe theo lời ngươi.”

Càng khiến mọi người giật mình chính là, bụng của Từ lão tam lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được đang dần dần quắt đi, giống như nơi đó không có bất kỳ nội tạng nào.

https://thuviensach.vn

“Bởi vì thứ ngươi muốn là thịt? Ngươi – ai, trừ phi bây giờ ra ngoài, nhưng bệnh viện gần đây nhất cũng quá xa.” Trần Ngọc rầu rĩ nhìn bụng của Từ lão tam.

Đôi mắt của Từ lão tam tràn đầy tuyệt vọng, hắn lắc đầu: “Không, không ngừng.” Dứt lời hắn kéo balô trên lưng xuống, lập tức bên trong lăn ra không ít kim khí, ngọc khí, thậm chí cả thanh đồng khí lập lòe chói mắt.

Trần Ngọc cũng hít một hơi thật sâu, cậu không ngờ Từ lão tam cư nhiên yêu cầu nhiều thứ như vậy với sơn động.

Như vậy, sơn động sẽ đòi lại cái gì?

Đôi mắt của Từ lão tam cuối cùng đã khép lại.

Hai người khác trong đội ngũ vẻ mặt tái nhợt co quắp ngồi dưới đất, “Làm sao bây giờ? Chúng ta vì muốn thử một chút là thật hay giả, cũng đã yêu cầu một vài thứ.”

Những người khác dùng ánh mắt thấy người chết nhìn bọn họ, Kim lão đại hung hăng nhắm mắt lại: “Được rồi, chúng ta nhanh chóng tìm cách giải quyết, hiện tại các ngươi không sao cả, đã là vạn hạnh.”

Đem thi thể của A Tùng và Từ lão tam chôn bên cạnh một nhánh đường, sắc mặt Trần Ngọc chợt trở nên tái nhợt: thịt trên người A Tùng biến mất, mà bụng trướng đến khó chịu; Từ lão tam muốn ăn thịt, nhưng bụng thì quắt lại.

Nói cách khác, rất có thể, thịt khô của Từ lão tam là thịt của A Tùng, mà nội tạng trong bụng của Từ lão tam được chuyển sang cho A Tùng.

Sơn động này quả thật công bằng đến mức quỷ dị mà biến thái.

-END 93-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 94

“Tiểu Trần Ngọc, ta càng nghĩ càng thấy không đúng, tất cả những thứ này sẽ không phải là ảo giác của chúng ta chứ? Trên đời thật sự có sơn động tà môn như vậy sao?”

Mã Văn Thanh đẩy Cống Bố qua một bên, tiến tới bên tai Trần Ngọc nhỏ giọng nói: “Nói không chừng A Tùng, Từ lão tam thậm chí cả mấy người trong đội muốn các thứ là do Khương gia an bài tới đây mê hoặc chúng ta. Muốn thứ gì có thứ đó, trên thế gian này nào có chuyện tốt như vậy, nếu không chúng ta thử xem, nhất định có thể phân biệt được thật giả, dù sao ta từ khi còn bé vẫn hy vọng ngươi là —”.

Trần Ngọc dùng ánh mắt thấy kẻ ngốc nhìn Mã Văn Thanh, nhanh chóng cắt đứt lời của hắn: “Câm miệng!’

Mã Văn Thanh cợt nhả nhìn Trần Ngọc, tiếc hận nói: “Ngươi gấp cái gì, ta chỉ muốn đùa chút thôi, dù sao ngươi cũng sẽ không thật sự biến thành nữ nhân.”

“…” Trần Ngọc hận không thể một cước đạp chết hắn.

Báo con lần này cảm nhận được hết cảm xúc của gia trưởng, cặp mắt tròn vo lấp lánh, cố gắng học theo mụ mụ nó rướn cổ lên, đương nhiên hiệu quả không thật rõ rệt, lỗ mũi kiêu ngạo thở phì một tiếng, đớp một phát vào tay Mã Văn Thanh đang khoác lên vai Trần Ngọc, đồng thời đem toàn bộ sức nặng đè lên cái tay đó.

https://thuviensach.vn

Đối với nhân vật như Mã Văn Thanh tốt nhất chính là không nên tốn hơi thừa lời, bạn Tiểu Mập của chúng ta luôn luôn sẵn lòng thể hiện mình là một con dã thú có kiêu ngạo, dũng cảm, thậm chí là hung hăng.

Trần Ngọc còn chưa kịp khen ngợi Tiểu Mập thì đã nhạy cảm nhận ra, Phong Hàn đang cực kỳ hứng thú quay đầu nhìn cậu. Trần Ngọc nuốt nước miếng, e dè nói: “Ngươi cũng biết, nếu quả thật yêu cầu, sẽ phải chịu trừng phạt, hơn nữa còn là trừng phạt nghiêm khắc! Hơn nữa, ngươi đối với nữ nhân không có hứng thú, đúng không.”

Tựa hồ suy tính một hồi, Phong Hàn khẽ cười, học theo giọng điệu của Mã Văn Thanh: “Được rồi, ngươi cũng có thể coi như ta đang đùa.”

Trần Ngọc lệ rơi đầy mặt quay đầu đi, thầm nghĩ trong lòng: cái này không buồn cười chút nào.

Một lát sau, Phong Hàn chợt nói: “Các ngươi —— đã từng nghe qua hang động Shambhala chưa?”

Mã Văn Thanh ngẩn ra, lập tức nói: “Phong ca cảm thấy nơi này chính là sơn độngShambhala trong truyền thuyết kia? Kháo, vậy cho dù chúng ta không động vào bất cứ thứ gì, cũng lời to rồi, tìm được nơi mà lãnh tụ của Đức Quốc xã tha thiết mơ ước đến.”

Trần Ngọc ngơ ngác ngẩng đầu, khhiếp sợ nhìn Phong Hàn, không tự chủ được lên giọng: “Không thể nào!”

Shambhala của Tây Tạng, là hang động chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Trong truyền thuyết, nó được cho là trung tâm của toàn bộ thế giới, người đi qua hang động này, sẽ trở thành chủ nhân của thời gian, có sức mạnh thần kỳ, thậm chí còn có thể trường sinh bất tử.

https://thuviensach.vn

Năm đó, Heinrich Himmler sau khi thương lượng với thủ lĩnh Đức Quốc xã là Hitler, đã đưa một tiểu đội đến Tây Tạng Trung Quốc thám hiểm, tìm kiếm Shambhala, kéo dài tới bảy năm. Khi người ta phát hiện ra đội trưởng Halle của đội thám hiểm, cả đội trừ hắn ra toàn bộ đều thần bí mất tích. Bảy năm đó đã xảy ra chuyện gì, đến nay vẫn còn là bí mật.

“Tại sao không thể?” Phong Hàn hỏi.

“Bởi vì cho dù Shambhala thật sự tồn tại, theo trong truyền thuyết, nó đúng ra phải ở Sơn Nam hoặc Lâm Chi.” Trần Ngọc cau mày nói.

Phong Hàn lắc đầu, “Không, chưa từng có người chân chính tìm được Shambhala, nó luôn vận động trên cao nguyên. Cho dù có người tìm thấy, đại khái cũng khó có cơ hội nói ra.” Ngừng một lúc, Phong Hàn lại nói: “Ta không dám chắc nơi này chính là hang động đó, nhưng rất có thể nó là nguyên hình của Shambhala tồn tại trong truyền thuyết.”

Trần Ngọc rối rắm, không biết là nên vui hay nên buồn, ở trong một sơn động chỉ tồn tại trong truyền thuyết, bọn họ nhìn bảo tàng khổng lồ cùng lực lượng thần bí cũng không dám chạm đến một cái. Hơn nữa, dự cảm xấu trong lòng cậu rất mãnh liệt, bọn họ liệu có thể bình an ra ngoài?

Trên thực tế, trong thông đạo như mê cung này, có tìm được mộ Tạng vương hay không là cả vấn đề.

Đúng lúc này, mập mạp đi tuốt đằng trước chợt dừng lại, bình tĩnh lên tiếng: “Cỏ, các đồng chí, đừng nóng vội, ta cảm giác chúng ta tìm được mộ Tạng vương rồi.”

Đồng thời, ngọn lửa của cây nến trên tay mập mạp bắt đầu lay động nghiêng về một phía, hắn vội vàng lấy tay che chắn, ở đây có gió.

Nhóm người Trần Ngọc đi phía sau hắn, lập tức nhìn về phía trước.

https://thuviensach.vn

Cách đó năm thước, là một cửa đá, bên trên mơ hồ có tượng đại bàng màu vàng kim cùng hoa văn đằng mạn cổ phác.

“Hẵng gượm đã.” Trần Ngọc chợt đề cao thanh âm.

Phong Hàn và Mã Văn Thanh đều dừng lại, đứng bên cạnh Trần Ngọc. Mập mạp liếc mắt, cũng không tiến thêm về phía trước, hỏi: “Sao thế?”

Trần Ngọc không nhìn cửa đá, cậu đang nhìn nham bích ở hai bên, trực giác nói cho cậu biết nơi này không tầm thường. Nhíu nhíu mày, Trần Ngọc nói: “Nơi này không bình thường, có thứ gì đó.”

Nhìn theo tầm mắt của Trần Ngọc, da mặt mập mạp run lên, cẩn thận lui về sau một bước. Trên nham bích ở hai bên, chi chít những cái hốc ước chừng to bằng quả đấm, bên trong tối thui, không trông thấy cái gì. Mà bọn họ, vừa vặn đứng ở bên cạnh khu vực đó.

Mập mạp nghĩ lại cái chết của A Tùng, trên lưng đổ mồ hôi lạnh, cảm thấy may mắn Trần Ngọc đã nhắc nhở hắn kịp thời.

Mã Liệt và Kim lão đại cũng đi tới sau lưng mấy người, Mã Liệt vỗ bả vai của Trần Ngọc, cười nói: “Cháu trai, là ngươi đi hay để người của ta đi?”

Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh liếc mắt nhìn nhau, do dự trong chốc lát, đáp: “Ta đi, Mã thúc ở phía sau coi chừng giúp ta. Còn nữa, Mã Văn Thanh, ngươi đừng tới đây.” Tình huống này, Trần Ngọc nhớ ông nội đã từng nhắc qua với cậu. Đây là khóa liên hoàn, nếu sau khi thử nghiệm, cửa không mở ra, cạm bẫy ở hai bên sẽ bị dẫn phát, nhìn khu vực này, căn bản không thể né tránh.

Mã Văn Thanh vừa định cất bước ngây ngẩn cả người, khi Trần Ngọc mở khóa, hắn và Trần Ngọc phối hợp đã thành thói quen, lập tức nói: “Cái khỉ gì vậy, không có tiểu Mã gia ta hộ tống, ngươi trấn được sao?”

https://thuviensach.vn

“Ta đi cùng hắn.” Phong Hàn ra quyết định.

Trần Ngọc liếc nhìn Phong Hàn, xác định lời khuyên của mình sẽ hoàn toàn vô dụng với hắn, thở dài: “Vậy chỉ hai chúng ta đi, người đi càng ít càng tốt, bằng không ta cũng không chắc chắn.”

Mã Văn Thanh thoáng do dự, nói: “Có Phong ca đi theo ngươi ta yên tâm, nhớ phải cẩn thận.”

Trần Ngọc đem báo con sau khi phát hiện ra mục đích của cậu, túm lấy ống quần mình chết sống không buông kéo ra, giao cho Mã Văn Thanh, đeo vào Hắc Thủ Bộ. Cất bước trước, lại lấy lòng nhìn Phong Hàn: “Phong ca, nếu như xảy ra chuyện gì, lập tức phải quay về chỗ này, nhất định đừng quên mang theo ta.”

Khi Trần Ngọc cầu xin Phong Hàn việc gì đó mới có thể họi hắn là Phong ca, Phong Hàn nhìn cậu, ôn hòa mà ngắn gọn đáp: “Đương nhiên, ta sẽ bảo vệ ngươi.”

Trong nháy mắt Trần Ngọc cảm thấy hình tượng hôm nay của Phong Hàn sao mà dị thường ấm áp tốt đẹp đến vậy, sau khi bắt gặp ánh mắt cảm động của Trần Ngọc, Phong Hàn bình thản lên tiếng: “Ngươi chính là tế phẩm của ta.”

Trần Ngọc lặng yên quay đầu nhìn phía trước. Hình tượng cái quái gì, toàn là nước chảy mây trôi hết.

Trần Ngọc thử thăm dò cẩn thận cất bước, Phong Hàn thì vẫn bình tĩnh ưu nhã, không nhanh không chậm đi tới bên cạnh cánh cửa, đồng thời bật đèn pin mắt sói lên.

Khi đã nhìn rõ đồ án trên cửa, Trần Ngọc ngây ngẩn cả người, bên phải cánh cửa, rõ ràng có một con Vô quan điểu nhỏ. Nói cách khác, người

https://thuviensach.vn

áo đen đã tới nơi này, cuốn bút ký bìa đen cũng bảo Trần Ngọc nhất định phải đến đây, nghiệt duyên a…

Quan sát cửa đá thật lâu, tay Trần Ngọc cũng không hề động, cuối cùng Trần Ngọc quay đầu nhìn về phía Phong Hàn, nói, “Cửa ở đây mặc dù có thể mở, nhưng ta cảm thấy có gì đó không ổn.” Dứt lời, bắt đầu quan sát bốn phía, cuối cùng tầm mắt dừng trên mặt đất.

Trần Ngọc đi tới nơi cách cánh cửa khoảng hai thước, chần chừ một chút nói: “Phong Hàn, ngươi trước đứng ở chỗ Văn Thanh đi, ở đó cách bên kia rất gần, nếu có chuyện xảy ra ngươi cũng kịp tới giúp ta. Ngươi mà đi qua, ta có thể không mở được cửa.”

Trên mặt Phong Hàn thoáng qua thần sắc kỳ quái khó có thể phát giác, xoay người đứng bên cạnh Mã Văn Thanh.

Trần Ngọc áng chừng khoáng cách trước sau trải phải, gõ lên phiến đá nơi cậu đang đứng, cuối cùng làm một động tác ngoài dự liệu của mọi người, Trần Ngọc quỳ gối trên phiến đá, sau đó bắt đầu cung kính dập đầu.

Khoảnh khắc cậu cúi đầu xuống, những hàng dài hốc nhỏ bên trên nhanh chóng lóe lên hàn quang, mau đến nỗi khiến người ta tưởng là ảo giác. Mà hàng dưới cùng, vừa vặn bay sát qua đỉnh đầu của Trần Ngọc.

Nói cách khác, nếu như khi đó, Trần Ngọc không khom lưng dập đầu, tuyệt đối sẽ chết tại chỗ. Lúc Trần Ngọc ngẩng đầu lên, hàn quang phía trên đã biến mất.

Trần Ngọc dập đầu lạy ba cái, hốc nhỏ trên nham bích cũng bắn ba lượt, mỗi lần đều bay sượt qua đỉnh đầu của Trần Ngọc. Nhìn động tác không nhanh không chậm đó, tim của mọi người đều muốn nhảy lên cổ họng. Trần Ngọc phảng phất căn bản không biết mình gặp nguy hiểm, nhưng người mắt tinh tường đều biết, Trần Ngọc biết, hơn nữa còn tính toán thời gian vô cùng chuẩn xác.

https://thuviensach.vn

Sau ba lượt, một thanh âm trầm muộn vang lên, mặt đất xuất hiện một cửa động tối đen.

Mã Văn Thanh cẩn thận đi về phía Trần Ngọc, nói: “Tại sao bảo Phong ca quay lại? Tiểu tử ngươi có biết khi nãy nguy hiểm đến thế nào không. Phong ca ở lại nhất định có thể giúp ngươi, nếu như vừa rồi chỉ chậm một giây thôi, ngươi chắc chắn sẽ chết!”

Dưới ánh nến, sắc mặt Trần Ngọc càng thêm tái nhợt tinh tế, cậu đón lấy báo con, cười cười: “Ta nắm chắc mới để cho hắn trở về, không phải vẫn ổn sao.”

Trần Ngọc cũng không nói thật, cậu bảo Phong Hàn quay lại, là bởi vì cậu không thể hình dung bộ dạng nhẫn nhịn phải quỳ xuống của Phong Hàn. Nếu để cho Phong Hàn ở lại, khi cận kề cái chết hắn vẫn không quỳ xuống, nói không chừng so với mình còn nguy hiểm hơn.

Thấy mọi người đứng ở cửa động không dám nhúc nhích, Trần Ngọc nói: “Không có cạm bẫy, có thể đi tiếp.”

Mã Liệt gật đầu, lấy tay vỗ vỗ Trần Ngọc, cảm thán: “Không hổ là con trai của Trần Sâm, năm đó luận về thủ nghệ mở khóa, không ai có thể vượt qua hắn.”

Trần Ngọc cười đến híp mắt, một tay tài nghệ của cậu cũng không phải do phụ thân dạy.

Theo bậc thang dốc xuống dưới, bọn họ cất bước tiến vào.

Dưới này lạnh hơn so với bên trên, Trần Ngọc kéo chặt quần áo trên người, sau đó đem báo con ôm vào trong ngực sưởi ấm.

Giơ cây nến chiếu sáng xung quanh. Mã Văn Thanh kích động nói: “Nếu như không nhầm, nơi này hắn là mộ Tạng vương rồi, dấu vết nhân

https://thuviensach.vn

công tương đối rõ ràng. Cách đó không xa còn có phòng bồi táng."

Lời của Mã Văn Thanh được chứng minh là đúng, cách nơi bọn họ đứng chừng mười thước, thật sự có một thạch thất.

Mập mạp đi đầu, giơ cao cây nến tiến vào.

Trần Ngọc đi được hai bước, cảm thấy có gì đó không đúng, quay đầu lại nhìn, Phong Hàn đứng nguyên tại chỗ, không có đi theo. Bèn lại gần kéo hắn vào trong, vừa đi vừa nói: "Vào xem thử, nói không chừng có thể phát hiện ra cái gì."

Khi đi qua cửa, Trần Ngọc nhận thấy báo con trong ngực bắt đầu phát run, chẳng lẽ là lạnh quá?

Đợi hai người tiến vào, trong phòng đã đốt ba bốn cây nến, tương đối sáng sủa.

Đồ bồi táng so với tưởng tượng đơn giản hơn nhiều, không có minh khí, giữa thạch thất chỉ có hai thạch đài miễn cưỡng cao đến bên hông. Cao hai thước, rộng một thước, nếu nói là để quan tài, thì có vẻ hơi nhỏ.

Trần Ngọc cảm thấy cước bộ của Phong Hàn khẽ khựng lại, sau đó buông tay cậu ra, xoay người đi tới bên cạnh.

Trần Ngọc khó hiểu, Mã Văn Thanh đã gọi cậu lại: "Tiểu Trần Ngọc, mau đến xem thử chỗ này có cạm bẫy gì không, đặt hai tòa thạch đài như vậy là để làm gì?"

Thạch đài bên phải bóng loáng bằng phẳng, hơi ám màu, bên trên có nơi hơi lồi lên, thoạt trông như gối đầu.

Không nhìn ra điều gì, Trần Ngọc lại đi tới thạch đài bên trái, toà thạch đài cơ hồ giống cái bên cạnh như đúc, ngoại trừ bên này có một dấu

https://thuviensach.vn

tay. Trần Ngọc cầm lên một cấy nến, cúi đầu tinh tế nhìn dấu tay.

Rốt cuộc là ai đã để lại dấu tay ở nơi này? Đây hẳn là một bàn tay thon dài, khớp xương rõ ràng. Trần Ngọc đặt tay của mình lên đó, so với tay cậu thì dài hơn một chút.

Khi tay cậu tiếp xúc với nham thạch lạnh như băng, sắc mặt Trần Ngọc chợt trở nên cổ quái, cậu nhận ra bàn tay này.

-END 94-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 95

Dấu tay ấn vào thạch đài dày gần nửa cm, khi Trần Ngọc đặt tay của mình lên, mới phát hiện mình đã bỏ qua một chi tiết quan trọng. Ngón trỏ và ngón áp út của bàn tay này giao nhau, có nơi hơi lõm, đây là…nhẫn.

Trần Ngọc trong lòng hoảng sợ, đồng thời lấy tay tinh tế miết xuống dấu lõm đó, khi nhận ra hoa văn trên chiếc nhẫn vô cùng quen thuộc, cậu rốt cuộc khẳng định, đây là tay của Phong Hàn.

Phong Hàn đã đến nơi này, hơn nữa còn để lại một dấu tay như vậy.

Mặc dù Trần Ngọc đã sớm hoài nghi Phong Hàn từng đến đây, cũng phi thường muốn biết những việc năm đó hắn trải qua, nhưng không dám hỏi Phong Hàn.

Một là dính đến chuyện lai lịch thân phận, Phong Hàn không muốn nói, hơn nữa hiện tại Trần Ngọc lại chột dạ, lo lắng có liên quan gì đó đến thân phận thứ hai quỷ quái của mình.

Thế nhưng, bây giờ sự thực cho cậu đáp án, Phong Hàn đã tới sơn động này, còn là từ rất lâu về trước.

Trần Ngọc làm bộ như tự nhiên mà tùy ý ngẩng đầu, nhanh chóng quét mắt quanh phòng một lượt, cậu cũng không thấy Phong Hàn ở lân cận, đồng thời nhận ra không ai chú ý tới cậu. Mặc dù nơi đó có dấu tay, ở trong mắt mọi người, bất quá là một thứ vô nghĩa, chỉ là chút chuyện nhỏ không liên quan đến minh khí mà thôi.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc cúi đầu, hạ thấp cây nến.

Thanh thạch đài mỗi bên giống nhau đều có một khối hình chữ nhật nhô ra, bên dưới cách đó không xa có dấu vết màu nâu sẫm, tựa như thứ gì đó ngưng kết lại. Trần Ngọc nhíu nhíu mày, một lần nữa đánh giá vị trí dấu tay trên thạch đài.

Khi đường nhìn từ chỗ lồi ra trên thạch đài di chuyển tới bên cạnh, con ngươi của Trần Ngọc chợt lóe. Cậu đột nhiên phát hiện, nếu như đem thanh thạch thai này xem như giường đá, nơi nhô ra là gối đầu, người nằm trên đó, vị trí tay phải vừa khéo trùng với dấu tay kia, cả hướng ngón tay cũng đều phù hợp.

Phong Hàn đã từng ngủ ở đây? Hắn tại sao phải lưu lại một dấu tay như vậy?

Trần Ngọc lại ngẩng đầu quan sát vết tích nâu sẫm khá lớn ở giữa, cây nến trong tay khẽ run, sáp nến nóng rẫy nhỏ xuống tay cậu, vị trí kia, hắn là trái tim.

Một cánh tay xuất hiện từ phía sau lưng, vòng qua cổ Trần Ngọc, dùng sức kéo cậu, Trần Ngọc đã cách xa thạch đài.

Phong Hàn ôm cậu thật chặt, gục đầu trên vai Trần Ngọc, trầm mặc một hồi, lạnh lùng nói: “Cách nơi đó xa chút.” Thanh âm rõ ràng có phần lạc đi.

Trần Ngọc ngốc lăng tựa trước ngực Phong Hàn, cái ôm này chặt chẽ mà ấm áp, nhưng Trần Ngọc cảm thấy Phong Hàn luôn bình tĩnh và lạnh lùng, tâm tình rất tồi tệ.

Loại người mạnh đến mức khó có tưởng được như Phong Hàn, lòng hắn sẽ không bị bất cứ chuyện gì nhiễu loạn, cảm xúc dao động hiếm thấy như vậy, thật ra lại khiến Phong Hàn càng giống người bình thường. Nhưng

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc cao hứng không nổi, cậu sờ sờ cuốn bút ký bìa đen trong ngực mình, quyết định, vô luận thế nào, bọn họ nhất định phải bình an rời khỏi đây.

Đúng lúc đó, Kim lão đại cất giọng nói: “Đi thôi, nơi này tựa hồ không có thứ gì.”

Mọi người ngay cả thạch đài đều kiểm tra hết một lượt bất đắc dĩ nhận ra, gian thạch thất đầu tiên minh khí gì cũng không có, xoay người chuẩn bị rời đi.

Thế nhưng, cái tên giống con khỉ ốm cách cửa gần nhất lại không động đậy, hắn thậm chí còn run lẩy bẩy lui về sau một bước. Dưới ánh nến, có một bóng người đen sẫm kéo dài cạnh cửa.

Mập mạp giương súng, tức giận rống lên một câu: “Con mẹ nó thằng nào lại giả thần giả quỷ?!” Hắn cảm thấy kể từ khi vào sơn động này thần kinh càng ngày càng suy nhược.

Người ở cửa từ từ đi về phía trước một bước, mọi người rốt cuộc có thể thấy rõ ràng khuôn mặt của hắn, Kim lão đại chợt ồ lên.

Mã Văn Thanh không tự chủ được nhìn về phía Phong Hàn cùng Trần Ngọc, người áo đen này từng xuất hiện dưới đáy biển, bộ dáng so với Trần Ngọc còn khiến nhân thần cộng phẫn hơn, tựa hồ là người quen cũ của Phong Hàn.

Người áo đen quét một lượt bên trong căn phòng, cuối cùng, đôi mắt đen nhánh bình tĩnh nhìn Phong Hàn, nở nụ cười khẽ: “Phong Hàn, ta biết ngươi nhất định sẽ tới. Từ lần ở đáy biển, ta vẫn luôn một mực nhớ tới ngươi. Tới, đi theo ta, đây chính là cơ hội cuối cùng của ngươi, nếu như để vuột mất, có một số thứ, ngươi có thể vĩnh viễn không lấy lại được.” Thanh âm của y thật thấp, mang theo sức hấp dẫn không cách nào cự tuyệt.

https://thuviensach.vn

Phong Hàn lạnh lùng nhìn chằm chằm người áo đen, trong đôi mắt tràn đầy sự tức giận: “Đối với ngươi mà nói, cũng là cơ hội cuối cùng. Ngươi từ ta lấy đi thứ gì, ta sẽ đòi lại y nguyên.”

Khi hắn chuẩn bị đi tới, Trần Ngọc vội túm lấy cánh tay của Phong Hàn.

Báo con đang tản bộ trong thạch thất nhạy cảm ý thức được bầu không khí có điều bất ổn, nhìn chằm chằm người áo đen một hồi, lại quan sát nhị vị gia trưởng, chạy chậm đến, cắn ống quần của Phong Hàn. Mặc dù bạo lực gia đình thường xuyên phát sinh, nhưng trong nhận thức của báo con, hai người này cộng thêm nó đã tạo thành cả thế giới. Về phần Mã Văn Thanh v…v đều là phụ gia, không đáng kể.

Phong Hàn khó có được nghe lời quay đầu, mang theo mông lung cùng nghi hoặc nhìn Trần Ngọc.

Trần Ngọc cũng không rõ tại sao muốn kéo Phong Hàn lại, cậu liếm liếm môi, dừng một hồi lâu, mới tìm ra lời giải thích hợp lý: “Ngươi biết rõ, địa hình trong sơn động rắc rối phức tạp, người tách khỏi chúng ta, nếu muốn trở lại sẽ không dễ dàng như vậy.” Nói tới đây, Trần Ngọc đảo mắt nhìn người áo đen, tiếp: “Còn nữa, ngươi có chắc chắn, y sẽ dẫn ngươi tới lấy thứ mà người muốn hay không?”

Đôi mắt xinh đẹp như thủy mặc của người áo đen lần đầu tiên dời khỏi Phong Hàn, lướt qua bàn tay đang nắm lấy Phong Hàn của Trần Ngọc, rồi rơi trên mặt Trần Ngọc. Nụ cười bên khóe miệng của y biến mất, vững vàng nhìn chằm chằm Trần Ngọc, bén nhọn mà lại mang theo tia tức giận mơ hồ.

Tào Đông đứng ở bên cạnh cảm thấy, khi người áo đen xinh đẹp đến kỳ lạ này thu hồi lại nụ cười, thay vào đó là sự cao ngạo khiến người khác không dám nhìn thẳng, không tự chủ muốn cúi đầu khom lưng quỳ xuống.

https://thuviensach.vn

Nhưng lúc hắn khó khăn quay đầu lại nhìn Trần Ngọc, phát hiện thanh niên ngày thường cười hì hì đến vô lại này đang bình tĩnh đối mặt với người áo đen, khí thế cũng không kém là bao.

Qua một hồi lâu, ngón tay của người áo đen giật giật, trước dời tầm mắt đi chỗ khác, từ trong quần áo lấy ra một hạt châu, nhìn về phía Phong Hàn, "Đây chính là Tị Trần Châu ngươi vẫn luôn tìm kiếm, như vậy, đi theo ta thôi."

Ánh mắt Phong Hàn sáng lên, ngay lập tức, một thân ảnh nhanh chóng đứng trước mặt người áo đen. Về phần báo con còn chưa kịp phản ứng, đã bị xách gáy bỏ xuống bên cạnh Trần Ngọc. Động tác của người áo đen cũng coi như nhanh nhẹn, kịp phản ứng xoay người bỏ chạy, nhưng vẫn bị Phong Hàn bắt được tay cầm hạt châu, khi muốn trốn đã muộn.

Sắc mặt người áo đen trở nên cực kỳ khó coi, y không ngờ mới ngắn ngủi có hai tháng, Phong Hàn đã lợi hại như vậy. Cuối cùng, y thật sâu nhìn Trần Ngọc một cái, ném hạt châu trong tay ra ngoài. Thừa dịp khi Phong Hàn quay đầu nhìn theo hạt châu, tay còn lại của y vung lên một đạo ánh sáng, không chút do dự chém về phía bàn tay đang bị Phong Hàn nắm lấy.

Trần Ngọc đang vì Phong Hàn mà cao hứng, thấy động tác của người áo đen thì giật mình sợ hãi, người này muốn chém luôn cả tay y và Phong Hàn?

Phong Hàn lập tức buông tay đuổi theo hướng hạt châu rơi, Mã Văn Thanh và Trần Ngọc nổ súng về phía người áo đen, muốn giúp Phong Hàn cản y lại.

Người áo đen cước bộ chuyển một cái trên bậc thang, đã cực nhanh muốn chạy đến bên Trần Ngọc.

Trần Ngọc cau mày, chẳng lẽ lúc này đành đắc tội y? Mặc kệ nó, dù sao người này cũng chả tốt lành gì. Cắn răng, Trần Ngọc đem hoàng kim

https://thuviensach.vn

trượng biến thành chủy thủ cầm ở trong tay.

Tay người áo đen vươn về phía cổ Trần Ngọc toan bắt lấy, Trần Ngọc vội vàng lui về phía sau trốn, nhưng tốc độ của y quá nhanh. Trần Ngọc khẽ nguyền rủa một tiếng, Phong Hàn biến thái còn chưa tính, tại sao cái gì dính đến hắn cũng biến thái như vậy!

Trần Ngọc may mắn tránh thoát, nhưng lại luống cuống tay chân ngã ngồi trên đất, tình huống này đối với Trần Ngọc mà nói rất bất lợi. Híp híp mắt, Trần Ngọc nhanh chóng dùng sức vung chủy thủ trong tay lên.

Người áo đen gần như sắp đụng đến Trần Ngọc sắc mặt chợt biến, chạy về phía sau bọn họ. Đợi khi mọi người phản ứng kịp, chuẩn bị nổ súng, người áo đen đã mất bóng.

Trên bức tường phía sau bọn họ, không biết từ khi nào đã xuất hiện một cửa động tối đen.

Trần Ngọc ngồi dưới đất thở, quay đầu, phát hiện Phong Hàn đang đứng trước mặt cậu, có lẽ đây chính là nguyên nhân mà người áo đen bỏ chạy.

"…Ngươi vẫn yếu như vậy, đứng lên được không?" Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Phong Hàn mang theo sự lạnh lùng tàn nhẫn chưa tan, giọng nói lại ôn hòa hơn nhiều, vươn tay về phía Trần Ngọc.

Mượn tay Phong Hàn đứng dậy, Trần Ngọc đối với sự giúp đỡ vô ích của mình có chút áy náy, nếu như không phải bị mình cản trở, Phong Hàn liệu có phải đã bắt được người áo đen rồi hay không?

"Đi thôi, chúng ta vào trong, sớm muộn gì cũng gặp lại y. Ngươi nói đúng, nếu như tách ra, ta có thể không tìm được các ngươi nữa." Phong Hàn nói.

https://thuviensach.vn

Mặc dù hắn nói vậy, nhưng Trần Ngọc vẫn để ý thấy Phong Hàn rất nôn nóng, thậm chí còn yên lặng nhìn một lúc lâu nơi người áo đen biến mất. Trần Ngọc giật mình, chẳng lẽ là Phong Hàn thích người áo đen? Cái ý niệm này vừa xuất hiện, cậu không khỏi cực kỳ rối rắm, tâm tình tốt liền bị hủy.

Trần Ngọc không hào phóng đến mức đem người mình thích dâng cho người khác, nhưng nếu bản thân Phong Hàn cũng không biết hắn thích người áo đen, làm sao bây giờ? A a a a — tình cảm của cậu chẳng lẽ lại bi kịch như vậy? Còn chưa tranh thủ khiến cho Phong Hàn thích cậu, lại phải đối mặt với tình địch cường thế.

“Phong ca, hạt châu của ngươi tìm được chưa?” Mã Văn Thanh ánh mắt phát sáng len lén lại gần.

Phong Hàn lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn, từ trong túi móc ra một hạt châu kích cỡ bằng hạt đậu tằm phiếm hoàng quang, đáp: “Tìm được, có vật này, ta…” Phong Hàn không nói tiếp, chỉ chuyển đề tài: “Bức xạ của Tị Trần Châu rất mạnh, các ngươi không thể đụng.” Nói xong cất đi.

Những người đang muốn nhìn lập tức ngậm miệng, lời của Phong Hàn, không ai có dũng khí hoài nghi.

Mã Văn Thanh thở dài, vỗ bả vai Trần Ngọc đang cúi đầu xoắn xuýt tranh đấu nội tâm: “Ta nói tiểu Trần Ngọc, lần sau nên cẩn thận một chút, mới nãy nếu không phải Phong ca trở về kịp thời, cái mạng nhỏ của ngươi thiếu chút nữa giao phó ở đây.”

“Y không dám.” Phong Hàn khẽ khựng lại, lạnh lùng nói: “Nếu như y dám động vào một đầu ngón tay của Trần Ngọc, ta liền giết y.”

Ánh mắt của Trần Ngọc lập tức loan loan, tảng đá trong lòng rơi thẳng xuống đất, Phong Hàn lại tiếp tục nói: “Ta tuyệt đối không thể để y động vào đồ của ta lần nữa, bất cứ cái gì.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Mập đi tới, dùng cái đầu to cọ cọ chân Trần Ngọc, đôi mắt tròn xoe ánh lên vẻ đồng tình: mụ mụ, ngươi nên học theo ta, nhận mệnh đi…

Kim lão đại và Mã Liệt thương lượng một hồi, quyết định đi theo người áo đen.

Một là bên trên cũng không có đường, hai là nếu người áo đen đã đi qua, bọn họ đương nhiên cũng có thể. Nếu đã tìm thấy thạch thất, chứng tỏ mộ Tạng vương ở rất gần đây. Trong lòng mọi người rốt cuộc không còn là trạng thái mờ mịt cùng sợ hãi như mấy ngày hôm trước nữa, biết minh khí cách đó không xa, sự e ngại với sơn động đã bớt đi vài phần. Dù sao chỉ cần không mở miệng yêu cầu, sơn động đại khái cũng sẽ không tiến hành trừng phạt.

Lối đi nhỏ vẫn như cũ cực kỳ lạnh buốt, ngã rẽ rất nhiều, nham bích hai bên đường chính có tranh vẽ động vật, đường nét đơn giản, nhưng dị thường linh động, động tác thần thái đều biểu đạt hết sức rõ ràng.

“Lão đại, tình hình này, nếu tìm thấy nhĩ thất nhất định có minh khí tùy táng.”

“Đúng vậy, đây chính là một vị Tạng vương, minh khí khẳng định không ít.”

Nhìn đám người hưng phấn, tên khỉ ốm bị người áo đen hù dọa bĩu môi, nói: “Ta bảo, các ngươi hưng phấn làm cái quái gì a, tìm thấy đồ nhưng lại không thể chạm vào.”

Một câu nói của hắn nhất thời khiến mọi người trầm mặc, tốc độ cũng bất tri bất giác thả chậm. Mới đầu, bọn họ đối với lời Trần Ngọc nói không thể động vào bất cứ cái gì bán tín bán nghi, cho nên vẫn tràn đầy lòng tin đi vào trong. Nhưng hiện tại sự thật đặt ở trước mặt, còn vào sơn động cổ quái này làm gì?

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh cũng nhíu mày, nói: “Cha, cũng vẫn là chuyện đó a, chúng ta bây giờ cho dù tìm được bảo khố của Tạng vương, cùng ba món kỳ trân hiếm thế, cũng chỉ có thể giương mắt nhìn, chẳng lẽ chúng ta liều chết tới đây chỉ để xem thử kỳ tích mà tổ quốc nghìn năm lịch sử sáng lập nên, nung đúc thêm tình cảm sâu đậm? Bà mẹ nó, chúng ta từ lúc nào phong cách như vậy…”

Kim lão đại ho khan, đợi cho tất cả mọi người an tĩnh lại, mới chậm rãi lên tiếng: “Điểm này ta đã sớm thương lượng cùng Mã gia, quyết định của chúng ta là, tiếp tục đi về phía trước.”

Thấy biểu tình mờ mịt của mọi người, Kim lão đại châm điếu thuốc, hừ một tiếng, nói: “Bây giờ, cho dù chúng ta muốn ra ngoài, bọ cánh cứng ăn thịt người ở cửa kia chúng ta có thể đối phó nổi sao? Còn nữa, không biết các người có để ý tới hay không, khi mới tiến vào sơn động, có bức bích họa về Tạng vương trong đại điện.”

Kim lão đại nhàn nhã gẩy gẩy tàn thuốc, tiếp tục, “Những người đi theo ta tới đây cũng biết, đó không phải toàn bộ lịch sử, khi Phong tiểu ca dẫn chúng ta qua cây cầu băng, chúng ta từng ở trong khe băng thấy qua một đoạn bích họa, hai đoạn này hiển nhiên là có liên quan đến nhau. Mặc dù trên bích họa có chút khoa trương, nhưng có thể phản ánh rất nhiều sự thật lịch sử. Trần gia tiểu tử, ngươi học về cái này, ta cũng không tin người không nghĩ tới.”

Trần Ngọc sửng sốt, cười khẽ, “Kim lão đại nếu đã thống suốt, tại sao còn nhường ta nói?”

Mã Văn Thanh ngây ngốc, ngay sau đó mừng khấp khởi đi tới, lấy lòng mong chờ nhìn Trần Ngọc: “A Ngọc, ngươi lấy không ít đồ từ chỗ ca ca, mau nói nghe thử.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc nghẹn một chút, kinh ngạc nhìn hắn, hỏi ngược lại: “Ngươi thật không nhìn ra?”

Mã Văn Thanh cố gắng suy nghĩ một lúc, không cam lòng giải thích: “Mặc dù đã nghe ngươi nói nội dung của bức bích họa, nhưng ta không có chính mắt nhìn thấy, chúng ta đi đường khác mới tới được đây. Ta không nhìn ra, cũng rất bình thường đi.”

Trần Ngọc thở dài, “Ta thật cảm thấy người làm nghiên cứu sinh quá vô dụng, trí thông minh bây giờ có thể sánh ngang với Tiểu Mập.” Tiểu Mập bất mãn liếc mắt nhìn Mã Văn Thanh, từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, ngoẹo đầu qua một bên, liếm liếm bộ lông của mình, bày tỏ bất mãn nghiêm trọng việc người này cư nhiên có thể so sánh với mình.

Trần Ngọc cười sờ sờ thân thể tròn vo của Tiểu Mập, nói: “Nội dung trên bức bích họa có thể cho thấy một việc, chính là truyền thuyết của sơn động, có chỗ sơ hở. Bích họa nói rõ, Tạng vương tiến vào sơn động, sau đó lấy được vật gì đó hoặc sức mạnh nào đó, mới chinh phục các tiểu quốc xung quanh. Tạng vương vẫn còn sống, nói cách khác, phải có biện pháp cầm đồ đem ra ngoài, mà không bị trừng phạt. Hiện tại muốn thử xem xem, chúng ta có thể tìm ra phương pháp đó hay không.”

“Ân, Trần Ngọc nói không sai, cho nên, có thể mang ra ngoài hay không, chúng ta cũng muốn xem thử mộ Tạng vương một chút.” Kim lão đại xoay người, phất phất tay, “Tốc độ khẩn trương lên, chúng ta bây giờ phải tranh thủ thời gian.”

Lại đi vào trong thật lâu, lúc Kim lão đại thỉnh thoảng liếc đồng hồ, đang tính có nên tìm một nơi nghỉ ngơi hay không, Phong Hàn chợt khựng lại, cau mày nhìn phía trước: “Có…vật gì đó.”

Thanh âm lạch cạch từ nơi bóng tối từ từ vang lên, tâm mọi người cũng theo đó mà trùng xuống.

https://thuviensach.vn

Tiếp đến, một người xuất hiện trong ánh sáng.

“Trẻ con?” Mọi người tinh thần đang khẩn trương cùng đề phòng bỗng chốc ngây ngẩn.

Đứa trẻ này một thân y phục kỳ quái, chất vải nạm vàng lại ánh bạc, khuôn mặt cậu trắng bệch, động tác cũng có chút chậm, ngừng lại cách đó chừng bảy tám thước, nhìn chằm chằm bọn họ thật lâu, nói: “Các ngươi, vì bảo tàng của Tạng vương mà đến? Ta có thể mang các ngươi đến nơi ấy. Nghi vấn của các ngươi ta có thể cho các ngươi đáp án, nếu gặp khó khăn ta cũng có thể giúp đỡ giải quyết.” Thanh âm dị thường khàn khàn.

Cuối cùng, trên khuôn mặt trắng bệch của đứa trẻ lộ ra một nụ cười vô cùng quỷ dị: “Thậm chí, bảy chữ được để lại trên cánh cửa quả trám, vấn đề mà không ai dám hỏi đến, ta cũng có thể giải thích rõ ràng cho các ngươi.”

-END 95-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 96

Đứa trẻ kia lẳng lặng đứng ở nơi giáp ranh giữa ánh nến và bóng tối, bên này không ai dám tùy tiện đáp lời, nó có thể nói ra mấy lời như thế, chả ai ngây thơ mà cho rằng nó chỉ là một đứa trẻ bình thường.

Trần Ngọc quan sát đứa trẻ vài lần, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, sau rốt cuộc phát hiện ra là do thần thái, gương mặt trắng bệch đến đờ đẫn, là gương mặt không nên có ở một đứa trẻ, hoặc là nói, trên người nó căn bản không có lấy một tia nhân khí.

Tựa như đứng ở nơi ấy, không phải là người sống.

Trần Ngọc quay đầu lại nhìn Kim lão đại và Mã Liệt, hai người họ đều đang bất động thanh sắc quan sát đứa trẻ kia, trong mắt lộ vẻ suy nghĩ sâu xa, hiển nhiên sơn động này chuyện quỷ dị xảy ra quá nhiều, khiến người ta không tự chủ được phải cẩn thận.

Phong Hàn rõ ràng đã mất kiên nhẫn, hắn ngẩng đầu liếc mắt nhìn con đường ở sâu bên trong, rồi mới liếc đứa trẻ, lạnh lùng mở miệng: “Tránh ra.”

Đứa trẻ với khuôn mặt cao ngạo ban ơn khi trông thấy Phong Hàn thì biến thành kinh ngạc, thậm chí còn lui về sau một bước. Nhìn chằm chằm Phong Hàn một lúc, thấy hắn đứng nguyên tại chỗ không động, mới cắn răng, do dự tiến về phía trước hai bước, nói: “Ngươi có thể thay mặt cho tất cả bọn họ? Ngươi – ngươi không đáp ứng, nhưng không có nghĩa người khác nguyện ý đi theo ngươi cùng chết trong sơn động này.”

https://thuviensach.vn

Phong Hàn thật ra cũng không hẳn muốn đứng yên tại chỗ bất động, hắn nóng lòng đuổi theo người áo đen, định tiêu diệt chướng ngại tiếp tục đi tới, chỉ có điều Trần Ngọc gắt gao níu lấy tay áo của hắn.

Trần Ngọc nhìn đứa trẻ trước mặt, suy nghĩ một chút, đi về phía trước, nhưng vẫn đảm bảo điều kiện tiên quyết là núp mình sau lưng Phong Hàn, hỏi: "Ngươi nói ngươi có thể giúp chúng ta tìm được bảo tàng? Nói cho chúng ta biết là ai đã để lại bảy chữ trên cửa?"

Con ngươi sâu thẳm của đứa trẻ từ từ chuyển dời đến trên mặt Trần Ngọc, nhếch miệng miễn cưỡng làm ra một nụ cười, "Ân, chỉ cần ngươi muốn, cũng có thể."

Trần Ngọc gật đầu, cười híp mắt hỏi: "Không sai, ngươi nhắc đến mấy cái đó, ta đều rất tò mò. Như vậy, mục đích của ngươi là gì, ngươi muốn gì?"

Trong đôi mắt thâm sâu của đứa trẻ thoáng hiện lên một tia khát vọng, liếm liếm đôi môi, nói: "Các ngươi yên tâm đi, ta chỉ là một tiểu hài tử cô đơn, mong ước không nhiều, chỉ muốn chút ít thời gian của các ngươi. Đối với cuộc đời dài đằng đẵng của các ngươi mà nói, chỉ là một cái nháy mắt. Thế là đủ rồi." Sau khi nói xong, liền nhìn không chớp mắt Trần Ngọc.

Nụ cười thuần lương vô cùng của Trần Ngọc vẫn không thay đổi, có điều hơi tiếc nuối nhìn đứa trẻ: "A, ngươi có thể cho chúng ta ngay những thứ kia?"

Đứa trẻ không nhận được câu trả lời khẳng định của Trần Ngọc, không khỏi nhíu mày, nói: "….Trước kia người vào đây cho ta ngọc thạch vô giá, ta mới đáp ứng để hắn trong sơn động không gặp nguy hiểm đến tính mạng. Nếu như các ngươi đáp ứng cho ta một ít thời gian trong cuộc đời của mình, ta sẽ gắng bảo đảm, các ngươi sẽ được an toàn trong sơn động này."

https://thuviensach.vn

Đứa trẻ vừa nói vừa đi phía trước vài bước, Phong Hàn đứng ở giữa đường, chặn lại lối đi của nó, nên chỉ có thể cách hắn nói chuyện với Trần Ngọc.

Trần Ngọc lại thở dài, một tay đặt trên vai Phong Hàn, một tay xoa cằm hỏi: “Còn cái kia?”

Lần này, đám người Mã Liệt cũng nhìn ra được Trần Ngọc căn bản đang mặc cả, mọi người tinh thần căng thẳng thoáng thanh tĩnh lại. Bất quá, súng vẫn không dám rời tay.

Báo con đứng bên chân phụ mẫu, dùng đôi mắt xoi mói nhìn nhìn người đối diện, nhàn nhã liếm một móng vuốt với đám lông mềm như nhung của mình, thì ra hắn là con mồi của mụ mụ. Bất quá phương pháp săn đuổi của Trần Ngọc hiển nhiên kém xa so với vị gia trưởng còn lại. Thời điểm này, nên bổ nhào tới, dùng móng vuốt nói chuyện – nghĩ đi nghĩ lại, dã tính trời sinh của Tiểu Mập bị kích phát, nó liền cực kỳ hưng phấn, cặp mắt lóe sáng nhìn chằm chằm cái người không cao đối diện, có lẽ lần này có thể đưa lễ vật cho Trần Ngọc.

Phong Hàn thì khỏi, làm nhất gia chi chủ, hắn phải phụ trách săn đuổi, nuôi Trần Ngọc cùng mình mới đúng!

Trần Ngọc đang quan sát đứa trẻ, bị một cái đuôi quẫy quẫy bên chân cắt ngang. Sau đó Trần Ngọc mặt đầy hắc tuyến níu lấy Tiểu Mập đang bán ngồi trên đất, uốn éo cái mông chuẩn bị nhào ra, xoay người ném cho Mã Văn Thanh.

Tiếp được báo con, Mã Văn Thanh tức giận liếc nhìn Trần Ngọc, hắn giống ông chú coi trẻ đến thế sao…

Trần Ngọc tiếp tục tương đối cảm thấy hứng thú nhìn về phía đứa trẻ, bày tỏ ý tứ không đủ.

https://thuviensach.vn

Khóe miệng đứa trẻ run rẩy, cơ hồ muốn ngửa mặt lên trời thét dài, cái con người lòng tham không đáy này! Nó hung dữ nhìn chăm chăm Trần Ngọc, nghĩ cách để Trần Ngọc đáp ứng lý do thoái thác của mình, cuối cùng mới nói: “Thật ra thì, trong sơn động này còn có một bí mật khó lường, có thể làm cho người ta trường sinh bất lão. Biện pháp này, hiện tại chỉ có ta biết.” Lòng người hiểm ác, nó đắn đo sử dụng chút thủ đoạn dục cự hoàn nghênh nho nhỏ, “Bất quá, rất khó làm, nếu như các ngươi không cần, tận lực đừng yêu cầu thứ đó, dù sao như vậy ta cũng có điểm khó xử.”

Trần Ngọc cười, lập tức tiếp lời của nó: “Ngươi nói rất đúng, chúng ta không nên làm khó dễ ngươi. Cám ơn, chúng ta không cần ngươi giúp bất cứ chuyện gì.”

Đứa trẻ mờ mịt nhìn Trần Ngọc, có chút không thể tin được những gì mình được nghe.

Trần Ngọc siết chặt bả vai của Phong Hàn, nói: “Đi thôi.”

Phong Hàn trở tay bắt được cánh tay Trần Ngọc, sau đó đi tới bên cạnh đứa trẻ, để những người khác đi trước.

Mọi người nhịn cười, dùng ánh mắt đồng tình nhìn đứa trẻ một cái, nhanh chóng đi vào. Cách đó không xa, là một cánh cửa đá.

Đứa trẻ rốt cuộc cũng phản ứng, âm ngoan nhìn chằm chằm Trần Ngọc, cắn răng nghiến lợi kêu lên: “Không có ta, các ngươi ai cũng không sống được! Đến được tế đàn các ngươi sẽ biết, các ngươi là những người bị chọn, ai cũng không thể rời khỏi nơi này. Tại sao các ngươi đều nghe theo lời của hắn? Chờ các ngươi biết được vận mệnh của mình, nhất định sẽ hối hận đã không đáp ứng yêu cầu của ta.”

Lời của đứa trẻ khiến mấy tên tay chân do dự, thật ra thân phận tiểu hài này kỳ bí, nhưng mấy điều kiện nó đưa ra thì tương đối mê người. Bất

https://thuviensach.vn

quá, lão đại nhà mình còn chưa lên tiếng, không ai dám lưu lại giao dịch với đứa trẻ này.

Thấy Phong Hàn ngăn ở giữa đường, đứa trẻ nhìn chăm chú nơi này nửa ngày, rốt cuộc vẫn không dám đuổi theo.

Khi khỉ ốm tới gần cánh cửa, lòng vẫn còn sợ hãi quay đầu lại nhìn hài tử kia, mang theo kinh hoảng. Đứa trẻ đang căm hận nhìn bên này, thấy ánh mắt của khỉ ốm, thần sắc biến đổi, mặt đầy dữ tợn.

Trần Ngọc và Phong Hàn là hai người cuối cùng bước qua cửa đá, Mã Văn Thanh cùng Mã Văn Tú đang chờ ở cửa, Mã Văn Thanh len lén lại gần hỏi: “Tiểu Trần Ngọc, sao vậy a? Mặc dù nó nhìn không giống người tốt, nhưng sao ngươi không hỏi dò vài câu?”

Trần Ngọc khó có được nghiêm túc đáp: “Không, thật ra nó đã tiết lộ cho chúng ta khá nhiều. Đầu tiên, tàng bảo khố của Tạng vương và báu vật truyền thế quả thật tồn tại; tiếp nữa, trong sơn động này có tế đàn, nơi đó phỏng chừng có đáp án.”

Quả nhiên có ai đó trong đám người cất tiếng hỏi: “Tại sao không đáp ứng nó? Sơn động này quá nguy hiểm, nếu như có nó hỗ trợ —”

Trần Ngọc liếc người đó một cái, bình tĩnh đáp: “Bảo tàng tự chúng ta tìm, không khó khăn gì. Về phần những thứ khác, cho dù gặp nguy hiểm, chúng ta cũng có thể đối phó được. Nhưng nếu đã đáp ứng nó rồi, đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết.”

“Đừng quên quy tắc của sơn động này, không được yêu cầu bất cứ cái gì. Chúng ta đưa ra yêu cầu với đứa trẻ này, chả phải cũng là yêu cầu hay sao? Hơn nữa, ở đây, tốt nhất không nên tin bất luận kẻ nào. Người nào cảm thấy hối hận, có thể quay trở lại.”

https://thuviensach.vn

Đương nhiên không ai dám quay trở lại, thanh âm bất mãn cũng dần dần lắng xuống.

Mập mạp ồ lên một tiếng, lẩm bẩm nói: “Ta bảo, phía trước có cửa, hơn nữa còn rất nhiều.”

Mọi người vội vàng đi về phía trước, quả nhiên, hai bên đường xuất hiện không ít cửa đá, hơn nữa khoảng cách giữa chúng cũng không tính là xa.

Mọi người không tự chủ được nhìn về phía Trần Ngọc, Trần Ngọc nhíu mày, quan sát một lúc lâu mới lên tiếng: “Trên cửa không có cơ quan, nó căn bản không khóa.”

Bất quá, Trần Ngọc có dự cảm xấu.

Mập mạp đã chạy đến đem cửa đẩy ra, sau đó tiếng thét chói tai vang dội cả thông đạo.

Đó không phải tiếng kêu của mập mạp, cũng không phải do mập mạp trấn định, mà bởi vì tiếng kêu của mập mạp hoàn toàn chìm trong tiếng thét đó.

Trần Ngọc cả kinh, cùng Phong Hàn liếc mắt nhìn nhau, bước nhanh về phía cánh cửa. Cánh cửa nửa khép nửa hở bị Phong Hàn đẩy ra hoàn toàn, Trần Ngọc nhận lấy cây nến trong cánh tay run rẩy của mập mạp. Ngọn lửa trên cây nến một lần nữa bùng lên, chiếu sáng cả gian thạch thất.

Sau khi thấy rõ ràng tình hình trong phòng, Trần Ngọc liền đổ mồ hôi lạnh, đứng yên bất động ở cửa, không dám tùy ý nhúc nhích, vừa không chế bản thân không phát ra âm thanh, vừa giơ súng lên.

Trên chiếc bàn đặt trong thạch thất là một con mãng xà khổng lồ, lớn bằng bắp đùi người trưởng thành, cái bụng dài gần hai thước nhô lên cao

https://thuviensach.vn

cao, hiển nhiên mới vừa nuốt xong thức ăn đang chuẩn bị tiêu hóa. Đầu rắn khổng lồ nâng lên, đang nhìn chằm chằm vào bên này, bày ra tư thế công kích.

Ai nấy ở đằng sau cũng lặng lẽ lấy ra vũ khí, những người này hàng năm đều ra vào không ít ngôi mộ, so với người bình thường tỉnh táo hơn nhiều. Để không kích động mãng xà, đều tận lực không phát ra thanh âm dư thừa.

Trần Ngọc chợt phát giác có chỗ không đúng, chợt quay đầu lại xem mập mạp, mập mạp cho dù trời sinh sợ rắn, cũng không trở nên nhát gan như vậy, sao có thể kêu ra tiếng. Hơn nữa, tiếng thét sợ hãi từ trong phòng truyền ra vừa vang lên liền biến mất. Mập mạp cũng ngơ ngác nhìn vào trong, mặc dù không kêu lên nữa, nhưng lại hoàn toàn không có phản ứng khác.

Một con rắn, cho dù là mãng xà, cũng sẽ không cùng mập mạp phát ra tiếng thét thảm thiết như con người đi…

Đúng lúc ấy thì ở phía sau, Phong Hàn giơ tay lên nắm lấy bả vai Trần Ngọc, kéo giật cậu lại. Sau đó Trần Ngọc nghe thấy tiếng hấp khí của đám người Mã Văn Thanh, khi cậu quay đầu lại, sự sợ hãi đã lan truyền khắp toàn thân.

Bụng của con mãng xà, thứ bị nó nuốt chửng đang động đậy.

Sau đó mãng xà vốn đang cùng bọn họ giằng co ở ở cửa chợt ngẩng đầu lên, phát ra tiếng kêu ti ti, lăn lộn trong phòng, giống như cực kỳ thống khổ.

Tiếp đến, một vật nhọn đem phần bụng mãng xà gồ lên thành hình dạng kỳ quái, sau đó xoẹt một tiếng, một cây đao nhô ra. Quái dị hơn chính là, cây đao đó đang chuyển động, dùng lực cắt da thịt mãng xà bị vảy bao

https://thuviensach.vn

trùm này. Mặc dù cực kỳ chậm chạp, nhưng vết đao cắt ngày một lớn dần lên.

Sau đó trong ánh mắt sợ hãi của mọi người, một thứ khá lớn từ giữa vết đao rạch lộ nửa thân trần ra ngoài, súng trong tay Trần Ngọc suýt tý nữa thì rơi xuống, đó là một người.

Bị ánh nến nơi cửa hấp dẫn, tầm mắt của người nọ ngây ngây dừng trên thân mọi người. Rồi người này bắt đầu phát ra tiếng thét the thé chói tai.

Trần Ngọc bị Phong Hàn lôi kéo lùi về sau một bước, máu rắn bắn tung tóe tới tận cửa cách đó không xa.

Người kia thét chói tai không phải do sợ hãi, mà là vì đau đớn.

Mặc dù rạch bụng giết chết được mãng xà cắn nuốt hắn, nhưng người này trên căn bản đã bị tiêu hóa thấy cả xương. Mặt của hắn, các bộ phận trên khuôn mặt miễn cưỡng có thể phân biệt được cực kỳ vặn vẹo, phát ra tiếng thét chói tai, nhưng ánh mắt vẫn thủy chung nhìn chằm chằm bọn họ. Mãng xà cuồng loạn giãy dụa dần dần bất động, phía dưới nó máu tuôn như suối.

Thừa nhận năng lực chịu đựng của bản thân có giới hạn, Trần Ngọc lảo đảo lui về sau.

Khi Trần Ngọc cho rằng đã kết thúc, mãng xà chết rồi bỗng nhiên lại như mới nãy nằm bên trong thạch thất, phần bụng gồ lên. Bấy giờ Trần Ngọc đã có thể nhận ra, đó là hình dáng một người.

Sau đó mãng xà ngẩng đầu nhìn chằm chằm bọn họ, rồi bắt đầu giãy dụa, ánh đao xuất hiện.

Cứ lặp lại như thế.

https://thuviensach.vn

“Đi, sự việc xảy ra trong thạch thất này là vô hạn tuần hoàn.” Phong Hàn lên tiếng, thanh âm trong trẻo lạnh lùng phá vỡ sự yên ắng quỷ dị, tự ý ôm lấy Trần Ngọc đang ngây ngô nhìn xoay người đi về phía trước. Báo con bên chân hắn nhu thuận theo sát, trong cánh cửa trước mặt có một loại động vật ăn thịt cường đại như vậy nhưng báo con vẫn tỏ ra bình tĩnh khác thường.

Tiểu Mập sâu sắc cảm giác mình còn chưa trưởng thành, đi bên cạnh phụ mẫu vô lương thật sự dị thường an toàn, cho dù có chút bạo lực, hành động kiên trì lưu lại của mình quả nhiên là sáng suốt…

Mặt khác, Tiểu Mập đối với phương thức tiêu hóa của mãng xà tỏ vẻ kỳ quái.

Đi một hồi lâu, Trần Ngọc cố nén cảm giác muốn nôn mửa, hỏi: “Vậy, là giống với A Tùng?”

Cả đám yên lặng không tiếng động ai nấy đều run bắn, lại một lần nữa cảm thấy may mắn mình không yêu cầu bất cứ cái gì. Mà hai người đã nói ra yêu cầu nọ, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

“Có lẽ.” Phong Hàn đáp, “Nhưng tình huống bên trong thạch thất càng thêm kỳ quái, ta cảm thấy cho dù giết ngươi kia, hắn vẫn sẽ sống lại.”

Đó thật sự mới là bất hạnh.

Lúc này, một tên tay chân căng thẳng thanh âm chợt run rẩy nói: “Ngươi, các ngươi không cảm thấy hiện tại chúng ta nên quay trở về sao? Đáp ứng hài tử kia, nơi này quá nguy hiểm! Bằng sức của chúng ta, có thể sống sót đến khi ra ngoài sao?”

Một số lộ ra biểu tình đồng ý, nhưng Kim lão đại và Mã Liệt đều không nói gì.

https://thuviensach.vn

Phong Hàn lạnh lùng nói, “Nếu như ta không có cách nào đi ra ngoài, thì ta thấy không ai có thể giúp đỡ được.”

Mọi người lặng thinh, hắn thật sự không cần người khác hỗ trợ. Mặc dù Phong Hàn đã nói như vậy, nhưng trong lòng mọi người, tựa hồ không có gì có thể cường đại hơn so với hắn.

Thật ra thì, đây mới là điều quái dị nhất, người lợi hại như thế, còn là con người sao? Trần Ngọc âm thầm suy nghĩ, dùng sức nắm lấy tay Phong Hàn. Giống với ý nghĩ của báo con, Trần Ngọc cảm thấy ở nơi có địch nhân bên cạnh này, mới là an toàn nhất.

Phong Hàn cúi đầu kỳ quái nhìn Trần Ngọc một cái, xoay người đi về phía trước. Kim lão đại và Mã Liệt quả nhiên vẫn quyết định tiếp tục tiến về phía trước, người kêu gọi quay lại tìm kiếm trợ giúp cũng chìm xuống.

Toàn bộ cửa đá ở hai bên bọn họ đều mở ra nhìn một lượt, trong mỗi cánh cửa, đều tái diễn khốc hình bất đồng. Trần Ngọc sâu sắc cảm nhận thập đại khốc hình ở đây có phần không nỡ xem, ở trong cánh cửa thứ năm, khi thấy một người toàn thân bị trùng tử gặm cắn, Trần Ngọc rốt cuộc không nhịn được nữa, sắc mặt trắng bệch ói mửa.

Đời này, cậu không muốn quay trở lại hành lang có những cửa đá này một lần nào nữa.

Người trong cửa đá cuối cùng bọn họ bắt gặp còn có thể nói chuyện. Trên thân người này có một cây đao, đang không ngừng cắt. Sắc mặt hắn trắng bệc, giống như không còn một giọt máu.

Sau đó hắn nhìn đám người Trần Ngọc xuất hiện ở cửa nói: “Thật hiếm khi thấy được người sống ở chỗ này, không cần để ý, ta đã quen rồi. Xít – mặc dù vẫn rất đau.”

https://thuviensach.vn

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sơn động này chẳng lẽ thông tới địa ngục?” Trần Ngọc không nhịn được hỏi.

Da thịt trên mặt của người nọ giật giật, nhưng hiện tại hắn rất khó lộ ra nụ cười, trả lời: “Không, nơi này so với địa ngục càng khủng khiếp hơn.”

Lại nhẹ giọng rên rỉ một tiếng, hắn đột nhiên hỏi: “Các ngươi có hay không đáp ứng một người, ta cũng không biết bộ dạng hiện tại của y thế nào, đáp ứng cho y một đoạn thời gian?”

Mã Văn Thanh nhìn Trần Ngọc một cái, nói: “Không có, bất quá quả thật gặp được một người, là một đứa trẻ. Vậy thì sao?”

Người nọ khiếp sợ nhìn bọn họ, lẩm bẩm nói: “Có lẽ, ta nên tin vào kỳ tích, mặc dù mỗi lần tin tưởng kết quả lại càng thê thảm.”

“Nghe này, cái người nói với các ngươi muốn một đoạn thời gian chính là một ác quỷ, ngàn vạn lần không thể đáp ứng y.” Sau đó hắn trầm mặc một hồi, chậm rãi nói: “Nếu như các ngươi không tin, những người chịu trừng phạt ở đây, đều là những người năm đó tin y.”

Mã Văn Thanh ngẩn ngơ, một lần nữa cảm thấy vạn phần may mắn Trần Ngọc đến tìm hắn, vội hỏi: “Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, thân phận của đứa trẻ đó là gì. Đoạn thời gian kia, y rõ ràng nói là một đoạn thời gian ngắn mà?”

-END 96-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 97

Mọi người trong phòng chợt trầm mặc, ngay cả tiếng rên rỉ cũng không nghe thấy nữa, một lúc lâu sau hắn mới khàn khàn nói: "…Ban đầu, ta chính là không kháng cự lại được sức hấp dẫn đó, cảm thấy một đoạn thời gian ngắn đới với ta mà nói chẳng là gì cả. Hy sinh một ít, là có thể đổi lấy tài phú đếm không xuể cùng sinh mạng vô tận, mới đáp ứng y, cuối cùng rơi vào kết cục này."

Nới tới đây, da thịt trên mặt hắn vặn vẹo một hồi, tiếng cười bén nhọn cất lên, trong thạch thất vẫn không ai dám lên tiếng.

Sau khi cười giễu rồi kịch liệt ho khan, hắn mới bình tĩnh trở lại. Rồi người nọ mắt đỏ hồng nhìn về phía Trần Ngọc, thở dài nói: "Ta không thể không nói, các ngươi đã làm ra một quyết định sáng suốt nhất đời này của mình. Tồn tại hơn ngàn năm trong địa ngục này, ta mới hiểu sâu sắc một câu: cõi đời này đáng sợ nhất chính là nhân tâm, bản tính không thể chấp nhận được nhất của con người là lòng tham. Đáng tiếc, hiện tại đều đã muộn."

Cầm lấy cây đao đã cắt đến cổ, thần sắc của hắn cơ hồ không thay đổi tiếp tục nói: "Khi chúng ta lựa chọn sinh mạng vĩnh hằng, mấy thập niên thậm chí cả một trăm năm chẳng qua chỉ là nháy mắt. Người kia mượn chính là đoạn thời gian lúc chúng ta vẫn sống như người bình thường, về phần hiện tại…hiện tại chúng ta còn có thể coi là còn sống sao?"

Thấy mọi người hồi hộp vạn phần và ai nấy cùng một vẻ mặt "Ngươi căn bản không tính là còn sống", hắn như đưa đám mà tuyệt vọng nói:

https://thuviensach.vn

“Chúng ta quả thật không bằng chết, nhưng cái nơi chết tiệt này căn bản không cho chúng ta cơ hội tự sát!”

Đợi đến lúc người này một lần nữa hít thở bình thường trở lại, Trần Ngọc cố gắng dùng giọng điệu không kích động đến tâm tình của hắn hỏi: “Tại sao? Giao dịch xong sẽ biến thành như vậy?”

Người nọ hai mắt vô thần nhìn Trần Ngọc nói: “Người kia sau khi khống chế thân thể của chúng ta, yêu cầu với sơn động hắn muốn tất cả, phải bảo đảm cuộc sống hưởng thụ của đế vương không thể tưởng được cho hắn, sau đó trăm năm một lần đổi một thân thể mới. Thế nhưng, sự trừng phạt vì không có chừng mực của sơn động lại để cho chúng ta gánh chịu.”

“…Tiểu Trần Ngọc, anh lúc ấy hết sức ủng hộ quyết định của chú quả nhiên là sáng suốt, cảm kích anh mau!” Mã Văn Thanh vỗ thật mạnh vào bả vai Trần Ngọc, hoàn toàn là bộ dáng tỏ ra cảm động.

Trần Ngọc hất tay của Mã Văn Thanh ra, quyết định làm bộ như không nhận ra hắn, sau đó nhìn về phía người đang trầm mặc trong thạch thất: “Như vậy, người lừa gạt các ngươi là —”

“…Hắn chính là Tạng vương.”

“Sao có thể, hắn chỉ là một đứa trẻ a?” Mã Văn Tú kinh ngạc lên tiếng.

Con ngươi đỏ tươi của người nọ khẽ chuyển, cười lạnh nói: “Đứa trẻ – đứa trẻ, hừ, xem ra hắn không tìm được ai, đã bắt đầu động đến số tế phẩm ít ỏi. Đại khái hắn đã theo dõi đám các ngươi, nhưng các ngươi không bị dụ dỗ, ta nghĩ Tạng vương bây giờ nhất định khó chịu muốn chết.” Nghĩ tới đây, người này cười lớn, lần này đúng là đã thoải mái không ít.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc chợt nhớ tới nội dung trên bích họa, khi các tiểu quốc tới triêu bái, dâng cống phẩm trừ dê bò lương thực, cũng không thiếu hài tử. Cậu nhíu mày: "Ý của ngươi là, những hài tử kia, là do các bộ lạc xung quanh bị đánh bại từ rất lâu trước đây dâng cho Tạng vương?"

"Đúng vậy, thay vì bảo muốn cầu xin, không bằng nói Tạng vương giao dịch cùng sơn động, cho nên hắn nhất định phải tìm thế thân cho mình. Vì vậy hắn chọn những hài tử sống được lâu hơn, tâm linh cũng thuần khiết hơn." Nói tới chỗ này, khuôn mặt của người nọ vặn vẹo một cái, "Nhưng dục vọng của hắn sâu không thấy đáy, mà các bộ lạc xung quanh dĩ nhiên không muốn cứ mãi dâng lên đời sau của mình cho hắn, vì vậy các tiểu bộ lạc xung quanh từ từ diệt tuyệt hoặc rời đi. Tạng vương không thể không dùng người nước mình để thay thế, khi quốc gia này không còn ai nữa, hắn đành theo sơn động lún xuống đầm lầy."

"Sau đó, từ từ chờ đợi loài người xông lầm vào đây."

Trần Ngọc ngây ngốc, lúc ấy cậu chẳng qua là nghĩ đến câu nói trong cuốn bút ký bìa đen, không nên tin bất luận kẻ nào. Hơn nữa, lúc đứa trẻ kia dụ dỗ ánh mắt quá mức nhiệt liệt, nếu như vậy mà vẫn có thể mắc mưu, Trần Ngọc cũng thấy xấu hổ thay cho bản thân, giờ nghĩ lại hành động đừa giỡn lúc ấy của mình thật sự rất sáng suốt.

Thì ra lịch sử huy hoàng được chạm khắc ở nham bích và trong tầng băng chính là như vậy, lịch sử chân chính luôn tàn nhẫn huyết tính khiến người ta khó có thể tiếp nhận.

Người trong phòng trở mình, ánh mắt chợt quỷ dị: "Còn có một việc, kể từ giây phút các ngươi bước vào sơn động này, lời nguyền đã ứng trên người các ngươi. Nếu như các ngươi có thể giải thoát cho chúng ta, ta sẽ nói cho ngươi biết một bí mật của sơn động này, bằng không kết quả của các ngươi cũng không tốt hơn so với chúng ta đâu."

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc còn chưa kịp lên tiếng, Phong Hàn đã mất kiên nhẫn nói: “Xem ra đã không còn thứ gì có giá trị nữa, chúng ta đi.”

“Ây! Đừng đi, cầu xin các ngươi đừng đi! Được rồi, ta sẽ nói cho các ngươi biết hết, chỉ các người mới có thể giải phóng chúng ta.” Người trong thạch thất thấy Phong Hàn xoay người muốn đi, thất kinh kêu to lên.

Trần Ngọc khóe miệng loan loan, dừng bước, “Vậy ngươi nói, chúng ta như thế nào mới có thể giải trừ lời nguyền trên người?”

“Cái này, đầu tiên phải tiến hành câu thông với sơn động, giống như Tạng vương, hắn sở dĩ có thể đem sinh mạng của người khác ra tùy ý sử dụng chính là vì tìm được cách thức câu thông với sơn động. Các ngươi trước hết phải đến tế đàn, tìm được phương pháp đó, sau đó nói lên yêu cầu với sơn động.” Người nọ trầm mặc chốc lát, lại tiếp: “Thật ra thì, rất lâu trước đây, còn có một người đưa ra yêu cầu với sơn động, hơn nữa còn sống đi ra ngoài.”

Trần Ngọc giật mình, đảo mắt liếc Phong Hàn.

Người bị tra tấn trong thạch thất tiếp tục nói: “Y mới là người thông minh nhất, cho dù là Tạng vương, cũng vĩnh viễn không thể rời khỏi chỗ này. Nhưng người kia hoàn hảo không tổn hao gì rời khỏi, thậm chí, y còn mang đi một vật thuộc về sơn động này. Sơn động đối với y không có biện pháp, bởi vì ngoài mặt y căn bản không hề làm trái với bất kỳ quy tắc nào của sơn động. So ra mà nói, ta càng hy vọng các ngươi tìm được phương pháp của người này. Đáng tiếc chính là sau đó, không còn ai thành công thoát ra ngoài nữa.”

Vẫn chú ý tới Phong Hàn Trần Ngọc nhạy cảm nhận thấy khuôn mặt của hắn khẽ cương cứng, cậu cẩn thận liếc nhìn nhưng Phong Hàn lại trở nên lạnh lùng như trước, sau đó hỏi: “ Người đó là ai, y yêu cầu cái gì?”

https://thuviensach.vn

Người trong thạch thất vừa rên rỉ vừa vắt óc nhớ lại, dù sao để một người khắc khắc chịu cực hình có thể giữ vững phần lớn trí nhớ vẫn rất khó, “Yêu cầu của y tựa hồ rất lạ lùng, dù sao được tiến hành trong thạch thất đầu tiên. Y….Ta chỉ nhớ rõ toàn thân y mặc y phục màu đen.”

“Người áo đen?” Mã Văn Thanh thất thanh nói.

Trần Ngọc thở dài trong lòng, thạch thất đầu tiên, là gian phòng có dấu tay của Phong Hàn. Dự cảm bất an nơi đáy lòng càng ngày càng mãnh liệt.

Trần Ngọc vô lực phát hiện, nên tới sẽ tới, trốn cũng không thoát.

Người đứng xung quanh Phong Hàn không tự chủ lùi ra xa, cho dù dưới mặt đất âm lãnh, bọn họ vẫn có thể cảm nhận được sự lãnh lẽo khắc cốt toát ra từ người hắn.

Trần Ngọc liếc cánh tay mình bị Phong Hàn trong vô thức bóp chặt, mặt ngoài dửng dưng, nội tâm thì bi tráng đứng ngây tại chỗ.

“Đúng là một người áo đen, bộ dáng của y….tựa như tiên nhân, ngay cả Tạng vương cũng không lợi dụng được y, hắn hy vọng lưu lại người áo đen bồi hắn. Đáng tiếc người áo đen thông minh đến mức đáng sợ. Thậm chí sơn động muốn trừng phạt y cũng không được, ai lại có bản lĩnh giam cầm y cơ chứ.”

Trần Ngọc xem xem cánh tay đáng thương của mình, quyết định đổi chủ đề, “Ngươi ban nãy nhắc tới quy tắc của sơn động, có thể nói cho chúng ta nghe thử?”

“Các ngươi trước cứ đến tế đàn cái đã, nếu như các ngươi không thể tìm thấy phương pháp kia, ta nói gì cũng chỉ là vô ích.” Người trong thạch thất nhắm hai mắt lại, không nói thêm nữa.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc buồn bực, người áo đen bây giờ còn đang trong sơn động, hơn nữa y biết rõ quy tắc của sơn động, bọn họ đứng ở phe đối lập với người áo đen tình hình không được khả quan cho lắm.

Hít một hơi thật dài, Trần Ngọc xoay người nhìn về phía Mã Liệt và Kim lão đại, nói: “Mã thúc, Kim lão đại, chúng ta đến tế đàn thôi.”

Mã Liệt và Kim lão Đại cùng gật đầu, đồng ý với quyết định của Trần Ngọc.

Trong khoảnh khắc mọi người xoay người đi khỏi, người trong phòng mở mắt ra, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm Trần Ngọc cùng Phong Hàn, cho đến khi không còn trông thấy bóng dáng của họ nữa.

Con đường phía trước bằng phẳng hơn nhiều, hai bên cũng không xuất hiện bất cứ gian thạch thất nào nữa, trên nham bích có hoa văn mạn đằng hoa lệ, giữa đám hoa văn thỉnh thoảng thấp thoáng cái bóng của một con chim màu vàng kim.

Cuối con đường, là hai cánh cửa bán mở đen nhánh.

Phong Hàn tiến lên đẩy cửa ra, Trần Ngọc gần đây luôn cảm thấy Phong Hàn nôn nóng cùng vội vàng, xem ra, thứ trên thân người áo đen đối với Phong Hàn mà nói tương đối quan trọng.

Phong Hàn bật đèn pin mắt sói lên, mọi người thấy rõ ràng sau cánh cửa là một đại sảnh cực kỳ rộng rãi, khiến người ta chú mục nhất chính là đàn tế hình tròn màu đen ở giữa.

Đợi khi đến gần, Trần Ngọc đếm, đàn tế có tổng cộng chín bậc thang, cao hơn một thước. Phía trên đặt sáu khối ngọc thạch màu trắng, đường kính đại khái chừng một thước, chỉ có thể cho phép một người đứng ở đó.

https://thuviensach.vn

Bốn phía đàn tế còn có bốn thạch đài, tựa hồ là muốn bảo vệ đàn tế. Trên thạch đài thứ nhất là một con cự xà, đuôi quấn quanh, đầu ngẩng cao; trên thạch đài thứ hai là một con chim màu vàng, có lẽ có liên quan gì đó đến việc Tạng tộc sùng bái chim đại bàng màu vàng kim. Trên thạch đài thứ ba để một đồ vật bằng đồng xanh, na ná cái cân cổ đại; trên thạch đài thứ tư trống không, chỉ có điều đen hơn một chút so với ba thạch đài kia.

“A? Chẳng lẽ trước chúng ta, có người đã tới đây, mang đi thứ trên thạch đài này?” Mã Văn Thanh nhìn thạch đài cuối cùng buồn bực lầm bầm.

Trần Ngọc không đáp lời, cậu đang nhìn cái tráp cùng bình sứ ở đàn tế trước mặt.

Trong tráp để sáu món lễ khí dùng khi tế tự, phần lớn là ngọc khí.

Mặc dù đã tới tế đàn, nhưng phương pháp câu thông với sơn động vẫn không có lấy một chút đầu mối.

Ngẩng đầu nhìn Phong Hàn lộ ra mấy phần chán nản đứng ở trước nhất, trong lòng Trần Ngọc chợt khó chịu, người kiêu ngạo cường đại như vậy căn bản không thích hợp để lộ ra vẻ mặt như thế.

Trần Ngọc nhìn Phong Hàn một lát, lôi cuốn bút ký bìa đen từ trong lòng ra.

Nhưng thứ này cũng không thể để cho Phong Hàn thấy, Trần Ngọc do dự một chút, rốt cuộc không muốn trốn đến nơi người ta không thấy mình, cậu sợ trốn ra ngoài dễ dàng, khi quay lại có thể gặp khó khăn. Kéo tay Mã Văn Thanh, đi về phía có nhiều người, Trần Ngọc thấp giọng nói: “Mau, giúp ta che chắn chốc lát.”

Đang nghiên cứu giá trị lễ khí trong tráp Mã Văn Thanh hoài nghi nhìn chằm chằm Trần Ngọc mấy lần, nhưng vẫn lập tức phối hợp ăn ý giúp

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc che chắn tấm mắt bên phải. Bên kia, hai vị lão đại cùng đám người Phong Hàn đang đứng đó.

Trần Ngọc lôi cuốn bút ký ra, nhanh chóng mở đến phần sau, cậu muốn xem thử có ghi chép gì sau khi tiến vào tế đàn hay không.

Mấy giây sau, ngón tay Trần Ngọc bất động, cậu chăm chú nhìn cuốn bút ký, chóp mũi toát mồ hôi hột, sau năm phút đồng hồ tập trung tinh thần, Trần Ngọc thở hắt ra, gập cuốn bút ký lại.

Rồi Trần Ngọc len lén liếc mắt nhìn Phong Hàn đằng kia, đổi lấy sự cười nhạo của Mã Văn Thanh.

“Ta nói, tiểu Trần Ngọc, ngươi không nên đóng vai vợ người ta như thế…còn là cái loại vợ ăn vụng bên ngoài sợ bị trượng phu phát hiện!!” Mã Văn Thanh hạ thấp giọng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép biểu đạt ý kiến của mình, mặc dù trong giọng nói có chút hả hê không thể che giấu.

Trần Ngọc thấy Phong Hàn còn đang nhìn chằm chằm đàn tế, Mã Liệt và Kim lão đại thì đang thương lượng với nhau, mới yên tâm.

Tiếp đó, Mã Văn Thanh liền bị Trần Ngọc và báo con liên hiệp hành hung.

-END 97-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 98

"Làm sao bây giờ? Nơi này cái khỉ gì cũng không có, chúng ta sao có thể tìm được biện pháp đây a." Mã Văn Thanh mặt mày nhăn nhó nghiêm mặt la hét, thỉnh thoảng lấy tay xoa xoa chỗ bị Trần Ngọc đánh đến tím bầm cùng mấy dấu răng kèm nước miếng mà báo con tặng cho hắn, lệ rơi đầy mặt nghĩ thầm, đây là ngạo kiều, sau khi bị vạch trần chân tướng thẹn quá thành giận mà ngạo kiều a!

"Ca, A Ngọc ca, ngọc khí trong chiếc hộp này thật sự là xinh đẹp ——" Mã Văn Tú đứng ở bên cạnh đàn tế sợ hãi than, giống như là không cưỡng lại được sức hấp dẫn, sờ soạng chiếc hộp. Ở trong đó, lẳng lặng bày sáu món lễ khí.

Trần Ngọc giật mình sợ hãi, cậu còn chưa kịp mở miệng, Mã Liệt đã túm lấy con gái, đồng thời kéo cô cách xa khỏi tế đàn, nói: "Tú Tú, đồ ở đây không thể tuỳ tiện động vào. Ngươi đàng hoàng một chút, ra phía sau đứng đi."

Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm, vật kia liên quan đến tính mạng của nhiều người, quả thật không thể sờ loạn.

Cậu quay trở lại bên cạnh Phong Hàn, cầm tay Phong Hàn, sự lạnh lẽo tận xương khiến cho cậu rùng mình. Thấy Phong Hàn ngay sau đó giương mắt nhìn về phía cậu, mang theo sự băng lãnh và yên lặng như lúc mới gặp, Trần Ngọc khẽ cương cứng, cố gắng bỏ qua bất an trong lòng, miễn cưỡng hé ra một nụ cười an ủi: "Đừng lo lắng, đại khái phải dùng đến tế tự của

https://thuviensach.vn

người Tạng cổ, trước đây ta đã từng đọc trong sách, có thể miễn cưỡng giúp đỡ.”

Phong Hàn cúi đầu liếc mắt nhìn bàn tay ấm áp nắm lấy tay hắn, thoáng ngây người, Trần Ngọc đã bước về phía đàn tế. Phong Hàn theo bản năng muốn kéo cậu trở lại, giấu ra sau lưng, Trần Ngọc vốn gặp phải nguy hiểm sẽ lập tức tìm kiếm sự che chở ở chỗ hắn, bình thường vẫn vậy không phải sao.

Thế nhưng, cánh tay Phong Hàn giơ lên rồi lại buông xuống, bóng lưng kia, rất giống với bóng lưng của rất nhiều năm trước đây. Ngay cả động tác cầm tay của hắn, cũng quá mức quen thuộc.

Báo con liếm liếm móng vuốt muốn đuổi theo, khi phát hiện vị gia trưởng còn lại thờ ơ đứng ở một bên, nó lại bắt đầu bất an. Tiểu Mập không xác định mình có muốn nhắc nhở Phong Hàn một nhà ba người cùng đi hay không, hắn nên phụ trách bảo vệ nó cùng Trần Ngọc nha.

Trần Ngọc đi tới bên cạnh đàn tế, dùng ngón tay gõ quanh bốn phía đàn tế. cuối cùng, khi cậu gõ đến bên dưới của chiếc hộp kia, một tảng đá lõm xuống, sau đó từ bên trong lạch cạch rơi ra không ít đồ. Người đứng ở gần, cũng bị doạ sợ hết hồn.

“Sao thế? Tiểu tử Trần gia có phát hiện gì mới à?” Kim lão đại xông đến.

“Đây là, quần áo?” Mã Liệt ngoài ý muốn nhìn đống đồ nọ, cầm lên chiếc mặt nạ ở gần hắn nhất, quan sát nó dưới ánh nến, mọi người xúm lại xem thử cũng hít một hơi lãnh khí, một khuôn mặt quỷ âm trầm dữ tợn đang lẳng lặng đối mặt với bọn họ.

“Này, đây rốt cuộc là vật gì? A Ngọc ca, cái mặt nạ này doạ chết con người ta.” Mã Văn Tú lui về phía sau co rúm, quay đầu nhìn về phía Trần Ngọc.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc nhíu nhíu mày, chính cậu cũng không ngờ sẽ có một chiếc mặt nạ trông đáng sợ đến vậy, giải thích: “Đây là quần áo vu sư người Tạng cổ mặc khi tế tự, đại loại như của pháp sư shaman.”

Trần Ngọc vừa nói vừa nhặt quần áo trên mặt đất lên, một loạt tiếng động thanh thuý vang lên, Trần Ngọc a một tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Mã Văn Thanh, cười khổ nói: “Văn Tú, xem ra việc câu thông với sơn động này phải để ngươi hoàn thành a.”

“Hả? Sao lại là ta?” Mã Văn Tú nhìn cái mặt nạ quỷ dị kia, không tự chủ thối lui ra sau.

“Nếu như ta không nhìn lầm, đây là váy do vu nữ mặc.” Trần Ngọc giơ bộ y phục xinh đẹp mà mỗi góc lại điểm xuyết đầy lục lạc lên.

“Tiểu Trần Ngọc, ý của ngươi là, chúng ta phải sử hành tế tự?” Mã Văn Thanh nghi hoặc hỏi.

Trần Ngọc gật đầu, chỉ vào sáu món lễ khí đựng trong chiếc hộp đặt bên cạnh đàn tế, nói: “Các ngươi còn nhớ hay không, ở trên bích họa, Tạng vương sau khi tế tự, có thể câu thông với sơn động, đạt thành tâm nguyện, chúng ta cũng nên thử một lần. Bất quá, phương thức tế tự của người Tạng cổ ta cũng chỉ mới thấy qua trong sách. Sáu món lễ khí trong cái hộp này, cùng sáu khối ngọc thạch trên đàn tế phải đối ứng với nhau. Chính là đem những thứ lễ khí này bày lên trên mặt sáu khối ngọc thạch đó.”

Nới tới đây, Trần Ngọc thoáng do dự, quay đầu hỏi Mã Văn Tú, “Văn Tú, còn nhớ bức bích hoạ khi chúng ta mới vào sơn động hay không? Là bức tranh vẽ các cô gái nháy múa, bây giờ nghĩ lại, đó chính là động tác tế tự. Ngươi suy ngẫm một chút, chốc nữa sẽ phải dùng đến.”

Mới nói tới đó, Mã Văn Thanh chợt ngoác miệng cười to, lấy tay vỗ bả vai Trần Ngọc: “Ha ha ha, đừng giỡn! Ngươi chớ nên hy vọng vào nó, ngươi không biết, nha đầu này từ nhỏ đã thiếu dây thần kinh tố chất –

https://thuviensach.vn

ngươi trừng ta làm gì, chính miệng thầy giáo dạy nhảy của ngươi đã nói đó.”

Mã Văn Tú thấy anh trai ở trước mặt Trần Ngọc vạch trần nhược điểm của cô, mặt đỏ bừng, ngầm dùng chân hung hăng đá cho thằng anh không có mắt nhà mình một cước, có phần lúng túng thấp giọng nói: “Trần Ngọc ca, giúp cái gì cũng được, cái này thì ta chịu thôi. Cho dù có người nhớ được, dạy lại ta đại khái cũng mất rất nhiều thời gian. Hơn nữa, tế tự không thể làm sai được.”

Đương nhiên không thể để xảy ra sai sót, Trần Ngọc bất đắc dĩ nhìn cô, phiền não đi đi lại lại quanh đàn tế.

“Ta nói a, cháu trai Trần gia, ngươi sẽ thực hiện nghi thức tế tự? Không bằng ngươi thử trước, thời gian của chúng ta không thể để lãng phí.” Mã Liệt híp mắt nói.

Mã Văn Thanh vừa nghe, lập tức vỗ tay hưởng ứng, phụ hoạ: “Cũng đúng, cha nói không sai, mau lên, tiểu Trần Ngọc, đừng lằng nhằng nữa. Lại đây, ca giúp ngươi thay quần áo. Dù ngươi không giống trai tơ, ca đây cũng đã quen tay ——”

Mã Liệt ở bên cạnh ho khan một tiếng, Mã Văn Thanh lập tức câm miệng, nhặt bộ y phục cùng mặt nạ dưới đất lên, kéo Trần Ngọc sang một bên.

Liếc mắt nhìn về phía Phong Hàn, Trần Ngọc dị thường phiền não, nhưng không còn cách nào khác.

…

Đợi đến lúc Trần Ngọc đi ra, trong lòng cậu nghĩ thầm: ai cũng không nhìn thấy ta, không thấy, không thấy!

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh ở bên cạnh cười đến thấy răng không thấy mắt, kỳ thực tuy nói là váy, nhưng không quá mức lộ liễu, quần dài tiên diễm đến tận gót chân, áo trên màu trắng, tay áo dài rộng. Mặc trên người Trần Ngọc thật ra thì không có nửa phần nữ khí, chủ yếu là do gương mặt của cậu, tạo ra cảm giác không phân rõ là nam hay nữ.

Mọi người ở xung quanh không khỏi có chút tiếc hận trong lòng, lại thêm phần cảm thán, tiểu tử này rốt cuộc giống ai, có thể thấy được Trần Sâm có bao nhiêu phúc khí, vợ hắn nhất định là đại mỹ nhân.

Trần Ngọc đi tới cạnh đàn tế, hít một hơi, yên lặng nói thầm: thương bích lễ thiên, hoàng tông lễ địa, thanh khuê lễ đông, xích chương lễ nam, bạch hổ lễ tây, huyền hoàng lễ bắc.

(Người Trung Quốc xưa tin rằng, ngọc chính là sự hội tụ tinh túy đất trời và do đó, giữ ngọc bên người có thể giúp họ xua đuổi tà ma, gặp nhiều may mắn, thậm chí là giữ gìn nhan sắc và sự thanh xuân.

Theo Xihuanet, ngọc thường được hoàng gia dùng trong các nghi thức tế lễ hoặc tượng trưng cho địa vị của chủ nhân. Ngọc được chế tác thành 6 loại chính: ngọc bích, ngọc tông, ngọc khuê, ngọc chương, ngọc hình con hổ và ngọc bán nguyệt. Người xưa gọi đây là Lục khí (Dùng Bích tế trời, dùng Tông tế đất; lấy Thanh Khuê để tế phương Đông, lấy Xích Chương để tế lễ phương Nam; lấy Bạch Hổ để tế phương Tây, lấy Huyền Hoàng để tế phương Bắc).

Vừa niệm theo trình tự, vừa đem lễ khí trong hộp lần lượt phân loại, Trần Ngọc đeo mặt nạ hình quỷ vẫn cầm ở trong tay lên.

Trong nháy mắt, bọn họ đã cảm thấy cái người đứng ở trên tế đài cao cao kia hơi thở nhu hoà đã toàn bộ biến mất, thân ảnh dữ tợn nhưng đứng yên bất động kia có mấy phần quỷ dị, lại có mấy phần thần thánh. Mọi

https://thuviensach.vn

người trong đại sảnh không tự chủ mà trầm mặc, thậm chí ngay cả hô hấp đều nhẹ nhàng chậm chạp hơn.

Trần Ngọc nắm lấy cạnh đàn tế bằng một tay, tung người nhảy lên, bọn họ bấy giờ mới nhận ra, chân cậu không đeo giày, bộ y phục kia cho dù bao từ đầu đến chân nhưng cũng không dầy, ở nơi mặt đất lạnh lẽo đến phát run này, có thể tưởng tượng được cảm giác hiện tại của Trần Ngọc. Mọi người không khỏi có phần đồng tình cùng kính nể, ít nhất động tác của Trần Ngọc không hề run rẩy.

Trần Ngọc tập trung tinh thần, cố gắng nhớ lại động tác được ghi trên cuốn bút ký, lần đầu tiên trông thấy nó, cậu liền nhận ra động tác kia giống y hệt bức tranh khi mới tiến vào sơn động, chỉ có điều miêu tả kĩ hơn. Lập tức tĩnh tâm, cũng may trước đây cậu đã từng nghiên cứu về nghi thức tế tự, nhớ lại mấy thứ này đối với cậu mà nói cũng không phải việc gì quá khó.

Sau khi đặt chân lên đàn tế ở trên cao, Trần Ngọc cũng cảm giác được lòng bàn chân lạnh lão như đao cắt, nhưng cậu không dám có lấy nửa điểm phân tâm. Y theo những động tác hiện lên trong đầu, tế bái thiên địa cùng tứ phương.

Nếu để ý kỹ động tác tế tự rất khác so với múa hiện đại, nhưng Trần Ngọc thực hiện, tựa như nước chảy mây trôi, động tác ưu mỹ nối tiếp nhau, trong tiếng động thanh thuý phát ra từ lục lạc trên người, sáu món lễ khí đã lần lượt được đặt trên sáu khối ngọc thạch.

Ngay sau đó Trần Ngọc đứng ở giữa đàn tế, nâng tay trái lên, tay áo rũ xuống, tiếp đến tay phải Trần Ngọc cầm một thanh chuỷ thủ kim sắc khứa một đường lên tay trái. Máu chảy dọc theo cánh tay, cuối cùng càng lúc càng nhanh, rơi xuống đàn tế.

Đôi mắt Trần Ngọc chậm rãi khép lại.

https://thuviensach.vn

Phảng phất chỉ trong nháy mắt, Trần Ngọc choáng váng không còn cảm giác, rồi đứng trong một nơi tăm tối. Bóng tối ở đây có phần khác với bóng tối bình thường, ngay cả cái bóng mờ nhạt cũng không trông thấy, là loại bóng tối hoàn toàn không có lấy một tia sáng.

Cậu có chút giật mình, cho dù lá gan lớn, cho dù Phong Hàn ở bên cạnh, đột nhiên sa vào nơi tối tăm như vậy vẫn khiến người ta cảm thấy khẩn trương và tuyệt vọng.

Sau đó, một thanh âm hùng hậu hư không vang lên: "…Đã lâu không có ai tới đây, ngươi là ai?"

"Ta, ta chỉ là người tình cờ xông vào sơn động, ngươi là ai?" Trần Ngọc đề phòng, không nói ra tên của mình, đồng thời phát hiện không biết thanh âm kia phát ra từ đâu.

Một lát sau, thanh âm kia mới lại vang lên: "Ta là chủ nhân của sơn động này, cũng có người gọi ta là thần, đại loại là vì ta có thể thực hiện yêu cầu nên mới tôn xưng như vậy."

Chủ nhân của sơn động! Đây là sơn động. Cậu đang cùng sơn động câu thông,.

Nhiều hơn vui mừng, là sự kinh ngạc cùng sợ hãi, cậu thậm chí còn không biết mình nên nói cái gì, nên làm cái gì.

Chủ nhân của sơn động thấy Trần Ngọc vẫn trầm mặc, nói: "Ngươi đã tế bái ta, như vậy ngươi có thể nói ra ba yêu cầu, những yêu cầu này phải cụ thể và duy nhất. Nếu như ngươi muốn cầu xin nhiều hơn, phải cầm đồ tới trao đổi với ta."

Lần này, Trần Ngọc mới chính thức kích động, nhưng tầm mắt hai bên vẫn tối như hũ nút, Trần Ngọc tỉnh táo lại. Những yêu cầu này khi nói ra nhất định phải thận trọng, dù sao có liên quan đến sống chết của bọn họ.

https://thuviensach.vn

Cân nhắc một hồi, Trần Ngọc thử dò xét: “Ta nghe nói chúng ta xông vào nơi này sẽ bị trừng phạt, ta hy vọng xoá bỏ cho chúng ta và những người mà chúng ta gặp trên thông đạo khỏi hình phạt đó. Đây là yêu cầu thứ nhất của ta, có được không?” Yêu cầu này thực ra hơi nhiều, cộng thêm nhưng người bị trừng phạt trong hành lang thông đạo, phải được tính là hai yêu cầu.

Không ngờ thanh âm kia rất nhanh đáp ứng: “Có thể.”

Trần Ngọc lập tức cảm thấy sơn động này rất dễ đàm phán, rất thấu tình đạt lý ——

“Tuy rằng ít đi mấy món đồ chơi cũng có chút tiếc nuối, nhưng những nơi khác vẫn còn rất nhiều, tạm tha cho mấy người kia cũng được.”

Trần Ngọc ngây dại, cũng đúng, nếu như không có tính cách biến thái như vậy, làm sao có thể nghĩ ra mấy điều kiện trao đổi khiến người khác không dám tin kia.

“Yêu cầu thứ hai của ngươi là gì?” Thanh âm trong bóng tối có phần mất kiên nhẫn.

Trần Ngọc suy nghĩ một chút, nói: “Cứ như thế này ta không quen, ta có thể đốt một cây nến suy nghĩ thêm không? Đây không được tính là yêu cầu chứ?”

Lần này, thanh âm kia trầm mặc một lúc lâu mới lên tiếng: “Có thể, không tính.”

Trần Ngọc tận lực không để cho mình hốt hoảng, không động đến bất cứ vật gì xung quanh, từ trong túi lục ra cây nến và cái bật lửa. Mặc dù quần áo và balô của cậu đều ném cho Mã Văn Thanh, nhưng nến, bật lửa, cuốn bút ký bìa đen và hoàng kim trượng theo thói quen vẫn mang theo bên mình. Điều này khiến cậu cảm thấy vô cùng may mắn.

https://thuviensach.vn

Ánh sáng nhàn nhạt mang đến cho Trần Ngọc cảm giác an toàn, sau khi tấy rõ tình hình xung quanh, lại bị doạ sợ đến mức cây nến cầm trong tay suýt chút nữa thì rơi xuống.

Tất cả mọi người diện vô biểu tình đứng xung quanh tế đàn, ánh mắt không chút nào biến hoá, tựa như hoàn toàn biến thành con rối không có sinh mệnh. Về phần Phong Hàn, đứng ở quá xa, không thấy rõ.

Trần Ngọc run rẩy hỏi: “Đây là sao?” Nếu như, chỉ vì ba điều kiện, mà còn lại một mình cậu sống sót, đó là cơn ác mộng kinh khủng đến mức nào.

“Thời gian của bọn họ ngừng lại khi ngươi tiến vào đây, đợi chúng ta nói chuyện xong, sẽ trở lại như cũ.”

Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm, sau khi cẩn thận quan sát những người xung quanh đều không nhìn đến cậu, Trần Ngọc mới lôi cuốn bút ký ra. Cậu ban nãy thực hiện nghi thức, vốn cho rằng cùng sơn động câu thông coi như xong chuyện, không ngờ phải nói ra ba yêu cầu. Ở trong sơn động này không được nói năng bất cẩn, đưa ra yêu cầu phải lựa chọn thật cẩn thận và có lợi cho mình nhất. Cho nên cậu âm thầm tính toán trong lòng, xem tử xem cuốn bút ký có kiến nghị gì hay không.

Quả nhiên, trên trang giấy ố vàng hiện lên dòng văn tự xinh đẹp: nhất định không được nêu ra yêu cầu thoát khỏi sơn động, nó không hợp lý, sơn động sẽ không đáp ứng, hơn nữa sẽ lãng phí một yêu cầu. Yêu cầu thứ nhất, khi vào sơn động sẽ không bị trừng phạt. Yêu cầu đầu tiên này có thể có những biện pháp giải quyết khác, giống như Tạng vương, mặc dù hắn vô cùng ngu dốt. Cho nên yêu cầu thứ nhất có thể thay đổi, nhưng hai yêu cầu tiếp theo nhất định phải làm, nếu không sẽ chẳng thể rời khỏi sơn động này.

Vừa đến đây thì đã hết dòng, Trần Ngọc nóng ruột, vội vàng lật sang trang sau.

https://thuviensach.vn

Yêu cầu thứ hai: giết tế phẩm của Phong Hàn, yêu cầu thứ ba: vây khốn Phong Hàn, để hắn bị triệt để giam trong sơn động.

-END 98-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 99

Cây nến trong tay Trần Ngọc lạch cạch một tiếng rơi xuống tế đàn, nhưng ương ngạnh không phụt tắt. Bất quá, cuốn bút ký Trần Ngọc đang cầm trên tay cũng đã tối đen nhìn không rõ chữ nữa.

Động tác khom lưng của Trần Ngọc cứng ngắc, nhặt cây nến lên, bởi vì cầm không yên, vài giọt sáp nến nóng hổi rơi trúng bàn tay run rẩy của Trần Ngọc, khiến cho cậu từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại.

Đây là yêu cầu kiểu gì vậy? Giết chết tế phẩm của Phong Hàn, chẳng phải là muốn bảo cậu tự sát hay sao? Tuy rằng hiện tại cậu thập phần xoắn xuýt giữa tình thân, tình bạn, tình yêu, có lẽ còn phiền não về phương thức giáo dục con trẻ trong nhà, nhưng, cậu từ xưa đến nay đều lạc quan tích cực mà sống! Chủ nhân của cuốn bút ký này nghĩ cái quái gì vậy… Còn yêu cầu thứ ba kia nữa, vây khốn Phong Hàn, ngại cậu và Phong Hàn chưa có đủ chuyện không cách nào thẳng thắn nói với nhau hay sao?

Trời mới biết, mỗi ngày đều nơm nớp lo sợ những thứ được ghi lại trong cuốn bút ký trở thành sự thật, giả bộ không hề liên quan chút gì đến người hãm hại Phong Hàn đã đủ để khiến cậu hao tâm tổn trí. Quan trọng nhất là! Cậu không làm gì cả, thực sự rất vô tội.

Hẵng khoan – Trần Ngọc chợt nghĩ đến một loại khả năng khác, chủ nhân của cuốn bút ký bìa đen này có lẽ căn bản không phải Trần Ngọc cậu, mà là người áo đen. Như vậy có thể giải thích được tất cả, rất lâu trước kia người áo đen và Phong Hàn là kẻ thù của nhau, sau đó người áo đen muốn lợi dụng sơn động vây khốn Phong Hàn, rồi giết tế phẩm của hắn. Đương

https://thuviensach.vn

nhiên, Phong Hàn cũng vậy mà thôi, lấy tính cách của hắn mà đoán, rất dễ khiến người ta phải oán trách, điều Trần Ngọc không hiểu chính là một công dân vô hại thiện lương như mình thế nào lại gặp phải đối đãi như vậy.

Bất quá, cuốn bút ký này ma xui quỷ khiến thế nào lại rơi vào trong tay tế phẩm cậu, đem lại cho cậu không ít gợi ý.

Nghĩ tới đây, tâm tình của Trần Ngọc cũng mạc danh kỳ diệu thoải mái hẳn, cậu không phải là chủ nhân của cuốn bút ký, cậu không phải là kẻ thù của Phong Hàn a…

Ngay cả chính cậu cũng không ý thức được, khóe miệng đã tự động cong lên.

“A? Ngươi muốn giết tế phẩm?’ Thanh âm hư không kia lại vang lên.

Trần Ngọc bộp một tiếng khép cuốn bút ký lại, nhanh chóng ngẩng đầu lên, cây nến trong tay cậu chỉ có thể chiếu ra xa năm thước, dưới phạm vi bao phủ của ánh nến, không có ai khác. Trần Ngọc thậm chí còn quay một vòng, vẫn không phát hiện ra xung quanh có bất cứ người nào chuyển động.

Trong tạch tất yên lặng tĩnh mịch, chỉ có thể trông thấy mọi người bị ngưng động thời gian đứng ngây như phỗng. Trần Ngọc đứng ở giữa tế đàn, dưới chân lạnh buốt mất hết cảm giác, nhưng sự khủng bố thầm lặng kiến trái tim cậu như ngừng đập.

Chủ nhân của sơn động cư nhiên tấy được nội dung trên cuốn bút ký, hắn rốt cuộc ở đâu?

Trần Ngọc vừa quan sát, vừa bất động thanh sắc nói: “Đương nhiên không, yêu cầu thứ ai là chúng ta có thể mang một ít đồ trong sơn động ra ngoài.” Hai yêu cầu sau Trần Ngọc kiên quyết sẽ không dùng, như vậy, cậu sẽ phải tự mình cân nhắc nói ra hai yêu cầu khác.

https://thuviensach.vn

Chủ nhân của thanh âm thoáng nghi hoặc, tiếp đó rất nhanh chấp thuận: “Có thể, bất quá các ngươi chỉ có thể mang ba món ra ngòai.”

Ba món đồ, nếu như phải chọn, đã thỏa mãn rồi. Trần Ngọc hài lòng, bọn họ lao lực thiên tân vạn khổ tới tận đây còn không phải vì minh khí sao, hai món sẽ giao cho Mã gia và Kim gia lựa chọn.

Về phần món đồ còn lại, Trần Ngọc định để cho Phong Hàn có thể mang theo thứ vốn thuộc về hắn rời đi, cậu không chắc việc Phong Hàn cướp được Tị Trần Châu từ người áo đen có tính là lấy từ trong sơn động hay không.

“Trước khi nói ra yêu cầu cuối cùng, ta muốn hỏi một vấn đề.” Trần Ngọc liếc mắt về phía Phong Hàn, mặc dù không thấy rõ, nhưng vẫn cảm thấy chột dạ, khi cậu lại bắt đầu chuẩn bị xoắn xuýt, vội quay đầu nhìn thẳng về phía trước hỏi: Năm đó, Phong Hàn ở trong sơn động này đã có chuyện gì xảy ra?”

Chủ nhân của sơn động từ từ nở nụ cười, thanh âm kia có chút lanh lảnh, giống như đang nhớ lại một chuyện vô cùng thú vị, vui vẻ đáp: “Đó quả thật là mỹ vị – ngươi đã muốn biết, tự mình xem đi.”

Trần Ngọc thấy hoa mắt, sau đó cậu phát hiện mình đang đứng ở một góc của đại sảnh, tế đàn cách đó không xa, xung quanh là đám người đứng yên bất động.

Cậu không phải đứng ở trên tế đàn sao? Trần Ngọc nghi hoặc ngẩng đầu, lại nhận ra trên tế đàn đã có người, chẳng lẽ ý thức cậu bị tách ra? Trần Ngọc tiến về phía trước mấy bước, cảm giác mình đến gần mình thế này, thật đúng là khiến cho người ta run rẩy, mọi chuyện sao càng ngày càng quỷ dị.

Đợi đến lúc cậu thấy rõ người ở trên tế đàn, đôi chân không cách nào bước tiếp được nữa. Người kia toàn thân cũng mặc y phục tế tự, nhưng đã

https://thuviensach.vn

tháo mặt nạ xuống. Trong tay y cầm một hạt châu, dưới ánh sáng nhàn nhạt, có thể thấy rõ khuôn mặt của y.

Là nggười áo đen.

Người áo đen so với hiện tại cũng có chút khác biệt, mặc dù tướng mạo vẫn y như vậy, nhưng khí chất lại một trời một vực. Nếu như nói trước kia cậu thường thấy y thịnh khí lăng nhân, nay từ trong ra ngoài đều mang theo vẻ tôn quý.

“Yêu cầu thứ hai, ta muốn trái tim của hắn.” Người áo đen lãnh đạm nói, đồng thời giơ tay lên chỉ về một hướng khác.

Trần Ngọc nhìn theo tầm mắt của y, con ngươi chợt co rút lại, là Phong Hàn.

Trần Ngọc chạy đến trước mặt Phong Hàn, phát hiện trong mắt của hắn là sự lạnh lẽo cùng xa lạ trước nay chưa từng có, thậm chí còn mang thao cả hận ý. Trần Ngọc co rúm cả lại, định túm lấy bờ vai của hắn hét lên, sau đó cậu phát hiện ngón tay của mình xuyên qua thân thể của Phong Hàn, cậu căn bản không thể chạm vào Phong Hàn.

“Đây là ảo ảnh của năm đó, ngươi không thể thay đổi được bất cứ cái gì, đứng nhìn là được.” Chủ nhân của sơn động nhắc nhở Trần Ngọc.

Sau đó trước mắt nhoáng một cái, Trần Ngọc nhận ra cậu đang ở bên trong thạch thất đầu tiên khi bọn họ tiến vào đây.

Nơi này không còn tối thui như trước, hai bên thạch thất cũng không hề thấy vô số hạt châu chiếu sáng. Phong Hàn cùng người áo đen kia một trái một phải nằm ở hai bên giường đá, khối đá xanh nọ quả nhiên là giường đá.

https://thuviensach.vn

Tiếp đến, phía trên trái tim của hai người đều xuất hiện một thanh đao sáng loáng. Chân mày của Trần Ngọc cau lại, cậu để ý thấy người áo đen vẫn đang mê man. Nhưng ánh mắt của Phong Hàn lại chuyển động, hắn vẫn còn tỉnh. Ngón tay của hắn vì không thể cử động mà run rẩy, tựa hồ cố gắng muốn thoát khỏi sự khống chế này.

Thế rồi, thanh đao bắt đầu đâm vào thân thể của hai người. Người áo đen giống như đã chết không hề nhúc nhích. Hô hấp của Phong Hàn lại dồn dập rất nhiều, mồ hôi lạnh trên trán có thể thấy được rõ ràng, hiển nhiên là hắn đang phải thừa nhận cực đại thống khổ.

Trần Ngọc mất khống chế xông tới, nhưng khi còn cách hai thước, cậu liền ngừng lại. Cậu qua đó thì giúp ích được gì, đây là chuyện đã xảy ra.

Trần Ngọc không rõ có phải sơn động cố ý để cho Phong Hàn thể nghiệm thống khổ hay không, hay còn vì nguyên nhân nào khác, y cũng không để Phong Hàn hôn mê, chớ nói gì đến ý định dùng thuốc tê. Thanh đao kia không do dự rạch xuống, máu đỏ tươi chảy trên giường đá, tạo thành dấu vết khá lớn. Đợi đến lúc miệng vết thương lớn đến độ có thể thấy trái tim đang đập, một bàn tay đột ngột xuất hiện không chút do dự chọc vào, lấy trái tim kia ra ngoài.

Trần Ngọc cũng không để tâm tới việc trái tim đang đập kia sao có thể cấy ghép vào trong thân thể của người áo đen, cậu chỉ chú ý khuôn mặt vặn vẹo của Phong Hàn, tay của hắn – dùng sức ấn sâu vào giường đá.

Trần Ngọc ngơ ngác đứng trước thạch đài, chỉ cảm thấy trái tim như bị thiêu đốt đau đớn, mặc dù người bị móc mất tim không phải là cậu, mặc dù lúc này Phong Hàn căn bản không hề nhận ra Trần Ngọc cậu.

Chả trách Phong Hàn vẫn nói hắn không có tim, chả trách Phong Hàn nói người áo đen đã cướp đoạt thứ vốn thuộc về hắn. Biết được sự thực căn bản không để làm gì, Trần Ngọc còn muốn dùng tay mình che đi vết

https://thuviensach.vn

thương đau đớn thất vọng của hắn. Máu dưới thân Phong Hàn nhiều đến mức làm cho người ta xúc mục kinh tâm.

Sau đó, Trần Ngọc nghe thấy một tràng cười dài, cậu quay đầu lại nhìn, người áo đen đang vuốt ve trái tim của mình cười to.

Qua một hồi, y thu hồi nụ cười, nhìn về phía Trần Ngọc ở bên này.

Khi thấy Phong Hàn, khóe miệng y lại câu lên.

Trần Ngọc híp mắt nhìn y, đời này, cậu chưa từng hận ai, nhưng hiện tại cậu chỉ cảm thấy cuồn cuộn trong lòng đều là hận ý đối với người áo đen.

Đúng lúc ấy người áo đen lên tiếng: “Thứ này ta trước cứ để ở đây, về sau, ta sẽ còn tới nơi này một lần nữa để lấy nó, khi đó bộ dáng của ta có thể đã thay đổi. Dù sao, những vật thí nghiệm kia đều thất bại. Cho dù nhiều người giống nhau như đúc đến vậy, cũng không thể khiến linh hồn của ta sống sót bên trong cơ thể của bọn họ. Bỏ đi, thi thể kia – cứ niêm phong lại đã.” Trần Ngọc nhớ tới thi thể của người áo đen dưới lớp băng ở trong núi tuyết, y lấy chính mình làm vật thí nghiệm, linh hồn phục sinh…

Khi y trở lại, sẽ là một bộ dáng khác.

Trần Ngọc cảm thấy có thứ gì đó nhanh chóng lướt qua trong lòng không kịp nắm bắt, khi ngẩng đầu lên, những ảo ảnh kia đã biến mất, cậu lại trở về tế đàn trên đại sảnh.

Qua một lúc lâu, Trần Ngọc vạn phần khó khăn nói: “Bộ dáng của y thay đổi, ai mới là y?”

“Ngươi nói thử xem?”

https://thuviensach.vn

Câu nghi vấn đầy châm chọc của sơn động khiến cho Trần Ngọc hoàn toàn mất hết dũng khí hỏi tiếp, Trần Ngọc nhớ đến chuyện xảy ra dưới đáy biển, trên tờ giấy kia có viết: đừng nên hoài nghi, ngươi có thể tới được đây, ngươi chính là ta; trong hộp có chìa khóa của vật mà A Cát đã đưa cho ngươi; rời khỏi Phong Hàn, người hắn thống hận nhất chính là ngươi, bởi vì mọi chuyện đều do ta, đồng thời cũng là ngươi, bày ra.

Người hắn thống hận nhất chính là ngươi!

Trần Ngọc ngơ ngác mà đứng, trong đầu lại bắt đầu hỗn loạn. Nếu như nói cậu không phải người áo đen, tại sao A Cát lại đưa cái hộp cho cậu? Tại sao cậu có thể vào bên trong thân thể của Thanh, mà ngay lúc đó người áo đen lại bị Thanh cắn bị thương?

Nếu như cậu chính là người áo đen, vậy thì thân phận tế phẩm này là sao? Hiện tại tại sao lại xuất hiện người áo đen?

Trần Ngọc động tác chậm chạp nhảy xuống đàn tế, từ từ đi đến trước mặt Phong Hàn, sau đó tựa đầu áp vào trước ngực Phong Hàn.

Bên trong vẫn có thanh âm yếu ớt, nhưng rõ ràng khác với tiếng tim đập của người bình thường. Hắn đúng là không có trái tim.

Trần Ngọc dùng sức ôm lấy Phong Hàn, người áo đen lòng dạ ác độc, tính kế không sót một ai là cậu, những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là người làm thương tổn Phong Hàn chính là cậu.

Như vậy kiếp trước, quan hệ của hai người ở hiện tại, giống như một trò hề. Cho dù kiếp trước thân phận cao quý, đã từng hỏi hắn có muốn hay không chưa?

Đối với cậu mà nói, sự tồn tại ở kiếp trước của cậu chính là khoản nợ cậu thiếu Phong Hàn.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc thở hào hển, ngẩng đầu lên nhìn Phong Hàn, sau đó cậu ngây ngẩn cả người.

Đôi mắt của Phong Hàn không hề chớp mà nhìn cậu, mặc dù Phong Hàn vẫn không hề nhúc nhích, nhưng đúng là hắn đang nhìn cậu.

END 99

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 100

Sau khi Trần Ngọc phản ứng lại, lập tức thất kinh lấy tay che mắt mình, sau đó mới nhận ra, nếu ánh mắt Phong Hàn có thực thể, hắn rất khó để phát hiện ra, đương nhiên đây cũng có thể do quá chột dạ mà sinh ra ảo giác.

Trần Ngọc quýnh lên đưa tay về phía gương mặt lạnh lùng kia, che kín đôi mắt đang nhìn cậu chằm chằm.

Lặng im một lúc, Trần Ngọc chán nản nhỏ giọng than: “Mình rốt cuộc đang làm cái gì đây…”

Cho dù Phong Hàn có thực sự tỉnh táo có lẽ vẫn không biết cậu chính là người áo đen, tuy Phong Hàn đã thấy cậu lật xem bản bút kí, nhưng điều này có thể chứng minh được cái gì? Nghĩ tới đây, Trần Ngọc liền căm tức, ngay cả chính cậu, cũng còn chưa khẳng định được mình có phải tên người áo đen đã hại thảm Phong Hàn kia hay không.

Mặc dù mọi việc phát sinh đều cho thấy, người kia đến sáu mươi phần trăm chính là cậu.

Có điều, nếu như sau khi Phong Hàn có thể cử động, hắn muốn bản bút kí của cậu thì phải làm sao, trên đó ghi chép rất rõ ràng, hoặc hắn vốn biết về sự tồn tại của quyển bút kí này thì phải làm sao bây giờ?

Trần Ngọc buông tay, cuối cùng không có dũng khí nhìn Phong Hàn nữa, chui ra phía sau Phong Hàn, tâm phiền ý loạn mà đi lại mấy vòng.

https://thuviensach.vn

Nhốt Phong Hàn, nhốt hắn vĩnh viễn trong sơn động này… Một giọng nói nho nhỏ vang lên bên tai.

Trần Ngọc sửng sốt, xoay người nhìn trái nhìn phải, vẫn không thấy bất luận kẻ nào.

Chẳng lẽ đây chính là ý nghĩ trong lòng cậu? Trần Ngọc rùng mình một cái, sao cậu có thể nghĩ như vậy? Phong Hàn đã dần dần trở thành người quan trọng nhất trong lòng cậu, nếu như Phong Hàn bị nhốt vĩnh viễn tại đây thì người chật vật nhất tuyệt đối chính là cậu.

Trần Ngọc cúi đầu, nhìn quyển bút kí bìa đen trong tay, không thể nghe theo bản bút kí này nữa.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ cậu sẽ thực sự thức tỉnh thành chủ nhân của quyển bút kí này, lúc đó, trong thân thể này, có còn là Trần Ngọc cậu nữa hay không?

Cuốn bút ký này liệu sự như thần, thế nhưng, về phần tình cảm, có lẽ chủ nhân trước kia của bản bút kí này vĩnh viễn không thể hiểu.

Trần Ngọc hít một hơi thật sâu, hạ quyết tâm, xoay người quay trở lại trước mặt Phong Hàn, ngẩng mặt lên nhìn hắn.

Trong cặp mắt xinh đẹp kia thoáng qua nét thâm trầm, không nhìn thấy nổi chút xíu ôn hoà nào.

Trần Ngọc thẳng thắn đối diện với Phong Hàn, sau đó ôm lấy cổ hắn, sáp lại gần, dùng sức hôn lên đôi môi khẽ nhếch kia…

Qua một lúc, Trần Ngọc ngẩng đầu, nhìn Phong Hàn nói: “Tin ta, ta chỉ muốn chúng ta đều còn sống. Chỉ cần sống, vậy là đủ rồi.”

Trần Ngọc xoay người đi về hướng tế đàn.

https://thuviensach.vn

“Nghĩ xong rồi?”

Trần Ngọc vừa chuẩn bị mở miệng, bỗng giật mình, lời nói đến bên miệng đổi thành: “Ta còn một vấn đề.”

“…Vấn đề của ngươi thật nhiều quá đi, hơn nữa, ngươi hoàn toàn có thể nêu yêu cầu sau đó hỏi sau.”

Trần Ngọc lắc đầu, kiên trì: “Không, đợi ta nêu yêu cầu của mình xong, ta không biết đi đâu tìm ngươi, ngươi có bằng lòng giải đáp vấn đề của ta không.”

Chủ nhân sơn động trầm mặc một lát, “Ngươi hỏi đi, sớm biết ngươi dài dòng thế này, chi bằng để người vào hứa nguyện đầu tiên, chỉ là, ta thực sự không thích bộ dáng của y. Năm đó y đem ta ra đùa giỡn đến chóng cả mặt, khiến ta phải thả y —” Dường như biết mình nói lỡ, thanh âm trống rỗng lập tức ngừng lại không nói tiếp nữa.

Trần Ngọc nhướn mày, nhưng không truy vấn, chẳng qua đã biết rõ nhưng vẫn cố hỏi: “Ngươi nói chính là người áo đen?”

“…Ân.” Chủ nhân sơn động hừ một tiếng, dường như không muốn nhiều lời.

“Ai vào đây đều có thể miễn phí đề ra ba yêu cầu?” Trần Ngọc lại hỏi.

“Điểm ấy ngươi cũng không đoán sai, chỉ có người cử hành nghi thức tế tự mới có thể yêu cầu ba việc với ta. Y căn bản không tìm được y phục tế tự, ta thực sự không muốn nhìn đến khuôn mặt đó nữa.” Câu nói cuối cùng chủ nhân sơn động mang theo khẩu khí mất kiên nhẫn, dường như cực kì mong muốn Trần Ngọc đừng tiếp tục nói đến chủ đề này nữa.

“Như vậy, yêu cầu thứ ba của ngươi là gì? Phải biết rằng, những năm gần đây, người có thể đến tận nơi này cử hành nghi thức tế tự rất ít, ta có ấn

https://thuviensach.vn

tượng tốt với ngươi. Xong ba yêu cầu, nếu ngươi còn nguyện vọng khác, cũng có thể nói ra, dù là nguyện vọng gì cũng được. Ta sẽ không để ngươi phải trả giá quá nhiều, tin ta."

Không muốn thấy khuôn mặt kia nữa? Mới vừa rồi, có phải nó đang phản vấn hoặc là ám chỉ mình chính là người áo đen?

Trần Ngọc vẫn chú ý đến, chủ nhân sơn động lặng lẽ sửa đổi "yêu cầu" thành "nguyện vọng" – một chữ tràn ngập thiện ý. Trần Ngọc cười cười, nhìn quanh bốn phía một vòng, nói: "Như vậy, hai vấn đề cuối cùng của ta, ngươi là cái gì? Những chuyện xảy ra trong sơn động, ngươi đều có thể phát hiện ngay lập tức?"

Lại là sự im lặng dài đằng đẵng, đến lúc Trần Ngọc gần như không chờ nổi thời gian trôi đi, thanh âm kia lại vang lên: "Ta là hắc ám, ta chỉ ở bên trong cánh cửa phía sau ngươi, đây xem như là phòng khách, cũng chỉ khi tế tự ta mới xuất hiện. Về phần những chuyện xảy ra trong sơn động, ta chỉ có một đôi mắt, đương nhiên không thể nhìn thấy mọi xó xỉnh. Thế nhưng ngươi nghĩ ta thiếu người làm việc hộ mình sao?"

"Hắc ám?" Trần Ngọc nhíu mày, cậu quả thực không ngờ đến mình lại nhận được một đáp án như vậy.

"Điều này chẳng có gì kì quái cả, hắc ám, hư không đều là một dạng tồn tại, dạng tồn tại này thậm chí còn là một bộ phận không thể thiếu trong vũ trụ. Chân Ngôn kính trên người các ngươi, chính là đồ vật trong hư không đó."

Trần Ngọc sửng sốt, cái gương đó, lẽ nào ở trong ba lô? Do lần trước xuống đáy biển quá vội vàng, sau đó lại không thấy cái gương đó nữa, một dạo cậu còn tưởng mình làm mất rồi.

Hỏi rõ những điều mình muốn biết, Trần Ngọc chuyển hướng nhìn Phong Hàn bên kia, một lát sau, mới thong thả nở nụ cười, mang theo một

https://thuviensach.vn

loại mỹ lệ đến kiêu ngạo, nói: “Được, yêu cầu thứ ba của ta là: để những chuyện xảy ra trên người Phong Hàn, toàn bộ quay lại điểm xuất phát.”

Vừa dứt lời , Trần Ngọc lại lần nữa đứng ở gian thạch thất đầu tiên, nơi đây vẫn có hai chiếc giường đá, phía trên mỗi chiếc là Phong Hàn và… người áo đen.

Quả nhiên cậu vẫn còn ở trong sơn động.

Người áo đen lộ ra vẻ kinh ngạc và hoảng loạn hiếm thấy, trong nháy mắt y nhìn thấy Trần Ngọc, trên mặt lộ ra biểu tình cuồng lộ. thế nhưng y chưa kịp nói cái gì, đã liền nhắm mắt hôn mê bất tỉnh.

Trong mắt Phong Hàn mang theo vẻ mờ mịt, cuối cùng cũng chậm rãi nhắm mắt lại.

Trần Ngọc nhìn chằm chằm hai người không chớp mắt, tiến hai bước về phía giường đá.

Hai thanh đao liền xuất hiện ngay phía trên trái tim hai người, sau đó là tiếng y phục và cơ thể bị xé mở.

Từ y phục của Phong Hàn rơi ra một viên ngọc màu xanh và một chiếc gương, Trần Ngọc mở trừng mắt, Chân Ngôn kính của cậu ở trên người Phong Hàn từ lúc nào vậy?

Tiếp đó, trong nháy mắt máu đã nhiễm đỏ y phục hai người, mùi máu tươi nồng nặc trong thạch thất khiến hô hấp của Trần Ngọc có chút khó khăn, ngực cậu lại bắt đầu đau như bị bót nghẹt.

Một vật gì đó trong suốt chói mắt từ từ bay ra khỏi ngực người áo đen, sau đó rơi vào ***g ngực Phong Hàn, khoảnh khắc khi sáp nhập nó lại biến thành một trái tim biết đập với vô vàn sức sống, sau đó lớp da bên ngực trái

https://thuviensach.vn

hai người lại khôi phục trơn nhẵn, phảng phất như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Tại nơi không người nào chú ý tới, ngón tay Phong Hàn khẽ giật giật.

Mới vừa rồi, Trần Ngọc vẫn nín thở, sắc mặt cũng tái nhợt đến doạ người. thấy cuộc phẫu thuật hoàn thành, cậu lập tức đi về phía Phong Hàn đang nằm trên giường.

Lúc đến cách giường đá hơn một thước, Phong Hàn bỗng mở mắt ra, trong đôi mắt xinh đẹp mang theo sát khí khiến người ta sởn tóc gáy, hắn nói: “Đứng ở đó.” Ngữ khí lạnh lùng mà xa lạ.

Trần Ngọc rất lo cho Phong Hàn, nhưng cậu càng hiểu cách xem sắc mặt Phong Hàn mà hành sự, lập tức đứng nguyên tại chỗ.

Ở bên kia, người áo đen cũng lảo đảo đứng lên, y trừng mắt với Trần Ngọc, khàn giọng vội vàng hét lớn: “Ngươi — ngươi có biết mình đang làm gì không?! Ngươi đang tự sát đó!”

Trần Ngọc liếc nhìn người áo đen, lại cúi đầu nhìn Phong Hàn, không biết vì sao lại có cảm giác không được tự nhiên.

Phong Hàn ngồi dậy, lạnh lùng nhìn chòng chọc Trần Ngọc một lúc, nói: “Ngươi là ai?”

Trần Ngọc vừa từ trạng thái tinh thần căng thẳng cực độ chuyển thành mục trừng khẩu ngốc, đây là sao a?

Mất trí nhớ? Cậu gần như tuyệt vọng đến muốn khóc: có cần phải cẩu huyết như thế không a!!

Người áo đen bên kia cũng nhìn chăm chăm vào Phong Hàn, lập tức phá lên cười điên cuồng, châm chọc nói: “Thấy chưa, đây chính là chuyện

https://thuviensach.vn

ngươi làm! Ngươi căn bản không biết sẽ tạo ra hậu quả nghiêm trọng đến mức nào.” Nói đến đây, người áo đen bỗng nhiên biến sắc, cố sức che ngực, nôn ra một ngụm máu. Ánh mắt oán độc của y lại nhìn chòng chọc vào Trần Ngọc, xoay người nhảy xuống giường đá, nhanh chóng bỏ đi.

Phong Hàn vẫn ngồi trên giường đá như cũ, cũng không có ý muốn đuổi theo, chỉ xa lạ mà lạnh lùng quan sát Trần Ngọc.

Trần Ngọc khó khăn mở miệng hỏi: “Ngươi còn ở trong này chứ, đây rốt cuộc là chuyện gì?”

“Không phải ngươi muốn mọi chuyện xảy ra trên người Phong Hàn trở lại điểm xuất phát sao, ta chỉ có thể cho bọn họ trở lại nguyên điểm tại sơn động, cũng chính là trước khi ngươi đòi lấy trái tim Phong Hàn. Về phần kí ức của hắn, tự nhiên cũng sẽ quay về thời gian đó.” Có người nói bên tai Trần Ngọc.

Hiện tại Trần Ngọc đã không thèm quan tâm rốt cuộc chủ nhân sơn động này đang ở nơi nào, cậu chỉ lo lắng mà phát sầu nhìn người trước mặt này thôi.

“Nếu ngươi muốn hắn nhớ ra ngươi, có thể đưa ra yêu cầu với ta, ta sẽ giúp hắn khôi phục kí ức.” Bên tai là lời nói mê hoặc của chủ nhân sơn động.

“…Sự giúp đỡ của ngươi, ta nhận không nổi.” Trần Ngọc từ tốn nói, đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm Phong Hàn.

Trần Ngọc bỗng nhiên nhớ tới câu mình từng nói với Phong Hàn, chỉ cần sống, vậy là đủ rồi. Thực sự là đủ rồi sao…

Phong Hàn bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía cửa. Chục giây sau, Trần Ngọc cũng nghe thấy tiếng bước chân hỗn độn.

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh là người đầu tiên chạy vào, thấy hai người mới thở phào nhẹ nhõm: “Tiểu Trần Ngọc, hai người các ngươi lại làm cái quỷ gì vậy? Thế nào mà mới nháy mắt đã chạy tới đây rồi?”

Trần Ngọc đờ đẫn quay đầu, cười với Mã Văn Thanh.

“Kháo, ngươi đừng có vừa gặp đã lộ ra cái mặt như muốn khóc vậy được không! Phong ca, ngươi xem lão bà của ngươi—”

Trần Ngọc chưa kịp ngăn cản, Mã Văn Thanh đã đến gần Phong Hàn.

Mọi người còn chưa kịp thấy rõ chuyện gì xảy ra, một tay Phong Hàn đã ấn lên cổ Mã Văn Thanh. Sau đó sắc mặt Mã Văn Thanh bắt đầu biến xanh.

“Phong tiểu ca làm sao vậy?” Người chung quanh mang theo vẻ khiếp sợ cùng không dám tin tưởng, nhưng cũng không dám tiếp tục bước lên.

Đồng thời, đại đa số người đều quay đầu nhìn về phía Trần Ngọc.

Trần Ngọc nhớ tới lần đầu tiên gặp Phong Hàn, hình ảnh hắn vặn gãy đầu một cái bánh tông. Nếu cứ tiếp tục như vậy — chuỷ thủ trong tay Trần Ngọc, nhanh chóng đâm về phía cánh tay Phong Hàn.

Mắt Phong Hàn híp lại, tiện tay ném Mã Văn Thanh lên vách núi đá bên cạnh, chuỷ thủ của Trần Ngọc sượt theo cánh tay Phong Hàn vạch xuống.

Đương nhiên Trần Ngọc không nhắm vào tay Phong Hàn để đâm, cậu chỉ muốn Phong Hàn buông tay. Nhưng hành động như vậy, trong ánh mắt lạnh lùng của Phong Hàn không thể nghi ngờ chính là một loại khiêu khích cực đại. Hắn bắt được Trần Ngọc, kéo cậu đến gần, ánh mắt lạnh lẽo mà thô bạo.

https://thuviensach.vn

Chuỷ thủ trong tay Trần Ngọc đã bị vặn rơi xuống đất, Phong Hàn thậm chí còn nhấc báo con đang cắn ống quần hắn lên, ném báo con đi, sau đó lại dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Trần Ngọc. Ngón tay đeo nhẫn bóp chặt cổ Trần Ngọc, từ từ dùng sức.

-END 100-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 101

Khi ngón tay lạnh lẽo càng lúc càng siết chặt, hô hấp của Trần Ngọc bắt đầu trở nên khó khăn, mới nhận ra, Phong Hàn thực sự định giết cậu.

Mái tóc đen nhánh mất trật tự rơi tán loạn trên trán, cặp mắt mang theo ánh vàng tất cả đều là sát khí băng lãnh, trên mặt Phong Hàn lộ rõ vẻ chán ghét và khinh thường. Phong Hàn thế này khiến Trần Ngọc cảm thấy vô cùng xa lạ, nhưng lại có một loại quen thuộc không nói lên lời.

Sau đó Trần Ngọc nhớ ra, lần đầu tiên nhìn thấy Phong Hàn, trên mặt Phong Hàn cũng là biểu tình lạnh lùng như vậy.

Tất cả đều trở lại điểm xuất phát, Phong Hàn khi đó, căn bản không quen biết Trần Ngọc.

Ánh mắt băng lãnh khiến Trần Ngọc cảm thấy trái tim như bị một bàn tay lạnh lẽo siết chặt, cảm giác ngạt thở lại khiến cậu bắt đầu cảm thấy tinh thần hoảng hốt, cánh tay mò ra phía sau định quơ gì đó vô lực mà buông xuống.

Cậu nhớ tới khoảng thời gian còn chưa quen biết với Phong Hàn, mình vẫn còn nề nếp sống trong căn phòng không lớn không nhỏ tại Hàng Châu, cho dù không được như ý lắm, thế nhưng có người thân và bạn bè, những tháng ngày bình bình đạm đạm vẫn cứ thế trôi qua.

Cũng như lời phụ thân nói, cậu không thích hợp với việc mạo hiểm, cho nên khi lần đầu tiên được may mắn hạ địa, lại lọt vào báo ứng…

https://thuviensach.vn

Được rồi, cậu kì thực không hề hối hận chút nào, dù sau đó phải trải qua những ngày không bình lặng, cậu cũng không hề hối hận việc mình gặp được Phong Hàn.

Cậu thích cái tên hoàn toàn coi nhẹ ý nguyện của cậu, bá đạo mà kiêu ngạo tiến vào gia đình coi như bình lặng trước kia của cậu, cái tên đã chiếm lấy căn phòng và chiếc giường của cậu. Cứ thế mà khăng khăng tiến vào cuộc sống của cậu, khiến cậu ngày ngày ba bữa đều phải phiền não, nhưng lại khiến cho căn phòng nhỏ bé của cậu càng giống một gia đình.

Thứ trải qua thời gian dài không chiếm được nên cho rằng mình căn bản hết hy vọng, Phong Hàn gần như cái gì cũng có thể cho cậu, ở chung với nhau, xoi mói thức ăn không hợp khẩu vị, còn có độ ấm chớp loá mà qua trong đáy mắt, cái ôm nỏng bỏng, cảm tình thuần tuý mà trực tiếp, tuy Phong Hàn không tự ý thức được ra điều gì, nhưng hắn cho Trần Ngọc một cuộc sống hoàn toàn khác biệt, một cuộc sống khiến cậu luyến tiếc rời xa.

“Tế phẩm lần này, ta rất thích.”

“Ngươi là người của ta, ta sẽ bảo vệ ngươi.”

…

Đúng như lời hắn nói, vào những lúc hiểm nguy, Phong Hàn luôn đứng chắn che chở phía trước cậu, không có bất cứ do dự gì. Trái ngược, vô luận là nơi nào, cậu cũng sẽ cam tâm tình nguyện đi cùng Phong Hàn, sẽ cố gắng dùng hết sức lực của mình ra giúp đỡ hắn.

Khi biết mình có thể là kẻ đứng sau hãm hại Phong Hàn, lần đầu tiên Trần Ngọc cảm thấy sợ hãi và tuyệt vọng, đây thực sự là trò đùa ác liệt nhất mà ông trời dành cho cậu mà.

Hao tổn tâm cơ giấu gạt, ham muốn được tiếp tục cảm thụ ôn nhu, Trần Ngọc thậm chí bằng lòng nhượng bộ trước lòng hiếu kỳ tràn ngập của

https://thuviensach.vn

hắn. Cậu không muốn biết chân tướng, bất luận thế nào, chỉ cần để cậu trải qua những ngày một nhà ba người là được. Để trong gia đình kia, vẫn có Phong Hàn và báo con, dù cho nấu cơm rửa bát quét tước gì gì đó, Phong Hàn từ trước tới giờ đều không làm, cậu cũng không oán giận hắn.

Thế nhưng, những thứ tốt đẹp, luôn khó có thể thuộc về mình, mà sự thực cũng luôn luôn rất tàn khốc. Lúc cậu biết chân tướng, bắt đầu cảm thấy yêu thương Phong Hàn, khi lần đầu tiên có thể giúp được Phong Hàn, thứ cậu quý trọng nhất, cũng theo đó mà biến mất.

Trong thế giới của Phong Hàn, đã không còn sự tồn tại của Trần Ngọc cậu.

Trần Ngọc nhìn Phong Hàn, chỉ là ngẩn người, cậu đã không còn khí lực giơ tay lên lấy hoàng kim chuỷ thủ. Liếc mắt nhìn báo con lần cuối, Trần Ngọc nhắm mắt lại, cậu không muốn tiếp tục nhìn thấy thần tình xa lạ trước mặt này nữa.

Trong nháy mắt buông xuôi tất cả, Trần Ngọc nhớ tới câu Phong Hàn đã từng nói kia, “Nhớ kỹ, ta là Phong Hàn.” Ta nhớ kĩ, thế nhưng ngươi lại đã quên, vậy nên làm gì đây?

Nhưng qua một hồi lâu, tay Phong Hàn vẫn không siết chặt, hắn chỉ kinh ngạc nhìn Trần Ngọc, nếu như nhớ không lầm, ánh mắt người này khi lần đầu thấy hắn, là ánh mắt mừng rỡ thư thái, thế nhưng vừa rồi, trong đôi mắt đen láy kia tất cả đều là tuyệt vọng và bi thương, khiến tim hắn nảy lên, mặc danh kì diệu mà không hạ thủ.

Điều này căn bản không giống hắn chút nào, từ sau khi người kia phản bội hắn, hắn đã nhìn thấu được nhân loại, không phải sao.

Tầm mắt Phong Hàn di dời xuống, nhìn thấy Thanh Long Hoàn trên cổ Trần Ngọc, hắn nheo nheo mắt, đây là thứ của người kia. Phong Hàn

https://thuviensach.vn

buông lỏng cổ Trần Ngọc ra, sau đó sửa lại thành xốc y phục cậu lên kéo Trần Ngọc đến trước mặt, cúi đầu.

Trần Ngọc vừa giật mình, cảm giác lạnh lẽo trên cổ mang đến sự tê dại nhè nhẹ, còn có tiếng hút mờ ám. Cậu bỗng mở mắt ra, Phong Hàn đang ôm cậu cái ôm này vô cùng lạnh lẽo, không có nấy nửa điểm ôn nhu.

Hắn đang hút máu.

Đây là tình huống gì? Trần Ngọc hồi thần, gặp phải lần nữa, lịch sử tái diễn? Được rồi, Trần Ngọc thừa nhận đau đớn trong ngực mình giảm đi không ít, nhưng phát triển như vậy không phải quá cẩu huyết sao?

Cũng giống lần trước, khi Phong Hàn chuyên chú cúi đầu hút máu mình, vẫn không hề trở ngại đến động tác mờ ám vạch trần và chế phục nơi riêng tư phía dưới Trần Ngọc của hắn.

Đầu lưỡi lạnh lẽo của Phong Hàn lưu luyến liếm vài cái, rốt cục ngẩng đầu, nhìn bàn tay bị mình niết chặt.

Tay Trần Ngọc đang từ trong áo hắn đi ra, trong tay có một chiếc gương và một viên ngọc màu xanh.

Dưới ánh mắt càng lúc càng lạnh này, Trần Ngọc thờ ơ nói: “Đây là đồ của ta, ngươi —— cướp từ chỗ ta.” Khụ, kì thực cướp cũng chẳng hơn mấy trộm, nhưng đây cũng coi như giữ chút mặt mũi cho Phong Hàn rồi.

Phong Hàn nhíu nhíu mày, không có lấy chút do dự, vươn tay túm lại, lạnh lùng tuyên bố: “Thứ ta cầm thì chính là của ta.”

Khi Trần Ngọc đang vì câu nói và ngữ khí kia mà chần chừ, giữa lúc cướp đoạt lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Viên ngọc màu xanh bỗng tách một tiếng, nứt ra.

https://thuviensach.vn

“Cái này không phải ta làm ——” Trần Ngọc vô ý thức mà giải thích, sau đó dừng lại, giật mình nhìn lòng bàn tay mình.

Trong vết nứt kia, xuất hiện một vật nhỏ cả người ướt đẫm, một con thằn lằn màu xanh? Hay là tắc kè hoa?

Khoé miệng Trần Ngọc co rúm lại, thật… xấu xí.

Phong Hàn cũng ngừng động tác, nhìn con vật kia.

Động vật mới sinh có bản lĩnh phân biệt hình thức không? Có thiên tính bắt nạt kẻ yếu không? Hiện tại Trần Ngọc đã tự mình giải đáp được.

Vật nhỏ kia chuyển mắt quan sát xung quanh, lập tức nhanh chóng bổ đến ngón tay Trần Ngọc, sau đó tàn bạo cắn một ngụm xuống, sau đó —— hỗn đản này đang hút máu.

Nhanh hơn căm phẫn của Trần Ngọc, là tay Phong Hàn, Phong Hàn tóm con thằn lằn xanh, xốc lên. Sau đó sắc mặt không tính là tốt trừng ngón tay đang chảy máu kia. Liếm liếm môi, xoay người rồi đi.

“Nếu lại có người ngăn ta, ta khó đảm bảo những người đó còn sống sót.” Phong Hàn nhìn một đám người ngăn trước mặt thờ ơ nói.

Sau đó, lập tức xuất hiện một lối đi tương đối rộng rãi.

Không ai dám khiêu chiến sự nhẫn nại của Phong Hàn, cũng không ai nghĩ mình sẽ may mắn hơn Trần Ngọc.

Phong Hàn chính là một người như thế, khi hắn cùng phe, hắn là người đáng tin và hùng mạnh, không ai có thể chống lại. Nhưng khi hắn đứng ở phe đối lập, quả thực không thể chỉ dùng hai chữ đáng sợ để hình dung.

https://thuviensach.vn

“Nhưng mà, phong ca, rõ ràng là ngươi đi cùng chúng ta mà ——” Mã Văn Thanh vừa bị vứt ra ngoài tựa vào tường ngây ngốc nói.

“Đi cùng? Ta không cần.” Phong Hàn lạnh lùng quét mắt nhìn xung quanh, xoay người bước đến cửa vào.

Trần Ngọc thậm chí còn thấy con thằn lằn xấu xí kia đang cố gắng bò lên vai Phong Hàn, đáng thương, nước mắt rưng rưng nhìn mình.

Cậu cảm thấy sởn da gà, cảm giác này cũng phi thường quen thuộc.

Thế nhưng lúc này, Trần Ngọc căn bản chẳng có tâm tình ngẫm nghĩ xem loại cảm giác quen thuộc này là gì, cậu chỉ nhìn theo bóng Phong Hàn đi vào hắc ám không quay đầu lại.

Trong miệng đắng chát, lại không biết phải ra sao, đây quả thực là tình cảnh mà cậu lo lắng nhất sẽ xảy ra. Có lẽ so với tình cảnh cậu tưởng tượng thì tốt hơn một chút. Trần Ngọc thực không dám nghĩ đến bộ dạng của Phong Hàn khi biết được chân tướng.

Nợ, quả nhiên vẫn phải trả.

Nhìn cửa, trong mắt Trần Ngọc không tự giác mà phát ra bi thương trầm lắng.

Tiểu Mập đầy bụi đất quay về bên chân Trần Ngọc, chần chừ kêu ư ư vài tiếng, yếu ớt nỗ lực kêu Phong Hàn trở về. tuy bị Phong Hàn gia bạo, nó đã sớm biết sẽ như vậy mà! Tính tình Phong Hàn vốn chính là như thế, từ trước đến nay nó đã biết rồi. Nhưng mà nó nghĩ dù cho tính tình Phong Hàn có xấu xa đến mức nào thì cũng không nên ném bọn họ lại mà bỏ đi a.

Đây là rõ – rành – rành là bội tình bạc nghĩa a, hắn là nhất gia chi chủ, sao có thể bỏ đi như vậy?

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc trầm mặc ngồi xổm xuống, vuốt ve Tiểu Mập vừa bị ném đi lại tự mình đi về. Tiểu Mập ngẩng đầu nhìn một cái, trong mắt rưng rưng nước, kêu lên muốn được vuốt ve và chải lông.

Mã Văn Thanh đứng đối diện theo dõi vở kịch trình diễn màn cô nhi quả phụ kia không thể nhịn nổi nữa, lệt xệt vài bước đi tới, hỏi: "Tiểu Trần Ngọc, rốt cuộc là chuyện gì đây? Phong ca làm sao vậy?"

Qua thật lâu, Trần Ngọc thở dài: "Hắn đã quên hết mọi chuyện. Trong mắt hắn lúc này, chúng ta đều là người xa lạ."

Tra hỏi xong, Mã Văn Thanh không nói gì nhìn Trần Ngọc, sau đó vỗ vỗ vai Trần Ngọc, thoải mái nói: "Ngươi —— ngươi yên tâm đi, kì thực đây là kết quả tốt nhất rồi, Phong ca và mọi người đều được sống. Hơn nữa, ta tin, một ngày nào đó Phong ca sẽ nhớ ra, lúc đó hắn sẽ tới tìm chúng ta."

Trần Ngọc vô lực gật đầu.

Mã Liệt và Kim lão đại đã biết chuyện trải qua, cũng đều bất đắc dĩ thở dài, cùng biểu hiện vô cùng biết ơn với Trần Ngọc. Dù sao Trần Ngọc cứu mọi người, thậm chí cậu còn giúp hai nhà và chủ nhân sơn động tranh thủ vài món minh khí.

Mã Văn Thanh thấy Trần Ngọc vẫn còn đang ỉu xìu, chọc chọc cậu, kéo người sang một bên, nhỏ giọng nói: "Tiểu Trần Ngọc, ca đây còn có một chuyện tốt, nãy nhiều người không nói được. Ta từ trong cái bình trên tế đàn kia mò được tờ giấy, ta đoán là địa đồ gì gì đó, nói không chừng là địa đồ kho báu hay đại mộ nào đó. Đến đây, chúng ta xem thử, để ngươi vui vẻ chút."

Trần Ngọc đờ đẫn gật gật đầu, ngay đến báo con cũng lười để ý tới Mã Văn Thanh.

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh móc một tờ giấy từ trong ngực ra, đốt nến, chuẩn bị chia sẻ niềm vui sướng về bí mật kho báu với Trần Ngọc.

Trang giấy kia đã ố vàng, không nhận ra là từ năm nào.

Sau khi mở ra, không phải bản đồ, mà là từng cái tên một, hai người cùng sửng sốt.

Trần Ngọc cũng lấy lại tinh thần, nhanh chóng nhìn lướt qua một lần, không sai, những cái tên này, chính là tên của từng người bọn họ. Có Mã Liệt, Kim lão đại, Mã Văn Thanh, Mã Văn Tú, Trần Ngọc, còn có tên của một đám hoả kế, liệt kê ra chừng hơn ba mươi cái, xem thế này, hẳn là tất cả mọi người ở đây đều có tên trong danh sách.

Trần Ngọc chú ý tới, trên đó không có tên Phong Hàn.

“Coi mặt sau đi.”

Mã Văn Thanh vừa lật, mặt sau chỉ có hai cái tên: A Tùng, Từ Lão Tam.

-END 101-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 102

Mã Văn Thanh vừa nhìn, đều là tên người, cũng có chút giật mình, bất mãn nói: “Mẹ nó, sao lại là thứ này? Đừng lãng phí cảm tình của gia thế chứ, hiện tại gia chỉ thiếu mỗi bản đồ kho báu thôi a.”

Trần Ngọc sợ Mã Văn Thanh lỡ nói ra yêu cầu gì, vỗ hắn một cái ngăn hắn nói tiếp, kéo tờ giấy qua.

Lát sau, Trần Ngọc nhíu mày, nói: “Ngươi không cảm thấy những cái tên này có gì đó bất ổn sao? Ngươi xem, mấy cái tên này, chỉ có hai người A Tùng và Từ lão tam là ở mặt sau, mà hai người đó đều đã chết…” Nói đến đây, Trần Ngọc bỗng ngừng lại, chuyển đề tài, “Trước tiên chúng ta nên tìm Mã thúc và Kim lão đại hỏi thử, xem thử những cái tên này có phải là người bên mình không.”

Mã Văn Thanh biết Trần Ngọc dừng lại bởi vì cậu không muốn nói suy nghĩ của mình ra, nhưng trong sơn động này, tất cả mọi chuyện đều không khống chế được mà cứ hướng về phía quỷ dị nhất, hắn lập tức hiểu ý tứ của Trần Ngọc.

Có lẽ, đây là một điềm báo nào đó, điềm báo sống hay chết.

Mã Văn Thanh mang theo chút phòng bị nhìn tờ danh sách trong tay mình, tựa như đó là một con rắn, chỉ cần lơ là một chút, thì sẽ ngay lập tức lộ ra răng nanh cắn hắn hai miếng.

Trầm mặc một lát, Mã Văn Thanh nói: “Thứ này ta phát hiện được ở trong cái bình sứ bên cạnh tế đàn, cái bình sứ kia bọc rất kín. Cho nên, nó

https://thuviensach.vn

tuyệt đối không phải do người của chúng ta tuỳ tiện ném vào… Quên đi, chúng ta đi hỏi thử.”

Mã Văn Thanh và Trần Ngọc tìm thấy Mã Liệt và Kim lão đại, mang chuyện về tờ danh sách nói ra.

Tờ danh sách cổ này đã thu hút được sự chú ý của hai vị đương gia, lập tức triệu tập người lại tra hỏi, quả nhiên không ai biết đến nó.

Sắc mặt của Mã Liệt và Kim lão đại đều trở nên khó coi, ấn theo lẽ thường mà suy đoán, nếu danh sách không phải người bên mình viết, như vậy thì chỉ có thể là có người đã biết hành động của bọn họ. Hơn nữa đến cả hai người đã chết cũng biết nhất thanh nhị sở, lẽ nào, sau khi vào sơn động còn có người theo dõi bọn họ.

Trần Ngọc theo thói quen nhìn sang bên cạnh, lúc không phát hiện ra ai, động tác ngừng một lát, lập tức nhìn về phía Mã Liệt nói: “Mã thúc, hiện tại chúng ta có thể mang theo hai món minh khí ra ngoài, dựa vào lộ tuyến lúc trước, căn phòng chứa minh khí tuẫn táng của Tạng vương hẳn ở phía sau gian tế tự. Dù sao cũng phải đi qua, vậy chúng ta tới căn phòng cuối cùng ở hành lang Trừng Phạt kia trước, lí giải quy tắc của sơn động đi.”

Mã Liệt và Kim lão đại đều gật đầu đồng ý, cho dù bọn họ lấy được minh khí, cũng phải nhanh chóng phải đối mặt với vấn đề làm sao ra khỏi sơn động này, không bằng cứ làm tốt công tác chuẩn bị.

Đoàn người lại một lần nữa đi qua hàng lang Trừng Phạt, lần này, tiếng kêu thảm thiết trong thạch thất đã biến mất, thế nhưng không gian yên tĩnh như chết này, càng khiến cho người ta thấy áp lực.

Tới gian phòng cuối cùng, Trần Ngọc đẩy cửa đá ra, bên trong tối như mực, cũng an tĩnh đến đáng sợ.

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh đứng cạnh Trần Ngọc, giơ cao ngọn nến, ngọn lửa lập loè liền nghiêng ngả một chút, tắt ngúm.

Trong chớp mắt đó, hai người vẫn kịp thấy rõ có người đang đứng cách bọn họ không đến một thước.

Hô hấp của Trần Ngọc cứng lại, vừa định lui về sau, chợt nghe thấy Mã Văn Thanh vừa đốt nến vừa nói: “Vị đại ca này, ngài đã lấy lại được tự do rồi, cũng đừng đến mức lập tức mà bắt đầu trả thù xã hội chứ.”

Lúc ngọn nến được thắp lên, Trần Ngọc phát hiện, người sắc mặt tái nhợt, thân mình máu chảy đầm đìa đứng trước mặt bọn họ, chính là vị lão huynh bình tĩnh trong thạch thất kia. Rốt cuộc Trần Ngọc cũng tìm lại được tiếng nói của mình, thì thào: “Với bộ dạng này của ngài, nửa đêm nửa hôm, nếu ai nhát gan, thật có thể bị doạ đến phát bệnh mất.”

Da mặt người trong thạch thất khẽ động, đưa tay sờ sờ chỗ da bị đao cắt nát, hít sâu một hơi, nói: “Ta, ta chỉ là quá kích động thôi, thực sự đã lâu chưa được khoan khoái như vậy.”

Cảm thán một hồi, hắn rốt cuộc bình tĩnh lại, nhìn Trần Ngọc và Mã Văn Thanh, nói: “Ta thật không ngờ, các ngươi thực sự có thể giúp ta, ta bây giờ không biết nên cảm tạ các ngươi thế nào.”

“Thời gian của ta không còn nhiều, nhưng ta sẽ nói hết những gì ta biết cho các ngươi.” Người này liếc nhìn chung quanh, trong mắt chứa một loại căm hận và sợ hãi nào đó, nhỏ giọng nói: “Đầu tiên, trên lí thuyết, trong sơn động này, không được yêu cầu bất cứ thứ gì, chỉ người được sơn động đặc xá, mới có thể rời khỏi đây.”

Trần Ngọc sửng sốt, xen ngang, hỏi: “Trên lí thuyết?”

Trong mắt người này lộ ra chút thương hại: “Đúng vậy, bởi vì còn chưa có người nào chứng thực, bởi vì hầu như không ai có thể khống chế

https://thuviensach.vn

được dục vọng của chính mình. Có lẽ các ngươi cũng đã phát hiện ra rồi, dù các người không có yêu cầu gì, cũng có người, có lẽ nên nói một thứ nào đó căn bản không phải người, sẽ dẫn dắt các ngươi đưa ra yêu cầu."

Trần Ngọc nhớ tới lời nói xuất phát từ khoảng không hỏi ngươi muốn cái gì kia, lại nghe thấy người này suy đoán có thể không phải người, liền giật mình.

Mã Văn Thanh đã ở một bên cả giận nói: "Không thể như vậy, mẹ kiếp, chả hiểu là thứ quái gở gì, cứ thích ở nơi nào đó giả thần giả quỷ, nếu để Mã gia tóm được, sẽ không tha cho hắn!"

Người kia liếc nhìn Mã Văn Thanh, tiếp tục nói: "Vận khí của các ngươi thực ra có thể nói là vô cùng tốt, hai điều này đều làm được rồi. Điều cuối cùng chính là, các ngươi tìm được cửa ra."

Mã Văn Thanh nhìn thoáng qua bên ngoài cửa, nghi hoặc nói: "Cái đó càng dễ, chúng ta cứ dọc theo đường tới mà ra ngoài, cửa hắn không khó tìm." Đối với điểm ấy, Mã Văn Thanh rất tự tin, bởi vì sợ lạc đường, lúc vào, lão cha nhà mình và Kim lão đại đều sai người để lại kí hiệu dọc theo đường đi.

Người kia nhếch môi, cười nhạt vài tiếng, thanh âm sắc nhọn, khiến người nghe cực kì khó chịu, hắn chớp mắt nói: "Khó mà làm được, cửa vào mà các người đến căn bản không có ai ra. Dù các ngươi có thể tìm về đó, cũng không ra được."

Mã Văn Tú vẫn trốn sau mọi người nóng nảy, cao giọng nói: "Sao lại không ra được?"

"Nếu các ngươi không tin, cứ thử sẽ biết. Đáng tiếc năm đó ta căn bản không có cơ hội tới đó, cho nên nơi đó có cái gì cổ quái, ta cũng không nói rõ được. Nói chung, đó không phải cửa ra thực sự." Người này nói đến đây,

https://thuviensach.vn

quay sang Trần Ngọc cười gật đầu, “Ta chỉ biết có thế, ta thay mặt những người bị nhốt tại hành lang trừng phạt cảm tạ các ngươi.”

Khi hắn ngẩng đầu, bỗng nhiên biến sắc, gắt gao nhìn chằm chằm vào Mã Văn Thanh bên kia.

Trần Ngọc nhìn theo tầm mắt của hắn, thứ hắn nhìn chằm chằm, chính là mảnh giấy toàn là tên kia.

Sau vài giây, người trong thạch thất khàn giọng mà hỏi: “Thứ này lấy được từ đâu?”

Mã Văn Thanh và Trần Ngọc liếc nhau, nói: “Từ trong cái bình bên cạnh dàn tế, nhắc đến cũng tà môn, tên của chúng ta đều viết ở trên đây, đại ca ngài có nhìn thấy trong sơn động này còn có ai khác hay không?”

Người này yên lặng nhìn mọi người một hồi, nói: “Nếu cái này đã xuất hiện, các ngươi, sợ là không ra được nữa. Đáng tiếc, các ngươi đều đã đi tới tận đây rồi. Tờ giấy này là cống chỉ, có người đặt ở giữa tế đàn, đồng thời cũng là một lời nguyền của sơn động này, người được viết tên trên cống chỉ, đều sẽ bị sơn động ăn tươi.”

“Ăn? Ăn thế nào?” Kim lão đại đứng cạnh cửa hỏi.

“Ăn thế nào ta cũng không biết, có điều ——” Nói đến đây, da thịt trên mặt người trong thạch thất bỗng nhiên bắt đầu vặn vẹo, hắn nâng tay quơ trước mặt Trần Ngọc và Mã Văn Thanh.

Hai người lấy làm kinh hãi, đang muốn lùi về sau, nhưng lại phát hiện tay người này bắt đầu từ đầu ngón tay, từ tươi sống mà trở nên già cỗi khô héo, cuối cùng biến thành khói bụi, từng đoạn từng đoạn phân ra.

Trước khi người này già nua, hôi phi yên diệt, câu nói cuối cùng truyền tới tai mọi người: “Người đã bị sơn động ăn tươi, tên sẽ viết trên

https://thuviensach.vn

mặt sau của cống chỉ. Các ngươi cẩn thận ——”

Mọi người trợn mắt há mồm mà nhìn một màn này, thời gian hơn mười năm từ trên thân thể người này phảng phất chợt loé mà qua, nháy mắt, trong thạch thất vắng vẻ đã không còn lưu lại chút vết tích nào.

Cảm thụ được Tiểu Mập vẫn bất an cọ cọ chân mình, Trần Ngọc mới lấy lại tinh thần, thầm nghĩ, không thể nào, chiếu theo hai ví dụ trước mặt, cách ăn này, cũng quá khiêu chiến giới hạn chịu đựng đi. Các ngươi cẩn thận, rốt cuộc là cẩn thận cái gì?

“Kháo, cái này phiền phức lớn rồi, không biết là tôn tử người nào làm chuyện tốt!” Mã Văn Thanh nói.

Kim lão đại xoay người, ánh mắt u ám nhìn Mã Liệt, nói: “Mã gia, chuyện danh sách này, hơn phân nửa là do Khương gia làm. Đều do ta quản giáo không nghiêm, dưới trướng xuất hiện kẻ phản bội. Thế nên mới khiến Kim gia và Mã gia gặp phải loại chuyện này, nếu chúng ta có thể ra ngoài, tổn thất cả Mã gia đều sẽ do Kim gia chúng ta phụ trách. Về phần Khương gia, hừ!” Trên mặt hắn tràn đầy hung ác và oán hận, tay hung hăng đấm vào bức tường bên cạnh.

Mã Liệt thở dài, nói: “Ta cũng cho là người của Khương gia làm. Bọn họ ngay từ đầu đã đặt bẫy để hai nhà chúng ta xích mích, hiện tại lại làm ra chuyện này, có lẽ là muốn toàn bộ người hai nhà lưu lại đây.”

Hắn dứt lời liền trầm mặc, sắc mặt của Kim lão đại càng thêm xấu xí, mà bọn hoả kế lại có chút hoảng sợ.

Mã Văn Thanh kéo Trần Ngọc sang một bên thì thầm một hồi, lại đi trở về, nói với Mã Liệt và Kim lão đại: “Cha, Kim gia, tình huống hiện tại đã như vậy, vậy chúng ta càng không thể chưa chi đã rối loạn trận tuyến. Sự tại nhân vi, chỉ cần chúng ta nghĩ biện pháp, nhất định sẽ tìm được cách ra ngoài. Ta thấy, không bằng hôm nay trước tìm một chỗ nghỉ ngơi qua đêm,

https://thuviensach.vn

dưỡng đủ tinh thần mới làm tốt công việc. Ngày mai chúng ta liền mang theo minh khí, tìm cửa ra."

Lời hắn nói đánh vỡ sự trầm mặc và uể oải của mọi người, Kim lão đại từ tờ danh sách kia ngẩng đầu lên, cười khổ với Mã Liệt: "Mã gia, có người kế tục rồi. Tiểu tử này nhà ngươi, gặp nguy không loạn, rất có tài làm lên chuyện lớn."

Mã Liệt cũng lấy lại tinh thần, cười cười: "Tiểu tử này còn kém lắm, có điều, hai chúng ta cũng nên hảo hảo thương lượng. Hôm nay chúng ta nghỉ ngơi ở đây luôn đi, thuận tiện kiểm kê số thức ăn nước uống còn lại."

Trong lòng thấp thỏm, mọi người quét tước sạch sẽ gian thạch thất đã trống không này, đốt bếp không khói nấu cơm. Trong phòng bày hai lăm, hai sáu túi ngủ, còn có mấy người bị đẩy đến tận cửa, nhân tiện gác đêm luôn.

Trải qua một lần kiểm kê, tổng cộng có ba mốt người, thức ăn nước uống mang theo có thể duy trì ba ngày, thế nhưng, nến chỉ còn sáu cây. Cả đội từ đầu đến cuối cần đốt tổng cộng ba ngọn nến, nói cách khác, ngọn nến còn dư chỉ duy trì được nửa ngày.

Kim lão đại và Mã Liệt cũng bắt đầu sầu muộn, trong sơn động này, không có nến, thì rất đáng sợ, mọi người sẽ vĩnh viễn không có cách nào ra ngoài. Trần Ngọc dựa tường mở mắt ra, lục lọi một hồi trong túi mình, lấy ra hơn bốn mươi cây nến, nói: "Mã thúc, Kim gia, đây là nến ta mang theo." Thấy ánh mắt kinh hỉ và kinh ngạc của hai người, Trần Ngọc gãi gãi đầu, nói: "Ta xuất môn có thói quen mang theo mấy thứ này, hai người xem rồi chia, có lẽ có thể duy trì được hai ba ngày."

Mã Liệt vỗ vai Trần Ngọc, thở phào: "Cháu trai, thói quen của ngươi đã mang đến đại ân rồi đấy, trách không được hỗn tiểu tử kia nhà ta ngày ngày đều khen ngươi trước mặt ta."

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh chăm chăm nhìn Trần Ngọc đặt nến xuống, lại quay về góc kia, lòng buồn bực: lúc nào mà tiểu tử này đã có thêm cái thói quen đó, không báo cáo với gia a…

Mã Văn Tú đưa thức ăn và nước nóng cho Trần Ngọc, thấy Trần Ngọc tinh thần suy sụp rõ ràng, muốn nói lại thôi. Trái lại Tiểu Mập phi đến tay Mã Văn Tú, đôi mắt mong chờ nhìn cái bát trong tay cô nàng, mang đầy đủ hình tượng một đứa trẻ đáng thương bị phụ thân vứt bỏ, lại bị mẫu thân không quan tâm. Mã Văn Tú lập tức lấy ra không ít thịt bò trong bát mình, ném vào bát Tiểu Mập.

Mã Văn Thanh đi tới, vỗ vỗ đầu muội muội, nói: “Tú tú, Trần Ngọc ca của ngươi không sao, hai ngày nay cậu ta ăn không ngon, ngủ không ổn, lo lắng cho vóc dáng của mình ——”

Mã Văn Tú đứng lên, lườm Mã Văn Thanh một cái, “Ca, ngươi tưởng ai cũng như ngươi sao!”

Mã Văn Thanh lau mồ hôi, nhìn bóng dáng muội muội đi xa, thầm thở dài, ngồi xuống cạnh Trần Ngọc, nói: “Ta nói này tiểu Trần Ngọc, thế này không giống ngươi a. Nhớ trước đây, gặp phải chuyện gì, ngươi cũng đều nuốt trôi, ngủ đến ngon giấc.” Liếc nhìn thần sắc Trần Ngọc, Mã Văn Thanh tiếp tục nói: “Phong ca từng giúp và cứu chúng ta rất nhiều lần, ta cũng biết ngươi và hắn có cảm tình sâu nhất. Thế nhưng ngươi cũng nói rồi, đó là cách duy nhất ngươi có thể nghĩ ra để giúp hắn.”

Trần Ngọc đưa tay vỗ lên cánh tay Mã Văn Thanh, cúi đầu, bình tĩnh nói: “Văn Thanh, ta không sao. Phong Hàn đã quên chúng ta, quả thực ta rất khó chịu. Bất quá, hắn từ trước tới nay đều không phải người cùng thế giới này với chúng ta, mặc kệ là hình thức nào, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày như vậy.”

https://thuviensach.vn

Nói tới đây, Trần Ngọc sờ sờ báo con hai móng vuốt đang giơ lên cào cào đầu gối cậu, cẩn cẩn dực dực nhìn cậu. Có lẽ tiểu hài tử này mấy lần bị người nhà bổ rơi, tuy rằng đều do có nguyên nhân, nên luôn có cảm giác không an toàn. Trần Ngọc thở dài, ánh mắt không tự giác trở nên ôn hoà hơn.

“Bây giờ, quan trọng nhất là chúng ta mau nghĩ cách để ra ngoài.”

Mã Văn Thanh vội vàng rời trọng tâm câu chuyện, “Cái này ngươi cứ an tâm, chúng ta nhất định có thể tìm được cửa ra. Trần thúc chỉ có đứa con trai duy nhất là ngươi, nếu ông ấy biết ngươi vì giúp ta mà xảy ra chuyện, ta cũng không biết phải ăn nói sao với Trần thúc.”

Nghĩ đến phụ thân, Trần Ngọc lại bắt đầu phiền muộn. Lại có hiểu lầm, sinh tử khúc chiết trải qua mấy ngày nay, cũng đều phai nhạt. Trên tất cả, cậu càng mong muốn sống sót quay về gặp y một lần. Tay Trần Ngọc từ từ siết chặt lại, trước đây, cậu luôn muốn gạt Phong Hàn, không dám cho hắn biết thân phận tiềm ẩn kia của mình. Hiện tại xem ra, nên tới sẽ vẫn phải tới, số phận tựa như một kịch bản đã được an bài kĩ lưỡng.

Y quấy nhiễu cuộc sống bình thản của mình, khiến Trần Sâm muốn giết chết nhi tử này của chính mình, khiến Phong Hàn rời đi, sau đó đứng bên đối địch.

Nếu tránh không thoát, vậy đối mặt đi.

Trần Ngọc mở bàn tay ra, vận mệnh của cậu phải nắm giữ trong tay mình.

Nghĩ tới đây, Trần Ngọc đẩy Mã Văn Thanh, “Trông giúp ta một lát, ta muốn biết rõ vài thứ.” Nói xong tự mình chui vào góc tường, đốt một ngọn nến lên.

Mã Văn Thanh và Tiểu Mập ngồi chồm hỗm trước mặt cậu.

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh ai oán nhìn lướt qua báo con, địa vị của mình trong lòng Trần Ngọc a ——

Tiểu Mập cũng ai oán nhìn thoáng qua Mã Văn Thanh, lại ngẩng đầu nhìn Trần Ngọc một cái, bắt đầu liếm móng vuốt của mình, sau khi nhận thấy đường nhìn của Mã Văn Thanh, móng vuốt sắc bén loé loé khỏi lớp đệm thịt xù lông.

Thấy Mã Văn Thanh, báo con, Cống Bố và cái tên khỉ ốm – từ sau khi vào sơn động vẫn cách cậu không xa lắm đang vây quanh bốn phía, Trần Ngọc yên lòng mà móc bản bút kí bìa đen ra.

Lật đến chỗ lần trước xem, do dự một lát, Trần Ngọc tiếp tục nhìn xuống.

“Sơn động này không hề công chính thân thiện như những gì nó biểu hiện bên ngoài, quy tắc của nó có một mặt cực kì tàn nhẫn. Muốn ra ngoài, chỉ có thể nghĩ cách lợi dụng quy tắc của sơn động.

Lần trước lúc vào sơn động, ta lợi dụng ba yêu cầu của tế tự, chiếm được trái tim Phong Hàn, như vậy, khối thân thể này sẽ vĩnh viễn duy trì dáng dấp năm đó.

Sau đó, ta để lại một thứ trong sơn động, trong những quy tắc của sơn động cũng không hề không cho phép ai lưu lại đồ vật. Sơn động sẽ trở thành nơi bảo vệ an toàn nhất, không ai có thể mang nó đi, ngoài trừ chính ta, cũng chính là ngươi. Món đồ đó trong căn thạch thất bên cạnh đại sảnh tế tự, cũng chính là nơi bản thể của sơn động tồn tại. Tiến vào nơi đó, sau đó tìm một cái tráp ngũ giác, nhấc tảng đá màu đen bên trong tráp ra, nhất định phải mang ra ngoài. Ngươi sẽ không còn cơ hội nào tìm được sơn động này lần nữa. Đây là thứ cuối cùng ngươi cần, có nó mới có thể cử hành nghi thức.

https://thuviensach.vn

Năm đó, ta không mang theo bất cứ thứ gì của sơn động, ta lợi dụng quy tắc của nó, khiến nó phải hứa hẹn, an toàn để ta rời đi. Thế nhưng đồng thời, nó sẽ không xuất hiện lần thứ hai. Khương gia và Mã gia, là cống phẩm ta an bài cho sơn động, sẽ có người đặt tên bọn họ vào tế đàn. Mà sơn động này không ngừng vận động dưới lòng đất, bởi vì nó khuyết thiếu năng lượng, nên không thể rời khỏi Tây Tạng.

Yêu cầu thứ ba, để sơn động giam cầm Phong Hàn, Phong Hàn sẽ trở thành năng lượng của sơn động. Căn cứ vào nguyên tắc công bằng của sơn động, lúc này sơn động sẽ thả người rời đi.

Về phần tế phẩm của Phong Hàn, khi Phong Hàn không có trái tim, hắn là không thể chống lại sơn động, thế nhưng máu của tế phẩm sẽ cho hắn sức mạnh, cho nên ngươi nhất định phải giết tế phẩm của Phong Hàn, để đảm bảo sơn động có thể nhốt Phong Hàn lại. Như vậy, sẽ không còn ai có thể gây trở ngại đến việc cử hành nghi thức.”

-END 102-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 103

Càng đọc xuống dưới, Trần Ngọc càng kinh ngạc, đến đoạn này mới thôi, kết hợp nội dung trong cuốn bút ký và chuyện năm đó sơn động kể cho cậu, đã rất rõ ràng: người áo đen chính là chủ nhân cuốn bút ký, năm đó để trường sinh, y đã móc đi trái tim Phong Hàn, sau đó lợi dụng chỗ sơ hở trong quy tắc của sơn động thoát ra ngoài.

Không chỉ như vậy, người áo đen thậm chí còn lợi dụng sơn động giúp y giữ đồ, chờ nghìn năm sau tự mình sẽ quay lại lấy, tiện thể nhốt cường địch trong sơn động. Đến ngay chính mình có thể sẽ mất trí nhớ cũng tính tới, lưu lại chỉ dẫn khắp nơi. Trần Ngọc cũng không thể không thán phục, người áo đen phía sau bản bút ký suy nghĩ tinh tế, thông minh tuyệt đỉnh, gần như có thể nói là không một kẽ hở.

Bắt đầu ngay từ khi cậu hạ địa, từ Vân Nam, sa mạc, đáy biển đến Tây Tạng, gần như tất cả mọi chuyện đều là sắp đặt của người áo đen, mà sắp đặt này đã trải qua một thời gian dài dằng dặc đến khó mà tưởng nổi, sự kiện cũng quỷ dị quá mức.

Trong lòng Trần Ngọc bỗng dâng lên một cảm giác quái dị, theo cuốn bút ký suy luận, tế phẩm của Phong Hàn và chủ nhân cuốn bút ký tuyệt đối không phải cùng một người, vậy lại là chuyện gì đây? Hơn nữa, trong bút ký có nói rõ ràng là Khương gia, vì sao hiện tại lại đổi thành Kim gia? Cậu vội vàng cúi xuống đọc tiếp.

“Sau khi lấy được thứ đó, bản đồ trong hộp ngũ giác sẽ nói cho ngươi biết nơi kế tiếp phải đi. Ở đó, ngươi sẽ thức tỉnh lần nữa, trở thành ngươi

https://thuviensach.vn

chân chính.

Nhớ kỹ: ta chính là ngươi, ngươi chính là ta. Không được có quá nhiều cảm tình dư thừa đối với bất luận kẻ nào trên thế giới này, dù là người Trần gia cũng vậy, trước khi linh hồn ta chuyển đổi, đứa trẻ kia của Trần gia đã chết, ngươi từ đầu đến cuối đều chính là ta. Chỉ có ta mới không hại ngươi, ngoại trừ ta, không được tin tưởng bất cứ kẻ nào.

Cuối cùng, nếu như ngươi bởi vì một nguyên nhân ngoài ý muốn nào đó không rời khỏi sơn động được, thì phương pháp duy nhất có thể ra ngoài là: Bỏ vào chỗ chết rồi mới sống."

Trần Ngọc khiếp sợ tựa vào tường, ngọn nến trong tay lung lay, sáp nến chảy lên tay cậu, nóng rực bỏng rát. Nhưng cậu lại như không có cảm giác, chỉ lăng lăng nhìn cuốn bút kí bìa đen trong tay.

Đứa con của Trần gia đã chết, đã chết… vậy nghĩa là, cậu chính là người áo đen, hoặc là nói, là một người áo đen đã mất tất cả kí ức.

Bỗng nhiên từ người bị hại chuyển thành độc thủ lớn nhất đứng sau màn, Trần Ngọc thực sự có chút khó tiếp nhận nổi.

Cảm giác được có người cầm ngọn nến trong tay cậu đi, lại muốn rút cuốn bút ký của cậu, Trần Ngọc mới lấy lại tinh thần, ngơ ngác nhìn Mã Văn Thanh, dưới tay dùng sức, đoạt cuốn bút ký lại, nhanh chóng nhét vào túi áo.

Đối với hành động khác thường của Trần Ngọc, Mã Văn Thanh cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng chuyện Phong Hàn rời đi đã ảnh hưởng đến Trần Ngọc. Nhưng hắn nhanh chóng phát hiện ánh mắt Trần Ngọc đang dại ra, sắc mặt cực kì khó coi, mới cảm thấy không thích hợp, vội hỏi nói: "Tiểu Trần Ngọc, ngươi làm sao vậy?"

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc nhắm mắt lại tựa vào tường, qua thật lâu, mới khẽ hé mắt, nhìn ánh mắt lo lắng của Mã Văn Thanh, giật giật khoé miệng, lại không biết phải nói gì.

Mã Văn Thanh tiến đến gần, nắm lấy tay Trần Ngọc, ai ủi: “Đang lo không ra được? Yên tâm, Mã ca của ngươi bản lĩnh lớn lắm nha, có khi nào ta mang người trở về mà không lông tóc vô thương đâu? ” Nói xong, lại đè thấp thanh âm: “Mặt khác, lại nói thêm cho người một chuyện, đồ ăn của Mã ca ngươi còn mười ngày nữa, ta cũng không tin chống đỡ đến cuối cùng mà vẫn không ra được cái nơi quỷ quái này. Hơn nữa, dù có thực sự không ra được, đây cũng là số phận, chúng ta thế này có thể coi là không sinh cùng gì đấy chết cùng huyệt rồi.”

“Ta kháo, thích thì ngươi cứ một mình lưu lại, ở đây kể ra ngươi là lắm lời nhất, nói không chừng sơn động có thể muốn ngươi bồi nó tán gẫu cũng nên.” Trần Ngọc thấp giọng mắng, nhưng cố sức nắm lại tay Mã Văn Thanh.

Tuy Trần Ngọc không còn uể oải như vừa rồi, nhưng trong lòng vẫn khó chịu không lời nào tả nổi.

Cậu ngẩng đầu nhìn Mã Văn Thanh một lát, cười khổ nói: “Văn Thanh, ngươi nói nếu như ta không giống như bên ngoài, bên trong là một người xấu, thì những thân nhân và bằng hữu có còn nhận ta hay không?”

Mã Văn Thanh không nói gì mà chỉ nhìn Trần Ngọc nửa ngày, mới nói: “Ta bảo này, ngươi tỉ mỉ nhìn kĩ lại xem trong chúng ta có người nào là thiện nam tín nữ? Tiểu tử người không phải ở trong sơn động lâu ngày không thấy mặt trời mà ngốc rồi chứ. Còn nữa, với tính cách này của ngươi, còn người xấu! Từ nhỏ đến lớn, ta còn không hiểu ngươi —— chờ một chút, không phải ngươi đã nuốt hết của cải ta gửi ngươi rồi đó chứ?! Ta kháo, thân huynh đệ vẫn phải tính rõ ràng, món nợ này, ta sẽ tính sổ sau!”

https://thuviensach.vn

Nhìn Mã Văn Thanh đỏ mặt tía tai khoa chân múa tay với cậu, trong lòng Trần Ngọc nhẹ nhõm khó hiểu, mặc kệ bản bút ký bìa đen kia có đúng sự thật hay không, hiện tại cậu chính là Trần Ngọc.

Kí ức và những từng trải của cậu, đều chỉ thuộc về Trần Ngọc cậu, không phải của người áo đen. Huống chi, đến tận bây giờ, cả tên và thân phận của hắc y nhân là gì cậu cũng không biết. Để những số phận và an bài này, gặp quỷ hết đi thôi.

Mặc kệ người áo đen muốn làm cái gì, nhưng cậu tuyết đối không muốn đối địch với Phong Hàn, cũng không muốn rời khỏi Trần gia, cậu sẽ nghĩ hết mọi biện pháp tránh cho chuyện này xảy ra. Hơn nữa, từ khoảnh khắc cậu trả lại trái tim cho Phong Hàn, thì tất cả những thiết kế của "Cậu" khác kia cũng đã xảy ra biến hoá.

Lần này thừa dịp Phong Hàn không ở đây, rốt cục cũng đọc xong cuốn bút kí, tuy bản thân Trần Ngọc cũng không hiểu rõ lắm nhưng vẫn không hối hận đã xem hết.

Về phần vì sao Khương gia đổi thành Kim gia, trong cuốn bút ký không nhắc đến, cũng có thể, kế hoạch của người áo đen xuất hiện sai lệch. Khương gia, Khương gia, Trần Ngọc cảm thấy có chỗ nào đó nên chú ý, nhưng nhất thời không nghĩ ra.

Nhìn lướt một lượt những người xung quanh, Trần Ngọc thấp giọng nói: "Thời gian của chúng ta không còn nhiều lắm, nắm chắc thời gian trước ngủ đi, ngày mai chúng ta phải tìm được minh khí của Tạng vương."

Trần Ngọc thổi tắt nến, trải túi ngủ chui vào.

Mã Văn Thanh chẳng hiểu đầu cua tai nheo nhìn Trần Ngọc, lẽ nào cậu ta nói muốn biết rõ ràng chính là cậu ta không phải người tốt? Quét mắt nhìn Cống Bố và khỉ ốm không biết vì sao luôn đi theo bọn họ, Mã Văn Thanh cũng trải túi nằm xuống cạnh Trần Ngọc.

https://thuviensach.vn

Báo con giẫm lên đầu Mã Văn Thanh nhảy đến cạnh túi ngủ của Trần Ngọc, cẩn cẩn dực dực nhìn biểu tình của Trần Ngọc, chần chừ đi lại một vòng, liền nhẹ nhàng cọ túi ngủ của Trần Ngọc, phát ra giọng mũi trầm trầm.

Sau đó Trần Ngọc mở túi ngủ, trong ánh mắt ước ao của Mã Văn Thanh, Tiểu Mập vừa lòng mãn ý chui vào.

Từ sau khi một vị gia trường khác không có trách nhiệm bỏ đi, đã rất lâu chưa có tương tác mẫu tử ấm áp thế này, Tiểu Mập xúc động đến rơi nước mắt. Hừ, nếu nó không nhìn lầm, Phong Hàn còn thu lưu một con động vật khác. Hắn coi Trần Ngọc và mình là cái gì!

Đánh chết nó cũng không muốn có thêm một đệ đệ, nếu Phong Hàn dám mang về, nó sẽ cắn nó, cù nó, cù nó! Cứ như vậy, hừ.

Sáng sớm khi Trần Ngọc tỉnh lại, đại đa số người còn đang ngủ, trong sơn động không nhìn ra sắc trời, hai người gác đêm đang quây quanh bếp không khói vừa nói chuyện vừa làm điểm tâm.

Trần Ngọc quan sát một vòng xung quanh, sờ sờ báo con như lò sưởi trong lòng, thở dài, ngày trước khi Phong Hàn còn ở đây, dù hắn có tựa vào đâu chẳng nói lời nào, mọi người cũng sẽ cảm thấy an toàn không gì sánh được, nơi có nhiều nguy hiểm mấy cũng đều như nhau.

Mà hiện tại… tính cách của Phong Hàn, không ai hiểu rõ hơn Trần Ngọc, đối với người xa lạ, hắn tuyệt đối sẽ giống như tên của hắn, khối băng vạn năm không đổi, vô tình lạnh lẽo đến tận xương. Cho nên, trên cơ bản mà nói, cậu lại trở thành, khụ, tình nhân của Phong Hàn chính là quên đi, khả năng trở thành người quen, gần như là không.

Khi Trần Ngọc ngủ chỉ cởi áo khoác, bên trong vẫn mặc quần áo đầy đủ, cũng đi đến bên bếp không khói sưởi ấm, hai hoả kế gác đêm là người

https://thuviensach.vn

Mã gia, coi Trần Ngọc như người trong nhà, cậu vừa ngồi xuống, một hoả kế đã đưa điểm tâm cho cậu, còn nhiệt tình đưa thêm rượu trắng trừ lạnh.

Một người hỏi: “Tiểu Trần gia, cậu nói trong một ngày liệu chúng ta có thể tìm được minh khí của Tạng vương không?”

Trần Ngọc vừa ăn vừa nói: “Này khó chắc, nhưng hẳn là sắp tìm được, ở đây đã là khu vực trung tâm của sơn động rồi.” Hôm nay có thể tìm thấy minh khí của Tạng vương hay không cậu không thể khẳng định, có điều hộp ngũ giác cậu muốn lấy hẳn là rất dễ tìm ra.

Nhìn báo con đang duỗi lưng, Trần Ngọc quyết định xa xỉ một lần, từ trong ba lô lấy ra thịt bò đóng hộp, phân mấy khối cho ba người bên bếp, số còn lại đều cho hết báo con đang vì ngửi thấy mùi thịt mà vô cùng phấn khởi.

Một lát sau, tất cả mọi người đều đứng lên, ăn cơm xong, Mã Liệt và Kim lão đại thương lượng, đi vào bên trong.

Đây là gian cuối cùng của hành lang Trừng Phạt, bọn họ đi vào trong chưa được mấy bước đã đến căn phòng cử hành tế tự. Bên trong vẫn vắng vẻ như trước, xung quanh tế đàn lẳng lặng đứng bốn thạch thai thủ hộ.

Lại một lần nữa tiến đến, mọi người đã không còn hưng phấn như lúc đầu. Khi nhìn về phía cái bình trên dàn tế, trong mắt đều mang theo phòng bị và sợ hãi.

Tờ giấy viết đầy tên người kia, chính là được phát hiện ra ở đây.

Trần Ngọc vượt qua tế đàn, lại đi vào trong, cậu biết đầu cuối đại sảnh này có cánh cửa, bên trong chính là chủ nhân của sơn động.

Trần Ngọc, Mã Văn Thanh, Cống Bố, khỉ ốm, và mập mạp bên cạnh Kim lão đại đi đầu tiên, vẫn là mập mạp cầm nến. khi Trần Ngọc dẫn bọn

https://thuviensach.vn

họ tìm được cánh cửa kia, mập mạp nghi hoặc liếc nhìn Trần Ngọc một cái, hắn luôn cảm thấy Trần Ngọc như là đã biết trước nơi này có cánh cửa rồi vậy.

Cánh cửa đóng kín, bên trong một mảnh đen kịt, ngọn nến rõ ràng ngay cạnh cửa, vậy mà tia sáng cũng không thể chiếu ra xa quá một thước.

Mã Văn Thanh tiến lên đẩy cửa ra, nhíu mày nhìn vào bên trong, nói: "Con mẹ nó, đây là chuyện gì vậy? Bên trong tối cũng quá mức rồi."

Khỉ ốm bỗng nhiên nói: "Chờ chút đã, các ngươi có cảm thấy hay không, bên trong như là —— ta không biết nên nói thế nào, như là bên trong nhồi đầy thứ gì đó, cho nên chúng ta không nhìn thấy."

Trần Ngọc nghe khỉ ốm nói xong, giật mình, kéo Mã Văn Thanh đang định đi vào lại, để hắn cầm nến, chính mình thò thử tay vào.

Tiếp theo, ngay dưới mắt tất cả mọi người, một chuyện quỷ dị xảy ra, tay Trần Ngọc ngay tại chỗ chưa tới một thước kia như bị cắt đoạn, biến mất không thấy đâu.

Cống Bố gấp đến độ vội túm Trần Ngọc về, trong bóng tối, tay Trần Ngọc lại được rút ra.

"Ta không sao." Trần Ngọc nhíu mày nhìn cách đó không xa, suy nghĩ một lát, cậu quay đầu nhìn về phía vài người khác, nói: "Khỉ ốm nói đúng, trong phòng này không đơn giản chỉ có không khí, bằng không từ ánh sáng đến bóng tối hắn là có một sự chuyển đổi. Nhưng mọi người cũng thấy đấy, tay của ta một bên có thể thấy rõ ràng, sau khi tới cự li nhất định kia, liền hoàn toàn không thấy nữa."

Cống Bố thất thanh hỏi: "Vậy trong phòng có cái gì?"

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc chần chừ một lát, nói: “Chúng ta có thể giả thiết, trong phòng tràn ngập thứ vật chất màu đen nào đó, hơn nữa mật độ tương đối lớn, ánh sáng hoàn toàn không thể xuyên qua. Về phương diện khác, thứ này có vẻ sợ ánh sáng, nói cách khác, trong vòng một thước phía trước không có mấy thứ này, bằng không chúng ta hẳn không nhìn thấy tí gì mới đúng.”

“Mẹ ôi, từ khi vào cái nơi quỷ quái này, không một chỗ nào là bình thường cả. Đừng nghiên cứu nữa, chúng ta cứ vào xem trước, càng là loại địa phương này càng có khả năng là nơi để minh khí. Ta đi trước, các ngươi theo sát ta.” Mập mạp vừa nói vừa giơ nến đi vào bên trong.

“Chờ một chút.” Trần Ngọc gọi mập mạp lại, lại móc từ trong túi ra ba cây nến, giao cho những người bên cạnh, nói: “Mỗi người cầm một cây, tầm nhìn thế này, đi vào đi ra có thể phiền phức đấy.”

Mã Văn Thanh bình thường tuỳ tiện, khi gặp chuyện, kì thực còn thận trọng hơn nhiều người bình thường. Khi Trần Ngọc đốt nến, hắn lấy sợi dây từ trong túi ra, để mấy người kéo sợi dây đi vào trong, như vậy sẽ tăng thêm một tầng bảo đảm.

Mập mạp tiến vào đầu tiên, sau đó là Mã Văn Thanh, tiếp đến là Trần Ngọc, khỉ ốm và Cống Bố, những người còn lại canh giữ ngoài cửa chờ tin tức từ bên trong.

Trần Ngọc cận thận từng ly vẫn duy trì mức độ có thể nhìn thấy được nửa người Mã Văn Thanh, trong bóng tối chìa tay không thấy năm ngón, cảnh tượng kì thực khiến người ta khá sợ hãi, Trần Ngọc dùng tay cầm ngọn nến nắm lấy sợi dây, tay kia đặt trên vai Mã Văn Thanh, ấm áp dưới lòng bàn tay khiến cậu tin tưởng bọn họ đều còn sống.

“Có phát hiện gì không?” Khỉ ốm ở phía sau Trần Ngọc không chịu nổi nữa, hỏi.

https://thuviensach.vn

“Chưa, có lẽ nơi này quá lớn, xung quanh lại đen xì một mảnh, ta bây giờcòn chưa phân biệt được phương hướng.” Mập mạp phía trước lên tiếng.

“Ta nói này, tiểu Trần Ngọc, ngươi ở vai ta thành thật chút đi, như thế này rồi mà còn động động nữa? Ca không nói ngươi ngươi còn muốn tiếp tục đúng không, ngươi sờ tới sờ lui muốn móc cái gì vậy, túi trước của ta chỉ có hai con dao gấp, không phải ngươi cũng có sao!” Mã Văn Thanh bỗng nhiên phàn nàn.

Trần Ngọc sửng sốt, ngừng lại, cái tay cậu khoác lên vai Mã Văn Thanh chưa từng di động, mà Mã Văn Thanh vừa nói, cậu bỗng nhiên cảm thấy bả vai dưới bàn tay không còn độ ấm nữa, thậm chí còn lạnh như băng. Phía trước, tiếng bước chân đi xa của Mã Văn Thanh vẫn đang vang lên, mà bả vai dưới tay cậu…chưa từng chuyển động.

Trần Ngọc cảm thấy trái tim trong nháy mắt ngừng đập, lập tức thu tay về. Cũng may, không ai kéo cậu.

Lúc này, khỉ ốm đi phía sau cậu liền vỗ lên lưng cậu, vội hỏi: “Trần tiểu ca, sao vậy? Sao ngươi lại đột nhiên dừng lại?”

Đúng lúc này, mập mạp phía trước bỗng phát ra một tiếng kêu sợ hãi, ngắn ngủi thê lương, sau đó chính là tiếng bước chân cộp cộp cộp.

Trần Ngọc quýnh lên đang chuẩn bị hỏi, bỗng nhiên cảm thấy, sợi dây trong tay nhẹ bẫng, vô ý thức kéo một chút, Trần Ngọc chỉ biết, một đầu khác của sợi dây, đã không còn ai nữa.

“Văn Thanh! Xảy ra chuyện gì? Các ngươi ở đâu?” Trần Ngọc gấp đến độ la lớn, thế nhưng sau một tiếng kia của mập mạp, phía trước đã không còn bất kì động tĩnh gì.

Hai người đó như đã biến mất trong bóng tối, trong phòng yên tĩnh như không có bất cứ người nào.

https://thuviensach.vn

Không ai —— trong lòng Trần Ngọc cả kinh, phía trước xảy ra vấn đề, phía sau thì sao? Phía sau cậu rốt cuộc có còn phải là khỉ ốm hay không?

Trần Ngọc tự đấu tranh hai giây, mau chóng quay đầu nhìn ra sau, dưới ánh nến, trên khuôn mặt tái nhợt của khỉ ốm tràn ngập sợ hãi và nghi hoặc, đang nhìn Trần Ngọc, thấy cậu quay đầu lại, thấp giọng nói: “Trần, Trần tiểu ca, phía trước khẳng định đã xảy ra chuyện, chúng ta có cần ra ngoài trước không? Cứ tuỳ tiện đi vào như vậy cũng không nhất định có thể cứu được người, nói không chừng còn tự ném mình vào.”

Trần Ngọc thở phải nhẹ nhõm, nhìn gương mặt gần trong gang tấc của khỉ ốm, tròng lòng biết hắn nói có lí.

Thế nhưng, vạn nhất cậu đi ra ngoài, không kịp cứu người thì làm sao đây?

Mặt khác, khoảng cách từ đây đến cửa cũng không quá xa, âm thanh bên trong người bên ngoài hẳn là có thể nghe thấy, thế nhưng đến tận lúc này, ngoài cửa vẫn đều im ắng, không một chút thanh âm. Trần Ngọc không khỏi lại bắt đầu hoài nghi, bên ngoài rốt cuộc có còn người nào hay không.

…

Hơn nữa, đi ra ngoài liền có cách cứu người? Còn không phải vẫn không nhìn thấy, loại bóng tối không bình thường thế này…

Bóng tối, Trần Ngọc giật mình, dù trong này hiệu quả không tốt, thế nhưng ánh sáng cũng có thể xua tan đêm tối. Cậu lập tức nói với khỉ ốm, “Mau, ngươi yểm hộ ta, một phút là đủ rồi.”

Nói xong nhanh chỏng cởi ba lô xuống, móc từ bên trong ra một sợi dây, lại móc ra một cái chai nhựa, ôm vào ngực dùng miệng mở nắp, đổ hết

https://thuviensach.vn

chất chứa trong chai lên sợi dây, cuối cùng dùng một tay lưu loát buộc dao găm vào một đầu dây.

“Xăng, đây trái lại là một ý kiến hay.” Cống bố cũng đã tiến đến gần hai người, súng săn cầm tay, nhìn Trần Ngọc làm việc.

Trần Ngọc ngẩng đầu nhìn thoáng qua khỉ ốm và Cống Bố, hai người cầm súng, thỉnh thoảng đề phòng nhìn xung quanh, tuy rằng cái gì cũng chẳng thấy.

Trần Ngọc cũng lấy súng của mình ra, mới đem chuỷ thủ trong tay ném ra ngoài, nghe tiếng động có vẻ như đã rơi cách bảy tám mét, sau đó Trần Ngọc đưa ngọn nến đến gần dầu dây, sợi dây lập tức bốc cháy.

Hơn nữa, ánh sáng còn kéo dài xa xa, bởi vì các nơi liên tục có ánh lửa, bóng tối trong một khu vực nhỏ hẹp kéo dài đã bị xua tan.

Khi Trần Ngọc đánh giá ngọn lửa sắp cháy đến đầu kia sợi dây, bên kia bỗng nhiên phụt một tiếng, sau đó trước mắt ba người sáng ngời, trên mặt đất cư nhiên bùng lên một ngọn lửa.

Kinh hỉ còn ở phía sau, theo tiếng xì xì của ngọn lửa kia, khu vực xung quanh lần lượt sáng lên, bảy đốm lửa.

Những đốm lửa này lớn hơn ngọn nến trên tay bọn họ không biết bao nhiêu lần, bóng tối trong thạch thất, cư nhiên dần dần bị xua tan.

Khi ba người Trần Ngọc rốt cuộc có thể thấy rõ tình hình bên trong, lại đứng sững tại chỗ.

-END 103-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 104

Lọt vào tầm mắt bọn họ, là một đôi chân lơ lửng giữa không trung.

Ba người lăng lăng nhìn lên trên, mới phát hiện, đây là một cỗ thi thể treo trên nóc nhà. Quần áo của thi thể phần lớn đã mục nát không còn nhìn ra màu sắc và hình dáng ban đầu nữa, thi thể phía trên, căn bản không đoán được niên đại. Tay chân thò ra bên ngoài thì lộ màu xanh đen, mấy người lập tức cảm thấy trong không khí mang theo mùi xác chết hôi thối khiến kẻ khác buồn nôn.

Cỗ thi thể này ở ngay đối diện tảng đá trên mặt đất, có không ít lỗ đá hình bồn rửa mặt, không biết bên trong chứa thứ gì, đang bốc lên ngọn lửa hừng hực, ở chính giữa bồn là một ống dẫn nối liền, thế nên sợi dây mà Trần Ngọc ném đi lúc nãy mới vô tình làm chất dẫn cho bồn lửa, vì vậy bồn đá mới bùng cháy lên.

Mười mấy đống lửa vĩ đại trên mặt đất tuy đã giúp xua tan đi bóng tối, nhưng trên nóc nhà lại vẫn là một mảng đen kịt, nhìn không ra độ cao, chỉ có thể nhìn được đến thắt lưng thi thể, đầu chúi xuống dưới, trên người bị quấn bởi một vòng dây lưng màu đen.

Đám người Trần Ngọc chợt thấy, cỗ thi thể này như trôi nổi giữa không trung, trong thạch thất tranh sáng tranh tối lộ ra quỷ khí dày đặc, ba người sợ đến tuôn cả mồ hôi lạnh, nửa ngày không dám nói một lời.

Lạch cạch một tiếng, sợi dây đốt trong tay Trần Ngọc rơi xuống mặt đất, Trần Ngọc lập tức rùng mình tỉnh táo. Sau khi nhận ra cỗ thi thể này

https://thuviensach.vn

chỉ lẳng lặng treo không hề động đậy, liền nhanh chóng tìm kiếm Mã Văn Thanh và mập mạp.

Hai người cũng không khó tìm, gục trên mặt đất cách đó không xa.

Mặt mập mạp úp sấp xuống nền vẫn không nhúc nhích, Mã Văn Thanh ngã phía sau hắn, xem chừng là vì đuổi theo mập mạp.

Trần Ngọc vội vội vàng vàng bước vài bước đến bên hai người, lại ngừng lại, nhíu mi, ngẩng đầu nhìn lên trên.

Trần Ngọc khẽ động, khỉ ốm và Cống Bố cũng hồi thần, khỉ ốm đi qua kéo Trần Ngọc về, nói: “Chờ chút, trước xem rõ đã rồi hãy đi qua, hai người đó không thể vô duyên vô cớ ngã ở đó, trong thạch thất này phỏng chừng có bẫy rập lợi hại.”

Cống Bố lo lắng nhìn người phía trên, nói: “Mặc kệ nói thế nào, phải nhanh nhanh nghĩ ra cách, hai người kia không biết tình huống ra sao.”

Khỉ ốm nhìn xung quanh quan sát những nơi có thể ẩn giấu bẫy rập, Trần Ngọc vẫn nhìn chằm chằm lên nóc nhà, khi Cống Bố chuẩn bị tiếp tục đẩy, Trần Ngọc bỗng nói: “Các ngươi có thấy nơi hai người kia ngã có chút kì quái hay không?”

Giữa ánh mắt nghi hoặc của hai người, Trần Ngọc chỉ chỉ nơi hai người kia vừa ngã xuống, lại bảo hai người nhìn lên trên.

Ngay phía trên mập mạp và Mã Văn Thanh đều treo một cỗ thi thể, cỗ thi thể cứng ngắc cách mặt đất tầm trên dưới một thước, bị chiếc dây lưng màu đen quấn lấy, không hề động đậy.

Chuyện này vốn cũng không có gì, chí ít so với các cỗ thi thể khác thì không có gì khác biệt. Thế nhưng khi Trần Ngọc cố ý chỉ ra, khỉ ốm và

https://thuviensach.vn

Cống Bố nghĩ, hai tay hai chân buông rũ xuống kia vừa đúng đối diện đầu hai người phía dưới, lộ ra vị đạo quỷ dị.

Cống Bố nuốt nuốt nước bọt, gian nan nói: “Lẽ nào, lẽ nào ngươi cho rằng do chúng nó làm? Điều, điều này không có khả năng, chúng nó chỉ là những xác chết mà thôi.” Sau đó, Cống Bố càng nói càng nhanh, như muốn thuyết phục Trần Ngọc, hoặc như đang tự an ủi mình.

Khỉ ốm nheo mắt quan sát những thi thể phía trên, lặng lẽ móc từ trong bao ra một bình rỗng, ném về phía hai người nằm trên đất, đường nhìn của ba người di động theo.

Sau cùng, chiếc bình lăn đến cạnh mập mạp, cỗ thi thể phía trên không có bất kì động tĩnh gì.

Khỉ ốm quay đầu nhìn Trần Ngọc, nói: “Nhìn chúng nó như vậy hẳn sẽ không nhúc nhích, có lẽ có nguyên nhân khác. Bất quá, chúng ta cũng nên tránh động vào những cỗ thi thể này, miễn cho thi thể biến thành bánh tông. Ngoài ra ——”

Lúc khỉ ốm còn đang phân tích, Trần Ngọc vừa giương mắt lại phát hiện báo con đang đi đến chỗ Mã Văn Thanh bên kia, nhanh đến mức khiến Trần Ngọc không kịp làm ra phản ứng.

Tiểu Mập chạy từng bước nhỏ, nhảy lên lưng Mã Văn Thanh, dùng mũi ngửi ngửi, dùng móng vuốt gãi, trong miệng phát ra tiếng kêu gầm gừ, không hiểu cái tên thường ngày vui vẻ đã bị làm sao.

“Quên đi, trước cứu người đã.” Mặt Trần Ngọc đầy hắc tuyến, cắt đứt lời nói của khỉ ốm, tránh thoát hai người đang túm tay cậu mà bước qua.

Lúc đi đến sát biên giới với đám người chết này, Trần Ngọc khom lưng, tận lực cách xa cỗ thi thể trên đầu.

https://thuviensach.vn

Tới bên cạnh Mã Văn Thanh, Trần Ngọc xác nhận người còn sống, liền kéo Mã Văn Thanh ra ngoài, nơi này thực sự không thích hợp để ở lâu.

Báo con ở một bên dùng hàm răng và một cái móng vuốt túm ống quần Mã Văn Thanh, vất vả di chuyển cùng Trần Ngọc, đồng thời rất tin tưởng mình đã giúp đỡ được chuyện rất lớn.

Cống Bố và khỉ ốm thấy Trần Ngọc bắt đầu cứu người, cũng nhanh chân bước qua, hợp sức cùng nhau kéo mập mạp ra ngoài.

Khom lưng, mập mạp vừa nặng, hai người phải lao lực hơn Trần Ngọc rất nhiều, Cống Bố đi ở sau cùng, lúc đi ra hắn thở phào nhẹ nhõm, trong lòng còn sợ hãi khẽ liếc về phía sau.

Kết quả vừa liếc lại khiến hắn thét lên một tiếng, ngồi phịch xuống đất.

Lần này, khỉ ốm cũng gần như nằm úp sấp luôn, sợ đến vội vã xoay người, phát hiện ngoại trừ Cống Bố ngồi co quắp thì cũng không có tình hình gì khác, cả giận nói: “Ta nói này, ngươi tỉnh táo lại, chúng ta trước đi ra ngoài.”

Trần Ngọc đang ở bên ngoài sờ soạng quần áo Mã Văn Thanh kiểm tra, phát hiện hắn không thụ thương, hô hấp bình ổn, chỉ là bị hôn mê.

Thấy bên này đã xảy ra chuyện lập tức chạy tới, giúp khỉ ốm và Cống Bố đưa mập mạp ra chỗ không có người chết bao vây. Trần Ngọc chỉ cảm thấy thân thể Cống Bố run rẩy kịch liệt, dường như vội vã muốn mau chóng ra ngoài, nhưng bước chân lại nhũn đến lợi hại.

Dưới tình thế cấp bạch khỉ ốm một mình tha mập mạp trở về, lúc này mới quay đầu nhìn về phía Cống Bố: “Xảy ra chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

Cống Bố nắm chặt tay Trần Ngọc, trong mắt tràn đầy sợ hãi, dường như không dám quay đầu lại, chỉ nói rằng: “Đi, chúng ta đi mau!”

Trần Ngọc nhìn thoáng qua Mã Văn Thanh và mập mạp đang ngất xỉu, lại nhìn nhìn Cống Bố bên cạnh, trong tình huống này muốn tiếp tục vào trong cũng hữu tâm vô lực rồi, chỉ có thể nói: “Chúng ta về trước đi.”

Khỉ ốm vất vả kéo mập mạp, Trần Ngọc kéo Mã Văn Thanh lên người, chỉ cảm thấy nặng như lợn chết vậy, trong lòng lập tức nhìn khỉ ốm đang kéo mập mạp với cặp mắt khác xưa, mập mạp nặng hơn Mã Văn Thanh nhiều thế, sức lực của khỉ ốm cũng không nhỏ.

Tuy rằng Cống Bố có thể tự đi, nhưng rất sợ hãi, hai tay lôi kéo một cánh tay Trần Ngọc, tựa hồ làm như vậy có thể khiến hắn thấy thoải mái hơn.

Trần Ngọc chỉ cảm thấy mình đang phải kéo đến hai người, đi ra ngoài vài bước, Trần Ngọc mới nhỏ giọng hỏi Cống Bố: “Cống Bố, rốt cuộc có chuyện gì?”

Cống Bố thường ngày quyết không phải người nhát gan như vậy, vừa rồi Trần Ngọc và khỉ ốm thấy hắn sợ hãi, đều có ăn ý mà không truy vấn, thế nhưng khi rời khỏi đều không tự chủ được mà tăng nhanh cước bộ.

Cống Bố lại đánh cái rùng mình, run run nói: “Đi, đi mau, phía sau đều sống.”

Trần Ngọc sửng sốt, những xác chết này đều là còn sống…

Cậu bỗng nhiễn cảm thấy phía sau âm phong trận trận, quần áo sau lưng lại ướt rồi.

May mà lúc trở về, có lửa trong thạch thất chiếu sáng, mấy người nhanh chóng trở lại nơi vừa vào.

https://thuviensach.vn

Nhưng phát hiện, cửa đá đã bị đóng lại, trách không được vừa rồi có người gặp chuyện không may bên ngoài lại không chút động tĩnh.

“Kiên trì một lát, chúng ta sẽ lập tức ra ngoài.” Trần Ngọc dùng sức vỗ Cống Bố một cái, sau đó giao Mã Văn Thanh cho Cống Bố. Chính mình mau chóng tới cửa, cũng may cánh cửa đá này cũng không khó nhằn, Trần Ngọc hầu như không mấy khó khăn đã tìm được chốt mở.

Bởi vì chốt mở khống chế then cửa ở bên trong, cho nên người bên ngoài không thể nào mở được.

Ấn vào chốt mở, trên cửa đá vang lên vài tiếng, cùng lúc xuất hiện tay nắm cửa, khỉ ốm lập tức kéo cửa ra, ngoài cửa, là mọi người đang lo lắng chờ đợi.

Mã Liệt vừa thấy con trai mình bị đỡ ra, biến sắc, nhanh chóng đến tiếp nhận.

Trần Ngọc thở hổn hển nói: “Mã thúc, hắn là không có việc gì, chỉ là ngất đi thôi.”

Mọi người đặt Mã Văn Thanh và mập mạp lên mặt đất, có người bón nước ấm cho bọn họ, một vài phút sau hai người bị lăn qua lăn lại đã tỉnh.

Sau khi Mã Văn Thanh và mập mạp tỉnh lại, mê man nhìn mọi người, phát hiện người ở bên ngoài đều lộ ra biểu tình thoát ra cửa sống.

Hai người thấy cửa đá mở cách đó không xa, lập tức giống Cống Bố, lòng còn sợ hãi mà nhìn chằm chằm bên trong.

“Nói đi, các ngươi rốt cuộc vì sao lại té xỉu ở nơi đó?” Trần Ngọc hỏi.

Khi cậu lên tiếng, báo con ở một bên đi tới đi lui, bày ra tư thái kiêu ngạo cố gắng nói cho Mã Văn Thanh biết, chính nó cứu hắn, mang hắn trở

https://thuviensach.vn

về đấy! Hắn hắn là coi nó như tiểu đệ, thế những tại sao người này vẫn không nhận ra a a!

Mã Văn Thanh khó khăn ngồi dậy, lúc giơ tay phải lên, phát hiện trong mắt báo con mang theo ánh tàn bạo cắn tay áo hắn. Dùng sức thử kéo một chút, đáng tiếc hắn vừa tỉnh lại vẫn còn trong trạng thái suy yếu, hiển nhiên không thể nhấc nổi báo con đã sắp hai mươi cân này.

Cuối cùng chỉ có thể dùng tay trái sờ sờ cổ, nói: “Mau nhìn thử xem, cổ ta đến bây giờ vẫn còn cảm giác có cái gì đè nén.”

Đám người Trần Ngọc vừa nhìn, giật nảy mình, trên cổ Mã Văn Thanh, có một vòng vết màu tím sậm.

“Có người tập kích các ngươi?”

“Mẹ nó, không biết bên trong có cái gì. Ta nghe thấy tiếng kêu của mập mạp, lại nghe thấy tiếng rơi trên mặt đất, như là hắn bị té ngã. Liền nhanh chóng đuổi theo, kết quả vừa qua khỏi liền có người đến kéo tay ta, ta còn tưởng là mập mạp. Thế nhưng đôi tay kia trượt lên cổ, lão tử bị tha qua, cuối cùng bị bóp đến chặt, rồi mất tri giác.” Mã Văn Thanh căm giận nói.

Trạng thái của mập mạp còn tệ hơn cả Mã Văn Thanh, chỉ run run nói: “Đừng, đừng tiến vào, quá nguy hiểm. Bbên tronng có, có quỷ.” Hắn không nói tiếp nữa, nhưng sắc mặt những người xung quanh đều thay đổi.

“Ngươi không nhìn thấy cũng đừng nói mò, nói không chừng chỉ đơn giản là sợi dây thừng thôi.” Kim lão đại vừa hút thuốc vừa không nhịn được nói.

“Ta không nói mò, kỳ thực ta, ta có chứng cứ!” Mập mạp cắn răng, tiếp tục run run nói: “Lúc bị sợi dây đó vây khốn, ta lấy dao nhỏ trong tay cắt sợi dây trói buộc ta. Thế nhưng, lúc ta chuẩn bị bỏ đi, sợi dây chết tiệt

https://thuviensach.vn

kia lại siết lên cổ ta. Lúc đó ta cũng nghĩ là một sợi dây khác, thế nhưng bất kể ta cắt bao nhiêu lần, sợi dây đó vẫn luôn ở trên cổ ta. Tận đến khi ta ngất xỉu, con mẹ nó chung quy không thể có nhiều dây thừng như vậy chứ."

Mã Văn Thanh sửng sốt, lúc đó hắn căn bản không kịp lấy dao, trong tay hắn lại cầm súng, nhưng không thể nhằm vào cái cổ mình mà nổ súng, cho nên không biết sợi dây này còn có chuyện.

Mã Văn Thanh xoa cái cổ, hồi tưởng lại nói: "Bất quá, ta nhớ rất rõ ràng chính là, sợi dây kia kéo chúng ta khỏi mặt đất, như có vật gì khống chế sợi dây đó vậy."

Trần Ngọc nhìn hai người trầm mặc nửa ngày, quay đầu nói với Cống Bố đã khôi phục lại: "ngươi vừa nói những thứ treo phía trên là vật sống, là chuyện thế nào?"

Từ sau khi vào sơn động, vị hướng đạo dũng cảm này đã biểu hiện càng ngày càng yếu đuối, thấy Trần Ngọc hỏi hắn, Cống Bố mặt tái nhợt nói: "Lúc ta và khỉ ốm đỡ mập mạp ra ngoài, ta trong lúc vô tình ngẩng đầu, thấy những thi thể treo trên đó, mắt mở trừng, hơn nữa bọn họ lại đang nhìn ta."

Mã Văn Thanh giật mình nhìn Cống Bố, lúc lâu sau mới quay đầu nhìn Trần Ngọc, nói: "Ý là căn phòng đó đều là bánh tông?"

Trần Ngọc bất đắc dĩ nói: "Cũng không hẳn."

Mập mạp lập tức nói: "Nếu hung hiểm như thế, gian thạch thất này chúng ta không thể tiến vào, trực tiếp ra sau tìm thôi."

Kim lão đại và Mã Liệt cũng không lên tiếng, Cống Bố và Mã Văn Tú lập tức tán thành, cảm thấy đi vào mạo hiểm quá lớn.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc lại nhìn về phía thạch thất đang cháy lửa, phiền muộn kéo kéo tóc, nói: “Ta muốn đi vào.” Nói thật, nếu như bên trong không phải còn có thứ gì đó, có đánh chết cậu cũng không muốn đi vào.

Mã Văn Tú thấy Trần Ngọc nói, lo lắng nhìn cậu, giật giật môi, không nói lời nào.

Tuy rằng Mã Văn Thanh không hiểu nội tình, nhưng rất hiếm khi thấy Trần Ngọc kiên trì như thế, tiểu tử này cũng giống hắn chỉ có lúc chạy chối chết mới chủ động nhất, bởi vậy nói: “Nếu ngươi đi vào, ta sẽ lại tiến vào cùng ngươi, vừa lúc nhìn xem rốt cuộc vật gì làm Mã gia ta hôn mê. Dù thực sự là bánh tông, Mã gia cũng phải thu thập nó.”

Mã Liệt trầm ngâm một lát nói: “Kì thực, ta lại nghĩ hắn nên vào tiếp. Nơi càng nguy hiểm mới có thể đặt thứ đáng quý gì đó, nói không chừng minh khí của Tạng vương chính là ở trong này. Đến sơn động nguy hiểm như thế chúng ta còn vào được, lại phải trả cái giá khá đắt, nếu như bởi vậy mà bỏ lỡ đống minh khí này, cũng không cam lòng. Hơn nữa, khi các ngươi rời khỏi, đám kia không đuổi theo, chứng tỏ sợi dây cột chúng có thể hạn chế được hành động của chúng.”

Kim lão đại cũng gật đầu, lúc đó xao động, tiến vào lần nữa xem lại. Lần này lưu hai người ở lại trông cửa, những người tài giỏi còn lại đều mang theo. Dù có bánh tông thật, nhiều người cũng có thể chế phục ít người.

Mã Văn Thanh và mập mạp cũng chậm chạp di chuyển, Mã Văn Thanh ở bên cạnh Trần Ngọc, mập mạp liền chui vào tận cùng bên trong đám người.

Mới vừa vào cửa chưa được mấy bước, Kim lão đại liền nhíu nhíu mày, nói: “Trong này có mùi lạ.”

https://thuviensach.vn

“Ngài xem căn phòng này nhiều xác thối như vậy, không có mùi mới kì quái.” Mã Văn Thanh quay đầu lại nói.

Kim lão đại lắc đầu: “Không phải mùi đó, mùi này rõ ràng là do thiêu đốt mà thành, không biết trong mấy bồn lửa trên đất có thứ gì.”

Đi tới phụ cận xác treo, ngoại trừ đám người Trần Ngọc và Mã Văn Thanh, khỉ ốm đã nhìn thấy trận này sắc mặt khẽ đổi, những người còn lại cảm thấy cả người cứng ngắc, sởn hết da cà.

Mã Liệt coi như trấn định, chuyển động vên bên rìa để quan sát, sau cùng nói: “Khỉ ốm nói không sai, mấy thứ này, quả nhiên còn sống.”

Trần Ngọc tiến lên phía trước vài bước, ngồi xổm xuống nhìn lên trên. Vừa nhìn, đầu óc lặp tức ông một tiếng. từ góc độ này, có thể miễn người thấy rõ đầu những người rủ xuống phía trên, đúng như Cống Bố nói. Đều mở to đối mắt đen thui gắt gao theo dõi cậu.

Trần Ngọc theo phản xạ lùi về sau, vừa lúc chạm vào Mã Văn Thanh cùng cậu ngồi xỏm trên mặt đất.

Mã Văn Thanh ngồi cạnh cậu đang ôm đầu, sắc mặt trở nên cực kì khó coi, “Ta kháo, đám phía trên con mẹ nó đã sớm thi biến rồi. Bất quá, hình như chúng nó thật sự không cử động được.”

Mã Liệt và Kim lão đại thương lượng một lúc, chọn lấy vài lão hoả kế khom lưng đi vào. Có lẽ mới chỉ một, hai phút, nhưng mọi người đều cảm thấy đã qua thật lâu, dưới ánh mắt chờ đợi lo lắng của mọi người, vài người cư nhiên băng qua khu vực trên người chết, tới một phía khác, đồng thời vẫy vẫy tay với bên này.

“Đi, xem ra không có việc gì. Lúc qua bên đó, nhớ cẩn thận chút.” Mã Liệt vung tay lên, mọi người bắt đầu đi vào.

https://thuviensach.vn

Lúc Trần Ngọc qua chỉ cảm thấy phía sau lạnh lẽo, không biết là mô hôi lạnh hay gió, nói chung trong tay nắm chặt hoàng kim chuỷ thủ, không dám ngẩng đầu, dùng hết khả năng nhanh chóng chạy vào bên trong.

Tiếp đó, có lẽ mất tầm khoảng năm, sáu phút, mọi người đều qua, may mắn chính là bánh tông phía trên mặt dù trợn mắt, nhưng không hề nhúc nhích tí nào, sợi dây cắt không hết mà mập mạp từng nói căn bản không xuất hiện.

Trong lòng mọi người đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Mã Liệt quan sát một bồn lửa trước mặt quay đầu cười khổ nói: “Kim gia, quả nhiên kiến thức rộng rãi, chậu than nảy quả nhiên bất ổn, bên trong tất cả đều là thi du (dầu xác chết).”

Kim lão đại sửng sốt, đi đến chỗ một bồn đang cháy nhìn vào, thở dài: “Lại nói tiếp, vị Tạng vương này quả đúng là quá tàn nhẫn.”

Đám người Mã Văn Thanh và Trần Ngọc nương theo ánh lửa tiếp tục tiến lên phía trước tìm kiếm, căn thạch thất này có thể tính là rất lớn rồi, qua khu xác treo rậm rạp, cư nhiên còn chưa đến cuối. Chỉ nhìn thấy chính giữa có một cái ao lớn chu vi trên dưới mười thước, ao cao tầm ba, bốn mươi centimet.

Mọi người đi phía trước dừng lại xem cái ao kì quái này.

Trần Ngọc phát hiện cái ao rất lớn này cũng không phải là một ao nước, bên trong toàn là chất nhầy, gần đông đặc, hơi trắng trắng, còn thỉnh thoảng thấy thứ gì đó màu đen.

Lúc cậu cảm thấy vật màu đen càng lúc càng gần cậu nổi lên cực kì giống mặt người, Mã Văn Thanh ngồi xổm giơ ngọn nến lên nhìn bỗng nhên đứng phắt dậy, đồng thời hô: “Mau, những ai cầm nến mau cách xa

https://thuviensach.vn

cái ao! Ta kháo, trong này đều là thi du, nếu bị cháy, chúng ta không nước chín không được.”

Càng quan trọng chính là, dù không bị nướng chín, cũng sẽ vì không khí trong thạch thất bị đốt hết mà tắc thở chết.

Về một cái ao chừa đầy thi du cực lớn thế này từ đâu mà ra, không ai muốn suy nghĩ.

Vượt qua cái ao khổng lồ, một hoả kế phía trước bỗng nhiên kinh hỉ nói: “Lão đại,xem ra chúng ra đến đúng nơi rồi, nơi này có minh khí của Tạng vương!”

Trần Ngọc và Mã Văn Thanh liếc nhau, vài bước chạy tới.

Khi đến nơi Tạng vương chôn minh khí, Trần Ngọc giật mình há to miệng, ngọn lửa trong bồn lửa chiếu rọi, bên trái là da thú thành đống, bên phải là đầu lâu người chất cao như ngọn núi nhỏ, từ bên phải kéo dài mở ra, nhìn không thấy kết thúc, như là bức tường cấu thành từ xương khô vậy.

Tuy rằng biết dân tộc Tạng cổ đại có tập quán dùng cơ quan của cơ thể tế tự, thế nhưng nhìn thấy hằng hà đầu lâu, Trần Ngọc cảm thấy da đầu tê dại, luôn cảm thấy trong hốc mắt tối om của đầu lâu dường như còn chứa đựng thứ gì.

“Xem ra đây đúng là đồ tuấn táng của lão gia hoả Tạng vương kia, thứ quan trọng, hẳn là ở bên trong.” Mã Văn Thanh chỉ vào cái cửa động tối om nằm giữa da thú và đầu lâu.

Mọi người lại đi về phía trước vài bước, liền phát hiện có bậc thang xuống dưới.

“Đi, nếu có thể chỉ mang hai món nào đó, chúng ta nhất định phải tìm được ba bộ minh khí hi thế trân phẩm trong truyền thuyết.” Mã Văn Thanh

https://thuviensach.vn

vừa kêu gọi, giơ ngọn nến đáng muốn đi vào.

“Đng lại!” Mã Liệt ở phía sau quát dẹp đường, khi Mã Văn Thanh thành thành thật thật lùi về, trừng mắt hắn, mắng: “Có phải ngươi còn muốn ngất bên trong cho lão tử không? Ngươi cho rằng lúc nào mình cũng may mắn, có người có thể cõng ngươi về?”

Trần Ngọc nhìn cảnh lão tử giáo huấn nhi tử, bỗng nhớ tới cảnh Trần Sâm quản giáo cậu, trong lòng chua xót. Cậu có thể nghe ra sự quan tâm của Mã Liệt đối với Mã Văn Thanh, Trầm Sâm đối với cậu lại không như thế này.

Mã Liệt đi tới phía trước, ở hai bậc thang phía trước từ bên trái tới bên phải, lại khom lưng tìm cái gì đó. Cuối cùng, hắn dừng lại tại chỗ nửa tối nửa sáng, hô: “Mang thêm nến quá đây!”

Mã Văn Thanh lập tức cầm ngọn nến trong tay Trần Ngọc qua, hai người mân mê một hồi, trước mặt bọn họ bỗng nhiên dấy lên một đống lửa lớn, như phía trong thạch thất, bậc thang đi xuống liên tiếp dấy lửa, hoá ra trên bậc thang này cũng có hằng hà bồn lửa.

Điều này tất cả mọi người coi rõ ràng, bậc thang địa khái hơn ba mươi bậc, phía dưới lại là thạch thất bằng phẳng, bên trong là những hũ sứ chồng chất như núi.

-END 104-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 105

Mọi người ai nấy kích động bước xuống bậc thang, im lặng ngắm nhìn đống hũ sứ trong thạch động như đang trông thấy vô số trân bảo.

Cơ hồ từng hũ đều cao bằng nửa thân người, bên cạnh không có bồn lửa, hai hỏa kế hưng phấn giơ nến mà đi đến trước mặt một cái, một người vặn mở nắp hũ, người còn lại cầm nến nhìn vào trong.

Mọi người còn chưa kịp lại gần, hai hỏa kế một vội ném cái nắp hũ đi, một cầm nến hoảng hốt lui về phía sau mấy bước, hai người họ mặt đều không còn chút máu nhanh chóng tránh xa cái hũ sứ.

Mã Liệt cau mày, túm lấy cố áo của một người, hỏi: “Lão Ngũ, sao thế?”

Hỏa kế đáng thương sợ đến phát khóc, đáp: “Mã, Mã gia, ở trong đó, là người!”

Ai gan lớn lập tức cầm nến cẩn thận đi về phía các cái hũ vừa bị mở nắp kia, Trần Ngọc cùng theo sau nhìn vào bên trong.

Dưới ánh nến, quả nhiên trông thấy một gương mặt tái nhợt không có nửa tia huyết sắc, gương mặt này ngâm trong nước nhiều năm trương phình lên, cực kỳ biến dạng. Nơi từng là đôi mắt giống như hai lỗ đen sâu hoắm chứa đầy tử thủy, chỉ là một khuôn mặt quái dị không hề rữa nát, nhưng trong nước có thể thấy đã pha lẫn thi du.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa nếu nhìn kỹ, gương mặt kia tuy rằng phù thũng, nhưng vẫn có thể nhận ra đó là gương mặt của một đứa trẻ.

Mặc dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, tình cảnh này vẫn khiến ai nấy trông thấy đều ghê tởm không chịu nổi.

“Con mẹ nó, Tạng vương có sơ thích quái dị gì thế này? Chẳng lẽ minh khí bồi táng đều là mấy thứ như vậy?” Mã Văn Thanh mắng to, lại tiến tới một cái hũ sứ khác, mấy phút sau, chán nản quay về.

Trần Ngọc nhìn sang hai bên, lạnh cả sống lưng, nơi này ít cũng phải hơn nghìn cái hũ, Tạng vương rốt cuộc muốn làm gì? Chẳng lẽ giá trị quan thời cổ đại chênh lệch lớn đến vậy ? Đợi đã, giá trị, Trần Ngọc chợt nhận ra điều gì, ngẩng đầu nói: “Ta nghĩ, chúng ta đại khái đã hiểu sai rồi.”

Thấy mọi người đều nhìn về phía mình, Trần Ngọc cười khổ tiếp tục: “Đối với chúng ta mà nói, vật trân quý nhất là minh khí, đối với Tạng vương, thứ trân quý nhất lại là sinh mệnh, là sự sống. Cho nên, những người trong bình này, đều là cống phẩm bộ tộc khác dâng lên. Những hài tử có thể giúp hắn kéo dài sinh mệnh.”

Nói rồi, Trần Ngọc quét mắt nhìn cái bình bị mở ra, “Nếu như các ngươi để ý, có thể phát hiện, những hài tử này từ đầu trở xuống không nơi nào còn toàn vẹn. Sinh mạng của Tạng vương được đánh đổi bằng sự trừng phạt của sơn động với những hài tử này, hơn nữa, nếu như ta đoán không lầm, cống phẩm của hắn phải là người sống, bởi vì hắn hiện tại vẫn mang hình dáng của một đứa trẻ.”

Mọi người trầm mặc, những gì Trần Ngọc nói không thể nghi ngờ là rất có lý.

“Trên thế gian này sao lại có người như vậy…” Mã Văn Tú lẩm bẩm.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc liếc cô một cái, không nói gì, thay vì bảo có người như vậy, chẳng thà nói rằng sao lại có nơi này. Chính sơn động biến thái hiểu cách lợi dụng lòng người, mới đem nơi này biến thành địa ngục nhân gian. Nhưng nghĩ đến chủ nhân sơn động vẫn còn ở đây, mấy lời này cậu cũng không nói ra.

“Lão Đại, vậy chúng ta làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ thế đi một chuyến uổng công?” Có người nóng nảy, hỏi thẳng Kim lão đại.

Kim lão đại đánh giá những hũ sứ xung quanh, đáp: “Không, chúng ta tiếp tục tiến về phía trước. Cho dù những minh khí khác của Tạng vương đáng ghê tởm, ba món minh khí trong truyền thuyết kia nhất định có tư cách đặt ở đây.”

Trần Ngọc muốn đi tìm cái hộp ngũ giác kia, nên vẫn muốn đi tiếp, chỉ có điều trong lòng cậu càng lúc càng cảm thấy nơi tận cùng của sơn động đang có một mối nguy hiểm chực chờ những vị khách không mời mà đến này.

Đại khái đi được khoảng năm, sáu phút, cuối cùng không còn trông thấy hũ sứ nữa, mọi người theo đó mà cùng thở phào nhẹ nhõm. Nhớ đến khuôn mặt co quắp đó, ai nấy đều cảm giác ngột ngạt khó thở.

Đến cuối đường, tất cả mọi người đứng ngốc tại chỗ, nhìn bên phía đối diện một hồi lâu, Mã Văn Thanh mới do dự nói: “Đây nhất định chính là ba món minh khí trong truyền thuyết.”

Trần Ngọc nhìn chằm chằm phía trước, lúc sau mới tìm lại thanh âm: “Thậm chí còn có cả một vật sống?”

Ở nơi này, chỉ còn lại có hai bồn lửa, ngọn lửa hừng hực chiếu sáng tới tận cùng bên trong thạch động. Trước mặt mọi người đặt ba kiện đồ vật, mặt trên của một cái trụ tam giác là một con thằn lằn, được điêu khắc hoàn toàn từ ngọc thạch, con thằn lằn màu trắng nhẵn nhụi sinh động truyền

https://thuviensach.vn

thần, phần cột sống có một hàng vảy dựng ngược, mang theo sắc xanh, thay vì nói là thằn lằn, trông nó giống một con cá sấu hơn.

Thứ khác là một tảng đá đen sẫm, ở chỗ khuất lấp lóe màu xanh biếc.

Nếu như nói hai vật này có thể được xưng tụng là minh khí, vậy thứ ở giữa kia là cái khỉ gì vậy?

Ở chính giữa là một con nhện màu đen, thấy mọi người tới, nó thậm chí còn giật giật chân, ý bảo mình còn sống.

Càng khiến cho người ta trợn mắt há mồm chính là, ba vật này, vô luận chết hay sống, đều cao chừng hai thước, cơ hồ có thể có một gian phòng lớn như vậy.

“Cho dù đây đúng là minh khí trong truyền thuyết, chúng ta làm cách nào mang nó về được?” Kim lão đại cũng buồn bực.

Chưa tính con nhện, hai thứ còn lại vừa nhìn đã biết không phải phàm vật, Kim lão đại chăm chú quan sát con thằn lằn bằng bạch ngọc, liếc Mã Liệt một cái. Phát hiện sắc mặt Mã Liệt thâm trầm, căn bản không rõ tâm tình, nhưng cũng không còn ra vẻ đặc biệt tha thiết với mấy món đồ kia nữa. Không nhịn được thầm cân nhắc, con thằn lằn bạch ngọc này Kim gia bọn họ nhất định phải có, chỉ có điều, làm thế nào để lão hồ ly kia nhường lại?

Con nhện to đùng vừa nhìn đã biết không dễ trêu chọc, nó thậm chí còn bắt đầu nhả tơ vừa quấn quanh đùi mình, vừa di chuyển về phía bọn họ.

Hai hỏa kế đứng đầu tiên liền biến sắc, vừa lui về phía sau vừa nổ súng, song con nhện kia hoàn toàn không bị ảnh hưởng, tiếp tục khí thế hung hăng chạy về phía bọn họ, người đứng gần nó nhất đã có thể thấy rõ ràng lông đen trên người con nhện.

https://thuviensach.vn

“Ta kháo, vật này không sợ súng?”

“Lui về phía sau, mau!” Mã Liệt hét lên một tiếng.

Trần Ngọc đang chuẩn bị lui về sau chạy đi, lại phát hiện dưới chân con nhện một chấm nhỏ không nhanh không chậm đi tới. Nhìn kỹ một lần nữa cơ hồ muốn hộc máu, đó là Tiểu Mập.

Báo con thường ngày gặp nguy hiểm chạy trốn còn nhanh hơn cậu, thời khắc mấu chốt sao lại đổi tính rồi, cái này bảo cậu làm sao cứu nó a a!

Trần Ngọc đang chuẩn bị phát điên, phát hiện thân thể tròn vo mập mạp của báo con đã xuyên qua một chân của con nhện.

Cậu di một tiếng, dừng bước, tiếp tục xem. Quả nhiên, khi báo con lại xuyên qua một cái chân khác của con nhện, báo con cùng con nhện đều không nhận ra điểm khác thường.

“Ta kháo, tiểu Trần Ngọc, bình thường ngươi chạy trốn còn nhanh hơn người khác, sao lúc này đột nhiên đổi tính vậy! Đi mau a!” Mã Văn Thanh vừa gọi vừa kéo Trần Ngọc xoay người muốn chạy.

Mấy lời này sao nghe quen tai thế nhỉ, Trần Ngọc hung hăng liếc Mã Văn Thanh một cái, nói: “Khoan đã, con nhện này hình như không thật.”

Trong lúc hai người giằng co, con nhện đã vọt tới, tơ nhện phun ra hướng về phía hai người họ, Mã Văn Thanh quýnh lên, vung đao. Tiếng súng bên tai ngày càng gấp gáp, người thối lui đến phía sau thấy tình huống nguy cấp bên này đều dừng việc nổ súng lại.

Mã Văn Thanh sắc mặt cổ quái, kéo Trần Ngọc đứng lên, lấy tay sờ sờ con nhện trước mặt, hét ra sau: “Không cần chạy, thứ này là một cái bóng, căn bản không phải là thật.”

https://thuviensach.vn

Sau một hồi náo loạn, mọi người lại lật đật trở về, cố gắng trấn an trái tim của mình, bỏ qua con nhện rất sống động kia, đi nhìn hai món minh khí còn lại, không khỏi nổi giận, ngay cả hai thứ này, cũng không có lấy một món là thật.

“Đây mụ nội nó là đang đùa giỡn chúng ta?”

Trần Ngọc đảo mắt tìm kiếm Tiểu Mập, lại phát hiện nó đang chạy tới phía sau cùng, phủ phục trên đất uốn éo, động tác cư nhiên có thể được xưng tụng nhanh nhẹn nhảy lên thạch án dựa vào tường.

Trần Ngọc vội vàng kéo Mã Văn Thanh đi ra sau thạch án, đợi đến khi ngọn nến chiếu sáng trên thạch án, hai người kinh ngạc phát hiện Tiểu Mập đang dùng móng vuốt đùa giỡn một con nhện to bằng nắm tay, hai bên con nhện, chính là hai món minh khí kia, bất quá lần này chỉ cao hơn chục cm.

“Ảnh phản chiếu…”

Trần Ngọc quay đầu lại nhìn, quả nhiên phát hiện cái chân mập to như cái cột đầy lông của Tiểu Mập đang lẫn trong đám người.

“Ha ha, ta rốt cuộc đã hiểu mọi chuyện, ba món minh khí này coi như do ta tìm ra.” Mã Văn Thanh cười lớn đem một cái gương từ sau thạch án lấy ra, đồng thời, mấy món minh khí khổng lồ trước mặt mọi người lập tức biến mất, chỉ còn lại mặt đất bằng phẳng.

Thì ra tấm gương này có thể phóng to thứ đặt trước mặt nó, từ xa mà nhìn trông rất giống.

Sau khi vui mừng, hai vị gia chủ bắt đầu nghiên cứu ba món minh khí, âm thầm suy nghĩ nên mang món nào rời đi, lại nên phân chia thế nào.

Trần Ngọc híp híp mắt, một mình cầm nến di chuyển tới những nơi khác.

https://thuviensach.vn

Trên thạch bích phía sau thạch án có ba tòa điện thờ, một lớn hai nhỏ, tối thui, đem cây nến tới gần cũng nhìn không rõ, Trần Ngọc nhớ đến thứ bóng tối ngăn cản tia sáng khi bước vào thạch thất. Hai tòa tiểu điện nhô cao hơn hẳn, một tòa bên trong là chim đại bàng màu vàng, tòa còn lại bên trong là dải băng đen, phủ kín cả điện thờ, chính là thứ băng buộc những người chết kia.

Sau đó Trần Ngọc phát hiện ở trong góc điện thờ chim đại bàng màu vàng có một hộp gỗ màu đen tầm thường, hơn nữa còn là ngũ giác.

Trần Ngọc thừa dịp không ai chú ý, lấy hộp ngũ giác nhét vào trong balô của mình, thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng đã hoàn thành, chỉ cần có thứ này ở trong tay, thì quyền chủ động sẽ thuộc về mình, thay đổi vận mệnh đã được an bài tốt kia.

Lúc này, bên kia rốt cuộc cũng đạt thành hiệp nghị, Mã Liệt khó khăn đồng ý với thỉnh cầu của Kim lão đại, bản thân muốn hòn đá màu đen, mà để lại con thằn lằn bạch ngọc cho Kim lão đại.

Về phần chiếc gương có chạm khắc hoa văn cổ phác, hai người đều ăn ý không đề cập đến. Gương là bảo vật vô giá, mang ra ngoài ở trong nước cũng không có cách nào tiêu thụ, còn như bán cho người nước ngoài, mấy gia tộc Đào Sa lớn đều không muốn.

Trên đường ra ngoài, Mã Văn Thanh đến bên cạnh tiểu Trần Ngọc oán trách, Trần Ngọc liếc hắn một cái, tự tiếu phi tiếu: “Ngươi thật coi ta là đứa ngốc? Mã thúc chọn chính là một viên nguyên thạch phỉ thúy ngàn năm trước, nếu mang ra thật, hơn chục căn hộ cũng không thành vấn đề. Ta thấy, Kim lão đại mới chính là kẻ thua thiệt hơn, khổ cho hắn trước đó còn chủ động nhận thiếu Mã gia các ngươi một đại nhân tình.”

Mã Văn Thanh cười hắc hắc, hưng phấn ôm lấy Tiểu Mập vuốt ve, bị Tiểu Mập cắn cho mấy phát.

https://thuviensach.vn

“Mẹ kiếp, rốt cuộc có thể đi rồi, nhanh một chút, mấy ngày nay phải hết sức lo lắng đề phòng.”

“Đời này, ta không muốn phải đến tuyết sơn ở Tây Tạng lần nào nữa.”

…

Đám hỏa kế mấy ngày liên tiếp khẩn trương cuối cùng lấy được an ủi, sau khi hưng phấn, bắt đầu thương lượng làm cách nào ra ngoài.

Khi bọn họ đến bên cạnh ao thi du, bất chợt nghe thấy phía trước truyền đến tiếng súng, sau đó là tiếng kêu thảm thiết.

Mọi người lập tức ngừng lại, Kim lão đại sắc mặt trầm xuống: “Là người chúng ta lưu lại.”

Đang chuẩn bị tiến về phía trước, cửa đá bị đẩy ra, có mấy người đi tới. Dẫn đầu chính là một người trung niên đang mỉm cười, vài người theo đằng sau, trong tay chính là người của Mã gia và Kim gia lưu lại giữ cửa.

Người trung niên quan sát một lượt cười ra tiếng, nói: “Mã gia và Kim gia quả nhiên lợi hại, thế mà có thể tìm thấy minh khí hiếm thế trong mộ Tạng vương, so với huynh đệ đây lợi hại hơn nhiều.”

Gương mặt của Kim lão đại cùng Mã Liệt lúc ấy liền trầm xuống, Kim lão đại âm ngoan nói: “Khương gia dụng tâm toan tính, đoạn đường này cũng chiếu cố chúng ta không ít, đang định thoát ra ngoài tìm người nói chuyện, không ngờ Khương gia lại nôn nóng như vậy, đã tự mình tới đây rồi.”

Vừa nghe là Khương gia, đám tay chân lập tức căng thẳng, rối rít chĩa súng về phía những người đứng ở cửa.

https://thuviensach.vn

Mã Liệt nhìn đám người đối diện, không hề sợ hãi nói: “A, Khương gia ở đây chờ chúng ta, là coi trọng thứ trong tay chúng ta?”

Khương gia lão đại – Khương Nguyên nhếch miệng cười một tiếng, trong mắt lóe hung quang: “Ta quả thật đối với ba món đồ trên người các ngươi cảm thấy hứng thú, bất quá, người chết rồi thì không thể dùng, ta chỉ cần đợi là được.” Nói xong cũng không quản người bên này tức giận, ném một hỏa kế Kim gia ra.

Khi mọi người đang tức giận, chỉ có Trần Ngọc kinh nghi nhìn đối diện, Khương gia lão đại biết mình cũng cầm một món đồ! Chẳng qua không biết hắn có hiểu rõ thứ mình cầm chính là hộp ngũ giác hay không.

Cậu chưa kịp suy nghĩ kỹ càng, tên hỏa kế bị ném sang đã đụng trúng một thi thể rũ xuống.

“Nguy rồi!” Trần Ngọc lập tức nhắm bắn về phía thi thể, bởi vì hỏa kế kia vẫn còn ở đó, nên không tiện nổ súng, chủ ý của Khương gia là tạo ra thi biến, để bánh tông giết hết toàn bộ bọn họ.

Hai người đợi bên ngoài đều bị quăng vào, hơn nữa đều đụng vào người chết treo. Không chỉ như thế, hai cỗ thi thể kia cư nhiên bị hai hỏa kế làm cho rơi xuống đất.

Sau khi rơi xuống, hai thi thể cũng không đổ rạp, mà là tựa vào trên người hai hỏa kế từ từ ngẩng đầu lên. Đôi mắt tối đen hoàn toàn không trông thấy con ngươi nhìn bọn họ chằm chằm.

Bọn họ hoàn toàn bối rối, cho đến khi Mã Văn Thanh hét lên một tiếng: “Ma nổ súng!”

Nói là nói như vậy, nhưng bắn về phía nào? Kia đều là hỏa kế hai nhà, hơn nữa vẫn còn sống.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc ấy thì ở đằng sau, chuyện quỷ dị hơn xảy ra, những dải băng màu đen trên người thi thể từ từ quấn lên hai hỏa kế, hơn nữa càng siết càng chặt. Mấy giây sau, hai hỏa kế mắt đã trợn trắng, cổ bị bẻ gãy.

"…Bắn." Mã Liệt khàn khàn nói.

Hai hỏa kế đều chết, mọi người kinh hoảng bất chấp, bắn hai con bánh tông.

Kết quả, hai con bánh tông chỉ khựng lại chút xíu, rồi tiếp tục chậm chạp di chuyển về phía họ.

"Mau, chạy ra cửa!" Kim lão đại hô, bên dưới không có đường ra, trốn ra sau là tự tìm đường chết. Bây giờ chỉ có hai con bánh tông, nếu nhưng thứ này đều rơi xuống, bọn họ nhất định sẽ thành ba ba nhốt trong hũ.

Tất cả mọi người đều hiểu, lập tức nổ súng khom người chạy ra cửa.

Lại là một tiếng hét thảm, đám hỏa kế chạy về phía trước lại có người bị băng đen của bánh tông quấn lấy, vừa giãy dụa vừa cầu cứu những người bên cạnh. Một hỏa kế cách hắn tương đối gần run rẩy lấy dao cắt băng đen, kết quả cắt thì dễ nhưng dải băng vẫn hoàn hảo mà cuốn thật chặt, căn bản không nới lỏng.

Hỏa kế định cứu người ngây ngốc, chỉ trong nháy mắt, tên hỏa kế bị cuốn lấy cổ đã buông thõng, hắn nghĩ tới lời của mập mạp, dây băng này cắt không được. Cắn răng nhìn hỏa kế bị cuốn chặt, rồi xoay người chạy về phía cửa.

Trần Ngọc được Mã Văn Thanh và khỉ ốm kéo chạy, xen lẫn trong đám người vọt tới cạnh cửa.

"Ta thao, này cháu trai, cửa đóng lại rồi. Tiểu Trần Ngọc, mau mở cửa!"

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc nhấn chốt mở, chờ cái tay cầm xuất hiện, kéo một nhát, nhưng không hề có động tĩnh. Cậu nhíu nhíu mày, để hai người khác giúp cậu cùng kéo, kết quả cửa đá vẫn như cũ không hề nhúc nhích.

“Hừ, nhất định là người của Khương gia ở bên ngoài phá hoại.” Trần Ngọc lo lắng nói, cậu xoay người lại nhìn hai con bánh tông, cơ hồ trên mỗi con bánh tông đều mang theo ba bốn thi thể, chạy tới bên cạnh ao thi du, sau đó ném họ vào trong ao.

Mọi người cách khá xa, chỉ thấy những thi thể kia từ từ chìm xuống.

Có người chưa tắt thở hoàn toàn, sau khi rơi xuống hồ, liền phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, một thoáng giãy dụa, rồi cũng chìm nghỉm.

“Ta đã biết ao thi du kia là từ đâu mà có, hiện tại chúng ta làm sao đây?” Mập mạp ở một bên lẩm bẩm nói.

Cống Bố sắc mặt trắng bệch như người chết theo sát bên cạnh Trần Ngọc, run rẩy nhỏ gọng nói: “Ta đã bảo chúng ta không nên tới nơi này, nhất định là mạo phạm tới sơn thần nên chúng ta mới bị trừng phạt.”

“Cũng không thể ở chỗ này chờ chết, nhưng bánh tông kia ném xong thi thể sẽ qua đây, chúng ta nhanh chóng tìm cách!” Kim lão đại vừa đạp cửa vừa gấp gáp nói.

Mã Văn Thanh cũng vội đến mức xoay quanh, nhưng cũng chỉ giương mắt nhìn những cái bánh tông kia đang càng ngày càng gần.

Cửa là mở từ trong, nơi đặt tay cầm rất lớn, có thể cho phép bốn năm người cùng nhau hợp lực. Nhưng bên ngoài không biết dùng biện pháp gì, cửa vẫn chết sống bất động.

Trần Ngọc thê lương trong lòng, chẳng lẽ bọn họ đành chịu chết ở đây?

https://thuviensach.vn

Đúng lúc ấy thì ở phía sau, cậu cảm thấy trên đùi chợt nặng, cúi đầu nhìn, báo con đang ôm đùi cậu, ô ô kêu, xem dáng dấp thì không sốt ruột, nó thậm chí còn kéo Trần Ngọc sang cạnh cửa.

Trần Ngọc đang nghi hoặc, lại phát hiện cửa đang chậm rãi chuyển động. Cậu lao lực chen lên phía trước, bảo những người đang kéo tay cầm dừng tay. Quả nhiên, cửa đang di chuyển, có người mở cửa từ bên ngoài.

Trong sự vui mừng của mọi người, cửa rốt cuộc mở ra, người đứng ngoài cửa, lại là Phong Hàn.

Phong Hàn nhíu nhíu mày, người cách hắn gần nhất bị hắn đạp bay ra ngoài.

Người bên cạnh hắn lập tức thức thời nhường ra một khoảnh đất trống, Phong Hàn đứng ở cửa, quét mắt nhìn bên trong một vòng, đôi mắt lộ ra thần sắc thất vọng, hiển nhiên không tìm thấy người hắn muốn tìm, ngay sau đó xoay người đi ra ngoài.

Mọi người đợi hắn đi xa, mới chen lấn nhau từ trong cửa chạy ra ngoài.

Trần Ngọc ngây ngốc nhìn theo bóng lưng của Phong Hàn, chỉ cảm thấy trong lòng ngũ vị tạp trần, không biết là tư vị gì.

Đúng lúc ấy thì Trần Ngọc nghe thấy có người ở đằng sau hét lên: “Con bà nó, tiểu Trần Ngọc, tiểu tử ngươi lại chạy sai hướng rồi!”

Người lên tiếng chính là Mã Văn Thanh, Trần Ngọc lấy lại tinh thần, lui về sau nhìn, mới nhận ra phiền toái.

Thì ra sau khi ra ngoài, cậu theo thói quen chạy theo Phong Hàn. Mà đám người kia đã ý thức được Phong Hàn mất đi trí nhớ hiển nhiên là một

https://thuviensach.vn

nhân vật nguy hiểm, lập tức chạy theo hướng ngược lại, chính là chạy sâu vào trong sơn động.

Vì vậy bên phía Phong Hàn, chỉ có Trần Ngọc, kèm theo một con báo. Mà đám người ở bên kia, Mã Văn Thanh và khỉ ốm đứng ở cuối đoàn, đang phát sầu nhìn cậu.

Bởi vì hai con bánh tông đã lung la lung lay từ trong cửa đi ra.

-END 105-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 106

Trần Ngọc lo lắng nhìn hai con bánh tông, khi cậu thấy một con trong số đó đã đuổi theo hướng đám Mã Văn Thanh, chỉ có thể hô: “Các ngươi đi trước! Ta chốc nữa sẽ đi tìm các ngươi, để lại ký hiệu cho ta, trước đó, hãy đảm bảo ngươi còn sống!”

Mã Văn Thanh tức giận dùng súng bắn càn quét con bánh tông đang đến gần, nhưng bánh tông trong sơn động đáng chết này hiển nhiên là loại biến dị, so với bánh tông trong mộ thất thông thường kỳ quái hơn nhiều, đạn căn bản không có tác dụng. Hơn nữa, tuyệt đối không thể để cho bánh tông tiếp cận, bị dây băng đen cuốn lấy không khác gì đã chết.

Mã Văn Thanh gấp đến độ muốn mắng người, khi còn cách bánh tông hơn mười thước, hét về phía Trần Ngọc: “Mẹ nó, ngươi nói thật nhẹ nhàng, chúng ta đi rồi, đến lúc đó ngươi không tìm được thì sao?” Địa hình trong sơn động rất phức tạp, tương đương với mê cung, do vậy không thể không lo lắng.

“Kháo, nếu thế ngươi phải nghĩ biện pháp khác tìm ta!” Trần Ngọc nói xong xoay người bỏ chạy, cậu biết nếu như cậu bất động, tiểu tử Mã Văn Thanh kia nhất định sẽ không đi trước. Bi kịch hơn chính là, dưới tình huống nhân số chênh lệch tương đối lớn như vậy, vẫn có một con bánh tông kiên nhẫn đuổi theo cậu.

Mã Văn Thanh oán hận nhìn hai con bánh tông cả nửa ngày, chuẩn bị đuổi theo đoàn người. Vừa quay đầu lại, cư nhiên phát hiện khỉ ốm còn

https://thuviensach.vn

đang lo lắng cho Trần Ngọc ở bên kia, nhất thời cảm thấy tiểu tử này thái độ làm người không tồi, đưa tay túm lấy hắn chạy ra xa.

Trong miệng la hét: “Ngươi yên tâm, Mã gia nhất định đem tiểu tử kia tìm trở về, ta không thoát được cũng phải tìm ra y!”

Trần Ngọc nghe thấy thanh âm hai người xa dần, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Bánh tông này hành động tương đối chậm chạp, cho dù đánh không lại, thì chạy trốn không thành vấn đề.

Lúc này, Tiểu Mập chạy ở phía trước chợt khựng lại, nhào về phía chân Trần Ngọc. Trần Ngọc sợ hết hồn, cây nến trong tay lay động, đang muốn phát hỏa, lại phát hiện báo con thoắt một cái trốn ra sau chân cậu, dùng hai móng vuốt ôm chân của cậu, lông trên người đều dựng đứng, kêu ô ô.

Dưới ánh nến, nó đang dùng một vẻ mặt cực kỳ sợ hãi nhìn phía trước.

Trần Ngọc cảnh giác ngẩng đầu, phát hiện, người mà cậu vẫn đi theo đã đứng lại.

Phong Hàn thậm chí còn xoay người, lạnh như băng mà lại đằng đằng sát khí theo dõi cậu.

Nguy rồi, quên khuấy đi mất, Phong Hàn đối với người xa lạ vô cớ tiếp cận hắn cực độ chán ghét, Trần Ngọc đổ mồ hôi, cho dù còn cách bốn năm thước, cậu vẫn cảm thấy không khí xung quanh đã giảm xuống nhanh chóng.

“Cái kia, ta chỉ là đi ngang qua, thật đó! Ta sẽ yên lặng đi tiếp, không cần để ý tới ta!” Trần Ngọc cười khan cố gắng giải thích, dưới nhãn thần lãnh khốc tàn nhẫn, cậu thậm chí còn muốn giơ hai tay lên đầu tạo thành tư thế đầu hàng.

https://thuviensach.vn

Phong Hàn vẫn lạnh tanh không nói lời nào, Trần Ngọc ngậm miệng, cậu cúi đầu liếc báo con, mặc dù trong lòng biết bây giờ hoàn toàn không thể trông cậy vào nó. Sau đó tuyệt vọng ước lượng tỷ lệ chạy về phía khe hở bên cạnh Phong Hàn mà không bị bắt gọn có được 1% hay không.

Ý niệm này vừa lóe qua, mắt đã hoa lên, một bàn tay lạnh như băng đã vững vàng đặt trên cổ cậu.

Tốc độ của Phong Hàn còn nhanh hơn so với trước đây, giống như từ hư không xuất hiện ở trước mặt cậu.

Trần Ngọc ngây ngẩn cả người, trong khoảnh khắc đó, điều cậu nghĩ tới lại là: đây là lần tiếp xúc "thân mật" nhất từ khi bọn họ chia rẽ! Khí lạnh trên người Phong Hàn quen thuộc đến mức khiến cho khoảng trống trong trái tim cậu nháy mắt được lấp đầy, mặc dù loại trống rỗng đó vẫn bị cậu cố ý quên đi.

Phong Hàn cau mày nhìn cái người quên giãy dụa trong tay, không hiểu tại sao, cảm thấy bộ dáng không có lấy một tia cốt khí ban nãy thích hợp với y hơn.

Ngay lúc ấy, bả vai Phong Hàn chợt lấp ló một cái đầu xanh đậm, thân thể không lớn, đôi mắt đen nhánh nhưng lấp lánh ánh sáng nhìn Trần Ngọc trong tay Phong Hàn, kêu rống lên, rõ ràng mang theo hưng phấn cùng vui sướng.

Tay Phong Hàn cũng theo đó mà thả chậm động tác, không nhịn được nhìn thằn lằn màu xanh trên bả vai một cái.

Trần Ngọc lấy lại tinh thần, bản năng cầu sinh lập tức chiếm thượng phong, lắp bắp tiếp tục cầu xin: "Ta thật sự không phải cố ý đi theo ngươi, ngươi xem, đường hẹp như vậy, ta chỉ có thể đi bên này, ngươi cũng không thể để ta quay lại đối mặt với bánh tông đi, sẽ chết người đó! Ta , ta bảo đảm, chỉ cần qua khỏi nơi này, ta lập tức —"

https://thuviensach.vn

“Câm miệng!” Phong Hàn sắc mặt âm trầm nói, có ý muốn bóp chết cái tên om sòm này.

Liếc nhìn bánh tông càng ngày càng gần, Phong Hàn ném Trần Ngọc ra sau lưng, bẻ bẻ ngón tay, nhàn nhã tùy hứng đợi bánh tông tiếp cận.

Trần Ngọc do dự một lát, bỏ qua cơ hội chạy trốn hiếm có, ở sau lưng Phong Hàn cẩn thận mở miệng: “Ta nói, bánh tông này có gì đó không ổn, hình như không chết được. Hơn nữa, băng đen trên người nó cũng không cách nào cắt đứt. Cho dù là ngươi, cũng —”

Trần Ngọc thò đầu ra từ sau lưng Phong Hàn, phát hiện bánh tông ánh mắt đen tối quỷ dị đã cách họ chưa đầy một mét, lập tức nóng nảy hô: “Ta biết ngươi rất lợi hại, thế nhưng, chúng ta trước có thể chạy đi, đợi nghiên cứu ra chủng loại cùng nhược điểm mới hạ thủ, vạn nhất bị vây ở chỗ này — ây!”

Trần Ngọc căn bản không thấy rõ động tác của Phong Hàn, đã chóng mặt bị hắn quăng ra nền đất phía sau, nhân tiện, còn vứt con thằn lằn lên người cậu.

Trần Ngọc chưa kịp rút súng, liền thấy vô số dây băng đen quấn lấy Phong Hàn, sau đó giây kế tiếp bánh tông thê lương rống một tiếng, cố gắng bỏ chạy rời xa khỏi Phong Hàn.

Nhưng lại bị Phong Hàn bắt được những dải băng đen kia, trong mộ đạo ánh đao nhàn nhạt chợt lóe, bánh tông đã biến thành vô số mảnh vụn rơi trên mặt đất.

Phong Hàn thản nhiên đứng ở nơi đó, ngay cả sắc mặt cũng không đổi, Trần Ngọc thề trong ánh mắt hắn có ý còn chưa đã.

Cạnh đống thịt bầy nhầy, Phong Hàn giống như một vị thần anh tuấn hoàn mỹ, cao ngạo kiêu hãnh khiến cho người ta không thể nhìn thẳng.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc đi tới, muốn tìm nhưng dây băng đen kia, nhưng trong mộ đạo trừ đống thịt ra không còn gì cả. Chẳng lẽ bị chém cho nát vụn rồi? Kháo, Phong Hàn rốt cuộc cầm loại đao gì, cậu tại sao không nhớ trên người Phong Hàn có đao?

Đảo mắt, Trần Ngọc vẻ mặt 囧囧 phát hiện, trong tay Phong Hàn chính xác là đoản đao trong balô của cậu, đây là đoản đao quân dụng Mã Văn Thanh tìm được, biết cách dùng tuyệt đối có thể sánh ngang với súng ống….Về phần Phong Hàn rốt cuộc lấy đi lúc nào, Trần Ngọc quyết định bỏ qua vấn đề này, dù sao cậu cũng không dám hỏi.

Khi Phong Hàn lạnh lẽo liếc nhìn sang, Trần Ngọc da đầu tê dại, giật mình hiểu ra mình đã bỏ lỡ cơ hội chạy trốn tốt nhất.

Trần Ngọc kêu khổ trong lòng, vừa cười cười thể hiện mình hoàn toàn vô hại, vừa cố gắng nhớ lại những lời Phong Hàn thường ngày thích nghe.

Đúng lúc ấy thì ở đằng sau, bên chân Trần Ngọc truyền đến tiếng kêu quái dị, cậu cúi đầu nhìn, lập tức hắc tuyến, Tiểu Mập đang dùng chân đạp đạp con thằn lằn kia, không ngừng dùng một cái chân khác cào nó. Xem tình hình này nó thậm chí còn định cắn, đoán chừng thằn lằn giãy dụa quá lợi hại, ít nhất ria mép bên khóe miệng Tiểu Mập đã rối loạn.

Ta kháo! Hài tử xúi quẩy nhà ngươi, năng lực phân biệt của ngươi biến đâu mất rồi! Trần Ngọc hận không thể túm cổ Tiểu Mập hỏi nó đang làm cái khỉ gì.

Không dám chậm trễ xuống tay, vội vàng đoạt lấy thằn lằn dưới móng vuốt của báo con, liếc nhìn sắc mặt của Phong Hàn, Trần Ngọc cắn răng nói: “Khụ, vật này trả lại cho ngươi, khi ngươi giết bánh tông, ta một mực trông chừng nó, ngươi xem vẫn có tinh thần như vậy.”

Dứt lời liền nhanh chóng đem thằn lằn chịu hết khi dễ nhét vào ngực Phong Hàn, bất quá tên tiểu tử này lập tức từ trong quần áo của Phong Hàn

https://thuviensach.vn

nhảy ra ngoài, hai móng vuốt ngoắc lấy tay áo Phong Hàn, hai cái móng còn lại vội vàng muốn kéo lại Trần Ngọc cách đó không xa.

Phong Hàn cúi đầu xem xét thằn lằn đôi mắt trông mong nhìn Trần Ngọc trên người mình, ngay sau đó sắc mặt bất thiện nhìn chằm chằm báo con bên chân Trần Ngọc.

Lông trên người báo con lại có khuynh hướng dựng hết cả lên, ngao một tiếng tránh về phía sau Trần Ngọc, hai chân trước ôm lây chân Trần Ngọc, chết sống không buông.

“Kia, nếu không còn việc gì, chúng ta đi trước!” Trần Ngọc xoay người lại ôm lấy báo con, nhanh chóng chạy về phía trước, ngay cả cây nến vứt trên mặt đất cũng không đem theo, dù sao cậu vẫn còn.

“Ta chưa nói ngươi có thể rời đi.” Phong Hàn nhẹ nhàng lên tiếng.

…

Nửa giờ sau, Trần Ngọc ngoan ngoãn ngồi bên cạnh bếp không khói, đun nóng đồ hộp cho ba tên kia ăn. Đun nước nóng, Phong Hàn đem trẻ nhỏ cùng mấy chuyện vụn vặt như điều hiển nhiên nó phải thế toàn bộ vứt cho cậu.

Được rồi, thật ra cũng không có gì, dù sao trước kia những việc này đều do cậu làm, trái lại Trần Ngọc rất hy vọng có thể cùng ở chung với Phong Hàn.

Nhưng Phong Hàn hoàn toàn xa lạ căn bản đang lấy cậu làm người hầu, thế này so với tế phẩm rốt cuộc có gì khác nhau? Hơn nữa vì tìm người, Phong Hàn không cho phép cậu quay lại tìm đám người Mã Văn Thanh. Phong Hàn lại trở lại bộ dáng lúc mới gặp, thậm chí sự kiêu ngạo bá đạo chỉ có hơn chứ không kém.

https://thuviensach.vn

Về phần Phong Hàn rốt cuộc tại sao tìm thấy bếp không khói, rất nhiều thức ăn nước uống, thậm chí còn có cả một túi ngủ, Trần Ngọc đã không có ý định tìm hiểu, dưới ánh mắt lạnh lùng của Phong Hàn, mọi thứ hắn đoạt được đều là của hắn.

Tiểu Mập đáng thương đứng ở một bên cạnh Trần Ngọc, cố gắng đem thâm thể mập mạp của nó trốn sau lưng Trần Ngọc, tránh cho Phong Hàn nhìn thấy nó. Nhưng mùi thơm từ đồ hộp phiêu đãng, nó liền không ngừng bò về phía cạnh bếp không khói.

Ăn uống no đủ, báo con mệt mỏi duỗi lưng, nhấc chân nhảy đến trên đầu gối Trần Ngọc, cố gắng di dời tới nơi con thằn lằn chết tiệt nọ không nhìn thấy, chuẩn bị ngủ.

Trần Ngọc rũ mắt thấy báo con, mơ hồ hiểu tâm tình không được tự nhiên của Tiểu Mập, nhẫn nhịn vuốt lông cho nó. Con thằn lằn kia đã bị Phong Hàn xách trở về. Hiện tại cậu thấy trong nhà có một đứa con nít là đủ rồi, hai đứa đặt cạnh nhau, thể nào cũng đánh lộn không dứt.

Dựa vào tường, Trần Ngọc buồn ngủ.

“Ây.” Phong Hàn vừa lên tiếng, dọa Trần Ngọc nhảy dựng, vội ngẩng đầu nhìn sang.

Phong Hàn lãnh đạm nhìn cậu, chỉ chỉ chiếc túi ngủ duy nhất trên đất, nói: “Ngươi lại đây.”

-END 106-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 107

Trần Ngọc thoáng chần chừ, đứng dậy đi tới.

Đến trước mặt hắn rồi, mới phát hiện Phong Hàn đang không chớp mắt quan sát quần áo của cậu, Trần Ngọc nhất thời nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên gặp nhau của hai người, cậu bị Phong Hàn lột sạch chỉ còn lại cái quần lót. Trần Ngọc rùng mình, vô ý thức lấy tay nắm chặt quần áo của mình, nhưng dưới ánh mắt lạnh như băng của Phong Hàn cũng không dám để lộ sự phẫn nộ trong lòng, chỉ run rẩy nhỏ giọng hỏi: “Ngươi – ngươi muốn làm gì?”

Bây giờ là mùa đông, hơn nữa ở sơn động sâu dưới mặt đất không biết bao nhiêu mét này, lạnh càng thêm lạnh. Nếu như Phong Hàn muốn quần áo của cậu để chống rét, nhất định sẽ chết người đó!

Phong Hàn diện vô biểu tình nhìn Trần Ngọc đang kinh hoàng khiếp sợ một lát, chỉ túi ngủ trên mặt đất nói: “Ngươi ngủ ở đây.”

Trần Ngọc ngẩn ngơ, đây là Phong Hàn nhiều năm trước? Uhm, tính tình tựa hồ so với khi lần đầu gặp tốt hơn rất nhiều lần….

Lúc Trần Ngọc nằm xuống, báo con cùng thằn lằn căn chuẩn cơ hội đều chui vào túi ngủ, so sánh mà nói, Trần Ngọc thích Tiểu Mập hơn, ít nhất ôm đống thịt đó rất ấm áp. Nhưng xét thấy chủ nhân của thằn lằn còn đang bên cạnh, cậu không dám đem vật nhỏ này ném ra ngoài, mặc dù bộ dáng có chút khó coi, nhưng lại nhu thuận đàng hoàng, cũng không khiến người ta chán ghét, chỉ hiềm không biết tại sao quấn người như vậy.

https://thuviensach.vn

Ngủ trong túi ngủ thoái mái hơn rất nhiều, Trần Ngọc bị kinh sợ cả ngày cơ hồ hạnh phúc muốn rên lên, trước khi mê man, cậu thò đầu ra, khách khí nói: “Ngươi không ngủ?”

Phong Hàn quét mắt nhìn Trần Ngọc dè dặt, nói như đúng rồi: “Đương nhiên, đợi bên trong ấm áp, ta mới chui vào.”

Trần Ngọc bị nói thẳng là thứ có tác dụng làm ấm giường trợn mắt há hốc mồm nhìn Phong Hàn, nhất thời quên rụt đầu lại. Cậu vốn nên biết! Cái tên này, là người có tính cách thiếu sót nghiêm trọng, sao có thể tốt bụng như vậy!

Phong Hàn mỉm cười, thò tay sờ sờ, sau đó lưu loát chui vào.

Bị Phong Hàn quá mức rõ ràng cười nhạo kích thích đến, Trần Ngọc tức giận muốn bóp chết hắn, nhưng Phong Hàn lại khiêu mi nhìn cậu, ý bảo cậu có ý kiến có thể nói ra, cậu nhưng chỉ nhỏ giọng nói: “Được…Được rồi.”

Phong Hàn chui vào mang theo khí lạnh, Trần Ngọc run rẩy một chút, không để lại dấu vết cố gắng di chuyển cách xa khỏi hắn. Thế nhưng, người kia động tác còn nhanh hơn so với cậu, đảo mắt, Trần Ngọc đã nhẹ nhàng bị ngăn chặn, lạnh lẽo tiêu hồn.

Có hai con vật còn buồn bực hơn so với cậu, Tiểu Mập cùng thằn lằn đang lệ rơi đầy mặt nằm bên trên túi ngủ của hai người. Dưới ánh mắt của Phong Hàn, đàng hoàng nằm xuống.

Sau khi đại nhân nhà mình rõ ràng không cho phép bọn nó xen vào nữa, Tiểu Mập cùng thằn lằn tràn đầy địch ý liếc mắt nhìn nhau, đều chui vào bên dưới áo bông của Trần Ngọc, khi mà thằn lằn bị đá ra ngoài ba lần bốn lượt vẫn kiên nhẫn chui vào, Tiểu Mập rốt cuộc lười quản đến nó.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc cho là mình sẽ mất ngủ, sự thực chứng minh, cậu không chỉ nhanh chóng trong hơi thở quen thuộc thiếp đi, hơn nữa còn ngủ rất ngon. Phong Hàn gắt gao nằm sát bên cậu, Trần Ngọc so với bất kỳ ai khác đều rõ ràng trong thân thể thon gầy này ẩn chứa thực lực kinh khủng đến mức nào, cho nên dưới tình huống chẳng có ai gác đêm, Trần Ngọc cũng không có lấy một tia lo lắng.

Trong mơ mơ màng màng, Trần Ngọc đột nhiên tỉnh dậy, ngay cả chính cậu cũng kỳ quái, tại sao tỉnh lại giữa đêm.

Cậu phát hiện mình đã bị Phong Hàn ôm vào ngực, cái ôm thật chặt mang đến nhiệt năng tương đối thoải mái. Trên người Phong Hàn tựa hồ không còn lạnh lẽo như trước, chẳng lẽ do có trái tim? Báo con và thằn lằn vẫn đang ngủ yên, Trần Ngọc thậm chí có thể cảm nhận được hô hấp nhẹ nhàng của chúng.

Chẳng qua là, tại sao cậu lại thanh tỉnh?

Đợi đã, Trần Ngọc rốt cuộc hậu tri hậu giác ý thức được, bốn phía tối đen, nến không biết đã tắt từ lúc nào.

Cây nến kia có thể cháy liên tục trong sáu tiếng đồng hồ, bọ họ tuyệt đối không ngủ lâu như vậy, chuyện gì đã xảy ra?

“Ngươi nghĩ muốn cái gì? Nghĩ muốn cái gì?”

Câu hỏi rõ ràng chợt truyền tới, mang theo khí vị mê hoặc lòng người. Nhưng trong mộ đạo trống rỗng, lại có vẻ vạn phần quỷ dị.

Trần Ngọc nhất thời cảm thấy lạnh lẽo từ đầu đến chân, ai vậy, ai đang nói chuyện đó? Cậu há miệng, nhưng đã sợ đến mức không thốt nên lời.

Phong Hàn còn đang ngủ? Hắn khi nào lại thiếu tính cảnh giác như vậy? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?

https://thuviensach.vn

Phán đoán trong bóng tối có thể kích thích tất cả nỗi sợ của con người, Trần Ngọc run rẩy thò tay sờ sờ trái tim của Phong Hàn, còn đang đập, mặc dù không dễ gì cảm giác được.

Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm, tựa hồ lại có dũng khí cùng sức mạnh, lặng lẽ rút súng từ trong ngực ra. Cẩn thận phân biệt nơi phát ra thanh âm kia, sau đó kéo chốt bảo hiểm. Suy nghĩ một chút, lại lo lắng cái thứ không biết là gì kia có bổ nhào về phía này hay không, Trần Ngọc đứng dậy tựa vào người Phong Hàn.

Khi thanh âm kia lại một lần nữa vang lên, Trần Ngọc nhắm chuẩn, một bàn tay chợt dùng sức bắt lấy tay cầm súng của Trần Ngọc, sau đó trong bóng tối vang lên tiếng lợi khí phá không.

Tiếp đến, Phong Hàn đốt cây nến bên cạnh, lạnh lùng nhìn hai bên, trong mộ đạo trống trơn, không có bất cứ ai cả.

Trần Ngọc kinh ngạc quan sát xung quanh, đồng thời làm bộ không nhận ra mình vẫn còn ở trong ngực Phong Hàn, mặc dù khí lực nơi bàn tay lớn đến mức khiến cậu phải cau mày.

Quần áo trên túi ngủ khẽ động đậy, một cái đầu bù xù chui ra, Tiểu Mập ngáp một cái, híp mắt nghi hoặc không hiểu nhìn hai vị gia trưởng, ở trên đầu nó, là thằn lằn đang ngủ đến chảy nước miếng.

Một lát sau, thân thể căng thẳng vận sức chờ phát động của Phong Hàn hòa hoãn xuống, nhàn nhạt nói: “Không có thứ gì cả, ngủ trước đi.”

Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm, cảm giác của Phong Hàn đại khái hẳng còn tinh xác, hắn nói không sao cả, thì thật sự sẽ không có việc gì.

Lúc này, Trần Ngọc lại không ngủ được, nằm một lúc, không nhịn được hỏi người bên cạnh: “Ngươi tỉnh từ khi nào?”

https://thuviensach.vn

“Lúc ngươi tỉnh, nhịp tim của ngươi thay đổi.” Phong Hàn mạn bất kinh tâm nói.

Ta kháo, quá biến thái, đây là thứ mà loài người đang ngủ say có thể cảm nhận được sao….

Lại im lặng một lúc, Trần Ngọc hỏi dò: “Phong Hàn, không phải ngươi đang tìm cái gì hay sao? Nếu ngươi không tìm thấy, có phải sẽ ra ngoài hay không?”

“Ân.” Phong Hàn không hề do dự đáp.

Trần Ngọc trầm mặc trong chốc lát, nói: “Ta còn muốn quay lại tìm người, nếu có thể, trước khi ngươi ra ngoài báo cho ta biết một tiếng?” Cậu không hy vọng thuyết phục được Phong Hàn cùng trở về với cậu, nếu vậy ít nhất phải xác nhận Phong Hàn có thể an toàn thoát ra ngoài.

Phong Hàn kỳ quái quay đầu, nhìn Trần Ngọc nói: “Ngươi đương nhiên phải đi cùng ta.” Bất mãn híp híp mắt, càng ôm chặt Trần Ngọc.

Trần Ngọc cứng nhắc, trong khoảnh khắc đó, cậu cơ hồ nghĩ Phong Hàn căn bản không hề mất trí nhớ, loại bá đạo độc tài rất quen thuộc. Hơn nữa, Trần Ngọc bất động thanh sắc nhìn tư thế của hai người, Phong Hàn đại khái còn chưa ý thức được hắn cư nhiên cùng một “người xa lạ” thân cận đến vậy.

Đương nhiên, Trần Ngọc quyết định giả ngu, thân cận đã lâu không có khiến cho cậu kích động muốn khóc, càng muốn dùng sức ôm lấy cái tên này.

Qua một lúc lâu, Trần Ngọc mới mất tự nhiên lưỡng lự nói: “Ta phải trở về tìm người, mục đích ta tới đây chính là để trợ giúp, hơn nữa là ta bảo bọn họ phải đi tìm ta, cho nên càng không thể bỏ mặc bọn họ.”

https://thuviensach.vn

Phong Hàn nghi hoặc khó hiểu, cuối cùng nói: “Ta chỉ có thể mang hai người ra ngoài, hơn nữa ta sẽ không mang theo người không quen.”

Trần Ngọc kinh hỉ mở lớn mắt, có thể trong vòng một ngày, làm cho Phong Hàn đem cậu trở thành người quen, cậu bỗng nhiên thỏa mãn, lập tức vui sướng hỏi han: “Khụ, vì cái gì người sẽ mang ta theo?”

Phong Hàn nhìn cậu một cái, mang theo biểu tình mê man suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Bởi vì ngươi thích ta.”

-END 107-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 108

Trần Ngọc ngớ người tại chỗ, ý niệm đầu tiên là, hắn biết! Khuôn mặt trắng nõn của Trần Ngọc ngay tức khắc đỏ bừng, đôi mắt ướt ướt đen láy bối rối nhìn Phong Hàn.

Mặc dù Trần Ngọc vẫn hao hết tâm tư để cho Phong Hàn biết được tình cảm của mình, đồng thời cho hắn cái tương tự gì đó. Nhưng chuyện trước mắt Trần Ngọc mới phát hiện, cậu cho tới bây giờ chưa từng nghĩ đến việc khi Phong Hàn đã biết thì sao, biểu hiện như thế nào mới được coi là bình thường, cậu nhận ra bản thân đang khẩn trương tới nỗi ngay cả chân tay cũng không biết để đâu cho tốt.

“Kia, như vậy, ngươi định thế nào?” Trần Ngọc lắp bắp nói xong, mới phát hiện lời nói của mình vô hình trung đã thừa nhận kiến giải của Phong Hàn, cậu nhất thời hận không thể chôn mặt vào trong túi ngủ trốn tiệt luôn! Lão thiên, cậu căn bản khó có thể chấp nhận bản thân như vậy, tại sao lại thừa nhận a a, khi không hiểu ý của Phong Hàn, đã thừa nhận tình cảm, rất nhiều chuyện sẽ lâm vào cục diện bị động.

Hơn nữa sẽ chỉ làm cho Phong Hàn càng thêm kiêu căng bá đạo và dương dương tự đắc mà thôi, xem xem khóe miệng hắn đã nhếch lên bao nhiêu rồi kìa! Nghĩ sau này sẽ bị hắn lấn áp hơn trước nhiều, trong ánh mắt Trần Ngọc nhìn về phía Phong Hàn mang theo sự ảo nảo vô cùng.

Tay Phong Hàn vẫn gắt gao ôm lấy eo Trần Ngọc, thấy mặt Trần Ngọc càng ngày càng đỏ, giống như động vật nhỏ nuôi trong nhà xấu hổ nhu thuận, nơi nào đó trong lòng cảm thấy ấm áp dạt dào.

https://thuviensach.vn

Thật ra thì, xét từ phương diện nào, đây đều là người tương đối vô dụng, y không có cốt khí đến mức vẫn ăn nói khép nép với mình. Phong Hàn thậm chí còn cảm thấy, nếu như không ai chú ý đến y, người này đảo mắt sẽ biến mất trong sơn động quỷ dị, nhưng sự thật là Trần Ngọc cư nhiên năm lần bảy lượt muốn cứu hắn.

Đôi mắt đen nhánh của Phong Hàn nhìn chằm chằm Trần Ngọc, trả lời theo bản năng: “Dự định? Dẫn ngươi ra ngoài, sau này ngươi có thể ở bên cạnh ta.”

Trần Ngọc vốn đã quẫn bách đến mức thẹn quá thành giận đột nhiên ngẩng đầu lên, ngây ngốc nhìn Phong Hàn, rốt cuộc không kịp phản ứng, trong lúc Phong Hàn mất trí nhớ, hắn căn bản không rõ mình là ai, cảm thấy vẫn cho phép mình ở bên cạnh hắn đã là ân huệ tương đối lớn.

Khi Trần Ngọc nhận thức được điểm ấy, Trần Ngọc càng thêm chán nản, ban nãy kích động suông; hơn nữa, cậu đến tột cùng biểu hiện rõ ràng như thế sao, Phong Hàn mất trí nhớ cư nhiên vẫn có thể nhìn ra được cậu thích hắn…

“…Được rồi, ta rất vinh hạnh.” Trần Ngọc buồn bã lên tiếng, nghĩ thầm trong lòng nếu như bây giờ đổi ý nói cậu thực ra không thích Phong Hàn, có thể bị bạo hành hay không. Còn nữa, Phong Hàn coi cậu như người thân sao…

Phong Hàn lộ ra vẻ mặt tương đối hài lòng, tiếp tục nói: “Ta cho phép ngươi thích ta, khi ta —”

Trần Ngọc mặt đầy hắc tuyến, lập tức cắt ngang lời hắn: “Ta hiểu ý của ngươi, ngươi đã cứu ta, hơn nữa ta, ta thích ngươi, cho nên về sau ta phải chịu trách nhiệm nấu cơm, giặt quần áo, nuôi dưỡng hài tử thay cho ngươi, hơn nữa còn phải cung cấp nơi ăn chốn ở đúng không!” Đánh chết

https://thuviensach.vn

cậu cũng không thể để Phong Hàn nói ra hai chữ người hầu, mặc dù về bản chất cậu không khác người hầu là mấy.

Phong Hàn nhìn cậu một lúc, không phản bác lại lời của cậu, đại khái hiện tại chưa nghĩ ra được phản bác cái gì, không thể làm gì khác hơn là bổ sung: “Đổi lại, ta sẽ phụ trách bảo vệ an toàn cho ngươi.”

Cái đó và trước đây có khác đếch gì nhau! Trần Ngọc tức giận thầm nghĩ. Cũng may khi đối mặt với Phong Hàn, cậu luôn luôn lý trí hơn xúc động, trong lòng mặc niệm phải nhẫn nại, sau đó nhân lúc không khí coi như tốt, cẩn thận nói: “Ta muốn quay lại tìm Mã Văn Thanh bọn họ, ngươi có thể hay không, ta là nói, sau khi ngươi giải quyết chuyện của mình, có thể cùng ta đi tìm bọn họ hay không.”

“Ta nói rồi ta không thích đến gần người không liên quan đến mình.” Phong Hàn dứt khoát đáp, sau đó liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay của Trần Ngọc, “Ngủ đi.”

Ta kháo, cậu có thể thuyết phục Phong Hàn cùng nhau quay lại được sao? Trần Ngọc không cam lòng nhắm mắt lại, ngậm miệng.

Thật vất vả mới có thể chung sống hòa bình với Phong Hàn, mặc dù chẳng qua là trở lại hình thức ở chung như ban đầu, Trần Ngọc cũng không muốn cứ như vậy lại tách ra.

Từ lời nói của Phong Hàn, có thể biết hắn có thể thoát ra ngoài, điều này thực sự là chuyện tốt. Bất quá, Phong Hàn chỉ có thể mang hai người ra ngoài, nói cách khác nếu như quay lại tìm Mã Văn Thanh, cậu nhất định phải tìm được cánh cửa dẫn ra ngoài, dù sao cũng nhiều người như vậy.

Trở mình vài lần, Phong Hàn liền dần dần sáp lại, Trần Ngọc không dám động, mới mơ mơ màng màng thiếp đi.

https://thuviensach.vn

Sáng ngày thứ hai, Trần Ngọc bị đánh thức bởi thanh âm cào cấu. Khi cậu quay đầu phát hiện Tiểu Mập đang ấn thằn lằn xuống mà quấy rối, thằn lằn mặc dù thân thể nhỏ bé, nhưng hoàn toàn không có nửa điểm yếu thế, thỉnh thoảng sẽ phản kích lại. Đương nhiên, Tiểu Mập chiếm cứ tuyệt đối thế thượng phong, thằn lằn bị khi dễ có vẻ chật vật. Hai con vật này đêm qua bởi vì giá rét mà ở chung một chỗ sưởi ấm lẫn nhau, sau khi tỉnh lại tình hữu nghị cách mạng đã không còn sót lại chút gì.

Trần Ngọc cười rộ lên, lúc chuẩn bị đứng dậy mới nhận ra, cái đầu của Phong Hàn đang đặt cạnh cổ cậu, hô hấp khi nông khi sâu lướt qua làn da bên gáy, Trần Ngọc cả người run lên. Cặp mắt của Phong Hàn đương nhiên mở to, mới vừa tỉnh lại, nửa híp mắt, đôi môi khẽ nhếch, lộ ra hàm răng sắc nhọn, tựa hồ đang do dự có nên cắn một cái hay không.

Cảm nhận Trần Ngọc thoáng run rẩy, Phong Hàn ngẩng đầu lên, quan sát Trần Ngọc một lúc, từ khuôn mặt sợ hãi tái nhợt đến thân thể thon gầy, đều dễ dàng kích thích dục vọng muốn bảo hộ của cường giả, vì vậy thu hồi răng nanh, thỏa mãn thở dài nói: “Không có ta ngươi biết làm sao, ngươi hiện tại quá yếu.”

Trần Ngọc cơ hồ muốn hộc máu, cái tên này ngoài việc kiêu ngạo thật ra còn tự kỷ quá mức đi…

Trần Ngọc oán hận nghĩ thầm, quá yếu, là rất yếu, yếu đến mức là người sắp đặt hết thảy mọi chuyện, yếu đến mức là người tính kế Phong Hàn hơn ngàn năm. Trần Ngọc chỉ hy vọng lúc Phong Hàn biết được chân tướng, còn có thể tỉnh táo nghĩ đến cam kết khi hai người ở chung, mà không lập tức giết chết cậu.

Nghĩ tới đây, Trần Ngọc chợt nhớ lại khi cậu tế tự hứa nguyện, ánh mắt thâm trầm của Phong Hàn, lúc ấy Phong Hàn rốt cuộc có ý thức hay không? Hắn có biết mình chính là người áo đen? Trần Ngọc chợt bi kịch ý

https://thuviensach.vn

thức được, Phong Hàn mất trí nhớ, cậu rất khó chịu, nếu như Phong Hàn nhớ lại, cậu cũng không nhất định sẽ dễ chịu…

“Đây là sao?” Phong Hàn chợt lạnh lùng hỏi, đồng thời vạch cổ áo Trần Ngọc ra, để lộ Thanh Long Hoàn bên dưới.

“Cái này là bị kẻ khác hãm hại, ta cũng không rõ ràng lắm đã xảy ra chuyện gì, nhưng quá trình nói ra rất dài dòng, khi nào thoát ra được ta sẽ kể chi tiết cho ngươi nghe.” Trần Ngọc chảy mồ hôi, tuy nói cậu biết toàn bộ mọi việc, nhưng chuyện này thực sự không biết gì.

Phong Hàn lạnh lùng nhìn thoáng qua Thanh Long Hoàn trên cổ Trần Ngọc, may mà hắn không có ý định tiếp tục truy vấn nữa. Trần Ngọc vội vàng từ trong tay hắn đoạt lấy quần áo, lại cố tình kéo cao cổ áo.

Hai người đứng lên, sau khi ăn sáng xong, tiếp tục lên đường, hai tiểu động vật không ngừng đánh nhau rốt cuộc chọc giận Phong Hàn, thằn lằn bị Phong Hàn nhốt vào hộp, rồi nhét vào trong túi áo.

Số phận của Tiểu Mập vốn sẽ không tốt hơn thằn lằn là bao, chỉ có điều nó liều mạng bám dính ống quần của Trần Ngọc, đánh chết cũng không buông.

Trần Ngọc vì cứu vãn cái quần của mình, chặn Phong Hàn lại.

Bất quá, sau khi không có thằn lằn ở bên ngoài kích động nữa, Tiểu Mập lập tức một lần nữa tìm về cảm giác một nhà ba người, nó thậm chí còn nguyện ý đi giữa Phong Hàn và Trần Ngọc, lúc Phong Hàn không phát ra lãnh khí, nó lấy lòng dùng đầu cọ cọ chân của Phong Hàn. Trước kia, nó không thực sự muốn tới quá gần Phong Hàn. Nhưng mấy ngày nay rời khỏi Phong Hàn, nó hiểu được sâu sắc, nhất gia chi chủ là không thể thiếu.

Phong Hàn tựa hồ ở trong bóng tối đi lại như thường, nhưng Trần Ngọc lại phải che chở ngọn nến trong tay, cho nên tốc độ của hai người thật

https://thuviensach.vn

ra thì cùng Phong Hàn khi đi một mình là không cách nào so sánh được. Nhưng Phong Hàn biểu hiện tương đối kiến nhẫn, không hề thúc giục Trần Ngọc.

Khi Trần Ngọc lại lần nữa oán trách cái sơn động đáng chết như mê cung này, chợt nơi xa vẳng tới một thanh âm quen thuộc, "…Ngươi muốn cái gì, muốn cái gì?"

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Phong Hàn túm lấy Trần Ngọc chạy về phía phát ra thanh âm, dập tắt cây nến, Phong Hàn bật đèn pin mắt sói giao cho Trần Ngọc.

Báo con lúc này rốt cuộc thể hiện được xuất thân tốt đẹp của mình, vẫn theo thật sát bên chân hai người, hình thể của nó cũng không ảnh hưởng đến tốc độ vốn có của loài báo.

Thanh âm kia một mực vang lên phía trước hai người, nhưng nơi đèn pin có thể chiếu sáng, căn bản không có thứ gì cả.

Trần Ngọc nhíu nhíu mày, bọn họ hiện tại đã rời khỏi chủ mộ đạo, đi trên lối rẽ. Như vậy rất dễ lạc đường, nếu không phải có Phong Hàn ở đây, cậu nhất định sẽ không đi tiếp được. Sau khi quẹo qua một ngã rẽ, Phong Hàn chợt chậm lại.

"Sao vậy?" Trần Ngọc vội hỏi.

"Hết đường rồi." Phong Hàn đáp.

Hai người lại tiến về phía trước thêm một lát, Trần Ngọc mới hiểu được lời Phong Hàn nói là có ý gì, bởi vì cuối con đường này là nham thạch, đây là ngõ cụt. Thanh âm biến mất tại đây, nhưng hai người tìm kiếm một hồi, cũng không phát hiện ra cái gì.

https://thuviensach.vn

Phong Hàn nghi hoặc nhìn xung quanh, Trần Ngọc chiếu đèn pin quan sát nham thạch trước mặt.

“Rốt cuộc là thứ gì, như vậy cũng có thể chạy trốn?” Khi Trần Ngọc hỏi chỉ cảm giác trên người lạnh run, không tự chủ nhích lại gần bên cạnh Phong Hàn.

“Không nhất định,ở phía sau chúng ta.” Phong Hàn chợt lạnh lùng nói: “Nhìn đằng sau.”

Trần Ngọc kinh nghi xoay người lại, phát hiện trên con đường họ đi đã tối đen, cho dù cậu dùng đèn pin mắt sói chiếu qua, cũng hoàn toàn không nhìn thấy thứ gì trong phạm vi một mét.

Bóng tối dày đặc bất minh, giống như có thể hấp thu tia sáng.

Trần Ngọc kinh hãi không ngừng nhìn một vùng tối đen kia, tình cảnh này khiến cậu nhớ tới thạch thất cất giấu bóng đêm cùng bánh tông treo ngược. Lúc này, Phong Hàn đã nhanh chóng lên tiếng: “Ngươi đứng ở chỗ này chờ ta, ta chưa gọi, ngươi nhất định không được di chuyển.”

Trần Ngọc còn chưa kịp nói gì, một thứ gì đó màu đen từ cách đó một mét bắn về phía hai người, Trần Ngọc cảm thấy nó giống như viên đạn hoen gỉ, trong nháy mắt, Phong Hàn đã nắm lấy thiết khí sắc bén kia, không để cho nó có cơ hội lại gần hai người thêm một bước nào nữa. Sau đó Phong Hàn tung ra, vật kia đã lui về trong bóng tối.

Phong Hàn sắc mặt ấm trầm lạnh lẽo, lại dặn dò Trần Ngọc một lần nữa không được bước qua. Sau đó, hắn cũng lao vào trong bóng tối, thậm chí còn không mang theo đèn pin cầm tay.

Trần Ngọc dính sát vào nham thạch, nhìn không chớp mắt cách đó không xa. Bên trong nhất định cất giấu thứ gì đó rất kinh khủng, nó khiến Phong Hàn cảm thấy nguy hiểm, nếu không sẽ chẳng bảo mình ở lại đây.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc cầm súng trên tay, dự định chỉ cần nghe thấy Phong Hàn gặp nguy hiểm sẽ lập tức vọt vào.

Cậu không hề chú ý tới nham thạch sau lưng không tiếng động di chuyển, sau đó một cánh tay duỗi tới.

-END 108-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 109

Trần Ngọc rất khẩn trương, tất cả lực chú ý của cậu đều tập trung vào bóng tối trước mặt, thế cho nên không phát hiện ra điều bất thường, cần cổ đã bị một bàn tay lạnh như băng bóp thật chặt.

Trần Ngọc kinh hãi, nhưng cậu không phát ra được thanh âm nào, thậm chí còn không kịp làm bất cứ việc gì để có thể nhắc nhở Phong Hàn, đã bị kéo tới phía sau nham thạch.

Lúc này Trần Ngọc mới phát hiện trên nham thạch cư nhiên vô thanh vô thức mở ra một cánh cửa, mà hiện tại cánh cửa này lại đóng sầm ngay trước mắt cậu. Phong Hàn vẫn còn ở bên kia, cậu không thể biến mất như vậy! Trần Ngọc bắt đầu giãy dụa cật lực, hơn nữa cố gắng nổ súng.

Bàn tay bóp lấy cổ cậu càng chặt hơn, tay còn lại hung hăng bẻ ngoặt tay của cậu, thuận thế cướp đi khẩu súng, đồng thời dùng một sợi dây trói nghiến hai tay cậu ra sau. Trần Ngọc cảm thấy trước mắt biến đen, cổ tay giống như đã trật khớp, đau thốn óc.

Ngoại trừ cái tên đang túm lấy cậu, xung quanh còn đứng không ít người. Trần Ngọc có thể khẳng định những người này cậu không hề quen biết, hơn nữa ánh mắt của bọn họ nhìn cậu mang theo ác ý rõ ràng.

“Đi xa chút nữa hẵng động thủ, mau, tên kia căn bản là quái vật, bây giờ chưa thể bảo đảm hắn không phát hiện ra!” Trần Ngọc nghe thấy có người nhỏ giọng nói.

https://thuviensach.vn

Cùng lúc đó, bọn họ mơ hồ nghe được bên kia nham thạch có tiếng động kịch liệt trầm muộn vang lên.

Những người này liền biến sắc mặt, lập tức kéo Trần Ngọc đi sâu vào trong mộ đạo. Phía sau nham thạch đại khái là một con đường khác, chỉ cho phép ba người sóng vai nhau cùng đi.

Bọn họ mang theo Trần Ngọc rẽ ngang rẽ dọc hơn hai mươi phút mới dừng lại, bây giờ Trần Ngọc có muốn tìm đường trở về cũng khó khăn, cho nên nhất thời sẽ không có ai tới cứu cậu. Trần Ngọc suy nghĩ hồi lâu, nhưng không tìm được bất kỳ biện pháp trốn chạy nào.

Khi nãy bọn họ có nói động thủ, chẳng lẽ là muốn giết cậu?

Trần Ngọc nghĩ đến mục đích của bọn họ, mồ hôi lạnh chảy dọc theo sống lưng. Bị giết chết ở nơi đây, sẽ không bị ai phát hiện ra. Ngay cả đám người Mã Văn Thanh, cũng hiếm khi rời khỏi đường chính. Mà Phong Hàn, chờ hắn tìm thấy cậu, sợ là bản thân đã biến thành một thi thể đến hắn cũng không nhận ra.

“Được rồi, đủ xa, dừng lại cái đã.” Người áp giải Trần Ngọc lên tiếng, Trần Ngọc cảm thấy thanh âm này có chút quen tai, nhưng không nhớ ra đã nghe qua ở đâu.

“Lão Đại, tiểu tử này tính sao?” Một hỏa kế mặt thẹo đứng trước mặt Trần Ngọc nói với người sau lưng cậu, phỏng chừng cái tên đang áp giải cậu chính là lão đại của cái đám này.

Không đợi vị lão đại kia mở miệng, sau lưng bọn họ có người khẽ khàng cười rộ lên, thanh âm trong trẻo, là thanh âm ngọt ngào không nên xuất hiện ở nơi này, vừa nghe đã biết là một nữ nhân tuổi không lớn.

“Ta cho các ngươi một lời khuyên, tốt nhất đừng nên giữ lại y, nếu không muốn phải rước lấy tai họa.” Chỉ bất quá, nội dung câu nói của nữ

https://thuviensach.vn

nhân này chẳng dễ nghe chút nào.

Lúc này, những ai đứng chắn xung quanh cô ta đều dạt sang hai bên, một cô gái trẻ tuổi xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Trần Ngọc vừa trông thấy khuôn mặt của cô gái trẻ tuổi kia, nhất thời sững sờ tại chỗ, người này cậu biết! Là Vương Miêu, lại là Vương Miêu! Bạn học này của cậu kể từ lúc biến mất thần bí ở Vân Nam, hành động sau khi xuất hiện trở lại đều khiến người ta cực kỳ khó hiểu. Cô nàng thậm chí đã từng một lần bắt cóc cậu, bây giờ lần thứ hai xuất hiện, còn thúc giục mọi người mau sớm giết chết cậu, cậu rốt cuộc đã đắc tội gì với cô nàng chứ?

“A? Vương tiểu thư thật đứng là người cẩn thận, bất quá, tiểu tử này còn có chỗ dùng.” Trần Ngọc nghe người phía sau cười nói, rồi đem Trần Ngọc đẩy qua cho một tên hỏa kế khác coi giữ.

Trần Ngọc bị hỏa kế mặt thẹo dùng sức lôi kéo, cổ tay trong lúc vô tình bị đụng trúng, đau đến nhăn mặt nhíu mày, trong lòng thầm đem tổ tông mười tám đời của tên này ra ân cần thăm hỏi một lượt, nhưng không dám vũng vẫy quá mức. Đợi cậu ổn định lại, vừa ngẩng đầu, lại ngây ngẩn cả người, vị lão đại này cư nhiên cậu cũng biết.

“Khương lão đại?” Trần Ngọc nghĩ hoặc nói, người trước mặt chính là Khương gia lão đại Khương Nguyên trước khi đi thả bánh tông xuống, còn nghĩ cách phá hỏng cửa.

Khương Nguyên ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Trần Ngọc, nói: “Ô, Trần gia tiểu thiếu gia còn nhớ rõ ta, không ngờ mấy người các ngươi thật sự có tài, cư nhiên đều thoát khỏi gian phòng đó.”

Trần Ngọc vừa lên tiếng, hỏa kế mặt thẹo càng dùng sức túm chặt lấy cậu, Trần Ngọc nhíu nhíu mày, chịu đựng đau đớn tiếp tục khó khăn nói: “Khương lão đại vẫn đang tìm ba món minh khí kia?”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc bên ngoài bất động thanh sắc, trong đầu nhanh chóng phân tích, Khương lão đại biết bọn họ đã thoát ra, chứng tỏ hắn có trở lại, hơn nữa còn không tìm thấy hai món minh khí kia đâu. Bất quá Khương lão đại khi nãy nói đúng ba món, hiển nhiên hắn cho là Kim gia và Mã gia nhất định đã cầm theo cả ba món, Trần Ngọc đành đâm lao liền theo lao cũng nói thành ba món.

Người của Khương gia phỏng chừng vốn định để bánh tông giết hết bọn họ, sau đó sẽ vào thu phục hai con bánh tông, lấy đi minh khí, chỉ có điều không rõ đám người này có biết chỗ quái dị của những cái bánh tông kia hay không.

Bất quá, chỉ cần hắn muốn có mấy thứ đó, thì cậu sẽ không chết ngay được.

“Trần tiểu thiếu gia nếu là người hiểu chuyện, ta cũng không nhiều lời vô ích, mang chúng ta đi tìm bọn họ, đến lúc đó bọn họ giao minh khí ra, ta sẽ tha cho ngươi.” Khương Nguyên trầm mặt nói, đồng thời không ngừng vuốt ve cây súng trong tay.

Trần Ngọc cũng liếc mắt nhìn cây súng, cười nói: “Đương nhiên có thể, đến lúc đó ngươi dùng ta trao đổi với bọn họ, nhất định có thể lấy được thứ ngươi muốn, mặc dù ta không dám cam đoan đủ ba món, hai món thuộc về Mã gia là không thành vấn đề.”

Sắc mặt của Khương lão đại khá hơn một chút, nếu như Trần Ngọc trực tiếp bảo đảm hắn cái gì cũng lấy được, chỉ có thể cho thấy tiểu tử này đang nói dối, hiện tại xem ra cậu cũng là người thông minh.

Trần Ngọc quan sát sắc mặt của Khương lão đại, lại nói: “Ta có thể mang các ngươi đi tìm bọn họ, nhưng phải quay lại đường chính đã, nơi này ta căn bản không nhận ra.”

https://thuviensach.vn

Khương lão đại hừ lạnh một tiếng, đi về phía trước mấy bước, dùng súng vỗ lên mặt Trần Ngọc, “Ngươi tốt nhất nên cầu nguyện có thể nhanh chóng tìm thấy bọn họ, nếu như một ngày sau ta chưa lấy được đồ, hừ, ta cũng không nhẫn nại thêm nữa.”

Khương lão đại tuyên bố trước quay lại đường chính, Trần Ngọc kinh ngạc phát hiện, đám người này cư nhiên cũng dùng nến, chẳng lẽ chúng không phải là người của Khương gia? Bất quá, theo những gì A Tùng đã nói, tựa hồ có chút không giống.

“Ta kháo, đây là cái gì?!” Hỏa kế cầm nến đi trước chợt cả kinh kêu lên.

Người xung quanh cũng giật mình, rút súng nhìn bốn phía, lại không phát hiện ra cái gì.

Khương lão đại tức giận mắng: “Có gì mà phải hoảng lên?!”

“Không, không phải, lão đại, ta thật thấy có thứ gì đó, mới vừa chạy qua.” Hỏa kế vẻ mặt đưa đám, ánh mắt liếc nhìn xung quanh, do dự nói: “Ta không thấy rõ, nhưng hình như là một con mèo.”

“Mèo? Ngươi hoa mắt rồi, trong núi tuyết này, bên dưới ao đàm, sao lại có mèo được?” Một người khác cười nhạo, kết quả hắn vừa nói xong, bốn phía càng thêm yên tĩnh.

Không phải mèo, vậy thì nhất định là gặp tà.

Khi Khương lão đại chuẩn bị phát hỏa, một cái bóng màu đen vàng thẳng hướng mặt Trần Ngọc nhào tới.

“Các ngươi xem! Thật đúng là mèo!” Hỏa kế giơ cây nến lên kêu to, chứng minh mình không nhìn lầm.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc vừa nhìn đã quýnh lên, mèo cái khỉ mốc, chạy tới đây chính là Tiểu Mập, không ngờ mới vừa bị bắt, nó cũng đã tìm được tới đây.

Mặt thẹo bị tình huống nảy sinh đột ngột khiến cho luống cuống tay chân, bị Tiểu Mập vồ tới, đớp vào cánh tay đang túm lấy Trần Ngọc, đau đến thét lên, hổn hển rút súng muốn bắn.

Trần Ngọc lập tức làm bộ giãy dụa, chặn Tiểu Mập lại, ngăn khẩu súng sau lưng của mặt thẹo, đồng thời tạo động tác tay ra hiệu vẫn dùng khi huấn luyện Tiểu Mập hàng ngày, bảo nó mau mau chạy đi.

Trên thực tế, sau khi mọi người lấy lại tinh thần, liền bắt đầu lao vào bắt "mèo". Tiểu Mập căn bản không thể ở lâu, ỷ vào cái đầu không lớn, tốc độ lại nhanh, từ trong sơ hở rút về trong bóng tối.

"Gặp quỷ, nơi này sao lại có mèo lớn như vậy?" Hỏa kế cầm nến lẩm bẩm nói.

Mặt thẹo bị chọc tức, đạp cho Trần Ngọc một cướcc, mắng: "Con mèo kia nhất định muốn cắn tiểu tử này, thế nào lại cắn vào tay ta. Mẹ kiếp đây là cái loại răng gì, con mèo chết tiệt!"

Trần Ngọc hít một hơi, giải thích: "Ây, ta ban nãy vẫn che chắn cho ngươi, nó mới không cắn ngươi nữa."

Sau khi nháo đủ, Khương lão đại trầm mặt nói: "Được rồi, đừng lèo nhèo nữa, nhanh đi thôi."

Đi một lúc rốt cuộc cũng trở lại đường chính, đám người kia tìm một nơi rộng rãi dừng chân ăn cơm trưa, Trần Ngọc được đẩy vào tận cùng bên trong, phía ngoài ngồi một vòng người, cũng không sợ cậu chạy trốn. Không ai nhớ đến việc cho Trần Ngọc ăn, cậu liền cúi đầu thoạt nhìn tương đối đàng hoàng ngồi ở đó.

https://thuviensach.vn

Khi bọn họ trói cậu, hai tay Trần Ngọc nắm chung một chỗ, như vậy ở giữa sẽ tạo ra khe hở, lúc không ai để ý hoàn toàn có thể tự mình tháo dây, hiện tại một tay cậu bị trật khớp, chỉ có thể cố nén đau, dùng tay còn lại lặng lẽ tháo dây.

Mơ hồ nghe thấy Vương Miêu nói: "…Thế nào, thật không sốt ruột xử lý?"

Khương lão đại bật cười, nói: "Gấp cái gì, sớm hay muộn thì cũng giống nhau, bọn họ sớm đã bị tiến cống cho sơn động…" Câu nói tiếp theo Trần Ngọc không nghe thấy rõ.

Nhưng ý tứ đại khái cũng đủ hiểu, xem ra những cái tên trên mảnh giấy kia, quả nhiên là do Khương gia giở trò quỷ. Bất quá, Trần Ngọc nhíu nhíu mày, chuyện này không phải người áo đen, cũng chính là cậu trước đây bày ra sao, chẳng lẽ Khương gia là người của cậu?

Không đúng, kế hoạch của người áo đen là đem Mã gia và Khương gia hiến tặng cho sơn động, hiển nhiên Khương gia chẳng qua chỉ là người bị người áo đen tính kế. Nói cách khác, còn có một người biết chân tướng, đem kế hoạch nói cho Khương gia, sau đó Khương gia thoát khỏi kế hoạch đó, còn thuận đường hãm hại Kim gia.

Người mật báo là ai? Trần Ngọc thật tự nhiên mà cho rằng đó là người áo đen. Nếu như cuốn bút ký bìa đen nói cậu chính là người áo đen, thì người áo đen hiện tại là ai? Linh hồn của y đã chuyển dời sang thân thể Trần Ngọc, người áo đen chỉ phải là cái xác khô mới đúng…

Trần Ngọc nheo mắt, những chuyện này cậu nhất định phải tra rõ, nếu không sẽ càng ngày càng rối rắm.

Tìm ra người đứng đằng sau Khương gia, là có thể biết được chân tướng năm đó.

https://thuviensach.vn

Đồng thời Trần Ngọc còn đang lo lắng cho Phong Hàn, một mình hắn liệu có thể giải quyết những thứ ẩn trong bóng tối kia hay không? Nếu như hắn phát hiện ra mình đã biến mất, sẽ nóng ruột, hay chỉ tiếc nuối rồi xoay người bỏ đi? Sau đó chờ khi hắn gặp lại người mình thích, sẽ mang theo bên người, thậm chí còn để cho họ làm ấm giường hộ….Rời khỏi cái sơn động này, tình huống như thế hiển nhiên vô cùng dễ dàng gặp phải, cho dù đi trên đường cái, cũng có không ít người bày tỏ hảo cảm với Phong Hàn, Trần Ngọc chán nản thầm nghĩ.

Còn nữa, Tiểu Mập thì sao, đứa bé này tựa hồ không thể rời bỏ con người, nó sao có thể sống độc lập được đây? Mà cho dù nó có thể, cũng tuyệt đối không phải ở trong sơn động này. Cho nên, cậu phải đi tìm báo con ban nãy vẫn cố gắng cứu cậu.

Căn cứ vào đoạn đối thoại mới nghe trộm được, Trần Ngọc cũng hiểu Khương lão đại bất quá muốn cậu dẫn đường đoạt lại ba món minh khí, khi tìm lại được bọn họ cậu hắn phải chết không thể nghi ngờ. Cho nên, cậu nhất định trước khi gặp Mã Văn Thanh phải chạy trốn. Trải qua một phen cố gắng, sợi dây trên cổ tay Trần Ngọc rốt cuộc cũng bị giải khai, hiện tại chỉ lỏng lẻo vắt tạm trên tay cậu.

Trần Ngọc chủ ý đã quyết, ngẩng đầu yên lặng quan sát.

Lúc này, Vương Miêu nói: “Những gì ta có thể giúp các ngươi đã giúp hết rồi, ta còn có chuyện khác, đành đi trước vậy.”

“Vương tiểu thư đã có việc, ta cũng không níu kéo nữa, sau khi ra ngoài nếu như rãnh rỗi, có thể đến thăm thú Khương gia chúng ta.” Khương lão đại nhiệt tình nói.

Vương Miêu ngọt ngào cười một tiếng, xoay người biến mất trong mộ đạo.

https://thuviensach.vn

Mặt thẹo len lén lại gần hỏi: “Khương gia, không cần phái người theo dõi ả?”

Khương Nguyên giương mắt nhìn mộ đạo một cái, lắc đầu: “Mấy người phái đi trước đây đều đã mất tích, có đi nữa cũng vô ích. Bất luận bọn họ rốt cuộc rốt cuộc là ai, có người kia ở đây, bọn họ không dám kinh cử vọng động.”

Mặt thẹo gật gật đầu, đang chuẩn bị mở miệng nói tiếp, chợt nhíu mày, ra dấu chớ có lên tiếng về phía mọi người, sau đó, bọn họ nghe thấy trong mộ đạo truyền đến tiếng bước chân.

Tiếng bước chân này nặng nề mà rõ ràng, không nhanh không chậm, trong nháy mắt an tĩnh lại ai nấy đều nghe được rõ ràng.

Không ít người đứng lên, đồng thời khẩn trương cầm súng hướng về phía sâu trong mộ đạo.

Khi không ai chú ý tới, Trần Ngọc cũng lặng lẽ đứng lên, nhưng người đứng chắn trước cậu hết cao lại lực lưỡng, ngăn chặn tương đối kín.

Đang lúc Trần Ngọc chuẩn bị di chuyển sang bên cạnh, mặt thẹo chợt bước tới, che miệng Trần Ngọc kéo cậu đi trên con đường nhỏ sau lưng. Trong khoảnh khắc rời đi, Trần Ngọc từ trong khe hở trông thấy, người bước ra từ mộ đạo tối đen là Phong Hàn.

Đám người này hiển nhiên cực kỳ sợ Phong Hàn, mặt thẹo thế nhưng đem Trần Ngọc kéo tới tận chỗ ngã rẽ mới dừng lại.

Khương lão đại thoạt nhìn cũng tương đối khẩn trương, bảo người của mình tránh sang hai bên, hy vọng vị ôn thần này nhanh chóng đi qua.

“Lộp cộp, lộp cộp.” Trong mộ đạo, thế nhưng chỉ còn lại tiếng bước chân độc nhất của Phong Hàn.

https://thuviensach.vn

Phong Hàn quét mắt nhìn bên này một lượt, trầm mặc một lát, hỏi: “Các ngươi có thấy người của ta hay không?”

Trần Ngọc cơ hồ muốn hộc máu, dựa vào phương pháp hỏi thăm này của Phong Hàn, có thể tìm được cậu mới là lạ.

Tất cả mọi người trong mộ đạo đều lắc đầu, một hỏa kế bên cạnh Khương lão đại căng thẳng nói: “Không có, chúng ta không thấy bất kỳ ai khác.”

Phong Hàn quét mắt nhìn bọn họ một lượt, không nói gì, tiếng bước chân lại di chuyển.

Đám người Khương lão đại qua một hồi lâu mới dám nhúc nhích, Trần Ngọc cảm giác được mặt thẹo cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng hắn không vội đem Trần Ngọc mang về, đại khái lo lắng Phong Hàn chưa đi xa.

Trần Ngọc híp híp mắt, đã đem chủy thù nắm chặt trong lòng bàn tay, mặc dù tỷ lệ thành công không lớn, nhưng cũng là một cơ hội.

Đúng lúc ấy thì ở đằng sau, Trần Ngọc cảm thấy trên cổ buông lỏng, mặt thẹo đã buông cậu ra.

Trần Ngọc cứng đờ, bởi vì một khẩu súng đã dán trên lưng cậu, mặt thẹo sau lưng trầm mặc, cũng không nói lời nào, chẳng lẽ hắn phát hiện ra cái gì?

Trần Ngọc run rẩy, lập tức nói: “Ây, ngươi không thể giết ta, ngươi mới nãy cũng nghe thấy, ta là người của Phong Hàn. Hắn tương đối coi trọng ta, nếu như ngươi dám giết ta, hắn nhất định sẽ không tha cho ngươi, thậm chí cả những người còn lại. Ta là người quan trọng nhất với hắn —” Cho dù mọi chuyện không phải như vậy, cậu cũng phải nói Phong Hàn càng quan tâm đến mình càng tốt, nếu không cậu sẽ lành ít dữ nhiều.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc vừa dứt lời vừa cẩn thận lui về sau quay lại nhìn, sau đó ngốc lăng.

Súng trong tay mặt thẹo trượt khỏi lưng cậu, Phong Hàn đứng sau lưng mặt thẹo, đồng thời trong tay nắm cổ mặt thẹo.

Mặt thẹo đầu cúi thấp, xem bộ dáng thì đã ngất đi rồi. Mà Phong Hàn đang yên lặng theo dõi cậu. Dưới cánh tay cậu, lộ ra cái đầu vui sướng của Tiểu Mập.

-END 109-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 110

Trần Ngọc trợn mắt há hốc mồm nhìn Phong Hàn, ở trong sơn động giá rét lần thứ hai cảm nhận được triệu chứng phát sốt nghiêm trọng, hận không thể lập tức biến mất trong không khí.

Phong Hàn sao lại ở đây? Lúc cậu hùng hùng hổ hổ nói dối lợi dụng hắn, thì xuất hiện! Được rồi – cho dù Phong Hàn là tới cứu cậu, nhưng cũng không nên xuất hiện vào lúc cậu mất mặt như thế này a a!

Phong Hàn và Trần Ngọc nhìn nhau một lúc lâu, Phong Hàn hiếm thấy mà mở miệng trước: “Nếu —”

Trần Ngọc áp chế ham muốn đập đầu vào tường, cắt ngang Phong Hàn, nhanh chóng nói: “Ngươi, người cùng Tiểu Mập tới thực đúng lúc, mấy thứ gì đó bên kia, liền dễ dàng giải quyết như vậy?” Trần Ngọc đứng đắn làm như quan tâm chuyển chủ đề về phía bóng tối.

Phong Hàn liếc mắt nhìn Trần Ngọc nghiêm túc, nhưng vẫn trả lời: “Là bánh tông, so với trước đó cho ta hứng thú động thủ hơn, bất quá, mấy phút sau, ta phát hiện ngươi biến mất.” Phong Hàn cau mày rõ ràng không tình nguyện nhìn thoáng qua Tiểu Mập đang kẹp trên tay, “Trên đường tìm ngươi ta giúp ngươi nhặt báo con, nghe thấy ngươi nói mấy lời đó, ta muốn —”

Trần Ngọc bị sặc đến ho khan một tiếng, phát hiện bây giờ tránh không thoát, chỉ có thể làm bộ như bình tĩnh nói: “Cái đó, ngươi có thể làm như ta chưa nói gì.”

https://thuviensach.vn

Phong Hàn nhàn nhạt nhìn Trần Ngọc, cho đến khi Trần Ngọc không nhịn được chột dạ muốn nói lời xin lỗi, hắn lên tiếng: “Nếu người quan trọng nhất của ta là ngươi, ta quyết định sẽ mang ngươi quay lại tìm người ngươi muốn tìm. Dù sao khi không có ta, ngươi cũng chỉ uổng mạng vô ích.”

Trần Ngọc không dám tin nhìn Phong Hàn, qua một lúc lâu vẫn phản ứng không kịp với những gì mình nghe được, cậu cảm thấy trái tim mình tựa hồ có chút hưng phấn vô cùng, dùng sức đè ép trái tim, Trần Ngọc cẩn thận hỏi: “Cái kia, người quan trọng nhất của người là ta? Thật sự là ta?”

Phong Hàn ném mặt thẹo trong tay xuống đất, thuận miệng đáp: “Ừ.”

“Tại sao?” Ánh mắt của Trần Ngọc bỗng dưng bừng sáng, vui mừng hỏi.

Phong Hàn nghi hoặc xoay người, “Không phải ngươi nói như vậy sao.”

“…”

Trần Ngọc ủ rũ cúi đầu theo sát phía sau Phong Hàn, ngay cả tâm tình ân cần lấy lòng cũng không có, mặc dù không lấy được sự khen ngợi từ gia trưởng, nhưng thấy Trần Ngọc thoát khỏi nguy hiểm, phụ mẫu lại ở chung một chỗ khiến Tiểu Mập hài lòng theo sát bên chân Trần Ngọc, thỉnh thoảng dùng cái đuôi nhẹ nhàng vỗ vào chân Trần Ngọc, làm ra vẻ thân mật.

Về phần đám người Khương gia ban nãy bắt cóc Trần Ngọc, Phong Hàn chỉ lạnh lùng liếc một cái, không hề có thành ý so đo tính toán với bọn họ, dù sao bây giờ những thứ kia vây quanh bọn chúng cũng đã đủ rồi, khoan hồng độ lượng một chút cũng tốt.

https://thuviensach.vn

“Ngươi xác định là ở đây?” Phong Hàn dừng bước, phía trước lại là ngõ cụt.

Trần Ngọc lại lần nữa trên nham bích xác nhận, buồn rầu nói: “Căn cứ vào ký hiệu Văn Thanh lưu lại, nhất định là ở hướng này.”

Phong Hàn gật đầu một cái, sau đó chú ý tới vẻ mặt của Trần Ngọc, kinh ngạc hỏi: “Ngươi không vui?”

“…Không có.”

Trần Ngọc mắt trợn trắng, nếu như không tính vụ bẽ mặt vì tự mình đa tình, thì hôm nay mọi biểu hiện của cậu đều rất tốt.

“Ta cảm thấy ngươi có.”

Trần Ngọc vô lực dựa vào tường, quyết định không cùng Phong Hàn tiếp tục thảo luận vấn đề này nữa.

Hai người dựa theo ký hiệu Mã Văn Thanh lưu lại đi vào trong ngõ cụt, Phong Hàn như nhận thấy điều gì, để Trần Ngọc tiếp tục, còn mình thì từ bên cạnh Trần Ngọc chuyển sang sau lưng, nhìn chằm chằm mộ đạo trống rỗng, trong mộ đạo mặc dù không xuất hiện bóng tối đặc quánh như lần trước, nhưng cảm giác góc khuất xa xa dường như có thứ gì đó đang tồn tại, dòm ngó.

Trần Ngọc cầm nến tiếp tục tìm kiếm ký hiệu trên nham bích, khi tầm mắt của cậu rơi vào xó xỉnh tận cùng bên trong, chợt trợn trừng.

Chỗ ngoặt tại nham bích, nơi cao ngang eo lộ ra nửa ký hiệu, căn cứ quan sát dọc theo đường đi, Mã Văn Thanh để lại ký hiệu chỉ đường cho Trần Ngọc, tương đối cẩn thận, chưa khi nào xuất hiện ký hiệu không hoàn chỉnh. Hơn nữa, đến đây, phía trước không còn ký hiệu nữa, ở bên cạnh cũng không có ký hiệu cho thấy bọn họ đã quay trở lại. Nói cách khác, Mã

https://thuviensach.vn

Văn Thanh để lại một ký hiệu đầy đủ, chỉ có điều nửa còn lại của nó bị nham bích trước mặt ngăn chặn.

Trần Ngọc vuốt ve nham thạch lấp kín lối đi lại như hòa làm một với nham bích hai bên, chẳng lẽ tảng đá này vốn không nên tồn tại ở đây? Giống như lúc cậu bị bắt cóc sau lưng đột nhiên xuất hiện cánh cửa vậy.

Trần Ngọc giật mình, lấy tay sờ soạng tảng đá một hồi, rất nhanh đã tìm thấy cơ quan, sau khi cậu thối lui, tảng đá không tiếng động dịch chuyển, cho đến lúc hoàn toàn ngang bằng với nham thạch mặt trên, mộ đạo tiếp tục kéo dài dọc về phía trước, tựa như chưa từng xuất hiện ngõ cụt.

Trần Ngọc kéo kéo tay áo của Phong Hàn, chờ Phong Hàn quay đầu lại, âu sầu nói: “Xem ra cơ quan trong sơn động này không ít, hơn nữa có người âm thầm giở trò, cứ như vậy, chúng ta rất dễ bị lạc đường.”

Phong Hàn nhìn Trần Ngọc, suy tính một hồi, nghiêm túc nói: “Ngươi không cần lo lắng, ta sẽ dẫn ngươi ra ngoài. Bất quá, nếu như muốn đem theo bằng hữu của ngươi, chỉ có thể mang một người mà thôi.”

Trần Ngọc cảm động nhìn Phong Hàn, cấy nến mỡ bò trong tay bùng cháy, ánh nến hơi yếu chỉ có thể chiếu sáng khu vực không lớn bên cạnh hai người, nhưng Trần Ngọc cảm thấy mạc danh kỳ diệu ấm áp cùng sáng ngời, trong lòng cực kỳ ấm áp, thậm chí buồn bực ban nãy cũng đã biến mất. Đây là người cậu thích, cho dù hắn kiêu căng bá đạo độc tài, cho dù hắn mất trí nhớ, nhưng toàn bộ điều đó đều thu hút cậu.

Trần Ngọc lại lần nữa phát hiện tình cảm của mình với Phong Hàn so với trong tưởng tượng còn sâu sắc hơn, với lại còn vui vẻ chịu đựng, cậu thở dài nói: “Ừ, chúng ta nhất định sẽ thoát ra ngoài.”

Một lần nữa lên đường, hai người mới nhận ra, con đường này cơ man nào là cạm bẫy. Hắc thủ bộ của Trần Ngọc được tận dụng triệt để, hơn nữa, cậu cảm thấy nơi này có gì đó không đúng lắm.

https://thuviensach.vn

Nhưng khiến người ta cao hứng chính là, bọn họ rốt cuộc đã tìm được đám người Mã Văn Thanh.

Khi mở cánh cửa cuối cùng, Tiểu Mập hưng phấn nhào tới bên cạnh cửa đá, dùng móng vuốt cào cào hai nhát, sau đó ngẩng đầu nhìn Trần Ngọc nhỏ giọng kêu lên.

Quả nhiên, sau khi cửa mở ra, hai người cùng một con báo liền bắt gặp một nhóm người đang bày trận địa sẵn sàng nghênh đón quân địch.

Thấy rõ người mới xuất hiện, Mã Văn Thanh vui mứng nhào tới, kêu lên: “Ta kháo, tiểu tử ngươi rốt cuộc đã tới!” Đồng thời liếc mắt nhìn Phong Hàn, nhỏ giọng nói: “Ta bảo, ngươi tại sao lại lừa được Phong ca đến được đây? Hay hắn đã nhớ lại?”

Trần Ngọc mặt đầy hắc tuyến nhìn Mã Văn Thanh, lẩm bẩm: “Hắn mà nhớ lại thật đã tốt, khoan, ta nào dám lừa gạt hắn? Chúng ta lại nhận thức, cho nên cùng nhau tới đây. Các ngươi sao rồi? Giải quyết đám bánh tông kia chưa?”

Nói tới đây, Trần Ngọc hơi đánh giá, phát hiện người đã ít đi, mọi người vốn gặp lại hắn lộ ra nụ cười cũng trầm mặc.

Mã Văn Thanh thở dài, nói: “Ừ, mất vài người, chúng ta không có cách nào, cuối cùng dùng thuốc nổ nổ tan xác thứ biến thái đó. Thế nhưng, chúng ta tổn thất thảm trọng, người Mã gia và Kim gia cơ hồ tổn thất một phần ba.”

“Hơn nữa, còn có một việc, liên quan đến sinh tử của chúng ta, ngươi cũng nên biết.” Mã Văn Thanh nói xong, từ trong ngực lấy ra một trang giấy, đưa cho Trần Ngọc.

Trần Ngọc vừa nhìn đã biết là tờ giấy viết tên của bọn họ, nghi hoặc nhìn Mã Văn Thanh, mở tờ giấy ra. Lại phát hiện những cái tên ở mặt trước

https://thuviensach.vn

đã ít đi, phía sau có thêm sáu, bảy tên.

Trần Ngọc gắt gao nắm chặt tờ giấy trong tay, không xác định hỏi: “Ngươi lại nhặt được trang giấy khác?”

Mã Văn Thanh lắc đầu, sắc mặt cực kỳ khó coi: “Vẫn là tờ giấy khi đó, người chết tên liền chuyển ra đằng sau. Ta kháo, theo như cái này thì, lời nguyền của tờ giấy này có thể là thật.”

-END 110-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 111

Trần Ngọc lúc này mới nhận ra, người xung quanh đều nhìn về phía tờ giấy với ánh mắt sợ hãi, giống như nó đã quyết định sống chết của bọn họ. Trên thực tế, Trần Ngọc và Mã Văn Thanh cũng nhủ thầm trong lòng, nếu như lời nguyền viết trên giấy chỉ là truyền thuyết, thì tại sao tên lại chuyển đến mặt sau?

Dưới lòng đất quỷ dị không thấy ánh mặt trời một thời gian dài như vậy, ai cũng hy vọng lấy được minh khí rồi nhanh ra ngoài, thế nhưng, bây giờ mọi người phát hiện mọi việc tựa hồ không hề đơn giản, sợ hãi quá độ cùng lo âu khiến người ta cảm thấy khó thở, nhưng ngoại trừ phiền não ra, thì không biết phải làm gì. Ngay cả hai vị lão đại, cũng trầm mặc hơn bình thường rất nhiều.

Ổn định tầm thần, Trần Ngọc thấp giọng hỏi Mã Văn Thanh: “Mã thúc và Kim gia có tính toán gì không?”

Mã Văn Thanh vừa nghe, giương mắt quan sát Trần Ngọc, chân mày giãn ra, dùng sức vỗ vào bả vai Trần Ngọc, nói: “Mới nãy ta quýnh lên, quên mất ngươi, tiểu tử ngươi đến thật đúng lúc. Ý của cha ta và Kim lão đại đều là tranh thủ thời gian thoát ra ngoài, cứ dựa theo con đường mình đã tới. Cho dù lời nguyền là thật, chỉ cần rời khỏi sơn động này, chúng ta sẽ an toàn.”

Mã Văn Thanh vừa chỉ chỉ phía sau vừa nói: “Nhưng đường ra lại bị những thứ xuất hiện từ hư không kia ngăn chặn, chỉ có thể đi sâu vào trong, theo ta thấy, cứ tiếp tục như vậy sớm muộn gì chúng ta cũng tự đưa mình

https://thuviensach.vn

vào bụng sơn động. Bất quá, ngươi đã ở đây rồi, thì vấn đề này đã được giải quyết."

Trần Ngọc nhìn Mã Văn Thanh đang cười hắc hắc, gật đầu một cái, nếu như chỉ là vấn đề về cửa, cũng không làm khó được cậu.

"Được rồi, mọi người chỉnh đốn một chút, nhanh chóng lên đường." Mã Văn Thanh xin chỉ thị của Mã Liệt và Kim lão đại, gọi mọi người.

Trong khi chờ đợi, Trần Ngọc nương theo ánh nến quan sát chung quanh, chợt nhận ra mộ đạo nơi này tựa hồ có phần khác biệt so với lúc mới tiến vào. Hai bên mộ đạo rộng rãi hơn trước, màu sắc trên nham thạch đậm dần, mộ đạo rõ ràng dốc xuống dưới.

Hơn nữa, vốn ánh nến có thể chiếu rọi ngoài sáu bảy thước, hiện tại nơi cách đó bốn, năm thước lại có chút mơ hồ. Trần Ngọc nhíu nhíu mày, tiến về phía trước, quả nhiên phát hiện trong không khí tựa hồ có một làn sương thật mỏng, sương mù này là sao?

Còn đang nghi hoặc, Trần Ngọc cảm thấy bên chân khẽ động, cúi đầu vừa nhìn, Trần Ngọc phát hiện Tiểu Mập đang dùng cái đầu to của mình đụng vào chân cậu, thấy cậu chú ý tới nó, bèn dựng đứng thân thể, đứng bằng hai chân sau, hai chân trước giang ra, bày tư thế chờ ôm, đồng thời dùng ánh mắt trong suốt ngóng trông nhìn Trần Ngọc.

Trần Ngọc làm bộ như không để tâm đến ánh mắt lấp lánh đó, vòng qua Tiểu Mập đi sâu vào trong, trước kia còn dễ, giờ con báo này cả người mập ú toàn thịt, ôm tương đối nặng, hơn nữa hiện tại một tay cậu còn phải cầm nến.

Vậy mà Tiểu Mập vẫn kiên nhẫn, tiếp tục học người dùng hai chân sau đi bộ, lại ngăn phía trước Trần Ngọc. Trần Ngọc đầu đầy hắc tuyến nhìn Tiểu Mập, thế này sao mà giống mang trẻ con ra ngoài dạo phố, sau đó đứa

https://thuviensach.vn

trẻ không muốn đi bộ nữa, chỉ cần quấn lấy người lớn đòi ôm a, tên tiểu tử này chẳng nhẽ lần trước đi dạo ở công viên lây thói xấu rồi?

Cậu thậm chí còn phát hiện Tiểu Mập khi tạo ra cái dáng đó, lén liếc nhìn sắc mặt Phong Hàn, nhưng vẫn dùng hai chân đi sang bên cạnh.

Cố nhịn cười, Trần Ngọc bế Tiểu Mập lên, kể từ lúc tiểu tử này càng ngày càng nặng, luôn đi bộ theo mình, hôm nay không biết tại sao lại nhõng nhẹo như vậy.

Khoảnh khắc Trần Ngọc ôm Tiểu Mập, cái đầu to đùng của nó, lập tức chui vào trong ngực Trần Ngọc. Ngón tay Trần Ngọc chạm vào bộ lông ẩm ướt và lạnh lẽo của nó, mới nhận thấy nhiệt độ trong mộ đạo cực kỳ thấp. Vì bọn họ mặc quần áo chống lạnh nên không cảm thấy gì, Tiểu Mập đại khái không chịu được nữa.

Trần Ngọc đang định tiến thêm về phía trước hai bước thì Phong Hàn níu cậu lại, nhìn thoáng qua chỗ sâu trong sơn động, nói: “Đừng qua đó, bên trong có rất nhiều thứ, nhưng đều chết hết rồi.” Đồng thời trợn mắt nhìn Tiểu Mập trong ngực Trần Ngọc một cái, bất mãn nhướng mày.

Tiểu Mập như nhận thấy được, run rẩy, không dám ngẩng đầu, coi như không phát hiện ra tầm mắt của Phong Hàn. Nhưng vẫn cố lùi sâu vào trong ngực Trần Ngọc, hận không thể chỉ còn lộ cái chân ra bên ngoài.

Trần Ngọc lập tức dừng bước, ở trong sơn động này, mấy thứ đã chết so với người sống còn lợi hại hơn. Với lại càng vào sâu sương mù càng dày, ngay cả đèn pin mắt sói cũng không mấy tác dụng. Trần Ngọc cau mày tính toán tại chỗ, lại không chú ý đến sau khi Phong Hàn cầm tay cậu hình như chưa có ý định buông ra.

Lúc này, những người khác đã thu dọn xong đồ đạc. Mã Văn Thanh tới đây tìm người, thấy hai người bọn họ như vậy, vỗ vai Trần Ngọc một phát, sáp lại bên tai Trần Ngọc, nháy mắt nhỏ giọng nói: “Ta phát hiện cho

https://thuviensach.vn

dù Phong ca bị mất trí nhớ, đối với tiểu tử ngươi không khác trước là bao a."

Trần Ngọc liếc mắt xem hai người giống như thân mật cầm tay nhau, trong lòng lại nhớ đến tình cảnh lúng túng cùng mất mặt hai ngày nay, khóe miệng co giật, mất tự nhiên cười khan mấy tiếng: "Tính tình của Phong Hàn vẫn giống như trước đây, có thể khác cái gì a." Đồng thời nháy mắt với Mã Văn Thanh, ý bảo hắn nhanh chuyển đề tài.

"Ý của ngươi là các ngươi hiện tại chỉ bởi vì Phong ca đối với ngươi tình cũ khó quên, mà ngươi đối với Phong ca không hề có tình cảm?" Mã Văn Thanh tiếp tục làm ngơ mà hỏi.

Mã Văn Thanh vừa nói xong, Trần Ngọc đã cảm thấy tay bị nắm chặt, cho dù không dám xoay người lại cũng có thể cảm giác được khí lạnh bên kia bốc lên khiến người ta rợn tóc gáy, thân thể Trần Ngọc cứng đờ, khó khăn cố gắng bổ sung: "Đương nhiên không phải, hắn đối với ta mà nói, so với ta nghĩ còn quan trọng hơn, khụ, rất nhiều. Là người ta quan tâm nhất, thậm chí còn để ý hơn cả bản thân ta." Không chỉ như vậy, Trần Ngọc còn gắng hết sức bày ra bộ dáng thâm tình chân thành.

Mã Văn Thanh trợn mắt há mồm mà nhìn Trần Ngọc, trong lòng thầm nhủ tiểu tử này hôm nay không phải bị ma nhập rồi đấy chứ, mấy lời buồn nôn như vậy mà nói không chớp mắt một cái.

Thật ra thì Trần Ngọc cũng không trấn định đến vậy, mặc dù phần lớn những lời này đều tương đối chân thật, nhưng khi nói ra rồi lại là việc khác.

Cảm giác được lực đã trên tay đã giảm bớt, Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm, cậu không muốn trêu chọc một Phong Hàn căn bản còn chưa khôi phục trí nhớ. Lời thú nhận hôm nay cộng với những chuyện lúng túng hai ngày trước, Trần Ngọc quyết định chôn sâu chúng nó trong sơn động này, khi trở lại mặt đất sẽ quên hết đi.

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh nhịn cười, thấy Trần Ngọc quẫn bách bỏ xừ ra nhưng vẫn ra vẻ ta đây trấn định, kéo Trần Ngọc ra ngoài, “Trước tranh thủ thời gian thoát ra, chúng ta chỉ còn lại một ngày. Cho dù không có lời nguyền, cây nến và thức ăn cũng không đủ.”

Dựa theo ký hiệu Mã Văn Thanh lưu lại, mọi người vội vội vàng vàng quay trở lại. Hơn nữa còn tận lực đẩy nhanh tốc độ, giảm bớt thời gian nghỉ ngơi. Kỳ quái chính là, không bao lâu sau, mọi người lại bị cửa đá ngăn cản đường đi. Rõ ràng khi Trần Ngọc tìm kiếm bọn họ, toàn bộ cửa đã được mở ra. Trần Ngọc kinh ngạc, chẳng lẽ vẫn có người đang âm thầm giở trò? Ra tay vẫn rất dứt khoát.

Cho đến một canh giờ sau, Mã Văn Thanh chợt đứng lại, nói: “Không đúng!”

Mã Văn Tú thở hổn hển, vội vàng hỏi: “Ca, sao thế?”

Mã Văn Thanh nhìn ký hiệu trên thạch bích, chân mày cau lại, do dự trong chốc lát, nói: “Ta cảm thấy con đường này có vấn đề, các ngươi chẳng lẽ không thấy nơi này có chút quen mắt?”

“Không nhìn ra, chỗ này khắp nơi đều không khác nhau là mấy.” Mập mạp lắc đầu nói.

Mã Văn Thanh vừa nhìn về phía Trần Ngọc, Trần Ngọc cầm nến đứng bên cạnh cửa, sắc mặt khó coi nhìn ký hiệu rất dễ bị mọi người bỏ qua trên thạch bích, đó là một con số 11 viết thường.

Cậu chỉ vào con số đó rồi nói với mấy người đứng gần: “Khi ta cùng Phong Hàn đi tìm các ngươi, mỗi lần qua một cửa đá, ta sẽ khắc bên cạnh cửa đá đó một con số. Vừa có thể làm dấu hiệu, vừa tính toán được chiều sâu. Thế nhưng, số 11 này, ta tuyệt đối đã thấy qua hai lần rồi.”

https://thuviensach.vn

“Ý của cháu là chúng ta lạc đường? Điều này sao có thể? Chúng ta rõ ràng vẫn luôn đi thẳng về phía trước, căn bản không quay lại con đường cũ, thậm chí cả rẽ ngoặt cũng chưa từng.” Mã Liệt nhíu mày nói.

Trần Ngọc thở dài, đem tầm mắt quắng về hướng ngược lại, nói: “Bất quá nói như thế nào, trước cứ ghi lại ký hiệu chúng ta bắt gặp trong mộ đạo, xem thử có lặp lại hay không.”

Tất cả mọi người đồng ý, cho nên sau khi Trần Ngọc mở ra cánh cửa tiếp theo, mọi người lập tức ở bên cạnh cánh cửa tìm kiếm con số Trần Ngọc lưu lại.

Thế nhưng, lần này tất cả mọi người đều ngây dại, trên nham bích ở đây rõ ràng có khắc một chữ số 3.

Hai con số này căn bản không thể liền kề nhau, tại sao lại như vậy?

Sắc mặt ai nấy đều khó coi, vì nghiệm chứng, lại vội vã tiến về phía trước, phía sau cánh cửa tiếp đó xuất hiện con số 9, cơ hồ mỗi đoạn mộ đạo đều không phải liên tiếp.

Mà một canh giờ sau, khi mọi người lần nữa trông thấy con số 11, trên mặt ngoại trừ âm trầm, còn mang theo sợ hãi. Mà sau số 11, thậm chí không còn là số 3 nữa mà lại là số 5.

Mộ đạo nhìn như đơn giản này tựa hồ căn bản không thể thoát ra.

-END 111-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 112

Kim lão đại mặt đen lại ý bảo mọi người đừng đi nữa, trầm giọng nói: "Không được, chúng ta trước hết nghĩ cách thoát khỏi cục diện này cái đã. Cứ đi như vậy, sẽ vẫn vòng vèo tại chỗ mà thôi. Nhưng mọi người cũng biết, thức ăn nước uống, quan trọng nhất là nến của chúng ta hiện tại không còn nhiều, lúc này không thể lãng phí."

Mã Liệt cũng ở một bên gật đầu, mọi người đã đi mấy canh giờ lập tức chuẩn bị tìm nơi nghỉ ngơi, mặc dù trong lòng ai nấy đều không khống chế được sợ hãi lo lắng, nhưng mang vác nặng đi lại một thời gian dài như vậy cũng khiến bọn họ vô cùng mệt mỏi.

Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy balô trên lưng nặng gần chết, nghe thấy mấy lời của hai vị đương gia, lập tức định kéo Mã Văn Thanh sau lưng đi về phía góc tường. Thế nhưng, một giây kế tiếp cậu liền bị Phong Hàn bên cạnh lôi trở về, lực mạnh đến mức chân của cậu không thể bước đi. Trần Ngọc ngẩn ra, quay đầu nhìn về phía Phong Hàn, hỏi: "Sao vậy?"

"Chúng ta không thể lưu lại đây, nếu như muốn dừng lại nghỉ ngơi, phải đến đoạn mộ đạo mà ngươi khắc số 3 kia." Phong Hàn vừa quan sát nơi xa vừa lên tiếng.

Trần Ngọc còn chưa kịp mở miệng, Mã Liệt đứng ở một bên đã hết sức khách khí hỏi: "Phong tiểu ca tại sao lại nói như vậy?"

Phong Hàn thản nhiên nhìn Mã Liệt, đáp: "Bởi vì đoạn mộ đạo có số 3 ngắn nhất."

https://thuviensach.vn

Phong Hàn vừa nói như thế, Trần Ngọc lập tức nhớ ra, có một đoạn mộ đạo rất ngắn, cơ hồ mới vừa mở ra cánh cửa ở đầu này, chỉ đi chừng mười mét, liền thấy ngay một cánh cửa ở đầu bên kia.

Mã Văn Tú nhíu mày, lấy tay vuốt cổ chân bủn rủn, nói: “Tại sao chúng ta phải đi tìm đoạn mộ đạo kia? Bây giờ tất cả mọi người mệt chết đi được, rất cần được nghỉ ngơi. Hơn nữa mộ đạo nơi này tựa hồ xuất hiện tùy ý, không theo bất cứ một quy luật nào, có trời mới biết chúng ta phải đi bao lâu nữa mới tìm được mộ đạo có số 3 kia.”

Để sớm được ra ngoài, cả đoạn đường Mã Văn Tú không hề vì chính mình là con gái mà cản trở, cắn răng đi theo tốc độ của đội ngũ, kiên trì đến tận giờ, hiện tại không muốn nhúc nhích. Hơn nữa, cô không hiểu, tại sao phụ thân luôn luôn uy nghiêm lại đối với thanh niên lạnh như băng kia khách khí như vậy? Tại sao Trần Ngọc thân cận với ca ca mình nhất bỗng chốc có thêm một bằng hữu?

Trần Ngọc cũng hiểu được ý của Phong Hàn, lập tức chán nản một lần nữa xách balô lên, quay đầu nhìn về phía Mã Liệt, nói: “Mã thúc, Văn Tú, Phong Hàn nói đúng, thời gian của chúng ta không còn nhiều, mà sơn động hình như cũng đã hết kiên nhẫn. Nếu như chúng ta muốn dừng lại, quả thật phải tìm nơi an toàn nhất, đoạn mộ đạo ngắn nhất dễ dàng phòng thủ hơn.”

Mã Liệt vỗ vỗ đầu Mã Văn Tú, nở nụ cười với Phong Hàn, nói: “Phong tiểu ca nói rất có lý, ta sẽ thông báo cho Kim lão đại.”

Bất kể người khác nghĩ như thế nào, hai vị lão đại con mắt tương đối tinh tế, đối với đề nghị của Phong Hàn lập tức tiếp thu.

Phong Hàn tựa vào nham bích, vẫn như cũ tao nhã nắm lấy tay Trần Ngọc, thấy Trần Ngọc trầm mặc hắn xuống liền hỏi: “Đang suy nghĩ gì?”

“Nếu chúng ta không ra được…” Trần Ngọc buồn rầu, cho dù vốn có lòng tin, hiện tại xuất hiện mộ đạo khiến người tuyệt vọng này cũng đủ đả

https://thuviensach.vn

kích cậu.

Phong Hàn tiến lại gần, đôi mắt ngược sáng, chỉ có thể trông thấy trong bóng tối chợt lóe lên ánh kim sắc, giống như dã thú xoi mói tất cả vạn vật, cao ngạo mà không được phép nghi ngờ lên tiếng: “Ngươi căn bản không cần lo lăng, chỉ cần ta còn sống, ngươi cũng sẽ không gặp nguy hiểm.”

Trần Ngọc ngây ngốc nhìn Phong Hàn, lời này cớ gì lại quen thuộc như vậy, giọng điệu giống ý hệt Phong Hàn trước khi mất trí nhớ, ngay cả nội dung câu nói cũng không thay đổi.

Mất trí nhớ đối với người này mà nói thực ra không ảnh hưởng lớn lắm, Trần Ngọc do dự suy đoán.

Quét mắt nhìn chung quanh, tất cả mọi người đứng vây trước mặt Kim lão đại và Mã Liệt, nghe hai vị đương gia thu xếp bố trí, Trần Ngọc ngẩng đầu hôn nhanh lên khóe môi Phong Hàn một cái, sau đó giảo hoạt hoặc có thể giải thích vì quẫn bách mà lôi kéo Phong Hàn đi về phía mọi người, không để cho Phong Hàn có cơ hội phản ứng.

Vạn nhất, chỉ là vạn nhất, Phong Hàn nổi giận, cho dù là kinh ngạc cũng khiến cậu rất mất mặt.

Trần Ngọc cố gắng bỏ qua ánh mắt thâm trầm sắc bén sau lưng, ra vẻ trấn định nói với Mã Văn Thanh: “Có phải chuẩn bị xuất phát?”

Mã Văn Thanh “Ừ” một tiếng, ngửa đầu uống vài ngụm nước, rồi đưa bình nước cho Trần Ngọc, vẻ mặt buồn bực nói: “Chẳng lẽ chúng ta đụng phải quỷ đả tường?”

Trần Ngọc cười khổ, đây tuyệt đối không giống với quỷ đả tường đơn thuần. Hơn nữa, cậu giơ tay lên nhìn đồng hồ, cũng không thấy có dấu hiệu nhiễu loạn.

https://thuviensach.vn

Mọi người lại lần nữa lên đường, sau đó cẩn thận tìm kiếm con số Trần Ngọc lưu lại. Còn có người đặc biệt cầm một cuốn sổ nhỏ ghi chép lại những con số này, để xem có quy luật gì hay không.

Thế nhưng, lần này bọn họ tựa hồ có chút bất hạnh, đi đã lâu, đại khái gần hai tiếng, cũng không gặp lại mộ đạo có số 3. Mà số 11 đã xuất hiện bốn lần, nhưng con số khác cũng xuất hiện qua hai lần. Chỉ có số 3 là chưa thấy đâu, hơn nữa, người làm nhiệm vụ ghi chép lại bi kịch phát hiện, mộ đạo xuất hiện không theo một quy luật nào cả.

“Bà nội nó, các ngươi nói, sơn động chết tiệt này có phải biết chúng ta đang suy nghĩ gì hay không?” Mã Văn Thanh không nhịn được, tức giận mắng.

Đám người Mã Liệt và Kim lão đại không tự chủ liếc mắt nhìn Phong Hàn, giống như hắn có thể đưa ra đáp án.

Phong Hàn thản nhiên nhìn ra xa, không lên tiếng.

Mã Văn Tú thở hổn hển, nói: “Cứ đi như vậy không được, ta mệt mỏi quá rồi.”

Thật ra không riêng gì cô, tất cả mọi người sắc mặt tái xanh, vừa đói, vừa lạnh lại mệt mỏi.

Trần Ngọc lặng yên nhìn những người xung quanh, chợt nói: “Bỏ đi, chúng ta không cần tìm đoạn mộ đạo số 3 kia nữa, bất kể cánh cửa tiếp theo là con số gì, chúng ta đều dừng lại nghỉ ngơi.”

Không ai phản đối, thậm chí có không ít người còn thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi Trần Ngọc mở cửa, cơ hồ tất cả mọi người đều ngồi bệt ra đất, nếu không phải còn giải quyết vấn đề đói bụng, hận không thể lập tức mở

https://thuviensach.vn

túi ngủ ra chui vào. Sau cánh cửa giống như có người khống chế, vô thanh vô tức đóng lại, nhưng, căn bản không có ai ra đóng nó cả.

Trần Ngọc nhìn chằm chằm cánh cửa kia, đó là điều cậu mới để ý gần đây, sau khi mọi người bước qua nó, cửa sẽ đóng lại. Thật sự không có người không chế cơ quan trên cửa? Cậu nhíu nhíu mày, lại đi xem con số trên thạch bích, có tâm tư giống với cậu là Mã Văn Thanh. Hai người tiến tới góc tường, tìm kiếm con số trong lúc vô tình Trần Ngọc khắc lên nhưng bây giờ có tác dụng vô cùng lớn.

Dưới ánh sáng vàng nhạt, khi hai người thấy con số nho nhỏ kia, sắc mặt đều có chút cổ quái.

Trần Ngọc thậm chí còn cảm thấy sự lạnh lẽo thấu xương, con số này, chính là số 3 bọn họ tìm kiếm đã lâu.

Mã Văn Thanh nhưng cười lớn, vỗ tay nói: “Con mẹ nó đúng là đạp phá thiết hài vô mịch xử, không uổng công chúng ta mất nhiều thời gian như vậy. Tìm một hồi, hóa ra là ở nơi này.”

Trần Ngọc há miệng, không nói gì, ban nãy tìm mờ cả mắt cũng không thấy, khi đã gần như tuyệt vọng lại đột nhiên xuất hiện, chuyện này thế nào cũng thấy tà khí.

Mã Liệt và Kim lão đại cũng sửng sốt, trên mặt vừa buồn vừa vui, nhìn đồng hồ, trước an bài mọi người nghỉ ngơi chỉnh đốn, sau đó tụ tập những người có kinh nghiệm cùng nhau thương thảo nghĩ đối sách.

Ngồi bên cạnh bếp không khói, Tiểu Mập ấm áp hơn nhiều, rốt cuộc lấy lại được tinh thần, nằm bên chân Trần Ngọc ăn thịt hộp. Khi Trần Ngọc dùng tay vuốt ve bộ lông của nó thoải mái mà híp nửa mắt, nhưng đầu không hề ngẩng lên khỏi hộp đồ ăn. Chỉ lúc ngón tay Trần Ngọc rời đi, dùng cái đuôi phe phẩy động vào chân Trần Ngọc, ý bảo cậu tiếp tục vuốt lông.

https://thuviensach.vn

“Ban nãy ta dẫn người đi kiểm tra, hắn không phải do thị giác bị đánh lừa.” Mã Liệt mở miệng đầu tiên, vẻ mặt nghiêm túc.

Mập mạp ngồi kế bên Kim lão đại gật đầu, “Ừ, ta thấy cũng không giống, các ngươi có cảm giác, những mộ đạo sẽ di động này giống như một cơ quan?”

Cống Bố sửng sốt, lẩm bẩm nói: “Cơ quan, cơ quan lớn như vậy? Làm sao có thể?”

Mấy lời của mập mạp cũng cho mọi người một ít gợi ý, Mã Văn Thanh cùng Trần Ngọc liếc mắt nhìn nhau, Trần Ngọc nói: “Ta cảm thấy rất có khả năng là vậy, nếu như mỗi đoạn mộ đạo đều độc lập, hơn chục đoạn mộ đạo là có thể tạo thành một cơ quan khổng lồ, chỉ cần có người khống chế, thì sẽ xuất hiện tình huống như vậy. Giống như là – giống như là một ma phương.”

Mã Văn Thanh gật đầu, không biết từ nơi nào lấy ra một bình rượu uống một hớp, nói: “So với quỷ đả tường có sức thuyết phục hơn, mẹ kiếp, lại có chuyện điên rồ như vậy, tạo ra cơ quan quái đản này.”

Trần Ngọc quay đầu nhìn Phong Hàn, Phong Hàn ngẩng đầu nhìn cậu, nói: “Không khác mấy với suy nghĩ của ngươi, người bố trí cơ quan này không lúc nào là không giám thị chúng ta, hắn thậm chí còn biết chúng ta đã đến nơi nào, muốn đi đâu.”

“Làm sao có thể?!” Mập mạp thất thanh kêu lên, muốn phản bác, há miệng, lại nhận ra mọi việc đều cho thấy những gì Phong Hàn nói là thực.

Nếu như nói cơ quan này đang đùa giỡn khiêu chiến với cực hạn của bọn họ, như vậy những lời của Phong Hàn khiến mọi người không tự chủ toàn thân rét run.

https://thuviensach.vn

“Cho nên ngươi mới bảo chúng ta phải chọn đoạn mộ đạo ngắn nhất để nghỉ ngơi?” Trần Ngọc nhìn Phong Hàn, đem chai rượu lấy được từ tay Văn Thanh đưa cho hắn.

Phong Hàn nhận lấy chai rượu, uống hai ngụm, thản nhiên nhìn ra xa, hạ thấp giọng nói: “Bởi vì ta muốn tìm kẻ giám thị chúng ta, hoặc có lẽ là thứ gì đó.”

Trần Ngọc rùng mình, lập tức ngẩng đầu, vì cậu đã cung cấp thêm một phần nến, để giữ vững cảnh giác, hai bên cửa đá đều đốt một cây nến, cả mộ đạo cũng có thể thấy rõ ràng. Mọi người phần lớn đều vây quanh bếp không khói ăn cơm, mệt mỏi muốn chết, ăn xong đã nằm lăn ra đất.

Không có gì dị thường, bản thân mộ đạo dài chừng mười thước, bây giờ cũng ở trong phạm vi chiếu sáng, căn bản không thể che giấu người giám thị bọn họ.

Chẳng lẽ trên nham bích có không động? Trần Ngọc quay đầu nhìn chằm chằm ngọn lửa trên cây nến không một chút nghiêng ngả, có vẻ không giống.

Lúc này, Phong Hàn chợt lên tiếng: “Ngày mai bàn tiếp, các ngươi đều đi ngủ đi, hôm nay để ta một mình gác đêm.”

Lần này thời gian đi bộ khá dài, cơ hồ ai nấy đều mệt mỏi rã rời, người duy nhất không thấy mệt mỏi chính là Phong Hàn. Nhưng hắn không nói lời nào, không ai dám an bài hắn gác đêm, hiện tại Phong Hàn chủ động nói ra, đám người Mã Liệt và Kim lão đại ngoại trừ vui mừng, thì càng không phản đối. Cơ hồ tất cả mọi người đều hiểu, Phong Hàn so với hai ba hỏa kế thì khiến người ta an tâm hơn nhiều.

Trần Ngọc nằm xuống cạnh Phong Hàn, từ trong balô rơi ra Chân Ngôn Kính, nếu không phải lần trước từ chỗ Phong Hàn thấy được nó, cậu gần như đã quên mất cái gương này. Kể từ lúc rời khỏi sa mạc quỷ thành,

https://thuviensach.vn

hỏi thế nào cũng không thấy xuất hiện nửa chữ. Hôm nay Trần Ngọc lại gặp khốn cảnh tương tự khi đó, chợt liền nghĩ tới cái gương này.

Cậu cẩn thận quan sát Phong Hàn, phát hiện hắn đang chuyên chú nhìn một bên khác của mộ đạo, mới cúi đầu hỏi thầm trong lòng: chúng ta có cách nào ra ngoài hay không? Cửa ra ở đâu?

Sau khi hỏi xong, Trần Ngọc liều mạng nhìn chằm chằm mặt kính của Chân Ngôn Kính, cậu lo lắng lúc ở quỷ thành chỉ là ảo giác của cậu.

Mấy giây sau, chuyện khiến cậu vui mừng đã xảy ra, mặt kính nhoáng một cái, từ từ xuất hiện một hàng chữ.

Gương vẫn dùng được!

Thế nhưng, sau khi thấy rõ hàng chữ rồi, Trần Ngọc cơ hồ muốn hộc máu, phía trên viết: có, tìm đường sống trong cõi chết.

Chính là câu nói cuối cùng trên cuốn bút ký bìa đen….

Trần Ngọc cảm thấy mình đang tốn thời gian, suy tính có nên uy hiếp đập cái gương này đi hay không, tay của cậu chợt ẩm nóng, Tiểu Mập thừa dịp Phong Hàn không có ở đây chui vào túi ngủ đang liếm tay cậu, đôi mắt tròn vo lấp lánh nhìn cậu, tựa hồ biểu đạt sự an ủi của mình.

Trần Ngọc hít sâu, tiếp tục không ngừng cố gắng, yên lặng hỏi: bây giờ trong mộ đạo có người giám thị chúng ta không?

Gương nhoáng một cái, rất nhanh xuất hiện một chữ: có.

Trần Ngọc cả kinh, nhẹ nhàng kéo túi ngủ xuống, lộ ra ánh mắt híp lại quan sát bốn phía. Tiếng ngáy ngủ say của mọi người liên tiếp vang lên, ba cây nến đặt trong mộ đạo mới cháy được một phần năm.

https://thuviensach.vn

Hết thảy đều rất bình thường, cũng không có mấy ai còn tỉnh, trừ những người đang ngủ, xung quanh hoàn toàn không có ai cả.

Phong Hàn, Trần Ngọc chợt phát hiện Phong Hàn cũng cúi thấp đầu, hắt mệt? Có lẽ một người mạnh mẽ như hắn cũng sẽ mệt mỏi, Trần Ngọc nhìn thân ảnh cúi đầu của hắn một hồi, định ngồi dậy thay Phong Hàn gác đến nửa đêm. Lúc này, lửa trên cây nến ngay giữa phòng chợt nghiêng về một bên, tựa hồ có gió thổi qua.

Trần Ngọc giật mình, có gì đó không đúng! Trong mộ đạo sao lại có gió?

Tay cậu nhanh chóng rút súng ra, sau đó định đẩy Phong Hàn. Tay cậu chưa kịp vươn ra, cây nến trong mộ đạo phụt tắt, bóng tối lấp đầy mộ đạo, bao vây mọi người.

Sau đó một thanh âm quỷ dị vang lên trong mộ đạo.

-END 112-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 113

Thanh âm kia trong trẻo, mờ ảo, đột ngột vang lên trong bóng tối. Phút chốc, đầu óc Trần Ngọc trống rỗng, sau đó một cánh tay thon dài duỗi tới, dùng sức cầm lấy tay cậu, mang theo cảm giác mát lạnh.

Trần Ngọc chấn động lấy lại tinh thần, trở tay bắt được người bên cạnh, biết Phong Hàn vẫn tỉnh, nhịp tim dồn dập của cậu nhất thời hòa hoãn không ít. Giây kế tiếp, Trần Ngọc mới phát hiện không trung truyền đến câu hỏi quen thuộc khiến lòng người sợ hãi.

Thanh âm uyển chuyển du dương, như hát mà không phải hát, như nhạc mà không phải nhạc, rúng động không thành lời. Thế nhưng, ở trong mộ đạo tối đen lạnh lẽo phảng phát mùi vị mục nát này, thanh âm tuyệt vời đó càng làm cho người ta sởn tóc gáy.

Hơn nữa, động tĩnh lớn như vậy, những người khác không thể ngủ say đến thế, nhưng cả đoạn mộ đối tối đen, trừ thanh âm kia ra, không nghe thấy tiếng gì khác, an tĩnh đến đáng sợ.

Trần Ngọc cứng ngắc tựa vào Phong Hàn bên cạnh, phát hiện mình ngay cả một câu cũng nghe không hiểu, hơn nữa hoàn toàn khác với tiếng Tạng. Điều này quá quái dị, chẳng lẽ là ngôn ngữ của nước Tượng Hùng cổ? là Tạng vương đang giám thị bọn họ?

Thanh âm nọ cũng không cố định ở một chỗ, "hắn" còn đang di chuyển! Trong bóng tối vô tận, có thứ gì đó rục rịch chộn rộn.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc tựa lưng vào nham bích cứng rắn đằng sau, lưng ướt đẫm mồ hôi. Khi cậu càng ngày càng khẩn trương, Trần Ngọc phát hiện một bàn tay đang len lỏi vào trong quần áo của cậu. Trần Ngọc trừng lớn mắt, ngơ ngác chuyển về phía Phong Hàn, trong đầu thoáng qua một ý niệm: có lẽ cậu thật sự đang nằm mơ, nếu không cho dù là Phong Hàn, cũng sẽ không dưới tình huống như vậy còn có loại tâm tình này đi?

Trần Ngọc thậm chí cảm giác được báo con trong ngực vì tránh né cánh tay của Phong Hàn, thỉnh thoảng nhích tới nhích lui, nhưng chính là không chịu chui ra ngoài.

Đang lúc Trần Ngọc cắn răng nghiến lợi chuẩn bị phát hỏa, tay Phong Hàn đã dừng lại, sau đó cầm một vật ra ngoài.

Dựa theo hình dáng cùng vị trí đặt vật đó, Trần Ngọc biết Phong Hàn cầm chính là hoàng kim quyền trượng. Bởi vì sắc bén dễ dùng, Trần Ngọc vẫn mang theo bên người.

Khoé miệng Trần Ngọc giật giật, kiên quyết cho rằng dạo gần đây cậu quá mệt mỏi, xảy ra quá nhiều chuyện, nếu không cậu tuyệt đối sẽ không nghĩ sao mà tiếc nuối, a không, là quẫn bách mới đúng.

Dù sao Phong Hàn còn chưa khôi phục trí nhớ, căn bản không biết quan hệ của bọn họ trước đây ra sao, thậm chí, cậu hoài nghi Phong Hàn không hiểu những chuyện kia.

Trần Ngọc đang cố gắng giải thích trong lòng thì cảm giác được Phong Hàn cầm tay mình, một cây chủy thủ lạnh như băng bị nhét vào tay cậu. Xem ra Phong Hàn đem hoàng kim trượng chia ra làm hai cây chủy thủ, bản thân cầm một cái, cái khác đưa cho Trần Ngọc.

Sau đó Phong Hàn từ từ đứng lên, một cơn gió nhẹ lướt qua, đã biến mất trong bóng đêm.

https://thuviensach.vn

Ngay vào lúc đó, thanh âm kia đột nhiên biến mất.

“Người” núp trong bóng tối cực kỳ nhạy cảm, Trần Ngọc yên lặng nghĩ thầm, ít nhất chính ngay cả cậu cũng không phát hiện ra động tác của Phong Hàn. Trần Ngọc nhíu nhíu mày, cậu phải trợ giúp Phong Hàn, mà không nên chỉ hoàn toàn trông cậy vào người khác, nghiêng tai lắng nghe, Trần Ngọc lớn tiếng hỏi: “Ai ở đó?”

Ngay sau đó một thanh âm nhanh chóng hướng về phía cậu, đồng thời trong trẻo hỏi: “Ngươi muốn cái gì?”

Trần Ngọc khẩn trương, theo bản năng dùng sức nắm chặt chủy thủ trong tay, đúng lúc ấy thì ở phía sau, trong mộ đạo truyền đến một tiếng “Bịch”, tiếp đó chợt sáng như ban ngày.

Trần Ngọc bị kích thích nhắm nghiền hai mắt, sau khi mở ra phát hiện là Phong Hàn bật đèn pin mắt sói. Hơn nữa đại đa số người xung quanh đã ngồi dậy, có lẽ mọi người đã sớm tỉnh, chỉ là sợ ngây ngốc không dám động.

“Phong ca, ban nãy là thứ gì vậy?” Mã Văn Thanh vừa mặc quần áo vừa kinh nghi hỏi.

Trần Ngọc quét một vòng trong mộ đạo, trừ bọn họ ra, cũng không thấy gì cả, hai cánh cửa vẫn đóng kín.

Cuối cùng cậu nhìn về phía Phong Hàn, hỏi: “chạy mất?”

Phong Hàn như có điều suy nghĩ nhìn cách đó không xa, sau đó nhẹ nhàng nói: “Không, lần này ta bắt được nó.”

“Bắt được rồi?! Ở đâu?” Trần Ngọc khiếp sợ hỏi.

https://thuviensach.vn

Dưới ánh mắt sốt ruột không tự chủ được của mọi người, Phong Hàn nhấc chân đi về phía một góc mộ đạo, sau đó cúi người xuống, từ trên nham bích rút ra chủy thủ màu vàng kim.

Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh đã sớm xúm lại gần, kế tiếp từ từ trợn to mắt.

Trần Ngọc do dự một chút nói: “Chính là vật này?”

Chủy thủ trong tay Phong Hàn rõ ràng xuyên qua một con chim, con chim này to bằng một con bồ câu, toàn thân được bao phủ lông vũ màu vàng kim, so với Tiểu Mập còn bóng loáng hơn.

Hiện tại, một cánh của nó bị hoàng kim chủy thủ trên tay Phong Hàn xuyên qua, cánh còn lại đang cố gắng vùng vẫy, đôi mắt đen nho nhỏ hung dữ nhìn chằm chằm mọi người.

“Một con chim? Làm sao có thể?” Mã Văn Thanh kinh ngạc nhìn con chim màu vàng kim kia.

Con chim đang giãy dụa nghe thấy tiếng người, chợt quay đầu lại chuyên chú nhìn Mã Văn Thanh, hé miệng, “Ngươi muốn cái gì?” Thanh âm lanh lảnh, chính là câu nói được nghe nhiều lần trong bóng tối kia.

Mọi người ngây ngẩn, thứ tìm khắp mọi nơi không thấy khiến mọi người hoang mang kinh sợ lại là một con chim.

“Sơn động này đúng là thứ gì cũng có, hình dạng của nó cũng không giống vẹt và bát ca a…” Trần Ngọc lẩm bẩm nói.

Con chim còn muốn nói tiếp gì đó, bị Phong Hàn xách lên, đôi mắt đen láy nhất thời tức giận chằm chằm soi vào Phong Hàn. Mấy phút sau, con chim cúi đầu, toàn thân run rẩy, kiệt lực vùng vẫy muốn thoát khỏi người trước mặt.

https://thuviensach.vn

Tiểu Mập hai mắt phát sáng nhìn chăm chú con chim, thèm đến mức nước miếng chảy dài, thậm chí còn tiến về phía trước mấy bước, thân thể nửa ngồi làm tốt tư thế vồ mồi, chuẩn bị chờ đợi Phong Hàn ném xuống sẽ nhào tới. Nó chỉ là một con báo a, chẳng lẽ huấn luyện nó săn mồi không phải trách nhiệm của gia trưởng sao!

Nhưng khi thấy động tác Phong Hàn đối đãi với con chim, cùng với biểu hiện hết sức quen mắt giống y đúc nó của con chim, trên mặt Tiểu Mập nhất thời lộ ra thần sắc đồng tình, đồng thời cẩn thận quan sát Phong Hàn, lại từ từ lui về bên cạnh Trần Ngọc.

Phong Hàn nắm cổ con chim màu vàng kim, ngẩng đầu nhìn Trần Ngọc, nói: “Lồng.”

“Ngươi muốn mang nó theo?” Trần Ngọc vừa tìm trong balô của mình vật dụng có thể tạm thời làm ***g, vừa nghi hoặc hỏi.

“Ừ, trước cứ giữ lại. Có lẽ về sau sẽ hữu dụng, chỉ cần nó không thể giám thị chúng ta nữa là được.” Phong Hàn nhận lấy hộp nhựa từ tay Trần Ngọc, ở bên trên đục mấy lỗ thông khí, sau đó nhét con chim vào, giắt trên balô, con chim đáng thương ở trong không gian chật hẹp ngay cả xoay người cũng khó khăn. Chỉ có thể chán nản cúi thấp đầu, thành thật đợi.

“Thật tốt quá, chúng ta rốt cuộc có thể ra ngoài. Chưa kể sơn động này, đi hơn chục đoạn mộ đạo thay đổi hết lần này đến lần khác ta đã sắp thổ huyết.” Mập mạp thở phào nhẹ nhõm.

Gánh nặng trong lòng mọi người cũng giảm bớt hơn phân nửa, vì lý do an toàn, Mã Liệt lại cho mấy người cầm nến tìm kiếm một lúc trong mộ đạo, không có bất kỳ nơi nào khả nghi, mới chính thức yên tâm.

Cơ hồ mới vừa ngủ đã xảy ra chuyện, nên phần lớn mọi người đều lộ ra thần sắc mỏi mệt. Phong Hàn vẫn nói để hắn gác đêm, những người còn lại vì đã ổn định, rất nhanh ngủ say.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc một lần nữa chui vào túi ngủ, nhưng lại không ngủ được, cậu cảm thấy đã bỏ qua chuyện gì đó. Nghiêng đầu nhìn Phong Hàn ngồi bên cạnh cậu, Trần Ngọc thấp giọng hỏi: “Ngươi cố ý giả bộ ngủ?”

Phong Hàn quay đầu, trong cặp mắt lãnh khốc hờ hững khi nhìn đến Trần Ngọc dần dần hòa hoãn xuống, “Đương nhiên, con chim này một đường đi theo chúng ta, ở trong đoạn mộ đạo ngắn nhất này, vừa vặn bắt được nó.”

Nói tới đây, Phong Hàn giống như nhớ ra cái gì đó, nghiêng đầu quan sát Trần Ngọc, khóe miệng khẽ cong.

Trong khoảnh khắc Trần Ngọc ngây ngốc, Phong Hàn cúi đầu xuống.

Một lúc lâu sau, Phong Hàn mới ý do vị tẫn liếm liếm đôi môi, rời đi.

Trần Ngọc cố gắng hít một hơi, đỏ mặt nhìn về phía Phong Hàn, lắp ba lắp bắp nói: “Ngươi, ngươi nhớ lại rồi?! Ngươi biết mình đang làm cái gì không?”

Phong Hàn tựa hồ vẫn còn chưa đã, nghe thấy lời của Trần Ngọc, nhìn cậu một cái, như chuyện đương nhiên mà nói: “Nhớ lại cái gì? Về phần cái này, ưm, ngươi thích ta, là người quan trọng nhất của ta, ta đương nhiên có thể hôn ngươi. Ngươi cũng không thể chỉ nghĩ mình ngươi được hưởng thụ, mà cho ta cái gì cũng không làm đi.” Dứt lời, Phong Hàn nhíu mày, ánh mắt nhìn Trần Ngọc có ý chỉ trích.

Trần Ngọc suýt nữa phun ra một búng máu, đây chính là Phong Hàn, không thể giả được, hoàn toàn không có ai có thể giả mạo được hắn, cho dù hắn mất trí nhớ, vẫn có đầy đủ những tố chất khiến người ta chán ghét kia, bao gồm cả thứ tình cảm làm cho người khác phân không rõ ràng rồi lại vui vẻ chịu đựng, Trần Ngọc tuyệt vọng mà nghĩ.

https://thuviensach.vn

Huống hồ, rốt cuộc ai mới là người hưởng thụ a a a! Cậu nhẹ nhàng hôn hắn cùng vừa nãy giống nhau sao? Động tác và tư thế càng ngày càng thuần thục kia lại là sao a?

-END 113-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 114

Khi Trần Ngọc một lần nữa mở mắt ra, đã có không ít người đang bận rộn, vừa nghĩ đến việc có thể ra ngoài, nghỉ ngơi tốt rồi ai nấy đều phấn chấn không ít.

Phong Hàn đang ngồi bên cạnh Trần Ngọc nhắm mắt dưỡng thần, Trần Ngọc sau khi đứng lên, có người đưa cho cậu nửa hộp thức ăn còn nóng, hiện tại thức ăn rõ ràng đã ít đi, phân ra mỗi người còn chưa được một nửa.

Mã Văn Thanh ngồi xuống cạnh Trần Ngọc, len lén nhét cho cậu mấy đồ hộp cùng vài túi bánh quy, lại từ trong balô lôi ra nửa bình rượu trắng, uống hai hớp rồi đưa cho Trần Ngọc, bất mãn oán trách: “Thật con mẹ nó lạnh, cũng may chúng ta sắp ra ngoài rồi.”

Trần Ngọc nhấp một ngụm rượu, vị cay nồng thiêu đốt cổ họng, trên người nhất thời ấm áp hơn trước, nói: “Ừ, hy vọng chúng ta có thể nhanh ra ngoài, ta gần như quên mất ban ngày trông thế nào rồi.”

Tiểu Mập ăn xong thức ăn của mình, lại ngẩng đầu tìm kiếm xung quanh, lúc thấy mấy thứ trong tay Trần Ngọc, hai mắt phát sáng, thu lại móng vuốt sắc bén ở chân trước dùng đệm thịt mềm mại khoác lên tay Trần Ngọc, Tiểu Mập nhìn chằm chằm chai rượu trong tay Trần Ngọc, sau đó mong đợi ngước nhìn cậu.

Trần Ngọc lấy tay chỉ vào trán của Tiểu Mập, không để cho báo con tiếp tục đến gần chai rượu, nói: “Được rồi, ngươi chỉ là một con báo con,

https://thuviensach.vn

không thể uống rượu.” Hơn nữa, một con báo khi say rượu tuyệt đối sẽ gây họa cho cậu nhiều hơn, Trần Ngọc tin chắc như vậy.

Từ lần Phong Hàn uống cạn sạch rượu tích trữ trong tủ treo quần áo của Trần Ngọc, sau khi giằng co với hắn cả một buổi tối, Trần Ngọc rất ít khi để rượu trong nhà.

Tiểu Mập trợn tròn hai mắt, ủy khuất phát ra mấy âm tiết từ trong lỗ mũi, nhăn mặt nhăn mày, một lần nữa trở về cái ổ trong ngực Trần Ngọc, chỉ có điều ánh mắt vẫn thỉnh thoảng quét qua chai rượu vài lần.

Nghỉ ngơi qua loa một hồi, bởi vì thiếu hụt thức ăn nước uống nghiêm trọng mà ai nấy nội tâm lo lắng xách hành lý lên, nhích người đi ra ngoài.

Khi Trần Ngọc mở cơ quan có chút do dự, phía sau cánh cửa này là con số nào, bọn họ đến tột cùng còn lạc đường hay không? Hít sâu một hơi, bị Mã Văn Thanh thúc giục, Trần Ngọc giữ lại cơ quan, cửa không tiếng động dịch chuyển, trái tim ai nấy đều vọt tới cổ họng.

Sau cánh cửa vẫn tối đen như mực, Mã Văn Thanh và Trần Ngọc đi đằng trước giơ cây nến lên nhìn sang bên cạnh.

Thế nhưng, Trần Ngọc tìm cả nửa ngày, không có gì cả, không chỉ mấy con số của cậu, thậm chí ký hiệu Mã Văn Thanh lưu lại cũng biến mất, hai người kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau.

Mập mạp phía sau đã kích động, “Thật tốt quá, cuối cùng cũng thoát khỏi mộ đạo quỷ quái này, chúng ta ra ngoài rồi!”

Mọi người lúc này mới chính thức thở phào nhẹ nhõm, Phong Hàn đã bắt được con chim giám thị bọn họ, bọn họ dĩ nhiên sẽ không sao. Biết đâu, bọn họ lập tức có thể thoát khỏi sơn động này, sau đó mang đủ lương thực, xuống núi, mấy ngày sau bọn họ đã đến được khách sạn ở trấn nhỏ dưới chân núi rồi.

https://thuviensach.vn

Nước nóng, thức ăn nóng hổi, giường ngủ êm ái, đang chờ bọn họ! Bây giờ mọi người cảm thấy quán trọ nhỏ bé đơn sơ kia đã có thể xưng là thiên đường.

Người đẫn đường Cống Bố sau khi vào sơn động khuôn mặt luôn trắng bệch cũng lộ ra một tia chờ mong, bắt đầu thảo luận với Kim lão đại bên cạnh hắn tuyến đường xuống núi.

“Đi thôi, đại khái không sao.” Trần Ngọc quay đầu nói với Phong Hàn, mang theo sự nhẹ nhàng trước nay chưa từng có, cậu cuối cùng đã thực hiện được nguyện vọng khi mới tiến vào đây, cùng nhau sống sót ra ngoài.

Phong Hàn kỳ quái nhìn cậu một cái, nếu như không phải Trần Ngọc muốn mang theo nhiều người như vậy, đi ra ngoài vốn là một chuyện rất đơn giản. Phong Hàn kéo Trần Ngọc lại nhanh chóng tiến về phía trước, nói ngắn gọn: “Cách ta gần chút.”

Mà cùng lúc đó, khỉ ốm một mực đàng hoàng đi theo sau cùng tiến lên phía trước mấy bước, cách Trần Ngọc nửa bước chân. Phong Hàn quay đầu lại nhàn nhạt nhìn hắn một cái, không nói gì.

Hai người kia cũng không tỏ vẻ vui mừng, có phần bình tĩnh quá mức, Trần Ngọc nghĩ thầm.

“Được rồi, dù sao mang vác nặng nhiều đồ, ta rất khó đi nhanh được.” Trần Ngọc nói, báo con ở trong ngực, phần lớn trong balô đều là nến cùng thức ăn.

“Ngươi có thể đưa ta mang hộ.” Phong Hàn nói, đồng thời dùng ánh mắt hoài nghi cùng khinh thường quan sát balô của Trần Ngọc cùng báo con, như thế mà nặng à.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc không nhìn thấy tầm mắt của Phong Hàn, đem balô của mình đưa cho hắn, lúc định đưa cả báo con sang, phát hiện báo con dị thường nhu thuận an tĩnh, đồng thời dùng ánh mắt đen tròn không dám tin nhìn cậu. Trần Ngọc trầm mặc một hồi, nói: “Cái này không cần.”

Rất nhanh, mọi người nhận ra đây đúng là con đường chưa đi qua bao giờ, bởi vì đằng trước cư nhiên xuất hiện lối rẽ.

Mọi người không khỏi tăng nhanh cước bộ, sau khi chuyển qua khúc ngoặt, đều sững sờ tại chỗ.

Cách đó không xa lại là cửa ra!

Ánh sáng chói lòa, bầu trời, áng mây, vì hoàng hôn đang buông xuống nên tầng mây nhàn nhạt ửng hồng, mĩ lệ xinh đẹp. Trên mặt đất là những bụi cây thấp, gió nhẹ nhàng thổi qua, mọi người thậm chí còn cảm nhận được sự mát mẻ khoan khoái.

Không ít người đầu tiên bị ánh sáng kích thích nhắm chặt hai mắt, sau đó liền vui mừng reo hò.

Bọn họ cư nhiên đi ra ngoài, cư nhiên đơn giản như vậy mà ra được, Trần Ngọc cảm khái.

Đúng lúc ấy thì ở phía sau, Phong Hàn và khỉ ốm đồng thời bắt lấy cánh tay của cậu, Phong Hàn nói: “Đợi đã, đừng qua đó.”

Song Phong Hàn đã nhắc nhở quá muộn, hai hỏa kế kích động đã chạy tới, bước ra ngoài cửa động. Một người trong số đó thậm chí đã nghe thấy lời Phong Hàn, nhưng hắn thầm nghĩ, hắn nhất định phải ra ngoài, hắn đã chịu hết nổi sơn động biến thái kia. Nếu có thể đi ra ngoài, cho dù phải trả giá cao thế nào hắn đều nguyện ý.

https://thuviensach.vn

Tiếp đó, mọi người nghe thấy tiếng động rơi xuống nước, đang nghi hoặc bọn họ chợt nhận ra thế giới bên ngoài thu nhỏ lại, tất cả tia sáng đều tụ tập đến chỗ mặt trời, lộ ra màu đỏ quỷ dị, cuối cùng ngay cả mặt trời cũng biến mất.

Bởi vì ban nãy trông thấy cửa động, người cầm nến đã thổi tắt hết, lúc này trong mộ đạo lại biến thành một vùng tối đen, Phong Hàn bật đèn pin mắt soi lên đi về phía trước.

Mọi người lại trợn tròn mắt, phía trước căn bản không có cửa động gì cả, mà là mặt nước lăn tăn gợn sóng, là một thủy đàm. Khi nãy cảm nhận được gió mát lạnh chính là từ hơi nước âm hàn bốc lên từ đầm nước này, hai hỏa kế đang bơi trong nước.

“Vừa rồi là ảo giác?” Mã Văn Thanh lầm bẩm nói.

Mọi người như đưa đám còn chưa lấy lại tinh thần, liền nghe thấy hai người trong đầm nước phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, sau đó một loạt thanh âm dồn dập thật nhỏ nhưng khiến lòng người không thoải mái truyền đến.

Đèn pin mắt sói của Phong Hàn chiếu vào đầm nước, trong nước có những cái bóng màu đen nhanh chóng vây xung quanh hai người kia, một trong số đó đã bất động, người còn lại cũng không còn phát ra tiếng kêu nữa, những mặt vẫn hướng về phía bọn họ, từ từ giơ tay lên. Sau đó, bọn họ thấy cánh tay hóa thành xương trắng, trên kẽ tay còn giữ lại một con cá màu đen, khi cánh tay của hắn giơ lên lập tức lẻn vào trong nước.

Những người đứng phía trước thấy rõ mọi việc hít vào một hơi lãnh khí, trong đầm nước có cá ăn thịt người! Hỏa kế giơ tay lên ngoẹo đầu sang một bên, chầm chậm chìm vào trong nước. Vì muốn đi ra ngoài, hắn đã phải trả một cái giá quá lớn.

https://thuviensach.vn

Một bên đầm nước hoàn toàn yên tĩnh, qua một hồi lâu, trong đội ngũ mới vang lên tiếng nức nở run rẩy nho nhỏ của Mã Văn Tú.

Mã Liệt khàn khàn nói: “Trong sơn động quá nguy hiểm, về sau vô luận là ai, khi chưa xác định được an toàn nhất định không được khinh cử vọng động.”

Phong Hàn đi tới bên cạnh đầm nước, ngồi xổm xuống xem xét, quay đầu lại nói: “Nơi này không qua được, nước sâu không thấy đáy, hơn nữa còn có Thực Nhân Ngư.”

Qua một hồi lâu, mập mạp nói: “Thì ra toàn bộ chúng ta sẽ bị sơn động ăn theo cách này, sơn động chết tiệt cư nhiên tạo ra ảo giác gạt người…”

Phong Hàn ngẩng đầu liếc một cái, lắc đầu nói: “Không chỉ là ảo giác, ban nãy nơi đó đích xác có cái gì đó. Có thể là một loài động vật biết phát sáng, cũng có thể là một tảng đá. Bất quá, hiện tại không cảm giác được.” Dứt lời, Phong Hàn cúi đầu nhìn hoàng kim điểu, con chim vẫn thành thật ở trong cái ***g tạm thời, thấy Phong Hàn nghi hoặc nhìn nó, lập tức rụt cổ, cố gắng biểu đạt mình vô tội.

“Chúng ta – quay trở lại.” Kim lão đại sắc mặt khó coi nói, vô luận thế nào, con đường này không thể đi.

Mắt thấy người mình bị chết thê thảm như vậy, ai nấy tâm tình cực độ xuống thấp đi về.

Trần Ngọc vỗ vỗ bả vai Mã Văn Thanh, ban nãy có một hỏa kế là người Mã gia, Mã Văn Thanh cũng bị đả kích không nhỏ.

Quay lại được một đoạn, Trần Ngọc trong hoảng hốt mới phát hiện, những cánh cửa kia đã biến mất. Hơn nữa xuất hiện ngã ba, mới nãy còn không có.

https://thuviensach.vn

Bất quá, Trần Ngọc không kích động nữa, bởi vì bọn họ vẫn không thể ra ngoài, giống như đã hoàn toàn lạc đường. Điều khác biệt là bọn họ không phải quanh quẩn trong mười mấy đoạn mộ đạo như trước đó, mà là cả sơn động.

Với lại, lần mộ đạo này, còn cất giấu thứ nguy hiểm hơn thế.

Tại sao không thoát ra được, rõ ràng có thể thấy ký hiệu chỉ đường bọn họ lưu lại, chẳng lẽ vẫn còn có người đang giám thị bọn họ?

Trần Ngọc không nhịn được lại lấy Chân Ngôn Kính ra, thầm hỏi: có người đang giám thị chúng ta hay không?

Qua một hồi lâu, trên gương mới hiện lên một hàng chữ: có đang giám thị các ngươi.

Trần Ngọc cứng đờ, vẫn còn có người giám thị bọn họ – không, không nhất định là người, bởi vì giữa chữ thứ nhất và chữ thứ hai trống không, tựa hồ tấm gương rất khó định nghĩa thứ đó.

Trần Ngọc trầm mặc một lúc, lại hỏi: là chim?

Gương rất nhanh hồi đáp: không phải.

Vậy thì là cái gì? Trần Ngọc chỉ cảm thấy sợ hãi, cậu lập tức quyết định nói cho Phong Hàn. Khi chuẩn bị kéo Phong Hàn, Trần Ngọc phát hiện Phong Hàn như đang có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm sâu trong bóng tối bên cạnh.

Bóng tối, Trần Ngọc chợt nhớ tới sơn động đã nói, hắn là hắc ám.

Hắc ám, có phải đại biểu tất cả bóng tối trong sơn động đều là một phần của nó, hoặc cất giấu ánh mắt của nó?

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc lại nhớ tới tế đàn, bốn thạch đài bảo vệ tế đàn, phía trên theo thứ tự là rắn, hoàng kim điểu, cái cân, thứ cuối cùng đen trũi, Trần Ngọc cho là nó trống không, hiện tại xem ra, đó là bóng tối.

Hoàng kim điểu đã xuất hiện, cái cân đại khái là chỉ quy tắc yêu cầu công bằng của sơn động, bây giờ đến phiên bóng tối.

Lúc ấy sơn động đã nói, hắn không thiếu người giúp giám thị cả sơn động, có lẽ cậu đã hiểu sai ý của hắn. Giám thị bọn họ căn bản không phải người, bởi vì bóng tối ở đâu cũng có.

Như thế nào mới có thể thoát ra ngoài, mới có thể chịu sự giám thị này. Trần Ngọc dừng bước, người xung quanh cậu cũng nghi hoặc đứng lại nhìn.

Trần Ngọc suy nghĩ một chút, nói: “Đợi đã, mới nãy ta nghĩ đến, chúng ta không ra được, có thể là bởi vì vấn đề tia sáng mà xuất hiện hiện tượng đánh lừa thị giác. Tiếp tục đi như vậy chúng ta vẫn không thoát ra ngoài được, ta còn có một chút nến, lưu lại vài cây, sau đó đốt toàn bộ, chiếu sáng xung quanh chúng ta.”

Biết rằng gần đó có kẻ đang giám thị, Trần Ngọc cũng không nói rõ ý định của mình, dù sao chỉ cần đạt được mục đích, để cho xung quanh không có bóng tối nữa là được.

Trần Ngọc từ trong balô Phong Hàn cầm lấy ra phần lớn cây nến, Mã Liệt và Kim lão đại thấy vậy có chút ngẩn người, bọn họ căn bản không ngờ Trần Ngọc cư nhiên lại mang nhiều nến đi như vậy. Có đèn pin mắt sói rồi, ai còn mang nến đi làm gì?

Trần Ngọc gãi gãi đầu, chột dạ giải thích: “Khi đến tịnh thổ, ta đã trao đổi với bọn họ, đại khái không muốn ta mang đèn pin vào đó, bọn họ không ngờ ta sẽ có bật lửa.” Dù sao người ở tịnh thổ không thể đi ra giải

https://thuviensach.vn

thích, Trần Ngọc dứt khoát đem vấn đề này đẩy cho bọn họ. Về phần cuốn bút ký, đương nhiên không thể nói ra.

Mã Văn Thanh trợn to mắt nhìn cậu, nửa ngày mới lên tiếng: “Tiểu tử ngươi thật đúng là phúc tinh, thế này có được tính là kẻ ngốc có phúc có kẻ ngốc không.” Đồng thời Mã Văn Thanh bắt đầu phân chia nến cho mọi người, mặc dù suy đoán của Trần Ngọc chưa hẳn đã chính xác, nhưng bây giờ chỉ cần có một phần khả năng, bọn họ đều muốn thử.

Khi Trần Ngọc thấy xung quanh đội ngũ cơ hồ không còn góc tối nào nữa, thầm thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần nghĩ đến có người ở gần đó “quan sát” bọn họ, cậu liền nổi da gà.

Song, mặc dù Trần Ngọc cảm thấy phỏng đoán của mình đã đúng một phần, nhưng qua nửa giờ, bọn họ vẫn đang lạc đường. Trần Ngọc cau mày, cúi đầu trầm tư.

Lúc này, Trần Ngọc cách người phía trước chỉ có nửa bước, cậu trong lúc vô tình nhận ra cái bóng trên mặt đất của người đi đằng trước. Vì trong tay mỗi người đều có nến, xung quanh cơ hồ không có bóng tối, cái bóng của mọi người cũng nhỏ đến mức không gây chú ý.

Tựa như cái bóng trước mặt Trần Ngọc này, dài mảnh đến bất khả tư nghị.

Mảnh dài như dây băng màu đen, hình dáng này tựa hồ có sự quen thuộc ngoài ý muốn – dây băng, Trần Ngọc chợt giật mình.

Ở trong thạch thấy cất giấu minh khí, những thi thể treo trên lối vào đại sảnh khi chạm vào sẽ thành bánh tông, quấn trên người không phải loại dây băng màu đen mảnh dài này hay sao. Lúc ấy cậu còn suy ngẫm rốt cuộc là làm từ chất liệu gì, bây giờ xem ra, có lẽ là cái bóng của thi thể.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc hiện tại đã không dám hồi tưởng lại nữa, rốt cuộc khi bánh tông kia đứng trên mặt đất có bóng hay không. Nhưng, cậu nhìn cái bóng dưới chân mình, chỉ cảm thấy nặng nề, cả người giống như ngâm trong nước lạnh.

Cậu ban nãy chỉ muốn xua tan bóng tối, nhưng cậu quên mất, bóng của mình cũng thuộc về bóng tối.

Chẳng lẽ bóng của bọn họ cũng sẽ giúp sơn động giám thị bọn họ? Nghĩ đến khả năng này, Trần Ngọc liền dựng tóc gáy.

Lúc ấy những dải băng trên người bánh tông căn bản không thể bị cắt đứt, đương nhiên không thể cắt bóng được, trừ phi tách khỏi bản thể, nếu không cái bóng sẽ vẫn tồn tại.

Trần Ngọc nhất thời cảm thấy cái bóng của mọi người đều trở nên đáng sợ, tựa như bọn họ đột nhiên tập kích chính mình. Hơn nữa, Trần Ngọc không dám đem phát hiện này nói ra.

Nếu như suy đoán của cậu là thật, như vậy càng không thể nói ra. Chủ nhân của sơn động có thể khống chế bóng của bọn họ, giết chết bọn họ quá dễ dàng. Bây giờ sơn động hiển nhiên vẫn đang hưởng thụ niềm vui thú ám sát, nếu như cậu nói ra chân tướng, sơn động có thể trực tiếp giết chết bọn họ hay không? Nếu như trong khoảnh khắc đó, bóng của bọn họ lại giúp kẻ khác mưu sát chính bọn họ, là chuyện kinh khủng đến nhường nào.

Trên trán Trần Ngọc toát ra mồ hôi hột, cậu làm bộ như cúi đầu suy tư, trên thực tế trong lòng vẫn đang run sợ len lén quan sát cái bóng của mọi người.

Lúc này, Trần Ngọc chợt phát hiện cái bóng dưới chân của một người khẽ động, đẩy chân chủ nhân nó một cái. Động tác kia nhanh đến mức Trần Ngọc cho là mình gặp ảo giác, sau đó chủ nhân của cái bóng liền như không cẩn thận lỡ bước, đi sang bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Vừa đúng lúc bọn họ đi qua một cái khe sâu không thấy đáy ngay cạnh mộ đạo, người kia liền rơi thẳng xuống cái khe đó.

Sau đó, mọi người lại nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết cực kỳ thê lương.

Tay Trần Ngọc nắm lấy Phong Hàn bắt đầu run rẩy, cậu không hề nghĩ sai.

Tất cả mọi người có chút phản ứng không kịp, khi Phong Hàn dùng đèn pin mắt sói chiếu sáng khe sâu, không ít người nhắm hai mắt lại. Người kia vừa vặn rơi trúng ngọn một măng đá vừa nhọn vừa dài, ***g ngực bị xuyên thấu.

Phong Hàn thấy Trần Ngọc phát run, dùng sức cầm tay cậu.

Trần Ngọc thầm nhớ đến hàng chữ bằng máu trước cửa vào sơn động: cẩn thận cái X của XX.

Những chữ viết xiên vẹo bằng máu và những chữ bị vết máu bôi xóa đi giống nhau như đúc, bây giờ nhớ lại, cũng có thể căn bản là máu của một người. Người đó viết xuống một câu, sau đó bị cái bóng của mình giết chết, cái bóng không chế chủ nhân để lại lời cảnh báo không rõ nghĩa cho những người đến sau.

Đầy đủ cả câu phải là: cẩn thận cái bóng của bản thân.

-END 114-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 115

Trong lúc đang đắn đo suy nghĩ, cả người chợt Trần Ngọc cứng ngắc, cậu cảm thấy sau lưng có thứ gì đó lạnh như băng từ từ bò lên, sau đó trói tay chân của cậu lại, vòng qua cổ của cậu, hơn nữa bắt đầu siết chặt…

“Sao vậy?” Tay Phong Hàn giống như tùy ý đặt lên bả vai Trần Ngọc, nhàn nhạt hỏi.

Bả vai Trần Ngọc đau nhói, nhất thời lấy lại tinh thần, cảm giác bị trói chặt ban nãy dường như chỉ là ảo giác. Cả người cậu run lên, nhìn đôi mắt đen láy thâm trầm của Phong Hàn, khó khăn đáp: “Không – không có gì, ta rất khỏe.”

Phong Hàn nhìn cậu một lúc, tay đặt trên bả vai cậu cũng không hề buông ra, thậm chí còn gia tăng lực độ, cau mày nhìn thẳng Trần Ngọc, chậm rãi nói: “Ta cảm thấy ngươi rất không khỏe, có điều, đừng lo lắng, sẽ nhanh chóng kết thúc.”

Trần Ngọc sửng sốt, muốn nói lại thôi, mặc dù ở trong vòng vây của hắc ám và cái bóng, những lời của Phong Hàn vẫn khiến cho cậu cảm thấy an tâm.

Đúng lúc ấy thì đội ngũ phía trước chợt khựng lại.

Trần Ngọc ngẩng đầu lên nhìn, mộ đạo đã đến cuối, một đôi cửa đá khổng lồ chặn ở đó. Đường nét điêu khắc màu đen kỳ quái, lõm sâu vào chính giữa chính là một con Vô Quan điểu.

https://thuviensach.vn

“Bà nội nó, thế này rốt cuộc mẹ kiếp là đang đi vào trong hay đi ra ngoài à, sao càng chạy càng xa lạ?” Mã Văn Thanhh ở cạnh cửa quan sát trong chốc lát, biến sắc lên tiếng.

“Tiểu Mã gia, đây chưa chắc đã là chuyện xấu, nói không chừng nó chính là cửa ra ngoài. Vừa mở ra, chúng ta đã đến mặt đất rồi.” Mập mạp tràn đầy hy vọng, ở một bên lạc quan nói.

Hai người họ ghé vào cạnh cửa nói thầm, bất chợt nghe thấy phía sau có ai đó cả kinh kêu lên một tiếng ngắn ngủi, nhất thời không nhịn được lui về sau nhìn lại.

Vừa nhìn sắc mặt hai người cũng thay đổi, hai cây đao sáng loáng giơ lên cao bổ về phía họ, người cầm đao chính là hỏa kế đi theo sau hai người.

Cây nến trong tay họ đã rơi xuống đất, mà người phía sau vẻ mặt không hề hoảng sợ, còn có một hỏa kế khác đang chĩa súng về phía bọn họ.

Mập mạp nổi giận, quát lớn: “Lão Thất, Cường Tử, các ngươi đây là ý gì?”

Nhưng Lão Thất giơ đao và Cường Tử không thèm để ý tới họ, vẫn cúi đầu từ từ tiến về phía trước.

Trần Ngọc chăm chú nhìn cái bóng phía sau hai người, cậu vừa tận mắt thấy một phần cái bóng bò đến trên người họ, nhẹ nhàng dùng sức lôi kéo hoặc điều khiển cánh tay hai người. Mà bây giờ nhìn lại, cái bóng đã trùm lên quần áo của bọn họ như bóng râm tự nhiên.

Trong lòng Trần Ngọc thoáng qua một ý niệm: hai người kia có phải đã bị cái bóng thao túng rồi hay không? Bọn họ đã bị giết hay vẫn còn ý thức?

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc không biết hiện tại có nên khiến hai người này dừng tay không, nếu không thể làm họ bị thương, vậy Mã Văn Thanh và mập mạp tính sao? Ngay vào lúc này, Trần Ngọc cảm giác bả vai chợt nặng, sau đó ngọn lửa của cây nến trên tay lay động.

“Đợi ở đây đừng di chuyển.” Nhẹ nhàng nói xong, Phong Hàn ở bên cạnh đã biến mất.

A Thất và Cường Tử tựa hồ cảm giác được cái gì, động tác đột nhiên tăng nhanh. Song một đạo hắc ảnh còn nhanh hơn cả bọn hắn, phịch hai tiếng, lúc mọi người nhìn lại, A Thất và Cường Tử đã ngã ngồi trên đất, đứng phía sau bọn họ là Phong Hàn.

Phong Hàn thản nhiên nói: “Hai người kia không sao, mới nãy chẳng qua là tinh thần thất thường, không thể khống chế hành vi của mình. Ta đã đánh cho họ ngất xỉu, nếu như không yên lòng, các ngươi phái người trông coi họ.”

Trần Ngọc sửng sốt, lời Phong Hàn nói giống với ý nghĩ của cậu, phải chăng hắn cũng biết chuyện những cái bóng? Đang định qua đó hỏi, phát hiện Phong Hàn đi xuyên qua giữa Mã Văn Thanh và mập mạp, từ từ kéo cửa ra.

Cửa không hề khóa, “chi nha” một tiếng, hai cánh cửa đã được mở ra.

Trong khoảnh khắc đó, tất cả cây nến đều phụt tắt. Thế nhưng, mọi người bị vây trong bóng tối không có thời gian đốt nến nữa.

Bởi vì có một cơn gió cực mạnh từ phía sau bọn họ thổi tới, chỉ nghĩ biện pháp cố định mình không thôi đã khiến bọn họ hao hết khí lực. Ai cũng tin chắc, chỉ cần buông tay ra, toàn bộ bọn họ sẽ bị thổi bay đập vào cánh cửa. Cứ như vậy, vẫn có thể nghe thấy tiếng động của rất nhiều đồ vật bị gió cuốn đi.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc dùng sức bám vào nham thạch nhô ra ngoài ở hai bên mộ đạo, hét lớn về phía cửa: “Phong Hàn!” Gió lớn quỷ dị xuất hiện trong nháy mắt khi vừa mở cửa ra, nguy hiểm nhất chính là Phong Hàn đứng ngay cạnh đó. Trần Ngọc hô xong không nghe thấy Phong Hàn trả lời, trong lòng thấp thỏm, Phong Hàn có thể bị thổi vào động rồi hay không?

Đoạn đường đi tới đây, ký hiệu mọi người lưu lại càng ngày càng ít, nếu như nói cả mộ đạo là một cơ quan, thì con đường này thật ra là do sơn động chọn giúp bọn họ.

Nó sẽ dẫn bọn họ đến đâu? Sắc mặt Trần Ngọc trắng bệch nghĩ tới mục đích của sơn động: ăn những người có tên trên danh sách.

Thế nhưng, điều đó không bao gồm Phong Hàn.

Trần Ngọc cắn răng, trong gió lớn gắng sức cả nửa ngày, mới đem móc trên người cố định trong khe hở ở nham thạch, cánh tay đã tê dại nhất thời được giải tỏa. Sau đó Trần Ngọc từ từ buông một tay, lấy đèn pin mắt sói trong ngực ra, bật lên đi về phía cửa.

Vì khoảng cách cũng không xa, cửa lập tức được chiếu sáng.

Trần Ngọc nheo mắt lại, đợi khi cậu thấy rõ mọi thứ, tay mềm nhũn, đèn pin thiếu chút nữa bay ra ngoài.

Mặt sau cánh cửa tựa hồ là một không động hình dạng khổng lồ, tất nhiên phía ngoài càng có thể là vách đá dựng đứng. Mặc dù không nhìn được rõ, nhưng Trần Ngọc thề cậu thấy sau cửa có một vật thể hình trụ màu đen cực kỳ lớn đang chậm rãi trồi từ dưới lên trên. Vật đó lớn đến mức cơ hồ muốn lấp đầy không động khổng lồ.

Mã Văn Thanh và mập mạp đang một trái một phải bám sau cửa, mà Phong Hàn đã bị hút ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Mặc dù chỉ là một chút, nhưng trong lòng Trần Ngọc vẫn có dự cảm xấu, cậu cảm thấy: nếu như đã ra ngoài, Phong Hàn sẽ không quay lại được!

Trong tay Phong Hàn cầm hoàng kim chủy thủ, chung quanh có vòng sáng màu vàng nhàn nhạt, đang từng chút từng chút bị vật khổng lồ kia kéo lại gần.

Như có sở cảm, Phong Hàn quay đầu lại, thấy tay Trần Ngọc cầm đèn pin mắt sói chiếu sang bên này. Nhíu nhíu mày, chợt há mồm nói bốn chữ.

Có lẽ bốn từ kia Phong Hàn là hét lên, nhưng dưới tình huống ngược gió, gió lại lớn như vậy, không mấy hiệu quả, căn bản thanh âm gì cũng không nghe thấy được.

Nhưng Trần Ngọc vẫn nhìn chăm chú vào hắn liền hiểu khẩu hình của Phong Hàn, hắn nói: mở ***g chim ra.

Lồng? Cái ***g gì? Trần Ngọc quýnh lên, mới nhớ ra Phong Hàn làm cho con chim kia một cái ***g đơn giản. Nhưng ***g chim đó không phải hắn luôn mang theo bên người sao?

Phong Hàn vẫn như cũ nhìn về phía Trần Ngọc, cậu sững sờ hai giây, ngậm đèn pin mắt sói trong miệng, một tay bám vào nham thạch, tay còn lại vươn ra sau lưng tìm kiếm.

Cậu mò thấy cái ***g chim đơn giản kia, quả thật treo trên balô của cậu, chắc Phong Hàn thừa dịp cậu không chú ý, móc lên người cậu.

Nhưng Trần Ngọc không mở nó ra được, gió quá to, một tay đang bám vào vách đá, tay còn lại của cậu rất khó với tới vật đằng sau. Trần Ngọc nhắm hai mắt lại, sau đó lại một lần nữa dùng sức sờ soạng trên balô.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc hai tay cậu đều chuẩn bị buông ra, trên lưng chợt nặng, Trần Ngọc bị dọa đến mức run lẩy bẩy, kháo, không lẽ cái bóng của cậu vừa vặn tạo phản?!

Tuyệt đối có thứ gì đó trên lưng cậu! Sau khi vài tiếng động không dễ nghe thấy vang lên, một vật từ trên lưng Trần Ngọc rớt xuống, rất nhanh bị gió cuốn bay về phía sơn động.

Mặc dù tốc độ cực nhanh, Trần Ngọc vẫn nhận ra, bay xuống chính là chiếc ***g chim đơn giản kia.

Quả nhiên là cái bóng sao? Bọn họ chẳng lẽ hiện tại đều phải chết? Phong Hàn đâu? Cánh tay bám vào nham thạch của Trần Ngọc dần dần không còn khí lực.

Từng tiếng kêu trong trẻo chợt vang lên, trong khoảnh khắc Trần Ngọc tuột tay, nghe thấy ầm một tiếng.

Trần Ngọc hung hăng ngã trên đất, vùng vẫy nhìn về cánh cửa, phát hiện nó đã bị đóng lại. Mà Phong Hàn đang lẳng lặng đứng ở cạnh cửa, mang theo âm lãnh dị thường cùng cao ngạo, khiến người ta không dám nhìn thẳng, phảng phất như một sự tồn tại vĩnh hằng cao cao tại thượng kiêu ngạo cùng xa cách.

Sau đó, hắn thản nhiên nói: “Các ngươi nên cảm thấy may mắn, nơi này có lý do để ta lưu lại.” Cùng với những lời này, hàn ý quanh Phong Hàn tiêu tán đi không ít.

Mã Văn Thanh một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần, kinh ngạc hỏi: “Phong ca, cửa này sao lại đóng kín rồi, bên trong là thứ quái quỷ gì vậy?”

Phong Hàn nghiêng người, liếc mắt nhìn cánh cửa, thấp giọng nói: “Con chim kia phong ấn cánh cửa này.”

https://thuviensach.vn

Ở giữa hai cánh cửa, nơi hình vô quan điểu lõm xuống kia, rõ ràng là một con chim điêu khắc từ hoàng kim mà thành.

Một bàn tay đưa đến trước mặt Trần Ngọc, Trần Ngọc do dự chốc lát, nắm lấy tay Phong Hàn, đứng lên, mặc dù lạnh như băng, nhưng không lập tức buông ra. Có một giây, cậu cảm thấy người vốn không nên xuất hiện bên cạnh bọn họ này phải rời đi rồi."

Thấy ánh mắt nghi hoặc của Phong Hàn, Trần Ngọc ngưng một chút, hỏi: "Cho nên ngươi bảo ta mở ***g chim? Nhưng ta cũng chưa kịp mở ra…"

Pphong Hàn chọn mi, nói: "Lồng tre bay qua trống không."

Trần Ngọc nhíu mày, phủi đất quay đầu lại, phát hiện trên balô một cặp mắt đen láy tròn vo oánh nhuận đang vô tội nhìn cậu, khóe miệng còn vương mấy cái lông chim màu vàng.

Trần Ngọc giật giật khóe miệng, quay đầu nói với Phong Hàn: "Ngươi xác định thứ phong ấn là cái con trong ***g tre kia? Hình như Tiểu Mập ăn mất rồi…"

Phong Hàn trầm mặc đáp: "Ta nghĩ nó chưa kịp." Ngưng một chút, Phong Hàn quan sát báo con, tiếp tục nói: "Chắc là khi nó muốn ăn con chim kia ***g vừa vặn bung ra, như vậy là tốt nhất, nếu theo lời ngươi nói, có thể còn chưa mở ra, đã bị cái bóng thực thể hóa ngăn cản."

"Cái bóng thực thể hóa?" Khỉ ốm đứng ở một bên kinh ngạc lên tiếng.

"Ít nhất thứ đó sinh ra từ bóng của chúng ta, có thể là một loại năng lực của sơn động này. Sau khi cánh cửa bị phong ấn, chức năng đó tựa hồ biến mất." Phong Hàn nói.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc ngạc nhiên, lẩm bẩm: “Hóa ra cái bóng bị thực thể hóa, ta vẫn hoài nghi đó có phải là ảo giác của ta hay không. Thế nhưng, làm sao ngươi biết thứ trong cái bóng của chúng ta đã biến mất?”

Phong Hàn đưa hoàng kim chủy thủ trong tay thả lại trên người Trần Ngọc, nói: “Thứ giám thị chúng ta không còn nữa.”

Khỉ ốm chuyển sang Mã Liệt và Kim lão đại, đề nghị: “Phong ca nói đúng, chúng ta phải nhân cơ hội này nhanh thoát ra ngoài.”

Mọi người cuối cùng từ trong nguy cơ ban nãy lấy lại tinh thần, thu dọn sắp xếp đồ đạc, nhưng rất nhiều thứ bị cuốn vào trong cửa, không cách nào tìm về.

Mã Liệt và Kim lão đại kiểm kê lại một lần, gật đầu một cái: “Ân, nhân lúc hiện tại mọi người vẫn còn thể lực, chúng ta đi ra ngoài.”

Phong Hàn diện vô biểu tình xách báo con trên lưng Trần Ngọc xuống, nhanh chóng không để cho Tiểu Mập có thời gian chạy trốn hoặc chui vào ngực Trần Ngọc, xem ra hắn quyết tâm muốn giáo huấn báo con tham ăn.

Tiểu Mập ra sức vũng vẫy, vừa không quên tội nghiệp nhìn Trần Ngọc, trông nét mặt của nó thì biết căn bản không hiểu ra sao.

Trần Ngọc quyết định mặc kệ, tiểu hài tử phải nên dạy dỗ giáo huấn. Nếu như con chim kia thực sự bị ăn mất, bây giờ trừ Phong Hàn ra, không ai có thể sống sót.

Trần Ngọc quay mặt đi chỗ khác, cố nén không để ý tới tiếng kêu như giết heo khàn cả giọng của báo con, nghĩ cách để thoát ra khỏi đây.

Phát hiện không ai giám thị bọn họ nữa, chẳng sợ không thể ra được mộ đạo chết tiệt giống như mê cung này! Có lẽ, nếu sơn động không biết mục đích của bọn họ, cũng sẽ không tới quấy rối.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc giật mình, chợt quay đầu lại, nhìn Tiểu Mập đang bị Phong Hàn hành hạ, nói: “Khoan đã, có lẽ Tiểu Mập có thể dẫn chúng ta ra ngoài.”

Thấy Phong Hàn ngừng tay, cùng mọi người nghi hoặc nhìn cậu, Trần Ngọc giải thích: “Các ngươi còn nhớ khi chúng ta đi tìm đoạn mộ đạo số 3 không, sơn động tựa hồ có thể nhìn thấu tâm tư của chúng ta, chỉ cần là nơi chúng ta muốn tới vô luận thế nào cũng không tìm được. Cho nên, chúng ta có thể để Tiểu Mập dẫn đường.”

Mã Văn Thanhh cười thành tiếng: “Tiểu Trần Ngọc a, ngươi đau lòng không muốn nó bị đánh thì cứ việc nói thẳng, nó mà mang chúng ta ra ngoài được sao? Ta bây giờ thấy nó không khác gì cật hóa.”

Trần Ngọc cười cười, từ trong balô lấy ra một hộp thịt bò, cười híp mắt nhìn Tiểu Mập: “Ngươi còn nhớ rõ gian phòng lần trước ăn loại đồ hộp này đi, ta để một hộp ở đó, bây giờ dẫn chúng ta qua đấy, liền cho ngươi ăn.”

Tiểu Mập len lén lại gần hít hít, dùng cái đầu to của mình húc vào chân Trần Ngọc, nhưng sau đó xoay người đi ra ngoài.

Mọi người kinh ngạc théo sát sau lưng Trần Ngọc.

Trần Ngọc đắc ý, là cậu dạy mà thành đó! Sau đó hớn hở quay đầu nhìn về cặp mắt đen nhánh của Phong Hàn, đợi hắn nói ra gì đó.

Phong Hàn trầm mặc một hồi, nói: “Vậy chốc ra ngoài phạt nốt.”

Tiểu Mập đi phía trước cả người run lên, tốc độ chợt tăng nhanh.

-END 115-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 116

Đi thêm hơn nửa giờ nữa, rốt cuộc mọi người lại kì tích đứng trước thạch thất treo đầy thi thể kia.

Tuy lần thứ hai thấy đống bánh tông rất dễ thi biến này có chút nhũn chân, nhưng Trần Ngọc vẫn hơi kích động, cuối cùng bọn họ cũng thoát khỏi mê cung rồi, mà chủ nhân sơn động hiển nhiên cũng không nghĩ ra cách ngăn cản bọn họ.

Trần Ngọc khẽ đăm chiêu nhìn Tiểu Mập vẻ mặt hạnh phúc ăn đồ hộp ở cạnh cửa, xem ra sơn động chỉ có thể suy đoán được tâm lý của con người, đối với động vật thì lại bó tay. Cũng có thể bởi vì tâm lý con người hoạt động phức tạp hay thay đổi, mà tâm tư Tiểu Mập lại đơn thuần đến đáng sợ…

Trần Ngọc dám đánh cược lúc Tiểu Mập dẫn đường, trong đầu tuyệt đối chỉ có hộp thịt bò kia thôi.

Mã Văn Thanh tựa ở cửa, thi thoảng thăm dò vào bên trong, sau đó lo lắng thêm ngưng trọng mà thấp giọng nói: “Tiểu Trần Ngọc, vì sao ta cứ có loại cảm giác vừa thoát hang sói đã sa miệng hổ, nơi, nơi quỷ quái này cũng chẳng an toàn hơn chỗ kia bao nhiêu a.”

Không chỉ Mã Văn Thanh, những người khác cũng vẻ mặt tái mét, ác mộng đẫm máu mà bánh tông lần trước mang đến vẫn còn rất mới mẻ trong kí ức, hơn nữa giết chết đám bánh tông kia bọn họ đã phải trả giá nặng nề, hiện tại nếu như quay lại đến một con bọn họ cũng khó đối phó nổi.

https://thuviensach.vn

Mới trước tại phiến cửa kia, bọn họ đã tổn thất không ít thứ, trong đó vũ khí, thức ăn và công cụ chiếu sáng là quan trọng nhất, đặc biệt là nến. Trần Ngọc do hoài nghi cái bóng có vấn đề mà đã dùng gần như toàn bộ số nến, mỗi người một cây, khi gió to kéo tới, mọi người chỉ lo lắng liều mạng tìm nơi cố định mình, đại đa phần nến đều rơi trên mặt đất, bị gió cuốn đi.

“Không, Trần Ngọc làm rất đúng, trong mộ đạo càng nguy hiểm hơn, lẽ nào các ngươi không nhận ra? Trong mộ đạo, chưa hết một ngày chúng ta đã tổn thất mất bốn hoả kế. Chỉ là chạy thôi mà cũng tổn thất nhân thủ.” Mã Liệt bỗng nhiên trầm giọng nói, khi mọi người nhận ra được điểm không thích hợp, trên mặt lộ ra vẻ kinh hoàng, tiếp tục nói: “Ta không thừa nhận đó là trùng khớp, cho nên, chúng ta nhất định phải ra ngoài, mau chóng tìm được đường thoát ra.”

“Vậy vì sao phải tới đây? Chúng ta có thể theo con đường ban đầu từ cửa động đi ra ngoài. Cho dù chúng ta đã vào trong cửa động, tuy rằng người được giải thoát mấy hôm trước nói đó không phải cửa ra, nhưng chúng ta nên thử xem, nó có vẻ an toàn đáng tin hơn.” Mập mạp len qua nói.

Người kia mà mập mạp nói là người vẫn bị cắt từng miếng trong gian thạch thất cuối cùng trên hành lang trừng phạt, được Trần Ngọc sau khi hứa cứu liền tan thành tro bụi, trước khi chết nói với bọn họ, cái động kia không ai có thể đi ra ngoài, muốn từ chỗ đó đi, tự gánh lấy hậu quả.

Trần Ngọc cau mày nhìn bên trong thạch thất, chậu than hừng hực như thiêu đốt, thi thể treo phía trên theo góc độ quỷ dị nhìn chằm chằm bọn họ, nơi đây có thể nói là nơi nguy hiểm nhất trong sơn động rồi.

Lẽ nào, đây là nguyên nhân khiến kho báu của Tạng Vương được giấu ở chỗ này.

https://thuviensach.vn

Kỳ thực Trần Ngọc có khuynh hướng tin theo câu nói cuối cùng của người kia, nếu cơ quan trong sơn động phức tạp khó giải, như vậy sơn động không thể nào đặt cửa ở nơi nổi bật như vậy. Dù lời gã nói không phải là thật, phương pháp ra ngoài trong cuốn bút ký kia, cũng chỉ nói một câu: Vào chỗ chết rồi mới sống.

Cửa động không hề được nhắc tới, cậu tin chắc rằng chủ nhân cuốn bút ký sẽ không phạm phải loại sai lầm này.

Còn có một điểm, Trần Ngọc liếc qua đồ vật trên người mọi người, cho dù ăn tiết kiệm, thức ăn hiện tại cũng chỉ có thể suy trì được thêm một ngày, mà từ chỗ này đến cửa động phải mất đến ba, bốn ngày, nếu như đi chứng minh nơi đó không thoát ra được, rồi trở về ——

“Người kia không nói dối, cửa động không thể ra.” Phong Hàn vẫn luôn trầm mặc bỗng lên tiếng, thanh âm của hắn không cao, nhưng khiến mọi người đều tĩnh lặng lại.

Qua một lúc, mập mạp mới hỏi: “Phong tiểu ca, vì sao nói như vậy?” Trong giọng nói mang theo không chắc chắn.

Phong Hàn nhìn hắn một cái, nhàn nhạt nói: “Nếu sơn động có thể khống chế mộ đạo và các cơ quan, ngươi cho là sau khi chúng ta tiến vào, cơ quan của cửa động có hồi phục hay không?”

Mập mạp há há miệng, lặng im. Dù còn có người nửa tin nửa ngờ, cũng tuyệt đối không có ai dám đi thử cơ quan đó có khởi động không, loại chết thống khổ thể này, mọi người đến nghĩ cũng không muốn.

“Vậy, Trần Ngọc ca, chúng ta đến đây thì có tác dụng gì? Liệu chúng ta có thể bị giam vĩnh viễn ở chỗ này giống như tên Tạng Vương kia hay không?” Mã Văn Tú túm lấy cánh tay Trần Ngọc, khẩn trương hỏi.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc vỗ vỗ đầu cô nàng, thoải mái nói: “Đừng lo, trời không tuyệt đường người. Chúng ta tới nơi này, bởi vì đây là nơi nguy hiểm nhất. Các ngươi còn nhớ gợi ý: vào chỗ chết rồi mới sống không.” Những lời này Trần Ngọc cũng không giấu diếm, chẳng qua chỉ che giấu là nhìn thấy trên cuốn bút ký thôi.

Mã Văn Thanh trừng mắt nhìn Trần Ngọc, thở dài: “Ta nghĩ mặc kệ có thể tìm được cửa hay không, ngươi đều đã thực hành những lời này rồi. Sống hay không sống không biết, nhưng tuyệt đối đến cảnh giới cái chết rồi.”

Trần Ngọc híp mắt cười cười, phát hiện Tiểu Mập đang dúi đầu vào đồ hộp bỗng ngẩng lên, cảnh giác nhìn vào bên trong.

Trần Ngọc nhìn theo đường nhìn của nó, phát hiện Phong Hàn đã tiến vào.

Mọi người thực không có cách nào có thể tưởng tượng, cũng biết nơi thế này, đi theo Phong Hàn là an toàn nhất. Tuy rất nhiều người đến lúc này còn chưa hiểu rõ, Phong Hàn đã mất trí nhớ sao lại quay trở về, hơn nữa còn chuyển biến từ cực kỳ nguy hiểm sang cực kỳ an toàn.

Do có kinh nghiệm từ lần trước, lần này không lưu người trông cửa, chỉ đặt hòn đá chắn cửa, Mã Văn Thanh lại dùng sợi dây và chuông thiết kế một cơ quan đơn giản, chỉ cần có người đi qua hoặc di động, chuông có thể nhắc nhở mọi người.

Mọi người mang theo nỗi sợ hãi theo sát Phong Hàn nhanh chóng vượt qua khu treo xác, cũng may những thi thể kia không có dị động.

“Vậy cửa ở đâu? Lần trước chúng ta vào, đây là nơi cất giấu vật bồi táng của Tạng Vương, căn bản không có cánh cửa nào khác có khả năng đi ra ngoài.”

https://thuviensach.vn

“Hay là đã bỏ sót, lần này chúng ta thử tìm kỹ càng một chút.”

Mã Liệt và Kim lão đại thương lượng một lát, chỉ có thể an bài hoả kế tìm kiếm nơi có thể cất giấu cơ quan hay cửa ngầm, về phần khu vực treo thi thể, mọi người lựa chọn tự động bỏ qua.

Trần Ngọc vô ý thức theo sát phía sau Phong Hàn, cậu không ngừng quan sát chung quanh, ngẫm đến bố cục của thạch thất mà suy đoán nơi có thể sẽ tồn tại cửa sống. Không chú ý Phong Hàn ngừng lại, trong nháy mắt Trần Ngọc sắp đụng phải, báo con trong lòng cậu rốt cuộc nhịn không được nhảy lên vai cậu, sau đó nhảy xuống đất chạy ra xa.

Căn thạch thất này không lạnh, nhưng Tiểu Mập sợ Phong Hàn giáo huấn nó, chết sống bám chặt Trần Ngọc không buông. Khi nó thấy cự ly Trần Ngọc với Phong Hàn cư nhiên càng lúc càng gần, rốt cuộc nhịn không được xù lông chạy trốn, cũng may nó thiện ý nhắc nhở Trần Ngọc —— trước khi đi dùng móng vuốt đạp lên mặt Trần Ngọc một cái.

Trần Ngọc lấy lại tinh thần, phát hiện Phong Hàn dừng lại ở đoạn cách cái ao đầy thi du kia chừng mười mét.

Nhìn Phong Hàn vẫn luôn có chút suy tư nhìn chằm chằm ao thi du, Trần Ngọc cũng không cắt ngang hắn, chỉ ở bên cạnh nghĩ mục đích của Phong Hàn, đồng thời cau mày quan sát ao thi du trắng nhờn nhợn khiến người ta cực kỳ buồn nôn kia. Hiện tại mặt trên thi du thậm chí có không ít vết máu mới mẻ và tứ chi bị cắt lìa thành từng mảnh, đó là hoả kế bị giết chết. Đống bánh tông này sau khi giết hoả kế đều ném hết vào ao thi du, có lẽ đây chính là nguyên nhân hình thành cái ao này.

Khoan đã! Trần Ngọc nhìn những thi thể mới kia, trong đầu bỗng bừng sáng, cậu kích động nói: “Chỗ chết, ta đã hiểu, ở đây hắn chính là chỗ chết.”

https://thuviensach.vn

Vài người đứng gần nhất nghi hoặc nhìn Trần Ngọc, thế nhưng đều do dự có nên qua hay không, ngay cạnh ao, mùi thịt thối và máu tươi đều quá nồng.

Phong Hàn quay đầu lại, chìa tay với Trần Ngọc: “Xẻng Lạc Dương.”

Trần Ngọc sửng sốt, theo phản xạ lập tức lấy xẻng ra lắp ráp xong xuôi rồi đưa cho Phong Hàn.

Khi Phong Hàn bắt đầu dùng xẻng thăm dò vào bên trong đống thi du đông đặc màu trắng kia, Trần Ngọc mới nhận ra cách nghĩ của Phong Hàn và mình giống nhau.

Cái xẻng Phong Hàn cắm vào chỉ chốc lát liền kéo lên, nhìn một chút nói: “sSu chừng một thước, phía dưới hẳn là bằng đồng.”

Không phải nham thạch? Trần Ngọc chịu đựng dạ dày đang cuồn cuộn không ngừng, lại lắp ráp một cái xẻng Lạc Dương khác, ở bên cạnh hỗ trợ.

Một vài hoả kế dò đường trở về cũng không tìm thấy cơ quan thấy hai người bận việc, cũng bắt đầu đào xới. Đào thi du đọng lại cũng không khó, cái khó là muốn từ trên bờ đi đến giữa ao. Loại khó chịu trắng mịn này, cái loại mùi vị hư thối này, khiến vài người khổ không thể tả. Chỉ có mình Phong Hàn như giẫm trên đất bằng, ưu nhã bình tĩnh.

Không mất nhiều thời gian, ở giữa đã đào ra một cái hố cao chừng một thước, đường kính hai thước.

Phía dưới thi du, lộ ra đáy bằng đồng tạo được tạo hình hoa văn.

Phong Hàn dùng xẻng Lạc Dương gõ gõ đáy đồng, ngẩng đầu nhìn mấy người nói: “Phía dưới trống không.” Rồi lập tức đứng lên, quay sang Trần Ngọc muốn chuỷ thủ Hoàng Kim trượng, nói với mấy người đeo mặt nạ phòng độc bên cạnh: “Các ngươi quay lại đã.”

https://thuviensach.vn

Mấy người Trần Ngọc nhìn thi du cao một thước bốn phía cùng tay chân gãy lìa bên trong, yên lặng không nói gì nhìn Phong Hàn, dùng ánh mắt oán giận: lão đại, tiến vào một chuyến liền buồn nôn muốn chết rồi, sao lại lại bảo chúng ta lùi lại chứ?

Phong Hàn thấy biểu tình phiền muộn của bọn họ, nhàn nhạt nói: "Không lên bờ cũng được, vậy đứng sang mặt trên thi du, ta muốn mở chỗ này ra."

Sắc mặt vài người trắng nhợt, lập tức chạy về hướng bờ ao. Đứng bên trong thi du, còn không bằng đi thêm vài bước.

Phong Hàn thấy không còn ai, ngồi xổm xuống, sau đó là tiếng cắt kim loại ma sát chói tai.

Một lát sau, trong ánh mắt lo lắng của những người trên bờ, Phong Hàn nhảy lên, tạo ra chút tiếng vang, sau đó không còn nghe thấy thanh âm.

Phong Hàn cũng không đi tới, hắn đứng trên thi du một hồi, quay đầu lại nói: "Các ngươi qua xem."

Lúc này, tất cả mọi người chạy trở về, cũng giống lần trước, căn bản không thấy bất cứ cửa ra nào.

Thấy Phong Hàn gọi, không ít người đã tới, sau đó ngơ ngác nhìn giữa ao, nói không ra lời.

Đáy đồng chính giữa ao như đám người Trần Ngọc thấy đã không còn nữa, nơi đó chỉ có cái động đường kính chừng hai thước tối om om, Trần Ngọc chiếu đèn pin mắt sói vào, cách sáu bảy mươi mét, thế nhưng vẫn không thấy đáy.

Phong Hàn lấy súng từ trong ba lô ra, nhắm xuống dưới bắn một phát đạn tín hiệu. Chỉ có ba lô của Phong Hàn không bị người đụng vào, cho nên

https://thuviensach.vn

mấy loại đồ vật chiếu sáng trong túi hắn còn nguyên vẹn.

Đạn tín hiệu trong nháy mắt chiếu sáng không gian phía dưới, sau đó chậm rãi rơi xuống.

Đợi khi ánh sáng chói loà kia biến mất, mọi người mới nhìn xuống, trầm mặc như trước, không ai lên tiếng, bọn họ thực sự không biết nên nói gì. Hắc động khi được chiếu sáng, vẫn là hắc động.

Rõ ràng phạm vi chiếu sáng của đạn tín hiệu cực lớn, thế nhưng vẫn không thấy bất luận thứ gì, phảng phất như nơi đó là một mảnh hư không.

Căn cứ vào thời gian mà tính, đạn tín hiệu lúc này đã xuống tầm hai trăm mét, thế nhưng vẫn còn đang tiếp tục rơi xuống, cái động này rốt cuộc sâu bao nhiêu?

“Vào chỗ chết rồi mới sống, đây là chỗ chết, như vậy các ngươi đã làm tốt chuẩn bị chưa?”

Thanh âm nghe không ra bất kì biểu cảm gì của Phong Hàn vang lên.

Mọi người trong khiếp sợ mới tỉnh ngộ lại, trong đám người truyền đến tiếng hít khí.

Trần Ngọc dè dặt lui một bước, cánh tay lập tức bị Phong Hàn túm chặt, Trần Ngọc cố gắng khống chế sợ hãi của chính mình, lắp bắp nói: “Ý của ngươi là, chúng ta phải, phải nhảy xuống đây?”

Phong Hàn vững vàng đứng bên cạnh hắc động, nhìn chằm chằm vào mắt Trần Ngọc có ý khẳng định, sau đó hắn nói: “Đúng, hơn nữa phải nhảy xuống ngay, các ngươi không còn nhiều thời gian lo lắng nữa, chúng nó đã tới.”

https://thuviensach.vn

Một câu nói, khiến tất cả mọi người quay phắt đầu lại nhìn xung quanh, lập tức có người la hoảng lên. Đám thi thể treo cư nhiên toàn bộ vô thanh vô tức tiến đến đây, vào lúc mọi người chưa từng phát hiện!

“Dù có là ta, cũng không thể dưới tình huống thế này cam đoan bảo hộ mọi người, hơn nữa, lưu lại cũng không có bất cứ điểm tốt nào. Ở đây luôn có thứ hao tâm tổn trí tính toán vào lúc nào hoặc là dùng cách gì ăn các ngươi. Cho nên, nếu các ngươi chuẩn bị tốt rồi, chúng ta nhảy xuống.”

“Thế nhưng, đó căn bản là tự sát! Độ cao này, thậm chí những thứ chúng ta thấy chẳng qua là một phần của sơn động, ta hoài nghi nó căn bản là một vực sâu, chúng ta nhảy xuống làm sao còn đường sống?” Mập mạp nóng nảy.

“Đúng vậy, tiểu Trần Ngọc, ta bỗng nhiên cảm thấy ta như mắc bệnh sợ độ cao…” Mã Văn Thanh nhìn cửa động tối om om kia, thì thào nói.

Trần Ngọc cũng đang do dự, lúc này cậu rốt cuộc chân chính lí giải ý nghĩa của câu vào chỗ chết rồi mới sống, nếu như đây không phải cửa sống, bọn họ căn bản không có cơ hội sống sót, hơn nữa không phải ai cũng có dũng khí nhảy vào vực sâu.

Cậu quay đầu lại, phát hiện xác treo kia đã ngày càng gần, dây lưng màu đen trên người không ngừng di động tới. Trần Ngọc giật thót, trên mặt đất quả nhiên không có bóng.

Mà ở chỗ xa hơn, trong góc phòng tranh tối tranh sáng, một đứa trẻ lẳng lặng đứng, trên mặt tràn đầy âm ngoan điên cuồng.

“Mã Văn Thanh, ngươi tới bên phải ta, mỗi lần bốn người nhảy xuống, mau!” Phong Hàn tay trái kéo Trần Ngọc bắt đầu giục, không đến vài phút, đống bánh tông này sẽ qua đây, hiện tại bọn họ có hơn hai mươi người, căn bản không còn thời gian do dự.

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh cắn răng một cái, kéo tay phải Phong Hàn, đồng thời liếc nhìn Mã Liệt, túm lấy Mã Văn Tú, dù không phải cửa sống, theo Phong Hàn cơ hội sống sót vẫn lớn hơn.

Trần Ngọc bỗng cảm thấy trên lưng trói chặt, quay đầu vừa nhìn, khỉ ốm đã tiến qua.

Hiện tại đã năm người, Phong Hàn liếc qua, không nói thêm gì. Nếu không phải đường thẳng, năm người kỳ thực có thể xuống dưới.

“Ta thật cực kỳ hối hận, không mang dù để nhảy theo.” Mã Văn Thanh vừa cố định đồ trên người vừa nói.

Trần Ngọc cột chặt báo con trước ngực, đáp lại một câu: “Ngươi có thể đem túi leo núi của ngươi ra biểu diễn.”

Mã Văn Thanh trừng mắt, còn chưa kịp nói gì, Phong Hàn đã mang theo người nhảy xuống, bên tại là tiếng gió vù vù hoà với tiếng thét chói tai của Mã Văn Tú.

Trần Ngọc lập tức nhắm mắt lại, đồng thời cảm thấy tay Phong Hàn vững vàng nắm lấy mình, trên lưng bị khỉ ốm ôm chặt.

Nếu phải chết… Trần Ngọc cố gắng nắm chặt tay Phong Hàn, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy cũng không tiếc nuối đến vậy.

…

Trần Ngọc cảm thấy có vật gì đó đang sờ mặt mình, ướt át, rất nhẹ, hơi nhồn nhột.

Cậu từ từ mở mắt, sau đó liền nhanh chóng nhắm lại, một lát sau, nhịn không được lại mở ra.

https://thuviensach.vn

Một đôi mắt đen láy ngập nước đang nhìn chăm chăm cậu, thấy cậu tỉnh lại, lập tức hưng phấn nhào qua, ô ô kêu lên, vươn đầu lưỡi muốn liếm.

Trần Ngọc rên rỉ một tiếng, vươn tay xoa xoa đầu báo con, ngọ nguậy muốn ngồi dậy. Trên người hình như không bị thương, chỉ cảm thấy kiệt sức.

Cơn gió nhẹ nhàng lướt qua má, ánh mặt trời ấm áp soi rọi, không khí mát lành với mùi hương cây cỏ và hoa dại nhàn nhạt.

Tuy không biết vì sao từ trong vực sâu lại ra đến đây, thế nhưng quan trọng là… bọn họ thoát ra rồi!

Nhìn trái nhìn phải, Phong Hàn an vị ngay bên cạnh, nhìn cậu, Trần Ngọc kích động ôm chầm lấy Phong Hàn vẫn ngạo mạn như trước. Khoé miệng Phong Hàn, tại góc độ mà Trần Ngọc không thấy, lộ ra một nụ cười mỉm.

Mà những người khác tỉnh lại cũng lệ nóng doanh tròng ôm siết nhau, lần thứ hai thấy ánh mặt trời, cư nhiên lại có cảm giác được tái thế làm người.

Cống Bố quỳ gối trên cỏ, quay về hướng tuyết xa xa cúi bái , trong miệng nói tiếng Tây Tạng.

Mã Liệt và Kim lão đại kiểm kê lại nhân số, nói lời cảm tạ với Phong Hàn, nếu không phải có hắn, có lẽ bọn họ vĩnh viễn cũng đừng nghĩ thoát ra.

Sau đó hai vị lão đại phân công người tìm thức ăn, bọn họ còn muốn từ đây dọc theo tuyết sơn quay về trấn nhỏ kia. Vài phút sau, hoả kế dò đường trở về, nói bên trái hình như có bộ lạc. Nói đến đây, hoả kế có chút do dự.

https://thuviensach.vn

Mã Liệt trừng mắt, hoả kế mới tiếp tục nói: “Mã gia, ta chỉ cảm thấy bộ lạc kia hình như chính là bộ lạc chúng ta đến ngủ trọ lần trước, thế nhưng, bộ lạc kia không phải đã chìm xuống rồi sao?”

Sắc mặt Mã Liệt và Kim lão đại trầm xuống, quyết định qua đó xem, nếu như quả thật đoàn người này tính kế bọn họ, bọn họ nhất định phải tra ra tiền căn hậu quả, bọn họ từ trước tới giờ không phải ngồi không.

Khi tới bộ lạc kia, qua nhiên giống y đúc với bộ lạc tìm đến ngủ trọ. Một bác gái canh giữ ở cửa lều trại thấy bọn họ, nghi hoặc, sau đó xoay người hô vài câu.

Không lâu sau, không ít người trong bộ lạc đi ra, trong đó có một hán tử trung niên đi ra hỏi vài câu, Cống Bố tiến lên trả lời, sau đó lo lắng kinh sợ quay trở về.

“Chuyện gì vậy?” Mã Văn Thanh sốt ruột hỏi thăm.

“Bọn họ nói không rõ vì sao chúng ta nửa đêm bỏ đi, bọn họ không tìm thấy chúng ta đâu. Căn bản không biết chuyện chúng ta rơi vào đầm lầy, hơn nữa, các ngươi xem, lều trại của bọn họ vẫn còn ở đây.” Cống Bố rầu rĩ nói.

Tra không ra nguyên nhân, hơn nữa những thổ dân này cũng không giống như đang nói dối, mọi người không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là mua đầy đủ thức ăn từ đây, chuẩn bị xuống núi.

Khi đám người mau chóng băng qua rừng cây, khỉ ốm bỗng nhiên ngừng lại, chỉ vào chỗ cách đó không xa nói: “Ở đây, mới là chỗ chúng ta chìm xuống.”

Mọi người nhìn theo hướng hắn chỉ, quả nhiên thấy đầm lầy quen thuộc, thậm chí phía trên còn có lều trại chưa hoàn toàn chìm xuống.

https://thuviensach.vn

“Đây là chuyện gì?” Mã Văn Thanh kinh ngạc hỏi.

Khỉ ốm tiến vài bước đến gần, quan sát một lúc, nói: “Nơi chúng ta tìm ngủ trọ đêm đó đích thật là bộ lạc ban nãy, thế nhưng nửa đêm đã bị người chuyển dời đến phía trên đầm lầy. Địa hình hai nơi này cơ hồ giống nhau như đúc, cho nên khiến chúng ta hiểu lầm. Mà ở trên đầm lầy này, chúng ta không động thì chưa sao, vừa khẽ động, liền sẽ rơi vào trong.”

“Con mẹ nó đây là chuyện tốt ai làm, đừng để lão tử tóm được ——” Mập mạp oán hận mắng.

Trần Ngọc vẫn một mực yên lặng không lên tiếng ngẩng đầu nói: “Bộ lạc kia tuy không tra ra được cái gì, nhưng cũng có rất nhiều chỗ đáng hoài nghi. Không biết mọi người có phát hiện hay không, có hai người không xuất hiện.”

Mọi người vừa nghĩ, Mã Văn Thanh vỗ đùi: “Đúng vậy, Ương Kim cô nương và tiểu huynh đệ tên gì kia dẫn chúng ta tới, đều không thấy đâu.”

Trần Ngọc cười nhìn hắn: “Không sai, khá để tâm ha, mới một đêm liền nhớ kỹ tên tiểu cô nương nhà người ta rồi.”

Da mặt Mã Văn Thanh dày, nhìn không ra mặt đỏ, ho khan một tiếng nói: “Nói chuyện nghiêm chỉnh với ngươi, ta cảm thấy hai người kia có vấn đề.”

Cống Bố bỗng nhiên run giọng nói: “Đừng, hai người kia, căn bản không phải Ương Kim và Ba Ngoã. Bọn họ chính là con gái và con rể của Đa Kiệt.”

Mọi người gần như lập tức chú ý tới, sắc mặt Cống Bố cực kỳ tái nhợt.

Chân mày Trần Ngọc cau lại, Mã Văn Thanh cũng sửng sốt, lập tức hỏi: “Không phải bọn họ vì cứu ngươi, chết trong đầm lầy rồi sao?”

https://thuviensach.vn

Cả người Cống Bố phát run, cười khổ nói: “Không thì sao ta thấy bọn họ lại sợ hãi, nơi đây ta thực sự không muốn đến lần thứ hai. Ta cũng không rõ, vì sao người đã chết lại một lần nữa đứng trước mặt ta.”

Ngẩng đầu nhìn tuyết sơn, thống khổ trên mặt Cống bố càng ngày càng rõ rệt: “Chẳng lẽ, bọn họ tới tìm ta đòi mạng. Kỳ thực, ta có một số chuyện chưa nói với Đa Kiệt gia gia và mọi người trong bộ lạc, bọn họ, bọn họ đã cứu ta, thế nhưng ta lại bỏ mặc họ chạy đi, bởi vì ta căn bản không có cách cứu người, chỉ cần ta bước thêm một bước, sẽ là cả ba người chúng ta cùng bị vùi trong đó. Ta là một tên nhu nhược, vẫn không dám thừa nhận chuyện này.” Tuy sắc mặt vẫn xấu xí như trước, trong mắt Cống Bố đã có chút nhẹ nhõm, chuyện này đã dằn vặt hắn cả một thời gian dài.

Trần Ngọc trầm mặc một lúc, vỗ vỗ vai Cống Bố: “Chuyện đã rồi, ta cũng không muốn nhiều lời. Ngươi phải thay thế hai người bọn họ chăm sóc Đa Kiệt gia gia.”

Cống Bố gật đầu, thấp giọng nói: “Đó là đương nhiên, ta sẽ thành kính chuộc tội.”

Mập mạp yên lặng không nói nửa ngày, mới nói: “Vậy hai người đã chết sao đột nhiên sống lại?”

Không ai có thể trả lời câu hỏi này, mọi người bỗng nhiên cảm thấy dù là gió nhẹ cũng có chút lạnh lẽo.

Trong bụng Trần Ngọc còn tồn trữ hai nghi vấn: Vương Miêu và người áo đen đi đâu, người của Khương gia rốt cuộc có thoát ra hay không?

Trong bầu không khí có chút trầm trọng và quỷ dị tiến về phía trước, mọi người lại bắt đầu sôi nổi lên, dù sao chuyến đi lần này không tệ, hơn nữa bọn họ còn sống.

Mã Văn Tú lấy máy ảnh ra, kéo Trần Ngọc đến chụp cùng.

https://thuviensach.vn

Chụp xong, Trần Ngọc nhìn Phong Hàn, bỗng nói: “Chúng ta cũng cùng chụp đi.”

Phong Hàn gật đầu, ôm vai Trần Ngọc, có thâm ý khác nói: “Ân, cơ hội thế này không nhiều lắm đâu.”

Trần Ngọc sửng sốt, không biết bởi vì sau này sẽ không quay lại tuyết sơn, hay là ý gì khác.

-END 116-

=Quyển 5: Kính Thủy phong trần=

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 117

Khi Trần Ngọc từ phòng tắm đi ra, Phong Hàn đường đường chính chính ngồi trên ghế salon, tiện tay cầm điều khiển đổi kênh liên tục. Trước khi tắm Trần Ngọc cố ý đóng kín cửa thư phòng, cũng rút luôn dây mạng ra, cậu dám đánh cược vị lão đại này tuyệt đối sẽ không nghiêm túc tu chỉnh.

Phong Hàn chăm chú xem tivi giương mắt liếc Trần Ngọc một cái, rồi quay đầu lại tiếp tục xem bộ phim tình cảm cẩu huyết vừa mới chiếu. Tiểu Mập bị chiếm mất ghế salon lui vào một góc trơ mắt nhìn kênh động vật bị Phong Hàn chuyển mất, lập tức dùng cái nhìn tràn ngập chỉ trích trừng Phong Hàn, móng vuốt âm thầm cào loạn lên ghế salon, giận mà không dám nói gì.

Phong Hàn mặc đồ ngủ, cổ áo nửa mở, sau khi tắm rửa qua mái tóc đen dài tùy ý rũ xuống, lộ ra sườn mặt vô cùng tinh xảo nhưng có phần đãng trí, giống như một con sư tử đang nghỉ ngơi, cường đại vô hại, lại có lực hấp dẫn trí mạng.

Trần Ngọc liếc mắt nhìn ghế salon của mình, lại quay sang nhìn cái tivi, suy nghĩ có nên tới đó hay không.

“Một cốc nước, cảm ơn. Phong Hàn đổi một tư thế thoải mái hơn, đồng thời thản nhiên phân phó.

Khóe miệng của Trần Ngọc lại bắt đầu giật giật, thuận khí cả nửa ngày, mới nhỏ giọng chất vấn: “Chẳng phải ta đã nói nhà bếp có máy đun nước hay sao?”

https://thuviensach.vn

Phong Hàn ngẩng đầu lên, có chút khó khăn nhìn Trần Ngọc, dùng ngữ điệu đi cửa sau khách khí hiếm thấy nói: “Ngươi đương nhiên đã nói, nhưng vừa rồi ta không cẩn thận, dùng lực hơi mạnh, làm hư chốt mở rồi.”

Nhận thấy sắc mặt của Trần Ngọc không được tốt, Phong Hàn khựng lại đôi chút, có phần không am hiểu giải thích: “Thật ra thì ta đã thử sửa qua, nhưng ngươi cũng biết chất lượng nó không được tốt ——’’

Không đợi Phong Hàn nói xong, Trần Ngọc đã chạy về phía nhà bếp, sau đó sắc mặt càng ngày càng đen. Quả nhiên giống với suy đoán của cậu, trên sàn nhà bếp toàn là nước, biết hôm nay bọn họ trở về, mấy con cua mà người giúp việc của Trần gia đúng giờ tới đây quét dọn mua đang quơ quơ cái càng bò qua bò lại trong nước. Giống như lũ cua, còn có một túi gạo mới mua chưa kịp cất đi.

Nhìn nhà bếp tràn lan toàn nước là nước, Trần Ngọc không khỏi nhíu mày, thế này sao vào được? Máy đun nước của cậu dung lượng lớn đến vậy sao?

Tệ hơn nữa, cái máy với chất lượng không được tốt trong miệng Phong Hàn nửa trên đã rớt xuống đất, nửa còn lại kiên cường tựa vào tường lảo đảo muốn ngã. Không cần nhìn cũng biết, máy đun nước đã gặp phải chuyện gì, cậu nhất định sẽ đổi lại một cái máy mới bền chắc hơn.

Tiểu Mập đi theo sau Trần Ngọc vui mừng kêu lên một tiếng, vẻ mặt lấy lòng nhìn về phía Trần Ngọc, hai cái chân trước hưng phấn cào ống quần Trần Ngọc, đôi mắt phát sáng phản chiếu hình hai con cua.

Dưới tình huống mặt đất toàn vật cản đi một bước vấp một bước, Trần Ngọc khó khăn dọn dẹp nhà bếp, đồng thời âm thầm thấy may mắn đêm nay bọn họ không cần nấu cơm, đóng gói trở về quả là hoàn toàn chính xác, điều cậu mong muốn nhất bây giờ chính là được thoải mái nằm trên giường.

https://thuviensach.vn

Sau đó, Trần Ngọc mở tủ lạnh ra, quét mắt một lượt, lấy ra chai bia đưa cho Phong Hàn trên ghế salon.

Mặc dù biểu hiện tối nay của Phong Hàn không lớn lối bá đạo cho lắm, Trần Ngọc vẫn không dám nổi giận với hắn. Phong Hàn và báo con đều ở đây, Trần Ngọc cố gắng khuyên nhủ chính mình thậm chí cảm thấy được không khí trong phòng khách ấm áp dị thường, cơ hồ không khác mấy so với trước lúc Phong Hàn mất trí nhớ. Trần Ngọc vốn là có chút mệt mỏi chuẩn bị trở về phòng, vì vậy cũng ngồi xuống, nửa tựa vào ghế salon, ôm chai bia uống.

Để ý thấy Phong Hàn vẻ mặt thành thật nhìn chăm chú tivi, Trần Ngọc cũng bắt đầu cảm thấy trước khi đi ngủ giải trí một chút cũng là một lựa chọn tốt.

Trên màn hình đang chiếu một bộ phim tình cảm ướt át, nữ chính ngồi trên ghế sô pha ẩn tình nhìn nam chính quỳ trên mặt đất, sau khi nam chính thâm tình thổ lộ, rốt cuộc được nữ chính chấp thuận, đeo nhẫn cho nữ chính, sau đó, sau đó ——

Trần Ngọc há to mồm nhìn nam chính đem nữ chính đè xuống ghế mà tận tình hôn lưỡi, lại còn cho tay vào trong quần áo của nữ chính, đảo mắt đã cởi được hơn phân nửa, trong lòng cực kỳ xoắn xuýt: êh êh! Có cần cẩu huyết như vậy không a, Hơn nữa, loại hình ảnh này thực sự không cần cắt xén giới hạn à? Người ở tổng cục làm ăn kiểu gì vậy?

Tuy Trần Ngọc hiểu được mọi người đối với cái này đã thấy nhưng không thể trách, thế nhưng, Trần Ngọc nuốt một ngụm nước bọt, len lén liếc nhìn tên bên cạnh, áo ngủ hở ra phân nửa để lộ lồng ngực với đường cong duyên dáng, có cảm giác miệng đắng lưỡi khô.

Trần Ngọc ngơ ngác nhìn hồi lâu, chợt giống như ý thức được cái gì, vừa ngẩng đầu, phát hiện Phong Hàn đang dùng ánh mắt đen nhánh thâm

https://thuviensach.vn

thúy nhìn cậu.

Trần Ngọc chột dạ cùng Phong Hàn đối mặt với nhau khoảng vài giây, sau khi nhận ra tình huống trước mắt, lập tức lộ ra vẻ mặt ta đang mệt muốn chết, ta cái gì cũng không thấy, đứng lên, nhanh chóng chúc hắn ngủ ngon, Phong Hàn còn chưa kịp mở miệng, cậu đã phi như bay về phòng của mình.

Ông trời a, mặc dù, mặc dù cậu và Phong Hàn trước kia rất thân quen, nhưng cậu không thể ở trước mặt một Phong Hàn mất trí nhớ biểu hiện ra mình là cái người đói khát kia, đây ban đầu rõ ràng là chuyện mà chỉ Phong Hàn mới có thể làm.

Khi Trần Ngọc đang thất thần, bên tay chợt ấm áp, tiếp đó mu bàn tay bị liếm láp ướt át.

Thở dài, Trần Ngọc ôm lấy Tiểu Mập đang cố gắng lấy lòng cậu, vuốt ve bộ lông cho tên tiểu tử càng ngày càng mập nhưng luôn cố gắng noi theo thành viên có địa vị nhất trong nhà kia. Nhắc tới vấn đề về cuộc sống độc lập của báo con sau này, thằng nhóc này có phải nên tiếp nhận huấn luyện thay cho việc ngày ngày ở nhà quậy phá rồi hay không?

Nói đến giáo dục, Trần Ngọc theo bản năng nhớ đến cậu bé đang học tiểu học nhà hàng xóm, phụ huynh mỗi ngày nhất định đúng giờ đưa đi đón về – sau khi lòng bàn tay lại một lần nữa cảm nhận được đầu lưỡi hơi thô nhám của Tiểu Mập lướt qua, Trần Ngọc vẻ mặt hắc tuyến phát hiện, Tiểu Mập trong lòng cậu đã hoàn toàn trở thành đứa trẻ ở cái nhà này.

Từ cửa truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, người trên giường cùng báo con thân thể đồng thời cứng nhắc, Tiểu Mập lưu luyến dùng cái đầu to của mình dụi vào Trần Ngọc, đứng dậy duỗi bốn cái chân ngắn ra, không tiếng động mà lại nhanh nhẹn chạy về phía cái ổ của nó. Đồng thời cố gắng

https://thuviensach.vn

thầm nhủ: ta đã trưởng thành, ta ngủ một mình hoàn toàn không có vấn đề gì TAT!

Phong Hàn liếc nhìn báo con rơi lệ chạy đi, tiện tay mở cái hộp ra, một thân ảnh nho nhỏ màu xanh bị ném xuống phòng khách, sau đó đóng cửa lại.

Trần Ngọc da đầu đang tê dại suy tính nên nói cái gì trong hoàn cảnh này, cố gắng hóa giải không khí lúng túng ban nãy, sau đó hai người có thể bình an vô sự sống chung với nhau.

Được rồi, cho dù cái tên này tiếp tục không có ý định làm bất cứ công việc nhà gì cậu cũng không thèm so đo, Trần Ngọc bi kịch nhận ra, yêu cầu của mình thật ra rất thấp.

Phong Hàn đi tới, khom lưng nhìn Trần Ngọc vài giây, sau đó tương đối thản nhiên nói: “Ngươi còn chưa ngủ, vậy chúng ta thử một chút đi?”

“Cái gì thử một chút?” Trần Ngọc cảnh giác ngẩng đầu lên, mí mắt giật giật, trong lòng chợt dâng lên dự cảm xấu.

…

Một lúc lâu sau, ý thức của Trần Ngọc đã bắt đầu mơ hồ không rõ, Phong Hàn vuốt ve cái bớt sau lưng cậu, thấp giọng lẩm bẩm: “Đã lâu rồi không làm, quả nhiên vẫn mỹ vị như vậy.”

Trần Ngọc mơ màng cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng đã chẳng còn khí lực nói chuyện nữa, đảo mắt liền chìm vào giấc ngủ say.

———————————-

Cho đến sáng hôm sau, Trần Ngọc ở trước mặt bàn ăn, sắc mặt hết hồng lại trắng liếc thật lâu, mới dám nhìn về phía Phong Hàn thần thanh

https://thuviensach.vn

khí sảng thần thái sáng láng bên kia, cẩn thận hỏi: “Ngày hôm qua, câu nói sau cùng của ngươi, có ý gì?”

Phong Hàn ăn nốt cái bánh bao, đem cốc nước đặt trên bàn đến trước mặt mình, mới ngẩng đầu nhìn sang Trần Ngọc, vui vẻ nói: “Ý trên mặt chữ, ta cho rằng, ngươi cũng rất thích, hiệu quả hôm qua so với trước đây tốt hơn.”

Trần Ngọc ngẩn ngơ, còn chưa phân rõ nên cao hứng hay nên tức giận đã la lên: “Quả nhiên – ngươi quả nhiên đã nhớ lại! Ngươi nhớ lại từ khi nào?!”

Phong Hàn vô ý thức gõ gõ lên mặt bàn, suy tư chốc lát rồi trả lời: “Là sau khi ngươi một mình gặp lại ta, chính là lúc ngươi bị bánh tông đuổi theo mà chạy trối chết, ta liền nhớ lại. Sơn động có thể xóa trí nhớ của ta trong khoảng thời gian ngắn, nếu là ta lúc trước, đại khái phải rất lâu mới có thể nhớ lại được. Nhưng hiện tại, căn bản không mất quá nhiều thời gian.” Nhân tiện chỉ ra khi ấy mình đã cứu Trần Ngọc một lần nữa.

“Vậy tại sao ngươi không nói cho ta biết?” Trần Ngọc cảm giác mình hoàn toàn ăn không vô nữa, nhất định đã bỏ sót chỗ nào đó, mà cậu còn chưa chú ý tới.

“Ngươi không hỏi.” Phong Hàn nhanh chóng đáp, “Ta chưa hề nói dối ngươi, ta ghét lừa gạt.”

Lừa gạt – Trần Ngọc đột nhiên nhớ ra, cậu vẫn lo lắng khi mình cùng sơn động nói chuyện Phong Hàn vẫn còn tỉnh táo, cậu cẩn thận quan sát Phong Hàn một lát, khi phát hiện Phong Hàn không có bất kỳ dấu hiệu tức giận nào, mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, có lẽ Phong Hàn không trông thấy cậu hứa nguyện với sơn động? Hoặc là hắn trông thấy nhưng không nhận ra mình có quan hệ với người áo đen. Ừ, nhất định là như vậy.

https://thuviensach.vn

Sau khi dùng đủ mọi lý do thuyết phục bản thân, Trần Ngọc bất an đem hết những chuyện phát sinh từ lúc gặp được Phong Hàn điểm qua một lượt, nhưng sắc mặt của cậu cũng không thấy chuyển biến nào tốt đẹp, ngược lại càng ngày càng đen.

Trời ạ, cậu rốt cuộc đã làm những cái gì a!!!

Thấy Phong Hàn gặp nguy hiểm tay chân liền rối loạn, thừa nhận cậu thích Phong Hàn, chủ động hôn hắn, làm ấm túi ngủ cho hắn, thậm chí còn cao giọng tuyên bố mình là người quan trọng nhất của Phong Hàn – hơn nữa bị bắt gặp tại trận, so với thâm tình thổ lộ đều mất mặt hơn có được hay không!

Kháo a, tại sao lại muốn đùa giỡn cậu như vậy a a!

Trần Ngọc xấu hổ buồn bực cực kỳ, cậu vỗ bàn một cái, dùng tay chỉ vào Phong Hàn, lần đầu tiên có dũng khí phát hỏa với Phong Hàn: “Vậy chuyện tối hôm qua là sao! Ngươi còn dám nói ——’’

Phong Hàn chậm rãi đặt cái cốc xuống, ôn nhu nói: “Thân ái, ta cảm thấy không nên gây gổ trên bàn ăn như vậy, ít nhất không thích hợp thảo luận mấy chuyện đó. Bữa sáng của ngươi còn chưa ăn xong, cho dù không nghĩ đến bản thân, nhưng cũng phải nghĩ đến chúng nó nữa chứ.” Nói xong chỉ chỉ Tiểu Mập và thằn lằn đang trợn mắt há mồm nhìn bọn họ.

Tiểu Mập đeo khăn ăn trong miệng đang ngậm nửa miếng thịt bò, đôi mắt tròn xoe, nhưng Trần Ngọc đánh cuộc nó đồng ý mình chỉ trích Phong Hàn, ánh mắt nó sáng đến trong suốt.

Mấu chốt là, Phong Hàn từ lúc nào nghĩ đến những người khác! Huống chi là báo con và thằn lằn, rõ ràng là lấy cớ!

Trần Ngọc lần nữa ngẩng đầu, phòng khách đối diện tắm trong ánh mặt trời, trong mắt Phong Hàn mang theo sự đắc ý, dị thường sáng ngời mà

https://thuviensach.vn

chói mắt.

Cắn răng nghiến lợi trừng Phong Hàn một lát, Trần Ngọc sáng suốt dừng đề tài này lại, có nói thêm nữa cũng không thay đổi được sự thật làm cậu quẫn bách không dứt kia.

Hơn nữa kết quả sẽ luôn là cậu phải thỏa hiệp.

Trần Ngọc cúi đầu tiếp tục ăn sáng, trong lòng bi ai ngẫm nghĩ, kể từ lúc có trái tim, tính tình của Phong Hàn càng thêm ác liệt! Đây có tính là cậu tự làm tự chịu hay không?

Trần Ngọc lại nhớ đến việc mình định lợi dụng Phong Hàn mất trí nhớ mà lừa hắn làm việc nhà, ngay cả chuyện mà cậu sớm đã muốn làm trên giường kia, bây giờ nghĩ lại, may mà cậu tối hôm qua chưa kịp áp dụng, bằng không, kết quả sẽ càng thê thảm hơn….

-END118-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 118

Mặc dù Liên Sinh trước lúc đi đã cố ý dặn Trần Ngọc cần phải về Trần gia một chuyến, nhưng Trần Ngọc lại giống như quên mất việc này, suốt mấy ngày nay đều ở trong nhà.

Phong Hàn đương nhiên sẽ không thúc giục cậu, huống hồ, mấy ngày qua hắn thoải mái hơn Trần Ngọc rất nhiều, cứ xem ánh mắt theo dõi hắn kèm cả oán niệm của Trần Ngọc thì biết.

Báo con hai ngày nay lại là hạnh phúc cùng xoắn xuýt, về nhà sống an nhàn sung sướng khiến cho da lông nó càng ngày càng trơn mượt bóng loáng, sáng sớm còn dưỡng thành thói quen trong lãnh địa của mình vênh mặt đi tuần tra một vòng, sau khi ăn xong bữa trưa phong phú, nó sẽ ở trên ghế salon tắm dưới ánh mặt trời mà đánh một giấc.

Giống như hiện tại, báo con nằm trên ghế salon uốn a uốn éo, nửa híp mắt, tivi đằng xa đang phát chương trình thế giới động vật mà nó yêu thích nhất.

Sau đó, Tiểu Mập khẽ liếc cái tên ở salon phía đối diện một cái, nếu như thứ đang ngủ say bên đó không phải là con thằn lằn xanh lè, hết thảy càng hoàn mỹ.

Đúng vậy, chính là con thằn lằn đáng chết kia, Tiểu Mập càng nhìn càng thấy buồn bực. Không biết Phong Hàn rốt cuộc nhìn trúng cái tên kia ở điểm nào, đối xử với nó còn tốt hơn cả mình. Vì thế, nó không thể chịu được trong phòng của mình còn có một con động vật khác.

https://thuviensach.vn

Tiểu Mập trợn mắt nhìn thằn lằn một lúc, chợt hiểu, chẳng lẽ, chẳng lẽ là – không, nhất định là bởi vì nó quá xấu quá yếu cho nên mới bố thí như vậy!

Tiểu Mập liếm liếm móng vuốt của mình, mấy ngày nay nó không ít lần khi dễ thằn lằn, cho dù tên kia mỗi lần đều ra sức phản kháng. Thế nhưng, móng vuốt sắc bén dấu trong đệm thịt của Tiểu Mập lóe sáng, khóe miệng khó khăn kéo ra một nụ cười quỷ dị, bởi vì liên quan đến hình thể, thằn lằn muốn khiêu chiến với nó vẫn là tương đối gian nan.

Hơn nữa, ở thời khắc mấu chốt Trần Ngọc đối với đứa bé ra sức trợ giúp song thân này vẫn là sủng ái nhất. Nghĩ tới đây, Tiểu Mập hài lòng quẳng một ánh mắt xem thường cho thằn lằn phía đối diện.

Lúc này, cửa phòng ngủ nhẹ nhàng bị mở ra, Trần Ngọc mặc đồ ngủ đầu tóc rối bời lặng yên không một tiếng động đi ra.

Thấy Tiểu Mập lập tức nâng chân ngẩng đầu dậy, Trần Ngọc ra hiệu, ý bảo nó đừng động.

Tiểu Mập sửng sốt, nhưng khuôn mặt vẫn sáng bừng lên nhảy khỏi ghế salon, nhào về phía chân Trần Ngọc, bước đi còn nhẹ hơn cả Trần Ngọc.

Trần Ngọc lắc đầu, không nói thêm gì nữa, chỉ đi về phía phòng khách.

Trước khi vào cửa, Trần Ngọc liếc mắt nhìn phòng ngủ chính, xác định không có bất cứ động tĩnh gì mới vào phòng khách, sau đó cẩn thận khóa cửa lại.

Đến lúc đó, Trần Ngọc mới thở phảo nhẹ nhõm, tựa như khích lệ vuốt ve báo con có chút hưng phấn nho nhỏ, khiến nó tiếp tục giữ im lặng. Mở

https://thuviensach.vn

hộc tủ bên phải, thò người vào lục lọi một hồi, từ bên trong lấy ra một cái hộp.

Phong cách cổ xưa, thần bí, kèm hoa văn, chính là cái hộp mang từ sơn động ra.

Cái hộp này từ lúc mang về đến nay liền bị Trần Ngọc giấu đi, khi Phong Hàn tỉnh lại, cậu tuyệt đối không dám mở ra.

Trần Ngọc không biết trong hộp là vật gì, vạn nhất vật đó cùng Phong Hàn có cảm ứng gì đó, khiến cho Phong Hàn phát hiện ra cái hộp này cùng với cuốn bút ký bìa đen cậu giấu đi, cậu vô luận thế nào cũng sẽ không thể giải thích được rõ ràng.

Hiện tại, cậu tuyệt đối không thể để cho Phong Hàn biết thân phận của cậu.

Vì vậy, Trần Ngọc định đợi Phong Hàn ra ngoài hoặc là khi hắn ngủ tra xét mấy ngày nay đều âm thầm cắn răng, Phong Hàn vẫn cùng cậu ở trong nhà, hơn nữa tinh lực tốt đến thần kỳ, hai người căn bản không thể so sánh. Thường thường khi Trần Ngọc buồn ngủ, Phong Hàn vẫn thần thái sáng láng đến mức khiến người ta đố kị.

Cho đến hôm nay Phong Hàn ngủ trưa, Trần Ngọc mới thật không dễ dàng tìm đựoc cơ hội, lập tức lén lén lút lút chui vào phòng khách.

Nhìn cái hộp hoa văn cổ xưa trước mặt, trong nháy mắt Trần Ngọc thấy hoảng hốt, một cảm giác quen thuộc khó có thể biểu đạt từ cái hộp truyền tới.

Chiếc hộp này chạm trổ tinh tế đến mức làm người ta phải sợ hãi than thở, phía ngoài được bao bằng đồng xanh, không trông thấy lỗ khóa, nhưng tay Trần Ngọc giống như tự có ý thức của mình, từ từ xoa nhẹ lên hoa văn

https://thuviensach.vn

thanh đồng chính diện. Nơi năm ngón tay cậu đặt vào, đều đối diện một đóa hoa.

Trên hộp có rất nhiều bông hoa, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ra, bông hoa dưới ngón tay Trần Ngọc nhỏ hơn một chút, bản thân năm đóa hoa lại giống nhau như đúc.

Trần Ngọc trừng mắt nhìn cái hộp cùng bàn tay của mình, giống như động tác vừa rồi không phải do cậu làm. Vài giây sau, Trần Ngọc thở dài, theo ý nghĩ trong lòng nhấn xuống, ngón cái chợt đau nhói, cạnh nơi lõm xuống có thứ đâm vào ngón tay của cậu.

Đúng lúc đó, vỏ ngoài chiếc hộp như một đóa hoa nở rộ, chuyển động theo tám phương vị, làm lộ ra thứ bên trong.

Trong hộp là một lớp gấm bạch được xếp chồng lên nhau, ngoài nó ra, còn có một chiếc khóa đồng tinh xảo.

Trần Ngọc nhíu mày, lấy cuốn gấm bạch ra, nếu theo những gì sơn động đã nói, thì đây cũng là vật từ mấy ngàn năm trước. Cẩn thận mở ra, trên khuôn mặt Trần Ngọc lộ ra vẻ nghi hoặc.

Bên trên cũng không phải là nội dung giống như cuốn bút ký bìa đen mà cậu phỏng đoán, trải cả cuốn gấm ra thì thấy, phía trên có sáu bức tranh, tương đối tinh tế, nhìn kỹ giống như bản đồ, hơn nữa còn đánh dấu theo thứ tự một hai ba bốn năm sáu, sau mỗi con số đều có một hàng chữ nhỏ.

Ở trên cùng của cả sáu bức tranh, viết hai chữ tương tự thể triện: Kính Thủy.

Trần Ngọc vuốt ve mi tâm, thấy vật này, cậu vẫn không có lấy một tia đầu mối. “Mình” trước kia đến tột cùng muốn làm gì? Tới tình trạng hiện tại, tựa hồ dù cậu không cam lòng ra sao, thân phận của cậu cũng sẽ chẳng thay đổi được.

https://thuviensach.vn

Xem ra mấu chốt là ở hai chữ Kính Thủy này, Trần Ngọc suy đoán, đây là một địa chỉ, ở đây có chữ Thủy, không là hồ thì chính là đầm, đương nhiên cũng có thể là sông, trước cứ tra cứu chút tư liệu về phương diện này đi.

Trần Ngọc đem đồ vật để lại chỗ cũ, Tiểu Mập vẫn nhìn chằm chằm vào động tác của cậu, thấy Trần Ngọc đã xong, liền lấy lòng đi tới cọ chân cậu.

Trần Ngọc ngáp một cái, không định đánh thức Phong Hàn, ôm Tiểu Mập trực tiếp ngã xuống giường trong phòng khách ngủ bù, vốn đây vẫn là thời gian ngủ trưa. Bởi vì nguyên nhân nào đó, Trần Ngọc ban đêm ngủ không ngon giấc lát sau hô hấp đã đều đều.

Tiểu Mập trong tay cậu chợt giương mắt nhìn ra phía cửa, lại nằm xuống. Hừ, để cho thằn lằn cùng vị gia trưởng kia đợi ở ngoài cửa đi, cái này đủ để chứng minh, địa vị của bản thân trong lòng Trần Ngọc lớn đến mức nào.

Buổi tối hôm đó, Trần Ngọc đặt cơm tối lên bàn, rồi gọi Phong Hàn. Tiểu Mập có ghế riêng của nó, về phần thằn lằn, thì trực tiếp chiếm giữ mặt bàn ăn, Trần Ngọc cảm thấy nó đại khái rất khó tìm được cảm giác náo nhiệt và ngang hàng với người khác trên bàn ăn.

Có thể vì Trần Ngọc trên thực tế mới là người cho ăn, nên hai con vật đều mở to mắt nhìn Trần Ngọc, đồng thời cố gắng dịch dần về phía cậu.

Phong Hàn quét mắt nhìn một lượt, sau khi thành công khiến hai bạn trẻ kia cứng ngắc cả người, đưa tờ báo trong tay cho Trần Ngọc, “Tên khỉ ốm kia có vấn đề.”

Trần Ngọc sửng sốt, ngay sau đó mới nhớ ra cái người cao gầy vẫn đi theo bọn họ nọ, mặc dù lúc ấy có để ý, nhưng không nhận thấy khỉ ốm có ác ý gì, hắn có thể xảy ra vấ đề gì?

https://thuviensach.vn

Khi xem xong tờ báo, nụ cười trên mặt Trần Ngọc biến mất, trên tờ báo có đăng một bức hình không rõ lắm, bên cạnh đưa tin du khách đến tuyết sơn gặp nạn tử vong, thân phận đã điều tra ra, chính là cái người vẫn được gọi là khỉ ốm.

Khỉ ốm khi ấy là cùng bọn họ xuống núi đến trong trấn, căn bản sẽ không thể nào gặp chuyện không may, chẳng lẽ hắn lại lên núi một lần nữa? Trần Ngọc cảm thấy cho dù sơn động kia có nhiều minh khí hơn nữa, người đã vào đó một lần sẽ tuyệt đối không muốn vào lần thứ hai.

Khi nhìn đến thời gian, Trần Ngọc lại lần nữa ngây ngẩn cả người, "Nửa tháng trước?" Đó là lúc bọn họ lên núi, nếu như lúc ấy khỉ ốm đã chết, vậy người đi theo bọn họ vào sơn động là ai?

Phong Hàn đặt cái bát trong tay xuống, ngước mắt nhìn Trần Ngọc, bình tĩnh nói: "Ân, có ta ở bên cạnh ngươi sẽ không xảy ra vấn đề gì, nhưng, trước khi biết được mục đích của người này, ngươi phải cẩn thận."

Trần Ngọc gật đầu, trong lòng lại cho rằng, nếu như nói khỉ ốm theo đám bọn họ lên núi tiếp cận cậu với mục đích khác, thế nhưng hắn có lúc lại vô tình hoặc cố ý giúp đỡ cậu.

Nghĩ lại lúc đó, trước khi đến Tây Tạng Trần Ngọc đã gặp A Cát, hắn nói sẽ vẫn đi theo bên cạnh bảo vệ Trần Ngọc. Bất quá, Trần Ngọc thoáng do sự, cũng không nói ra.

Cho đến bây giờ, Trần Ngọc phát hiện chuyện cậu không thể nói càng ngày càng nhiều, đây tuyệt đối không phải là một hiện tượng tốt. Chuyện như vậy càng nhiều, đợi đến ngày Phong Hàn phát hiện ra chân tướng, lại càng kinh khủng.

Mà xoắn xuýt hết mấy ngày, Trần Ngọc cuối cùng cũng ra quyết định. Bất kể "hắn" trước kia để lại thứ gì, cậu cũng phải tìm hiểu rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Có một số việc không phải muốn tránh liền tránh được, nếu như đến lúc đó bị người khác biết trước, lợi dụng để đối phó cậu, vậy thì quá bị động rồi. Còn không bằng bây giờ chuẩn bị cho thật chu đáo, nắm giữ quyền chủ động.

Hơn nữa, càng về sau, Trần Ngọc càng cảm thấy, nếu như cậu không đi, thì sẽ hối hận.

“Đúng rồi, ngày mai ta phải ra ngoài một chuyến, ngươi không cần đi với ta.” Phong Hàn ăn xong, trước khi xoay người đi về phía salon, tuyên bố.

Trần Ngọc sửng sốt, ngay sau đó nhanh chóng nói: “Vừa hay, ngày mai ta cũng có việc, phải về Trần gia một chuyến, chúng ta tự mình —— ’’

Điều khiển trong tay Phong Hàn khẽ khựng lại, ngẩng đầu cắt ngang lời cậu: “Vật ngày mai ta sẽ về đó cùng ngươi trước, rồi mới đi.”

Trần Ngọc thoáng ngẩn người, qua một lúc mới kịp phản ứng, đắn đo nói: “Không cần, nếu như ngươi bận…”

“Không sao, ta rất thích đi cùng ngươi.”

Trần Ngọc câm nín, hừ, ngươi có việc thì chỉ cho ta cái bóng lưng, sao chuyện gì ta cũng phải mang theo ngươi a.

Nổi giận thì nổi giận, hành vi của Phong Hàn chắc là sẽ không vì ý chí tinh thần của Trần Ngọc mà từ bỏ. Ngày hôm sau ăn xong bữa sáng, một nhà bốn miệng ăn ra ngoài, thuê xe trở về Trần gia.

Tiểu nhị báo tin cho người trong nhà, người ra đón là Thẩm Tuyên trong dự liệu. Nhiều ngày không thấy, Thẩm Tuyên khí độ càng thêm xuất chúng, đây cũng là do Trần Sâm đem không ít chuyện cho hắn xử lý dùm mà luyện ra được.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên, trong khoảng thời gian này lời bàn tàn càng nhiều, về điểm này Trần Ngọc vẫn chú ý tới, bất kể ai khích bác thế nào, Trần Ngọc cũng kiên quyết đứng về phía Trần Sâm, đối với việc Thẩm Tuyên chấp chưởng Trần gia không hề dị nghị. Không chỉ như thế, Trần Ngọc cầu xin Thẩm Tuyên làm việc còn nhiều hơn so với Trần Sâm.

Đi vào trong, Trần Ngọc liếc mắt nhìn, không trông thấy cái bóng của Trần Sâm, thở phào nhẹ nhõm đồng thời cũng có chút thấp thỏm, nhỏ giọng hỏi thăm tình hình gần đây của Trần Sâm từ Thẩm Tuyên,

Thẩm Tuyên nhìn Trần Ngọc một cái, cười cười, chỉ nói sư phó gần đây bận rộn nhiều việc, không rảnh quản mấy chuyện vặt vãnh của cậu.

Trần Ngọc yên tâm, ít nhất biểu thị trong khoảng thời gian ngắn Trần Sâm sẽ không tìm cậu giáo huấn.

Thẩm Tuyên lại nói tiếp: “Ngươi trở về đúng lúc, người bên Trang gia tới, sư phó mấy ngày nay luôn đi cùng họ.”

Trần Ngọc cước bộ vốn có mấy phần do dự chợt khựng lại, kinh ngạc nhìn về phía Thẩm Tuyên, hỏi: “Trang gia? Có việc lớn gì sao? Vậy ta…” Thanh âm Trần Ngọc thấp xuống, cậu không biết mình có nên tránh đi hay không, Trần Sâm đã sớm tỏ rõ thái độ không để cho cậu nhúng tay vào sự vụ Trần gia.

Mà cho dù không can dự vào, cậu cũng biết người Trang gia là ai. Trong Đào Sa thế gia, lâu đời nhất, giàu có nhất tổng cộng có bảy nhà, mấy tiểu phái còn dư lại đối với bảy nhà này đều cực kỳ khách khí.

Trang gia chính là một trong bảy nhà này, khác biệt chính là, sáu nhà còn lại có thể sẽ có chút mâu thuẫn hoặc tranh chấp với nhau, nhưng đều cùng kính nể Trang gia.

Nói trắng ra, Trang gia chính là lão đại của bảy nhà.

https://thuviensach.vn

Trang gia có chuyện, mấy nhà còn lại đều phải quan tâm. Thế nhưng, hiện tại, có thể có đại sự gì mà phải nhờ đến người đã nửa thoái ẩn như Trần Sâm?

Thẩm Tuyên bật cười, lấy tay vỗ vỗ bả vai Trần Ngọc, nói: “Không cần thiết, người Trang gia tới đây cũng chỉ là ngẫu nhiên, vào nhà rồi gặp.”

Trần Ngọc nổi lên nghi hoặc, đi theo Thẩm Tuyên qua cửa phòng khách, liền thấy Triệu Ly đang tiếp chuyện một người trẻ tuổi ngồi trên ghế salon, người trẻ tuổi ngồi đối diện với hắn, Trần Ngọc đoán không ra là ai, nhưng nhìn sườn mặt cũng có thể nhận ra mấy phần tuấn mỹ ưu nhã. Mà ở một bên khác, còn có người quen, lại là Liên Sinh.

Đám người Trần Ngọc tiến vào làm kinh động người ngồi trong phòng, ba người đồng thời quai lại nhìn sang. Người trẻ tuổi kia vừa trông thấy Trần Ngọc liền vui vẻ, cười híp mắt chào hỏi: “A Ngọc, đã lâu không gặp.”

“Trang Tề? Sao lại là tiểu tử ngươi?” Trần Ngọc cũng cảm thấy vui mừng, Trần Ngọc cố ý rời xa khỏi cái vòng luẩn quẩn này, nên bạn bè rất ít, Trang Tề là một trong số đó.

Khi còn bé, Trang Tề trong lúc vô tình đã cứu Trần Ngọc một lần, từ đó về sau, quan hệ giữa hai ngươi cũng không tệ. Chỉ có điều sau khi lớn lên, Trang Tề bận việc, số lần hai người gặp nhau có thể đếm trên đầu ngón tay.

Trần Ngọc chào hỏi với những người khác trong phòng, vốn mấy người còn muốn nói vài lời, lầu hai truyền đến tiếng bước chân, Trần Sâm đi xuống.

Thấy Trần Ngọc, sắc mặt Trần Sâm âm trầm, nhưng ngại nhiều người ngoài, ông không nổi giận với Trần Ngọc, cũng không để tâm đến cậu.

https://thuviensach.vn

Khi Trần Sâm đi xuống, cũng là lúc ăn trưa, Thẩm Tuyên gọi người giúp việc đến bày cơm, mấy người cùng ngồi xuống bàn.

Trần Sâm cùng Phong Hàn cũng khách khí đôi ba câu, sau khi dùng cơm, mới trợn mắt nhìn Trần Ngọc một cái: “Ta hôm nay không rảnh, ngươi ngày mai lại tới.”

Trần Ngọc vội vàng đáp ứng.

Thấy Trần gia quả nhiên bận bịu, Trần Ngọc cũng không có ý định ở lâu, lúc muốn đi, Trần Sâm lại nói một câu: “Sáng sớm mai tới đây, mẹ ngươi cũng trở về.”

Trần Ngọc khi ấy liền cứng ngắc, dưới đáy biển, chính tai cậu đã từng nghe Trần Sâm đề cập tới, mẹ cậu đã qua đời, người mẹ này của cậu rốt cuộc là ai?

Trang Tề muốn theo Trần Sâm đến thư phòng thương lượng chút chuyện, trước khi lên lầu, cười gọi Trần Ngọc, “Ngày mai ta và Trần thúc cùng nhau trở về Trang gia, ngươi có rảnh nhớ gọi điện cho ta, chúng ta từ từ ôn chuyện.”

Trần Ngọc nhìn trộm sắc mặt của phụ thân, đáp ứng.

Khi ra bên ngoài, Trần Ngọc nói với Phong Hàn: “Ngươi có việc thì đi đi, tự ta trở về, không nhất định phải đi cùng ta, dù sao ngươi cũng cầm một chìa khóa khác, đến lúc đo tự mình mở cửa là được.”

Phong Hàn cũng theo Trần Ngọc lên xe, ngắn gọn nói: “Ta không vội, trước đưa ngươi về.”

Trần Ngọc vẻ mặt không giải thích được, rõ ràng Phong Hàn nói hắn bận việc phải ra ngoài, bây giờ lại bảo không vội.

https://thuviensach.vn

Sau khi về nhà, Trần Ngọc liền bắt đầu tính toán khao Trang Tề một bữa ở đâu. Kết quả không biết Phong Hàn xảy ra chuyện gì, nói mệt mỏi, bảo Trần Ngọc bóp vai cho hắn.

Trần Ngọc 囧囧 ngồi trên giường, xoa bóp giúp hắn.

Cuối cùng, đến lúc xế chiều, Phong Hàn thần thanh khí sảng ra ngoài. Trần Ngọc xoa eo, vẻ mặt mệt mỏi nằm ngủ trên giường, chớ bảo hôm nay ra cửa mời khách, ngày mai có thể đứng lên hay không còn là một vấn đề.

-END 119-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 119

Lúc Trần Ngọc tỉnh lại, trời đã tối, từ động tĩnh bên ngoài thì thấy, chỉ có báo con cùng thằn lằn đang gây lộn. Trần Ngọc cũng không vội rời giường, cũng không bắt tay vào xử lý đầu tóc lộn xộn vì mới dậy, chỉ mở to mắt nhìn trần nhà lâm vào trầm tư.

Phong Hàn rất ít khi ra ngoài, cho dù có cũng sẽ tìm một lý do quang minh chính đại mang cậu theo cùng. Nhưng lần này, Phong Hàn thậm chí đặc biệt nhấn mạnh Trần Ngọc không cần đi theo.

Đây đương nhiên là chuyện tốt, cậu vốn không có ý định đi theo – Trần Ngọc thầm nghĩ, cố gắng đè xuống một tia bất mãn tức giận dưới đáy lòng, đồng thời vì bản thân đưa ra lý do hợp lý: gần đây sự kiện khả nghi quá nhiều, hơn nữa có liên quan đến cậu, cậu nhất định phải lên tinh thần ứng phó. Vào lúc này, bên cạnh mình xuất hiện nhân tố không xác định được, khiến cho người ta bất an.

Thế nhưng…

Bên ngoài truyền đến tiếng chìa khóa lạch cạch mở cửa, hai tên đang ồn ào không thể tách rời ra trong phòng khách nhanh chóng yên tĩnh lại. Tiếp đó, tiếng bước chân tựa hồ hướng về phía phòng ăn, rồi lộn trở lại không hề chậm trễ chuyển sang hướng phòng ngủ chính.

Đúng rồi, cậu quên chuẩn bị bữa ăn tối.

Cửa bị đẩy ra, Trần Ngọc cùng Phong Hàn nhìn nhau trong chốc lát, Phong Hàn vui vẻ nói: “Không ra ngoài? Tới, ta có mang đồ ăn về, ăn cơm

https://thuviensach.vn

thôi.”

Mặc dù có nghi vấn, nhưng vẻ mặt “vốn nên như thế” của Phong Hàn, khiến Trần Ngọc âm thầm cắn răng. Ban ngày tuyên *** là cái việc đáng xấu hổ nhất!

Bất quá, nhìn vẻ mặt của Phong Hàn, không có bất kỳ dị thường gì, Trần Ngọc cầm lòng không đậu thở phào nhẹ nhõm. Đợi đến khi Trần Ngọc từ nhà tắm rửa mặt ra ngoài, phát hiện báo con và thằn lằn đã ngoan ngoãn chiếm cứ một góc bàn ăn, đang dùng ánh mắt nhiệt tình mong đợi cậu trở lại.

Phong Hàn đương nhiên ngồi ở ghế chủ vị, giống bọn nó chờ cậu ra ngoài ăn cơm.

Trần Ngọc quét mắt nhìn bốn đĩa thức ăn mặn một chén canh trên mặt bàn, kinh ngạc nói: “Thật hiếm nha, ngươi lại nhớ ta thích ăn cái gì.”

Phong Hàn cầm đũa trầm mặc mấy giây rồi nói: “Những thứ này đều là ta thích ăn, ta nghĩ, ta có thể nhớ đến việc đóng gói mang về cho ngươi, đã đủ khiến ngươi cảm tạ ta rồi.”

Trần Ngọc bị nghẹn, hồi lâu mới lẩm bẩm: “…Nói rất đúng, có quá nhiều ảo tưởng không thiết thực sẽ bị sét đánh chết.”

Cũng may, sở thích của hai người không sai biệt lắm, có lẽ sở thích của Phong Hàn là do cậu dưỡng mà thành, mấy món ăn trên mặt bàn đều là những thứ cậu đã từng làm, Trần Ngọc vừa an ủi mình vừa ngồi xuống, đồng thời vì hai tên nhìn cậu không chớp mắt phân chia thức ăn.

Đến giữa bữa ăn, Trần Ngọc nhớ ra thuận miệng hỏi: “Ngươi lấy tiền ở đâu?”

https://thuviensach.vn

Phong Hàn ưu nhã cầm chén rượu đỏ lên, nhìn Trần Ngọc một cái, chậm rãi nói: “Thẻ của ngươi đều ở trong ngăn kéo bên tay trái, nếu ta nhớ không lầm, mật mã giống nhau hết, ta tùy tiện lấy một cái.”

Trần Ngọc trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Phong Hàn một lúc, lấy dũng khí cùng Phong Hàn câu thông: “Chúng ta phải nói rõ ràng, mặc dù ngươi ở đây, mặc dù quan hệ của chúng ra, khụ, rất tốt, nhưng chủ nhân căn phòng này là ta, ngươi lấy đồ – được rồi, ngươi dùng cũng không sao, nhưng có phải nên nói trước với ta một tiếng không?”

Phong Hàn kỳ quái nhìn về phía Trần Ngọc, dưới khí thế theo thói quen tùy mạnh biến yếu của Trần Ngọc, đem một cốc sữa tươi đẩy tới bên cạnh tay cậu, bất đắc dĩ giải thích: “Ngươi đều là của ta, ngươi còn so đo mấy thứ đó làm gì?”

Khóe miệng Trần Ngọc co quắp, yên lặng cúi đầu ăn cơm, cậu hiểu nếu còn tiếp tục thảo luận vấn đề này tuyệt đối sẽ không làm Phong Hàn thấy áy náy mà chỉ khiến mình tức chết.

Sau bữa tối, hai người trở lại phòng ngủ. Phong Hàn không có bất cứ dị thường nào, giống mấy hôm trước, lăn lộn đến nửa đêm, thế này thế kia, vô sự tự thông. Trần Ngọc mơ màng buồn ngủ, sớm đem nghi vấn trong lòng quẳng ra sau đầu.

Đến trưa ngày thứ hai Trần Ngọc mới tỉnh, lẩm bẩm oán trách vài câu, đứng dậy rửa mặt dọn dẹp, sau đó cùng Phong Hàn vội vàng đến Trần gia.

Thẩm Tuyên cười xem xét cậu, thống báo với Trần Ngọc: “Sư phó ở thư phòng chờ ngươi, lên đi.”

Trên mặt Trần Ngọc không khỏi lộ ra thần sắc đưa đám, nhưng không hề do dự, trực tiếp đi lên thư phòng ở lầu hai.

Gõ cửa, đợi Trần Sâm nói đi vào, Trần Ngọc mới đẩy cửa ra.

https://thuviensach.vn

Trần Sâm đang bận, Trần Ngọc tự tìm một cái ghế không gần không xa ngồi xuống, an tĩnh mà chờ. Trong thư phòng trừ tiếng lật giấy của Trần Sâm, yên lặng dị thường.

Một lát sau, Trần Ngọc mới phát giác có gì đó không đúng. Phong Hàn cư nhiên không đi cùng cậu, trước kia tuyệt đối sẽ không phát sinh tình huống như thế. Một lần như thế này, hai lần vẫn như vậy, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Trần Ngọc theo bản năng tìm kiếm, sau đó từ trong cửa sổ thấy Phong Hàn đang dựa vào tường.

Phong Hàn không yên lòng đứng ở đó, trên khuôn mặt anh tuấn không chút thay đổi, lại có lực hấp dẫn trí mạng. Qua một lúc sau, Trần Ngọc mới phát hiện, bên cạnh Phong Hàn còn có người, tư thế kia của Phong Hàn, là đang nghe người khác nói chuyện.

Trần Ngọc mon men đến sát bên cửa sổ, miễn cưỡng thấy được một người đưa lưng về phía cậu, thái độ cực kỳ lấy lòng nhún nhường nói gì đó.

Cuối cùng Phong Hàn gật đầu, đáp lại một câu.

Người nọ mừng rỡ, một mực hành lễ. Trên mặt Phong Hàn lộ ra một tia mất kiên nhẫn, phất phất tay, người kia mới vội vàng rời đi.

Chân mày Trần Ngọc chau lại, cậu nhận ra bóng lưng kia, là nhị đệ tử của Trần Sâm Triệu Ly.

Phong Hàn sao lại có quan hệ với Triệu Ly? Hình như trước đây Triệu Ly có tới tìm Phong Hàn một lần. Hơn nữa, không biết có phải có tật giật mình hay không, trong lòng Trần Ngọc cảm thấy bất an.

“Sao thế, mới yên tĩnh được một lát, liền không chịu ngồi yên?” Giọng nói của Trần Sâm vang lên trong thư phòng lặng thinh, khiến Trần Ngọc sợ

https://thuviensach.vn

hết hồn.

Quay đầu lại thấy Trần Sâm đã buông thứ gì đó trong tay ra, vội thu hồi tâm thần, gọi một tiếng: “Phụ thân.”

Sắc mặt Trần Sâm mặc dù không thể nói là thật tốt, nhưng không truy cứu tiếp nữa, chỉ nhìn chằm chằm Trần Ngọc, một lúc lâu cũng không nói gì, giống như muốn xuyên thấu qua Trần Ngọc nhìn gì đó.

Mãi cho đến khi Trần Ngọc muốn đứng ngồi không yên, Trần Sâm mới lên tiếng: “Ngươi rất giống mẫu thân của ngươi.”

Lời này Trần Ngọc không dám nhận, cho dù nghi vấn về mẫu thân trong lòng còn rất nhiều, Trần Ngọc cũng không có ý định hỏi được gì từ miệng Trần Sâm.

Thấy mình lỡ lời, Trần Sâm vội im lặng, không khí trong thư phòng nhất thời càng xuống thấp.

“Lần này thất đại môn phái hội họp không giống với bình thường.” Trần Sâm rốt cuộc lại lên tiếng, để ý thấy sự nghi hoặc của Trần Ngọc, giải thích: “Ta có thể trở lại hay không còn chưa chắc chắn.”

Trần Ngọc lập tức đứng ngồi không yên, cậu chưa từng thấy Trần Sâm như vậy, vừa làm đương gia vừa là phụ thân, Trần Sâm cho dù không phải vạn năng, cũng vẫn khiến Trần Ngọc phải ngưỡng mộ, “Phụ thân…”

Trần Sâm nhận ra vẻ lo lắng cùng hốt hoảng trên mặt Trần Ngọc, sắc mặt tốt lên nhiều, giơ tay lên ý bảo cậu ngồi xuống, tiếp tục nói: “Ngươi đừng sợ, đây mới chỉ là một loại khả năng. Cho dù ta thật sự không trở lại, ta cũng đã sắp xếp xong xuôi hết cả, sau này ngươi chỉ cần làm theo những gì ta dặn, không ai có thể làm khó ngươi ——’’

https://thuviensach.vn

“Đã có nguy hiểm, tại sao người còn đi? Có thể thay người khác đi không…” Câu tiếp theo Trần Ngọc không nói ra, cậu có thể thay Trần Sâm qua đó, nhưng cậu nhớ lại Trần Sâm không thích cậu tham dự quá nhiều vào chuyện trong nhà.

Trần Sâm lắc đầu, lần này không hề phát giận, châm điếu thuốc, rít hai hơi, nói rõ chi tiết, “Lần hội họp tại Trang gia này không thể không đi, không chỉ là ta, đương gia của Ngũ gia cũng cùng phải đi.” Nói tới đây, trên mặt Trần Sâm lộ ra một loại suy nghĩ sâu xa cùng mê mang, “Hơn nữa, đã nhiều năm như vậy, chuyện gì nên biết cũng phải biết.”

Trần Ngọc trầm mặc, Trần Sâm nói ra những lời này, là cậu biết cậu căn bản không thay đổi được quyết định của Trần Sâm.

“Thứ này trước để ở chỗ ngươi.” Trần Sâm từ trong ngăn kéo bên cạnh lấy ra một cái túi nặng trĩu, đưa cho Trần Ngọc, giao phó: “Không nên tùy tiện mở ra, khi ta quay về, ngươi liền trả lại cho ta. Vạn nhất, ta nói là vạn nhất ta không về được ——’’

Trần Ngọc nôn nóng, lần thứ hai cắt ngang lời Trần Sâm, “Không! Phụ thân, người biết, từ nhỏ đến lớn, ta chưa hề có ý định quay lại Trần gia, thế nhưng, này, lần này, nếu như người yên tâm, hãy để con thay người đi một chuyến đến Trang gia.”

Trần Sâm hừ một tiếng, trên dưới quan sát Trần Ngọc, mặc dù giọng nói vẫn như cũ là lãnh đạm giễu cợt, nhưng trong mắt lại có chút thần sắc hài lòng cùng lạc tịch, “Ngươi đi? Chỉ sợ không đợi ngươi hiểu rõ cửa Trang gia mở bên nào, đã mặt xám mày tro mà trở lại.”

Trần Sâm lại rít vài hơi, giơ tay lên ngăn Trần Ngọc mở miệng, hơi có phần mất kiên nhẫn nói: “Ta cũng chưa chắc sẽ không trở lại, đây chỉ là một loại khả năng. Nếu như ta xảy ra chuyện, ngươi liền lấy vật bên trong,

https://thuviensach.vn

rời khỏi Hàng Châu, đến sống ở mấy thành phố loại ba. Mật khẩu của thẻ và hòm bảo quản trong túi này đều là sinh nhật của ngươi.”

Trần Ngọc cúi đầu, tay nắm thật chặt.

“Ta gọi ngươi tới đây, một là giao phó chuyện này. Còn có một nguyên nhân khác.” Thanh âm của Trần Sâm chợt nghiêm nghị, “Ta muốn ngươi bảo đảm với ta, chuyện lần này của Trang gia ngươi tuyệt đối không thể tham dự, cho dù Trần gia thật sự xảy ra vấn đề gì, cũng không tới phiên ngươi ra mặt.”

Trần Ngọc cúi đầu, thật lâu sau mới đáp một tiếng: “Vâng.”

“Nhớ lấy lời của ta, ngươi mấy tháng này đàng hoàng đợi ở Hàng Châu cho ta.” Trần Sâm lại dặn dò thêm lần nữa, “Ngươi nếu còn dám không nghe lời, ta, ta thà rằng không có đứa con trai là ngươi.”

Trần Ngọc không nói gì, đầu cúi càng thấp.

Trầm mặc một hồi, Trần Sâm lại nói: “Đúng rồi, bằng hữu kia của ngươi vẫn ở cùng người phải không? Lúc này, tận lực đừng khiến hắn rời đi. Nếu quả thật có chuyện, hắn có thể đến giúp ngươi. Còn nữa, khi chưa tới vạn bất đắc dĩ, cố gắng đừng tìm Thẩm Tuyên hỗ trợ.”

Trần Ngọc sửng sốt, không thể tìm Thẩm Tuyên? Những năm gần đây, người Trần Sâm tín nhiệm nhất không phải là Thẩm Tuyên sao? Chẳng lẽ có ẩn tình nào khác?

Về phần Phong Hàn, Trần Ngọc dám đánh cược Phong Hàn căn bản không hề có ý định muốn rời khỏi, với tính khí nóng nảy của hắn, bây giờ muốn tìm thêm một người chịu mệt nhọc để hắn chèn ép như vậy thực không dễ dàng.

https://thuviensach.vn

Thư phòng lại khôi phục an tĩnh, chẳng được bao lâu, Triệu Ly tới gõ cửa, nói cơm trưa đã chuẩn bị xong. Trần Sâm gật đầu với Trần Ngọc, đứng dậy đi ra ngoài.

Trên bàn ăn có tám người, chủ vị là Trần Sâm, bên cạnh ông là người vừa trở về không lâu – mẫu thân của Trần Ngọc. Bên phải là Trang Tề, Liên Sinh, Thẩm Tuyên, Triệu Ly, bên trái là Phong Hàn, Trần Ngọc.

Liên Sinh cùng nói chuyện với Trần Sâm, Trang Tề thì nhíu mày nhìn Trần Ngọc.

Trần Ngọc nghĩ đến tình huống ngày hôm qua, xấu hổ cười cười, cúi đầu ăn cơm. Dù sao đã lỡ lời, hôm nào có cơ hội rồi nói sau.

Hơn nữa, bây giờ còn có một chuyện khó giải quyết chờ cậu xác nhận.

“Mẹ, ngươi thật vất vả trở lại một chuyến, lần này sẽ ở bao lâu?” Trần Ngọc chuẩn bị tốt tâm lý, rốt cuộc ngẩng đầu hỏi.

Trần phu nhân bảo dưỡng tương đối tốt, mới nhìn chỉ nghĩ là một nữ nhân mới ngoài ba mươi, không chỉ có khí chất cao nhã mà còn khá xinh đẹp.

So sánh ra, Trần Ngọc giống mẫu thân hơn.

Ở trong trí nhớ hai mươi năm của Trần Ngọc, hình tượng của mẫu thân nếu so với phụ thân thì hiền hòa dễ mến, mỗi lần Trần Sâm dạy dỗ cậu, Trần phu nhân luôn can ngăn.

Cho nên ở đáy biển trong lúc vô tình trộm nghe được những lời đối thoại kia, Trần Ngọc cơ hồ không thể nào tin nổi.

Nếu như trên cái bàn này, phụ thân không phải là phụ thân, mẫu thân cũng không còn là mẫu thân, cậu có phải sẽ không còn cái gọi là nhà nữa

https://thuviensach.vn

hay không?

Thế nhưng, sau lần dưới đáy biển, hình tượng phụ thần của Trần Sâm so với trước đây rõ ràng hơn nhiều. Không thể phủ nhận, mặc dù nghiêm khắc, nhưng Trần Sâm đối với cậu cũng như một phụ thân có thể cho con trai toàn bộ những gì ông có. Như ban nãy, cuộc đối thoại như di ngôn trong thư phòng, cũng chứng tỏ, chỉ cần Trần Ngọc không nhớ ra, Trần Sâm tuyệt đối vẫn coi cậu là con trai như trước.

Vậy còn mẫu thân?

Trần phu nhân cười ngẩng đầu, thấy trong mắt Trần Ngọc mang theo kinh ngạc, ngay sau đó cười nói: “Sao thế, lại khiến cha ngươi tức giận, muốn mẹ cầu xin giúp ngươi?”

Trần Ngọc lấy lại tinh thần, thấp giọng đáp: “Không có, chỉ là đã lâu không gặp nên nhớ mẹ.”

Trần phu nhân gật đầu một cái, cười đến híp mắt: “Được rồi, chốc nữa theo ta lên lầu, vừa đúng, ta muốn hỏi ngươi chừng nào mới nghĩ đến việc chung thân đại sự.”

Trần Ngọc trong nháy mắt cảm thấy Phong Hàn quay đầu trừng cậu, không dám ứng tiếng, vội vàng chuyển đề tài.

Dùng xong cơm trưa, Trần Ngọc ngẩng đầu, phát hiện Trần Sâm và mẫu thân lên trên lầu, mà sau khi hai người lên lầu hai, rõ ràng đi về hai phía khác nhau. Trần Ngọc nhíu mày, cậu có phải quá vô tâm với cha mẹ của mình hay không, từ lúc nào, hai ngươi bắt đầu ngủ riêng? Vẫn luôn như thế này sao?

Đợi đến khi chân chính để ý, rất nhiều điểm không bình thường lập tức hiển lộ.

https://thuviensach.vn

Trong phòng chỉ còn lại mấy người trẻ tuổi, Trang Tề vừa cùng Thẩm Tuyên nói chuyện vừa nhìn về phía Trần Ngọc, dường như định đợi cậu đi qua sẽ hỏi chuyện thất ước.

Trần Ngọc mí mắt rạo rực, trước khi Phong Hàn kịp nói gì đó, lập tức đứng dậy: "Ngươi chờ ta một lúc, ta lên xem mẹ ta một chút, sau đó chúng ta liền có thể trở về." Dứt lời, Trần Ngọc lấy lòng bảo đảm với Phong Hàn.

Phong Hàn híp mắt nhìn Trần Ngọc, "Ta cảm thấy chúng ta cũng có thể nói chuyện một chút."

Trần Ngọc một bộ nhu thuận vẻ mặt vô tội, "Hoàn toàn không cần thiết, có chuyện gì của ta mà ngươi không biết?"

Mấy phút sau, Trần Ngọc đứng bên ngoài của phòng của mẫu thân trên lầu hai. Theo những gì Trần Sâm đã nói, bà ấy ngay từ đầu đã không phải là mẫu thân của mình, như vậy, cậu căn bản không thể so sánh. Cũng không thể trực tiếp hỏi bà rốt cuộc là ai?

Xoắn xuýt hồi lâu, Trần Ngọc bắt đầu gõ cửa.

Không ai trả lời, Trần Ngọc do dự một chút, mở cửa phòng ra. Trong phòng sáng ngời an tĩnh, người giúp việc dọn dẹp tương đối sạch sẽ, cơ hồ giống như không có người ở.

Trần Ngọc quét mắt nhìn giường cùng ngăn tủ, rốt cuộc nhận thấy có gì đó không đúng, mấy bước đi đến trước mặt cái bàn duy nhất trong phòng.

Phía trên để một tờ giấy, viết: "A Ngọc yêu quý, nếu như con đã biết, ta cũng không cần phải lưu lại nữa."

Cửa sổ trước bàn mở ra, một trận gió thổi qua, tờ giấy nhẹ nhàng bay ra ngoài, đảo mắt đã không thấy bóng dáng.

https://thuviensach.vn

-END 120-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 120

Trần Ngọc ngơ ngác nhìn ra bên ngoài cửa sổ, cậu nghĩ tới rất nhiều loại tình huống, thậm chí còn nghĩ nếu nói thật, mẫu thân lúng túng hoặc khó chịu, thì phải khuyên nhủ thế nào. Cho dù biết rõ chân tướng, nhưng trong lòng cậu vẫn ôm một tia hy vọng, dẫu sao công ơn dưỡng dục lớn hơn công sinh thành.

Vậy mà Trần mẫu còn phóng khoáng hơn cả hai phụ tử cậu, trực tiếp vung tay mặc kệ. Trần Ngọc trong lòng khổ sở, sớm biết như vậy, chi bằng không hỏi.

Tình cảm nhiều năm qua, rốt cuộc được coi là gì?

Trần Ngọc từ trước đến nay giỏi về sát ngôn quan sắc, khi hai người nói chuyện, nếu mẫu thân cậu thần sắc khác thường, cậu chắc chắn sẽ không nói chuyện đó ra. Bất quá, cậu thậm chí còn không có cả cơ hội này, hiểu con không ai bằng mẹ, Trần phu nhân đi trước một bước hiểu rằng Trần Ngọc đã biết được chân tướng, liền tự mình rời đi.

Trần Ngọc yên lặng đóng kỹ cửa sổ lại, rời khỏi gian phòng của mẫu thân.

Sau đó, Trần Ngọc tự thấy kính nể sự bình tĩnh của bản thân đến thư phòng nói với Trần Sâm chuẩn bị quay về. Trần Sâm vẫn đang bận rộn, nghe thấy lời của Trần Ngọc, ngẩng đầu lên nhìn Trần Ngọc một cái, gật gật đầu, nói: “Ngươi về trước cũng tốt, đang lúc trong nhà bề bộn nhiều việc. Có điều, đừng quên những gì ta căn dặn ngươi.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc do dự một lúc, vẫn lên tiếng: “Cha, hình như mẹ bỏ đi rồi.”

Trần Sâm sửng sốt, cây bút trong tay khựng lại, trầm mặc mấy giây, khó có được an ủi con trai: “Công việc của mẫu thân ngươi rất bận rộn, đây cũng là chuyện thường hay xảy ra. Đại khái đợi ta trở lại, mẫu thân ngươi sẽ quay về, đến lúc đó lại gặp nhau.”

Lại gặp nhau? Thật có một ngày như vậy?

Trần Ngọc há miệng, cuối cùng chỉ nói: “Con biết rồi, phụ thân, vậy con đi về trước.”

Lúc Trần Ngọc xuống lầu, Phong Hàn từ một bên hành lang khác bước ra, cước bộ vốn chuẩn bị hướng về phía salon liền dừng lại, nói với Trần Ngọc: “Chúng ta về thôi.”

Thẩm Tuyên đang nói chuyện với Trang Tề, Trang Tề ngẩng đầu nhìn qua, trong mắt nhanh chóng lóe lên dị sắc, Thẩm Tuyên cũng nhận ra tâm tình Trần Ngọc không tốt, vỗ vỗ bả vai Trần Ngọc, không nhiều lời, tiễn hai ngươi ra tận cửa.

Trên đường về nhà, Trần Ngọc khẳng định mình không còn tâm tư chuẩn bị cơm tối, liền tìm một nơi mua cơm cùng thức ăn vặt cho Tiểu Mập. Sự thật là, ở chỗ có nhiều ngươi đi qua đi lại, Trần Ngọc trong lòng cũng bình tĩnh không ít.

Sớm muộn gì cũng có một ngày, cậu sẽ biết chân tướng, mẫu thân, có lẽ còn có thể tìm về.

Khi mở cửa ra, Tiểu Mập đang nằm ở thảm cạnh cửa lim dim, nghe được động tĩnh lập tức trợn tròn cặp mắt. Thấy xuất hiện là Trần Ngọc và Phong Hàn, ánh mắt cảnh giác tức thì trở nên tội nghiệp, dùng ánh mắt lên án hành vi bất lương của hai vị gia trưởng chỉ lo ra ngoài hưởng lạc một mình, mà đem trẻ nhỏ nhốt trong nhà.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc theo thói quen quét mắt nhìn khắp phòng một lượt, không thấy thằn lằn. Nhất thời nhíu mày, lo lắng nó lại trốn vào góc nào đó gây họa, không khỏi hỏi: “Con kia đâu rồi?” Đồng thời nhìn về phía Phong Hàn, một bộ ‘Xem đi, sủng vật ngươi mang về chỉ biết gây họa’.

Phong Hàn phối hợp đi vào trong nhà, lười nhác đáp: “Thân ái, thay vì hỏi ta, không bằng hỏi thực phẩm dự trữ của chúng ta.”

Trần Ngọc nghi hoặc cúi đầu, nhìn về phía Tiểu Mập vẫn như cũ nằm ở cạnh cửa giữ vững tư thế hoan nghênh.

Tiểu Mập cúi đầu, nhăn nhó trong chốc lát, rốt cuộc không tình nguyện mà đứng lên, bụng dưới mềm mại rời khỏi mặt đất, lộ ra thằn lằn đang không ngừng giãy dụa dưới móng vuốt của Tiểu Mập.

Khóe miệng Trần Ngọc miệng co quắp, có lẽ, cậu mua quá ít đồ chơi cho Tiểu Mập.

Một nhà bốn người ăn xong cơm tối, Trần Ngọc mới vừa dọn xong bàn ăn, điện thoại di động liền đổ chuông, mở ra nhìn, là Mã Văn Thanh từ khi trở lại vẫn chưa có tin tức. Trần Ngọc nhìn lướt Phong Hàn đang ngồi trên ghế salon xem tivi, đi về phía phòng ngủ, khép cửa, nói: “Sao vậy, Mã gia, ngài rốt cuộc không còn bận rộn nữa?”

Mã Văn Thanh cười mắng: “Sao lại âm dương quái khí như vậy, sống cùng Phong ca không hòa hợp à?”

Trần Ngọc mất mấy giây mới ý thức được ý tứ của Mã Văn Thanh, nhất thời á khẩu, thật lâu sau mới lắp bắp đáp: “Nói, nói cái gì đó, ngươi mới con bà nó cuộc sống không hòa hợp!”

Sau khi chột dạ nhanh chóng phản bác, hai bên đều không còn gì để nói, cuối cùng Trần Ngọc hít sâu một hơi, hỏi: “Làm sao ngươi biết?”

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh ở đầu bên kia cười rộ lên, “Còn hỏi ta tại sao lại biết, có mắt ai cũng nhìn ra được, Phong ca đối với ngươi cùng người khác rõ ràng bất đồng. Mặc dù trên thực tế không có lãng mạn đến vậy, nhưng ta vẫn có thể hiểu được Phong ca, con người ta đôi khi, đối với vật thuộc sở hữu của mình sẽ nảy sinh tình cảm và dục vọng chiếm giữ.”

Ta kháo! Trần Ngọc âm thầm hộc máu, vật thuộc sở hữu của mình? Thật con mẹ nó chuẩn xác, cậu ở trong lòng Phong Hàn tuyệt đối sẽ không cao hơn nhận định này.

Một câu của Mã Văn Thanh đánh thức người trong mộng, có lẽ đối với Phong Hàn mà nói, Trần Ngọc cậu liền cùng thằn lằn, Tiểu Mập không khác gì nhau. Bất đồng chính là, cậu còn có thể kiêm chức bạn giường và bảo mẫu toàn năng.

“Được rồi, ngươi nếu như đã tiếp nhận, anh trai đây tuyệt đối sẽ không nói gì ngươi nữa. Nói đến chuyện chính, thời gian dài như vậy ta không liên lạc với ngươi, thật ra là có nguyên nhân. Như bây giờ ta đang gọi cho ngươi là phải trốn trong nhà vệ sinh ở phòng ta.” Giọng Mã Văn Thanh nghiêm chỉnh hẳn.

Trần Ngọc sửng sốt, lập tức ngồi ngay ngắn người lại, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Khoan hẵng nói tới cái đó, ta hỏi ngươi, mấy ngày nay khẳng định ngươi có trở về Trần gia đi, có cảm thấy nơi nào không đúng không?” Mã Văn Thanh nói.

Có cái gì không đúng? Trần Ngọc nghĩ ngay đến mẫu thân, nhưng lập tức phủ quyết, chuyện mẫu thân cậu không có người thứ ba biết được. Nếu như nói bây giờ Trần gia có đại sự gì, thì chính là hội nghị ở Trang gia, Trần Ngọc giật mình, bèn hỏi: “Ngươi nói đến Trang gia?”

https://thuviensach.vn

“Quả nhiên ngươi cũng biết, lão gia tử nhà ta khi ấy liền ra lệnh cho ta, tuyệt đối không cho phép đi theo, hơn nữa còn cố ý dặn dò, không được liên lạc với ngươi, không thể mang theo ngươi mò mẫm lẻn vào.” Mã Văn Thanh tức giận bất bình nói tiếp, “Tiểu tử ngươi lúc nào cũng giả bộ ngoan hiền, mấy lần hạ địa trước đây, lão gia tử đều tưởng rằng ta lừa gạt dẫn ngươi đi cùng, lần này ngươi lại giúp Mã gia chúng ta một việc lớn như vậy, lão gia tử đối với ngươi bây giờ còn để ý hơn so với ta, nói chuyện này không chỉ ta không thể đi, ngươi cũng tuyệt đối không được tham gia.”

“Từ hôm đó đến nay, bên cạnh ta vẫn luôn có hai tiểu nhị kèm cặp, ta muốn gọi điện thoại cho ngươi cũng phải lén la lén lút.” Mã Văn Thanh cảm thán.

Vừa nói như thế, Trần Ngọc mới hiểu được tại sao đầu dây bên kia mơ hồ truyền đến tiếng nước chảy, Trần Ngọc cười thầm, tựa vào đầu giường nói: “Ngươi hiện tại gọi cho ta, chứng tỏ ngươi định đi theo, hơn nữa còn chuẩn bị lôi kéo ta đi cùng với ngươi, đúng không?”

“Ta kháo, làm bộ, ngươi còn làm bộ nữa đi. Ngươi dám nói ngươi không có ý định đó trong đầu? Đừng mỗi lần đều là ta thay ngươi chịu tiếng xấu, cái tính này của tiểu tử ngươi từ nhỏ đến lớn không hề thay đổi…” Mã Văn Thanh bất mãn lầm bầm.

Thu lại nụ cười, Trần Ngọc cũng nghiêm chỉnh lại, dứt khoát nói: “Nói không sai, ta muốn đi.” Nhớ đến những lời Trần Sâm đã nói, Trần Ngọc chết sống cũng muốn đến đó xem xem. Nếu như Trần Sâm có thể vì cậu đến ngôi mộ dưới đáy biển tìm, thì tại sao khi ông đi đến nơi nguy hiểm cậu lại yên tâm thoải mái ngồi đợi ở Hàng Châu được cơ chứ?

“Tốt lắm! Biết ngay ngươi sẽ hưởng ứng ca mà. Như vậy, chúng ta trước gặp nhau thương lượng đôi chút. Còn phải gạt lão gia tử và Trần thúc – ngày mai gặp nhau ở chỗ cũ, câu lạc bộ A.” Mã Văn Thanh nhanh chóng nói.

https://thuviensach.vn

“Được.” Trần Ngọc gõ nhịp, sau đó thấy cái tên mặt lạnh đã tắm xong ra ngoài chuẩn bị đến gần, lập tức nói: “Không thèm nghe ngươi nói nữa, ngày mai gặp.”

Dứt lời, Trần Ngọc nhìn Phong Hàn, phá lệ vô tội nói: “Văn Thanh cùng ta thương lượng chút chuyện.”

Phong Hàn hồ nghi quan sát Trần Ngọc mấy lần, cầm lấy điện thoại trong tay Trần Ngọc, ném ra xa, phân phó: “Có chuyện ngày mai thương lượng, buổi tối sẽ quấy rầy ta ngủ.”

“…Ngươi yên tâm, ta bảo đảm không quấy rầy ngươi.” Trần Ngọc nói, trực tiếp chui vào chăn nhắm mắt lại, một bộ ta tuyệt đối sẽ ngủ trong vòng một phút.

“Bất quá, nếu như bây giờ ngươi không ngủ được, vô cùng muốn làm việc khác, ta sẽ thỏa mãn ngươi.” Phong Hàn thấy Trần Ngọc thuận theo, hài lòng nói, đồng thời nhìn chằm chằm cái cổ lộ khỏi chăn kia, liếm liếm đôi môi.

Trần Ngọc hết nói nổi, Phong Hàn lại lên tiếng: “Đến đây đi, ngươi muốn thì nói với ta, đừng chịu đựng.”

Vô sỉ, quá vô sỉ…. Trần Ngọc phản kháng không đáng kể, lập tức bị cường quyền trấn áp.

Ngày hôm sau, Trần Ngọc lại là buổi trưa mới ra khỏi cửa.

Hơn nữa, Phong Hàn cũng muốn ra ngoài, cho nên dù rằng tương đối bất mãn, Phong Hàn vẫn không đi cùng cậu.

Báo con lại hào hứng theo sát tới cửa, sau đó bị Trần Ngọc áy náy ôm trở về, đồng thời cam kết khi quay lại sẽ cho nó ăn món thịt bò mà nó thích,

https://thuviensach.vn

lại liếc nhìn thằn lằn một hồi, Trần Ngọc bồi thêm một câu sẽ có cả sữa tươi, dưới ánh mắt u oán của chúng nó mới khóa cửa lại.

Trần Ngọc không biết Trần Sâm có cho người giám sát cậu hay không, cố ý lòng vòng chọn những nơi vắng vẻ mà đi, sau khi lên xe, còn loanh quanh một lúc, mới nói ra địa chỉ của câu lạc bộ. Tài xế từ kính chiếu hậu quan sát cậu vài lần, không nói gì, nhưng khi đưa được Trần Ngọc đến được nơi cần đến, lập tức lái xe rời đi.

Câu lạc bộ A là câu lạc bộ cao cấp nhất ở nơi này, tất cả đều theo quy chế hội viên, thẻ hội viên cũng không dễ dàng có được. Mã Văn Thanh chọn chỗ này, đại khái muốn giảm thiểu tỷ lệ bị người khác phát hiện.

Trần Ngọc lấy ra thẻ hội viên, được trực tiếp dẫn lên lầu hai. Khi cậu nói ra số phòng, bồi bàn dẫn đường hơi khó xử, khách khí uyển chuyển biểu đạt gian phòng đó đã có người, hơn nữa các gian ở lầu hai đều đã được bao rồi, hỏi Trần Ngọc có thể dẫn cậu đến chỗ khác được không.

Trần Ngọc nhíu nhíu mày, cũng không nói gì, bồi bàn dẫn cậu lên lầu ba. Lầu ba trang hoàng so với hai tầng dưới xa xỉ hơn nhiều, phòng ở nơi này rất khó đặt trước, hơn phân nửa khách nhân là đặc biệt. Hôm nay có thể lên đây, Trần Ngọc cũng cảm thấy bất khả tư nghị.

Được dẫn tới một gian phòng, bồi bàn đưa lên thức uống rồi lui ra. Trần Ngọc mở điện thoại lên, định nói cho Mã Văn Thanh chuyện đổi phòng, kết quả không kết nối được.

Để điện thoại lên trên bàn, Trần Ngọc cầm cốc nước lên uống vài ngụm, chuẩn bị gọi lại lần nữa.

Đúng lúc ấy thì cửa phòng bị đẩy ra, một người tiến vào, tiện tay đem cửa đóng lại.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc cho là người bồi bàn, ngẩng đầu đang muốn hỏi nơi này tại sao tín hiệu kém như vậy, khi thấy rõ người trước mặt, nhất thời cứng đờ.

Chờ đến lúc người kia áp sát, Trần Ngọc lập tức lục túi quần, vừa động, sắc mặt của cậu trong nháy mắt thay đổi, lạnh lùng hỏi: “Cố ý dẫn ta tới nơi này, còn bỏ thuốc, không biết mục đích của ngươi là gì?”

Người trước mặt, rõ ràng chính là tử địch mà Phong Hàn vẫn tâm tâm niệm niệm, người áo đen.

Đồng thời đủ loại chứng cớ cho thấy, người này rất có thể là Trần Ngọc trước kia, nhưng Trần Ngọc chết sống cũng không hiểu, tại sao hai đời của một người lại có thể đồng thời xuất hiện.

Lúc này, người áo đen đã bình tĩnh đi tới. Đây là lần đầu tiên Trần Ngọc đến gần hắn như vậy, không thể không thừa nhận người này lớn lên hoàn mỹ đến bất khả tư nghị.

Còn có cái khí thế theo thói quen thành tự nhiên cao cao tại thượng, tương đối hấp dẫn người khác.

Trần Ngọc nhíu nhíu mày, từ mọi phương diện mà nói người áo đen này đều bình thường, nhưng Trần Ngọc vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

“Còn nữa, chúng ta gặp nhau nhiều lần như vậy, không biết nên xưng hô với ngươi thế nào?” Thấy người áo đen không nói gì, Trần Ngọc chăm chú nhìn y, lại hỏi một câu. Khi cậu khẩn trương sẽ nói hơi nhiều, vừa phân tán lực chú ý của mình, vừa không dễ dàng bị người khác phát hiện ra.

Người áo đen từ từ đi tới cái ghế sô-pha bên cạnh Trần Ngọc, do dự một chút, không ngồi ở đó, trực tiếp ngồi xuống chiếc ghế của Trần Ngọc, sau đó quay đầu, xem như chu đáo tỉ mỉ quan sát Trần Ngọc, nửa ngày mới hé ra một nụ cười cao ngạo: “Sớm muộn cũng sẽ biết.”

https://thuviensach.vn

Thấy Trần Ngọc nghi hoặc, người áo đen lại bồi thêm một câu: “Tên của ta, ngươi sớm muộn cũng sẽ biết.”

“Về phần ta tại sao tìm ngươi tới đây…” Người áo đen sáp lại gần, nụ cười trong mắt càng sâu hơn, nói: “Ta muốn nói cho ngươi biết một số thứ, Phong Hàn và ta đã từng là người yêu, lực ảnh hưởng của ta đối với hắn, cho tới bây giờ đều là lớn nhất. Ta có thể mang hắn đi một lần, là có thể mang hắn đi lần thứ hai.” Dứt lời, ung dung quan sát vẻ mặt của Trần Ngọc.

Trần Ngọc tương đối phối hợp lộ ra thần sắc giật mình, nếu như mấy lời đó là thật, chỉ có thể nói ánh mắt trước đây của Phong Hàn phi thường không tệ, cậu chưa từng nhìn thấy một ai xinh đẹp hơn người áo đen.

Đương nhiên, Trần Ngọc tuyệt đối sẽ không thừa nhận ánh mắt của Phong Hàn bây giờ kém, chỉ hỏi: “Ý của ngươi là các ngươi chính là yêu nhau giết nhau trong truyền thuyết? Nói đi cũng phải nói lại, ta cũng không hề nghi ngờ việc ngươi chỉ cần xuất hiện, là có thể mang hắn đi.” Cơ hồ mỗi lần đều là như vậy.

Người áo đen nhíu mày, cười cười, từ trên bàn cầm lấy cốc rượu Trần Ngọc chưa động đến: “Ta cho rằng ngươi sẽ để tâm chuyện đó.”

Trần Ngọc lặng thinh, nếu như nói Phong Hàn ở phương diện tình cảm là rỗng tuếch, vị tình nhân trước đây này của hắn, nếu là nói như vậy, cũng tuyệt đối không được coi trọng là mấy. Ít nhất, Trần Ngọc cũng không cảm thấy hiện tại là lão bà đi gặp mặt tiểu tam.

Hơn nữa, người áo đen tuyệt đối không ngờ tới, Trần Ngọc đã biết rõ chân tướng.

Trầm mặc một lúc, Trần Ngọc bình tĩnh nói: “Nếu như lần sau ngươi mang hắn đi, đừng để cho hắn quay về, may ra ta sẽ để ý một chút.” Đương

https://thuviensach.vn

nhiên, Trần Ngọc cũng không biết khi đó mình có thể trước thở phào một cái hay không.

Không phải là không quan tâm, mà là quá quan tâm, song bi kịch chính là thời gian càng lâu sâu sắc hơn không chỉ là tình cảm. Chân tướng từng bước lộ ra, Trần Ngọc càng ngày càng sợ, ngày mà Phong Hàn biết rõ mọi chuyện sẽ có vẻ mặt như thế nào?

Người áo đen khựng lại đôi chút, nhìn chằm chằm Trần Ngọc, chuyên chú giống như đang ngắm tình nhân của mình. Sau đó trong ánh mắt khiếp sợ của Trần Ngọc, đưa tay sờ soạng khuôn mặt của cậu.

Trần Ngọc thật sự xoắn xuýt, chẳng lẽ y muốn hủy dung? Nói đi cũng phải nói lại, Phong Hàn chẳng lẽ có thể kiểm soát dung nhan? Trông tình nhân trước đây này của hắn, không loại trừ khả năng này…

Tay của người áo đen dừng một lúc trước cặp mắt của Trần Ngọc, rồi từ từ sờ về phía cổ, khi nhìn đến xương quai xanh, sắc mặt người áo đen chợt biến, vẻ chán ghét cùng hận ý đột nhiên càng thêm rõ ràng, ngay cả khuôn mặt cũng vặn vẹo theo, dùng sức túm lấy Trần Ngọc.

Thấy trên người tình địch mang theo dấu vết chuyện đó rõ ràng như vậy, đại khái không ai còn cao hứng nổi.

Mấy giây sau, người áo đen trừng mắt nhìn, tựa hồ tỉnh táo lại, đôi mắt đen nhánh biểu hiện chủ nhân của nó đã không còn bị tâm tình ảnh hưởng đến.

Y lại cười rộ lên, thật không nhìn ra bất kỳ ác ý nào, lôi Trần Ngọc đang tìm cách thối lui lại gần, một lần nữa sờ lên cổ Trần Ngọc.

Trần Ngọc lần này hoàn toàn cứng ngắc, tay của người áo đen chạm vào Thanh Long Hoàn.

https://thuviensach.vn

Một lát sau, người áo đen rõ ràng sửng sốt đôi chút, nói: “Có phần thú vị, cư nhiên tạm dừng.” Trên tay khẽ giật giật.

Sau đó Trần Ngọc nghe thấy một tiếng vang rất nhỏ, tiếng động bất tường của thanh đồng ma sát với nhau.

Cậu cảm giác được, Thanh Long hoàn trên cổ càng thu lại càng chặt.

-END 121-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 121

Đến cuối cùng, Trần Ngọc ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn, mà người áo đen căn bản không có ý dừng tay, chỉ cúi người xuống, ở rất gần lạnh lùng nhìn cậu.

Trần Ngọc mồ hôi lạnh tuôn ra như tắm, trong mộ hiểm ác như vậy mà còn sống sót trở về, phải chết không minh bạch ở chỗ này thật oan uổng quá. Trước mắt Trần Ngọc bắt đầu hóa đen, chỉ có thể tận lực giữ vững thảnh tỉnh, trừng mắt nhìn người áo đen, ngón tay không dễ nhận thấy chậm chạp di động.

Khi Trần Ngọc cảm thấy thở không ra hơi, tay cách túi còn một khoảng, thời gian không còn nhiều, trong ánh mắt chăm chú nhìn người áo đen của Trần Ngọc mang theo sự tức giận.

Khoảnh khắc đó, người áo đen trừng mắt nhìn, hít một hơi, giơ tay lên giật giật trên cổ Trần Ngọc. Thanh Long Hoàn từ từ buông lỏng, mặc dù không còn rộng như lúc ban đầu, nhưng không hề làm cậu thấy khó thở nữa.

Trần Ngọc hô hấp dồn dập, còn bị sặc đến ho khan. Người áo đen thấy động tác chật vật của cậu, ngồi ngay ngắn lại trên sô-pha, khôi phục thần sắc cao cao tại thượng khi mới bước vào, nói: “Thanh Long Hoàn của ngươi, cho dù có sự trợ giúp Thần Công Tập, phá hoại cơ quan bên trong, cũng không an toàn. Hoặc là năm năm, hay mười năm, sớm muộn gì cũng có một ngày cơ quan sẽ khởi động, đến lúc đó ngươi sẽ không còn cứu

https://thuviensach.vn

được nữa. Ngươi nhất định phải tìm thấy chiếc chìa khóa cuối cùng, mới có thể giải trừ hoàn toàn nguy hiểm.”

Trần Ngọc vừa thở vừa đề phòng nhìn chằm chằm người áo đen, nghe được những lời này, chân mày cau lại, Thanh Long hoàn, đúng là thứ khiến cậu vẫn lo lắng trong tiềm thức.

Trần Ngọc áp xuống sự vội vàng trong lòng, cặp mắt đen láy đối diện với người áo đen, không nhanh không chậm hỏi: “Chìa khóa cuối cùng? Mấy cái chìa khóa này đều ở trong mộ, cho dù ta thật sự muốn tìm, trên tay ta lại không có nửa điểm đầu mối, ta thậm chí không biết ở đâu có mộ.”

Người áo đen xuy cười một tiếng, trên mặt lộ ra sự giễu cợt, trên dưới quan sát Trần Ngọc, cổ quái nói: “Ngươi sao có thể không biết….Trước không nói mấy thứ này, vì tình ý trước kia….”

Khi nói mấy câu cuối, thanh âm của người áo đen trở nên mơ hồ, cuối cùng dứt khoát ngừng lại, liếc Trần Ngọc một cái lại nói: “Ta nếu đã có lòng tốt nhắc nhở ngươi, thì giúp người giúp đến cùng, vì để ngươi có cảm giác khẩn trương, ta ở trên Thanh Long Hoàn động tay động chân một chút, ba tháng sau, nếu như không có chìa khóa, Thanh Long Hoàn sẽ không bị khống chế dẫn phát cơ quan, vạn cổ xuyên tâm sẽ đến sớm trước hai năm.”

Kháo, giúp cậu chết càng nhanh thì có, ngươi rõ ràng là cố ý. Phong Hàn với ngươi nan xá nan phân thì ngươi đi mà tìm hắn, tìm ta làm cái quái gì! Lại còn tình ý, tình ý cái khỉ mốc, Trần Ngọc trong lòng tức giận bất bình mắng chửi.

Cho dù biết người áo đen tính kế cậu, Trần Ngọc hiện tại cũng không có biện pháp, chỉ là sắc mặt càng thêm khó coi, lạnh lùng nói: “Thật đúng là đa tạ ngươi nhiệt tâm hỗ trợ, ta còn muốn hỏi một chút, ngươi nói cho ta biết những thứ này, mục đích là gì?”

https://thuviensach.vn

Trong mắt người áo đen thoáng qua một tia hài lòng, gật gật đầu đáp: “Coi như ngươi thức thời, ở Tây Tạng bởi vì ngươi nhiều chuyện, làm hại ta thiếu mất một món đồ quan trọng. Nếu như lần này ngươi giúp ta, chuyện trước đây giữa chúng ta xóa bỏ hết. Yêu cầu của ta không nhiều lắm, chỉ cần lúc ngươi đi vào, giúp ta mang một vật ra ngoài, vật đó được đặt trong ngôi mộ có chiếc chìa khóa cuối cùng.” Dứt lời từ trong túi áo cầm một trang giấy đưa cho Trần Ngọc.

Trần Ngọc nhìn thứ được vẽ trên tờ giấy, sững sờ trong chốc lát. Không phải vì nó kỳ lạ, mà là quá quen thuộc, cậu ít nhất đã từng thấy rất nhiều lần. Vật đó cùng vết bớt sau lưng cậu, cơ hồ giống nhau như đúc.

Trần Ngọc trong lòng xoay chuyển vài lần, trên mặt vẫn cố gắng duy trì sự lạnh lùng đề phòng, chỉ từ từ gấp bản vẽ trong tay lại, ngẩng đầu hỏi: “Ngươi không sợ ta đến được nơi đó, cầm chìa khóa rồi sẽ không giúp ngươi?”

Người áo đen lại nở nụ cười, nói: “Sự thực là, chỉ cần ngươi có thể vào trong ngôi mộ đó, ta liền có biện pháp đoạt trước, có thể ta sẽ lấy được trước cả ngươi. Đương nhiên, nếu quả thật như vậy, trước khi đi ta sẽ thông báo cho ngươi.”

Trần Ngọc trầm mặc một hồi, mở miệng hỏi: “Ngôi mộ đó ở đâu?”

Người áo đen ưu nhã đứng lên, xoay người đi ra ngoài, khi đến trước cửa, mới quay đầu lại nói: “Mộ ở Kính Thủy, ta muốn nhắc nhở ngươi, lần hạ mộ này, ngươi tốt nhất đừng mang theo Phong Hàn. Ta tin ngươi đã nghe nói qua một chút tin đồn trong môn phái đạo mộ, nếu như hắn đi theo, không cẩn thận biết được thân phận thật sự của ngươi, chỉ sợ đến lúc đó ____ ”

Người áo đen trên mặt lộ ra nụ cười quái dị, mở cửa đi mất.

https://thuviensach.vn

Tay phải đã đặt trong túi quần của Trần Ngọc thả lỏng, buông chủy thủ đang nắm chặt ra, cậu cảm thấy khí lực trên người tựa hồ đã quay trở lại.

Lúc này trong gian phòng chỉ còn lại một mình cậu, Trần Ngọc cũng không đứng dậy, mà mệt mỏi tựa vào trên ghế salon.

Rốt cuộc là chuyện gì, tại sao bây giờ cậu cảm thấy như tất cả mọi người đã biết thân phận của mình, ngoại trừ chính cậu còn có Phong Hàn.

Nếu quả thật như vậy, có phải tất cả mọi người có thể chạy tới uy hiếp cậu hay không? Hơn nữa, Kính Thủy thì sao đây, trên tờ giấy trong cái hộp lấy từ trong sơn động lần trước ra, cũng có viết Kính Thủy.

Trần Ngọc châm một điếu thuốc, hung hăng rít một hơi. Bởi vì Phong Hàn không hút thuốc lá, cậu cũng không phải nghiện thuốc lá, hơn nữa trong nhà còn có báo con và thằn lằn, Trần Ngọc cơ hồ đã cai gần một năm nay. Chỉ có khi hạ địa, thỉnh thoảng Mã Văn Thanh sẽ ném cho cậu một điếu.

Không mất lớn thời gian, trong phòng đã tràn ngập mùi thuốc lá nhàn nhạt, mà Trần Ngọc tựa trên ghế sô-pha híp mắt, khiến người ta có loại cảm giác tương đối uể oải.

Đúng lúc ấy thì cửa bị đẩy ra, tiếng bước chân hỗn loạn tràn vào gian phòng. Trần Ngọc ngẩng đầu, đều là người quen.

Mã Văn Thanh dẫn đầu sau khi thấy rõ tình cảnh bên trong, lập tức bước thật nhanh đến trước ghế sô-pha túm lấy cổ áo Trần Ngọc, rống lên: “Kháo, tiểu tử ngươi làm gì vậy! Chúng ta tìm người đã nửa tiếng rồi, điện thoại di động cũng không gọi được, té ra ngươi ở trên lầu ba giả bộ thâm trầm.”

Trần Ngọc dụi tắt điếu thuốc, quét mắt nhìn sau lưng Mã Văn Thanh, là Trang Tề cùng mấy người xa lạ, nhìn dáng dấp thì là tiểu nhị của Trang

https://thuviensach.vn

gia.

Xem ra Mã Văn Thanh không dám tìm người của Mã gia và Trần gia đến hỗ trợ, nhưng người của Trang gia tin được sao?

Trong lòng nghi ngờ, Trần Ngọc đã bày ra ánh mắt tương đối vô tội nhìn chăm chú Mã Văn Thanh, "Chúng ta không phải hẹn nhau ở đây sao? Ta chờ ngươi lâu lắm rồi."

Mã Văn Thanh ở khoảng cách gần nhìn Trần Ngọc, biết cậu trước mặt người ngoài không muốn nhiều lời, buông tay ra, không nhịn được tiếp tục quở trách: "Thời điểm hiện tại, ngươi có biết ngươi ở đây chơi trò mất tích, có bao nhiêu người nóng giận hay không?"

"Con bà nó, ta thật sự không phải cố ý, lầu dưới không còn phòng, ta mới lên đây chờ ngươi." Trần Ngọc giải thích.

Mã Văn Thanh nuốt xuống một câu ta ngay từ đầu đã ở lầu hai chờ ngươi, lôi Trần Ngọc đi ra ngoài, "Đi, trở về chỗ cũ, ở đây ta không quen." Khi xoay người lại Mã Văn Thanh nói với Trang Tề ở phía sau: "Lão tam, thật xin lỗi, làm ngươi tốn công đi một chuyến."

Trang Tề khẽ mỉm cười, bảo thuộc hạ giải tán, nhìn Trần Ngọc một cái, nói: "Vừa đúng lúc, ta có việc tìm ngươi, anh em chúng ta lâu rồi không tụ tập, lần này để ta mời khách."

Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh liếc mắt nhìn nhau, xem ra việc lén đi theo phải tìm dịp khác thương lượng, cho dù quan hệ với Trang Tề tốt thế nào, những lời này cũng không thể nói ra trước mặt hắn.

Ba người đi tới gian phòng cuối cùng ở chỗ rẽ tại lầu hai, hai người đứng ở cửa trông thấy Trang Tề đều cung kính lên tiếng chào hỏi, xem ra là thuộc hạ của Trang gia. Mã Văn Thanh đẩy cửa ra, chỉ vào đống đồ ăn bên trong, quay đầu buồn bực nói với Trần Ngọc: "Tiểu tử ngươi giỏi giả bộ

https://thuviensach.vn

ngoan hiền, thực tế lại là tên có thể gây chuyện nhất, ngươi xem ngay cả cơm cũng không để cho ca ngươi ăn uống yên ổn. Thế nào, mấy thứ này trước để ca ca mời ngươi?"

Trần Ngọc lập tức trợn trắng mắt, Trang Tề cười cười, "Đều tính cho ta đi."

Gọi người phục vụ lên lần nữa, còn thêm chút rượu, Mã Văn Thanh lập tức hăng hái hẳn. Trần Ngọc khẽ cau mày, bình thường không sao, vào thời điểm này, Trang Tề sẽ không chuốc say bọn họ, sau đó thăm dò tin tức chủ ý đi. Mặc dù Trần Ngọc không biết chuyện trong nhà, Mã Văn Thanh thì khác, xem ý tứ của Mã thúc, thì một hai năm nữa, chuyện trong nhà sẽ giao hết vào tay Mã Văn Thanh, nếu không sẽ không vừa ra khỏi cửa đã mang hắn theo.

Trang Tề cho thuộc hạ ra ngoài hết, đi thẳng vào vấn đề: "Văn Thanh, A Ngọc, lần này ta tới đây, một là tụ tập với các ngươi, còn muốn thay mặt lão đại nhà chúng ta tìm các ngươi thương lượng chút chuyện."

Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh sửng sốt, tay gắp thức ăn của Mã Văn Thanh dừng lại, nhìn Trang Tề nói: "Ta bảo, lão tam, đây chính là ngươi không đúng, dựa vào quan hệ của chúng ta, ngươi còn phải khách sáo với hai chúng ta sao, có gì thì cứ nói thẳng ra, nếu không bữa cơm này ta nuốt không trôi."

Trần Ngọc mặc dù không lên tiếng, sắc mặt cũng thay đổi, Trang lão đại tìm bọn cậu và lão tam Trang Tề của Trang gia tìm bọn cậu là hai chuyện khác nhau, Trang lão đại muốn tìm cũng có thể tìm đương gia của Trần gia và Mã gia, lén lén lút lút tìm bọn cậu là sao đây?

Trang Tề cười cười, châm thuốc, không nhanh không chậm đáp: "Văn Thanh ngươi nói như vậy là đổ oan cho ta, chuyện của A Ngọc không phải do ta làm, ta nghe ngươi thông báo cũng nóng vội theo sát ngươi tìm người.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa, các ngươi nghĩ nghiêm trọng quá rồi, đại ca ta bảo ta tìm các ngươi, là có một ngôi đại mộ, hỏi thăm các ngươi có hứng thú hay không."

Trần Ngọc nhìn Trang Tề một hồi, cậu đương nhiên biết chuyện ở câu lạc bộ không phải do Trang Tề làm, nhưng trái lại, người áo đen có quan hệ với Trang gia hay không, cậu thật sự không thể biết chính xác. Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Trần Ngọc lập tức cảm thấy trong lòng có phần rét lạnh.

Trước cố gắng quên đi ý nghĩ trong đầu, Trần Ngọc bất động thanh sắc hỏi, "Tại sao lại tìm chúng ta?" Đồng thời ở dưới mặt bàn đá đá Mã Văn Thanh, chớ để cho hắn đáp ứng quá nhanh.

Trang Tề tự tiếu phi tiếu liếc mắt nhìn Trần Ngọc, nói: "A Ngọc ngươi không cần phải đề phòng ta, đại ca ta tìm các ngươi là bởi vì bọn họ có một việc lớn không thể không làm, mà các tay lão luyện từ các môn phái cơ hồ đều đi theo, cho nên hắn mới nghĩ đến ngươi và Mã Văn Thanh. Hơn nữa, hắn cũng không phải chỉ tìm hai người. Đến lúc đó đại ca sẽ tìm mấy thuộc hạ tốt cho các ngươi, chuẩn bị trang bị, các ngươi chỉ cần đi theo là được."

"Đại mộ? Trước tiên nói nó ở đâu, của thời nào đã." Mã Văn Thanh rốt cuộc không nhịn được, sức hấp dẫn của minh khí rất lớn, Trang lão đại lại giải quyết vấn đề khó khăn nhất hiện nay cho bọn họ, vấn đề nhân thủ cùng trang bị, tâm nhãn bất đầu linh hoạt, không khỏi mở miệng hỏi.

"Ở Tứ Xuyên, niên đại của ngôi mộ chưa thể nói chính xác được, nghe nói là mộ thời Hạ Thương." Trang Tề nói, hắn thấy Trần Ngọc vẫn bất vi sở động, lại tiếp: "Hơn nữa, ngôi mộ cùng hành động lần này của lão đại chúng ta có liên quan. Các ngươi nếu qủa thật không yên lòng Trần thúc và Mã thúc, càng phải đến đó trước một chuyến."

"Vẫn là câu nói kía, nếu quan hệ đại đại sự, Trang lão đại không thể nào không phái người thích hợp đi, sao lại đổ lên đầu chúng ta?" Trần Ngọc tiếp tục trầm mặt hỏi.

https://thuviensach.vn

Trang Tề cười cười, trên mặt lộ ra vẻ tiếc nuối, nói: “Quả nhiên không thể gạt được ngươi, là như thế này, ngôi mộ kia cùng nơi đại ca ta bọn họ muốn đến quả thật có liên quan, là người khác nói cho đại ca biết, đại ca băn khoăn có nên tin hay không, nhưng loại chuyện liên quan đến sinh tử này thà tin còn hơn là không. Mà bên đại ca ta, ta cũng không rõ lắm, nhưng nghe ý tứ của hắn nhân thủ đã không thể ít hơn được nữa, như vậy tỷ lệ còn sống trở về mới lớn hơn một chút.”

Nghe thấy câu này, Mã Văn Thanh ngồi không yên, lên giọng hỏi: “Ý của ngươi là, lần hội nghị này sẽ phi thường nguy hiểm?”

Trang Tề rót rượu cho cả ba người, suy tính một lúc nói: “Không phải hội nghị nguy hiểm, mà là nơi bọn họ muốn đến nguy hiểm. Cho nên, hai người các ngươi nếu như có thể giúp thì thật tốt quá.”

Mã Văn Thanh không nói gì, đang suy xét nên hồi đáp Trang Tề thế nào, kẻ thấy thấy hắn tùy tiện, kỳ thật khôn khéo không thua Trần Ngọc, thậm chí ở rất nhiều thời điểm, xem xét vấn đề còn thấu triệt hơn cả Trần Ngọc.

Trần Ngọc còn nhức đầu hơn so với Mã Văn Thanh, bởi vì người áo đen ra tay, cậu vô luận như thế nào cũng muốn đến Kính Thủy một chuyến; hiện tại, không thể tưởng được Trang gia lại ra mặt, bảo bọn cậu dẫn đội hạ mộ; mà cậu và Mã Văn Thanh còn định len lén đi theo sau Trần Sâm và Mã Liệt, cho dù chia chia đội ngũ làm hai, căn bản cũng không còn kịp nữa.

“Chúng ta nhận, trước tiên nói một chút về thời gian cũng địa điểm tập hợp.” Mã Văn Thanh ra quyết định, quay đầu nhìn về phía Trang Tề, hắn thậm chí không hỏi ý kiến Trần Ngọc, loại tình huống như thế, Trần Ngọc từ trước tới nay luôn nhất trí với hắn.

Trang Tề cười, giơ chén rượu lên, “Ta cũng biết các ngươi nhất định sẽ hỗ trợ, càng nhanh càng tốt, ta và Trần gia hôm sau sẽ xuất phát, khi đó

https://thuviensach.vn

Mã gia khẳng định cũng bắt đầu. Cho nên, các ngươi tốt nhất hôm sau cũng xuất phát đi, đến đây tập hợp. Sau đó gọi điện cho ta.” Dứt lời, Trang Tề đưa tờ giấy cho Mã Văn Thanh.

Trần Ngọc còn đang rầu rĩ, Mã Văn Thanh cúi đầu xem, nghi hoặc: “Lương Sơn Tứ Xuyên?”

Trang Tề gật đầu, lại nói; “Các ngươi qua đó cần khoảng hai ngày, tận lực đi sớm, không cần mang theo gì cả, thiết bị lặn ta cũng đã chuẩn bị đủ giúp các ngươi.”

“Thiết bị lăn? Khoan đã, ý của ngươi là mộ ở trong nước?” Trần Ngọc nhướng mày, từ lần dưới đáy biển ra ngoài, đánh chết cậu cũng không muốn xuống nước.

“Ừ, mộ ở trong hồ.” Thấy vẻ mặt Trần Ngọc không vui, Trang Tề xoa nhẹ mái tóc bù xù của cậu, cười nói: “Chỗ ấy phong cảnh không tệ, các cô gái dân tộc Di xinh đẹp đang chờ các ngươi đó, hồ kia tên gọi cũng rất đẹp, là Kính Thủy.”

Trần Ngọc đang trốn sang bên cạnh, nghe được câu nói sau cùng, cứng đờ cả người. Kính Thủy, đây là lần thứ ba cái tên này được nhắc tới, thấy thế nào, cũng không phải là trùng hợp ngẫu nhiên.

Mã Văn Thanh vừa uống rượu vừa lẩm bẩm: “Thiếu nữ xinh đẹp chờ một mình Mã ca ta là được, Tiểu Trần Ngọc thì không cần.”

Ba người bàn xong chính sự, Mã Văn Thanh bắt đầu lôi kéo Trang Tề uống rượu, Trần Ngọc trong lòng lo lắng, cộng thêm cậu đã lâu không uống, cũng không biết cách từ chối, bị hai người chuốc cho không ít. Đến tối, ba người đều đã mơ mơ màng màng.

Cuối cùng, Trang Tề mạnh đứng dậy đỡ Trần Ngọc, lại bảo một thuộc hạ khác đi vào nhấc Mã Văn Thanh lên, nói: “Thật lâu không có thống

https://thuviensach.vn

khoái như vậy, hôm nay tới đây thôi, lần sau có cơ hội lại tụ tập.”

Mã Văn Thanh không vui, la hét: “Không được, chưa chi đã về, nào, thêm hai chai.”

Trong mắt Trang Tề thoáng qua một tia thanh minh, vừa ra hiệu thuộc hạ đỡ Mã Văn Thanh, vừa nâng Trần Ngọc ra ngoài. Ba người tới lầu một, bên Mã Văn Thanh tên thuộc hạ đã chống đỡ không nổi, Trang Tề chỉ có thể đi qua giúp khuyên nhủ Mã Văn Thanh. Lúc quay đầu lại, Trần Ngọc dựa vào bả vai hắn bị mấy tiểu thanh niên dồn vào vòng vây phía bên phải.

Chỗ đó không ít người đang nhảy nhót điên cuồng theo tiếng nhạc, Trần Ngọc uống say, nhưng không cản trở sức phán đoán của cậu, ngây người một lúc, cư nhiên cũng bắt đầu uốn éo.

Trang Tề nhịn cười, đỡ Mã Văn Thanh ở một bên xem Trần Ngọc náo nhiệt, thật ra thì cũng không thể nói là trò hề, Trần Ngọc lớn lên, trừ Phong Hàn, không tìm được ai đẹp hơn cậu, đứng trong đám thiếu niên, không nhìn ra tuổi, cực kỳ nổi bật. Cậu vừa động, áo rớt xuống để lộ vòng eo mảnh gầy duyên dáng.

Đúng lúc ấy thì cửa tháng máy mở ra, một nhóm người bước ra. Ở giữa là một cô gái xinh đẹp đến phát ghét liếc nhìn bên này, đi tới cửa, phục vụ sinh lập tức cung kính mở cửa ra.

Mã Văn Thanh mơ hồ tìm nửa ngày, rốt cuộc thấy Trần Ngọc, nói: “Tiểu Trần Ngọc, tiểu tử ngươi mau tới đây bồi ca ca uống —— ’’những lời này loạn thất bát tao, thanh âm cũng rất lớn.

Trang Tề thấy đã đủ, đang định kéo Trần Ngọc về, nhóm người ở cửa chợt khựng lại, một người mặt lạnh lướt qua Mã Văn Thanh và Trang Tề, mấy bước đã tới trước gót chân Trần Ngọc, túm lấy cậu.

https://thuviensach.vn

Trang Tề sửng sốt, Mã Văn Thanh thì lẩm bẩm: “Hoa mắt, nhất định là hoa mắt, Phong ca tại sao lại ở đây…”

-END 122-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 122

Phong Hàn lạnh lùng nhìn Trang Tề một cái, túm lấy Trần Ngọc đi ra ngoài. Đám người ở cửa thấy hắn tới gần, không tự chủ đều lui về sau mấy bước, mấy người ở giữa đang do dự có nên mở miệng hay không, Trần Ngọc bị bắt đi cũng híp mắt nhìn sang, mê mang nói: “Sao vậy? Nhiều người quen thế, các ngươi…”

Trần Ngọc chưa nói xong, dưới chân lảo đảo, liền bị Phong Hàn ném ra cửa. Một chiếc xe màu đen đã tiến tới, đỗ ở cửa, Phong Hàn nhét Trần Ngọc vào bên trong, quay đầu nói với người phía sau: “Các ngươi nắm vững thời gian chuẩn bị, nếu như có thay đổi sẽ liên lạc lại.”

Lăng Vân tức giận nhìn thoáng qua Trần Ngọc trên xe, nếu như không có cậu, bọn họ có lẽ sẽ có cơ hội cùng trở về với Phong Hàn, còn có thể ở chung một thời gian ngắn nữa. Xem xét sắc mặt của Phong Hàn, cô cùng người phía sau giống nhau, chỉ cung kính đáp một tiếng, đưa mắt nhìn xe rời đi.

Ôm Trần Ngọc mở cửa, Phong Hàn nhìn lướt qua Tiểu Mập canh giữ ở cửa vẻ mặt vui mừng, trực tiếp đi về phía phòng ngủ.

Tiểu Mập nhạy cảm nhận thấy được tâm tình hiện tại của Phong Hàn, lông trên người đều dựng cả lên, thân thể tròn vo nhất thời lại mập thêm một vòng, nó đau thương mà tràn ngập đồng tình nhìn vị gia trưởng trường kỳ ở vào thế yếu kia, định trước đến ghế sô-pha lánh nạn. Thằn lằn khinh bỉ nhìn nó, mắt trợn tròn trông về phía Trần Ngọc bị Phong Hàn ôm, do dự có muốn theo vào hay không.

https://thuviensach.vn

Sau một tiếng động lớn, cửa phòng ngủ đóng kín lại mở ra, một cái túi màu trắng được ném vào chính giữa phòng khách, mùi thơm của thức ăn nhẹ nhàng lan tỏa, đó là cái túi Trần Ngọc vẫn xách ở trên tay. Ánh mắt của Tiểu Mập cùng thẳn lẳn đồng thời sáng trưng, nhào tới.

"Ưm?" Khi Trần Ngọc bị ném lên giường liền tỉnh lại, mê mang vô tội nhìn Phong Hàn ở trước mặt, mơ mơ màng màng hỏi: "Ngươi đã trở lại?" Không có câu trả lời, Trần Ngọc tương đối tốt tính không thèm so đo, dù sao cậu cũng đã quen.

Lắc lắc ngồi dậy nhìn hai bên một chút, Trần Ngọc phát hiện mình đang nằm trên giường trong nhà mình, cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng bây giờ đầu óc rõ ràng không phù hợp để suy nghĩ, còn có chút chóng mặt. Thấy Phong Hàn không để ý tới mình, liền cởi áo ngoài ngoan ngoãn nằm xuống, sau đó vặn vẹo uốn éo, tìm một tư thế thoải mái, theo động tác của cậu, chiếc áo đơn bạc bị cọ lên cọ xuống, lộ ra vòng eo tinh tế mềm dẻo.

Nhìn cái người không phòng bị chút nào trước mặt, Phong Hàn híp mắt lại.

…

Khi bị người ta lột sạch quần áo, Trần Ngọc nháy mắt mấy cái, rốt cuộc hơi tỉnh táo lại, xem xét tình huống trước mắt của cả hai, cố gắng nhớ lại cảnh tượng lúc Phong Hàn phát hiện cậu, trong lòng mạc danh kỳ diệu hoảng hốt, ngay cả chân tay giãy dụa đều có phần do dự.

Một người tự cảm thấy đuối lý, kẻ còn lại quyết tâm ăn sạch cậu, không mất lớn thời gian Trần Ngọc đã mềm nhũn.

Đợi đến lúc Trần Ngọc xoa eo trừng mắt nhìn Phong Hàn, Phong Hàn bình tĩnh tựa vào đầu giường, nhìn cậu nói: "Tỉnh? Nói nghe chút, cả buổi tối không về nhà, ngươi ở bên ngoài – làm gì?" Phong Hàn đương nhiên bỏ

https://thuviensach.vn

qua việc chính hắn thời gian đó cũng không biết đang ở đâu, chỉ nghĩ tới ánh mắt của lũ người đó đều dán vào trên người Trần Ngọc, cái loại cảm giác ấy vừa không thoải mái lại phiền muộn.

Thần sắc của Trần Ngọc lập tức không được tự nhiên, ánh mắt dao động, cực lực làm cho mình có vẻ không giống như đang chột dạ. Suy tính vài giây, Trần Ngọc quyết định, tương đối đơn giản tóm tắt: “Ta và Mã Văn Thanh muốn hạ địa, ngày kia lên đường, đi Tứ Xuyên Lương Châu.”

Trần Ngọc cũng không quên những gì người áo đen đã nói, bất quá, cho dù người áo đen bảo không thể để Phong Hàn theo cùng, cậu cũng tuyệt đối muốn thỉnh cầu Phong Hàn hỗ trợ. Trần Ngọc căn bản không tin người áo đen, từ đầu đến giờ, Trần Ngọc không hề cảm nhận được chút thiện ý nào của y.

Mặc dù nói cho cậu biết chuyện của Thanh Long Hoàn, cũng chỉ vì muốn lợi dụng cậu giúp y lấy đồ. Đồng thời, đặt Trần Ngọc vào tình cảnh nguy hiểm.

Hơn nữa, Phong Hàn trừ tính tình ác liệt bá đạo, cẩn thận suy xét, nếu như lần hạ địa đó không có Phong Hàn, Trần Ngọc thật sự không thể tưởng tượng được bọn họ sẽ ra ngoài bằng cách nào.

Trần Ngọc nói xong, thấp thỏm chờ ý kiến của hắn. Phong Hàn không lên tiếng, chỉ là ánh mắt thâm trầm nhìn chằm chằm Trần Ngọc.

Trần Ngọc nuốt một ngụm nước bọt, len lén quan sát vẻ mặt của Phong Hàn, khẩn trương hỏi: “Ngươi sẽ đi cùng chúng ta, phải không?”

Phong Hàn nhíu mày, lộ ra nụ cười mang dụng ý khác, hỏi: “Muốn ta đi cùng ngươi?”

Trần Ngọc bởi vì nụ cười cao ngạo hữu lễ kia mà nghẹn một chút, ngay sau đó bản năng cảm thấy có nguy cơ nào đó, bèn lui về phía sau.

https://thuviensach.vn

Nhưng do men rượu kích thích, vẫn trung thực biểu đạt hy vọng của mình, "Ừ, nếu như ngươi đi cùng chúng ta, thì tốt quá."

"Có thể, ta sẽ đi cùng." Khi ánh mắt Trần Ngọc lộ ra một tia vui mừng, Phong Hàn mon men lại gần dễ dàng chặn Trần Ngọc lại, nói: "Bất quá, ta muốn thu lợi tức trước."

Thế là Trần Ngọc say rượu ngoan ngoãn để cho Phong Hàn muốn làm gì thì làm đến tận nửa đêm, thế này, thế kia, không lặp lại giống nhau. Cuối cùng khi trời sắp sáng, Trần Ngọc vẫn không quên xác định với Phong Hàn: "Ngươi đồng ý đi theo rồi đúng không?"

Phong Hàn gặm xương quai xanh của Trần Ngọc, trả lời: "Đương nhiên, đó là trách nhiệm của ta."

Trước khi thiếp đi, Trần Ngọc mơ mơ màng màng kéo Phong Hàn hỏi một câu: "Nếu vạn nhất, ta nói là vạn nhất, ta làm ra chuyện có lỗi với ngươi, đương nhiên, không phải ta cố ý, ngươi có thể tha thứ cho ta hay không?"

Phong Hàn trả lời thế nào, Trần Ngọc cũng không nghe thấy rõ ràng, cậu đã mệt đến mức không còn bất kỳ tinh lực cùng ý thức nữa rồi.

Giữa trưa hôm sau, Trần Ngọc mới bò dậy. Nhớ mang máng ngày hôm qua Phong Hàn đã đáp ứng cùng cậu đi Tứ Xuyên, mặc dù quá trình nghĩ lại mà kinh, kết quả vẫn tương đối khiến người ta hài lòng.

Phong Hàn ngồi trên ghế sô-pha xem ti vi, thấy Trần Ngọc ra ngoài, buông điều khiển trong tay xuống đi về phía bàn ăn.

Khó có được Phong Hàn tỏ ra quan tâm săn sóc, trên bàn ăn đã đặt sẵn thức ăn nóng hổi.

https://thuviensach.vn

“Mã Văn Thanh qua đưa mấy thứ cho ngươi.” Phong Hàn dứt lời đem hai tấm vé đặt trước mặt Trần Ngọc.

Trần Ngọc vừa ăn vừa quét mắt thời gian ghi trên vé xe, nói: “Ngày mai lên xe, xế chiều chúng ta ra ngoài chuẩn bị ít thứ. Hành lý của chúng ta đại khái sẽ không quá ít.” Trần Ngọc nhìn Tiểu Mập và thằn lằn bị Phong Hàn điều giáo dị thường hiền lành như con dâu nuôi từ bé, thở dài.

Bởi vì có người cung cấp trang bị, nên trong balô của hai người đựng phần lớn là thức ăn. Dù sao làm việc thì chỉ có hai, nhưng ăn cơm lại có bốn cái miệng.

Kỳ thực, một nhà bốn người xuất hành giống với một vị chủ tử, hai đứa trẻ và một tên đầy tớ hơn.

Đến lúc lên đường, Trần Ngọc sớm thu thập xong hai balô to đùng, đo đạc một chút hình thể của báo con, lại đem nó dùng sức nhét vào trong một cái túi lớn.

Khi ra cửa, Trần Ngọc phát hiện cái túi vốn được cậu đặt bên chân Phong Hàn lấy tư thế cùng lộ tuyến quỷ dị di chuyển đến dưới chân cậu. Trần Ngọc khóe miệng co quắp, bỏ đi, Tiểu Mập vẫn nên theo cậu.

“Phong Hàn, con thằn lằn này của ngươi rốt cuộc là sao vậy? Ngươi mặc kệ nó?” Trần Ngọc quay đầu hỏi Phong Hàn, đồng thời sắc mặt như thường mặc cho động vật bốn chân màu xanh kia động tác nhanh nhẹn bò lên bả vai cậu, chui vào trong quần áo của cậu.

“Nó gọi là Thanh, để ở chỗ ngươi cũng tốt, ta không để ý.” Phong Hàn quét qua dấu vết mơ hồ trên cổ Trần Ngọc, tâm tình không tệ đáp, thấy trên tay Trần Ngọc là cái túi chứa báo con, một tay dễ dàng xốc lên hai cái balô to đùng của cả hai, xoay người đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc nhìn chằm chằm bóng lưng Phong Hàn tí thì thổ huyết, ngươi để một con thằn lằn bò lung tung trên người ta, ta còn phải đúng hạn phụ trách cho ăn, ngươi còn dám nói không để ý, kháo, ta để ý ta để ý có được hay không.

Bất quá thằn lằn so với Tiểu Mập ngạo kiều mà nói, quả thật biết điều hơn. hơn nữa rõ ràng là Phong Hàn mang nó về, nhưng không hiểu tại sao cứ dính lấy Trần Ngọc. Ở chung đã lâu, Trần Ngọc cũng quen dần.

Chỉ có điều, Thanh? Trong đầu Trần Ngọc lóe lên nghi hoặc, tựa hồ là tên quái vật dưới đáy biển kia?

Giống như có cảm ứng, thằn lằn gần tim Trần Ngọc dùng đầu nhẹ nhàng huých một cái, chi chi ô ô kêu lên.

Hai người thuê xe đến nhà ga, Trần Ngọc nhờ người quen, mang theo Tiểu Mập lên xe, Mã Văn Thanh cùng một người khác đã có mặt trong buồng xe.

“Liên Sinh?” Trần Ngọc thấy hắn liền ngây ngẩn cả người, vội vàng hỏi: “Ông nội không đi cùng cha?”

Liên Sinh lắc đầu, “Sư phó và sư huynh cùng đi, trước khi đi dặn ta đi theo ngươi. Ngươi yên tâm, sư huynh không biết chuyện ngươi hạ địa. Lại nói sư phó an bài cũng đúng, thay vì mỗi lần đi theo dọn dẹp mớ hỗn độn do các ngươi gây ra, còn không bằng bám sát các ngươi.”

“Ông nội theo cha đến Trang gia?” Trần Ngọc thất thanh hỏi, cậu quả thật bị chấn kinh, từ lúc bắt đầu hiểu chuyện, lão gia tử cho tới bây giờ chưa từng hạ địa. Lần này cư nhiên đi theo phụ thân đến Trang gia, chẳng lẽ hội nghị ở Trang gia thật sự quan trọng như vậy? Hoặc có lẽ, thật sự nguy hiểm?

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh giường dưới chào hỏi với Trần Ngọc và Phong Hàn, thấy sắc mặt Trần Ngọc không tốt, âm thầm than thở, nói: “Huynh đệ, không riêng gì ngươi, ta cũng sốt ruột, nhưng đã đáp ứng Trang lão đại, lần tới Tứ Xuyên này chúng ta không thể không đi. Bây giờ biện pháp duy nhất chính là, trước tiên giải quyết cái mộ Hạ Thương kia đã, sau đó chạy tới chỗ cha cùng Trần thúc bọn họ.”

Mã Văn Thanh hướng về phía Phong Hàn đã trèo lên giường trên bĩu môi, híp mắt cười nói: “Cũng may có Phong ca đi cùng, ta tương đối yên tâm. Hơn nữa, sư huynh của ngươi cũng ở đây.” Thân thủ của Liên Sinh có bao nhiêu lợi hại hai người cũng không rõ ràng lắm, nhưng có thể khẳng định mạnh hơn hai ngươi cậu, Phong Hàn càng không cần phải nói.

Trần Ngọc ngẩng đầu nhìn Phong Hàn và Liên Sinh ở giường trên đang vô cùng nhàn nhã, nôn nóng phiền loạn trong lòng cũng giảm bớt phần nào, lại một lần nữa may mắn, lừa Phong Hàn đi cùng quả là vô cùng chính xác.

Trần Ngọc kéo balô ra, đầu xù của báo con lập tức chui ra, kêu vài tiếng với Trần Ngọc, rồi nhảy lên giường của cậu. Hai ngày nay không được nghỉ ngơi tốt, Trần Ngọc lật chăn ôm báo con bắt đầu ngủ.

Đợi đến khi Trần Ngọc tỉnh lại, đã là sáng hôm sau, trừ cậu ra, ba người khác đều đã dậy.

“Ta mua đồ ăn sáng rồi, tiểu tử ngươi nhanh lên cái.” Mã Văn Thanh vừa ăn vừa gọi Trần Ngọc.

Khi Phong Hàn tới, Trần Ngọc ngồi dậy, để một khoảng trống cho hắn. Phong Hàn thuận tay đem báo con cuộn thành một đống vùi trong ngực Trần Ngọc xách ra ngoài, ném xuống giường Mã Văn Thanh, còn mình thì ngồi xuống chuẩn bị ăn sáng. Trần Ngọc tối hôm trước ăn khá ít,

https://thuviensach.vn

lúc này ngửi thấy mùi thơm, có cảm giác đói bùng, lập tức cầm đồ rửa mặt đi ra ngoài.

Lúc trở đi, Trần Ngọc liếc một cái ra bên ngoài, có núi có sông, đã vào địa phận Tứ Xuyên rồi. Khi đến trước căn buồng kế bên bọn họ, Trần Ngọc nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

Đang nghi hoặc thì giọng nữ quen thuộc kia lên tiếng: "Chỉ cần Phong nói không có vấn đề, ta dĩ nhiên sẽ không phản đối, Vưu bộ trưởng có ý kiến?"

Một giọng nam khác nói: "Đương nhiên không có, liên quan đến Phong, ngươi khi nào thì thấy ta nói hai lời. Có ý kiến chính là Lạc Thanh, cũng không thể nói là ý kiến, chẳng qua là bổ sung, Phong đồng ý."

Nghe được đôi câu, Trần Ngọc đã hiểu người nói chuyện là Lăng Vân và Vưu bộ trưởng, hơn nữa hai người đang đàm luận về Phong Hàn. Trần Ngọc bước chân thật nhẹ, liến quan tới Phong Hàn, bản năng của cậu nhanh chóng chiến thắng lý trí.

Lăng Vân ở bên trong cười lạnh một tiếng, mang theo nồng đậm châm chọc nói: "Hắn cứ thích huyênh hoang như vậy, hết lần này tới lần khác còn không biết căn bản không mấy tác dụng."

Vưu bộ trưởng cười rộ lên, qua một lúc mới nói: "Hữu dụng hay không ta miễn bàn luận, nhưng không thể phủ nhận, Phong rất coi trọng hắn, sao vậy, ghen?"

Lăng Vân hừ một tiếng, đáp: "Phong cũng rất coi trọng ngươi, ta chỉ đơn thuần nhìn hắn không thuận mắt, nghĩ mình là quản gia của Phong Hàn, chúng ta đều phải nghe lời hắn? Chẳng qua là —— ''

Thanh âm ôn hòa của Vưu bộ trưởng cắt ngang lời của Lăng Vân, "Bỏ đi, bất kể thế nào, chúng ta lần này cần phối hợp thật tốt, Lạc Thanh sẽ lên

https://thuviensach.vn

xe ở Thành Đô, cho dù ngươi không thích hắn cũng bớt tranh cãi một tý.”

“Phải nhớ lấy đại cục làm trọng, chuyến đi tới Tứ Xuyên Lương Châu lần này, kế hoạch của Phong đã không còn nhiều thời gian, càng đến cuối càng phải cẩn thận. Khi chuyện này kết thúc, Phong sẽ dẫn chúng ta…”

Câu nói tiếp theo âm lượng quá thấp, Trần Ngọc không nghe thấy rõ ràng, hơn nữa đằng sau có người đi tới, Trần Ngọc không đứng lại nữa, trở về buồng của mình.

Phong Hàn đang ăn nốt bữa ăn sáng của mình, thấy Trần Ngọc trở lại, dời về phía trong, ý bảo cậu tới đây ngồi.

Trong lòng Trần Ngọc tràn đầy phức tạp, mặc dù rất nhiều lời nói không rõ ràng lắm, nhưng Trần Ngọc ít nhất nghe được, kế hoạch của Phong Hàn vốn là đến Tứ Xuyên Lương Châu, hơn nữa còn định đi trước cả cậu và Mã Văn Thanh.

Như vậy, đêm hôm trước ủy khuất cầu toàn rốt cuộc là vì cái khỉ gì? Trách nhiệm mà Phong Hàn nói, còn có con bà nó lợi tức kia, lại là sao a a a!

-END 123-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 123

Trần Ngọc xoắn xuýt trong chốc lát, phát hiện chất vấn Phong Hàn không có gì tốt, vạn nhất Phong Hàn nổi giận, tâm huyết dâng trào bảo cậu đem những chuyện gần đây giải thích hợp lý, thì càng bị kịch.

Cho nên, Trần Ngọc hiểu mình bị đùa giỡn chỉ do dự mấy giây, liền cố gắng làm bộ như không có việc gì đi sang hưởng dụng đồ ăn sáng của mình.

Báo còn ăn đến no căng bụng đang nằm ở chính giữa giường của Mã Văn Thanh, mặc dù Mã Văn Thanh vuốt ve lông nó, tư thế an nhàn kia phảng phất như nó mới là chủ nhân vậy. Thấy Trần Ngọc đi vào, đôi mắt đang híp lại mở lớn, một móng vuốt đẩy tay Mã Văn Thanh ra, nhảy vào trong ngực Trần Ngọc.

Trần Ngọc nhìn lướt qua, chiếc đũa trong tay tiếp tục gắp thức ăn.

Bởi vì gia trưởng chẳng nhiệt tình ôm lấy Tiểu Mập như dự tính, làm nó khi tiếp đất bị lệch, từ trên đầu gối của Trần Ngọc tuột xuống, không thể làm gì khác hơn là cố gắng dùng móng vuốt ôm lấy bắp đùi của Trần Ngọc. Sau đó trong ánh mắt ngạc nhiên của Mã Văn Thanh và Liên Sinh, bốn chân với tư thế quái dị bò lên đầu gối của Trần Ngọc, cái đầu to huých vào ngực Trần Ngọc.

Trần Ngọc vẫn chấp nhất ăn bữa sáng nhăn mày, rốt cuộc ăn không vô nữa, cúi đầu nhìn Tiểu Mập đang cố gắng chui vào trong quần áo của mình, lấy đũa gõ một cái lên đầu nó, sau khi thu hút được sự chú ý của báo con,

https://thuviensach.vn

sắc mặt nghiêm túc nói: “Không cần tốn sức, hình thể của ngươi cùng Thanh bốn chân không thể chen chúc cùng một chỗ được.”

Từ trong cổ áo Trần Ngọc truyền ra thanh âm rầm rì rất nhỏ, rõ ràng Thanh đối với cái tên mới — bốn chân của mình rất bất mãn.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, nữ nhân viên phục vụ nhiệt tình một tay vịn khung cửa nhìn bốn anh đẹp trai trong phòng, dừng lâu nhất trên khuôn mặt của Phong Hàn và Liên Sinh, tựa hồ hận không thể có thêm một đôi mắt, cuối cùng vạn phần không muốn nhìn trúng Tiểu Mập trong ngực Trần Ngọc, có ý muốn nựng nó vài cái.

Mã Văn Thanh nháy mắt với Trần Ngọc, ho khan một tiếng, làm quen với nữ nhân viên.

Nữ nhân viên rốt cuộc lấy lại tinh thần, cố gắng nghiêm mặt nói: “Vị hành khách này, vì an toàn của ngài cũng như của những hành khách khác, cấm mang vật nuôi lên xe.” Dứt lời lại dùng ánh mắt tha thiết liếc Tiểu mập một cái, nữ nhân viên không nhịn được đề nghị: “Nếu như có yêu cầu, tôi có thể giúp ngài vận chuyển vật nuôi.”

Trần Ngọc do dự một lúc, bỏ qua đồ ăn trong tay, ngẩng đầu mỉm cười đáp: “Cám ơn, tôi cũng đã định như vậy, nhưng nó…tính tình không tốt lắm, cùng vật nuôi khác ở chung một chỗ, tôi sợ sẽ xảy ra vấn đề. Cô à, Tiểu Mập nhà tôi tiêm chủng đầy đủ, là sủng vật đã được quốc gia bảo đảm. Hơn nữa, tôi cũng sẽ không để cho nó chạy loạn, cô xem sắp tới nơi rồi, có thể đừng đưa nó đến toa hành lý hay không?”

Nói xong, Trần Ngọc véo một nhát vào mông Tiểu Mập, nó lập tức vô cùng thuận theo vô tội nhìn về phía nữ nhân viên, trong đôi mắt tròn vo ngập nước mang theo mong đợi, đơn giản khiến cho người ta không đành lòng cự tuyệt.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt nữ nhân viên phục vụ sáng lên, một lát sau mới khó khăn dời tầm mắt, giơ tay lên nhìn đồng hồ, bất đắc dĩ nói: “Được rồi, lần này coi như bỏ qua, xin ngài lần sau nhất định làm các thủ tục liên quan.”

“Đó là đương nhiên, cô yên tâm đi, tôi nhất định sẽ quản tốt tiểu tử này, không để cho nó chạy loạn, có chuyện cô cứ trực tiếp tìm tôi là được.” Mã Văn Thanh nhiệt tình nói, ý đồ muốn chuyển tầm mắt của nữ nhân viên xinh đẹp sang bên mình.

Khóe miệng Phong Hàn khẽ nhếch, không hề bị ảnh hưởng bởi tình huống Tiểu Mập thiếu chút nữa bị trục xuất, giơ tay lên kéo Trần Ngọc qua, nói: “Nó cảm thấy ngươi không công bằng, ta giúp ngươi lấy ra.” Dứt lời thò tay vào cổ áo Trần Ngọc, sờ soạng xung quanh.

Miệng Trần Ngọc giật a giật, dùng sức lôi kéo y phục của mình, hận không thể đạp cả ba cái tên nhà mình này bay ra ngoài cửa sổ.

Nữ nhân viên trông đôi mắt thoáng qua kích động mà quỷ dị, nhìn không chớp mắt bên này, khi bắt gặp ánh mắt lạnh tanh của Phong Hàn, che mặt nghiêng đầu chạy như điên.

Mã Văn Thanh bối rối, Liên Sinh nhìn nhìn Phong Hàn và Trần Ngọc phía đối diện, trên mặt hiện ra nụ cười như có điều suy nghĩ.

Cuối cùng Thanh cũng bị Phong Hàn ôm ra từ trong cổ áo của Trần Ngọc, ngay sau đó cùng với Tiểu Mập bị ném lên giường của Mã Văn Thanh, Mã Văn Thanh cắn răng nghiến lợi, Trần Ngọc thì đồng dạng trầm tư.

Phong Hàn không trở lại giường trên, ngồi gần cửa sổ ở một bên nhắm mắt dưỡng thần. Trần Ngọc liếc Tiểu Mập đang gặm cắn Mã Văn Thanh cho hả giận, và Thanh yên tâm thoải mái chiếm cứ gối đầu của Mã Văn Thanh, đem lực chú ý một lần nữa quay trở lại đồ ăn sáng.

https://thuviensach.vn

Lúc xế chiều, bốn người đổi xe ở Thành Đô, toàn bộ đổi thành ghế cứng. Lăng Vân và Vưu bộ trưởng tới chào hỏi bốn người, ngồi đối diện với Trần Ngọc. Trần Ngọc đã biết trước, cũng không lấy làm kinh ngạc, Mã Văn Thanh thì cho rằng hai người họ là do Phong Hàn gọi tới giúp đỡ, nhất thời mừng rỡ. Liên Sinh vẫn một bộ nhàn nhã tự đắc, ít đi hay nhiều thêm mấy người cũng chả sao.

Nửa đường lại thêm một người nữa, sau khi người này lên xe, trước đi tới trước mặt Trần Ngọc Phong Hàn, nói: “Phong, ta đã đến.”

Trần Ngọc sửng sốt, ngẩng đầu nhìn lại, đứng bên cạnh chỗ ngồi của bọn họ là một thiếu niên thanh tú tầm 18, 19 tuổi, mang theo nụ cười rực rỡ khiến người ta thoải mái nhìn Phong Hàn. Nhỏ như vậy, chẳng lẽ cũng là theo chân hạ địa? Trần Ngọc sợ hãi, hơn nữa, Lăng Vân và Vưu bộ trưởng cũng xưng hô như vậy với Phong Hàn, chẳng lẽ người này là thủ hạ của Phong Hàn?

Tầm mắt từ bên ngoài của sổ của Phong Hàn thu hồi lại, trông thấy thiếu niên rõ ràng tâm tình không tệ, trong giọng nói mang theo vui vẻ, nói: “Ừ, Vưu và Lăng Vân ở bên kia.”

Phong Hàn hiển nhiên không có ý định giới thiệu mấy người còn lại với thiếu niên, thiếu niên cũng lờ đi, xem ra tương đối hiểu rõ tính tình của Phong Hàn. Trước khi đi, gật đầu với ba người Trần Ngọc một cái, nói: “Chào mọi người.” Kèm một nụ cười lần đầu gặp mặt tiêu chuẩn, cùng sự xa cách nên có.

Thiếu niên ngồi xuống bên cạnh Vưu bộ trưởng, đối diện với Trần Ngọc và Phong Hàn phía bên này. Sắc mặt của Lăng Vân có chút khó coi, thiếu niên cũng không quan tâm, trên mặt vẫn mang theo nụ cười thản nhiên như cũ.

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh nháy mắt vài cái với Trần Ngọc, cười nói: “Ơ, tiểu Trần Ngọc, so ra không bằng a.” Mã Văn Thanh đương nhiên là đang nói đùa, thiếu niên trẻ hơn so với Trần Ngọc vài tuổi, mặc dù bộ dáng cũng là hiếm có, nhưng thật sự so sánh, Trần Ngọc lại là ngàn dặm mới có một. Bất quá Mã Văn Thanh đã nhìn Trần Ngọc đến mòn con mắt, ám thị nhiều lần trong lòng, cho nên đã không thèm đếm xỉa gì đến bộ dáng của Trần Ngọc nữa.

Trần Ngọc cho dù miễn dịch với trò đùa của Mã Văn Thanh, nhưng vẫn cảm thấy cả người lạnh toát, sau đó híp mắt nhìn Mã Văn Thanh: “Vừa đúng, người ngươi chọn làm lão bà vừa rơi xuống, ngươi có thể mong đợi người ta đi phẫu thuật chuyển đổi giới tính đó.”

Mã Văn Thanh cười hắc hắc hai tiếng, không nói tiếp. Nhưng Trần Ngọc cảm thấy có một tầm mắt vẫn nhìn chăm chú bên này, mặc dù biết thiếu niên kia nhìn là nhìn Phong Hàn, nhưng vẫn thấy không được tự nhiên.

Đến nửa đêm, xe lửa dừng lại tại một tiểu thị trấn ở Lương Sơn, bảy người ra khỏi trạm xe lửa, trong bóng đêm, một chiếc xe dừng ở cách đó không xa.

Trần Ngọc nghĩ là do Trang Tề an bài, đang định gọi điện thoại, thiếu niên kia tới gần nói: “Phong, ta dự định thời gian, chúng ta đến được đây cũng đã nửa đêm, ta bảo thuộc hạ tìm xe, chúng ta trước nghỉ ngơi một đêm ở trấn trên, ngày mai đến Ba Tử Câu.”

Phong Hàn gật đầu, mấy người lên xe. Khách sạn xem ra cũng đã chuẩn bị từ trước, nhân viên lễ tân trực tiếp đưa chìa khóa cho bọn họ, sai người dẫn bọn họ lên lầu.

Thiếu niên kia tuy tuổi còn nhỏ, nhưng làm việc rất tỉ mỉ, chả trách Phong Hàn coi trọng hắn. Trần Ngọc không khỏi liếc nhìn thêm vài lần.

https://thuviensach.vn

Bọn họ đều ở phòng đơn, mặc dù không thể so với thành phố lớn, ở trong trấn nhỏ như vậy mà nói đã coi là rất tốt rồi. Trần Ngọc ngáp một cái, xách balô tùy tiện tìm một phòng bước vào. Liên Sinh ngay sau đó xoay người tiến vào căn phòng bên cạnh phòng cậu, Mã Văn Thanh nhìn một chút, vào một gian phòng khác.

Thiếu niên cười híp mắt nhìn về phía Phong Hàn, nói: “Phong, bây giờ mệt không, nếu như tạm thời không cần nghỉ ngơi, vừa đúng lúc ta có chút việc bẩm báo.”

Phong Hàn lắc đầu, mang theo thiếu niên đi vào.

Lăng Vân ở đằng sau nhìn thấy trợn mắt, Vưu bộ trưởng cười vỗ vỗ bả vai cô, đi theo vào trong.

Sáng ngày thứ hai, Trần Ngọc bị bài đánh thức liếm mặt của Tiểu Mập liếm cho tỉnh, trước gọi điện thoại cho Trang Tề. Mấy người nhanh như vậy đã đến nơi, Trang Tề cũng rất hài lòng: “Người lão đại an bài cũng ở trấn trên, ta lập tức bảo hắn dẫn người qua, thằng nhóc đó tuổi không lớn lắm, bản lãnh lại hơn người. Ngươi và Mã Văn Thanh có chuyện gì trước cứ thương lượng với nó.”

Trần Ngọc hết chỗ nói, chẳng lẽ mình đã đến cái tuổi không còn thích hợp để hạ mộ nữa, hai người mới tới hết lần này đến lần khác là thiếu niên.

Khi ăn sáng, Trần Ngọc rốt cuộc cũng biết tên của thiếu niên kia, chính là Lạc Thanh mà Lăng Vân và Vưu bộ trưởng đã nhắc tới. So với người khác mà nói, quả nhiên rất được Phong Hàn coi trọng. Thế nhưng, không thể không nói, năng lực làm việc của hắn tương đối khá.

Giải quyết xong bữa sáng, Mã Văn Thanh và Trần Ngọc ngồi chờ người của Trang Tề, chưa đầy một lúc, cửa lớn mở ra.

https://thuviensach.vn

Hai người theo phản xạ quay đầu lại, Mã Văn Thanh đã trừng lớn mắt, “Ta nói, tiểu tử ngươi tại sao lại ở đây?!”

Người tiến vào cười cười với Trần Ngọc, khách khí chào hỏi bọn họ: “Tiểu Trần gia, Mã gia, ta mang người từ Trang gia đến.” Dứt lời, nói với Mã Văn Thanh: “Mã gia, lần trước sau khi các ngươi đi, ta mơ mơ màng màng cũng được người ta cứu ra ngoài. Trong sa mạc vừa hay lại gặp được người của Trang gia, trong thôn không còn thân nhân, ta cũng không muốn trở về, liền đi theo Trang gia.”

Thiếu niên này chính là A Cát, Trần Ngọc hé miệng nhìn cậu, không nói gì, cậu biết lời A Cát nói không hoàn toàn đúng sự thật, ít nhất, khi bọn họ vào sơn động, A Cát cũng có mặt.

Mã Văn Thanh đứng lên, đi tới bên cạnh A Cát, dừng sức vỗ vỗ bả vai của cậu, nói: “Không cần khách khí như thế, ngươi cũng là theo chân chúng ta mà mắc nạn. Gọi ta là Mã ca, gọi tiểu Trần Ngọc là Trần Ca là được. Thằng nhóc này, có tiền đồ a, Trang lão đại cư nhiên để ngươi mang người tới đây.”

Đám người Phong Hàn cùng Lạc Thanh bên cạnh hắn, Vưu bộ trưởng không nói gì, vẫn là Liên Sinh có chút hứng thú quan sát A Cát.

A Cát khi đối mặt với những người khác, lại khôi phục bộ dáng lãnh đạm như thường ngày, so với Lạc Thanh ôn nhuận tỉ mỉ ban nãy, lập tức khác xa nhau, A Cát nói: “Nếu tất cả mọi người đã đến, vậy chúng ta lên đường thôi.”

A Cát mang theo hơn hai mươi tiểu nhị, bên Vưu bộ trưởng cũng có hơn chục người, gần bốn mươi người, cộng thêm trang bị, miễn cưỡng chen lấn lên bốn chiếc xe.

Lần này lên đường, phần lớn là đường núi, ở trong xe lắc lư nửa ngày, buổi trưa rốt cuộc cũng đến nơi. A Cát gọi mọi người xuống xe, nói: “Nơi

https://thuviensach.vn

này chính là Ba Tử Câu, xe tạm thời dừng trong thôn, nơi chúng ta muốn tới, là trên núi cách thôn không xa. Mọi người xuống xe ăn cơm trước, đến buổi chiều, chúng ta nghĩ cách đem trang bị lên đó."

Trần Ngọc đưa mắt nhìn, mấy đứa trẻ con ngậm ngón tay đứng ở cửa thôn, vẻ mặt tò mò nhìn bọn họ.

Lạc Thanh đi qua cho mỗi đứa một thanh kẹo, mấy đưa trẻ cũng không sợ người lạ, dẫn bọn họ vào trong thôn. Đi chưa được mấy bước, có mấy thôn dân bước tới, mặc áo màu đen có vạt chéo sang bên phải, bên dưới mặc quần dài ống rộng, vừa nhìn đã biết là quần chúng dân tộc thiểu số.

Một nam nhân trung niên đi đầu bước ra nghênh đón, nói tiếng phổ thông không tính là chuẩn cho lắm: "Các ngươi chính là muốn vào núi khảo sát đi, ai yêu, có thể a. Ta là A Lực trưởng thôn của Ba Tử Câu, mấy ngày nay ta sẽ tiếp đãi các ngươi."

A Cát gật đầu, nói: "Lần này còn phải làm phiền A Lực lão ca, chúng ta muốn nghỉ ngơi ở đây một chút, sau đó sẽ mướn mấy chiếc xe, xế chiều lên núi." Dứt lời liền đưa qua một phong bì không tính là mỏng.

Trưởng thôn A Lực nhận lấy phong bì, cười híp mắt nói: "Không thành vấn đề, ta sẽ lo liệu hết. Bất quá, ta vẫn khuyên ngươi một câu, nghĩ cho kỹ, chuẩn bị cho thỏa đáng. Chỗ đó rất nhiều người gặp chuyện không may, ta không hy vọng các ngươi cũng gặp phải, ừ, phiền toái." Khi nói đến câu cuối, thanh âm có chút hàm hồ.

A Cát khách khí nói lại, nhất định sẽ chú ý, để cho trưởng thôn yên tâm.

Trần Ngọc quan sát thấy thôn này người dân tộc Di chiếm đa số, mặc dù xa xôi lạc hậu, nhưng không làm giảm đi nửa điểm dân tộc phong tình.

https://thuviensach.vn

Thiếu nữ phục sức diễm lệ, đeo vòng tai, vòng tay, nhẫn, bằng vàng bạc ngọc thạch… Trông thấy người lạ, xúm lại cười nói nhỏ giọng thầm thì.

Mã Văn Thanh mặt mày hớn hở mon men lại gần, thọt Trần Ngọc nói: “Thấy bên kia không có lều cỏ, ở đây chắc hẳn là các thiếu nữ chưa lập gia đình, nam nhân tuổi vừa đôi mươi, nhất là lại anh tuấn giống như Mã ca ta, buổi tối đều cùng các cô nương thổ lộ hết tâm sự —— ’’

Trần Ngọc run rẩy, xem xét tầm mắt của những thiếu nữ kia, cảm thán, “Lần sau chính ngươi tới đây một chuyến, không có áp lực cạnh tranh cường đại, tỷ lệ thành công phỏng chừng có thể cao thêm một phần.”

Mã Văn Thanh tức giận nhìn nhìn Phong Hàn và Liên Sinh đằng trước, thấp giọng nói: “Nếu không, các ngươi lên núi trước, ta ngày mai mới đi?”

Khi hai người còn đang thầm thì to nhỏ, trưởng thôn đã mang họ đến nơi nghỉ ngơi ăn cơm, phân tán đến mấy gia đình, Phong Hàn Trần Ngọc và mười mấy người khác được an bài ở nhà trưởng thôn.

Không mất nhiều thời gian, vợ thôn trưởng liền mang theo con trai và con gái bưng lên không ít đồ ăn, bà cô chất phác không quen nói tiếng phổ thông, có chuyện gì phần lớn đều để cho cậu con trai A Thố lo liệu.

Trên hai chiếc bàn lớn nhất trong nhà, A Lực kiên trì cho mọi người ngồi trước, A Cát cùng ông khách khí đôi câu, thấy A Lực vẫn kiên quyết, bảo Trần Ngọc Phong Hàn nhập tọa trước.

Mấy ngày nay Phong Hàn và Trần Ngọc cơ hồ không ở cùng nhau, chủ yếu là Phong Hàn bị người của hắn vây quanh, có thể cũng muốn thương lượng nhiều chuyện; mà Trần Ngọc và Mã Văn Thanh, Liên Sinh, A Cát cũng phải thương lượng chi tiết lần hạ mộ này. Mấy ngày nay, hai người nói với nhau chưa được mười câu.

https://thuviensach.vn

Lúc này nhập tọa, Trần Ngọc theo thói quen trực tiếp đi tới bên cạnh Phong Hàn ngồi xuống.

Mọi người ở hai bên có chút khó khăn, cuối cùng Lạc Thanh ngồi xuống bên Phong Hàn, Mã Văn Thanh cùng A Cát ngồi bên cạnh Trần Ngọc. Phong Hàn trực tiếp đưa bát không cho Trần Ngọc, Trần Ngọc thuận tay xới cơm cho hắn.

A Cát cau mày, giúp Trần Ngọc thêm cơm. Lạc Thanh im lặng lặng yên nhìn bên này một cái, cúi đầu ăn cơm.

Do phong tục tập quán ở đây, Lăng Vân vì là nữ nhân, bị an bài vào vị trí cuối cùng, sắc mặt đỏ bừng, Vưu bộ trưởng dứt khoát ngồi bên cạnh cô, thấp giọng an ủi.

Trên bàn cơm phần lớn là thịt, vị thiên về cay, Trần Ngọc gắp mấy miếng thịt không có vị cay cho Tiểu Mập cùng thằn lằn.

A Lực lại thỉnh thoảng rót rượu dâng thuốc lá cho mọi người, bữa cơm này chủ khách đều tận hứng.

Ăn cơm xong, lại nghỉ ngơi một lúc, A Lực cho bọn họ mượn mấy cỗ xe lừa. Không có biện pháp, chính xe của bọn họ căn bản không thể lên núi.

Đem trang bị nhất định mang theo, trưởng thôn bảo cậu con trai A Thổ dẫn bọn họ lên núi.

Trên đường, Trần Ngọc bắt chuyện với A Thổ đánh xe, tiểu tử này vẫn len lén nghiêng mắt nhìn Lăng Vân, căn bản không theo kịp câu chuyện của Trần Ngọc, có sao nói vậy.

Từ trong miệng của A Thổ, Trần Ngọc hiểu rõ mục đích của bọn họ lần này là một hồ nước lớn trong núi, hồ này trước kia có thể là một miệng núi lửa, sâu không thấy đáy.

https://thuviensach.vn

Khi A Thổ nói đến hồ nước, tầm mắt cuối cùng cũng từ trên người Lăng Vân thu hồi lại, sắc mặt cũng từ màu đỏ nhàn nhạt chuyển thành ngưng trọng, thậm chí còn kèm một tia sợ hãi. Hạ thấp giọng nói bên tai Trần Ngọc: “Vị tiểu ca này, ta đã nói với ngươi. Cái hồ kia ơ, thật sự không thể đến đó.”

Trần Ngọc nghe tới mức hứng thú, vội hỏi: “Tại sao lại nói như vậy?”

A Thổ nhìn hai bên một chút, lại lên tiếng: “Trong Kính Hồ có quái vật, chúng ta đều biết, đi xuống liền không về được. Trước các ngươi, đã có đội khảo sát tới đó, tới bao nhiêu chết bấy nhiêu.”

Trần Ngọc lần này ngây ngẩn cả người, thì ra Kính Thủy là tên hồ Kính Thủy, nhưng hồ này nguy hiểm như vậy, bọn họ hạ mộ kiểu gì?

Mã Văn Thanh đã sớm ở một bên nghe lén, hỏi: “Theo ý của ngươi, hồ này nguy hiểm đến thế, sao vẫn còn nhiều người tới như vậy?” Chẳng lẽ đều vì ngôi mộ ở đây? Nói như vậy, trong hồ này thật sự có đại mộ.

A Thổ lắc đầu, suy nghĩ một lát rồi nói: “Bọn họ nghĩ thế nào ta không rõ lắm, bất quá, trước đây, người già trong thôn đã nói, cách nơi này hơn bốn mươi dặm, có một toà Tạng miếu, kinh văn mà những Lạt ma ở đó niệm có nhắc tới hồ này có bảo vật.”

Mã Văn Thanh hai mắt phát sáng, đang muốn hỏi tiếp, bỗng dưng Trần Ngọc ngồi ở đằng trước xe lừa lắc lư, đổ rạp xuống.

-END 124-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 124

A Thổ kinh hô một tiếng, đưa tay ra đã không còn kịp nữa, trơ mắt nhìn Trần Ngọc ngã xuống. Mã Văn Thanh nhớn nhác mắng một câu, nhảy xuống theo.

Một bàn tay bên cạnh nhanh chóng kéo dây cương, con lừa vẫy vẫy đầu, nghiêm chỉnh ngừng lại. A Thổ liếc mắt nhìn Liên Sinh tự tiếu phi tiếu, vì bản thân không nghĩ tới, sắc mặt đỏ lựng. Vội vàng nhận lấy dây cương, quay đầu lại, Trần Ngọc đã được người đỡ, chỉ có điều không phải là Mã Văn Thanh vừa mới nhảy xuống cùng mà lại là tiểu ca giống như khối băng ở cách xa bọn họ.

A Thổ trong lúc vô tình để ý thấy Phong Hàn đi cùng đám người Lạc Thanh và Vưu bộ trưởng, nhất thời hoảng sợ, khoảng cách như vậy, hắn rốt cuộc làm sao tới được đây…

“Ngồi ở đây mà ngươi cũng có thể rớt xuống? Nói đi, tiểu tử ngươi có phải đang suy nghĩ chuyện tốt gì không thể để người khác biết được hay không —— kháo, ngất thật à?” Mã Văn Thanh vừa cười nhạo vừa ngó nhìn Trần Ngọc có bị thương không, thấy khuôn mặt của Trần Ngọc, nhất thời nóng vội sợ sệt quay đầu lại gọi: “Lão Lương! Lão Lương, ngươi mau qua đây xem thử, tiểu Trần Ngọc có làm sao không!”

Lão Lương là người của Trang gia, đồng thời là y sỹ trong đội, thấy thế liền đi đến, cầm theo một hòm thuốc đơn giản.

Phong Hàn nhíu nhíu mày, cánh tay đỡ lấy Trần Ngọc giật giật, tận lực để cho Trần Ngọc dựa vào người hắn, dùng tay còn lại sờ sờ trán Trần

https://thuviensach.vn

Ngọc.

Thế nhưng, khi Phong Hàn cùng lão Lương chưa kịp chạm vào Trần Ngọc, Trần Ngọc đã chậm rãi mở mắt ra, có vẻ mê mang nhìn Phong Hàn và những người xung quanh, hỏi: “Sao lại ở đây? Các ngươi, làm cái gì vậy?”

Mã Văn Thanh cười ra tiếng: “Tiểu Trần Ngọc, có chuyện chính là ngươi, ban ngày ban mặt tự dưng ngất xỉu, lúc nào thì đã hóa thân thành Trần muội muội vậy?”

“Sao có thể?” Trần Ngọc không dám tin, mặc dù không được như Liên Sinh và Thẩm Tuyên, cậu bình thường vẫn kiên trì rèn luyện, thân thể cũng không tệ, ít nhất nhiều năm qua chưa sinh bệnh tật gì. Hơn nữa, mới chục ngày trước cậu bị Trầm Tuyển ném vào bệnh viện kiểm tra sức khỏe, tuyệt đối không có vấn đề.

Lão Lương vẫn làm vài kiểm tra đơn giản cho Trần Ngọc, tốn mấy phút, rồi cất dụng cụ đi, nói: “Tiểu Trần gia, quả thật không sao, có điều, nếu như không thoải mái, nhất định phải gọi ta. Còn nữa, ngươi tốt nhất đợi chuyến đi này kết thúc thì nên đến bệnh viện kiểm tra một lần.”

Trần Ngọc trợn mắt nhìn lão Lương, cuối cùng cậu đành phiền não vò đầu bứt tai, không nói gì, chính bản thân cậu cũng không xác định.

“Ngươi không sao chứ?” Phong Hàn theo dõi cậu, khó có được mở miệng hỏi thăm.

“Không sao hết, ta bảo đảm không sao cả.” Trần Ngọc lập tức vứt mọi lo lắng sau đầu, vui vẻ trả lời, cặp mắt đang chăm chú nhìn vào cậu kia khác với sự lạnh nhạt bình thường, bên trong có chân thành cùng quan tâm, mặc dù cơ hội nhìn thấy không được nhiều lắm, vẫn làm cho cậu giật mình.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc khóe miệng khẽ giương, vì để không cho Phong Hàn nhận ra, cố gắng khống chế nụ cười của mình, nói: “Có lẽ do tinh thần không tốt, quá mệt nhọc.”

Phong Hàn yên lặng nhìn cậu, nêu ra sự thật: “Kể từ lúc lên xe lửa, ngươi ít nhất mỗi ngày ngủ mười sáu tiếng.”

Trần Ngọc sửng sốt, cuối cùng chỉ lẩm bẩm oán trách: “Vậy là do ta hai ngày trước bồi bổ quá mức rồi…”

A Thổ thấy Trần Ngọc không sao cả, sắp xếp cho cậu ngồi ở phía trong, để Mã Văn Thanh và A Cát ngồi bên ngoài. Phong Hàn cũng không trở về, trực tiếp nhảy lên chiếc xe này.

Lúc lại bắt đầu tiến về phía trước, Trần Ngọc dựa vào bên cạnh Phong Hàn, nhìn xe lừa lảo đảo lăn bánh, nghĩ tới việc rất nhanh sẽ trông thấy Kính Thủy, lại nhớ lại lời nói ban nãy của A thổ, không khỏi tiếp tục hỏi: “A Thổ huynh đệ, nói như các ngươi, hồ này có liên quan đên kinh văn, chẳng lẽ thật sự có bảo bối?”

A Thổ lắc đầu, đáp: “Lời này ta cũng không dám chắc, có bảo bối hay không chúng ta không biết, nhưng hồ này tuyệt đối là một cái hồ hiểm ác. Chúng ta ở đây nhiều núi nhiều hồ, thôn dân đánh cá không ít, đến trấn trên buôn bán được rất nhiều tiền, đủ nuôi sống cả nhà. Hồ Kính Thủy này cũng coi như hồ nước lớn nhất gần thôn chúng ta, nhưng người tới đó bắt cá rất ít.”

“Nói chi tiết một chút, thật có quái vật, Mã gia ta nhận hết, cũng vì dân trừ hại một lần!” Mã Văn Thanh vỗ ngực trâng tráo.

Tay đánh xe của A Thổ khẽ khựng lại, vội vàng ngăn cản Mã Văn Thanh: “Lời này không thể nói lung tung.” Dứt lời nhìn quanh bốn phía, giảm thanh âm xuống mức thấp nhất: “Không giấu gì các ngươi, thực ra cá trong hồ này có rất nhiều, nhất là một loại cá lớn màu đen, ở những nơi

https://thuviensach.vn

khác không có, cá này thịt nhiều vị thơm ngon, các nhà hàng đều thu mua với giá cao. Tuy vậy, chẳng ai dám ở cái hồ đó đánh bắt cá với quy mô lớn. Cũng có những người không tin vào tà môn, tới hồ bắt cá, nhưng chưa được mấy người, cả thuyền và người đều biến mất vô tung."

"Sau nữa, mọi người liền hiểu ra, trên hồ này không thể đi thuyền." A Thổ liếm liếm đôi môi, vừa nói vừa lục trên người, Mã Văn Thanh thấy vậy, lập tức đưa một điếu thuốc qua, A Thổ nói cảm ơn, rít vài lần khói thuốc lấy lại tinh thần không còn khẩn trương nữa, lại nói tiếp: "Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, mọi người chỉ buổi trưa mới đến đó, ở bên bờ thả lưới vài lần, đến xế chiều tầm bốn, năm giờ dù thu lưới nhiều hay ít cũng không dám ở lại đợi. Cho nên, ta vừa nghe các ngươi muốn tới chỗ đó, liền ý vị thúc giục các ngươi đi sớm một chút."

Trần Ngọc quan sát A Thổ một hồi, kết luận những gì hắn nói đều là thật, ngay sau đó lại lo lắng nhìn về phương hướng bọn họ đi tới, nếu như cái hồ này hiểm ác như vậy, bọn có có thật sự hạ mộ được không? Chuyện mà Trang gia an bài cho bọn họ quả nhiên không hề đơn giản.

Mã Văn Thanh vẫn còn tùy tiện, A Cát trước sau như một nghiêm túc, vẻ mặt không hợp với lứa tuổi này của cậu lại có phần khả ái khiến người ta phải bật cười, về phần Phong Hàn, Trần Ngọc cược hắn căn bản không có cái loại cảm giác gọi là sợ hãi hay lo lắng.

Cùng những người này ở chung một chỗ, Trần Ngọc không tự chủ được bất giác buông lỏng.

Phong Hàn nhìn ngón tay vô ý thức của ai đó đang gõ gõ lên đùi mình, giọng nói bình thản mà ôn hòa: "Thật ra thì ngươi không cần mỗi lần đều khẩn trương, để cho người khác thấy được, chủ nhân ta đây cũng thấy mất mặt."

https://thuviensach.vn

“Ta không có!” Trần Ngọc lập tức nói, ngay sau đó phát hiện cái tay đặt trên người Phong Hàn của mình, vội vã thu hồi lại, ho khan một tiếng, cố gắng nói sang chuyện khác, “Ta chỉ đang nghĩ, nếu chúng ta xuống nước, Tiểu Mập làm sao bây giờ.” Nói tới đây, Trần Ngọc nhìn chằm chằm Tiểu Mập nằm bên cạnh cậu, có chút rầu rĩ, cậu cũng nhận ra những người khác không thể quản được nó.

Trước lúc lên núi định bụng để lại dưới chân núi, nhờ thôn trưởng coi hộ, bất đắc dĩ Tiểu Mập chết sống không đồng ý, thậm chí lúc bị giữ lại liền len lén đi theo sau đám bọn cậu. Khi quay đầu trông thấy cái đầu tròn vo của nó lộ ra sau một thân cây, Trần Ngọc đành phải mang nó lên xe.

Về phần bạn Thanh bốn chân, sau khi Trần Ngọc mở miệng muốn để nó lại, thì thế nào cũng không trông thấy nó nữa.

“Ta đã sớm bảo ngươi không nên quá nuông chiều nó.” Phong Hàn lạnh nhạt nói.

Hai vị gia trưởng đối với vấn đề giáo dục nhi đồng cũng không tiếp tục nữa, sau khi xe lừa chuyển qua một khúc ngoặt, phía trước chợt mở rộng, rừng cây che trước mắt mọi người biến mất, đã có thể trông thấy mặt hồ phẳng lặng xa xa.

“Có người ở đây? Tốt quá, có lẽ Tiểu Mập có thể ở lại chỗ này.” Trần Ngọc sau khi nghi hoặc, nhìn khói bếp lượn lờ bên hồ và căn nhà gỗ đã lâu đời nói.

A Thổ cổ quái nhìn Trần Ngọc một chút, rồi cực nhanh nhìn lướt qua nhà gỗ, quay lưng lại dùng thanh âm rất nhỏ nói: “Ngàn vạn lần đừng có chủ ý gì, ngươi sẽ hối hận, Nãi Bảo lão phụ là một quái nhân.” Dứt lời, cố ý đi vòng qua dừng xe ở một nơi cách nhà gỗ khá xa, sau đó gọi mọi người dỡ đồ.

https://thuviensach.vn

Mọi người nhanh chóng đem trang bị, công cụ cần cho mấy người tới tháo xuống, chọn một nơi bằng phẳng dựng lều.

Bởi vì được không ít ưu đãi, cùng đám người Trần Ngọc nói chuyện rất hợp ý, A Thổ cũng lưu lại hỗ trợ, thấy sắc trời còn sớm, liền ngồi vây quanh bên bếp không khói, nhìn tiểu nhị nấu súp.

Mã Văn Thanh không ở yên được một chỗ, vốn muốn xem xét bốn phía, ngẩng đầu nhìn căn nhà gỗ nơi xa, nhớ tới lời của A Thổ, không khỏi tiến tới hỏi tiểu dẫn đường trước mặt: “Ngươi bảo ở đâu có quái nhân, sao lại là quái nhân? Hơn nữa không phải ngươi nói trong hồ này có thứ gì đó, người bình thường xế chiều bốn năm giờ phải rời đi hay sao? Tại sao vẫn có người ở lại đây?”

“Cái này…” A Thổ tựa hồ đối với Nãi Bảo lão phụ kia tương đối cố kỵ, nhiều lần xác định bên kia không có ai ra ngoài mới lên tiếng: “Là Nãi Bảo lão phụ tính tình cổ quái, thường ngày rất ít khi lui tới cùng những thôn dân khác. Nghe nói sau khi vợ ông qua đời vài năm trước, thì càng ít nói, chúng ta cũng không dám nói chuyện với ông. Vốn ông không con không cái, nếu như ở trong thôn, mọi người dù thế nào cũng sẽ chiếu cố ông ấy. Nhưng mà, ông lại kiên trì một mình ở bên cạnh hồ Kính Thủy, dựa vào bắt cá mà sống.”

Nói tới đây, A Thổ lộ ra vẻ mặt ngưng trọng và sợ hãi hiếm thấy, “Còn nữa, Nãi Bảo lão phụ khác với những ngư dân thông thường, không chỉ một mình ở bên hồ, mà mỗi lần cá thu hoạch được thì luôn nhiều hơn so với người khác. Cho nên mặc dù không có người trong thôn tiếp tế, lão phụ cũng vẫn sống tốt.”

Trần Ngọc nhìn căn nhà gỗ, cảm thán: “Tuy vậy, vị lão nhân này ở một mình như vậy, chỉ sợ cũng không dễ dàng. Ông không thích nói chuyện, có thể là do tính cách. Nếu như có thể, các ngươi thử trò chuyện với ông, khuyên ông quay lại thôn là tốt nhất.”

https://thuviensach.vn

A Thổ gãi gãi đầu, nói: “Có người đã từng thử làm vậy, nhưng Nãi Bảo lão phụ nói ông sẽ không rời khỏi cái hồ này. Những điều này thật ra cũng không có gì kỳ quái, quái dị chính là, có người thấy lão phụ luôn thu hoạch được nhiều cá như vậy, ước ao không thôi. Liền lén đến xem lão phụ bắt cá thế nào. Nhưng ngày đó người ấy bị dọa cho sợ suýt chết, lão phụ nửa đêm mới bắt cá.”

Mọi người ngồi quanh bên bếp không khói kinh ngạc, “Nửa đêm? Vậy thì cũng kỳ lạ, nửa đêm cũng có thể bắt được cá.”

A Thổ dù sao vẫn còn trẻ, lúc này bát quái quên cả trời đất, thấy những người này có hứng thú, liền đem chuyện bình thường không dám nói ra kể tuốt, “Nghe mấy người ngày đó tới nhìn lén kể lại, lão phụ nửa đêm ra ngoài đi về phía hồ, bọn họ vốn định đến gần nhìn cho rõ, kết quả con chó lão phụ nuôi trong nhà chợt sủa.”

“Bọn họ bị phát hiện?” Có một tiểu nhị hỏi.

“Không, mấy người kia lúc ấy chỉ sợ bị phát hiện, cố ý cách khá xa, lúc nửa đêm, chó mạc danh kỳ diệu sủa, mấy người họ trong lòng sợ hãi, không dám nhìn nữa, chạy về. Sau đó ——’’A Thổ nói một hồi, rồi bỗng dưng ngừng lại.

Trần Ngọc cảm thấy kỳ quái, ngẩng đầu nhìn A Thổ, thấy hắn trợn mắt há hốc mồm nhìn ra xa. Trong lòng một ý niệm chợt lóe, Trần Ngọc cũng quay đầu lại nhìn.

Bên cạnh căn nhà gỗ cô độc bên hồ có một người đang đứng, tóc hoa râm, khoảng cách quá xa không trông rõ ngũ quan, nhưng Trần Ngọc vẫn cảm thấy ánh mắt của lão nhân vô cùng bén nhọn. Bên cạnh ông, là một con chó lớn màu vàng cao cỡ nửa người.

Tiếp đó Trần Ngọc thấy ngực chợt nặng, cúi đầu nhìn, Tiểu Mập đang núp trong ngực cậu, cặp mắt lóe sáng chăm chú nhìn nơi xa. Từ xúc cảm

https://thuviensach.vn

mà đoán, toàn thân báo con căng thẳng, trong miệng phát ra thanh âm grừ grừ.

Phong Hàn tùy ý nhìn lướt qua, sự khẩn trương của Tiểu mập nhất thời tăng cấp, quay đầu đem mặt chốn trong ngực Trần Ngọc, trực tiếp giả chết.

Tiện tay vuốt ve trấn an nó mấy cái, Trần Ngọc lại ngẩng đầu quan sát nãi Bảo lão phụ, phát hiện lão nhân đã xoay người đi về phía khác, con chó lớn màu vàng cẩn thận theo sát đằng sau.

"Người này, thật không đơn giản." Lên tiếng là A Cát, trên mặt tương đối nghiêm túc, "Đợi khi nào rảnh rỗi ta đi tiếp xúc một chút, thuận tiện xem thử có thể hỏi chuyện về hồ Kính Thủy này hay không." Lão nhân này nếu hàng năm đều ở bên hồ, nhất định biết nhiều thứ hơn A Thổ.

Toàn thân A Thổ lúc này vẫn còn run rẩy, một bộ giống như là Nãi Bảo lão phụ đã nghe thấy lời bình luận của hắn về ông, tối nay sẽ trả thù hắn vậy.

Trần Ngọc cười cười, đẩy đẩy A Thổ, an ủi hắn: "Tiểu huynh đệ, ngươi xem thử khoảng cách như vậy, ngươi lại được chúng ta bao quanh, ông có lẽ căn bản không trông thấy ngươi."

A Thổ giật mình tỉnh lại, lập tức thu dọn đồ đạc, chuẩn bị trở về, trong miệng lầm bầm, "Ngươi nói đúng, nhân lúc Nãi Bảo lão phụ còn chưa phát hiện ta, ta phải nhanh đi thôi. Như vậy, khi nào các ngươi xuống núi thì gọi ta, ta tới đón các ngươi."

Lưu A Thổ ở lại đây vừa không thực tế vừa bất tiện, đám người Trần Ngọc cũng không nhiều lời, nhìn hắn vội vội vàng vàng đánh xe lừa xuống núi.

Bởi vì đã sắp chạng vạng, hôm nay không thể xuống nước được. Lạc Thanh và đám người Vưu bộ trưởng thăm dò địa hình bên hồ, xem thử nơi

https://thuviensach.vn

nào xuống nước dễ dàng.

Hồ Kính Thủy tên rất hay, mặt hồ quả thật cũng phẳng lặng như một cái gương, nhưng mà rất đục, căn bản không thấy tình hình dưới nước, điều này khiến việc xuống nước thêm phần khó khăn.

Trần Ngọc cũng muốn tìm vị lão phụ kia hàn huyên một chút, nhưng cho đến lúc bọn họ ăn cơm tối, Trần Ngọc vẫn chưa thấy vị lão nhân đó trở lại, chỉ có thể bỏ ý nghĩ này đi.

Đêm đó, an bài nhiều người gác đêm xong, mọi người liền nghỉ ngơ.

Phong Hàn cuối cùng cũng kết thúc cuộc nói chuyện với đám người Lạc Thanh, đi về phía căn lều của Trần Ngọc. Gần đây mấy cuộc thảo luận như vậy, mấy người ghé vào một chỗ không biết đang nghiên cứu cái gì. Mã Văn Thanh tò mò, thúc giục Trần Ngọc hỏi thử, Trần Ngọc không ít lần muốn hỏi thăm, nhưng thường thường một ánh mắt của Phong Hàn là có thể khiến Trần Ngọc, báo con, cùng thằn lằn toàn bộ câm lặng.

Trần Ngọc mơ mơ màng màng biết có người nằm xuống bên cạnh, cảm thấy quen thuộc, cũng không động đậy.

Đến nửa đêm, Trần Ngọc tỉnh giấc, hoàn toàn không có bất cứ dấu hiệu nào, cậu thậm chí còn không mơ thấy ác mộng gì. Trong lều có tiếng hít thở rất nhỏ, trừ Phong Hàn, trong lều còn có ba người, Mã Văn Thanh, A Cát, Liên Sinh. Mà người bên cạnh cậu lặng yên không một tiếng động, chỉ có ấm áp nhàn nhạt nhắc nhở cậu có người nằm bên cạnh mình.

Trần Ngọc híp mắt nhìn đỉnh lều, tiếp tục thấy buồn ngủ.

Đúng lúc ấy, bên ngoài chợt vang lên tiếng cho sủa, tiếng đàm luận rầm rì của tiểu nhị gác đêm ngoài lều cũng ngừng lại.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc cả kinh, theo bản năng giơ tay lên nhìn đồng hồ, đúng 3 giờ sáng.

-END 125-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 125

Bên ngoài trừ tiếng chó sủa, không còn thanh âm nào khác, đối lập rõ ràng khiến cho người ta rợn tóc gáy.

Trần Ngọc trợn mắt nhìn đỉnh lều tối thui, không đoán được đã bao lâu, tiếng chó sủa vẫn còn tiếp tục. Có lẽ là do cậu quá mức khẩn trương, chỉ mới qua hai ba phút mà thôi. Không thể nói tại sao, tiếng cho sủa kia làm Trần Ngọc trong lòng rất bất an.

Khi cậu không nhịn được muốn giơ tay lên xem đồng hồ lần nữa, lật người ngồi dậy.

Mặc quần áo tử tế, Trần Ngọc theo bản năng nhìn sang bên cạnh, trong bóng tối một đôi mắt phát sáng đang vô thanh vô tức chăm chú nhìn cậu.

Trần Ngọc sợ hết hồn, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm, có Phong Hàn ở đây, xem ra không cần đánh thức những người khác. Trần Ngọc lục từ trong balô ra hai khẩu súng, nhét một khẩu vào tay Phong Hàn, hạ giọng nói: “Chúng ta ra ngoài xem thử.”

Phong Hàn gật đầu, tiện tay cầm lấy đèn pin mắt sói, chân dài duỗi ra, đã đứng dậy, lặng yên không một tiếng động tiến về phía trước.

Trần Ngọc đang cẩn thận vòng qua Mã Văn Thanh mất hết cả hình tượng khi ngủ, đột nhiên cảm thấy ống quần bên phải trầm xuống, cúi đầu nhìn, phát hiện Tiểu Mập vừa dụi vừa ngẩng mặt nhìn cậu, còn lao lực dùng một móng vuốt túm lấy ống quần Trần Ngọc. Trần Ngọc làm động tác chớ có lên tiếng, ý bảo nó đừng quấy rối.

https://thuviensach.vn

Giống như đứa trẻ luôn tò mò với tất cả những gì mà người lớn làm, cặp mắt buồn ngủ mơ mơ màng màng của Tiểu Mập lập tức lóe sáng, loại hành động lén lén lút lút này của Trần Ngọc càng làm cho nó cảm thấy hưng phấn cùng kích thích, lông của nó thậm chí đã bắt đầu dựng đứng lên.

Trần Ngọc khựng lại, mang theo tươi cười quan sát Tiểu Mập, vươn tay với nó, “Nghe đây, nếu như bây giờ ngươi muốn cùng ta đi ra ngoài, thì đến lúc đó phải giúp ta. Có lẽ ngươi đã đủ lớn để đối phó với con chó ngoài kia.”

Động tác bổ nhào về phía ngực Trần Ngọc của Tiểu Mập lấy tốc độ cùng góc độ quỷ dị thu lại, do dự nhìn Trần Ngọc một lát, sau đó xoay người trèo lên trên bụng Mã Văn Thanh, cuộn thành một đống, làm như mình chưa từng tỉnh dậy.

Trần Ngọc khóe môi nhếch lên thành nụ cười khi đại nhân lừa gạt trẻ nhỏ thành công, nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Cùng lúc đó, hai người khác trong lều đều mở mắt.

Liên Sinh ngáp một cái, nói với A Cát, “Phải có người ở lại, luôn có kẻ trời sập xuống cũng không ảnh hưởng gì đến giác ngủ của hắn.” Vừa nói vừa liếc Mã Văn Thanh, lại tiếp: “Tiểu huynh đệ, ngươi đi cùng họ đi, ta ở lại đây coi chừng.”

A Cát không phản đối, mục đích lớn nhất của cậu chính là bảo vệ Trần Ngọc, yên lặng đứng dậy, đi theo phía sau hai người.

Bên ngoài lều, mấy tiểu nhị phụ trách gác đêm đang kinh hãi nhìn chằm chằm ra xa, trong tay nắm chặt khẩu súng, thấy Phong Hàn và Trần Ngọc bước ra, khẩn trương trên mặt nhất thời giảm bớt không ít.

Một người tiến tới nói: “Phong ca, tiểu Trần gia, các ngươi cũng nghe thấy? Mấy ngươi chúng ta đang quan sát, trừ tiếng chó sủa, tựa hồ không

https://thuviensach.vn

còn bất kỳ động tĩnh nào khác, có lẽ là do súc sinh kia nghe được thanh âm của động vật trên núi cho nên sủa loạn.”

Phong Hàn gật đầu một cái, kể từ lúc ra ngoài luôn nhìn về phía hồ, lúc này mới quay đầu lại nói với Trần Ngọc: “Chúng ta qua đó xem thử.”

Phong Hàn bật đèn pin lên, đi về phía căn nhà gỗ bên hồ. Trần Ngọc không khỏi nhớ lại những lời A Thổ đã nói, chẳng lẽ là đến giờ bắt cá của Nãi Bảo lão phụ kia?

Mặc dù là phương nam, đêm đầu xuân vẫn tương đối lạnh, hơn nữa hơi nước trong hồ đập vào mặt, Trần Ngọc vừa đi vừa kéo y phục che kín người.

Cũng tà môn, khi hai ngươi đến trước căn nhà gỗ, tiếng chó sủa liền ngưng bặt.

Trần Ngọc chăm chú nhìn gian nhà trước mắt, con chó còn ở bên trong, nó có thể nghe được tiếng bước chân hai người đi tới, tại sao bây giờ lại không sủa nữa?

Căn nhà không có một chút ánh sáng, mặc hồ cũng tối thui, mờ mờ ảo ảo, tựa hồ trong bóng tối tùy thời sẽ có thứ gì đó nhảy bổ ra. Trần Ngọc cả kinh, ngay sau đó nhắc nhở mình nửa đêm canh ba không nên loạn tưởng.

Khi Trần Ngọc còn đang suy tính có nên gõ cửa hay không, cửa chi nha một tiếng mở ra.

Một vị lão nhân từ trong bóng tối bước ra, diện vô biểu tình nhìn hai người, bên chân ông, là con chó vàng đã từng trông thấy lúc chạng vạng. Nhìn gần mới nhận ra hình thể của con chó này so với tưởng tượng còn lớn hơn, cặp mắt dưới ánh sáng đèn pin lóe ánh xanh lập loè, hung ác nhìn chằm chằm người trước mặt.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc còn để ý thấy, con chó kia khi Phong Hàn quay đầu liền lui về sau một bước.

Xuất hiện trước cửa nhà người khác, Trần Ngọc thấy mình nên lên tiếng nói gì đó, vì vậy nhiệt tình chào hỏi: “Ông là Nãi Bão lão phụ? Chúng ta tới khảo sát bên hồ, mới nãy nghe thấy tiếng chó sủa, nghĩ rằng có chuyện, nên tới đây xem sao.”

Lão nhân lạnh lùng nhìn chằm chằm hai người, hừ một tiếng, hơn nữa không có ý định trả lời. Quả nhiên giống như lời A Thổ nói, căn bản không muốn cùng người khác giao tiếp.

Thậm chí, Trần Ngọc mơ hồ cảm giác được, lão nhân đối với bọn họ còn mang theo địch ý.

Trần Ngọc làm như không nhận ra thái độ của lão nhân, nhưng cậu không muốn cứ như vậy quay về, chí ít cũng phải hỏi chút chuyện về hồ Kính Thủy.

Trần Ngọc liếc nhìn Phong Hàn vẫn diện vô biểu tình như cũ, hiển nhiên không thể trông cậy gì vào hắn, vì vậy lại nở nụ cười nói: “Lão phụ, ông đây là – ’’

Trần Ngọc còn chưa dứt lời, bên hồ chợt truyền đến tiếng nước ào ào, động tĩnh không nhỏ, giống như là có người nhảy vào trong nước. Mặc dù không thể phán đoán có người nhảy xuống hồ thật hay không, nhưng tuyệt đối không phải cá trong hồ vùng vẫy nhảy loạn.

“Đứng yên ở đây.” Dứt lời, Phong Hàn nhìn ra sau lưng Trần Ngọc, quay đầu đi về phía hồ.

Sau đó, Trần Ngọc lại nghe thấy tiếng động rơi xuống nước.

https://thuviensach.vn

Kháo, hơn nửa đêm, dưới điều kiện không có bất kỳ thiết bị lặn nào, Phong Hàn cư nhiên cứ như vậy mà nhảy theo xuống. Mấu chốt là, hồ này còn vô cùng nguy hiểm.

Trần Ngọc chưa chạy qua đó, một là bởi vì câu nói của Phong Hàn, hai là mới nãy trong nháy mắt, Trần Ngọc chú ý tới lão nhân cũng nhanh chóng nhìn về phía hồ, hơn nữa có thể nhận ra, ông cũng muốn tới đó.

Lão nhân tiến về phía trước một bước, sau đó liền ngừng lại, lạnh lùng nhìn Trần Ngọc một cái, vẫn không thiết cùng cậu nói chuyện.

“Trần Ngọc, đừng qua đó.” Kèm theo những lời này, trên vai Trần Ngọc xuất hiện một bàn tay.

Trần Ngọc quay đầu lại, phát hiện A Cát cũng đã tới, gật đầu: “Chỉ sợ ta bây giờ qua đó cũng không giúp được gì.”

“Ngươi tên là Trần Ngọc? Nhĩ đông trần, ngọc trong ngọc thạch? (耳东陈，玉石的玉?)” Nãi Bảo lão phụ vẫn im lặng không lên tiếng chợt mở miệng hỏi, đã lớn tuổi mà thanh âm rất rõ ràng, mấy lần trông thấy ông, thân thể luôn đứng thẳng, có thể thấy được sức khỏe không tồi.

Trần Ngọc cũng nghi hoặc, trong lòng thầm nghĩ cái tên này của mình cũng không nổi danh tới tận khu thâm sơn cùng cốc này đi, miệng đáp: “Ân, tên của ta đúng là hai chữ này.” Bất kể thế nào, lão nhân quật cường này rốt cuộc cũng chịu nói chuyện.

“A.” Sắc mặt của lão nhân so với khi nãy tốt lên nhiều, ông quay đầu lại quan sát Trần Ngọc, nói: “Ta ở đây chờ ngươi rất nhiều năm rồi…”

Dứt lời, Nãi Bảo lão phụ lại trầm mặc, tựa hồ nhớ lại cái gì. Qua hồi lâu, ông vuốt ve đầu con con chó lớn màu vàng , chậm rãi nói: “Không nghĩ tới ngươi lại là cái bộ dáng này.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc không rõ lão nhân này đang nói cái gì, vội hỏi: “Ông biết ta?”

Lão nhân gật đầu, “Biết.”

“Trước đây, ta chưa từng tới Lương Sơn.” Trần Ngọc nhìn không chớp mắt lão nhân, không hiểu xảy ra chuyện gì? Trong đầu linh quang chợt lóe, nói: “Chẳng lẽ ông biết phụ thân ta hoặc ông nội?”

Nãi Bảo lão phụ cười cười, nụ cười này mặc dù không nhiệt tình chút nào, nhưng cũng không còn địch ý như trước, “Không, ngươi nghĩ sai hương rồi, ta không quen biết người nhà của ngươi, ta chỉ biết ngươi.”

Dưới cái nhìn của Trần Ngọc, lời lão nhân nói càng thêm không giải thích được, hỏi tiếp: “Vậy ông tại sao lại biết tên của ta?”

Nãi Bảo lão phụ chắp tay sau lưng lắc đầu, không đáp.

Trần Ngọc bị những lời lão nhân nói ra làm cho khó chịu, hận không thể túm lấy lão nhân mà lắc, hỏi rốt cuộc là có ý gì. Nhưng cậu mới vừa tiến về phía trước một bước, liền bị A Cát túm lấy. A Cát tuy còn trẻ, lực tay lại không nhỏ, cậu nhìn Trần Ngọc lắc đầu, ý bảo Trần Ngọc chớ khinh cử vọng động.

Biết phán đoán của A Cát hơn phân nửa là chính xác, Trần Ngọc nhịn nửa ngày, chỉ có thể dằn xuống nghi vấn về tên của mình lại, tiếp tục hỏi: “Lão phụ, ta nghe thôn dân nói hồ Kính Thủy vô cùng nguy hiểm, xuống đó rồi liền không lên được. ông vẫn luôn ở bên hồ, có thật như vậy không?”

Nãi Bảo lão phụ quay đầu lại nhìn Trần Ngọc, ánh mắt lóe sáng.

Đúng lúc ấy, con chó bên chân lão nhân chợt nôn nóng đi hai bước, sủa vang. Tiếp đó, bên hồ lại truyền đến tiếng nước ào ào, Trần Ngọc lập

https://thuviensach.vn

tức hô to về phía đó: “Phong Hàn?” Không có ai trả lời, hiển nhiên tạo ra thanh âm không phải là Phong Hàn.

Lão nhân lập tức xoay người đi về phía hồ, trước khi đi vội nói: “Buổi tối không được soi gương.”

Để lại một câu khiến Trần Ngọc trăm điều không thể lý giải, lão nhân cũng xuống nước. Lần này, Trần Ngọc và A Cát cũng đi theo, nhưng vẫn không kịp ngăn cản lão nhân.

Chỉ mơ mơ hồ hồ trông thấy, trước khi lão nhân nhảy xuống, trên mặt hồ cách đó không xa thoáng qua một bóng đen. Bóng đen không khác hình thù con người là bao, nhưng lúc trở mình, lại giống như một đuôi cá khổng lồ.

Đèn pin bị Phong Hàn cầm đi mất, trông thấy chỉ là cái bóng không rõ rệt, có lẽ, căn bản là cậu hoa mắt, nào có con cá lớn như vậy.

Trần Ngọc gấp đến độ mắng một câu, chạy tới bên hồ thử độ ấm của nước, lập tức gạt phăng ý tưởng nhay xuống hồ tìm lão nhân. Trần Ngọc không để ý tới, chéo áo của cậu giật giật, một cái đầu nhỏ dò xét chui ra ngoài, không hề chớp mắt chăm chú nhìn mặt hồ.

Bây giờ nghĩ lại, dám xuống nước vào giờ này mùa này, nãi Bảo lão phụ quả thật không đơn giản.

Con chó ở bên hồ ô ô kêu hai tiếng, quay đầu lại chạy về căn nhà gỗ, dùng đầu đẩy cánh cửa, vào trong căn nhà tối đen.

A Cát cắn răng nghiến lợi kéo Trần Ngọc cách xa khỏi cái hồ, an tĩnh nhìn cậu, nghiêm túc nói: “Ngươi không cần lo lắng, Phong Hàn nhất định sẽ trở lại.”

https://thuviensach.vn

“Không phải ta đang lo lắng cho Phong Hàn.” Trần Ngọc sắc mặt khó coi giải thích, “Ta đang đợi lão phụ trở lại, ta có rất nhiều chuyện muốn hỏi ông.” Sau khi cùng lão nhân nói đôi câu, bí ẩn trong lòng Trần Ngọc ngày càng nhiều.

A Cát lo lắng nhìn Trần Ngọc, há miệng, nhưng không nói gì, chỉ đứng phía sau cậu, cùng cậu chờ.

Trần Ngọc cuối cùng cũng không đợi được đến lúc Nãi Bảo lão phụ trở lại, hơn mười phút sau Phong Hàn ướt đẫm lộ ra khỏi mặt nước, thấy ánh mắt lo lắng của Trần Ngọc, lắc đầu, nói: “Dưới hồ có thứ gì đó, ta không đuổi theo. Vật kia động tác rất nhanh, hơn nữa, bơi lội ở hồ nước này có chút lao lực.”

Kéo Phong Hàn lên, Trần Ngọc mím môi lại nhìn mặt hồ lần nữa, lâu như vậy còn chưa lên, lão nhân kia còn có thể trở lại hay không?

Không chờ đợi thêm nữa, ba người trở về lều trại, tiểu nhị gác đêm trông thấy bộ dáng của Phong Hàn, vội đung nước nóng.

Trần Ngọc cảm thấy lạnh thay cho hắn, nhưng Phong Hàn lại như không có cảm giác gì, trở về thay quần áo, lắc đầu cho hết bọt nước, không chút do dự chui vào túi ngủ ấm áp của Trần Ngọc.

Trần Ngọc lập tức rùng mình, cánh tay đưa ra muốn đẩy khi đụng tới Phong Hàn, trong nháy mắt liền thu trở về. Phong Hàn cả người lạnh lẽo, tựa như lúc mới gặp cậu, như một máy điều hòa thiên nhiên, nhưng Trần Ngọc có thể cảm nhận được trái tim của hắn đang đập, đây là việc mà trước khi vào sơn động ở Tây Tạng không hề có.

Mỗi lần cảm nhận được như vậy, trog lòng Trần Ngọc liền vô cùng thư thản, bất luận trước kia cậu đã làm gì, đầy đều là cậu trả lại.

https://thuviensach.vn

Chỉ cần Trần Ngọc cậu ở đây, cậu sẽ không lấy bất kỳ cái gì từ Phong Hàn, Phong Hàn tuyệt đối sẽ không sao cả.

Không, không thể để như vậy, người áo đen trước kia sẽ không quay lại, cậu sẽ không để người gây tổn thương cho Phong Hàn quay trở lại. Một ngày nào đó, cậu sẽ biết rõ mọi chuyện, rồi đem tất cả mọi thứ, đều trả lại Phong Hàn.

Nếu như khi đó –

-END 126-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 126

Khi Trần Ngọc tỉnh lại lần nữa, trời đã sáng. Những người khác trong lều đều dậy cả, Phong Hàn không có ở đây, đại khái lại bị đám người Lạc Thanh kéo đi. Mã Văn Thanh đêm qua ngủ say như chết đang say sưa gặm đuôi một con cá nướng, da nám đen, không ngờ bọn họ nhanh như vậy đã bắt được đặc sản trong hồ.

Sau khi rửa mặt xong, A Cát bưng tới cho Trần Ngọc canh nóng cùng cá nướng.

Trần Ngọc nói cảm ơn, nhận lấy. Vừa ngẩng đầu, phát hiện Liên Sinh đang hứng thú bừng bừng quan sát A Cát, không tự chủ được, Trần Ngọc cũng quay đầu nhìn A Cát một cái, trong cặp mắt hắc bạch phân minh của thiếu niên mang theo sự quan tâm và kính trọng không chút che dấu.

Trần Ngọc cười cười, tự nhiên quay đầu đi, gắp mấy miếng thịt cá, sau đó để vào cái bát dưới đất, đồng thời túm lấy Thanh bốn chân mắt mở to trên tay áo cậu thả xuống bên cạnh bát.

Trên thực tế, những ngày qua cậu một mực cố gắng không để tâm đến vấn đề thái độ của A Cát, A Cát thoạt nhìn nhỏ tuổi hơn cậu, nhưng bắt đầu từ lúc trong sa mạc, vẫn đối xử tốt với cậu, ngay cả chuyến đi đến Tây Tạng và Lương Sơn lần này, A Cát đại khái cũng bởi vì cậu mà có mặt.

Căn cứ những gì A Cát nói với mình, thân phận của A Cát hẳn phải là Người canh giữ mà người áo đen lưu lại, A Cát trông coi chính là cuốn bút ký bìa đen mà cậu đưa cho Trần Ngọc, về phần tại sao A Cát đối với sự

https://thuviensach.vn

xuất hiện của người áo đen làm như không thấy, Trần Ngọc cũng không thể lý giải.

Có cơ hội phải hỏi một chút, nói không chừng sẽ thu hoạch ngoài ý muốn, Trần Ngọc lập tức quyết định chủ ý. Trước khi kết cục xấu nhất xảy ra, biết càng nhiều, quyền chủ động trong tay cậu càng lớn.

Tiểu Mập đã được Mã Văn Thanh cho ăn no tâm tình không tốt đi về, ngồi chồm hỗm trước mặt Trần Ngọc, nhìn chằm chằm Thanh bốn chân, hận không thể tung một cú, hoặc bóp cổ của nó lay lay: mụ mụ là của ta, ngươi thức thời một chút cho ta, nếu không tự mình nhảy xuống bồn cầu đi! ! Cho dù, cho dù ta cùng Trần Ngọc bởi vì quan hệ với Phong Hàn, miễn cưỡng đón nhận ngươi, cho ăn cho ở, ngươi cũng nên đi tìm người hầu Mã Văn Thanh của Mập gia ta chứ! Thật không thể tin được, tại sao lại có động vật khiến người chán ghét như vậy!

Trần Ngọc đối với Tiểu Mập chẳng hiểu tại sao trợn mắt nhìn thẳng làm như không thấy, sau khi ăn xong gọi Mã Văn Thanh, nói: “Đi, đi xem thử tình hình, nói không chừng lát nữa phải xuống nước.”

Hai người một trước một sau rời khỏi lều trại, gió thổi nhẹ, khí trời không tồi, phía đông những tia sáng bình minh lóe ánh hồng, bầu trời trên đỉnh đầu xanh biếc như rửa. Đáng tiếc mặt hồ phẳng lặng vẫn phi thường vẩn đục, không thể phản chiếu cảnh đẹp bên trên.

Bên hồ đã đặt không ít thiết bị, mấy chiếc thuyền gỗ nhỏ neo trên hồ, bởi vì lý do an toàn, đều cách bờ hồ không quá xa. Thỉnh thoảng có tiểu nhị mặc đồ lặn nhảy xuống hồ, cũng có người từ trong hồ nhô lên.

Đám người Vưu bộ trưởng cùng Lăng Vân ở bên hồ thương lượng, A Cát cũng ở đó, dù sao cậu cũng là người dẫn đầu của Trang gia.

Phong Hàn và Lạc Thanh ở cách đó không xa,Phong Hàn đang nói chuyện, Lạc Thanh nở nụ cười thản nhiên chú ý lắng nghe.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc sửng sốt, khi Phong Hàn ở cùng một chỗ với người quen, nhiệt độ toàn thân rõ ràng đã tăng trở lại, đây cũng là một hiện tượng tốt. Đang cảm thán, Phong Hàn cau mày nhìn sang bên này, phát hiện chủ nhân của tầm mắt là Trần Ngọc, sắc mặt lại hòa hoãn xuống.

Trần Ngọc cười cười chào hỏi, xoay người cùng Mã Văn Thanh đi về phía A Cát và Vưu bộ trưởng, nghe mấy người họ thảo luận.

Vưu bộ trưởng trên mặt có phần ngượng nghịu nói: “Các ngươi cũng biết, tình huống thực tế thoạt trông không được ổn cho lắm, mặt hồ phẳng lặng, bên dưới lại là các xoáy nước lớn nhỏ, như vậy căn bản không có biện pháp xuống nước.”

A Cát như có điều suy nghĩ, “Chả trách trong thôn có truyền thuyết đó, trên hồ này quả nhiên không thể đi thuyền.”

Lăng Vân cắn răng lại liếc mắt nhìn về phía Phong Hàn cùng Lạc Thanh, buồn bực nói: “Vậy làm sao bây giờ? Hiện tại lặn xuống hồ, ngang hông thắt dây thừng an toàn mới có thể kiên trì năm phút đồng hồ, tương đương với việc chúng ta căn bản xuống nước không nổi, còn nói gì đến việc tìm ngôi mộ kia?”

Mã Văn Thanh quay đầu lại nhìn kỹ, quả nhiên phát hiện những tiểu nhị xuống nước kia lặn không được bao lâu đã trồi lên, hơn nữa lúc tháo mũ bảo hộ ra đều hít thở nặng nề, hiển nhiên dưới đáy hồ tình hình tương đối không lạc quan, phiền não nói: “Chuyện Trang lão đại nhờ chẳng dễ chút nào, ta còn muốn nhanh giải quyết bên này rồi tới bên phụ thân hỗ trợ, tình huống hiện tại, khi chúng ta sang được bên đó thì cũng đã muộn rồi.”

Trong lúc nhất thời ai nấy đều trầm mặc, Trần Ngọc nhớ tới bóng đen ngày hôm qua, do dự một lúc, hỏi: “Trừ nước xoáy, hồ này còn có thứ gì khác nguy hiểm hay không?”

https://thuviensach.vn

Vưu bộ trưởng quay đầu nhìn về phía Trần Ngọc, trong mắt có nghi hoặc cùng dò xét, hỏi: “Trước mắt chưa trông thấy, những thứ nguy hiểm khác là ý gì?”

Trần Ngọc nhíu nhíu mày, không chắc chắn đáp: “Ta cũng không rõ, chẳng qua nghe A Thổ đề cập đến đôi câu, nói có người ở trong hồ đã từng bắt gặp bóng đen hoặc quái vật. Đương nhiên, điều này cũng có thể là sự mê tín của người dân trong thôn, bất quá trước khi chúng ta xuống nước, cần phải chuẩn bị đầy đủ về mọi mặt.” Quái vật là A Thổ nói, nhưng bóng đen thì chỉ có Trần Ngọc nhìn thấy, cho dù cậu nói như vậy, cũng không ai hoài nghi.

Chờ đợi, đợi cả một buổi sáng, vẫn không tìm được biện háp kéo dài thời gian xuống nước.

Đến cuối cùng, Trần Ngọc, Mã Văn Thanh, Phong Hàn cùng Liên Sinh, A Cát đều thay đồ lặn cùng xuống nước.

Khi Trần Ngọc xuống dưới nước, phát hiện nước vẫn khá lạnh, nhưng tốt hơn nhiều so với đêm qua, bất quá mặt kính bên ngoài đặc biệt mơ hồ, tầm nhìn dưới nước cơ hồ không quá nửa thước, dựa vào đèn pin dưới nước, có thể thấy rõ cách đó một thước rưỡi.

Hơn nữa đúng như lời Vưu bộ trưởng nói, xoáy nước quá nhiều, mới vừa lặn xuống Trần Ngọc đã cảm giác bị nước cuốn đi nhấn chìm, may nhờ A Cát cùng Mã Văn Thanh ở hai bên lôi cậu lên.

Dây thừng thắt ngang hông mang lại cho Trần Ngọc không ít cảm giác an toàn, tuy vậy, ở trong nước vẫn là nửa bước khó đi.

Trần Ngọc lặn xuống mười mấy thước nữa, lỗ tai bắt đầu đau, mà dưới áp lực cường đại, bơi qua bơi lại tương đối khó khăn. Dĩ nhiên, còn chưa tới mức không thể động, chỉ có điều xung quanh càng thêm vẩn đục, bóng dáng mơ mơ hồ hồ ở bốn phía cũng càng khó để phân biệt.

https://thuviensach.vn

Lúc đang do dự, Trần Ngọc nương theo ánh sáng đèn pin thấy phía trước cách đó không xa một cái bóng chợt lóe, so sánh với tốc độ bản thân mà nói, cái bóng đó nhanh đến bất khả tư nghị, tựa như – sinh vật sống lâu năm dưới nước, bất quá nhìn kích cỡ, không giống như cá.

Bởi vì tầm nhìn trong nước quá thấp, cậu căn bản không thể phân biệt được rõ ràng, chỉ thấy một cái bóng nhàn nhạt.

Đương lúc do dự, Trần Ngọc cảm giác có người kéo sợi dây bên hông cậu, mặc dù lực độ không lớn, Trần Ngọc vẫn theo đó mà trồi lên.

Rời khỏi mặt nước, lập tức bị người túm lên thuyền, Trần Ngọc tháo mũ bảo hộ ra, hít sâu vài lần, sau khi nhịp tim đập dồn dập bình phục giơ tay lên nhìn đồng hồ, cậu ở dưới nước kiên trì đại khái sáu, bảy phút.

Trong những người cùng lặn xuống, cậu là người lên sớm nhất. Lúc này, Trần Ngọc nhớ tới một vấn đề khác, “Ban nãy ai kéo sợi dây của ta?”

Mấy tiểu nhị trên thuyền hai mặt nhìn nhau, đều lắc đầu. Thời gian chưa quá lâu, bọn họ sẽ không động đến dây thừng an toàn của thợ lặn, tránh gia tăng phiền toái không cần thiết.

Chẳng lẽ là người ở dưới nước? Đang suy nghĩ chợt có một tiểu nhị kêu lên, nhìn theo ánh mắt của hắn, một sợi dây thừng căng chặt, hơn nữa nhanh chóng chìm xuống.

Mấy người xung quanh nhận ra có gì đó không ổn, lập tức kéo sợi dây lên, nhưng khi tay đụng đến sợi dây, sắc mặt đều trở nên khó coi. Trần Ngọc cũng mon men qua hỗ trợ, phát hiện sợi dây kia chìm xuống rất nhanh, dù có kéo lên vẫn không hề nhúc nhích, giống như bị cố định ở đáy hồ. Vì an toàn của người trong nước, tiểu nhị trên bờ cũng không dám quá cứng rắn.

Buông sợi dây ra, Trần Ngọc đột nhiên hỏi: “Bên dưới là ai?”

https://thuviensach.vn

"…Là Mã gia."

Trần Ngọc trầm mặc hai giây, mở miệng nói: "Ta xuống lần nữa xem thử." Dứt lời liền đội mũ bảo hộ lên, chuẩn bị nhảy xuống hồ.

"Tiểu Trần gia, chờ một chút!" Một tiểu nhị cao gầy kêu lên, "Sợi dây tựa hồ có thể thu hồi." Tuy nói là nói như vậy, sắc mặt của tên đó lại như cũ không thấy tốt hơn. Sợi dây trong tay hắn, đang thu hồi lại một cách rất nhẹ nhàng.

Chân mày Trần Ngọc nhíu càng chặt, quả nhiên, đầu kia của sợi dây chỉ có cái mũ bảo hộ quấn đầy rong rêu.

Trần Ngọc biến sắc, đang muốn giằng khỏi cánh tay của tiểu nhị, trên mặt nước có hai người trồi lên, một đầu không có mũ bảo hộ, rời khỏi mặt nước liền bắt đầu thống khổ ho khan, chính là Mã Văn Thanh, người còn lại bơi lại gần thuyền, khoát khoát tay với tiểu nhị đang muốn giúp đỡ, lại lặn xuống.

Trần Ngọc nhận ra đưa Mã Văn Thanh trở về là Liên Sinh, trong lòng cảm thán tiểu sư thúc này quả nhiên qua sự dạy dỗ của ông nội trở nên tương đối biến thái.

Lại gần Mã Văn Thanh, đợi Mã Văn Thanh ho khan cả nửa ngày, thở hổn hển đều đặn, Trần Ngọc mới hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Mã Văn Thanh lau nước trên tóc nhỏ xuống mặt, mắng: "Ta kháo, ta cũng không nắm chắc, rõ ràng nương theo đèn pin thì không thấy thứ gì, mạc danh kỳ diệu bị lôi vào trong đám rong rêu."

Không mất lớn thời gian, A Cát và Lạc Thanh cũng nổi lên, hai người này so với hai người trên thuyền thoải mái hơn nhiều. Nghỉ ngơi mấy phút, lại nhảy xuống. Về phần Liên Sinh cùng Phong Hàn, vẫn chưa thấy trồi lên.

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh không cam lòng, đổi mũ bảo hộ, lại muốn xuống nước, bị Trần Ngọc níu lại, mặc dù không thể nói tại sao, nhưng Trần Ngọc vẫn cảm thấy cậu và Mã Văn Thanh hôm nay không nên tùy tiện xuống nước lần nữa.

Bên bờ truyền đến tiếng kêu nho nhỏ, Trần Ngọc quay đầu lại, phát hiện Tiểu Mập đang lo lắng nhìn cậu, móng vuốt thử thăm dò mặt nước, sau đó nhanh chóng rụt trở lại.

Nếu không xuống nước nữa, Trần Ngọc định cùng Mã Văn Thanh quay về bờ.

Tiểu Mập thỏa mãn, đứng bên chân Trần Ngọc nghiêm túc giúp cậu liếm sạch bọt nước trên mặt. Sau đó Mã Văn Thanh hào hứng xách Tiểu Mập lên, chỉ chỉ mặt mình cùng đầu tóc, Tiểu Mập giương hai móng vuốt cào cho hắn mấy phát, Mã Văn Thanh hận đến mức mắng nó là cái đồ vô ơn.

Cũng không lâu lắm, mấy tiểu nhị còn lại cùng A Cát, Lạc Thanh cũng lên bờ, Phong Hàn cùng Liên Sinh có trồi lên vài lần, lại lặn xuống.

Khiến Trần Ngọc buồn bực nhất chính là, đến cuối cùng cậu cũng không tìm ra ai là người đã kéo sợi dây của mình.

Đến buổi trưa, Phong Hàn và Liên Sinh rốt cuộc cũng trở lại.

Liên Sinh cởi bộ đồ lặn ra, dựa vào một tảng đá, ngồi trên mặt đất nói: “Ban nãy ta phát hiện hai chuyện, một xấu, một tốt.” Dứt lời nhìn về phía Phong Hàn, cười híp mắt nói: “Ngươi đại khái cũng phát hiện.”

Phong Hàn gật đầu, nhận lấy khăn lông Trần Ngọc đưa tới, ý bảo Liên Sinh nói tiếp.

https://thuviensach.vn

“Đầu tiên, chuyện xấu chính là xoáy nước trong hồ quá nhiều, căn bản không có biện pháp lặn xuống, hơn nữa, hồ này rất sâu. thời gian kéo dài, ta cũng không chịu nổi. Tiếp nữa, chuyện tốt chính là, trong hồ này có thông đạo đi xuống.”

Liên Sinh vừa dứt lời, mọi người ngồi vây xung quanh ánh mắt rực sáng. Mã Văn Thanh thúc giục: “Tại sao lại có thông đạo? Mau nói.”

“Ta cũng là trong lúc vô tình mới phát hiện ra thông đạo này, nhắc mới nhớ may mà có ngươi, lúc ta kéo ngươi lên, bởi vì thuyền không ở giữa hồ, ta ý thức được phải bơi dựa sát vào bên bờ, bốn phía hồ này đều là nham bích, thông đạo này ở trên nham bích bên dưới bờ hồ.” Liên Sinh mỉm cười nói.

Mã Văn Thanh trên mặt vặn vẹo trong chốc lát, nói: “ Ai mà hoành tráng thế, ở dưới đây hồ tạo nên một công trình lớn như vậy.”

Liên Sinh cười, “Không chỉ có thế, ta bơi vòng quanh nham bích một lượt, phát hiện thông đạo không chỉ có một.”

Lúc mọi người khiếp sợ, Phong Hàn lên tiếng, “Ta phát hiện bốn cái. Bất quá, bên phía tây nam ta chưa qua, có thể còn có nữa.”

Mã Văn Thanh lại hưng phấn, nói: “Thông đạo này rất có thể là do chủ nhân ngôi mộ dưới nước xây dựng, xem các mộ đạo này, ngôi mộ trong hồ này không thể nhỏ được.”

Đối với câu nói trên, tất cả mọi ngươi đều gật đầu tán đồng.

Bận rộn tới tận trưa, rốt cuộc cũng tìm thấy đường đi, trong lòng mọi người cũng kiên định không ít, đám tiểu nhị bắt đầu chuẩn bị nấu cơm.

Cơm nước xong lại nghỉ ngơi trong chốc lát, bọn tiểu nhị lại bắt đầu xuống nước dò đường, lần này có mục đích, đều dọc theo bờ lặn xuống,

https://thuviensach.vn

không mất lớn thời gian, đã biết rõ, vòng quanh hồ, bên dưới có sáu thông đạo, khoảng cách giữa chúng không sai biệt lắm.

Bọn tiểu nhị làm ký hiệu, phía trên sáu thông đạo đều neo một con thuyền.

Vưu bộ trưởng nhìn sắc trời, nói: “Bước kế tiếp chúng ta làm sao bây giờ?” Phát hiện đã hơn ba giờ chiều, nói sớm không sớm, nói muộn cũng không muộn.

Lạc Thanh liếc nhìn Phong Hàn, nói: “Theo ta thấy, cho dù hôm nay không vào được mộ, chúng ta cũng nên đi trước một bước, an bài sáu tiểu nhị, đến các thông đạo xem xét tình huống, sau đó lựa chọn con đường thích hợp nhất.”

Phương án của Lạc Thanh đạt được sự tán đồng của mọi người, không mất nhiều thời gian, sáu tiểu nhị mang theo bình dưỡng khí đồng thời từ bên trên các thông đạo nhảy xuống nước. vì lý do an toàn, trên thân mỗi người vẫn buộc dây thừng.

Cách mỗi phút, tiểu nhị sẽ thông qua việc lay động sợi dây để liên lạc với người bên trên. Bốn phút sau, sợi dây có quy luật động mấy cái, nói rõ bọn họ đã tìm được lối đi, hơn nữa chuẩn bị tiến vào.

Hết thảy đều thuận lợi, tất cả mọi người rất hài lòng.

Thế nhưng, mười phút sau, cả sáu dây thừng an toàn đều bất động. Tiểu nhị ở bên trên chờ đợi đến mức sốt ruột, vội kéo dây lên.

Kết quả lại làm cho mọi người giật mình, năm sợi dây trống rỗng, dưới sợi dây bên phía đông vẫn có người, chỉ có điều người kia sau khi lên thuyền cả người không mặc gì, ánh mắt nhìn thẳng vào tiểu nhị, hỏi cái gì cũng không nói, sau đó liền bắt đầu phát run, hiển nhiên thần trí đã mơ hồ.

https://thuviensach.vn

-END 127-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 127

Kết quả này, nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người. Tiểu nhị nơm nớp lo sợ đáng thương kia được phủ thêm áo khoác, đỡ lên trên bờ. Nhưng hắn hiển nhiên không thể khôi phục ngay được, thậm chí sau này có tỉnh táo như cũ hay không còn là vấn đề.

Cho nến kết quả lần xuống nước thăm dò này, sau khi hao binh tổn tướng, bọn họ đối với những thông đạo kia vẫn không biết gì cả.

Sau khi sợi dây được kéo lên, lúc những người khác còn chưa có phản ứng, Phong Hàn đã nhanh chóng nhảy xuống, hắn thậm chí còn không mặc đồ lặn. Hai mươi phút sau, dưới sự lo lắng chờ đợi của mọi người, Phong Hàn cả người ướt đẫm trồi lên khỏi mặt nước.

Hắn lắc đầu, nói: “Ta bơi qua những thông đạo kia một lần, có thể khẳng định, bên trong không có người sống.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt đều trở nên tương đối khó coi. Ngày thứ nhất ở bên hồ, đã tổn thất sáu người, đây là chuyện chưa từng xảy ra, đồng thời lại một lần nữa chứng minh ngôi mộ lần này không đơn giản, hơn nữa còn vô cùng nguy hiểm.

“Khi không nắm chắc, có lẽ nên nghĩ biện pháp an toàn trước, chúng ta không thể cử thêm người xuống đó, nếu không lúc đến được ngôi mộ, chúng ta sẽ chỉ còn lại vài người.” Trong trầm mặc, Mã Văn Thanh mở miệng đầu tiên.

https://thuviensach.vn

“Bây giờ chỉ có thể như vậy, chỉ có điều – chúng ta không có nhiều thời gian.” Lăng Vân do dự lên tiếng, cô cũng rất buồn bực, người đi theo Phong đều hiểu rõ, đối với Phong mà nói, thời gian vô cùng gấp gáp; hơn nữa, chỉ cần nhiệm vụ lần này không hoàn thành, Lạc Thanh vẫn sẽ ở đây, đó là chuyện mà Lăng Vân khó có thể chấp nhận.

“Nếu nói đến lo lắng sốt ruột, ta và Trần Ngọc tuyệt đối không thoải mái hơn so với ngươi.” Mã Văn Thanh liếc nhìn cô một cái, lãnh đạm đáp.

Bởi vì quan hệ với Phong Hàn, Lăng Vân cũng không còn ngần ngại tiếp xúc với Mã Văn Thanh, sau khi thanh niên cợt nhả này dùng phần lớn thời gian để lấy lòng cô, cô nhận ra người này căn bản trông thấy nữ nhân xinh đẹp liền sáp lại gần, đây là cái loại mà Lăng Vân ngứa mắt nhất.

Nhưng lúc này, bị Mã Văn Thanh bĩu môi đáp trả, cảm giác rất không thoải mái, Lăng Vân trợn mắt nhìn Mã Văn Thanh một cái, nhớ đến tình trạng của Mã Văn Thanh và Trần Ngọc, cuối cùng không nói thêm gì nữa.

Vừa đặt chân tới nơi, còn chưa bắt đầu làm việc, liền lọt vào bế tắc, ai nấy đều buồn bực.

Lạc Thanh quan sát mọi người, chợt nói: “Xuống sáu người, năm người không quay lại, người phía đông được vớt lên, chứng tỏ, phía đông có thể là lối đi chính xác.”

Vưu bộ trưởng nhíu mày, chỉ vào cái người thần chí mơ hồ bị cả đám tiểu nhị vây vào giữa trấn an hỏi: “Vậy giải thích thế nào về hắn?”

Lạc Thanh cười cười, đáp: “Đã tìm thấy lối đi, không có nghĩa là an toàn. Tương tự, người đi xuống khác nhau, kết quả cũng sẽ khác nhau. Trong mắt của ta, vị tiểu nhị này biến thành bộ dáng như vậy, nói không chừng do bản thân hắn quá yếu kém.”

https://thuviensach.vn

Nói tới đây, Lạc Thanh quay đầu lại nhìn về phía Phong Hàn: “Phong, kéo dài như vậy cũng không phải là biện pháp, ta xuống đó xem thử.”

Phong Hàn cúi đầu, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì, Lạc Thanh nhìn hắn một lúc, xoay người đi về phía nơi đặt đồ lặn.

Trần Ngọc nhíu mày, cho dù cậu trì độn, cũng có thể phát hiện, ánh mắt Lạc Thanh nhìn Phong Hàn không khác mấy với ánh mắt A Cát khi nhìn cậu, thỉnh thoảng còn có thể thấy được từ trong cặp mắt đen láy ấy sự nóng bỏng thâm trầm.

“Đợi đã.” Phong Hàn nhàn nhạt lên tiếng, lúc này Lạc Thanh đã chạy tới bên hồ, dưới ánh mắt kinh ngạc của Lạc Thanh, Phong Hàn nói: “Lát nữa ta đi.”

Lạc Thanh sửng sốt ngốc lăng, lại trở về bên cạnh Phong Hàn, trên mặt mang theo nụ cười khe khẽ, hắn vốn đã xuất chúng, cười rộ lên càng thêm hấp dẫn.

Mã Văn Thanh thờ dài quét mắt nhìn Trần Ngọc, trong lòng thầm nghĩ: kháo, cứ như vậy, Trần Ngọc nhà chúng ta thật không bì được.

Trần Ngọc nghe thấy Phong Hàn nói thế, trong lòng càng thêm phiền não, Phong Hàn đúng là người lợi hại nhất trong số bọn họ, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, ai có thể bảo đảm hắn xuống đó sẽ không gặp nguy hiểm? Cậu vuốt vuốt trán nói: “Có lẽ chúng ta nên suy tính từ một góc độ khác, Phong Hàn, ta nhớ không lầm, tối hôm qua ngươi cũng đã nói, sau khi xuống nước hoạt động có chút khó khăn? Hiện tại thì sao?”

Phong Hàn ngẩng đầu lên, cặp mắt tối đen nhìn chằm chằm Trần Ngọc như có điều suy ngẫm, “Ừ, thật ra ta cảm giác không rõ ràng mấy, trở lực hôm nay so với ngày hôm qua đối với ta mà nói đều không tính là lớn.” Câu này vừa nói ra, sắc mặt ai nấy đều biến đen.

https://thuviensach.vn

“Bất quá, trở lực trong nước hôm qua quả thật nhỏ hơn.” Nghĩ một lát, Phong Hàn lại nói.

Ánh mắt Trần Ngọc sáng lên, cậu rốt cuộc bắt được đầu mối chợt lóe lên trong đầu: “Có lẽ chúng ta phải suy tính vấn đề thơi gian, đêm hôm qua sau khi ngươi xuống nước, Nãi Bảo lão phụ cũng đi theo. Lúc trở về, vẫn chưa thấy ông lên.”

“A Thổ cũng đã nói, Nãi Bảo lão phụ thường đi đánh cá vào lúc nửa đêm. Hơn nữa, hôm qua chúng ta tận mắt trông thấy, Nãi Bảo lão phụ tỉnh lại đúng thời gian ấy, thậm chí còn xuống nước. Lão phụ quanh năm sống bên hồ, hiểu biết về hồ Kính Thủy khẳng định so với chúng ta rõ hơn. Chúng ta đặ giả thiết nửa đêm đi đánh cá không phải do ông tính tình quái dị, mà là có nguyên nhân: ông ấy đánh cá vào lúc đó rất có thể là bởi vì nửa đêm trong hồ đi thuyền dễ dàng, hoặc suy đoán mạnh dạnh, không chừng vào khoảng thời gian như vậy, trong hồ mới an toàn nhất.”

A Cát và Liên Sinh liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấu sự tán đồng trong mắt đối phương.

“Đêm hôm qua các ngươi không ngủ được đi ra ngoài? Sao ta không biết?” Chỉ có Mã Văn Thanh vẻ mặt nghi hoặc.

Liên Sinh tự tiếu phi tiếu nhìn Mã Văn Thanh, mở miệng nói. “Ừ, ta cảm thấy cách nói này có chút ý tứ, thử xem xem. Bất quá, tiểu Trần Ngọc, ý nghĩ của ngươi mặc dù không tệ, nhưng về mặt thời gian không quá dễ dàng, khuya khoắt, sau khi xuống nước, tầm nhìn nhất định kém hơn.”

Trần Ngọc khẽ giật mình, cậu cũng nghĩ tới điểm này, hơn nữa, nhiệt độ dưới nước cũng khiến người ta khó có thể chịu được.

“Sao ta cảm thấy chủ ý này của các ngươi như lấy dây buộc mình, dưới đáy hồ tối tăm mù mịt, nếu thật gặp phải cái gì thì chết chắc.” Mã Văn Thanh trừng mắt nói.

https://thuviensach.vn

“Khó khăn đích xác là có, bất quá thời gian cấp bách, tình huống lại nguy hiểm như vậy, có nửa phần hy vọng cũng phải thử một chút. Nếu như Trần Ngọc phỏng đoán sai lầm, chúng ta sẽ tìm biện pháp khác.” Vưu bộ trưởng nói.

Mọi người cuối cùng đạt thành nhất trí, quyết định khuya hôm nay sẽ xuống nước. bởi vì không xác định, không dám đem theo nhiều người, lực chọn một tiểu đội, Phong Hàn, Trần Ngọc, A Cát, Lạc Thanh cộng thêm hai tiểu nhị là sáu người, trước xuống nước tra xét.

Nếu như không có vấn đề gì, Liên sinh, Mã Văn Thanh, Lăng Vân, cùng Vưu bộ trưởng sẽ mang những người khác xuống sau.

Đáng nhắc tới chính là, trong quá trình tuyển người xảy ra việc ngoài ý muốn, vốn đội đầu sẽ giống sáu tiểu nhị xuống nước ban sáng, tính nguy hiểm cao nhất. Nhưng một tiểu nhị Trang gia không muốn đi theo đội thứ nhất, kiên quyết chọn người khác đi thay. Người đi thay tuổi không lớn lắm, tên là Lạc Tai Hồ, biệt danh là Hồ Tử.

Liên Sinh nhìn hắn vài lần, cười híp mắt hỏi nguyên nhân, Hồ Tử do dự trong chốc lát, ngại ngùng trả lời, bởi vì đội này có Phong Hàn, hắn cảm thấy đi theo Phong Hàn hy vọng sống sót sẽ lớn hơn.

Lý do có chút thái quá, nhưng trong lòng ai nấy đều ngầm tán đồng, hơn nữa cách nghĩ của mỗi người khác nhau, thương lượng một hồi, đành để hắn đi theo.

Đợi đến khi quyết định xong xuôi, mặt trời đã xuống núi, vì hành động vào nửa đêm nên bọn tiểu nhị đã ăn cơm từ sớm chuẩn bị nghỉ ngơi.

Mặc dù chủ ý là do Trần Ngọc đưa ra, nhưng trong lòng vẫn thấy không an tâm, chỉ nghe Phong Hàn chuẩn bị xuống nước, đã thấy sốt ruột. Hiện tại cậu phải làm cái gì đó, bảo đảm những người xuống nước được an toàn, huống hồ cậu cũng nằm trong số đó.

https://thuviensach.vn

Do đám người Lạc Thanh, hiện tại Trần Ngọc muốn né tránh Phong Hàn vô cùng dễ dàng, kêu Mã Văn Thanh đến giúp che hộ, Trần Ngọc lấy ra tờ giấy bản đồ lấy được từ chuyến đi Tây Tạng kia. Nếu "cậu trước kia" tổng hội chỉ đường cho mình, làn này chắc cũng không ngoại lệ, thứ được ghi trên tờ giấy này phỏng chừng chính là mấu chốt để xuống nước.

Trần Ngọc nhìn hồi lâu, cho đến khi Mã Văn Thanh hỗ trợ che chắn bắt đầu mất kiên nhẫn, cậu vẫn chưa nghiên cứu ra được điều gì. Đây cũng không thể trách Trần Ngọc, trừ Kính Thủy bên trên, cùng sáu chữ số, những chữ còn lại cậu không đọc được, cả sáu hình bản đồ nhỏ cũng không hiểu gì.

Xem xét lâu như vậy, là bởi Trần Ngọc đang suy nghĩ, cuối cùng dưới tiếng thúc gicụ của Mã Văn Thanh, Trần Ngọc ra quyết định, lôi điện thoại ra, sau đó đi đến một chỗ hẻo lánh, gọi một cú.

Tiếng chuông vang lên không lâu, điện thoại liền thông, đầu dây bên kia truyền ra thanh âm lười nhác mang ý cười: "Trần Ngọc? Ta còn tưởng rằng người rời khỏi Bắc Kinh rồi liền quên ta, thật không ngờ, còn nhớ gọi điện thoại cho ta."

Trần Ngọc quẫn bách, cười khan: "Sao có thể, Kiều ca, ngươi chiếu cố ta không ót, ta quên ai cũng không thể quên được Kiều ca, chủ yếu hai năm nay quá bận rộn, chạy đông chạy tây, di dộng hơn phân nửa thời gian đều ở trong khu vực không có sóng."

Người đầu dây bên kia tâm tình rất tốt cười ra tiếng, "Tiểu tử ngươi cũng thật khéo ăn nói, biết ta chiếu cố ngươi. Khi có chuyện mới nhớ đến ta, đành vậy. Nói đi, tìm ta có việc gì?"

Trần Ngọc liếc lều trại cách đó không xa, vội cười đáp: "Kiều ca, là như thế này, ta ở đây có mấy bản đồ, chữ bên trên ta không nhận ra, có thể dưới thời Thương Chu. Những chữ này đối với ta mà nói rất quan trọng, có

https://thuviensach.vn

thể an toàn của tất cả mọi người ở đây đều trông cậy vào nó, người giúp ta tra thử được không?"

Người Trần Ngọc gọi điện nhờ cậy chính là bạn học Kiều Dật hồi còn đang học nghiên cứu sinh, bất luận là ở trường hay sau đó đều đối với Trần Ngọc tương đối chiếu cố. Hơn nữa Kiều gia ở Bắc Kinh muốn người có người, muốn quan hệ có quan hệ, chỉa cần hắn đáp ứng, chuyện này tuyệt đối không thành vấn đề.

Đương nhiên, nếu như có thể, Trần Ngọc cũng không muốn thiếu nợ nhân tình của hắn, chính cậu cũng có thể tìm người để phiên dịch, nhưng không thể so với tốc độ làm việc của Kiều Dật được.

"Được." Kiều Dật không chút d dự, thậm chí đồ còn chưa thấy, đã trực tiếp đáp ứng.

Vẫn là Trần Ngọc trầm mặc giây lát, cẩn thận nói: "Kiều ca, thứ này đối với ta mà nói rất quan trọng, trừ ngươi ra, nhất định đừng để lộ ra ngoài."

Kiều Dật lại cười rộ lên: "Ngươi yên tâm, đồ gửi tới đây, bây giờ ta để cho ngươi đi chuẩn bị."

"Cám ơn Kiều ca." Trần Ngọc biểu đạt lòng biết ơn phát ra từ nội tâm, khác với sự khách khí vì quan hệ với cha trước kia, lần này Kiều Dật đã giúp cậu một việc lớn. Hơn nữa, những bản đồ này rất có thể còn liên quan đến thân phận trước đây của cậu, đem nó giao cho Kiều Dật, quả thực cần quyết tâm rất lớn, quyết tâm này có quan hệ trực tiếp đến sự chiếu cố của Kiều Dật mấy năm qua với cậu.

"Đừng chỉ nói trên đầu lưỡi, ta cũng không hiếm lạ gì, như vậy đi, lần này ngươi trở về, tới Bắc Kinh, đã lâu không ăn cơm ngươi nấu, cũng có chút nhưng nhớ rồi." Kiều Dật nói.

https://thuviensach.vn

“Được, việc nhỏ này, đợi ta xử lý xong mọi chuyện ở đây, lập tức đến Bắc Kinh.” Trần Ngọc lấy lòng đáp.

Đợi đến lúc hai người cúp điện thoại, Trần Ngọc chụp sáu bức bản đồ rồi guiử qua cho Kiều Dật, nghĩ đến việc không bao lâu nữa, có thể tìm thấy phương pháp an toàn xuống nước, cậu liền cảm thấy vui vẻ.

Chính như Phong Hàn đã nói có hắn ở đây, Trần Ngọc sẽ không sao cả, Trần Ngọc cũng quyết không để Phong Hàn phải mạo hiểm. Phong Hàn mạng đến đâu, Trần Ngọc cũng sẽ vẫn lo lắng.

Cho dù cậu có thể là kẻ địch của Phong Hàn, nhưng chưa tới phút cuối, ai cũng không thể quyết định kết cục. Trần Ngọc không phải là người cam chịu số mệnh, cậu chỉ biết, cậu không thể để Phong Hàn gặp chuyện không may.

Khoảng hai giờ rưỡi đêm, Trần Ngọc bị ai đó đánh thức. Không tình nguyện mở mắt ra, phát hiện A Cát đang ở bên cạnh nhìn cậu, nói: “Trần Ngọc, chúng ta chuẩn bị xuống nước.”

Trần Ngọc ngây ra một lúc, lật người dậy mặc quần áo chuẩn bị.

Tiểu Mập vùi trong ngực Trần Ngọc được cẩn thận để xuống, Tiểu Mập lỗ tai vừa động, lập tức mở mắt ra, mơ mơ màng màng liếc Trần Ngọc một cái, đang định đứng lên, chợt nghĩ đến tình cảnh hôm qua, lập tức trở mình, cuộn người lại tiếp tục ngủ: chuyện của người lớn, đôi khi có trẻ con bên cạnh sẽ không tiện, chẳng có gì, khi Phong Hàn lôi Trần Ngọc về nhà, nó cũng không thể ở bên cạnh, ân, nhất định là vậy.

Bất quá, bọn họ gần đây càng ngày càng kịch liệt, xuống cả dưới nước. Tiểu Mập vừa giận dữ nghĩ, vừa khò khè ngủ tiếp. (phát mông)

Khi Trần Ngọc và Mã Văn Thanh thu thập xong, những người khác đã sớm chờ ở bên ngoài lều.

https://thuviensach.vn

Mang theo áy náy chào hỏi, hai người theo bọn họ đi về phía hồ. Ban ngày khí trời tốt, ban đêm trời lại đầy mây, không trăng không sao, trừ nơi được đèn pin chiếu sáng tới, bốn phía đều tối đen như hũ nút. Có lẽ do nguyên nhân thời gian, có lẽ mọi người đối với lần hành động lúc nửa đêm vẫn còn thái độ hoài nghi, tâm tình đều xuống thấp, ngay cả thanh âm nói chuyện với nhau đều nhỏ vô cùng.

Đến bên hồ, mọi người tháo con thuyền ở phía đông ra, đang chuẩn bị lên thuyền thì bất chợt một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên. Trần Ngọc bị dọa sợ đến mức trái tim giống như bị ai đó bóp nghẹt, chợt co thắt lại, sau đó ý thức được là tiếng con chó của Nãi Bảo lão phụ trong căn nhà gỗ nhỏ bên hồ.

Trần Ngọc giơ tay lên, lại là ba giờ sáng, tiếng chó sủa vang lên trong ban đêm yên tĩnh giống y hệt với đêm qua.

Không chỉ Trần Ngọc, những người khác đang khẩn trương cao độ cũng sợ hết hồn. Mã Văn Thanh đi đến cạnh cửa, bật đèn pin nhìn vào trong, tiếng chó sủa nhỏ dần, nhưng không dừng.

“Trong nhà không có ai, thật là chó người nuôi cái gì, đêm hôm khuya khoắt, đây không phải cố ý dọa người sao.” Mã Văn Thanh bất mãn lẩm bẩm.

Trần Ngọc sửng sốt, chẳng lẽ Nãi Bảo lão phụ từ đêm qua xuống hồ còn chưa trở lại? Giống với tiểu nhị trước đó lành ít dữ nhiều? Nghĩ tới đây, Trần Ngọc vội dừng lại,trước khi xuống nước, nghĩ những thứ này là điềm xấu.

Hai tiểu nhị đi xuống trước, tiếp theo là A Cát, Trần Ngọc, Phong Hàn, Lạc Thanh. Vị trí của Trần Ngọc là ở chính giữa, coi như là an toàn nhất.

https://thuviensach.vn

Sau khi bọn họ xuống nước, vui mừng nhận ra, trở lực dưới nước rõ ràng so với ban ngày giảm đi nhiều, hơn nữa, nước xoáy cơ hồ đã biến mất.

Trong nước vẩn đục, bọn họ cố ý bật hai đèn pin. Lặn xuống đại khái hơn chục thước, thì đến được thông đạo phát hiện ra vào ban ngày.

Tiểu nhị dẫn đầu ở trên nham bích tìm kiếm một hồi, sau đó quay đầu lại ra hiệu bằng tay với mọi người, chui vào trước. Đến lượt Trần Ngọc, cậu mới phát hiện cửa vào thông đạo trên nham bích là một phiến đồng xanh đặc biệt dày.

Đại khái chính giữa có một cơ quan tương tự như cái kích, khi lấy tay đẩy cái khoen cự đại trên phiến đồng xanh, ở chính giữa sẽ có một khối di động lên trên, cho đến lúc xuất hiện một cửa động cao chừng một mét. Người phía trước chui vào đồng thời người phía sau đón lấy, tiếp tục đẩy cái khoen.

Trước ki đi vào A Cát quay đầu lại liếc mắt nhìn, cánh tay kéo lấy Trần Ngọc, tựa hồ ý bảo cậu đừng lo lắng. Trần Ngọc gật đầu với A Cát, kẹp giữa A Cát và Phong Hàn, là vị trí an toàn nhất. Nhưng từ lúc xuống nước đến giờ, Trần Ngọc vẫn một mực cảm thấy bất an không giải thích được. Có lẽ là bởi không đợi được điện thoại của Kiều Dật, cũng lời phiên dịch những thứ kia.

Hít vào một hơi thật sâu, chờ A Cát đi vào, Trần Ngọc cũng cúi người chui theo.

Sau khi Trần Ngọc vào cửa, phát hiện là một thạch thất không lớn, nơi bọn họ tiến vào địa thế thấp, đi lên trước vài bước, chợt xuất hiện một đài cao, ba người tiến vào đầu tiên đều đang vây quanh cái đài đó.

Trần Ngọc bởi vì từ nhỏ đã thành thói quen, sau khi vào cửa liền xoay người nghiên cứu phiến đồng xanh bên sườn, đợi đến lúc thấy cái khoen

https://thuviensach.vn

đồng đạng mới yên tâm. Nếu không chốc nữa vào hết đây, không ra được, sẽ phiền toái lớn.

Trong thời gian cậu nghiên cứu, Phong Hàn và Lạc Thanh cũng tiến vào. Cửa đồng xanh nặng nề rơi xuống, bởi vì cánh cửa, sáu người đều cởi dây thừng an toàn trên người ra, thắt ở cạnh cửa. Thạch thất này thiết kế tương đối xảo diệu, nước hồ lúc bọn họ đi vào theo mấy đường thóat nước ở hai bên sườn với địa thế thế thấp chảy đi hết, cho nên, trong thạch thất không có nước.

Đám người Trần Ngọc cũng đến gần cái đài, lúc này mới phát hiện trên đài có một cửa vào khác xuống phía dưới, đây mới thực sự là cửa vào thông đạo đi.

Cửa vào tối thui, không có cánh cửa. Sáu người liếc mắt nhìn nhau, trước cùng ném thanh ánh sáng lạnh xuống, chỉ thấy bên trong ánh sáng chói mắt, sau đó ngoằn ngoèo một hồi, thông đạo lại khôi phục bóng tối như cũ.

Không có bất cứ động tĩnh gì, ngoại trừ ánh sáng chói mắt đến bất hợp lý.

Tiểu nhị dẫn đầu đã bắt đầu đi vào trong, tiếng bước chân của hắn cẩn thận mà vững vàng, thoạt trông cũng không có nguy hiểm.

Người phía sau cũng lục tục kéo nhau vào, khi cả sau người đều ở trong thông đạo, thông đạo chợt sáng như ban ngày. Trần Ngọc chờ đến lúc ánh mắt thích ứng, nhìn sang hai bên, nhất thời lấy làm kinh hãi.

Trong đầu cậu nháy mắt nhớ lại câu nói đêm hôm qua của Nãi Bảo lão phụ, vội cởi mũ bảo hộ ra hét lên: “Đừng nhìn vào gương!”

Hai bên thông đạo, tất cả đều là gương.

https://thuviensach.vn

-END 128-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 128

Cho dù như vậy, hai người phía trước vẫn phát ra tiếng thét chói tai, nhất là Hồ Tử, trong thông đạo an tĩnh thanh âm thê lương càng thêm hãi hùng. A Cát lui về sau hai bước, nắm thật chặt lấy tay Trần Ngọc.

Sau khi Trần Ngọc hô câu kia xong, cũng không kịp thu hồi ánh mắt, ở trong thông đạo không được coi là rộng rãi này, đối với những nơi tăm tối khác, khu vực được ánh sáng đèn pin chiếu xạ dị thường sáng ngời. Bọn họ có thể thấy rõ ràng, bóng người trong gương tuyệt đối không chỉ có sáu, thật ra việc này cũng rất bình thường, dù sao bóng người trong gương bên trái và bên phải chỉ giới hạn với mấy người đối diện với gương.

Mới vừa nãy, Trần Ngọc tinh mắt phát hiện, cách không xa bên trái phía trước bọn họ, trong gương còn có một bóng người khác, vào lúc này Trần Ngọc thậm chí có phần buồn bực ánh mắt của mình quá nhạy bén, cậu thậm chí còn trông thấy cái bóng kia so với tất cả bọn họ thấp hơn một đoạn.

Nếu như gần thêm chút nữa, là có thể nhìn ra tại sao thấp như vậy – Trần Ngọc cố gắng đem tầm mắt của mình từ trong gương thu trở lại, đồng thời thầm nhắc nhở hai lần nơi đó không có gì cả, rồi run rẩy cất tiếng nói: “Nhất định đừng soi gương, những gì có thể thấy đều là ảo giác. Bây giờ chúng ta đề cao cảnh giác, theo thông đạo tiếng về phía trước, mau sớm tìm được cửa ra.”

Tiểu nhị dẫn đầu rốt cuộc trấn định lại, ít nhất so với Hồ Tử phía sau hắn mạnh mẽ hơn nhiều, Hồ Tử đến hiện tại vẫn là một bộ hận không thể

https://thuviensach.vn

chạy trở về, hai chân run lẩy bẩy.

Sau khi nhận ra không thể không hành động, liên tục không ngừng dặn dò tiểu nhị dẫn đầu: “Lão Bát, ngươi đi đầu, nhất định phải cẩn thận, có chuyện nhớ nhanh chóng lui về sau hồi báo.”

Người phía sau không nhìn thấy tình huống phía trước, Trần Ngọc phát hiện ba người đi đầu đều cẩn thận tiến lên, tuyệt đối không nhìn sang hai bên, như vậy ít nhất bảo đảm được tốc độ. Không biết có phải vì trong lòng cực độ khẩn trương hay không, trừ ban nãy Trần Ngọc nói hai câu với Hồ Từ, cư nhiên không còn ai lên tiếng nữa.

Thông đạo không hoàn toàn thẳng tắp, mà kéo dài dọc theo nham bích, thỉnh thoảng lại rẽ sang hướng khác, vì tất cả lối đi đều dốc, mới có thể nhận ra là đang đi xuống.

Tiếng bước chân sau lưng Trần Ngọc rất nhẹ, nhưng biết Phong Hàn vẫn ở đằng sau, cậu lại cảm thấy vô cùng an toàn. Lúc lại đi qua một chỗ ngoặt 90 độ, Trần Ngọc bước nhanh hơn, cậu đã không trông thấy ba người phía trước.

Thầm nhủ trong lòng không thể soi gương, Trần Ngọc nửa giương mắt phán đoán phương hướng, khoảnh khắc đó, cậu liếc thấy trên mặt gương phía trước có một cái bóng, hơn nữa cái bóng đó cũng không phải đối diện với cậu.

Nói cách khác bóng người trong gương này không phải là cậu, nhưng cái bóng vẫn không hề động, tuyệt đối cũng không phải là ba người đằng trước, Trần Ngọc có thể nghe được tiếng bước chân của bọn họ.

Trần Ngọc biết lòng hiếu kỳ của mình rất nặng, cho nên khi nhắc nhở những người khác, cậu càng không ngừng nói thầm với mình. Nhưng hiện tại, cậu ma xui quỷ khiến từ từ ngẩng đầu lên. Cho dù trong lòng rung

https://thuviensach.vn

chuống báo động, cậu cũng không khống chế được động tác ngẩng đầu của bản thân.

Đèn pin trong tay Trần Ngọc mặc dù không bật, nhưng Phong Hàn ở đằng sau cậu có bật, dưới khoảng cách như vậy, chỉ từ sau lưng Trần Ngọc, cho nên Trần Ngọc trông thấy vô cùng rõ ràng.

Cái bóng trong gương quần áo bó chặt trên người, giống y đúc với bộ đồ lặn của bọn họ. Trần Ngọc trong lòng cơ hồ thở phảo nhẹ nhõm, có lẽ, đó chính là cái bóng của cậu hoặc A Cát ở phía trước.

Nhưng đợi đến lúc cậu hoàn toàn ngẩng đầu lên, Trần Ngọc mới biết mình lầm rồi. cuối cùng cậu cũng hiểu được sở dĩ bóng người kia thấp hơn tất cả bọn họ một đoạn, là bởi vì không có đầu.

Con ngươi của Trần Ngọc chợt co rút lại, dưới bộ đồ lặn mồ hôi đã tuôn ra ướt lạnh, nhưng cậu không thể quay đầu, cũng không thể lên tiếng.

Trên người cái bóng kia mặc chính là bộ đồ lặn, Trần Ngọc nhớ lại tiểu nhị dò xét ở thông đạo phía đông lúc trở về toàn thân lõa thể, đây có phải là quần áo của hắn hay không? Nếu như đúng là vậy, tại sao bộ quần áo này lại mặc trên thân thể một người không đầu, còn dùng tư thế quỷ dị bám theo họ, hay là nói theo dõi bọn họ?

Nhịp tim của Trần Ngọc càng ngày càng gấp gáp, khi cậu nghĩ mình sắp hít thở không thông, một bàn tay đặt lên bả vai cậu. Bàn tay đó dùng sức, cùng với sự đau đớn trên bả vai, Trần Ngọc rõ ràng cảm thấy bên dưới găng tay mềm mại có một vật hình tròn cứng rắn – người phía sau là Phong Hàn.

“Tại sao dừng lại?” Thanh âm này cơ hồ gần sát bên tai Trần Ngọc, khoảng cách như vậy, Phong Hàn khẳng định có thể thấy thứ ở trong gương. Như vậy là hắn không nhìn về phía gương, hay là không trông thấy?

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc hiện tại có một loại vọng động khác, cậu muốn quay đầu lại xem thử người đứng phía sau có thật sự là Phong Hàn hay không. Hoặc đằng sau là một người không đầu, cánh tay khoác lên bả vai cậu, nhưng dùng thanh âm của Phong Hàn nói chuyện với cậu.

Trong lúc Trần Ngọc còn đang sợ hãi, bống người kia thế nhưng từ từ chuyển qua mặt kính ở ngã rẽ, lướt về phía trước. Nó có thể di chuyển!

Đồng thời người phía sau nhích lại gần, trong gương chỉ còn lại Trần Ngọc không thể tin hai mắt trợn tròn cùng Phong Hàn đôi mắt mang theo nghi hoặc ở đằng sau. Phảng phất cái bóng kia chưa từng xuất hiện, trong gương vẫn luôn là cậu và Phong Hàn.

"…Không, không có gì." Trần Ngọc khàn giọng đáp, đồng thời kéo tầm mắt về cưỡng bách nó nhìn về phía mặt đất.

"Đi tiếp thôi, bọn họ đang chờ ở bên kia." Phong Hàn nhàn nhạt nói, Trần Ngọc chỉ cảm thấy thanh âm bình thường khiến cậu giận đến cắn răng nghiến lợi, bây giờ thế nhưng lại cảm thấy vô cùng thân thiết.

Phong Hàn cũng không hề thu tay lại, mà càng thêm dùng sức, khống chế Trần Ngọc ngoặt sang bên trái.

Trần Ngọc cúi đầu, không còn nhìn về phía mấy tấm gương nữa. Nãi Bảo lão phụ nói đúng, không nên soi gương, bằng không còn chưa đến được nơi cần đến, cậu đã bị hù dọa đến mất tinh thần.

Đoạn đường sau đó, không biết có phải do có bàn tay trên bả vai hay không, Trần Ngọc đi đường tương đối thuận lợi, ít nhất không thấy xuất hiện bất kỳ tình huống quái gở gì.

Đồng thời, bọn họ an toàn rời khỏi đoạn thông đạo thứ nhất. Đúng vậy, đoạn thứ nhất, đợi đến khi bọn cậu ra ngoài mới phát hiện, thông đạo

https://thuviensach.vn

phía đông cũng không phải dẫn đến đáy hồ, ngăn ra ở chính giữa, muốn đi xuống phải bơi năm, sáu thước nữa mới có thể đến đoạn thứ hai.

Sau người dừng lại ra hiệu thương lượng một lúc, bởi vì không xác định phía dưới còn có vài đoạn thông đạo như vậy, hơn nữa trên người bọn họ không có dây thừng an toàn, mấy sợi dây cộng thêm cả chốt cửa của đoạn thông đạo thứ nhấ, cho nên còn muốn đi tiếp hay không là cả một vấn đề.

Cuối cùng mấy người họ đạt thành nhất trí, bọn họ mở ra đoạn thông đạo thứ hai, chỉ nhìn từ cửa vào, nếu như giống với đoạn thứ nhất, chứng tỏ bên dưới rất có thể xả ra tình huống như trên, bọn họ sẽ trở về nghỉ ngơi hồi sức, sau đó gọi thêm người xuống nước; nếu như không giống, bọn họ nhất định phải làm tốt công tác chuẩn bị.

Tiểu nhị dẫn đầu gọi là lão Bát, hắn đã bắt đầu đầy cái khoen chốt của đoạn thông đạo thứ hai, Hồ Tử đằng sau hắn có thể là vì mong đợi muốn nhanh chóng trở lại mặt đất, cho nên thúc giục lão Bát mau mau giải quyết chuyện này.

Trần Ngọc không biết là vì ở trong đoạn thông đạo thứ nhất nhìn thấy cái bóng kia, hay là do vấn đề thời gian, địa điểm,…mà sau khi ở dưới nước thì sự bất an cùng sợ hãi lên tới cực điểm.

Trần Ngọc khẩn trương trôi nổi cách ba người phía trước không xa, thân thể theo bản năng mất kiểm soát, cự tuyệt tiến xa hơn.

Trở lực trong nước vẫn không lớn là bao, lão Bát cũng đã dò xét nửa người tiến vào thông đạo, hết thảy đều rất bình thường. Hơn nữa, lập tức sẽ đến lượt bọn họ. Trần Ngọc lại có mong muốn xoay người rời đi tức khắc, mong muốn này mãnh liệt như thế, khiến cậu kéo dãn khoảng cách với người phía trước, Phong Hàn đằng sau cũng không thúc giục cậu.

Lão Bát đã tiến vào, Hồ Tử đang chuẩn bị thò người ra đi vào trong.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc ấy thì bên trong truyền ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương. Là thanh âm của lão Bát, trong thông đạo mới có không khí, chỉ có lão Bát vừa tiến vào sẽ cởi mũ bảo hộ xuống.

Tiếng kêu sợ hãi đó khiến Hồ Tử dừng mọi động tác, hắn cách đó gần nhất, giống như trông thấy một thứ gì đó cực kỳ đáng sợ, bất chợt xoay người lại bơi về phía bên này. Có thể do quá kinh hoảng, rõ ràng khả năng bơi lội của Hồ Tử rất tốt động tác lại vô cùng cứng ngắc.

A Cát quay đầu lại sau khi xác định Trần Ngọc an toàn, lập tức xông về phía trước, vòng qua Hồ Tử, kéo lão Bát từ bên trong ra, đồng thời đóng cánh cửa dẫn tới đoạn thông đạo thứ hai.

Trần Ngọc ngơ ngác trôi nổi trong nước, khoảnh khắc Hồ Tử chuyển thân né tránh, cậu thấy rõ ràng tình hình bên trong.

Ở phía trước lão Bát, chính là cái bóng cậu đã từng trông thấy ở đoạn thông đạo thứ nhất. Mà lần này, bởi vì không phải ở trong gương, đèn pin trong tay lão Bát cũng đang bật, cậu càng trông thấy rõ ràng: đây không phải là cái bóng, cũng không phải là một người không có đầu.

Nó thậm chí không có tay và chân, nó là một bộ quần áo biết bay.

A Cát chỉ cần tới ba mươi giây, đem lão Bát kéo ra ngoài, đồng thời đóng cửa lại. Sau đó ra hiệu với người đằng sau, ý bảo nhanh quay về.

Lão Bát bây giờ sống chết không rõ, nguy hiểm nhất chính là hắn không có mũ bảo hộ, A Cát mang theo hắn lập tức bơi lên. Trần Ngọc nhìn Hồ Tử bị dọa đến mức mất năng lực hành động, bơi qua túm lấy hắn, Phong Hàn lập tức từ phía sau kéo lấy Trần Ngọc. Lạc Thanh phía sau hắn tiếp nhận Hồ Tử đã luống cuống tay chân, sáu người nhanh chóng bơi lên khỏi mặt nước.

https://thuviensach.vn

Bọn họ bơi lên chừng hai mươi thước, đã đến mặt hồ, bất quá khi chỉ còn ba bốn thước, nước xoáy trong hồ chợt nhiều hơn, mọi người lại cảm nhận được trở lực khổng lồ giống với ban ngày.

Nhóm bọn họ vừa trồi lên khỏi mặt nước, lập tức có người kéo bọn họ lên thuyền, sau đó đi về phía bờ hồ.

Lên trên bờ, tất cả mọi người lo lắng mon men lại gần, hỏi rốt cuộc thế nào, bất quá, thấy sáu người đều an toàn trở lại, những người chờ trên bờ cũng đều thở phào.

Mã Văn Thanh mấy bước chạy tới, "Các ngươi tiến vào thông đạo rồi đi, hắc hắc, sao không trực tiếp bảo chúng ta theo xuống….Chẳng lẽ vẫn không được?" Nửa câu phía trước còn hào hứng, sau khi thấy rõ ràng sắc mặt của Trần Ngọc, nửa câu sau của Mã Văn Thanh lập tức như đưa đám.

Trần Ngọc tâm loạn như ma quay đầu lại nhìn lão Bát vẫn còn đang hôn mê, đem mọi việc dưới đáy hồ kể lại tóm tắt. Một lần nữa thất vọng cộng thêm nỗi sợ hãi một thứ chưa biết tên khiến mọi người rơi vào trầm mặc, chỉ có Mã Văn Thanh tức mình mắng to.

"Con bà nó, là tên hỗn đản nào tạo ra cái thông đạo gặp quỷ này!"

Trần Ngọc tận mắt trông thấy bộ quần áo, vừa nghe cái từ "gặp quỷ" kia tim liền đập nhanh, lại lo lắng lời của hắn khiến đám tiểu nhị càng thêm bất an, lập tức chặn ngang lời Mã Văn Thanh, nói: "Ngươi bớt lảm nhảm chút, chúng ta đã hạ địa nhiều như vậy, gặp mấy thứ linh tinh còn thiếu hay sao? Còn chưa tiến vào đã bị dọa sợ rồi?!"

Hoãn khẩu khí, Trần Ngọc nhìn lướt qua tình huống xung quanh, nói: "Đã có thông đạo, thì nhất định có cách đi xuống. Lần này không được, chúng ta nghĩ thêm biện pháp khác. Hôm nay về trước, ngày mai chúng ta lại hội họp, trước hết để cho đội y sỹ xem cho lão Bát cái đã."

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh thấy Trần Ngọc hiếm khi tức giận, khuôn mặt trong bóng đêm càng thêm tái nhợt, sách một tiếng, không nói gì nữa. Hắn và Trần Ngọc cho dù được Trang gia mời tới dẫn đội, bây giờ bộ dáng này của Trần Ngọc, hiển nhiên không thể trông cậy vào. Mã Văn Thanh xoay người, xua đám tiểu nhị đi.

Trần Ngọc chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt, quay lại nhìn Phong Hàn, nói: "Ngươi có phải muốn đi đến chỗ Lạc Thanh hay không, ta mệt rồi, đi về trước." Hình ảnh dưới đáy hồ tác động mạnh đến cậu, cái loại kinh khủng đạt tới cực hạn đó, nhiều lần thất bại mang đến tuyệt vọng, khiến Trần Ngọc bây giờ suy nghĩ cũng thấy khó khăn.

"Không cần, ngươi chờ ta một lát, ta với ngươi cùng nhau trở về. Bỏ đi, ngươi theo ta cùng đi xem một chút." Dứt lời, Phong Hàn kéo Trần Ngọc đi tới bên cạnh Lạc Thanh và A Cát.

Trần Ngọc sửng sốt, phát hiện lão Bát bị hai người vây vào giữa đã tỉnh lại, y sỹ đang kiểm tra cho hắn.

Lão Bát mê mang nhìn bốn phía, sau đó hỏi: "Sao vậy? Chúng ta không phải xuống nước ư? Sao đều ở trên bờ hết rồi thế này?"

Mấy người A Cát cùng Trần Ngọc liếc mắt nhìn nhau, A Cát hỏi: "Sau khi ngươi tiến vào đoạn thông đạo thứ hai, nhìn thấy cái gì?"

Sắc mặt lão Bát càng thêm nghi hoặc, giùng giằng muốn đứng lên, "Đúng rồi, chúng ta từ đoạn thứ nhất đi ra, sau đó… sau đó ta vừa mở mắt, đã ở trên bờ, chúng ta vào đoạn thứ hai rồi sao? Nói như vậy, sao ta một chút ấn tượng cũng không có, không phải các ngươi cõng ta ra ngoài ư?"

Sắc mặt A Cát thâm trầm nhìn lão Bát một lát, lắc đầu: "Không, vào đoạn thứ hai rồi ngươi liền ngất xỉu, chúng ta không đi tiếp."

https://thuviensach.vn

Lão Bát sờ sờ đầu, chửi thầm một tiếng: “Kháo, chả trách đầu đau như vậy, cư nhiên hôn mê, quá mất mặt, trước kia ở trong nước lăn lộn mấy giờ liền chỉ là chuyện nhỏ, mẹ nó sao lại hôn mê nhỉ?”

Hồ Tử trên mặt lộ ra thần sắc khinh thường, cũng không lại gần.

A Cát cũng không nói thêm gì, bảo người khác đem lão Bát trở về lều. Quay đầu lại nhìn Trần Ngọc, đám người Phong Hàn nói: “Ta thấy, lão Bát không nói dối, hắn quả thật quên mắt chuyện sợ đến mức té xỉu.”

“Có thể do đại não tự bảo vệ, khi trông thấy thứ cực độ sợ hãi, lựa chọn quên lãng.” Lạc Thanh ở bên cạnh gật đầu, đồng ý với quan điểm của A Cát, “Bây giờ xem ra, thuyết pháp của Trần Ngọc cũng xuất hiện vấn đề, chúng ta chỉ có thể tìm những cách khác xuống hồ.”

Phong Hàn xem xét không khí trầm lặng nơi mặt hồ, nói: “Ngày mai hãy nói.”

Trần Ngọc cùng Phong Hàn trở về lều, hiếm khi có dịp trước khi Trần Ngọc ngủ mà hắn quay về như thế này, khi thấy hắn thuần thục chui vào túi ngủ của cậu, Trần Ngọc trợn tròn mắt một lát, nhưng không nói gì.

Khi Trần Ngọc chậm chạp cởi đồ, một góc túi ngủ phình lên, sau đó một quả cầu thịt từ từ di động ra ngoài, hóa ra là báo con đáng hé cặp mắt buồn ngủ nhập nhèm. Tiểu Mập không hiểu tại sao nửa đêm lại đổi người, nhưng nó quyết không có ý định ngủ chung cùng Phong Hàn.

Khi trông thấy Trần Ngọc, Tiểu Mập hai mắt phát sáng, sau đó rõ ràng cảm nhận được lãnh khí sau lưng, cái đuôi vểnh lên lại rũ xuống, ủ rũ cúi đầu chuẩn bị đi về phía Mã Văn Thanh trú tạm một đêm.

“Đợi đã.” Phong Hàn nói.

https://thuviensach.vn

Chân đang nâng lên của Tiểu Mập cứng đờ, nó đã thức thời trốn đi mà hắn còn muốn gì nữa?! Chẳng lẽ hắn thật sự cho rằng ban đêm "rét lạnh" phụ thân để bé con rời khỏi mẫu thân là thiên kinh địa nghĩa sao! Đây là ngược đãi, đây tuyệt đối là ngược đãi! Nó muốn phản kháng, nó muốn đoạt lại –

"Đem nó mang đi, tối nay không để nó quay về." Phong Hàn nói, ném một thứ lên đầu Tiểu Mập.

Thanh bốn chân chật vật bò dậy từ trên cái đầu xù lông của Tiểu Mập, mới vừa giật giật, đã bị Tiểu Mập dùng móng vuốt kéo xuống, ngậm vào mồm.

Phong Hàn nhất định đã thừa nhận mình so với Thanh bốn chân quan trọng hơn, hắn cư nhiên để nó trông coi Thanh bốn chân – xác định được địa vị gia đình của mình Tiểu Mập hưng phấn hai mắt phát sáng.

Trần Ngọc lặng yên nhìn Tiểu Mập chạy chầm chậm chạy về phía túi ngủ của Mã Văn Thanh, cũng chui vào túi ngủ.

Phong Hàn giật giật, thân thể theo sát Trần Ngọc, nói: "Nếu như ta không có ở đây, ngươi không được một mình xuống nước." Dừng một chút, bổ sung thêm một câu: "Ta không yên lòng."

Trần Ngọc đáp một tiếng, đồng thời cố gắng đem tay Phong Hàn mò vào trong quần áo của cậu kéo ra ngoài, nhỏ giọng oán trách: "Ta khát, bây giờ tình huống nào, ngươi còn có tâm tình này, hơn nữa, còn có người khác."

Phong Hàn cúi đầu nhìn cậu một lát, tay chẳng qua chỉ sờ soạng một lát, cũng không có bất kỳ động tác nào khác, sau đó lẩm bẩm mang theo ẩn nhẫn nói: "Ta biết ngươi muốn làm, bất quá bây giờ không có cách nào, nơi này quá chật, ra ngoài ta nhất định sẽ thỏa mãn ngươi…Ngươi toát mồ hôi." Làn da ôn lạnh nhẵn nhụi sờ rất thoải mái. (vô sỉ lever max)

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc giận đến muốn hộc máu, sau đó cậu phát hiện hỗn loạn trong lòng cùng sợ hãi nhanh chóng nhạt dần. Trầm mặc một lúc, Trần Ngọc không nhịn được giải thích: “Thấy thứ đó rồi, ai cũng sẽ sợ.”

Phong Hàn cúi đầu nhìn mình một chút, do dự có muốn để Trần Ngọc thử một chút hay không, hắn quả thực không có chảy mồ hôi, bất quá như vậy tựa hồ Trần Ngọc sẽ bị đả kích lớn hơn, đồng thời nghiêm túc thầm nghĩ: Trần Ngọc thật sự là quá yếu.

Trần Ngọc hiểu hàn ý trong mắt Phong Hàn, cố gắng đem mấy lời ngươi xác định mình thật sự là con người sao, lão tử mới là người thường có được hay không nuốt xuống bụng, dựa vào Phong Hàn hai mắt nhắm nghiền.

Rạng sáng hôm sau, Trần Ngọc liền tỉnh lại. Sự thật chứng minh, Phong Hàn còn vội hơn cả Trần Ngọc cùng Mã Văn Thanh, lúc Trần Ngọc tỉnh dậy đã không thấy bóng dáng Phong Hàn đâu nữa.

Trần Ngọc chán nản mặc quần áo, đi ra ngoài.

Sáng sớm, ngoại trừ tiểu nhị gác đêm, phần lớn những người còn lại còn chưa dậy, dù sao đếm qua cũng giằng co đến hai giờ.

Trần Ngọc đi hai bước, trên đùi chợt nặng, cúi đầu phát hiện Tiểu mập đang thân mật cọ ống quần của cậu, cái đuôi vểnh lên, còn kém phần nũng nịu nữa thôi.

Trần Ngọc nở nụ cười, cười nhạo Tiểu Mập: “Ngươi cũng không phải là chó –’’

Nhắc đến chó, Trần Ngọc chợt ngẩng đầu lên, nhìn về phía căn nhà gỗ bên hồ.

-END 129-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 129

Nãi Bảo lão phụ xuống đó còn chưa thấy lên, lẽ nào con chó kia vẫn ở một mình trong nhà gỗ? Trần Ngọc vỗ vỗ đầu Tiểu Mập, đi về phía căn nhà gỗ lẻ loi bên hồ. Tiểu Mập do dự trong chốc lát, thấy Thanh bốn chân nhàn nhã nằm trên bả vai Trần Ngọc, vẫn không quên ở trên cao khinh thường nhìn nó, nhất thời nhe rằng, bước nhanh theo.

Trần Ngọc học theo bộ dạng của Mã Văn Thanh, nhìn xuyên qua cửa sổ vào bên trong nhà gỗ.

Bây giờ là sáng sớm, mặt trời còn chưa hoàn toàn nhô lên, mơ hồ chỉ thấy được đại khái. Trong nhà có một cái bàn, hai cái ghế, trên bàn đặt một cây nến, vài cái bát. Treo trên vách tường phía bên phải là dụng cụ đánh bắt cá, bên trái bị ngăn cách bởi tấm ván gỗ, buồng trong bị che khuất phân nửa bằng rèm, không thấy rõ, hẳn là nơi lão nhân nghỉ ngơi.

Cả gian nhà gỗ, đơn sơ đến đáng thương.

Khiến Trần Ngọc trừng lớn mắt chính là, con chó cực lớn nằm không nhúc nhích bên cạnh bàn.

Nếu như Nãi Bảo lão phụ vẫn chưa trở về, thì con chó này đã đợi ở đây ít nhất ba mươi tiếng. Cho tới bây giờ chưa từng thấy nó rời khỏi nhà gỗ, chẳng lẽ một mực chịu đói?

Ccon chó lớn màu vàng đại khái sớm nghe được tiếng bước chân của Trần Ngọc, lúc này mệt mỏi ngẩng đầu lên, cánh cáo liếc Trần Ngọc một cái, rồi lại nghiêng đầu sang chỗ khác, khôi phục tư thế vừa nãy.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc nhíu mày, di chuyển tới bên cạnh, đẩy cửa gỗ ra.

Trong khoảnh khắc đó, báo con bị dọa sợ đến nhảy dựng lên, nó- nó vẫn chưa đủ lớn đến mức có thể tự mình đi bắt một con chó lớn như vậy, hơn nữa gia trưởng cũng không dạy cho nó cách săn đuổi con mồi, thủ đoạn của nó quá ít ỏi a.

Việc này hoàn toàn không thể trách nó, nó đã rất cố gắng tự mình học tập, dưới sự "phối hợp" của Thanh bốn chân, nó đã tìm ra một ít phương pháp thực dụng, cũng học được cách làm thế nào khiến móng vuốt của mình sắc bén hơn, nó nhất định là một con báo thông minh nhất trên đời.

Tự đánh giá về khả năng oánh lộn của mình, Tiểu Mập tiếp tục suy nghĩ: cho nên, đối mặt với con chó lớn này có chút sợ hãi, là hoàn toàn có thể lý giải được!

Nhưng thấy Trần Ngọc không chút dơ dự đi vào nhà gỗ, Tiểu Mập ngó dáo dác vào trong chốc lát, vẫn đi theo. Cho dù sợ, nó cũng không thể để Trần Ngọc một mình đối mặt với con chó kia. Trần Ngọc yếu hơn nhiều so với Phong Hàn, nó phải bảo vệ cậu.

Con chó lớn thấy Trần Ngọc vào nhà, nhất thời đứng lên, xoay người bày ra tư thái hung hãn với Trần Ngọc, hàm răng bén nhọn lộ ra, trong miệng phát ra tiếng kêu gừ gừ cảnh cáo.

Trần Ngọc ngăn Tiểu Mập có chút sợ hãi ở phía sau, nhàn nhã mà thuần thục quay quay thanh chủy thủ trong tay, cười nhìn con chó, nói: "Biết điều chút, đừng động a, ta nghĩ Nãi Bão lão phụ cũng không hy vọng con chó ông yêu quý nhất bị thương."

Chủ nhân không có ở đây, mình tự ý mở cửa tiếng vào đã vô cùng bất lịch sự, lại còn khi dễ chó của người ta, thật sự hết nói nổi. cho nên, Trần Ngọc thật ra không có ý định động thủ.

https://thuviensach.vn

Con chó kia vẫn như cũ nhìn chằm chằm Trần Ngọc, trong mắt không có lấy một tia sợ hãi, sau khi nghe thấy Trần Ngọc nhắc đến Nãi Bão lão phụ, liếc chủy thủ trong tay Trần Ngọc một cái, rồi lại quay về nằm xuống vị trí cũ, không nhượng bộ phân nửa.

Trần Ngọc tán thưởng nhìn con chó trước mặt, thật đúng là một chú chó thông minh hiểu chuyện lại trung thành. Mặc dù nó bề ngoài hung hãn, lại tương đương không có tinh thần, có thể thấy được suy đoán ban nãy là chính xác, nó đã lâu không được ăn uống.

Trần Ngọc suy nghĩ một chút, từ trong balô lấy ra thịt bò chuẩn bọ cho Tiểu mập, quét mắt mọi nơi, đặt xuống cái khay nhỏ ở góc phòng, múc nước từ trong chum, đổ đầy cái chậu sứ cạnh khay.

Trần Ngọc đem thức ăn nước uống đẩy tới trước mặt chú chó, chú chó cúi đầu nhìn lướt qua, quay đầu đi. Trần Ngọc rõ ràng thấy lông trên bụng nó run lên, không khỏi nói: “Nếu như ngươi muốn đợi Nãi BẢo lão phụ quay rở về, trước hết bản thân phải sống sót trước đã.”

Con chó trung thành với chủ nhân này ngoại trừ nhạy cảm với bốn chữ Nãi Bảo lão phụ ra, những cái khác đều hờ hững, có lẽ, nó không công kích Trần Ngọc, là bởi Trần Ngọc nhắc tới Nãi BẢo lão phụ. Nó hẳn còn nhớ rõ Nãi Bảo lão phụ đã nói mấy câu với Trần Ngọc.

Cuối cùng, Trần Ngọc tìm mọi cách bất đắc dĩ nói với nó đây là thức ăn mà Nãi Bảo lão phụ bảo cậu mang tới. con chó hoài nghi liếc Trần Ngọc một cái, rốt cục đến gần thức ăn, cúi đầu ngửi ngửi một hồi, sau khi xác định không có độc, bắt đầu ăn.

Dưới ánh mắt vui mừng nhìn con chó của Trần Ngọc, Tiểu Mập phẫn nộ quan sát con chó bị chén sạch sẽ khối thịt bò lớn, lại uống nửa chậu nước. Sau khi ăn xong, tiếp tục coi như Trần Ngọc và Tiểu Mập không tồn tại, ngồi trở lại vị trí ban nãy của mình.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc cảm thấy kỳ quái, theo tầm mắt của chú chó xuống dưới mặt bàn, mặt đất tương đối bằng phẳng, không có bất cứ dị thường nào.

Suy tính một lúc, Trần Ngọc nhích tới gần bên dưới cái bàn, không biết là bởi vì căn người miệng mềm(*), hay xác định Trần Ngọc không có ác ý, con chó cũng không nhe răng đe dọa gì cả.

(*:Cắn người miệng mềm, bắt người ngắn tayNghĩa: ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn.)

Trần Ngọc dùng tay lần sờ mặt đất, gõ gõ vài nhát, lấy tay nhấc lên một tấm gỗ bề ngoài có màu đất, để lộ ra một cửa động tối thui bên dưới.

Trần Ngọc nhất thời sững sờ, mặc dù biết con chó thủ ở đây nhất định có nguyên nhân, nhưng cậu thật không ngờ sẽ tìm thấy một đạo động. (đạo:trộm)

Đúng vậy, từ những vết xẻng chỉnh tề là có thể nhận ra, người đào cái đạo động này tuyệt đối là cao thủ.

Trần Ngọc chợt nghĩ tới điều gì, đúng lúc ấy thì, trên người cậu vang lên một hồi chuông thanh thúy dễ nghe.

Trần Ngọc lấy di động ra nhấn nút trả lời, Kiều Dật ở đầu bên kia cười nói: “Tiểu tử ngươi thật biết cách lăn qua lăn lại người khác, vì mấy tờ bản đồ của người, ta phải liên hệ với tát cả những người có thể liên hệ trong giới khảo cổ, cuối cùng vẫn là Giáo sư Vương tìm ra.”

Trần Ngọc vui mừng, vội hỏi: “Sao rồi, giải được chưa?”

Kiều Dật hừ một tiếng, nhàn nhạt nói: “Ừ, ta lập tức gửi cho ngươi, lát có chỗ nào không ổn thì báo ta biết.”

“Được, Kiều ca, thật sự rất cảm tạ ngươi.”

https://thuviensach.vn

“Mấy lời như thế nói ít thôi, ngươi khách khí với ta làm gì.” Kiều Dật đáp, tựa hồ có thể thấy được khuôn mặt lúng túng của Trần Ngọc, thuận miệng chuyển đề tài: “Được rồi, mau đi làm việc của mình, nhớ kỹ, làm xong việc trên đầu, phải tới Bắc Kinh làm khách.”

Trần Ngọc khách khí mấy câu, cúp điện thoại, không mất lớn thời gian, liền nhận được hình ảnh Kiều Dật ửi đến, theo thứ tự tổng cộng là sáu bức bản đồ. Bây giờ chữ viết trên bản đồ, toàn bộ đều đã được phiên dịch. Trần Ngọc không thể đợi thêm được nữa nương theo nắng sớm xuyên qua căn nhà xem xét tỉ mẩn.

Sau khi xem xét xong sáu bức bản đồ, Trần Ngọc nở nụ cười khổ, rồi lại như trút được gánh nặng thờ dài. May mà cậu nhờ Kiều Dật tìm người phiên dịch, may mà Kiều Dật có thể tìm thấy người giúp, nếu không bọn họ đại khái phải chịu tổn thất hơn nữa. Hoặc là, Phong Hàn có thể có cơ hội sống sót ra ngoài.

Trên bức thứ nhất viết chính đông, 3giờ sáng; bức thứ hai là chính nam, 3giờ 40 phút sáng; bức thứ ba, tây nam, 4 giờ 20 phút sáng; bức thứ tư, chính tây, 5 giờ; bức thứ năm, tây bắc, 5 giờ 40 phút; bức thứ sáu, chính tây, 6 giờ 20 phút.

Có hồ khoảnh khắc khi thấy những thứ này, Trần Ngọc đã hiểu ý tứ trong đó, đây là thứ tự và thời gian chính xác để vào thông đạo dưới hồ.

Nói cách khác, bọn họ nhất định phải vào lúc 3 giờ sáng đi qua đoạn thứ nhất của thông đạo phía đông, nhưng sau đó, phải bơi tới phía nam, đi qua đoạn thông đạo thứ hai ở phía nam, hơn nữa nhất định phải vào đúng 3 giờ 40 phút. Từ đó suy ra, đến hướng tây, trải qua đoạn thông đạo cuối cùng, sẽ đến được đại mộ trong truyền thuyết kia.

Thời gian phải chính xác, địa điểm phải chính xác, đây chính là phương pháp xuống hồ. Nếu không người ở trong hồ sẽ gặp phải nước xoáy cuốn

https://thuviensach.vn

trôi đi mất, mà đi không đúng thông đạo cái gì cũng có thể gặp phải.

Phương pháp này đơn giản biến thái tới cực điểm, nếu như không có những bức bản đồ này, bọn họ tuyệt đối thúc thủ vô sách.

Đồng thời, từ sáu bức đồ này suy ra một vấn đề khác khiến Trần Ngọc kinh hoảng, sáu đoạn thông đạo, căn cứ vào đoạn thông đạo thứ nhất đại khái chừng dài chừng hai mươi thước, bọn họ cuối cùng phải đi tổng cộng hơn một trăm thước dưới nước.

Trần Ngọc lắc đầu, vứt chuyện này ra sau, cậu hiện tại đã biết phương pháp xuống hồ, bọn họ có thể nhanh chóng tiến hành, tìm được cái mộ kia, sau đó chạy tới bên Trần Sâm. Cậu lập tức muốn đi nói cho Mã Văn Thanh, Phong Hàn, đêm hôm nay có thể –

Nụ cười vừa lộ ra trên mặt Trần Ngọc liền cứng đờ, cậu sao có thể nói với bọn họ? Cậu làm thế nào mà biết được phương pháp quỷ dị này?

Trần Ngọc vô lực ngồi sụp xuống đất, chân mày nhíu chặt, Tiểu Mập ở đằng sau tròn mắt nhìn cậu, đồng thời lại gần nằm sấp lền đùi cậu, cố gắng dùng cái đầu tròn to của mình an ủi Trần Ngọc.

Trần Ngọc lo lắng mà uể oải tầm mắt lại rơi xuống trên thân con chó vẫn như cũ duy trì một tư thế, trong lòng chợt động, con ngươi lập tức hiện lên ý cười có chút gian trá.

Trong nhà lão nhân có đạo động, nói lên cái gì? Là Nãi Bảo lão phụ rõ ràng cũng là dân trộm mộ. Hơn nữa lão nhân hết mực kiên nhẫn, ở chỗ này canh giữ nhiều năm như vậy, ông thậm chí còn tự mình điều tra ra việc phải xuống hồ vào lúc ba giờ sáng. Cho nên, Trần Ngọc mặc dù không biết biện pháp, nhưng Nãi Bảo lão phụ có thể biết, lão nhân thậm chí còn từng nhắc nhở cậu không thể soi gương, cậu chỉ cần nói tìm thấy biện pháp ở chỗ Nãi Bảo lão phụ là được.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc kích động nhảy lên, không tìm thấy gì một vòng bên ngoài căn nhà, do dự trong chốc lát, liền tiến vào căn phòng tối đen. Bên trong có chiếc giường đơn, một cái tủ cao bằng một người, dụng cụ vệ sinh.

Trần Ngọc trong lòng khó chịu, quyết định sau khi xuống nước nhất định phải nghĩ cách tìm được lão nhân, coi như bồi thường. Sau đó bắt đầu lục lọi, cuối cùng từ trong tủ treo quần áo lôi ra một cuộn giấy.

Trần Ngọc vốn định tìm mấy thứ có thể viết lên, sau đó chép phương pháp nọ ra, không ngờ lại có niềm vui ngoài ý muốn. Cầm cuộn giấy đi ra gian ngoài, là một cuộn giấy phi thường thô ráp ố vàng, bên trên tràn ngập chữ viết ngoáy.

Lòng hiếu kỳ của Trần Ngọc lại trỗi dậy, bắt đầu đọc từ tờ thứ nhất.

Phía trên ghi: tiểu nhị và huynh đệ đi theo ta phần lớn đều chết hết đêm qua, ta phải ở lại, tìm được thần mộ trong hồ, nếu không ta cũng không còn mặt mũi gặp lại mọi người, hai tiểu nhị còn sống sót cũng lưu lại phụng bồi ta. Nhưng cái hồ này quá hung hiểm, có lẽ ta còn chưa tìm thấy, thì cũng đã không thể quay về, như vậy cũng tốt, vừa hay làm bạn với các huynh đệ.

Ta thử từ trong nhà đào một mộ đạo tới đáy hồ, nghĩ rằng, không cần trải qua nước xoáy trong hồ, trực tiếp tìm được mộ thất. Nhưng ta thất bại, sau khi đến độ sâu hơn một trăm thước, xung quanh tất cả đều là nham thạch cực cứng rắn, không có cách đào tiếp nữa. Sau trải qua nhiều lần thử đi thử lại, ta nhiều nhất có thể ở dưới nước 20 thước đào một lỗ hổng. Mộ đạo này cũng không coi là lãng phí, ta có thể từ phía dưới trực tiếp vào phòng của mình, như vậy ít nhất cách xoáy nước 20 thước.

Qua một năm, ta rốt cuộc phát hiện, hồ Kính Thủy này cũng không phải thời thời khắc khắc đều có xoáy nước!

https://thuviensach.vn

Nhưng đợi đến khi ta nhận ra xoáy nước xuất hiện có quy luật, ta lại tuyệt vọng, bởi vì thời gian không có xoáy nước, căn bản không còn kịp xuống nước nữa.

Mấy tháng sau, ta tìm thấy thông đạo dưới bờ hồ, ta hiểu giờ mình mới chính thức bước lên con đường xuống nước, ta không ngờ đây cũng chính là lúc cơn ác mộng bắt đầu.

Trải qua một thời gian dài, khi hai tiểu nhị chỉ còn sót lại hai đầu ngón chân, ta rốt cuộc hiểu rõ không phải tất cả thông đạo đều có thể tùy tiện đi vào, ở trong đó có thứ cực kỳ đáng sợ tồn tại.

Sau đó, ta lại phát hiện còn có vấn đề về thời gian, cùng một thông đạo nhưng ở thời điểm khác nhau đi vào sẽ không giống nhau. Ta không biết mình có thể kiên trì đến lúc tìm được cách chính xác để xuống nước hay không, cũng may mặc dù tuổi tác đã cao, thân thể còn cường tráng.

Viết tới đây, gần như đã hết phần văn tự, Trần Ngọc lật ra sau, chính là ghi chép lộn xộn về thời gian ra thất bại vào thông đạo.

Rất ít khi thấy viết lần này chính xác.

Hơn nữa, Trần Ngọc còn phát hiện, lão nhân rất cẩn thận, trình tự và thơi gian của ông đều có dấu vết xóa và sửa nhiều lần, đối chiếu với đáp án mà Kiều Dật gửi đến, căn bản không giống. Có lẽ lão nhân không muốn con đường mà mình dùng tính mạng để đổi rơi vào tay người khác, mà tự bản thân ông, đại khái đã sớm ghi tạc mọi thứ trong lòng.

Sau khi xem hết ước chừng hơn chục tờ giấy, Trần Ngọc nhìn đến tờ giấy cuối cùng, chỉ có một đoạn văn duy nhất, tương đối viết ngoáy: rốt cuộc xác định được đại khái thời gian và đoạn thông đạo cuối cùng, ta cũng không thể đợi thêm nữa, bởi vì bên hồ lại có đoàn người tới, vừa nhìn là có thể hiểu được mục đích của bọn họ giống với ta, hơn nữa, trang bị của họ so với những người khác tốt hơn nhiều.

https://thuviensach.vn

Quỷ trận ngăn cản không biết bao người tới nơi này, nhưng nếu đã không sợ chết, lại có cao thủ phong thủy hỗ trợ, cũng không phải là không phá giải được, cho nên đêm nay ta phải xuống nước.

Ta không tin những gì kinh văn nói chỉ có người đó mới có thể mở thần mộ, ta nhất định phải đi.

Có lẽ ta không trở về được nữa, có lẽ ta sẽ được trông thấy thân mộ và kho báu mà mình chờ đợi mười mấy năm.

…

Nãi Bão lão phụ quả nhiên là dân trộm mộ, hơn nữa rất nhiều năm trước, đã mang theo người đến đây, một mực cố gắng tìm kiếm phương pháp xuống nước.

Nhưng tờ giấy cuối cùng này có ý gì? Tay Trần Ngọc run rẩy, cậu nhạy cảm nhớ lại câu nói kia của ông: thì ra ngươi là bộ dáng này.

Chẳng lẽ người đó chính là chỉ cậu? Có kinh văn nói chỉ có cậu mới có thể mở ra…ngôi mộ dưới đáy hồ?

Trần Ngọc tâm loạn như ma, chuyện phát sinh trên người cậu ngày càng nhiều, những chuyện trong cuốn bút ký bìa đen càng có thể là thật.

Như vậy, Trang gia tìm cậu và Mã Văn Thanh tới ngôi mộ này là vì không tìm được người nào khác, hay là đã biết đến cuốn kinh văn ấy?

Nghe nói lão đại của Trang gia hiện tại là một người cực kỳ khôn khéo, cho tới bây giờ chỉ có hắn lợi dụng người khác, giao thiệp với hắn chính là chấp nhận bị lột da.

Trần Ngọc cười lạnh, bất kể nguyên nhân gì, chỉ cần có thể cứu Trần Sâm, cậu nhất định sẽ tới. Bất quá, muốn chiếm tiện nghi của cậu, cũng

https://thuviensach.vn

không dễ dàng như vậy.

Trần Ngọc liếc nhìn con chó vẫn chăm chú đợi chờ chủ nhân bên đạo động, trên mặt lại lộ thần sắc lo lắng, đám Trần Ngọc đến đây, khiến lão nhân rốt cuộc quyết định xuống hồ. Nhưng cho tới nay lão nhân vẫn chưa trở về, ông đã tìm thấy kho báu, hay còn lưu lại trong nước?

Trần Ngọc sửa thứ tự thời gian và thông đạo sai lầm trên cuộn giấy cho chính xác, giấu đi tờ giấy cuối cùng của lão nhân, lấy ra một tờ giấy chưa dùng bao giờ, nhưng vẫn nhiều nếp nhăn, Trần Ngọc phỏng theo chữ viết của lão nhân dùng táy trái viết lên thứ tự thời gian và đoạn một đạo cuối cùng.

Để lại đầy đủ thức ăn nước uống cho con chó, Trần Ngọc cùng báo con rời khỏi căn nhà gỗ.

Khi ra bên ngoài, xem chừng đã tám giờ, bởi vì có hồ, không khí dị thường mát mẻ, từ xa có tiểu nhị gọi Trần Ngọc qua ăn cơm.

Trần Ngọc đem những chuyện đè nén trong lòng tạm thời để qua một bên, thầm nghĩ đã tìm được cách nói hợp lý, cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn, báo con đã dùng tốc độ cực nhanh chạy về phía lều, cho rằng cách Trần Ngọc càng xa càng thể hiện trình độ của mình, sau đó cắm cúi lao về phía trước.

Đi được vài bước, Trần Ngọc chợt nhớ lại câu nói của Nãi Bảo lão phụ, quỷ trận, chẳng lẽ thông đạo trong hồ là một trận pháp? Nghĩ tới đây, Trần Ngọc ngứa ngáy trong lòng, phong thủy cậu cũng từng học, không biết đã đủ để trở thành cao thủ hay chưa.

Nghĩ nghĩ, Trần Ngọc ngừng lại, tìm một nơi có địa thế tương đối cao, quan sát khắp nơi.

https://thuviensach.vn

Càng xem sắc mặt Trần Ngọc càng trắng, âm địa, trong huyệt có nước, đại hung.

Bởi vì có hồ Kính Thủy, nơi này cũng không tính là địa phương tốt để kiến tạo lăng mộ, rốt cuộc là ai, đem mộ giấu dưới nước?

Chân Trần Ngọc bước chậm lại, cậu cảm thấy có chuyện gì đó không nhớ ra được. Trần Ngọc hồi tưởng lại một lần những lời của lão nhân trên tờ giấy cuối cùng kia, mồ hôi lạnh tuôn ra như suối, là trận pháp đó.

Bên trong đống sách phong thủy ông nội cậu cất dưới đáy hòm, có một quyển nhắc tới mười nơi tuyệt đối không thể đi, ở phía dưới cùng của mười nơi đó, còn ghi thêm một câu: âm địa quỷ trận, người sống không thể vào.

Trên sách nói trận pháp này cơ hồ không ai có thể mở, đã đi vào thì nhất định không thể ra ngoài.

Trần Ngọc lại liếc cuộn giấy trong cầm trong tay, nếu như không có bản đồ, dựa vào những kiến thức phong thủy của cậu, bọn họ tuyệt đối không thể tìm ra biện pháp. Mà Nãi Bảo lão phụ, lại tự mình tìm được, đương nhiên, cái giá phải trả cũng quá đắt. Hơn nữa, bọn họ cũng không có đến mười mấy năm.

Trần Ngọc trực tiếp tìm được Phong Hàn đang bận việc, đám A Cát, Mã Văn Thanh đại khái do hôm qua bị kích thích, gấp rút trong lòng, cư nhiên cũng ở đây.

Lúc này Lạc Thanh đang nói chuyện, Trần Ngọc cũng không cắt ngang, đứng sang một bên.

“Phong, hôm qua sau khi các ngươi trở về, ta cùng hai tiểu nhị trở lại bên hồ.” Lac Thanh nói, “Hôm qua lúc ba giờ chúng ta xuống nước, không có xoáy nước, sau đó khi chúng ta đi lên, xoáy nước lại xuất hiện, chứng tỏ

https://thuviensach.vn

xoáy nước trong một khoảng thời gian ngắn sẽ biến mất. Chúng ta hôm qua thủ cả đêm, rốt cuộc nhớ kỹ thời gian xoáy nước xuất hiện."

Vưu bộ trưởng nhìn Lạc Thanh, cười nói: "Cũng là ngươi thận trọng."

Lạc Thanh khẽ cười cười, xoa xoa đôi mắt mỏi mệt, đưa cho Phong Hàn một trang giấy, phía trên ghi chép rất rõ ràng cụ thể thời gian xoáy nước biến mất.

Trần Ngọc tiến tới bên cạnh Phong Hàn, quét hai mắt, thất kinh trong lòng. Theo ghi chép của đám người Lạc Thanh, đối chiếu với phương pháp xuống nước của cậu, Trần Ngọc phát hiện, thời gian mỗi một lần xoáy nước xuất hiện, chính là thời gian tiến vào cửa thông đạo, mà 20 phút để bọn họ đi hết đoạn thông đạo, cũng chính là thời gian xoáy nước biến mất.

Trùng hợp như vậy, khiến Trần Ngọc không khỏi bắt đầu hoài nghi rốt cuộc là vì có hồ này nên mới xây dựng những thông đọa kia, hay là vì trận pháp quỷ dị đó, mới tạo ra cái hồ này?

Lạc Thanh lúc này xoa trán lại nói: "Đáng tiếc mặc dù tìm ra thời gian, nhưng vẫn không thể xuống nước, thời gian xoáy nước biên mất quá ngắn, không đủ cho chúng ta xuống dưới đáy hồ."

"Con bà nó, cái nơi quỷ quái này thực sự có người đi xuống được? Ngôi mộ kia rốt cuộc làm sao mà xây nên được? Chẳng lẽ nhân công đều biến thành quỷ hết?" Mã Văn Thanh tức giận nói.

Trần Ngọc đến lúc này mới lên tiếng, "Ngươi không xuống được, cũng không có nghĩa người khác giống ngươi." Dứt lời sờ sờ nơi miệng túi, khựng hai giây, lôi ra cuộn giấy của Nãi Bão lão phụ, Trần Ngọc tận lực dùng giọng nói bình tĩnh mà lại vui mừng giải thích: "Ta ban nãy có đến căn nhà gỗ của Nãi Bảo lão phụ, vốn chỉ tò mò ông tại sao chưa trở lại, không ngờ lại tìm thấy cái này."

https://thuviensach.vn

Nói đến câu cuối, trên mặt Trần Ngọc lộ ra nụ cười nhẹ nhõm: “Xem ra chúng ta có thể xuống nước.”

Khi mọi người đều xem hết nội dung ghi chép bên trên, không thể nghi ngờ ai nấy đều vui mừng.

Phong Hàn nhìn tờ giấy cuối cùng, trong đôi mắt mang theo suy nghĩ sâu xa quét Trần Ngọc một cái.

-END 130-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 130

Trần Ngọc trong lòng run rẩy, nhất thời cảm thấy sự lạnh lẽo từ gan bàn chân theo sau lưng trực tiếp vọt lên đỉnh đầu, há miệng, thanh âm bất an nói: “Phong Hàn.”

Hắn biết! Rốt cuộc đã biết –

“Ừ. Phong Hàn nhìn chằm chằm Trần Ngọc trong chốc lát, nhưng không nói gì, chỉ quay đầu, sau khi đám người Lạc Thanh và A Cát ghi chép lại thứ tự và thời gian, đem tất cả cầm hết.

Dưới ánh mắt khẩn trương của Trần Ngọc, Phong Hàn trầm mặc một lúc, mở miệng nói: “Còn có một việc, không biết các ngươi có phát hiện ra, trong nước có thứ gì đó.”

“Thứ gì? Chẳng lẽ Phong ca ở trong hồ phát hiện ra gì sao?” Mã Văn Thanh cảm thấy hứng thú, mon men qua hỏi.

Trần Ngọc thầm thở phào nhẹ nhõm, cậu đưa bàn tay ướt đẫm mồ hôi lau lau vào ống quần, nhịp tim từ từ khôi phục bình thường. Xem ra, Phong Hàn vẫn chưa phát hiện ra, có lẽ cho dù hắn có hoài nghi, cũng chỉ là nhìn ra chữ viết có vấn đề. Nhắc mới thấy, ánh mắt người này sao lại tinh tường đến vậy?

Bất kể thế nào, cậu tránh thoát được một kiếp.

Phong Hàn khó hiểu nhìn Mã Văn Thanh đang hưng phấn, gật đầu đáp, “Một bóng đen.”

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh há to mồm nhìn Phong Hàn, không phải minh khí, lại còn là một thứ kinh khủng, hắn do dự có nên hỏi tiếp hay không.

A Cát nghe thấy Phong Hàn nói như vậy, cau mày: “Xem ra ngươi cũng phát hiện, ta vốn định cùng mọi người xác nhận lại một lần nữa. Bất quá, nếu như chúng ta muốn lập tức xuống nước, cũng nhất định phải làm tốt công tác phòng bị. Ngày hôm qua lần đầu tiên chúng ta xuống nước, lão Bát ngất xỉu trong đoạn thông đạo thứ hai. Lúc ấy ta kéo hắn quay về, vốn hắn dẫn đầu, hai chúng ta bơi lên liền trở thành đi sau cuối.”

“Khi đó lão Bát hôn mê, không biết chuyện gì xảy ra, ta cảm thấy hắn đặc biệt nặng, đương nhiên cũng có thể do áp lực của nước. Ta không nhịn được lia đèn pin nhìn ra sau, liền thấy một bóng đen, ở mặt bên của lão Bát, trông giống như người. Thấy ta quay đầu lại, bóng đen kia liền bơi ngay ra xa, tốc độ rất nhanh. Đáng tiếc, khi đó lão Bát không cầm cự được lâu trong nước, không thể đuổi theo. Cho nên, bây giờ vẫn không thể xác định vật ấy là gì.”

Phong Hàn nghe xong những lời A Cát nói có chút đăm chiêu, qua một lúc, thấp giọng nói: “Xem ra nó đích thực nhằm vào chúng ta, không chỉ ban ngày, ban đêm nó cũng xuất hiện, hơn nữa còn hiện thân hai lần, mỗi lần chúng ta tiến vào cửa thông đạo nó đều xuất hiện.”

Trần Ngọc chợt nghĩ đến cái gì, kêu lên một tiếng, khi mọi người đều nhìn về phía cậu, có chút lúng túng, lắp ba lắp bắp nói: “Đêm hôm đó, Nãi Bảo lão phụ cũng đuổi theo một bóng đen xuống nước, ta lúc ấy còn cho là mình bị hoa mắt.”

Mã Văn Thanh vỗ đùi, bừng tỉnh đại ngộ, “Hắc, nói không chừng là một con cá lớn, con chó kia mỗi lần đều sủa vào lúc nửa đêm, không phải bởi vì đã nhận ra vật kia đấy chứ?”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc liếc xéo Mã Văn Thanh, “Ngươi thật nghĩ rằng lão phụ đi bắt cá?”

Phát hiện ngoài ý muốn khiến mọi người nhất thời nghị luận rối rít, nhưng có không ít ý kiến đồng tình theo Mã Văn Thanh, Lạc Thanh chợt nói: “Có phải là cái thứ ở trong thông đạo hay không – có lẽ nó có thể chạy ra ngoài…”

Lời này vừa ra, người xung quanh đều câm bặt. Ai nấy càng nghĩ càng thấy, bóng đen kia giống như đoán trước được cái gì đó, tựa như dự đoán được sẽ gặp phải kỳ quái hoặc sự vật nguy hiểm.

Lạc Thanh tiếp tục nói: “Tóm lại, sự tồn tại của nó đối với chúng ta là một nguy hiểm tiềm ẩn. Ta đề nghị, khi xuống nước lần này, chúng ta chỉ cần gặp phải cái bóng đen kia, dưới tình huống thời gian cho phép, trước giải quyết xong nó. Cho dù nó thật sự là một con cá, lớn như vậy cũng đạt đến cấp bậc thủy quái.”

Mấy người xung quanh đều yên lặng gật đầu, đồng ý với ý kiến của Lạc Thanh, chỉ cần nhìn thấy, liền ưu tiên diệt trừ cái bóng đen kia, bất kể nó là con cá hay cái gì khác.

Do thời gian tiến vào mỗi đoạn thông đạo đều có hạn chế nghiêm khắc, hiện tại muốn đem mọi người dẫn đi đã không thể nào, trừ phi ba giờ sáng ngày hôm sau lại một tốp vào đó.

A Cát hủy bỏ đề nghị này, lên tiếng phân tích: “Nhiều người cũng không thể vội vàng, hơn nữa phía dưới quá nguy hiểm, không nhất thiết toàn bộ phải mạo hiểm đi xuống. Không bằng chọn ra một nhóm, chỉ cần đem thứ đó dẫn tới là được.”

Mã Văn Thanh cũng là ý này, thương lượng hồi lâu, rốt cuộc xác định người xuống nước sẽ là: Phong Hàn, Trần Ngọc, Mã Văn Thanh, Liên Sinh, A Cát, Lạc Thanh, Vưu bộ trưởng.

https://thuviensach.vn

Lăng Vân sẽ cùng những người còn lại canh giữ trên bờ, nếu xảy ra việc ngoài ý muốn thì nghĩ biện pháp.

Hai tiểu nhị bọn họ dẫn theo lúc trước cư nhiên cũng chủ động nói muốn đi cùng, lão Bát nhìn A Cát nói: “Cát ca, để ta theo với. Ta dù sao đã đi một lần, nhìn thấy qua thứ đó, năng lực tiếp nhận trong lòng cũng tăng thêm. Các ngươi không thể ngay cả một tiểu nhị cũng không mang, ta có lẽ không giúp ích gì nhiều, nhưng tuyệt đối không gây cản trở. Hơn nữa, nói đến khả năng bơi lội, ta dám vỗ ngực bảo đảm là người tốt nhất trong tất cả tiểu nhị.”

Hồ Tử mang thao ánh mắt hoài nghi nhìn hắn một cái, cũng mon men lại gần: “Đã như vậy, ta cũng xin được đi cùng, Phong ca, hai chúng ta đều đã từng xuống nước, nghiệp vụ cũng quen thuộc không ít. Ngài nếu có thể mang theo lão Bát, vậy hãy gộp thêm cả ta nữa, khẳng định không gây phiền toái cho ngài.” Hồ Tử tựa hồ quyết định đi theo Phong Hàn.

A Cát nhíu nhíu mày, trên mặt lộ ra thần sắc bất mãn, mấp máy khóe miệng, nhưng không phản đối, chỉ là lên tiếng: “Các ngươi thật muốn theo cùng ta sẽ không ngăn cản, chỉ có điều lần này thời gian quá gấp, nếu như đến lúc đó xảy ra chuyện, chúng ta sợ rằng không thể tới cứu các ngươi.”

Lão Bát thống khoái mà gật đầu: “Được, ngài yên tâm, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề.” Không hề nhìn ra sự sợ hãi đến hôn mê của ngày hôm qua.

Đợi mọi người thương lượng thỏa đáng toàn bộ, chia nhau đi chuẩn bị, Trần Ngọc chờ Phong Hàn đi xa, xoa xoa cái trán mới nãy đổ mồ hôi lạnh, lôi kéo A Cát nói: “Sao lại đồng ý mang theo họ?” Mặc dù đã có phương pháp chính xác xuống nước, trong nước xảy ra việc gì, căn bản không dự đoán được. Vạn nhất gặp nguy hiểm, muốn cầu cứu cũng không xong.

https://thuviensach.vn

A Cát nhìn Trần Ngọc, vỗ vỗ tay của cậu ý bảo cậu đừng lo lắng, thấp giọng nói: “Bọn họ là tâm phúc của Trang lão đại, phái bọn họ tới đây, có lẽ bản thân có ý muốn giám thị. Nếu như ta không để cho bọn họ đi theo, bọn họ sẽ nóng ruột. Nói không chừng ngày mai bọn họ liền tự ý xông vào. Vạn nhất tác động đến trận thế, sẽ liên lụy chúng ta. Chi bằng mang theo họ ngay từ đầu.”

Trần Ngọc hiểu rõ, A Cát vừa tới Trang gia, cho dù năng lực có mạnh, bên cạnh vẫn có người giám sát.

Trần Ngọc cùng A Cát trở về lều thu dọn đồ đạc, Trần Ngọc nhồi nhét đèn pin và các công cụ khác vào balô, lúc theo thói quen định cầm theo đồ ăn, chợt ngừng tay.

Nhìn Tiểu Mập vẫn nằm nghiêm túc bên chân cậu chờ cho ăn, Trần Ngọc ngồi xổm xuống, sờ sờ đầu của nó, nói: “Lần này e là không thể dẫn ngươi đi cùng.”

Tiểu Mập vô tội nhìn Trần Ngọc, trong đôi mắt mở to có sự ướt át giả tạo, đứng dậy kêu một tiếng, lấy lòng dùng móng vuốt ôm chân Trần Ngọc.

Trần Ngọc không nói thêm gì nữa, chỉ lấy ra thau cơm chuyên dụng của Tiểu Mập, chuẩn bị đầy đủ thịt bò, khi nó đang ăn đến khoan khoái, xoay người đi ra bên ngoài.

Trần Ngọc tìm tiểu nhị Tiểu Tề của Trang gia giúp đỡ chiếu cố Tiểu Mập, tiểu tử này còn trẻ, thích cười, rất có kiên nhẫn, tính tình tốt hơn so với những người khác. Trần Ngọc đem bọc thức ăn đưa cho Tiểu Tề, giống như một vị phụ huynh đem đứa trẻ phó thác cho hàng xóm, cảm thấy đưa bao nhiêu đồ cũng không đủ.

Cho đến lúc Tiểu Tề không nhịn được ngăn Trần Ngọc lại, nói đã có thể tự mình chăm lo cho báo con, mới lưu luyến rời đi. Bước được hai bước, Trần Ngọc không nhịn được lại nói: “Cứ vậy đi, ngươi chuyển sang

https://thuviensach.vn

lều chúng ta, tiện bề chăm sóc Tiểu Mập.” Không biết tại sao, Trần Ngọc luôn có cảm giác thấp thỏm, có lẽ là bởi vì đây là lần đầu tiên để Tiểu Mập lại một mình.

Tiểu Tề khóe miệng co quắp nhìn Trần Ngọc, rốt cuộc cũng hiểu chú báo con kia tại sao lại béo mượt như vậy, cổ linh tinh quái, đây quả thực so với một đứa trẻ còn nuông chiều hơn.

Mã Văn Thanh chạy sang giải vây cho Tiểu Tề, hắn lôi kéo Trần Ngọc đi ra ngoài, trong miệng nói: “Mau, có biến, ta vốn định xem thử Nãi Bảo lão phụ có cất chứa tư nhân gì không, ngươi đoán coi, trong nhà ông lại có người.”

Trần Ngọc sửng sốt, “Ngươi là nói lão phụ đã trở lại?”

“Không có, người trong nhà không phải là Nãi Bảo lão phụ, là một lạt ma.” Mã Văn Thanh lắc đầu một cái, vừa đi vừa nói chuyện với Trần Ngọc.

“Lạt ma?” Trần Ngọc vẻ mặt mê mang, đây là tình huống gì, lúc này tại sao trong nhà Nãi Bảo lão phụ lại xuất hiện một lạt ma?

Trên đường, Mã Văn Thanh còn thuận tiện gọi thêm Phong Hàn và Liên Sinh. Lúc này, đã đến buổi trưa, tình huống trong nhà gỗ chưa từng đóng kín cửa có thể trông thấy rõ ràng.

Trần Ngọc thấy bên trong có một người đang đứng quay lưng về phía bọn họ, bên ngoài mặc áo khoác màu xám tro, bên trong là áo bào màu đỏ của lạt ma, đội mũ, sườn mặt để lộ bộ râu hoa râm, nhìn dáng dấp tuổi tác đã cao.

Trần Ngọc liếc mắt ra hiệu cho Mã Văn Thanh, Mã Văn Thanh tiến lên vài vước, gõ cửa, nói: “Lão sư phó, quấy rầy.”

https://thuviensach.vn

Lão lạt ma quay đầu lại, trừ Phong Hàn vẫn diện vô biểu tình, Liên Sinh như cũ cười híp mắt, Mã Văn Thanh cùng Trần Ngọc giật nảy mình.

Người này nhìn không ra tuổi, trên mặt đều là nếp nhăn, trong khe hở của nếp nhăn hé lộ một đôi mắt không lớn, cũng coi như thanh minh, đang nhìn chằm chằm bọn họ.

Mã Văn Thanh lấy lại bình tĩnh, sợ lão lạt ma nghễnh ngãng, lớn tiếng chào hỏi: “Lão sư phó, ngài quen biết Nãi Bảo lão phụ?”

Ánh mắt của lão lạt ma cuối cùng dừng trên người Phong Hàn, quan sát thật lâu, chậm rãi trả lời: “Tới thăm bạn cũ, xem ra không đúng dịp, hắn ra ngoài rồi.”

Mã Văn Thanh lập tức rào đón nói: “Chúng ta cũng đang tìm lão phụ, hai ngày trước ông nhảy vào hồ, rồi không thấy lên nữa, thật khiến người ta lo lắng.”

Trần Ngọc lặng lẽ quan sát thần sắc của lão lạt ma, nhưng không thu được gì, những nếp nhăn kia căn bản không nhúc nhích.

Lão lạt ma lại ngừng thật lâu, thở dài, quay đầu sờ sờ con chó lớn nói: “Đi thôi, theo ta trở về.”

Dứt lời, ông lại ngẩng lên nhìn bọn họ cáu kỉnh: “Những truyền thuyết kia, đều là thật, các ngươi tốt nhất hãy rời khỏi đây. Đó là nơi không phải ai cũng có thể đi vào, vào rồi cẩn thận không về được.”

Trần Ngọc cũng không phản bác, chỉ khách khí nói: “Vị sư phó này, khi chúng ta tới đây đều thấy bảo không thể xuống hồ, trong hồ có quái vật, nhưng là quái vật gì thì không biết, chúng ta không thể dễ dàng buông tha nhiệm vụ như vậy, hơn nữa Nãi Bảo lão phụ chưa trở lại chúng ta cũng không yên lòng.”

https://thuviensach.vn

Lão lạt ma cuối cùng thu hồi tầm mắt đặt trên người Phong Hàn, liếc Trần Ngọc một cái, lắc đầu: “Không phải truyền thuyết đó, các ngươi từ bên ngoài tới, người trong thôn sẽ không dễ dàng nói cho các ngươi biết.”

Trần Ngọc cười nói: “Vậy lão sư phó có thể chỉ dẫn cho chúng ta một chút hay không?”

Lão lạt ma cũng không cự tuyệt, xoay người ra cửa, nhìn về phía hồ Kính Thủy nói: “Hồ Kính Thủy này, từ xưa có ghi lại, ngay từ khi nó xuất hiện đã không ai có thể đi xuống. Kho báu, quái vật, có lẽ đều có. Ra khỏi đây, còn có rất nhiều truyền thuyết kỳ quái về hồ Kính Thủy lưu lại. Trong đó quái dị nhất chính là, trong hồ này, có người.”

Mã Văn Thanh nghe thấy vậy mắt trợn tròn, vội hỏi: “Có người? Trong cái hồ quỷ quái này cho dù có người cũng là người chết, tại sao lại có truyền thuyết như vậy? Là có ai đó nghĩ ra để hù dọa người khác đi?”

Lão lạt ma vẫn tiếp tục nhìn chằm chằm mặt hồ, lắc đầu nói: “Cho dù là có người nghĩ ra, cũng đã là chuyện trăm năm, thậm chí cả ngàn năm trước, không thể biết chính xác. Trước đây, ta phát hiện kinh thư trong miếu có nhắc đến cái hồ này, nói nơi đây vốn bằng phẳng, có người chọn trúng muốn xây dựng một đại công trình, kỳ lạ là không xây dựng trên mặt đất, mà đào sâu xuống dưới.”

“Cho dù là lăng mộ, cũng không thể đào sâu như vậy. Trên kinh thư còn nhắc tới lúc ấy người xây dựng đại công trình lên đến hàng vạn, nhưng đợi đến khi đại công trình kia gần như đã hoàn tất, không có lệnh cho những công tượng kia rời khỏi. Chỉ đem nơi này trút đầy nước thành hồ, bắt đầu từ ngày đó, không ai có thể xuống hồ. Hơn nữa, mấy ngàn năm nay, Địa phương chí mấy lần đề cập tới, có người từng bắt gặp trên mặt hồ cái bóng của công tượng mặc trang phục cổ đại đang làm việc.”

https://thuviensach.vn

Bốn người lắng nghe không chớp mắt, thanh âm già nua của lão lạt ma trầm thấp, tiếp tục: “Vài thập niên trước, người trên núi đối diện cũng nhìn thấy kỳ cảnh ảnh ngược qua mặt hồ, bọn họ nói, những công tượng kia cho tới bây giờ vẫn đang thi hành mệnh lệnh của chủ nhân. Cũng có người nói, những công tượng dưới nền đất đó, sớm đã bị chết đuối trong hồ, hồn phách của họ bị giam cầm trong hồ, không thể thác sinh, đợi chờ những người sống xuống hồ. Cho nên, người đi xuống rất ít khi còn sống mà trở về.”

“Kháo, người này thật sự quá thất đức, giống như đế vương cổ đại kiến tạo lăng mộ, vì giữ bí mật, giết hết toàn bộ những người tham gia xây dựng. Ai ya, hơn vạn người, ai vậy a, không sợ tổn hại âm đức sao.” Mã Văn Thanh lẩm bẩm sợ hãi than.

Lão lạt ma híp híp mắt, trên mặt lộ ra nụ cười giễu cợt, “Truyền thuyết nói xây dựng nên chính là thần mộ, còn có cách gọi khác là long mộ, khi ngôi mộ này được mở ra, sẽ có đại họa. Ta nhiều lần khuyên nhủ Nãi Bảo, đáng tiếc hắn không nghe lọt. Ai, nên tới đã tới, nên đi cũng đã đi.”

“Thần mộ…” Trần Ngọc chợt nhỏ giọng lẩm bẩm, cuốn sổ tay lão phụ để lại cũng đề cập tới thần mộ, còn viết, trên kinh thư nói chỉ có một người có thể mở nó ra, sẽ không phải chính là cuốn kinh thư là lão lạt ma đang nhắc tới đi – nghĩ đến đây, Trần Ngọc đột nhiên nhìn về phía Mã Văn Thanh đang quay đầu chuẩn bị nói chuyện với cậu, khẽ lắc đầu.

Ý Trần Ngọc là ngàn vạn lần đừng nói tên của cậu ra, khi Trần Ngọc muốn mở miệng trước để chuyển hướng đề tài, Mã Văn Thanh đã kêu lên: “Tiểu Trần Ngọc, ngươi nói trong hồ chết nhiều người như vậy, có một đống oan hồn ma quỷ, chả trách lại có quỷ trận hù dọa người ta.”

Trần Ngọc nhất thời liền biến sắc, cả giận nói: “Nói linh tinh gì vậy!” Sau đó ánh mắt lập tức chuyển sang lão lạt ma.

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt cực kỳ khó coi của lão lạt ma quả nhiên từ từ quay lại, gắt gao theo dõi cậu, thật lâu sau mới nói với Trần Ngọc: “Người rất sạch sẽ.”

Nói xong câu này, lão lạt ma không để ý tới bọn họ nữa, xoay người đi ra khỏi nhà gỗ, một lát sau, con chó mệt mỏi theo sát phía sau lão lạt ma.

Sạch sẽ? Trần Ngọc không rõ nên nhìn theo bóng lưng của lão lạt ma, đây là ý gì?

Liên Sinh vỗ vỗ bả vai Trần Ngọc, nói: “Nghe nói dân Tạng khi nói sạch sẽ hay không sạch sẽ, có lúc là chỉ làm người chính trực hoặc tà ác, xem ra tiểu Trần Ngọc thuần khiết của chúng ta đã được thừa nhận rồi.”

Trần Ngọc giật giật khóe miệng, cậu mặc dù không làm chuyện gì xấu, nhưng hiện tại không nói chính trực, ngay cả bảo cậu bình thường cậu cũng thấy vui…

Bốn người dọc theo bờ hồ trở về, Mã Văn Thanh sờ sờ bụng, chỉ cảm thấy cái bụng trống trơn, nói: “Bận rộn cho tới trưa, cái khác không tính, ta phải ăn cơm trước đã.”

Lúc này, có một người đâm đầu lao tới, thấy bọn họ thì do dự dừng lại, cuối cùng vẫn đi đến, cười chào hỏi: “Phong ca, Liên tiểu ca, tiểu Trần gia, Mã gia.”

Mã Văn Thanh sửng sốt, nói: “Hồ Tử? Ngươi tại sao cũng tới, có chuyện?”

Hồ Tử nhìn Phong Hàn, có chút chần chờ, đại khái là có lời muốn nói riêng với Phong Hàn. Nhưng thấy ba người da mặt dày còn lại, không hề có ý đi trước, chỉ có thể lên tiếng: “Là có chút chuyện, ta cũng không biết có nên nói hay không.”

Mã Văn Thanh mất kiên nhẫn, trừng mắt, chuẩn bị chửi người.

https://thuviensach.vn

Hồ Tử vội vàng nói: “Ta phát hiện lão Bát không được bình thường!”

Trần Ngọc ngạc nhiên nói: “Đội y sỹ chẳng phải đã nói hắn ổn? Có gì không bình thường?”

Hồ Tử quay đầu lại liếc một cái, hạ thấp thanh âm đáp: “Đó là bởi vì mấy vị không biết lão Bát, hắn mặc dù khả năng bơi không tệ, nhưng lại nhát gan sợ phiền phức, tuyệt đối sẽ không chủ động xin đi cùng xuống nước. Hơn nữa, hắn bình thường mặc dù ít nói, dầu gì nói chuyện với hắn hắn cũng sẽ trả lời. Kể từ lúc hắn tỉnh lại, trừ nói chuyện với đội y sỹ ra, còn chủ động nói muốn theo xuống nước, thì không lên tiếng nữa. Thật ra, ta nói chuyện với hắn từ đêm qua đến trưa nay, hắn không hề trả lời ta.”

Da thịt trên mặt Hồ Tử run rẩy, nói xong câu cuối có chút kích động, nước miếng bay tứ tung, “Người này kể từ sau khi tỉnh lại thì càng âm trầm, không chỉ ta, ai nói chuyện với hắn hắn cũng không để ý, ngay cả ăn cớm cũng tranh cướp với ta, tuyệt đối có vấn đề!”

Liên Sinh tự tiếu phi tiếu nhìn hai mắt Hồ Tử, Phong Hàn cũng rất nghiêm túc gật đầu với Hồ Tử, nói: “Biết rồi, ta sẽ chú ý.”

Hồ Tử nhất thời thỏa mãn, vội vã rời đi.

Trần Ngọc nhìn về phía ba người còn lại, nói: “Lão Bát bị dọa ngất một lần, chẳng lẽ tinh thần hắn quả thật xuất hiện vấn đề?”

Mã Văn Thanh do dự, chép miệng nói, “Tiểu tử kia nhiều lắm cũng coi như là cẩn thận, nhát gan thì chưa chắc chắn. Về phần tính tình âm trầm, điểm này quả thật rất khó nói.”

Liên Sinh nhìn sang Phong Hàn: “Ngươi thấy sao.”

Phong Hàn lên tiếng: “Hắn muốn đi thì cứ để hắn đi theo, nếu quả thật có vấn đề, ta thích giải quyết ngay tại chỗ.”

https://thuviensach.vn

Liên Sinh cười cười, gật đầu đồng tình.

Sau khi bốn người trở về lều, chuyện Hồ Tử nhắc tới cũng không nói với những người khác. Mã Văn Thanh cùng A Cát kiểm tra trang bị, thực phẩm xuống nước của bọn họ, Vưu bộ trưởng và Lạc Thanh nói chuyện với Lăng Vân.

Lần này thứ tự xuống nước có thay đổi, Lạc Thanh chủ động dẫn đầu, sau đó là Hồ Tử, lão Bát, Mã Văn Thanh, Trần Ngọc, Phong Hàn, Vưu bộ trưởng, cuối cùng là A Cát. A Cát mấy lần nói muốn đổi vị trí với Phong Hàn, Phong Hàn nhìn Trần Ngọc, không đồng ý, sắc mặt A Cát liền không được tốt.

Trần Ngọc thật ra đối với vị trí như vậy coi như hài lòng, từ phương diện khác mà nói, Mã Văn Thanh đằng trước phối hợp ăn ý với cậu, Phong Hàn ở phía sau, cũng khiến cậu cảm thấy tương đối an toàn. Hơn nữa, Lạc Thanh đi đầu, tỷ lệ sai sót phía trước sẽ giảm đi rất nhiều.

Ăn cơm tối sớm một chút, mấy người xuống nước đều đi ngủ trước, đến hơn hai giờ sáng bị những tiểu nhị khác đánh thức.

Khi Trần Ngọc rời khỏi lều, vuốt ve Tiểu Mập xoay mông về phía cậu, kiên quyết không chịu quay đầu lại. Tiểu Mập thân thể căng cứng, cúi thấp đầu, không nhúc nhích, rõ ràng đang cáu kỉnh.

Tiểu Tề run rẩy nhìn Trần Ngọc, chỉ sợ cậu trước khi đi lại lảm nhảm trận nữa với mình.

Cũng may thời gian cấp bách, bọn họ nhất định trước ba giờ phải xuống nước, Trần Ngọc bị Phong Hàn kéo đến bên hồ. Chín người thay áo lặn, đeo bình dưỡng khí cùng một ít công cụ cần thiết, đi tới mặt hồ phía đông. Dưới nước tràn đầy xoáy nước, bộ đàm cùng điện thoại không mấy tác dụng, bọn họ nhất định phải chú ý giữ vững khoảng cách người trước người sau không hơn một mét.

https://thuviensach.vn

Lúc Lăng Vân bắt đầu đếm ngược, khi đến số không, Phong Hàn ra hiệu, bọn họ đồng loạt xuống nước.

Khoảnh khắc rơi xuống nước, dư quang khóe mắt Trần Ngọc liếc thấy một bóng đen nhanh chóng chợt lóe rồi biến mất. Mà trong núi rất xa, tựa hồ vang lên tiếng chó sủa.

–END 131-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 131

Dòng nước lạnh lẽo xuyên thấu qua áo lặn vào trong thân thể, Trần Ngọc giật mình một cái, sau khi khựng lại khoảng hai giây, xoay người đuổi theo thân ảnh của Mã Văn Thanh.

Đúng vậy, bóng đen kia đã xuất hiện, nhưng tốc độ của nó quá nhanh, nếu như hiện tại giải quyết nó, cậu sẽ không thể tiến vào đoạn thông đạo thứ nhất đúng ba giờ sáng, như vậy kế hoạch liền thất bại – Trần Ngọc cả người đổ mồ hôi lạnh viện cớ, bởi vì cậu phát hiện ra một chuyện càng khiến cho cậu không muốn thừa nhận, cậu cư nhiên không nghĩ sẽ nổ súng với bóng đen kia.

Trần Ngọc trở nên rối rắm, cậu thề từ thân thể đến tâm lý cậu không có bất cứ thay đổi nào, cậu vẫn là Trần Ngọc, không phải là cái người quỷ quái để lại cuốn nhật ký bìa đen kia. Nhưng trên thực tế, cậu không những không động thủ, còn trở tay kéo Phong Hàn qua, giả bộ như thủy tính của mình đột nhiên tốt đến mức có thể trợ giúp đồng đội.

Đương nhiên, nếu như cậu không chọn trợ giúp người mạnh nhất trong đội, sẽ càng có sức thuyết phục hơn.

Phong Hàn không tình nguyện rụt tay về, nhưng không ngờ Trần Ngọc cư nhiên rất kiên trì, dứt khoát bơi theo cậu, cùng tiến về phía trước.

Chín người bọn họ rất nhanh tiến vào thông đạo thứ nhất, bởi vì giới hạn thời gian, ai nấy đều tận lực đẩy nhanh động tác. Lạc Thanh quay đầu lại thấy A Cát là người cuối cùng tiến vào, sau khi cửa đá khép kín, lập tức từ cửa động tiến vào thông đạo toàn gương.

https://thuviensach.vn

Bọn họ đã tính qua, nếu như muốn đúng 3h40phút chạy tới thông đạo phía nam, nhất định trong vòng 20 phút phải từ đoạn thông đạo thứ nhất thoát ra ngoài. Lần trước, Lạc Thanh nói bọn họ ít nhất cần 25 phút, cho nên bây giờ tất cả mọi người đều bước nhanh hơn.

Trần Ngọc tận lực không nhìn vào gương, cậu tìm được phương pháp rất tốt để phán đoán phương hướng, chỉ cần bảo đảm Mã Văn Thanh vẫn còn ở trong tầm mắt của cậu, cậu cúi đầu nhìn chân của Mã Văn Thanh là có thể xác định phương hướng. Hơn nữa, lần này, theo thứ tự, đèn pin trong tay cậu đang bật, xua tàn bóng tối khiến lòng người lạnh giá, làm cậu kiên định thêm nhiều.

Rời khỏi thông đạo phía đông, chín người lập tức bơi về phía nam. Lạc Thanh dẫn đầu phụ trách phán đoán phương hướng cùng lộ tuyến, người phía sau chỉ cần bảo đảm không tụt lại là được.

Trần Ngọc lúc này phát hiện, khó khăn của bọn họ tựa hồ không chỉ có vấn đề về thông đạo quỷ dị, quan trọng là tốc độ khi ở dưới hồ. Trong nước, bọn họ chỉ có 20 phút, nhưng khoảng cách bên ngoài lại dài hơn so với trong thông đạo.

Khi bọn họ đến được đoạn thông đạo thứ hai, lúc cởi bỏ mũ bảo hộ ra đều có chút thở gấp. Nhưng không có thời gian nghỉ ngơi, tình huống trong thông đạo thứ hai có giống đoạn thứ nhất hay không còn cần nghiên cứu nghiệm chứng.

20 phút sau, mọi người thở dài, đoạn thông đạo thứ hai này với đường lối phức tạp hoàn toàn khác với đoạn thứ nhất, cũng may bọn họ trong thời gian quy định đã thoát ra ngoài. Đồng thời cũng xác định “lộ tuyến của Nãi Bảo lão phụ” tuyệt đối chính xác, bởi vì bọn họ không hề bắt gặp bộ quần áo lặn bay lượn kia lần nào.

https://thuviensach.vn

Đến đoạn thông đạo thứ ba, mọi người dần dần thích ứng được với tiết tấu hành quân gấp gáp như vậy, Mã Văn Thanh còn có tâm tư thỉnh thoảng cùng người trước sau trao đổi đôi câu.

Thần kinh vẫn căng thẳng của Trần Ngọc bắt đầu thả lỏng, lúc này, Mã Văn Thanh ở phía trước bỗng ồ lên, đồng thời đưa cho Trần Ngọc một thứ. Trần Ngọc nhận lấy quan sát, là một tờ giấy được gấp vô cùng chỉnh tề, trên đó viết ba chữ: cho Trần Ngọc.

Trần Ngọc sửng sốt, phản ứng đầu tiên là Mã Văn Thanh giở trò quỷ gì, có việc còn không nói thẳng? Nhưng giây tiếp theo, Trần Ngọc đã xác định bút tích này không phải của Mã Văn Thanh.

Trần Ngọc tức khắc mở tờ giấy ra, chữ viết bên trong cũng không nhiều lắm: cẩn thận Lão Bát.

Mã Văn Thanh mặc dù đưa tờ giấy cho Trần Ngọc, trong lòng vẫn ngứa ngáy, nếu không phải hiện tại không thể dừng lại làm chậm trễ thời giờ, hắn sớm đã quay đầu xem, lúc này nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Trần Ngọc, sao vậy? Giờ còn liếc mắt đưa tình?”

Trần Ngọc tặng cho Mã Văn Thanh một cước, mắng ngươi mới có tâm tư đưa tình! Khi Mã Văn Thanh lại nghiêng đầu hỏi, do dự một chút, thấp giọng đáp không sao, ánh mắt lại từ bên cạnh Mã Văn Thanh nhìn sang, chăm chú quan sát Lão Bát đi phía trước hai người, Lão Bát một tay cầm mũ bảo hộ, tay còn lại cảnh giác cầm súng, giống mọi người vội vã mà đi, cũng không thấy bất kỳ dị thường nào.

Tờ giấy này không phải do Mã Văn Thanh viết, đương nhiên càng không thể do Lão Bát viết. Như vậy thì ai đã viết tờ giấy này, còn cố ý đưa đến tay cậu?

Liên Sinh? Hay là Hồ Tử?

https://thuviensach.vn

Tại sao lại không đưa cho người khác? Chẳng lẽ Lão Bát sẽ gây bất lợi với hắn trong thông đạo? Trần Ngọc nhíu mày, cậu có thể khẳng định chưa bao giờ đắc tội với Lão Bát. Người này rất cẩn thận, đồng thời cũng có phần âm trầm, không thích nói chuyện, nhưng làm việc rất khiến người ta yên tâm, cho dù A Cát dẫn đội, đối với hắn cũng rất nể trọng.

Trần Ngọc nhớ tới lời A Cát nói trước khi xuống nước, Lão Bát là tâm phúc của Trang lão đại, chẳng lẽ là ý của Trang lão đại? Không, không đúng, nếu qủa thật Trang lão đại từ một nguồn tin nào đó biết được thân phận khác của Trần Ngọc, muốn đối phó với cậu, căn bản không cần thiết phải tới hồ Kính Thủy này, Trần Ngọc thà tin rằng Trang lão đại là đang muốn mượn tay cậu mở cửa mộ thất trong hồ.

Trần Ngọc lại nghĩ tới lời của Hồ Tử, Lão Bát kể từ sau khi tỉnh lại liền trở nên quái dị.

Trần Ngọc trong lòng suy nghĩ, dưới chân liền thả chậm cước bộ. Khi cậu đang nghĩ đông nghĩ tây, Phong Hàn sau lưng vỗ vỗ bờ vai của cậu, đồng thời thấp giọng nói: “Đưa đây.”

Trần Ngọc theo bản năng đưa tờ giấy trong tay ra, từ khi quen biết Phong Hàn, loại động tác này đã thành thói quen. Sau khi ý thức được mình đã làm gì, Phong Hàn đã xem xong nội dung tờ giấy.

Trần Ngọc hận không thể đoạt tờ giấy lại, nuốt vào bụng, nhưng cậu không dám, như thế sẽ làm tăng thêm sự hoài nghi của Phong Hàn với cậu.

Nếu như Phong Hàn hỏi đây là sao, cậu nên trả lời thế nào? Nếu như Phong Hàn đi điều tra, nên làm cái gì bây giờ? Cậu chẳng qua là lo lắng Lão Bát biết chút ít chuyện dư thừa…

Phong Hàn liếc tờ giấy kia một cái, tiện tay bỏ vào balô của mình, đồng thời an ủi Trần Ngọc đang rối rắm: “Đừng lo lắng, nếu như hắn thật sự có vấn đề, ta sẽ có biện pháp đối phó với hắn.”

https://thuviensach.vn

“…Ách, được rồi.” Trần Ngọc khô khốc nhỏ giọng đáp, tuyệt đối không muốn biết thủ đoạn xử lý của Phong Hàn.

Đoạn thông đạo thứ ba vẫn trong vòng 20 phút phải thoát ra, Trần Ngọc nhanh chóng đội mũ bảo hộ lên, đuổi theo bóng lưng của Mã Văn Thanh.

Trần Ngọc phát hiện, sau đó, theo sự gia tăng của độ sâu, nhiệt độ của nước càng ngày càng thấp, áp lực cũng càng lúc càng lớn; mấu chốt chính là, trải qua mấy tiếng đồng hồ vận hết tốc độ tiến về phía trước, thể lực của mọi người khi mới xuống nước có phần chênh lệch, cho nên, dù không có nước xoáy, tốc độ của bọn họ cũng chậm lại.

Mang theo sầu lo mơ hồ, Trần Ngọc cố gắng đẩy nhanh tốc độ. Bọn họ nhất định phải một hơi đi xuyên sáu đoạn thông đạo, không có cơ hội nghỉ ngơi, mắt thấy sắp thành công, quyết không thể thất bại vào lúc này.

Lúc chui ra khỏi đoạn thông đạo thứ năm, Trần Ngọc mệt đến mức thở không ra hơi, hơn nữa đầu đầy mồ hôi, người khác cũng không khá hơn cậu là bao. Trần Ngọc hít một hơi thật sâu, cố gắng bỏ qua sự mệt mỏi của cơ thể, đội mũ bảo hộ lên lại tiến vào trong nước.

Trần Ngọc cảm giác mồ hôi trên trán không ngừng rơi xuống, ánh mắt sắp mơ hồ, nhưng hết lần này tới lần khác không lau được.

Hung hăng trừng mắt nhìn, Trần Ngọc phát hiện mình đã có phần lệch khỏi đội ngũ, vội vàng nghiêng người bơi về phía trước. Lúc này, Trần Ngọc chợt cảm giác có gì đó lôi kéo cánh tay mình.

Trần Ngọc theo phản xạ quay đầu lại, đèn pin trong tay cũng lia qua, trong ánh sáng của đèn pin không thấm nước, một gương mặt đen thui xuất hiện cách cậu chưa đến một thước, tay của thứ đó đang đặt trên cánh tay của Trần Ngọc.

https://thuviensach.vn

Trong đầu Trần Ngọc ông một tiếng, là bóng đen kia! Trên đường đi, Trần Ngọc mỗi lần xuống nước đều sẽ thấy "hắn", Trần Ngọc luôn lựa chọn xem nhẹ.

Nhưng hiện tại cái bóng đen kia cư nhiên lại đến gần như vậy, nó biết bọn họ lập tức sẽ vào được trong mộ, cho nên mới nóng vội?

Mở to mắt mà nhìn, Trần Ngọc rốt cuộc cũng có thể thấy rõ, cậu nhận ra bóng đen này rất khó để gọi là người, "hắn" không có đầu tóc, trên mặt bị vảy che lấp, nhìn không ra lỗ mũi ở chỗ nào, cả gương mặt chỉ có đôi con ngươi sáng lấp lánh là bắt mắt nhất.

"Hắn" yên lặng nhìn Trần Ngọc một lát, bỗng há miệng ra.

Trần Ngọc cơ hồ hoảng hốt, mồ hôi lạnh trên trán càng nhiều, trong cái miệng vừa nứt ra kia, là tầng tầng lớp lớp hàm răng bén nhọn trắng nhởn, Trần Ngọc thậm chí còn trông thấy cả những hàm răng kia dưới sự chiếu rọi của đèn pin lóe sáng dày đặc.

Trần Ngọc lập tức giãy dụa, sau khi thoát thân, nhanh chóng bơi về phía đội ngũ. Cậu không biết bóng đen kia có đuổi theo hay không, lúc đuổi kịp mọi người, Phong Hàn một phen kéo cậu, đồng thời nhìn ra sau lưng Trần Ngọc, cũng không nói gì, liền mang theo cậu bơi về phía trước.

Trần Ngọc vốn đã rất mệt mỏi lại phải trải qua một hồi kinh sợ, lúc này đây chỉ cảm thấy tay chân phát run, cậu cũng không như lúc trước nói với Phong Hàn mình không sao, mà là để cho Phong Hàn trực tiếp mang theo cậu bơi đến lối vào đoạn thông đạo cuối cùng.

Từ tốc độ thủy chung không thay đổi của Phong Hàn thì thấy, hắn tuyệt đối còn dư lực, hơn nữa nhân nhượng theo tốc độ của người phía trước.

https://thuviensach.vn

Tới được đoạn thông đạo cuối cùng, cơ hồ coi như thành công, bởi vì trong thông đạo không có gì nguy hiểm. Thế nhưng, khoảnh khắc Lạc Thanh muốn tiến vào, lại xảy ra biến cố, Lạc Thanh chợt quay người lại, đuổi theo sang bên cạnh, đồng thời mọi người nghe thấy một tiếng vang trầm đục.

Lạc Thanh nổ súng!

Trần Ngọc nheo mắt, cùng lúc trông thấy một bóng đen nhàn nhạt nhanh chóng bơi ra xa.

Mà Hồ Tử xếp sau Lạc Thanh cũng đứng nguyên ở nơi đó, theo thói quen chờ Lạc Thanh vào thông đạo trước.

Thôi xong, tiếp tục như vậy, sẽ không còn kịp nữa!

Cũng may Liên Sinh ở sau Hồ Tử đẩy hắn một cái, Hồ Tử lấy lại tinh thần vội vàng tiến vào thông đạo.

Phong Hàn ra hiệu với mọi người, đuổi theo hướng Lạc Thanh rời đi. Sau khi tất cả mọi người đã tiến vào, bọn họ lo lắng đợi hai phút, Lạc Thanh cùng Phong Hàn cũng theo nhau đi đến. Đã qua thời gian có thể tiến vào thông đạo, nói cách khác, bên ngoài sẽ có xoáy nước, hai người rõ ràng có chút chật vật.

Lạc Thanh tháo mũ bảo hộ ra, có chút kích động nhìn về phía Phong Hàn: “Phong, là quái vật, thực sự là một con quái vật! Ta có thể giết nó ngay lập tức!”

Phong Hàn lắc đầu, nhàn nhạt nói: “Ngươi bắn nó nó cũng không nhất định sẽ chết, nhưng thời gian chúng ta không còn đủ.”

Lạc Thanh túm túm tóc, khi ngẩng đầu lên lần nữa đã khôi phục tỉnh táo, hắn nhìn Phong Hàn cung kính nói: “Thật xin lỗi, là do ta xúc động,

https://thuviensach.vn

chúng ta lên đường thôi.”

Không trì hoãn thêm nữa, mọi người nhanh chóng di chuyển.

Trần Ngọc nhạy cảm phát hiện, mặc dù mỗi đoạn thông đạo sẽ có thay đổi, nhưng đoạn cuối cùng thay đổi lớn nhất.

Bởi vì ở lối vào bọn cậu đã tốn mất 4 phút, nhất định phải trong thông đạo giành lại bốn phút này.

Khi Trần Ngọc mệt mỏi hơi thở dồn dập, phía trước chợt có người hô: “Nguy rồi, không còn kịp nữa, chúng ta phải nhanh!”

“Chạy mau, bám sát, chớ lạc đội!”

Người phía trước cũng bắt đầu chạy, cho dù phần lớn mọi người đã đến cực hạn, cũng không ai dám dừng lại, ở trong thông đạo không đúng thời điểm, có quỷ mới biết sẽ xảy ra chuyện gì.

“Lão Bát!” Phía trước lại truyền đến tiếng kêu sợ hãi.

Phong Hàn chợt dùng sức nắm lấy bả vai Trần Ngọc, đẩy sang bên cạnh, còn bản thân thì đi tới trước mặt cậu, lúc lướt qua nói nhanh: “Ta lên phía trước xem thử. Đừng lo lắng, ta ở trên người ngươi làm ký hiệu, chốc nữa sẽ trở về tìm người.” Dứt lời liền tiến vào bóng tối.

Trần Ngọc trong lòng chợt dâng lên nỗi bất an mãnh liệt, hô: “Mã Văn Thanh, ngươi ở phía trước sao?”

Cách đó không xa vang lên thanh âm của Mã Văn Thanh: “Ngươi nhanh lên một chút, ta ở ngay đằng trước, chạy mau, đừng để tụt lại.”

Trần Ngọc hơi yên tâm, hơn nữa phía sau còn có A Cát.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng, không biết do người phía trước càng lúc càng nhanh, hay tốc độ của cậu chậm lại, cậu vẫn không thể đuổi kịp Mã Văn Thanh, chỉ nghe được tiếng bước chân của hắn chạy về phía trước. Hơn nữa, càng khiến người ta bất an chính là, những nơi có ngã rẽ tăng lên nhiều, thông đạo đi thẳng vô cùng ngắn.

Khi Trần Ngọc lại vòng qua một khúc ngoặt, cậu cư nhiên thấy được phía trước có hai thông đạo, ở thông đạo bên trái có vẽ ký hiệu. Trần Ngọc do dự một chút, tiếng bước chân phía trước đang từ từ rời xa.

Trần Ngọc cắn răng, quẹo vào thông đạo bên trái, đồng thời đẩy nhanh tốc độ, cho đến khi lại nghe thấy tiếng bước chân của Mã Văn Thanh thì đã đến chỗ rẽ phía trước.

Lại xuất hiện hai đoạn thông đạo, trên mặt kính đều có ký hiệu. Khi ký hiệu lại xuất hiện lần nữa, Trần Ngọc chợt hoài nghi, tại sao đoạn thông đạo thứ sáu này phức tạp như vậy? Không phải bọn họ đã vượt quá 20 phút quy định rồi đấy chứ?

Đèn pin của Trần Ngọc chiếu vào ký hiệu kia, đó là một đầu mũi tên đỏ như máu.

Trần Ngọc cả kinh, máu? Cậu nhớ rõ ràng ký hiệu thứ nhất là màu đen, về phần cái thứ hai, thứ ba, có phải dùng máu viết hay không cậu đã không còn nhớ rõ nữa. Nhưng Mã Văn Thanh sẽ dùng máu để lại ký hiệu cho cậu sao? Thời gian đã cấp bách đến mức như vậy?

Trần Ngọc ngẩng đầu nhìn đồng hồ đeo tay, còn có một phút, không kịp rồi! Trần Ngọc lại chạy, đồng thời liều mạng guồng chân, cậu muốn đuổi kịp Mã Văn Thanh hỏi một chút.

Khi lại phải vòng qua một ngã rẽ, Trần Ngọc cảm thấy cậu có thể bắt kịp Mã Văn Thanh rồi, đèn pin lia về phía trước, kết qủa tiếng bước chân đằng trước vừa lúc ngoặt sang chỗ khác. Dưới anh sáng của đèn pin, Trần

https://thuviensach.vn

Ngọc thế nhưng thấy trên gương có hai chữ, hai chữ đó cũng đỏ tươi như máu: cẩn thận!

Cẩn thận cái gì?

Mồ hôi lạnh trên trán Trần Ngọc không ngừng nhỏ xuống, đồng thời hô: “Mã Văn Thanh, ngươi dừng lại!”

Tiếng bước chân phía trước không ngừng, Trần Ngọc chỉ đành phải đuổi theo, trên gương lại có hai chữ đỏ chót: có quỷ!

Cậu trông thấy một bóng lưng, cư nhiên không phải Mã Văn Thanh, mà là bóng lưng của Lão Bát.

-END 132-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 132

Trần Ngọc cả kinh, da đầu bắt đầu tê dại, lập tức dừng bước, chăm chú nhìn bóng lưng Lão Bát biến mất nơi ngã rẽ, đồng thời nắm chặt súng trong tay. Trần Ngọc bắt đầu hối hận đã nhìn vào những tấm gương mang cho cậu vô hạn kinh hãi ở hai bên, nhưng dưới tình huống bị tụt lại đằng sau, cậu chỉ có thể dựa vào ký hiệu kia để phán đoán phương hướng.

Bây giờ Trần Ngọc không khỏi nghi ngờ, đầu mũi tên cùng chữ đến tột cùng là do những tấm gương khiến cậu sinh ra ảo giác, hay thật sự là người khác lưu lại nhắc nhở cậu? Cậu thậm chí không đoán ra được, lộ tuyến hiện tại có chính xác hay không, tại sao Mã Văn Thanh trước mặt cậu lại biến thành Lão Bát?

Trần Ngọc mất rất nhiều khí lực mới khống chế hai chân không quay đầu bỏ chạy. Cậu tựa vào tấm gương giữa thông đạo, đối mặt với chữ viết bằng máu kia, trên đầu đổ mồ hôi lạnh, trong thông đạo an tĩnh mà tối đen chỉ có tiếng thở hổn hển của cậu.

Bây giờ nhất định phải gắng giữ tỉnh táo, tiếng bước chân phía trước khi Trần Ngọc còn đang hoảng hốt đã biến mất, cũng có thể Lão Bát đang chờ cậu ở chỗ ngã rẽ kia. Nhưng mà, tại sao ngay cả tiếng bước chân phía sau cũng không thấy?

Trần Ngọc lại liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, mồ hôi lạnh chảy càng nhiều, đã quá thời gian quy định. Hiện tại một thân một mình là nguy hiểm nhất, Trần Ngọc nhìn về phía bóng lưng Lão Bát biến mất, sau đó đi lui về

https://thuviensach.vn

phía sau, cho dù phía trước không xác định, thuận đường trở về nói không chừng có thể gặp được Vưu bộ trưởng hoặc A Cát.

Trần Ngọc căng thẳng nhìn chằm chằm nơi có hai ngã rẽ, sau đó nhẹ nhàng di chuyển ra sau. Quyết định chỉ cần Lão Bát quay trở lại, cậu lập tức nhấc chân bỏ chạy.

Mồ hôi trên mặt Trần Ngọc không ngừng chảy xuống, nhưng cậu chẳng quan tâm, chỉ cần đến phía sau ngã rẽ, lập tức có thể rời đi. Trần Ngọc lại lần nữa giương mắt, phía trước vẫn không có lấy một bóng người, liền thở phào nhẹ nhõm, xoay người bỏ chạy. Đúng lúc này, tay Trần Ngọc đụng vào một thứ.

Vật kia rất mềm mại lại trơn nhẵn, hơn nữa không có lấy chút nhiệt độ.

Ở hai bên đều là mặt gương bóng loáng, vốn không nên xuất hiện cái gì khác.

Trần Ngọc chợt quay đầu, hai cái động tối om đối diện mắt của cậu. Đó là một cái mũ sắt, Trần Ngọc còn tinh mắt phát hiện, bên dưới mũ bảo hộ gắn liền với bộ quần áo lặn. Khác với lần đầu tiên trông thấy bộ quần áo quái dị này chính là, lần này bên trên còn trang bị thêm mũ bảo hộ.

Nhưng Trần Ngọc biết, cái mũ sắt này, bộ quần áo này bên trong không có ai, chỗ tiếp nối giữa mũ sắt cùng quần áo có thể nhìn ra được. Hơn nữa bộ quần áo đó đang chui từ trong gương ra, còn có nửa đoạn ở bên trong, đây con mẹ nó căn bản không thể nào là người!

Cuối cùng Trần Ngọc giật mình hốt hoảng, cậu vừa thất kinh tìm đường lẩn trốn vừa kêu to lên, thanh âm thê lương giống như cậu ở trong thông đạo tối đen này đụng phải ác quỷ.

https://thuviensach.vn

Sau đó là tiếng súng trầm muộn, Trần Ngọc bắn ba phát về phía bộ quần áo cùng mũ bảo hộ kia, gan bàn tay vô cùng đau đớn. Lập tức, Trần Ngọc kinh hoàng bất lực phát hiện, những viên đạn mang lại cho cậu cảm giác an toàn kia đã vô dụng, bộ quần áo đó vẫn đang từ từ di chuyển ra ngoài, vị trí của hai con mắt trên mũ bảo hộ vẫn như cũ đối diện với cậu.

Con đường phía sau bị bộ quần áo lặn quỷ dị này chặn lại, phía trước lại là Lão Bát không giải thích được, Trần Ngọc cơ hồ tuyệt vọng.

Hai giây sau, Trần Ngọc xoay người chạy về phía khúc quanh nơi Lão Bát biến mất. Khi cậu nghe thấy tiếng gió đằng sau, cũng biết không kịp nữa rồi, vật kia đã đuổi theo.

Tay áo tinh tế mềm mại của bộ quần áo ghìm chặt lấy cổ cậu, mặc dù bên trong trống rỗng không có gì cả, sức lực lại lớn đến mức kỳ lạ.

Trần Ngọc dồn dập ho khan, rồi không phát ra thanh âm nào nữa. Đèn pin trong tay cậu rơi xuống đất, dưới tình huống tồi tệ nhất, cậu cũng không dám ném súng đi. Sau đó, hai tay Trần Ngọc túm lấy lôi kéo ống tay áo trên cổ.

Càng túm càng siết chặt, hai mắt Trần Ngọc bắt đầu trắng dã. Xem ra không cần đối mặt với Lão Bát, cậu cũng có thể tiêu đời.

Thế nhưng, cứ vô thanh vô tức chết ở chỗ này là sao đây a? Thần trí hoảng hốt của Trần Ngọc có phần tức giận, cậu còn có rất nhiều chuyện phải làm.

Cậu thiếu nợ Phong Hàn còn chưa trả, bất kể có phải là cậu thiếu hắn thực hay không, khi cậu thấy trái tim của Phong Hàn bị móc mất, khoảnh khắc Phong Hàn để lại dấu tay trên giường đá, trong lòng luôn bị đè ép nặng nề khiến cậu thống khổ, cậu nhất định phải vì Phong Hàn làm chút gì đó, mới có thể hóa giải cái loại khó chịu này.

https://thuviensach.vn

Cậu còn muốn đi tìm Trần Sâm, cậu là con của ông, cậu nhất định phải quên đi quá khứ.

Khi Trần Ngọc bắt đầu hít thở không thông, đột nhiên toát ra một ý niệm, có lẽ Lão Bát cũng không đáng sợ lắm, cậu không nên do dự mà tiến về phía trước.

Tay Trần Ngọc từ từ rũ xuống, không biết có phải là ảo giác hay không, bộ quần áo lặn kia tựa hồ cảm thấy nó sẽ thành công, động tác thế nhưng thấu hiện ra vẻ dữ tợn.

Trần Ngọc cảm giác ngực cậu có thứ gì đó động đậy, mặc dù rất nhỏ, nhưng tuyệt đối có động tĩnh, hơn nữa, còn rất quen – bộ quần áo lặn cơ hồ muốn dán lên người Trần Ngọc bất chợt cương cứng, tay áo cũng ngưng dùng sức.

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của Trần Ngọc, bộ quần áo vặn vẹo rơi xuống mặt đất.

Trần Ngọc cũng thở hổn hển đặt mòng ngồi bệt xuống, cậu không muốn ở gần bộ quần áo thiếu chút nữa đã siết chết mình như vậy, nhưng hiện tại cậu căn bản không có tí sức lực nào để nhúc nhích. Trần Ngọc phòng bị trừng mắt nhìn, cách đó không xa bộ quần áo lặn cùng mũ bảo hộ lẳng lặng nằm trên mặt đất, phảng phát như ngay từ đầu đã là một vật không sinh khí an phận thủ thường.

Sau khi xác định nó không hề cử động nữa, Trần Ngọc do dự một chút, lập tức buộc bộ đồ lặn cùng mũ bảo hộ lại. Nếu như có thể, cậu thật sự rất muốn thiêu hủy nó, vật này thấy thế nào cũng khiến cậu cảm thấy bất an.

Lúc này, Trần Ngọc mới cúi đầu nhìn về phía ***g ngực của mình, chỗ ấy, Thanh bốn chân đang vạch quần áo của cậu ra, để lộ thân thể,

https://thuviensach.vn

nghiêng đầu nhìn cậu. Thấy Trần Ngọc cúi đầu, lập tức hưng phấn kêu lên, trầm thấp, vẻ ân cần.

Là nó cứu mình? Bộ quần áo kia cư nhiên sợ một con thằn lằn? Trần Ngọc vừa thở vừa kinh ngạc, đưa tay xốc Thanh bốn chân lên cẩn thận quan sát.

Thân thể tinh tế, bốn cái chân nhỏ co rút, thuận theo để cho Trần Ngọc giơ lên, cặp mắt như hạt đậu trong bóng tối thỉnh thoảng lóe một tia vàng kim.

“Ngươi làm?” Trần Ngọc cảm giác vật nhỏ này giống với Tiểu Mập, rất có thể nghe hiểu được bọn họ nói chuyện.

Thanh bốn chân nháy nháy mắt, lấy lòng nhìn cậu, sau đó quay đầu dùng móng vuốt ôm lấy ngón tay Trần Ngọc, hé lưỡi liếm khẽ, khi nãy giãy dụa, chỗ đó bị vật cứng cứa vào bị thương, đang chảy máu.

Thanh bốn chân cẩn thận mút hết máu vào bụng, vết thương của Trần Ngọc cũng ngừng chảy máu, nước miếng của động vật tựa hồ- có hiệu quả diệt khuẩn? Sau khi con thằn lằn này lần đầu hút máu của cậu, vẫn rất lệ thuộc vào Trần Ngọc, trừ phi cần thiết, tuyệt đối không muốn rời khỏi cậu trở lại bên cạnh Phong Hàn.

Đây rốt cuộc là cái giống gì? còn có thể trừ tà tránh quỷ? Trần Ngọc hoài nghi quan sát thằn lằn, tên tiểu tử này kể từ khi tới nhà bọn cậu thì dài ra không ít. Thì ra giống như rễ cây, không chú ý sẽ không thấy; bây giờ ngón chân đã thô to, lấy tay đo thử, cừ thật, cư nhiên so với tay của cậu còn dài hơn vài cm.

Chẳng lẽ là truyền thống của nhà bọn cậu? Động vật được nuôi con nào cũng ăn được ngủ được, dài ra dài mà mập ra mập.

Hơn nữa, cái tên này lúc nào thì trốn vào trong ngực cậu a?

https://thuviensach.vn

Mặc kệ Thanh bốn chân ở thời khắc mấu chốt có tác dụng thật hay không, cậu lại một lần nữa tìm được đường sống trong chỗ chết. Ngồi trên đất chốc lát, Trần Ngọc rốt cuộc trở lại bình thường, cậu nhất định phải đi tìm những người khác. Thoáng do dự, xem xét hai chữ bằng máu kia, Trần Ngọc khẽ cắn răng, mang theo khí thế thấy chết không sờn, đi về phía khúc quanh trước mặt.

Cho dù Lão Bát là ai, cậu đều phải đi xem. Hơn nữa, con đường đằng sau, không nhất định là sinh lộ.

Sau khi đi qua khúc quanh, Trần Ngọc đè nén sợ hãi trong lòng, lập tức giơ súng lên nhắm về đến thông đạo ngay trước mặt. Khi nhìn rõ tình huống trong thông đạo, Trần Ngọc tức thì mở to mắt.

Trong thông đạo được đèn pin chiếu sáng như ban ngày, có một người đang đứng.

Người kí đưa lưng về phía Trần Ngọc, nhưng Trần Ngọc vẫn là thất thanh kêu lên: “Mẹ?”

Không phải Lão Bát, là người từ nhỏ đến lớn cậu vô cùng quen thuộc – mẫu thân cậu. Nhưng, nghi vấn rất nhanh liền nổi lên, mẫu thân cậu tại sao lại ở đây? Một thương nhân, kiêm giảng viên đại học? Vô luận là thân phận nào, mẫu thân cậu cũng không nên xuất hiện ở chỗ này.

Trần Ngọc nheo mắt lại, bình tĩnh hỏi: “Ngươi là ai?”

Người phía trước từ từ xoay người, nhìn Trần Ngọc cười nói: “A Ngọc, mới nãy không phải ngươi gọi ta sao, thế nào, ngay cả mình cũng không tin? Ta biết nơi này có ảo ảnh, nhưng ngươi phải nhận ra chứ, ta không phải thứ đó.”

Giọng nói, động tác, thậm chí cả vẻ mặt cùng một ít thói quen nhỏ đều quen thuộc như vậy, khiến tâm Trần Ngọc dần dần trầm xuống, đây mới

https://thuviensach.vn

thật là mẫu thân cậu.

Trần phu nhân thở dài, nụ cười trên mặt có sự tiếc nuối, duy trì ngữ điệu ưu nhã thong dong trước sau như một: “Ta để lại cho ngươi tờ giấy kia rồi rời đi, vốn cho rằng, khi chúng ta gặp lại, ít nhất thân phận đã khác. Không nghĩ tới, nhanh như vậy đã gặp lại ngươi, hơn nữa, ngươi vẫn chưa biết gì cả.”

Trần Ngọc phức tạp nhìn mẫu thân của mình, đột nhiên hỏi: “Ta nên biết cái gì?”

Trần phu nhân tự tiếu phi tiếu nhìn Trần Ngọc một lát, nhưng chuyển đề tài: “Ngươi vẫn ngoan như vậy, Trần Sâm cũng không cho học bất kỳ thủ nghệ đổ đấu nào, không ngờ sau khi xuống đất vẫn rất lợi hại, cư nhiên có thể lãnh tĩnh mà đến tận đây. Bất quá, ngươi hiện tại không nên tới chỗ này, sống cùng ngươi lâu như vậy, sao mà không có tình cảm cho được, để ta đích thân kết thúc, ta thật có chút không đành lòng.”

Trần Ngọc ngu ngơ nhìn bà, qua thật lâu mới hỏi: “Những ký hiệu kia chẳng lẽ là người lưu lại?”

“Không sai, là ta làm, con đường ngươi đi ngay từ đầu đã không đúng, sau khi Phong Hàn rời đi, ta mới đơn độc dẫn ngươi ra, để lại rất nhiều ký hiệu cùng tin tức, nhiễu loạn thần trí của ngươi. Chỉ cần ngươi luống cuống tay chân, vật kia vừa lúc xông ra, ta sẽ không cần tự mình động thủ. Đáng tiếc, nó cư nhiên bị ngươi phá hủy.” Trần phu nhân thở dài.

“Người tại sao lại làm như vậy? Bởi vì người không phải mẹ ruột của ta?” Trần Ngọc khàn khàn hỏi, cậu không hiểu rõ cảm giác trong lòng, chỉ là thấy thông đạo này khiến người ta hít thở không thông, thứ gì đó từ nhỏ vẫn bảo vệ đến lớn đang lặng lẽ rời khỏi cậu.

Trần phu nhân sửng sốt, nụ cười trên mặt nhạt dần, bà nhìn Trần Ngọc một lúc lâu. Nói: “Ngươi biết a, nếu như vậy, ta cũng không cần thiết phải

https://thuviensach.vn

tân tân khổ khổ duy trì cái bộ dáng này, vốn làm, còn muốn tăng cảm giác thân thiết một chút….”

Thanh âm của Trần phu nhân càng ngày càng thấp, bà giơ tay lên lau lau đầu, lúc lần ngẩng đầu lên lần nữa, Trần Ngọc lại ngây dại, cậu cảm thấy chuyện phát sinh tối nay thực sự đang khiêu chiến với thần kinh cùng năng lực tiếp nhận của cậu.

Đứng ở trước mặt cậu, là một người đàn ông. Tóc dài đã thành tóc ngắn, không hề giống một chút nào với mẫu thân cậu, chính là lúc cười, còn có thể nhận ra ít bóng dáng mơ hồ.

Người này thoạt nhìn hơn 20 tuổi, là một thanh niên chỉ lớn hơn cậu vài tuổi. Điều này sao có thể? Nếu như thật là mẫu thân của cậu, vậy hắn rốt cuộc làm cách nào ở bên cậu suốt 20 năm nay?

“Chớ hoài nghi, từ nhỏ đến lớn canh giữ ở bên cạnh ngươi vẫn luôn là ta, cho dù ta thay đổi bộ dáng, ngươi thật ra vẫn nhận ra được đi.” Thanh niên chớp chớp mắt với cậu, thanh âm cũng từ nữ nhân đổi thành nam nhân.

Trần Ngọc há miệng, cuối cùng phun ra hai chữ: “Gạt người.”

“Những gì người nói đều không phải là thật, ngươi gạt ta như vậy, có ích lợi gì?”

Thanh nien sửng sốt, nhìn con mắt hồng hồng của Trần Ngọc, có thâm ý nói: “Ngươi phải tin, ta tất cả đều là vì muốn tốt cho ngươi.” Dứt lời, thanh niên chợt nhíu nhíu mày, lắng tai nghe ngóng, qua vài giây ngẩng đầu nhìn Trần Ngọc: “Phong Hàn đã tới, hắn đối với người cũng không tồi, xem ra lần này ta chỉ có thể đi trước. phải nhớ, lần sau gặp người khác, sẽ không có vận tốt như vậy.”

https://thuviensach.vn

Thanh niên xoay người, mặt kính vốn ở góc chết chợt chuyển động mở ra, thanh niên liếc mắt nhìn Trần Ngọc lần cuối, biến mất sau mặt kính. Sau đó cái gương kia lại xoay trở lại, khôi phục như lúc ban đầu.

Trần Ngọc ngơ ngức đứng nguyên tại chỗ, vẫn không hề nhúc nhích. Ngay vào lúc này, cái gương đối diện Trần Ngọc chợt vỡ nát, một cánh tay duỗi tới, trên ngón tay có đeo chiếc nhẫn màu bạc.

Phong Hàn từ phía sau đi ra, sắc mặt tái nhợt, trong đôi mắy đen nhánh xinh đẹp mang theo sát khí lạnh như băng, khi trông thấy Trần Ngọc, sát khí này mới nhanh chóng thu liễm, ẩn vào nơi sâu nhất. Phong Hàn dùng sức ôm chặt Trần Ngọc, ghé sát vào lỗ tai cậu, ôn nhu mà âm trầm nói: “Ngươi là của ta, không thể chết trong tay kẻ khác.”

Thanh bốn chân trong nháy mắt lại chui vào trong ngực Trần Ngọc, trong khoảng thời gian ngắn không có ý định ra ngoài.

Trần Ngọc cuối cùng từ trong các loại đả kích trọng đại lấy lại tinh thần, ngước mắt nhìn Phong Hàn, như có chỗ dựa tinh thần, lẩm bẩm nói: “Thoát khỏi nơi này, rồi cứu cha ta ra, ta rốt cuộc có còn nhà để về hay không?”

“Đương nhiên.” Phong Hàn túm lấy Trần Ngọc đi ra ngoài, “Ta mới rời đi có hai phút, người đã lạc khỏi đội, ta có nên buộc thêm cái dây thừng vào cổ ngươi?”

Trần Ngọc không nói gì.

có thể phát hiện ra trạng thái tinh thần của Trần Ngọc bây giờ không tốt, Phong Hàn không thể làm gì khác hơn là dùng vốn từ ngữ có hạn của mình an ủi: “Đương nhiên là có nhà, đừng quên, trong nhà còn có một con báo chờ ngươi nuôi, ta cũng không có kiên nhẫn tốt như vậy.”

“…”

https://thuviensach.vn

-END 133-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 133

Theo Phong Hàn từ cái gương bị đập cho vỡ nát kia ra ngoài, Trần Ngọc mới phát hiện cậu không những đi lầm đường, mà còn lầm đến mức thái quá. Chính xác thì trên con đường kia căn bản không có bất kỳ ngã rẽ nào, cho nên Mã Văn Thanh cũng chưa từng để lại ký hiệu cho người đằng sau.

Trần Ngọc hẳn là mới nãy quẹo vào một thông đạo khác, người phía sau chưa đi tới, mà Mã Văn Thanh phía trước cũng chuyển hướng, dưới tình huống trước sau không có người khác, một cái gương trên tường bị dời đi, xuất hiện ngã rẽ, Trần Ngọc liền tiến vào đoạn thông đạo đã bị động tay động chân.

Mà sau khi người phía sau Trần Ngọc đi tới, thông đạo đã khôi phục lại như lúc ban đầu, nói cách khác, Trần Ngọc ở trong thông đạo chạy loạn mà mất tích, mà người đằng trước đằng sau cơ hồ không ai phát giác. Sau đó tiếng hét thảm thiết cùng tiếng súng kia của Trần Ngọc, mới đưa Phong Hàn dẫn đến chỗ này.

“Ngươi ở trong này sẽ không lạc đường?” Trần Ngọc phát hiện Phong Hàn cư nhiên không bật đèn pin, kinh ngạc hỏi.

Phong Hàn quay đầu lại nhìn cậu, giọng nói có chút ghét bỏ: “Chẳng lẽ người cho rằng chủ nhân của ngươi cũng giống như ngươi, bật đèn pin còn bị lừa dẫn đến nơi khác?”

Trần Ngọc giật giật đôi môi, suy yếu lên tiếng phản kháng: “Dưới tình huống đó, ta đâu có cách khác? Chẳng lẽ ngươi còn trông cậy ta giống như

https://thuviensach.vn

ngươi một đôi hỏa nhãn kim tinh, sau đó giơ tay lên liền thuận tiện thu thập mấy tên bại hoại, hơn nữa không chậm trễ một phút đồng hồ vượt qua các ngươi?"

Tiếp đó, cặp mắt đen nhánh của Phong Hàn chăm chú nhìn Trần Ngọc, ước chừng sau khoảng 30 giây, Trần Ngọc có phần không mất kiên nhẫn, dưới ánh mắt kinh ngạc của Phong Hàn không nhịn được bắt đầu suy nghĩ lại, hơn nữa cân nhắc từ ngữ giải thích.

Khi cậu nhấc chân đá vào một tấm gương, bị Phong Hàn thô lỗ túm qua, Trần Ngọc lập tức tỉnh táo lại, cố gắng đè nén cơn tức, theo thói quen thỏa hiệp: "Ta là người bình thườngm cám ơn, ta cho tới bây giờ không có ý định bắt người là vật tham chiếu."

"Ơ, các ngươi cãi nhau sao?" Đúng lúc ấy thì phía trước truyền đến câu hỏi e dè, đến gần, hai người thấy Hồ Tử đang tha thiết nhìn Phong Hàn.

"Ta kháo, thì ra gần như vậy!" Trần Ngọc phát hiện cửa ra thông đạo cư nhiên cách đó không xa, tất cả mọi người đều đang ở đây.

Hết kinh ngạc, Trần Ngọc quay đầu nói với Hồ Tử: "Không, không cãi nhau, chúng ta đang giao lưu bình thường." Đồng thời âm thầm nghi hoặc: ngữ điệu cùng cách xử sự của Phong Hàn bây giờ chẳng lẽ không giống như bình thường? Ở nhà hai người rõ ràng đều trao đổi với nhau như vậy – đương nhiên, cậu bây giờ ở trong nhà mình hoàn toàn không thể làm chủ, địa vị so với đầy tớ Phong Hàn nuôi không khác là bao – chẳng lẽ còn dám hy vọng xa vời Phong Hàn và cậu tỏ ra chút ôn nhu hiền huệ?

Dưới ánh mắt đồng tình của Hồ Tử, Liên Sinh phốc cười ra tiếng, quan sát hai mắt Trần Ngọc, ý vị thâm trường cánh tay Trần Ngọc bị Phong Hàn nắm lấy, cười híp mắt nói: "Không sao là tốt rồi, chậm chút nữa, chúng ta đều phải quay lại tìm người, hai tên này ồn ào đã nửa ngày." Dứt lời liền chỉ vào Mã Văn Thanh và A Cát.

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh trợn mắt nhìn Trần Ngọc một cái, bất quá thấy Trần Ngọc an toàn trở về, cũng không nhịn được thở phào nhẹ nhõm: “Ngươi lúc ấy không có ở đây cũng tốt, tiểu tử ngươi ngốc có phúc của người ngốc, mất tích mà cũng có thể tránh thoát tai họa. Ngươi không biếy mới nãy bên chũng ta có bao nhiêi nguy hiểm, bộ quần áo lặn đó lại xuất hiện.”

Trần Ngọc khẽ cương cứng cả người, gãi gãi đầu, buồn bực nói: “Ta không cảm thấy có gì tốt, mặc dù bên ấy chỉ có mỗi mình ta, vẫn không tránh được tương phùng với bộ đồ lặn đó…” Nói tới đây, Trần Ngọc trầm mặc, trong thông đạo nguy hiểm này, cậu tuyệt không muốn nhớ lại những thứ đáng sợ kia.

Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều nhìn về phía Trần Ngọc, Mã Văn Thanh sau khi sửng sốt, vội vàng hỏi: “Ngươi cũng gặp phải? Vậy sao tiểu tử ngươi còn vui vẻ như vậy? Không sao chứ?”

A Cát lại gần kinh ngạc nhìn Trần Ngọc, hối tiếc khi Trần Ngọc gặp nguy hiểm, mình cư nhiên không ở bên cạnh cậu.

Trần Ngọc nhíu nhíu mày, đáp: “Ta không rõ, vật kia cuối cùng bất động, nguyên nhân cụ thể ta chưa tìm ra…Sao vậy, các người bên này có người bị thương?”

Mã Văn Thanh lắc đầu, “Không phải bị thương, bộ đồ đó bắt Lão Bát đi rồi, lúc ấy còn muốn tiện thể lôi theo Mã gia ta, may nhờ thân thủ ta cao minh, khiến nó không được như ý.”

Trần Ngọc lúc này mới nhận ra quả nhiên không trông thấy Lão Bát, Hồ Tử vừa nghe hai chữ Lão Bát sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, mon men lại gần nói: “Ta thấy chúng ta cũng không nên ở đây tìm Lão Bát, hắn đã sớm – ’’

A Cát cắt đứt lời hắn, nhàn nhạt nói: “Đừng nói lung tung, là ai bị bắt đi, chúng ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.”

https://thuviensach.vn

Hồ Từ hừ một tiếng, nhỏ giọng đi không ít, vẫn tiếp tục lầm bẩm: “Vậy chúng ta cũng không thể ở đây lâu, bây giờ thời gian đã qua, chẳng lẽ còn thật sự chờ bị đuổi tận giết tuyệt bởi quỷ trận ư?”

Mã Văn Thanh liếc mắt nhìn Hồ Tử, vẻ không vui: “Ta nói tiểu tử ngươi về điểm này thật không có tiền đồ, so với những người ở đây, bình thường ngươi vẫn đi cùng Lão Bát, đến bây giờ, người lại muốn bỏ chạy?”

Hồ Từ vừa nghe, trên mặt lập tức mất tự nhiên, gân cổ giải thích: “Ai nói ta cùng tiểu tử kia có quan hêh, ta đã sớm nhìn hắn không thuận mắt – ”

Lúc Hồ Tử lên tiếng, Trần Ngọc cùng Phong Hàn còn đừng ở rìa ngoài. Nhưng, Hồ Từ còn chưa dứt lời, bất ngờ trợn trắng hai mắt. Trần Ngọc mới cảm thấy có gì đó không ổn, trước mắt liền tối sầm, sau đó chếch choáng, được Phong Hàn nhanh chóng kéo sang góc tường.

Trong thông đạo lại vang lên tiếng thét chói tai, là tiếng kêu của Hồ Tử.

Trần Ngọc quay đầu, trong thông đạo u ám, dưới ánh sáng của đèn pin, một bộ đồ quần áo từ từ nhẹ nhàng bay tới.

Sắc mặt của mọi người cũng thay đổi, Trần Ngọc bởi vì có Phong Hàn, cũng không sợ hãi như trước, Mã Văn Thanh đã chạy sang bức tường bên cạnh, mấy người xung quanh cũng dịch chuyển về phía Phong Hàn và Trần Ngọc.

Trong lúc bối rối, Phong Hàn chợt nói: “Tất cả dừng lại, đừng lên tiếng.”

Thanh âm của Phong Hàn không lớn, trong tiếng di chuyển cùng tiếng thét chói tai, lời của hắn lại như ở ngay bên tai mối người, nghe được ai nấy

https://thuviensach.vn

đều lập tức dựa vào vào tường ngừng lại. Mã Văn Thanh đang giơ chân lên, trong khoảnh khắc hắn do dự, bị Liên Sinh kéo qua.

Trừ Hồ Tử, nhận ra không còn ai cử động, Phong Hàn thấp giọng nói: "Nín thở, là có thể không bị phát hiện."

Thực ra Hồ Tử cũng nghe thấy lời Phong Hàn, nhưng hắn không hề dừng lại, bởi vì bộ đồ kia, đang ở ngay trước mặt hắn, tùy thời chuẩn bọ nhào tới bóp chặt cổ hắn, giống như với Lão Bát. Hồ Tử kêu lên lui về sau, hắn hiểu được việc này ngu xuẩn đến mức nào, nhưng hắn hoàn toàn không biết phải ứng đối ra sao.

Liên Sinh nhìn về phía Hồ Tử, thấp giọng mắng một câu: "Hồ Tử bị gây sức ép như vậy, phỏng chừng sẽ không tốt."

Lạc Thanh cách Hồ Tử gần nhất, nhíu nhíu mày, đưa tay bịt kín miệng Hồ Tử, cách tay dùng lực cố định Hồ Tử, Hồ Tử theo phản giãy dụa, mới sửng sốt phát hiện ra không cách nào hất ra một Lạc Thanh nhỏ gầy hơn hắn.

Bộ quần áo kia đàng bày ra tư thế vặn vẹo, hai ống tay áo vòng qua nhau, tựa hồ muốn ôm lấy Hồ Tử. Sau khi Lạc Thanh che mũi miệng của Hồ Tử lại, đè ép Hồ Tử ngồi thụp xuống, ống tay áo từ từ thu hẹp, nhưng không bắt được người, sau đó nó lại lắng lặng trôi nổi trên không trung, giống như đang do dự, hoặc là đáng tìm kiếm kẻ khác.

Bộ đồ này giống với những gì Phong Hàn đã nói, chỉ cần bất động không hô hấp, sẽ không bị nó phát hiện.

Nguy cơ mặc dù tạm thời bị giải trừ, nhưng nó cũng không có ý định rời đi, mọi người dẫu sao cũng không thể nín thở trong thời gian dài. Trần Ngọc bây giờ đã cảm thấy ngực khó chịu, cậu lặng lẽ đẩy Phong Hàn một cái, ý bảo Phong Hàn buông cánh tay đang ôm mình ra, định lôi thằn lằn ra

https://thuviensach.vn

ngoài, xem thử có thể giống như lần trước hay không, thu thập hết cái đống quần áo quái dị này.

Phong Hàn cúi đầu nhìn Trần Ngọc một cái, Trần Ngọc cũng trừng mắt nhìn lại hắn, bắt đầu tìm kiếm trong ngực, rốt cuộc sờ thấy Thanh bốn chân, Trần Ngọc lập tức đem nó ôm ra ngoài.

Trần Ngọc ngước mắt nhìn Phong Hàn, nhướn lông mày, có chút đắc ý. Kết quả Phong Hàn liếc cậu một cái, đại khái cho rằng cậu hết chịu nổi, cúi đầu xuống. Tay Trần Ngọc run lên, vốn định ném Thanh bốn chân vào bộ quần áo thì lại thành bay sang bên cạnh, tựa hồ rơi trúng người Mã Văn Thanh.

Trần Ngọc do dự một chút, sau khi hít thở hai lần đẩy Phong Hàn đang áp trên môi mình ra, cậu còn chưa đến mức không thể liên trì nổi. Hơn nữa, cho dù vị trí này của bọn họ người khác không trông thấy, cậu vẫn chột dạ.

Trần Ngọc lặng lẽ ngẩng đầu, phát hiện bộ quần áo vẫn như cũ bay bay, chẳng lẽ Thnh bốn chân vô dụng?

Trần Ngọc nghi hoặc nhìn về phía Mã Văn Thanh, sau đó thấy Mã Văn Thanh đối diện mình đang nhe răng trợn mắt, quan sát kỹ thì càng giống nghiên răng nghiến lợi. Trần Ngọc híp mắt nhìn về phía Mã Văn Thanh, vẻ mặt “Ta không trách ngươi cản trở, ngươi còn dám bày ra cái mặt đó là có ý gì”.

Mã Văn Thanh mặc dù tính cách phóng khoáng, nhưng từ nhỏ đến lớn, đối với Trần Ngọc coi như tương đối dễ dãi, giờ trong huống nguy cấp lại tức giận như vậy, thật ra thì không thể trách hắn được.

Như Trần Ngọc suy đoán, Thanh bốn chân đang vắt vẻo trên người Mã Văn Thanh, hơn nữa vị trí tương đối xấu hổ. Bị Thanh bốn chân đã có chút trọng lượng đập vào, nhất thời đau đến khóe miệng co quắp.

https://thuviensach.vn

Thanh bốn chân không một chút khách khí, từ ‘tiểu huynh đệ” của Mã Văn Thanh bò lên trên người hắn, khi đã đến phía trên, vứt lại cho Mã Văn Thanh một ánh mắt tương đối không cam lòng, sau đó quay trở lại ân cần nhìn Trần Ngọc, định bụng chạy về.

Khuôn mặt của Mã Văn Thanh giờ tương đối văn vẹo, khi hắn ngẩng đầu, Liền Sinh đang cười mỉa nhìn hắn. Mã Văn Thanh tuy tùy tùy tiện tiện, cũng lúng túng xấu hổ, trong lòng nhất thời thoáng qua một đống biện pháp chỉnh Trần Ngọc.

Trần Ngọc cũng không cảm nhận được Mã Văn Thanh tức giận, cậu đang rầu rĩ, nếu như Thanh bốn chân không dùng được, tình hình liền nguy hiểm, bọn họ không kiên trì được lâu.

Tiếp đó thấy ống quần bị kéo, sau một hồi thanh âm tất tác, Trần Ngọc phát hiện Thanh bốn chân cư nhiên bò trở lại chỗ mình, bộ quần áo kia đối với Thanh bốn chân nghênh ngang di chuyển thế mà không chút phản ứng.

Thanh bốn chân cố gắng bò vào lòng Trần Ngọc, sau đó lăn lộn, cuối cùng trên đầu dưới chân làm loạn trong ngực cậu.

Sắc mặt Trần Ngọc không dễ coi cho lắm, vốn đang cố gắng nín thở, Thanh bốn chân còn quấy nhiễu cậu, trước đây đưa nhỏ này đâu có ầm ĩ như vậy a.

Khi cái đuôi của Thanh bốn chân quét qua cổ của Trần Ngọc, Trần Ngọc hoàn toàn phát điên, cúi đầu chuẩn bị túm Thanh bốn chân ném ra ngoài, lại phát hiện tiểu tử đang dùng móng vuốt và miệng cắn thứ gì đó vận sức lôi kéo.

Trần Ngọc giật mình, thứ cậu cất trong ngực – là Chân Ngôn Kính, Trần Ngọc bây giờ lấy nó làm gương đồng hộ thân.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc lập tức lôi cả Thanh bốn chân và Chân Ngôn Kính ra, khoảnh khắc Trần Ngọc giơ tay lên, bộ đồ lặn lập tức chuyền sang chỗ Trần Ngọc cùng Phong Hàn, nhanh chóng bay tới.

Hiện tượng quỷ dị lại xuất hiện giống hệt với lần trước, bộ đồ kia ở trên không văn veoh từ từ rơi trên đất, bất động.

Mã Văn Thanh buông cái tay bịt kín lỗ mũi ra, hung hăng hít sâu vài lần, mới lên tiếng: “Kháo, tiểu tử ngươi ngay cả thứ này cũng có thể thu thập, sao không nói sớm, còn giấu ca ca, thật không trượng nghĩa!”

“Ta cũng không rõ lăm, là cái gương này, cư nhiên có thể phá quỷ trận.” Trần Ngọc nhanh chóng trả lời, đồng thời cầm mặt gương cổ phác quan sát, trong lòng âm thầm may mắn lần trước xử lý đống minh khí, vì không nhìn ra niên đại mà đem nó cất giữ.

Cúi đầu nhìn bộ quần áo lẳng lặng nằm trên mặt đất, Trần Ngọc không do dự, lập tức ngồi xổm xuống thắt nút bộ quần áo đó lại.

Phong Hàn nhìn động tác của Trần Ngọc, hỏi: “Ngươi làm gì vậy?”

“Tránh cho nó sống lại…” Trần Ngọc lẩm bẩm đáp, cậu cảm thấy, dù cho có ném bộ đồ này đi đâu, bên dưới vẫn có thứ gì đó đang ẩn núp chờ thời.

Phong Hàn nhìn cậu một chút, cúi người cầm bộ quần áo lục lọi, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của Trần Ngọc, từ trên cổ áo cùng hai ống tay áo giật lấy ba cái nút áo. Phong Hàn đặt nút áo vào lòng bàn tay, cau mày quan sát trong chốc lát, cất đi.

“Sao thế?” Trần Ngọc hỏi.

“Phong ca, có thật là có quỷ hay không?” Hồ Tử thấp giọng hỏi, người xung quanh cũng đều nín thở chờ Phong Hàn giải thích, cái tên quỷ trận

https://thuviensach.vn

này không thể nghi ngờ đã làm tăng thêm áp lực tâm lý cho họ.

Phong Hàn lắc đầu, nhàn nhạt nói: “Ít nhất bộ quần áo này không phải, mới cái nút áo ban nãy là một loại đá, có thể làm cho đồ vật vây quanh nó lâm vào trạng thái không trọng lượng, mà cái gương của Trần Ngọc có thể dễ dàng phá hư thuộc tính của loại đá này.” Do dự chốc lát, Phong Hàn lại tiếp tục: “Chỉ có điều, ta nghĩ không ra, là ai đang khống chế bộ quần áo này giết người.”

Mã Văn Thanh tiến tới bên cạnh Trần Ngọc, thấy Chân Ngôn Kính hai mắt sáng lên, đưa tay chuẩn bị cầm lấy, Thanh bốn chân lập tức giương nanh múa vuốt về phía hắn, đồng thời cố gắng dùng tiểu thân thể lôi kéo, cự tuyệt Mã Văn Thanh động đến tài sản đặc biệt của nó- nó cho là như thế.

Liên Sinh bật cười ra tiếng, đưa tay vỗ vỗ Mã Văn Thanh nói: “Bỏ đi, vật này đợi ra ngoài hẵng nghiên cứu, trước mắt cần giải quyết vấn đề khó khăn đã, chúng ta trước nghĩ cách tìm Lão Bát, rời khỏi nơi đây.”

Những người còn lại cũng gật đầu đồng ý, A Cát nhìn Phong Hàn, đi mấy bước về phía Trần Ngọc.

Hồ Tử bởi bị bộ quần áo kích thích, tâm tình còn kích động hơn hồi nãy, giận dữ nói: “Ta không đi, Lão Bát căn bản – các ngươi không hiểu, hắn đã xảy ra vấn đề, mặc dù ta không biết nói như thế nào, nhưng chúng ta hiện tại nhất định phải nhanh chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này.”

Thấy không có ai đồng ý, Hồ Tử phát điên: “Các ngươi phải tin ta, không có bằng chứng ta sẽ không nói bừa! Thật sự có quỷ! Ta tận mắt thấy hắn – ’’

Hồ Tử chợt lảo đảo một cái, đụng trúng Trần Ngọc.

Phong Hàn lập tức đứng lên đỡ lấy Trần Ngọc, Chân Ngôn Kính lại bị đụng rớt xuống đất, A Cát vừa động, tay mắt lanh lẹ tiếp được gương, chỉ

https://thuviensach.vn

có điều mặt kính hướng xuống.

Mọi người đều im bặt, trong thông đạo âm u không tiếng động giống như có cơn gió lạnh thổi qua, trên thực tế việc này không thể nào, ở đây không nên có gió.

Lại mộ bộ quần áo nữa xuất hiện ssau lưng Hồ Tử, mà bộ quần áo này không giống với cái ban nãy, nó có đầu.

Bên trong bộ đồ rõ ràng là Lão Bát đã biến mất, chẳng qua người sáng suốt vừa nhìn là có thể phát giác không đúng, sắc mặt Lão Bát tái nhợt, diện vô biểu tình, có thể nói là không có lấy một tia nhân khí.

Lạc Thanh giơ súng lên, Lão Bát không nhìn bất cứ ai, chỉ đặt cánh tay quàng trên cổ Hồ Tử.

Hồ Tử đột nhiên run lên, quay đầu lại thấy người phía sau, hét lên một tiếng, kịch liệt giãy dụa, so với ban nãy còn vội vàng hơn.

Lão Bát giơ tay lên, tháo râu của Hồ Tử ra. Hồ Tử cứng đờ, tiếp theo càng dùng sức giãy dụa.

Mọi người đều không ngờ sẽ xảy ra loại biến cố này, nhất thời ngây dại. Trần Ngọc so với những người khác càng thêm kinh ngạc, sau khi Hồ Tử mất râu, lại là một người khác, hơn nữa người này cậu còn rất quen thuộc, là nhị đồ đệ của cha cậu, Triệu Ly.

Triệu Ly tại sao lại ở đây?

Sau đó khóe miệng Lão Bát từ từ nhếch lên, trên mặt lộ ra nụ cười tương đối quỷ dị, rồi túm lấy Hồ Tử đi về phía cửa thông đạo, hơn nữa tốc độ cực nhanh!

https://thuviensach.vn

Lạc Thanh kêu lên một tiếng, để cho Lão Bát dừng lại, nhưng Lão Bát căn bản mắt điếc tai ngơ.

Xem ra Hồ Tử, hoặc nên nói là Triệu Ly bảo rằng Lão Bát có vấn đề là sự thực. Lạc Thanh nổ súng, khả năng bắn của hắn rất chính xác, trực tiếp bắn trúng cách tay Lão Bát. Song động tác của Lão Bát không hề bị ảnh hưởng, không ngừng túm lấy Triệu Ly đang gào thét nhảy vào trong hồ.

Trần Ngọc đội mũ bảo hộ lên đầu, theo Phong Hàn ra khỏi cửa thông đạo, đèn pin không thấm nước chiếu xuống, chỉ thấy Lão Bát ngẩng đầu cười cười, sau đó liền lôi Triệu Ly ẩn dưới đáy hồ, bọn họ thậm chí còn không mang mũ bảo hộ.

Trần Ngọc rõ ràng trông thấy lúc Lão Bát ngẩng đầu, lộ ra đôi hàm răng bén nhọn trắng lóa, tựa như cái bóng đen mà cậu đã từng bắt gặp.

– END 134-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 134

Trần Ngọc khẽ nguyền rủa một tiếng, lập tức bơi về phía Lão Bát cùng Triệu Ly biến mất, quan hệ giữa cậu và Triệu Ly mặc dù không bằng Thẩm Tuyên, dầu sao cũng là đồ đệ của cha cậu. Nhưng cậu chưa kịp bơi ra xa, đã bị một sức mạnh kéo giật trở lại.

Phong Hàn một tay túm lấy Trần Ngọc, xuyên qua mũ bảo hộ trầm mặc nhìn cậu, không có ý định đuổi theo. Trần Ngọc mở to mắt, Phong Hàn mặc dù đối với người khác lạnh lùng, nhưng khi có ai đó thực sự gặp nguy hiểm, hắn luôn là người đầu tiên chạy đi cứu giúp.

Trần Ngọc nhìn một chút nước hồ vẩn đục, cái bóng của Lão Bát và Triệu Ly đã hoàn toàn biến mất, Trần Ngọc lại bắt đầu giãy dụa, muốn thoát khỏi bàn tay đang túm lấy cậu của Phong Hàn.

Phong Hàn cũng nhận ra sự kiên trì của Trần Ngọc, lực cổ tay không giảm mà còn tăng thêm, dùng sức kéo Trần Ngọc về phía ngược lại.

Sau đó Phong Hàn ra hiệu, ý bảo hắn sẽ đi xuống xem thứ, những người còn lại ở chỗ này chờ hắn. Trần Ngọc còn chưa kịp phản ứng, đã bị A Cát kéo đi. A Cát lắc đầu với Trần Ngọc, hiển nhiên cũng không hy vọng cậu qua đó.

Cũng may hiện tại đáy hồ không còn xoáy nước, chỉ có điều áp lực nước rất lớn. Phong Hàn cầm lấy đèn pin, chốc lát sau đã không trông thấy bóng dáng đâu nữa.

https://thuviensach.vn

Sáu người còn lại tận lực gom lại một chỗ, ở trong nước chờ đợi, có lẽ chỉ mới qua vài phút, ai nấy đều cảm thấy khá dài. Khi một bóng đen xuất hiện cách đó không xa, trong lòng mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc cũng trở lại.

Cái bóng đen kia ở trong nước du động cực kỳ nhanh, đảo mắt đã cách bọn họ còn ba bốn thước.

Sự vui sướng trong lòng mọi người biến mất, tâm từ từ trùng xuống, cái bóng đen này không phải Phong Hàn, mặc dù động tác vô cùng linh hoạt, hình thể lại có sự khác biệt, động tác của hắn cũng khiến người ta có một loại cảm giác khác thường. Về phần cảm giác đó là cái gì, nhất thời nửa khắc không ai nghĩ ra.

Súng trong tay Trần Ngọc hướng thẳng về phía bóng đen kia, vẫn như cũ không nổ súng. Mà A Cát lôi kéo cậu cũng không phản ứng gì, chỉ dùng sức giữ lấy cậu.

Lạc Thanh nã một phát súng vào cái bóng đen kia, bóng đen dưới sự di chuyển cực nhanh không tốn sức chút nào dừng lại trong nước, hắn cố kỵ liếc mắt nhìn ra sau lưng, do dự chốc lát, bơi sang bên cạnh.

Lúc này, sau lưng bóng đen xuất hiện một điểm sáng, theo điểm sáng càng ngày càng gần, mọi người nhận ra đó là đèn pin của Phong Hàn.

Điểm sáng đó khi tỏ khi mờ hoảng động, càng ngày càng gần, mọi người cũng thấy rõ ràng lần này đích xác là Phong Hàn, mà đèn pin sở dĩ hoảng động, là bởi hắn đang ra hiệu cho người bên này.

Động tác của hắn rất nhanh lại gấp gáp, mọi người rốt cuộc ý thức được Phong Hàn muốn bảo bọn họ đi mau. Từ khoảng cách Phong Hàn rút ngắn, đám người Trần Ngọc rõ ràng thấy, sau lưng Phong Hàn, bóng đen nhiều không đếm xuể đáng bám theo, khiến người ta vừa nhìn trong lòng liền khiếp hãi.

https://thuviensach.vn

Vưu bộ trưởng và Lạc Thanh di chuyển đầu tiên, sau đó là Mã Văn Thanh cùng Liên Sinh, A Cát quyết định thật nhanh, lôi kéo Trần Ngọc cũng mau chóng xoay người, bơi theo người phía trước.

Phong Hàn bảo bọn họ lập tức rời đi, nhất định là có nguy hiểm gì đó đang tiến đến gần bọn họ, mà có thể khiến Phong Hàn cảm thấy nguy hiểm, sợ rằng không ai có thể giải quyết.

Trần Ngọc ra hiệu với A Cát mình có thể tự bơi, thủy tính của Trần Ngọc không tệ, hơn nữa A Cát kéo theo một người nhất định sẽ chậm hơn so với những người khác. A Cát do dự chốc lát, buông tay, một mực không cách quá xa khỏi Trần Ngọc.

Phong Hàn rất nhanh đuổi theo, hắn vừa duy trì tốc độ bơi về phía trước vừa níu lại cánh tay của Trần Ngọc, hơn nữa tay còn lại vỗ vỗ trước ngực Trần Ngọc.

Trần Ngọc nghi hoặc nhìn sang Phong Hàn, phảng phất như hưởng ứng với động tác của Phong Hàn, trước ngực cậu giật giật. Phong Hàn nhưng không có kiên nhẫn, lại vỗ thêm một cái, mặc dù lực độ không lớn, tuy Phong Hàn đôi mũ bảo hộ, Trần Ngọc vẫn có thể suy đoán sắc mặt của hắn bây giờ rất khó coi.

Thanh bốn chân đại khái cũng cảm thụ được, không lâu sau, nó tương đối tình nguyện từ cổ áo Trần Ngọc chui ra ngoài, một cái móng vuốt còn cố gắng kéo theo cái gương kia.

Trần Ngọc trợn mắt há mồn nhìn Thanh bốn chân, nó sẽ không thực sự định đem cái gương này làm của riêng đi.

Phong Hàn không nhịn được kéo kéo cổ áo Trần Ngọc, xách Thanh bốn chân cùng cái gương ra ngoài, ném về phía sau.

https://thuviensach.vn

Sự thực lại lần nữa chứng minh, ở nhà, địa vị nhất gia chi chủ của Phong Hàn cùng uy nghiêm là không thể lay động, Trần Ngọc hơi đồng tình cùng lo lắng khẽ nhìn ra sau, thân thể nhỏ bé của Thanh bốn chân có thể bị những bóng đen kia xé nát hay không.

Sau đó Trần Ngọc hậu tri hậu giác phát hiện, còn có Chân Ngôn Kính của cậu, nhất thời lòng lại đau thêm vài phần.

Nước đằng sau càng ngày càng vẩn đục, không biết là bọn họ bơi nhanh, hay là những bóng đen đằng sau chậm lại, Trần Ngọc cảm thấy những bóng đen đó càng ngày càng mơ hồ, cho đến khi không trông thấy rõ, sau đó một bóng đen to lớn và dài nhoáng qua một cái, hoàn toàn đem những bóng đen kia ngăn lại phía sau.

Trần Ngọc sửng sốt, cậu cảm thấy cái bóng đen to lớn đó trông rất quen.

Trần Ngọc cũng không có cơ hội suy nghĩ nhiều, áp lực trong nước từ từ thay đổi, đây là dấu hiệu xoáy nước xuất hiện. Phong Hàn vừa dùng lực, kéo tay Trần Ngọc bơi về phía trước.

Lạc Thanh dẫn đầu cùng Vưu bộ trưởng thấy Phong Hàn lại gần, thở phào nhẹ nhõm, bởi vì rời khỏi đoạn thông đạo thứ sáu, cũng chưa có đường, bọn họ không biết nên đi hướng nào.

Phong Hàn mang Trần Ngọc bơi lên trước nhất, không chút do dự, di chuyển sang bên phải.

Trần Ngọc dưới sự nhớ mong cái gương của mình và Thanh bốn chân, đồng thời phát hiện phương hướng mà Phong Hàn đi tới tựa hồ tương đối có quy luật, hoặc trên dưới hoặc trái phải, hơn nữa luôn có thể trùng hợp tránh thoát những xoáy nước khổng lồ kia.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc nổi lên nghi ngờ, cho dù Phong Hàn đã từng tới đây, cũng không thể để lại ký hiệu trong nước. Nơi này đại khái đã đến gần đáy hồ, nước hồ vẩn đục, có nơi toàn là rong rêu.

Thế mà, Phong Hàn vẫn nhìn phía trước, không có ý tứ tìm kiếm ký hiệu.

Trần Ngọc híp mắt nhìn thật lâu, rốt cuộc phát hiện ra bí mật phán đoán phương hướng của Phong Hàn. Ở phía trước bọn họ, không xa lắm cũng không quá gần, có một chấm đen như có như không di động, Phong Hàn là đi theo nó.

Cái điểm đen nọ đối với đáy hồ tực hồ hết sức quen thuộc, mỗi lần rẽ ngoặt là có thể vừa vặn né tránh nham thạch hoặc nước xoáy.

Ban đầu trái phải có nham thạch, đến cuối cùng, Trần Ngọc thậm chí còn thấy trên đỉnh đầu bọn họ cũng xuất hiện thạch bích đen thui.

Trần Ngọc có thể cảm nhận bọn họ đang đi chuyển xuống dưới, hơn nữa theo tốc độ này mà suy đoán, bọn họ đã từ đáy hồ Kính Thủy tiến vào ngọn núi gần đó.

Chẳng lẽ ngôi mộ không ở dưới đáy hồ, mà là ở trong núi? Lia đèn pin ra xung quanh, trừ trên trần, cũng không thể nhìn thấy nham bích nào khác, xem ra thông đạo trong núi này tương đối rộng rãi. Trần Ngọc không thể không cảm thán sự cẩn thận của chủ nhân của ngôi mộ, không chỉ bày bố quỷ trận ngàn năm nan giải trong hồ, còn kiến tạo một thông đạo lớn như vậy trong núi.

Mặc dù chưa trông thấy ngôi mộ, nhưng từ kích thước của thông đạo bên ngoài, hao tâm tốn của như vậy, mộ chủ thất phi vương tức hầu, hơn nữa rất có thể là đế vương.

https://thuviensach.vn

Trong thông đạo càng lúc càng tối, nhưng nước ở đây khác với nước hồ, không chỉ không xuất hiện nước xoáy, mà còn trong hơn không ít, nương theo ánh đèn pin, có thể nhìn ra rất xa.

Trong nước xuất hiện bậc thang khổng lồ, ban đầu Trần Ngọc còn tưởng là thiên nhiên hình thành, sau lại phát hiện bậc thang cao hơn một thước này được mài giũa tương đối bằng phẳng, hơn nữa độ cao cũng giống nhau. Trần Ngọc thầm giật mình, đèn pin hướng lên trên, cậu chợt nhận ra điểm đen vẫn một mực đi trước dẫn đường kia.

Đó cũng không phải là tiểu động vật trong tưởng tượng của cậu, mà là bóng đen đầu tiên tiếp cận bọn họ. Khi đèn pin của Trần Ngọc lia tới, bóng đen đó đang bò lên một bậc thang, lui về sau nhìn sang, tựa hồ đang chờ bọn họ. Mà lúc bọn họ đến gần, bóng đen lại theo bậc thang bò tiếp.

Trần Ngọc rốt cuộc trông thấy rõ ràng, cái bóng đen này, cùng bóng đen lôi kéo cánh tay cậu giống nhau như đúc, mặc dù không thể phán đoán có phải là nó hay không, nhưng khẳng định là giống nhau.

Thì ra nó không có ác ý, mà là muốn dẫn đường cho bọn họ.

Nghĩ tới đây, Trần Ngọc đột nhiên nhớ tới chuyện tiềm thức cậu không muốn nổ súng với bóng đen, chẳng lẽ cậu đã sớm biết bóng đen này là muốn giúp bọn cậu?

Trong lòng Trần Ngọc chợt dâng lên một dự cảm bất an, càng đến gần đáy hồ, sự bất an đó lại càng sâu. Cậu hiểu chuyện mình không muốn biết nhưng vẫn phải điều tra, đã lộ ra một góc của tảng băng ngầm.

Bóng đen cuối cùng ngừng lại, ở trên bậc thang cuối cùng, khi bọn họ có thể thấy rõ vị trí của nó, liền nhảy vào trong nước biến mất.

Trần Ngọc đè nén tâm tư phức tạp trong lòng, đi lên nhìn lại. Khác với những bậc thang còn lại, bậc thang còn lại nhô lên khỏi mặt nước.

https://thuviensach.vn

Bậc thang cuối cùng so với những bậc thang khác thì lớn hơn, dài mười thước, rộng chừng ba, bốn thước. Trần Ngọc bò lên bậc thang, lập tức cởi mũ bảo hộ ra, bọn họ nhất định phải tiết kiệm dưỡng khí, khi trở về còn trải qua một chặng đường dài.

Người phía sau lục tục bò lên, đều kinh ngạc nhìn về phía trước.

Cuối thông đạo trong núi, tựa hồ là một động thiên nhiên rộng rãi, hơn nữa cực kỳ to lớn, đèn pin chiếu lên trên, nhìn không thấy đỉnh. Chân chính khiến bọn họ kinh ngạc chính là, cuối bậc thang, là một cái cửa đá thật to.

Hai bên cửa vươn ra đầu chim bằng đồng xanh, trên cửa còn điêu khắc tượng thần đầu người thân chim, biểu tình trên mặt bức tượng như hỉ phi hỉ, như nộ phi nộ, khó nắm bắt; trên đầu có tai nhọn. Mã Văn Thanh cùng Trần Ngọc liếc mắt nhìn nhau, đều từ đôi mắt đối phương thấy được vẻ khiếp sợ.

Mã Văn Thanh khoác tay lên bả vai Trần Ngọc, kích động nói: “Tiểu Trần Ngọc, giống như hình vẽ! Kháo, quả thực so với Tam Tinh Đôi tuyệt thế thần phẩm như cùng một khuôn mẫu đúc ra. Câu kia nói như thế nào nhỉ, bảo bối của quỷ thần!”

Liên sinh ở bên cạnh cười nhìn Mã Văn Thanh một cái, giật giật khóe miệng, nhưng không lên tiếng.

Trần Ngọc nhịn xuống xúc động trợn trắng mắt với Mã Văn Thanh, chỉ lăng lăng nhìn chằm chằm đầu chim khổng lồ nhô ra ngoài cửa, đó là Vô Quan điểu.

“Cuối cùng đã tới.” A Cát nhìn cánh cửa đá lẩm bẩm nói.

Phong Hàn không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn lên cánh cửa phía trước, Lạc Thanh và Vưu bộ trưởng liếc mắt nhìn nhau, âm thầm đứng sang bên cạnh Phong Hàn.

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh đẩy Trần Ngọc, thúc giục: “Mau, mau, đi mở cửa. Bất kể có liên quan đến Thục quốc hay không, ta dám đánh cược, đây sẽ là phát hiện tuyệt thế. Có lẽ vận khí chúng ta tốt, lại tìm thấy Thục quốc cổ biến mất cũng nên.”

Thương mạt Chu sơ, cách đây khoảng 3200 năm đến 2800 năm, đô thành Tam Tinh Đôi của nước Thục cổ đột nhiên bị bỏ lại, thần bí biến mất.

Trần Ngọc đứng ở trước cửa, một hồi lâu mới phản ứng, đeo găng tay màu đen lên.

Chân tướng cõ lẽ ở sau cánh cửa này, Trần Ngọc chợt muốn quay đầu xem thử vẻ mặt của Phong Hàn. Nhưng cậu không làm vậy, cúi đầu trầm mặc một hồi, Trần Ngọc bắt đầu nghiên cứu cánh cửa này.

Chính giữa cửa đá là một vòng tròn đường kính khoảng ba mươi phân lõm xuống, khi Trần Ngọc đang định động thủ, Liên Sinh chợt nói: “A Ngọc, cẩn thận.”

Trần Ngọc dừng lại một chút, thấp giọng nói: “Ta biết, là cửu chuyển liên hoàn khóa.”

Đây là một trong những loại khóa phức tập nhất mà Trần Ngọc biết đến, cậu mặc dù biết cách mở, nhưng chưa có cơ hội thực tiễn. Ổ khóa này cần liên tục mở chín lần, vạn nhất mở sai, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Trần Ngọc hít sâu một hơi, ra quyết định, tháo găng tay ra, sau đó nhắm mắt lại, bắt đầu sờ soạng.

Lông mày Mã Văn Thanh vừa động, nhưng không nói gì, chỉ đứng bên cạnh Trần Ngọc nhìn không chớp mắt tay cậu.

https://thuviensach.vn

Ngón tay của Trần Ngọc cân xứng trắng nõn, lòng bàn tay có vài vết chai, vừa nhìn đã biết không phải làm việc nặng. Đương nhiên, bởi vì Trần Sâm đặc biệt yêu cầu, Trần Ngọc khác với đám người Thẩm Tuyên, Mã Văn Thanh, không luyện qua bất kỳ thủ nghệ đổ đấu hoặc võ thuật nào.

Nhưng ngón tay của cậu vẫn vô cùng linh hoạt, người bình thường không thể sánh bằng. Trần gia gia dạy cậu mở khóa hiển nhiên rất thành công, quan môn đệ tử bảo bối của ông Liên Sinh đã từng thân thở như vậy, coi như có khả năng đặc biệt về mặt này.

Mấy phút sau, Trần Ngọc mở mắt ra, sau đó một lần nữa đeo găng tay. Trần Ngọc nghiêng đầu nhìn Mã Văn Thanh một cái, sau đó ngón tay bắt đầu động.

Mã Văn Thanh hiểu ý Trần Ngọc, lần này Trần Ngọc không nắm chắc mười phần, có thể sẽ gặp nguy hiểm. Mã Văn Thanh nhích tới gần Trần Ngọc một bước, dưới tình huống không ai quấy rầy, làm xong công tác chuẩn bị phòng hộ.

Một lần, hai lần, ba lần,…

Trên mặt Mã Văn Thanh từ từ có mồ hôi chảy xuống, càng về sau, động tác tay của Trần Ngọc đã không trông thấy rõ. Càng như vậy, thần kinh Mã Văn Thanh càng căng thẳng.

Trần Ngọc chợt lui về sau một bước, Mã Văn Thanh đỡ lấy cậu, vội vã hỏi: “Thế nào?”

“Mở.”

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, Liên Sinh vẻ mặt vui mừng vỗ vỗ bả vai Trần Ngọc, cảm thán nói: “Nếu sư phó nhìn thấy, không biết vui đến mức nào.”

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh cũng kích động hung hăng xoa xoa đầu Trần Ngọc, không ngừng khen: “Không uống công đi theo Mã ca lăn lộn, thấy chưa, Liên Sinh tiểu ca, tiểu Trần Ngọc nhà người được ta dạy giỗ không tồi đi?”

Liên Sinh lần này thật không hề châm chọc, nhìn Mã Văn Thanh cười nói: “Ừ, đa tạ ngươi chiếu cố A Ngọc.” Vẻ mặt nghiêm túc nhất thời khiến Mã Văn Thanh có chút thụ sủng nhược kinh.

Trần Ngọc lui về sau hai bước, để người khác đẩy cửa ra, cậu dường như bởi vì ban nãy tinh thần quá mức tập trung, có chút mệt mỏi, cúi đầu đi theo sau. Khi không có ai chú ý, Trần Ngọc bèn đút bàn tay đeo găng vào trong túi quần.

Găng tay đen của cậu, lúc chạm vào lưỡi dao không thấy gì , hiện tại miệng vết thường trên đầu ngón tay trỏ hở ra .

Không chỉ găng tay bị rách, ngón trỏ của cậu còn đang chảy máu, rất đau. Trần Ngọc không có ý định để người khác biết, cánh cửa này với cái hộp mang ra từ sơn động tựa hồ cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu, đều dùng máu mới có thể mở ra.

Nơi này có thể làm rõ rất nhiều chuyện, hơn nữa tuyệt đối còn là chuyện không thích hợp để người khác biết.

Trần Ngọc lặng lẽ tháo găng tay xuống, dùng ngón cái ấn vào đầu ngón trỏ, không mất lớn thời gian, máu đã ngưng chảy.

Cửa đá dày cộm nặng nề đã hé mở, lập tức có thể mở ra tòan bộ. Đúng lúc này, có tiếng nước chợt vang, rồi lạch tạch một tiếng, có thứ gì đó rơi phía sau mọi người.

Tiếng nước mặc dù không lớn, thanh âm đằng sau lại không nhỏ, mọi người lập tức cảnh giác quay đầu lại nhìn.

https://thuviensach.vn

Nơi được đèn pin chiếu sáng, trên bậc thang bằng đá xanh, một động vật thô to bằng cánh tay người trưởng thành, dài nửa thước đang đứng thẳng. Toàn thân nó màu xanh, bốn móng vuốt, miệng còn ngậm tấm gương đồng.

Thấy con mắt tròn tròn đen nhánh mang theo mừng rỡ kia, Trần Ngọc há hốc mồm mà nhìn nó, thật lâu sau mới nghi hoặc hỏi: “Thanh bốn chân?”

Ánh mắt nó lập tức sáng rỡ, ngậm gương gật một cái, cả người nhỏ nước vô cùng vui vẻ chạy sang bên này.

Khóe miệng Trần Ngọc co quắp, nhìn Phong Hàn cách đo không xa, hỏi: “Nó sao lại lớn như vậy?’

Thanh bốn chân đã nhanh chóng chạy đến bên Trần Ngọc nghe vậy ngừng lại, đắc chí vặn vẹo uốn éo thân thể đã lớn lên không ít, rất có ý muốn khoe khoang.

Chờ Thanh bốn chân thấy đủ, túm lấy ống quần Trần Ngọc bắt đầu bò lên, khi tới trên người Trần Ngọc rồi, vạch cổ áo Trần Ngọc ra muốn chui vào trong, bất đắc dĩ cơ thể nó giờ quá lớn, nhất thời bán hội chui không lọt.

Trần Ngọc hít một hơi, lấy lại Chân Ngôn Kính, túm Thanh bốn chân trên người lên ném xuống vai Phong Hàn.

Thanh bốn chân bám vào quần áo của Phong Hàn, quay đầu lại giương mắt nhìn Trần Ngọc, đôi mắt nhỏ chớp chớp ủy khuất.

Trần Ngọc vuốt vuốt mi tâm, nhìn về phía Phong Hàn nói: “Nố đã ăn cái gì? Sao một lát đã biến lớn như vậy?” Nhớ đến tình cảnh Phong Hàn ném Thanh bốn chân ra ngoài, Trần Ngọc do dự một chút, hỏi: “Ban nãy

https://thuviensach.vn

ngươi xuống đáy hồ tìm Triệu Ly, hắn – có phải không trở về được nữa hay không?’

Phong Hàn gật đầu một cái, nhưng không nhiều lời, vứt cho Trần Ngọc cái camere cột ở ngang hông, nói: “ Đáy hồ không thể đi xuống.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều xúm lại, Trần Ngọc nhấn bật màn hình.

Ban đầu ống kính rung lắc dữ dội, có thể do động tác của Phong Hàn quá nhanh. Không lâu sau, đã có thể thấy Lão Bát và Triệu Ly cách đó không xa. Triệu Ly đối diện Phong Hàn, không ngừng giãy dụa, trong miệng thỉnh thoảng còn có bọt khí thoát ra.

Nham thạch bốn phía từ từ nhiều hơn, có thể nhận ra nơi này đã đến gần đáy hồ. Cuối cùng Lão Bát ngừng lại, hắn xoay người, ôm lấy Triệu Ly, sau đó nhìn Phong Hàn nở nụ cười.

Lão Bát chẳng qua chỉ hé miệng, do khoảng cách quá xa, vẻ mặt của Lão Bát mới giống như đang cười, giây kế tiếp, hàm răng trắng của Lão Bát đã cắn lên cổ Triệu Lý.

Triệu Ly la hoảng lên, tay chân giãy dụa càng lợi hại.

Từ dòng nước bên cạnh ống kính nhận ra, Phong Hàn không tiến xa hơn nữa, một lát sau, mấy bóng đen từ sau lưng Lão Bát chậm rãi xuất hiện, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Phong Hàn.

Rồi trong màn ảnh tất cả đều là nước, hiển nhiên Phong Hàn xoay người rời đi, lát sau, camere liền tắt.

Trần Ngọc ngẩng đầu lên, thấp giọng hỏi: “Triệu Ly, chết?”

https://thuviensach.vn

Phong Hàn gật đầu một cái, tua lại đoạn video, cho đến đoạn Lão Bát há mồm ra, chỉ vào phía sau Lão Bát nói: “Nơi này không thấy rõ, sau lưng hắn tất cả đều là bánh tông, có lẽ là những công tượng kia, có lẽ là xác sống chủ nhân ngôi mộ dưỡng. Đáy hồ này là cái hố vạn xác chết, đi xuống sẽ không có khả năng quay về.”

Trần Ngọc trầm mặc, không ngờ, Triệu Ly đi theo phụ thân đổ đấu nhiều năm như vậy, cuối cùng phải ở lại trong hồ.

Mã Văn Thanh do dự hỏi: “Kia, chẳng lẽ thứ dẫn đường cho chúng ta cũng là xác sống?”

Phong Hàn lắc đầu, “Không giống nhau, thứ dẫn đường cho chúng ts trí khôn cao hơn một chút, Lão Bát tựa hồ cũng có thể suy nghĩ đơn giản. Xác sống dưới đáy hồ giống với quỷ trận, là để ngăn cản phía trên có người đi xuống, nhưng sau khi vào thông đạo này, cũng sẽ không đuổi theo nữa. Ban nãy, ta để Thanh ngăn cản những xác sống lặt vặt đó.”

Trong mắt mọi người đều có chút kinh ngạc, Mã Văn Thanh vỗ đầu Thanh bốn chân một cái, nói: “Được a, tiểu Trần Ngọc, động vật trong nhà ngươi nếu ngại nhiều, con này để ta nuôi cũng tốt.”

Tâm tình Thanh bốn chân vốn đang suy sụp, đúng lúc này nhất thời bị kích thích, hung dữ kêu lên với Mã Văn Thanh.

Thở dài, Trần Ngọc nhìn Thanh bốn chân trên bả vai Phong Hàn một cái, không thể không thừa nhận, Phong Hàn mang tên tiểu tử này về so với Tiểu Mập hữu dụng hơn nhiều. Tiểu Mập trừ ăn thịt cùng lãm nũng, tựa hồ cái gì cũng không biết, xem ra phải giáo dục lại cẩn thận.

Đáng thương cho Tiểu mập đang ở trên bờ vô hạn oán niệm, không biết bản thân mình nằm không cũng trúng đạn.

https://thuviensach.vn

“Chúng ta đi vào trước, nếu đã không thể cứu người, cái này để sau hãy nói.” Vưu bộ trưởng lên tiếng.

Mọi người lại đứng sau cánh cửa, hợp lực đem cửa đẩy rộng ra hơn một thước.

Vốn ở dưới đáy hồ, xung quanh hơi nước nồng đậm, nhưng sau khi cửa đá bị đẩy ra, một cỗ hàn khí từ bên trong phả ra ngoài, mọi người ai nấy đều không khỏi rùng mình.

Người phía trước bật đèn pin cầm tay lên, lập tức chiếu sáng bên trong.

Không ai ngờ tới, sau cửa chờ đợi bọn họ là cái gì, nhưng khi chân chính đứng ở đây, mọi người ngơ ngác đứng cạnh cửa, không người nào lên tiếng.

-END 135-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 135

Trong không gian yên tĩnh trống trải, đèn pin mắt sói có thể chiếu sáng cách đó hai trăm thước trở lên, tình huống phía sau cửa đá bọn họ thấy được nhất thanh nhị sở.

Phía sau cửa đá, là một khoảng trống cực kỳ lớn. Đèn pin chiếu rọi, theo tia sáng càng ngày càng mảnh, thế nhưng biến mất trong bóng tối. Nơi đây như vực sâu vô tận, căn bản không nhìn thấy đáy.

Huyệt động có kích thước như vậy, căn bản không thể do nhân công tạo ra, đứng bên cạnh vực sâu do thiên nhiên hình thành, ai nấy đều cảm nhận rõ sự nhỏ bé của bản thân.

Mà hấp dẫn ánh mắt của mọi người nhất chính là, giữa vực sâu đứng sừng sững một tòa cung điện hùng vĩ, một cung điện bằng đồng xanh ngủ say dưới đáy hồ.

Trần Ngọc ngơ ngác nhìn chằm chằm Thanh đồng cung điện, trong đầu "ông" một tiếng.

Cậu không biết người đầu tiên lên Trường Thành, người đầu tiên đến lăng Tần Thủy Hoàng có cảm thụ ra sao, nhưng vào giờ phút này, trông thấy một di tích lịch sự rộng lớn như vậy, loại khí tức bao la vững vàng đập vào mặt, Trần Ngọc chỉ cảm thấy trong lòng dậy sóng, xúc động muốn rơi lệ.

Cung điện chỉ lộ ra hai tầng phía trên, phía dưới ẩn dưới vực sâu, không nhìn ra được Thanh đồng cung điện này đến tột cùng cao bao nhiêu.

https://thuviensach.vn

Mà từ chỗ bọn họ đang đứng đến cửa cung điện còn ít nhất 20 mét, tất cả đều là khoảng không. Quỷ dị là, từ hai bên cửa cho đến cung điện, cách mỗi thước lại có một đôi tượng người khổng lồ bằng đồng xanh cao 5, 6 mét, lẳng lặng trôi nổi giữa không trung.

Những tượng người đồng xanh khổng lồ này hai tay đan vào nhau, bày một tư thế cổ quái đứng sừng sững ở hai bên, tựa như từ cạnh cửa đến cung điện có một con đường rất lớn, bọn họ đứng ở hai bên đường làm vệ sĩ bảo vệ cung điện, hoặc chờ đợi nghênh đón chủ nhân của nó.

“Người khổng lồ phương Đông…” Mã Văn Thanh lẩm bẩm nói.

Mã Văn Thanh nói không sai, tượng người đồng xanh hai bên này cơ hồ giống như đúc với tượng người khổng lồ đồng xanh khai quật được ở Tam Tinh Đôi- khu phong thủy bảo địa thần thánh khó nói thành lời, chỉ có điều tượng người đồng xanh ở đây cao hơn gấp đôi.

Phản ứng lớn nhất phải kể tới A Cát, cư nhiên hai mắt đỏ ngầu, từ từ quỳ xuống.

Trần Ngọc vẫn còn đang thất thần nhìn tòa cung điện kia, sau khi sự khiếp sợ ban đầu qua đi, là cảm giác quen thuộc khiến cậu run sợ trong lòng. Tựa hồ mỗi tế bào trên người cậu đều hào hứng, trở lại, rốt cuộc đã trở lại.

Thứ tình cảm xa lại này, làm cả người Trần Ngọc run rẩy, không cất bước nổi.

So với những người khác, Mã Văn Thanh và Liên Sinh trấn định hơn, Mã Văn Thanh ngồi xổm xuống cạnh cửa, thò người ra sờ sờ phía trước. Sau đó cười lớn, quay đầu cười nói: “Thảo nào thấy quen mắt, tiểu Trần Ngọc, cái này giống với cây cầu trên núi tuyết. Ở đây có đường, những người đồng xanh khổng lồ này thực đứng ở trên nó.”

https://thuviensach.vn

Dứt lời liền chép miệng, Mã Văn Thanh tiếp tục cảm thán: “Cổ nhân cố làm ra vẻ huyền bí, thật đúng là có thể dọa người ta. Bất quá, cái này so với cây cầu trên tuyết kia hoành tráng hơn. Bên dưới không phải là băng, phỏng chừng là một loại khoáng thạch thủy tinh, mẹ ôi hoang phí biết bao nhiêu a.”

Một lời của Mã Văn Thanh thức tỉnh mọi người ở cạnh cửa, Lạc Thanh lặng lẽ nhìn Phong Hàn, đề nghị: “Đã có cầu, vậy chúng ta nhanh qua, dù sao lần này thời gian cấp bách. Sớm tìm được đồ, chúng ta có thể sớm quay về.”

Phong Hàn nghiêng đầu như có điều suy nghĩ nhìn Trần Ngọc, đi về phía cây cầu.

Trần Ngọc sửng sốt, trong lòng thoáng qua một tia khác thường, theo bản năng đi lên trước một bước, rồi ngừng lại, từ từ lùi ra sau cùng. Cậu không hiểu cái nhìn của Phong Hàn có ý gì, không vui mừng, không chán ghét, không ôn nhu, cũng không lạnh lùng, ánh mắt của Phong Hàn không có bất cứ tia tình cảm nào, nhưng một Phong Hàn như vậy lại làm cho cậu cảm thấy xa xôi không thể với tới.

Vưu bộ trưởng đi theo phía sau Phong Hàn, sau đó là Liên Sinh và A Cát, Mã Văn Thanh hưng phấn lôi kéo cánh tay của Trần Ngọc, phía sau bọn họ là Lạc Thanh. Đèn pin của Trần Ngọc chiếu xuống dưới, cho dù cậu không sợ độ cao, cho dù đây là lần thứ hai đi trên cây cầu không nhìn thấy này, cậu vẫn như cũ cảm thấy khiếp sợ cùng kinh hãi.

Tư vị đi bộ trên mây xanh như thần tiên, thì ra không phải là điều mà phàm nhân có thể dễ dàng hưởng thụ.

Trần Ngọc lại ngẩng đầu nhìn Phong Hàn, tại sao sau khi qua cửa, Phong Hàn giống như người khác? Có phải hay không –

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc đang suy tư, đột nhiên cảm thấy bên trái chợt nhẹ, sau đó dư quang khóe mắt liền thấy thân ảnh Mã Văn Thanh ngã xuống.

Trần Ngọc nghe thấy tiếng kêu sợ hãi, phục hồi tinh thần phát hiện A Cát đang gắt gao nắm lấy cậu. Tiếng thét chói tai kia phát ra từ chính bản thân cậu, hơn nữa bởi vì Trần Ngọc thất thần, thấy Mã Văn Thanh té xuống, chưa kịp suy nghĩ, đã định nhảy theo túm hắn.

“Trần Ngọc, người đừng sốt ruột, Mã Văn Thanh không sao!” A Cát ghé vào lỗ tai cậu hô.

Trên lối đi vô hình, người phía trước đều dừng lại nhìn về phía bên này.

Trần Ngọc bị A Cát gắt gao lôi đi, đến được thông đạo bên cạnh, trước mặt cậu chính là tượng người đồng xanh. Mà Liên Sinh còn cách cậu xa, hắn ngồi xổm trên đỉnh đầu của tượng người đồng xanh, cũng không biết thời gian ngắn như vậy trèo lên khi nào, đang cau mày nhìn xuống phía dưới.

Làm mọi người an tâm chính là, đúng như A Cát nói, Mã Văn Thanh mặc dù té xuống, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Trong lúc nguy cấp hắn quăng Bách liên tỏa lên thụy thú ở trên mái hiên cung điện, chính hắn dưới sức căng của Bách liên tỏa, tiếp cận được cung điện, đang cưỡi trên đầu tượng thú duỗi ra bên ngoài cung điện chừng một mét.

Đó là miệng cống của hệ thống thoát nước xung quanh cung điện, cơ hồ mỗi tầng đều có một đầu thú như vậy.

Trần Ngọc tay phải nắm thật chặt cánh tay của A Cát, lòng vẫn còn sợ hãi lẩm bẩm nói: “Con mẹ nó, tiểu tử này mới đúng là vận phân chó, phúc lớn mạng lớn.”

https://thuviensach.vn

Miệng cống thoát nước cũng không tùy ý mà có, mỗi hướng chỉ có một, nếu như Mã Văn Thanh không cưới trên đầu thú, cho dù Bách liên tỏa có thể tạm thời giữ hắn, cứu được lên hay không còn là vấn đề.

Bên ngoài Thanh đồng cung điện, đen nhánh bóng loáng, nới cách hắn gần nhất căn bản không có cửa sổ.

Liền Sinh nhìn xuống dưới khẽ cười cười, nói: "Ta xuống đó, lát nữa các ngươi hỗ trợ kéo lên."

Trần Ngọc ngẩng đầu, lúc này mới chú ý tới, dây lưng rộng 2 tấc trong tay Liên Sinh đã buộc trên đầu người đồng xanh, xem ra khoảnh khắc Mã Văn Thanh gặp chuyện không may, Liên Sinh vốn đã nghĩ xong biện pháp cứu người.

Mà Trần Ngọc quan tâm quá tất loạn, thiếu chút nữa cũng gộp luôn cả mình vào.

Vị trí của Mã Văn Thanh đại khái cách cây cầu khoảng 20 mét, cho nên quá trình cứu người mặc dù kinh hiểm, nhưng cũng không khó khăn. Liên Sinh trước bảo Mã Văn Thanh thắt dây thừng an toàn, theo dây lưng buộc trên cầu kéo người lên, sau đó bản thân hắn ở bên ngoài cung điện quan sát một hồi, cũng gọi người bên này đem hắn lôi lên.

Liên Sinh sau khi đặt chân xuống mặt đất, lại dùng cả tay và chân, trèo lên tượng người đồng xanh, chậm rãi tháo dây lưng ra. Lần này mọi người thấy rõ động tác của Liên Sinh, tượng người đồng xanh cao như vậy, hắn cơ hồ hai ba bước đã lên tới đỉnh, hơn nữa động tác lưu loát nhẹ nhàng, mang theo một loại mỹ cảm khó hiểu.

Mã Văn Thanh sau khi được kéo lên liền gục trên bả vai Trần Ngọc, bắp chân còn đang chuột rút.

https://thuviensach.vn

“Ngươi làm sao vậy? Nơi rộng đến thế, ngươi chỉ như con cua, muốn té xuống cũng không dễ như vậy đi?” Trần Ngọc đỡ Mã Văn Thanh, tận hết sức lực châm chọc, định dùng cách này bình ổn nhịp tim đến giờ còn chưa chậm lại của mình.

“Mẹ ôi, ta cũng không biết nữa, lúc ấy chỉ liếc nhìn đôi mắt của tượng người kia, sau đó tay chân mềm nhũn, rồi té xuống.” Vẻ mặt Mã Văn Thanh như đưa đám, vừa thu lại Bách liên tỏa Liên Sinh đưa tới, vừa xoa xoa cánh tay, xem ra lúc rơi xuống bị giãn gân.

Liên Sinh nhíu nhíu mày, liếc nhìn mấy người phía sau một cái, nói với A Cát: “Chúng ta một đường tới đây, còn chưa nghỉ ngơi, cũng có thể do mệt nhọc, như vậy, ta và Mã Văn Thanh đi đằng sau, ngươi và A Ngọc ở phía trước chúng ta, mặc dù đang ở trên cầu, nhưng không có lan can, cũng rất nguy hiểm, trước lên tinh thần rồi hãy qua.”

Mã Văn Thanh thật ra không ưa gì Liên Sinh, chuyến đi lên Lương Sơn Tứ Xuyên lần này, trừ Phong Hàn, dung mạo của Liên Sinh cũng vô cùng chói mắt, Mã Văn Thanh đoán được cảnh tượng mấy em gái trong núi vây quanh hắn, hát tình ca, ôm ấp bàn tay nhỏ bé bất chợt thay đổi diễn viên. Đây là điều thứ nhất, thứ hai là Mã Văn Thanh phát hiện Liên Sinh mặc dù bình thường hay cười híp mắt, nhưng so với hắn còn xấu xa hơn, cho nên thường không mấy vui vẻ đi cùng hắn.

Lúc này nghe thấy Liên Sinh nói như vậy, Mã Văn Thanh lập tức há mồm muốn phản bác, nhưng nghĩ đến ban nãy được Liên Sinh cứu, nhẫn nhịn, ngậm miệng lại.

Mấy người đều đề cao cảnh giác, tận lực đi ở giữa, rốt cuộc bình an đến được cửa vào Thanh đồng cung điện.

Nhìn gần tòa cung điện càng thêm đồ sộ, không chỉ khắp nơi đều là đồng xanh, mà cây cột, lan can cửa sổ, tay vịn đều điêu khắc hoa văn tinh

https://thuviensach.vn

sảo dị thường. Mọi người đứng ở cửa đều âm thầm sợ hãi than thở, rốt cuộc phải bao nhiêu đồng xanh mới có thể tạo ra một cung điện như vậy, rốt cuộc là người thợ thủ công giỏi đến mức nào mới có thể đúc nên cảnh tượng huy hoàng như vậy.

Cửa chính của cung điện cũng không khóa, chỉ khép hờ, bọn họ liếc mắt nhìn nhau, Phong Hàn dẫn đầu tiến vào cung điện.

Trong cửa là một đại điện, ngay phía trước điện là một bức điêu khắc khổng lồ bên trên là cá lớn, bên dưới lại là con chim có hình dáng kỳ lạ. Trần Ngọc chiếu đèn pin vào nó, nói: “Đây là Thái Dương Thần Điểu, xem ra Văn Thanh nói đúng, nơi này có thể thật sự là lăng tẩm của đế vương nước Thục cổ.”

Mã Văn Thanh tiếp lời: “Chậc, loại lăng tẩm có quy mô như vậy, vị đế vương này có phải thu hết toàn bộ đồng xanh trong nước hay không, tự tạo cung điện cho mình?”

Trần Ngọc không trả lời, niên đại đó, đồng xanh cả nước lại có thể có bao nhiêu? Nhiều đồng xanh như vậy từ đâu tới, thật sự là nan đề.

Giữa điện đặt hai cái đỉnh cự đại có ba chân, hai bên là hành lang thông đến những địa phương khác.

Phong Hàn dời tầm mắt khỏi bức phù điêu, quay đầu nhìn Trần Ngọc nhàn nhạt nói: “Nơi này có chìa khóa của Thanh long hoàn, cũng có thứ ta muốn, nếu như các người mệt rồi, trước cứ nghỉ ngơi ở đại điện, ta đi tìm.”

Những người khác lắc đầu, cho dù ban nãy mệt mỏi thật, nhưng khi nhìn thấy cung điện này, tinh thần đã sớm lên cao.

“Trước tìm đồ, tìm được rồi nghỉ ngơi cũng không muộn.” Mã Văn Thanh lập tức nói.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc cũng gật đầu, so với người khác cậu còn kích động hơn, Thanh Long hoàn rốt cuộc có thể lấy xuống, hơn nữa, những bí mật dấu ở trong lòng rốt cuộc cũng có đáp án.

Vì vậy bảy người thương lượng một chút, đi về phía bên trái.

Lúc đi tới cửa lối vào, mọi người lại kinh hãi.

Trong lối đi có ánh sáng, hai bên vách tường không xa có giá nến, bất quá trên giá nến không phải là trường minh đăng, mà là hạt châu to bằng nắm đấm người lớn, tia sáng nhu hòa không chói mắt do hạt châu phát ra chiếu rọi bên trong.

Trong thông đạo căn bản cũng không có đường, chỉ có một con rồng xanh uốn lượn từ dưới lên, đường này nằm trên lưng Thanh long.

Vưu bộ trưởng gõ gõ vảy của Thanh long, ngẩng đầu nói: “Cũng là đồng xanh, chả trách nơi này được gọi là Long thần miêu, đại khái trước đây truyền lầm, bất quá ở đây có rồng là thật.”

Thanh bốn chân vẫn nằm trên bả vai Phong Hàn chợt hưng phấn, từ trên người Phong Hàn nhảy xuống, cái đuối bày ra tư thế kỳ quái chạy về phía trước, đại khái cảm thấy gặp được họ hàng gần.

Lưng rồng tròn, tuy rằng trơn, cũng may có không ít vảy, hơn nữa thân thể của rồng vô cùng thô, hai người sóng vai mà đi hoàn toàn không thành vấn đề.

Lưng rồng có khoảng cách nhất định với hai bên vách tường, không cẩn thận té xuống cũng sẽ mất mạng, dù sao khe hở hai bên cũng thông đến tận tầng áp chót của cung điện.

Phong Hàn dẫn đầu, mấy người phía sau cũng cẩn thận bước lên. Mã Văn Thanh nhìn giá nến hai bên, tâm ngứa, rốt cuộc không nhịn được tiến

https://thuviensach.vn

sát lại quan sát.

Một lát sau, Mã Văn Thanh vẻ mặt không muốn trở lại, “Giá nến đều nạm vàng Chiến quốc, mặc dù không thể so với hoàng kim, dầu sao cũng tinh tế, hơn nữa, nhiều như vậy…”

Trần Ngọc nhìn hắn, “Ngươi có thể mang bao nhiêu ra ngoài? Đừng quên mục đích clần anỳ của chúng ta.” Dứt lời cũng có chút buồn bực, bọn họ còn phải tranh thủ thời gian, đến chỗ Trang lão đại.

Thế nhưng, cả đường đi cũng không trông thấy cửa vào hay cửa sổ, Trần Ngọc không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ mỗi tầng là một gian đại điện? Vậy không gian còn lại là cái gì?

Lại đi một đoạn rất dài, rốt cuộc thấy được ngã rẽ, một thông xuống tầng hai, một cái từ đối diện tới, hẳn là thông đến những nơi khác của tầng thứ nhất. Đúng lúc ấy thì, đối diện chợt vang lên tiếng bước chân, ai nấy đều sửng sốt, tiếng bước chân ở đối diện lộn xộn, rõ ràng không phải của một người.

Nhớ tới Phong Hàn đã nhắc tới xác sống, ai nấy lạnh toát cả người, lập tức nhắm ngay súng vào thông đạo đối diện.

Theo tiếng bước chân, rốt cuộc có người từ ngã rẽ xuất hiện. Dẫn đầu là một thanh niên, lớn hơn một chút so với Trần Ngọc và Mã Văn Thanh, nhưng vô cùng có khí thế, Trần Ngọc trong nháy mắt có cảm giác như Trần Sâm đang đứng trước mặt.

Mã Văn Thanh sửng sốt, Trần Ngọc không nhận ra, nhưng hắn thì biết, thất thanh hỏi: “Trang lão đại? Tại sao ngươi lại ở đây?”

Liên Sinh nhướng mày, cũng ở một bên hỏi: “Ngươi không phải cùng sáu vị lão đại đến Vân Nam?”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc không ngờ lão đại của thất đại gia tộc, đương gia của Trang gia cư nhiên còn trẻ như vậy, sau khi kinh ngạc, Trần Ngọc chợt thấy có gì đó không ổn, Trang lão đại rõ ràng bảo mình cùng Mã Văn Thanh dẫn đội tới đây, tại sao bản thân hắn cũng xuất hiện ở nơi này? Khi Trần Ngọc quét mắt nhìn ra sau lưng Trang lão đại, thân thể cứng đờ, người phía sau Trang lão đại, thanh niên đó, chính là người xuất hiện trong đoạn thông đạo thứ sáu, "mẫu thân" muốn giết cậu.

Sắc mặt Trần Ngọc trầm xuống, nếu như "mẫu thân" muốn giết cậu là ý của Trang lão đại, như vậy, từ đầu đến cuối, cậu đã bị Trang lão đại tính kế.

Người thanh niên kia căn bản không nhìn cậu, trực tiếp làm bộ như không nhận ra Trần Ngọc.

Trần Ngọc mặt lạnh nhìn về phía Trang lão đại, nói: "Trang lão đại là không tin tưởng chúng ta?"

Trang lão đại nhìn cậu khẽ mỉm cười: "Không, ta rất tin người, ta tới đây, bất quá là vì lý do bảo đảm. Ta nghĩ ngươi cũng không hy vọng phụ thân các ngươi gặp bất trắc gì."

Nói xong lời cuối, lại trấn an: "Bất quá, ngươi cũng đừng nghi ngờ, các ngươi không đến hồ Kính Thủy, chúng ta những người khác căn bản không vào được. Chỉ khi ngươi mở cái khóa kia ra, bốn cánh cửa quanh đây mới có thể mở ra, chúng ta chính là từ một cánh cửa khác tiến vào. Nhiều người tương đối dễ dàng, nếu như tìm được đầu mối, chúng ta liền cùng đến Vân Nam."

Bốn cửa? Trần Ngọc chợt nhớ tới người áo đen, hắn nói hắn sẽ tự mình tới lấy đồ, nếu vậy hiện tại hắn cũng ở trong cung điện này? Trần Ngọc không lên tiếng nữa, chỉ liếc nhìn người phía sau Trang lão đại.

https://thuviensach.vn

Trang lão đại quét bên này một vòng, khi thấy Lạc Thanh phía sau cùng, tự tiếu phi tiếu nói: “Lại nói tiếp, vị này cũng thực quen mặt a.”

Lạc Thanh hừ một tiếng, “Trang lão đại cũng không cần phải giả bộ đâu, đạo bất đồng bất tương vi mưu(*), ta mặc dù làm hỏng chuyện của các ngươi, các ngươi cũng gây không ít phiền toái cho chúng ta.”

(*:Không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau mưu sự nghiệp được)

Nụ cười trên mặt Trang lão đại nhạt dần, đôi mắt nhìn Lạc Thanh mang theo sự lạnh lẽo sâu thẳm, “Vậy cũng được, giữa chúng ta cũng nên tính toán rõ ràng.”

Trang lão đại đã quen ở địa vị cao, cả người không tự chủ toát ra khí thế cường đại cùng uy nghiêm vô hình, Mã Văn Thanh và Trần Ngọc thầm giật mình.

Đúng lúc ấy thì Phong Hàn chợt lên tiếng, “Ngươi chuẩn bị tính toán như thế nào? Lạc Thanh là người của ta, ta sẽ không để cho người khác động đến hắn.”

Trên khuôn mặt bình thản của Lạc Thanh hốt nhiên lộ ra nụ cười sáng lạn, hắn tiến về phía Phong Hàn hai bước, mới quay đầu nhẹ nhàng nói với Trang lão đại: “Được lắm, ta chờ.” Giữa lông mày mang theo châm chọc vô tận.

Trần Ngọc một mực âm thầm quan sát Trang lão đại, cậu cảm thấy Trang lão đại không giống người tốt.

Nhưng nghe thấy lời của Phong Hàn, tầm mắt của Trần Ngọc từ trên người Trang lão đại di chuyển đến bên Phong Hàn và Lạc Thanh bên cạnh. Mỗi lần Phong Hàn cùng người khác nói chuyện, đều bảo cậu là tế phẩm

https://thuviensach.vn

của hắn. Bất quá, khi đó Phong Hàn đối với những người khác lãnh đạm hơn, mình cũng lực chọn xem nhẹ.

Thế nhưng, hôm nay, Trần Ngọc chợt phát hiện, Phong Hàn lại nói Lạc Thanh là người của hắn, trong lòng Trần Ngọc chợt có chút khó chịu.

Trang lão đại nhìn Phong Hàn một lát, nhàn nhạt nói: “Bây giờ đại sự làm trọng, ngươi đã lên tiếng, ta cùng Lạc Thanh ở giữa sẽ nói sau.” Dứt lời quay đầu nhìn về phía Trần Ngọc, hỏi: “Ngươi đi cùng chúng ta tìm kiếm, còn lại chia nhau ra, có phát hiện thì tập hợp.”

Trần Ngọc không thích Trang lão đại, Phong Hàn, Lạc Thanh và Vưu bộ trưởng cũng không muốn đi cùng hắn, lập tức quyết định tách ra tìm kiếm đầu mối, đợi có đầu mối sẽ liên lạc.

Bọn họ phỏng đoán tầng thứ nhất có thể cũng có bốn cửa, bốn đại điện, còn lại không có gì cả. Mấy người đi thẳng đến tầng hai, mới vừa vào cửa, đã cảm thấy tầm mắt chợt khoáng đạt không ít. Tầng thứ hai ngang dọc mấy thông đạo, xung quanh đều là gian phòng, cửa mỗi gian phòng đều khép, thấy không rõ bên trong.

Vưu bộ trưởng quan sát một phen nói: “Nơi này hắn không có gì nguy hiểm, vì để tiết kiệm thời gian, chúng ta tách ra tìm, dù sao đều ở đây, nếu có chuyện, kêu một tiếng, cũng kịp tới chiếu ứng lẫn nhau.”

Mấy người đều đồng ý, không còn cách nào, lần này người xuống đây quá ít, đa số tiểu nhị đều ở trên bờ.

Trần Ngọc chọn tiến vào thông đạo bên trái, cậu nghe thấy tiếng tất tất tác tác sau lưngm dư quang khóe mắt thấy một cái bóng màu xanh đang đi dọc theo góc tường. Không khỏi cười cười, cũng không nói gì.

Đến trước cánh cửa đầu tiên, Trần Ngọc cũng không đi vào, cho đến khi tới cánh cửa thứ hai thì ngừng lại. Trần Ngọc không quay đầu, chỉ lên

https://thuviensach.vn

tiếng: “Ngươi một đường theo tới đây, tìm ta có chuyện gì?”

Lúc Trần Ngọc nói chuyện, trên bả vai chợt nặng, Thanh bốn chân rốt cuộc cũng lấy đủ dũng khí nhảy lên trên.

Trần Ngọc cũng không ném nó xuống, cậu xoay người, nhìn Lạc Thanh ở phía sau, tiếp tục nói: “Ngươi có mục đích gì, nói đi?”

lạc Thanh lãnh đạm nhìn cậu, phía sau hắn là giá nến, khuất sáng, không thấy rõ vẻ mặt, nhưng Trần Ngọc có thể cảm nhận kia tuyệt đối không phải là thiện ý.

Lạc Thanh nhẹ nhàng nói: “Trần Ngọc, thân phận thật sự của ngươi ta biết rõ, đời trước ngươi hại Phong Hàn một lần, còn chuẩn bị hại hắn…một lần nữa, đúng không?”

-END 136-

Bonus mấy tấm hình về hiện vật tìm thấy trong di tích Tam Tinh Đôi để mọi người dễ hình dung:

Đầu tượng người bằng đồng xanh, cao 27cm

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 136

Trần Ngọc con ngươi chợt co rút lại, trừng mắt nhìn Lạc Thanh, giống như bị nghẹn ở cổ, một câu cũng không thốt ra được.

Lạc Thanh thấy Trần Ngọc sắc mặt đột biến, khẽ cười cười, hắn thích vẻ mặt này, cảm giác đau nhói trong lòng những ngày qua đột nhiên có một tia thống khoái.

Người trước mắt hắn đây, là người không có tư cách đứng cạnh Phong Hàn nhất, được Phong Hàn tín nhiệm, lấy được tình cảm của hắn, y không xứng với tình cảm của Phong Hàn. Nghĩ đến những chuyện trước kia y làm, cho dù hiện tại y quỳ gối xuống cũng là khinh nhờn Phong Hàn.

Khuôn mặt tái nhợt của Lạc Thanh vì nhớ lại mà vặn vẹo, trong mắt mang theo thống khổ thật sâu cùng hận ý, mặc dù hắn tận lực khống chế, hiệu quả cũng không mấy rõ ràng.

Lạc Thanh cắn răng, châm rái nói: “Lấy được thứ không nên thuộc về người, không biết buông tay, sẽ bị trời phạt.”

Tay Trần Ngọc có chút run rẩy, nhưng trên mặt cậu cũng không có sự thống khổ cùng áy náy mà Lạc Thanh muốn thấy, trừ lúc ban đầu lóe lên kinh sợ, rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh.

Giương mắt nhìn lướt qua sau lưng Lạc Thanh, Trần Ngọc diện vô biểu tình nói: “Ngươi nói gì ta nghe không hiểu, ta tại sao muốn hại Phong Hàn? Ta có được thứ đó, ngươi là chỉ cái gì? Nếu như là tình cảm của ta và Phong Hàn, đây là chuyện giữa hai người chúng ta, không có quan hệ với

https://thuviensach.vn

ngươi. Ta chỉ muốn biết, ngươi hôm nay tới đây, mục đích là gì? Chỉ nói đến Phong Hàn, những cái khác ta không cần biết."

Lạc Thanh bị nghẹn đôi chút, nhìn Trần Ngọc khác hoàn toàn so với ở trước mặt mọi người, hắn thậm chí có ảo giác người kia đang đứng ở đây. Suy tính một hồi, Lạc Thanh hỏi một vấn đề cậu không ngờ nhất: "Bây giờ, tình cảm của ngươi với Phong Hàn là thật hay giả? Hay là nói, ngươi bây giờ là đang đóng kịch, thậm chí không tiếc lợi dụng cả thân thể của mình?"

Trần Ngọc cũng không để ý tới sự châm chọc nồng nặc trong lời nói của Lạc Thanh, chỉ lãnh đạm trả lời: "Đó là chuyện của ta."

Lạc Thanh sắc mặt càng thêm khó coi, hắn cắn răng nghiến lợi nói: "Ngươi không quan tâm đến thủ hạ của người, tính mạng thần dân của ngươi, giết nhiều người như vậy ta không quản, nhưng người không thể làm có chuyện có lỗi với Phong Hàn nữa. Năm đó, chỉ có hắn- là giúp ngươi vô mục đích. Hơn nữa, nhiều năm qua, ngươi hại hắn thảm như vậy, lấy đi mọi thứ của hắn, ngươi tại sao lại quay lại tìm hắn?! Ngươi vẫn cảm thấy chưa đủ? Nhưng, Phong Hàn đã không còn gì có thể cho ngươi nữa."

Trần Ngọc nhìn chằm chằm Lạc Thanh, bất động thanh sắc nói: "Nếu như ngươi chỉ là muốn có một câu cam kết, ta có thể đảm bảo với ngươi,ta chưa từng nghĩ sẽ hại Phong Hàn. Hơn nữa, ngươi nói những chuyện kia, ta hoàn toàn không biết."Trần Ngọc hoàn toàn không hiểu mấy lời Lạc Thanh nói, nhưng cậu biếy điều này rất quan trọng, nếu như có thể, cậu hy vọng từ trong miệng Lạc Thanh moi được chút thông tin.

Lạc Thanh trừng lớn mắt, cuối cùng không nhịn được cười lạnh, giống như Trần Ngọc vừa làm ra một chuyện đáng cười nhất: "Ngươi trước lúc tìm thấy cũng nói như vậy, đừng nhiều lời vô nghĩa. Thế nhưng, Trần Ngọc, lần này ngươi chối cãi vô ích. Nói thật với ngươi, khi người ấy bảo ngươi là y, ta cũng không tin, cho nên ta vẫn chưa nhắc đến với Phong Hàn."

https://thuviensach.vn

“Nhưng ngươi có thể mở cái khóa kia ra, ta len lén trở lại xem, chỉ có máu của ngươi mới mở được. Điều này nói lên cái gì? Cho dù ngươi không phải y, cũng là người y tín nhiệm nhất. Nhưng người y tín nhiệm nhất đều bỏ đi rồi, ngươi còn có thể là ai? Hơn nữa với tính cách đa nghi của y, nơi này, đại khái sẽ chỉ để chính ngươi đi vào.”

Trần Ngọc nhíu nhíu mày, suy luận của Lạc Thanh rất lôgíc, người trong miệng Lạc Thanh là người áo đen? Trầm mặc một hồi, Trần Ngọc nói: “Có lẽ ngươi thật sự có lý, nhưng ta không phải y, chuyện ngươi nói ta không nhớ chút nào. Bằng vào điểm này, ngươi không có cách nào chứng minh ta là người tội ác tày trời ngươi nói kia.”

Lạc Thanh hồ nghi nhìn Trần Ngọc, đại khái rốt cuộc cũng tin Trần Ngọc không nhớ, thấy ttrong mắt Trần Ngọc mang theo khiếp sợ, cuối cùng lộ ra một nụ cười quỷ dị, “Thì ra là như vậy, chả trách bọn họ lại làm thế.”

“Ai cơ?” Trần Ngọc rất nhanh hỏi.

Lạc Thanh không trả lời vấn đề này, chỉ tiếp tục nói: “Mặc dù ngươi không có trí nhớ trước đây, nhưng sự thật không thể xóa sạch. Ta có thể đem chuyện trước kia nói cho ngươi biết, nhưng đổi lại, ngươi phải đồng ý với ta một điều kiện.”

Trần Ngọc nhíu mày, nhìn Lạc Thanh nói, “Đây chính là mục đích ngươi một mình tới tìm ta? Để ta đoán, ngươi có phải định nói với ta, điều kiện là nhất thiết phải dối gạt Phong Hàn.”

Trong mắt Lạc Thanh nhanh chóng thoáng qua gì đó, sau đó cười cười nói: “Đương nhiên phải gạt Phong Hàn, ngươi phải hiểu những chuyện ngươi làm, nếu để cho Phong Hàn biết được thân phận của ngươi, sẽ có hậu quả gì. Hắn căn bản không thể chấp nhận ngươi làm bất cứ chuyện gì cho hắn, hắn chỉ nghĩ cách nào để giết ngươi.”

https://thuviensach.vn

Dừng lại đôi chút, Lạc Thanh nâng cằm, mang theo sự kiêu ngạo đặc hữu của hắn, nói ra mục đích của mình, “Ngươi đồng ý với điều kiện này của ta, ta cho ngươi biết chuyện trước đây, giúp ngươi gạt Phong Hàn, đối với chúng ta mà nói, là chuyện hai bên cùng có lợi.”

Trần Ngọc tự tiếu phi tiếu nhìn Lạc Thanh, “Nhưng xét khí thế khi tới của ngươi, cho dù ta không đồng ý, chỉ sợ ngươi đã chắc chắn sẽ thuyết phục được ta. Chi bằng, ngươi nói xem thử, năm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Lạc Thanh nhìn Trần Ngọc một lát, nói: “Được rồi. Trước đây, ngươi là vua nước Thục cổ, bởi vì cơ duyên nào đó quen biết Phong, cũng chính là chủ nhân của ta và Vưu bộ trưởng, Lăng Vân. Có thể nói, Phong chưa bao giờ mở rộng lòng mình với người khác, chỉ có mình ngươi làm được, có sự cho phép của Phong. Lúc ngươi gặp khó khăn nhất, Phong thậm chí không để ý tới những chuyện khác, một mực giúp ngươi.” Dứt lời, Trần Ngọc có thể nghe ra mùi vị cắn răng nghiến lợi.

Bất quá – Trần Ngọc tự giễu cười cười, xem ra, cậu trước kia là một đế vương, thân phận rất cao quý. Hơn nữa, từ ba ngàn năm trước, cậu đã có thể giải quyết Phong Hàn, Trần Ngọc không đúng lúc trong lòng có một tia cao hứng.

“Thế nhưng, con người, lòng dạ luôn gian trá tham lam, không thể phỏng đoán. Mà ngươi, có thể nói là nhân tài kiệt xuất trong số đó. Sau khi biết được thân phận của Phong Hàn, ngươi không để tâm đến tình cảm thường ngày, đem thứ trọng yếu nhất bên cạnh Phong Hàn, trộm đi năm viên đá, không có những thứ đó, Phong không thể trở về, không thể rời khỏi ngươi. Sau đó, ngươi lợi dụng trận pháp, tước đoạt phần lớn sức mạnh hay là nói năng lực của hắn.”

“Nhưng đáng hận nhất chính là cho dù vào thời điểm đó, Phong Hàn cũng không hạ thủ giết ngươi, sau đó đổi lấy là cái gì, ngươi lừa hắn đến

https://thuviensach.vn

sơn động đáng chết kia, móc tim hắn. Khi chúng ta tìm được hắn…ta chưa từng trông thấy một Phong Hàn như vậy, cũng chưa từng gặp ai khác độc ác như ngươi."

"Vì cầu xin trường sinh, ngươi giết vô số người, sa mạc quỷ thành, đáy hồ Kính Thủy, những người mang trùng độc, xác sống, thậm chí từng chồng xương trắng, đều là nghiệt do ngươi tạo ra."

Lạc Thanh phẫn hận nhìn Trần Ngọc, đè nén tức giận, "Mà bởi vì người, nhiều năm như vậy Phong cũng không thể dẫn chúng ta trở về, cũng không tin tưởng bất cứ ai khác. Những thứ này, đều là ngươi thiếu hắn."

Trong lòng Trần Ngọc đột nhiên cảm thấy đau đớn kịch liệt, cậu nhớ lại trong sơn động ở Tây Tạng, Phong Hàn nằm trên giường đá.

Sắc mặt Trần Ngọc tái nhợt, cũng không nghe rõ ràng lời Lạc Thanh miêu tả chi tiết tội lỗi chồng chất của cậu sau đó. Cậu chỉ không yên lòng liếm liếm đôi môi khô khốc, hỏi: "Mất đi nhiều như vậy, Phong Hàn không sao chứ?"

Lạc Thanh hừ một tiếng, "Đương nhiên là có! Nhưng cho dù ngươi lấy được những thứ kia, sao có thể sánh với Phong Hàn, hắn muốn lấy lại dễ như trở bàn tay. Chỉ có điều, năm đó ngươi quá giả hoạt, mỗi lần đều tìm được cơ hội chạy trốn. Cuối cùng, cũng chính là vào hơn 20 năm trước, ngươi phát hiện mình hiện tại không thoát khỏi Phong, liền cử hành nghi thức chuyển sinh, rồi tái hiện trong thân thể này."

Lạc Thanh mấy lần quan sát Trần Ngọc, có chút hả hê: "Xem xem, đây chính là sai lầm nảy sinh từ kế hoạch chu toàn của ngươi, biết bộ dáng của ngươi lúc trước thế nào không? Chính là người áo đen. Kết quả, ngươi ở trong một thân thể giống như phế vật, cũng bị người khác chiếm mất thân thể thật sự. Hơn nữa, còn mất đi trí nhớ trước đây."

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc lặng yên nghe xong, ngẩng đầu lên, đột nhiên hỏi: “Nếu đã như vậy, chuyện này hắn rất bí mật, không ai biết mới đúng. Tại sao ngươi lại biết ta chính là người đó?”

“Quả nhiên vẫn giống như trước khiến người ta chán ghét, đương nhiên là có người nói cho ta biết, bất quá nó không nằm trong nội dung trao đổi của chúng ta.” Khóe miệng Lạc Thanh nhếch lên thành một nụ cười.

Trần Ngọc gật đầu, tiếp tục nói: “Còn một điểm nữa, ngươi từ đầu đến cuối đều cố ý che giấu thân phận của Phong Hàn. Thân phận của hắn rốt cuộc là gì, có thể từ ban ngàn năm trước, sống đến tận bây giờ.”

Lạc Thanh lạnh lùng cười: “Phong chính miệng nói cho ngươi, kết quả ngươi hại hắn thành ra như vậy. Hiện tại quên đi, ta sẽ không nói cho ngươi biết. Nếu như ngươi thật sự muốn biết, chờ có một ngày, Phong Hàn lại nói cho ngươi biết.”

“Mà chuyện ta muốn, chính là dùng năm viên đá, còn có một chiếc chìa khóa, nghịch chuyển trận pháp năm đó, đem mọi thứ thuộc về Phong HÀn trả lại cho hắn. Yên cầu này, không quá phận đi?” Nói xong, Lạc Thanh chăm chú nhìn Trần Ngọc.

Trần Ngọc híp mắt lạnh lùng đối diện Lạc Thanh, không lên tiếng.

Lạc Thanh sắc mặt thay đổi, cắn răng: “Nếu như ngươi thật sự yêu hắn, cũng không nên hành hạ hắn như vậy nữa. Nếu như Phong không trở lại trạng thái vón có, hắn sẽ ngủ say. Bởi vì người, Phong mới biến thành bộ dáng này, hắn mới không thể quay về quê hương của mình. Nếu như ta những ngày qua đã nhìn lầm ngươi, thì ta chỉ còn cách đem thân phận thật của ngươi nói cho Phong, ta nghĩ ngươi không muốn thấy cảnh tượng sau khi Phong biết chân tướng sẽ làm gì ngươi.”

“Bao lâu? Nếu như không làm nghi thức nghịch chuyển kia, hắn sẽ ngủ say bao lâu?” Trần Ngọc cắt ngang lời Lạc Thanh, cau mày hỏi.

https://thuviensach.vn

“Ai biết, mấy năm, mấy chục năm, mấy trăm năm đều có thể.”

Trần Ngọc rốt cuộc đã hiểu, tại sao lần đầu tiên trông thấy Phong Hàn, hắn lại nằm trong quan tài thủy tinh. Trần Ngọc gật đầu, nói: “Ta đáp ưng ngươi, nếu như ta tìm được đá và chìa khóa, lập tức cử hành nghi thức chuyển sinh.” Trần Ngọc minh bạch, Lạc Thanh sẽ không nói hết ra với cậu, nhưng khẳng định phần lớn là thật. Ít nhất, năm viên đá kia, khi người khác không biết, đã ở chỗ cậu.

Lạc Thanh cúi đầu, khóe miệng khẽ nhếch, sau khi ngẩng lên nhìn Trần Ngọc đã khôi phục sự bình tĩnh.

“Vậy thì một lời đã định, chờ ngươi tìm thấy những viên đá cùng chiếc chìa khóa kia, phải ở trong cung điện này, ta liền nói cho ngươi biết địa điểm cử hành nghi thức nghịch chuyển.”

“Cuối ùng, ta cần nhắc nhở ngươi, sau khi thực hiện nghi thức, ngươi vĩnh viễn không được xuất hiện bên cạnh Phong. Phong cho dù xem trọng người, nhưng cũng không phải là yêu, bởi vì hắn căn bản không hiểu. Đương nhiên, điều đó không cần thiết. Ở trong mắt Phong, địa vị của ngươi thậm chí không bằng những người đi theo hắn là chúng ta. Phong vốn không thuộc về nơi này, sau khi hắn khôi phục, sẽ mang chúng ta về nhà.”

Trần Ngọc nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của Lạc Thanh, tay phải nắm thật chặt trong túi quần, sau đó nghiền ngẫm hỏi: “Cuối cùng, ta cũng hỏi ngươi một vấn đề, ngươi yêu Phong Hàn sao? Tựa như tình cảm ta đối với Phong Hàn.”

Lạc Thanh do dự một chút, đáp: “Không, ta đối với hắn là tôn kính.” Suy nghĩ lại cảm thấy chưa đủ, bồi thêm một câu: “Có lẽ ngươi không hiểu, nhưng tình cảm chúng ta dành cho Phong so với ngươi nhiều hơn…”

Trần Ngọc tiếp tục hỏi: “Ngươi bảo ta làm những việc này, là muốn Phong mang các người trở về có đúng hay không?”

https://thuviensach.vn

“Cúng có thể nói như vậy. Thế nhưng – ’’

“Vậy là đủ rồi.” Tay phải nhấn tắt ghi âm từ điện thoại di động trong túi quần, dám tới đây uy hiếp cậu, không trả lễ sẽ không phù hợp với tính cách của cậu.

Sau đó Trần Ngọc nhíu mày, nói: “Về phần ta có thể rời khỏi Phong Hàn hay không, đây là chuyện giữa ta và Phong Hàn. Nếu như Phong Hàn muốn ta rời khỏi hắn, thì hãy để chính hắn nói với ta.”

Lạc Thanh sắc mặt tối sầm, nhìn Trần Ngọc một lát, “Nếu như ngươi kiên trì được đến lúc nghe hắn chính miệng nói cho ngươi hay.” Xoay người ra khỏi thông đạo, trong thông đạo trống rỗng, không còn ai khác, giống như Lạc Thanh chưa từng tới đây.

Trần Ngọc trực tiếp tựa vào bên cạnh tường, lời Lạc Thanh nói so với cậu tưởng tượng đưa đến tác dụng lớn hơn nhiều lắm. Những lời đó, thật ra thì đã căn bản xác định, Trần Ngọc chính là người áo đen, là đế vương của nước Thục cổ.

Trần Ngọc từ từ giơ tay lên, đối với chuyện xấu cậu làm cực kỳ bi thảm này, cậu cũng không có cảm giác gì quá lớn, vì không nhớ ra. Nhưng nghĩ đến đôi tay này hại Phong Hàn thành như vậy, Trần Ngọc liền không thể khống chế sự thống khổ đến mức hít thở không thông.

Nhưng vô luận Lạc Thanh giấu cậu điều gì, thậm chí Lạc Thanh không uy hiếp cậu, cậu cũng sẽ cử hành nghi thức nghịch chuyển kia.

Cậu sẽ đem những gì mình nợ trả lại hết cho Phong Hàn.

-END 137-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 137

Trong thông đạo lại vang lên tiếng bước chân, Trần Ngọc luôn luôn cảnh giác nhưng cho đến tận khi tiếng bước chân đến gần sát cậu mới phát hiện, Trần Ngọc mãnh liệt ngẩng đầu, vẻ mặt đề phòng nhìn chằm chằm phí trước.

"Tiểu Trần Ngọc? Là ngươi sao?"Thanh âm nghi ngờ của Mã Văn Thanh truyền đến, sau khi tới gần còn đưa tay sờ sờ cái trán của Trần Ngọc, bất khả tư nghị nói: "Tại đây là nơi tràn đầy kỳ tích từ ba ngàn năm trước, ta đến bây giờ vẫn không tin được chúng ta thật ở chỗ này, ngươi không nhanh đi tìm minh – khụ, đầu mối, ngồi đây làm gì?"

Trần Ngọc lại dựa vào vách tường, ánh mắt một lần nữa trở nên ngốc trệ, hữu khí vô lực lẩm bẩm: "Văn Thanh, ngươi nói, nếu như, ta nói là nếu như, có người làm chuyện có lỗi với Phong Hàn, hắn có thể không truy cứu hay không?"

Mã Văn Thanh lập tức lắc đầu: "Tuyệt đối không có khả năng, tính tình Phong ca thật ra rất gay gắt, chẳng lẽ ngươi không phát hiện, thậm chí cả Lão Đại thấy Phong ca cũng rất khách khí? Ai mà ngu đi đắc tội Phong ca- kháo, không phải là ngươi đi?"

Trần Ngọc vạn phần thống khổ gật đầu, bồi thêm một câu: "Hơn nữa còn vô cùng nghiêm trọng."

Mã Văn Thanh đồng tình liếc nhìn tiểu thân thể không tính là cường tráng của Trần Ngọc, vỗ vỗ bờ vai của cậu, kết luận: "Ngươi nhất định sẽ chết, Phong ca biết chưa?"

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc chán nản lắc đầu, “Chưa, ta không dám nói cho hắn biết.”

Mã Văn Thanh thật tâm thật ý đề nghị: “Huynh đệ, thẳng thắn sẽ được khoan hồng.”

Trần Ngọc tưởng tượng một chút, hình ảnh mình nói với Phong Hàn ta chính là người áo đen ngươi muốn tìm….Cuối cùng cậu bị những suy nghĩ quá mức đáng sợ trong đầu mình kia đánh bại, lấy tay xoa mi tâm, Trần Ngọc mượn lực cánh tay Mã Văn Thanh duỗi tới đứng lên, nói: “Để sau, có lẽ ta vẫn còn lựa chọn.”

Hai người một trước một sau vào căn phòng bên cạnh, sau đó ngây ngẩn ở cửa, đều có chút bất động.

“Ta kháo, ta muốn mang về, mang toàn bộ những thứ này về!” Mã Văn Thanh kích động kêu lên, đồng thời si mê vuốt ve một mặt nạ bằng vàng khảm bảo thạch cách hắn gần nhất.

Vài giây sau, Mã Văn Thanh lại thở dài: “Biết không, dù có bảo ta đem mấy thứ này quyên hết cho bảo tàng, ta đều nguyện ý mang ra ngoài, như vậy ta thỉnh thoáng còn có thể đi ngó qua một chút. Quá tinh mỹ rồi, so với những vật được khai quật trước đây hơn gấp trăm lần. Ta kháo, ngươi nói, có phải tên đế vương này bắt hết công tượng thủ nghệ bậc nhất trong nước đến làm việc trong mộ hắn hay không, cho nên còn lại đều là những thứ thô lậu?”

Trần Ngọc nhìn một phòng mặt nạ hoàng kim, tạo hình khác nhau, xảo đoạt thiên công, ban đầu chỉ sợ hãi than thở trong lòng, sau khi biết những thứ này toàn bộ là của mình, lại có thêm một cảm giác vi diệu. Trần Ngọc nhắm mắt lại, xác định trong phòng không có thứ bọn họ muốn tìm, lôi kéo Mã Văn Thanh ra ngoài, đi về phía gian phòng khác.

Mã Văn Thanh cũng không giật tay Trần Ngọc để quay lại, vì thứ trong gian phòng này càng thêm kinh người, ngây ngốc cả nửa ngày, Mã

https://thuviensach.vn

Văn Thanh mới nói một câu, “Trần Ngọc, ta không muốn về, ta muốn ở lại đây…”

Trần Ngọc cũng không thốt nên lời, trong phòng bày chừng mười cây hoàng kim quyền trượng.

Trần Ngọc sờ sờ lòng ngực mình, nơi ấy cũng có một cấy hoàng kim quyền trượng, là Phong Hàn đưa cho cậu, ngắn hơn so với những quyền trượng trong phòng này, nhưng vô luận là hình dáng, hay hoa văn điêu khắc bên trên, đều giống nhau như đúc.

Có cá, có chim, còn có mũi tên.

Đầu óc Trần Ngọc nhất thời loạn thành một đoàn, cậu vẫn cho rằng hoàng kim quyền trượng là vật của Phong Hàn, bây giờ nhìn thấy căn phòng này, nên nói nó là vật của tử địch hắn mới đúng. Phong Hàn cư nhiên lại tùy thân mang theo, nếu bào là để trông vật nhớ người chính cậu cũng thấy nực cười, vậy chỉ có một khả năng, Phong Hàn hy vọng mỗi khi nhìn cây quyền trượng này sẽ nhớ đến địch nhân hắn hận thấu xương kia.

Đó rốt cuộc là nỗi hận thâm sâu nhường nào?

Mã Văn Thanh mang theo nhiệt tình trước nay chưa từng có nghiên cứu một cây quyền trượng, cuối cùng ngẩng đầu lên, nói với Trần Ngọc: “Tiểu Trần Ngọc, thấy không, tất cả đồ vật trong cung điện này cơ hồ đều có hoa văn hình cá, thử đoán xem vị đế vương này là ai.”

Nghe được lời của Mã Văn Thanh, Trần Ngọc không yên lòng ngẩng đầu, thuận miệng đáp: “Cổ Thục quốc, chẳng lẽ là Ngư Phù vương(*)?”

Mã Văn Thanh sửng sốt, sau đó cảm khái gật đầu liên tực, “Ta cảm thấy có lẽ ngươi đoán đúng rồi, Ngư Phù vương, đế vương thời kỳ Cổ Thục quốc phồn thịnh nhất, cũng chỉ có hắn mới có thể kiến tạo một tòa cung điện như vậy.”

https://thuviensach.vn

Hoàng kim trượng mặc dù vạn phần trân quý, nhưng bọn cậu muốn từ hồ bơi ra ngoài, căn bản không thể đem theo minh khí với chiều dài như vậy, Mã Văn Thanh cũng có quy tắc của riêng hắn, tuyệt đối không phá hỏng minh khí trong mộ, chỉ đành nhịn đau đi sang gian phòng khác.

Trong gian phòng kế tiếp, phần lớn là đồ bằng ngọc, đồng xanh cũng có, cơ hồ mỗi món đều có thể dùng cụm từ tinh mỹ tuyệt luân để hình dung. Đến cuối cùng, hai người đã cố không sợ hãi than thở.

Mã Văn Thanh chọn mang theo mấy khối ngọc khí có chữ viết, bỏ vào balô, Trần Ngọc thấy thế nhưng không nói gì. Còn bản thân cậu, cái nào cũng không lấy.

Hai người vòng quanh mấy thông đạo, minh khí nhiều đến mức bọn cậu có chút chết lặng, nhưng chìa khóa mở Thanh Long hoàn, đầu mối đến chỗ đám người Trần Sâm Trần Ngọc sốt ruột muốn thấy lại không có một chút phát hiện.

Cuối cùng hai người quay trở lại chỗ gặp nhau thương lượng, thật xa trông thấy Liên Sinh nhàn nhã tựa vào tường, Vưu bộ trưởng thần sắc lo lắng đứng bên cạnh hắn.

Vưu bộ trưởng và Liên Sinh cũng đều không phát hiện được gì, Liên Sing ngồi xuống đất, nói: “Nhân dịp lúc này nghỉ ngơi một chút, đợi lát nữa bọn họ trở lại ăn cơm, chúng ta sẽ tiếp tục xuống tầng thứ ba.”

Giống như hưởng ứng với lời của Liên Sinh, Thanh bốn chân trên vai Trần Ngọc cọ đầu vào cổ cậu, một móng vuốt gãi gãi lỗ tai Trần Ngọc, nhỏ giọng kêu lên.

Trần Ngọc hắc tuyến, cậu căn bản không dự liệu việc Thanh bốn chân sẽ đi theo, mấu chốt hơn chính là cậu không ngờ nó đột nhiên lớn nhanh như vậy. Nghĩ đến sức ăn của Tiểu Mập, sắc mặt Trần Ngọc có chút khó

https://thuviensach.vn

coi. Bất quá, cậu vẫn lôi đồ hộp từ trong balô ra, tự mình lấy một nửa, còn lại đặt xuống đất.

Thanh cao hứng kêu một tiếng, tay chân cực nhanh từ trên người Trần Ngọc trượt xuống, sau đó ôm lấy cái hộp say sưa ăn.

Bốn người đơn giản nấu cơm, đun nước sôi luộc mỳ, Mã Văn Thanh bỏ không ít nguyên liệu vào trong nồi, mùi thơm tỏa ra bốn phía.

Không mất lớn thời gian, Thanh bốn chân ăn sạch sẽ thịt trong hộp, lại bò đến cái chén bên cạnh uống nước, lúc nâng người lên, đánh cái ợ no bụng nho nhỏ. Thanh bốn chân nhìn trái nhìn phải, sau đó từ từ bò đến bên cạnh Vưu bộ trưởng, dùng hai chân trước xốc vạt áo của Vưu bộ trưởng lên, cẩn thận lau miệng. Cuối cùng trong giọng cười nắc nẻ của Mã Văn Thanh, nhấc chân chạy về phía Trần Ngọc.

Vưu bộ trưởng luôn luôn nghiêm túc cũng không tức giận, cười híp mắt nhìn nó, trong mắt thậm chí còn toát lên một tia sủng nịnh.

Khi cơn đã chín, ba người khác cũng trở lại.

Trần Ngọc lập tức chú ý tới Lạc Thanh bên cạnh Phong Hàn, hai người đang nói gì đó. Khi Phong Hàn mạn bất kinh tấm quay nhìn sang, Trần Ngọc trong lòng run lên, nhanh chóng dời tầm mắt.

Hơn nữa, khoảnh khắc hai người cùng xuất hiện đó, Trần Ngọc cảm thấy sự tức giận trước nay chưa từng có, về phần nguyên nhân, cậu cự tuyệt suy nghĩ nhiều.

Phong Hàn không hề nhận ra tâm tình phức tạp của Trần Ngọc, giống như thường ngày ngồi bên cạnh Trần Ngọc, chờ đợi thức ăn của mình- vẫn là do Trần Ngọc xử lý.

https://thuviensach.vn

Khi Phong Hàn lần thứ ba nhìn sang, Thanh bốn chân cũng nghiêng đầu cọ xát Trần Ngọc một cái. So với Tiểu Mập, Thanh bốn chân không đặc biệt e ngại Phong Hàn, nó chỉ là thích thân cận với Trần Ngọc hơn. Mà Thanh bốn chân hiếm hoi giống với Tiểu Mập ở chỗ, bọn nó đều cho rằng hai gia trưởng phải tương thân tương ái. Cho nên Thanh bốn chân sau khi đã ăn uống no say, không nhịn được nhắc nhớ Trần Ngọc cũng nên cho Phong Hàn ăn.

Ngẩng đầu lên liền trông thấy cặp mắt đen láy đang lên án mình của Phong Hàn, Trần Ngọc không nhịn được muốn châm chọc, đại ca ta chợt phát hiện chúng ta không quen thuộc như vậy, ngài chẳng phải có hai thủ hạ đi theo sao, có lẽ ngài muốn ngồi ăn với bọn họ hơn đấy, thuận tiện thảo luận một chút làm cách nào để trả thù địch nhân.

Nhưng Trần Ngọc há miệng, lại múc đầy một bát mỳ, thêm ít gia vị Phong Hàn thích, bỏ mấy rau thơm hắn không thích ăn, sau đó đem bát đưa cho Phong Hàn.

Phong Hàn nhận lấy, có chút không vừa ý nhìn Trần Ngọc một lát, Trần Ngọc có gì đó không đúng, điều này khiến hắn vô cùng không quen. Hai người cho tới bây giờ cơ hồ chưa từng tranh cãi, đương nhiên càng không có chiến tranh lạnh. Mỗi lần xuất hiện ý kiến khác nhau, đều chưa bắt đầu cãi vã, một bên tạo áp lực, bên còn lại nhanh chóng tự động thỏa hiệp.

Suy tính trong chốc lát, Phong Hàn nói nhẹ bên tai Trần Ngọc: “Ngươi sao không được tự nhiên như vậy?” Thấy sắc mặt cậu trắng bệch, mơ hồ mang theo kinh hoảng, Phong Hàn khó có lúc nhẫn nại tiếp tục nói, “Chẳng lẽ ngươi lại gây họa, muốn ta giúp ngươi thu thập?”

Tuyệt đối không chỉ đơn giản là thu dọn tàn cục, Trần Ngọc thở dài.

https://thuviensach.vn

“Ngươi bây giờ nói cho ta biết, ta sẽ đồng ý.” Phong Hàn quyết định rộng lượng một lần, đồng thời nhìn cái bát trong tay, thức ăn bên trong mặc dù bình thường, nhưng mùi rất thơm, trên thực tế ăn cũng rất ngon, giống với những gì Trần Ngọc mang tới cho hắn một hai năm nay.

Ngươi tuyệt đối sẽ không đồng ý, Trần Ngọc giật giật khóe miệng, không nói gì, chỉ lặng lẽ âm thầm suy nghĩ.

Phong Hàn kỳ quái nhìn Trần Ngọc, bỗng nhúc nhích, hai người càng gần nhau. Giống như thói quen, khoảng cách như vậy khiến hai người đều rất thoải mái, không tự chủ thanh tĩnh lại.

Cho dù thân phận ban đầu là tế phẩm, không thể không nói, Trần Ngọc là người đầu tiên cách hắn gần như vậy, cũng là người đầu tiên nói thích hắn. Lần trước trong sơn động, nghe thấy Trần Ngọc dương dương tự đắc nói với người khác cậu là người quan trọng nhất với hắn, Phong Hàn nhận ra cảm giác đó không hề sai, mà loại cảm giác xa lạ mà thoải mái không nói nên lời ấy, từ trước đến nay chưa từng có.

Hắn mơ hồ phát hiện, lực ảnh hưởng của Trần Ngọc đối với hắn, có lẽ đã lớn đến mức vượt qua tưởng tượng của hắn.

Cho nên, Trần Ngọc phải lưu lại bên cạnh hắn. Cho dù cậu có rất nhiều khuyết điểm, vẫn có thể chịu đựng được. Đương nhiên, lời này hắn không có ý định nói với Trần Ngọc.

Bảy người vừa ăn cơm vừa thảo luận tình huống hiện tại, cho ra kết luận, hiển nhiên tầng thứ hai không có thứ mà bọn họ muốn.

Liên Sinh nói: “Thứ quan trọng nhất, phải đặt ở nơi cách mộ chủ gần nhất, chúng ta tới tầm điện, tìm thử xem, có lẽ sẽ có thu hoạch.”

Những người còn lại bày tỏ đồng ý, mặc dù một đêm không ngủ, mọi người bị vây trong hưng phấn không nghỉ ngơi thêm nữa, thu dọn đồ đạc

https://thuviensach.vn

xuống tầng thứ ba.

Thế nhưng, tầng thứ ba cũng trống không, bởi cả tầng thứ ba là một tế đàn, cao khoảng 15, 16 mét, cao hơn so với tầng thứ nhất và tầng thứ hai gộp lại. Đàn tế phân làm bốn tầng, tầng dưới cùng là thú, tầng thứ hai là người, tầng thứ ba là núi, tầng thứ tư là một toà nhà.

Mỗi một tầng đều đặt gấp đôi cổ ngọc cùng kim khí, đồng xanh khí.

Mã Văn Thanh muốn mon men tiến lên phía trước, bị Liên Sinh kéo trở lại.

“Tốt nhất đừng qua đó, trên tế đàn có thứ gì đó.” Liên Sinh nghiêm túc nói.

Vưu bộ trưởng cũng bật đèn pin mắt sói lên, chiếu vào đồng xanh trên tế đàn, nhất thời hít vào một tia lãnh khí: “Là cổ.”

Trần Ngọc không nhịn được muốn bật cười khổ, những cổ kia rất nhỏ, thậm chí trắng đến mức trong suốt, nhưng Trần Ngọc có thể khẳng định, là hủy cổ trong sa mạc quỷ thành. Càng đi xuống, càng đến gần chân tướng, mà chân tướng theo mỗi bước chân của cậu đều có liên quan.

“Đi dọc theo lưng rồng, tránh xa một chút, không sao.” Phong Hàn nhìn lướt qua nói.

Mọi người lần lượt cẩn thận mà nhanh chóng rời khỏi tầng thứ ba, chỉ cần nghĩ tới những con cổ này có thể sử dụng người làm vật chứa, sinh sôi nảy nở, kết thành kén, đã thấy trên lưng lạnh toát.

Khi đến được tầng thứ tư, mọi người kìm lòng không đặng thở phảo nhẹ nhõm.

https://thuviensach.vn

“Tới rồi.” Phong Hàn chợt nói, “Thứ chúng ta muốn hẳn phải ở chỗ này.”

Mọi người theo tầm mắt Phong Hàn nhìn sang, mặc dù đã biết minh khí vô giá sẽ nhiều hơn gấp đôi, nhưng khi trông thấy tẩm điện khổng lồ phía trước, vẫn khiếp sợ không thốt nên lời.

Phòng ngoài có hai cây thần bằng đồng xanh cao 5,6 mét, trên chạc cây có chín con Vô quan điểu đồng xanh đang đứng. Vẻ mặt của chúng khác nhau, hoặc vui hoặc giận, đều rất sống động. Mà giữa hai cây thần, là một tọa ỷ cự đại.

Phong Hàn quét mắt nhìn gian phòng một lượt, trực tiếp đi vào bên trong.

Trần Ngọc không tự chủ nhanh chân đuổi theo, những người khác còn đứng ở phòng ngoài, cố gắng tìm kiếm thứ gì đó giữa đám chim muông xảo đoạt thiên công.

Trần Ngọc có dự cảm, thứ bọn họ muốn, đang ở bên trong.

Nội điện tương đối khổng lồ, chính giữa là một chiếc giường khắc hoa rất lớn, gấm vóc bên trên không biết làm bằng vật liệu gì, màu sắc vẫn còn tươi mới. Tầm mắt của Trần Ngọc không đặt vào chiếc giường lớn hoa lệ thoải mái đó, mà cậu đang nhìn bốn vách tường.

Trên vách tường đều là tranh vẽ, dùng khung đồng xanh cố định, mỗi bức tranh đều là người quen với bọn họ, đế vương áo đen của Cổ Thục quốc.

“Ngư Phù.” Phong Hàn thấp giọng nói.

Trần Ngọc khiếp sợ nhìn về phía Phong Hàn: “Thật sự là Ngư Phù?”

https://thuviensach.vn

Phong Hàn lạnh lùng nhìn người trong bức tranh, nói: “Đương nhiên là hắn, ngươi không biết hắn cho ta ấn tượng sâu đậm đến mức nào, sao có thể nhận lầm.”

“Phải, phải không, thật, thật khiến người ta cảm động.” Trần Ngọc lắp ba lắp bắp nói.

Phong Hàn trợn mắt nhìn Trần Ngọc, không nói thêm gì nữa, mang theo tức giận rõ ràng bắt đầu tìm kiếm.

Trần Ngọc lén liếc nhìn Phong Hàn mấy lượt, bắt đầu quan sát những bức tranh trên tường, trừ mấy tấm vẽ Ngư Phù, còn có mấy tấm chứa nội dung tự sự.

Trần Ngọc với cảm giác không rõ trong lòng theo dõi lịch sử ba nghìn năm trước, cậu vừa muốn biết Phong Hàn năm đó, lại muốn biết về Ngư Phù khi ấy, và chuyện xảy ra giữa bọn họ.

Trần Ngọc không hiểu tại sao mình kích động như thế, có lẽ cậu hy vọng có thể tìm được chứng cứ phủ định lời Lạc Thanh nói. Song càng xem thì sắc mặt Trần Ngọc càng trở nên trắng bệch.

-END 138-

(*)Ngư Phù vương: Theo truyền thuyết đây là vị vua của nước Thục cổ, có công dạy dân đánh bắt cá.

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 138

Trong bức tranh thứ nhất, người áo đen lẳng lặng đứng trên đài cao, ngẩng đầu nhìn bầu trời, sau lưng vạn người quỳ lạy, mấy người dẫn đầu, hướng về phía người áo đen, trong mắt tràn đầy sùng kính.

Giữa đám mây tía liên miên trên bầu trời lơ lửng những dải lụa, những dải lụa này được vẽ ở góc bên trên cùng, rất dễ khiến người ta bỏ qua. Hơn nữa hấp dẫn nhất không thể nghi ngờ chính là giữa không trung có hai vật đang bay, một bộ y phục hoa lệ cùng một viên bảo châu màu xanh.

Nhưng Trần Ngọc cơ hồ khi vừa quan sát liền bị những dải lụa ở trong góc hấp dẫn, có lẽ bức tranh này muốn biểu đạt vị vua lấy được bảo vật. Trần Ngọc trong lòng lại giống như bị mèo cào muốn biết, ai đưa cho vua hai bảo vật này.

Người vẽ tranh không hề dùng thủ pháp khoa trương hay tương tự thần thoại truyền thuyết, bởi vì bức tranh kế tiếp, vị vua áo đen mặc bộ y phục kia bay tới giữa không trung, mà phía sau y, quanh quẩn một con rồng xanh khổng lồ. Bên dưới trở thành chiến trường, con dân của vị vua dẫm đạp lên địch nhân chiến bại, huơ lợi kiếm trong tay.

Trần Ngọc trợn mắt há to mồm nhìn thanh long trên bức tranh này, đây đơn giản là phiên bản lớn của Thanh bốn chân. Trần Ngọc lập tức sờ soạng trên cổ mình, Thanh bốn chân tựa hồ cảm nhận được cảm xúc của Trần Ngọc, đàng hoàng bị cậu túm được, cùng Trần Ngọc mắt to trừng mắt nhỏ.

So sánh hồi lâu, Trần Ngọc thậm chí còn cầm tiểu móng vuốt của nó lên cẩn thận nghiên cứu, không thể không thừa nhận, Thanh bốn chân quả

https://thuviensach.vn

thật rất giống con rồng trong bức tranh, mặc dù hiện tại trông nó giống với thằn lằn hơn. Khi tay Trần Ngọc dần buông lỏng, Thanh bốn chân nhân cơ hội lại nhảy lên vai Trần Ngọc, tựa hồ sợ cậu mất hứng đem nó vứt bỏ ở đây.

Trần Ngọc lại ngẩng đầu, chân của cậu đã tự động đưa cậu đến trước mặt bức tranh tiếp theo, đại điển lên ngôi của vua, trên điện chầu huy hoàng chúng thần triêu bái. Trên mặt vị vua không hề có một nụ cười, hắn chỉ đạm mạc nhìn về nơi nào đó trong hư không.

Trần Ngọc lập tức nhận ra thứ vị vua chú ý tới, đó là những dải lụa lơ lửng ở cửa cung điện, thần tiên đưa cho vua bảo vật, đến lấy lại thứ thuộc về mình.

Bức thứ tư, dải lụa đã chiếm hơn phân nửa mặt tranh, tung bay tán loạn, Trần Ngọc thậm chí có thể cảm nhận được sự nóng lòng muốn lấy lại đồ của người bên ngoài. Thế nhưng phía bên kia của bức tranh, vị vua áo đen lại đem thiên y(y phục của trời) cất đi.

Thần tiên trợ giúp người phàm, nhưng hắn không ngờ con người trời sinh tính cách tham lam, người vốn nên cảm động và ghi nhớ ân đức của hắn hiện tại không muốn trả lại những thứ đó.

Trần Ngọc đi vài bước vào bên trong, tiếp xúc với bức tranh thứ năm, tẩm điện của vua, cửa mở hơn phân nửa, trên mặt người áo đen lần đầu tiên có biểu tình, y dùng ánh mắt vô hạn thâm tình nhìn chăm chú vào bên trong tấm điện, ở cửa, có một dải lụa phất phơ.

Khóa miệng Trần Ngọc nhếch lên thành một nụ cười khổ, lịch sự quả nhiên do kẻ thắng tạo ra, mấy bức tranh đơn giản, miêu tả vị vua được trời cao chiếu cố lấy bảo vật do thần tiên ban cho. Sau khi thành công, vị vua mê luyến thần tiên lại không chịu trả bảo vật cho thần tiên, vì vậy nhốt thần tiên vĩnh viễn ở trong cung.

https://thuviensach.vn

Giống như truyền thuyết nọ, tiểu tử ngây thơ len lén dấu đi y phục của tiên nữ tới tắm trong hồ, tiên nữ không có cánh để bay về nhà, ở lại cùng tiểu tử trải qua cuộc sống hạnh phúc.

Nhưng sự thật không tốt đẹp bằng câu chuyện xưa đó, Trần Ngọc ngẩng đầu nhìn Phong Hàn đưa lưng về phía cậu cách đó không xa, tiên nữ bị trộm mất y phục không về nhà được, một mực cố gắng lấy lại thứ của mình, thậm chí còn bị người hắn giúp ban đầu tìm mọi cách hãm hại.

Trần Ngọc chỉ cảm thấy trọng trách trong lòng càng ngày càng nặng, một phần nội dung trên tranh nhất định là chân thật, nếu như Phong Hàn chính là chủ nhân của dải lụa, thì cậu rốt cuộc nợ Phong Hàn bao nhiêu? Hơn nữa, Trần Ngọc nhắm mắt lại, cậu còn có sự khó chịu không nói ra được, thân phận của Phong Hàn rốt cuộc là gì?

Chân tướng càng ngày càng gần, Phong Hàn cũng cách cậu càng ngày càng xa.

Phong Hàn đứng trước mặt bức tranh cuối cùng, Trần Ngọc nhìn bóng lưng của hắn, có chút bối rồi, tiến lại gần. Sau khi đến bên cạnh Phong Hàn, hơi thở quen thuộc hòa trộn vào nhau, Trần Ngọc nhất thời an phận không ít.

Trần Ngọc cũng nhìn về phía bức tranh cuối cùng, sau đó cậu há hốc miệng, bị kết cục của chuyện xưa làm cho kinh sợ: bức thứ sáu, giữa năm bức tượng cự thú bằng đá, vị vua áo đen tựa hồ cầm cái gì đó, giơ lên cao cao, cử hành nghi thức kỳ quái.

Chung quanh y đứng đầy người, bất khả tư nghị là, quần áo trên người những người này hết sức quen mắt, hình phụ thân Trần Ngọc khi còn trẻ cơ hồ đều mặc quần áo như thế này. Bộ quần áo những người đó mặc, là quần áo của hơn hai mươi năm trước.

https://thuviensach.vn

Điều này chúng tỏ, nội dung trên bức tranh cuối cùng miêu tả chuyện phát sinh ở hiện đại! Bức tranh này được vẽ từ hơn hai mươi năm trước, sau đó bị mang về đây.

Người áo đen cử hành nghi thứ gì, mà mục đích của y khi đem bức tranh đặt ở nơi này lại là sao?

Trong trầm tư, tầm mắt Trần Ngọc vô ý thức tìm kiếm trên bích họa, khi quét qua một thân ảnh, Trần Ngọc chợt ngừng lại, sau đó khiếp sợ mở to mắt. Đứng xung quanh người áo đen, có người nghiêng đầu, chỉ lộ ra non nửa gương mặt. Tia sáng bên cạnh hắn rất hôn ám, rất khó để tâm tới.

Nhưng Trần Ngọc vẫn nhận ra được, người trên bức tranh, là Trang lão đại.

Sắc mặt Trần Ngọc tái nhợt, lập tức nhìn từ đầu tới cuối các bức tranh.

Kết quả càng khiến người ta giật mình còn ở phía sau, Trần Ngọc phát hiện trừ bức thứ năm, cư nhiên mỗi bức tranh đều có Trang lão đại!

Hơn nữa đều ở vị trí cách người áo đen rất gần, mặc dù người vẽ đã cố ý vẽ mặt hắn nhạt đi, nhưng Trần Ngọc vẫn có thể nhận ra, Trang lão đại quả thật luôn đi theo bên cạnh người áo đen.

Trần Ngọc ngơ ngác nhìn bích họa, cậu cảm thấy rét run trong lòng, giống như có một âm mưu ở nơi cậu hoàn toàn không biết lặng lẽ phát triển vây quanh cậu, cuối cùng sẽ đem cậu cắn nuốt sạch.

Phong Hàn liếc mắt nhìn Trần Ngọc thất thần, xoay người đi về phía trước mặt.

Tầm mắt của Trần Ngọc lập tức từ bức tranh chuyển sang Phong Hàn, kể từ lúc vào tẩm điện, cậu vẫn luôn chú ý tới Phong Hàn. Có thể do tiến

https://thuviensach.vn

vào trong mộ địch nhân, cảm xúc của Phong Hàn bị ảnh hưởng, hắn tựa hồ cũng không chú ý thấy Trang lão đại ở trong góc.

Trần Ngọc phát hiện, tầm mắt của Phong Hàn vẫn dừng lại trên người Ngư Phù Vương.

Thấy Phong Hàn rời đi không chú ý bên này nữa, Trần Ngọc len lén chụp lại mấy bức tranh.

Trần Ngọc do dự thật lâu, cũng không dám hỏi năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vạn nhất Phong Hàn hỏi ngược lại cậu, ngươi là ai trong bức tranh, thì làm sao bây giờ…

Trần Ngọc thở dài, cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, mình nhất định sẽ phát điên.

Có lẽ, giấu diếm cũng không phải là một ý kiến hay. Đợi ra khỏi hồ Kính Thủy, cậu định sẽ nói cho Phong Hàn hết thảy, mặc kệ hắn quyết định thế nào.

Dù sao, khi ấy không nói ra, có thể sẽ không còn cơ hội nữa, chung quy Lạc Thanh cũng đã nói, Phong Hàn sẽ mang bọn họ rời đi.

Nếu như mình thực sự muốn hắn ở lại, thì cần bỏ ra chút gì đó.

Đang suy nghĩ phải nói như thế nào mới có thể giảm bớt tức giận của Phong Hàn, Trần Ngọc chợt trông thấy một bức tranh cạnh đầu giường, bức tranh này rõ ràng không cùng một người vẽ với những bức tranh treo trên tường kia, nét vẽ và nhân vật tạo cảm giác hoàn toàn bất đồng cho người xem.

Hơn nữa, bức tranh này là một cô gái tuyệt sắc, quần áo trên người tinh sảo mà hoa lệ, đầu đội kim quan khảm nạm bảo thạch. Mắt phượng

https://thuviensach.vn

đen láy, đôi môi mềm mỏng, đang diện vô biểu tình nhìn chăm chú phía trước, trang trọng hoa lệ, quý khí thiên thành.

Chẳng lẽ là Vương hậu của Ngư Phù Vương?

Bất luận là ở Tam Tinh Đôi hay Kim Sa, đều khai quật được rất ít tranh hay tượng nữ nhân, ngay cả đầy tớ cũng hiếm thấy, theo các nhà khảo cổ học phân tích, thời kỳ đó địa vị của nữ nhân có thể vô cùng thấp, Trần Ngọc không khỏi âm thầm suy đoán thân phận của cô gái này. Đồng thời trong lòng đủ mọi tư vị xông lên đầu, nếu như không có Phong Hàn, cậu cũng sẽ tìm một cô gái xinh đẹp, sau đó mang tới trước mặt phụ thân, khi ấy Trần Sâm nhất định nghiêm túc nhưng tràn đầy vui mừng, rồi thì sống chết kết hôn, mỹ mãn hạnh phúc.

Trần Ngọc lại nhìn Phong Hàn, thở dài, bỏ đi, dù sao xét về dung mạo, Phong Hàn so với cô gái tuyệt sắc này còn nổi trội hơn, cũng không có gì đáng tiếc. Hơn nữa, nhà cậu còn có một con báo cùng Thanh bốn chân phải nuôi, đại khái cậu cũng không còn tinh lực để chăm lo cho một đứa trẻ khác.

Hai bên giường lớn mỗi bên có riêng một bức tranh, mà Phong Hàn kể từ lúc tới đây liền trực tiếp đứng sang chỗ khác. Trần Ngọc cũng không vội đi thăm dò hộc tủ hai bên giường, mà vòng luôn sang bên kia xem bức tranh còn lại.

Khi thấy nội dung của bức tranh, Trần Ngọc thiếu chút nữa bật cười, trong tranh là hai đứa trẻ khoảng mười tuổi.

Đứa trẻ mặc đồ trắng vô cùng tuấn tú, khuôn mặt nhỏ nhắn ngồi bên cạnh bàn; đứa bé mặc áo đen còn giống trẻ sơ sinh hơn, khuôn mặt cùng đoạn cổ tay lộ ra ngoài đều là thịt, có lẽ khung xương tinh tế, đứa nhỏ này mặc dù có thịt nhưng không mập.

https://thuviensach.vn

Giữa hai đứa trẻ đặt một bầu rượu, hai chén ngọc, một đen một trắng, hình ảnh rõ ràng bất động, nhưng khiến người ta có loại mỹ cảm kỳ dị. Giống như là cảnh tượng trong tranh đang chân chân thật thật diễn ra trước mặt, bạch y hài tử mở to miệng, thanh âm trong trẻo lạnh lùng linh động vang lên bên tai.

“Ngươi cảm thấy đồ sẽ ở đây?” Thình lình, có người cất giọng hỏi bên tai.

Trần Ngọc lấy lại tinh thần liền trông thấy Phong Hàn đã đứng sau lưng từ lúc nào, Phong Hàn vừa nói vừa cau mày nhìn bức tranh kia: “Ngư Phù nhất định sẽ đem thứ quan trọng nhất để trong tẩm điện của mình, chỉ có điều không dễ tìm ra, y luôn luôn thích làm khổ người khác, ngươi xem thử xem trong phòng này có cạm bẫy hay không.”

Trần Ngọc đáp ứng, không nhịn được nói: “Hai bức tranh ở đây tựa hồ không giống với những bức tranh bên ngoài.”

Phong Hàn vẫn như cũ nhìn chằm chằm bức tranh, lạnh lùng nói: “Đương nhiên không giống, đây là tranh Ngư Phù vẽ.”

Trần Ngọc giật giật khóe miệng, cậu kiếp trước thật đúng là có tài a, đồng thời lại cảm thấy vạn phần kinh ngạc, ai có thể làm cho “y” coi trọng như thế, không chỉ đích thân vẽ tranh, còn treo trong phòng ngủ?

“Chẳng lẽ vị này là Vương phi? Hai đứa trẻ kia, khụ, đáng yêu quá, không phải là con trai của Ngư Phù đấy chứ ?”

Trần Ngọc còn chưa luyên thuyên hết, liền thấy Phong Hàn chợt quay đầu nhìn về phía cậu, trong mắt mang theo khí tức cực kỳ nguy hiểm, cắn răng nghiến lợi nói: “Nếu như ngươi nhắc lại một lần nữa – ’’

Trần Ngọc sửng sốt, ngay sau đó phản ứng kịp, mặc dù không biết là câu nào, nhưng cậu quả thật đã chạm trúng nghịch lân của Phong Hàn, vội

https://thuviensach.vn

vàng dừng lại đề tài, cẩn thận nói: “Đương nhiên, chúng ta không nên lãng phí thời gian ở chỗ này thảo luận những chủ đề nhàm chám ấy, quan trọng nhất là, khụ, tìm được những thứ đó.”

Phong Hàn trợn mắt nhìn Trần Ngọc một cái, xoay người đi đến những nơi khác trong phòng ngủ, sau khi đi hai bước, quay đầu lại tựa như cảnh cáo nhìn chằm chằm Trần Ngọc.

Trần Ngọc không tình nguyện giơ hai tay lên, bảo đảm: “Ta lập tức rời khỏi chỗ bức họa.”

Trần Ngọc quan sát những nơi có thể giấu đồ trong phòng, không tự chủ được nghĩ nếu như là cậu, sẽ cất giấu đồ ở chỗ nào.

Nơi gần nhất, quen thuộc nhất, sẽ không khiến người ta hoài nghi.

Trần Ngọc quét mắt qua tất cả bức tranh trên tường, cuối cùng dừng lại ở nơi mà ngay cả chính cậu cũng cảm thấy bất khả tư nghị. Mỗi lần cậu đều theo bản năng dừng trên bức tranh ở đầu giường, hơn nữa còn là bức tranh vẽ vị mỹ nữ kia.

Trần Ngọc nhíu nhíu mày, đi tới trước mặt Vương phi mỹ nữ, nhìn kỹ những phục sức hoa lệ mà rườm rà, trang sức rủ xuống trên đầu.

Đôi mắt đen láy kia mang theo sự lạnh lùng, đôi môi mím nhẹ mang theo châm chọc nhàn nhạt, đều có một loại quý khí không thể hình dung.

Ngũ quan tinh sảo đến mức làm cho người ta sợ hãi, nhưng dẫn theo cảm giác quen thuộc bất khả tư nghị.

Trần Ngọc từ từ lấy điện thoại di động ra, đem hình chụp bức tranh lúc Ngư Phù Vương đăng cơ đặt phía trước bức tranh vẽ mỹ nhân.

https://thuviensach.vn

Quan sát một lúc, Trần Ngọc giật mình há to miệng, cậu cảm thấy mình đã phát hiện ra một bí mật thật lớn: vị mỹ nhân này rất có thể chính là Ngư Phù Vương.

Nếu như không so sánh cẩn thận, một bên là nam, một bên là nữ, lại không có chỗ nào quá giống nhau, người bình thường tuyệt đối sẽ không nghĩ đến điểm này. Nhưng khi Trần Ngọc đưa hình chụp trên điện thoại đặt trước mặt cô gái, nhìn kỹ là có thể nhận ra, hình dáng của mũi, vị trí ánh mắt, khóe miệng, cằm, cơ hồ giống nhau như đúc.

Có thể khi vẽ tranh, Ngư Phù cố ý làm cho mơ hồ, hai người thoạt nhìn hoàn toàn khác nhau, nhưng Trần Ngọc đánh cược, nếu như đem hai bức tranh chồng lên nhau, chỗ tương tự sẽ nhiều hơn.

Cậu bây giờ rốt cuộc hiểu rõ, trước kia trên một quyển tạp ký, có người gọi Ngư Phù Vương là Ngư Phù nữ vương, không hoàn toàn là bịa đặt. Ít nhất người này, đã vẽ một bức tranh như vậy về mình.

Đương nhiên, điều này cũng là một biện pháp tốt để làm xáo trộn tầm mắt, giấu đồ.

Trần Ngọc bắt đầu cẩn thận quan sát bức tranh kia, hoa văn phiền phức hoa lệ, trên tay đeo vòng vàng chói mắt, quan sát thật lâu, rốt cuộc phát hiện, ngực trái bức tranh, cũng chính là vị trí trái tim có chút dị thường.

Trần Ngọc đưa tay vuốt ve vị trí đó, sau đó dụng lực đè xuống.

Phong Hàn xoay người, liền thấy vẻ mặt Trần Ngọc si mê đáng khinh nhìn bức tranh, không khỏi biến sắc, nữ nhân kia cũng không thấy có cái gì hơn người, Trần Ngọc không nhất thiết phải như vậy đi!

Không khỏi mang theo tức giận mở miệng nói: “Ngươi – ’’

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc hoảng sợ nhìn cánh tay mình hãm sâu vào trong tường, mà bức tranh bên ngoài, khi tay cậu chạm vào nháy mắt đã hôi phi yên diệt. Trần Ngọc một mặt đau lòng bức tranh cực đẹp, một mặt lo lắng, cho dù phát hiện đầu mối, cậu còn mạng để đi lấy hay không.

Trong chớp mắt, Phong Hàn đã dùng sức nắm lấy cánh tay Trần Ngọc, mà đối diện, sau khi bức tranh biến mất, lộ ra vách tường bằng đá xanh, bất quá, ở vị trí trái tim của bức tranh, có một lỗ tròn tối đen, tay Trần Ngọc đang vùi sâu trong cái lỗ đó.

Trần Ngọc cảm giác tay mình đang từ từ bị một con quái vật cắn nuốt, dưới tình thế cấp bách, dừng sức giật ra.

Sau lại, cậu cảm thấy tay mình chạm vào một thứ gì đó lạnh như băng, theo bản năng lôi kéo.

Rồi tay của cậu được giải thoát, vách tường trước mặt có một khối lõm xuống hai thước, lộ ra vật giấu ở bên trong.

Trần Ngọc ngây ngẩn nhìn cái hộp trong tường, lại cúi đầu, phát hiện tay cậu hoàn hảo không tổn hao gì.

“Quả nhiên tìm được.” Phong Hàn lạnh lùng nói.

Sau đó lấy cái hộp kia ra, đặt xuống bàn cạnh giường.

Lúc này, người bên ngoài cũng đi vào phòng.

Trần Ngọc nhưng giương mắt nhìn về phía bức tranh còn lại, Ngư Phù không có Vương phi, hay là nói, y không coi trọng Vương phi của mình, trong phòng ngủ của y không có vị trí cho người kia, như vậy trên bức tranh này – ánh mắt Trần Ngọc sáng lên, mặc dù không rõ ràng, trên tay đứa trẻ mặc bạch y rũ xuống bên người, có đeo ba chiếc nhân ám kim sắc.

https://thuviensach.vn

-END 139-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 139

Trần Ngọc có xúc động muốn cười ra tiếng, đứa trẻ mặc bạch y kia rõ ràng chính là Phong Hàn khi còn bé, cậu thực không ngờ, Phong Hàn cũng sẽ có lúc đáng yêu như vậy. Có lẽ dưới ảnh hưởng của tâm lý, sau khi nhận thức, càng nhìn càng thấy giống, cái mũi đôi mắt kia, đều thấy được bóng dáng của Phong Hàn.

Trần Ngọc cố nhịn cười quan sát đứa trẻ mặc bạch y, nhớ lại mới nãy đứng ở đó hơi lâu, vẻ mặt Phong Hàn liền tức giận giống như mình thiếu hắn không ít tiền, trên thực tế, vẫn luôn là Trần Ngọc nuôi gia đình, Trần Ngọc nghĩ đến điểm này, không khỏi ôm hy vọng khi nào mới có thể thay đổi hiện trạng, bao gồm cả địa vị kia.

“Quả nhiên nhóm các ngươi bên này hiệu quả hơn hẳn, nhanh như vậy đã tìm được rồi.” Trang lão đại chọn thời điểm thỏa đáng nhất mang theo người xuất hiện ở cửa.

Phong Hàn cùng Trần Ngọc đều không lên tiếng, vẫn là Lạc Thanh và Vưu bộ trưởng sắc mặt tương đối khó coi, A Cát cũng tiến về phía Trần Ngọc hai bước.

Phong Hàn híp mắt nhìn Trần Ngọc, không khách khí đem Trần Ngọc từ bên cạnh bức tranh kéo trở lại, nói như đương nhiên: “Mở cái hộp này ra.”

Trần Ngọc lưu luyến thu hồi tầm mắt, nhận mệnh trở lại quan sát đầu mối quan trọng được đặt cạnh giường.

https://thuviensach.vn

Cơ quan trong hộp rất đơn giản, Trần Ngọc chỉ dùng năm giây là đã mở cái hộp ra.

Sườn nắp hộp có hình Vô quan điểu, bên trong lặng lặng có năm tảng đá cùng một chiếc chìa khóa. Năm tảng đá lưu quang dật thải, tràn đầy mỹ cảm thần bí; một chiếc chìa khóa thanh đồng tạo hình quái dị đặt bên cạnh tảng đá.

Người xung quanh lập tức đem lực chú ý tập trung vào trong hộp, Phong Hàn cùng Trang lão đại đều âm thầm tiến về phía trước một bước.

Trần Ngọc ngẩng đầu nhìn hai người, tay mơn trớn Vô quan điểu bên sườn nắp hộp, sau đó dứt khoát thối lui ra ngoài. Hai tôn đại Phật ở kia, Trần Ngọc muốn lấy cái gì tuyệt đối còn chưa đến lượt.

Sau lưng mọi người, Trần Ngọc rũ mắt đứng đàng hoàng, len lén giấu đi tờ giấy trong tay. Đó là lúc cậu thấy có cổ quái, sờ vào Vô quan điểu, miệng chim nhổ nó ra.

Vào thời khắc này, Trần Ngọc càng thêm tin tưởng, Ngư Phù là một người tính toán chu toàn, năm tảng đá trong hộp khẳng định tất cả đều là giả, đồ thật đã sớm lọt đến tay cậu, giống như y muốn cậu lấy được bản bút ký, hoặc tấm bản đồ, hoặc chìa khóa mở ra hộp sắt, đều chưa từng xảy ra sai sót.

Ngoại trừ một việc, Trần Ngọc vẫn chưa khôi phục trí nhớ.

Về phần chiếc chìa khóa trong cái hộp này, Trần Ngọc suy đoán cũng có thể là giả.

“Ta muốn cứu người, đồ cứ để ở chỗ ta.” Trang lão đại giành nói trước.

https://thuviensach.vn

Phong Hàn thậm chí nhìn cũng không thèm nhìn hắn, trực tiếp lấy cái chìa khóa kia ra. Trần Ngọc đánh cược Phong Hàn biết năm tảng đá là giả, cậu hình như trước đây chưa từng đề cập với hắn chuyện này.

Trang lão đại khó chịu nhìn Phong Hàn lấy chìa khóa đi, cuối cùng điều chỉnh vẻ mặt nói: "Nếu như muốn khởi động nghi thức, đá và chìa khóa thiếu một thứ cũng không được. Còn may chúng ta có cùng mục tiêu, người áo đen là địch nhân của ngươi, cũng là cừu nhân lớn nhất của Trang gia và Đào Sa gia tộc. Đợi đến được đó, chúng ta sẽ tiếp tục hợp tác."

Trần Ngọc giật mình nhìn về phía Trang lão đại, chưa nói đến việc hắn chính là thủ hạ của Ngư Phù Vương, người áo đen khi nào lại trở thành địch nhân của thất đại gia tộc? Trần Ngọc quay đầu, trong bức tranh, Ngư Phù Vương trường thân ngọc lập có một vẻ đẹp khiến lòng người run sợ.

Hiện tại mấu chốt là, tất cả chuyện xấu đều do y làm, nhưng toàn bộ hậu quả đều là Trần Ngọc cậu gánh chịu.

Sắc mặt Trần Ngọc tái nhợt, cảm thấy áp lực trong lòng càng ngày càng lớn, có phần khó hít thở.

Cậu rõ ràng chưa từng làm gì sai trái, bây giờ lại bị một người từ hơn 3000 năm trước can thiệp vào cuộc sống của mình đến mức thê thảm, cậu tại sao phải gánh lấy những thứ này? Trần Ngọc tức giận nghĩ, cậu căn bản không phải Ngư Phù, cậu quyết định chết cũng không thừa nhận!

Trong góc chợt truyền đến tiếng cười trầm thấp, "Nếu như Trang lão đại nói Ngư Phù Vương là địch nhân của các ngươi, vậy thì tên địch nhân này lại xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt. Ta mới vừa tra ra được, Ngư Phù Vương đang ở đây."

Trong tầm điện, một mảnh an tĩnh quỷ dị.

https://thuviensach.vn

Hồi lâu, Phong Hàn ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn về phía hắn, “Ngươi nói cái gì?”

Trần Ngọc cũng hít một hơi thật sâu, cậu dự cảm có một chuyện không thể vãn hồi sắp xảy ra, nhưng cậu không ngăn cản được. Cậu đứng trong góc, nhưng vẫn cảm thấy không an toàn, muốn trốn đến sau lưng Mã Văn Thanh.

Sau đó Trần Ngọc phát hiện cậu đã sợ đến mức không khống chế được thân thể của mình, cả người cậu cứng ngắc đứng ở đó, không thể nhúc nhích.

Thanh niên vừa lên tiếng kia, là người đã từng là “mẫu thân” cậu.

Thanh niên khẽ cười, giơ tay lên chỉ vào Trần Ngọc sau lưng mọi người: “Hắn chính là Ngư Phù Vương, là địch nhân của chúng ta.”

Tất cả mọi người nhìn về phía Trần Ngọc, lại một hồi trầm mặc.

Mã Văn Thanh tức giận nói: “Tiểu tử ngươi cũng thật xấu xa! Chớ nói năng linh tinh, hắn là ai ta còn rõ hơn ngươi, ta thấy ngươi mới giống Ngư Phù Vương.”

Thanh niên cũng không tức giận, chỉ nhíu mày, lôi một tiểu nhị từ đằng sau ra, nói: “Lời như thế, ta đương nhiên sẽ không nói bừa. Hắn mới vừa tra ra được, chứng cứ đã mang tới.”

Tiểu nhị kia đứng dậy, lúc này tầm mắt mọi người đều tập trung trên người hắn, không ai chú ý tới, Lạc Thanh bên cạnh Phong Hàn hơi nhíu lông mày.

Tiểu nhị trước lấy ra hai tấm hình, cái thứ nhất rõ ràng là hình Trần Ngọc và người áo đen nói chuyện trong bao sương, tiểu nhị lên tiếng: “Vốn chúng ta điều tra người áo đen, bề ngoài y chính là Ngư Phù Vương, nhưng

https://thuviensach.vn

lúc truy tung, cư nhiên phát hiện y và tiểu thiếu gia của Trần gia có liên lạc. Với suy đoán của chúng ta lúc ấy, tiểu Trần gia có lẽ là thù hạ của Ngư Phù Vương."

Sắc mặt Trần Ngọc khó coi, cậu tức giận cao giọng nói: "Hình chụp này có thể chứng tỏ điều gì? Ta cũng không tin y không cùng những người vô tội khác nói chuyện. Khi ấy là y đánh ta ngất xỉu, mang tới bao sương." Mặc dù nghĩ chính ngôn từ phản bác, nhưng Trần Ngọc cũng không nhìn về phía Phong Hàn, chủ yếu là cậu không dám.

Tiểu nhị liếc Trần Ngọc một cái, giơ tấm thứ hai lên, "Xem ra có lẽ không chứng minh được cái gì, nhưng tấm thứ hai sẽ làm rõ được vấn đề. Thanh đồng cung điện dưới đáy nước này là lăng tẩm Ngư Phù Vương xây dựng cho mình, có lẽ là nơi hắn sinh sống về sau. Cửa của cung điện này không phải ai cũng có thể mở ra, hay là nói, trừ tiểu Trần gia, ai cũng không mở được."

"Cửu chuyển liên hòan khóa, cần máu của y mới có thể mở ra! Điều này chứng tỏ cái gì? Ngư Phù Vương sẽ để ai nắm giữ chìa khóa vào cung điện của mình?" Nói tới đây, tiểu nhị giống như tự cho mình là một trinh thám mang tinh thần trọng nghĩa, chỉ cao khí ngang.

Tấm hình thứ hai, là hình chụp bên sườn cửu chuyển liên hoàn khóa, phía trên có một vết máu. Mà trừ Trần Ngọc, không có ai động tới liên hoàn khóa.

Liên Sinh như có điều suy ngẫm nhìn tiểu nhị kia, chậm rãi nói: "Điều này cũng không thể nói rõ, A Ngọc chính là Ngư Phù Vương."

Tiểu nhị nhìn Liên Sinh, đem hai tấm hình truyền cho những người khác xem, sau đó, dưới ánh mắt hận không thể giết hắn của Trần Ngọc, lấy ra một tờ giấy thật mỏng, nói: "Được rồi, có lẽ tiểu Trần gia đối với hai

https://thuviensach.vn

chứng cớ đầu tiên đều phủ nhận, thuyết phục lòng tin của mọi người với ngươi, thế nhưng, xem ta mang đến cho ngươi kinh hỉ cuối cùng."

Tiểu nhị chuyển sang những người khác, mang theo hưng phấn mười phần nắm chắc, nói: "Kể từ khi phát hiện tiểu Trần gia có vấn đề, ta liền cẩn thận điều tra hắn. Kết quả, ta mới tra ra được vị tiểu thiếu gia Trần gia chào đời ở bệnh viện, liền lấy được một thứ thú vị, giấy chứng nhận tử vong của hắn. Đứa con duy nhất của Trần gia, 25 năm trước, đã chết ở bệnh viện nơi hắn sinh ra. Người này, căn bản không phải con trai của Trần gia."

Trong óc Trần Ngọc ông một tiếng, cậu bị điều cuối cùng này đả kích, mặc dù lúc ở đáy biển đã biết việc này, nhưng sau khi giấy chứng nhận tử vong xuất hiện trước mặt nhiều người như vậy, cậu thật sự không thể làm con trai của Trần Sâm được nữa….

Trang lão đại dùng ánh mắt suy nghĩ sâu xa nhìn Trần Ngọc, cuối cùng gật đầu nói: "Những người biết nội tình năm đó đều rõ, Ngư Phù Vương đúng thực sau cùng có nghiên cứu nghi thức chuyển sinh."

Những lời này của Trang lão đại, không thể nghi ngờ đã khẳng định Trần Ngọc là Ngư Phù Vương.

Sắc mặt Trần Ngọc tái nhợt, cô độc đứng ở đó, có phần khiếp sợ, yếu ớt không người giúp đỡ.

"Vậy người áo đen hiện tại là sao?" Mã Văn Thanh lo lắng không ngừng chất vấn, hắn không muốn tin người lớn lên từ nhỏ với mình lại là người đứng sau tất cả.

"Ai mà biết, có lẽ là một kế hoạch che giấu tai mắt người khác của Ngư Phù Vương. Dù sao dựa vào nghi thức cuối cùng, ai là Ngư Phù Vương, có thể nhất thanh nhị sở. Ta còn nghe nói trên người Ngư Phù Vương có cái bớt thần bí, cho dù chuyển sinh cũng sẽ không biến mất, nếu như truyền thuyết kia là thật, ta nghĩ chúng ta hiện tại có thể biết rõ, hắn rốt

https://thuviensach.vn

cuộc là ai.” Trang lão đại mang theo oán hận lớn lao, nhìn chằm chằm Trần Ngọc nói.

“Không cần kiểm tra, y chính là Ngư Phù.” Một thanh âm lạnh lùng bất chợt vang lên.

Trần Ngọc cảm thấy một sự lạnh lẽo chưa từng có lan ra toàn thân, đã trải qua một khoảng thời gian dài như vậy, cậu lần đầu tiên ngẩng đầu nhìn Phong Hàn. Hận ý thấu xương trong cặp mắt kia khiến tim cậu không tự chủ mà run rẩy, thậm chí co rút đau đớn.

Cậu sốt ruột há miệng, nhưng không biết nên nói cái gì, nếu như mình ở trong mắt Phong Hàn đã là một kẻ lừa gạt, vậy thì dù nói thêm bất cứ điều gì sẽ khiến Phong Hàn càng không tin cậu.

Cuối cùng Trần Ngọc nói: “Ngươi có biết, kể từ sau khi ngươi tỉnh lại, ta cái gì cũng không làm.”

Cừu hận và phản bội khắc sâu không thể thừa nhận, căn bản không nên phát sinh trên người cậu và Phong Hàn, cuộc sống hài hòa của gia đình bọn cậu, tình cảm từng bước sâu sắc, hơn nữa trên thực tế cậu thực sự cái gì cũng chưa làm!

Trừ việc sau khi biết được chân tướng chết tiệt, vẫn cố gắng giấu giếm, cho dù là vậy, cùng đều là vì duy trì tình cảm giữa bọn cậu, cậu không thể để Ngư Phù ngàn năm trước phá hủy hết tất cả những chuyện cậu cho là tốt đẹp…

“Ngươi khi nào thì biết?” Phong Hàn không đáp lời Trần Ngọc, lạnh như băng, mang theo sự tức giận cố gắng đè nén mà hỏi, Trần Ngọc trong nháy mắt cảm thấy hắn đã trở lại là Phong Hàn mới từ tỉnh lại từ quan tài thủy tinh.

https://thuviensach.vn

“Có một khoảng thời gian, nhưng –’’ Trần Ngọc cảm thấy cổ họng khô khốc.

Phong Hàn nhếch môi, hắn không đợi Trần Ngọc nói hết câu, sau khi lấy được khẳng định, cáu kỉnh rút một vật ra, đó là một phần của hoàn kim quyền trượng, sau khi bật mở là một cây chủy thủ.

Trần Ngọc lẳng lặng nhìn về phía Phong Hàn, ngược sáng, trừ ánh mắt của Phong Hàn, cậu cơ hồ không thấy rõ vẻ mặt của hắn.

Cậu thấy Phong Hàn đi về phía mình, cầm trong tay thanh chủy thủ kia, có lẽ hắn muốn giết cậu, đây vẫn là chuyện Phong Hàn muốn làm, đem tất cả khổ sở hắn phải gánh chịu trả lại cho cậu.

Hết thảy sẽ kết thúc ư, Trần Ngọc tuyệt vọng nghĩ, cậu không ngờ khi ngả bài, cậu còn chưa kịp có cơ hội giải thích.

Cuộc sống ở chung, cuộc sống mà cậu cho rằng vô cùng hạnh phúc, ở trong mắt Phong Hàn, đến tột cùng được coi là gì?

Giờ khắc này, tâm Trần Ngọc đâu đến mức không thể chịu được.

Khi cậu biết mình là Ngư Phù, việc đầu tiên nghĩ đến chính là đem mọi thứ của Phong Hàn trả lại cho hắn. Khi Phong Hàn biết được sự thật, việc đầu tiên là cho cậu thấy hận ý của hắn.

Có lẽ Phong Hàn không phải là không có tình cảm, Trần Ngọc cảm giác được, hắn chẳng qua không thể chịu được cái người tên Ngư Phù này.

Nhìn Phong Hàn càng ngày càng đến gần, Trần Ngọc chợt bình tĩnh, khóe miệng cậu thậm chí lộ ra một nụ cười.

Có lẽ theo ý người, ta tổn thương cùng phản bội người, tội ác tày trời, không thể tha thứ. Nhưng trong mắt ta, ngươi cũng phản bội lại tình cảm

https://thuviensach.vn

của ta. Đến đây đi, Phong Hàn, giờ khắc này, ngươi muốn làm gì cũng được, kết thúc vấn đề vẫn khiến ta phải thống khổ.

"Phong."

Lạc Thanh chợt đưa tay kéo Phong Hàn lại, dồn dập nói: "Phong, ngươi tỉnh táo lại. Trước đừng giết y, nếu không ngươi sẽ hối hận. Đợi mai ngươi tỉnh táo lại, rồi hẵng nghĩ cách xử trí Ngư Phù Vương như thế nào." Lạc Thanh ân cần nhìn Phong Hàn, cố gắng khuyên lơn.

Mà người của Trang lão đại, đã có tên đến phía sau túm lấy Trần Ngọc không hề nhúc nhích hay phản kháng.

Phong Hàn bị Lạc Thanh ngăn cản, không đi về phía trước nữa, hắn vẫn nhìn chằm chằm vào Trần Ngọc, thật lâu sau mới nói: "Đừng để y chạy trốn."

Lạc Thanh thở phào nhẹ nhõm, hắn thậm chí không thèm quay đầu, người kia, đã không làm gì được nữa, Lạc Thanh nói với Phong Hàn: "Trước giam lại, trong cung điện này có phòng giam."

Trần Ngọc yên lặng đứng đó, nhìn Phong Hàn không chút do dự xoay người đi ra ngoài, cho đến lúc bóng lưng của hắn biến mất, vẫn một mực dõi theo.

Trang lão đại tiến một bước sang bên Trần Ngọc, A Cát lập tức chắn phía trước Trần Ngọc, không hề nao núng nhìn Trang lão đại, lạnh lùng nói: "Ngươi muốn làm gì? Bất luận ra sao, ta sẽ không cho ngươi thương tổn y."

Trang lão đại nhìn hai người, cuối cùng cười cười, nhìn A Cát từ trên xuống dưới, "Lòng trung thành thật khiến cho ta phải cảm động, ngươi yên tầm, nghi thức còn cần y, trước lúc đó, y sẽ không sao cả."

https://thuviensach.vn

Trang lão đại vòng trở về, cùng thủ hạ của hắn giao phó chuyện kế tiếp, mà vị thanh niên giả trang mẫu thân kia đang gọi điện thoại, bởi vì tìm thấy đồ cần có, bọn họ tính nghĩ ngơi một buổi tối, sau đó rời khỏi hồ Kính Thủy.

Người hai bên đều không yên tâm lẫn nhau, tiểu nhị bên cạnh Vưu bộ trưởng và Trang lão đại cùng áp giải Trần Ngọc đến địa lao.

Trần Ngọc trước khi đi nhìn Mã Văn Thanh một cái, sau đó vòng qua "mẫu thân" đi ra ngoài.

Mã Văn Thanh ngơ ngác nhìn Trần Ngọc, ánh mắt Trần Ngọc thương tâm cùng tuyệt vọng rõ ràng như thế, là thứ hắn chưa từng bắt gặp trên người Trần Ngọc.

Đúng là ngoài dự liệu của mọi người, cung điện này cư nhiên lại có địa lao. Cửa bị đóng từ bên ngoài, trong phòng giam âm u lạnh lẽo chỉ có một mình Trần Ngọc. Ngoài cửa là hai tiểu nhị của Vưu bộ trưởng và Trang lão đại canh chừng, phòng ngừa cậu chạy trốn.

Trần Ngọc an tĩnh ngồi xuống trong góc, lấy tay ôm trái tim vẫn không ngừng đau đớn. Sau đó, Trần Ngọc phát hiện bây giờ trong đầu cư nhiên cực kỳ tỉnh táo. Cậu trước lôi tờ giấy ra, bật đèn pin lên soi, thấy rõ chữ viết trên đó: chìa khóa chân chính ở bên trong.

Trần Ngọc ngẩn ngơ, đầu tiên nghĩ đến chiếc chìa khóa Phong Hàn cầm quả nhiên không phải là thật.

Trần Ngọc cúi thấp đầu ngồi trong chốc lát, sau đó từ trong túi lấy di động ra, rõ ràng là chiếc điện thoại "mẫu thân" vừa nãy đã cầm để gọi.

Trần Ngọc khi nhìn thấy hắn đang gọi điện thoại, đã biết ở đáy hồ có tín hiệu, nhất định cái di động này đã trải qua xử lý đặc thù, cho nên, Trần Ngọc cố ý lúc bị áp giải đi ngang qua bên cạnh vị "mẫu thân" kia.

https://thuviensach.vn

Rất nhiều người biết tay Trần Ngọc rất linh hoạt, nhưng không hề biết gia gia cậu đến tột cùng đã dạy cậu những gì. Có một số thứ, Trần Ngọc chưa từng dùng đến. Sau đó, Trần Ngọc thuận lợi trộm đi di động.

Mặc dù giam Trần Ngọc lại, nhưng không ai nghĩ đến việc thu giữ toàn bộ đồ vật tư trang của cậu.

Trần Ngọc diện vô biểu tình xem xét chốc lát, sau đó gọi một cuộc điện thoại, ba hồi chuông vang lên, điện thoại được thông, bên kia không có ái nói chuyện.

Trần Ngọc nhanh chóng mở miệng nói: “Ngươi giúp ta tra một chút, ngày 12 tháng 3, ta đến câu lạc bộ A, cùng một người áo đen ở trong một bao sương, người giám thị ta là ai; còn có ai đến bệnh viện S điều tra tài liệu ta sinh ra. Chớ nói với ta ngươi không tra được, phải nhanh, ta cần dùng.”

Lúc này trong điện thoại di động rốt cuộc có người đáp lời, một thanh âm miễn cường nói: “Ta nghĩ ngươi sẽ vĩnh viễn không chủ động gọi cho ta, thù lao làm sao trả?”

Trần Ngọc trầm mặc chốc lát, “Vẫn là câu nói kia, vật để ngoài thân, ta sẽ không đáp ứng giúp ngươi toàn bộ xử lý. Nhưng mấy thứ ở chỗ ta, ngươi muốn cũng có thể lấy, nhưng chưa phải bây giờ.”

“Được.” Bên kia sảng khoái trả lời, sau đó hỏi lại một câu: “Giọng nói của ngươi sao nghe có gì không ổn? Sốt ruột như vậy?”

Trần Ngọc nhắm mắt lại: “Ta hiện tại có thể nguy hiểm đến tính mạng, ngươi nói có nên sốt ruột không.”

Người kia không nói gì, trực tiếp cúp điện thoại.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc ngẩng đầu lên, khi muốn thu lại điện thoại, phát hiện cửa mở, một người đang đứng đó nhìn cậu.

-END 140-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 140

"Là ngươi – cũng may là ngươi." Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm, xảy ra nhiều chuyện như vậy, tâm tình của cậu rất không ổn định, tính cảnh giác giảm xuống rất nhiều. Cứ tiếp tục như vậy, trước khi người khác còn chưa có hại chết cậu, chính cậu đã tự tay dâng nhược điểm của mình lên.

Nếu như bất kỳ ai khác thấy cậu có thể liên lạc với bên ngoài, điện thoại di động của cậu không thể giữ lại được.

Mã Văn Thanh đứng ở cửa sắc mặt ủ dột nhìn cậu, khô khốc lên tiếng: "Ta không cảm thấy chỗ nào may mắn." Nói xong đứng đó trong chốc lát, quay đầu lại xem thử bên ngoài, đi tới, đóng kín cửa.

Mã Văn Thanh đi tới phía trước Trần Ngọc, từ trên cao nhìn xuống Trần Ngọc đang chán chường ngồi dưới đất, một lát sau mới khó nhọc hỏi: "Những thứ kia – là thật? Ngươi – cha ta, Trần thúc và tính mạng của mọi người đều nằm trong kế hoạch của ngươi?"

Trần Ngọc giương mắt nhìn hắn một chút, sắc mặt khó coi như nhau: "Ta cũng không biết."

Trần Ngọc hoàn toàn không phản bác, thốt ra một câu như vậy, Mã Văn Thanh cũng không biết nên nói cái gì, hắn do dự rồi ngồi xuống cạnh Trần Ngọc, hỏi: "Ngươi đang làm gì?"

Trần Ngọc giương mắt liếc Mã Văn Thanh, trong mắt lóe sáng, hé miệng định trả lời, lại bị Mã Văn Thanh không nhịn được cắt ngang: "Được

https://thuviensach.vn

rồi, ta hỏi chính là thứ ngươi đang cầm trong tay trái, nói thật với ta, Trần Ngọc."

Biểu hiện của Trần Ngọc so với Mã Văn Thanh còn bình thản hơn, giơ tay trái lên, lộ ra thứ bên trong, kiên định nhìn về phía Mã Văn Thanh: "Ta muốn biết chân tướng, cho nên ta liên lạc với một người giúp ta điều tra, rốt cuộc là ai trăm phương ngàn kế muốn đem những chuyện chính ta cũng không rõ công bố ra ngoài. Văn Thanh, đừng quản ta, cũng đừng lấy di động đi." Sau cùng, Trần Ngọc lại đương nhiên bổ sung thêm một câu: "Ngươi cứ coi như không trông thấy."

Mã Văn Thanh sắc mặt lập tức đen thui, níu lấy cổ áo Trần Ngọc, túm đến trước chân, cắn răng nghiến lợi nói: "Cho dù là lúc tính mạng của tất cả chúng ta đều đang nằm trong tay ngươi?"

Đôi mắt đen láy vô tội của Trần Ngọc nhìn thẳng vào Mã Văn Thanh, sau đó gật đầu: "Ừ, cho dù là vào lúc này."

Thấy Mã Văn Thanh trừng mắt liếc cậu một cái, nhưng không nói thêm gì, sắc mặt Trần Ngọc rốt cuộc hơi hòa hoãn xuống, cậu vuốt vuốt mi tâm, mờ mịt nói: "Văn Thanh, ta vẫn cảm thấy cuộc sống của ta rất bình thường, kể từ khi có Phong Hàn, báo con cùng Thanh bốn chân, bình thường trở nên hạnh phúc. Nhưng bây giờ ta không nỡ nhìn thẳng vào sự thật, thậm chí ta cảm thấy tính mạng mình thời thời khắc khắc đều gặp nguy hiểm, có người muốn hại ta."

Mã Văn Thanh lập tức hỏi: "Ai?"

Trần Ngọc lắc đầu: "Ta cũng không biết, ai cũng có thể, nhưng Phong Hàn sẽ không, ngươi cũng sẽ không." Dứt lời mới nhận ra mình không chút suy nghĩ đã nói ra cái tên Phong Hàn, ánh mắt Trần Ngọc ảm đạm hẳn.

Mã Văn Thanh mở to mắt, nhìn Trần Ngọc nửa ngày, vỗ vỗ bả vai cậu, bất đắc dĩ nói: "Được rồi, ta rất vinh hạnh khi ngươi tính cả ta."

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc cười khổ nhìn Mã Văn Thanh, “Không có biện pháp, đến lúc này, chỉ có ngươi mới tin tưởng ta.”

Mã Văn Thanh phẫn uất giựt tóc. “Đây chính là một biểu hiện ngu ngốc, kiếp trước ngươi nhất định là chủ nợ của ta, ta nghĩ như vậy từ lâu rồi.”

Trên khuôn mặt tái nhợt của Trần Ngọc lộ ra một nụ cười, tựa hồ nghĩ tới điều gì, Trần Ngọc lấy di động của mình ra, bật một đoạn ghi âm, để cho Mã Văn Thanh nghe một lần, nói: “Nhớ kỹ, có cơ hội đem cái này đích thân giao cho Phong Hàn.”

Mã Văn Thanh ngẩng đầu nhìn cậu, giật mình nói: “Lạc Thanh? Hắn tìm ngươi nói chuyện khi nào?”

Trần Ngọc không muốn nói nhiều, “Hắn muốn đơn độc tới tìm ta, hao hết tâm tư, nhân lúc các ngươi đều không ở bên cạnh ta.”

Mã Văn Thanh suy ngẫm những lời được ghi âm, Lạc Thanh nói hắn không thích Phong Hàn, chỉ là vì Phong Hàn có thể dẫn bọn hắn trở về. Nhớ đến dụng ý của Trần Ngọc, hắn không khỏi giật mình: “Ngươi sẽ không cho là Lạc Thanh đối với Phong Hàn có ý tứ kia đấy chứ?”

Trần Ngọc nheo mắt lại, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh lùng, “Nếu hắn không có ý tứ kia, thì cớ sao cả ngày cứ phải vây quanh Phong Hàn?!”

Mã Văn Thanh há hốc mồm cứng lưỡi nhìn Trần Ngọc châm chọc cùng vẻ mặt tức giận ngay cả chính cậu cũng không biết, mắt phượng híp lại, nhưng có loại áo giác phong tình vô hạn.

“Chẳng lẽ ngươi đang ghen?”

“Ngươi nói cái gì? Sao có thể?!” Trần Ngọc nhếch mi, không vui nhìn về phía Mã Văn Thanh, nói rồi lại có chút chột dạ, dơ dự một lúc, hỏi: “Rõ

https://thuviensach.vn

ràng như vậy sao?”

Mã Văn Thanh gật như đập tỏi, dùng ánh mắt biểu đạt ý tứ vô cùng khẳng định.

Trần Ngọc sắc mặt tối sầm, trong đầu thoáng qua sự uy hiếp của Lạc Thanh, lạnh lùng nói: “Của ta chính là của ta, cho dù ta không có ở đây, hắn đừng hòng ngấp nghé người của ta.”

Nghe được câu này, trái tim nhỏ của Mã Văn Thanh liền run rẩy thấy chua thay cho Trần Ngọc, hắn ho khan một tiếng, nói: “Thực ra ta nhìn tiểu tử kia cũng không vừa mắt, yên tâm, ta nhất định sẽ đem thứ này đưa tận tay cho Phong ca.”

Trần Ngọc thở hắt ra, ngay sau đó nhớ lại tình cảnh Phong Hàn tay cầm chủy thủ đi về phía mình, nhất thời cảm giác bản thân thật không có gì tốt để kiêu ngọa, vô cùng khổ sở nói: “Phong Hàn, hắn- hắn bây giờ chỉ muốn giết ta, cho dù ta không nhớ được gì, cho dù chúng ta trước kia, trước kia- ”

Mã Văn Thanh dùng sức nắm lấy bả vai của Trần Ngọc, hắn cảm thấy dưới vầng sáng của trản đăng trên vách tường, khuôn mặt nửa sáng nửa tối của Trần Ngọc thoạt nhìn buồn bã đến muốn khóc, không khỏi nói: “Thật ra thì, đối với Phong ca mà nói, đó không chỉ là chuyện cả một đời, nên quên liền quên, đời này lần nữa bắt đầu. Đối với hắn mà nói, ngươi chuyển sinh chẳng qua là một loại thủ đoạn đối phó với hắn.”

Trần Ngọc rũ mắt, nhẹ nhàng thở dài, đạo lý này cậu không phải không biết, chỉ có điều về mặt tình cảm cậu không thể chịu được. Có lẽ bắt đầu từ lâu, tình cảm vốn đã không cân bằng.

Đúng lúc ấy thì di động trong tay còn lại của Trần Ngọc vang lên một hồi chuông.

https://thuviensach.vn

Hai tầm mắt đồng thời chú mục vào điện thoại, Mã Văn Thanh đẩy Trần Ngọc một cái, nói: “Có phải người giúp ngươi điều tra tin tức hay không, mau nghe.”

Trần Ngọc cũng không đề phòng Mã Văn Thanh, đối với hai người mà nói, căn bản không cần. Cậu mở di động ra, thông tin được gửi tới dưới hình thức tin nhắn.

Trần Ngọc mở tin nhắn đầu tiên ra, nội dung chỉ có một câu nói đơn giản: người đến bệnh viện S điều tra tư liệu ra đời của ngươi, vì không gửi video được, chỉ có thể gửi ảnh cắt ra từ video cho ngươi.

Phía dưới là một tấm hình, một người đàn ông đang đứng trong một gian phòng rõ ràng là phòng làm việc của bệnh viện lật xem hồ sơ trong tay.

Trần Ngọc nheo mắt lại, người trong hình chính là tiểu nhị lấy ra bằng chứng mới nãy.

Sau đó Trần Ngọc mới mở tin nhắn kế tiếp, địa điểm đã đổi thành câu lạc bộ A, lần này không nói thêm gì, chỉ có một bức hình, vẫn là tiểu nhị kia.

Trần Ngọc lại tiếp tục mở tinh nhắn thứ ba, nội dung viết: bởi vì ngươi không có ở đây, ta rất khó truy trung việc hắn bị ai chỉ điểm. Ta kiểm tra tất cả máy quay giám sát có thể tìm tới ngày đó, người đàn ông kia cuối cùng tới một chỗ. Nhưng có thể khẳng định, chủ nhân căn phòng là trong sạch, hơn nữa chủ nhà cũng vắng mặt. Ta gửi hình cho ngươi, có lẽ sẽ giúp người được phần nào.

Phía dưới những lời này, vẫn là một tấm hình, tiểu nhị kia đang đi vào tầng hai của biệt thự thông thường.

https://thuviensach.vn

Đây là khu nhà giàu nổi danh ở Hàng Châu, Trần Ngọc cũng không xa lạ gì, người đàn ông đi tới biệt thự cũng không có gì kỳ quặc. Trần Ngọc cẩn thận quan sát căn phòng trên cùng, sau đó chú ý tới cửa sổ ở lầu hai.

Con ngươi của Trần Ngọc chợt co rút lại, tay cậu kịch liệt run rẩy, hô hấp trong nháy mắt cũng thay đổi.

Mã Văn Thanh vội vàng dùng lực cầm tay của cậu, hỏi: "Sao vậy, Trần Ngọc, ngươi tỉnh táo lại đã."

Trần Ngọc ngây người thật lâu, tầm mắt mới tập trung lần nữa, cậu dùng ngón tay chỉ vào tấm hình, cửa sổ của biệt thự, khàn khàn hỏi: "Ngươi xem người này là ai?"

Mã Văn Thanh cầm lấy di động, đặt trước mắt mình, trong cửa sổ Trần Ngọc nói có bóng lưng của một người, làm khó Trần Ngọc như vậy cũng có thể nhận ra.

Sau đó Mã Văn Thanh cũng há to miệng, hắn chú ý tới chi tiết mà ngay cả Trần Ngọc cũng không phát hiện, bàn tay tùy ý đặt trên mặt bàn của người đó lóe sáng, đó là nhẫn, ba chiếc nhẫn ám kim sắc.

Mã Văn Thanh ngẩng đầu lên, thất thanh nói: "LÀ Phong ca?"

Trần Ngọc thất hồn lạc phách nhìn về phía hắn, cuối cùng cười ra tiếng, nụ cười đó trong mắt Mã Văn Thanh càng giống như đang khóc, "Văn Thanh, hắn không tin ta, hắn chưa từng tin tưởng ta."

"E rằng kể từ khi ta biết được một số thứ, có rất nhiều điểm nghi vấn, nhưng lúc ấy Phong Hàn không hỏi ta dù chỉ một câu, hắn âm thầm điều tra sau lưng ta…Là ta ngu ngốc, ta ngu hơn ngươi nhiều. Những ngày đó, khi ta cho rằng bản thân đã tìm thấy thứ quan trọng nhất trên đời này, những ngày có người nhà, Phong Hàn lại làm việc ấy. Hóa ra, người cuối cùng muốn điều tra ta lại là hắn. Ta trong mắt hắn, nhất định đã thành trò hề."

https://thuviensach.vn

Dứt lời, Trần Ngọc tựa hồ lập tức mất đi toàn bộ tinh thần cùng khí lực, khoát tay áo với Mã Văn Thanh: “Văn Thanh, Văn Thanh, ngươi hay để ta yên lặng một mình.”

Mã Văn Thanh lo lắng nhìn Trần Ngọc, dự tính ban đầu tới đây hưng sư vấn tội đã bay sạch không còn một mống, hắn hốt hoảng an ủi: “Trần Ngọc, ta tin ngươi, Phong ca, hắn chắc cũng tin. Ngươi đừng tự làm rối mình trước trận, ta – chúng ta nhất định sẽ nghĩ cách giúp ngươi.”

Trần Ngọc hữu khí vô lực đẩy Mã Văn Thanh một cái, lúc thu tay lại, chợt nhét nốt luôn chiếc di động vào tay Mã Văn Thanh, nói: “Văn Thanh, nếu như ta – xảy ra chuyện, đem mấy thứ trong di động này cũng đưa cho Phong Hàn.”

Dầu gì ta cũng muốn chừa lại chút tôn nghiêm cho mình, nói cho hắn rõ, ta biết, ta cũng biết hết tất cả, Trần Ngọc thầm nhủ như vậy với mình.

Mã Văn Thanh không dám cùng Trần Ngọc nói chuyện nữa, Trần Ngọc nhắm mắt lại không để ý đến hắn, bộ dáng hoàn toàn không tức giận đó khiến cho Mã Văn Thanh cảm thấy đau lòng, thậm chí thương hại.

Nhìn Trần Ngọc một lát, Mã Văn Thanh đứng dậy, hắn quyết định tìm Liên Sinh thương lượng. Liên Sinh là người của Trần gia, hơn nữa giống hắn rất thích Trần Ngọc, hắn nhất định có thể nghĩ ra biện pháp giúp cậu.

Mã Văn Thanh sau khi rời khỏi, một người khác xuất hiện ở cạnh cửa, hỏi Vưu bộ trưởng: “Bọn họ nói gì?”

Vưu bộ trưởng ánh mắt phức tạp nhìn Lạc Thanh trước mắt, lắc đầu: “Đóng kín cửa, nghe không rõ, ngươi lo cái gì? Ở cửa canh giữ hai người, y không chạy được.”

Lạc Thanh diện vô biểu tình nhìn cánh cửa kia một cái, xoay người đi tìm Trang lão đại.

https://thuviensach.vn

Hai người tới một góc khuất, Lạc Thanh lạnh lùng nhìn Trang lão đại: “Ngươi tại sao vào lúc này lại đi một nước cờ như vậy? Ngươi có mục đích gì?”

Trang lão địa thích ý nhếch môi, nhàn nhạt đáp: “Ta tự nhiên có mục đích của ta, không phải cũng giúp ích cho ngươi sao? Nếu như Phong Hàn không biết y là ai, đối với y sinh ra hận ý, ngươi cho rằng Phong Hàn sẽ để Trần Ngọc khởi động nghi thức nghịch chuyển kia?”

-END 141-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 141

Trần Ngọc nằm trên chiếc giường mềm mại, toàn thân đều kêu gào mệt mỏi, cơ thể và tình thần đều như vậy, nhưng cậu vẫn miễn cưỡng giữ tỉnh táo hỏi: “Nếu vạn nhất, ta nói là vạn nhất, ta làm ra chuyện thật sự có lỗi với ngươi, đương nhiên, căn bản không phải cố ý, ngươi có thể tha thứ cho ta hay không?”

Phong Hàn cúi đầu nhìn Trần Ngọc, trong đôi mắt đen láy nửa khép thâm sâu không lường được, hắn từ từ cúi thấp đầu, tiến tới bên tai Trần Ngọc, đáp: “Thân ái, nếu như ngươi thật sự làm gì có lỗi với ta, ta sẽ đích thân động thủ đòi lại.”

Trần Ngọc chợt mở mắt ra, bởi vì duy trì một tư thế trong thời gian dài trên mặt đất cứng rắn mà eo chân có phần bủn rủn. Cậu vẫn còn ở trong địa lao, cả người dấp dính mồ hôi lạnh, hơn nữa đang không ngừng thở hổn hển, một lúc lâu mới từ từ bình tĩnh lại.

Cậu cũng không rõ tại sao lại mơ tới câu hỏi của mình với Phong Hàn lúc trước, có lẽ khi ấy muốn bảo đảm hay chứng minh mình đối với Phong Hàn được coi là gì, lúc đó cậu không nghe thấy đáp án đã ngủ. Hiện tại lại nghe thấy rõ ràng, hoặc là nói, cậu thậm chí không biết giấc mộng này vốn là trí nhớ ẩn sâu trong đại não.

Chẳng lẽ Phong Hàn đã sớm biết?

Trần Ngọc dùng sức nắm chặt tay, thật ra thì, đến tận bây giờ trong lòng cậu vẫn còn một tia hy vọng, bản thân mình vẫn tin tưởng Phong Hàn. Nhưng ngay cả Mã Văn Thanh cũng biết đến thăm cậu, Phong Hàn tại sao

https://thuviensach.vn

chưa tới? Nếu như tới, cho dù hắn khó chịu, cậu cũng sẽ thử cùng Phong Hàn giải thích.

Lòng Trần Ngọc trầm xuống, cảm tình sáng ngời ấm áp trước kia giống như đã biến mất toàn bộ.

Trước khi Phong Hàn xuất hiện trong sinh mệng của cậu, cuộc sống của cậu rất đơn giản bình thường.

Sau khi Phong Hàn xuất hiện, rời khỏi nhà từ rất sớm –Trần Ngọc có được tình cảm mà mình vẫn âm thầm mong đợi, khi đó, cậu len lén vui mừng, luôn cảm giác mình rất may mắn, không phải nỗ lực mà chiếm được vật trân quý. Phong Hàn đại khái vĩnh viễn không thể hiểu được, cậu hạnh phúc cỡ nào, cao hứng biết bao nhiêu.

Nhưng cậu không ngờ lúc Phong Hàn bỏ đi, cậu chẳng còn lại gì, ngay cả tâm tính đơn giản bình thản ban đầu, cũng tìm không được.

Cậu cảm thấy trong lòng chỉ còn lại bóng tối, giống như địa lao âm u đen kịt này.

Âm u đen kịt – Trần Ngọc chợt mở to mắt, hiểu tại sao kể từ khi cậu tỉnh lại vẫn thấy bất an, nơi này không hoàn toàn tối thui, trong địa lao có đen, hơn nữa còn là dùng minh châu chiếu sáng, sẽ không có khả năng hết nhiên liệu.

Mà hai tiểu nhị cảu Vưu bộ trưởng và Trang lão đại cũng không thể nào đi vào lấy minh châu đi, bọn họ không nhất thiết phải làm như vậy.

Hơn nữa, Trần Ngọc cảm giác bên ngoài an tĩnh dị thường, bây giờ hẳn là nửa đêm, chẳng lẽ tất cả mọi người đều ngủ hết rồi?

Trần Ngọc lục lọi từ trong balô lấy ra đèn pin mắt sói, nghĩ ngợi một chút bỏ cả khẩu súng vào túi áo phải.

https://thuviensach.vn

Lúc bật đèn pin lên, Trần Ngọc cũng không cảm thấy an toàn, ngược lại tim cậu bắt đầu căng thẳng. Đèn trên vách thường đã biến mất, trong địa lao vốn không có bất cứ thứ gì, không nhận ra nơi nào có vết tích đã bị động chạm. Theo đèn pin cầm tay của Trần Ngọc quét qua mỗi một chỗ của địa lao, cảm giác quái dị trong lòng Trần Ngọc càng ngày càng sâu.

Đèn pin quét qua buồng giam một lần nữa, cuối cùng dừng ở vị trí cánh cửa, cửa địa lao, đang khép hờ.

Trần Ngọc ngẩn người tại chỗ, nếu như cửa mở, mà cậu vẫn không nghe được một chút thành âm nào, vậy thì có vấn đề. Kỳ quái hơn chính là, cậu cảm thấy hướng cửa không đúng, trước khi ngủ, nhớ mang máng cửa ở bên trái, hiện tại cửa lại ở bên phải.

Cậu khi tỉnh lại vẫn duy trì tư thế trước khi ngủ, cho tới bây giờ tay chân hẵng còn tê dại, đương nhiên không thể nào ngủ đến mức lăn một vòng trên đất.

Trần Ngọc nghi hoặc, trong không gian yên tĩnh như ở đây, cậu không tự chủ mà thả nhẹ động tác, tựa hồ sợ sẽ quấy nhiễu đến thứ gì đó đang ẩn mình trong bóng tối.

Trần Ngọc đi đến vách tường bên trái, lấy tay gõ, tìm kiếm nửa ngày, không khỏi hoài nghi trí nhớ của mình, vách tường bên trái không có bất kỳ cơ quan nào, cũng không trống rỗng.

Trần Ngọc nhíu mày lại nhìn vách tường bên trái, cuối cùng rời khỏi nơi đó, đi tới cạnh cửa. Khiến Trần Ngọc kinh hãi chính là, bên ngoài cư nhiên cũng tối đen, ở cửa không có tiếng hô hấp, người trông chừng cậu đi đâu mất rồi?

Rõ ràng lúc Mã Văn Thanh tiến vào, cậu có thể nghe thấy tiếng tiểu nhị của Trang gia tụ tập ở ngã rẽ cách đó không xa, Phong Hàn bọn họ….chắc cũng ở gần đây.

https://thuviensach.vn

Nhưng hiện tại hoàn toàn yên ắng tĩnh mịch là tại sao? Trái tim Trần Ngọc đập nhanh hơn mức bình thường, trên lưng mồ hôi lạnh không ngừng túa ra, sự yên tĩnh quỷ dị này thật sự khiến người ta bất an. Trần Ngọc cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại, quyết định tìm kiếm xung quanh.

Lần này Trần Ngọc không cố kỵ nữa, cầm súng trên tay.

Khi Trần Ngọc đã đi hết hai đoạn hành lang, tỉnh táo ban nãy toàn bộ biến mất. Không có ai, nơi nào cũng không có người.

Trong thông đạo đen thui, trừ cậu ra, một người cũng không thấy.

Đang lúc đầu óc Trần Ngọc trống rỗng, đèn pin mắt sói trong tay cậu lập lòe, tia sáng từ từ tối dần, rồi phụt tắt. Trần Ngọc cơ hồ sụp đổ, cậu luống cuống tay chân đổi pin, khi thông đạo một lần nữa sáng sủa, cậu mới khống chế được hai tay khỏi run rẩy.

Cho dù Phong Hàn bọn họ hận cậu, có muốn trả thù cũng sẽ không bỏ cậu lại một mình ở chỗ này, nhất định đã xảy ra chuyện.

Sau khi đi được 5 phút đồng hồ, Trần Ngọc ngừng lại. Bóng tối luôn làm người ta sợ hãi, nhất là vào thời điểm cậu chỉ có một mình. Trần Ngọc cảm thấy cứ tiếp tục đi như vậy, sẽ gặp phải chuyện rất kinh khủng.

Cậu muốn quay lại, nhưng, quay lại địa lao giam cậu? Trần Ngọc cười khổ, cũng được, ở nơi cậu chỉ cần đề phòng mỗi cánh cửa là được, không như hiện tại, cậu phải chú ý bốn phương tám hướng.

Trần Ngọc ngay tại chỗ ngồi xuống, suy tính kế tiếp nên làm gì. Cậu bây giờ không tìm được người khác, hơn nữa hình như đã lạc đường, cậu căn bản không tìm thấy thông đạo bằng rồng đồng xanh.

Trần Ngọc chợt có suy nghĩ, nếu như cậu ở chỗ này xảy ra chuyện, thật đúng là con mẹ nó danh chính ngôn thuận, vừa vặn là trong mộ của

https://thuviensach.vn

mình…

Khi Trần Ngọc còn đang suy nghĩ lung tung, sâu thẳm trong cung điện yên tĩnh chợt truyền đến một tiếng vang trầm muộn, giống như thanh âm kim loại cứng rắn va chạm lẫn nhau.

Trần Ngọc giật mình một cái, thanh âm đó ở dưới đất cách đây rất xa, chẳng lẽ Phong Hàn bọn họ ở nơi ấy? Hay là vật gì đó ở nơi nào đó sắp đi qua đây? Trần Ngọc không đợi được, căng thẳng đứng lên tiếp tục đi về phía trước.

Lại chuyển qua một chỗ ngoặt, Trần Ngọc chợt dừng bước. Sâu trong đại sảnh, đèn đuốc sáng trưng, mơ hồ có một bóng người đang ngồi trên đài cao.

Trần Ngọc cứng đờ, tắt đèn pin, từng bước một đi tới, cậu biết người kia là ai, cũng biết người kia đang đợi cậu. Tựa như số mệnh, Trần Ngọc bước lên bậc thang bằng bạch ngọc.

Sau khi đi hết chín bậc thang, Trần Ngọc tiến vào đại sảnh. Người áo đen ngồi ở trên cao ưu nhã kiêu ngọa, ngũ quan xinh đẹp khiến người ta không nỡ dời mắt.

Trần Ngọc cùng y nhìn nhau hồi lâu, sau đó trông thấy một thanh niên đứng sau lưng y. Trần Ngọc nhíu mày, người này nhìn rất quen mắt.

Thanh niên đã cười mở miệng trước, “Ngài thật đúng là quý nhân hay quên, năm đó ta đi theo gia gia đến ký túc xá tìm ngươi giúp đỡ, ta là Khương Dương của Khương gia, chúng ta cũng từng gặp nhau trong sa mạc.”

Trần Ngọc sắc mặt hơi đổi, cậu nhìn về phía thanh niên, hỏi: “Ngay từ ban đầu, các ngươi tới tìm ta, chính là một âm mưu có phải không?”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc trong nháy mắt nhớ lại rất nhiều chuyện, khối ngọc bội kia, sau đó là chuyến đi tới Vân Nam. Lật Túc tộc nhân, bắt cóc, tế tự, tế phẩm,…

Khương Dương cười cười, híp mắt nhìn Trần Ngọc, sau đó nói: "Không hoàn toàn đúng, ta đi tìm ngươi là vì đưa khối ngọc quyết kia cho ngươi, bất quá đó cũng không phải là dự tính ban đầu."

Trần Ngọc hít một hơi thật sâu, nhìn về phía người áo đen, rất nhiều vấn đề nhảy ra, xoắn xuýt thật lâu, cuối cùng Trần Ngọc hỏi: "Ngươi – là Ngư Phù?"

Vô luận thế nào, trong tiềm thức của Trần Ngọc vẫn hy vọng mình không phải là vị đế vương từ 3000 năm trước kia.

Người áo đen chợt cười ra tiếng, giống như nhìn thấu tâm tư Trần Ngọc, mang theo một loại miệt thị cùng hả hê, có lẽ còn có cả những thứ khác, nói từng chữ từng chữ một: "Không, ngươi mới là Ngư Phù."

Trần Ngọc lông mi run rẩy giật giật, diện vô biểu tình đứng ở đó, qua một lúc lâu mới mở miệng hỏi: "Nếu vậy, ngươi là ai?"

Người áo đen đứng lên, tiến về phía trước mấy bước, ở trên hai bậc thang đưa mắt nhìn xuống Trần Ngọc, nhưng Trần Ngọc bình thản đến không nhận ra bất cứ sự mất hứng hay khó chịu nào, điều này khiến người áo đen bất mãn.

Y cao ngạo, ý vị châm chọc mười phần nói: "Vương tôn kính, ta là ai, ngươi thật sự không nhớ ra? Vậy A Cát cùng Trang Thu ngươi còn nhớ được hay không?"

Trần Ngọc trầm mặc, người áo đen quả nhiên biết tất cả, y biết A Cát cùng Trang lão đại đều là người đi theo Ngư Phù.

https://thuviensach.vn

Người áo đen trên mặt hốt nhiên xuất hiện vẻ cực độ khổ sở cùng tiếc nuối vạn phần, “Cư nhiên không hề nhớ ra? Thật là đáng tiếc, thật là đáng tiếc. Ta thật muốn trông thấy vẻ mặt khi ngươi biết ta là ai, phải biết rằng, giờ khắc này, bọn ta đã chờ đợi nhiều năm.”

Đôi mắt đen láy của Trần Ngọc bất động thanh sắc nhìn người áo đen nói: “Vì ngươi muốn thấy vẻ mặt ấy, cho nên ngươi sẽ nói cho ta biết hết thảy mọi chuyện.”

Người áo đen nhìn Trần Ngọc, lại nở nụ cười, cười đến cuối cùng trên mặt lại biến thành âm trầm: “Cho dù không nhớ lại, ngươi vẫn không thay đổi. Bất quá, ngươi nói không sai, ta sẽ nói cho ngươi biết hết.”

“Ta, Trang Thu, A Cát, đều là thủ hạ của ngươi. Trang Thu vẫn là người ngươi tín nhiệm nhất, A Cát là người lợi hại nhất bên cạnh ngươi, mà ta, là tế phẩm ngươi chọn cho Phong Hàn.” Một câu nói bình thản của người áo đenm khiến cho sắc mặt Trần Ngọc lập tức thay đổi.

Người áo đen trông thấy vẻ mặt giật mình của Trần Ngọc, cười lạnh một tiếng, “Không sai, ta mới chính là tế phẩm ngươi chọn ra. Tranh đấu nhiều năm như vậy, ngươi hiện tại tránh không thoát Phong Hàn, vì vậy nghĩ cách, chuyển sinh đến thân thể của người khác. Trước khi chuyển sinh, ngươi cơ hồ đã sắp đặt hoàn hảo mọi chuyện.”

“Tỷ như thân thể mà ngươi chuyển sinh phải có cơ hội đoạt được những thứ ngươi giữ gìn, tỷ như vì Phong Hàn tìm tế phẩm ngăn cản bước đi của hắn, tỷ như ngươi chân chính muốn thứ gì, đều đặt ở nơi ngươi yên tâm nhất. Hết thảy đều rất hoàn mỹ, đáng tiếc ngươi cuối cùng lại làm sai một chuyện.”

Người áo đen bước xuống bậc thang, dùng sức túm lấy cổ áo Trần Ngọc, đôi mắt vằn đỏ, quanh thân tất cả đều là lệ khí: “Tại sao, ngươi lại chọn ta làm tế phẩm của hắn?!”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc chưa từng trông thấy một người trong nháy mắt có sự điên cuồng hận ý đến vậy, bị dọa cho hết hồn, nói theo bản năng: “Ta không biết…”

Người áo đen dùng sức nắm lấy bả vai Trần Ngọc, Trần Ngọc vô cùng đau đớn, nhưng không biết có phải là ảo giác hay không, Trần Ngọc cảm thấy mình không nhúc nhích được.

Người áo đen đưa tay vuốt ve khuôn mặt Trần Ngọc, chớp mắt một cái đã thay đổi biểu tình, trong mắt chỉ còn lại vạn phần mê luyến cùng quý trọng, ngay cả ngữ điệu cũng tràn đầy thâm tình, “Ngươi biết không, từ nhỏ ta vẫn luôn ngưỡng vọng ngươi, không ai thành kính hơn so với ta, cho nên trừ A Cát và Trang Thu do người chủ động chọn ra, dưới tình huống không ai khác có thể đến gần ngươi, ta sẽ khiến ngươi trông thấy ta, trở thành người thứ ba đứng bên cạnh ngươi. Không ai, ngay cả A Cát và Trang Thu, có thể yêu ngươi giống như ta.”

Ngón tay lạnh như băng hoạt động trên mặt Trần Ngọc, người áo đen thậm chí còn kéo lấy tóc Trần Ngọc mê muội mà hôn, Trần Ngọc bị nội tình dọa sợ cho ngây ngẩn, khi cậu ý thức được động tác của người áo đen muốn tránh, nhưng kinh ngạc phát hiện cậu thực sự không thể nhúc nhích!

Người áo đen nói tiếp, tay cũng càng ngày càng dùng sức, “Nhưng ta không ngờ, cuối cùng ngươi không chút do dự hy sinh ta. Ngươi không biết khi đó trong lòng ta đau khổ đến mức nào, ta không thiết gì tính mạng của mình, nhưng ta yêu ngươi như vậy, đổi lại được gì?! Ngươi vứt bỏ ta như vứt một đôi giày rách, ta không bao giờ có thể ở bên cạnh ngươi được nữa.”

Người áo đen lại cười lớn, ngón tay túm cổ áo Trần Ngọc dùng sức đến trắng bệch, “Khi ấy ta liền ý thức được, Ngư Phù Vương khiến ta bỏ ra hết thảy, là người thông minh nhất trên đời nhưng cũng là người máu lạnh nhất.”

https://thuviensach.vn

“Nữ vương của sa mạc, vì ngươi hủy diệt vương quốc của nàng, bỏ qua cơ hội bất tử, cuối cùng an nghỉ nơi sâu nhất trong sa mạc; Phong Hàn là bằng hữu duy nhất của ngươi, cuối cùng ngươi lấy đồ của hắn, moi tim của hắn, sau khi phát hiện không trốn được, còn muốn hại chết hắn.”

Sắc mặt Trần Ngọc trắng bệch, đôi môi run rẩy, cậu tuyệt vọng nhìn người áo đen hỏi: “Chuyện giữa ta và Phong Hàn là sao? Ta tại sao lại biết hắn, ta đã làm những chuyện gì với hắn?”

Người áo đen thấy thống khổ trong mắt Trần Ngọc, nhưng không có phân nửa cao hứng, ngược lại càng thêm âm trầm, y muốn Trần Ngọc bởi vì y mà thống khổ, mà không phải những người khác.

“Chuyện giữa các ngươi, những người khác biết cũng không nhiều. Có một này, ngươi mang Phong Hàn về, sau đó hắn vẫn ở bên cạnh ngươi. Khi ngươi chuẩn bị đoạt ngôi vị hoàng đế, Phong Hàn một mực trợ giúp ngươi. Đó cũng là lúc ngươi bắt đầu biết đến bất tử, ngay cả nói thành tiến cũng không phải là viển vông. Vì vậy mượn đồ của hắn, ngươi không có ý định trả lại, ngươi có được bất tử, ngươi còn tham lam muốn một thứ quan trọng hơn.”

“Chỉ có điều Phong Hàn quá lợi hại, cho dù không có tim, ngươi giống chúng ta đấu không lại hắn, vì vậy ngươi chỉ đành phải lựa chọn chuyển sinh. Khi ta trở thành tế phẩm, ngươi hạ thủ trên người ta, nếu như ta thật sự làm tế phẩm của Phong Hàn, hắn mặc dù không chết, cũng chẳng thể uy hiếp được ngươi, chân chính trở thành cái xác không hồn.”

Chân tướng phía sau, là chân tướng đáng sợ về người kia.

Trần Ngọc ngơ ngác nhìn ra cửa, Phong Hàn phòng bị – cậu như vậy, có phải hay không, có phải hay không hữu tình nhưng có nguyên do.

Ngón tay người áo đen đùa bỡn tóc Trần Ngọc, tiến tới bên cạnh cậu, lại mang theo nụ cười mỉm ưu nhã: “Nhưng ta không cam lòng, tại sao sau

https://thuviensach.vn

khi ta chết, người mà ta thích nhất và những người khác cùng nhau rời đi. Vì vậy khi ngươi tiến hành nghi thức chuyển sinh, ta lợi dụng chính nghi thức đó, nhân cơ hội vào trong cơ thể của ngươi. Sau đó bắt đầu bố trí hết thảy, để ngươi thành tế phẩm của Phong Hàn. Thế nào, tư vị rất dễ chịu đi?"

Người áo đen điên cuồng mà cười, động tác trên tay y lại vẫn ôn nhu như cũ, "Không chỉ như thế, ta cố gắng thay ngươi, có được trường sinh ngươi vẫn sở cầu, ta còn muốn chuẩn bị cho ngươi một kinh hỉ cuối cùng."

Dứt lời, người áo đen phất tay, Khương Dương nhấn một cái vào vách tường phía sau, vách tường chậm rãi nhô lên, lộ ra một gian phòng nhỏ bên trong.

Trong nháy mắt đó, mũi Trần Ngọc nhăn lại, suýt nữa phun ra, mùi hôi thối, mùi máu tươi xộc thẳng vào mũi.

Người áo đen ôm lấy Trần Ngọc không thể nhúc nhích, từ từ đi vào gian phòng nhỏ.

Trần Ngọc hôm nay bị kích thích quá lớn, ngơ ngác nhìn tình cảnh trong gian phòng, không có bất kỳ phản ứng nào. Trong gian phòng bắt mắt nhất chính là cái ao ở chính giữa, trong ao tất cả đều là máu, mơ hồ thấy một người chậm rãi động đậy.

Nếu quan sát kỹ, miễn cưỡng có thể gọi đó là người, từ đầu đến chân, không hề có bất cứ mảnh da nào, cơ thịt màu đỏ cùng mạch máu buồn nôn bại lộ trong không khí, nơi là đôi mắt càng thêm đáng sợ.

Người áo đen cười cười, mê muội nhìn Trần Ngọc, cúi đầu nói bên tai Trần Ngọc, "Vương thân ái, ngươi khẳng định không nhận ra có phải hay không? Đó chính là thân thể nguyên bản của ta. Nếu như ta là tế phẩm, vậy ta cùng Phong Hàn đại khái đều là kết qủa này."

https://thuviensach.vn

“Đáng tiếc chính là mặc dù ngươi tính toán tỉ mỉ, nhưng vẫn sai lầm, ta có thế lực của riêng mình, tỷ như Khương gia, hơn nữa còn thâm nhập vào trong thế lực của ngươi. Đổi tế phẩm, lôi kéo ngươi vào. Hay nhất là ngươi cư nhiên không khôi phục trí nhớ, còn yêu thương người hận ngươi nhất – tin ta đi, hận ý của Phong Hàn đối với ngươi và ta sâu sắc giống nhau, khoảnh khắc hắn biết được chân tướng, vẻ mặt nhất định rất đáng xem. Hắn sẽ giống như ta vậy, hận không thể đích thân hành hạ ngươi, kết thúc ngươi.”

“Nhưng bỏ lỡ đêm nay, hắn cũng không còn cơ hội nữa. Ta sẽ nhường ngươi chuyển sinh vào trong thân thể kia, để thấu hiểu nỗi thống khổ của ta. Mặc dù khi ấy ta đã ở bên trong thân thể của ngươi, không cảm nhận được, nhưng ngươi sẽ có cơ hội, đây là ngươi nợ ta. Phải biết rằng, nuôi một thân thể huyết nhục mơ hồ không có bất kỳ suy nghĩ gì rất khó khăn, nhưng ta vẫn vì ngươi mà chuẩn bị.” Người áo đen hưng phấn nói, khuôn mặt có chút ửng đỏ.

Trần Ngọc nhìn chằm chằm người trong ao máu, run rẩy, người áo đen rốt cuộc hài lòng, y nở nụ cười: “Vương, lần nãy hãy nhớ, ta là Việt, khi ngươi ở trong thân thể của ta, ngươi có thể vẫn muốn nhớ tới ta. Ngươi yên tâm đi, ta sẽ giành lấy vật ngươi sở hữu từ tay Phong Hàn, đến nơi ngươi vẫn muốn tới. Ngươi muốn hại chết hắn, ta sẽ giúp ngươi hoàn thành. Thân thể này của ngươi, ta thật sự rất hài lóng.”

Người áo đen nói xong đặt Trần Ngọc bên cạnh ao máu, sau đó cởi bỏ quần áo của Trần Ngọc, ***g ngực trắng thuần lộ ra. Người áo đen cúi đầu, trong mắt hiện ra ái mộ cực độ cùng cực độ bi thương, “Hẹn gặp lại, vương ta yêu nhất.”

Dứt lời điểm một cái vào ngực Trần Ngọc, tay còn lại ném một hạt châu vào đầu người trong ao máu.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc trợn to hai mắt, sức sống cùng ánh sáng trong mắt ảm đạm dần, đôi môi của cậu từ từ hé mở.

Người áo đen nhìn cậu một lúc, cuí đầu nghe.

"…Hàn…Phong Hàn…" Cậu còn chưa đem đồ trả lại cho hắn, còn chưa có nói với hắn –

Người áo đen nhất thời trở nên giận dữ khó coi, đứng lên thật nhanh, "Các người là hai người không nên ở chung nhất."

Trần Ngọc từ từ nhắm nghiền hai mắt, người áo đen thở phảo nhẹ nhõm, đúng lúc ấy thù một thứ màu xanh nhanh chóng hiện ra, nhảy lên bả vai người áo đen.

Khương Dương nhướng mày nhìn, phát hiện đó là một con thằn lằn màu xanh, cái đầu không nhỏ, móng vuốt còn vững vàng nắm một cái gương.

Trần Ngọc trên đất đã hoàn toàn tắt thở, đồng thời, người trong ao máu kêu lên thảm thiết.

Lạc Thanh đang gác đêm, chuyện trong lòng quá nhiều, hắn không ngủ được, mượn ánh sáng yếu ớt từ bếp không khói, hắn chăm chú nhìn gò má tuấn mỹ của Phong Hàn.

Đột nhiên, Phong Hàn mở mắt ra, trên mặt là biểu tình trước nay chưa từng có.

Lạc Thanh thoáng kinh ngạc, vừa muốn lên tiếng, trước mắt đã không còn bóng dáng của Phong Hàn.

-END 142-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 142

Người áo đen chợt mở mắt ra, không thoải mái thở hổn hển, bốn chân Thanh hai cái móng vuốt túm lấy tóc của y, nâng đầu không ngừng cọ vào mặt y.

Khương Dương không quan tâm đến quái vật trong ao máu đang kêu gào thảm thiết, đi tới cẩn thận hỏi: “Ngài không sao chứ?”

Người áo đen dùng tay đỡ trán, thống khổ lắc lắc đầu, sau đó hữu khí vô lực đáp: “Không, ta tuyệt đối không sao cả.”

Mặc dù người áo đen khẳng định, Khương Dương vẫn hết sức lo lắng nhìn y, biểu hiện của y tuyệt không giống như không có chuyện gì.

Người áo đen vừa xoa mi tâm, vừa phất phất tay, y thậm chí không thèm quay đầu nhìn người trong ao máu, chỉ nói nhanh: “Giết hắn đi.”

Khương Dương trong nháy mắt liền hiểu, là cái tên trong ao máu khiến chủ nhân không thoải mái, chuyện như vậy, hắn nên vì y phân ưu.

Khi Khương Dương đi tới, người áo đen giương mắt, phức tạp nhìn người trong áo máu, người kia cũng đang nhìn y, cho dù trông rất buồn nôn, ánh mắt của hắn vẫn sáng ngời, sau đó huyết nhân gầm gừ gì đó với người áo đen, nhưng tiếng nức nở nghẹn ngào ấy, căn bản nghe không rõ.

Bất kể ta trước kia đã làm gì, bất kể ngươi đã từng làm gì, yên nghỉ đi, Trần Ngọc trong lòng cảm thán.

https://thuviensach.vn

Trong thân thể của người áo đen, là Trần Ngọc.

Khoảnh khắc khi Trần Ngọc không còn hô hấp, cậu cảm thấy mình bị nâng lên, sau đó nhanh chóng bắn tới trên người người áo đen. Sau một hồi thiên toàn địa chuyển, cậu phát hiện mình cư nhiên đã vào trong thân thể của người áo đen.

Trần Ngọc vuốt ve bốn chân Thanh, lại nhìn cái gương giắt ở đuôi nó. Nếu như cậu đoán không lầm, ý thức của cậu mới nãy bị hút vào trong gương, trong ấy một mảnh mênh mang, mơ hồ không rõ, mang máng có thể thấy thân ảnh cự đại uốn lượn chiếm giữ.

Mặc dù chỉ nhìn thoáng qua, Trần Ngọc cũng đoán được đó là thân thể của Thanh trong mộ dưới đáy biển. Cái gương này đại khái có thể tụ tập mang theo tinh thần thể, cho nên mình bị Thanh kéo trở lại vào trong thân thể của người áo đen.

Mà bốn chân Thanh hiện tại, phỏng chừng chính là Thanh ở ngôi mộ dưới đáy biển, mượn Chân Ngôn Kính cùng viên ngọc châu bám theo bọn cậu rời khỏi đáy biển, chả trách nét mặt của nó quen như vậy, chả trách nó thấy Chân Ngôn Kính liền không nỡ buông tay.

Khó đề phòng nhất chính là lòng người, bao nhiêu người đã từng là thuộc hạ phản bội lại y, chỉ có Thanh bị giam dưới đáy biển hơn ngàn năm, vẫn như vậy bất ly bất khí.

Nhưng cho dù đã trở lại trong thân thể của mình, vẫn không hề có chút trí nhớ nào của Ngư Phù.

Trần Ngọc vỗ vỗ sủng vật vẫn như cũ nhu thuận trên bả vai, đi về phía thi thể của mình trên mặt đất.

Thấy cỗ thi thể kia, Trần Ngọc chỉ cảm thấy, có lẽ cậu thật sự đã chết. Như vậy, sẽ không còn người gây bất lợi nữa.

https://thuviensach.vn

Phong Hàn, nếu như ta nợ ngươi nhiều như vậy, thì để ta chết trong ngôi mộ dưới hồ Kính Thủy này đi. Hy vọng trong sinh mệnh của ngươi, người mang lại cho ngươi thống khổ, cùng người chung đụng ngắn ngủi với ngươi, theo thời gian trôi qua, từ từ biến mất.

Mà ta sẽ dùng thân thể này, trả lại tất cả cho ngươi.

Nếu như có thể lựa chọn, ta tình nguyện chưa bao giờ gặp "ta".

Trần Ngọc nhìn thi thể trên đất hồi lâu, ngồi xuống, sau đó tìm kiến trên áo thi thể. Đại khái mới chết không lâu, da thịt chưa cứng ngắc, chỉ có điều lạnh băng.

Trần Ngọc đem thi thể lật lại, trên lưng thi thể, có một cái bớt quái dị. Trần Ngọc vuốt ve cái bớt kia, lôi chủy thủ từ trong balô ra, sau đó khứa vào làn da trên lưng.

Mặt Trần Ngọc nhăn thành một đoàn, cho dù thi thể không có cảm giác, cậu vẫn thấy đau. Nếu như cậu không vào trong thân thể của Ngư Phù, cứ như vậy muốn lấy chìa khóa, phải ăn không ít khổ.

Cho nên dù là chuyện xấu, chung quy vẫn có mặt tốt, Trần Ngọc tự an ủi.

Mặt trong cái bớt tiên huyết đầm đìa, từ từ lộ ra một vật cứng, Trần Ngọc cau mày lấy thứ đó ra, lau đi vết máu bên trên, oánh nhận thấu lượng, là một khối ngọc.

Thì ra chìa khóa là khối ngọc, Trần Ngọc đột nhiên kinh hãi, Trần Sâm tại sao lại đặt tên cho mình là Trần Ngọc? Ông có thể hay không đã sớm biết? Nghĩ tới đây, đôi mắt Trần Ngọc lại ảm đạm xuống, theo như bọn họ nói, linh hồn vốn chính là người ngoài, bây giờ ngay cả thân thể của mình cũng không có, không có huyết nhục của Trần Sâm, cậu hoàn toàn không phải là con của ông.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc trầm mặc một hồi, đem khối ngọc cùng đồ đạc vốn là của mình thu thập. Cậu quyết định mang thi thể của mình trở về, như vậy người khác cũng sẽ cho rằng Trần Ngọc, hay Ngư Phù đã chết, khôg ai tìm cậu gây phiền toái, cậu muốn tranh thủ thời gian, còn chút chuyện phải làm.

Trần Ngọc chợt nhớ ra trong phòng còn còn một Khương Dương cực kỳ chướng mắt, hơn nữa hắn đã thật lâu không lên tiếng, không khỏi xoay người lại nhìn.

Cánh tay đang thu dọn đồ đạc của Trần Ngọc chợt khựng lại, trong phòng vẫn an tĩnh, người trong ao máu đã chết, Khương Dương té xỉu bên cạnh ao.

Trần Ngọc nhíu nhíu mày, đi tới, cậu thấy chủy thủ trong tay Khương Dương cắm trên đầu huyết nhân, sâu như vậy, hắn không chết mới lạ.

Thế nhưng, Khương Dương cũng không bị thương, sao lại ngất đi?

Trần Ngọc nhanh chóng suy tính, cậu đã nghe thấy thanh âm mơ hồ, cậu khồng còn nhiều thời gian. Trần Ngọc quyết định nhanh chóng đưa thi thể trở về, về phần Khương Dương, nhân cơ hội bỏ hắn đi thì hơn. Bản thân không có khả năng sắm vai người áo đen bọn họ vẫn quen thuộc mà không bị phát giác.

Trần Ngọc ôm thi thể trở về địa lao, cậu kinh ngạc với khí lực to lớn của mình, cư nhiên rất dễ dàng mang tất cả trên lưng, cộng thêm một thi thể.

Xem ra đôi lại thân thể, nếu như không tính đến những hậu quả mang tính tai vạ, vẫn được chút phúc lợi. Trần Ngọc đem thi thể đặt trong địa lao, trên vách tường đối diện cửa địa lao, mơ hồ truyền đến tiếng mũi khoan chuyển động.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc sửng sốt, trong nháy mắt liền hiểu, trí nhớ của cậu không lầm. Cửa địa lao vốn ở bên trái, con đường cậu thoát ra ngoài là nơi cậu chưa từng đi qua, cho nên không trông thấy ai khác.

Về phần vách tường bên trái không có bất kỳ cơ quan nào, Trần Ngọc cười khổ, suy nghĩ của cậu quả nhiên nông cạn, cả phòng giam này là một cơ quan, toàn thân nó chuyển động đem cửa đổi sang bên phải. Có lẽ doViệt làm, nhưng hiện tại đã không còn bất cứ quan hệ nào, mục đích của Việt đã đạt thành, "cậu" đã chết.

Trần Ngọc đứng nhìn vách tường bên trái thật lâu, Phong Hàn đang ở phía sau. Rồi Trần Ngọc trở lại bên ngoài cánh cửa, ở cạnh vách tường bên ngoài tìm kỹ, tìm thấy cơ quan, đóng cửa lại, sau đó cả phòng giam bắt đầu chậm rãi di động.

Mã Văn Thanh đang cố gắng dùng mũi khoan có thể nói là mảnh khảnh phá vỡ mặt tường, hắn không biết cái cửa chết tiệt kia đã biến đâu mất, mà Phong Hàn hiện tại gần như điên rồi, muốn bọn họ mở cửa ra, hơn nữa không thể dùng thuốc nổ, bởi vì Trần Ngọc ở bên trong.

"Phong ca, ngươi tại sao cảm thấy tiểu Trần Ngọc đã xảy ra chuyện? Tối hôm qua ta còn sang thăm y, không phát hiện gì dị thường." Mã Văn Thanh tranh thủ hỏi.

Phong Hàn xanh mặt, hai mắt vẫn chằm chằm nhìn mặt tường, "Trần Ngọc đã xảy ra chuyện, ta dùng máu của mình tạo ký hiệu trong thân thể y, nếu như y có chuyện, ta là người đầu tiên biết được."

Mã Văn Thanh kỳ quái nhìn Phong Hàn một cái, nhưng không hỏi thêm. Mà Lạc Thanh đi theo sau lưng Phong Hàn, nghe được câu nói kia, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch.

Mã Văn Thanh cũng không buồn bực được lâu, mũi khoan của hắn giống như chạm đến một thứ gì, sau đó vách tường bắt đầu chậm rãi

https://thuviensach.vn

chuyển động, Mã Văn Thanh rút mũi khoan ra, đứng sang bên.

Tất cả mọi người nhìn động tĩnh quái dị này, cho đến khi một cái cửa đá lộ ra, vách tường ngừng di động.

“Thật tốt quá! Xem ra Mã gia ta cũng có thể đụng tới cơ quan, ta phải nói với tiểu Trần Ngọc – ’’Giọng nói hưng phấn của Mã Văn Thanh đột nhiên ngưng bặt, phía dưới cánh cửa, có vết máu đang chậm rãi chảy ra.

Phong Hàn không đợi người khác mở khóa, trực tiếp dùng sức đẩy cửa ra, người xung quanh thậm chí còn nghe thấy tiếng kim loại gãy lìa.

Mã Văn Thanh bật đèn pin, sau đó tất cả mọi người ngây ngốc tại chỗ.

Trần Ngọc nằm trên mặt đất, cánh tay vô lực đặt bên người, không nhúc nhích. Mùi máu tươi trong phòng càng thêm nồng đậm, mọi người rất nhanh chú ý tới máu là từ phía dưới Trần Ngọc chảy xuôi ra tận cửa.

Mặc dù Trần Ngọc cách cửa không tính là xa, nhưng máu trên mặt đất cũng nhiều đến kinh khủng.

Trong lòng Mã Văn Thanh dâng lên tức giận mãnh liệt cùng bất an, ai ra tay với Trần Ngọc? Tại sao động tĩnh lớn như vậy Trần Ngọc không có phản ứng, cậu chỉ ngất đi thôi phải không?

Không, không đúng, ***g ngực Trần Ngọc thậm chí không phập phồng. Mã Văn Thanh cước bộ cứng ngắc đi tới bên cạnh Trần Ngọc, lấy tay run rẩy thăm dò dưới mũi cậu, hồi lâu mới rụt trở lại.

Tất cả mọi người hiểu, Trần Ngọc cư nhiên chết, nhưng bọn họ rất khó tiếp nhận sự thật này, y không phải người bình thường, y là con trai duy nhất của Trần gia, y là Ngư Phù Vương của nước Thục cổ, y sao có thể chết?

https://thuviensach.vn

Khoảnh khắc trông thấy thi thể của Trần Ngọc, A Cát nhất thời lệ rơi đầy mặt, giẫy dụa muốn đi qua, lại bị Trang lão đại gắt gao níu lấy.

Liên Sinh nhìn hai người một cái, khi người khác không chú ý tới, xoay người đi sâu vào trong.

Sắc mặt Trần Ngọc vô cùng tái nhợt, nhưng vẫn kiêu ngạo xinh đẹp, giống như tế phẩm hiến tặng cho thần.

Phong Hàn sau khi đi vào liền đứng ở cửa, hàn khí quanh thân giống như thực thể, thậm chí so với bất kỳ lần nào khác còn kinh khủng hơn, không ai dám đến gần hắn.

Phong Hàn gắt gào nhìn Trần Ngọc trên mặt đất, đây là tế phẩm của hắn, hắn nói phải bảo vệ người kia. Sinh mạng mới đêm qua còn tươi sáng như vậy, giờ vô thanh vô tức nằm dưới đất.

Cho dù cậu là Ngư Phù, mình quả thật hận Ngư Phù, nhưng hắn chưa từng nghĩ muốn giết Trần Ngọc, chưa từng.

Ngay cả hôm qua khi hắn đi về phía Trần Ngọc, cũng không phải vì giết cậu. Sở dĩ nghe theo Lạc Thanh rời đi, là bởi vì sợ mình dưới cơn phẫn nộ mất đi lý trí, làm ra chuyện khiến bản thân hối hận.

Đúng vậy, hắn vẫn biết Trần Ngọc có điểm nghi ngờ, nhưng hắn cự tuyệt không muốn nghĩ nhiều, bất kể Trần Ngọc là ai, chỉ cần ở bên cạnh mình, cũng sẽ không để Trần Ngọc làm ra chuyện khiến mình không thể dễ dàng tha thứ.

Phong Hàn diện vô biểu tình từ từ đi tới, quỳ một gối xuống, bàn tay so với tay Trần Ngọc khi chết đi lạnh như băng chỉ hơi run rẩy lau mặt Trần Ngọc.

https://thuviensach.vn

Người này đã không thể mỉm cười với hắn được nữa, cũng đã không thể dưới sự uy hiếp của hắn ủy khuất sợ sệt, Phong Hàn đột nhiên cảm thấy nơi trái tim nhói đau.

Hắn dùng tay còn lại ôm lấy vị trí trái tim, nơi đó truyền đến tiếng tim đập thình thịch, nhưng cũng vô cùng đau đớn.

Phong Hàn còn nhớ rất rõ, trong sơn động ở Tây Tạng khiến cả người hắn không thoải mái, có một nơi hắn không hề muốn nhớ lại.

Trần Ngọc đứng trên tế đàn, hướng về phía không khí bình thản nói: để mọi chuyện phát sinh trên người Phong Hàn, trở lại xuất phát điểm.

Sau đó trái tim của hắn quay về, khi Phong Hàn lấy lại trí nhớ, ngây người lấy tay vuốt ngực. Chỉ có hắn giúp người khác, không có ai giúp đỡ hắn, không phải người khác không muốn, mà là không ai có đủ năng lực giúp hắn.

Cảm giác quỷ dị lạ lẫm trong tim này là gì? Cảm động? Ấm áp? Vui mừng? Một khắc kia, Phong Hàn nhớ lại từ ngữ trên mạng, đều phải, mà cùng không phải.

Nhưng có quan hệ gì chứ, thật tốt, những thứ này là Trần Ngọc cho hắn, mà Trần Ngọc là của hắn, chỉ có Trần Ngọc, là hoàn toàn thuộc về hắn.

Kể từ khi Trần Ngọc trở thành tế phẩm của hắn, Trần Ngọc khiến hắn cảm nhận được rất nhiều tình cảm xa lạ.

Cậu sợ hãi, bất đắc dĩ, cũng có ủy khuất, Trần Ngọc là người rất dễ dàng khuất phục kẻ khác, nhất là ở trước mặt mình, mỗi lần tranh cãi, đều là Trần Ngọc ngoan ngõan đi làm việc nhà, nấu cơm, sau đó khiến mình lên giường của cậu.

https://thuviensach.vn

Cậu thích cười, hơn nữa mềm lòng, cho nên Tiểu Mập cùng bốn chân Thanh mới thích thân cận với cậu.

Phong Hàn nhớ Trần Ngọc những lúc làm chuyện khoái hoạt sẽ hôn hắn, sẽ đứng ở góc độ ngang hàng quan tâm hắn, sẽ dương dương đắc ý nói mình thích hắn.

Hết thảy đối với hắn mà nói đều xa lạ, nhưng Phong Hàn cảm giác mình thích hơn nữa hưởng thụ hết thảy. Nhiều năm như vậy, hắn chưa bao giờ có cảm giác rằng mình đang sống, có máu thịt, hắn cần Trần Ngọc, không thể rời bỏ Trần Ngọc, là hắn.

Trần Ngọc là người đánh thức hắn khỏi giấc ngủ tuyệt vọng trong mộ, có lẽ, khoảnh khắc trông thấy Trần Ngọc, Trần Ngọc đối với hắn mà nói, chính là đặc biệt.

Về phần cái bớt, hay cuốn bút ký bìa đen, hắn không muốn hỏi Trần Ngọc, cũng không ý định tìm hiểu, so với những thứ kia, hắn càng không muốn phá hỏng cuộc sống của bọn họ. Cho dù Trần Ngọc lúc làm việc nhà luôn càu nhàu, cho dù báo con suốt ngày ở trong phòng khách chạy tới chạy lui không biết mệt mỏi, cho dù bôn chân Thanh vừa nhìn thấy Trần Ngọc vốn thông minh liền chỉ biết làm nũng, những thứ này, hắn đều có thể dễ dàng tha thứ.

Hắn muốn giữ Trần Ngọc ở bên người, bất kể phải trả giá cao thế nào.

Chỉ có điều, khi biết Trần Ngọc là Ngư Phù, hắn giận điên lên – hắn không thể tha thứ cho Ngư Phù, vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho y.

Nhưng bây giờ, hắn vĩnh viễn mất đi Trần Ngọc. Cảm giác xa lạ nhưng mãnh liệt khiến hắn mất không chế này là gì? So với hôm qua khi biết Trần Ngọc là Ngư Phù còn cường liệt hơn.

https://thuviensach.vn

Bất luận cao hứng, vui vẻ, hay khó chịu, bi thương, đều là những thứ tình cảm chỉ Trần Ngọc mới có thể làm cho hắn trải nghiệm.

Mặt tường bên kia, tay Trần Ngọc dán lên vách tường, trong lòng thầm nghĩ, Phong Hàn, kết quả như thế, là chúng ta đều không cần phải thống khổ lực chọn nữa?

Phong Hàn lặng yên ôm lấy Trần Ngọc, rời khỏi địa lao, không ai đi cùng hắn.

Mã Văn Thanh ở một gian phòng không có người tìm thấyPhong Hàn, Phong Hàn đã băng bó vết thương cho Trần Ngọc, sau đó nhìn cậu không chớp mắt.

Giống như đang đợi Trần Ngọc tỉnh lại chào hỏi với hắn, cùng hắn tranh cãi, an bài cơm tối cho hắn. Hoặc là nói với hắn, ngươi đừng khi dễ Tiểu Mập nữa.

Mã Văn Thanh cũng không dễ chịu hơn là bao so với Phong Hàn, tình cảm của hắn với Trần Ngọc là không thể so sánh với người khác.

Mã Văn Thanh dùng sức đấm vào vách tường, “Phong ca, bất kể là ai giết Trần Ngọc, ta đều muốn báo thù cho y.”

Đôi mắt của Phong Hàn vẫn như cũ không nhúc nhích, ngón tay hắn phác họa theo khuôn mặt Trần Ngọc, giống như đang vuốt ve.

Cuối cùng, Phong Hàn từ trong ***g ngực lấy ra một hạt châu màu đỏ, đút vào miệng Trần Ngọc.

Mã Văn Thanh há to miệng, lẩm bẩm nói: “Phong ca, ta biết ngươi khó chịu, nhưng A Ngọc thật sự đã – ’’

https://thuviensach.vn

Một thanh âm run rẩy vang lên từ đằng sau: “Phong, ngươi không thể làm như vậy, y – y đã chết, ngươi không thể dẫ y đi cùng. Ngươi cũng biết, đối với y như vậy không có gì tốt…”

Phong Hàn ngẩng đầu nhìn Lạc Thanh cạnh cửa một cái, Lạc Thanh run rẩy, ngậm miệng, xoay người rời đi.

Mã Văn Thanh nhìn bóng lưng của Lạc Thanh, trong mắt có suy nghĩ sâu xa, hắn lấy hai chiếc điện thoại Trần Ngọc đưa cho hắn ra, nói, “Phong ca, đây là tiểu Trần Ngọc để lại cho nguơi. Lúc ấy – y giống như dự cảm mình sẽ xảy ra chuyện. Đều tại ta, phải luôn bên cạnh y mới đúng.”

Phong Hàn cầm lấy điện thoại, hắn mở di động của Trần Ngọc ra trước, sau khi nghe xong đoạn ghi âm, diện vô biểu tình nhìn ra ngoài cửa, rồi nắm lấy tay Trần Ngọc.

Mã Văn Thanh mở ra chiếc điện thoại còn lại, đem những hình ảnh kia mở theo thứ tự.

Khi thấy bức hình cuối cùng, Phong Hàn nhìn thân ảnh đeo nhẫn mơ hồ trên lầu, trầm mặc thật lâu, mới nói một câu: “Y không tin ta.”

-END 143-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 143

Mã Văn Thanh quái dị nhìn Phong Hàn đi xa, thật lâu sau mới lẩm bẩm một câu, “Không thể không nói, ở phương diện khác, Phong ca và tiểu Trần Ngọc thật đúng là tâm hữu linh tê.”

Sau đó hắn cúi đầu nhìn Trần Ngọc trên giường, đến bây giờ ngũ quan vẫn xuất sắc như vậy, tóc đen tán loạn bên tai, lông mi rũ xuống, lẳng lặng nằm ở kia, thế nhưng không hề có cảm giác chết chóc, giống như đang ngủ thiếp đi thôi.

Mã Văn Thanh dần dần nắm chặt hai tay, ánh mắt phát lạnh, Trần Ngọc, người hại ngươi đến tột cùng là ai?

Trần Ngọc đương nhiên không thể nào trả lời hắn, cậu trong lúc vô tình tìm thấy gian phòng cất chứa phần lớn các đồ dùng dành cho tế tự, cậu cần tư liệu về nghi thức năm đó. Nhưng nơi này đã bị cậu lật tung mọi ngóc ngách, mà vẫn không có bất kỳ thu hoạch gì.

Trong phòng đại đa số là ngọc khí có khắc đồ án, có lẽ cũng có chữ viết, nhưng căn bản không phân biệt được rõ ràng.

Cuối cùng, Trần Ngọc lật đến một cuộn gấm bạch, gấm này đại khái đã được xử lý đặc thù, sờ vào không phải rất mềm mại, mà trái lại vừa dai vừa bền. Trần Ngọc từ từ mở cuộn gấm ra, trên mặt gấm dài chừng một mét là một bức tranh.

Trần Ngọc quan sát, nhận ra đây là bản đồ Thanh đồng cung điện, hay chính là bản thiết kế năm đó.

https://thuviensach.vn

Bức tranh này tương đối cặn kẽ, từ cửa đại điện, đến thông đạo Thanh long phía dưới, mỗi một hành lang, một gian phòng, đều vẽ rất rõ ràng.

Trần Ngọc dưới ánh sáng đèn pin nghiên cứu trong chốc lát, không biết tại sao, nơi này cũng không có đèn đuốc chi cả. Cậu sau khi tỉnh lại tới được đây, trừ đại sảnh mỡi nãy Việt và Khương Dương đứng đợi, những nơi khác cũng không có đèn, có lẽ đèn trong đại sảnh là do Việt mang đến.

Tầng thứ tư của cung điện giống như lấy địa lao làm đường ranh giới, bên Phong Hàn bọn họ có đèn, còn bên này thì không.

Quan sát sơ qua một lượt, Trần Ngọc vốn định thông qua bản đồ này tìm ra còn nơi nào cất giữ đồ vật quan trọng, kết quả lại phát hiện có gì đó không đúng.

Trên bản đồ, Thanh đồng cung điện chỉ có bốn tầng, mà bọn cậu bây giờ đang ở tầng thứ tư. Nhưng khi bọn cậu đi xuống, từ khe hở bên cạnh thông đạo Thanh long có thể thấy bên dưới tuyệt đối có thể đi tiếp, thông đạo uốn lượn tựa hồ không có điểm dừng.

Trần Ngọc không khỏi nghi hoặc, bản đồ này rõ ràng rất chi tiết, đến tầng cuối cùng, lại chỉ có nền đất. Vậy tầng thứ năm là sao?

Hơn nữa tầng thứ tư có điểm không giống với những tầng khác, thông đạo mấy tầng trên nối liền với nhau, mà xuống dưới tầng thứ tư, lại phải vòng ra sau, cũng chính là nơi cậu đang đứng, tìm thấy thông đạo Thanh long, mới có thể đi tiếp.

Trần Ngọc không tìm được thứ hữu dụng nào nữa, đi về phía thông đạo Thanh Long thông xuống phía dưới, cậu rất muốn nhìn thử rốt cuộc có tầng thứ năm hay không, hay mấy thứ có liên quan chân chính đến nghi thức phải chăng được giấu ở tầng thứ năm.

https://thuviensach.vn

Rất nhanh, Trần Ngọc đã tới được cửa thông đạo, bên tay trái cậu, là điểm kết thúc của Thanh long, cách một bức tường đá, không thể từ nơi này lên ba tầng phía trên. Bên tay phải, chính là thông đạo Thanh long thông xuống dưới. Tối đen, còn tỏa ra hàn khí lạnh lẽo.

Trần Ngọc chiếu đèn pin vào khe hở giữa Thanh long và bức tường, quả nhiên phía dưới còn rất nhiều tầng, đây là sao? Chẳng lẽ bản thiết kế cung điện của Ngư Phù là sai?

Sau đó Trần Ngọc lại từ trên lưng rồng chiếu xuống dưới, muốn nhìn thử tấng thứ năm rốt cuộc là cái gì. Đèn pin mắt lướt qua lưng Thanh long khổng lồ, trong bóng tối, ánh sáng cư nhiên co cụm thành một bó, không phát tán ra. Hơn nữa chỉ có thể chiếu sáng đến nơi cách đó chừng chục mét, cho nên không gian cậu có thể thấy tương đối có hạn.

Bóng tối hai bên dị thường quen thuộc, Trần Ngọc không khỏi nhớ lại sơn động ăn thịt người năm nào.

Cậu không thoải mái nhíu mày, đèn pin chuyển sang những nơi khác, sau đó dừng ở một chỗ. Trong bóng tối, trong tầng thứ năm của cung điện tựa hồ có một pho tượng màu vàng, ước chừng cao hai mét.

Trần Ngọc nhấc chân chuẩn bị đi xuống, đúng lúc ấy thì Trần Ngọc nghe thấy một tiếng nói: quay lại.

Sau đó đầu Trần Ngọc bắt đầu đau, đợi cậu xoa xoa mi tâm hòa hoãn, nhìn lại lần nữa, căn bản không có gì cả. Trong thông đạo an tĩnh, không có thân ảnh của bất kỳ ai. Tại nơi nửa tầng thứ tư này đại khái chỉ có một mình Khương Dương, vẫn hôn mê bên cạnh ao máu. Hơn nữa, thanh âm đó căn bản không phải của Khương Dương.

Trần Ngọc không khỏi sờ sờ đầu, có phải đã lâu không trở về thân thể này, từ trường không thích hợp? Nghĩ như vậy thì, chẳng lẽ thanh âm kia là ở trong đầu?

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc bắt đầu tính toán chờ xử lý xong xuôi hết thảy, chuyện đầu tiên chính là đến bệnh viện kiểm tra thân thể, cho dù tình hình hiện tại rất tệ, cậu cũng không có ý định buông tha nửa đời sau của mình, cậu kiên định tin tưởng, vẫn còn dài.

Thấy phía sau không có thứ gì khác, Trần Ngọc quay người lại, khoảnh khắc khi cậu ngó xuống thông đạo dẫn đến tầng thứ năm, Trần Ngọc chợt cảm giác được một cơn gió nhẹ.

Ở một nơi như thế này, trừ hàn khí, tại sao lại có gió? Trần Ngọc kinh sợ không chừng chiếu đèn pin xuống, vẫn như cũ không có gì cả. Trần Ngọc ổn định tâm thần, chuẩn bị tiếp tục đi, khi cậu cúi đầu nhìn đường, chợt khựng lại.

Trên lưng Thanh long cách cậu chưa tới một mét, có một dấu tay máu, dấu tay kia rất lớn, cho nên dưới ánh sáng đèn pin, cũng không bị Trần Ngọc bỏ qua. Nhưng trên dấu tay chỉ có ba đầu ngón tay, ba ngón hướng về phía Trần Ngọc, phân mở, còn ngón tay cái chỉ xuống bên dưới. Trần Ngọc sợ hãi, đèn pin theo bản năng chiếu ra xa, trên lưng rồng cách đó hai mét, rõ ràng còn có hai dấu tay khác, lần này có đủ cả năm ngón, rất lớn, lớn hơn nhiều so với tay của một nam nhân bình thường.

Trần Ngọc khẽ run rẩy, cậu có thể khẳng định, mới nãy khi cậu quan sát tầng thứ năm, tương đối cẩn thận, trên thông đạo này nhất định không có dấu tay này. Dấu tay này đại biểu cho cái gì? Là chỉ cách ra ngoài? Thứ gì đã tới đây…

Trần Ngọc sau khi đổi thân thể, dưới tình huống mọi mặt đều trở nên cường hãn không ít, hiển nhiên tố chất tâm lý của cậu vẫn dừng lại ở tình trạng nguyên bản. Mồ hôi lạnh trên trán cậu lập tức chảy xuống, lùi về sau hai bước, giương súng lên phía trên.

https://thuviensach.vn

Đèn pin của cậu cũng chiếu lên trên, ở nơi cách đó năm, sáu mét, là phần bụng của thông đạo thanh đồng thông bốn tầng, nơi ấy không có gì cả. Đèn pin trong tay Trần Ngọc giữ nguyên rung động thật nhỏ từ từ đi xuống, trên thực tế động tác của Trần Ngọc mặc dù khó khăn, nhưng cậu đã gắng hết sức giữ tỉnh táo. Bây giờ không có bất kỳ ai sẽ đứng phía sau bảo vệ cậu, giúp đỡ cậu.

Khi đèn pin lia qua, trong bóng tối vẫn không tìm được gì, bất quá, lần này, Trần Ngọc ma xui quỷ khiến lại thấy rõ pho tượng kia.

Pho tượng cao hai mét, là Vô quan điểu bằng vàng. Con chim đó đang tự tiếu phi tiếu nhìn cậu, vô cùng quỷ dị.

Trần Ngọc theo bản năng lui về sau hai bước, cậu cảm nhận được nguy hiểm.

Vừa lui, tay Trần Ngọc đụng vào phần bụng của Thanh long, Trần Ngọc sửng sốt, vảy cùng đường nét chạm trổ kia, đều thể hiện đây không phải là bụng rồng, mà là đuôi rồng, cung điện của Ngư Phù Vương đến đây là hết.

Bên dưới – bên dưới thật sự là tầng thứ năm của cung điện? Vậy nó là cái gì? nếu như không phải là cung điện của Ngư Phù Vương, thì do ai tạo ra?

Mồ hôi lạnh của Trần Ngọc ngày càng nhiều, cung điện chân chính không thể nào chỉ có một pho tượng quái dị, cho dù pho tượng kia không có vấn đề, từ dấu tay máu trên đất mà suy ra, có thứ vô thanh vô tức đã đến gần cậu, mà cậu một chút cũng không biết.

Trần Ngọc nhanh chóng đưa ra quyết định, sau đó xoay người chạy trở về. Cậu chỉ là một người bình thường chân yếu tay mềm, cậu không phải Phong Hàn, không phải là Liên Sinh, không phải là A Cát! Cho nên làm ra loại hành động nhát gan này, cậu không hề có một chút gánh nặng trong

https://thuviensach.vn

lòng. Trần Ngọc thậm chí cảm thấy biểu hiện của mình đã rất tốt, ít nhất không hốt hoảng đến mức chạy loạn.

Lộ tuyến Trần Ngọc lựa chọn là có mục đích, cậu quyết định trở về, đi qua địa lao, sau đó vòng qua đám người bên đó, từ một nơi khác tìm thông đạo Thanh long dẫn lên trên.

Để không bại lộ mục tiêu, Trần Ngọc tắt đèn pin. Thân thể của Ngư Phù so với cậu thật sự tốt hơn nhiều, sức lực lớn, động tác cực nhanh, mà đi lại cơ hồ không gây tiếng động. Cho dù ở trong bóng tối, dưới tình huống không có đèn pin, cậu cư nhiên cũng vẫn có thể nhìn thấy mơ hồ đại khái.

Khi đi qua tiểu thông đạo thứ hai, Trần Ngọc biết cậu đã cách địa lao không xa. Tiểu thông đạo này hợp với thông đạo lớn hơn khác, chính là thông ra đại sảnh mà Trần Ngọc gặp phải người áo đen và Khương Dương.

Trần Ngọc bước nhanh hơn, khi còn cách thông đạo chủ bảy, tám mét, Trần Ngọc chợt ngừng lại.

bởi vì trước mặt cậu đột nhiên có hai cái chân, không phải Trần Ngọc cúi đầu, mà cặp chân kia đối diện với nửa người trên của cậu!

Người kia lơ lửng giữa không trung? Một suy nghĩ kinh khủng cuồn cuộn trong lòng Trần Ngọc, khi cậu trợn to mắt, không nhịn được muốn sợ hãi kêu lên, người phía trên chợt nhanh chóng bổ nhào về phía cậu.

Một bàn tay khô gầy dùng sức che miệng mũi Trần Ngọc lại, sau đó tiến tới bên tai cậu dồn dập mà nhỏ giọng nói: “Câm miệng!”

Trần Ngọc biết là người, lập tức không lên tiếng.

Người nọ lắc mình kéo Trần Ngọc trốn sâu vào trong bóng tối, hai người gục trên mặt đất, người kia nín thở, cũng gắt gao che mũi miệng Trần Ngọc.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc thậm chí có thể cảm thấy người này đang run rẩy kịch liệt, lúc này, cậu nghe thấy một thanh âm cổ quái, chậm rãi đến gần, rồi, Trần Ngọc thấy trên thông đạo xuất hiện một cái bóng mơ hồ lưng còng cực cao.

Cái bóng nhìn quanh thông đạo trong chốc lát, dưới nhịp tim đập như nổi trống của Trần Ngọc cùng người phía sau, ngoặt sang một hướng khác.

Thứ kia đại khái cao hơn ba mét, trên người tản ra mùi máu tươi nồng nặc. cho đến khi thông đạo không còn tiếng động, Trần Ngọc mới phát giác mình sắp tắc thở đến nơi, cậu dùng lực giãy dụa vài cái, người kia mới buông tay.

Xem ra, quái vật ở tầng thứ năm đã lên tới đây, bất kể là huyết thi hay biến bạt (bạt: quỷ gây hạn hán), đều rất nguy hiểm, Trần Ngọc quyết định hiện tại phải rời khỏi cung điện đáng chết dưới nước này.

Trần Ngọc biểu đạt ý tứ muốn đi, người kia lại sống chết lôi kéo Trần Ngọc đợi hai phút, mới đưa cậu ra. Sau đó hai người không dám chậm trễ, lập tức thả nhẹ cước bộ, nhanh chóng chạy về phía địa lao.

Khi đi qua đại sảnh, Trần Ngọc thoáng do dự, cậu nhớ Khương Dương còn ở bên trong. Nhưng khi cậu vào trong xem thử, phát hiện bên cạnh ao máu, đã không còn gì cả.

Người bên cạnh lo lắng nhìn Trần Ngọc một cái, dùng sức lôi cậu theo.

Trần Ngọc nhắm mắt lại, tiếp tục chạy về phía địa lao, nếu như Khương Dương ở đây, cậu có lẽ sẽ mang Khương Dương theo. Nhưng hắn đã biến mất, bất kể là hắn bị quái vật phát hiện, hay tự mình rời đi, cậu đều không định để ý đến, Khương Dương vốn là người ở phe đối lập với cậu.

Trần Ngọc cùng người kia mau chóng chạy tới địa lao, thể lực của người kia đại khái đã đến cực hạn, đến trước cửa liên ngã xuống, chỉ có

https://thuviensach.vn

điều con mắt vẫn chăm chăm nhìn Trần Ngọc, nói: “Mau – mau – mở cửa!”

Trần Ngọc lập tức nhấn vào cơ quan bên ngoài, địa lao lại chậm rãi quay tròn. Quá trình chờ đợi, hai người lòng như lửa đốt, không ngừng nhìn ra sau. Khi cửa đá mở ra, Trần Ngọc kéo theo người trên đất, một bước nhảy vào. Trước lúc đi vào, cậu lại một lần nữa nhấn vào cơ quan trên tường.

Cửa đá bắt đầu đóng, đúng lúc thì Trần Ngọc nghe thấy một thanh âm quái dị đang xông về phía này, người bên cạnh phát ra tiếng thở dốc nặng nề tuyệt vọng. Phía xa xuất hiện một cái bóng cự đại, đang di chuyển sang bên này, hơn nữa tốc độ càng lúc cang nhanh!

Khi quả tim của Trần Ngọc đã vọt lên tới cổ họng, cửa đá đã đóng lại, sau đó bắt đầu chậm rãi di động.

Trần Ngọc thở hắt ra, vuốt mồ hôi, cẩn thận mở cửa đá ra, bởi vì trong địa lao không có ai, xung quanh đây cũng không còn tiểu nhị trông chừng. Trần Ngọc sau khi đem người đẩy ra bên ngoài, lấy một cái búa chặn cửa đá, cậu cũng không hy vọng thứ kia đến được nơi này, ai mà biết nó có thể bắt chước hay không.

Người kia nhìn động tác của Trần Ngọc, cũng đưa ra một cái xẻng Lạc Dương, một cái dùi.

Trần Ngọc vừa chèn thêm mấy thứ đó vào vừa nhẹ giọng hỏi: “Thứ đó là cái gì? Ngươi là ai?”

Phía bên kia trầm mặc một hồi, một thanh âm già nua cất lên: “Thứ đó là một quái vật, là quái vật tuyệt đối không thể thả ra.”

Trần Ngọc thất thanh nói: “Nãi Bảo lão phụ?!”

https://thuviensach.vn

Nãi Bảo lão phụ kinh ngạc quay đầu nhìn, “Tiểu huynh đệ, chúng ta có quen biết sao?”

Trần Ngọc mới giật mình nhớ ra, cậu bây giờ căn bản không phải bộ dáng ban đầu.

Nãi Bảo lão phụ cũng không hỏi gì thêm, chỉ thúc giục: “Bây giờ không phải là lúc nói chuyện, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, thứ đó mới đến được chỗ này, thần tiên cũng khó- ’’

Đang nói, cạnh cửa truyên đến âm thanh kẽo kẹt khó nghe, dưới ánh mắt kinh hãi của Trần Ngọc và Nãi Bảo lão phụ, cửa đá tựa hồ muốn chuyển động, nhưng bởi vì bị chặn, không dịch chuyển được.

Nãi Bảo lão phụ sốt ruột, lôi hết công cụ bằng lim loại trong balô nhét hết vào trong khe cửa, nói: “Mau, thế này không chống đỡ được lâu, nhanh rời khỏi đây!”

Nãi Bảo lão phụ đứng lên, nhưng lảo đảo, ông không cam lòng nhìn Trần Ngọc, thở dài nói: “Tiểu tử, ngươi đi trước đi, ta ở lại đây.”

Trần Ngọc cũng không nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp cõng ông lên.

Nãi Bảo lão phụ sợ hết hồn, cuối cùng không nói gì nữa, chỉ có đôi tay khô gầy dùng sức nắm lấy bả vai Trần Ngọc. Trần Ngọc hiện tại một thân quần áo đen, cước bộ lại vô cùng nhẹ nhàng, chỉ cần đi trong bóng đêm, cơ hồ không ai có thể phát hiện ra.

Trước khi đi, Trần Ngọc nói cho ông một chuyện mà cậu muốn làm.

Sau đó Trần Ngọc lấy giấy bút từ trong balô, viết ngoáy vài chữ. Sau khi viết xong, Trần Ngọc ngẩn người, bút tích cậu tiện tay viết xuống cư nhiên không quá giống như cậu lúc trước, cho dù cậu cũng định cố ý, nhưng nét chữ này cũng quá xa lạ.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc trầm mặc trong chớp mắt, xoay người đi tìm Mã Văn Thanh.

Khi thấy Mã Văn Thanh một thân một mình canh chừng thi thể của mình, hốc mắt Trần Ngọc nóng lên. Cậu đem tờ giấy bọc một hòn đá nhỏ ném vào, sau đó vội vàng ẩn thân vào góc tối.

Mã Văn Thanh đang thương cảm bị động tĩnh bất thình lĩnh kia dọa cho hết hồn, xoay người lại phát hiện là cục giấy, hắn mở cục giấ ra, phía trên chỉ viết một câu: biến bạt tới, lập tức rời đi, nguy hiểm!

Mã Văn Thanh giật mình nhìn tờ giấy, ôm lấy thi thể Trần Ngọc trên giường, lập tức đứng dậy đi ra ngoài, ngoài cửa cũng không có ai.

Hắn biết nếu như nhũng gì viết trên giấy là thật, thù rất phiền phức, phải nhanh chóng tìm đám người Phong Hàn thương lượng.

Biến bạt vừa rồi, là Trần Ngọc thuận miệng bịa ra, cậu nhất định phải bịa ra một thứ tương đối nguy hiểm, nếu không bọn họ sẽ không sốt ruột rời đi, dẫn đến mất mạng.

Trần Ngọc nhìn bọn họ gấp gáp rời đi, mới yên tâm, cõng Nãi Bảo lão phụ tránh trái tránh phải ra ngoài.

Đúng lúc ấy thì phía địa lao vang lên một tiếng nổ.

…

Từ mặt nước trồi lên, Trần Ngọc thở hắt ra, chân tướng được niêm phong dưới hồ Kính Thủy thật sự rất nhiều, hơn nữa tuyệt đại đa số đều là những chuyện đối với cậu mà nói không nên nhớ lại thì tốt hơn.

Trần Ngọc cố ý chọn lên bờ ở nơi cách xa tiểu nhị của Trang gia và đám người Lăng Vân, sau đó nhân lúc sắc trời hôn ám trốn vào rừng cây

https://thuviensach.vn

bên hồ. Trần Ngọc lấy tay lau đi bọt nước trên mặt, vô lực tựa vào một gốc cây, nằm bên cạnh cậu là Nãi Bảo lão phụ.

Trần Ngọc thở hổn hển, đem mũ bảo hộ của Nãi Bảo lão phụ tháo ra. Ông chỉ ngất đi thôi, từ nhịp tim xem ra, thì vẫn ổn.

Mặc dù thân thể này của Trần Ngọc tương đối cường hãn, nhưng một đường cõng theo một người, cũng làm cho cậu hiện tại cảm thấy mệt mỏi.

Trần Ngọc sau khi nghỉ ngơi năm phút, bên hồ truyền đến tiếng kêu vui mừng.

Xuyên thấu qua nhánh cây, Trần Ngọc thấy Phong Hàn bọn họ lên tới.

Tiểu Mập vẫn bị Tiểu Tề ôm uy hiếp cắn tay của hắn, Tiểu Tề bất đắc dĩ buông tay ra, Tiểu mập một cước đạp lên mặt hắn, nhảy xuống.

Tiểu Mập uốn uốn éo éo đi về phía đám người vừa lên bờ, nó quyết định chẳng qua chỉ sang đây xem thử, không quan tâm tới bọn họ, muốn chiến tranh lạnh với Trần Ngọc! Muốn chiến tranh lạnh với Phong Hàn!! Muốn cùng Mã Văn Thanh – khoan, khoan đã, hình như ít đi mấy người?

Tiểu Mập chần chờ quan sát tất cả người lên bờ, dùng mũi ngửi ngửi, không có, thật sự không trông thấy Trần Ngọc. Nó không thể tin được nhìn về phía Phong Hàn, không có Trần Ngọc không có bốn chân Thanh! Phong Hàn rốt cuộc đang làm cái gì?!

Trần Ngọc trong rừng cây giơ tay lên, sau đó thấy Tiểu Mập đưa lưng về phía cậu, từ từ đi về phía Phong Hàn.

Lạc Thanh cùng Lăng Vân bước tới, tựa hồ muốn ôm nó.

Trần Ngọc thả tay xuống, mất mát thu hồi tầm mắt, không phải là người kia, Tiểu Mập sẽ không nhận ra cậu.

https://thuviensach.vn

Bốn chân Thanh nghi hoặc nhìn ra xa, không hiểu tại sao Trần Ngọc không đi qua đoàn tụ với bọn họ. Nhưng nó nhạy cảm phát hiện tâm tình Trần Ngọc chuyển biến xấu, bốn chân Thanh nhẹ nhàng bám lấy bả vai Trần Ngọc, liếm khuôn mặt của cậu.

Trần Ngọc ôm thân thể đã thô to không ít của nó đến trước mặt, cặp mắt to tròn màu vàng không biết làm sao nhìn Trần Ngọc, phát ra tiếng kêu nho nhỏ.

-END 144-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 144

Nãi Bảo lão phụ xuyên qua rừng cây nhìn người bên bờ hồ, lại quan sát Trần Ngọc, thấp giọng nói: “Bọn họ lập tức sẽ đi, ngươi chừng nào thì lên đường?”

“…Lập tức.” Trần Ngọc thở dài, sờ sờ bốn chân Thanh, cũng may còn có nó phụng bồi cậu. Muốn đến chỗ Trần Sâm, cậu chỉ có thể lựa chọn đi theo Trang lão đại, hoặc bám theo sau đám Phong Hàn.

Nãi Bảo lão phụ nghỉ ngơi đã đủ, liền lấy từ túi áo ra một bao thuốc lá, liếc Trần Ngọc một cái, lại chịu đựng cơn nghiện cất đi, Trần Ngọc nếu không muốn ra ngoài theo chân đám người kia cùng nhau hành động, có thể thấy được không phải người của họ, hơn nữa cũng không muốn những người đó phát hiện ra.

“Tiểu ca nhìn rất lạ, một mình tới đây?” Nãi Bảo lão phụ lơ đãng hỏi.

Trần Ngọc do dự một chút, gật đầu.

Nãi Bảo lão phụ cười cười, không tiếp tục đề tài này nữa, nói tiếp: “Nhắc mới nhớ, ta còn phải đa tạ tiểu ca mang lão đầu tử ta lên, bằng không đã bỏ mạng ở trong ấy, lão thật sự không thể không phục a,Trường Giang sóng sau đè sóng trước a.”

Trần Ngọc cùng lão nhân nói chuyện, ánh mắt vẫn hướng ra bên ngoài, đúng lúc này thì quay đầu lại nói: “Lão gia tử khách khí rồi, trong hồ nguy hiểm như vậy, ngài lại một thân một mình đi xuống, chỉ từ kinh nghiệm mà nói, so với chúng ta mạnh hơn nhiều.”

https://thuviensach.vn

Nãi Bảo lão phụ lắc đầu, thớ dài: “Thường đi cạnh bờ sông, nào có không ướt giầy. Bất quá chuyến này chúng ta cũng không tệ, nếu thật sự kẹt lại bên trong cũng không tính là chuyện mất mặt.”

Dứt lời vỗ vỗ bả vai Trần Ngọc, khuyên nhủ: “Ngươi còn trẻ, bộ dáng vừa nhìn chính là nhân trung long phượng, nghe một câu của lão đầu từ ta, buôn bán ít đồ, sớm một chút thu tay lại đi.”

Trần Ngọc cũng cười khổ, kỹ năng hạ địa này, thật đúng là không phải do cậu tự nguyện mà có, cho dù trước đây hâm mộ Trần Sâm, Thẩm Tuyên, lại nhiệt tình hăng hái chọn ngàng khảo cổ, hai năm qua, cậu nhưng cảm thấy sợ hãi.

Hiện tại ngẫm lại, Trần Sâm chết sống không cho mình hạ địa, có lẽ thật có đạo lý của ông.

Nhưng, Trần Ngọc tuyệt đối không hối hận. Chẳng sợ quá trình càng hung hiểm, cậu không hạ địa, cũng sẽ không gặp được Phong Hàn. Cuộc sống ở chung với Phong Hàn, cho dù chỉ là một khoảng thời gian ngắn trong sinh mệnh, đối với Trần Ngọc mà nói cũng đã không thể thay thế được.

Cho dù biết Phong Hàn không tín nhiệm cậu, cậu cũng không hận Phong Hàn, dẫu sao thân phận của cậu là điều không ngờ tới, đó không phải là lỗi của bất kỳ ai. Mà cuộc sống một nhà bốn miệng ăn, trong mắt Trần Ngọc, là vô cùng tốt đẹp.

“Ân, đợi thêm một thời gian nữa, có lẽ một tháng, có lẽ nửa năm, ta sẽ không hạ địa nữa.” Trần Ngọc nhìn phía xa thuận miệng đáp.

Nãi Bảo lão phụ mặc dù khuyên Trần Ngọc, ông lại biết bọn họ không dễ dàng thu tay, nhất là lúc còn trẻ, dẫu là ông năm đó, cũng là thần thái phi dương, xá gì mình là ai, cảm giác thiên hạ không có nơi nào là mình không đi được.

https://thuviensach.vn

Không ngờ người thanh niên trông rất lợi hại này lại bất đồng, ngẩn ra, Nãi Bảo lão phụ cười nói: “Ngươi cũng biết nhìn xa trông rộng, sau này có dự định gì?”

“Dự định? Có lẽ lên Tây bắc tìm một thành phố loại hai loại ba, mua một nhà lầu nhỏ, giá cả phù hợp, mở tiểu ***.” Trần Ngọc lẩm bẩm đáp, nói ra dự định về một cuộc sống bình thường thật lâu trước kia.

Nãi Bảo lão phụ trong mắt có tán đồng, ngay sau đó lại thở dài, “Như vậy rất tốt, ngẫm lại thì lão đầu tử ta vì ngôi mộ này, canh giữ nhiều năm ở đây, nhưng bây giờ không bỏ đi được. Thôi, ta cứ tiếp tục ở chỗ này dưỡng lão, dầu gì thịt cá cũng thanh tĩnh.”

Trần Ngọc nhìn lên ông lão đầu đầy tơ bạc trước mặt, giật mình, không khỏi hỏi: “Lão phụ đã đến tầng thứ năm? Không biết dưới đó có cái gì?”

Sắc mặt vẫn bình thản của Nãi Bảo lão phụ nhất thời thay đổi, con ngươi co rụt lại, trong mắt tràn đầy lệ khí, phát giác Trần Ngọc nhíu mày, mới phản ứng, nghiêm túc nhìn Trần Ngọc hỏi ngược lại: “Tiểu huynh đệ cũng xuống đó rồi?”

“Không có, không dám đi xuống.” Trần Ngọc cũng không ngại mất mắt, nói thật.

Nãi Bảo lão phụ thở phảo nhẹ nhõm, lại lôi bao thuốc ra, vẫn như cũ không hút, chỉ đặt dưới mũi ngửi ngửi, nói: “Ngươi không đi xuống là tốt rồi.”

Nhìn vẻ mặt của ông, Trần Ngọc cũng không thúc giục, chỉ kéo bốn chân Thanh chui vào trong ngực cậu lật tìm thức ăn ra, thức ăn trong balô của cậu đã hết, xuống nước căn bản không thể mang quá nhiều đồ.

https://thuviensach.vn

Lão nhân rốt cuộc bình tĩnh trở lại, chậm rãi nói: “Ta quả thật đã xuống đó, từ tầng thứ năm trở đi, không phải do Ngư Phù Vương kiến tạo.”

“Nói vậy là sao?”Sắc mặt Trần Ngọc rốt cuộc thay đổi, vội vàng hỏi, Nãi Bảo lão phụ căn bản không tìm thấy bản thiết kế, ông làm thế nào để đoán ra? Chẳng lẽ chỉ từ những thứ bên dưới là có thể nhận ra?

Trạng thái tinh thần của ông đại khái cũng không được tốt, không nhận ra vẻ mặt vô cùng kích động của Trần Ngọc, chỉ chằm chằm hướng về phía hồ tiếp tục nói: “Ở đây vẫn có một truyền thuyết, đôi khi có thể từ trên mặt hồ trông thấy cái bóng của những người thợ đang làm việc.”

Ông quay sang nhìn Trần Ngọc, thâm trầm nói: “Ta ở chỗ này cũng coi như đợi được vài chục năm, cho nên biết đây không phải là truyền thuyết, ta tận mắt trông thấy những cái bóng đó. Mà lần này đi xuống, lại thêm khẳng định về truyền thuyết kia.”

“Cái gì?!” Trần Ngọc thất thanh nói, nhớ lại cửa vào thông đạo âm trầm u ám khi ấy, Trần Ngọc không khỏi rùng mình, khó khăn hỏi: “Ý lão phụ là ở bên dưới thấy được những – người thợ kia?”

Nãi Bảo lão phụ lắc đầu, “Không có, chỉ là đi xuống dạo qua một vòng, kiến trúc bên dưới cùng bên trên rõ ràng khác biệt, tương đối…kỳ quái. Hơn nữa chỗ đó hoàn toàn không có đèn, về phần quái vật chúng ta bắt gặp sau đó, cũng là từ nơi đó đi lên.”

“Bây giờ ngẫm lại, chờ đợi hơn chục nằm, rốt cuộc vào được mộ Long vương, thật ra cũng coi như hòa vốn. Ta từ trước đến nay chưa từng trông thấy một lăng tẩm xa hoa như vậy, những thứ trông bốn tầng bên trên, tất cả đều có giá trị liên thành. Nhưng là con người a, chỉ có lòng tham là vô đáy, ta không chịu nổi sức hấm dẫn, muốn xuống chút nữa xem thử, kết quả thiếu chút nữa bỏ mạng.”

https://thuviensach.vn

“Tầng thứ năm rất nguy hiểm?” Trần Ngọc hỏi, dù sao bốn tầng phía trên quá yên bình.

“Không sai, thật ra ta đến được tầng thứ sáu mới quay lại. Sau đó mới hiểu được, bắt đầu từ tầng thứ năm liền không bình thường, rồi ta phát giác ra những tầng bên dưới không phải Ngư Phù kiến tạo.”

Trần Ngọc nghi hoặc lên tiếng: “Ý lão phụ là, bên dưới là mộ trong mộ, sau khi vua nước Thục cổ xây dựng lăng tẩm, có người ở bên dưới tiếp tục xây dựng một lăng mộ khác? Nhưng ta thấy tầng thứ năm có một pho tượng Vô quan điều bằng vàng, đó là hình ảnh thường gặp của nước Thục cổ.” Hơn nữa kiểu mộ trong mộ này rất hiếm gặp, trên phong thủy phần lớn là đại hung, không hề dễ dàng trong việc có thể phá hư phong thủy của lăng mộ ban đầu, mà đem phong thủy tốt đều để lại cho lăng mộ thứ hai.

Sắc mặt của ông lão vẫn khó nhìn như cũ, “Không phải là mộ trong mộ, ngươi nghĩ sai hướng rồi. Ngươi biết quốc vương nước Thục cổ xây dựng Thanh đồng cung điện, đã thử tính toán xem, bốn tầng phải sử dụng bao nhiêu đồng xanh? Cổ Thục quốc cho dù đem toàn bộ đồng xanh trong cả nước đưa đến trước mặt vương, cũng không thể xây dựng tiếp.”

“Mà ta thấy tầng thứ năm, tầng thứ sau đều dùng đồng xanh kiến tạo nên, mặc dù không nhìn rõ, nhất định cũng dùng một loại vật liệu. Hơn nữa, lúc nửa đêm, có tiếng động kim loại ma sát, ngươi khẳng định cũng nghe thấy.”

Trần Ngọc hít sâu một hơi, nhìn ông lắp bắp nói” “Ý lão phụ là- ’’

“Đúng vậy, đó chính là tòa Thanh đồng cung điện này vẫn đang được tiếp tục xây dựng. Kết hợp với đồ vật cùng quái vật bên trong, ta đưa ra một kết luận. Quái vật chân chính bên dưới là bản thân tòa cung điện. Cổ Thục quốc quốc vương có thể đem tất cả công tượng đều giam chết trong

https://thuviensach.vn

lăng mộ, cũng sẽ ở trong mộ dưỡng thi phòng ngừa ngày nào đó có người thực sự xông vào.”

“Thế nhưng chúng ta cơ hồ không gặp pahỉ bất cứ cái gì ở bốn tầng phía trên. Cho nên ta đoán, nhưng công tượng kia cùng bánh tông tất cả từ tầng thứ năm trở xuống, bọn họ- sợ rằng đều bị cung điện phía dưới nuốt chửng, trở thành một phần của cung điện. Vì vậy những công tương kia tiếp tục xây dựng cung điện bên dưới, mà bánh tông cũng biến dị, so với huyết thi còn kinh khủng hơn. Không biết có phải do người còn sống đi xuống bên dưới mà ta phát giác không ổn, khi muốn rời đi, quái vật kia liền đuổi theo.” Ông nói tới đây, biểu tình trên mặt có chút vặn vẹo.

Trần Ngọc nửa ngày không lên tiếng, lão nhân nói đúng, cho dù nước Thục cổ có tiềm lực, cũng sẽ không thể cung ứng đồng xanh vĩnh viễn để tiếp tục xây dựng cung điện. Tòa cung điện kia, quả thực khắp nơi lộ ra quỷ dị.

Ngư Phù nhất định không ngờ tới, lăng mộ thi giải thành tiên y tự tay xây dựng cho mình cư nhiên sẽ biến thành bộ dáng âm trầm kinh khủng như vậy.

“Tóm lại, ngươi không đi xuống chính là may mắn, lão đầu tử ta sau này cũng sẽ không xuống đó thêm lần nào nữa.” Ông cảm khái, trên mặt có nét tang thương.

Trần Ngọc nhưng có vài phần thật lòng cười cười: “Sao vậy? Lão phụ cũng đã biết nhìn xa trông rộng?”

“Ngươi cho rằng ta thoát khỏi tầng thứ năm không phải trả giá hay sao? Nhắc mới nhớ, đây là biện pháp bảo mệnh của ta từ trước đến nay, nhưng vẫn vô ích. Đã dùng một lần không thể dùng lần thứ hai, bây giờ biện pháp này đã vô dụng, cũng hoàn toàn chặt đứt ý niệm hạ địa của ta. Như vậy cũng tốt, đã đến lúc nên buông tay rồi.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc thấy vẻ mặt ông nhẹ nhõm nhưng có phần mờ mịt, dời đi đề tài nói: “Lão phụ- có phài có một con chó hay không, khi ta tới đã từng gặp, bị một lạt ma mang đi.”

Biểu tình trên mặt ông hòa hoãn, cười nói: “Hắc Tử là một con chó tốt, nhày mai ta sẽ đến nhận lại nó.”

Trần Ngọc nghĩ đến con chó lớn màu vàng trung thành kia cũng cười rộ lên, sau đó cảm thấy đầu ngón tay khẽ nóng, cúi đầu nhìn, phát hiện bốn chân Thanh quấn trên đùi cậu, ngậm ngón tay cậu vào trong miệng nó.

Thấy Trần Ngọc mặt đầy hắc tuyến nhìn nó, bốn chân Thanh học theo Tiểu Mập thả nhẹ động tác, cặp mắt to tròn màu vàng lấy lòng híp lại thành hai mảnh trăng rằm, sau đó nó dùng hàm răng trắng như gạo cọ xát đầu ngón tay của Trần Ngọc.

Trần Ngọc khóe miệng giật giật rút ra, cậu biết bốn chân Thanh muốn gì, nhớ lại bốn chân Thanh ở trong cung điện giúp cậu một việc lớn, suy tính trong chốc lát, dùng kim khẽ đam vào đầu ngón tay, nhất thời máu liền chảy ra.

Bốn chân Thanh vội vàng nhả đầu ngón tay nó đang ngậm trong miệng ra, rốt cuộc cũng không dám cắn, sau đó ngậm vào miệng ngón tay Trần Ngọc vừa châm kim, cái miệng nhỏ mút hai cái, dùng đầu lưỡi liếm ngón tay Trần Ngọc, khiến máu ngừng chảy.

“Di, tiểu tử A Thố kia vội vàng đánh xe lên đây, xem ra bọn họ xế chiều sẽ đi.” Nãi Bảo lão phụ chợt nói.

Trần Ngọc lập tức ngẩng đầu, chăm chú nhìn ra ngoài, thuận miệng nói: “Vậy ta xế chiều cũng đi.”

Ông như có điều suy nghĩ nhìn cậu: “Được, vậy trước khi ngươi đi, ta chuẩn bị cho ngươi chút thức ăn.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc cũng không khách khí, tạ ơn ý tốt của ông, Nãi Bảo lão phụ về nhà gỗ của ông trước.

Trần Ngọc không động, cậu tiếp tục dõi theo đám người đang thu dọn đồ đạc lên xe đằng xa.

Phong Hàn ngồi bên bờ sông, cạnh hắn là balô Trần Ngọc thu xếp cho,trước mặt còn đặt một chiếc túi dài màu đen tương đối kín.

Trần Ngọc chăm chú quan sát, cậu thấy Phong Hàn từ từ mở cái túi kia ra, sau đó Tiểu Mập kiếng chân lên, chân trước đặt lên trên túi, lộ ra người nằm bên trong.

Phong Hàn lẳng lặng nhìn Trần Ngọc, đã qua thật lâu, thi thể của Trần Ngọc vẫn không có biểu hiện cứng ngắc, trông rất sống động, mềm mại nhưng lạnh như băng. Không có ai cho người khác sự thoải mái ấm áp hơn cậu, Phong Hàn nhìn thật lâu, sau đó từ từ cúi xuống, đặt một nụ hôn lên môi Trần Ngọc.

Trong cặp mắt đen như mực thoáng qua sắc đỏ yêu dị, sau đó lặng yên không một tiếng động biến mất.

Phong Hàn đỡ Trần Ngọc nửa đứng lên, để cậu dựa vào trên người mình, sau đó tựa đầu vào trên cổ Trần Ngọc, giống như trước kia hắn vẫn làm như vậy.

Hắn cảm thấy nói so với làm thực dụng hơn, nhưng Phong Hàn rốt cuộc phát hiện, có rất nhiều lời hắn chưa kịp nói ra.

Phong Hàn dùng sức ôm Trần Ngọc, ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng nói: “Đừng sợ, những gì ta đã nói sẽ không thu hồi lại, ta vẫn sẽ phụng bồi ngươi.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Mập không thể tin được nhìn Trần Ngọc, cậu không mở mắt ra mỉm cười với nó, không chuẩn bị thịt bò cho nó, không có – cảm giác còn sống. Nó biết cảm giác này, loại đau khổ này trong sa mạc nó đã trải qua một lần. Nó không thể chịu được khi lại mất mẹ lần nữa, nó vẫn là con báo còn nhỏ.

Nó đột nhiên xoay người chạy về phía bờ sông, duỗi móng vuốt đập chết mấy con cá bị nó hấp dẫn tới, cúi đầu ngậm vào miệng, sau đó chạy đến bên cạnh Trần Ngọc.

Để cá trong miệng xuống, Tiểu Mập duỗi móng vuốt đẩy đẩy Trần Ngọc, thấy Trần Ngọc không có động tĩnh, lại không ngừng liếm bàn tay rũ xuống của Trần Ngọc, mau dậy đi, ta cũng có thể chuẩn bị thức ăn cho mẹ, ngươi xem, mặc dù ta tức giận, nhưng trong lúc chờ đợi các ngươi trở lại ta đã cố gắng trưởng thành.

Rừng cây đằng xa, Trần Ngọc trong lòng mất tự nhiên nhói đau, cậu vươn tay về phía trước, sau đó nắm chặt thành quyền rụt trở lại.

Có một thứ được gọi là hy vọng rất nhanh nảy sinh trong lòng cậu: có lẽ, sau khi hoàn trả hết tất cả đồ vật, giải quyết xong mọi chuyện, ngươi vẫn nguyện ý lưu lại, tiếp tục cuộc sống một nhà bốn miệng ăn của chúng ta.

-END 145-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 145

Hai giờ chiều, người bên hồ liền rời đi.

Trần Ngọc đợi cho đến khi không còn một ai, mới đi về phía căn nhà gỗ. Nãi Bảo lão phụ đã sớm thu thập một túi đồ ăn, Trần Ngọc cũng không khách sáo, nhận lấy, do dự trong chốc lát Trần Ngọc nói: “Lão phụ, nếu như chuyện bên ta giải quyết xong, hết thảy đều tốt đẹp, ta sẽ lại tới thăm ngươi.”

Bây giờ Trần Ngọc ngay cả điện thoại cũng không có, đương nhiên không có biện pháp để lại phương thức liên lạc, về phần sau này, cũng chỉ có thể đi được bước nào hay bước ấy.

Lão phụ khoát tay áo, nói: “Ngươi không cần lo lắng cho ta, ta mặc dù già rồi, khi còn trẻ đã tích không ít vốn, nửa đời sau không cần ưu sầu. Mặc dù không có thân nhân, nhưng vẫn còn Hắc Tử phụng bồi ta. Đợi ngươi đi, ta liền đến chỗ bạn cũ nhận lại nó.”

Trần Ngọc khẽ mỉm cười, đang chuẩn bị lên tiếng, ngoài cửa truyền đến tiếng cười: “Lão ca, ngươi rốt cuộc trở lại.”

Nãi Bảo lão phụ sửng sốt, ngay sau đó vẻ mặt vui mừng, tiến lên trước hai bước mở cửa. Thứ đầu tiên vừa vào đã nhảy lên là một thân ảnh màu vàng, con chó lớn kia nửa đứng, bám vào ông vừa cọ vừa vẫy đuôi. Trong đôi mắt có vẻ vui sướng thuần chân đặc hữu của động vật, sủa mấy tiếng.

“Làn sau ta sẽ không rời đi lâu như vậy.” Nãi Bảo lão phụ thấp giọng bảo đảm với con chó, sờ sờ đầu của nó, sau đó nhìn ra ngoài cửa, nói: “Còn

https://thuviensach.vn

phải đa tạ ông bạn già đã giúp ta chiếu cố Hắc Tử.’

Con chó lập tức nghiêng đầu hướng ra sau, một thân ảnh quen thuộc bước vào, chính là vị Lạt ma lần trước Trần Ngọc từng gặp ở đây.

Trần Ngọc nhớ ra phải nhanh đuổi theo đám Phong Hàn, đưa tay đặt ở trước ngực hành lễ với Lạt ma, nói với Nãi Bảo lão phụ: “Lão phụ, nếu không còn chuyện gì, ta đi trước đây.”

Nãi Bảo lão phụ gật đầu, dặn dò Trần Ngọc trên đường cẩn thận.

Đúng lúc ấy thì con chó chợt hướng về phía Trần Ngọc sủa váng lên, khiến Trần Ngọc đang định đi ra ngoài sợ hết hồn.

Trần Ngọc nhìn con chó cảnh giác chăm chú quan sát cậu, nhíu mày, đi ra cửa.

Nãi Bảo lão phụ không giải thích được kéo con chó, nhẹ giọng nạt nó.

Khi Trần Ngọc bước nhanh ra ngoài, chợt phát hiện vị Lạt ma kia khuôn mặt đầy vẻ suy nghĩ sâu xa theo dõi cậu, liền khựng lại đôi chút, Trần Ngọc không kịp nghĩ ngợi nhiều, cất bước ra cửa.

Không phải người xuất gia cũng có thể nhận ra là cậu tá thi hoàn hồn đấy chứ? Bình thường tuyệt đối không thấy bọn họ hữu dụng như vậy! Huống hồ, cho dù thực sự có người dám tra hỏi cậu, Trần Ngọc cũng nói rằng, mẹ nó chứ đây vốn chính là thân thể của “cậu”, chung quy cậu phải tiếp nhận toàn bộ báo ứng xui xẻo từ thân thể này, chẳng lẽ chủ quyền thân thể thông thường lại không có.

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng Trần Ngọc vẫn chột dạ quay đầu lại nhìn, phát hiện không ai đi theo mới thở phảo nhẹ nhõm. Vào lúc này, Trần Ngọc không muốn lại xảy ra chuyện gì.

https://thuviensach.vn

Đường xuống thôn dưới núi Trần Ngọc nhớ, chỉ có điều lần trước tới còn có xe lừa, hiện tại phải đi bộ, Trần Ngọc cảm thấy vạn phần buồn bực.

Theo dấu bánh xe, Trần Ngọc vừa gặm lương khô vừa đi nhanh, vòng qua một ngã rẽ, không ngờ đằng trước cũng có người đang đi về hướng này. Trần Ngọc vội vàng chuyển sang bên cạnh, kết quả người kia cũng có ý nghĩ tương tự, hai người đều đi bên sườn ngoài con đường, cuối cùng vẫn đụng vào nhau.

Trần Ngọc vội vàng lên đường, trước nói một cậu thật xin lỗi với người nọ, người nọ trên mặt có phần khó coi, chẳng qua sau khi thấy bộ dáng của Trần Ngọc liền ngẩn người, không nói gì, vòng qua Trần Ngọc đi lên trên núi.

Đó là một thanh niên tuấn tú, vẻ mặt lãnh đạm, khiến người ta có cảm giác khó thân cận.

Trần Ngọc sau khi thấy bộ dáng của hắn cũng là sửng sờ, vội nói: “Đợi đã.”

Người kia đi được hai bước, bực mình quay đầu lại, dùng ánh mắt thăm dò.

Trần Ngọc do dự một chút, nói: “Ngươi có phải là Thẩm Khinh?”

Sắc mặt người nọ nhìn Trần Ngọc lập tức thay đổi, càng thêm âm trầm, quan sát từ trên xuống dưới bộ dáng hiện tại của Trần Ngọc, lạnh lùng hỏi: “Ngươi là ai?”

Trần Ngọc khóe miệng giật a giật, nhanh chóng nghĩ ra lý do thoái thác, “Ta là ai không quan trọng, quan trọng là ta biết ngươi muốn tìm ai. Nhưng – ”

Thẩm Khing cắt ngang lời cậu, kiên trì nói: “Ngươi là ai?”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc ngẩn người, đáp: “Được rồi, ta là Trần Tứ.” Trần Ngọc thuận miệng nói ra một cái tên giả, dù sao Trần Sâm có cả thảy ba đồ đệ, cậu liền đem mình thành người thứ tư.

“Ta không nhận ra ngươi, sao ngươi lại biết tên ta?” Thẩm Khinh tiếp tục truy vấn, hoàn toàn giành lấy quyền chủ động.

“Ta biết ngươi tới tìm ai, cũng là hắn nói cho ta biết tên của ngươi.” Trần Ngọc cố gắng làm cho mình thoạt trông có chút u buồn khổ sở, “Hơn nữa, người ngươi muốn tìm, đã chết.”

Thẩm Khinh sửng sốt, bước vài bước quay lại, bất chợt túm lấy cổ áo của Trần Ngọc, hỏi từng câu từng chữ: “Ngươi nói cái gì?”

“Trần Ngọc- chết rồi.” Trần Ngọc nhìn Thẩm Khinh, không thể không khó khăn đưa tin về cái chết của mình, khi nói những lời này tay Trần Ngọc nổi một tầng da gà, cuối cùng vì mình tranh thủ chút bồi thường tinh thần bổ sung thêm, “Trước khi chết, bảo ta có việc thì đến tìm ngươi.”

“Sao có thể như vậy? Ta rõ ràng chạy nhanh tới đây….” Thẩm Khinh lẩm bẩm nói, trên mặt lộ vẻ khó chịu rõ rệt.

Trần Ngọc không ngờ người này cư nhiên sẽ thống khổ như vậy, cậu chưa bao giờ cảm thấ quan hệ giữa mình và Thẩm Khinh lại tốt đến mức đó.

“Là – ngoài ý muốn, tối hôm qua xảy ra chuyện, ngươi cũng đừng quá đau buồn.” Trần Ngọc khuyên nhủ.

“Vậy đồ y giúp ta xử lý, còn chưa đưa tiền cho ta, ngươi giúp y trả cho cho ta?”Thẩm Khinh rốt cuộc lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn Trần Ngọc, lạnh lùng hỏi.

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt Trần Ngọc có phần vặn vẹo, nhanh chóng đáp: “Không có, y không nhắc đến chuyện này, chỉ nói nguyện vọng cuối cùng là, hy vọng ngươi có thể giúp ta.”

Thẩm Khinh nhìn Trần Ngọc một lát, rốt cuộc nói: “Vậy giờ y ở đâu?”

Trần Ngọc suy ngẫm nơi hiện đang đặt thi thể của mình, không quá bằng lòng nói: “Ngươi mới nãy có bắt gặp một đội xe lừa? Thi thể của – bằng hữu ta ở bên trên. Bởi vì cái chết của Trần Ngọc, ta và những người đó có mâu thuẫn.” Dứt lời, Trần Ngọc vì da mặt dày của mình mà xấu hổ, ngay sau đó giấu đầu hở đuôi tiếp tục: “Ta và y quan hệ cực tốt, chỉ có ta vì y ra ngoài biểu dương chính nghĩa.”

Thẩm Khinh hoài nghi nhìn Trần Ngọc, nói: “Y cho tới bây giờ chưa từng nói với ta có một người bạn như vậy, tiểu tử của Mã gia trên xe kia nhưng thực ra có nghe y đề cập qua vài lần.”

Trần Ngọc lấp liếm không thành, lên giọng: “Nếu như không cần thiết, y sao có thể tùy tiện cùng người khác nhắc tới ngươi, mau ngẫm lại thân phận của ngươi đi. Bỏ đi, ta có việc phải làm, ngươi cũng đừng lên núi, trên đó chẳng còn gì cả.”

Trần Ngọc đi về phía trước mấy bước, Thẩm Khinh đột nhiên lên tiếng: “Ngươi cần ta giúp ngươi thế nào? Ngươi nếu đã biết thân phận của ta, thì cũng biết chuyện đổ đấu của Đào Sa ta không thông thạo.”

Trần Ngọc sửng sốt, quay đầu lại nhìn về phía Thẩm Khinh, cậu vẫn không ngờ người này sẽ đáp ứng hỗ trợ, vội nói: “Vậy thì tốt quá, ngươi chỉ cần đưa ta đến trước nơi những người đó muốn đi là được.”

Thầm Khinh nhíu mày: “Ý là ngươi đang theo dõi bọn họ?”

“Có thể nói như vậy.”

https://thuviensach.vn

“Được, đi thôi.” Dứt lời, Thẩm Khinh quay lại cùng Trần Ngọc xuống núi.

Trần Ngọc rất cảm động, Thẩm Khinh cư nhiên vì một câu cậu từng nói, cái gì cũng không hỏi, liền vội vàng giúp đỡ. Thỉnh thoảnh liếc nhìn hắn, vẫn có thể thấy trên mặt Thẩm Khinh còn mang theo sự thống khổ khi mất đi bằng hữu, Trần Ngọc cảm giác có phần áy náy.

Phong Hàn, báo con, bằng hữu, thân nhân – cậu đã chết, hết thảy liền chấm dứt?

Dọc theo đường đi, hai người nói chuyện với nhau rất ít, rốt cuộc trước khi trời túi cũng đến được thôn trang dưới chân núi.

Trần Ngọc miễn cưỡng đem tầm mắt từ trên người Phong Hàn và Tiểu Mập thu hồi lại, nhìn cái xe cách đó không xa, không khỏi buồn rầu, “Bọn họ có xe, chúng ta tuyệt đối không thể dựa vào việc đi bộ mà đuổi theo họ. Mà trong thôn không giống sẽ có xe – đúng rồi, sao ngươi tới được đây? Ngươi có xe phải không?” Trần Ngọc hai mắt tỏa sáng nhìn Thẩm Khinh, nửa câu sau trong giọng nói có mang theo sự vui mừng.

Thẩm Khinh giống như thấy tên ngốc nhìn cậu, cao ngạo nói: “Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta sẽ vì y lái Porscher của ta đến cái nơi này?! Ngươi nghĩ kiểu gì vậy? Ta đương nhiên không lái xe tới đây!”

Trần Ngọc âm trầm nhìn về phía Thẩm Khinh, cắn răng nói: “A, rất hiển nhiên, hiện tại thời cơ cần người giúp đỡ đã tới.”

Thẩm Khinh liếc cậu, xoay người đi về phía một hộ gia đình ở cuối thôn.

Trần Ngọc ở phía sau nói: “Ngươi định làm gì?”

“Đi ăn cơm.” Thầm Khinh không quay đầu lại đáp.

https://thuviensach.vn

“Sau đó?”

“Đương nhiên là ở nhờ cả đêm, ngươi không nhận ra bọn họ định ngày mai mới đi sao?” Thẩm Khinh nói.

Trần Ngọc miễn cưỡng đè xuống dục vọng muốn phát hỏa, “Vậy ngày mai thì sao?”

Thẩm Khinh dừng bước, nhàn nhã xoay người, nhàn nhạt nói: “Nếu y bảo ngươi tìm ta hỗ trợ, ngươi cũng nên tín nhiệm ta, chứ không phải một mực bất an cùng hoài nghi.”

Trần Ngọc trợn mắt nhìn Thẩm Khinh một lát, quyết định tin tưởng hắn.

Sau khi Thẩm Khinh trả phí ở nhờ không thấp, hộ gia đình đó tương đối nhiệt tình tiếp đãi bọn họ. Trần Ngọc thậm chí còn phát hiện, tiểu nữ nhà này khi nhìn Thẩm Khinh có vẻ xấu hổ cùng sùng bái.

Trần Ngọc cũng không khỏi bắt đầu hoài nghi mị lực của mình và Ngư Phù, chỉ chớp mắt, liền nhận ra tiểu nhi tử ba bốn tuổi của thôn dân trên bàn cơm đang vừa cười khúc khích với mình vừa phun cơm.

Đêm đó, Trần Ngọc cùng Thẩm Khinh chen chúc ở một gian trong nhà.

Buổi sáng khoảng năm giờ, Trần Ngọc đang mơ hồ ngủ, chợt bị người đánh thức.

“Đừng lên tiếng, đứng lên đi theo ta.” Thẩm Khinh đứng dậy.

Trần Ngọc rón rén theo sau, lúc này bầu trời vẫn còn hôn ám, cơ hồ chưa ai thức dậy.

https://thuviensach.vn

Thẩm Khinh đến trước một xe chở trang bị, móc từ ngực ra cái gì đó, ở phía sau loay hoay một hồi, cửa sau xe liền mở ra.

“Lên đi.” Thẩm Khinh nhẹ giọng nói, dùng sức khẽ kéo, đẩy Trần Ngọc lên trước.

Tiếp đó Thẩm Khinh cũng nhẹ nhàng nhảy lên, rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trần Ngọc cười, nếu như nói khả năng của Trần Ngọc là xem phong thủy, mở khóa điện thoại cùng các loại khóa khác, thì thân phận chân chính của Thẩm Khinh chính là đạo tặc, hay là nói thần thâu. Hơn nữa Thẩm Khinh là một thần thâu rất có phong cách, chỉ trộm những tác phẩm nghệ thuật danh quý, ham thích những quốc bảo lỗi thời của Trung Quốc lưu lạc ra hải ngoại, hoặc những bức tranh có giá trị liên thành của nước ngoài.

Những hệ thống bảo vệ công nghệ cao như cửa chống trộm phòng bị nghiêm ngặt, khóa điện tử, hoặc tia hồng ngoại đối với hắn mà nói hoàn toàn không có tác dụng. Cho nên Trần Ngọc mới nhờ Thẩm Khinh giúp cậu tìm những tấm hình và video kia, xem ai điều tra cậu.

Chỉ cần Thầm Khinh nguyện ý, hắn có thể từ bất kỳ nơi nào lấy được những đoạn video kia.

Hai người trốn kỹ trong buồng xe, đến hơn bảy giờ sáng, xe rời đi.

Cứ như vậy, hai người theo chân bọn họ đến thành phố. Sau khi xe dừng hẳn, Thẩm Khinh lại tìm thới cơ tốt nhất, đem Trần Ngọc thần không biết quỷ không hay rời đi.

Sau khi xuống xe, bởi vì Trần Ngọc không tiện ra mặt, Thẩm Khinh tìm cho Trần Ngọc một quán trọ, còn hắn ra ngoài. Một tiếng sau, Thẩm Khinh trở lại, cầm trong tay hai vé xe lửa, nói: “Bọn họ muốn đi Vân Nam,

https://thuviensach.vn

vé xe ta đã mua xong, cùng một chiếc xe với bọn họ, cách nhau một buồng.”

Trần Ngọc nở nụ cười, có Thẩm Khinh hỗ trợ, thật sự quá tốt.

Trần Ngọc đem một đống đồ ăn mình mua lấy ra, hai người chia nhau mang theo, lại bớt chút thời gian cho bốn chân Thanh ăn.

Xem đồng hồ, Thẩm Khinh nói: “Đi thôi.”

Trần Ngọc ừ một tiếng, tiện tay xách balô trên đất lên, kể từ khi đổi thân thể, sức lực vô cùng lớn, người nhẹ như yến, giống như trong một đêm thành cao thủ võ công thời cổ.

Đang vui thích suy ngẫm, Trần Ngọc chợt biến sắc, cúi người xuống, lấy tay bụm miệng.

Nôn khan hai tiếng, sự khó chịu đột nhiên xuất hiện rốt cuộc cũng biến mất.

Tiếp đó Trần Ngọc thấy bốn chân Thanh cùng Thẩm Khinh mắt to trừng mắt nhỏ, Trần Ngọc rũ mi, nhìn máu tươi nơi tay.

“Ngươi không sao chứ?” Thẩm Khinh cau mày hỏi.

-END 146-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 146

Nãi Bảo lão phụ nhìn về phương xa, cười lớn nói: “Lúc này ta thật tâm buông tay, lão đệ còn nhớ hay không, ngươi đã nói nếu như ta không nghe theo lời khuyên của ngươi, lần này vẫn kiên trì đi xuống, sẽ không còn sống trở về. Thấy chưa, lão ca mặc dù cửu tử nhất sinh, cái mạng này lại khước đại đắc ngận.”

Lạt ma cười híp mắt lắc đầu: “Ngươi có thể tự đi lên là điều tốt, bất quá lần này lão ca có thể an toàn trở về là dựa vào một biến số.”

Nãi Bảo lão phụ đem tẩu thuốc đưa tới khóe miệng, hít một hơi, trong mắt có nét suy nghĩ sâu xa: “Ngươi lại nói cái kiểu đó, nếu không phải ở trong mộ gặp được thanh niên kia, ta khi ấy thực đúng là lành ít dữ nhiều. Sau khi gặp được y, thứ kia tựa hồ càng thêm khẩn trương, xem ra biến số mà ngươi nói, chính là y. Lần này vội vội vàng vàng, mới nói được vài câu, lúc gặp lại, nhất định phải nghĩ biện pháp báo đáp ân cứu mạng của y.”

Lạt ma vẫn mỉm cười, chỉ thở dài nói: “Đáng tiếc, thân thể của y đã đến tình trạng dầu cạn đèn tắt, có thể gặp lại hay không vẫn là một biến số.”

Nãi Bảo lão phụ trợn mắt: “Lại là biến số? Lão đệ a, ngươi cái tên Lạt ma gà mờ này rốt cuộc có chính xác hay không a?”

Lạt ma không nói gì, hoàng cẩu nhưng sủa gâu gâu.

Trần Ngọc được cho là biến số đang chụp mũ áo lên đầu, đi về phía trạm xe. Thẩm Khinh phía sau cậu không an tâm hỏi: “Ngươi thật không

https://thuviensach.vn

đến bệnh viện xem thứ?”

Trần Ngọc sắc mặt tái nhợt, cước bộ nhưng rất nhanh: “Xem cái gì? Ta hiện tại không phải rất tốt?” Trần Ngọc đưa ra quyết định, thật muốn kiểm tra, cũng phải sau khi giải quyết mọi chuyện. Không bám theo bọn họ, cậu không thể nào tìm được nơi Trang lão đại và Phong Hàn muốn đi.

Cũng may trừ lần khạc ra máu, không còn triệu chứng khó chịu nào khác.

Thẩm Khinh liếc cậu một cái, không nói chuyện nữa.

Song mọi việc lại không đơn giản như những gì Trần Ngọc nghĩ, mặc dù cảm giác không ốm không đau, nhưng từ lúc lên xe lửa, Trần Ngọc liền bắt đầu ngủ mê man. Hơn nữa thời gian ngủ mê mệt càng ngày càng dài, thậm chí nếu Thẩm Khinh không gọi cậu, Trần Ngọc liền không biết thế nào là tỉnh.

Thẩm Khinh mặc dù không khuyên cậu nữa, nhưng bất an trong lòng Trần Ngọc càng ngày càng sâu, sau đó, nếu như bên cạnh không có ai, Trần Ngọc cũng không dám chợp mắt. Cậu sợ cậu ngủ thiếp đi, sẽ không thể tỉnh lại nữa.

Bốn chân Thanh dùng đầu đẩy đẩy Trần Ngọc, sau đó chui vào dưới quần áo cậu.

Trần Ngọc hít một hơi, lôi bốn chân Thanh ra ngoài, cắn răng nghiến lợi thấp giọng quở trách: “Ta kháo, ngươi có biết giờ ngươi to thế nào không, vừa dài lại vừa lạnh? Đồ ăn ở trong balô, đừng lộn xộn trên người ta. Còn nữa, ngươi kiềm chế chút cho ta, bằng không vào mộ hết sạch thức ăn, chúng ta sẽ ăn thịt rồng nướng.”

Cả người bốn chân Thanh phát run, con ngươi màu vàng vô tội nhìn Trần Ngọc, ủy khuất kêu khẽ một tiếng, từ từ bò vào trong balô.

https://thuviensach.vn

Thẩm Khinh ngồi đối diện với Trần Ngọc, mắt mở to, hỏi: “Mới nãy là cái gì vậy?”

Trần Ngọc giật giật miệng, cuối cùng đáp: “Sủng vật-của nhà ta.”

Cau mày nhìn balô của Trần Ngọc một lúc lâu, Thẩm Khinh đánh giá: “Thật xấu.”

Balô của Trần Ngọc lập tức rung động, cậu bất đắc dĩ nắm thật chặc khóa kéo, kháng nghị bên trong thất bại.

Trần Ngọc lần nữa từ trong hỗn độn tỉnh lại, bọn họ đã xuống xe lửa, ngồi xe ôtô.

Trần Ngọc dụi dụi mắt, sờ sờ thấy bốn chân Thanh vẫn còn, yên tâm, nhìn ra ngoài cau mày hỏi: “Đây là đâu?”

Thẩm Khinh từ bên cửa sổ nghiêng đầu sang chỗ khác, nhàn nhạt đáp: “Ngươi đã tỉnh? Chúng ta đến Cống Sơn.”

Trần Ngọc há hốc mồm, chợt đứng lên xem thử bên ngoài, thanh sơn lục thủy, đều lộ vẻ quen thuộc mơ hồ. Vân Nam, mộ triều Thanh Vân Nam, ngôi mộ đầu tiên Trần Ngọc đi xuống.

Con đường này chính là con đường lần trước tới mộ triều Thanh đã đi qua, lúc ấy giáo sư dẫn đội, cậu còn là sinh viên. Sau đó bọn cậu gặp phải quái xà, cậu và mvt lạc đường đến một đại một cổ quái.

Chuyện trong hai năm này, đầu bắt đầu từ khi đó.

Thì ra điểm cuối cư nhiên lại ở chỗ này, điểm khởi đầu cũng là điểm kết thúc.

Nơi cử hành nghi thức, rất có thể sẽ ở gần đại mộ đó, hoặc trên tế đàn Thanh long nọ.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc liền nhớ lại đêm hôm ấy, những Lật Túc tộc nhân kia muốn đem cậu làm tế phẩm hiến tặng cho tiên nhân – thật ra mà nói đó chính là Phong Hàn. Bây giờ ngẫm ra, may nhờ Phong Hàn hãnh diện, bắt cậu nhận, nếu không khi ấy cậu phải vào trong tế đàn cùng quỷ cổ tương thân tương ái.

Nghĩ đến ánh mắt vằn đỏ cùng bộ dáng xấu xí đó, Trần Ngọc hung hăng rùng mình.

Sau khi đến nơi, Trần Ngọc liếc nhìn thân ảnh xa xa của đám người phía trước, quay lại nói với Thẩm Khinh: "Được rồi, tới đây là được. Đường đi tiếp theo ta có biết, ngươi đã hoàn thành dặn dò – của y. Huynh đệ, đã làm phiền ngươi."

Thẩm Khinh nhìn cậu một lát, nói: "Ta còn có thể theo ngươi một thời gian nữa, dù sao gần đây cũng không có chuyện gì làm."

Trần Ngọc nhìn ra xa, không yên lòng nói: "Hay là thôi đi, việc hạ địa ngươi cũng không giúp được ta. Hơn nữa, đã lâu như vậy, cái vị kia nhà ngươi sợ rằng từ Châu Âu đuổi theo – ''

"Ta lại không nghĩ vậy, ta cảm thấy trước khi hắn đuổi kịp, chúng ta hoàn toàn có thời gian điều tra một chút về ngươi, về một ít chuyện quỷ dị của ngươi, ta đã sớm hoài nghi rồi." Thẩm Khinh nheo mắt lại, âm trầm nói.

Trần Ngọc rốt cuộc phát hiện cậu trong lúc vô tình nói ra một câu, đưa đến hiệu quả dẫn lửa thiêu thân, sặc một cái, vội vàng cứu hỏa: "Không, không cần, bây giờ thời gian cấp bách, chủ yếu là ta không còn thời gian- ngươi xem bọn họ sắp đi mất rồi. Hôm nào trở về ta sẽ giải thích cặn kẽ với ngươi, Trần Ngọc từng nói với ta ngươi từng trộm của người nọ một bức tranh, những cái khác không nhắc đến, thật đấy – ''

https://thuviensach.vn

Thẩm Khinh sắc mặt bất thiện nhìn chằm chằm Trần Ngọc một lát, hừ một tiếng, xoay người trở lại, hắn còn muốn bắt kịp chuyến xe về. Sau khi đi được vài bước, Thẩm Khinh nhưng quay đầu, có thâm ý khác nói: "Ngươi cho ta một cảm giác rất quen thuộc."

Trần Ngọc trong nháy mắt kinh ra một thân mồ hôi lạnh, Thẩm Khinh không chờ cậu trả lời, phối hợp xoay người rời đi.

Đợi Thẩm Khinh lên xe, Trần Ngọc cũng xoay người đi lên núi, đã từng đến một lần, cho dù cách đám Phong Hàn một khoảng cậu cũng sẽ không lạc đường. Chỉ là nghĩ đến con gấu chó, Trần Ngọc lại cảm thấy có chút bất an, cuối cùng cậu lẫn vào trong một đội thương nhân lên núi thu mua sản vật núi rừng.

Đi cả nửa ngày, tinh thần Trần Ngọc vẫn luôn không tệ, cũng không thấy xuất hiện triệu chứng hôn mê hay nôn ra máu. Vạn nhất thật ở chỗ này gặp chuyện không may, sẽ không còn ai giúp đỡ cậu.

Đến chạng vạng, các thương nhân dừng lại nghỉ ngơi, Trần Ngọc đang xác định Phong Hàn và Trang lão đại ngay tại phía trước cách đó không xa, cũng theo đó ngừng chân.

Các thương nhân rất nhiệt tình, muồn mời Trần Ngọc ngồi bên cạnh đống lửa, sau đó hăng hái nói về hàng hóa mình muốn thu mua, khi vào núi gặp được chuyện lạ,…

Trần Ngọc lặng yên gặm vài miếng lương khô, sau đó mở balô ra, để cho bốn chân Thanh hóng mát, thuận tiện đem thịt bò, lạp xưởng cùng một đống thức ăn trút vào dạ dày của bốn chân Thanh. Bốn chân Thanh đã lớn không thể không biết lượng cơm của mình tăng lên nhiều, sau khi ăn xong, liền yên lặng nhìn chăm chú rượu đế trong balô Trần Ngọc.

Đó là Thẩm Khinh mua cho Trần Ngọc, để cậu ban đêm khi lạnh thì uống.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc nâng mi, thấp giọng cảnh cáo: “Đừng có mơ, sữa trong bát ngươi, hôm nay ngươi ăn vậy là đủ, nếu như dám say thành con rắn chết, đừng nghĩ ta dẫn ngươi theo nữa.”

Bốn chân Thanh nghe được Trần Ngọc nói vậy, nháy nháy mắt, ngoan ngoãn từ trong balô lộ nửa người ra ngoài, cúi đầu liếm sạch sữa tươi trong bát, sau đó lại từ từ lùi về trong balô.

Bởi vì từ đầu đến cuối không lộ ra bốn cái chân của nó, thoạt trông, ngươi khác sẽ nghĩ Trần Ngọc đang nuôi một con rắn.

Người xung quanh nhất thời hào hứng, từ con rắn có tai của Trần Ngọc nghị luận đến trăn cây ẩn hiện quanh đây, còn có người trong lúc vô tình trông thấy khuôn mặt ẩn sau mũ áo của Trần Ngọc, lập tức kinh hãi, ngơ ngác nhìn Trần Ngọc.

Trần Ngọc nhíu mày, đứng dậy chạy một vòng xung quanh. Chờ cậu trở lại, các thương nhân đã quyết định nghỉ ngơi, ngày mai bọn họ còn muốn dậy sớm, để lại người gác đêm, những người còn lại bắt đầu ngả ra đất ngủ.

Trần Ngọc phát hiện sau khi cậu quay lại, những người đó đối với cậu khách khí hơn, chủ động nhường nơi gần đống lửa cho cậu.

Ban đêm trên núi lạnh, Trần Ngọc nói cảm ơn, liền mở túi ngủ nằm xuống. Bất quá cậu không dám ngủ, xách bốn chân Thanh vào trong túi, đùa nghịch với nó. Bốn chân Thanh tình tính tốt chui tới chui lui trên người Trần Ngọc, trốn tránh bàn tay quấy rối nó của Trần Ngọc.

Sau nửa đêm, Trần Ngọc rốt cuộc chống cự hết nổi ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, Trần Ngọc được những thương nhân kia đánh thức. Trần Ngọc híp mắt nhìn, sắc trời đã mơ hồ sáng, vội chui ra khỏi túi ngủ.

https://thuviensach.vn

Rửa mặt qua loa, Trần Ngọc lập tức chạy về phía trước, bi kịch nhận ra, Phong Hàn cùng đám người Trang lão đại đã đi từ sớm. Cách đó không xa còn có rất nhiều dấu vết để lại, mà người thì mất bóng từ lâu.

Trần Ngọc có chút sốt ruột, cúi đầu lên đường, cơ hồ không nói gì, mắt thấy thôn trang của người Lật Túc năm đó, nhưng vẫn không có bóng dáng của đám Phong Hàn.

Các thương nhân muốn cùng Trần Ngọc chia ra, bọn họ chạy tới hỏi Trần Ngọc có cần trợ giúp gì hay không, Trần Ngọc lắc đầu, cảm thấy những thương nhân này nhiệt tình dị thường.

Đợi cho bọn họ thất vọng xoay người bỏ đi, nơi xa truyền đến tiếng nghị luận, khóe miệng Trần Ngọc liền co quắp. Những thương nhân này cư nhiên cho rằng cậu là nữ giả nam, lên núi tìm tình lang.

Ta kháo, một đám đại lão gia, đừng lãng mạn như vậy được hay không.

Trần Ngọc buồn bực, đi vào cái thôn kia. Năm đó, lúc giáo sư dẫn bọn cậu rời khỏi đây, nơi này đã không ai ở. Thế nhưng, nhận ra ở đây khỏi bếp lượn lờ, rõ ràng chính là bộ dáng có người sinh sống.

Trần Ngọc nghi hoặc vào thôn, phát hiện người có tuổi trong thôn thấy cậu đều như nhìn thấy quỷ, đầu tiên là giật mình há to miệng, rồi sau đó xoay người lui về sau chạy mất.

Trần Ngọc đi vài bước liền ngừng lại, người nơi này lần trước làm cậu hôn mê, trói đến tế đàn, bây giờ không thể không cẩn thận đề phòng.

Kết quả không đợi Trần Ngọc rời đi, một ông lão mang theo không ít thôn dân vội vàng tiến tới.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc mắt sắc, lập tức nhận ra đó chính là ông cụ Lật Túc năm đó, sau khi dẫn bọn cậu vào cốc, cũng là người bắt cậu làm tế phẩm.

Ông lão đứng đầu tiên, nhìn Trần Ngọc, muốn nói lại thôi.

Trần Ngọc sắc mặt âm trầm, đang định mở miệng, bốn chân Thanh trong ngực cậu có lẽ buồn bực, chợt ló đầu ra, nhảy lên vai Trần Ngọc. Trần Ngọc cảnh cáo nhìn nó một cái, khi ngẩng đầu lên, lại phát hiện ông lão đang chậm rãi quỳ xuống.

Trần Ngọc sửng sốt, ông lão đã nói: “Chủ nhân, nhiều năm như vậy, ngài rốt cuộc đã trở lại.”

Trái ngược với Trần Ngọc trợn mắt há hốc mồm, bốn chân Thanh nhanh chóng leo xuống, cái chân ngắn của nó nện bước xuống vênh váo tự đắc đi vào trong thôn, sau đó Trần Ngọc tự nhiên theo phía sau nó.

Ông lão và những người còn lại cũng đứng lên, thần sắc cung kính vạn phần đi sau lưng Trần Ngọc cùng bốn chân Thanh.

Bốn chân Thanh tiến vào một căn nhà cao nhất trong thôn, sau khi đi vào, Trần Ngọc mới phát hiện, đó là một tòa miếu.

Nhưng bên trong không thờ Phật, trên điện thờ là một con thanh long giương nanh múa vuốt.

Trần Ngọc được mời ngồi lên ghế trên, thấy những người đó lại muốn quỳ xuống, Trần Ngọc giơ tay lên.

Sau đó không ít người cúi đầu thối lui ra khỏi gian phòng này, chỉ có ông lão cùng con gái của ông ở lại.

Ông lão trước kinh sợ lên tiếng: “Chủ nhân, theo giao góc của ngài, người trong thôn hàng năm đều đúng hạn hiến tế. Chỉ có năm trước, chúng

https://thuviensach.vn

ta hiến tế người mang ngọc bội như ngài từng đề cập tới, người kia rốt cuộc cũng tỉnh dậy, chúng ta mới ngưng nghi thức.”

Trần Ngọc không nói lời nào, ông lão vẫn tiếp tục. Nghe ý của tứ của lão, tất cả người trong bộ lạc này là do Ngư Phù an bài, qua nhiều thế hệ coi chừng dùm cái mộ kia, chờ Ngư Phu ra lệnh.

Trần Ngọc diện vô biểu tình, trong lòng lại buồn bực muốn chết, cậu thật sự là đào hố chôn mình.

Buồn bực nhất chính là, hiện tại cậu còn phụng bồi bọn họ diễn một tiết mục hoang đường, Trần Ngọc liếc nhìn ba người, phát hiện bọn họ tựa hồ rất sợ gương mặt của cậu, cư nhiên đầu đầy mổ hôi, ngẩn người, sau đó bình thản hỏi: “Hôm nay không có người ngoài tới thôn?”

Ông lão vôi vàng nói: “Không có?”

Chẳng lẽ cậu đi nhầm?

Trần Ngọc chợt đứng lên, thấy ba người kia bị dọa đến phát run, điều chỉnh giọng nói một chút: “Bây giờ để – A Thuận mang ta vào trong mộ, mộ của người kia.”

Ông lão vội kéo kéo con trai, A Thuận đáp ứng, Lê Mã nháy mắt với cha tỏ ý cũng muốn đi, ông lão trợn mắt nhìn cô một cái, tiểu cô nương liền không dám ho he gì nữa.

Trần Ngọc xách bốn chân Thanh qua, mang theo A Thuận định ra cửa, ông lão chợt nói: “Chủ nhân, ta cùng con dân nơi này sẽ vẫn chờ ngài triệu hoán.”

Trần Ngọc dừng chân, cũng không quay đầu lại, nói: “Sau khi A Thuận trở về, các ngươi liền sống cuộc sống của mình. Từ nay về sau, không có sứ mạng, không có triệu hoán, ta cũng không trở về nữa.”

https://thuviensach.vn

Ông lão cả kinh, há miệng, Trần Ngọc lại nói: “Lời ta nói cũng không thu hồi lại, về sau, vô luận là ai, ngay cả ta, cũng không có quyền ra lệnh cho các ngươi.”

Ông lão mang theo con gái quỳ trên mặt đất, nhìn thân ảnh con trai cùng người kia càng ngày càng xa, lệ rơi đầy mặt.

-END 147-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 147

A Thuận thoát nhìn rất câu nệ, vẫn cẩn cẩn dực dực dẫn đường phía trước, chỉ có lúc đường đi khó khăn thấp giọng nhắc nhở một câu.

Trần Ngọc trông con đường càng ngày càng quen thuộc, trong lòng lặng lẽ thở dài, lần trước vào núi còn là một đám người, do ông lão và Lê Mã giả trang thành Vương Miêu dẫn đội, tới đây một lần nữa, thì đã cảnh còn người mất.

Ngẫm nghĩ một hồi, Trần Ngọc chợt nhớ ra một chuyện khác, lên tiếng hỏi: "Lần trước khi các ngươi đưa tế phẩm vào núi, có phải có một nữ sinh lưu lại hay không?"

A Thuận sửng sốt, không ngờ Trần Ngọc cư nhiên sẽ quan tâm chuyện nhỏ nhặt này, hắn suy nghĩ một lát, cung kính nói: "Đúng vậy, khi ấy đúng là có một sinh viên như vậy, cô ấy bị thương, thật ra chủ yếu là bị kinh sợ, ơ lại nhà của ta. Lê Mã vừa vặn nghĩ mình có thể theo lên núi, vì vậy giả trang thành bộ dáng của nữ sinh đó đi cùng bọn họ."

Khiến A Thuận cảm thấy kỳ quái chính là Trần Ngọc không hề nhắc năm đó đưa tế phẩm lên núi như thế nào, cậu chỉ bất động thanh sắc hỏi: "Nữ sinh kia sau đó thì sao?"

A Thuận nhướng mày, có chút khó khăn đáp: "Vốn ta định trời sáng sẽ đưa cô gái ấy xuống núi, nhưng sau hôm chúng ta tiếp ứng phụ thân, cô gái ở lại thôn ấy đã biến mất."

https://thuviensach.vn

Dơ dự trong chốc lát, A Thuận tiếp tục nói: “Thật ra chuyện này nhắc tới cùng kỳ quái, cô gái ấy không chờ đồng bạn của cô, cũng không mang theo bất kỳ thứ gì, bao gồm thức ăn và hành lý, như vậy rất khó từ trong núi ra ngoài. Cũng không biết cô ấy sau đó thế nào.”

Nói xong câu cuối, A Thuận thở dài, mang theo nhàn nhạt lo lắng cùng tiếc hận.

Trần Ngọc nghiêng đầu nhìn A Thuận một cái, tiểu tử này tâm địa vẫn là thiện lương.

“Cô gái ấy còn sống.” Trần Ngọc nói, nghĩ đến Vương Miêu quái dị trong sơn động, Trần Ngọc lại có chút phiền loạn. Một người bình thường có thể thay đổi đến mức nào? Người còn sống đó, rốt cuộc có phải Vương Miêu hay không?

A Thuận thở phào nhẹ nhõm, cũng không nói gì nữa, hai người đi thẳng đến sơn cốc tràn ngập hoa tươi năm đó. Hai năm trôi qua, hoa cỏ trong sơn cốc vẫn sum xuê tươi tốt, hoa tươi to bằng miệng chén chỗ nào cũng thấy, bươm bướm nhiều màu bị hương khí hấp dẫn bay tới thành đoàn vô ưu vô lo chao lượn.

Bất quá, biết được bên dưới những đóa hoa đủ mọi sắc màu kia cất giấu những con rắn xấu xí kích độc, Trần Ngọc vô luận ra sao cũng không thể hội được mỹ cảm năm đó, chỉ thấy từng trận lạnh lẽo.

Trần Ngọc ngừng lại trước cửa cốc, nói: “Cửa vào nằm trong căn nhà gỗ phía sau cây hoa?” Tới đây lần nữa, Trần Ngọc đương nhiên đã biết. Con đường phía trước, không còn cần thiết mang theo A Thuận.

A Thuận lại lắc đầu, nói: “Đó chẳng qua là một trong những cửa vào, hơn nữa còn phải đi qua một ngôi mộ nhà Thanh, tương đối phiền phức, ta mang ngài đến cửa vào thông trực tiếp đến cổ mộ kia.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc sửng sốt, không xác đinh hỏi: “Ý ngươi là vẫn còn cửa vào?”

A Thuận gật đầu, “Xuyên qua rừng cây phía sau nhà gỗ, là núi Thanh Phong, cửa vào ở trên mặt đá lớn trồi ra ngoài dưới chân núi hơn hai mươi thước.bất quá muốn đi vào từ cánh cửa đó, nhất định phải có ngọc bội tổ truyền của tộc ta mới được, ta đây sẽ mang ngài qua.”

Trần Ngọc nhưng đứng yên bất động, trầm mặc một hồi ở cửa cốc, nói: “A Thuận, ngươi đưa tới tới đây là được, để ngọc bội lại, ngươi trở về đi.”

A Thuận cả kinh, vội vàng nói: “Như vậy sao được, ta nếu đã đi, nhất định phải dẫn ngài qua đó. Hơn nữa, hơn nữa sau khi ngài nói ra câu kia, đây cũng là chuyện cuối cùng tộc người chúng ta làm vì ngài.”

Trần Ngọc lắc đầu, nói: “Con đường sau đó rất đơn giản, tự ta có thể tìm được. Nếu như ngươi đưa ta qua, lại không thể từ đường cũ sơn cốc trở về, quanh đi quẩn lại cũng phiền toái, ngươi tới đây là được.”

Tay Trần Ngọc chỉ về phía cây hoa trong sơn cốc, chỉ có thể đi vào, không thể đi ra, nếu không những con rắn kia sẽ công kích.

A Thuận thấy Trần Ngọc kiên trì, cũng không dám cứng rắn lưu lại, chỉ có thể lấy ra một khối ngọc bội mà xanh đưa cho Trần Ngọc. Do dự một chút, từ trong túi xách trên người lấy ra một bao đựng bột phấn gì đó, nói: “Đây là thuốc khu xà tổ truyền của chúng ta, coi như linh nghiệm, ngài mang theo đi.” Vừa nói vừa bất an liếc Trần Ngọc một cái, y theo những gì phụ thân miêu tả, vị chủ nhân này mạnh đến mức không ai sánh được, A Thuận lo lắng có phải mình đã làm một chuyện dư thừa hay không.

Trần Ngọc dưới con mắt lo lắng của A Thuận trực tiếp nhận lấy bao thuốc, nói cảm ơn, xoay người đi vào trong sơn cốc.

https://thuviensach.vn

Cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng nữa, A Thuận mới thu hồi tầm mắt. Hắn là lần đầu tiên thấy vị chủ nhân này, tựa hồ không giống với miêu tả của các vị tộc trưởng. Nhưng can hệ gì, quan trọng là, tộc bọn họ cuối cùng cũng được tự do.

A Thuận hít một hơi thật sâu, mang theo cảm kích không nói ra, xoay người nhẹ nhàng quay về.

Mà ở bên kia, bởi vì biết dưới hoa toàn là rắn, Trần Ngọc không tự chủ được bước nhanh hơn, cho đến khi xuyên qua biển hoa ra ngoài, Trần Ngọc mới thở phảo nhẹ nhõm.

Cậu chú ý tới đường mòn trên đất, để lại không ít dấu chân, hơn nữa vẫn còn mới, dấu chân trực tiếp hướng về phía căn nhà gỗ, xem ra Trang lão đại bọn họ đi con đường qua mộ nhà Thanh kia.

Trần Ngọc ánh mắt phức tạp nhìn căn nhà an tĩnh một lát, xoay người đi về phía rừng cây.

Thế nhưng, đi chưa được mấy bước, Trần Ngọc chợt vội vàng xoay người trốn phía sau một cây đại thụ.

Ở phía trước cách đó chưa đủ một trăm mét, thấp thoáng giưa đám cây cối, có hai người đang đứng. Mà, hai người này Trần Ngọc đều quen biết, một là Phong Hàn, một là Lạc Thanh.

Trần Ngọc tựa vào cái cây phía sau, hai mắt nhắm nghiền. Mấy ngày không trông thấy, chợt nhìn đến, trong lòng Trần Ngọc theo bản năng trào lên vọng động muốn chào hỏi, hoặc có thể ôm thật chặt một cái.

Thầm nhủ liên tục vài lần hiện giờ Phong Hàn muốn giết cậu, hoàn toàn không phải trò đùa, Trần Ngọc rốt cuộc cũng khiến tâm tình mình bình tĩnh lại.

https://thuviensach.vn

Hai người kia không vào mộ, ở chỗ này làm cái gì?

Trần Ngọc nghi hoặc, nhưng cậu tin chắc gặp phải Phong Hàn, người xui xẻo vĩnh viễn là cậu, vì vậy quyết định đợi hai ôn thần này rời đi, hoặc mình dứt khoát đi đường vòng.

Tiếp đó, thanh âm vô cùng quen thuộc của Phong Hàn truyền đến, mang theo sự tức giận không thể đè nén: "Tại sao giấu ta đi điều tra Trần Ngọc?"

Lạc Thanh tựa hồ rất kinh ngạc, lo lắng, trả lời có phần thiếu mạch lạc: "Phong, ngài nghe ta giải thích, ta chẳng qua là thấy Trần Ngọc có vấn đề, ít nhất – y giấu diếm chuyện về ngài."

Lạc Thanh bất an ngẩng đầu quan sát vẻ mặt của Phong Hàn, châm chước nói: "Nhưng quan hệ giữa ngài và y rất tốt, ta phải đợi có chứng cứ mới dám nói với ngài. Nếu như Trần Ngọc trong sạch, ta tuyệt đối sẽ không nhiều lời. Nhưng rất rõ ràng y không phải, y chính là Ngư Phù. Chỉ là không ngờ, tiểu nhị giúp ta điều tra lại là người của Trang lão đại. Trước khi ta kịp nói cho ngài, Trang lão đại cư nhiên – cư nhiên trong mộ ở hồ Kính Thủy phơi bày tất cả."

"Thật đó, Phong, ta cũng không muốn như vậy – ''

"Bất kể ngươi có muốn hay không, kết quả đều đã không cách nào thay đổi." Phong Hàn chợt cắt đứt lời giải thích của Lạc Thanh, lạnh lùng, không nghe ra cảm xúc.

Sắc mặt Lạc Thanh trắng bệch, chợt quỳ xuống, "Phong, ngài – ngài không thể vì y mà sa sút như vậy, y dù sao – dù sa đã…Mà chúng ta những người đi theo ngài vẫn còn, chúng ta sẽ luôn bên cạnh ngài. Bây giờ cách thời gian càng ngày càng gần, nếu như chúng ta không thể trở về, phải đợi thêm nhiều năm nữa, đến lúc đó linh trên người chúng ta sẽ càng ngày càng ít…"

https://thuviensach.vn

Cặp mắt đen nhánh của Phong Hàn quét tới, Lạc Thanh không nói nữa.

Qua thật lâu, Phong Hàn lạnh lùng nói: “Làm thuộc hạ của ta, lại là thuộc hạ trung thánh nhất, ngươi muốn gì ta nhất định sẽ cho ngươi. Nhưng đừng quên, đây là chuyện giữa ta và Trần Ngọc, không cần người khác nhúng tay, có quyền đưa ra quyết định chỉ có ta. Cho dù là ngươi cũng không được, Lạc Thanh, không có lần sau.”

Lạc Thanh cúi thấp đầu, bán tay để tại bên người nắm lại thật chặt, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay. Hắn không biết Phong Hàn rốt cuộc đã biết những gì, nhưng đối đãi với hắn lãnh đạm như vậy, vẫn là lần đầu. Hơn nữa, Phong Hàn thật sự biết thứ hắn muốn nhất là gì không…

Cuối cùng, Lạc Thanh cố nén cám giác ua ám cùng thương tâm không ngừng kéo đến, nói: “Chủ nhân, chuyện xích đan -’’

Phong Hàn khoát tay áo, “Ngươi không cần phải để ý, kia đã là viên xích đan cuối cùng, hơn nữa, ta cũng sẽ không đối đãi với y như những người khác. Thời gian gấp rút, ngươi đi xuống an bài trước.”

Y kia đương nhiên là Trần Ngọc, dưới tình huống hắn rõ ràng biết Trần Ngọc chính là Ngư Phù! Người chết quả nhiên là lơn nhất, Lạc Thanh cắn răng, nhưng không dám nói gì nữa, đứng dậy rời đi.

Cách đó không xa phía sau gốc cây, Trần Ngọc tựa vào trên cây khô, lấy tay bưng kín mặt. Mới nãy khi nghe được những lời của Phong Hàn, Trần Ngọc không tự chủ hô hấp chậm lại, trái tim giống như bị người ta bóp nghẹt.

Ngay vào lúc này, Phong Hàn chợt ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén vừng vàng nhìn chằm chằm về một hường, lạnh lùng nói: “Ngươi định trốn tới khi nào?”

https://thuviensach.vn

Cả người Trần Ngọc run lên, tay phải bất giác đặt lên trái tim, kể từ lúc tiến nhận thân thể này, trái tim của câu chưa từng đập nhanh như vậy. Thậm chí có cảm giác choáng váng đầu óc, thân thể này vốn có chút lạ, Trần Ngọc bắt đầu lo lắng có thể phát bệnh vào thời điểm này hay không.

Cảm giác quẫn bách quen thuộc chỉ khi ở chung một chỗ với Phong Hàn mới có, quả nhiên xuất hiện, Trần Ngọc hít một hơi thật sâu, cậu muốn chửi người, muốn nhấc chân bỏ chạy, nhưng dưới uy hiếp khổng lồ cực có hiệu quả với cậu, Trần Ngọc không có cái lá gan đó.

Nhưng xuất hiện tuyệt đối không phải là ý kiến hay, Phong Hàn đã có phần mất kiên nhẫn, Trần Ngọc vội vàng, chợt dùng mũ phủ lên đầu, xoay người đứng dậy, thử thăm dò hỏi một câu: “Nếu như ta nói mình chỉ đi ngàng qua, ngươi có tin không?”

Phong Hàn đang ngồi dưới đất, kể từ lúc Trần Ngọc đi ra, vẫn lạnh lùng nhìn cậu.

Trần Ngọc cảm thấy ánh mắt lạnh lẽo kia có thể đâm thủng xương tủy của cậu, sau đó cậu trong lòng run sợ phát hiện Phong Hàn nhếch môi, lộ ra một nụ cười nhợt nhạt.

“Biết không? Ta một mực tìm ngươi, ta hận Ngư Phù, nhưng ta cũng chán ghét y dùng mặt của mình lừa gạt người của ta.” Phong Hàn ôn nhu nói, vừa nói vừa dùng ngón tay vuốt ve khuôn mặt người bên cạnh, trong mắt mang theo vô hạn thâm tình.

Trần Ngọc lúc này mới phát hiện Phong Hàn cư nhiên đem thi thể của cậu tùy thân mang theo! Đây là cái thể loại gì a?!

Sau đó Phong Hàn ngẩng đầu lên, sắc mặt tăm tối quan sát người ẩn sau mũ trùm.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc rụt cổ một cái, cậu cảm thấy một sự rét lạnh chưa từng có, là loại cảm giác chỉ con mồi của Phong Hàn mới may mắn cảm nhận được. Dưới ánh mắt như vậy, hai chân Trần Ngọc phát run, không dám cử động.

“Nếu y đã rời đi, thân thể này của y nên cát bụi về với cát bụi, ngươi nói có phải không?” Phong Hàn dùng giọng nói ôn hòa thương lượng với con mồi trước mặt.

Mồ hôi Trần Ngọc chảy đầm đìa, cậu nghe ra sát khí đằng đằng ẩn sau vẻ ôn hòa đó, mang theo tàn nhẫn đặc hữu của Phong Hàn.

Trần Ngọc bị dọa đứng bất động tại chỗ, Phong Hàn từ từ đứng lên.

Thế nhưng, sau một hồi tiếng động kỳ quái rất nhỏ, Phong Hàn chợt khựng lại.

Trần Ngọc cũng ngơ ngác nhìn theo tầm mắt rũ xuống của Phong Hàn, một cái móng vuốt của Tiểu Mập đang móc trên quần áo của Phong Hàn, một cái chân khác đặt trên quần áo thi thể Trần Ngọc, bởi vì động tác đứng dậy của Phong Hàn, cả thân thể của nó đang treo ngược giữa không trung vùng vẫy.

Tiểu Mập mê mang mở to hai mắt, không hiểu tại sao mình lại lâm vào tình cảnh bi đát như vậy, rõ ràng mới nãy nó chỉ coi chừng dùm song thân ngủ một giấc mà thôi!

Hiện tại Phong Hàn phụ trách uy nó, phụ trách nuôi dạy nó, nó gần đây phi thương bi thúc.

Thật vất vả, Phong Hàn lại thủ thỉ bên cạnh Trần Ngọc, nó vì muốn tìm kiếm cảm giác ấm áp một nhà ba người lúc trước, một móng vuốt bám vào cổ áo Trần Ngọc, một móng vuốt khác quỷ thần xui khiến len lén khoác lên trên vạt áo của Phong Hàn, sau đó ngủ thiếp đi.

https://thuviensach.vn

Kết quả, kết quả – lại thành ra một việc khiến nó mất mặt như vậy!

Đau thương hơn chính là, Tiểu Mập phát hiện nó càng vội vàng, càng không thu ại được móng vuốt, chỉ có thể nhìn hai chân trước của mình cách nhau càng ngày càng xa, úc! Trời ơi, ai tới cứu nó!

Phong Hàn rũ mắt diện vô biểu tình nhìn báo con gấp đên độ dựng lông, lại nhìn móng vuốt của Tiểu Mập bám lấy quần áo Trần Ngọc. Cuối cùng lại ngồi xuống, nhưng cầm lấy móng vuốt bám trên quần áo Trần Ngọc của Tiểu Mập.

Bốn chân Thanh núp trong quần áo của Trần Ngọc, lặng lẽ dùng móng vuốt che mắt, không đành lòng nhìn bộ dáng thê thảm mất thể diện kia của Tiểu mập.

Trần Ngọc lấy lại tinh thần, nhanh chóng lui ra sau chạy mất, không chạy vào lúc này, nếu bị Phong Hàn bắt được, tuyệt đối không còn đường sống.

Tiểu Mập, làm tốt lắm! Lại giúp mẹ con một lần. Trần Ngọc vội vàng chạy trối chết không ý thức được cậu yên lặng thừa nhận định nghĩa bà chủ gia đình của Phong Hàn cho cậu.

-END 148-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 148

Sắc mặt Trần Ngọc tái nhợt, có thể bởi vì đột nhiên bị kinh sợ, trái tim đập như nổi trống, cậu lấy tốc độ nhanh nhất thoát khỏi đó. Dễ dàng tìm thấy cửa vào theo lời A Thuận, Trần Ngọc luống cuống tay chân dùng ngọc bội mở cửa động ra chui vào, sau đó lập tức đóng cửa lại.

hân thể một đường vẫn được coi như hơn người rốt cuộc phát ra kháng nghị, Trần Ngọc thở hổn hển, chóng mặt dựa vào cửa ngồi xuống, chỉ chốc lát sau hai mắt liền nhắm nghiền.

Không biết qua bao lâu, Trần Ngọc cảm thấy một bàn tay đang vuốt ve mặt mình, mang theo sự lạnh lẽo như băng. Trần Ngọc ý thức mơ hồ, miễn cưỡng ngẩng đầu, sau khi thấy rõ người trước mặt, chợt mở to hai mắt, nếu không phải tình huống không cho phép, cậu cơ hồ muốn nhảy dựng lên.

Người trước mặt lạnh lùng nhìn xuống cậu, ngũ quan tinh mỹ như tiên nhân trong tranh vẽ, không phải Phong Hàn vừa muốn giết cậu thì là ai.

Tay Phong Hàn từ trên đầu của cậu đời đến trên mặt, đôi mắt, cái mũi, đôi môi, tinh tế miêu tả rồi từ từ dịch lên phía cổ.

Trần Ngọc hoảng sợ nhìn Phong Hàn diện vô biểu tình, đôi môi run rẩy, giống như con mồi dưới vuốt sư tử, lắp bắp kháng nghị nói: “Uy, ngươi – ngươi không thể, ít nhất bây giờ không thể giết…Ngô…”

Trần Ngọc không nói được nữa, Phong Hàn xé quần áo của cậu, ngón tay lạnh như băng của hắn vô sỉ mà tự nhiên nắm lấy hai điểm nổi lên trước ngực, để lại vệt đỏ rõ ràng trên thân thể đang run rẩy tái nhợt.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc mông lung, bọn họ bây giờ không phải là đich nhân sao, vậy đây là chuyện gì xảy ra?

Phong Hàn nhưng không lên tiếng, tựa hồ bất mãn với việc Trần Ngọc cắn chặt răng không rên rỉ, há mồm chợt cắn cổ của cậu.

Khi hàm răng của Phong hàn di chuyển đến trước ngực, Trần Ngọc rốt cuộc không nhịn được kêu ra tiếng. Thân thể không bị đụng vào trong thời gian dài trở nên dị thường mẫn cảm, còn đang run rẩy Trần Ngọc hoàn toàn không chú ý tới quần áo của cậu đã bị Phong àn thuân thục lột sạch.

Cho đến lúc thân thể nóng bỏng tiếp xúc với quần áo mang theo khí lạnh trên người Phong Hàn , Trần Ngọc mới chợt tỉnh táo lại, lập tức đưa tay muốn đẩy Phong Hàn ra.

Phong Hàn híp híp mắt, thuận thế kéo lấy tay Trần Ngọc, đẩy Trần Ngọc lên trên tường đá phía sau, khi Trần Ngọc bị cấn đến cau mày, thì ôm cậu vào lòng, cường thế trước sau như một.

“A!” Không có bất kỳ bôi trơn nào, đột nhiên xông vào khiến Trần Ngọc không khống chế được thất thanh kêu lên, sau đó lại bị Phong Hàn bá đạo ngăn chặn, vật khổng lồ cứng rắn ra ra vào vào, không có lấy thời gian để thích ứng.

Trần Ngọc kêu không ra tiếng, ngón tay gắt gao túm lấy Phong Hàn, lúc không cam lòng ngẩng đầu lên, thấy đôi mắt nhìn chăm chú mình của Phong Hàn có màu đỏ tươi.

Ngay sau đó nụ hôn nhẹ nhàng chậm chạp rơi xuống, nhưng Trần Ngọc sau lưng dựa vào trên tường đá không cảm thấy thoải mái, khốc hình phảng phất không có chừng mực.

Chất lỏng nóng bỏng bắn đầy bên trong địa phương bị chà đạp, Trần Ngọc quả thực không thể tin được, Phong Hàn cư nhiên sẽ vào thời điểm

https://thuviensach.vn

này làm ra chuyện như vậy, hơn nữa không có ý định dừng lại!!

Không nói bất cứ lời nào, cứ vậy mà dây dưa, là sao?!

Trần Ngọc mơ mơ màng màng cảm giác tốc bị kéo, cậu nhíu nhíu mày, trong nháy mắt nhớ ra đây căn bản không phải thân thể của cậu, cậu vẫn còn ở trong thân thể của Ngư Phù, Phong Hàn thậm chí không biết đây chính là cậu.

Vậy cái này được coi là gì?

Tức giận vì bị phản bội cùng khuất nhục lập tức dâng trào, Trần Ngọc dùng sức giãy dụa, cắn vào bả vai Phong Hàn, trong miệng ô ô kêu: “Phong Hàn, ngươi tên không kiếp này!”

…

Bốn chân Thanh bất đắc dĩ nhìn móng vuốt bị Trần Ngọc cắn của mình, nó vốn định đánh thức Trần Ngọc trong cơn ác mộng, nó mơ hồ biết không thể để Trần Ngọc ngủ thiếp đi như vậy.

Thế nhưng, Trần Ngọc không chỉ không tỉnh, còn cắn nó.

Bốn chân Thanh vô lực giãy dụa, nó lo lắng sẽ tổn thương tới Trần Ngọc, mới nãy hình như Trần Ngọc gọi tên một vị gia trưởng khác của nó.

Bốn chân Thanh lo lắng mà nghi hoặc thấy Trần Ngọc đang muốn tỉnh lại, chẳng lẽ Trần Ngọc thật ra vô cùng muốn quen biết với Phong Hàn, nhưng không dám sao? Bây giờ quá kỳ cục rồi…

Khi Trần Ngọc tỉnh lại, liền đối mặt với cặp mắt to vàng vô tội của bốn chân Thanh, sau đó nó nhẹ nhàng giật giật, ý bảo Trần Ngọc xem móng vuốt bị cắn của nó.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc một bộ bị kinh hách cùng đả kích nhìn móng vuốt có chút đỏ lên của bốn chân Thanh, chột dạ xoa xoa cho bốn chân Thanh ngoan ngoãn bất động, không thể tin được cậu cư nhiên lại mơ cái loại mộng này!!

Ngao, chẳng lẽ cậu thật sự rất nhớ nhung Phong Hàn? Thân thể của cậu không thể rời bỏ Phong Hàn? Trời ạ, cậu cư nhiên biết mơ cái loại mộng này, diễn viên cùng tư thế vân vân và vũ vũ đều không hoán đổi!

Cậu nhất định là bị ma nhập, Trần Ngọc sắc mặt đỏ bừng, vừa trấn an bốn chân Thanh vừa chửi thầm Phong Hàn, đều tại hắn, quá – quá câu nhân!

Bỏ đi, cậu trước giúp Phong Hàn khởi động nghi thức, sau đó thử xem xem Phong Hàn có còn tiếp nhận ý tứ của mình hay không, vạn nhất…

Mà Phong Hàn trong tính toán của Trần Ngọc đang đem móng vuốt của Tiểu Mập lấy khỏi cổ áo thi thể trên đất, dưới tiếng kêu như heo bị chọc tiết của Tiểu Mập không có một phân ưu nhã của loài báo ném nó ra ngoài, sau đó ngồi xổm xuống từ từ vuốt phẳng quần áo của Trần Ngọc, xác định không có chỗ nào hư hỏng, mới liếc nhìn Tiểu Mập cách đó không xa ý thức đầy đủ được sai lầm của mình, đang xiên xiên vẹo vẹo chân trái giẫm chân phải, muốn đi về phía Trần Ngọc nhưng lại không dám.

Tiểu Mập yếu ớt kếu một tiếng, thân thể bóng mượt run rẩy trốn sang bên cạnh thân thể Trần Ngọc, kể từ khi mẹ Trần Ngọc biến thành cái dạng này, nó sẽ không nũng nịu nữa, nó không dám không nghe lời Phong Hàn, không dám chê thức ăn Phong Hàn chuẩn bị cho nó không ngon, không dám oán trách nó đang gầy đi!

Phong Hàn không quan tâm tới đôi mắt rưng rưng của báo con, chỉ nhẹ nhàng bế “Trần Ngọc” trên mặt đất lên, nhìn thật lâu thấp giọng nói: “Thứ ngươi muốn, thật ra đã có tất cả..”

https://thuviensach.vn

Tiểu Mập chợt nhảy dựng lên chạy về phía chân Phong Hàn, lông cả người xù lên, cảnh giác nhìn chằm chằm cách đó không xa.

Cặp mắt chăm chú nhìn "Trần Ngọc" của Phong Hàn từ từ giương lên, khi nhìn về phía bụi cây đã lan sắc đỏ. Hắn rút chủy thủ ra, lạnh lùng nói: "Ra ngoài." Nếu như Phong Hàn ném chủy thủ ra, người ẩn núp tuyệt đối không chạy được, nhưng chính Phong Hàn cũng không hiểu, tại sao ban nãy người kia ở đây, hắn lại không nghĩ tới điểm áy.

Thứ trong bụi cây dơ dự chốc lát, chậm rãi đi ra.

Trên đất vang lên tiếng va chạm kỳ quái, kèm theo tiếng chuông quái dị, một nữ nhân mặc cẩm y màu trắng bước tới gần.

Địch ý trong mắt Tiểu Mập càng sâu thêm, thậm chí bắt đầu nhe răng, làm ra tư thế phòng bị.

Nữ nhân kia tóc dài phiêu phiêu, nhưng không có mặt, chỉ có cặp mắt với con ngươi hẹp ngang, cùng một cái đuôi rắn vừa thô vừa lớn, là mỹ nữ xà đã từng gặp qua một lần.

Phong Hàn lạnh lùng nhìn chằm chằm nó, chủy thủ trong tay giơ lên.

Mỹ nữ xà cảm nhận được nguy hiểm, chợt bái lạy Phong Hàn, miệng rắn quái dị vô thanh vô tức mở ra, tựa hồ muốn nói gì đó.

"Bảo ta đừng giết ngươi, ngươi giúp ta đi giết người ban nãy?" Phong Hàn mạn bất kinh tâm hỏi, chủy thủ trong tay khựng lại.

Mỹ nữa xà gật đầu, trong mắt có vẻ cầu khẩn.

Phong Hàn trầm mặc một hồi, nói: "Có thể."

Khi mỹ nữ xà rời đi được vài bước, Phong Hàn bỗng nhiên lại nói: "Không, ngươi đem y đến cho ta, muốn giết cũng là ta đích thân giết y."

https://thuviensach.vn

Mỹ nữ xà tỏ ý đã hiểu, nhanh chóng rời đi.

-END 149-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 149

Trần Ngọc lấy lại tinh thần, bốn chân Thanh vẫy móng vuốt, tự động bò lên bả vai Trần Ngọc.

Trần Ngọc thu dọn đồ đạc rồi đứng lên, bắt đầu quan sát lối vào mộ đạo. Mộ đạo rất dài, rộng ba mét, hai bên đốt trường mình đăng, không cần đèn pin chiếu sáng.

Trần Ngọc suy ngẫm một chút, nơi này giống với mộ đạo lần trước cậu và Mã Văn Thanh xông lầm tới, hai bên đặt không ít tượng Phật bằng đá, tượng đá, giống như trấn tà vật gì đó. Trần Ngọc nhíu mày, cậu có cảm giác không thoải mái, trong lòng không khỏi phiền não.

Bất quá, Trần Ngọc cũng không có thời gian để mà xoắn xuýt. Cậu nhất định phải nhanh tìm được nơi cử hành nghi thức, dù sao đám Trang lão đại đã tiến vào. Đứng ở cửa chừng ba, bốn phút, Trần Ngọc liền theo mộ đạo đi về phía trước.

Mà bốn chân Thanh trên đầu vai cậu, chợt ngẩng đầu lên, nheo lại cặp mắt tròn nhìn cửa đá Trần Ngọc mới rời khỏi, lỗ thoát nước hai bên cửa đá tựa hồ có thứ gì đó khẽ động đậy, móng vuốt nắm quần áo Trần Ngọc của bốn chân Thanh từ từ túm thành nếp.

Cuối mộ đạo quẹo phải, sau khi đi một đoạn nữa xuất hiện giao lộ chữ T, cái này ở trong cổ mộ không rõ niên đại có phần lạc điệu. Trần Ngọc ngồi xổm xuống sờ soạng trên đất, sau đó bật đèn pin nhìn găng tay dưới đất, đứng dậy ngoặt sang bên trái mộ đạo, cuối cùng dừng trước một cánh cửa đá ở cuối mộ đạo.

https://thuviensach.vn

Xác định bên trong không có động tĩnh, Trần Ngọc hai tay hoạt động, lần đầu tiên nhận ra tay trái tựa hồ không linh hoạt bằng tay phải. Trần Ngọc nhíu nhíu mày, chợt nghĩ đến trong sa mạc Ngư Phù từng để lại một cánh tay, nhưng cái tay này rõ ràng có cảm giác.

Trần Ngọc sau lưng rét lạnh, quyết định không suy nghĩ sâu hơn, bỏ qua vấn đề cánh tay, cẩn thận hơn trước kia rất nhiều mở cửa ra. Bên trong không có đèn, Trần Ngọc bật đèn pin lên.

Thấy rõ tình hình bên trong, Trần Ngọc ngây ngẩn cả người.

Thạch thất rất lớn, nhưng không có đồ vật dư thừa, chính giữa đặt bảy cỗ quan tài thật lớn.

Thạch thất, quan tài khổng lồ…Chỗ này Trần Ngọc đã từng tới, là trên đường đi đến gian phòng nơi Phong Hàn từng ngủ say.

Trần Ngọc khẽ lảo đảo, lấy tay vịn chặt vách tường bên cạnh. Trong chớp mắt, căn phòng tối thui trở nên đèn đuốc sáng trưng, những quan tài kia cũng biến mất.

Một thanh niên ngồi ở thượng vị, phía dưới sáu bảy người phụng bồi, người phía dưới rõ ràng lớn tuổi hơn, nhưng trên mặt đều đặc biệt cung kính. Thanh niên ghế trên nhàn nhạt nói một câu, mấy người phía dưới lập tức đứng lên, nói nhất định sẽ tận tâm tận lực.

Sau đó – sau đó thanh niên giơ chén rượu lên, nhẹ nhàng nhấm một ngụm, người phía dưới đều ngửa đầu làm theo.

Khóe miệng thanh niên khẽ cong, lộ ra nụ cười mỉm, cùng má lúm đồng tiền nhợt nhạt, cao quý trong trẻo lạnh lùng nhưng mê người. Người phía dưới trợn mắt há mồm mà nhìn, hiển nhiên rất ít khi thấy nụ cười của người này.

https://thuviensach.vn

Sau lại, người phía dưới liên tiếp ngã xuống. Có người sắc mặt dữ tợn, có thấp giọng kêu rên, vươn tay ra như muốn bắt lấy cái gì. Nhưng, cuối cùng, tất cả đều chết. Thanh niên rũ mắt, khuôn mặt diện vô biểu tình.

Người kia, bộ dáng của thanh niên – tỉnh táo một chút có thể thấy được.

Trần Ngọc dùng sức véo mình một cái, cảnh tượng trước mặt đã biến mất, cậu vẫn ở trong thạch thất tối đen, nương theo ánh sáng đèn pin, có thể thấy bẩy cỗ quan tài khổng lồ.

Lần đầu tiên đi qua, Trần Ngọc cũng nhìn thấy ảo giác, nhưng không nhiều như ban nãy, chẳng lẽ vừa rồi là –

Đúng lúc ấy thì đầu bên kia chợt truyền đến tiếng động, rõ ràng có người mở khóa, hơn nữa mơ hồ, Trần Ngọc còn nghe thấy tiếng ồn ào lớn giọng của Mã Văn Thanh.

Trần Ngọc luống cuống, cậu không ngờ thạch thất này có hai cửa, càng không ngờ Phong Hàn và Trang lão đại cũng sẽ đến nơi này. Bây giờ rõ ràng không thích hợp để mở cửa quay lại, vậy nhất định sẽ bị người khác phát hiện. Trần Ngọc tay chân luốn cuống lui về phía sau, chợt phát hiện một cỗ quan tài trong góc không được đóng kín.

Mà nghe tiếng động cơ quan, cửa sẽ lập tức mở ra, Trần Ngọc cắn răng, trở mình chui vào trong quan tài.

Tiếp đó, Trần Ngọc nghe được tiếng bước chân hỗn loạn.

“Trần lão đại, chính là ở chỗ này?” Một người lên tiếng hỏi.

“Không sai.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc nghe thấy giọng nói thứ hai, trong lòng liền căng thẳng, đây là thanh âm của Trần Sâm. Tiếng bước chân ngày một nhiều, rõ ràng người trong phòng bắt đầu di chuyển, Trần Ngọc nghe được tiếng mở nắp quan tài, sắc mặt khẽ biến, hỏng! Đây thật đúng là dâng mình tới tận cửa.

Theo động tĩnh bên cạnh, tiếng bước chân trầm ổn hướng về cỗ quan tài trong góc, càng ngày càng gần.

Khoảnh khắc trái tim Trần Ngọc như ngừng đập, đỉnh đầu có tiếng va chạm, ánh sáng duy nhất biến mất, tầng quách ngoài đã bị người ta khép lại.

Trần Ngọc cả kinh, theo bản năng muốn đẩy nắp quan tài, khi tay chạm vào nắp quan liền dừng lại.

Có lẽ người bên ngời chưa phát hiện ra, nếu giờ ra ngoài, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Thế nhưng, tại sao người tới lại đóng nắp quan tài lại? Dưới tình huống đều mở những quan tài kia?

Trần Ngọc đang trăm điều không giải thích được thì bên trong thạch thất truyền ra tiếng khóc đè nén.

Có người gọi tên phụ thân, có người gọi sư phụ, còn có những tiếng gọi khác, rồi truyền đến động tĩnh, tựa hồ bên ngoài có người quỳ xuống dập đầu. Cuối cùng là tiếng lần lượt đóng nắp quan tài lại.

Phụ thân của Mã Văn Thanh-Mã Liệt sững sờ nói: “Thì ra, mấy vị lão đại năm đó biến mất đều chết ở nơi này.”

Một người khác nói tiếp: “Lá rụng về cội, nếu chúng ta đã tới, nên – nên đem họ đón về.”

https://thuviensach.vn

Trần Sâm chợt lên tiếng: “Nói rất đúng, nhưng đừng quên, chúng ta tới đây, còn có chuyện quan trọng hơn, cái này cứ để sau rồi tính.”

Trần Ngọc thế nhưng sửng sốt, Trần Sâm đứng ngay bên ngoài quan tài cậu ẩn núp! Nói cách khác người vừa khép quan tài lại là Trần Sâm, chẳng lẽ ông biết mình trốn bên trong?

Trang Thu cười nói: “Trần gia nói đúng, mọi người cũng đừng quên chúng ta tới đây là vì đại sự liên quan đến bảy gia tộc chúng ta.”

Những lời này vừa ra, trong thạch thất liền im ắng.

Trần Ngọc cũng giương tai lên nghe ngóng.

Trang Thu nói tiếp: “Ta nghĩ những người ở đây, không ai không biết, môn phái Đào Sa chúng ta, mặc dù được bọn trộm cướp nho nhỏ hâm mộ, nhưng có bí mật mà người ngoài không biết.”

“Hay nên nói là một sự bất hạnh, một lời nguyền, người nối nghiệp của các gia tộc, không ai có thể sống quá năm mươi tuổi.”

Một câu đơn giản của Trang Thu, khiến đầu óc Trần Ngọc trống rỗng.

Cậu, cậu tại sao chưa bao giờ nghe thấy việc này? Chẳng lẽ chỉ có nội bộ gia tộc Đào Sa mới được biết, mà cậu ngay từ đầu đã bị phụ thân loại bỏ bên ngoài….

Trần Ngọc chợt hiểu ra tại sao phụ thân bất chấp tất cả không để cậu kế thừa gia nghiệp, cho dù chân tướng ra sao, Trần Sâm thật sự là một người cha yêu thương lo lắng cho cậu.

Nhưng nếu quả thực là như vậy, Thẩm Tuyên biết không? Nghĩ đến vấn đề này, Trần Ngọc lại xoắn xuýt.

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh thì sao? Hắn cũng sẽ chết trước năm năm mươi tuổi ư? Không, không được! Mã Văn Thanh không được, Thẩm Tuyên cũng không được!

Còn nữa, nếu nhớ không lầm, Trần Sâm năm nay đã 49 tuổi rồi! Chả trách Trần Sâm hai năm qua vẫn tận sức tẩy trắng, quyết định về sau không đi con đường này nữa. Có lẽ, đây là vì Thẩm Tuyên suy tính. Bất kể có được hay không, luôn luôn vì đại đồ đệ của ông thử một lần.

Trong thạch thất an tĩnh dị thường, Trang Thu tiếp tục nói: “Cho nên, lần này chúng ta tới đây, chính là để giải trừ lời nguyền, hơn nữa, còn là cơ hội duy nhất của chúng ta. Còn một đời tộc trưởng của bảy gia tộc chúng ta, hiện tại chúng ta cũng biết, họ nằm trong bảy cỗ quan tài này.”

Mã Liệt tiếp lời: “Trang lão đại, bây giờ chúng ta đã tới đây, nhưng lời nguyền vẫn không có chút đầu mối nào.”

Trang Thu ngưng một chút, lại lên tiếng: “Cũng không phải không có đầu mối, Trang gia chúng ta đứng đầu thất đại gia tộc, quả thật biết một số bí mật mà những người khác không biết. Đó chính là sau lưng thất đại gia tộc chúng ta có một người, nắm chúng ta trong tay. Ít nhất đời trước hoặc sớm hơn, vẫn là như vậy.”

Một người khác thất thanh nói: “Không thể nào! Nếu quả thật có chuyện đó, tại sao chúng ta một chút tin tức cũng không biết?”

Trần Sâm hừ một tiếng: “Trang lão đại nói đúng, người phía sau màn đã rời đi, hay là nói y bỏ rơi chúng ta.” Dứt lời Trần Sâm hít sâu một hơi, “Cái ngày lão đại đời trước các nhà mất tích tập thể, người kia liền vứt bỏ thế lực gia tộc Đào Sa.”

“Đúng vậy, người kia vì muốn nắm giữ bảy gia tộc, hạ cho chúng ta một loại cổ hay một chất độc gì đấy, đó chính là lời nguyền đến chết cũng không biến mất, người trong gia tộc không có ai sống quá 50 tuổi. Hơn

https://thuviensach.vn

nữa, ta suy đoán, nếu như người kia ở đây, y thậm chí có thể khiến chúng ta mai danh ẩn tích ngay thời tráng niên – nếu như y không cần người kia. Mà người đứng sau tất cả, chính là Ngư Phù, cho nên chúng ta mời trở về hồ Kính Thủy, tìm vật Ngư Phù lưu lại.” Trang lão đại nhẹ nhàng nói.

“Ta kháo! Còn có chuyện như vậy?! Trang lão đại, ngài cũng đừng rào trước đón sau nữa, nhanh nói cách giúp chúng ta giải trừ lời nguyền đi!” Mã Văn Thanh cũng sốt ruột.

Trần Ngọc lặng yên hai mắt nhắm nghiền, Mã Liệt hình như cùng tuổi với Trần Sâm.

Đúng lúc ấy thì phía ngoài lại truyền đến tiếng bước chân. Chẳng lẽ bọn họ không đi cùng nhau?

Lúc này, Trần Sâm đột nhiên hỏi: “Phong Hàn, A Ngọc đâu? Văn Thanh nói nó cũng tới đây.”

Trong thạch thất lại trầm mặc lần nữa, Trần Ngọc cười khổ, Mã Văn Thanh cư nhiên không dám nói với phụ thân mình đã chết. Được rồi, thực tế cậu vẫn còn sống, cũng coi như vui mừng.

Qua thật lâu, Trần Sâm đè nén hỏi: “Ai có thể nói cho ta biết, đã xảy ra chuyện gì?”

Trông cậy vào Phong Hàn mở miệng rõ ràng là không thể nào, Mã Văn Thanh sau lại ngắc ngứ đem mọi chuyện dưới đáy hồ nói ra một lần. Kết thúc bằng một câu: “Trần thúc, chuyện này- là chúng ta cũng không muốn thấy, ngài ngàn vạn nén bi thương- ’’

Trần Sâm cắt ngang lời Mã Văn Thanh, trực tiếp chất vấn Trang Thu: “Trang lão đại, A Ngọc nói nó không phải Ngư Phù, ngươi chỉ bằng ba chứng cứ như vậy liền giết con ta? Ngươi có ý gì?!”

https://thuviensach.vn

Trần Sâm giận dữ, muốn động thủ, bên ngoài truyền đến tiếng động đem hai người kéo ra.

Cho dù Trần Ngọc ở trong quan tài, cũng có thể cảm nhận được thống khổ của Trần Sâm, cậu cắn răng, suy tính có nên ra mặt hay không, cậu không muốn thấy Trần Sâm suy nghĩ cả đời cho cậu tuyệt vọng đau đớn như vậy.

Trang lão đại lên tiếng: "Trần gia, Trần Ngọc không phải do ta giết, ta chỉ phái người giam y lại, ta cùng không ngờ sẽ xảy ra chuyện. Trần gia hỏi ta có ý gì, ta còn muốn hỏi Trần gia, năm đó ngài chính là đương gia của Trần gia, tại sao những người đều chết, còn ngài lại không?"

"Việc này sao có thể?!" Mã Liệt bật thốt lên.

Trang Thu lạnh lùng cười một tiếng: "Mã gia đừng vội, chuyện năm đó mặc dù không mấy người biết, nhà ta vừa lúc có một phong thư, nhắc đến chuyện đương gia đương thời truyền lại vị trí cho Trần gia đây, một tháng sau, bảy tộc trưởng của thất đại gia tộc biến mất, lúc ấy người khác đều cho là Trần gia sau đó mới kế thừa chức vị đương gia."

"Nếu như mọi người không tin, chúng ta có thể mở cỗ quan tài cuối cùng xem thử, bên trong có phải trống rỗng hay không."

Theo lời Trang lão đại, đã có người đi về phía bên này.

Trước khi người khác bật nắp quan tài, Trần Sâm chợt trầm giọng nói: "Không sai, ở trong quan tài này, quả thật không có ai."

Trang Thu khẽ khựng lại, ngay sau đó nói: "Tất cả đương gia đều chết hết, chỉ có Trần Sâm ngươi còn sống. Chẳng lẽ Ngư Phù đối với ngươi hạ thủ lưu tình để đổi lại sự trung thành của Trần gia các ngươi với y?"

https://thuviensach.vn

“…Năm đó, kế hoạch của y, quả thật muốn giết tất cả người có liên quan. Ta khi ấy giả chết, tránh được một kiếp, cho nên trong cỗ quan tài này không có ai. Nhưng, Trần gia không phụ thuộc vào Ngư Phù, y cũng không cần lưu lại bất cứ ai.” Trần Sâm chua xót nói.

“Cho dù những gì ngươi nói là thật, năm đó con trai của ngươi đã chết, từ cái bớt kia, người biết rõ kẻ sống lại chính là ai. Mà trước khi vợ ngươi tỉnh lại, ngươi có cơ hội để giết ý, ngươi lại để y sống, việc này phải giải thích thế nào?” Trang Thu hỏi tiếp.

Lần này, qua thật lâu, Trần Sâm mới trả lời: “Tại sao ư? Ta cũng không hiểu.”

Phong Hàn đột nhiên mở miệng hỏi: “Những chuyện này, Trang lão đại làm sao mà biết được?”

Trần Ngọc bên trong quan tài lệ rơi đầy mặt, Phong Hàn vẫn có lương tâm, ít nhất hắn giúp phụ thân.

Trang Thu làm lơ, trầm mặc một hồi nói: “Trần gia, hiện tại chúng ta trước tiên bỏ qua những việc này đã, dù sao Trần Ngọc đã chết không thể sống lại, nhưng lời nguyền, chúng ta không thể kéo dài hơn nữa. Bây giờ chúng ta phải lập tức tìm được chỗ đó.”

Trần Sâm không tiếp lời, Trần Ngọc nghe thấy Mã Liệt và Mã Văn Thanh nhỏ giọng khuyên nhủ bên cạnh. Rồi tất cả mọi người phân tán ra tìm kiếm nơi cử hành nghi thức năm đó, trong thạch thất lại chìm vào an tĩnh.

Trần Ngọc cảm thấy khó thở, không khí trong quan tài không nhiều, hơn nữa cậu nhất định trước lúc những người đó quay lại phải ra ngoài.

Trần Ngọc nghiêng tai nghe ngóng bên ngoài rốt cuộc có còn người hay không, bên ngoài yên tĩnh, tựa hồ ngay cả tiếng hít thở cũng không có.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc do dự một chút, tay đặt lên nắp quan tài.

Đúng lúc ấy Trần Ngọc nghe thấy một câu nói: “Trang Thu, tại sao, ngươi phải giấu ta bố trí để người kia giết Trần Ngọc?”

-END 150-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 150

Trầm mặc một lúc, Trang Thu nói: “A Cát, nếu như ngươi biết được, ta sao có thể thành công?”

Tay Trần Ngọc khựng lại, A Cát cùng Trang Thu cư nhiên chưa rời đi!

A Cát lạnh lùng nói: “Năm đó, trong ba người chúng ta, ngươi là người được tín nhiệm nhất. Bây giờ, ngươi cư nhiên đích thân bố trí để người chiếm đoạt thân thể chủ nhân giết chết chủ nhân.”

Trong thạch thất xuất hiện tiếng bước chân, nhưng rất nhẹ, Trần Ngọc rất khó phân biệt hai người này đang làm gì.

Trần Ngọc bắt đầu xoắn xuýt với hai tên thủ hạ cứ bình thản như không mà đối diện với cái chết của chủ nhân, nếu như bọn họ đúng là thủ hạ của cậu. Đúng lúc này bên ngoài truyền đến tiếng vang thật lớn, Trần Ngọc thậm chí còn cảm giác được quan tài cậu ẩn núp chấn động.

Tiếp theo, Trang Thu thở hổn hển kêu lên: “A Cát, ngươi dừng tay!”

Thanh âm của A Cát mang theo sự giận dữ hiếm thấy: “Ngươi bây giờ còn lời gì để nói? Ở trong mắt ta, dù y có nhớ lại hay không vẫn là chủ nhân. Nếu chủ nhân đã chết, tại sao ngươi phải sống?”

“Ngươi nghe ta nói, chủ nhân căn bản không chết! Y chỉ là – chỉ là đổi lại thân thể.” Trang Thu rõ ràng vừa tránh né vừa trở lời, hơi thở cí chút dồn dập.

https://thuviensach.vn

“…Ngươi nói cái gì?” A Cát chần chừ, dừng lại động tác.

“Chủ nhân vẫn còn sống, y ở trong thân thể của Ngư Phù. Cái chết của Trần Ngọc đúng là do ta bố trí, chỉ có thể ở Kính Thủy, chỉ có thể bị Việt giết chết. Bởi vì chỉ có ở đó,bên cạnh thân thể, chủ nhân mới có khả năng trở lại là vương ban đầu. Ta không chờ được nữa…ta một mực đợi y trở lại.”

Trang Thu lên giọng, kích động nói: “Chủ nhân không có trí nhớ, ta đã không chịu nổi, ngay cả ánh mắt y nhìn chúng ta đều không giống như trong trí nhớ!”

Trần Ngọc cứng lại, Trang Thu ít nhất đúng một điểm, cậu đã trở lại trong thân thể ban đầu, chỉ có điều, cậu vẫn không có trí nhớ.

“Bất quá không hiểu tại sao lại xảy ra chuyện không may, vẫn thất bại. sau khi Trần Ngọc chết, chúng ta đều chưa trông thấy y, nếu như chủ nhân trở lại, y nhất định sẽ xuất hiện trước mặt chúng ta. Nói cách khác, chủ nhân có thể vẫn chưa nhớ lại…”

Đối lập với Trang Thu như đưa đám, A Cát nhàn nhạt nói: “Bất kể y có nhớ lại hay không, chỉ cần y còn sống là được. Tư tưởng cùng lời nói của y chính là ý chí của ta, bắt đầu từ bây giờ, ta sẽ cùng ngươi tách ra. Ta chỉ phụ trách bảo vệ chủ nhân, cho dù y là Trần Ngọc.”

A Cát bỏ đi, Trần Ngọc càng tập trung thêm lực chú ý, qua thật lâu sau, rốt cuộc nghe được tiếng bước chân rời khỏi của Trang Thu.

Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm, tắt đèn pin, mở nắp quan tài, lật đật ra ngoài, sau đó bước nhanh đến cánh cửa mà cậu đi qua để vào đây.

Khi Trần Ngọc đang mở khóa, bên kia truyền đến tiếng bước chân, Trần Ngọc không thể tắt đèn pin, chỉ đành trước lúc những người đó vào rời đi. Trần Ngọc chăm chú nhìn khóa cửa, đẩy nhanh động tác trên tay, tay

https://thuviensach.vn

trái hơi yếu, liền lập tức dùng tay phải bổ khuyết. Rốt cuộc, cửa mở ra, Trần Ngọc lắc mình ra ngoài, cửa lại lặng yên không một tiếng động đóng kín. Mà phía bên kia, vừa vặn xuất hiện mấy thân ảnh của tiểu nhị.

Cho đến lúc này, mồ hôi trên mặt Trần Ngọc mới nhỏ giọt xuống.

Khi Trần Ngọc lui tới giao lộ chữ T, cậu muốn xem thử bên kia có còn đường nào khác hay không. Mà bốn chân Thanh trên bả vai cậu rõ ràng bất an, thỉnh thoảng từ bên vai trái bò đến vai phải, sau đó tới tới lui lui.

Giao lộ chữ T, Trần Ngọc dừng lại trong chốc lát, đợi cảm giác choáng váng qua đi, tiếp tục cất bước về phía trước, thân thể này rốt cuộc hỏng hóc thế nào? Tần số phát bệnh cũng quá cao. Trần Ngọc buồn bực vuốt vuốt mi tâm, bất mãn với cái thân thể chỉ có hình tượng này, hy vọng sau khi mình phát động nghi thức nghịch chuyển còn có khí lực đến bệnh viện. Cậu còn muốn hưởng thụ nửa đời sau thật tốt, hơn nữa còn hy vọng xa vời một nhà đoàn viên, mỹ mãn hạnh phúc, không muốn vì cái chân tướng cẩu huyết mà phân phân hợp hợp.

Càng khiến Trần Ngọc buồn bực chính là, mỗi một chuyện tình cẩu huyết xưa nay kết cục đều không phải là sau khi trải qua đủ loại gian khổ, nam chính bất chấp thân phận, khuyết điểm của người yêu, thậm chí cả quốc thù gia hận, hận không thể ngay trước toàn bộ thế giới thề thốt chỉ yêu một mình nữ chính – đương nhiên, Trần Ngọc không có áp lực thay đổi người yêu của nam chính, tựa như lúc trước ở trong sơn động đúng lý hợp tình thổi phồng cậu là người quan trọng nhất của Phong Hàn- sau đó hai người trải qua cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn sao?

Bình thường kết cục đều như vậy, nhưng bây giờ Phong Hàn đang làm cái gì?! Được rồi, cho dù cái khối băng kia không còn tình cảm, cũng nên ghi nhớ lời hắn nói trước kia? Hắn rõ ràng đã nói sẽ không buông tha cho tế phẩm!

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc vừa đi vừa tỉnh lại, cậu làm sao vậy, vừa mới bắt đầu, cậu thương tâm tuyệt vọng, vì Phong Hàn thà duy trì cái chết giả của mình. Hiện tại oán hận biểu hiện của Phong Hàn không đạt yêu cầu, thậm chí còn mơ giác mộng đó, chẳng lẽ thật sự dục cầu bất mãn…

Khi đi qua giao lộ chữ T, cặp mắt to tròn màu vàng của bốn chân Thanh nhìn chằm chằm con đường, trong mắt ánh lên cảnh cáo, nó thậm chí còn hé miệng kêu ra tiếng. Thứ gì đó trên góc đường thân thể co rụt lại, nhưng mà, ngay sau đó tuôn ra càng nhiều.

Trần Ngọc đang bận rộn oán trách Phong Hàn cũng không chú ý tới dị thường trên đường, bốn chân Thanh đề phòng nhìn chằm chằm những thứ đó, nó ưỡn bộ ngực nhỏ, thật sâu cảm giác mình phải bảo vệ mẹ sức lực rõ ràng không bằng trước kia- xét thấy báo con ngu ngốc vẫn gọi như vậy, cho nên bốn chân Thanh liền gọi như vậy thay cho chủ nhân.

Cái bóng màu đen nhanh chóng di động, đảo mắt đã đến cạnh Trần Ngọc. Đi theo cước bộ của cậu, rục rịch chộn rộn.

Rốt cuộc, một thứ màu đen phi tới, nháy mắt đã bị bốn chân Thanh quay đầu hất văng ra ngoài, mà bóng đen ngày càng nhiều đã tụ tập sau lưng Trần Ngọc, thậm chí phía trên đầu.

Một mảng màu đen trên đỉnh đầu tựa như đã chuẩn bị kỹ càng, cho dù bốn chân Thanh lợi hại hơn nữa, cũng chỉ có bốn chân, nếu như chúng nó cùng ập xuống…

Ngay vào lúc này, Trần Ngọc vẫn thất thần rốt cuộc bị báo ứng, cậu trực tiếp rơi vào trong một cái động bất chợt xuất hiện trên mặt đất. Hơn nữa sau khi cậu gọn gàng lưu loát rơi xuống, phiên đá trên đất nháy mắt khôi phục lại thành bộ dáng ban đầu.

Đám mây đen mất mục tiêu bên trên nhất thời rối loạn.

https://thuviensach.vn

…

Mã Văn Thanh cố đè nén kinh ngạc trong lòng, nhìn Trang Thu trước mặt, bất động thanh sắc hỏi: “Trang lão đại tự mình tới tìm ta, là vì muốn nói cho ta biết mục đích của Ngư Phù?”

Trang Thu lắc đầu, nhìn thẳng vào Mã Văn Thanh, chậm rãi nói: “Đương nhiên không phải, trên thực tế, ta tới để nói cho ngươi biết một tin vui, Trần Ngọc chưa chết, y đang ở trong thân thể của Ngư Phù. Hay la nói, y chính là Ngư Phù.”

Nếu như Mã Văn Thanh khi nghe thấy nửa câu đầu còn rất vui mừng, đến nửa câu sau đã tỉnh táo lại, hắn lặng yên nhìn Trang Thu, hỏi: “Trang lão đại có ý gì, ta không hiểu.”

Chỗ này trừ hai người họ ra không còn ai khác, là Trang Thu cố ý an bài.

Bất quá, Trang Thu vẫn hy vọng tốc chiến tốc thắng, hắn phiền não đi tới đi lui mấy bước, cuối cùng dừng trước mặt Mã Văn Thanh, trịnh trọng nói: “Trần Ngọc hiện tại ở trong Ngư Phù, cũng chính là bên trong thân thể của người áo đen, y không chết. Hơn nữa không thể nghi ngờ, Trần Ngọc chính là Ngư Phù, chỉ có điều y không nhớ ra những chuyện trước kia.”

“Ta tới tìm ngươi, là muốn nói cho ngươi biết, trong thất đại gia tộc chúng ta, có người của Ngư Phù.”

Mã Văn Thanh nheo mắt lại, mang theo sự đề phòng: “Ngươi cho rằng người đó là ta? Hay là nói Mã gia?”

Trang Thu cười, “Không, ngược lại, ta muốn nói với ngươi là, thủ hạ chân chính của Ngư Phù, là ta, cùng Trang gia sau lưng ta.”

https://thuviensach.vn

Mã Văn Thanh bị nghẹn đến mức muốn thổ huyết, hắn không dám tin nhìn Tang Thu, không thốt nên lời. Ngư Phù vương, ngươi thật là giỏi a, lão đại của Đào Sa môn phái là người của ngươi, nếu như không ai phát hiện, vô luận thế nào, cuối cùng vẫn là ngươi thắng…

Trang Thu thấy Mã Văn Thanh trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, giải thích: "Ngươi không cần lo lắng, ta tới tìm ngươi, bởi vì chỉ có ngươi là bằng hữu chân chính của Trần Ngọc. Ngày cả Phong Hàn, khi đối mặt với lợi ích của mình, cũng tuyệt đối không thể nào so sánh với ngươi."

Mã Văn Thanh bình tâm lại, lạnh lùng nói: "Người khác ta không muốn đánh gia, Trang lão đại cũng đừng kết luận quá sớm, ta dù sao cũng là người Mã gia bị Ngư Phù nguyền rủa, chúng ta chưa chắc đã cùng chung một chiến hào."

Trang Thu lắc đầu, "Ngươi đừng vội cự tuyệt, Ngư Phù chưa khôi phục trí nhớ, y chính là Trần Ngọc. Ngươi cám thấy lấy quan hệ của ngươi với y, muốn y giải lời nguyền cho Mã gia, chẳng lẽ không phải là nhấc tay chi lao? Ta tìm ngươi, là hy vọng ngươi khuyên Trần Ngọc, để y cử hành nghi thức rất lâu trước kia, mà không phải nghi thức nghịch chuyển. Sau đó Trang gia, Mã gia, hoặc y nguyện ý, người của Trần gia cũng có thể rời đi."

"Thì ra đây là mục đích của Trang lão đại –''Mã Văn Thanh ý vị thâm trường nhìn Trang Thu.

Trang Thu khẽ cứng người lại: "Không, ta là vì Ngư- Trần Ngọc. Nếu như y không cử hành nghi thức đó, y sẽ bị Phong Hàn lấy đi rất nhiều thứ, thậm chí cả tính mạng của y, ta và ngươi giống nhau, đều không mong muốn thấy Trần Ngọc bị người ta giết chết. Hơn nữa, quan trọng nhất là, Việt đã tới, hắn chính là người đã giết Trần Ngọc lần trước. Trần Ngọc đang gặp nguy hiểm, người kia đối với Trần Ngọc rất chấp nhất, mục đích của hắn hắn vẫn không thay đổi, hắn sẽ mau chóng giết Trần Ngọc."

https://thuviensach.vn

“Nếu như Trần Ngọc chỉ có hai con đường sống và chết, y tại sao không thể chọn còn sống.” Để Phong Hàn cùng người kia đi tìm chết? Trang Thu con ngươi co rút, đem nửa câu sau nuốt ngược vào bụng.

Lại ngẩng đầu lên, Trang Thu vẻ mặt ôn hòa nhìn về phía Mã Văn Thanh, “Cho nên ta muốn ngươi đi tìm Trần Ngọc, khuyên y mau sớm tiếp tục cử hành nghi thức vẫn chưa xong trước đây, như vậy, chúng ta có thể đến chỗ đó, mà Trần Ngọc cũng sẽ không còn nguy hiểm. Ta là thuộc hạ của y, ngươi là bằng hữu của y, chỉ có chúng ta mới chân chính quan tâm đến y,mới không hy vọng y gặp nguy hiểm.”

Mã Văn Thanh diện vô biểu tình nhìn Trang Thu nửa ngày, nói: “Nếu như ta cự tuyệt, ngươi định làm thế nào?”

Nụ cười trên mặt Trang Thu từ từ thu hồi, mang theo thương tâm nhàn nhạt: “Ta thực không ngờ, ngươi cư nhiên không quan tâm tới bằng hữu, ta thực sự thấy tiếc cho Trần Ngọc. Hơn nữa, nếu như ngươi không làm như vậy, Mã gia có lẽ vĩnh viễn sẽ không còn cơ hội giải thoát khỏi lời nguyền.”

Mã Văn Thanh lạnh lùng nhìn Trang Thu, “Ta ghét nhất bị người khác uy hiếp.” Dứt lời, xoay người bỏ đi.

Ánh mắt Trang Thu phát lạnh, chậm rãi nói: “Có lẽ ngươi cần tỉnh táo suy nghĩ một chút.”

“Không cần thiết-’’Mã Văn Thanh còn chưa nói xong, dưới chân liền xuất hiện một hố sâu.

Trang Thu buông cơ quan trong tay ra, mặt đất lại khôi phục như ban đầu. Nếu Mã Văn Thanh không suy nghĩ kỹ càng, thì hắn vô dụng rồi.

….

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc buồn bực đi về phía trước, bên chân là bốn chân Thanh hoan khoái bơi lội. Cậu thật ra rất may mắn khi nơi mình rơi xuống là nước, mà không phải bãi chông.

Bốn chân Thanh hoàn hảo dùng cái đuôi khống chế thăng bằng, kiêu ngạo mà nhìn đám trùng trong nước cách xa không dám đến gần. Hừ, thấy chưa, đây chính là uy nghiêm! Nếu như thân thể chân chính của nó ở chỗ này, khổng lồ như vậy, con suối nhỏ này sao đủ sức chứa. Bốn chân Thanh vô cùng thoải mái thỉnh thoảng cúi đầu, thấy cái bóng của mình trong nước, thân thể cùng cử động đều có chút khả ái, ngây thơ – bốn chân Thanh hươ hươ móng vuốt, có phần thẹn thùng thừa nhận hiện trạng của mình, nhất định là do báo con trong nhà kia, không sai! Nhất định là bị nó ảnh hưởng!

Trần Ngọc cuối cùng đã tới đầu bên kia của thủy lao, trong miệng cậu ngậm đèn pin, lấy tốc độ nhanh nhất mở cửa ra, cậu đã ngửi đủ mùi lạ trong nước rồi.

Khoảnh khắc cửa mở ra, Trần Ngọc lập tức lắc mình đi vào, một giây kế tiếp cửa liền đóng lại, hạn chế lượng nước tiến vào.

Đèn pin của Trần Ngọc quét qua gian phòng một lượt, sau đó cậu ngay người ở cửa.

Đây mới thật sự là núi đao biển kiếm, mà xen lẫn đám đao kiếm kia, một người đang duy trì tư thế vặn vẹo đứng bên trong.

Khi trông thấy rõ người kia là ai, Trần Ngọc bắt đầu do dự có nên quay trở lại thủy lao ban nãy hay không.

Cậu còn chưa kịp động, người kia đã hô: “Trần Ngọc! Ngươi đứng lại đó cho ta, ta biết là ngươi!”

Trần Ngọc dùng thời gian ngắn nhất cứu Mã Văn Thanh ra, hơn nữa hai người đồng tâm hiệp lực mở một cánh cửa khác ra, bên trong thạch thất

https://thuviensach.vn

thoạt nhìn không có cạm bẫy gì.

“Tại sao ngươi biết là ta?” Trần Ngọc khó khăn mở miệng trước, cậu bây giờ không biết phải giải thích thế nào.

Mã Văn Thanh đem lời Trang Thu nói lại một lần, sau đó nhìn trừng mắt với Trần Ngọc, “Trước đó chung quy cũng có dấu vết, ngươi đã sớm biết, chẳng qua là gạt chúng ta có đúng không?”

Trần Ngọc thở phảo một cái, nếu Mã Văn Thanh đã biết, bí mật không còn là bí mật, áp lực trong lòng cậu chợt giảm bớt không ít.

“Trước kia không nói, chuyện cấp bách bây giờ, kế tiếp chúng ta nên làm gì?” Trần Ngọc trăm mối ngổn ngang, Việt đã chết rốt cuộc sống lại thế nào. Nhớ đến cái người máu chảy đầm đìa kia, cậu không tự chủ được rùng mình.

Mã Văn Thanh trầm ngâm nửa ngày, ngẩng đầu nhìn Trần Ngọc: “Tiểu Trần Ngọc, ta cảm thấy chúng ta giờ phải đi tìm Phong ca, sau đó nói cho hắn biết hết thảy chân tướng. So với những người khác, ta tin Phong ca hơn. Ngươi giết ngươi đã tới, ta tin chỉ có hắn mới có thể bảo vệ ngươi.”

Trần Ngọc tuyệt vọng nhìn hắn, “Đây tuyệt đối là ý tưởng ngu ngốc, ngươi cũng không phải không biết tính Phong Hàn-khoan, ngươi là nghiêm túc?”

Mã Văn Thanh mạnh gật đầu, “Đương nhiên, chẳng lẽ ngươi có ý tưởng nào tốt hơn? Cho dù là vì Trần gia, hơn nữa, ta sẽ không để cho ngươi chết.”

Trần Ngọc từ chối nửa ngày, cuối cùng chán nản nói: “Được, ta quay lại với ngươi tìm Phong Hàn.”

https://thuviensach.vn

Đúng lúc ấy chợt có người lạnh lùng nói: “Trần Ngọc, Trần Sâm ở trong tay ta, ta khuyên ngươi đừng làm gì cả.”

-END 151-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 151

Phía sau chợt có người lên tiếng, Trần Ngọc và Mã Văn Thanh giật nảy mình, vội quay đầu lại, phát hiện trong góc tối thế nhưng có một người đang đứng.

Đèn pin của Mã Văn Thanh lia qua, Trần Ngọc sớm đã thấy thanh âm đó quen tai, khi trông thấy rõ người đó, sắc mặt càng thêm khó coi, “Là ngươi? Ngươi mới nãy nói bắt phụ thân ta, Lạc Thanh, ngươi có ý gì?”

Lạc Thanh trong góc âm trầm nhìn chằm chằm Trần Ngọc, lạnh lùng nói: “Bởi vì chuyện ngươi đáp ứng ta, đến nay vẫn chưa làm, ta không kịp đợi.”

Trần Ngọc nhíu mày, cùng Mã Văn Thanh liếc mắt nhìn nhau, sau đó mang theo ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Lạc Thanh, tiếp lời nói: “Ta thấy rất lạ khi người bây giờ còn có thể nhận ra ta, nhưng ta cũng không định đổi ý, dưới tình huống này, ngươi bắt cóc phụ thân ta, vậy rất không công bằng- ’’

Tâm tình Lạc Thanh rõ ràng không tốt, hắn cắt ngang lời Trần Ngọc, bén nhọn nói: “Đến lúc này, ta không muốn để ý đến công bằng hay không công bằng! Ta chỉ biết tình huống hiện tại nguy cấp, mà ngươi căn bản không đem sự kiện kia để ở trong lòng. Có lẽ ngươi không cần biết Phong Hàn đã mất những gì, nhưng hắn là chủ nhân của ta, vô luận ra sao ta vẫn muốn giúp hắn đạt thành nguyện vọng, để hắn lấy lại thứ thuộc về mình, để hắn rời khỏi cái nơi quỷ quái trói buộc hắn nhiều năm như vậy.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc diện vô biểu tình nhìn Lạc Thanh kích động, không muốn dùng ngôn ngữ kích thích hắn, đồng thời tính toán rất nhanh trong đầu nên như thế nào cứu Trần Sâm ra, rồi nói: “Ta sẽ làm, trên thực tế ta vẫn đi theo sau các ngươi, chính là định tìm chỗ đó, nhưng ta sẽ không dưới tình huống ngươi bắt cóc phụ thân ta khởi động nghi thức nghịch chuyển kia.”

Thấy Lạc Thanh biến sắc, Trần Ngọc bất động thanh sắc nói tiếp: “Trừ phi ngươi thả phụ thân ta ra, nếu không ta cái gì cũng không làm, hơn nữa ta sẽ đem mọi chuyện, bao gồm những việc ngươi làm, nói hết cho Phong Hàn. Dù sao ta đối với sự tha thứ của hắn căn bản không ôm bất cứ hy vọng nào, cũng không để ý nhiều thêm hay bớt đi một vài chuyện.”

Lạc Thanh con ngươi chợt co rút, hắn không thích cục diện từ chủ động biến thành bị động, mà khi thấy câu nói sau cùng, ánh mắt hắn nhìn Trần Ngọc lộ ra hận ý tương đối kịch liệt.

Khi tay Trần Ngọc sờ soạng trong túi, Lạc Thanh dùng tốc độ không thể tin được bắt lấy người phía sau.

Hắn châm chọc nhìn Trần Ngọc, tóm chặt Mã Văn Thanh đang định đánh lén hắn, tay còn lại cầm cây chủy thủ: “Đây là thành ý của ngươi? Đừng nghĩ ta sẽ thả người trước, nếu như ngươi còn cần suy ngẫm, ta không ngại đưa chút tiền đặt cọc, tỷ như bộ phận nào đó trên người bằng hữu ngươi.”

Trần Ngọc nhìn Mã Văn Thanh, đang định lên tiếng.

Con tin Mã Văn Thanh vô tội liếc Trần Ngọc, rất không có cốt khí ra sức hô: “Trước đừng động thủ! Mọi người từ từ nói chuyện!” Giống như người mới nãy len lén ra tay căn bản không phải là hắn.

Trần Ngọc thở dài trong lòng, nói với Lạc Thanh: “Được, ta đi khởi động nghi thức nghịch chuyển, ngươi nhất định bảo đảm thả phụ thân ta, còn nữa, trước phải thả Mã Văn Thanh.”

https://thuviensach.vn

Lạc Thanh cũng không buông tay, chỉ nói: “Trong vòng hai ngày.”

“Được, trong vòng hai ngày.”

Lạc Thanh có chút lưu luyến thu hồi chủy thủ, dùng sức đẩy Mã Văn Thanh ra, cuối cùng nhìn chằm chằm hai người nói: “Lặp lại lần nữa, không được nói cho Phong Hàn, đừng vì hảo ý của người khác mà một tấc lại muốn tiến một thước. Nếu như Phong Hàn biết, các ngươi đừng nghĩ Trần Sâm còn sống trở về.”

“Ta cũng vậy sau khi khởi động nghi thức nghịch chuyển, ngươi lập tức thả phụ thân ta, hơn nữa phải bảo đảm phụ thân ta không sao, nếu không, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Trần Ngọc lạnh lùng nhìn Lạc Thanh, bình tĩnh nói.

Lạc Thanh mặt lạnh nhìn Trần Ngọc, không lên tiếng, đi thẳng ra ngoài.

Mã Văn Thanh tức giận nhìn chằm chằm hường Lạc Thanh rời đi, “Cha bà nó, tiểu nhân hèn hạ. Ta đã sớm thấy hắn không vừa mắt, chờ làm rõ chuyện này, lão tử phải điểm cho hắn chút nhan sắc trên mặt.”

Dứt lời Mã Văn Thanh xoay người nhìn Trần Ngọc, lo lắng nói: “Tiểu Trần Ngọc, ta thấy phương diện có vấn đề.”

Trần Ngọc bất đắc dĩ nói, “Mặc dù bây giờ không rõ lắm, ta cũng cảm thấy không đúng, nhưng hiện tại chúng ta sợ ném chuột vỡ bình, cha ta trên tay hắn, ta không dám mạo hiểm tính mạng của cha ta.”

Mã Văn Thanh cũng rầu rĩ gật đầu, bọn họ quả thật không còn biện pháp khác.

“Cũng may giờ ngươi đã biết, còn có ngươi cùng ta thương lượng.” Trần Ngọc tự an ủi, mấy hôm trước một mình lủi thủi bám theo sau, trong

https://thuviensach.vn

lòng quả thật rất khó chịu.

“Ừ, chúng ta trước nghĩ cách tìm được nơi cử hành nghi thức.” Mã Văn Thanh nói xong vừa cẩn thận quan sát Trần Ngọc vừa do dự nói: “Ta bảo, tiểu Trần Ngọc, bộ dạng của ngươi càng đổi càng dễ nhìn, bất quá ta vẫn thấy gương mặt cũ của ngươi thuận mắt hơn. Còn nữa, ngươi thật sự là …..cái lão đồ cổ kia?”

Trần Ngọc biết Mã Văn Thanh chỉ chính là Ngư Phù, cười khổ đáp: “Nói thật, ta đến bây giờ cũng không biết tại sao ta lại thành Ngư Phù, nhưng chứng cứ bày ra trước mắt nhiều đến mức ta muốn phản bác đều khó khăn.”

Mã Văn Thanh thở dài, vỗ vỗ bả vai Trần Ngọc, “Cho dù ngươi trông thế nào, đối với Mã Văn Thanh ta mà nói, ngươi vẫn là Trần Ngọc.”

Trần Ngọc giương khóe miệng, nhưng rất nhanh lại khôi phục vẻ mặt ủ dột.

Lạc Thanh tại sao biết cậu chính là Trần Ngọc? Vậy Phong Hàn có biết không?

Sau lưng Trần Ngọc và Mã Văn Thanh, có gì đó nhanh chóng lóe qua, lại ẩn vào trong bóng tối, mà cổ áo của Trần Ngọc cũng giật giật.

….

“Ngươi nói Lạc Thanh cũng biết vương đã trở lại trong cơ thể của ngài?”Thanh niên nhíu mày, không hai lòng hỏi.

Trang lão đại gật đầu, “Đó là bỏ sót duy nhất, bất quá không ảnh hưởng quá lớn. Ta bố trí Việt động thủ, chuyện trước đó đều lợi dụng Lạc Thanh làm, ta phải cho hắn một chút tin tức. Phỏng chừng hắn có thể đoán ra được, vương sẽ trở lại trong thân thể của ngài.”

https://thuviensach.vn

Đối diện Trang lão đại, rõ ràng là thanh niên giả trang thành mẫu thân Trần Ngọc.

Thanh niên mang theo ánh mắt chỉ trích nhìn Trang lão đại, “Ngươi xử lý có phần hấp tấp, bây giờ A Cát đã không đồng ý với cách làm của ngươi.”

Trang lão đại nhàn nhạt nói: “Ta cũng là bất đắc dĩ, ta muốn vương thức tỉnh, ta muốn ngài trở lại. Ngươi cũng biết, thân thể của chúng ta là dựa vào xích đan chống giữ nhiều năm, thế nhân nói xích đan sản sinh da thịt từ xương người chết, nhưng trên thực tế nó thích hợp bảo tồn thi thể hơn, năm đó chúng ta dùng biện pháp này duy trì sinh mạng vốn chính là nghịch thiên. Ngư Phù vương có thể làm chúng ta sống lại, nhưng chúng ta sẽ sống không quá trăm năm. Chúng ta lập tức sẽ chết đi bằng phương thức thống khổ nhất, ít ra, trước lúc đó, ta muốn nhìn thấy vương.”

Thanh niên hừ một tiếng, “Bất luận thế nào, đều là ngươi tự tiện quyết định thay vương. Qua nhiều năm như vậy, ai cũng không bảo đảm ý tưởng của vương có thay đổi hay không.”

Trang Thu khó hiểu nhìn về phía thanh niên.

Thanh niên không nói gì, chỉ đưa mắt về phía Phong Hàn nơi xa.

Xung quanh Phong Hàn không có ai, ngay cả Lạc Thanh, Vưu bộ trưởng, Lăng Vân đều đứng cách đó hai mét, Phong Hàn là chủ nhân của bọn họ, nhưng hắn không quan tâm đến bất cứ kẻ nào, chỉ ôm lấy thi thể trong ngực, tựa như toàn bộ thế giới chỉ còn lại hai người bọn họ.

Tình cảm sẽ thay đổi, có lẽ thứ vương muốn cũng sẽ thay đổi. Thanh niên nhìn thi thể trong ngực Phong Hàn, như có điều suy nghĩ.

Trong mộ đạo vang lên tiếng bước chân dồn dập, thu hút tầm mắt thanh niên, một tiểu nhị thở không ra hơi chạy vào, lớn tiếng nói: “Tìm

https://thuviensach.vn

thấy ký hiệu Trang lão đại muốn chúng ta tìm rồi!”

Trang lão đại lập tức đứng lên, ép nội tâm đang kích động xuống.

Đám người Lạc Thanh cũng lộ ra thần sắc hưng phấn kích động, chỉ có Phong Hàn lẳng lặng ngẩng đầu, cặ mắt đen láy lạnh lẽo quét qua, thần sắc từ đầu đến cuối vẫn không thay đổi.

Tiểu nhị kia nhất thời rùng mình, thanh âm run rẩy nói: “Mặt phía đông mộ đạo, ngăn cách bởi một cánh cửa, đi xuống hơn một trăm mét, phát hiện ký hiệu trên tranh Trang lão đại đưa cho chúng ta.”

Trang lão đại cười rộ lên, “Chúng ta nhanh qua đó xem thử.”

-END 152-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 152

Trần Ngọc dưới sự che chở của Mã Văn Thanh, lén lút bám theo sau đám người. Lộ tuyến vẫn còn quen thuộc, bọn họ xuyên qua mộ của Trần Viên Viên đến khe núi của cổ mộ kia, cuối cùng nơi tiểu nhị dừng lại chính là bên cạnh huyền nhai Mã Văn Thanh té xuống năm đó.

Nơi có địa thế thấp nhất của huyền nhai ở khe núi, một mảnh đất trống với đường nhỏ hai bên sườn uốn lượn về phía trước, thông đến mộ thất.

Hiện tại trên đất trống đã đứng đầy người, đèn pin trên tay tiểu nhị chiếu vào một góc vách núi, một gò đá thấp bé xuất hiện trong mắt mọi người, tiểu nhị nói: “Trang lão đại. ký hiệu ở trên tảng đá kia.”

Trang Thu không ứng tiếng, tiểu nhị sửng sốt, phát hiện Trang lão đại đang ngơ ngác nhìn chằm chằm bên dưới vách đá, đám người Phong Hàn và Lạc Thanh cũng chầm chậm đến gần cạnh huyền nhai.

Trần Ngọc chợt nhớ lại lần đầu tiên nhìn xuống huyền nhai, phía dưới có vô số điểm sáng, đẹp tựa sông Ngân.

Thì ra- đó chính là nơi cử hành nghi thức. Trần Ngọc giờ có thể khẳng định chắc chắn, bởi vì hòn đá trong ngực cậu đang bắt đầu nóng lên một cách khó hiểu.

Trần Ngọc núp sau một tảng đá lớn, sờ sờ hòn đá và khối ngọc trong ngực, ngẩng đầu lên nhìn. Vị trí của cậu không trông thấy huyền nhai, cho nên cậu nhìn Phong Hàn. Khoảng cách không tính là xa, đi đến chỉ mất vài giây.

https://thuviensach.vn

Bất kể Phong Hàn nghĩ như thế nào, cậu thật ra đã bắt đầu có cảm giác cô độc khi không có Phong Hàn ở bên cạnh. Chỉ là khi cậu quyết định ngả bài với Phong Hàn, lại xảy ra biến cố. Hiện tại cậu đành phải đợi sau khi tiến hành nghi thức nghịch chuyển mới nhắc đến cái khác.

Đã đến nơi này, lập tức sẽ kết thúc. Trần Ngọc vẻ mặt có phần hoảng hốt nhìn Phong Hàn cách đó không xa, trong lòng Trần Ngọc luôn luôn phiền não, cảm giác sau khi chấm dứt hết thảy, Phong Hàn sẽ cách cậu càng ngày càng xa.

Khó khăn thu lại tầm mắt, Trần Ngọc cúi đầu nhìn hòn đá trong tay mình, phát hiện không nên suy nghĩ nhiều nữa, hơn nữa thời gian càng dài, biến số lại càng lớn, những chuyện cần làm sớm muộn gì cũng phải làm. Trần Ngọc nhanh chóng đặt baloo xuống, bốn chân Thanh cũng bị cậu nhấc lên thả trên baloo. Rồi sau đó xoay người bước nhanh ra ngoài.

Cơ hồ tất cả mọi người đều ngắm nhìn kỳ cảnh dưới huyền nhai, thế nên không có ai ngăn trở Trần Ngọc.

Cho đến khi cậu đã đến bên cạnh huyền nhai, mới có người lấy lại tinh thần. Phong Hàn, Lạc Thanh, Trang lão đại, đều ngẩng đầu nhìn về phía cậu, ánh mắt phức tạp, nhưng không ai lên tiếng.

Trần Ngọc nuốt nước miếng, chẳng lẽ những người này đều biết mình muốn làm gì? Chuyện gì thế này? Phong Hàn nghĩ gì vậy? Trần Ngọc vừa đi vừa nhìn Phong Hàn, nhưng trong đôi mắt bình tĩnh thâm trầm đó, cậu không nhận ra bất cứ cái gì.

Đúng lúc ấy thì, có một thanh âm trong trẻo bất chợt vang lên: “Vương, mau rời khỏi đó, ngươi không thể đi xuống.”

Trần Ngọc sửng sốt, cậu chạy tới bên cạnh huyền nhai, do dự trong nháy mắt, có người nhào về phía cậu, Trần Ngọc xoay người, phát hiện người nhào tới là A Cát.

https://thuviensach.vn

A Cát đẩy Trần Ngọc ra, sau đó – sau đó chính A Cát rơi xuống.

“A Cát!” Trần Ngọc kinh hãi, huyền nhai ít nhất gần trăm mét, rơi xuống lành ít dữ nhiều. Không kịp bắt lấy thiếu niên vẫn sùng bái quan tâm cậu, Trần Ngọc thò người ra nhòm xuống, chỉ thấy ánh mắt lưu luyến của A Cát, A Cát thậm chí còn nhẹ nhàng nói một câu hoàn chỉnh người không sao.

Trước mắt Trần Ngọc biến thành màu đen, lảo đảo, trán đụng vào nham thạch sinh đau. Trần Ngọc lấy lại tinh thần, phát hiện cậu vẫn đang núp sau cự thạch, thảm kịch ban nãy cũng chưa xảy ra.

Hết thảy đều là ảo giác, chỉ có điều chân thật đến đáng sợ.

Là thân thể này không thể gắng gượng được nữa, hay nơi đây quá quỷ dị?

Trần Ngọc cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại, bắt đầu giống như trong ảo giác ban nãy, để ba lô xuống, sau đó móc bốn chân Thanh ra. Thấy con người màu vàng nghi hoặc của nó, Trần Ngọc yên lặng vuốt ve nó vài cái. Sau đó hít sâu một hơi, bước ra ngoài.

Tính cảnh giác của những người bên huyền nhai rõ ràng cao hơn so với trong ảo giác của Trần Ngọc mới nãy, cơ hồ Trần Ngọc vừa đi ra không được mấy bước, Phong Hàn liền bất chợt quay đầu nhìn về phía cậu, dưới tầm mắt sắc nhọn ấy, Trần Ngọc cảm thấy cất bước cũng là việc khó khăn.

Mà Lạc Thanh luôn chú ý tới Phong Hàn cũng lạnh lùng quay lại nhìn, Trần Ngọc thấy khuôn mặt cảnh cáo của Lạc Thanh, sau đó cố giữ vững sự trấn định tiếp tục vừa đi bên cạnh huyền nhai vừa cầu nguyện Phong Hàn không hang hái đến mức hiện tại làm khó cậu.

Đi vài bước, chân mày Trần Ngọc nhíu lại, có thứ gì đó lạnh như bang đang bò từ ống quần của cậu vào trong. Bốn chân Thanh đáng chết không

https://thuviensach.vn

nghe lời….Cậu rõ ràng đã lặp đi lặp lại bảo đảm với nó sẽ lập tức trở lại, hơn nữa mang theo báo con- có lẽ còn cùng Phong Hàn đến đón nó!

Nhưng mà, hiện tại không giống với kịch bản mới nãy.

Khi đã đến bên cạnh huyền nhai, chợt có người kêu lên: “Vương, ngài đã đến rồi, A Cát một mực tìm ngươi.”

Trần Ngọc khẽ khựng lại, kinh ngạc nhìn khuôn mặt vui mừng vừa ló ra của thiếu niên, sau đó trong đầu bắt đầu tái hiện lại động tác A Cát rơi xuống cùng câu nói kia.

Cậu phải nghĩ cách không cho A Cát tới gần mình, cậu quyết không thể để lời tiên đoán kia thành sự thật.

Trần Ngọc gian nan chống lại ánh mắt lạnh như băng của Phong Hàn, quan sát xung quanh, đưa ra một lý do, “A Cát, ngươi- ngươi lấy giúp ta cái hộp trong ba lô ra đây.”

Trong mắt A Cát mang theo sự vui sướng đơn thuần, sau khi nghe được lời Trần Ngọc nói nghi hoặc nhìn cậu một cái, ngay lập tức đi về phía cự thạch Trần Ngọc vừa trốn.

A Cát luôn nghe lời nhất, Trần Ngọc thở phảo nhẹ nhõm, tận lực đi vòng qua bên cạnh huyền nhai cách Phong Hàn khá xa. Những tiểu nhị còn lại đại khái đã được Trang lão đại nhắc nhở, ai cũng không động.

Dưới huyền nhai, tất cả đều là thứ gì đó phát sáng, nhìn nhiều sẽ quáng mắt, thậm chí cảm thấy những thứ đó đang di động.

Trông thấy rõ ràng toàn cảnh huyền nhai, Trần Ngọc cảm giác mình trực tiếp xông ra có phần không sáng suốt, nham bích bóng loáng nghiêng chín mươi độ, cao gần trăm thước, sao mà xuống được?

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc trầm mặc, Trần Ngọc chột dạ liếc mắt về phía Phong Hàn, nếu như, nếu như cậu bây giờ quay lại bọn họ còn có thể giữ vững tư thế trông theo kia hay không?

Giống như hiểu được tâm tình cậu bắt đầu e sợ, bốn chân Thanh vẫn rất biết điều chợt cắn Trần Ngọc một cái.

Trần Ngọc cảm thấy trên đùi chợt đau nhức, còn chưa kịp nổi giận, đã lảo đảo, ngã xuống huyền nhai.

Khi phát giác đã không kịp cứu chữa, Trần Ngọc không thể khống chế nhìn về phía bên kia, sắc mặt những người có lập trường tương đối khác cậu trong phút chốc khẩn trương hẳn.

Người cách Trần Ngọc gần nhất nhào tới, dưới ánh mắt cảm động của Trần Ngọc dùng sức ép xuống, ngực Trần Ngọc trực tiếp đụng vào tảng đá. Trong hoảng hốt, Trần Ngọc nghe thấy một tiếng chuông mơ hồ.

“Kháo! Khốn kiếp! Buông ta ra- ’’Trần Ngọc hung dữ nhìn chằm chằm người trên thân, sau đó ra sức giãy dụa, cậu cho tới bây giờ chưa từng nghĩ đến việc mình sẽ chết kiểu này. Nếu vẫn còn sống, cậu nhất định phải tìm người này và bốn chân Thanh tính sổ.

Nửa người trên của Trần Ngọc lộ ra bên ngoài huyền nhai, chật vật nắm lấy nham thạch bên cạnh, đề phòng mình té xuống. Trong lúc cấp bách phát hiện Mã Văn Thanh đang chạy về phía này, sắc mặt Trang lão đại thay đổi, Phong Hàn cũng bước ra một bước.

Sau đó Trần Ngọc cảm giác có thứ gì đó rơi xuống mặt, sềnh sệch mà ấm áp.

Trần Ngọc khó khăn nghiêng đầu nhìn người trên thân mình, nhất thời giật mình ngây ngốc. Mãi chó đến thật lâu sau đó, Trần Ngọc vẫn không quên được cơn ác mộng lúc này.

https://thuviensach.vn

Nhào vào trên người cậu chính là thanh niên từng giải trang thành mẫu thân Trần Ngọc, bởi vì tình cảm quá mức phức tạp, Trần Ngọc vẫn không dám đối mặt với người này.

Mà hiện tại, thanh niên ấy đang ra sức áp cậu dưới thân, cùng một thứ tái nhợt kinh khủng khác dây dưa cùng một chỗ, đó là –xà cổ khổng lồ ,mỹ nữ xà.

Bây giờ cái đuôi khổng lồ của mỹ nữ xà đang tức giận đập đất, sau đó từ từ vô lực rũ xuống, bởi vì một bàn tay của thanh niên đã xuyên qua ngực của nó.

Trần Ngọc ngơ ngác nhìn lên trên, con ngươi bỗng nhiên co rút, mỹ nữ xà đang hung hang cắn cổ thanh niên, máu không ngừng trào ra, mà những giót máu đó liền rơi xuống mặt Trần Ngọc- hàm răng đó vốn nên cắn trên người cậu.

Thanh niên liếc mắt nhìn, chậm rãi dùng sức đẩy con rắn nửa sống nửa chết kia ra, sau đó không còn khí lực chống đỡ, lăn xuống huyền nhai bên dưới.

“Không -’’ Trần Ngọc hét lên, trong lòng run sợ bắt được cánh tay của thanh niên, dùng hết khí lực kéo, mặc dù chính cậu nửa người cũng đã nhô ra bên ngoài.

Nhìn gần, vết thương của thanh niên tăng thêm sự kinh khủng, cơ hồ gần nửa cái cổ đã bị cắt đứt.

Trần Ngọc run rẩy, cơ hồ không có dũng khí xem xét vết thương đó, cậu chỉ biết ngực đau đến mức như bị búa đập vào từng nhát.

Cậu không biết nên làm gì bây giờ, chỉ có thể theo thanh niên từng chút từng chút một trượt ra bên ngoài. Mặc dù thanh niên lừa cậu, nhưng Trần Ngọc chưa từng nghĩ đến việc trả thù hay bất cứ cái gì khác.

https://thuviensach.vn

Thanh niên híp mắt nhìn Trần Ngọc, ánh sáng trong đôi mắt dần dần ảm đạm, khí lực cộng với vết thương của hắn đã không đủ để hắn mở miệng nói chuyện nữa. hắn há miệng, không tiếng động khép mở vài lần. Sau đó dùng khí lực cuối cùng, run rẩy gạt tay Trần Ngọc ra, rơi xuống.

“Đừng, đừng như vậy…” Trần Ngọc yếu ớt nói, sau đó được Mã Văn Thanh chạy tới kéo lên, Trần Ngọc nhìn người kia rơi xuống, chảy nước mắt.

Bộ dạng lúc thanh niên rơi xuống giống như đúc với A Cát trong ảo giác.

Cậu quá chú trọng kết quả, lại không dự liệu được, A Cát đi rồi, tai nạn của cậu vẫn xảy ra, chỉ có điều thanh niên thay A Cát, cứu cậu.

A Ngọc, hãy sống.

Khi người kia rơi xuống đã nói như vậy,hắn biết mình là ai, hắn vì Trần Ngọc mà cứu cậu, điều đó càng khiến trong lòng Trần Ngọc thống khổ thực sự.

Thân tình vài chục năm, vẫn luôn tồn tại, ai cũng không thể xóa nhòa.

Mã Văn Thanh không biết khuyên nhủ Trần Ngọc đang cực kỳ bi thương như thế nào, hắn thậm chí còn không biết người kia sao lại cứu Trần Ngọc, rõ ràng chỉ là người bên cạnh Trang lão đại.

Trần Ngọc nằm bên cạnh huyền nhai, từ từ đẩy Mã Văn Thanh ra, cho đến khi cách cậu một khoảng.

Chuyện trước đây có lẽ cậu biết không nhiều lắm, nhưng lại mang đến cho cậu nhiều phiền toái, thậm chí là tổn thương.

Phụ thân của cậu, mẫu thân, nhà của cậu, tình thân cậu muốn đã mất.

https://thuviensach.vn

Mà thân phận trước đây đem đến cho cậu sự thương tổn không chỉ như vậy, cậu còn có thể mất đi nhiều thứ quan trọng hơn.

Trần Ngọc ngưng mắt nhìn phía dưới huyền nhai, trong lòng có tiếng thét, kết thúc đi, hãy kết thúc hết thảy.

Trần Ngọc bước một bước, bên cạnh huyền nhai một luồng khí lạnh léo đập vào mặt.

“Đợi một chút.” Sau lung có người lên tiếng.

Trần Ngọc khẽ quay đầu lại, phát hiện Liên Sinh đứng ẩn vào bóng tối.

“Lão gia tử bảo ta nói với ngươi, nếu ngươi đi xuống, cũng đừng trở về nữa.” Liên Sinh chậm rãi nói.

Cũng không chỉ mặt gọi tên, Trần Ngọc cũng không thấy rõ vẻ mặt của Trần Ngọc, nhưng Trần Ngọc biết, đó là gia gia nói với Trần Ngọc.

“Nếu như ngươi quay lại, những chuyện khác ta sẽ xử lya.” Liên Sinh lại bồi thêm một câu, “Chuyện của đại sư huynh cũng vậy.”

Chuyện của Trần Sâm Liên Sinh đã điều tra ra rồi?

Trần Ngọc cười cười, vậy thì quá tốt, cho dù Lạc Thanh muốn đổi ý, Trần Sâm cũng sẽ không sao. Nhưng mọi chuyện phát triển đến bây giờ, cậu trở về có ý nghĩa gì.

Cậu phải kết thúc tất cả tại đây. Nếu không, sớm muộn gì cũng có một ngày, cậu sẽ đau lòng giống như bây giờ vậy.

Trần Ngọc quay đầu lại lần đầu tiên nhìn thẳng vào những người xung quanh, tầm mắt của cậu cuối cùng rời vào khuôn mặt lạnh lùng của Phong Hàn.

https://thuviensach.vn

Lần này, Trần Ngọc thấy rõ ràng, trong mắt Phong Hàn là sự lạnh lẽo quen thuộc, còn mang theo chút nghi hoặc. Có lẽ còn có thứ gì đó nhưng ở sâu hơn, Trần Ngọc không nhìn thấu.

Bên dưới, là báo con đang ngó dáo dác.

Bốn chân Thanh mới nãy cắn cậu đại khái muốn nhắc cậu có nguy hiểm, bây giờ nó chui trong quần áo chết sống không chịu ra ngoài, chỉ hy vọng đến lúc đó nó không sao.

Tiểu Mập do dự, mặc dù mùi vị xa lạ, nhưng nó cảm thấy rất quen thuộc, rất thân thiết.

Ánh mắt kia, giống như trước đây mỗi lần nó chạy đến bên cạnh giường Trần Ngọc, Trần Ngọc vừa oán trách, vừa kéo góc chăn ra, để nó chui vào trong.

Tiểu Mập đã thật lâu không trông thấy, nó cẩn thận bước ra, tìm lý do mình rời khỏi Phong Hàn.

Tiểu Mập chợt ngửi thấy một mùi vị quen thuộc không dễ phát giác, ánh mắt của nó trợn tròn, bất kể, bốn chân Thanh ở trên người người kia, nó phải đi xem thử!

Khoảnh khắc báo con nhào ra, bị người đằng sau bế lên.

Sau đó nó liền thấy người cho nó cảm giác rất quen thuộc kia nhìn nó và Phong Hàn một cái, nhảy xuống, khi nó còn chưa kịp làm ra bát kỳ phản ứng nào, một trận gió thoảng qua, vị gia trưởng còn lại của nó cũng biến mất…

-END 153-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 153

Trần Ngọc ngơ ngác nhìn sợi dây thừng vốn được cậu quẳng trên nham bích nơi xa, hiện tại đã bị một bóng đen rơi từ phía trên xuống đụng vào làm lệch ra khỏi quỹ đạo, sau đó không quan tâm ý nguyện của chủ nhân rơi xuống còn nhanh hơn so với Trần Ngọc, tuyệt đối mất đi công dụng của nó.

Dưới tình huống nguy cấp như vậy, Trần Ngọc chưa kịp có phản ứng tự cứu mình gì đó. Bởi vì một giây kế tiếp, Trần Ngọc dùng vẻ mặt kinh hãi nghiêm trọng nhìn Phong Hàn nhảy xuống theo cậu, đừng hỏi tại sao cậu có thể thấy rõ ràng đó là Phong Hàn, cậu chỉ là biết mà thôi.

Ai có thể nói cho cậu biết bây giờ là tiết mục gì được không? Cậu không có ý định tự sát, càng không nghĩ tới cùng Phong Hàn đâm đầu chết vì tình. Đây tuyệt đối không lãng mạn, nói chuẩn xác Trần Ngọc cảm thấy tương đối như bị lọt hố.

Chẳng lẽ đây chính là kết cục cẩu huyết sau khi đã phấn đấu lâu như vậy, chết nhiều người như vậy?

Cho dù- cho dù Phong Hàn muốn giết cậu, cậu cũng không hy vọng Phong Hàn chết a…

Không, không đúng, Trần Ngọc rốt cuộc kịp phản ứng, cậu căn bản không thể dưới tốc độ rơi xuống mà thấy rõ ràng khuôn mặt của Phong Hàn được càng không thể giống như hiện tại nhàn nhã phân tinh thần muốn đông muốn tây.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc phát hiện tốc độ rơi xuống của cậu tương đối chậm chạp, đồng thời sau cổ áo bị siết đến vô cùng khó chịu.

Trần Ngọc nghiêng đầu nhìn về phía Phong Hàn, loại cảm giác này đã từng quen biết, khiến cậu nhớ tới thật lâu trước đây, khi chạy trốn khỏi sa mạc, chính cậu treo ngược bên dưới sợi dây, Phong Hàn ở bên trên kéo theo cậu bò lên vách đá.

Lại nhìn lên trên, Trần Ngọc giật mình há hốc miệng, một lúc lâu không phát ra thanh âm nào. Phong Hàn căn bản không bám vào bất cứ cái gì, cứ như vậy nổi trên không trung, xách cậu trong tay. Hai người tựa như tiên nhân trong thần thoại hay truyền thuyết, lăng ba vi bộ, hư không nhi hạ.

Trần Ngọc chợt nghĩ đến dưới đáy hồ Kính Thủy, bức họa trong mộ Ngư Phù, trong mắt đế vương chỉ có những dải băng trôi lơ lửng giữa không trung, những bức tranh thời kỳ viễn cổ đều mang nặng sắc thái thần thoại, rất nhiều thứ không phải chân thật tồn tại.

Nhưng bây giờ Phong Hàn quả thực bất chấp trọng lực, nhảy xuống huyền nhai gần trăm mét tựa như tản bộ ở hậu viên của mình, Phong Hàn – thật là thần tiên? Lão thiên gia, đây rốt cuộc là muốn náo động đến mức nào a, được rồi, nếu quả thật là như vậy, năm đó cậu đắc tội với thần tiên, cậu rốt cuộc sẽ gặp báo ứng gì?

Ngay sau đó, Trần Ngọc trong đau khổ mà nghĩ đến niềm vui, sa mạc năm ấy, Hàn Hiểu Thần ở trên huyền nhai cắt dây thừng đối với Phong Hàn mà nói không đáng giá nhắc tới…

Lại liếc mắt nhìn xuống, Trần Ngọc khóe miệng co quắp, không chút do dự ôm lấy thắt lung của “dây băng” lớn bên cạnh.

Bốn chân Thanh len lén thò đầu ra khỏi quần áo của Trần Ngọc thăm dò, sau đó cảm động nheo mắt lại, đây nhất định là dấu hiệu hai vị gia

https://thuviensach.vn

trưởng định hòa hảo! bọn họ sớm nên như thế, cứ thế mãi mãi, nó cùng bão con ngu ngốc kia mới có thể khỏe mạnh được!

Khi rơi xuống đất, Trần Ngọc vạn phần không muốn nhưng vội vàng buông tay ra, lui về sau đến một khoảng an toàn.

Đồng thời quét mắt nhìn bốn phía, Trần Ngọc phát hiện bọn họ đang đứng trên bình đài vô cùng lớn, ở giữa có ba tượng người đá lớn, gồ ghề, tương đối xấu xí, rõ ràng đã trải nhiều năm tháng.

Bốn phía bình đài có năm bức tượng thạch thú, tướng mạo cổ phác trang nghiêm, cao chừng mười mét, quay thành một vòng, giống như người khổng lồ một mắt nhìn xuống bọn họ.

Trên mặt đá ở bình đài, có rất nhiều chấm tròn phát sáng được khảm ở đó, mỗi điểm sáng lớn bằng quả trứng vịt, không nhận ra là vật gì.

Sau khi quan sát xong trong lòng Trần Ngọc chấn động, đây chính là nơi trong bức tranh cuối cùng ở phòng ngủ của Ngư Phù dưới hồ Kính Thủy, xem ra bức tranh cuối cùng chính là cảnh tượng bọn họ cử hành nghi thức.

Sau đó Trần Ngọc thu hồi tầm mắt, cẩn thận liếc nhìn Phong Hàn vừa tiếp xúc gần gũi. Dơ dự có nên nói cám ơn ban nãy cứu mạng hay không, đồng thời kinh ngạc phát hiện Phong Hàn cư nhiên cứu kẻ địch là cậu.

Phong Hàn đang lạnh lùng theo dõi cậu, trong ngực thâm chí vẫn ôm theo thi thể của cậu.

Trần Ngọc há miệng, cổ họng khô khốc, nhưng không biết nói gì cho phải, cậu bây giờ không dám chọc giận Phong Hàn, nhất là dưới tình huống thực lực của Phong Hàn so với cậu tưởng tượng còn biến thái hơn.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc ấy thì tảng đá dưới chân Trần Ngọc chợt nhúc nhích, kèm theo đó là tiếng thứ gì đó nứt ra.

“Gì thế?” Quá mức đột nhiên, Trần Ngọc bị dọa nhảy sang một bên, sau đó theo bản năng ngẩng lên nhìn về phía Phong Hàn.

Phong Hàn cũng không trả lời vấn đề của Trần Ngọc, nhưng đột ngột hỏi: “Ngư Phù, cũng là Trần Ngọc?”

“- xem như thế đi.” Trần Ngọc không để lại dấu vết lui một bước, mới trả lời. Thân thể hiện tại của cậu là Ngư Phù, hơn nữa cậu quả thật cũng là Trần Ngọc, căn cứ vào bằng chứng đó, Ngư Phù cúng chính là Trần Ngọc. Bất quá cậu chỉ có trí nhớ của Trần Ngọc, không có trí nhớ thuộc về Ngư Phù. Trần Ngọc suy nghĩ nhân lúc Lạc Thanh chưa xuống đây, trước giải thích vài câu, “Thành thật mà nói, ta cũng không rõ, thật ra ta một chút cũng không nhớ chuyện trước kia – ’’

“Ngươi tại sao không sớm nói cho ta biết?!”

Trần Ngọc há mồm cứng lưỡi nhìn Phong Hàn nổi giận đùng đùng chất vấn cậu, khó khăn hồi tưởng, chẳng lẽ Phong Hàn đã từng cho cậu cơ hội giải thích sao? Chẳng lẽ cậu thoạt nhìn rất thích tự ngược?

Đúng lúc ấy, tiếng động xung quanh ngày càng nhiều, Trần Ngọc rốt cuộc phát hiện trên những điểm sáng có vết nứt, “Đây rốt cuộc là cái thứ quái quỷ gì?!” Trần Ngọc đột nhiên cảm giác được cả người rợn tóc gáy, cậu thấy phải nghĩ cách, ngăn cản những thứ này.

“Muốn thoát ra.” Phong Hàn nhìn mặt đất bên dưới, lẩm bẩm nói.

“Cái gì thoát ra, ra ngoài sẽ như thế nào?” Trần Ngọc lo lắng hỏi.

“Người nơi này đều sẽ biến thành bộ dáng đó.” Phong Hàn ngước mắt nhìn mặt dưới bình đài.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc thăm dò xem xét, cũng hít một hơi lãnh khí, mới nãy không chú ý tới, mặt dưới bình đài, vô số người vây xung quanh, nhưng đều là tượng đá, chỉ bất quá những tượng đá này vẻ mặt dị thường sinh động, hơn nữa đều vô cùng thống khổ, loại đau khổ này giống như được tạc từ trong đá tuôn ra từ đôi mắt.

Biến thành đá? Bất kế thế nào, Trần Ngọc rõ ràng những thứ này ngàn vạn lần không thể thoát ra ngoài, vội hỏi tiếp: “Làm sao ngăn cản?”

Phong Hàn tựa hồ giờ mới ý thức được câu hỏi của Trần Ngọc, sắc mặt nhất thời tối tăm hẳn, hoàn toàn không có ý định trả lời Trần Ngọc.

“Chúng ta đợi lát nữa hãy ôn lại chuyện cũ được không?! Ngươi trước nói cho ta biết làm cách nào ngăn bọn họ- ’’Trần Ngọc nóng nảy.

Phong Hàn chợt dừng bước, đằng đằng sát khí nhìn Trần Ngọc, rốt cuộc nói: “Khởi động nghi thức.” Dứt lời xoay người di về phía điểm sáng nứt ra nghiêm trọng nhất.

Khởi động nghi thức? Trần Ngọc chợt nhớ ra hòn đá trong ngực, vội móc ra ngoài, hòn đá trong tay đã nóng đến lợi hại. Nhưng dùng thứ này như thế nào? Trần Ngọc đang định gọi Phong Hàn, bốn chân Thanh trên bả vai cậu chợt động, nó nhảy lên tay Trần Ngọc ngậm một viên đá bò về phía đỉnh đầu của pho tượng người cao lớn, cuối cùng tựa hồ khảm viên đá vào trán của pho tượng.

Cân nhắc một chút độ cao, Trần Ngọc quyết đoán đem nhiệm vụ này giao cho bốn chân Thanh lo liệu, mặc dù Phong Hàn cũng có thể làm được, nhưng Trần Ngọc quyết không muốn sai sử Phong Hàn đang nhìn cậu không vừa mắt.

Sau khi đảm bảo bốn chân Thanh hoàn thành xong nhiệm vụ sẽ lấy miếng thịt bò cuối cùng trong ba lô làm phần thưởng cho nó, động tác của bốn chân Thanh tựa hồ càng thêm nhanh nhẹn.

https://thuviensach.vn

Lại một lần nữa bốn cái chân ngắn kia chạy trở về, bốn chân Thanh vịn lấy tay Trần Ngọc, quan sát thấy còn lại hai viên, ngậm vào viên lớn hơn.

Trần Ngọc phát hiện thứ tự sắp đặt viên đá tựa hồ là cố định, nếu quả thật để cậu đi làm, tuyệt đối sẽ xảy ra vấn đề.

Khi bốn chân Thanh đem viên đá cuối cùng đi lên, Trần Ngọc thở phảo nhẹ nhõm, sau đó cùng bốn chân Thanh ngẩng đầu mang theo ánh mắt tranh công nhìn về phía Phong Hàn.

Nhưng rất nhanh, vẻ mặt của Trần Ngọc và bốn chân Thanh liền biến thành khiếp sợ hốt hoảng.

Phong Hàn đang đam hoàng kim chủy thủ vào trong một điểm sáng, tảng đá lần lượt phát ra cường quang, hơn nữa những chum sáng đó đều tập trung trên người Phong Hàn.

Phong Hàn khựng lại, ngay sau đó ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, sau khi hiểu chuyện gì xảy ra, hắn nhìn về phía Trần Ngọc, vẻ mặt tức giận tới cực điểm, túm lấy cổ áo Trần Ngọc, lôi qua.

“Ngươi- ngươi làm sao vậy? Làm cái gì vậy?” Trần Ngọc run rẩy giành hỏi trước, mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn bộ dáng của Phong Hàn, cũng biết đã có việc không thể cứu vãn phát sinh.

“Ngươi rốt cuộc một lần nữa thành công đem ta vây khốn, Ngư Phù.”Phong Hàn cắn răng nghiến lợi nói, đồng thời hoàng kim chủy thủ trong tay xuất hiện bên cạnh cổ Trần Ngọc.

Trần Ngọc ngơ ngác nhìn Phong Hàn, cảm thấy trong lòng đau đến mức không thở nổi. Đây là lần đầu tiên, Phong Hàn trực tiếp gọi cậu là Ngư Phù, giống như Trần Ngọc hòan toàn không tồn tại.

https://thuviensach.vn

Chủy thủ lạnh như băng dính sát vào cổ của cậu, Trần Ngọc không thể đoán được thanh chủy thủ sắc bén kia có phải đã cắt qua da thịt của mình rồi hay không, cậu chỉ hít sâu một hơi, đợi đến khi mình hoàn toàn tỉnh táo lại, ngẩng đầu lên đối diện với Phong Hàn.

Cậu vẫn không chết, có một số việc chỉ có cậu mới làm được. Lạc Thanh và Trang lão đại đều tìm cậu bảo cậu khởi động nghi thức, mặc dù một người là nghịch chuyển, một người thì tiếp tục nghi thức.

Mặc dù cả hai người đều không nhắc đến, nhưng Trần Ngọc biết, hành động của bọn họ đã đủ để chứng tỏ nghi thức kia chỉ có cậu mới có thể khởi động.

Đôi mắt của Phong Hàn vẫn đen láy, mơ hồ lộ ra màu vàng kim, mang theo cao ngạo thuần túy, thỉnh thoảng còn có thể thấy ôn tình ẩn sâu trong đó. Nhưng hiện tại, cặp mắt kia chỉ có lạnh lẽo khắc cốt ghi tâm.

Trần Ngọc nhìn ánh mắt của Phong Hàn, chậm rãi khổ sở nói: “Phong Hàn, buông ta ra, ta vẫn chưa thể chết, ít nhất để cho ta khởi động nghi thức.”

Phong Hàn nhìn cậu, hận ý trong mắt dần dần bị mê mang cùng trống rỗng thay thế.

Phong Hàn há miệng, cuối cùng không nói gì, nhưng ngón tay vẫn dùng sức siết cổ Trần Ngọc dần dần buông lỏng. Hắn một lần nữa ôm lấy thi thể Trần Ngọc đặt bên chân, cúi đầu nhìn, không hề nhìn Trần Ngọc thực sự lấy một cái.

Lúc Trần Ngọc rời đi, tựa hồ nghe thấy một câu nói: dù sao thứ ngươi muốn, đã có toàn bộ, ngươi nghĩ muốn gì, liền lấy hết đi, thời gian dài như vậy, ta đã mệt mỏi….

-END 154-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 154

Trần Ngọc đi về phía tảng đá cự đại ở chính giữa, lúc đến gần bắt đầu dùng tay chà lau nơi bằng phẳng đối diện, sau khi lớp bụi phủ bên ngoài được lau sạch, xuất hiện một máng hình chữ nhật.

Trần Ngọc từ từ lấy khối ngọc được đào từ vết bớt trên người ra, đem ngọc cẩn thận bỏ vào trong lòng máng, khối ngọc trong suốt bắt đầu thay đổi màu sắc, biến thành lam nhạt phiếm quang, mà đá xung quanh máng bắt đầu vỡ vụn, để lộ kim khí màu đen có văn tự quái dị.

Trần Ngọc híp mắt nhìn trong chốc lát, duỗi tay đè chặt khối ngọc bắt đầu xoay tròn sang bên phải, theo sự chuyển động của khối ngọc, nơi ngón tay cậu tiếp xúc, không ngừng chảy máu.

Nhưng động tác của Trần Ngọc không hề chậm lại, mà càng lúc càng nhanh. Trong hòn đá phát ra tiếng vang trầm muộn rất lớn, sau đó là thanh âm bánh răng chuyển động, thanh âm kia từ chính giữa hoàn đá đi thẳng đến bên dưới năm pho tượng.

Song, trong âm thanh huyên náo như vậy, Trần Ngọc vẫn nghe thấy một tiếng thở dài, thanh âm đó thật thấp, nhưng Trần Ngọc cảm giác linh hồn của mình cũng bắt đầu run rẩy, mau dừng lại, phải dừng lại, nếu không, sẽ hối hận….

Đôi mắt của Trần Ngọc chớp chớp, rốt cuộc phát hiện từ khi cậu đi về phía tảng đá ở chính giữa, thân thể giống như bị một người khác điều khiển, tất cả động tác đều bị “y” khống chế.

https://thuviensach.vn

Cậu căn bản không biết phải cử hành nghi thức như thế nào, cũng không biết nên đặt khối ngọc ở đâu, và càng không có ý định trước khi hiểu rõ mọi chuyện xoay khối ngọc…

Trần Ngọc hung hang cắn đầu lưỡi, sau khi đau đớn qua đi, trong miệng cậu tràn ngập mùi máu tươi. Tiếp đó cậu cẩn thận lấy tay phải kéo tay trái không nghe lời mình từ trên khối ngọc xuống, nhanh chóng quay đầu lui về sau nhìn.

Phong Hàn cư nhiên không nhìn thi thể trong ngực, mà đang ngẩng đầu theo dõi cậu.

Nhưng Trần Ngọc không thấy rõ vẻ mặt của Phong Hàn, bởi vì xung quanh Phong Hàn có vô số những tia sáng rất nhỏ, những tia sáng đó không hoàn toàn bất động, mà từ từ khuếch tán, di chuyển về phía năm pho tượng, viên đá trên trán pho tượng bắt đầu hấp thu những tia sáng ấy, chói lóa rực rỡ.

Cho dù không thấy rõ, nhưng Trần Ngọc cảm giác được đôi mắt đen láy sắc bén kia dần ảm đạm xuống, thậm chí sự tức giận ẩn bên trong cũng biến mất, chỉ có bi thương yếu ớt cùng mất mát, nhiều hơn là mờ mịt.

Trong đầu Trần Ngọc ông một tiếng, chỉ thấy trước mặt là cảnh tượng kinh khủng nhất, so với tử vong của cậu còn đáng sợ hơn.

“Không…Không, ta không muốn tiếp tục nghi thức…” Trần Ngọc nhìn Phong Hàn lẩm bẩm nói, sau đó tay phải của cậu dùng sức nắm chủy thủ bên người, để đau đớn xua tan cảm giác vô lực của thân thể, rồi cố gắng đem khối ngọc xoay sang bên trái, chủy thủ cứa vào lòng bàn tay nhuộm đỏ hoàn toàn khối ngọc.

Cậu không nên lấy thêm bất cứ cái gì từ Phong Hàn, mà là đem mọi thứ trả lại cho hắn. Cậu tuyệt đối sẽ không để Phong Hàn biến mất, cậu vẫn luôn dự định như vậy.

https://thuviensach.vn

Cho đến lúc khối ngọc ngừng xoay, Trần Ngọc mới cứng ngắc khựng lại, quay đầu lần nữa, phát hiện ánh sáng xung quanh Phong Hàn biến mất, mới nặng nề thở hắt ra.

Phong Hàn cũng lấy lại tinh thần, nhíu mày nhìn bốn phía, sau đó hét lên với Trần Ngọc: “Dừng lại! Mau tới đây!”

Sau khi chuyển tới bên trái, tay Trần Ngọc rũ xuống.

Khối ngọc chợt bể nát, vách đá âm trầm bên dưới chợt nổi lên một trận gió, những mảnh vụn từ khối ngọc từ từ bay xuống bình đài trống trải. Sau đó di chuyển chầm chậm trên không trung, cho đến khi biến thành một màn ảnh.

Giống như phim chiếu bóng, mở đầu là một hắc y thiếu niên một mình ra khỏi thành, ở bên hồ bắt gặp bạch y thiếu niên suy yếu nhưng lạnh lùng. Hắc y thiếu niên để lại cho bạch y thiếu niên thức ăn và thuốc trị thương, thậm chí mấy ngày kế tiếp vẫn đến thăm bạch y thiếu niên.

Bạch y thiếu niên từ lãnh đạm rốt cuộc bắt đầu chú ý đến hắc y thiếu niên, mặc dù ất ít khi nói chuyện, những cũng có thể nhận ra không hề coi hắc y thiếu niên là người xa lạ nữa.

Ngày qua ngày, khi hắc y thiếu niên lại lôi kéo bạch y thiếu niên hưng phấn kể lể việc vặt trong nhà, bạch y thiếu niên chợt nói: “Ngư Phù, ta phải về nhà.”

Ngư Phù kinh ngạc nhìn hắn, “Vậy được, ngày mai ta vẫn ở nơi này chờ ngươi, nhắc mới nhớ ta chưa biết ngươi sống ở đâu. Ngươi quay về thương lượng với người trong nhà, vào thành trợ giúp ta được không?”

Bạch y thiếu niên yên lặng lắc đầu, nói: “Không được, ta trở về rồi sẽ không quay lại nữa.” Thấy cặp mắt khiếp sợ lại không dám tin của hắc y

https://thuviensach.vn

thiếu niên, bạch y thiếu niên bồi thêm một câu: “Quá xa xôi, cho dù ta trở lại, ngươi – cũng không còn nữa.”

“Nhà ngươi rốt cuộc ở đâu?” Ngư Phù sợ hãi hỏi.

“Ở một nơi khác – trên trời, một hệ hành tinh rất xa xôi, muốn đến đó phải mất mấy chục năm.” Phong Hàn lần đầu tiên nói cho Ngư Phù biết nơi hắn thuộc về, tuổi thọ của bọn hắn dài đến đáng sợ, năng lực cường đại thậm chí không thể tưởng tượng được.

Ngư Phù lẩm bẩm nói: “Thì ra ngươi là tiên nhân rơi xuống đây.”

Cuối cùng Ngư Phù lẳng lặng nhìn Phong Hàn nói: “Đợi ta lên ngôi hoàng đế, ngươi mới rời đi, được không?”

Phong Hàn trầm mặc, nhưng không cự tuyệt.

Lại qua một năm, Phong Hàn đưa cho Ngư Phù một hạt châu màu xanh, bảo y nhỏ một giọt máu lên trên, hạt châu nứt ra, để lộ một cái đầu thằn lằn màu xanh. Sau khi nó cẩn thận bò ra ngoài, liền ôm lấy ngón tay của Ngư Phù, ô ô kêu lên.

Ngư Phù càng ngày càng hỏi nhiều về chuyện ở gia hương của Phong Hàn, khi biết năng lượng để Phong Hàn rời đi được phong ấn trong viên đá, chiến tranh bắt đầu, vì đánh bại ngoại địch, hơn nữa muốn chứng minh Ngư Phù không hề yếu kém hơn hai vị huynh trưởng, Ngư Phù mượn của Phong Hàn một viên đá.

Cuối cùng, Ngư Phù như nguyện đăng cơ làm đế, khoảnh khắc y bước lên vương tọa, Phong Hàn đi tới cửa cung điện.

Hình ảnh cuối cùng dừng lại ở cảnh Phong Hàn chậm chậm bước ra, sau đó màn ảnh bắt đầu vặn vẹo, rồi phân tán ra, dần dần tạo thành một hình người.

https://thuviensach.vn

Trên mặt đất Trần Ngọc cùng Phong Hàn kinh ngạc nhìn hình người càng ngày càng rõ kia, đó là bộ dáng hiện tại của Trần Ngọc, Ngư Phù.

Người hư vô kia nhìn xa xăm, giống như không trông thấy bọn cậu, hắn lẳng lặng nói: “Xem ra cuối cùng ta vẫn lựa chọn nghi thức nghịch chuyển…”

“Phong Hàn, ngươi ở đây, đúng không. Đây là đoạn trí nhớ ta niêm phong cất vào nơi này, là đoạn trí nhớ về quãng thời gian vui sướng nhất của ta, là hai năm ngươi sống cùng với ta. Sau đó – ta gạt ngươi lấy hết viên đá, muốn đến bầu trời, dưới sự đuổi giết của thuộc hạ ngươi, căn bản không có cơ hội cử hành nghi thức.”

“Cho đến khi ta không thể chờ đợi thêm được nữa, vật của thần tiên quả nhiên không thể tùy tiện tranh đoạt, cầm giữ năm viên đá trong thời gian dài thân thể ta bắt đầu xảy ra vấn đề, sau lại ta chỉ có thể lợi dụng sơn động trong truyền thuyết kia lấy trái tim của ngươi. Lợi dụng xích đan ngươi đưa cho ta để người của ta được trường sinh, bất quá, ngươi chưa từng nói cho ta biết xích đan có độc…”

“Cho dù ta và người của ta đều kéo dài mạng sống, nhưng vẫn bất đồng với các ngươi, một ngày nào đó sẽ bị phản phệ. Chỉ có đến nơi thần tiên các ngươi ở, mới chính thức được trường sinh. Hơn một nghìn năm nay, ta vẫn không tìm được bất kỳ cơ hội nào. Chỉ có thể lựa chọn nghi thức chuyển sinh hoàn toàn thoát khỏi ngươi, hơn nữa vì ngăn trở bước đi của ngươi, ta khống chế đạo mộ thất đại gia tộc, an bài tốt mọi chuyển sau khi chuyển sinh, chuẩn bị tế phẩm trải qua xử lý đặc thù cho ngươi.”

“Bất quá, bây giờ nhìn lại, quả nhiên cũng không vây khốn được ngươi.” Ngư Phù tỉnh táo nói, “Như vậy cũng tốt, ta rốt cuộc có thể giải thoát. Nghĩ lại thì thấy, ta theo đuổi trường sinh cùng thành tiên nhiều năm đến thế, có lẽ đó cũng không phải là điều chân chính ta muốn. Bởi vì sau khi phản bội người, ta không còn sống trong niềm vui nữa. Thế nhưng, bắt

https://thuviensach.vn

đầu từ cái ngày ta phản bội và lừa gạt người, ta đã không thể quay đầu lại nữa.”

Nới tới đây, Ngư Phù chợt nở nụ cười: “Phong Hàn, ngươi thắng. Nếu như có thể, hãy buông tha những người đi theo ta. Còn nữa, mấy ngàn năm nay, ta vẫn nợ ngươi một câu nói….Thật xin lỗi. Thật ra thì, ta vẫn không biết cái gì đã thay đổi ngay từ đâu, có lẽ như lời ngươi nói là dục vọng của loài người, có lẽ là thứ khác. Cho nên, Phong Hàn, trước khi đi ta muốn nói cho ngươi biết một chuyện, một linh hồn thông qua nghi thức chuyển sinh chỉ có thể chuyển sinh ba lần, thân thể của Trần Ngọc nhưng lại là lần chuyển sinh thứ tư của ta. Cẩn thận, người giúp ta cử hành nghi thứ có lẽ có hai người – ’’

Sau đó màn ảnh bắt đầu tiêu tán, cuối cùng thành hư vô.

Trên bình đài truyền đến tiếng bước chân, người ở bên trên rốt cuộc cũng đi xuống.

Khi trông thấy hai người bên dưới, đám người Lạc Thanh, Lăng Vân, Vưu Bộ trưởng lộ ra vẻ mặt kích động vạn phần, mà sắc mặt của Trang lão đại thì xám ngoét, A Cát đã định chạy tới, lại bị Liên Sinh sống chết túm lại.

“Đừng qua đây, khởi động nghi thức, căn bản không ra được, không vào được.”

Trên trán của năm pho tượng đá một lần nữa xuất hiện cột sáng, bất quá lần này là truyền lại tia sáng quỷ dị cho Phong Hàn.

Nơi tia sáng đi qua, nham thạch biến thành phấn vụn, pho tượng khổng lồ bắt đầu sụp đổ.

Những tia sáng mang đầy tính hủy diệt kia trong nháy mắt bổ đến cả bình đài, tảng đá sau lung Trần Ngọc bắt đầu vỡ vụn.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc cười khổ, cậu không phải không muốn đi, chỉ có điều cậu biết mình không thể đi được. Tia sáng xuyên qua thân thể cậu rất nhiều, huyết dịch chưa kịp chảy ra liền bốc hơi trong không khí.

Thì ra kết cục không phải đáng sợ nhất, nhưng còn lâu mới là kết cục cậu muốn.

Nhân quả báo ứng, kết cục của kẻ xấu có khi là phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật, nhưng đại đa số đều là ác giải ác báo, bụi thuộc về bụi, đất về với đất. Ai bảo cậu thật sự là Ngư Phù đáng chết kia chuyển sinh…

Trần Ngọc vẫn nhìn Phong Hàn, hoàn toàn không quan tâm những tia sáng không ngừng hủy hoại thân thể cậu, Phong Hàn cũng đang nhìn cậu không chớp mắt.

Cuối cùng, Trần Ngọc nói: “Phong Hàn, ta chưa từng hối hận việc không nhớ ra chuyện kiếp trước, mặc dù như vậy ta sẽ chọn tiếp tục nghi thức, sẽ sống sót. Ta đến giờ vẫn không nhớ lại, ta rất may mắn, đây chính là ta, vẫn là Trần Ngọc. Điều ta tiếc nuối duy nhất, là ta cư nhiên quên mất ngươi của kiếp trước.”

“Phong Hàn, cho dù ngươi không hiểu tình cảm, nhưng mà, ta yêu ngươi…”

Ánh mắt Phong Hàn vừa động, những tía sáng chói lóa trước mắt cuối cùng chợt lóe.

Pho tượng tiêu tán, người trên bình đài kia cũng hôi phi yên diệt.

Phong Hàn kinh ngạc nhìn đằng trước, cho đến giây phút cuối cùng, nhất cử nhất động của y, tình cảm trong mắt y, đều cực kỳ giống người đã từng sống chung với hắn trong một thời gian rất dài, y vẫn luôn là Trần Ngọc.

https://thuviensach.vn

-END 155-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 155

Khoảnh khắc tia sáng chói sáng nhất, Phong Hàn theo bản năng dùng tay bảo vệ thi thể trong ngực, nhưng người kia cũng đang dần dần biến mất trước mắt hắn. Loại cảm giác bất lực này là lần thứ hai, cho dù hắn đã khôi phục tất cả sức mạnh, nhưng vẫn mất đi một thứ gì đó. Tại sao không nghe lời hắn tới đây? Dù có là Ngư Phù năm ấy, hắn cũng chỉ là muốn lấy lại đồ, chưa từng nghĩ muốn giết y.

Ngư Phù là bằng hữu duy nhất của hắn, mà Trần Ngọc…

Phong Hàn nhìn nơi không có một bóng người, từ từ giơ tay ôm lấy trái tim. Trước kia lúc mất đi trái tim, toàn thân lạnh lẽo, bất cứ thứ gì cũng không dẫn dắt được tâm tình của hắn; mà hiện tại, trái tim hắn rõ ràng đã được Trần Ngọc trả lại, nhưng hắn vẫn cảm thấy nơi này trống rỗng, giống như người trả tim lại cho hắn lại đem tim của hắn đi lần nữa.

Sự cô độc không nói nên lời, bi thương không cách nào mô tả, rất nhiều cảm xúc hắn chưa từng trải qua, chư từng để ý, vào giờ khắc này lấp đầy trái tim của hắn, đau đớn, sợ hãi – nếu như đây chính là yêu như lời Trần Ngọc nói, như vậy hắn nhất định cũng yêu Trần Ngọc.

Đôi mắt của Trần Ngọc ủy khuất, vô tội, linh động, tính cách hay bắt nạt kẻ yếu trên thực tế lại ở chung vô cùng tốt, bộ dạng cười cười nói nói, ngồi trên ghế sa lon đùa giỡn với báo con và bốn chân Thanh, ánh mắt tràn ngập thâm tình nhìn hắn đến ngây người – phảng phất khắc sâu vào trong linh hồn hắn, vừa nhắm mắt là hiện ra.

https://thuviensach.vn

Không giống với bất cứ ai, Trần Ngọc đối với hắn mà nói là không thể thay thế được. Tàn nhẫn nhất chính là, khi hắn hiểu rõ được tình cảm của mình, hắn vĩnh viễn đánh mất cậu.

Nhìn bình đài trống rỗng, Phong Hàn lần đầu tiên run rẩy, rũ mi mắt, ôm thật chặt thi thể của Trần Ngọc trong ngực, sau đó áp môi mình lên đôi môi lạnh như băng của Trần Ngọc, lẩm bẩm nói: “Thứ ngươi muốn, có lẽ trước đó, toàn bộ đều đạt được.”

Tất cả của hắn, ngay cả tình cảm…

Lạc Thanh, Vưu Bộ trưởng và Lăng Vân đứng sau lưng Phong Hàn, không dám lên tiếng, nhưng ánh mắt phức tạp nhìn chủ nhân chưa từng cư xử như vậy bao giờ.

A Cát từ từ quỳ xuống, lệ rơi đầy mặt, bi thương đến khó hình dung.

Trang lão đại tìm thấy thi thể của thanh niên giả trang mẫu thân Trần Ngọc, đứng bên cạnh A Cát đờ đẫn tuyệt vọng nhìn thi thể trong ngực Phong Hàn. Hắn hy vọng vương có thể dẫn theo bọn hắn rời đi, cho nên hao tổn tâm cơ dù phải giết chết Trần Ngọc cũng mong muốn Ngư Phù có thể tỉnh lại, dù chỉ gặp lại Ngư Phù một lần cũng tốt, nhưng hắn không ngờ kết cục sẽ thành như vậy.

Giữa bình đài, tảng đá khổng lồ dưới sự chiếu xạ của tia sáng lớp ngoài hoàn toàn vỡ vụn, để lộ kim khí chạm khắc hoa văn màu đen.

“Phong.” Lạc Thanh lo lắng nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Phong Hàn ngẩng đầu liếc mắt nhìn, ôm Trần Ngọc đi ra chính giữa. Tuy rằng lạnh lùng bi thương, nhưng có lẽ vì sức mạnh một lần nữa trở lại trong thân thể, cả người Phong Hàn càng thêm chói mắt, khiến người ta không dám nhìn thẳng. Thậm chí những người đứng bên cạnh hắn, đều xúc động muốn quỳ xuống.

https://thuviensach.vn

Phong Hàn đi tới trước mặt kim khí khổng lồ ở giữa, tay phải nâng lên, chiếc nhẫn ám kim sắc bắt đầu tự động xoay tròn. Vô số những chữ cái không phân biệt được từ chiếc nhẫn chiếu lên kim khí.

Dưới vẻ mặt dần dần kích động của đám người Lạc Thanh, kim khí khổng lồ từ từ tản ra bốn phía, sau đó lăng không trải trên bình đài, kim khí cách mặt đất không cao, ba bậc thang đổ xuống.

Phía trên kim khí thật dày, tất cả đều là thiết bị lấp lóe lam quang.

Phong Hàn thu tay lại, nói: “Lạc Thanh, Lăng Vân, Vưu, các ngươi mang mọi người đi đi.”

Khựng lại đôi chút, Phong Hàn nhớ đến lời Ngư Phù nói trước khi biến mất, quay đầu nhìn về phía A Cát và Trang lão đại, lạnh lùng lên tiếng: “Lời nguyền của thất đại Đào Sa gia tộc ta có cách giải trừ, nhưng hai người các ngươi đã dùng xích đan, ta phát hiện nếu không đủ vật liệu, không giải quyết được. Hai ngươi các người theo họ quay về, Lăng Vân, đến lúc đó ngươi giúp bọn họ tiêu trừ ảnh hưởng của xích đan.”

Lăng Vân sửng sốt, ngay sau đó đáp ứng. Khi bọn họ xuống đây, thật ra đã thấy hình ảnh cuối cùng của Ngư Phù, cho dù không muốn, Lăng Vân cũng sẽ không thắc mắc với quyết định của Phong Hàn.

A Cát không lên tiếng, kể từ lúc thấy Trần Ngọc biến mất, hắn căn bản không chú ý người xung quanh đang nói gì và làm gì.

Mà Tranh lão đại ôm thi thể của thanh niên, lắc đầu.

Phong Hàn trầm mặc hai giây, nói: “Đến nơi ấy, người thanh niên kia còn có cơ hội được cứu sống.”

Sắc mặt Trang lão đại thay đổi, khiếp sợ nhìn Phong Hàn, lại cúi đầu nhìn thi thể trong tay, căn rang, đáp, “Vậy được, ta đi.”

https://thuviensach.vn

A Cát lấy lại tinh thần, nhìn chằm chằm vào mắt Phong Hàn hỏi: “Ngư – Trần Ngọc có thể được cứu sống lại hay không? Ta nhớ ngươi cũng cho y ăn xích đan.”

Phong Hàn thấy ánh mắt tràn đầy chờ mong của A Cát, lắc đầu, “Khi ta cho y dùng xích đan, thân thể này đã không còn linh hồn, xích đan chỉ có thể bảo lưu những thứ vốn có trong thân thể.” Nhìn A Cát mặt xám như tro tàn, Phong Hàn lại nói: “Có lẽ nơi đó còn cách cứu lấy Trần Ngọc, ngươi có thể tìm thử.”

A Cát hai mắt phát sáng, trầm mặc đứng lên, nói: “Ta cũng đi.”

Trang lão đại bước được mấy bước, quay đầu lại rồi nói: “Tranh Tề, về sau Trang gia giao cho ngươi, cứ coi như chưa từng có ta vị gia chủ này.” Sau đó nhìn về phía những người khác, “Các vị, đại ân đại nghĩa của Phong Hàn, đáp ứng sẽ giúp Đào Sa bang phái chúng ta giải trừ lời nguyền, mọi người rốt cuộc cũng không đi một chuyến uổng công, lời nguyền đã mất, mọi người cũng có thể yên tâm. Ta còn chuyện khác phải làm, Trang gia sau này đều dựa vào mọi người chiếu ứng.”

Trang lão đại khách khí vài câu, sau đó không chút do dự xoay người cùng A Cát đi về phía kim khí ở chính giữa bình đài.

Người của Trang gia cùng thất đại môn phái ngây ngốc nhìn theo Trang lão đại, lão đại ngầm của Đào Sa môn phái này, đồng thời cũng là lão đại lợi hại khôn khéo nhất, tổ chức lần hành động này, cuối cùng chỉ rời đi một mình.

Hai người tâm sự nặng nề dưới ánh mắt quái dị của đám người Lạc Thanh bước lên bậc thang, xoạch một tiếng, thứ gì đó rớt xuống từ trên người thanh niên. Trang lão đại cau mày, nhặt vật kia lên, là một khối ngọc quyết quỳ long văn.

A Cát kinh ngạc, “Là khối ngọc đó…”

https://thuviensach.vn

Trang lão đại lăng lăng cúi đầu nhìn thanh niên, lẩm bẩm nói: “Chuyện xảy ra hôm nay đều như đã định từ trước, chủ nhân của ngọc bội vốn là Trần Viên Viên, chủ nhân biến thi thể của Trần Viên Viên thành xà cổ sống, lại an bài người đem ngọc bội đưa cho tế phẩm, đến lúc đó mỹ nữ xà nhất định sẽ đuổi giết tế phẩm và…, không ngờ cuối cùng lại hại La Bồ.”

A Cát vì hy vọng tìm được cách cứu sống Trần Ngọc, chỉ e hy vọng đó hết sức mong manh, trên mặt cũng không tuyệt vọng như vậy, thấp giọng nói: “Ngươi phái La Bồ đến bảo vệ chủ nhân, nhiều năm qua, tình cảm hắn dành cho chủ nhân còn hơn cả tình thân, càng không thể nào nhìn chủ nhân chịu thương tổn. Chờ chúng ta lên nơi ấy, nhất định có thể cứu sống La Bồ và chủ nhân.”

Trang lão đại yên lặng gật gật đầu, hai người mang theo thi thể của La Bồ đứng sau lung những người khác.

Đợi tất cả mọi người đều đi lên, ai nấy mới phát hiện, Phong Hàn không đi cùng, mà vẫn ôm thi thể Trần Ngọc đứng dưới đất, một bộ căn bản không có ý định đi lên.

Đám người Lạc Thanh và Lăng Vân luống cuống, Lạc Thanh nói: “Phong – thời gian sắp đến, ngài nên đi thôi.”

Phong Hàn cúi đầu nhìn thi thể trong ngực, cuối cùng khẽ nở nụ cười: “Ta sẽ đưa các ngươi trở về, t ở lại, ta không thể để y một mình đợi ở đây.”

Sắc mặt Lạc Thanh khẽ biến, lo lắng khuyên nhủ: “Nhưng y đã – nếu như ngài nguyện ý, cũng có thể mang y theo.”

Lăng Vân cũng sốt ruột nói: “Chủ nhân, ngài là vua tương lai của chúng ta ở nơi đó, nếu như ngài không trở về, phụ thân và mẫu thân ngài sẽ lo lắng.”

https://thuviensach.vn

Phong Hàn trầm mặc, càng dùng sức ôm chặt thi thể trong ngực, hắn muốn về, nhưng Trần Ngọc nhất định muốn ở lại. Nếu như hắn thật sự mang theo thi thể này trở về, như vậy người hắn giữ ở bên, cũng chỉ còn lại là thi thể mà thôi.

Hơn nữa, hắn đã sống ở đây rất nhiều năm, nhiều đến mức hắn cảm thấy ổn.

Có lẽ hắn sẽ thử thích nơi này, nơi có thể tìm thấy bóng dáng của Trần Ngọc.

"…Không, các ngươi đi trước, nếu như ngày nào đó ta muốn về, sẽ rời khỏi." Phong Hàn khoát tay áo, bắt đầu chuyển động chiếc nhẫn còn lại trên tay.

"Không, ngài không thể như vậy – không nên như vậy. Nếu như ngài muốn ở lại, ta cũng ở lại,chờ ngài cùng trở về." Lạc Thanh vội vàng nói, nếu như Phong Hàn ở lại, như vậy hắn trở về còn có ý nghĩa gì?

Lăng Vân cũng cùng nguyện vọng, không muốn Phong Hàn ở lại.

Vưu Bộ trưởng cũng đứng lên phía trước, "Phong, bắt đầu từ nhiều năm trước, ngài là chủ nhân của chúng ta, thuộc hạ không rời chủ nhân, nếu không chúng ta cái gì cũng không phải."

Phía sau có thêm người xin cùng Phong Hàn ở lại, thấy Phong Hàn quá mức kiên quyết, thì thỉnh cầu Phong Hàn ít nhất cũng lưu lại một người.

Phong Hàn nhìn bọn họ, trầm mặc, hắn quét qua ba thủ hạ trung thành nhất.

Khi thấy Lạc Thanh, Phong Hàn nhớ lại đoạn ghi âm trong điện thoại của Trần Ngọc, thì ra hắn bức thiết muốn trở về quê hương của bọn họ như

https://thuviensach.vn

vậy, Phong Hàn cuối cùng nói: “Vưu bộ trưởng ở lại, các ngươi đều trở về đi.”

Lạc Thanh không dám tin nhìn Phong Hàn, Phong Hàn cư nhiên lưu lại Vưu Bộ trưởng, mà không phải là hắn -người Phong Hàn tín nhiệm nhất. Không, hắn không thể rời đi như vậy-

Lăng Vân cũng đỏ mắt, cấp bách muốn xuống dưới, nhưng sau khi Vưu bộ trưởng rời đi ***g chắn lại mở ra lần nữa.

Khoảnh khắc Vưu Bộ trưởng bước xuống bậc thang, bên ngoài kim khí một vật chất trong suốt dâng lên, bao bọc mọi người vào bên trong, tựa như một phi thuyền khổng lồ.

Dưới ánh mắt thương tâm muốn chết của Lạc Thành và Lăng Vân, chiếc nhẫn của Phong Hàn bắt đầu sáng lên.

Bên trong vật chất trong suốt dâng lên bạch quang, sau đó bắt đầu mơ hồ, giống như đang hối hả chuyển động.

Sau năm phút đồng hồ, khi vật kia ngừng lại, bên trong đã không còn một bóng người.

Phong Hàn giật giật ngón tay, bọc trong suốt lại biến mất, sau đó kim khí lại lần nữa trở thành bộ dáng ban đầu, khôi phục cả lớp đá giả bên ngoài.

“Năng lượng dùng để truyền tống đã hết, nếu như ngươi muốn trở về, cần rất nhiều năm.” Phong Hàn nới với Vưu Bộ trưởng.

“Có thể đi theo ngài là vinh hạnh cùng kiêu ngạo của ta.” Vưu Bộ trưởng bình tĩnh nói, đáy mắt mơ hồ lộ vẻ kiên định.

https://thuviensach.vn

Phong Hàn không nói thêm gì nữa, chỉ lấy hoàng kim chủy thủ ra, cứa một nhát lên ngón tay, dùng một bình thủy tinh nhỏ hứng đầy nửa bình máu, đưa cho Vưu Bộ trưởng nói: “Ngươi giúp bọn họ giải trừ lời nguyền.”

Vưu Bộ trưởng gật đầu đáp ứng, đi về phía Mã Liệt.

Mã Văn Thanh rõ ràng còn chưa tỉnh tảo lại từ sự đau đớn khi mất đi người bạn thân lần nữa, Liên Sinh bất chợt túm lấy cổ áo hắn, nói: “Tiểu tử Trầm Tuyên kia tới đón Đại sư huynh.”

Mã Văn Thanh lấy lại tinh thần, quay đầu, nhìn chằm chằm Liên Sinh: “Ý ngươi là Trần thúc đã an toàn? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Liên Sinh gật đầu, tự tiếu phi tiếu: “Lần trước ở hồ Kính Thủy ta liền nhận thấy có gì đó không đúng, trở về điều tra, thật đúng là tra được không ít thứ. Khi vội vàng đuổi theo đúng lúc thấy Lạc Thanh dùng thuốc chế trụ sư huynh, bèn cứu ra ngoài. Không chỉ như vậy, ta còn bắt được một người.”

Mã Văn Thanh lau mặt, hỏi: “Ai cơ?”

“Khương Dương của Khương gia, trước đo, ngươi xem thử những thứ này đã.” Liên Sinh nói, đưa một phong thư dày cho Mã Văn Thanh.

Mã Văn Thanh mở ra, phát hiện là một xấp hình, hơn nữa còn là ảnh Trần Ngọc chụp trong cung điện thanh long, là mấy bức tranh trong phòng ngủ, không khỏi nghi ngờ nói, “Đây là gì?”

“Ngươi nhìn kỹ xem, có nơi rất kỳ quái.”

-END 156-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 156

Mã Văn Thanh lật lật xấp hình trong tay, không xác định nói: "Ngươi nói thứ này rất kỳ quái? Ta xem thử – ừ, có đạo lý, tiểu Trần Ngọc mặc đồ nữ thật ra không tồi. Nhắc mới nhớ, đời này nếu y là nữ nhân, ta đã sớm xin cưới…"

Liên Sinh trầm mặc vài giây, cầm lấy đống hình từ tay Mã Văn Thanh, rút ra một tấm, sau đó lại lôi điện thoại di động của Trần Ngọc ra, nhấn tới thứ mình cần, cùng đưa cho Mã Văn Thanh, nói: "Đây là bức họa thứ ba về chuyện thần thoại xưa trong mộ thất, ngươi xem thử hình trong điện thoại và hình rửa ra có gì khác nhau."

"Ngô, đều là sau khi Ngư Phù giành được thắng lợi, Phong ca muốn lấy lại gì đó, tiểu Trần Ngọc không trả, sách sách, cái tính tham tài này của y thật là từ cổ chí kim chưa từng thay đổi – phải biết rằng, ta thế nhưng cảm động lây, tương đối có tiếng nói chung với Phong ca, khoan đã…" Tay cầm tấm hình của Mã Văn Thanh run rẩy, sắc mặt trắng bệch, hoảng sợ nói: "Sau lung Trần Ngọc là cái quái gì vậy?"

Liên Sinh gật đầu, nghiêm túc nói: "Ngươi rốt cuộc cũng phát hiện, không chỉ như thế, mấy tấm rửa ra sau cũng có thứ này."

Mã Văn Thanh cầm mấy tấm khác lên xem, nhìn kỹ, mồ hôi lạnh trên trán càng ngày càng nhiều, trên điện thoại di động không nhận ra bất cứ dị thường nào, sau khi rửa ảnh, lập tức sẽ làm người ta phát hiện có chỗ không ổn.

https://thuviensach.vn

Từ bức họa thứ ba, cũng chính là lúc Ngư Phù không muốn trả lại đồ cho Phong Hàn, sau lung Ngư Phù trong ảnh liền có thêm một cái bóng nhàn nhạt, cái bóng mơ hồ mà hư ảo, duy nhất thấy rõ trên cổ tay trái của cái bóng có đeo một chuỗi hạt màu xám tro.

"Đây…"

Liên Sinh nhìn Mã Văn Thanh một cái, nhàn nhạt nói: "Ngươi cũng nghe thấy câu nói cuối cùng của Ngư Phù, đây là lần chuyển sinh thứ tư của y, trên thực tế một linh hồn chỉ có thể chuyển sinh ba lần. Như vậy,căn cứ vào mấy tấm hình này, chúng ta hãy đặt ra một giả thuyết, trên người Cổ Thục Vương Ngư Phù- có hai linh hồn."

Mã Văn Thanh nhìn chằm chằm Liên Sinh, qua thật lâu mới gượng gạo nói: "Điều đó nói lên cái gì?"

Liên Sinh khẽ cười, "Hay nói cách khác, sở dĩ tính tình của Cổ Thục Vương đại biến, phản bội bằng hữu của y, là bởi vì có thứ âm thầm khống chế y; nói theo hướng xấu, Cổ Thục Vương một mặt theo đuổi trường sinh, bị dục vọng mê hoặc, ở một phương diện khác lại không muốn phản bội bằng hữu, tạo thành hai nhân cách, cũng chính là cái bóng màu xám tro kia."

"Mà quá trình chuyển sinh là công bằng, vừa có Ngư Phù vương chuyển sinh, cũng có cái bóng tà ác này chuyển sinh. Hai người bọn họ có tổng cộng là 6 lần cơ hội, nhưng đừng quên, dưới đáy hồ Kính Thủy, Trần Ngọc đã chuyển sinh một lần, cũng chính là còn có một lần cuối nữa."

Mã Văn Thanh há hốc mồm nhìn Liên Sinh, trên mặt từ từ lộ thần sắc vui mừng, "Ý của ngươi là tiểu Trần Ngọc có cơ hội tỉnh lại lần nữa? Chúng ta phải lập tức nói cho Phong ca!"

Mã Văn Thanh vội xoay người lại, nhìn ra ngoài, phát hiện phía dưới căn bản chẳng còn ai. Đợi hắn chạy khắp nơi hỏi thăm, nhận ra không một

https://thuviensach.vn

ai nhìn thấy Phong Hàn đi đâu. Ngay cả bốn chân Thanh và Tiểu Mập trên bình đài cũng không thấy bóng dáng.

Đồng thời, Phong Hàn ôm thi thể Trần Ngọc đi ra ngoài, không hề chú ý đến, ngón tay Trần Ngọc khẽ giật giật.

Dưới huyền nhai, Liên Sinh nhíu nhíu mày, rốt cuộc vẫn phải nói: "Đây chẳng qua chỉ là một khả năng, còn có một khả năng khác, có lẽ tỉnh lại chính là cái bóng màu xám tro kia."

…

Sau khi người của thất đại gia tộc giải trừ lời nguyền, toàn bộ lên khỏi huyền nhai, hơn nữa ước định, vô luận như thế nào, cũng không thể đem chuyện ngày hôm nay tiết lộ ra ngoài.

Vưu Bộ trưởng âm thầm gật đầu, xoay người rời đi.

Trên núi gió lớn, trong dư âm khi mặt trời lặn, lá cây mới nảy mầm tận tình rung rinh trong gió.

Mã Văn Thanh vừa đi xuống vừa quay đầu lại nhìn, năm đó hắn và Trần Ngọc cùng nhau theo đội tới đây, mở màn cho tất cả mọi chuyện, thế nhưng, lúc kết thúc, người và vật đều không còn, cũng tìm không thấy người cùng đi với hắn.

Thấy Trần Sâm được Trầm Tuyên dìu ở phía trước, Mã Văn Thanh thở dài nói: "Việc này khó chịu nhất vẫn là Trần thúc, dù sao đó cũng là con trai duy nhất của ông." Trên thực tế, sau khi biết chuyện xảy ra bên dưới, Trần Sâm thậm chí không muốn đi xem xem. Bi thương thâm trầm không thể che dấu, vẫn lởn vởn xung quanh ông.

Liên Sinh lắc đầu, "Đại sư huynh mất đi không chỉ một đứa con trai….Những thứ khác không nói, ba đồ đệ của hắn, cuối cùng chỉ còn lại

https://thuviensach.vn

một. Tiểu đồ đệ hình như lúc đi theo sư huynh hạ mộ, chọc giận sư huynh, bị hắn đuổi đi. Nghe nói sau đó có trở lại tìm sư huynh mấy lần, suy huynh cũng không thèm gặp."

Mã Văn Thanh rót rượu vào miệng, sau đó đưa cho Liên Sinh, nói tiếp: "Lão nhị Triệu Ly ta biết, đi theo chúng ta xuống hồ, bị Lão Bát chết rồi lôi đi, thật ra hắn chết rất oan uổng."

Liên Sinh kinh ngạc nhìn chai rượu đưa vào tay mình, cuối cùng vẫn nhận lấy nói: "Lòng tham không đấy rắn nuốt voi, biết thứ mình không nên biết, còn luôn nhớ kỹ, hắn là tự mình chon mình."

"Ngươi nói cũng phải, ta khi ấy nhớ hắn chết sống muốn đi theo Phong ca xuống hồ, cần gì phải thế, tự mình liên lụy vào."

Liên Sinh cười cười, không nói gì.

"Đúng rồi, người ngươi mới bắt ở bên trong, là ai?" Mã Văn Thanh đi được một đoạn mới nhớ ra, không nhịn được tò mò hỏi.

"Khương Dương của Khương gia, sau đó cho người khác cứu hắn ra, bất quá… Ta đã để lại cho hắn một ít thứ thú vị."

Mã Văn Thanh nhìn Liên Sinh một cái, thoáng tránh ra xa hai bước.

Phía trước Trầm Tuyên đỡ Trần Sâm vào xe, quay đầu lại nhìn trên núi thật lâu, mới mở cửa xe ngồi xuống.

…

Bên hồ Kính Thủy, khuôn mặt nhìn đen như mực của Nãi Bảo lão phụ mơ hồ nói với người bên cạnh: "Ngươi có cảm thấy hôm nay hàn khí trong hồ nhiều hơn bình thường?"

https://thuviensach.vn

Lão lạt ma gật đầu, cười a a đáp: “Lão ca có muốn tới miếu nhỏ của ta một chút hay không, rảnh rỗi có thể nói chuyện.”

Nãi Bảo lão phụ vuốt ve con chó rõ ràng đang hưng phần, cười nói: “Được, vậy ta lại quấy rầy lão đệ rồi.”

Dưới mặt hồ phẳng lặng, xoáy nước càng lúc càng lớn. Mà thông đạo xuyên qua hồ nước ở tầng dưới cùng, cánh cửa Trần Ngọc dùng máu mình mở ra đã vĩnh viễn đóng chặt, bên trên là cái khóa tinh xảo.

Nếu như Mã Văn Thanh hoặc Trần Ngọc ở đây, nhất định sẽ thất kinh, đó là cái khóa mà Liên Sinh vẫn tùy thân mang theo, ngay cả Trần Ngọc cũng không mở ra được.

Cửa đá dày cộm nặng nề phong bế thanh long cung điện, cũng chặn lại mọi thanh âm bên trong.

Trong cung điện khổng lồ, đang quanh quẩn tiếng vang đinh tai nhức óc, giống như thanh long đang phát tiết cơn giận của nó.

Lối vào tầng thứ năm của cung điện, có hai người đang đứng.

Một người trong số đó, rõ ràng là Khương Dương đã bị Việt chiếm thân, hắn bị một người bóp cổ, sắc mặt tái nhợt, miệng thở hổn hển.

Người kia sắc mặt tái xanh, cắn rang nghiến lợi nói: “Đây chính là nơi người dẫn ta tới có thể ngăn cản nghi thức nghịch chuyển?”

Trên mặt Khương Dương vẫn miễn cưỡng nặn ra một nụ cười khổ, “Ta bị người tính kế, chúng ta không thoát ra được nữa… Có lã người kia cũng không ngờ, ngay cả ngươi cũng bị cho vào tròng. Ngươi khống chế linh hồn của chủ nhân, ly gián quan hệ giữa chủ nhân và ta, dẫn đường cho dục vọng cùng hận ý trong lòng mỗi người, ngươi cuối cùng cũng không có kết quả tốt đẹp, đây mới là báo ứng! Hắc –’’

https://thuviensach.vn

Khương Dương cười mấy tiếng, liền bị đôi tay người ta ra sức siết lấy cổ họng, dồn dập ho khan, rồi không một tiếng động, thân thể giằng co kịch liệt.

Người bóp cổ hắn ngũ quan vặn vẹo, hét lên chói tai: “Báo ứng?! Vậy ngươi phải lưu lại phụng bồi ta, ta sẽ lợi dụng linh hồn của ngươi sống thêm thật lâu, đợi người thả ta ra ngời – ’’

Khi bị hung hang ném xuống đất, Khương Dương lấy tay ôm cổ, trên mặt hiện lên nụ cười quỷ dị, khan khan nói, “ Ngươi thấy mình rất lợi hại? Có lẽ chủ nhân đã sớm cảm nhận được sự tồn tại của ngươi. Thật ra, Liên Sinh mới là quân cờ cuối cùng chủ nhân để lại, hắn là huynh đệ nhỏ nhất của chủ nhân, chủ nhân tin tưởng hắn hơn ta. Năm đó, chủ nhân tìm người khi cục diện không thể vãn hồi, khi kết thúc tất cả, đến tận bây giờ, ta mới biết được là hắn.”

“Hồ KÍnh Thủy, mộ Thanh Long, là mộ thất cuối cùng chủ nhân chuẩn bị cho mình, không ngờ ngươi trên người ta…” Khương Dương điên cuồng cười lớn, ngay sau đó bị người phía sau một cước đã xuống tầng thứ năm.

Người đứng ở cửa thang xuống tầng thứ năm, nếu như bỏ qua sự dữ tợn trên khuôn mặt, ngũ quan cũng được coi là thanh tú, dáng người thon thả, chính là Vương Miêu mất tích đã lâu.

Cô ả lạnh lùng nhìn tầng thứ năm bên dưới, cuối cùng trên mặt lộ ra một nụ cười quỷ dị, nhấc chân đi xuống.

Trên cổ tay trái của Vương Miêu, một chuỗi hạt màu xám tro đang phát ra tia sáng âm trầm.

…

Ngoại ô Lệ Giang, trong một tòa nhà hai tầng tầm thường.

https://thuviensach.vn

Hai chân trước của Tiểu Mập đặt lên giường, nhìn Trần Ngọc không nhúc nhích nằm bên trên, cố gắng bày ra vẻ mặt mà mình có thể tưởng tượng thâm trầm mà bi thống nhất, đứng đã lâu, hai chân sau mập mạp thỉnh thoáng hoạt động vài bước để đỡ tê mỏi không còn chút sức lực nào.

Mà công khai vùi ở bên giường, chính là bốn chân Thanh, tên này đi theo Trần Ngọc ra ngoài một chuyến, cư nhiên, cư nhiên lại dài thêm, hơn nữa còn lớn nhanh như vậy! Quả thực khiến người ta giận sôi!

Còn một chuyện càng khiến nó bi thương đau đớn hơn thế, nó đã đánh không lại bốn chân Thanh…

Tiểu Mập phẫn uất trợn tròn mắt lần nữa nhìn bốn chân Thanh, dùng đầu lưỡi tinh tế liếm mặt Trần Ngọc, nhưng sau đo xoay người đi về phía sa lon. Không phải là không có long sao?! Không phải là thân thể dài hơn nó sao?! Sớm muộn gì, sớm muộn gì cũng có một ngày, ngạch, đợi đã, long báo con dựng lên, mình lớn lên cũng khó coi như vậy? Có nên mạo hiểm hay không, chỉ sợ sau này không dám soi gương nữa…

Báo con nghi hoặc, tạm thời lâm vào tình trạng âm thầm tự hỏi.

Mà bốn chân Thanh từ đầu đến cuối đều đàng hoàng vùi bên cạnh Trần Ngọc, nửa hí mắt, hưởn thụ một phen thích ý. Chỉ có lúc báo con giận dữ rời đi mới ngẩng đầu liếc mắt nhìn, cái đuôi giật giật, rồi lại cúi thấp đầu xuống, đặt lên chân trước nhắm mắt dưỡng thần.

Ở cửa truyền đến tiếng bước chân, Tiểu Mập duy trì tư thế suy tư bất động, chỉ lặng lẽ dựng lỗ tai lên. Bốn chân Thanh ngẩng đầu nhìn Phong Hàn một cái, rồi nhảy sang mặt bàn bên cạnh.

Phong Hàn đứng ở cửa, sau khi nhìn lên giường một cái, gõ vào cánh cửa, nói: “Bây giờ, ra ăn cơm.”

https://thuviensach.vn

Hai tiểu động vật quyết đoán mà an tĩnh nhanh chóng đứng dậy, cùng nhau ra ngoài. Mặc dù bọn nó nhất trí Phong Hàn là người không biết nấu cơm nhất trên thế giới này, thì cũng không còn cách nào khác, đây là người quản lý việc ăn uống hiện tại trong nhà.

Phong Hàn đóng cửa lại, đứng trước giường, lẳng lặng nhìn người trên giường một lát, sau đó xoay người đi vào phòng tắm.

Trần Ngọc từ tiếng nước chảy mông lung tỉnh lại, cậu phát hiện mình đang ở trong một căn phòng xa lạ. Tỉnh lại một lúc lâu, cậu mới xác định mình thực sự vẫn còn sống.

Cảm ơn trời đất! Cậu đã trở lại! Còn sống thực sự là quá tốt! Phong Hàn, Trần Sâm, Mã Văn Thanh, Liên Sinh… Cậu khát vọng hơn ai hết được cùng bọn họ sống trên thế giới này, cậu thậm chí muốn đứng trước mặt bọn họ ngay bây giờ, sau đó ôm lấy họ.

Trần Ngọc trên giường cảm động suy nghĩ, đồng thời âm thầm thề, sau này không hạ địa nữa, thống khổ cuối cùng kia, cậu đời này cũng không muốn nhớ lại.

Bất quá, khoảnh khắc sau đó, cậu thật ra nguyện ý đời này có rảnh thì trải nghiệm thêm lần nữa.

Khi đó, cậu vừa mới tiến vào trong thân thể này, hơi có ý thức, chỉ có điều vẫn chưa tỉnh lại. Những lời Phong Hàn nói, những việc hắn làm cậu đều có chút ấn tượng.

Trong giây phút ấy, niềm vui sướng lớn lao lấp đầy trái tim của cậu, thậm chí cả linh hồn. Chuyện cậu lo lắng nhất cũng không xảy ra, Phong Hàn ở lại, hơn nữa là vì cậu.

Đắm chìm trong hạnh phúc hồi lâu, Trần Ngọc mới nhớ ra cậu trước tiên nên thống báo cho Phong Hàn.

https://thuviensach.vn

Đợi đã, cảm giác toàn thân vô lực, lâu như vậy rồi sao còn chưa hết?

Trần Ngọc trừng mắt nhìn, bi kịch phát hiện mức độ lớn nhất của cậu là động đậy ngón tay. Chẳng lẽ là hậu di chứng sau một lần chuyển sinh? Tạm thời hay là – cậu tuyệt đối không muốn liệt toàn thân a a! Trần Ngọc hoảng sợ nghĩ.

Hơn nữa, không biết có phải là ảo giác hay không, cậu cảm thấy trong phòng vốn ấm áp trở nên có chút lạnh.

Trần Ngọc hao hết khí lực ngẩng đầu lên, sau đó thấy ở cửa phòng tắm, Phong Hàn đang chằm chằm theo dõi cậu.

“Cái kia, ta…ta đã trở về.” Trần Ngọc há miệng, cuối cùng quyết định chào hỏi trước.

Vui sướng hoan nghênh cùng ôm ấp xem ra không có, trên mặt Phong Hàn thậm chí không biểu lộ một tia vui mừng.

Sau khi phát hiện Phong Hàn căn bản không có ý định trả lời cậu, Trần Ngọc cẩn thận liếc một vòng trong phòng, nhận thấy ngay cả mấy tiểu động vật để cứu vớt cục diện cũng không có – cuối cùng, cậu liếm liếm đôi môi khô khốc, không mạch lạc tiếp tục nói: “Thật ra ta không ngờ ngươi sẽ ở lại, bất quá, thật sự tốt quá rồi, ta, ta thực không ngờ ngươi sẽ ở lại vì ta, thật ra, ngươi cũng thích ta đúng không…”

Thấy ánh mắt càng ngày càng đằng đằng sát khí của Phong Hàn, Trần Ngọc rùng mình, căng thẳng bổ sung: “Khụ…Ý của ta là ta rất cảm động…”

Phong Hàn bước tới, một tay ôm lấy Trần Ngọc không cách nào nhúc nhích, ra sức ôm chặt, sau đó đầu đặt trên bả vai Trần Ngọc. Không biết là tức giận hay vì sao, cánh tay ôm Trần Ngọc của Phong Hàn phát run.

https://thuviensach.vn

Sức lực tay hắn thật lớn, ánh mắt từ từ nhuốm màu vàng kim, bên trong có thể nhìn thấy sợ hãi và yếu ớt khó gặp.

Trần Ngọc hơi giật giật, cảm thấy bả vai phát nhiệt.

Được rồi, mặc dù Phong Hàn trước sau như một bá đạo không được tự nhiên, cậu hiện tại cuối cùng cũng biết tầm quan trọng của mình với hắn, đương nhiên trước đây cậu cũng không biết, nhưng – có thể mặc quần áo vào đã hay không! Trần Ngọc đỏ mặt.

Thật lâu sau, Phong Hàn rốt cuộc khống chế được run rẩy, từ từ buông tay ra, hai người thâm tình nhìn nhau một lúc, Phong Hàn khôi phục ngữ điệu cao ngạo tỉnh táo nói: “Hiện tại, người ăn của ta, mặc của ta, ở nhà ta, hơn nữa thoạt trông, ngươi thậm chí còn không làm được thủ công nghiệp.”

Trần Ngọc vẻ mặt hóa đá nhìn Phong Hàn, há miệng, hiển nhiên không biết lúc này nên nói cái gì cho phải.

Phong Hàn trái lại tâm tình cực hảo, không them để ý chút nào cúi xuống, hôn Trần Ngọc thật mạnh.

Khi Trần Ngọc ho khan lên tiếng, Phong Hàn mới ngẩng đầu lên, nói như không: “Bất quá, ta sẽ nghĩ cách tận dụng hết…”

Trần Ngọc dùng thanh âm hơi nhỏ nói: “Uy – ta bây giờ không phải là tế phẩm của ngươi, đợi đã, Thanh Long hoàn còn ở đó hay không?”

Phong Hàn chỉ chỉ mặt bàn, Thanh Long hoàn lẳng lặng nằm trên đó.

“Ngươi tìm được cái chìa khóa rồi?”

“Lúc ấy năm tảng đá và chìa khóa người tìm thấy trong mộ ở hồ Kính Thủy, ta biết viên đá đều là giả, nhưng chìa khóa thì đúng là chìa khóa của Thanh Long hoàn, ta liền cầm đi.” Phong Hàn nói, đồng thời dùng ngón tay

https://thuviensach.vn

ở trên cổ Trần Ngọc khoa tay múa chân một chúy, nói: “Mặc dù Thanh Long hoàn không có ở đây, bất quá tế phẩm vẫn là tế phẩm.”

Trần Ngọc cũng không tức giận, chỉ có điều ánh mắt tỏa sáng nhìn Phong Hàn. Vào lúc đó, Phong Hàn vẫn nhớ tìm chìa khóa giúp cậu, có lẽ, Phong Hàn chưa từng hứa hẹn điều gì, nhưng trên thực tế, điều hắn làm so với nói còn nhiều hơn.

Phong Hàn dần dần ngừng lại, trong ánh mặt trời sau giờ ngọ, thân thể trong ngực ấm áp quen thuộc, cặp mắt xinh đẹp linh động màu đen khiến cho hắn hít thở không thông.

Cậu còn sống, cùng hắn tồn tại, không có gì tốt đẹp hơn thế nữa.

-CHÍNH VĂN HOÀN-

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Pn1

Một nhà bốn miệng ăn:

Trần Ngọc sắc mặt cổ quái nhìn đồ ăn trước mắt, rốt cuộc không nhịn được nhỏ giọng hỏi: “Khi ta không có ở đây, ngươi vẫn cho chúng nó ăn thứ này?” Đồng thời dùng đũa gẩy gẩy mấy viên thịt trắng ởn trong đĩa, và chảo súp lơ xào ngập dầu mà vẫn xanh biếc đáng yêu, cậu đánh cược Phong Hàn cho rau vào nồi chưa đầy năm giây đã đổ ra đĩa đặt lên bàn.

Thịt mua từ bên ngoài, hương vị và độ lửa hẳn là không quá tệ, thế nhưng, rau thật sự đã chín? Còn nữa, bên cạnh mỗi tiểu động vật có một ly sữa là sao? Hắn rốt cuộc học từ đâu phương pháp ăn kèm như vậy?

Phong Hàn quét mắt liếc Trần Ngọc một cái, sau đó diện vô biểu tình nhìn phía đối diện, cho đến khi hai tiểu động vật vô tội xét thời thế rưng rưng bắt đầu cố gắng gặm súp lơ, mới chậm rãi gắp một miếng thịt lên ăn.

Tiếp đó Phong Hàn gật đầu, tự tin nói: “Ta cảm thấy khá tốt.”

Trần Ngọc nuốt nuốt nước miếng, cẩn thận lựa miếng thịt, sau khi ăn xong, thanh thanh cổ họng, nói: “Xem ra ăn chín tái cũng không tồi.”

Phong Hàn tỏ vẻ đồng ý trong lòng, rồi thuần thục lấy địa vị trụ cột trong nhà tuyên bố, căn cứ vào lễ nghi cơ bản nhất trên bàn ăn, tất cả mọi người không thể lãng phí lương thực, phải ăn hết toàn bộ.

Trần Ngọc khiếp sợ nhìn Tiểu Mập và bốn chân Thanh cùng trợn to mắt, sau đó yên lặng cúi đầu ăn cơm.

https://thuviensach.vn

Phong Hàn cau mày ăn nốt chỗ súp lơ trên đĩa, rồi xuống lầu.

Trần Ngọc cố gắng tưởng tượng mình là con thỏ, chết lặng gặm cà rốt, cuối cùng tiêu diệt hết đống đồ ăn. Ngẩng đầu, thấy Tiểu Mập bên mép dính đầy sữa, bốn chân Thanh cũng như vậy, Trần Ngọc không khỏi nhếch miệng nở nụ cười.

Trần Ngọc đẩy xe lăn, thu dọn chén bát đi rửa. Thân thể cậu hai ngày nay rõ ràng đã có chuyển biến tốt, tuy rằng chưa thể đứng dậy, nhưng sinh hoạt cơ bản có thể tự gánh vác. Hơn nữa bác sĩ nói nếu làm tốt phục hồi chức năng, rất có hy vọng sẽ đứng lên được.

Nhà ăn, Tiểu Mập không tiếng động đối mặt với huynh đệ khác cha khác mẹ: Phong Hàn nhất định là cố ý, khi Trần Ngọc không ở đây hắn cũng không yêu cầu chúng ta ăn hết! Nó là một con báo! Con báo! Thế giới động vật nói nó là động vật ăn thịt, khụ, hắn là đúng! Cứ như vậy thật sự không sao chứ…

Bốn chân Thanh trầm tư gật đầu: ta thấy hắn trộm tra trên mạng lễ nghi trên bàn ăn,hắn lần đầu giở trò đương gia trước mặt Trần Ngọc, phỏng chừng đang khẩn trương, cho nên, hắn nhất định muốn làm để Trần Ngọc xem…

Bọn nó vừa dùng móng vuốt vuốt ve bụng vừa tự hỏi, cái gì mà biệt nữu công, thật sự rất chán ghét…

Trần Ngọc dọn dẹp xong liền đi nghỉ, vì Phong Hàn làm việc ở tầng dưới, cho nên khi Trần Ngọc tỉnh lại, cảm giác có thứ gì đó ấm áp chui ra khỏi ổ chăn của mình, cuối cùng một cái đầu xù lông dò xét bên cạnh cổ cậu.

Hạnh phúc nhất chính là thân thể còn chưa kịp động, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Tiểu Mập vèo một phát lại chui vào trong ổ chăn,

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc khẳng định nó tuyệt đối là loài chạy trốn nhanh nhất trên thảo nguyên.

Phong Hàn đi đến, đưa cho Trần Ngọc một chén nước. Thấy Trần Ngọc uống nước xong, Phong Hàn cũng không rời khỏi, chỉ ở bên cạnh yên lặng nhìn cậu, chờ cậu buống cái chén ra rồi nói: “Xuống tầng dưới một lát.’

Thấy Trần Ngọc gật đầu, Phong Hàn bế Trần Ngọc lên, đi xuống lầu.

Tầng một là nơi làm việc của Phong Hàn, hắn mở một nhà sách nhỏ, phần lớn là sách cũ, sách quý, đồng thời còn có một ít đồ cổ.

Mỗi lần xuống dưới, Trần Ngọc trong lòng đều không tránh được phải sợ hãi than thở, Phong Hàn kiêu ngạo giống như thần tiên cư nhiên sẽ mở một nhà sách, mà hắn ngồi ở sau quầy cư nhiên không có vẻ gì là xa cách.

Trang hoàng cổ điển, bầu không khí u nhã, ánh nắng ấm áp sau giờ ngọ, càng khiến ông chủ tuổi trẻ tuấn mỹ càng thêm thần bí.

Trần Ngọc ngồi bên cửa sổ, cầm trong tay một quyển sách, nửa ngày không lật trang, kinh ngạc nhìn Phong Hàn, trong lòng cảm thán, đây thực sự là cuộc sống tốt đẹp mà cậu hay nghĩ đến trước kia, trừ việc cậu hiện tại không thể nhúc nhích, trừ việc cậu mới là chủ tiệm, sau đó tùy tiện nô dịch Phong Hàn…

Tóm lại, giấc mộng cùng sự thật luôn có chênh lệch nhất định.

Cửa hàng mở ở vùng ngoại thành heo hút cư nhiên có không ít khách, năm giờ chiều, khách nhân mới tục tục ly khái, Phong Hàn đứng dậy đóng cửa tiệm.

Thoạt trông tâm tình hắn vô cùng tốt, đi đến bên cửa sổ nói với Trần Ngọc: “Chúng ta ra ngoài tản bộ, sau đó thuận tiện ăn cơm chiều.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc gập quyển sách trong tay lại, khi được đỡ lên xe lăn cậu trông thấy biểu tình thở phảo nhẹ nhõm của Tiểu Mập và bốn chân Thanh.

Sau căn nhà hai tầng, là một điều khiến người ta kinh hỉ.

Không biết Phong Hàn làm như thế nào, sau căn nhà là một vườn trái cây ước chừng mười mẫu,một số nơi còn trồng các loại rau theo mùa. Đây là chỗ thông khí cho Tiểu Mập và bốn chân Thanh càng lúc càng lớn, đồng thời rừng cây nơi hai người tản bộ tuyệt đối sẽ không bị người khác quấy rầy.

“Tại sai lại nghĩ đến việc mở một cửa hàng ở đây?” Trần Ngọc hỏi.

Trầm mặc trong chốc lát, Phong Hàn đáp: “À, ta nhớ ngươi trước kia có nhắc đến muốn một cuộc sống như thế nào, là trụ cột trong nhà, ta dù sao cũng phải gánh một phần trách nhiệm.’

Trần Ngọc nhíu mày, cố nén xúc động muốn vạch trần chuyện hai năm trước hắn vẫn ăn nhờ ở đậu của cậu.

Một lát sau, Phong Hàn lại hỏi: “Có muốn liên hệ với phụ thân người không? Còn Mã Văn Thanh nữa, ta nghĩ đều rất lo lắng cho ngươi.’

Trần Ngọc run rẩy, đối thoại cảm tình săn sóc như vậy tuyệt đối không nên xuất hiện từ Phong Hàn, cậu cẩn thận nhìn nhìn Phong Hàn, e dè nói: “Không – đợi ta khỏe hẳn, tự mình trở về. Hơn nữa…hôm nay ta, ta có đắc tội ngươi sao?”

Tay Phong Hàn đang lôi mấy thứ từ trong túi ra khẽ khựng lại, ngẩng đầu nhìn Trần Ngọc trong chốc lát, khi Trần Ngọc thấy sau lưng bắt đầu phát lạnh, đáp: “Hắn là không có.”

“Vậy ngươi hôm nay thu được thứ tốt?” Trần Ngọc chưa từ bỏ ý định lại hỏi.

https://thuviensach.vn

“Không, chỉ bán được hai thứ linh tinh.” Phong Hàn thật sự ngẫm nghĩ, cuối cùng dưới ánh mắt chờ đợi của Trần Ngọc, rốt cuộc lộ ra thần sắc giật mình, tiến lên hai bước, cúi thấp xuống, cơ hồ dán bên cổ Trần Ngọc nói: “Nga, nếu ngươi là ám chỉ chuyện đó, ta sẽ thỏa mãn ngươi.”

Chuyện gì?! Trần Ngọc nổi da gà, cậu có ám chỉ gì đó sao?

Ăn xong cơm chiều, sau khi túm lấy Tiểu Mập và bốn chân Thanh chạy như điên trong rừng cây, Phong Hàn giúp Trần Ngọc tản bộ quay về.

Trong lúc đi về có vài người trộm quan sát Phong Hàn, mặt Phong Hàn dần dần trở nên khó coi, giúp Trần Ngọc bước nhanh ra sau vườn.

Sau khi cự tuyệt Phong Hàn giúp tắm rửa không có hiệu quả, Trần Ngọc đành phải chen chúc cùng Phong Hàn trong bồn tắm.

…….

Tuy rằng không thể nhúc nhích, nhưng cũng không phải mất tri giác toàn thân, cho nên Trần Ngọc hung tợn quay đầu trừng mắt với Phong Hàn, “Uy, hôm qua và hôm trước đều – chúng ta có nên nghỉ ngơi vài ngày hay không?”

Tay Phong Hàn càng thêm không kiêng nể gì, phi thường rõ ràng cự tuyệt: “Không cần, ta biết ngươi muốn, hôm nay ban ngày ngươi dùng ánh mắt cơ khát nhìn ta thật lâu, ta đều thấy được.”

“…Ta cam đoan ta không hề!”

“Yên tâm, ta nhất định sẽ thỏa mãn ngươi.” Phong Hàn ngẩng đầu đối diện với Trần Ngọc, hai mắt phát sáng chuyên chú nhìn cậu, vừa lòng thấy người trong ngực sắc mặt đỏ bừng, tuyệt đẹp giống như chỗ nào đó, “….Đương nhiên, nếu như ngươi thích làm trong phòng tắm, ta cũng không có ý kiến.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc trợn to mắt, hổn hển quát: “Từ từ, ta tuyệt đối – ngô –’’

Tiểu Mập đi ngang qua nhà tắm cơ hồ phải đồng tình với Trần Ngọc, mụ mụ đáng thương, sau khi trở về, đã bị ba ba Phong Hàn làm như vậy, ở một góc độ nào đó, ăn chay thì sao?! Bị bốn chân Thanh khi dễ thì sao?! – sớm muộn gì cũng có một ngày, nó có thể đem bốn chân Thanh đặt dưới thân!

Dùng móng vuốt lau đi nước mắt không hề tồn tại, Tiểu Mập hất cằm, ngẩng đầu, hỉ hả đi về phía phòng riêng của nó và bốn chân Thanh, nó cần bốn chân Thanh giúp nó tháo túi đeo trên lưng xuống…

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Pn2

Tiểu Mập duỗi thân thể, u oán liếc nhìn thịt bò trên bàn, từ sau lần ác nhân mặc đồ trắng nói nó thể trọng vượt quá tiểu chuẩn, Phong Hàn và Trần Ngọc liền nghiêm cấm nó ăn vặt, chính là món thịt nó yêu thích nhất và bánh ngọt mà nó thấy hứng thú!

Thể trọng vượt tiêu chuẩn là ý gì?! Cái tên lang băm kia!

Đã từng gặp qua con báo nào kiện mỹ như nó chưa? Hắn nhất định là ghen tỵ! Hãy nhìn đường cong ưu nhã này xem, hoa văn xinh đẹp như vậy, đôi mắt to tròn – Tiểu Mập tận lực nghiêng sang bên cạnh một chút, cuối cùng căm giận vung đầu: mẹ nó, gương quá nhỏ, không soi được, quên đi, không soi nữa!

Cửa phòng bật mở, Tiểu Mập ghét nhất tiếng bước chân giả tao nhã của con vật nào đó, đương nhiên so với bước đi của nó là hoàn toàn không thể sánh kịp.

Đi đến bên giường, liếc mắt nhìn Tiểu Mập một cái, rồi nhanh nhẹn nhảy về phía bàn trà.

Tiểu Mập đang nhắm mắt dưỡng thần khẽ run, nó cố ý, nhất định là cố ý, vì cái gì phải ăn thịt trước mắt nó a a a!

Nhân sinh bi thúc a, thật sự là không thể nhẫn nại, Tiểu Mập đứng dậy, lại cảm thấy không thể làm mất khí thể của bản thân, vì vậy tận lực hất cằm, đi ra bên ngoài.

https://thuviensach.vn

Giờ này, Trần Ngọc đang chuẩn bị cơm trưa, nhất định là đang bắt đầu chuẩn bị T^T.

Trần Ngọc quả thật đang chuẩn bị cơm trưa, cậu mở tủ lạnh, do dự, cậu thích ăn cá, Phong Hàn thích ăn thịt bò hầm, Tiểu Mập và bốn chân Thanh, ngô, hai đứa nó có thứ gì không thích sao?

Cuối cùng, Trần Ngọc lấy thịt bò ra, thêm hai củ khoai tây, cà chua, sau đó đẩy con báo ánh mắt mong chờ đứng cạnh cửa tủ lạnh ra ngoài: “Uy, lần trước kiểm tra sức khỏe, cả nhà chỉ có ngươi béo đến bệnh, không biết xấu hổ à, mau đi ra ngoài cho ta.”

Trần Ngọc nói xong, thuận tay đóng cửa tủ lạnh lại.

Trông thấy vẻ mặt Tiểu Mập úy khuất không cam lòng, Trần Ngọc cười tủm tỉm cúi thấp xuống: “Tiểu Mập, nếu ngươi trước khi ta làm xong cơm thu dọn sạch sẽ phòng khách, ta sẽ cho ngươi nếm thử chút ít thịt bò.”

Ánh mắt Tiểu Mập nhất thời sáng rỡ, vui sướng chạy như bay sang phòng khách. Đáng thương thay cho nó không hề hay biết, con người rất giảo hoạt, phụ mẫu nó căn bản không định cho nó ăn ít đồ ngọt, chỉ hy vọng bắt nó rời nhà bếp, thuận tiện rèn luyện thân thể.

Một giờ sau, Phong Hàn từ dưới lầu đi lên.

Phòng khách sạch sẽ khác thường, Tiểu Mập ngày thường lười nhác đang cố gắng lôi một cái đệm dựa từ sau sô pha ra – đương nhiên, chuyện xấu này cũng tuyệt đối là nó hoặc bốn chân Thanh làm.

Trên bàn bày hai món mặn một bát canh, Trần Ngọc và Tiểu Mập đã an vị, đồng thời hai mắt phát sáng nhìn hắn. Tiểu Mập phỏng chừng chờ được ăn cơm, mà Trần Ngọc…

https://thuviensach.vn

Phong Hàn kéo ghế ra, bốn chân Thanh nhảy lên vị trí bên cạnh Tiểu Mập.

“Ăn nhiều một chút, buổi sáng đông khách không?” Trần Ngọc ân cần sới cơm cho hắn, đồng thời hỏi.

“Đông.” Phong Hàn không tự chủ nhíu nhíu mày, rõ ràng đã đủ hẻo lánh, vì cái gì vẫn đông khách như vậy, hắn vẫn muốn gánh phần nào trách nhiệm nuôi gia đình, nhưng nguồn tài chính chủ yếu của bọn họ cũng không phải từ cửa hàng nho nhỏ này, hắn cũng không có ý định làm ăn lớn.

Hiện tại cuộc sống của hắn và Trần Ngọc phi thường hoàn mỹ, càng đông khách, thời gian ở chung của hắn cùng Trần Ngọc ngược lại giảm bớt.

“Vưu bộ trưởng gần đây có đến gặp ngươi không?”

Phong Hàn thấy Trần Ngọc thuận tay gắp thịt bò vào bát cho hắn, ngẩng đầu nói: “Ngươi muốn nói gì với ta? Hay là, ngươi có yêu cầu gì với ta, nói ra thử xem, biết đâu ta sẽ thỏa mãn được ngươi.”

Mặt Trần Ngọc ửng đỏ, kháo a, lúc này mới được bao lâu a, thấy Phong Hàn đã hoàn toàn không quan tâm chăm chú ăn cơm, cậu quay đầu nhìn hai tiểu động vật, nhỏ giọng nói: “Chỉ là – chỉ là sắp đến Tết, ngươi có nên tìm người đáng tín trông coi cửa hàng vài ngày hay không, chúng ta trở về một chuyến. Ta đã lâu không được gặp, khụ, Văn Thanh bọn họ.” Hai chữ Trần Sâm vừa tới bên miệng, lại đổi thành cái tên thứ hai.

Phong Hàn gắp một miếng thịt bò cho vào miệng, hiểu rõ nhìn Trần Ngọc: “Nói rõ ràng ra không phải tốt hơn sao, ta hiểu, ngươi muốn về nhà mẹ đẻ.”

Trần Ngọc phun canh, sau đó bắt đầu lớn tiếng ho khan, đồng thời sắc mặt đỏ bừng.

https://thuviensach.vn

Trong mắt Phong Hàn thoáng hiện lên một tia tiếu ý, vỗ vỗ sau lưng Trần Ngọc, thản nhiên hỏi: “Sao vậy, ta đâu có nói sai?”

“Ngươi, ngươi, cái từ đó ngươi học của ai a!” Trần Ngọc hổn hển nhìn Phong Hàn, “Ta là về nhà! Khác hoàn toàn với về nhà mẹ đẻ! Sau này tuyệt đối không được nói ba chữ kia, là về nhà!”

“Được rồi, vậy theo ý ngươi.” Phong Hàn không hề gì nói, sau đó gắp một đũa rau vào bát Trần Ngọc, đồng thời kiên trì lên tiếng: “Nhưng ta đã tra qua, nhà mẹ đẻ chính là chỉ nơi cha mẹ ngươi sinh sống.”

Trần Ngọc há miệng thở dốc, không đáp lời, vạn nhất cậu giải thích đó là từ chuyên dùng cho nhà gái, Phong Hàn mà bảo quá thích hợp thì cậu làm sao bây giờ?

“Ngày kia xuất phát, ngươi chuẩn bị chút đồ, chúng ta lái xe đi.” Trụ cột trong nhà tuyên bố trên bàn cơm.

Tiểu mập và bốn chân Thanh liếc mắt nhìn nhau, âm thầm gào khóc.

Trần Ngọc có chút vui vẻ, vốn cậu đang lo lắng, nếu đi xe lửa, hình thể của Tiểu mập thật sự rất có vấn đề.

Sau đó, kinh hỉ của Trần Ngọc nhanh chóng giảm xuống: “Ta nhớ xe của ta còn ở Hàng Châu, hơn nữa, ngươi có hộ chiếu không?”

Phong Hàn ngẩng đầu, liếc Trần Ngọc, sau đó mới nói, “Đương nhiên, ta đã mua xe, cũng lấy hộ chiếu. Lúc ấy ngươi còn chưa tỉnh lại, sau đó ngươi không thể cử động. Thời gian đó ta đã chuẩn bị mọi thứ, ta nghĩ, lái xe mang ngươi ra ngoài, cũng có thể để ngươi ngắm cảnh.”

Nghe xong câu trả lời này, tay Trần Ngọc run lên, chỉ cảm thấy ***g ngực ấm áp, như có thứ gì đó rất hiếm có tràn ra.

https://thuviensach.vn

Phong Hàn kỳ thật là có chuẩn bị, lúc cậu vẫn chưa tỉnh lại, vẫn không nhúc nhích được. Hắn còn thật sự vì bọn họ mà tính toán.

Có lẽ vì Phong Hàn, vì tình cảm của hắn, cậu trả giá rất nhiều.

Nhưng nhìn theo góc độ người thân, so với người ngoài, hắn đã bù đắp cho cậu rất nhiều.

Trần Ngọc cúi đầu, dùng động tác ăn cơm che dấu tình tự trong mắt.

Mới vừa cơm nước xong, bên dưới đã có khách tới. Bởi vì hai người không thích người ngoài quấy rầy, Phong Hàn cũng không thuê người trông cửa hàng.

Bất quá giờ khắc này, thấy Trần Ngọc chuẩn bị vào phòng ngủ trưa, Phong Hàn bắt đầu cảm thấy, có lẽ tìm một người đến trông tiệm là phi thường tất yếu.

Tiểu Mập trợn mắt há mồm nhìn cái đĩa trước mặt, một miếng, một miếng rất nhỏ! Đây là thù lao Trần Ngọc trả cho nó vì đã thu dọn cả phòng khách! Còn không đủ cho nó nhét kẽ răng a, ô –

Tiểu Mập ủ rũ bỗng nghiên thấy có gì đó cọ móng vuốt của nó, nó lập tức tức giận mở mắt ra, cho dù nó đánh không lại bốn chân Thanh, nó vẫn cáu kỉnh!

Sau đó Tiểu Mập phát hiện trước mặt có chậu nhỏ, đó là chậu cơm của bốn chân Thanh, bên trong còn có năm miếng thịt bò tương đối lớn, thịt bò cách thủy nhừ tươm tản ra hương khí mê người.

Tiểu Mập nuốt nước miếng, liếc nhìn bốn chân Thanh một cái, cuối cùng vẫn cúi đầu ăn như điên. Nó biết bốn chân Thanh bất quá cũng chỉ được ăn mười miếng mà thôi, vì cái gì lại tốt bụng nhường cho nó? Nhưng hiện tại hơi đâu mà quản việc ấy, ăn trước nói sau! Dù sao bản thân tuyệt

https://thuviensach.vn

đối không có đồ ăn dự trữ cho nó- đậu bọc đường trong tủ quần áo cũng tuyệt đối không được!

Bốn chân Thanh không tỏ vẻ gì, sau khi thấy Tiểu Mập ăn xong, lại cúi đầu ngậm chậu mang sang nhà bếp, Trần Ngọc tỉnh dậy sẽ thu dọn.

Một giờ sau, Tiểu Mập hàm chứa nước mắt nhìn về phía căn nhà hai tầng cách đó không xa. Mụ mụ mới là thiện lương nhất! Người khác đều không thể tin được!

Cắn người miệng mềm, Tiểu Mập sau khi ngủ trưa một lát theo ước định với bốn chân Thanh, lưng đeo túi vào trong vườn tản bộ.

Ta kháo a, ngươi cũng không phải chó, cần người dắt đi dạo sao? Hiện tại đã được nửa giờ, ngươi thì nhẹ nhàng, ta phải mang nặng mà chạy a a a –

….

Tiểu Mập ghé vào sô pha trong phòng khách, tựa đầu trên móng vuốt tròn ủng, nó thực tức giận.

Chẳng, chẳng phải là đã lâu không gặp thôi sao! Cái tên gia hỏa Mã Văn Thanh kia thấy nó liền kinh ngạc gọi nó là bàn tử – không phải là Tiểu Mập, không phải báo con, mà là bàn tử! Lã nào hắn có tư cách chỉ trích người khác ư?!

Tiểu Mập mang theo ánh mắt oán niệm hung hăng liếc nhìn mọi người đang chuyện trò vui vẻ với nhau cách đó không xa, Trần Ngọc, Phong Hàn, Mã Văn Thanh, Liên Sinh, còn có Trầm Tuyên, nếu Liên Sinh cười tủm tỉm không ngăn nó lại, nó đã sớm nhào đến rồi – nó nắm chắc mình có thể hảo hảo giáo huấn Mã Văn Thanh, trước đây, Mã Văn Thanh thường xuyên đánh không lại nó!

https://thuviensach.vn

Tiểu Mập bắt đầu hoài niệm tình cảnh thường xuyên dẫm nát mặt Mã Văn Thanh mấy tháng trước.

Không chỉ Tiểu Mập có oán niệm, Mã Văn Thanh cũng cảm thấy vạn phần buồn bực, tiểu Trần Ngọc thật vất vả mới trở về, bên cạnh gia hỏa kia như thế nào luôn luôn náo nhoệt. Từ lúc Liên Sinh trông thấy nhiều lần xấu hổ của Mã Văn Thanh, Mã Văn Thanh liền xem Liên Sinh tương đối không thuận mắt.

“Phong ca, các ngươi thực sự buông tay? Ngươi không biết sau khi ngươi rời đi, chúng ta trên dưới đều không thấy an toàn. Ai, đội ngũ hiện tại không tốt a.”

Trầm Tuyên nhìn Mã Văn Thanh ở một bên cảm thán, khóe miệng khẽ nhếch, “Trần gia chúng ta hiện tại ngoại trừ sư phụ ta và sư gia, người có bối phận cao đều hộ giá hộ tống ngươi, ngươi cảm thấy không an toàn chỗ nào…”

Phong Hàn liếc Liên Sinh một cái, ánh mắt chợt lóe, sau đó quay đầu nhìn về phía Mã Văn Thanh, “Chúng ta cũng không định hạ địa lần nào nữa, tình trạng thân thể hiện tại của Trần Ngọc không thích hợp, bất quá, nếu các ngươi đi qua Vân Nam, có thể đến thăm chúng ta.”

“Nhất định rồi.” Mã Văn Thanh vỗ ngực cam đoan, “Sau này có cơ hội đến tìm Phong ca và tiểu Trần Ngọc uống rượu. Nghe nói Phong ca mở cửa hàng? Hắc hắc, nếu ta có thứ tốt, cũng không lo tìm nơi xử lý. Từ lúc tiểu Trần Ngọc đi mất, ta liền không có vốn riêng.” Mã Văn Thanh cũng tự mình hiểu rõ, muốn trông cậy vào Trần Ngọc đã không có khả năng, hơn nữa, người trải qua sự kiện kia tuyệt đối không muốn bi kịch lại tái diễn lần nữa.

Trần Ngọc còn sống đã là vạn hạnh trong vạn hạnh, nhưng – Phong ca năm đó cùng tiểu Trần Ngọc đều ở thế bất lưỡng lập, như thế nào hiện tại

https://thuviensach.vn

lại dính với nhau khanh khanh ta ta? Điều này khiến cho một tên cô đơn như hắn áp lực rất lớn a.

Giữa trưa, Liên Sinh kéo Trần Ngọc đến một nơi vắng vẻ, cười nhìn cậu thật lâu, hỏi: “Thực không sao?”

“Ân.” Trần Ngọc tựa vào bên cạnh cửa sổ.

Hai năm nay, Vân Nam, sa mạc, đáy biển, tuyết sơn, hồ Kính Thủy, vòng một vòng lớn sau đó lại quay về cổ mộ, mục đích ban đầu từ lúc lên núi tuyết đã chậm rãi thay đổi.

Trong một đêm, chân tướng bị vạch trần, cậu mới là người xấu cuối cùng….Cậu sợ Phong Hàn biết được sự thật, nhưng khi đó căn bản không thể dừng .

Tuy rằng không có trí nhớ của kiếp trước, nhưng chứng cứ rành rành, cậu không cách nào phủ nhận, cậu chính là người đã thương tổn Phong Hàn.

Đau khổ đến phút cuối, Trần Ngọc đã chuẩn bị chia xa với hắn. Kết quả – người rời đi rất nhiều, hắn lại ở lại.

“Vì kế hoạch của ngươi, cố gắng lâu như vậy, cuối cùng ngươi vẫn buông tay, khiến mọi người đều được giải thoát.” Liên Sinh híp mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt thoải mái, còn có sự tĩnh mịch mơ hồ, “Đáng tiếc, năm đó nhiều người như vậy, hiện tại chỉ còn lại hai chúng ta, ca, ngươi vừa lòng không?”

Trần Ngọc quay phắt đầu nhìn chằm chằm Liên Sinh, khiếp sợ cơ hồ không thốt nên lời, “Ngươi – Ngươi cũng là người thời đó?!” Hơn nữa, ca là có ý gì? Nếu Liên Sinh là người từ ngàn năm trước, chẳng lẽ hắn cũng trúng độc xích đan? Nhưng mà, vì sao Liên Sinh không đi theo nhóm A Cát?

https://thuviensach.vn

“…Ta là nước cờ cuối cùng của ngươi, bất quá, ta chưa ăn xích đan, ngàn năm trước, ta bị ngươi lưu lại trong sơn động ở Tây Tạng, ngươi lợi dụng nguyện vọng từ sơn động khiến ta ngủ say.” Liên Sinh dần dần mất đi ý cười, Trần Ngọc từ gương mặt diện vô biểu tình kia cư nhiên loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của Ngư Phù, “Ta là huynh đệ nhỏ nhất cũng được thương yêu nhất của ngươi.”

Trần Ngọc trợn mắt há hốc mồm mà nhì Liền Sinh, có cảm giác mao cốt tủng nhiên. Giống như ác mộng quá khứ lại ồ ạt ập đến, không biết rốt cuộc khi nào mới có thể kết thúc.

“Ca đã định để ta chờ đợi đến lúc ngươi tỉnh lại, bất quá sau đó, có người tới quấy rầy giấc ngủ của ta trước. Lão tổ tông hiện tại của Trần gia, cũng chính là ông nội của ngươi, vì giải trừ lời nguyền kia, cứu lấy người Trần gia và huynh đệ của mình mà tiến vào sơn động đó. Cuối cùng ông không tìm ra cách giải, nhưng âm soa dương thác cứu ta ra.”

“Ngươi cư nhiên là huynh đệ của Ngư Phù…Từ từ, ông nội của ta vào sơn động ở Tây Tạng, ý của ngươi là đó là chuyện của ba mươi năm trước?” Trần Ngọc hoài nghì nhìn chăm chú khuôn mặt trẻ tuổi tuấn mỹ của Liên Sinh.

“Ta cũng không có năng lực trường sinh, đây là di chứng để lại sau khi tỉnh lại trong sơn động, ta cũng không rõ sẽ kéo dài bao lâu, nhưng bên ngoài ta quả thật vẫn có chút thay đổi. Cho nên, chuyện sau đó, ngay cả lúc ngươi sinh ra, ta đều thấy nhất thanh nhị sở. Lần đầu tiên trông thấy ngươi, ta đã biết ngươi là Ngư Phù – ta nghĩ Trần Sâm cũng biết.” Liên Sinh nói.

“Không, không có khả năng, vì cái gì…”Vì cái gì phải nuôi lớn cậu? Trần Ngọc khô khốc nói.

“Ngư phù năm đó, tuy rằng làm rất nhiều chuyện xấu, nhưng điều khiến người ta hận nhất chính là y quá thông minh.” Nói tới đây, Liên Sinh

https://thuviensach.vn

tạm dừng một chút, “Năm ấy ca chọn đứa con của Trần Sâm, trước khi cử hành nghi thức chuyển sinh, triệu tập thất đại gia tộc đến cổ mộ, giết chết toàn bộ. Trần Sâm nhận ra mục đích của Ngư Phù, không uống rượu chén kia, thoát được một kiếp. Khi hắn về nhà, phát hiện cái bớt trên người con trai mình, đã định sẽ giết chết ngươi.”

Trần Ngọc ngây ngốc nhìn Liên Sinh, chân tướng đột nhiên mà đến này khiến cậu khó thở.

“Nhưng cuối cùng hắn không xuống tay, khi chúng ta chuẩn bị ra mặt, mẹ ruột ngươi tỉnh lại, bà ấy – rất thích ngươi, thậm chí trước khi chết còn khiến Trần Sâm không thể thương tổn ngươi, trên thực tế, Trần Sâm đã làm được.” Liên Sinh thản nhiên nói.

Trần Ngọc nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, trong trí nhớ mơ hồ của cậu, Trần Sâm trước đây đối xử với cậu phi thường tốt, cho cậu cưỡi cổ mang theo cậu đi họp, cho đến khi cậu bắt đầu hiểu chuyện, Trần Sâm bắt đầu nghiêm khắc, đẩy cậu ra ngoài, không cho cậu tiếp nhậ Trần gia, bảo cậu thề đời này không hạ mộ.

Hiện tại ngẫm lại, không điều gì là không vì tốt cho cậu.

Mắt Trần Ngọc một trận chua xót, cúi đầu.

“Không chỉ hắn, A Cát, Trang Thu, La Bồ – mẫu thân ngươi, đi theo bên cạnh ngươi thời gian dài như vậy, đều trung thành và tận tâm với ngươi. Bọn họ ban đầu cũng không biết đến sự tồn tại của ta, một mực bảo hộ ngươi.”

Trần Ngọc ngẩn người, A Cát có thể lý giải, thiếu niên kia tựa hồ lúc sau mới nhận ra cậu, xuất phát từ nội tâm thực lòng với cậu, lại là Trang thu và La Bồ?

https://thuviensach.vn

“Bọn họ muốn giết ta, mẫu – La Bồ, đại khái là hận ta.” Trần Ngọc có phần mất mát, cảm tình hơn hai mươi năm, tuy rằng vẫn không nói ra, Trần mẫu quả thật là vết thương vẫn đang rỉ máu trong lòng cậu.

“Ngươi là chỉ lúc ở thông đạo trong hồ Kính Thủy? Không, Trang Thu và La Bồ cố ỹ dẫn các ngươi đến hồ Kính Thủy, sau đó lại bố trí đưa người mặc áo đen tới, bởi vì tại nơi ngươi an bài nhiều nhất kiếp trước, ngươi mới dễ dàng trở lại thân thể của mình, bọn họ chính là hy vọng ngươi nhanh nhanh thức tỉnh. Trừ Việt và người kia ra, không ai phản bội ngươi. Có lẽ đây mới là điều đáng châm chọc nhất.” Liên Sinh tự giễu.

“Người kia…” Trần Ngọc nhướng mày, cậu cảm thấy mình đã biết đó là ai.

“Hăn ở trong này.” Liên Sinh lấy mấy tấm ảnh nhăn nhúm từ túi áo ra, đưa cho Trần Ngọc, là bức tranh trong hồ Kính Thủy.

Trần Ngọc liếc mắt một cái thấy được cái bóng sau lưng Ngư Phù, thân thể run lên, đầu bắt đầu đau, tựa hồ có gì đó muốn tràn ra.

“Bất quá, ngươi yên tầm, hắn đã bị ta giam hãm, bên trong lăng tẩm ngươi chính tay xây dựng. Ta chỉ hy vọng, hắn không còn cơ hội trông thấy ánh mặt trời.” Liên Sinh nói, “ Kỳ thật, ngươi có thể tỉnh lại, ta cảm thấy phi thường bất khả tư nghị, thân thể của ngươi là lần chuyển sinh thứ tư của Ngư Phù, có lẽ năm đó ca đã biết, trong thân thể của y, có hai linh hồn. Nhưng lần chuyển sinh đó, ngươi cũng người kia rời đi. Nghe ngươi và Mã Văn Thanh nói qua một lượt, ngươi ở hồ Kính Thủy đã chuyển sinh, là lần thứ năm, người kia chuyển sinh sang thân nữ nhân, là lần thứ sáu. Mà ngươi có thể tỉnh lại, mới là kỳ tích. Ngô, có lẽ lần chuyển sinh năm đó khi các ngươi tách ra đã có vấn đề.”

“Ý của ngươi là ta có đa nhân cách.” Trần Ngọc gian nan nói.

https://thuviensach.vn

“Ai biết? Có là là hai người, có lẽ đó chỉ là một người vẫn đi theo ngươi.” Liên Sinh châm chọc cười cười, “Có khi lần chuyển sinh cuối cùng của ngươi chẳng qua là để rời khỏi hắn.”

Phong Hàn đang nhắm mắt dưỡng thần lỗ tai giật giật, mỉm cười, thì ra, hắn phá hỏng lần Ngư Phù chuyển sinh đó sẽ tạo thành kết quả như vậy. Vận mệnh thật sự là kỳ tích, Trần Ngọc của hắn, cư nhiên do chính bản thân hắn tạo ra. Ngư Phù có phải đa nhân cách hay không không quan trọng, hắn có thể khẳng định, Ngư Phù trước đây là bằng hữu duy nhất của hắn, nhưng Trần Ngọc mới là người chân chính hắn muốn trong đời này.

Có lẽ từ lúc hắn mở mắt ra trong quan tài thủy tinh, hắn đã biết rồi.

Trần Ngọc nhìn chằm chằm Liên Sinh, không thốt nên lời, mấy ngàn năm qua, bao nhiêu chuyện rối rắm bi thương, đã chết nhiều người như vậy, tất cả đều do một tay cậu gây nên.

“Thực xin lỗi.” Trần Ngọc bỗng nhiên nói, tuy rằng diện vô biểu tình, nhưng khoảnh khắc cậu ngẩng đầu lên, mơ hồ chính là Ngư Phù ngàn năm trước đứng đối diện với Liên Sinh.

Liên Sinh dùng ánh mắt bất khả tư nghị nhìn cậu thật lâu, sau đó bỗng nhiên cười ha ha, “Đây là lần cuối ta cùng Ngư Phù nói chuyện, ca, không có gì phải xin lỗi, người năm đó, trừ Việt ra, đại khái không ai hận ngươi.”

“Hơn nữa, ngươi đã không còn là Ngư Phù năm đó. Nhưng mà, chuyện này cũng không hoàn toàn chấm dứt, ở nơi bị ta phong bế, vẫn có thứ muốn trở về. Cho nên, ngươi đi theo bên người Phong Hàn cũng tốt. Bất luận như thế nào, ta không hy vọng chuyện lần trước tái diễn.”Liên Sinh cười nói.

Liên Sinh từ cửa nhìn xuống đại sảnh lầu một, Trần Sâm cùng Trầm Tuyên và người Trần gia họp trong thư phòng, cuối năm, thủ hạ đến báo cáo tổng kết.

https://thuviensach.vn

Phong Hàn nhàn nhã tựa vào sô pha, mà Mã Văn Thanh đang đuổi theo Tiểu Mập khắp nơi, Tiểu Mập thái độ khác thường triển khai tốc độ không phù hợp với hình thể của nó, nhanh như chớp chạy lên tầng hai.

Cuối cùng, chỉ cần còn sống, là tốt rồi.

Ngay sau đó, cửa bị đụng trúng bật mở, Tiểu Mập ngửi ngửi, rốt cuộc nhận ra Trần Ngọc bên cửa sổ, rừng rừng bổ nhào tới. Mã Văn Thanh tên hỗn đản này, cư nhiên càng ngày càng đáng khinh!

“Uy, tiểu Trần Ngọc, con báo này của ngươi rốt cuộc là đực hay là cái thế?” Giọng Mã Văn Thanh truyền tới từ cầu thang.

Mã Văn Thanh gõ gõ vào nồi thịt bò đang tỏa ra hương thơm mê người trước mặt, liếc nhìn Tiểu Mập, nhe răng cười: “Muốn ăn không, ăn thì lăn ra đây cho lão tử.”

Tiểu Mập do dự, nhìn bốn chân Thanh cách đó không xa, hếch cằm rời đi. Tuy bốn chân Thanh cho nó ăn thịt, nhưng bốn chân Thanh còn bắt nó chạy bộ cùng, thật sự rất phiền toái – nó quyết không thừa nhận áy náy với bốn chân Thanh!

Liên Sinh cười híp mắt nhìn Tiểu Mập vòng qua hắn nhảy lên sô pha, ở bên Mã Văn Thanh cúi đầu gặm thịt bò hắn vừa nấu. Trần Ngọc nuôi dưỡng hai tiểu động vật này thật tốt, tuy không hẳn là nuông chiều, nhưng cũng là cưng nựng hết mực. Nhìn cái con mèo to xác béo ú kia mà xem…

Mã Văn Thanh cười xấu xa vuốt ve Tiểu Mập, lần sờ trên cái lưng mướt lông xinh đẹp của nó. Lỗ tai của Trần Ngọc khẽ run, không nhúc nhích, tiếp tục cắm cúi ăn.

Mã Văn Thanh vừa sờ mó vừa quay đầu nói với Liên Sinh, “Ngươi nghĩ tiểu Trần Ngọc ném Tiểu Mập qua cho ta là sao. Thật vất vả về nhà

https://thuviensach.vn

một chuyến, còn cùng Phong ca ra ngoài leo núi, giống như đi hưởng tuần trăng mật vậy.”

Liên Sinh cười cười, rót đầy ly rượu trong tay Mã Văn Thanh, nói rằng: “Cuối năm, Trần thúc nhiều việc, Trần Ngọc không ở đây, Tiểu Mập cũng không có khả năng thành thật đợi, chỉ có thể nhờ cậy ngươi. Vạn nhất để người khác trông thấy nó, bị bắt đem về sở thú, tiểu Trần Ngọc sẽ đau lòng chết mất.”

Mã Văn Thanh kỳ thực chỉ oán giận ngoài miệng, từ khi Tiểu Mập còn nhỏ hắn đã yêu thích vô cùng, so với Trần Ngọc còn chiều nó hơn, vừa vuốt lông cho nó vừa nhìn Tiểu Mập dùng răng nanh sắc bén cắn xé thịt bò, cảm thán nói: “Hắc, còn phải nói, gia hỏa này mà ra đường dọa chết con nhà người ta. Ngày nào đó hạ địa mang nó theo cùng, gánh vác nhiều thứ, vừa có lương thực dữ trự vừa có thể bảo nó bắt vài con thỏ ăn chơi.”

Thỏ? Tiểu Mập đang cúi đầu ăn thịt nhãn thần sáng lên.

Bốn chân Thanh lặng lẽ nhìn Tiểu Mập, ánh mắt hoài nghi khiến Tiểu Mập vạn phần căm tức.

Sau đó Tiểu Mập bỗng nhiên ngừng mọi động tác, ngẩng đầu cảnh cáo chăm chú nhìn Mã Văn Thanh.

Mã Văn Thanh quay đầu hắc hắc cười với Liên Sinh: “Mẹ nó ngươi đúng là một con đực, hoàn toàn – khỏe mạnh.”

Tiểu Mập ăn xong miếng thịt cuối cùng, nhào vào trong lòng Mã Văn Thanh lau miệng, sau đó giơ hai chân sau giẫm lên tiểu đệ đệ của Mã Văn Thanh: Hanh, không phải chỉ sờ một chút thôi sao, Trần Ngọc đã dạy, tuyệt đối không thể chịu thiệt!

Đạp thêm một cước, Tiểu Mập dứt khoát nhảy xuống sô pha, chạy ra ngoài cửa, lúc đi qua bốn chân Thanh, bốn chân Thanh dứt khoát nhảy lên

https://thuviensach.vn

lưng của nó, sau đó bọn chúng biến mất sau cánh cửa phòng khách.

Liên Sinh đỡ Mã Văn Thanh thiếu chút nữa té khỏi ghế sa lon dậy, thân thiết hỏi thăm: “Không sao chứ?”

Mã Văn Thanh con mắt hồng hồng trừng Liên Sinh, khàn giọng đáp: “Ta kháo,sao lại không có việc gì! Ngươi – ngươi thử để nó giẫm một cước xem…”

Liên Sinh gắng nhịn cười, đỡ Mã Văn Thanh dậy, sáp đến bên tai hắn nói: “Không thì để ta xoa giúp ngươi?”

Mã Văn Thanh cứng đờ, mạnh đẩy Liên Sinh ra, trừng Liên Sinh nửa ngày, bỗng nhiên nở nụ cười, đốt một điếu thuốc, nói: “Sao hả, muốn ngoạn cùng Mã gia ngươi?”

Liên Sinh nhìn nhìn Mã Văn Thanh, ghé sát vào điếu thuốc của Mã Văn Thanh tự châm cho mình, sau đó đáp: “Không được?”

“Mẹ nó, đương nhiên không được, lão đầu tử nhà ta còn đang chờ ôm cháu, hơn nữa ta cũng muốn tìm một mỹ nhân như tiêu Trần Ngọc vậy…” Thanh âm của Mã Văn Thanh càng ngày càng nhỏ, tiểu tử này đến gần như vậy để làm gì?

Liên Sinh trừng mắt nhìn, mỉm cười, “Ta đây không phù hợp với điều kiện của ngươi?”

Mã Văn Thanh không nghe nổi nữa, tuy không cùng một kiểu với tiểu Trần Ngọc, thế nhưng người tuấn mỹ trước mắt này, mang theo một loại mị hoặc nói không nên lời, đó là cảm giác rất khó tìm thấy trên người hiện đại, mà khi đã bắt gặp, rất khó dứt mắt ra được.

“Bằng không, chúng ta thử một lần, nói không chừng ta cũng sẽ thỏa mãn ngươi.” Liên Sinh nháy mắt, dưới biểu tình khiếp sợ của Mã Văn

https://thuviensach.vn

Thanh chậm rãi lại gần.

“Ngươi, ngươi dụ dỗ ta? Ngươi biết- biết mà, ta sớm muộn gì cũng sẽ kết hôn.”Mã Văn Thanh khó khăn nói, đồng thời gắt gao nhìn cần cổ thanh tú lộ ra ngoài của Liên Sinh.

Liên Sinh mắt lóe sáng, vừa cười vừa nói: “Ta không ngại.”

“Thế nhưng ngươi không phải chịu thiệt hay sao? Khoan đã, có gì đó không đúng, chúng ta làm như vậy có phải có lỗi với tiểu Trần Ngọc hay không, ngươi dù sao cũng là – vậy, vậy chúng ta ai ở trên?” Mã Văn Thanh nói năng loạn xạ, hắn cảm thấy cả người bắt đầu phát nhiệt.

Liên Sinh thấp giọng cười rộ lên, tiện tay cởi bỏ cúc áo sơ mi, trong tiếng nuốt nước bọt của Mã Văn Thanh, nói: “Nếu như ngươi thực sự muốn ở trên, ta thấy không có vấn đề gì.”

Mã Văn Thanh lập tức từ bỏ ước nguyện ban đầu khuyến cáo Liên Sinh nên tránh xa con đường giảo cơ, nhiệt tình giúp Liên Sinh cởi áo sơ mi, ôm lấy thân thể thon gầy của Liên Sinh áp xuống sô pha.

“Chúng ta lên giường.” Liên Sinh liếc cánh cửa khép hờ ở phòng khách, vừa cười vừa nói.

“Nhiều chuyện quá….Được, được rồi, nhanh một chút.” Mã Văn Thanh vội vàng lôi kéo Liên Sinh vào phòng ngủ.

Tiểu Mập và bốn chân Thanh rời khỏi khe cửa, đi vào trong, Tiểu Mập tới uống nước, uống nửa chậu rồi nhảy lên giường, nằm cạnh bốn chân Thanh, bắt đầu liếm lông.

Qua một lúc, bởi vì qúa béo mà chỉ có thể nâng hai chân sau đặt lên lưng bốn chân Thanh.

https://thuviensach.vn

Liếm liếm lông nhung trên chân, Tiểu Mập ngẩng đầu nhìn về phía bốn chân Thanh, ngô ngô kêu vài tiếng: Ngươi bảo Mã Văn Thanh ăn tiểu cữu cữu- gọi như vậy không sai chứ?

Bốn chân Thanh miễn cưỡng nhìn về phía phòng ngủ:Ta không nghĩ hắn có năng lực đó, nhìn Trần Ngọc và Phong Hàn thì biết…

Tiểu Mập tràn đầy đồng cảm gật đầu, tiếp tục liếm móng, khi liếm xong hết để khen thưởng bốn chân Thanh đã thành thật làm cái đệm cho mình, liếm một cái lên lưng bốn chân Thanh.

Sau đó dưới ánh mắt kiềm chế của bốn chân Thanh, Tiểu Mập lè lưỡi nhíu mày quay đầu: Mẹ nó vảy gì mà cứng thế!

Ngày hôm sau, dậy làm đồ ăn sáng là Liên Sinh, Tiểu Mập vốn định đến phòng ngủ cười nhạo Mã Văn Thanh, thế nhưng còn chưa kịp tiến vào đã bị Liên Sinh ngăn cản. vì vậy Tiểu Mập rất hiểu đạo lý chạy đến nhà ăn uống sữa tươi, dù sao Phong Hàn cũng dạy nó như vậy…

Đến lúc ăn cơm trưa, Tiểu Mập mới thấy Mã Văn Thanh vặn vẹo đi ra ngoài, ngồi trước bàn cơm mặt đen lại, không nói câu nào.

Khi Liên Sinh gắp thức ăn cho hắn, Mã Văn Thanh có phần mất kiềm chế, đẩy Liên Sinh ra: “Lão tử có tay có chân! Còn nữa, ngươi ở đây đã được vài ngày, nên, nên cút!”

Liên Sinh cười híp mắt ngồi bên cạnh hắn, một lát sau nhỏ giọng nói: “Ngươi sẽ không định sau khi lên giường sẽ bội tình bạc nghĩa đi.”

Mã Văn Thanh tức giận trừng mắt nhìn Liên Sinh, tiểu tử này điển hình cho tuýp người đã chiếm tiện nghi còn hay khoe mẽ!

Liên Sinh sáp lại gần, lấy tay xoa xoa lưng trấn an mvt: “Rõ ràng ngươi ở trên cũng rất thoải mái, còn bào ta đừng có ngừng, làm đến qua

https://thuviensach.vn

nửa đêm…” Thấy Mã Văn Thanh hổn hển nhìn hắn chằm chằm, sắc mặt càng ngày càng hồng, Liên Sinh mỉm cười, còn nói thêm: “Hơn nữa, ngươi đã nói rồi sau này sẽ cưới vợ, thấy thế nào cũng là ta chịu thiệt lớn.”

Vừa nói như vậy, Mã Văn Thanh mới cảm thấy thư thái chút chút, mẹ ôi, ở trên – quả thực nghĩ lại mà kinh!

Lúc này, có tiếng gõ cửa, Liên Sinh ngẩng đầu.

Mã Văn Thanh sắc mặt bắt đầu khó coi: “Ta đã quên hôm nay có hẹn bọn Thuận Tử đến đây.”

Bốn chân Thanh lập tức đứng dậy, đi đến bên cạnh Tiểu Mập. Tiểu Mập đang gặm thịt thỏ không muốn buông, ô ô kêu, không định nhúc nhích.

Bốn chân Thanh đợi một lát, cắn lỗ tai Tiểu Mập, Tiểu Mập kêu lên một tiếng, bỏ qua đĩa thức ăn của mình, bọn nó liền chạy ra phòng khách.

Chờ khi mọi người tiến vào, bên ngoài chỉ còn một mình Mã Văn Thanh đối diện với một bàn cơm trưa phong phú.

https://thuviensach.vn

ĐẠO MỘ CHI TẾ PHẨM

Do Đại Đích Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Pn3

Trần Ngọc ngồi trên thảm trải dùng cho dã ngoại, duỗi người, từ trong ba lô lôi ra nào gà quay, vịt chiên bơ, thịt khô,… thậm chí có cả điểm tâm ngọt và rau củ, hài lòng vừa gặm vừa nói: “Ngô, nếu như không suy nghĩ đến việc hạ địa, thỉnh thoáng ra ngoài một chuyến, cảm giác cũng không tồi.”

Dứt lời, Trần Ngọc vừa cười vừa liếc mắt nhìn Phong Hàn, “Sau này chúng ta có thể ra ngoài nhiều hơn một chút, ngươi nếu tới từ….nơi ấy, cũng xem như là đến ở rể chỗ chúng ta, nếu đã là chủ, ta hẳn phải mang ngươi đi thăm thú thường xuyên, thể nghiệm địa lý và văn minh bác đại tinh thông của chúng ta.” Trần Ngọc yên tâm thoải mái chiếm tiện nghi ngoài miệng.

Phong Hàn ngồi ở một bên, tựa hồ đối với ăn uống không có hứng thú, nghe Trần Ngọc nói xong, lông mày nhướn lên, nhéo nhéo cái bụng nhỏ của cậu, đáp: “Đương nhiên, nghe nói ở bên ngoài….cũng có tư vị riêng.”

Trần Ngọc tay cầm đùi gà, ngơ ngác nhìn Phong Hàn, hắn, hắn toàn học những thứ gì đâu a.

Phong Hàn mỉm cười, hắn tiện tay đoạt lấy đùi gà thoạt nhìn rất thơm ngon từ tay Trần Ngọc, sau đó tự mình gặm.

Lúc hai người đang vui vẻ hưởng thụ bữa trưa, rừng cây bên cạnh bỗng nhiên vang lên tiếng động huyên náo.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc giật mình quay đầu lại, phát hiện một con gấu chó rất lớn từ trong rừng cây đi ra, cậu sợ đến mức nhảy dựng lên, bây giờ là mùa đông, nó không phải đang ngủ đông sao?

Phong Hàn đặt tay lên vai cậu, sau đó quay đầu híp mắt nhìn con gấu chó, gấu chó không kêu la, mắt lộ hung quang nhìn bên này. Một lát sau, ánh mắt hung ác độc địa của nó chậm rãi biến mất, nó thấp giọng ô ô kếu một tiếng, xoay người cấp tốc bỏ chạy.

Trần Ngọc thở phào nhẹ nhõm, dứt khoát dựa vào người Phong Hàn, Phong Hàn cầm lấy đôi tay hơi run rẩy nhưng man mát của Trần Ngọc.

Trần Ngọc lập tức cảm thấy ấm áp, thầm nghĩ, đều giống như nhau, tay Phong Hàn lại thực nóng hổi. Hai người thật vất vả mới kiếm được chút ít thời gian cùng nhau đi dạo, vào mùa đông, tuy ánh năng tươi sáng, nhưng vẫn có chút lạnh.

Bất quá, hai người đều rất hưởng thụ khoảng thời gian như tuần trăng mật này.

Thế nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, qua một lúc, trong rừng lại vang lên tiến bước chân, hơn nữa nghe thanh âm, không phải của một người.

Trần Ngọc nhướng mày, để không gặp phải quá nhiều người, cậu và Phong Hàn cố ý chọn nơi không có du khách.

Ít phút sau, vài người đi ra từ trong rừng, những người đó cũng bất ngờ vì gặp được du khách ở đây, tất cả sửng sốt. Rồi hắc hắc cười rộ lên, một người mập mạp mặt đen tuổi không lớn lắm chào hỏi với bọn cậu, “Yêu, hai vị huynh đệ, thật có nhã hứng a. Chạy đến khe núi dã ngoại, hắc hắc, cũng không sợ gặp phải dã thú.”

https://thuviensach.vn

Phong Hàn không lên tiếng, Trần Ngọc lại tươi cười đáp lời, mắt đảo quanh, còn nói thêm: “Mùa đông mà, cũng không phải thâm sơn, sao lại có dã thú?”

Mặt đen mập mập lòng vẫn còn sợ hãi lắc đầu, “Không thể nói như vậy, nãy chúng ta vừa vào một sơn động, liền gặp phải một con gấu mù – ’’

“Lão Hắc, ngươi nói ít đi vài câu không được sao?!” Một thanh niên đội mũ sắc mặt âm trầm bỗng nhiên lên tiếng, vừa nói, vừa khinh bỉ liếc Trần Ngọc và Phong Hàn.

Mặt đen mập mập tựa hồ nhận thấy được điều gì, chuyển trọng tâm câu chuyện, nói lảng sang việc khác.

Đám người kia nhìn đồ ăn trước mặt bọn cậu, hình như cũng thấy đói bụng, dứt khoát chọn một mảnh đất trống bằng phẳng nghỉ ngơi.

Trần Ngọc bất động thanh sắc liếc nhìn bọn họ, ba người trung niên, năm thanh niên, một trong số đó là nữ, trên lưng mỗi người đều đeo ba lô to.

Trần Ngọc lại quan sát quần áo, giầy dép của họ, mỉm cười, quay đầu thì thầm với Phong Hàn.

Những người này, vừa nhìn đã biết là dân đổ đấu. Bây giờ thấy người khác hạ địa, cũng là bình thường thôi, Trần Ngọc vì ý nghĩ này mà buồn cười, còn có sự an tâm không rõ ràng. Sau này, cậu và Phong Hàn sống tốt là được, không bao giờ….để ý đến việc gì nữa.

Nghĩ xong, cô gái bên kia đã đi tới, quần áo gọn gàng, nhìn gần thì thấy cô ta trang điểm nhẹ nhàng, rất có phong tình. Cô ta chớp chớp mắt nhìn Phong Hàn, cười hỏi: “Vị huynh đệ này, cho mượn bật lửa?”

https://thuviensach.vn

Phong Hàn không hút thuốc lá, ngay cả Trần Ngọc cũng bị hắn buộc cai thuốc, bất quá bật lửa vẫn tùy thân mang theo.”

Phong Hàn ném bật lửa cho cô gái, cô ta nhận lấy, cười nhìn Phong Hàn, châm một điếu thuốc nữ sĩ (*), mượn cơ hội tiếp lời, “Huynh đệ sống gần đây?” Người đi cùng cô ta không có khả năng khôn có bật lửa, bất quá là mượn cớ nói chuyện mà thôi. Hơn nữa tiếp cận còn rất rõ mục đích, chí ít cô ta hoàn toàn bỏ qua Trần Ngọc vóc dáng đơn bạc.

Phong Hàn mặt lạnh lắc đầu, không có ý tứ nói chuyện với vị mỹ nữ này.

Cái nghề này con gái vốn ít, có bản lĩnh mà lại xinh đẹp lại càng hiếm, cô gái mặc đồ đen đại khái chưa từng gặp ai lạnh nhạt như vậy, sắc mặt lập tức có phần mất kiên nhẫn.

Thanh niên đội mũ có vẻ là người đứng đầu, trừng mắt nhìn cô ta, nhưng không nói gì.

Có một người trung niên không có hảo ý quan sát Trần Ngọc và Phong Hàn, thấp giọng lẩm bẩm một câu không biết điều.

Cô gái hừ một tiếng, xoay người lại, vài người vây quanh một chỗ, cách bọn cậu không gần không xa, hạ giọng, vừa vặn đảm bảo hai người không nghe thấy được.

Trần Ngọc hoàn toàn không có hứng thú đối với bọn họ, cậu bắt đầu tính toán nên đi đâu tiếp, còn có năm ngày, bọn họ có nên đi tham quan nơi nào xa xa hay không.

Đúng lúc này khóe miệng Phong Hàn bỗng nhiên lộ ra một nụ cười kỳ dị, hắn cúi đầu nói bên tai Trần Ngọc: “Đám người này không có gì hay, nhưng thứ bọn họ muốn tìm lại có chút thú vị.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc kinh ngạc liếc nhìn sang bên kia, cũng nhỏ giọng hỏi: “Cái gì?”

“Sinh tử dược.” Phong Hàn đáp.

Nhóm người kia trước khi đi, trung niên nam nhân tự tiếu phi tiếu mời bọn cậu cùng nhau lên núi du ngoạn. Trần Ngọc đương nhiên không muốn đi, những người này làm chuyện mờ ám, mang theo ngoại nhân, rõ ràng khiến người ta không an tâm. Có lẽ là nhân cơ hội giáo huấn, có lẽ đi rồi mất đường về. Nhưng những người này, trong mắt Trần Ngọc và Phong Hàn, chẳng có gì nguy hiểm.

Trần Ngọc không muốn đi, thế nhưng Phong Hàn lại muốn.

Vì vậy Trần Ngọc bất đắc dĩ bị Phong Hàn lôi kéo theo chân bọn họ, cô gái híp mắt nhìn Phong Hàn một lúc, lộ ra nụ cười đắc ý.

Những người này đi trước dẫn đường, kết quả đường càng lúc càng dốc, đương nhiên, lá gan của bọn họ cũng càng lúc càng lớn, hiện tại cho dù là giết người cướp của, cũng tuyệt đối không có ai phát hiện ra. Thế nhưng bọn họ nghi hoặc phát hiện, hai tên ngốc này vẫn không lên tiếng, ngay cả nửa điểm ngờ vực cũng không có.

Trần Ngọc buồn bực, Phong Hàn có ý gì?! Hắn – hắn sao lại cảm thấy hứng thú với loại thuốc đó? Cúi đầu suy ngẫm, Trần Ngọc không trông thấy khóe miệng Phong Hàn khẽ nhếch, cũng không thấy phong cảnh cung quanh bọn họ bắt đầu thay đổi.

Phía trước quần sơn vây quanh, mùa đông, trong sơn cốc mơ hồ vẫn còn sắc xanh, bọn họ không khỏi bước nhanh hơn. Khi đi xuyên qua con đường mòn ở giữa hai ngọn núi, khí trời vốn không có gió bỗng nhiên nổi lên một trận thanh phong, mg đến cảm giác mát mẻ.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc cả kinh, cậu ngẩng đầu, nhìn xung quanh. Kết quả, càng nhìn sắc mặt càng khó coi, siết chặt tay Phong Hàn.

Sau cùng, cậu dừng lại bất động, khiếp sợ ngẩng đầu nhìn Phong Hàn.

“Đây, đây là – ’’

“Sao vậy?” Phong Hàn thoải mái cầm tay cậu, kéo Trần Ngọc một cái.

Trần Ngọc sắc mặt tái xanh, lôi Phong Hàn chạy lên trước, vượt qua đội trộm mộ kia, những người đó ngẩn ra, nhưng không nói gì.

Phía trước là đường xuống núi, nơi sâu nhất trong sơn cốc, có một hồ nước lớn, dưới cơn gió nhẹ, mặt hồ gợn sóng mãnh liệt, giống như triều dâng.

“Thương long tụ thủ, thủy hưởng long khốc, là nơi đại hung.” Trần Ngọc chậm rãi nói.

Lúc này, những người kia cũng nhận ra bất ổn, mặt đen mập mạp bống nhiên lên tiếng: “Giang Nhị, bảo hai người này quay về đi. Chúng ta không đến để đi dạo, mang theo người khác không sợ tổn hại âm đức sao.”

Trung niên nam nhân khựng lại, hừ một tiếng, thanh niên đội mũ tuy rằng không vui, nhưng cũng lo lắng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ở nơi này, bọn họ không thừa thời gian giáo huấn người khác, hắn gật đầu với Trần Ngọc và Phong Hàn, “Nhị vị, các ngươi không cần đi theo nữa.”

Phong Hàn vẫn một mực giữ im lặng, Trần Ngọc tức giận liếc mắt nhìn bọn họ, lạnh lùng nói, “Hiện tại chúng ta muốn trở về, sợ là cũng không về được nữa.”

Trung niên nam nhân trên mặt mất kiên nhẫn, đi qua muốn đánh Trần Ngọc, bị Phong Hàn nhẹ nhàng đẩy ra, ngã xuống đất.

https://thuviensach.vn

Vài người sắc mặt ngưng trọng, không khỏi hoài nghi quan sát Trần Ngọc và Phong Hàn, thanh niên đội mũ nhíu mày, chậm rãi hỏi: “Lẽ nào nhị vị cũng là người trong nghề?”

Trần Ngọc lắc đầu, “Chúng ta chỉ là du khách thông thường, chỉ có điều hiểu sơ về phong thủy. Ở đây âm khí tụ tập, chỉ có vào không có ra, vào thì không cửa, quay lại không thấy đường. Các ngươi bảo chúng ta trở về băng cách nào?”

Khi Trần Ngọc nói chuyện, ai nấy đều quay lại nhìn đường mòn. Kết quả trợn mắt há hốc mồm phát hiện, con đường đã ngập sương trắng, tầm nhìn không quá một thước.

Trung niên nam nhân bò dậy, tiến đến bên cạnh thanh niên đội mũ, thấp giọng nói: “Ngũ gia, ngài xem chúng ta – ”

Thanh niên đội mũ hung hăng liếc nhìn hắn, “Chúng ta phải lấy được thứ đó.”

Hắn đi về phía Trần Ngọc và Phong Hàn, nói: “Hai vị, ta là Trần Ngũ. Thủ hạ của ta đã gây phiền phức cho hai người, nếu như các ngươi không ra được, chi bằng đi theo chúng ta.” Trần Ngũ đầu óc linh hoạt, vào mộ mang theo người am hiểu phong thủy mới được lợi mà vô hại.

Trần Ngọc bất đắc dĩ, ngẩng đầu nhìn Phong Hàn, Phong Hàn gật đầu với Trần Ngũ.

Phong Hàn liếc mắt nhìn Trần Ngọc, “Nếu không ra được, chúng ta đi vào tì cách hóa giải, ngươi yên tâm, bên cạnh ta, ngươi sẽ không gặp nguy hiểm.”

Phong Hàn vừa nói vừa lộ ra một nụ cười quỷ dị, khiến Trần Ngọc sởn gai ốc.

https://thuviensach.vn

Đích đến của đám người này là một sơn động bên hồ nước, mà theo sự di chuyển của bọn họ, sương mù mang theo hơi nước phía sau từng bước từng bước áp sát bọn họ, cách bọn họ không xa.

Sắc mặt của cô gái cũng không thảnh thơi nữa, chặt chẽ đi bên cạnh Trần Ngũ. Trong nhóm ai nấy đều biến sắc, không vui vẻ chuyện trò nữa.

Đến bên dưới sơn cốc, tiếng động trong hồ càng lúc càng lớn, điều này không được bình thường. Hơn nữa sương trắng đã bao quanh bọn họ và hồ nước, chỉ còn sót lại sơn động bên hồ.

Trong sơn động tối đen một mảnh, hơi nước ẩm ướt đập vào mặt.

Trần Ngọc thở dài, oán trách nhìn thoáng qua Phong Hàn, lẩm bẩm: "Ở nơi phong thủy đại hung đại ác này, sao lại có sinh tử dược."

Phong Hàn liếc mắt với Trần Ngọc, tiếp lời nói, "Ngươi mơi nãy còn chưa nói hết, vào thì không cửa, quay lại không thấy đường, đại nạn không chết, tất có hậu phúc."

"…" Cậu đã quên Phong Hàn ở trên địa cầu mấy nghìn năm, sớm thành yêu quái.

Trần Ngọc và Phong Hàn cầm đèn pin, song sông đi đầu, những người kia mừng rỡ có kẻ đi trước dò đường.

Nhưng mà, những người phía sau còn đang nhỏ giọng nghị luận, mồ hôi lạnh trên trán Trần Ngọc đã chảy xuống, tiến về phía trước, cậu liếc nhìn hai bên, trong khe hở đen kịt, một bóng người đang lạnh lùng quan sát bọn họ.

Trần Ngọc cả kinh, đang định nhìn kỹ lại, Phong Hàn bỗng nhiên ghé vào lỗ tai cậu nói: "Đi về phía trước, đừng quay đầu lại."

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc cố sức kéo tay Phong Hàn, càng chạy càng nhanh, sau lưng đột ngột truyền đến tiếng kêu sợ hãi.

“Ngũ, Ngũ ia! Có người bám theo chúng ta!” Giang Nhị bỗng nhiên hét lên.

Rối loạn một trận, khi tiếng kêu biến mất, lại trỗi dậy những tiếng la hoảng sợ.

“Đây là cái thứ quỷ gì vậy? Súng bắn không chết?”

“Không đúng, đây không phải là người, ngươi nhìn mặt chúng nó –’’Thanh âm lanh lảnh của cô gái vang lên.

Sau vài tiếng kêu rên thảm thiết, lại khôi phục yên tĩnh ban đầu, sau lưng bọn cậu thậm chí không có tiếng bước chân.

An tĩnh đến mức quỷ dị, Trần Ngọc thậm chí muốn quay lại nhìn xem Phong Hàn còn có đó không, bàn tay mà cậu nắm lấy đã không còn sự ấm áp, trở nên lạnh lẽo.

Thế nhưng cậu nhớ lại câu nhắc nhở của Phong Hàn, cố gắng không quay đầu, bất quá tay càng ngày càng run rẩy.

Bóng tối trước mặt tựa hồ không có điểm cuối, Trần Ngọc đã sắp không thở nổi, qua một lúc lâu, Trần Ngọc nhận thấy có người đằng sau lôi kéo quần áo của mình. Trần Ngọc run lên, Phong Hàn bên cạnh bình tĩnh nói: “Trần Ngọc, bọn họ đi sai đường. Ở đây căn bản không phải mộ, là nơi dùng để tế tự, trấn áp vô số âm hồn và một thứ kinh khủng. Ta ngăn mấy thứ này lại, ngươi phải nhanh đến đàn tế, sau đó hoàn thành tế tự, như vậy mọi người sẽ không sao. Còn nữa, trước lúc ta mở miệng nói, ngươi nghìn vạn lần không được quay đầu lại, bằng không không ai có thể cứu chúng ta.”

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc sửng sốt, thế nhưng trong khoảnh khắc đó, một bàn tay lạnh lẽo vạn phần chen vào giữa hai tay bọn họ, mạnh mẽ ngăn cản.

Trần Ngọc chi nghe thấy Phong Hàn vẫn dùng thanh âm bình tĩnh nói, "Nhớ lấy lời ta, đi về phía trước."

Trần Ngọc không biết lúc nói những lời này, có phải đã bị thương rồi không, hắn không rút hoàng kim kiếm ra, là vì hắn cảm thấy đã vô dụng hay không còn kịp nữa…

Mang theo sợ hãi to lớn, Trần Ngọc cấp tốc chạy về phía trước, chí ít, cậu tuyệt đối không thể để Phong Hàn xảy ra chuyện.

Tận cùng của bóng tối là một thủy đàm to lớn, ngăm đen không chút ánh sáng, đèn pin chiếu sáng không quá 10 cm. Mà ở trên thủy đàm, từ bên cậu nhô ra một thạch đài, lơ lửng bên trên thủy đàm.

Bốn phía bày ngọc thạch dựa theo ngũ hành, ở giữa là một tượng đá, khi ánh sáng đèn pin lia qua, do niên đại quá mức xa xôi, đã không thấy rõ diện mục, thế nhưng vận có thể nhận ra, tượng đá quấn đầy xích sắt.

Trần Ngọc nghe phía sau lại có động tĩnh quỷ dị, thanh âm kia tuyệt đôi không phải là bước chân của Phong Hàn. Cậu cả kinh, lập tức lên thạch đài, hoàn thành tế tự, làm thế nào để hoàn thành tế tự?

Giây phút cậu bước lên thạch đài, dưới chân vang lên một loạt thanh âm thanh thúy.

Trần Ngọc chiếu đèn pin, trên tế đà đặt mọt bộ quần áo, và vài vòng bạc, trên vòng bạc có chuông. Cậu bỗng nhiên nhớ lại điệu múa tế tự cổ quái trong lần ở sơn động trước kia, lẽ nào giống với khi đó?

Chuyện liên quan đến an nguy của Phong Hàn, Trần Ngọc không kịp nghĩ nhiều, khẽ cắn môi, cởi áo khoác trên người ra, mặc bộ quần áo dưới

https://thuviensach.vn

đất vào, cấp tốc đeo vòng bạc lên chân và tay, bắt đầu nhảy điệu múa tế tự.

Trong quá trình đó, Trần Ngọc tựa hồ thấy có gì đó phủ phục dưới bậc thang đàn tế, hướng về phía cậu. Thứ ấy tựa hồ kiêng kỵ tượng đá trên tế đài, không dám tiến lên. Mà xung qung, còn lại là thủy đàm đen kịt.

Trần Ngọc rét run, trời đông giá lạnh, cậu chỉ mặc một áo ngắn quần lửng, bộ quần áo này ngắn gọn rộng rãi, có thể thấy được thiết kế cho nam nhân.

Hoàn thành bước nhảy cuối cùng, Trần Ngọc cúi đầu thật thấp trước tượng đá.

Một khắc đó, dưới thủy đàm như mở ra cái gì, dội lên tiếng vang sùng sục, mà đằng sau, không có chút động tĩnh.

Trần Ngọc không quay đầu lại, cậu để chân trần, dưới chân là thạch đài lạnh như băng. Khi cậu cho rằng mình đã đông cứng ở chỗ này, một bàn tay lạnh lẽo bắt đầu sờ soạng cậu từ sau lưng.

Theo đó, thân thể người phía sau đột nhiên áp sát lại, cũng băng lãnh đến đáng sợ.

Trần Ngọc cứng đờ, lùi ra sau cố sức khước từ, nhưng căn bản không có tác dụng, lực đạo của người kia mạnh đến đáng sợ, bàn tay còn trên người cậu sờ loạn. Hơn nữa có thể cảm giác được quần áo trên người người này đều ẩm ướt, không thể là Phong Hàn.

Trần Ngọc tóc gáy dựng đứng, thế nhưng cậu vẫn chưa nghe thấy Phong Hàn lên tiếng.

Người kia đã đứng sau lưng Trần Ngọc, bàn tay chậm rãi âm thầm len vào bên trong quần áo tế tự của cậu.

https://thuviensach.vn

Trần Ngọc hầu như muốn khóc, đây – quần áo đã bị người đó xé ra, cởi được phân nửa. Lão thiên gia, cậu cũng bị thứ này ăn, Phong Hàn rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi.

Bàn tay lạnh lẽo kia sờ qua cổ cậu, sau đó là xương quai xanh, cuối cùng dừng ở trước ngực, sau đó ác ý nhéo một chút.

Trần Ngọc hừ một tiếng, nhũ tiêm trên ngực vừa đau vừa ngứa, lại bị lạnh lẽo kích thích, trong khó chịu xen lẫn khoái cảm.

Mà cái tay kia một tấc lại muốn tiến một thước dời xuống phía dưới, một tay vững vàng nắm hông cậu, tay còn lại lần sờ mặt trong quần áo.

Đây thật sự là khuất nhục khó có thể chịu được, Trần Ngọc cắn răng, cố sức vùng vẫy lấy hoàng kim chủy thủ, người phía sau bỗng nhiên cố sức đè tay cậu xuống, thấp giọng nói: “Có thể.”

Trần Ngọc sửng sốt, lập tức quay lại, ôm chặt Phong Hàn. Kết quả quần áo ướt đẫm trên người Phong Hàn càng khiên cậu thêm băng lãnh, Trần Ngọc lập tức tỉnh táo.

Trần Ngọc níu lấy Phong Hàn mà hỏi, “Ngươi định làm gì? Lén lút ở sau lưng ta chiếm tiện nghi?” Ngươi có biết ta lo lắn cho ngươi thế nào không?

Phong Hàn cúi đầu, một táy bắt lấy nắm đấm phẫn nộ quơ loạn của Trần Ngọc, một tay vuốt ve thân thể cậu, lẳng lặng nói: “Nhìn tượng đá kia, có nhận ra là ai không? Ngươi…không cảm thấy quen mắt?”

Trần Ngọc không nói gì, nhìn theo hướng Phong Hàn chỉ. Diện mục như trước không rõ ràng, thân cao này, hình dáng này,…

“Là ngươi?” Trần Ngọc khô khốc mà hỏi.

https://thuviensach.vn

“Ừ, đây chính là nơi ngươi giam cầm ta lúc trước. Bởi vì chung quy không được lâu dài, cho nên ngươi mới đổi đi đổi lại, nghĩ ra đủ loại âm mưu quỷ kế.” Phong Hàn vừa tiếp tục động tác bỉ ổi vừa bình thản nói.

Trần Ngọc thở phì phò, không cam lòng: “Chuyện này căn bản không liên quan đến ta, ngươi cũng không phải không rõ, căn bản không phải ta _’’

Phong Hàn gục đầu xuống, bất giác nở nụ cười, Trần Ngọc há to miệng, Phong Hàn nhìn cậu nói: “Không sao, dù gì hiện tại ngươi là của ta, ta tựa hồ cũng không thiệt. Đương nhiên ngươi quá giảo hoạt, bất quá bây giờ ngươi đang hiến tế.”

Trần Ngọc kinh ngạc không thốt nên lời, Phong Hàn rốt cuộc phúc hắc đến mức nào a…

“Vậy người ban nãy cũng là giả?”

“Đương nhiên là thật, bố cục phong thủy ở đây cũng là thật, bằng không ngươi cho là cái gì có thể ngăn chăn ta? Bất quá, bọn họ hiện tại đã ra ngoài.” Phong Hàn hừ một tiếng nói.

“Chúng ta cũng mau ra ngoài thôi, nơi này quả thực lãnh lẽo muốn chết.” Trần Ngọc nói.

Phong Hàn sờ sờ thân thể cậu, “Lạnh?”

Dứt lời đột nhiên khom lưng ôm lấy Trần Ngọc đi xuống thạch đài dưới thạch đài không có bất cứ thứ gì, dường như ban nãy đều là ảo giác của cậu. Phong Hàn vỗ vỗ thạch bích, một cánh cửa xuất hiện.

Phong Hàn bước vào, bên trong tỏa ra quang mang màu đỏ nhàn nhạt, đó là đá trên đất, mà mặt sau cửa đá, còn có một ao nước. Mặt trên bốc hơi nóng, là một ao nước nóng.

https://thuviensach.vn

Phong Hàn bế Trần Ngọc đi xuống, trong nháy mắt, Trần Ngọc thoải mái thở dài.

Rồi bị Phong Hàn sau lưng ôm chặt thêm, Phong Hàn cúi đầu hôn Trần Ngọc một lúc, mới khàn khán nói: “Đến, giúp ta cởi quần áo.”

Trần Ngọc chú ý thấy quần áo Phong Hàn ướt đẫm, dứt khoát giúp hắn cởi sạch, kết quả tay Phong Hàn lại bắt đầu không thành thật.

“Uy, nơi này…”

“Ân, vừa lúc có thể thử nghiệm một chút, ngươi không phải nói muốn thể nghiệm dã ngoại sao?’ Phong Hàn hai mắt lóe sáng nói.

Nhiệt độ trong nước, Phong Hàn kịch liệt mà làm, Trần Ngọc cúi đầu rên rỉ. Âm thanh vang vọng, một mảnh xuân quang.

Khi hai người đạt cao trào lần thứ nhất, Trần Ngọc híp mắt. Khi đang lấy lại hơi thở, Phong Hàn bỗng nhiên hôn cậu, thô bạo lại bức thiết. Trần Ngọc nhắm mắt lại, đặt tay lên vai Phong Hàn, nhưng không đẩy hắn ra.

Thế nhưng theo đó, một viên gì đó tròn tròn bị Phong Hàn đẩy vào, nháy mắt Trần Ngọc liền nuốt xuống.

“Cái, cái gì vậy?”

Phong Hàn không trả lời cậu, chỉ lại bắt đầu vuốt ve cái mông của cậu, sau đó đưa ngón tay vào dò xét, nói: “Ngươi vẫn còn muốn? Ta sẽ thỏa mãn ngươi…”

Hỗn đản, là ngươi muốn chứ!

Khi Trần Ngọc được Phong Hàn bế ra khỏi ôn tuyền, đã mơ hồ.

https://thuviensach.vn

Phong Hàn giúp cậu mặc lại quần áo tử tế, lại lấy một bộ khác từ trong ba lô mặc vào, mang thao cậu ra ngoài.

Hai ngày sa, hai người trong một khách sạn bên hồ tựa vào nhau ngắm cảnh.

“Ngày mai chúng ta trở về, Mã Văn Thanh nói nếu không quay về hắn sẽ đuổi Tiểu Mập ra khỏi nhà.”

Phong Hàn ừ một tiếng, “Được, ngày mai quay về.”

“Được rồi, ngươi nghĩ, hai ngày trước cái thứ sinh tử dược kia có phải để lừa người hay không? Chẳng biết những người đó từ nơi nào nghe được cái này, cư nhiên lại là tượng đá của ngươi.” Trần Ngọc thấp giọng nở nụ cười.

“Cũng không hẳn, ta chiếu theo địa đồ của bọn họ xuống phía dưới, trong thủy đàm quả thật có một cái hộp, trong có vài viên thuốc.” Phong Hàn bình tĩnh nói.

Trần Ngọc gian nan quay sang nhìn Phong Hàn, “Ngươi không phải là nói với ta, trong ôn tuyền, thứ ngươi đút cho ta là sinh tử dược quái quỷ đó chứ?!”

-TOÀN VĂN HOÀN-

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28

https://thuviensach.vn

Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60

https://thuviensach.vn

Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91
Chương 92

https://thuviensach.vn

Chương 93
Chương 94
Chương 95
Chương 96
Chương 97
Chương 98
Chương 99
Chương 100
Chương 101
Chương 102
Chương 103
Chương 104
Chương 105
Chương 106
Chương 107
Chương 108
Chương 109
Chương 110
Chương 111
Chương 112
Chương 113
Chương 114
Chương 115
Chương 116
Chương 117
Chương 118
Chương 119
Chương 120
Chương 121
Chương 122
Chương 123
Chương 124

https://thuviensach.vn

Chương 125
Chương 126
Chương 127
Chương 128
Chương 129
Chương 130
Chương 131
Chương 132
Chương 133
Chương 134
Chương 135
Chương 136
Chương 137
Chương 138
Chương 139
Chương 140
Chương 141
Chương 142
Chương 143
Chương 144
Chương 145
Chương 146
Chương 147
Chương 148
Chương 149
Chương 150
Chương 151
Chương 152
Chương 153
Chương 154
Chương 155
Chương 156

https://thuviensach.vn

Chương 157: Pn1
Chương 158: Pn2
Chương 159: Pn3

https://thuviensach.vn